Giới thiệu

Câu chuyện lấy bối cảnh trong thế giới *One Piece*, xoay quanh nhân vật chính là La Tu – một người xuyên không từ Trái Đất, hiện đã là một lão già 100 tuổi.

Ông từng là Trung tướng Hải quân, được mệnh danh là "Hải quân Giáo phụ", là người thầy, người cha nuôi hoặc người chỉ điểm cho những huyền thoại hải quân như Garp, Sengoku, Tsuru và Zephyr.

Tuy nhiên, do hệ thống "trâu bò" của ông mất đến cả thế kỷ để tải xong, La Tu đã phải sống một cuộc đời hải quân bình lặng với thực lực chỉ ở mức trung bình khá và đã về hưu ẩn cư tại làng Cối Xay Gió suốt 20 năm qua, sống cùng "chắt nuôi" là Monkey D.

Luffy.

Câu chuyện thực sự bắt đầu khi La Tu tròn 100 tuổi.

Ngay lúc ông đang huấn luyện Luffy trong rừng, hệ thống cuối cùng cũng kích hoạt thành công.

Gói quà tân thủ mang đến cho ông sự phục hồi thể chất về trạng thái đỉnh cao (dù ngoại hình vẫn già nua), thông thạo Lục thức Hải quân vượt giới hạn, Tam sắc Haki thượng thừa, Kiếm thuật siêu phàm nhập thánh và đặc biệt là "Tiên nhân hình thức" (Sage Mode).

Không cam chịu cảnh già nua chờ chết, La Tu quyết định tái xuất giang hồ.

Ông mang theo Luffy rời khỏi Đông Hải, bắt đầu hành trình trở lại Tổng bộ Hải quân để khôi phục quân hàm, đồng thời thực hiện một kế hoạch vĩ đại nhằm thay đổi trật tự thế giới tại Hội nghị Thế giới sắp tới.

Hệ thống của ông chuyển đổi thành "Hệ thống Chính nghĩa", cho phép ông thu thập điểm số bằng cách tiêu diệt hoặc bắt giữ những kẻ có chỉ số tội ác cao để đổi lấy sức mạnh.

Trên hành trình tại Đông Hải, La Tu thể hiện sức mạnh áp đảo.

Tại nhà hàng Baratie và làng Cocoyasi, ông không chỉ dễ dàng hạ gục Đại tá hủ bại Nezumi và băng hải tặc Arlong mà còn đánh bại Thất Vũ Hải Jinbe – người bất ngờ xuất hiện để can thiệp – chỉ bằng vài chiêu thức, khiến Jinbe phải tâm phục khẩu phục rút lui.

Sự kiện chấn động nhất Đông Hải là khi La Tu chạm trán hạm đội 50 chiến thuyền của Đề đốc Don Krieg.

Chỉ với một đường kiếm tiện tay mượn từ một tên hải tặc tép riu, ông đã chém đôi toàn bộ hạm đội, gieo rắc nỗi kinh hoàng và thu phục hàng ngàn tù binh.

Tại Loguetown, La Tu gặp gỡ Smoker và Tashigi, đồng thời chạm trán Roronoa Zoro và "Mắt Diều Hâu" Mihawk.

Kiếm ý kinh thiên động địa của La Tu đã thu hút Mihawk, khiến Đệ nhất kiếm sĩ thế giới phải hạ mình thách đấu.

La Tu chấp nhận lời thách đấu nhưng hẹn lại một tháng sau, đồng thời ban tặng cho Mihawk một tia kiếm ý để làm kim chỉ nam tu luyện.

Zoro, chứng kiến sức mạnh đó, đã quỳ xuống xin bái sư nhưng chỉ được La Tu nhận làm đệ tử ký danh và đi theo học hỏi.

Tiến vào Đại Hải Trình, nhóm của La Tu tình cờ gặp tàu huấn luyện của Cựu Đại tướng Zephyr đang bị tấn công bởi Edward Weevil (kẻ tự xưng là con trai Râu Trắng).

Trong nguyên tác, đây là trận chiến khiến Zephyr mất đi cánh tay và toàn bộ học viên.

Tuy nhiên, sự can thiệp của La Tu đã thay đổi lịch sử.

Ông kích hoạt Tiên nhân hình thức, dễ dàng chặn đứng thanh đại đao của Weevil và đánh bay hắn cùng bà mẹ Miss Bakkin, cứu sống Zephyr và các tân binh.

Chiến tích này đã khẳng định sức mạnh cấp độ Tứ Hoàng của ông trước mắt các hải quân trẻ tuổi.

Cuối cùng, La Tu trở về Tổng bộ Hải quân Marineford trong sự chào đón nồng nhiệt của những "đứa trẻ" năm xưa giờ đã là những ông trùm quyền lực: Nguyên soái Sengoku, Anh hùng Garp, Tổng tham mưu trưởng Tsuru và Tổng soái Kong.

Tuy nhiên, sự trở lại và yêu cầu khôi phục quân hàm Trung tướng (thậm chí cao hơn) của một ông lão 100 tuổi đã vấp phải sự nghi ngờ của thế hệ tướng lĩnh trẻ, điển hình là Thiếu tướng Murphy.

Câu chuyện dừng lại ở khoảnh khắc La Tu chuẩn bị chứng minh thực lực của mình trước toàn thể Tổng bộ, mở ra một kỷ nguyên mới nơi "Hải quân Giáo phụ" sẽ một tay che trời, đối đầu với cả Tứ Hoàng lẫn Thiên Long Nhân.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 1

Thế giới Hải tặc.

Vùng biển Đông Hải, trong khu rừng rậm ít người lui tới ở núi sau làng Foosha (Cối Xay Gió).

Một lão nhân đang nheo mắt, ngồi xếp bằng trên mặt đất, biểu cảm cực kỳ khoan khoái.

Ngay phía trước mặt lão nhân, một đống lửa trại đang tỏa ra hơi nóng hừng hực.

Bên trên đống lửa là một con gà nướng to béo đang tỏa ra hương thơm nức mũi.

Khi mùi gà nướng nồng nàn đến cực điểm, lão nhân mở rộng lỗ mũi, hít mạnh một hơi, trên mặt lộ ra vẻ say mê.

Khoảnh khắc tiếp theo, lão nhân mở bừng đôi mắt, trong mắt bắn ra một tia tinh quang.

Ông xoa xoa tay, bất chấp ngọn lửa nóng rực, chộp lấy cái đùi gà, hơi dùng sức một chút.

Chỉ nghe thấy tiếng "xèo xèo", cái đùi gà béo ngậy chảy mỡ đã bị lão nhân xé xuống.

Sau đó, lão nhân há miệng, cắn một miếng lớn thịt gà béo mà không ngấy, vẻ mặt đầy hưởng thụ. "Luffy, còn không ra là ông ăn hết gà nướng đấy nhé." Vừa nhai đùi gà, lão nhân vừa nói không rõ tiếng.

Thế nhưng, bên cạnh lão nhân chẳng có ai, thậm chí đến một con chó cũng không có.

Ông đang nói chuyện với ai vậy?!

Vút!

Ngay khi lão nhân vừa dứt lời, một tiếng xé gió vang lên từ phía sau bên phải.

Sau đó, một nắm đấm bay ra từ sâu trong rừng rậm, phía sau nắm đấm lại là một cánh tay bị kéo dài vô hạn!

Tốc độ của nắm đấm cực nhanh, tựa như một viên đạn, cuốn theo kình phong mãnh liệt, gào thét lao về phía lão nhân. "Gomu Gomu no...

Pistol! (Súng lục Cao su)" Giọng nói lanh lảnh vang lên gần như cùng lúc nắm đấm đến nơi!

Nhìn vào quỹ đạo chuyển động phía sau nắm đấm kia, mục tiêu không phải là lão nhân, mà là con gà nướng trước mặt ông.

Cảm nhận được động tĩnh sau lưng, trên mặt lão nhân không hề có chút hoảng loạn nào, thậm chí cũng chẳng định xoay người lại, chỉ cười hắc hắc. "Luffy, đối với cao thủ, cùng một chiêu thức dùng một lần sẽ không còn tác dụng, chiêu này cháu dùng cả trăm lần rồi mà không chừa sao?" Ngay khoảnh khắc nắm đấm sắp chạm vào con gà nướng, lão nhân lại cắn một miếng thịt gà lớn, đồng thời tay trái nhanh như chớp nắm lấy cánh tay phía sau nắm đấm, giật mạnh một cái.

Ngay lập tức, một thân ảnh gầy gò bị lão nhân lôi ra thông qua cánh tay quái dị kia. "Sao hả, thơm không?" Kéo thân ảnh kia đến nơi có mùi hương nồng nàn nhất, lão nhân quay đầu nhìn chàng trai trẻ trên tay, toét miệng cười.

Ánh mắt của chàng trai trẻ chuyển từ cái đùi gà thơm lừng trên tay lão nhân sang khuôn mặt ông.

Nhìn lão nhân miệng đầy dầu mỡ, lại ngửi thấy mùi thơm không ngừng chui vào mũi. "Ọc ~" một tiếng, bụng của chàng trai trẻ kêu lên

không chút nể nang. "Hắc hắc, đáng tiếc không có phần của cháu đâu ~" Nhìn bộ dạng đáng thương của chàng trai, lão nhân không hề có chút thương xót, thậm chí còn tăng thêm lực đạo trên tay, mượn đà bay tới của cậu ta mà ném văng ra ngoài.

Chàng trai mất kiểm soát đập mạnh vào một cái cây to, lực đạo khổng lồ trực tiếp đâm gãy thân cây.

Dù đã đâm gãy một cái cây, cậu ta vẫn không dừng lại được.

Mãi cho đến khi bay ra xa hơn mười mét, rơi xuống đất rồi lăn lộn mấy vòng, chàng trai mới dừng lại. "A a a a!" Chàng trai hét lên một tiếng, sau đó bật dậy như cá chép.

Chương 2

Tuy trên bộ quần áo mỏng manh dính đầy bùn đất và cỏ cây, cả người trông vô cùng nhếch nhác, nhưng trên người cậu ta lại không có bất kỳ vết thương nào, thậm chí khi nhìn về phía con gà nướng, hai mắt còn lóe lên tia sáng cực kỳ quái dị.

Chàng trai mặc áo gi lê đỏ, quần soóc bò, mái tóc đen này chính là nhân vật chính tuyệt đối trong bộ truyện tranh Hải tặc - Monkey D.

Luffy!

Lúc này Luffy đang bĩu môi, thở hồng hộc, đôi mắt to như mắt trâu trừng trừng nhìn lão nhân...

à không, là nhìn cái đùi gà trên tay ông. "A a a a!!!

Thịt!

Cháu muốn ăn thịt!" Luffy căn bản không thể chịu đựng được sự cám dỗ này, hét lớn như phát điên. "Ăn thịt à?

Vậy thì qua đây mà cướp." Lão nhân đối diện Luffy lắc lắc cái đùi gà đã ăn một nửa, cười ha hả nói: "Nếu không cướp được thì gà nướng sẽ bị ông ăn hết đấy nhé." "A a a a!

Không được!

Cháu không nhịn được nữa rồi!" Luffy hét lớn một tiếng, bày ra một tư thế kỳ quái.

Khoảnh khắc tiếp theo, lão nhân nhìn thấy hai chân Luffy trong nháy mắt biến thành cái lò xo rồi bật lên.

Tiếp đó, da của Luffy bắt đầu đỏ lên, không chỉ vậy, trên người cậu còn có hơi nước bốc ra.

Dưới trạng thái này, ánh mắt Luffy nhìn chằm chằm vào con gà nướng trước mặt lão nhân, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc. "Ồ?" Nhìn Luffy trong trạng thái này, vẻ cợt nhả trên mặt lão nhân biến mất, đôi mắt cũng khẽ nheo lại. "Sắp tự mình lĩnh ngộ được chiêu đó rồi sao?" Dường như đã sớm dự liệu Luffy sẽ có màn này, nên trên mặt lão nhân không những không kinh ngạc mà ngược lại còn nở nụ cười. "Dùng hết toàn lực, nhào vô đi..." Vút!

Lão nhân chỉ thấy chân Luffy đạp mạnh một cái, cả người liền hóa thành một tàn ảnh, biến mất tại chỗ.

Đợi khi Luffy hiện thân lần nữa, cậu đã xuất hiện ở phía trên bên phải lão nhân. "Gomu Gomu no...

JET Pistol!" Vẫn là chiêu tay súng lục vươn dài trước đó, nhưng tốc độ cực nhanh, thậm chí ngay cả tàn ảnh cũng không bắt kịp! "Không tệ, nhưng chỉ dựa vào tốc độ này mà muốn cướp thịt trên tay ta sao?" Khóe miệng lão nhân nhếch lên, một tay cầm đùi gà, tay kia trực tiếp túm lấy cái vỉ nướng lùi về phía sau.

Một chiêu của Luffy lại vồ hụt! "Lại nào!" Lão nhân cười ha hả, hai chân hơi khuỵu xuống, sau đó dùng sức bật mạnh, cả người nhảy vọt lên, trong nháy mắt đã nhảy lên một chạc cây.

Luffy thấy vậy, hai chân đạp mạnh giữa không trung, thế mà lại đạp lên không khí đuổi theo. "Gomu Gomu no...

JET Gatling! (Súng máy)" Lần này, Luffy căn bản không cho lão nhân bất kỳ cơ hội nào, hai cánh tay tựa như súng máy, nắm đấm phợp trời rợp đất tập kích về phía lão nhân.

Đối mặt với công kích mãnh liệt như mưa bom bão đạn này, thân hình lão nhân cũng nhanh chóng lấp lóe.

Mỗi lần lấp lóe, lão nhân đều có thể tránh thoát nắm đấm của

Luffy trong gang tấc.

Nếu có người ngoài nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ cảm thấy cực kỳ thót tim.

Nhưng trong mắt Luffy, lão nhân dường như biết trước quỹ đạo ra quyền của cậu, luôn có thể né tránh trước. "Tốc độ không được, quá chậm!" Lão nhân vừa cắn một miếng thịt gà lớn vừa không quên mở miệng bình phẩm. "A a a a!!" Bị lão nhân kích tướng, tốc độ trên tay Luffy không giảm mà còn tăng, nắm đấm ngày càng dày đặc.

Nhưng dù tốc độ có nhanh hơn nữa, nắm đấm của Luffy vẫn không thể chạm vào lão nhân dù chỉ một chút.

Cứ như vậy, lão nhân một tay cầm vỉ nướng, một tay cầm đùi gà, liên tục né tránh giữa mặt đất và cây cối, thỉnh thoảng lại đưa đùi gà lên cắn một miếng.

Đợi đến khi cái đùi gà trên tay lão nhân bị gặm sạch, Luffy đã thở hồng hộc.

Nuốt một ngụm nước bọt, Luffy đang thở dốc định nghỉ ngơi một chút.

Bỗng nhiên, đồng tử Luffy co rụt lại.

Lão nhân vốn đang ở trước mặt, thế mà trong nháy mắt thân hình đã biến mất không thấy tăm hơi. "Sao thế, sắp mệt rồi à?

Thể lực thế này thì không được đâu..." Giọng nói "từ bi" của lão nhân vang lên bên tai Luffy.

Luffy ngoảnh phắt đầu lại, lại nhìn thấy một nắm đấm đang phóng to không ngừng trong mắt.

Binh!

Khoảnh khắc tiếp theo, Luffy chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, cả

người bay ngược ra ngoài, ầm ầm đập xuống đất. "A a a a!!!

Đau đau đau!!

Đau quá đi mất!" Bị lão nhân đấm xuống đất, Luffy thảm thiết kêu lên, ôm đầu lăn lộn, vẻ mặt đau khổ. "Ông cố, chẳng phải cháu là người cao su sao?

Tại sao ông đánh cháu lại đau thế này!" Đợi cảm giác đau đớn vơi đi một chút, Luffy đứng dậy với vẻ mặt đầy ủy khuất, ôm cục u to tướng trên đầu đáng thương hỏi.

Lão nhân giơ nắm đấm lên, cười ha hả: "Bởi vì nắm đấm của ta chứa đựng tình yêu thâm trầm dành cho cháu đấy." Nghe thấy từ "tình yêu", Luffy dường như nhớ lại chuyện cũ như ác mộng, sắc mặt kinh hoàng nói: "Ông cố, 'Nắm đấm yêu thương' của ông nội, là học từ ông mà ra đúng không..." "Ha ha ha, thằng nhóc Garp đó hả?

Nắm đấm yêu thương?

Cái tên này không tệ, ta thích." Lão nhân cười lớn, tiện tay ném con gà nướng trên tay cho Luffy. "Được rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, ăn xong rồi chúng ta về thôi." "A?

Gà nướng!" Luffy đón lấy con gà nướng ông lão ném tới, vẻ mặt đầy vui mừng.

Bụng đói meo, Luffy xé mạnh một miếng thịt gà lớn, sau đó mới nói không rõ tiếng: "Cảm ơn ông cố." "Thằng nhóc này..." Nhìn bộ dạng ăn ngấu nghiến của Luffy, lão nhân không nhịn được lắc đầu. "Đinh, hệ thống tải xuống hoàn tất...

Đang trong quá trình kích hoạt." Ngay lúc này, một âm thanh nhắc nhở ôn hòa vang lên trong đầu lão nhân. "Hệ thống?" Nghe thấy tiếng nhắc nhở, lão nhân ngẩn người một lúc lâu mới phản ứng lại, trong lòng đã sớm chửi ầm lên. "Mẹ kiếp, hệ thống rách nát gì thế?

Ông đây đã một trăm tuổi rồi mới tải xong hả?

Chương 3

Chơi tôi đấy à?" Lão nhân tên thật là La Tu (Luo Xiu).

Đã có hệ thống, vậy thì thân phận của La Tu cũng rõ ràng rồi.

Không sai, ông là một người xuyên không, đến từ Trái Đất an lạc.

Khoảng một trăm năm trước, La Tu xuyên không đến thế giới này.

Lúc mới bắt đầu, La Tu vô cùng hưng phấn.

Bởi vì đi cùng ông đến thế giới này còn có một cái hệ thống.

Xuyên không cộng thêm hệ thống.

Kiếp trước đọc không ít tiểu thuyết, La Tu biết rõ điều này có ý nghĩa gì.

Chính là hình mẫu nhân vật chính chuẩn bài chứ đâu!

Nhưng không bao lâu sau, La Tu cảm thấy có chút không ổn.

Bởi vì tốc độ tải của cái hệ thống này thực sự quá chậm.

Năm năm sau, khi La Tu năm tuổi đã có thể đi chân đất sang thôn bên cạnh mua nước tương, hệ thống mới tải được 18%!

Chiếu theo đà này, chẳng phải hệ thống cần ba mươi năm mới tải xong sao?

Ba mươi tuổi!

Theo cách nói ở Trái Đất, ba mươi tuổi là "tam thập nhi lập" (tuổi lập thân).

Muộn thế hệ thống mới tải xong thì còn chơi bời gì nữa?

Nhưng chẳng bao lâu sau, La Tu mới nhận ra mình lại sai rồi.

Hệ thống còn chậm hơn ông tưởng tượng nhiều.

Năm mười lăm tuổi, khi La Tu đang ở độ tuổi thiếu niên hoa mộng, ông đã trải qua một tai nạn gần như diệt vong.

Một băng hải tặc hung hãn đã tập kích ngôi làng nơi ông sống.

Cả làng hàng trăm nhân khẩu, ngoại trừ ông ra, toàn bộ đều chết sạch!

Ngày hôm đó, La Tu ý thức rõ ràng rằng cái hệ thống lừa đảo này chẳng đáng tin chút nào.

Đã mười năm trôi qua, hệ thống mới chỉ tải được 35%.

Lúc đó, La Tu hiểu ra một đạo lý: dựa trời dựa đất dựa hệ thống, đều không bằng dựa vào chính mình.

Vì biến cố này, La Tu lựa chọn gia nhập Hải quân.

Hiểu rõ đạo lý đó, sau khi gia nhập Hải quân, La Tu luyện tập cực kỳ liều mạng, cường độ huấn luyện thậm chí gấp mấy lần binh lính hải quân khác.

Dưới sự nỗ lực gấp bội người thường, La Tu vốn có thiên phú bình thường cuối cùng cũng ngồi lên được vị trí Trung tướng Tổng bộ Hải quân.

Tuy nhiên cho đến khi rời khỏi Tổng bộ Hải quân, La Tu bất luận là về thực lực hay quân công, trong số các Trung tướng Tổng bộ, đều xếp ở vị trí cuối bảng.

Tuy vì lý do thực lực cá nhân nên La Tu không có đóng góp quá lớn cho Hải quân, nhưng La Tu là ai chứ?

Là người xuyên không đấy!

Biết rõ cốt truyện One Piece, La Tu đã thu nhận vài đệ tử trong Hải quân.

Trong đó ba người đệ tử hiện tại vẫn đang hoạt động trong Hải quân.

Phân biệt là Thủy sư Đô đốc Sengoku (Phật chi Chiến Quốc), Đại tham mưu Hải quân Tsuru (Hạc), và Trung tướng Tổng bộ Hải quân được xưng tụng là Anh hùng Hải quân - Garp (Tạp Phổ).

Thậm chí, đối với cựu Đô đốc, hiện là Đại giáo quan Tổng bộ Hải quân Zephyr (Trạch Pháp), ông cũng có ơn chỉ điểm.

Nếu không biết trước cốt truyện, đừng nói đến cơ hội thu ba vị này làm đệ tử, La Tu ở trong Hải quân thậm chí chưa chắc đã hỗn được lên vị trí Trung tướng.

Cũng nhờ đó, La Tu có được danh hiệu "Bố già Hải quân".

Trước khi nghỉ hưu rời Tổng bộ, địa vị của ông có thể nói là không ai sánh bằng.

Trong Hải quân, người có địa vị giống như ông đã bị Chính phủ Thế giới mời về Thánh địa Mariejois, ngồi lên vị trí Tổng soái Tam quân của Chính phủ Thế giới (Kong).

Nhưng cái gã ngồi ở vị trí Tổng soái Tam quân đó cũng là anh em kết nghĩa sống chết với La Tu, gặp La Tu cũng phải gọi một tiếng "Lão huynh đệ".

Trong đó, Garp và La Tu lại có quan hệ thân thiết nhất.

Garp mất cha mẹ từ nhỏ, thậm chí còn nhận La Tu làm cha nuôi (nghĩa phụ), bình thường cũng một câu "Lão gia tử", hai câu "Lão gia tử" để gọi La Tu.

Nếu không thì sau khi La Tu chọn nghỉ hưu, ông cũng sẽ không về Đông Hải sống cùng cháu nội của Garp là Luffy.

Tuy La Tu cũng từng cưới một người vợ, là con gái rượu của một

vị lão Trung tướng Hải quân, không chỉ xinh đẹp như hoa, thân hình quyến rũ, dưới sự dạy dỗ của La Tu cũng ngoan ngoãn phục tùng.

Nhưng vì lý do cơ thể, hai người không để lại con cái.

Bất quá có một người con nuôi như Garp, La Tu cũng mãn nguyện rồi.

Cho nên, con trai của Garp tương đương với cháu nội của ông, cháu nội của Garp chính là chắt của ông.

Đây cũng là nguyên nhân Luffy gọi La Tu một tiếng "Thái gia gia" (Ông cố).

Quay lại chuyện hệ thống.

Khi mới gia nhập Hải quân, thỉnh thoảng La Tu cũng mở bảng hệ thống ra xem tốc độ tải.

Dù sao thân là người xuyên không nhưng thiên phú thể thuật thực sự quá tầm thường, ăn Trái Ác Quỷ thì lại không có sách tranh (Pokedex) Trái Ác Quỷ, lỡ ăn phải một quả phế vật, chẳng phải sẽ hối hận cả đời sao?

Tốc độ tải của hệ thống tuy chậm, nhưng nếu tải xong, hiệu quả chắc chắn không phải thứ mà một trái ác quỷ có thể so sánh.

Nhưng theo thời gian trôi đi, hứng thú của La Tu với hệ thống ngày càng nhỏ.

Bởi vì năm 50 tuổi, hệ thống mới tải được 85%. 70 tuổi mới tải được 93%.

Thậm chí khi hơn tám mươi tuổi phải nghỉ hưu vì vấn đề tuổi tác, hệ thống mới tải được 98%.

Đến năm 90 tuổi, hệ thống tải được 99%.

Mười năm nay, giao diện tải của hệ thống không hề thay đổi lần

nào.

Đến cái tuổi này, xương cốt La Tu dù có cứng cáp đến mấy cũng tự nhận thấy không còn sống được mấy năm, lúc này hệ thống tải xong thì có tác dụng gì?

Chờ xuống lỗ rồi dùng à?

Hay là hồi sinh ông?

Giống như Brook Linh Vương trong truyện, dùng một bộ xương khô chạy rông khắp nơi?

Ai mà chịu nổi chứ!

Chương 4

Nhưng ngay vừa rồi, hệ thống cư nhiên nhắc nhở La Tu, đã tải xong rồi!

Ai mà đỡ được chứ!

Nhìn Luffy đang gặm gà nướng ngon lành với cái bụng tròn vo, La Tu không nhịn được động tâm niệm, mở bảng hệ thống ra. 【 Ký chủ: La Tu (Luo Xiu) 】 Tuổi: 100 Trận doanh: Hải quân Giá trị Chính nghĩa: 69/100 【 Kỹ năng nắm giữ 】 Hải quân Lục thức (Độ thông thạo: 91) Haki Vũ trang (Độ thông thạo: 63) Haki Quan sát (Độ thông thạo: 69) Haki Bá vương (Chưa kích hoạt, Độ thông thạo: 0) Nhìn thông tin cá nhân, La Tu có chút cạn lời, độ thông thạo của hai loại Haki sao lại thấp thế, mới hơn sáu mươi điểm.

Nếu tính theo thang điểm một trăm, thì mới vừa đủ đạt yêu cầu a!

Nhưng không quá bất ngờ là trong các kỹ năng nắm giữ có Haki Bá vương, chỉ là đang ở trạng thái chưa kích hoạt.

Tuy chưa kích hoạt, nhưng cũng chứng minh ông có tư chất vương giả của một đại lão rồi chứ?

Bất quá thân là vương giả đại lão mà thiên phú về thể thuật cũng quá thấp đi?

Nỗ lực rèn luyện bao nhiêu năm, độ thông thạo của hai loại Haki mới hơn sáu mươi?

Còn cái thứ "Giá trị Chính nghĩa" kia là cái quái gì? "Đinh, hệ thống tải xuống hoàn thành, tặng kèm ký chủ một phần Quà tân thủ, đã gửi vào kho hệ thống, ký chủ có thể tự mình kiểm tra." Nghe thấy âm thanh này, La Tu có chút bất ngờ.

Tâm niệm vừa động, La Tu tắt bảng thông tin cá nhân, mở túi đồ của mình ra. "Không biết trong gói quà tải một trăm năm này sẽ có thứ gì..." Không chút do dự, La Tu lập tức mở Quà tân thủ mà hệ thống tặng.

Tuy ở trong thế giới Hải tặc, La Tu không được tính là một tân thủ. "Tải những một trăm năm, tổng phải cho chút đồ tốt mới được..." Trong lúc La Tu đang thầm lẩm bẩm, gói quà lớn cũng được mở ra. "Chúc mừng ký chủ nhận được Thể thuật cơ bản Hải quân, phương pháp huấn luyện Hải quân Lục thức, tặng kèm Độ thông thạo 10%." "Chúc mừng ký chủ nhận được phương pháp tu luyện Haki Vũ trang, phương pháp tu luyện Haki Quan sát, tặng kèm Độ thông thạo 10%." "Chúc mừng ký chủ thành công kích hoạt Haki Bá vương, tặng kèm Độ thông thạo 10%." "Chúc mừng ký chủ nhận được một viên Thân thể Cường hóa Hoàn (Sau khi sử dụng có thể cường hóa cơ thể)." "Chúc mừng ký chủ nhận được Kiếm thuật (Siêu phàm nhập thánh), tặng kèm Ngự kiếm thuật (Lô hỏa thuần thanh)." Nghe tiếng nhắc nhở liên tục vang lên trong đầu, dù với tâm tính của La Tu cũng không khỏi trợn mắt há hốc mồm. "Vãi chưởng, Quà tân thủ... hào hoa thế này sao?" Hải quân Lục thức thì thôi đi, sau khi gia nhập Hải quân đều có thể học, độ thông thạo tặng kèm cũng chỉ có 10%.

La Tu đã luyện Lục thức đến 91% độ thông thạo nên chẳng để ý chút nào.

Nhưng tặng kèm hai loại Haki, lại còn trực tiếp kích hoạt Haki Bá vương, thì có chút khủng bố rồi đấy...

Phải biết rằng, hai loại Haki trong thế giới Hải tặc được coi là biểu tượng của kẻ mạnh.

Ngay cả ở Tổng bộ Hải quân cao thủ như mây, chỉ cần biết hai loại Haki thì cơ bản đều là cấp bậc Thiếu tướng.

Nếu sử dụng thành thạo, thậm chí có thể ngồi lên vị trí Trung tướng.

Còn về Haki Bá vương... tuy rằng trong nguyên tác nói lão già "Tiêu" (Chinjao) cũng biết dùng, và ở vùng biển Tân Thế Giới thì người dùng Bá Vương sắc nhiều như cá diếc sang sông.

Nhưng đó là chỗ nào?

Là Tân Thế Giới đấy!

Nếu Tổng bộ Hải quân là nơi cao thủ như mây, thì Tân Thế Giới chính là nơi tụ tập của tất cả cường giả.

Những cường giả đó tập trung tại Tân Thế Giới phần lớn là vì câu nói trước khi hành hình của Roger.

Câu nói đó tuy ngắn ngủi nhưng lại mở ra Thời đại Đại Hải tặc hỗn loạn gần hai mươi năm nay!

Thời đại này, người người làm hải tặc, nhà nhà làm hải tặc!

Khiến cho mức độ hỗn loạn của đại dương tăng lên gấp mấy lần! "Haizz..." Thở dài một hơi, nhắc đến Roger, La Tu lại nhớ đến một đứa chắt khác là Ace (Ngải Tư).

Vốn dĩ La Tu không định để Ace đi làm hải tặc, dù sao ông cũng biết kết cục của Ace trong nguyên tác.

Sống cùng Ace lâu như vậy, La Tu sớm đã coi Ace và Luffy là người thân của mình.

Nhưng mang trong mình dòng máu của Roger, dù ông không đồng ý, Ace sẽ không đi làm hải tặc sao?

Một ngày nọ cách đây một năm, Ace vừa tròn 17 tuổi, nhân lúc ông không chú ý đã lén lút ra khơi.

Bất quá theo thời gian trôi đi, La Tu cũng hiểu ra.

Thay vì giam cầm Ace bên cạnh mình khiến nó không vui, chi bằng để Ace ra ngoài thoải mái xông pha.

Cùng lắm thì khi chuyện kia xảy ra, ông sẽ xuất hiện với tư cách ông cố của Ace.

Chuyện thằng nhóc Garp không làm được, lão già này có thể làm!

Nghĩ đến Ace, La Tu hồi thần, nhìn thoáng qua Luffy đang ăn uống thỏa thích, ánh mắt liếc nhìn chiếc mũ rơm bên cạnh Luffy, đáy lòng khẽ than thở.

Chuyển sự chú ý về lại hệ thống, La Tu liếm môi.

So với Hải quân Lục thức và ba loại Haki, thứ khiến La Tu bất ngờ nhất chính là viên Thân thể Cường hóa Hoàn kia, còn về cái thứ kiếm thuật và Ngự kiếm thuật tặng kèm, La Tu ngược lại không để ý lắm.

Dù sao ở thế giới Hải tặc bao nhiêu năm, ông cũng không luyện đao kiếm.

Ánh mắt chuyển sang Thân thể Cường hóa Hoàn, dòng mô tả phía sau khiến La Tu có chút động lòng.

Cường hóa cơ thể... rốt cuộc là cường hóa thế nào?

Chẳng lẽ có thể khiến bộ xương già này cải lão hoàn đồng?

Đừng nhìn hiện tại ông thể cách kiện tráng, có thể đánh Luffy (đã bật Gear 2) sưng đầu.

Nhưng La Tu trăm tuổi biết rõ trong lòng, thể lực hiện tại kém xa ngày xưa, nếu Luffy có thể kiên trì thêm năm phút nữa, thể lực của ông sẽ bị tiêu hao sạch.

Đến lúc đó đừng nói dùng Haki dễ dàng né tránh và đánh bại Luffy, e rằng ngay cả Lục thức cũng không dùng nổi nữa.

Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến ông nghỉ hưu ở Tổng bộ Hải quân mười mấy năm trước.

Mang theo một tia nghi hoặc và kích động, La Tu lập tức sử dụng Thân thể Cường hóa Hoàn do hệ thống tặng. "Hô!

Dễ chịu quá..." Sau khi dùng Cường hóa Hoàn, toàn thân La Tu lập tức tràn ngập một cảm giác tê dại.

Giống như đang ngâm mình trong suối nước nóng, cả người ấm áp.

Tình trạng này không kéo dài bao lâu, La Tu cảm giác được một cỗ sinh cơ cường đại từ trong cơ thể trào ra, nhanh chóng lan tràn toàn thân.

Cơ thể vốn mệt mỏi sau khi đánh một trận với Luffy, thế mà lại tràn trề sức mạnh!

Không chỉ vậy, La Tu có thể cảm nhận rõ ràng, những cơ bắp vốn khô héo dưới lớp da nhăn nheo đang trở nên đầy đặn trở lại!

Thậm chí ngay cả làn da cũng mỡ màng hơn nhiều!

Đợi cảm giác ấm áp này biến mất, La Tu mở mắt, trong mắt bắn ra một tia tinh quang.

Chương 5

Cúi đầu nhìn nắm đấm to như bao cát, La Tu sảng khoái hét dài một tiếng.

Sức mạnh trong cơ thể quá sung mãn, khiến ông không nhịn được muốn phát tiết một phen. "Ông cố... sao thế?" Vừa ăn hết gà nướng, ợ một cái rõ to, Luffy nghe thấy tiếng La Tu liền ngẩng đầu lên nhìn.

Tiếp đó, trong mắt Luffy, La Tu với khí chất đại biến đấm một quyền về phía trước.

Trong sát na tiếp theo, biểu cảm của Luffy trở nên ngây dại.

Khu rừng vốn yên tĩnh bỗng chốc cuồng phong nổi lên, cát đá bắn tung trời!

Sau khi La Tu tung một quyền, Luffy đã trừng lớn đôi mắt, đứng ngây ra như phỗng.

Phải mất đến một phút, Luffy mới phản ứng lại. "Ực..." Không tự chủ được nuốt nước bọt, Luffy dụi dụi mắt, nhét lại con ngươi vừa lồi ra, lắp bắp nói: "Ông...

ông cố, ông vừa làm gì thế?!" Một vết hằn dài như vết sẹo, xuất hiện từ chỗ cách trước mặt La Tu một trượng, kéo dài từ gần ra xa.

Nơi vết "sẹo" đi qua, lớp cỏ như bị cày xới, toàn bộ bị lật tung, đất đai màu mỡ cứ thế trần trụi lộ ra trong không khí.

Không chỉ vậy, trên đường thẳng đó, nơi ánh mắt có thể nhìn thấy, cây cối đều bị phá hủy, dăm gỗ và cành lá tàn phá rơi đầy đất.

Nếu không phải vừa rồi tận mắt nhìn thấy La Tu đánh ra một quyền này, Luffy căn bản sẽ không tin sức người có thể làm được chuyện như vậy! "Hắc hắc... nhất thời không nhịn được, không làm

cháu bị thương chứ?" La Tu thu hồi nắm đấm, nhìn Luffy tóc tai dựng ngược như người Saiyan, cười hắc hắc nói. "Không... không có..." Luffy hoảng hốt đứng dậy, đi đến bên cạnh La Tu, nhìn về phía xa, vết tích do cú đấm vừa rồi của La Tu để lại càng thêm kinh người. "Ông cố, là ông làm sao?

Uy lực một quyền này mạnh quá, ngay cả con voi lớn nhất trên đảo cũng không chịu nổi đâu nhỉ?" Khôi phục lại từ sự chấn động, Luffy có trái tim cực lớn lắc lắc đầu, mở miệng hỏi. "Uy lực lớn sao?" La Tu cười ha hả, hoạt động gân cốt, thần thanh khí sảng, sau đó xoa đầu Luffy, thấm thía nói: "Đó là do cháu chưa thấy kẻ lợi hại thôi, một quyền này của ông so với những cường giả trên thế giới, thật không tính là gì." "Kẻ lợi hại?

Ông cố cũng không phải cường giả sao?" Tiểu Luffy mới 15 tuổi nghiêng đầu, có chút tò mò. "Không sai." La Tu móc ra một cái tẩu thuốc từ trong ngực, châm loại thuốc lá đặc chế cực nặng bên trong, hít sâu một hơi, vẻ mặt lộ ra sự say mê, sau đó nhả ra một ngụm khói lớn về phía Luffy, làm Luffy vừa ho sặc sụa vừa vung tay xua tan đám khói.

Cười hắc hắc, La Tu chậm rãi rảo bước đi về phía một tụ điểm sơn tặc nào đó ở núi sau làng Foosha, vừa đi trong mắt La Tu vừa lộ ra một tia hồi ức. "Lấy ông nội Garp của cháu ra mà nói nhé, nắm đấm của nó còn lợi hại hơn ông cố nhiều, lúc nó còn trẻ, đều lấy núi lớn ra để luyện quyền đấy." "Lấy núi lớn luyện quyền?

Sao có thể..." Luffy vẻ mặt không tin. "Không thể sao?" La Tu lại rít tẩu thuốc, nói: "Lần hung hãn nhất, thằng nhóc Garp vì để đánh bại một tên có tiền truy nã năm trăm triệu, đã san bằng tám ngọn núi lớn đấy." Nói đến đây, ngay cả La Tu cũng không nhịn được tặc lưỡi.

Thiên phú của thằng nhóc Garp cũng quá khiến người ta ghen tị.

Năm đó sau khi thu nhận ba đồ đệ Garp, Sengoku và Tsuru, Garp trời sinh thần lực là người tiến bộ nhanh nhất.

Chưa đầy hai năm, Garp đã đánh ngang tay với La Tu lúc đó là Thiếu tướng.

Thêm vài năm nữa, La Tu ngày càng thành thạo hai loại Haki, trở thành Trung tướng, nhưng thực lực lại bị Garp vượt qua.

Hiện tại Garp tuy chỉ là Trung tướng, tuổi cũng gần tám mươi rồi, nhưng ba tên nhóc ngồi ở vị trí Đô đốc (Đại tướng) kia muốn chiếm chút tiện nghi từ tay Garp cũng chưa chắc đã làm được.

Hiện tại, La Tu cho dù có được Quà tân thủ, Lục thức và hai loại Haki đều tăng trưởng, thậm chí dùng Cường hóa Hoàn khôi phục cơ thể về đỉnh phong, cũng chỉ là sức chiến đấu trên mức trung bình trong hàng ngũ Trung tướng, còn xa mới có thể là đối thủ của cấp bậc Đô đốc như Garp. "Haizz..." La Tu không nhịn được thở dài một hơi.

Đúng là người so với người chỉ tổ tức chết.

Tuy Garp là con nuôi, cũng là con của ông.

Nhưng nghĩ đến điểm này, đáy lòng La Tu vẫn không nhịn được dâng lên một tia ghen tị.

Garp mạnh thì thôi đi, con trai của Garp là Dragon cũng mạnh đến đáng sợ, cháu nội Luffy tuy mới 15 tuổi, nhưng dưới sự dạy dỗ của La Tu, sức chiến đấu cũng đuổi kịp Đại tá (Thượng tá) Hải quân rồi, thậm chí có thể so chiêu với một số Thiếu tướng yếu hơn.

Cả nhà toàn là Siêu Saiyan! "Tám ngọn núi lớn?!" Hai mắt Luffy sáng rực, vẻ mặt dần trở nên sùng bái: "Ông nội lợi hại thế sao?!

Ngay cả hải tặc năm trăm triệu cũng có thể đánh bại?" "Hải tặc năm trăm triệu?" La Tu lắc đầu: "Tính là gì chứ?" La Tu biết rõ, thằng nhóc Garp kia còn đánh bại cả bá chủ trên biển Rocks bốn mươi năm

trước, thậm chí Vua Hải tặc Roger mà Luffy sùng bái cũng nhiều lần bị Garp dồn vào tuyệt cảnh.

Bỗng nhiên, La Tu giật lấy chiếc mũ rơm treo trên cổ Luffy, sải bước chạy đi. "A?!

Ông cố!

Đó là mũ của cháu!

Mũ Shanks đưa cho cháu!" Luffy trừng mắt, kêu oa oa, nghiến răng nghiến lợi đuổi theo.

Lần này, Luffy dùng hết sức bú sữa, chồm lên lưng La Tu, hai chân quấn lấy eo ông, bắt đầu giở trò ăn vạ. "Được rồi được rồi, mũ của cháu đây." La Tu vẻ mặt bất đắc dĩ ném trả mũ rơm cho Luffy.

Luffy bĩu môi đón lấy mũ rơm, đội lên đầu xong mới chịu thôi.

La Tu thấy thế cười ha hả.

Hai tay chắp sau lưng đỡ lấy mông Luffy, cứ thế cõng Luffy trên lưng. "Này Luffy, cháu biết Shanks là hải tặc chứ?" La Tu bỗng nhiên hỏi. "Đương nhiên biết." Luffy không do dự trả lời, sau đó dường như nghĩ ra điều gì, sắc mặt đột nhiên biến đổi, túm lấy cổ áo La Tu: "Ông cố, ông sẽ không định đi bắt Shanks chứ..." Luffy biết La Tu và ông nội đều là Hải quân.

Cũng biết họ luôn hy vọng cậu trở thành Hải quân.

Chỉ là Luffy từ đáy lòng không muốn làm Hải quân bị quản thúc, cậu muốn làm một hải tặc vô ưu vô lo.

Giống như Roger, làm người đàn ông tự do nhất trên đại dương.

Vua Hải tặc! "Bắt Shanks?" La Tu cười khổ: "Có khả năng lắm chứ." Nếu bắt được Shanks, thì tám năm trước lúc Shanks ở làng Foosha ông đã bắt rồi, làm gì để Shanks tặng mũ rơm cho Luffy?

Lắc đầu, La Tu tiếp tục hỏi: "Cháu có biết Shanks là hải tặc cấp bậc gì không?" Luffy nghe câu hỏi này, nghiêng đầu nói: "Cháu không biết, cháu chỉ biết Shanks rất lợi hại, dùng một ánh mắt là có thể dọa chạy con quái vật Vua Biển kia, lần đó nếu không phải Shanks cứu cháu, e rằng..." "Shanks à...

đó chính là một trong những hải tặc lợi hại nhất trên biển đấy, có chiếc mũ rơm này, lai lịch của cháu cũng không đơn giản đâu nha..." Đang nói chuyện, La Tu bỗng nhiên nghe thấy tiếng ngáy khẽ.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện Luffy trên lưng đã ngủ từ bao giờ. "Thằng nhóc này...

Chương 6

quả nhiên là một mạch tương truyền..." Cười mắng một câu, bước chân La Tu nhanh hơn, đi về phía nơi ở.

Một hang ổ sơn tặc tên là Dadan. "Luffy, tung ra thực lực mạnh nhất, nhào vô đi!" Trưa hôm sau.

Theo một giọng nói đầy trung khí vang lên sâu trong núi sau làng Foosha, một bóng người gầy gò màu đỏ lướt qua dưới tán cây.

Monkey D.

Luffy!

Luffy đứng giữa hai cái cây, một tay nắm lấy thân cây, sau đó lùi về phía sau, cuối cùng tựa như súng cao su bắn mình đi! "Gomu Gomu no...

Rocket! (Tên lửa)" Bởi vì bản thân là người cao su, lực lượng cường đại sinh ra khi hai cánh tay co lại, cộng thêm phản lực khi hai chân Luffy đạp mạnh xuống đất, khiến cả người Luffy như tên lửa lao đi.

Mục tiêu chỉ thẳng vào La Tu ở phía trước! "Là chiêu thức này sao..." Đối mặt với Luffy đang lao tới, La Tu cười hắc hắc. "Đầu óc thằng nhóc này không linh quang, nhưng bản năng chiến đấu lại mạnh đến dọa người, bất quá... vẫn còn chưa đủ đâu!" Tuy bồi luyện cùng Luffy, nhưng cứ dùng Haki Quan sát đối phó mãi thì cũng quá bắt nạt cháu nó rồi.

Cho nên hôm nay La Tu không định dùng Haki, cũng vừa hay thử xem sau khi thể lực khôi phục đỉnh phong thì thể thuật đạt đến trình độ nào. "Soru (Thế/Tốc biến)!" Chân La Tu đạp một cái, thân hình

trong nháy mắt biến mất, dễ dàng tránh thoát cú húc tên lửa của Luffy.

Độ thông thạo Lục thức cao tới 101% giúp tốc độ La Tu bắn đi nhanh đến mức mắt thường không thể nhìn rõ!

Về phần tại sao độ thông thạo lại là 101% chứ không phải 100%, La Tu cũng không rõ lắm.

Nhưng hiện tại khi dùng Lục thức, ông có cảm giác thuận buồm xuôi gió, thoải mái hơn cả tùy tâm sở dục.

Ầm ầm!!

Sau khi La Tu tránh ra, cú húc tên lửa của Luffy vồ hụt, đập mạnh xuống mặt đất.

Nhưng thân là người ăn trái Cao su, đập vào mặt đất mềm mại ngoại trừ làm quần áo Luffy bẩn một chút thì không gây ra bất kỳ thương tổn nào. "Boong ~" một tiếng, Luffy nảy lên từ mặt đất, đôi mắt chuyển hướng về một nơi giữa không trung, chiến ý trong mắt sục sôi.

Tuy không nhìn thấy quỹ đạo chuyển động của La Tu, nhưng chỉ cần La Tu dừng lại, dù chỉ một khoảnh khắc, Luffy đều có thể bắt được!

Giác quan thứ sáu mạnh đến mức khiến người ta phẫn nộ!

Thế nhưng, cho dù Luffy bắt được thì đã sao?! "Tiếp chiêu, đến lượt ta!" Khóe miệng La Tu nhếch lên, đạp chân giữa không trung. "Geppo (Nguyệt Bộ)!" Vút một tiếng, La Tu hóa thành một cái bóng lao về phía Luffy.

Nguyệt Bộ vì phát động giữa không trung nên tốc độ chậm hơn Soru khá nhiều.

Với giác quan của Luffy, hoàn toàn có thể bắt được quỹ đạo

chuyển động của La Tu lúc này.

Cảm nhận La Tu lao thẳng tới, Luffy nghiến răng, hai tay vung ra sau, cánh tay cao su nhanh chóng vươn dài. "Gomu Gomu no...

Bazooka! (Súng trường)" Khi cánh tay vươn dài đến cực điểm, Luffy đang cắn chặt răng thu tay lại, sau đó đánh mạnh về phía La Tu.

Bazooka!

Đây là kỹ năng mạnh nhất của Luffy ở trạng thái bình thường!

Bởi vì trạng thái Gear 2 (Nhị Đáng) tăng tốc độ lưu thông máu, thời gian lâu dài sẽ ảnh hưởng đến tuổi thọ của Luffy, nên trong lúc huấn luyện bình thường, La Tu hiếm khi đồng ý cho Luffy sử dụng chiêu đó.

Cho nên, Gomu Gomu no Bazooka có thể coi là chiêu mạnh nhất của Luffy khi đối mặt với La Tu.

Bất quá, đối mặt với chiêu mạnh nhất này, La Tu có vẻ không định né tránh, mà chọn đối cứng trực diện! "Để ta xem, uy lực chiêu Bazooka này rốt cuộc thế nào." La Tu đang lao tới, nhìn song chưởng đang phóng thẳng đến, trong mắt không những không có chút sợ hãi nào, ngược lại còn có một tia an ủi.

Chiêu này của Luffy, so với mấy ngày trước, uy lực hình như lại lớn hơn một chút.

Bất quá mà...

La Tu lại đạp Nguyệt Bộ, tốc độ đột nhiên tăng nhanh.

Nắm chặt tay phải, trong lòng quát lớn một tiếng. "Tekkai (Thiết Khối)!" Trong nháy mắt, nắm đấm La Tu ngưng cố bất động, tựa như hóa thành một cái búa sắt hình nắm đấm.

Nếu lúc này có người lấy búa sắt đập vào tay La Tu, sẽ phát hiện

độ cứng của nắm đấm còn cứng hơn thép gấp mấy lần!

Ngay cả một số người vừa lĩnh ngộ Haki Vũ trang, phủ Haki lên toàn thân, cũng chưa chắc có thể so sánh được!

Độ thông thạo Thiết Khối, cũng là 101%!

Một quyền tung ra, va chạm với Bazooka của Luffy.

Uỳnh!!!

Âm thanh bùng nổ do hai bên va chạm cuốn về bốn phương tám hướng.

Thời gian ngưng đọng khoảng một giây, không khí bị nén ép rồi phát nổ, gợn sóng trong suốt mới tản ra xung quanh.

Nắm đấm La Tu và song chưởng Luffy vừa chạm liền tách ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, thấy La Tu đứng tại chỗ, nhưng Luffy lại bị lực phản chấn bắn bay, ầm ầm ngã xuống đất, nảy lên mấy cái mới dừng lại được. "Hộc... hộc... hộc..." Luffy bị bắn bay thậm chí không muốn đứng dậy, nằm vật ra đất nhếch nhác, tay chân dang rộng thành hình chữ Đại, thở hồng hộc, chiến ý trên mặt cũng biến mất tăm, vẻ mặt đầy mệt mỏi.

Nhìn bộ dạng Luffy, La Tu không nhịn được lắc đầu, đi tới, ngồi phịch xuống bên cạnh, xoa đầu thằng nhóc nói: "Nhóc con, mệt rồi hả?

Thể lực kém quá." Luffy thè lưỡi, mệt mỏi nói: "Ông cố, chúng ta đã tu luyện cả buổi sáng rồi, sao nhìn ông không mệt chút nào thế..." "Ha ha ha, đó chẳng phải là do cháu tu luyện quá ít sao?

Nhóc con, ngày tháng tu luyện sau này còn dài lắm..." La Tu cười ha hả, tổng không thể giải thích là dùng Cường hóa Hoàn của hệ thống nên thể lực khôi phục trạng thái thời trẻ chứ?

Bất quá La Tu cũng không nói sai, có thể có thể lực mạnh như vậy là do thời trẻ tu luyện ngày đêm không nghỉ. "A?

Chương 7

Tu luyện còn ít sao..." Sắc mặt Luffy có chút đưa đám. "Sao?

Muốn bỏ cuộc à?

Ai bảo với ta là muốn làm Vua Hải tặc, muốn trở thành người tự do nhất thế giới nhỉ?

Không làm nữa à?" La Tu túm lấy Luffy hỏi. "Làm!

Làm!" Luffy nghe thấy từ Vua Hải tặc, cơ thể vốn rã rời dường như lại tràn đầy sức mạnh, bật dậy như cá chép, giơ cao hai tay, nắm chặt nắm đấm, hít sâu một hơi hét lớn: "Vua Hải tặc!

Cháu chắc chắn sẽ làm được!" Nhìn bóng lưng Luffy, La Tu bất đắc dĩ lắc đầu.

Bao nhiêu năm nay, ông đã khiến Luffy trở thành fan của mình, nhưng vẫn không thể thay đổi cách nghĩ này của Luffy.

Thở dài một cái, La Tu bỗng nhiên mở miệng: "Luffy, có muốn cùng ông cố ra ngoài đi dạo một vòng, xem thử các cường giả khác trên thế giới này không?" "Hả?

Ông cố muốn đi xa?

Đi đâu ạ?" Luffy nghe La Tu nói, chạy vèo đến bên cạnh, tò mò hỏi.

La Tu cười đáp: "Ta muốn đi đến chỗ ông nội Garp của cháu, Tổng bộ Hải quân tọa lạc tại Đại Hải Trình (Grand Line)." "Chỗ ông nội?

Tổng bộ Hải quân?

Đại Hải Trình?!" Một câu nói của La Tu như từng quả bom hạng

nặng nổ tung trong lòng Luffy. "Sao?

Không đi à?" La Tu cười híp mắt nhìn Luffy đang đờ ra.

Ông biết, Luffy thực ra rất muốn ra khỏi hòn đảo này, đi xem thế giới bên ngoài.

Nếu không, Luffy sẽ không muốn làm Vua Hải tặc, làm người tự do nhất thế giới.

Chỉ tiếc là trong nguyên tác, căn bản không có ai có thể đưa Luffy đi.

Khi Garp về Đông Hải, cùng lắm là đưa Luffy đến đảo hoang gần đó dùng phương pháp vô nhân đạo để rèn luyện.

Dragon thì càng không thể, Luffy thậm chí sau khi ra khơi mới biết mình có bố.

Còn về mẹ thì...

Luffy thậm chí còn không biết.

Hiện tại La Tu xuyên không đến thế giới này, ở bên cạnh Luffy, nghiễm nhiên là một lão đầu tử đã nghỉ hưu.

Sau khi đến làng Foosha, La Tu mang tâm thế của một cán bộ hưu trí.

Thỉnh thoảng tranh thủ bồi Luffy luyện thể thuật, không thì nằm trên ghế dài uống chút rượu, hoặc ra bờ biển ngắm cảnh.

Đối với những đấu đá bên ngoài, ông đã không còn hứng thú.

Nhưng bây giờ thì khác.

Cái hệ thống tải một trăm năm kia rốt cuộc đã kích hoạt.

Cũng vì hệ thống mà thực lực không những khôi phục đỉnh phong, thậm chí còn tiến thêm một bước.

Nhưng quan trọng hơn là, hệ thống này căn cứ vào thân phận Hải quân của ông, chuyển đổi thành Hệ thống Chính nghĩa.

Chỉ cần thu thập đủ Giá trị Chính nghĩa, là có thể nhận được càng nhiều phần thưởng từ hệ thống!

Phần thưởng hệ thống có thể làm ông mạnh hơn!

Điểm này, từ độ hào hoa của Quà tân thủ là có thể thấy được.

Một lão già trăm tuổi không còn sống được bao lâu, lại trở nên sung mãn như vậy!

Cái gọi là Giá trị Chính nghĩa của hệ thống, chính là phần thưởng cho việc trừng gian trừ ác.

Với mỗi người trên thế giới này, hệ thống đều sẽ căn cứ vào hành vi của họ để đưa ra định vị nhất định.

Nếu là kẻ ác làm nhiều việc xấu, hệ thống sẽ căn cứ vào mức độ tội ác của hắn để định ra Trị số Tội ác.

Nếu La Tu giết chết kẻ ác này, thì sẽ căn cứ vào Trị số Tội ác của kẻ đó mà nhận được Giá trị Chính nghĩa tương ứng.

Nói nôm na thì tương đương với Thợ săn tiền thưởng.

Có điều con mồi của La Tu và Lệnh truy nã do Chính phủ Thế giới ban hành không liên quan lắm, không phải người có tiền truy nã càng cao thì trị số tội ác càng cao.

Có khả năng người không có chút tiền truy nã nào, trong mắt La Tu lại thuộc về kẻ có tội ác tày trời.

Ví dụ như đám Quý tộc Thế giới Thiên Long Nhân.

Thiên Long Nhân không hề có nửa điểm tiền truy nã, thậm chí còn được quân đội Chính phủ Thế giới bảo vệ.

Nhưng trong mắt La Tu, đại bộ phận Thiên Long Nhân đều thuộc loại có trị số tội ác cực cao.

Lần này về Tổng bộ Hải quân, đương nhiên không chỉ để đưa Luffy ra ngoài ngắm nhìn, mở mang tầm mắt.

Mục đích chính là để khôi phục thân phận Hải quân.

Dù sao trên thế giới này người có trị số tội ác thì hải tặc chiếm tuyệt đại bộ phận.

Có cả bộ máy Hải quân cung cấp tình báo cho ông, vẫn tốt hơn là làm một thợ săn tiền thưởng ở Đông Hải hoặc nơi nào khác. "Đi!

Đương nhiên là đi!

Ông cố xác định muốn đưa cháu đi cùng sao?

Không đùa cháu chứ?" Luffy nghe La Tu nói, vội vàng mở miệng.

La Tu nghe vậy, cố ý nghiêm mặt: "Ông cố lừa cháu bao giờ chưa?

Nếu không thì thôi khỏi đi." Luffy nghe thế, lập tức ôm lấy cánh tay La Tu, vừa lắc vừa làm nũng: "Không có không có!

Cháu đi!

Cháu đi!

Ông cố đối với cháu là tốt nhất!" "Ây da." Đột nhiên, La Tu động đậy cánh tay, nhíu mày: "Hoạt động cả buổi sáng, vai ông mỏi quá..." Luffy đâu có lý nào không hiểu, lập tức đứng ra sau La Tu, vừa cẩn thận bóp vai vừa nói: "Ông cố, ông thấy lực đạo thế nào?" "Ừm, được." La Tu nghe vậy, miễn cưỡng gật đầu, sau đó lại nói: "Hai chân ông cũng không còn sức nữa, không biết hôm nay có đứng nổi không đây..." Luffy lại chạy xuống chân La Tu, bắt đầu đấm bóp: "Hắc hắc, ông cố xin cứ yên tâm, Luffy cháu là cái máy mát xa tốt nhất của ông." La Tu nghe vậy, có chút an ủi xoa đầu Luffy: "Chậc chậc chậc, chắt

ngoan đối tốt với ông cố thế này, ông cố lập tức tràn trề sức mạnh!" Nói xong, La Tu đứng dậy, cười ha hả: "Để ông đi gọi điện cho ông nội cháu." ...

Nửa giờ sau, tại làng Foosha.

Đầu làng tọa lạc quán rượu duy nhất của làng.

Do đảo nằm ở nơi hẻo lánh của Đông Hải, làng Foosha cũng không phải thôn lớn, nên việc buôn bán của quán rượu cũng không tốt lắm.

Chương 8

Lúc này vừa quá trưa, trong quán lác đác vài người đang uống rượu chém gió, thân ảnh La Tu xuất hiện trước quán, thành thạo đẩy cửa bước vào. "Ông La Tu, ông đến rồi ạ." Bà chủ quán rượu Makino (Mã Kỳ Nặc) ngước mắt nhìn, khi thấy người đến, lập tức đón tiếp chào hỏi, đôi mắt to cong lên thành hình trăng khuyết, trông rất đẹp.

Tuy người trong làng đều không biết La Tu từng làm gì, nhưng chuyện La Tu là cha nuôi của Garp thì cả làng đều biết.

Cho nên người trong làng đều vô cùng kính trọng La Tu.

Makino thấy La Tu đều gọi một tiếng ông La Tu. "Tiểu Makino đúng là càng lớn càng xinh đẹp nhỉ, thế nào?

Có người trong lòng chưa, nếu có rồi thì bảo ông La Tu, ông làm mối cho." La Tu mặc áo sơ mi hoa, quần đi biển, ăn mặc phong cách thoải mái ngậm tẩu thuốc, gật đầu với Makino rồi toét miệng cười.

Makino nghe câu này, có chút xấu hổ nói: "Ông La Tu này, ông lại trêu cháu rồi, người ta bây giờ còn trẻ mà." La Tu nghe vậy cười ha hả, dắt tẩu thuốc vào thắt lưng, nói: "Ha ha ha, còn trẻ, đúng đúng đúng, tuổi trẻ thật tốt, có rượu không?" "Ông La Tu yên tâm, đảm bảo đủ cho ông uống." Makino cười nói. "Vậy thì ta yên tâm rồi." La Tu lấy ra một bầu rượu từ thắt lưng, đưa cho Makino: "Như cũ, đầy bình." "Vâng ạ, ông La Tu vui lòng chờ một chút." Makino định cầm bầu rượu vào kho lấy rượu.

Nhưng chưa đợi Makino quay người đi, La Tu đã gọi lại: "Đúng rồi Makino, cho ta mượn Ốc sên truyền tin đường dài (Den Den Mushi) dùng một chút." Vì liên hệ giữa làng Foosha và bên ngoài rất ít, nên Ốc sên truyền tin đường dài chỉ có quán rượu của Makino là có

một con, La Tu muốn liên lạc với Garp và Sengoku, bắt buộc phải nhờ đến nó. "Lại liên lạc với ông Garp ạ?

Ông La Tu chờ một chút, cháu đi lấy cho ông." Makino dịu dàng nói.

Rất nhanh, một con Ốc sên truyền tin thể hình khá lớn được Makino mang đến trước mặt La Tu.

Ngày hôm này, Thủy sư Đô đốc Sengoku đang xử lý công việc tại Tổng bộ Hải quân đã nhận được một cuộc điện thoại vô cùng bất ngờ.

Một người không ngờ tới, và đề xuất một chuyện không ngờ tới.

Nửa giờ sau.

Tổng bộ Hải quân, Marineford. "Két" một tiếng, Garp không gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa đi vào. "Ha ha ha, Sengoku, cái băng hải tặc muốn tiến vào Tân Thế Giới kia thực lực cũng quá yếu, lão phu còn chưa khởi động xong, bọn chúng đã nằm rạp xuống đất đầu hàng rồi." Vừa ăn bánh gạo, Garp vừa nghênh ngang đi vào văn phòng của Sengoku, quen cửa quen nẻo ngồi xuống ghế sô pha đối diện, ung dung vắt chéo chân.

Sengoku ngước mắt nhìn Garp, đã sớm quen với hành vi này nên trên mặt không có gì lạ, chỉ bình thản nói: "Nếu cảm thấy chưa đã nghiền thì đến Tân Thế Giới bảo đám Kaido, Râu Trắng thật thà một chút, đừng có gây ra động tĩnh lớn nữa." "Ha ha ha ha, thế thì thôi, nhìn mấy gã đó tôi thấy đau đầu lắm, việc này cứ để đám trẻ làm đi." Garp sờ đầu, cười ha hả. "Hừ, cũng biết mình là một bộ xương già rồi à?

Suốt ngày cứ điên điên khùng khùng, chẳng có nửa điểm dáng vẻ của bậc trưởng bối." Sengoku hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói.

"Hả?

Tên Sengoku nhà ông sao lại trưng ra bộ mặt sầu thảm thế kia, chẳng lẽ Tân Thế Giới lại xảy ra chuyện gì?" Ăn hết một túi bánh gạo, Garp mới chú ý sắc mặt Sengoku có chút không ổn, không khỏi tò mò hỏi. "Tân Thế Giới?

Nếu là chuyện ở Tân Thế Giới, tôi cũng chẳng đến mức phải thế này." Sengoku thở dài, đặt công việc trong tay xuống, đi đến bên cạnh Garp, giật lấy túi bánh gạo mới tinh Garp vừa lấy ra, xé toạc rồi đổ hết vào mồm, nhai ngấu nghiến.

Mới phản ứng lại, Garp đã giật lại cái túi, nhưng bánh gạo bên trong đã bị Sengoku ăn sạch.

Vừa định chất vấn Sengoku, Sengoku lại mở miệng trước. "Là chuyện của tiên sinh La Tu." "Lão gia tử?" Garp nghe câu này, vấn đề bánh gạo lập tức bị quẳng ra sau đầu, nhíu mày nói: "Lão gia tử làm sao?

Xảy ra chuyện gì à?

Không được, tôi phải về Đông Hải một chuyến." Sengoku vừa nhắc đến La Tu, thái độ của Garp lập tức quay ngoắt 180 độ, đủ thấy địa vị của La Tu trong lòng Garp quan trọng thế nào. "Garp!" Thấy Garp định đứng dậy, Sengoku ấn Garp xuống sô pha, quát dừng động tác của Garp, bất đắc dĩ nói: "Ông có thể sửa cái tật nghe chuyện chỉ nghe một nửa rồi nóng nảy được không?

Tiên sinh La Tu không xảy ra chuyện gì, ông về Đông Hải làm cái gì?!

Tiên sinh La Tu không những không sao, mà chẳng bao lâu nữa ngài ấy sẽ đích thân đến Marineford đấy." "Lão gia tử muốn đến Marineford?" Nghe Sengoku nói, Garp ngẩn ra, lập tức một nụ cười

hiện lên trên khuôn mặt già nua, khiến mặt Garp nở ra như hoa cúc. "Ha ha ha, Sengoku, ông sao thế?

Lão gia tử đến là chuyện tốt mà, chúng ta đã bao nhiêu năm không gặp ngài ấy rồi, không vui sao?" Garp vỗ vai Sengoku cười lớn.

Bỗng nhiên, sắc mặt Garp thay đổi, ghé sát mặt Sengoku nghiêm túc nói: "Chẳng lẽ ông làm Thủy sư Đô đốc mấy hôm nên bành trướng rồi?

Quên mất lời dạy của Lão gia tử dành cho chúng ta ngày xưa rồi à?

Nói cho ông biết, nếu ông có ý nghĩ đó, tôi là người đầu tiên đánh ông thành đầu heo!" "Ông bị điên à!" Sengoku đẩy mặt Garp ra, trừng lớn hai mắt: "Tôi là loại người đó sao?

Tiên sinh La Tu đến tôi vui hơn ai hết, nhưng ông có biết mục đích của ngài ấy không?" "Lão gia tử còn có mục đích gì?

Đến Marineford chắc chắn là để thăm tôi rồi!" Garp hất mặt lên, hùng hổ nói. "Cái tên này..." Sengoku nhìn bộ dạng Garp, ôm trán đầy bất lực. "Nói thật cho ông biết, vừa rồi tiên sinh La Tu gọi điện cho tôi, trong điện thoại ngài ấy bảo tôi khôi phục quân hàm Trung tướng, bảo tôi cấp cho một chiếc tàu chiến..." Nói đến đây, Sengoku nhìn chằm chằm Garp: "Bây giờ ông biết mục đích của Lão gia tử rồi chứ?" "Hả?

Khôi phục quân hàm Trung tướng, còn muốn cấp một chiếc tàu chiến?

Lão gia tử muốn tái xuất giang hồ à!" Nghe Sengoku nói, Garp cũng giật nảy mình.

Đừng nhìn Garp lúc nào cũng đại khái qua loa, nhưng ông cũng là người trí dũng song toàn, gan dạ cẩn trọng, tự nhiên có thể đoán được

mục đích thực sự của La Tu.

Hiểu ra điểm này, Garp lập tức lắc đầu: "Không được, Lão gia tử đã trăm tuổi rồi, không thể để ngài ấy làm bừa được..." "Ông cũng thấy không được đúng không?

Haizz... tôi thật sự không biết tiên sinh La Tu nghĩ gì nữa..." Sengoku vẻ mặt bất đắc dĩ.

Nếu là người khác đưa ra yêu cầu này, e rằng ông đã từ chối thẳng thừng.

Nhưng La Tu là ai?

Đó là ân sư dẫn đường!

Trong lòng Sengoku, là sự tồn tại như người cha! "Không được, đợi Lão gia tử đến, tôi nhất định phải khuyên giải đàng hoàng, để ngài ấy bỏ cái ý định này đi, đây không phải chuyện đùa đâu." Vẻ mặt Garp kiên định, trong lòng đang suy tư làm sao để khuyên can La Tu. "Chỉ dựa vào tôi và ông, khả năng không thay đổi được ý định của Lão gia tử, phải gọi cả Tiểu Hạc (Tsuru) đến, ừ đúng rồi, còn tên Zephyr nữa, thật sự không được thì đành phải mời tiên sinh Kong xuống núi..." Trong khi Garp và Sengoku đang bàn bạc cách khuyên can La Tu.

Tại làng Foosha, Đông Hải.

Có một chiếc thuyền buồm không lớn không nhỏ đang chậm rãi rời khỏi bờ biển.

Trên thuyền nhỏ, La Tu ung dung uống rượu, Luffy thì vẻ mặt hưng phấn đứng ở phía trước, hai tay chống hông, mắt nhìn về phương xa.

Một ngày sau, vùng biển Đông Hải, Thị trấn Shells (Tạ Nhĩ Tư), trong quán ăn Food Foo. "Đói quá ~ đói quá ~ Ông cố ơi, cháu sắp chết đói rồi, bao giờ cơm mới lên a!

Cháu muốn ăn thịt!

Ăn thịt!" Luffy ủ rũ nằm bò ra bàn, lưỡi thè dài, hai mắt vô thần, yếu ớt kêu gào.

Chương 9

"Được rồi nhóc con, đừng kêu nữa, cơm sắp lên rồi, yên tâm, chắc chắn cho cháu ăn no." La Tu đối diện nhìn bộ dạng của Luffy, bất đắc dĩ lắc đầu.

Tuy nhà Garp đều là sự tồn tại như người Saiyan, nhưng sức ăn cũng không phải dạng vừa.

Tối qua hai người đã ăn một bữa tiệc thịt nướng lớn trên đảo hoang, bây giờ tuy gần mười tiếng chưa ăn gì, nhưng cũng đâu cần khoa trương thế chứ?

Hiện tại Luffy nghiễm nhiên như quỷ đói, nước miếng chảy đầy bàn, bụng kêu còn to hơn cả tiếng rên rỉ.

Nếu không ngăn cản Luffy, e rằng nó đã lao sang bàn người khác cướp thịt rồi. "Chào quý khách, vịt quay và gà nướng hai vị gọi đây ạ." Một cô bé bưng hai cái khay lớn đi tới, kiễng chân đặt khay lên bàn trước mặt hai người rồi mỉm cười nói. "Còn nữa, đây là báo ngài cần." Sau đó, cô bé lại lấy một xấp báo từ sau lưng, đặt trước mặt La Tu. "Luffy, ăn cơm thôi." La Tu gọi Luffy một tiếng.

Thực ra không cần La Tu nhắc, ngửi thấy mùi thịt Luffy đã phản ứng rồi, chỉ là phản ứng hơi kịch liệt.

Suýt chút nữa cả người bật khỏi ghế.

May mà La Tu phản ứng nhanh, ấn Luffy xuống. "Thịt!

Thịt!" Hai mắt Luffy tóe lửa, một tay xé đùi gà, một tay cầm đùi vịt, không kịp chờ đợi bắt đầu tả hữu khai cung.

Cứ như mấy trăm năm chưa được ăn cơm vậy.

Thấy cảnh này, La Tu không nhịn được lắc đầu, bất đắc dĩ nói với

cô bé: "Thằng nhóc thối này tướng ăn khó coi quá, thật ngại quá, để cô bé chê cười rồi." Nói xong, La Tu đưa tay vỗ đầu Luffy, ra hiệu cho nó tém tém lại một chút.

Nhưng lúc này Luffy đâu còn nghe lọt tai lời La Tu, vẫn cứ ăn ngấu nghiến. "Không sao đâu ạ, anh trai nhỏ ăn ngon miệng như vậy, chẳng phải chứng minh cơm quán cháu nấu rất ngon sao." Cô bé vừa nói vừa lấy tay che miệng, đôi mắt to cong lên hình trăng khuyết, vô cùng đáng yêu. "Đúng rồi cô bé, giúp ta đổ đầy bình rượu ngon này, lát nữa tính tiền luôn nhé." La Tu tháo bầu rượu hồ lô đã cạn sạch bên hông, đưa qua, mỉm cười nói. "Vâng ạ, ngài chờ một chút." Cô bé ôm bầu rượu, chạy chậm vào bếp.

Sau khi cô bé đi, La Tu lấy tẩu thuốc ra châm lửa hút một hơi, chậm rãi nhả ra làn khói nồng, rồi mới cầm tờ báo trên bàn lên xem. "Ace?" Nhìn tin tức tiêu đề trang nhất, La Tu nhướng mày, có chút bất ngờ.

Trên trang nhất tờ báo, in hình lệnh truy nã của Portgas D.

Ace.

Con số trên lệnh truy nã đạt tới 350 triệu Berries.

Bất quá, thứ khiến La Tu bất ngờ không phải lệnh truy nã của Ace, mà là dòng tiêu đề phía trên. "Tin chấn động!

Siêu tân tinh Hỏa Quyền Ace từ chối lời mời vào Thất Vũ Hải, quay sang gia nhập băng hải tặc Râu Trắng, trở thành Đội trưởng Đội 2 băng Râu Trắng!" "Đã gia nhập băng Râu Trắng rồi sao..." La Tu dường như hiểu ra vài chuyện, thầm lẩm bẩm trong lòng. "Ông cố, Ace làm sao?" Đúng lúc này, Luffy lại sáp tới.

Nhìn thấy tờ báo trên tay La Tu, hai mắt Luffy tỏa sáng, vẻ mặt hưng phấn. "Ồ!

Tiền truy nã ba trăm năm mươi triệu!

Đã mạnh thế rồi sao?

Quả nhiên không hổ là Ace." La Tu bỏ tờ báo xuống, liếc Luffy một cái.

Ngay khoảnh khắc bỏ tờ báo xuống, La Tu nhìn thấy vịt quay và gà nướng vừa lên chưa được bao lâu đã bị Luffy giải quyết sạch.

Hai món ăn vốn thơm phức giờ chỉ còn lại mấy khúc xương. "Luffy!

Không thể để lại cho ông cố một ít à?!

Ăn hết sạch rồi!" La Tu nổi giận.

Thằng nhóc thối!

Không biết thế nào là kính già yêu trẻ sao?!

Mới nháy mắt đã gặm sạch?

Đói lâu như vậy, ông đây cũng đói chứ bộ?! "Hắc hắc...

ông cố... ngại quá, cháu nhất thời không nhịn được..." Luffy gãi đầu ngại ngùng. "Haizz!

Thằng nhóc này..." Đối với Luffy, La Tu thực sự vô cùng bất lực. "Thôi, ta đợi món sau vậy." Thở dài một hơi, giọng điệu La Tu thay đổi, trừng mắt nhìn Luffy: "Món sau không được tranh với ta!

Nếu không ta tống cổ cháu về lại làng Foosha đấy!" "Không đâu... không đâu...

ông cố yên tâm, cháu tuyệt đối không tranh với ông..." Tuy bụng mới lấp được một nửa, nhưng đuối lý nên Luffy đâu dám cãi lại La Tu.

Đợi thấy nộ khí trên mặt La Tu biến mất, Luffy mới về lại chỗ

ngồi, nhìn lệnh truy nã của Ace trên báo, vẻ mặt đầy ngưỡng vọng. "Mới có một năm mà Ace đã mạnh thế rồi, cháu không thể bỏ bê tu luyện được, dù sao hai năm nữa, đến lượt cháu xuất hải, lúc đó cháu cũng là một hải tặc." "Rầm!" Đúng lúc này, cửa lớn quán ăn bị một cước đá văng.

Một gã thanh niên mặc âu phục màu tím đậm sải bước đi vào quán.

Tuy gã này thân hình gầy gò, vẻ mặt cười đểu trông rất bỉ ổi.

Nhưng từ khi hắn bước vào, quán ăn vốn ồn ào trong nháy mắt yên tĩnh trở lại.

Ngoại trừ La Tu và Luffy, tất cả mọi người lúc này đều im thin thít.

Bởi vì trên tay gã này không chỉ dắt theo hai con chó dữ tợn, mà sau lưng còn có hai tên lính hải quân vóc dáng vạm vỡ, vẻ mặt lạnh lùng. "Ta hình như nghe thấy trong này có người đang thảo luận về hải tặc...

Có thể cho ta biết là ai không?" "A!

Helmeppo...

Helmeppo đại nhân..." Đột nhiên, một tiếng hét chói tai vang lên từ hướng nhà bếp.

Chương 10

Helmeppo cau mày, phóng mắt nhìn sang, chỉ thấy một cô bé chừng năm sáu tuổi đang đứng ngây ra đó.

Trên tay cô bé bưng một đĩa chân giò hầm tương cùng một bầu rượu.

Nhưng khi nhìn thấy Helmeppo và hai con chó dữ trên tay hắn, cô bé như bị dọa sợ mất mật, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, cơ thể không tự chủ được lùi lại hai bước, thậm chí đĩa chân giò trên tay cũng không cầm vững được nữa.

Mất đi điểm tựa, đĩa chân giò và bầu rượu rơi thẳng xuống đất theo phương thẳng đứng. "Ồ?

Là cô bé Rika sao?" Nhìn thấy cô bé, Helmeppo nở nụ cười tà ác, định dắt hai con chó dữ to như sói bước tới.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng hét chói tai khác thu hút sự chú ý của Helmeppo. "A!

Thịt của ta!" Luffy sắc mặt đại biến, định lao tới.

Nhưng ngay lúc đó, trong quán cơm bỗng nhiên nổi lên một trận gió mạnh, thổi bay tóc của Luffy, thổi bay cả cổ áo của Helmeppo. "Chuyện gì thế này?" Helmeppo chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên.

Đợi khi hoàn hồn lại, lão đầu tóc bạc râu bạc kỳ quái vốn đang ngồi cách đó không xa đã biến mất khỏi chỗ ngồi.

Khi nhìn lại, lão già đó đã xuất hiện trước mặt Rika. "Một cái chân giò to thế này, để rơi xuống đất thì lãng phí lắm, còn nữa, nếu làm vỡ bầu rượu của ta, sau này ta lấy gì mà uống đây." La Tu ngồi xổm trên mặt đất, một tay đỡ đĩa chân giò, một tay cầm bầu rượu đầy ắp, ngữ

trọng tâm trường nói với cô bé Rika. "A..." Bởi vì bị Helmeppo dọa cho giật mình, Rika nghe thấy giọng nói ôn hòa của La Tu mới phản ứng lại.

Tuy không biết La Tu xuất hiện trước mặt mình từ lúc nào, nhưng nhìn khuôn mặt hiền từ của ông, Rika có chút ngượng ngùng. "Tiên sinh... thật ngại quá, vừa rồi cháu..." "Được rồi, không sao." La Tu giắt bầu rượu vào bên hông, xoa xoa đầu Rika, nói: "Lần sau chú ý một chút là được." "Vâng... vâng ạ, thưa tiên sinh." Cô bé Rika lí nhí đáp một câu, sau đó nhìn La Tu đứng dậy, dùng tấm lưng cao lớn chắn trước người mình.

Nhìn bóng lưng ấy, Rika hơi ngẩn ngơ.

Trong khoảnh khắc đó, dường như trời không sợ đất không sợ, thậm chí cô bé còn dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Helmeppo.

Cảm giác an toàn tràn ngập toàn thân. "Ngươi là Helmeppo đúng không?" La Tu tùy tay ném một cái, đĩa chân giò trên tay rơi chính xác xuống bàn ăn trước mặt Luffy, sau đó ông nhìn Helmeppo, cười tủm tỉm hỏi. "Ngươi là ai?" Helmeppo không tự chủ được lùi lại một bước, vẻ kiêu ngạo hống hách trên mặt hoàn toàn biến mất.

Lão già này thực sự quá quỷ dị, trong nháy mắt từ góc quán rượu chạy đến cửa nhà bếp, trường hợp này hắn chưa từng thấy bao giờ.

Quan trọng nhất là, tuy lão già trước mắt đang cười tủm tỉm, nhưng khi đối diện trực tiếp, Helmeppo lại cảm thấy một luồng hàn khí dâng lên từ sống lưng.

Lão già này rốt cuộc là ai?

Helmeppo dường như chưa từng gặp người này. "Ta... ta cảnh cáo ngươi, đừng tới đây, nếu không ta cho chó cắn chết ngươi!" Helmeppo nuốt nước bọt, run rẩy cầm hai sợi dây xích chó trên tay, cố

tỏ ra bình tĩnh.

Hai con "thú cưng" của Helmeppo dường như nhận ra ý đồ của chủ nhân, bắt đầu sủa điên cuồng về phía La Tu. "Câm miệng!" La Tu liếc nhìn hai con ác khuyển, trừng mắt nhẹ một cái.

Haki Bá Vương thấu thể phóng ra.

Tuy chỉ có 10% độ thông thạo, lại là lần đầu tiên sử dụng nên kiểm soát không tốt lắm, nhưng ngay lập tức, hai con chó đang sủa điên cuồng bỗng nhiên đồng tử co rút đau đớn.

Tiếp đó, chúng như nhìn thấy quái thú đáng sợ nhất thế giới, rên rỉ một tiếng rồi nằm rạp xuống đất, run lẩy bẩy. "Sao... sao lại thế này..." Tuy Haki Bá Vương mà La Tu giải phóng chỉ nhắm vào hai con chó, nhưng do kiểm soát chưa tốt nên Helmeppo cũng bị vạ lây một chút.

Ngay khoảnh khắc La Tu phóng Haki, Helmeppo cảm giác như rơi vào địa ngục vô biên, một luồng hàn khí từ lòng bàn chân dâng lên thẳng đỉnh đầu.

Lạnh thấu xương, mồ hôi lạnh túa ra ướt đẫm lưng áo.

Đạp đạp đạp...

Giây tiếp theo, cơ thể Helmeppo như không nghe theo sự điều khiển của chính mình, lảo đảo lùi lại vài bước rồi ngã phịch xuống đất, sắc mặt trắng bệch, biểu cảm kinh hoàng. "Thiếu gia!" Hai tên lính Hải quân đi theo sau Helmeppo không bị Haki Bá Vương ảnh hưởng, thấy cảnh này liền biến sắc, vội chạy tới định đỡ hắn dậy. "...Ngươi rốt cuộc là ai..." Helmeppo không quan tâm đến hai tên lính đang đỡ mình, run rẩy hỏi. "Ta sao?

Chỉ là một lão già sắp bị thời đại lãng quên mà thôi." La Tu cười cười.

Dường như nhớ ra điều gì, La Tu bỗng nhiên ngại ngùng gãi đầu, quay người nói với mẹ của Rika - bà chủ quán Ririka vừa mới bước ra. "Cái đó... bà chủ, thật ngại quá, vừa nãy lúc ra khỏi cửa ta quên mang theo tiền.

Hay là thế này, ta giúp cô giải quyết cái phiền phức trấn trên này, coi như là trả tiền cơm bữa này, thế nào?" "Hả?

Tiên sinh, ngài nói gì?" Ririka vừa mới đi ra, nhìn thấy Helmeppo bị dọa ngã ngồi trên đất, vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. "Luffy." La Tu bỗng nhiên gọi một tiếng.

Luffy nãy giờ đã súc thế chờ sẵn ở một bên, vèo một cái lao về phía Helmeppo. "Gomu Gomu no...

Pistol!" Chỉ nghe Luffy quát khẽ một tiếng, Helmeppo vốn không có chút sức chiến đấu nào trực tiếp bị đánh bay.

Hắn xoay vài chục vòng trên không trung rồi ầm một tiếng, lún sâu vào bức tường của quán cơm. "Cái tên này, suýt chút nữa làm mất thịt của ta, hừ." Luffy sau khi đấm bay Helmeppo, lấy ngón tay cái quẹt mũi, hung hăng nói.

Tuy nhiên, sự chú ý của La Tu lại bị tiếng thông báo trong đầu thu hút. "Đinh, Ký chủ chỉ huy Luffy xử lý ác nhân Helmeppo, thưởng 2 điểm Chính Nghĩa." Lúc này, trên bảng hệ thống của La Tu, điểm Chính Nghĩa ban đầu là 69 đã nhảy lên 71/100.

Nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống, La Tu vô cùng thất vọng liếc nhìn Helmeppo đang kẹt trên tường.

Thằng nhãi này kiêu ngạo như vậy mà chỉ đáng giá 2 điểm Chính Nghĩa thôi sao?

Nhưng thất vọng thì thất vọng, tuy ông có để lộ chút Haki Bá Vương dọa thằng nhãi đó, nhưng người cuối cùng ra tay hạ gục hắn

là tiểu Luffy.

Cho nên La Tu cũng không tính là lỗ vốn.

Chương 11

Không thèm để ý đến hai tên lính Hải quân kia, La Tu quay đầu nhìn bà chủ quán, rít một hơi tẩu thuốc rồi cười nói: "Bà chủ, đề nghị vừa rồi của ta thế nào?

Nếu cô thực sự không đồng ý yêu cầu này, ta chỉ còn cách đi tìm hai tên hải tặc gần đây đổi tiền thưởng rồi mới trả tiền cơm được." Bà chủ Ririka ôm chặt cô bé Rika vào lòng, dường như căn bản không nghe thấy lời La Tu, ánh mắt cứ đảo qua đảo lại giữa La Tu và Helmeppo đang dính trên tường.

Đợi đến khi một tên lính Hải quân chạy khỏi quán rượu, Ririka cuối cùng không nhịn được nữa, đầy vẻ lo lắng nói với La Tu: "Vị tiên sinh này, tiểu nữ xin tạ ơn hảo ý của ngài, nhưng ngài mau rời khỏi đây đi, cha của Helmeppo chính là Đại tá Hải quân ở đây!

Đánh Helmeppo, Đại tá Morgan nhất định sẽ không tha cho các ngài đâu." Thật là một người phụ nữ ngốc nghếch mà tốt bụng...

La Tu nhìn dáng vẻ muốn đuổi khách của Ririka, trong lòng thầm than một tiếng.

Kỳ thực trong mắt La Tu, ở cái thế giới này, những người không có chút tâm địa xấu xa như Ririka mới là những người chịu thiệt thòi nhất.

Nếu là người khác, đối mặt với tình huống này, lựa chọn đầu tiên e rằng là lập tức phủi sạch quan hệ với La Tu rồi đúng không?

Giống như những thực khách khác trong quán, sau khi Helmeppo bị Luffy đánh bay, chưa đầy một phút đã chuồn sạch.

Nhưng bà chủ Ririka lại bảo ông đi.

La Tu đã đánh Helmeppo ngay trên địa bàn của bà ấy!

Đó là con trai duy nhất của bạo chúa thống trị hòn đảo này, Đại tá Chi nhánh Hải quân 153.

Nếu ông đi, với tính cách của Morgan sau khi bị Jango thôi miên, chắc chắn sẽ trút cơn thịnh nộ lên mẹ con Ririka.

Nhìn cô bé Rika trong lòng Ririka, La Tu thật sự không muốn để cô bé đáng yêu này rơi vào ma chưởng của Morgan.

La Tu cười nói: "Bà chủ yên tâm đi, sự tích về tên Đại tá Morgan đó lão phu cũng đã nghe qua.

Không giấu gì cô, lão phu thực ra cũng là một Hải quân.

Thân là Hải quân, thấy trong quân đội xuất hiện loại bại hoại như thế, lão phu cũng vô cùng đau lòng.

Cho nên, đã tới hòn đảo này, lão phu sẽ không để mặc tên Morgan đó tiếp tục lộng hành nữa." Lúc đầu nghe La Tu nói là Hải quân, Ririka có lẽ do bị Morgan áp bức quá lâu nên có tâm lý bóng ma với Hải quân, trực tiếp sợ hãi lùi lại một bước.

Nhưng nghe hết câu sau của La Tu, Ririka mới dừng bước, tuy vậy trong mắt vẫn tràn đầy do dự. "Hi hi, bà chủ yên tâm đi, ông cố của tớ lợi hại lắm đấy!" Đúng lúc này, Luffy ghé đầu vào, cười hì hì nói. "Cô xem, chắt của ta đều nói thế rồi, cứ yên tâm một vạn lần..." La Tu vừa định quay đầu xoa đầu Luffy, khóe mắt liếc thấy đĩa chân giò ném qua lúc trước đã bị Luffy gặm sạch sẽ, chỉ còn lại một khúc xương to, thậm chí nước sốt trên đĩa cũng bị Luffy liếm sạch.

Thấy thế, gân xanh trên trán La Tu nổi lên, tay vừa định đưa ra xoa đầu trực tiếp nắm thành nắm đấm, cốc một cái thật mạnh lên đầu Luffy, giận dữ quát: "Luffy!

Cháu lại ăn hết chân giò của ta rồi?!

Đã bảo để lại cho ta một ít cơ mà!

Ông đây hiện tại còn chưa được ăn miếng nào đâu!

Ta có phải ông cố của cháu không hả?!" Đúng lúc này, bụng La Tu rất biết phối hợp phát ra một tiếng kêu vang dội.

Đối mặt với một tràng chất vấn, Luffy bị cốc đầu đang ôm cục u trên đầu ngồi bệt dưới đất, mếu máo nói: "Ông cố, cháu... cháu không nhịn được... lỡ ăn hết rồi..." Nhìn hai ông cháu trước mắt đánh nháo, trong lòng Ririka vốn đang lo sợ không biết vì sao bỗng thấy an tâm hơn nhiều. "Mẹ, tin tưởng lão gia gia này một lần đi, con tin ông ấy." Bỗng nhiên, cô bé Rika kéo kéo vạt áo mẹ.

Ririka cúi đầu nhìn xuống, phát hiện đôi mắt to tròn của con gái đang nhìn mình, trong mắt không có chút sợ hãi nào.

Mím môi, Ririka do dự hồi lâu, cuối cùng gật đầu, quay sang nói với La Tu đang dạy dỗ Luffy: "Được, tiên sinh, tiểu nữ sẽ tin ngài lần này." Nghe Ririka nói vậy, La Tu xách Luffy lên, cười hắc hắc: "Yên tâm đi, lão phu lát nữa tuyệt đối sẽ không để cô thất vọng đâu." "Nhưng mà..." Nói đến đây, La Tu bỗng nhiên ngại ngùng gãi gãi sau gáy, tiếp tục nói: "Có thể phiền bà chủ làm thêm cho lão phu vài món nữa được không?

Người sắt cũng phải ăn cơm, một bữa không ăn là đói meo, dù sao lão phu cũng cả nửa ngày chưa ăn gì, bụng..." "Ọt~" Lời còn chưa dứt, bụng La Tu lại không nhịn được kêu lớn một tiếng.

Bà chủ Ririka thấy vậy, cuối cùng phì cười một tiếng.

Ho khan che giấu nụ cười, Ririka gật đầu với La Tu: "Tiên sinh yên tâm, tôi đi làm ngay đây, đảm bảo khiến ngài hài lòng." Ririka không biết vì sao, ở cạnh vị lão nhân gia tóc bạc râu bạc mặc đồ thường phục này càng lâu, áp lực trong lòng càng nhỏ, cả người càng

thấy nhẹ nhõm.

Nói chuyện vài câu, giờ cô chẳng còn chút sợ hãi nào đối với Đại tá Morgan nữa. "Hì hì..." Nhìn Ririka quay vào bếp bận rộn, Luffy không nhịn được gãi đầu cười.

Nhưng La Tu lại trừng mắt: "Thằng nhãi này còn dám cười!

Nếu không phải tại cháu, lão phu có phải mất mặt thế này không?!

Đều tại cháu cả, làm mặt mũi lão phu mất sạch rồi!" "Ông cố, cháu cũng là thân bất do kỷ mà... nhất thời không cẩn thận..." Luffy trưng ra bộ dạng đầy ủy khuất. "Được rồi, lát nữa tên Đại tá Morgan kia giao cho cháu giải quyết, nói cho cháu biết, nếu giải quyết không xong, đừng trách lão phu tống cháu vào Tổng bộ Marineford đấy!" La Tu thả Luffy xuống, trừng mắt nói.

Nghe câu này, khuôn mặt nhỏ của Luffy ngẩng lên, vỗ ngực đảm bảo: "Ông cố cứ yên tâm, cháu nhất định đánh cho tên đó không tìm thấy đường về bắc luôn." "Kẻ nào làm con trai ta bị thương?!" Đúng lúc này, một tiếng gầm giận dữ vang lên.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

La Tu ngước mắt nhìn ra, một người đàn ông cao lớn vạm vỡ, mặc quân phục Hải quân đứng ở cửa, dưới cằm hắn có một cái khung kim loại khắc ấn ký Hải quân.

Đôi mắt hắn trợn trừng, biểu cảm phẫn nộ. "Hử?!" Morgan vừa bước vào quán cơm, liền nhìn thấy Helmeppo đang bị lính hải quân kéo từ trên tường xuống.

Helmeppo chưa từng rèn luyện làm sao chịu nổi một đấm Gomu Gomu no Pistol của Luffy?

Hiện tại Helmeppo nhìn qua chỉ còn thoi thóp, thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít, e là khó cứu. "Là các ngươi làm?!" Morgan chuyển ánh

mắt sang đám người La Tu và Luffy, giận dữ trợn mắt.

Tuy hắn không quan tâm đến sống chết của Helmeppo, nhưng Helmeppo dù sao cũng là con trai hắn.

Helmeppo bị đánh, cũng đồng nghĩa với việc đánh vào mặt hắn.

Tuyệt đối không thể tha thứ!

Sải bước tiến lên, Morgan ép sát, toàn thân tản ra khí tức bạo lực. "Bị điếc rồi sao?!" Morgan vung tay lên, chỉ thấy lưỡi rìu khổng lồ gắn trên tay phải vẽ ra một đường hàn mang trong không trung.

Răng rắc một tiếng, cái bàn gỗ trực tiếp bị chém làm đôi, vô lực đổ sụp xuống đất.

Trốn trong bếp, Ririka và Rika nhìn thấy cảnh này, trên mặt đều thoáng hiện vẻ sợ hãi.

Nếu không phải Ririka liều mạng bịt miệng Rika và chính mình, e rằng cả hai đã không nhịn được mà hét lên.

Đối mặt với sự chất vấn của Morgan, La Tu rít một hơi thuốc, từ từ nhả khói, mới trực diện mở miệng nói: "Thân là Đại tá Chi nhánh Hải quân, không những không quản giáo con cái, ngược lại còn dung túng ức hiếp bá tánh địa phương, bản thân lại càng làm mưa làm gió một phương.

Morgan Rìu Tay, ngươi có biết tội không?" "Biết tội?" Morgan nghe câu này thì sững sờ, sau đó như nghe được chuyện cười buồn cười nhất thế giới, ôm bụng cười lớn. "Ha ha ha ha!

Ngươi đang chọc ta cười sao?

Lão già, ngươi là cái thá gì?

Chương 12

Cũng dám ở đây khẩu xuất cuồng ngôn?" La Tu cười hắc hắc: "Đã nói rồi, ta chỉ là một lão già vô túc khinh trọng mà thôi.

Nhưng đã làm Hải quân, ta không thể dung thứ trong Hải quân có loại cặn bã bại hoại như thế này.

Hải quân đã mang danh nghĩa Chính Nghĩa, thì phải thực thi chính nghĩa, dùng thực lực bảo vệ bình dân.

Chứ không phải như ngươi, có chút quyền lực liền ở đây tàn bạo một phương!" Lời vừa dứt, La Tu đưa tay gõ gõ tàn thuốc trong tẩu, thản nhiên mở miệng: "Luffy!" "Gomu Gomu no...

Stamp!" Luffy đã chuẩn bị từ sớm, quát khẽ một tiếng, tung một cú đá vào Morgan đang định mở miệng nói chuyện.

Cùng lúc đó, bên ngoài quán cơm.

Giờ phút này, cả quán cơm nhỏ đã bị cả trăm lính Hải quân bao vây.

Dân chúng xung quanh thậm chí không cần xua đuổi, vừa nghe tin Morgan đến đã trốn sạch về nhà.

Ở phía trước nhất, mấy chục tên lính Hải quân đồng loạt giơ súng, nòng súng đen ngòm nhắm thẳng vào quán cơm nhỏ trước mặt, thần sắc nghiêm túc.

Phía sau, mấy chục tên lính không cầm súng cũng đều rút đao ra, chỉ cần trong quán có biến động là sẵn sàng ra tay.

Đứng ở vị trí chỉ huy phía trước, Trung úy Ripper nhìn vào quán cơm, sắc mặt có chút thắt lại.

Thực ra hắn không muốn đứng đây giúp Morgan bắt người.

Thậm chí không chỉ hắn, tất cả lính hải quân đều không muốn làm vậy.

Phẩm hạnh của Helmeppo hắn rất rõ, một tên ác thiếu gia suốt ngày dựa hơi cha làm điều xằng bậy.

Tên Morgan tàn bạo lại vẽ đường cho hươu chạy, khiến Helmeppo càng thêm không coi ai ra gì.

Cho nên nghe tin Helmeppo bị đánh chết, trong lòng hắn thực ra rất vui mừng.

Nhưng hắn lại không thể không nghe lệnh Morgan đến vây bắt người đó. "Hử?

Có động tĩnh?" Trung úy Ripper bỗng nghe thấy một tiếng nổ trầm đục từ trong quán truyền ra.

Mắt hơi nheo lại, hắn vừa định tiến lên quan sát thì nghe thấy một tiếng thảm thiết vang lên.

Tiếp đó, một bóng đen đập vỡ cửa lớn quán rượu bay ra ngoài. "Đó là...

Đại tá Morgan?!" Khi Trung úy nhìn rõ bóng đen vừa bay qua đầu mình chính là cấp trên - Đại tá Morgan, tròng mắt hắn suýt chút nữa lồi ra ngoài. "Ta không nhìn nhầm chứ?!" Cái tên Morgan không ai bì nổi kia, lại bị người ta đánh bay?

Không chỉ Trung úy, ngay cả những binh lính Hải quân khác cũng đều há hốc mồm kinh ngạc. "Gomu Gomu no...

Rocket!" Chưa đợi đám người Trung úy phản ứng, trong quán rượu lại vang lên một tiếng hét, tiếp đó một bóng người gầy gò mặc áo đỏ bay vút ra, đuổi theo hướng Morgan vừa bay đi. "Nhanh!

Mau đi cứu Đại tá Morgan!" Không biết ai hô lớn một tiếng, khiến đám đông lính Hải quân hoảng loạn chạy theo hướng Morgan bay.

Nếu để Morgan biết có ai không tới giúp, sau này chắc chắn ăn không xong gói đem về! "Định đi đâu?

Hiện tại các ngươi đang làm việc cho tên kia sao?" Đúng lúc này, một giọng nói giữ chân đám lính Hải quân lại.

Trung úy Ripper là người đầu tiên quay đầu.

Hắn nhìn thấy La Tu chậm rãi bước ra khỏi quán cơm.

Tóc trắng, râu trắng, mặc bộ đồ thường phục.

Nhưng không biết vì sao, Trung úy lại cảm thấy từ người lão nhân này toát ra một loại khí chất khó diễn tả bằng lời.

Người ra tay với Helmeppo, hẳn là lão nhân trước mắt và cậu thiếu niên vừa đuổi theo kia.

Tuy trong thâm tâm không muốn, nhưng Trung úy vẫn hạ lệnh: "Chuẩn bị chiến đấu!" Lách cách!

Mấy chục nòng súng đen ngòm đồng loạt nhắm vào đầu La Tu.

Phía sau là mấy chục thanh quân đao sáng loáng. "Lão tiên sinh, xin lỗi, chức trách của ta là vậy." Trung úy Ripper hít sâu một hơi, miễn cưỡng nói. "Chức trách?" La Tu cầm bầu rượu tu một ngụm, từ trong ngực móc ra một tấm huy chương, ném về phía Trung úy.

Đón lấy tấm huy chương, Trung úy định thần nhìn kỹ.

Khi nhìn rõ biểu tượng trên đó, hơi thở vốn đang cố giữ bình tĩnh của hắn bỗng trở nên dồn dập.

Dưới biểu tượng Hải quân, trên nền vàng là lá cờ hai ngôi sao lấp lánh tỏa sáng.

Phó Đô đốc Hải quân (Trung tướng)!

Mặt sau huy chương khắc một cái tên huyền thoại trong Hải quân.

Hải quân Giáo phụ, Luo Xiu (La Tu)!

Đầu óc Trung úy Ripper trong sát na trở nên trống rỗng, đầu gối không tự chủ được khụy xuống, quỳ một chân trên đất, cung kính nói: "Trung úy Chi nhánh Hải quân 153 - Ripper, tham kiến Trung tướng đại nhân!" Lời vừa thốt ra, cả trăm lính Hải quân đồng loạt hạ vũ khí, giống như Trung úy Ripper, toàn bộ quỳ một chân xuống.

Hành động này đại biểu cho sự kính ý cao nhất đối với La Tu.

Nhìn Trung úy Ripper và đám hải binh vốn không cần phải quỳ, La Tu thản nhiên mở miệng: "Ta hiện tại ra lệnh, truy bắt nguyên Đại tá Chi nhánh Hải quân 153 - Morgan Rìu Tay, lập tức thi hành, không được chậm trễ!" "Thuộc hạ tuân mệnh!" Cả trăm người đồng thanh hô lớn, âm thanh rền vang, khí thế hào hùng. ...

Một chiếc thuyền nhỏ lênh đênh trên biển theo gió.

Nằm ở phía sau thuyền, La Tu gối đầu lên tay phải, nheo mắt lại, vẻ mặt khoan khoái.

Rít một hơi thuốc lá sợi thượng hạng, nhẹ nhàng nhả khói, gió biển ôn hòa lập tức thổi tan làn khói trắng. "Ông cố!

Vừa nãy nhiều Hải quân như vậy mà chỉ nghe lệnh một người, thật sự là quá ngầu nha!

Cảm giác đó giống như Tướng quân oai phong lẫm liệt vậy." Ở mũi thuyền, Luffy đang điều khiển buồm nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, không nhịn được kích động nói.

Nghe vậy, La Tu bật cười.

Phó Đô đốc Hải quân đâu phải Tướng quân thống lĩnh ngàn quân

gì chứ.

Nhìn dáng vẻ tràn đầy sức sống thanh xuân của Luffy, La Tu cười nói: "Ngầu chứ hả?

Thế nào, có muốn cùng ông cố làm Hải quân không?

Chương 13

Đến lúc đó ông cố có thể cho cháu oai phong hơn thế nữa." "Hả?

Hải quân..." Luffy vừa nghe thấy hai chữ này, vẻ hưng phấn lập tức biến mất, cười gượng nói: "Ông cố, thôi đi, cháu nhất định không làm Hải quân đâu..." "Không làm Hải quân thì chạy đi làm hải tặc à?" La Tu tu một ngụm rượu mạnh, sảng khoái hà hơi, cười nói: "Nhưng ta nghe nói làm hải tặc thì phải uống rượu bát lớn, ăn thịt miếng to.

Ăn thịt thì không tệ, nhưng uống rượu mà..." La Tu cười tủm tỉm nhìn Luffy đang quay người lại, tiếp tục: "Cháu biết uống rượu không?

Nếu không biết uống rượu thì không làm hải tặc được đâu nhé." "Hả?

Làm hải tặc phải uống rượu sao?" Khuôn mặt nhỏ của Luffy lộ ra vẻ khó xử. "Đương nhiên rồi." La Tu nghiêm túc nói. "Biết Roger không?" "Roger?" Luffy nghe thấy cái tên này liền tỉnh cả ngủ: "Đương nhiên cháu biết, Vua Hải Tặc Roger, cha của Ace, là mục tiêu cuối cùng của cháu." Nói đến đây, mặt Luffy tràn đầy vẻ khao khát. "Tửu lượng của Roger trên đại hải cũng thuộc hàng số một số hai đấy, ngay cả ta và ông nội Garp của cháu về khoản này cũng phải cam bái hạ phong.

Đúng rồi, còn có Shanks nữa." "Shanks?!" Luffy càng thêm hào hứng. "Cháu cũng gặp Shanks rồi, tửu lượng của cậu ta cũng không tệ đúng không?

Lúc ta mới gặp Shanks, cậu ta chỉ là một thuyền viên tập sự dưới trướng Roger thôi.

Ta nghe nói tửu lượng của cậu ta là do Roger đích thân dạy dỗ

đấy." La Tu làm ra vẻ bí hiểm.

Nghe La Tu nói vậy, Luffy lập tức bĩu môi, đầy vẻ âu sầu: "Nhưng cháu không biết uống rượu... làm sao bây giờ..." Luffy chỉ có lúc nhỏ uống rượu kết nghĩa huynh đệ với Ace và Sabo.

Ngoài lần đó ra thì chưa từng đụng vào rượu nữa. "Không biết uống thì bây giờ có thể tập mà!" La Tu cười hắc hắc, đưa bầu rượu về phía Luffy, xúi giục: "Thế nào?

Có muốn làm một ngụm không?" Nhìn bầu rượu La Tu đưa tới, sắc mặt Luffy có chút do dự.

Nhưng nhớ tới lời La Tu vừa nói, cuối cùng Luffy cắn răng: "Vì để trở thành Vua Hải Tặc, liều mạng!" Nói rồi, Luffy đón lấy bầu rượu, ngửa cổ tu một ngụm lớn.

Rượu mạnh trôi xuống cổ họng, sắc mặt Luffy biến đổi kịch liệt, lập tức vứt bầu rượu đi, phun hết rượu trong miệng xuống biển. "Khụ khụ!!

Khụ khụ khụ!!!" Luffy đỏ bừng mặt, ho sù sụ.

Nhìn bộ dạng của Luffy, La Tu không nhịn được cười lớn: "Ha ha ha!

Tiểu tử, uống rượu ai lại uống như thế?

Ha ha ha!" Ho một lúc lâu Luffy mới lấy lại hơi, nhưng trong miệng vẫn nóng như lửa đốt, vừa thở hổn hển vừa nói: "Ông cố, sao lại khó uống thế này?

Cũng quá sặc người ta rồi?

Chẳng lẽ làm hải tặc bắt buộc phải học uống cái thứ này sao?" "Ha ha ha, uống kiểu đó khẳng định là sặc rồi." La Tu cười lớn cầm lại bầu rượu, nhấp một ngụm nhỏ, đầy vẻ hưởng thụ.

Rượu này gần bảy mươi độ, là thứ ông chuyên môn xin bà chủ Ririka trước khi rời Shells Town.

Loại ma men mấy chục năm như ông cũng chỉ dám nhấp từng ngụm nhỏ.

Luffy tu ừng ực như thế, không sặc mới là lạ. "Làm hải tặc và uống rượu đâu có quan hệ gì, ông cố lừa cháu đấy!" La Tu cười hả hê nói, chuyện lúc nãy là ông lừa Luffy uống thử rượu mạnh cho biết mùi vị bị sặc thôi.

Thằng nhãi Luffy này thật thà tin sái cổ. "A?

Lừa cháu?" Luffy nghe vậy, mặt đầy ủy khuất. "Hả?

Thế nghĩa là, nếu làm hải tặc thì không cần uống rượu nữa hả?" Nghĩ thông suốt điểm này, ủy khuất trong lòng Luffy lập tức tan biến, nhe răng cười. "Thằng nhãi này..." Nhìn bộ dạng vô tâm vô phế của Luffy, La Tu lắc đầu ngao ngán. "Đúng rồi ông cố, tiếp theo chúng ta đi đâu thế?

Sẽ không phải không kịp ăn cơm chứ?

Cháu không muốn tiếp tục đói bụng đâu." Nhớ lại cảnh bị đói hơn nửa ngày trên biển trước đó, Luffy cảm thấy rùng mình.

Trên đời này không có gì đáng sợ hơn chuyện bị đói. "Yên tâm, theo tốc độ hiện tại, tầm hai tiếng nữa là tới, sẽ không để cháu đói đâu." La Tu cười đáp.

Nói xong, La Tu nhìn ra biển cả bao la, mắt hơi nheo lại.

Nơi tiếp theo cần đến là Làng Cocoyasi (Khả Khả Á Tây Thôn).

Tại đó có băng hải tặc Arlong toàn người cá đang chiếm đóng.

Sau khi La Tu xử lý Morgan Rìu Tay, hệ thống cũng chỉ cho vẻn vẹn 18 điểm Chính Nghĩa.

Hiện tại điểm Chính Nghĩa mới là 89, phần thưởng giai đoạn một của hệ thống yêu cầu 100 điểm.

Bây giờ chỉ còn thiếu 11 điểm nữa.

Theo La Tu tính toán, nếu giải quyết băng hải tặc Arlong ở Cocoyasi, số điểm Chính Nghĩa thu được sẽ đủ để mở khóa phần thưởng giai đoạn một. "Thật không biết hệ thống sẽ cho phần thưởng gì đây..." La Tu liếm môi, vẻ mặt có chút mong chờ. ...

Cùng lúc đó, một người cá mập voi da xanh lam, mặc áo Yukata có hoa văn, đi guốc mộc đang rời khỏi Đảo Người Cá dưới sâu mười ngàn mét, bơi với tốc độ cực nhanh về hướng Biển Đông.

Nếu La Tu nhìn thấy người cá mập voi xanh lam này, chắc chắn sẽ nhận ra đây là đại hải tặc được Chính phủ Thế giới công nhận.

Cựu thành viên băng hải tặc Mặt Trời.

Hiện là một trong Thất Vũ Hải - "Hải Hiệp" Jinbe.

Tiền truy nã 438 triệu Berry!

Hơn hai mươi năm trước, khi Jinbe còn là thành viên băng hải tặc Mặt Trời, La Tu đã từng giao thủ với hắn.

Khi đó Jinbe còn trẻ, sau khi gặp La Tu chỉ có thể thảm bại đào tẩu về biển cả, kết thúc trong chật vật. ... "A!

Cuối cùng cũng tới nơi rồi, sắp chết đói rồi~" Sau khi buộc thuyền vào một cái cây bên bờ, Luffy mới thở phào nhẹ nhõm, quay người uể oải nói: "Ông cố, chẳng phải bảo hai tiếng là tới sao, chúng ta lênh đênh tận bốn tiếng lận." La Tu nhìn bộ dạng của Luffy, cười bất đắc dĩ: "...Ông cố cũng đâu biết sức gió lại yếu đi đột ngột thế chứ..." "Đói quá..." Luffy ỉu xìu.

Hai ngày đói hai bữa.

Ai mà chịu nổi!

Chương 14

La Tu nhảy lên bờ, khoác vai Luffy cười hắc hắc: "Được rồi, đừng cằn nhằn nữa, dù sao ông cố cũng đâu phải hoa tiêu, trôi được đến đích là tốt rồi.

Nếu không phải ông cố có kinh nghiệm lênh đênh trên biển mấy chục năm, hai ta có khi chết đói giữa biển rồi." "Chết đói trên biển?

Có đáng sợ vậy không?" Trong mắt Luffy lóe lên tia hoảng sợ.

Cậu không sợ chết, nhưng chết đói thì thật sự không thể chấp nhận nổi. "Cháu tưởng ra khơi đơn giản lắm à?" La Tu trừng mắt nhìn Luffy. "Vậy sau này khi cháu ra khơi, nhất định phải tìm một đầu bếp giỏi nhất, đúng rồi, còn có cái nghề mà ông cố vừa nói, hoa tiêu!

Đúng, cháu phải tìm một hoa tiêu giỏi nhất, như thế cháu sẽ không bị chết đói." Nói đến đây, mặt Luffy tràn đầy sự khao khát. "Ọt~" Bụng cậu réo lên biểu tình phản đối. "Hì hì, việc cấp bách bây giờ là lấp đầy bụng đã..." Luffy xoa bụng, ngượng ngùng gãi đầu. "Thằng nhãi ranh..." La Tu thấy thế thì lắc đầu ngán ngẩm.

Thật ra cũng không phải không có gì ăn, trước khi rời đảo, bà chủ Ririka đã chuẩn bị cho ít thức ăn.

Nhưng đều bị Luffy ăn sạch rồi, tên này cứ than đói.

Sức ăn thật quá dọa người.

Nếu không có sức ăn đó, làm sao Luffy có khả năng hồi phục phi nhân loại như vậy chứ? "Đi thôi, chúng ta tìm chỗ ăn cơm trước đã." La Tu nói xong, châm lửa tẩu thuốc, hít sâu một hơi, dùng Haki Quan Sát xác định vị trí làng Cocoyasi, rồi dẫn Luffy đi sâu vào trong đảo.

Khoảng năm phút sau.

La Tu và Luffy dừng trước một ngôi nhà.

Ngôi nhà này không lớn, thậm chí có thể nói là nhỏ.

Trước nhà có một vườn quýt không lớn lắm.

Luffy đang đói meo chẳng hề hứng thú với những quả quýt tươi ngon trên cây.

Giờ cậu chỉ muốn ăn thịt! "Có ai không?" Gõ gõ cửa nhà, La Tu gọi nhỏ một tiếng.

Luffy bên cạnh lại tỏ vẻ khó hiểu: "Ông cố, trong làng chẳng phải có quán cơm sao, sao chúng ta không đến đó ăn, vườn quýt này có gì ngon chứ?

Ăn toàn quýt cũng đâu no bụng được..." La Tu trừng mắt: "Cháu nói nghe dễ nhỉ, có mang tiền không?

Cháu tưởng ở đâu cũng gặp được chuyện như trên đảo trước à?

Ăn quỵt là bị đánh đấy!" "A?

Suýt quên mất chuyện này..." Luffy gãi đầu, vẻ mặt xấu hổ.

Mải ăn suýt quên vụ không có tiền. "Đều tại ông cố ra cửa không mang tiền, hại cháu toàn ăn quýt sao mà no.

Ông cố lớn tuổi thế rồi, không phải bị lẫn rồi chứ?

Đến việc nhỏ như mang tiền cũng quên.

Nếu hai năm nữa ông cố không còn minh mẫn thì sao?

Thế cháu chẳng phải phải ở lại làng Foosha chăm sóc ông cố à?

Như vậy sao cháu ra khơi được?

Làm sao bây giờ..." Luffy lén nhìn La Tu, trong lòng thầm lẩm bẩm.

La Tu không biết Luffy đang phúc phỉ mình như thế nào, chỉ đứng

đợi chủ nhà mở cửa.

Cùng lúc đó.

Trong nhà.

Khi tiếng gõ cửa vang lên, Nojiko đang gục xuống bàn ngủ say bỗng bật dậy, lao nhanh ra cửa. "Nami!

Em về rồi à!" Nhưng khi Nojiko đầy vui mừng mở cửa ra, lại chỉ thấy một già một trẻ đang đứng cười với mình. "Cái đó... cô bé, hai ông cháu ta hai ngày chưa ăn cơm rồi... có thể bố thí chút thức ăn không..." "Hả?

Hai ngày chưa ăn cơm?" Nojiko nhìn ông lão cầm tẩu thuốc, hông đeo bầu rượu trước mặt, sắc mặt thất vọng chuyển sang cổ quái.

Nhìn ông lão thần thái sáng láng, căn bản đâu giống người bị đói?

Ngược lại cậu bé kia trông ỉu xìu, rõ ràng là đói lâu rồi.

Nhưng mà... cô là con gái, cho hai người đàn ông lạ vào nhà... có thích hợp không?

Còn chưa đợi cô đồng ý, La Tu đã lách người qua Nojiko, trong nháy mắt đã ngồi vào bàn ăn, không quên quay đầu cười với Nojiko: "Cô bé, thật quá cảm ơn, nếu không hai ông cháu ta chết đói đầu đường xó chợ mất." "A?

Ông cố, chạy nhanh thế!" Luffy tưởng La Tu chạy vào tranh đồ ăn, hét lớn một tiếng rồi cũng lao vào.

Nhưng khi nhìn thấy bàn ăn trống trơn, Luffy thất vọng tràn trề, gục xuống bàn, hữu khí vô lực nói: "Thịt... ta muốn ăn thịt..." Nhìn cảnh này, Nojiko đầy vẻ bất đắc dĩ. "Được rồi... nhưng nhà tôi thức ăn không nhiều lắm, chỉ có thể mời hai người một bữa thôi." La Tu lập tức gật đầu đảm bảo: "Yên tâm đi cô bé, ta ăn một bữa rồi đi

ngay." Thấy vậy, Nojiko lắc đầu, một mình vào bếp bận rộn.

Rất nhanh, một ít bánh mì và giăm bông đã hâm nóng được Nojiko bưng lên.

Ở làng Cocoyasi, dân làng vì một số nguyên nhân đã lâu không được ăn thịt.

Bình thường chỉ ăn bánh mì và loại giăm bông làm từ bột và tiết lợn.

Tuy không có thịt, nhưng Luffy đã đói không chịu nổi cứ thế nhét đầy mồm.

La Tu thì ăn uống văn nhã hơn, không hào sảng như Luffy.

Ngồi đối diện La Tu, nhìn Luffy ăn ngấu nghiến, Nojiko tò mò hỏi: "Hai ông cháu thật sự hai ngày chưa ăn cơm sao?" "Lão phu lớn tuổi thế này rồi, còn lừa cô bé làm gì?" La Tu cắn một miếng bánh mì, trả lời.

Chương 15

Luffy bên cạnh đã được La Tu dặn trước là phải tỏ ra thảm một chút người ta mới cho cơm ăn, nên đối với câu hỏi của Nojiko cậu không trả lời, chỉ cắm đầu ăn. "Vậy hai người từ đâu tới, sao lại chạy đến nơi xa xôi này?" Nojiko tò mò, một ông lão và một đứa trẻ, sao lại chạy ra biển làm gì. "Bọn ta đến từ làng Foosha, tới đây vì một số việc." La Tu nuốt miếng bánh mì xuống, trả lời. "Ông cố cháu nói, ở đây có băng hải tặc tên là Arlong, bọn cháu đến tìm bọn chúng." Luffy vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói lúng búng. "Băng hải tặc Arlong?!" Nojiko vừa nghe thấy cái tên này, lập tức đứng bật dậy lùi lại một bước, trên mặt lộ ra vẻ cảnh giác mãnh liệt. ...

Đại bản doanh băng hải tặc Arlong, Arlong Park. "Thật thoải mái quá...

Lão Thất, cùng đại ca Arlong lên mặt đất quả nhiên là quyết định chính xác nhất đời này, ở Đảo Người Cá, đám người cá hạ đẳng chúng ta làm sao được sung sướng thế này chứ..." "Không sai, cái nơi Đảo Người Cá đó ta không bao giờ về nữa, cả ngày ở đó chịu tức, đâu có sướng như ở đây." "Hắc, chúng ta dùng ngần ấy thời gian, chiếm được hai mươi hòn đảo, đại ca Arlong nói rồi, đợi không lâu nữa thế lực mở rộng, sẽ về Đảo Người Cá kéo hết anh em ở phố Người Cá ra!

Đến lúc đó chúng ta một mẻ hốt gọn địa bàn của nhân loại!" "Đúng!

Như vậy còn có Long Cung Thành ở Đảo Người Cá, ta sớm nhìn tên Neptune kia ngứa mắt rồi, nhìn bọn họ lúc nào cũng một bộ cao cao tại thượng." "Hắc, không sai, còn có công chúa Shirahoshi kia

nữa... chậc chậc, tuyệt vời..." "Đúng rồi, hôm nay là đầu tháng, nhiệm vụ đại ca Arlong giao cho chúng ta ngàn vạn lần không được quên đấy." "Yên tâm đi, ta sớm đã truyền lệnh xuống rồi, anh em đều đi các thôn thu tiền rồi." Trong Arlong Park, hai tên người cá da xanh đậm đang đứng bên bờ biển, hưng phấn bàn luận. "Ùng ục ục..." Bỗng nhiên, mặt biển trước mặt nổi lên một loạt bong bóng khí.

Tên người cá được gọi là Lão Thất cau mày: "Hải Tử, hôm nay chúng ta có anh em nào xuống dưới đó à?" Hải Tử cũng ngơ ngác gãi đầu một lúc mới đáp: "Không có, anh em đều đi thu tiền cả rồi, đại ca Arlong đang ở bên trong, đâu có ai xuống biển..." "Chẳng lẽ đại ca Arlong lại gọi anh em khác đến?" Những bong bóng khí xuất hiện không bao lâu, khi hai tên người cá còn đang nghi hoặc, mặt biển đột nhiên nổ tung, một bóng đen từ dưới đáy biển nhảy vọt lên.

Bộp một tiếng.

Tiếng guốc mộc giẫm lên mặt đất truyền vào tai hai tên người cá.

Khi hai tên nhìn rõ bóng người vừa phá nước chui lên, biểu cảm trên mặt đồng thời cứng đờ. "Jin...

Jinbe đại ca..." Nếu nói trong tộc Người Cá ai có danh vọng cao nhất, thì chắc chắn không phải là Neptune ở Long Cung Thành.

Neptune tuy là vua của Đảo Người Cá, địa vị tôn sùng, nhưng trong lòng những người cá bình dân và mười mấy vạn người cá ở khu phố nghèo nhất Đảo Người Cá, "Hải Hiệp" Jinbe mới là người có danh vọng nhất.

Bởi vì Jinbe không chỉ là thuyền trưởng đời thứ hai của băng hải tặc Mặt Trời sau Fisher Tiger, tiền truy nã từng đạt tới 438 triệu Berry, nhiều hơn thuyền trưởng đời đầu Fisher Tiger (230 triệu) hơn hai trăm triệu.

Tuy Jinbe chấp nhận lời kêu gọi của Chính phủ Thế giới trở thành Thất Vũ Hải khiến danh vọng có phần giảm sút, thậm chí có không ít kẻ mắng ông là kẻ phản bội sau lưng, nhưng địa vị của Jinbe ở Đảo Người Cá vẫn y nguyên siêu nhiên.

Cho nên khi đối mặt với Jinbe, hai tên người cá không biết nên làm thế nào cho phải. "Arlong đang ở đâu?" Jinbe thậm chí không quay đầu nhìn hai tên người cá, chỉ trầm giọng hỏi. "Đại ca Arlong..." Trước mặt Jinbe, hai tên người cá tỏ ra do dự. "Không cần nói nữa, ta tìm thấy hắn rồi." Nhắm mắt lại rồi mở ra, sắc mặt Jinbe âm trầm sải bước đi về phía tòa biệt thự lớn trong Arlong Park.

Hai tên lâu la người cá nhìn nhau, cuối cùng chọn cách cắn răng đi theo. ...

Bên kia, trong vườn quýt của Bellemere.

Nojiko nghe Luffy nói xong, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Trong đôi mắt xanh thẫm hiện lên sự phẫn nộ, cảnh giác, dường như trong mắt cô, La Tu và Luffy đã biến thành kẻ địch. "Các người là ai?!" Nojiko cầm lấy con dao thái treo trên tường, hung tợn nhìn hai người.

Thấy phản ứng của Nojiko, La Tu vỗ một cái vào đầu Luffy, bất đắc dĩ nói: "Tiểu tử, không biết nói thì đừng nói, ta chẳng phải đã bảo rồi sao, chỉ cần cắm đầu ăn là được.

Bây giờ thì hay rồi, nhìn xem dọa người ta thế nào kìa." "Ông cố... cháu lại sai ở đâu à..." Luffy ôm đầu sưng u một cục, mặt đầy ủy khuất. "Còn dám hỏi!" La Tu trừng Luffy, nói khẽ: "Ăn bánh mì của cháu đi!" Mắng xong Luffy, La Tu mới quay đầu cười với Nojiko: "Cô bé, đừng căng thẳng, chúng ta không phải người xấu." "Ngươi nói không phải người xấu là không phải người xấu sao!" Nojiko vẫn cầm dao, bộ dạng sẵn sàng liều mạng.

La Tu day day trán.

Ông biết Nojiko bị băng hải tặc Arlong áp bức bao năm nay, thần kinh luôn ở trạng thái căng thẳng.

Vừa rồi Luffy nói câu kia mà Nojiko không vung dao lao lên ngay đã là đủ bình tĩnh rồi.

La Tu cũng biết dù giải thích thế nào Nojiko cũng sẽ không tin.

Ông lại móc từ trong ngực ra tấm thẻ bài tượng trưng cho thân phận Hải quân, ném về phía Nojiko, rồi nói: "Kỳ thực ta là một Hải quân, lần này đến đây là để giúp làng Cocoyasi và các đảo lân cận giải quyết băng hải tặc Arlong." La Tu biết chỉ có cách này mới lấy được lòng tin của Nojiko. "Hải quân?" Nojiko sững sờ, đón lấy tấm thẻ bài La Tu ném tới.

Khi nhìn thấy biểu tượng Hải quân trên đó, cô cứ thế đứng ngây ra.

Thậm chí con dao thái trên tay rơi xuống đất lúc nào cũng không hay biết.

Ngây người nhìn vài phút, Nojiko bỗng nhiên ngồi thụp xuống đất òa khóc nức nở. "Tại sao!

Tại sao bây giờ các người mới tới!

Tại sao các người tới muộn thế!

Nếu có thể tới sớm một chút, mẹ tôi đã không chết, em gái tôi cũng sẽ không phải chịu khổ như vậy.

Nếu tới sớm một chút, em gái tôi cũng không cần gánh vác cả làng Cocoyasi suốt sáu năm trời!" La Tu hiểu, nỗi ủy khuất tày trời bị kìm nén suốt sáu năm, một khi giải phóng thì rất khó bình phục.

Đứa trẻ đáng thương...

Thở dài một hơi, La Tu bước tới ôm Nojiko vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vai cô, ôn tồn nói: "Được rồi, không sao nữa rồi, ta đã tới đây, yên tâm, băng hải tặc Arlong kia ta nhất định sẽ giải quyết bọn chúng." "Đều tại các người!

Đều tại các người!

Sao không tới sớm chút..." Nojiko lệ rơi như mưa, không ngừng đấm vào ngực La Tu.

Mấy câu của La Tu căn bản không cách nào xoa dịu cảm xúc của cô. "Lão già kia!

Mau giao tiền tháng này ra cho ông!

Nếu không ông cho ngươi biết tay!" Đúng lúc này, một giọng nói tàn độc từ ngoài cửa sổ truyền vào.

Nghe thấy giọng nói này, Nojiko lập tức nín khóc, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi. "Nguy rồi!

Người của băng Arlong... hôm nay là đầu tháng..." Nhưng ngay lúc đó, La Tu ngăn lại tiếng lẩm bẩm của Nojiko.

Chương 16

Ông vén mấy sợi tóc lòa xòa trước trán Nojiko, cười nói: "Yên tâm, chẳng phải có ta ở đây sao, ta đã nói rồi, mọi chuyện đều sẽ ổn thôi." Nói xong, La Tu trao cho Nojiko một ánh mắt kiên định, sau đó chậm rãi đứng dậy, cầm lấy miếng bánh mì cắn một miếng, vừa nhai vừa vẫy tay với Luffy: "Luffy đừng ăn nữa, đi làm việc thôi!" Há miệng mắc quai.

Luffy đã ăn lưng lửng bụng trực tiếp nhảy khỏi ghế, trong mắt tràn đầy chiến ý.

Nojiko cứ thế ngây người nhìn hai người đi ra ngoài.

Đợi đến khi hai người đi tới cửa, Nojiko bỗng nhiên hô lên: "Hải quân tiên sinh!

Chẳng lẽ chỉ có hai người sao, thủ hạ của ngài đâu..." Nojiko biết rõ băng Arlong có tới mấy chục tên lận!

La Tu lại cười sảng khoái: "Ha ha ha!

Chỉ là mấy tên người cá thôi mà, hai người bọn ta là đủ rồi!" Nói xong liền bước ra khỏi ngôi nhà nhỏ.

Nhưng chưa đầy hai giây sau, đầu La Tu lại thò vào, nói với Nojiko: "Nojiko, cô bé có dám đi cùng ta một chuyến không?" Nojiko nhìn cái đầu thò ra thụt vào kia, không biết từ đâu dũng khí to lớn trỗi dậy.

Lau khô nước mắt trên mặt, Nojiko nghị lực đứng dậy, đi theo La Tu và Luffy rời khỏi vườn quýt.

Sau đó, Nojiko đã được chứng kiến hình ảnh đẹp nhất mà cô từng thấy trong suốt sáu năm qua. "Gomu Gomu no...

Bazooka!" ... "Ha ha ha, chẳng phải là Jinbe đại ca sao, có thời gian đến thăm ta à?

Thật là khách quý." Trong biệt thự Arlong Park, Arlong nhìn Jinbe đẩy cửa bước vào, chẳng những không kinh ngạc mà còn cười lớn đứng dậy nghênh đón. "Arlong!" Jinbe nhìn Arlong đang cười lớn bước tới, sắc mặt âm trầm, quát khẽ: "Nhìn xem ngươi đã làm gì ở Biển Đông này!

Chẳng lẽ ngươi muốn tìm chết sao?!" Nghe câu này, nụ cười trên mặt Arlong dần biến mất, nheo mắt nói: "Jinbe đại ca, câu này là có ý gì?" "Ý gì?" Jinbe hừ lạnh một tiếng: "Lão phu bảo ngươi mau chóng dẫn thủ hạ cút về Đảo Người Cá ngay, nơi này không phải chỗ cho ngươi ở!" "Không phải chỗ cho ta ở?" Arlong cũng lười giả bộ trước mặt Jinbe, ánh mắt dần trở nên băng lãnh: "Chẳng lẽ là chỗ cho ngươi ở sao?!" "Arlong!" Jinbe gầm lên: "Ngươi căn bản không hiểu hiện tại mình đang làm cái gì!

Cứ cố chấp như vậy, sớm muộn gì cũng có ngày bị bắt lại vào Impel Down!

Lão phu tối đa chỉ có thể cứu ngươi một lần!

Không có cách nào cứu lần thứ hai đâu." "Hách cáp cáp cáp cáp!

Cứu ta ra?" Arlong như nghe thấy chuyện nực cười nhất thế gian, cười lớn.

Sau đó Arlong nhìn trừng trừng vào mắt Jinbe, gằn từng chữ: "Ngươi tưởng là ta muốn từ cái nơi quỷ quái đó đi ra sao?!

Ngay lúc đại ca Tiger bị hại chết, cái tên Arlong đó đã chết rồi!" Arlong gần như gào lên câu này.

Nghe thấy cái tên Tiger, Jinbe không nhịn được nhắm mắt lại, giọng nói cũng nhỏ đi một chút: "Vậy ngươi có biết làm thế sẽ phá

hoại quan hệ giữa ta và nhân loại không?

Ta nỗ lực bao năm nay, khó khăn lắm mới khiến quan hệ giữa nhân loại và người cá tốt lên một chút, ngươi làm vậy sẽ khiến nỗ lực bao năm qua của ta đổ sông đổ bể hết." "Nhân loại!

Lại là nhân loại!" Đôi mắt Arlong trong nháy mắt vằn lên vô số tia máu. "Ta là Người Cá!

Bị nhân loại ức hiếp bao nhiêu năm, tại sao cứ phải sống hòa bình với nhân loại?!

Ngươi có biết sau khi ta ra khỏi cái nơi quỷ quái đó, nghe người ta nói ngươi làm Thất Vũ Hải, ta khó chịu thế nào không?!

Ta thấy đại ca Tiger năm xưa truyền vị trí thuyền trưởng băng hải tặc Mặt Trời cho ngươi là một sai lầm tày trời!" "Ta làm Thất Vũ Hải, chẳng phải là vì tộc Người Cá, vì Đảo Người Cá của ta sao?!" Jinbe trầm giọng nói. "Đủ rồi!" Arlong vung tay, quay người lại, lạnh lùng nói: "Jinbe, chẳng lẽ ngươi quên đại ca Tiger chết như thế nào sao?!

Chẳng lẽ ngươi quên di ngôn của đại ca Tiger rồi sao?!" Nghe hai câu này, Jinbe cuối cùng cũng trầm mặc.

Nhưng sau thoáng im lặng ngắn ngủi, Jinbe lại mở miệng: "Ta vĩnh viễn sẽ không quên cái chết của đại ca Tiger.

Nhưng Arlong, ngươi phải rõ ràng, trong nhân loại có kẻ xấu nhưng cũng có người tốt.

Ngươi cứ giết chóc bừa bãi thế này là đang gây họa lớn!" "Ta làm gì không cần ngươi quản!" Arlong hừ lạnh: "Từ khoảnh khắc ngươi ngồi lên ghế Thất Vũ Hải, giữa chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa, hiện tại mời ngươi rời khỏi địa bàn của ta." ...

Ngay khi Jinbe định nói gì đó, một tiếng nổ lớn cắt ngang lời ông.

Ầm một tiếng.

Thậm chí cả Arlong Park cũng vì thế mà chấn động. "Chuyện gì thế?!" Một tên lâu la người cá định chạy ra xem.

Nhưng vừa chạy tới cửa, cánh cửa lớn ầm một tiếng bị đánh vỡ.

Tên lâu la người cá cũng trực tiếp bị cánh cửa đập bay, nặng nề ngã vào tường ngất đi. "Là kẻ nào?

Dám đến chỗ Arlong ta gây sự?" Arlong thấy cảnh này, đôi mắt đỏ ngầu hiện lên một tia bạo ngược. "Ai là Arlong!

Ta muốn đấm bay hắn!" Một giọng nói lanh lảnh truyền đến, Arlong hừ lạnh một tiếng, sải bước đi ra khỏi biệt thự.

Jinbe thấy thế nhíu mày, cũng đi theo Arlong ra ngoài.

Nhưng vừa bước ra khỏi cửa biệt thự, nhìn thấy lão nhân tóc bạc râu bạc đứng ở cổng, đồng tử Jinbe co rút lại, cả người cứng đờ tại chỗ.

Khoảnh khắc nhìn thấy kẻ đó, cảnh tượng thảm bại hai mươi năm trước như thước phim quay chậm hiện về trong đầu Jinbe.

Người này chính là La Tu vừa ăn no từ vườn quýt của Nojiko đi ra.

Bên cạnh là Luffy đang nghiến răng nghiến lợi.

Phía sau La Tu và Luffy là Nojiko với mái tóc xanh lam, ánh mắt kiên nghị. "Ngươi là Arlong hả?

Xem ta một đấm đánh bay ngươi đây!" Thấy Arlong dẫn đầu bước ra, Luffy đã sớm ma quyền sát chưởng lập tức định lao tới.

Nhưng La Tu lại túm lấy áo Luffy, ngăn cậu lại.

Kéo Luffy lại xong, La Tu nhìn sang Jinbe bên cạnh Arlong, như

gặp lại bạn cũ, cười chào hỏi: "Hello Jinbe, đã lâu không gặp." Khoảnh khắc nghe thấy câu nói này, trong lòng Jinbe thót lên một cái, sâu trong đáy mắt hiện lên một tia kinh hoàng.

Ký ức chôn sâu suốt hai mươi năm ùa về cùng lúc.

Phảng phất như lại thấy cảm giác vô lực dưới tay La Tu, thấy lại bộ dạng thảm hại của chính mình.

Năm xưa nếu không phải La Tu cố ý tha cho một mạng, để ông nhảy xuống biển, e rằng trên đời này đã không còn cái danh hiệu Thất Vũ Hải - Hải Hiệp Jinbe. "...Phó Đô đốc Hải quân...

La Tu?" Giọng trả lời của Jinbe lại có chút run rẩy.

Ngay cả Arlong cũng không nhịn được cau mày liếc nhìn Jinbe.

Tuy sau khi làm Thất Vũ Hải, uy vọng của Jinbe trong lòng một số người cá giảm sút nghiêm trọng, nhưng trong thâm tâm, Jinbe ngoài việc thỏa hiệp với con người ra thì vẫn là một hảo hán không sợ trời không sợ đất giống như đại ca Fisher Tiger.

Chính tai nghe những người anh em người cá kể lại, Jinbe ngay cả khi đối mặt với những tồn tại đẳng cấp như Râu Trắng hay Kaido cũng không hề lộ ra chút sợ hãi nào.

Chương 17

Vậy mà bây giờ lại biểu hiện ra bộ dạng này.

La Tu rít tẩu thuốc, khoan khoái nhả khói, cười híp mắt nhìn Jinbe: "Không ngờ đã hơn hai mươi năm rồi mà ngươi vẫn còn nhớ đến lão già này." Kỳ thực làm Hải quân bao năm, ông cũng chỉ đụng độ Jinbe một lần.

Nhưng khi đó Jinbe còn trẻ, chỉ là một tên nhóc con mới lớn, thực lực còn kém xa so với lúc gia nhập băng hải tặc Mặt Trời sau này.

Khi đó, Jinbe xuất thân từ phố Người Cá lần đầu lên mặt biển, mang theo nỗi hận thù không nhỏ với con người.

Nhưng hắn chưa kịp kiêu ngạo trên biển được mấy ngày đã gặp phải La Tu.

Thân là Hải quân, La Tu sao có thể dung thứ cho Jinbe làm loạn trên biển.

Cho nên La Tu ra tay dạy dỗ Jinbe.

Jinbe trẻ tuổi đâu phải đối thủ của La Tu cấp bậc Phó Đô đốc?

Dù La Tu khi đó đã gần tám mươi tuổi nhưng vẫn bảo đao chưa già.

Trong tay La Tu, Jinbe có thể nói là không có chút sức đánh trả nào.

Vì khi đó Jinbe chưa phải hải tặc, trên người cũng chưa có tiền truy nã, nên sau khi đánh Jinbe thừa sống thiếu chết, La Tu đá hắn về biển, thuận tiện cảnh cáo vài câu.

Sau này nghe nói Jinbe cùng Fisher Tiger thành lập băng hải tặc

Mặt Trời, có tiền truy nã không nhỏ, thậm chí cuối cùng được Chính phủ Thế giới chiêu an làm Vương Hạ Thất Vũ Hải.

Nhưng những chuyện đó không liên quan đến La Tu, vì khi đó ông đã nghỉ hưu, về làng Foosha ở Biển Đông dưỡng già rồi.

Không ngờ lại gặp Jinbe ở đây.

Chẳng lẽ cốt truyện có thay đổi?

Theo nguyên tác, tên nhóc Jinbe này giờ phải đang ở Tân Thế Giới mới đúng. "La Tu tiên sinh, sao ngài lại ở đây..." Jinbe cưỡng ép nén nỗi sợ hãi trong lòng xuống hỏi.

Tuy khoảnh khắc nhìn thấy La Tu đã biết chuyện không ổn, nhưng vẫn phải kiên trì hỏi.

Luffy bị La Tu giữ lại nghe thấy câu hỏi của Jinbe, ngẩn người nhìn La Tu: "Ông cố, ông quen tên béo này hả?" La Tu hơi khó hiểu, ông cố ở trên biển hòa bình thế này, đến đây ngoài ăn cơm ra thì quan trọng nhất là giải quyết băng Arlong.

La Tu không để ý đến Luffy, cười trả lời Jinbe: "Ta là một Hải quân, đến đây còn có thể vì cái gì?

Đương nhiên là vì băng hải tặc Arlong rồi.

Sao?

Ngươi muốn dùng thân phận Thất Vũ Hải có được từ Chính phủ Thế giới để ngăn cản ta sao?" "Tên béo này là Thất Vũ Hải?" Luffy có chút ngạc nhiên nhìn Jinbe.

Tuy chưa ra khơi, nhưng thường xuyên xem báo cùng La Tu nên cậu biết Thất Vũ Hải là những hải tặc rất lợi hại trên biển.

Nhưng nghĩ đến Ace, mặt Luffy lập tức lộ vẻ khinh thường, hừ nhẹ: "Ông cố đừng sợ, chỉ là Thất Vũ Hải thôi mà, cái danh hiệu này

anh Ace còn chẳng thèm để vào mắt đâu." "Thằng nhãi này..." Nghe Luffy an ủi, La Tu dở khóc dở cười.

Đường đường là Giáo phụ Hải quân, lại đi sợ Thất Vũ Hải sao?

Hơn nữa Jinbe còn là bại tướng dưới tay ông. "Ace tiên sinh?" Jinbe nghe Luffy nói thì trong lòng rùng mình.

Lúc này mới chú ý đến Luffy bên cạnh La Tu.

Khi nhìn thấy chiếc mũ rơm trên cổ Luffy, đồng tử hắn lại co rút.

Nhưng rất nhanh Jinbe hoàn hồn, quay sang La Tu trầm giọng nói: "La Tu tiên sinh, ta hiểu ý của ngài, chuyện này không cần ngài ra tay, ta sẽ đưa bọn Arlong về Đảo Người Cá.

Ngài yên tâm, sau này ta tuyệt đối sẽ không để bọn chúng ra biển làm điều xằng bậy nữa." Nghe Jinbe nói vậy, Arlong lại hừ lạnh: "Jinbe, ta thấy ngươi ngồi cái ghế Thất Vũ Hải quá thoải mái rồi đấy, bây giờ lại còn đi đàm phán với con người.

Nói cho ngươi biết, Arlong ta và ngươi không có nửa xu quan hệ nào nữa, muốn về thì tự cút về đi, ta không sợ lão già này." La Tu thấy thế cười tủm tỉm: "Chậc chậc, Jinbe, xem ra cái ghế Thất Vũ Hải này của ngươi có vẻ không được người ta công nhận lắm nhỉ..." Sắc mặt Jinbe khó coi, thậm chí đưa tay nắm lấy cánh tay Arlong, trầm giọng nói: "Arlong!

Đừng hồ nháo nữa, thế giới này không giống như ngươi nghĩ đâu!" Nhưng Arlong lại cười lạnh hất tay Jinbe ra, hung hăng nói: "Jinbe!

Ta cảnh cáo ngươi, nếu còn dùng cái giọng điệu đó nói chuyện với ta, đừng trách ta ra tay với ngươi!" Arlong vừa dứt lời, đám người cá xung quanh đồng loạt vây lấy Jinbe, sắc mặt bất thiện.

Đi theo Arlong đã lâu, vị trí của Arlong trong lòng bọn chúng sớm

đã vượt qua Jinbe.

Nhìn cảnh tượng này, La Tu tu một ngụm rượu, cười híp mắt: "Thấy chưa Jinbe, đồng bào của ngươi hình như không muốn nghe lời ngươi đâu..." Nói đến đây, La Tu chuyển giọng, gõ gõ tàn thuốc, ngữ khí dần trở nên băng lãnh: "Không nghe lời ngươi thì không nói làm gì...

Nhưng bọn chúng không nghe lời ngươi, ngươi tưởng là ta sẽ tha cho bọn chúng sao?" Jinbe ánh mắt xoay chuyển, khi nhìn thấy khuôn mặt không còn nụ cười của La Tu, trong lòng hắn bỗng nhiên lạnh toát. "Hừ, lão bất tử, khẩu khí lớn đấy!" Arlong hừ lạnh một tiếng.

Hắn muốn xem cái lão già râu tóc bạc phơ trước mặt này còn chém gió được bao lâu.

Chỉ xử lý được hai tên thuộc hạ mà đã dám không coi hắn ra gì?

Tưởng mình là Đô đốc Hải quân Kizaru chắc? "Kuroobi, lên, vặn đứt đầu lão già kia cho ta!" Arlong liếm môi, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào Luo Xiu, trong mắt lộ ra sự bạo ngược nguyên thủy của loài dã thú. "Arlong!

Bảo Kuroobi dừng tay lại cho ta!" Jinbe hét lớn một tiếng, định ra tay ngăn cản Kuroobi.

Nhưng Kuroobi đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, ngay khi Arlong vừa dứt lời liền lao vút đi. "Cẩn thận!

Hải quân tiên sinh, hắn là một trong ba cán bộ của băng hải tặc Arlong!

Thực lực rất mạnh đấy!" Nojiko thấy vậy lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Cô từng tận mắt chứng kiến tên Người Cá mặc võ phục Karate này ra tay, ba người đàn ông lực lưỡng đứng trước mặt hắn còn

không chịu nổi một chiêu.

Nghe Nami nói, tên này là cao thủ Ngư Nhân Không Thủ Đạo 40 đẳng.

Cảnh sát Genzo của làng Cocoyasi cũng bị tên này chém bị thương. "Yên tâm đi, cô bé Nojiko, mấy con tôm tép này không cần để trong lòng đâu." Luo Xiu móc từ trong ngực ra một ít thuốc lá sợi mới, vừa châm lửa vừa trấn an.

Lời còn chưa dứt, Luffy ở bên cạnh đã không kìm được mà lao ra. "Soru!" Luffy trực tiếp sử dụng chiêu thức Soru trong Hải quân Lục thức (Rokushiki) mà Luo Xiu dạy.

Tuy chưa hoàn toàn nắm vững bộ pháp này, nhưng tốc độ cực nhanh, mắt thường cũng chỉ có thể bắt được một tia tàn ảnh.

Khi thân ảnh Luffy xuất hiện lần nữa, cậu đã ở ngay phía trên Kuroobi. "Gomu Gomu no...

Pistol!" Không đợi Kuroobi phản ứng, Luffy giáng một cú đấm súng lục thẳng vào đầu hắn.

Một quyền oanh tạc ngay thái dương, lực đạo khổng lồ khiến thân thể ba trăm cân của Kuroobi mất kiểm soát văng mạnh xuống đất. "Ầm" một tiếng nổ lớn, cả Arlong Park dường như cũng rung chuyển.

Đợi mọi người phản ứng lại, Kuroobi đã nằm trong cái hố lớn vừa bị đập ra, mất đi ý thức hệt như một con cá chết.

Chương 18

"Mạnh... mạnh quá..." Nojiko ngẩn ngơ nhìn bóng lưng Luffy, không nhịn được nuốt nước bọt.

Trước đó thấy Luffy dùng Bazooka bắn bay tên lính Người Cá, Nojiko không quá kinh ngạc vì chiêu đó có phần đánh lén.

Nhưng lần này đối phương ra tay trước, mà đối thủ của Luffy lại là Kuroobi, một trong ba cán bộ cao cấp! "Thân là cán bộ, Trị số Chính nghĩa cư nhiên chỉ có 5 điểm?

Xem ra Tội ác trị của băng Arlong hầu như đều tập trung trên người tên Arlong kia cả rồi.

Cũng phải, dù sao hắn mới là kẻ cầm đầu." Luo Xiu nghe tiếng nhắc nhở trong đầu, trong lòng có chút thất vọng.

Trước đó tên lính Người Cá bị Luffy đánh bay ở làng Cocoyasi, và tên bị đánh bay vào biệt thự trong Arlong Park, mỗi tên chỉ cho 1 điểm Trị số Chính nghĩa.

Ngay cả Helmeppo - con trai Morgan tay rìu cũng không bằng.

Đánh bại ba thành viên băng Arlong cũng chỉ kiếm được 7 điểm.

Cộng với 89 điểm ban đầu của Luo Xiu, hiện tại mới có 96 điểm.

Còn thiếu 4 điểm nữa mới mở khóa được phần thưởng giai đoạn một.

Tuy 4 điểm không nhiều, nhưng thiếu 1 điểm thì cũng không mở khóa được. "Xem ra phải đợi thêm một lát mới được..." Bên kia, Jinbe nhìn dáng vẻ chiến ý sục sôi của Luffy, sắc mặt có chút nghiêm túc. "Em trai của Ace sao..." Nửa năm trước, khi Ace vừa tiến vào Tân Thế Giới, Jinbe đã quen biết Ace.

Hai người cũng thuộc dạng "không đánh không quen biết", trở thành bạn tốt.

Trước đó nghe Luffy nhắc đến Ace, Jinbe liền biết tên nhóc gầy gò trước mắt chính là đứa em trai mà Ace luôn nhắc tới.

Tuy không biết quan hệ giữa hai người này và Ace cụ thể ra sao, nhưng Jinbe hiện tại tuyệt đối không thể ngồi nhìn mặc kệ. "Cái tên này..." Arlong bên cạnh Jinbe thì không nghĩ nhiều như vậy, thấy cán bộ đắc lực bị Luffy miểu sát (hạ gục trong một nốt nhạc), trong lòng chỉ còn lại cơn giận dữ vô tận. "Hatchan!

Chew!

Cùng lên, xử lý tên nhóc đó!" Arlong quát khẽ.

Sau lưng hắn, tên Người Cá bạch tuộc cầm sáu thanh kiếm và tên Người Cá cá hôn môi vẻ mặt ngưng trọng bước lên.

Nhưng ngay khắc sau, thân hình to lớn của Jinbe trực tiếp chắn ngang trước mặt, đưa tay ngăn cản hai người chuẩn bị động thủ. "Khoan đã!

Dừng tay hết cho ta, các ngươi không phải đối thủ của hắn đâu!" Jinbe trầm giọng nói.

Bất kể lát nữa khuyên Arlong về Đảo Người Cá có thành công hay không, nhưng hiện tại đã đánh nhau rồi, cũng không thể trơ mắt nhìn đồng bào từng người một đi nộp mạng. "Đại ca Jinbe..." Thấy Jinbe chắn trước mặt, Hatchan và Chew có chút khó xử.

Tuy Jinbe không còn là thuyền trưởng của bọn họ như xưa, nhưng bọn họ cũng không dám ra tay với Jinbe! "Đã Đại ca Jinbe muốn nhúng tay, vậy chúng ta hãy xem sự lợi hại của Đại ca Jinbe đi." Arlong khoanh tay trước ngực, lùi sang một bên, nhàn nhã dựa vào tường, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh, cứ như đang xem kịch.

Thấy Arlong nói vậy, Hatchan và Chew nhìn nhau, cũng đều lui về. "Ông cố... làm sao đây?" Luffy nhìn Jinbe trước mặt, có chút khó xử nhìn về phía Luo Xiu.

Nếu là bọn Arlong thì cậu có thể không chút do dự đánh bay.

Nhưng ông chú người cá màu xanh lam này dường như có quen biết với ông cố, nếu mạo muội ra tay, lỡ đánh nhầm người thì sao? "Sao, ngươi nhất định phải quản chuyện này à?" Luo Xiu rít sâu một hơi tẩu thuốc, từ từ nhả ra một làn khói đặc, nhìn về phía Jinbe, chậm rãi mở miệng.

Thực ra theo quy tắc của Chính quyền Thế giới, hải tặc chỉ cần trở thành Thất Vũ Hải (Shichibukai) thì coi như thuộc cùng phe cánh với Hải quân.

Đôi bên cấm ra tay với nhau.

Nhưng trong mắt Luo Xiu, Jinbe là Thất Vũ Hải thì đã sao?

Thân thể Jinbe vẫn không nhúc nhích, trầm giọng nói: "Luo Xiu tiên sinh, xin hãy tin tưởng tôi." Lời vừa dứt, Luo Xiu liền trực tiếp ra lệnh: "Luffy!

Dùng toàn lực của cháu đi!" "Được rồi, ông cố nhìn cho kỹ nhé!" Luffy quay đầu nhìn chằm chằm Jinbe, bày ra một tư thế kỳ quái, khóe miệng nhếch lên. "Gear 2!" (Sang Số 2) Khoảnh khắc tiếp theo, hai chân Luffy như lò xo nén lại rồi bật ra, toàn thân da dẻ biến thành màu đỏ hồng, lượng lớn hơi nước bốc lên.

Thấy cảnh này, Jinbe cũng không kìm được sắc mặt ngưng trọng. "Soru!" Luffy quát khẽ, cả người hóa thành một đạo tàn ảnh mà mắt thường không thể bắt kịp, lao thẳng về phía Jinbe. "Chuyện gì vậy?!

Tên nhóc kia biến mất rồi?" "Tốc độ nhanh quá, mắt thường căn bản không nhìn thấy!" "Chẳng lẽ vừa rồi lúc ra tay, hắn chưa dùng

toàn lực sao?!" Khoảnh khắc Luffy biến mất, đám lính lác băng Arlong mặt đầy kinh hãi.

Trước đó khi Luffy đánh bại Kuroobi, thân ảnh vẫn còn có thể bị mắt thường bắt được.

Nếu nói Kuroobi vì không biết thực lực của Luffy nên chịu thiệt do không chuẩn bị và phản ứng kịp, thì hiện tại với tốc độ Luffy thể hiện, bọn hắn căn bản không có khả năng phản ứng được.

Bởi vì thậm chí ngay cả bóng dáng Luffy cũng không thấy đâu.

Không chỉ đám lính lác kinh hãi, ngay cả Hatchan và Chew - hai cán bộ vừa bị Jinbe quát lui cũng nhìn nhau khiếp sợ.

Cả hai đều nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt đối phương.

Và cả hai đều hiểu rõ một chuyện: Dù hai người bọn họ cùng ra tay, cũng không thể là đối thủ của tên nhóc đó!

Một tên nhóc tuổi tác không lớn, thực lực lại khủng bố như vậy.

Thậm chí trên mặt Arlong cũng thoáng qua vẻ kinh ngạc.

Tuy nhiên, là mục tiêu của Luffy, sắc mặt Jinbe vẫn như thường, không hề vì Luffy biến mất mà kinh ngạc.

Bỗng nhiên, đôi mắt ông trừng lớn. "Ngư Nhân Không Thủ Đạo: Đường Thảo Ngõa Chính Quyền!" Quát khẽ một tiếng, Jinbe tung ra một cú đấm chính diện về phía trước.

Lực đạo cường đại tại nơi nắm đấm đi qua tạo ra sóng xung kích mạnh mẽ.

Sóng xung kích khuếch tán ra bốn phương tám hướng theo hình vòng tròn 360 độ.

Bị sóng xung kích lan đến, thân hình Luffy khựng lại giữa không trung.

Cảm nhận áp lực lên cơ thể, Luffy đạp mạnh hai chân, nương theo lực đẩy của sóng xung kích sử dụng Geppo (Nguyệt Bộ) nhảy lùi về sau.

Nhưng ngay khi thân thể đang bay ngược ra, tay phải Luffy nắm chặt thành quyền, nhanh như chớp đấm ra một cú về phía Jinbe.

Chương 19

"Gomu Gomu no...

Jet Pistol!" Jet Pistol bất luận về uy lực hay tốc độ đều mạnh hơn súng lục thông thường của Luffy rất nhiều.

Sóng xung kích căn bản không có cách nào ngăn cản chiêu này của Luffy. "Tốc độ và sức mạnh song hành sao...

Ở độ tuổi này mà có thực lực như vậy, là do Luo Xiu dạy dỗ sao..." Trước khi Luffy tung quyền, Kenbunshoku Haki (Haki Quan Sát) của Jinbe đã dự đoán toàn bộ quỹ đạo của cú đấm.

Cảm nhận tốc độ của nắm đấm, Jinbe cũng không khỏi khâm phục sự nhanh nhẹn đó.

Không kịp né tránh, Jinbe thu hồi nắm đấm, hai tay bắt chéo trước ngực, quát khẽ. "Mai Hoa Bì!" Khoảnh khắc tiếp theo, mọi người thấy hai cánh tay Jinbe trong nháy mắt trở nên đen kịt như mực, tựa như được đúc bằng sắt thép.

Busoshoku Haki (Haki Vũ Trang)!

Ngạnh hóa! "Keng!!" Cú đấm của Luffy nện lên lớp phòng ngự của Jinbe phát ra tiếng kim loại va chạm chói tai. "Ui da...

đau quá, chiêu gì vậy!" Thu hồi nắm đấm, Luffy không nhịn được vẩy vẩy tay, sắc mặt dần trở nên ngưng trọng.

Cậu cũng không hiểu tại sao sau khi cánh tay tên người cá màu xanh kia biến thành màu đen thì lực phòng ngự lại mạnh như vậy.

Càng không thể tin nổi là nắm đấm cao su của cậu lại cảm thấy đau đớn. "Đại ca Jinbe mạnh quá!" "Không hổ là Đại ca Jinbe, thực lực vẫn cường đại như xưa." "Đại ca Jinbe xứng danh là kẻ mạnh

nhất Đảo Người Cá chúng ta." "Chỉ tiếc là Đại ca Jinbe đã đầu quân cho con người, làm Thất Vũ Hải." Đám lính lác Người Cá thấy cảnh này liền nhao nhao bàn tán.

Bên kia, Luo Xiu rít một hơi thuốc, mắt hơi híp lại, trong lòng lẩm bẩm: "Haki Vũ Trang?

Độ thông thạo cao thế sao?" Xem ra những năm qua, Jinbe từ một tên nhóc lông bông yếu ớt đã trưởng thành thành một cường giả một phương rồi.

Không chỉ Haki Vũ Trang, vừa rồi trong tình huống tốc độ Luffy nhanh như vậy mà vẫn khóa được vị trí, hẳn là có tác dụng của Haki Quan Sát. "Luffy, nếu cứ cù cưa như vậy thì sẽ thua thảm đấy." Thấy tình huống này, Luo Xiu mở miệng nhắc nhở.

Sở dĩ Luo Xiu không động thủ mà để Luffy lên trước, không phải vì ông lười, mà là muốn tôi luyện Luffy.

Bất luận ở đâu, huấn luyện tốt nhất chính là chiến đấu.

Cách tăng trưởng thực lực tốt nhất là chiến đấu với kẻ mạnh hơn mình.

Jinbe trước mắt xét về thực lực, trong tình huống biết song sắc Haki, Luffy chắc chắn không phải đối thủ.

Jinbe thân là Thất Vũ Hải, lại nể mặt ông ở bên cạnh, không thể nào ra tay hạ sát thủ với Luffy.

Cho nên đối với Luffy, Jinbe có thể coi là hòn đá mài dao tốt nhất.

Tuy ông vẫn luôn huấn luyện Luffy theo phương thức thực chiến, nhưng đổi đối thủ khác thì tổng thể cũng không phải chuyện xấu. "A a a!!" Luffy nghe Luo Xiu nói xong, sắc mặt trở nên quyết tâm. "Soru!" Soru lại lần nữa phát động, trong sát na, Luffy đã đến trước mặt Jinbe mười trượng.

Ngay sau đó, Luffy hét lớn: "Gomu Gomu no...

Jet Gatling!" Arlong đứng sau lưng Jinbe đồng tử co rụt lại, trong mắt rốt cuộc cũng hiện lên vẻ kinh hãi.

Từ hướng Arlong nhìn lại, chỉ trong nháy mắt, có hàng trăm nắm đấm xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Những nắm đấm này tốc độ cực nhanh, căn bản không theo bài bản gì, số lượng thực sự quá nhiều!

Theo Arlong thấy, hắn có thể đỡ được tần suất công kích này, nhưng cũng chỉ đỡ được vài giây thôi.

Vài giây sau, chắc chắn sẽ bị những nắm đấm này đấm bay.

Thằng nhóc này, thực lực sao có thể khủng bố như vậy?!

Bỗng nhiên, Arlong nhớ ra một chuyện, tầm mắt chuyển hướng sang Luo Xiu đang hút tẩu thuốc ở cổng trang viên.

Một thằng nhóc hôi sữa đã mạnh thế này, vậy lão già kia còn mạnh đến mức nào?

Vạn nhất Jinbe không đỡ nổi thì sao?!

Sau khi Arlong nghĩ đến vấn đề này, một nỗi sợ hãi bỗng nhiên dâng lên từ đáy lòng.

Dường như cảm nhận được sự thay đổi nội tâm của Arlong, Luo Xiu vốn đang quan sát chiến đấu bỗng nhiên ném cho Arlong một ánh mắt.

Nhìn ánh mắt mang theo ý cười của ông, Arlong cảm giác trong mắt đối phương, mình giống như một con mồi có thể bị tóm gọn bất cứ lúc nào.

Giờ khắc này, Arlong không tự chủ được cảm thấy da đầu tê dại, toàn thân lạnh toát. "Chiêu thức thật mạnh!" Jinbe nhìn làn sóng quyền

như thủy triều dâng trước mắt, trong lòng chấn động.

Tuy lực đạo và tốc độ của mỗi cú đấm so với Jet Pistol trước đó yếu hơn một chút, nhưng có thể đánh ra với tần suất cao như vậy, nếu không biết Haki Vũ Trang thì ông đã sớm không kiên trì nổi rồi.

Dù đã phủ Haki Vũ Trang quanh toàn thân, thân hình to lớn của ông vẫn không ngừng bị đẩy lùi.

Đối mặt với tần suất công kích này, Jinbe muốn phản công cũng vô kế khả thi, chỉ đành bị động phòng thủ.

Đám người băng Arlong trốn đằng xa đã sớm nhìn đến ngây người. "Tên này... mạnh đến mức vô lý rồi đấy?" "Công kích cấp độ này, đổi lại là ai cũng không đỡ nổi!" "May mà Đại ca Jinbe có thể đỡ được..." Phía bên kia. "A a a a!!!" Trước mặt Jinbe, Luffy đang cắn chặt răng, thần sắc điên cuồng, trong miệng phát ra tiếng gầm giận dữ.

Luffy cũng không hiểu sao cái tên người cá màu xanh lam này lại mạnh như vậy.

Jet Gatling thế mà ngay cả phòng ngự của đối phương cũng không phá được.

Phải biết rằng chiêu này tiêu hao thể lực rất lớn.

Đặc biệt hiện tại đang ở trạng thái Gear 2, tiêu hao thể lực càng tăng lên gấp bội. "Không được, không thể cứ thế này mãi." Kéo dài khoảng hai phút, cánh tay đã hơi mỏi, Luffy cuối cùng cũng dừng thế công Jet Gatling.

Nhưng vừa dừng chưa đến nửa giây, Luffy vung hai tay ra sau, đồng thời chân đạp mạnh, Soru lại lần nữa được tung ra, lao thẳng về phía Jinbe.

Khi khoảng cách với Jinbe chưa đầy ba mét, cánh tay bị kéo cực

dài mãnh liệt thu hồi, nương theo lực quán tính khổng lồ nhắm ngay ngực Jinbe đập mạnh. "Gomu Gomu no...

Jet Bazooka!" Quát khẽ một tiếng, tốc độ song chưởng của Luffy đạt đến cực điểm!

Tốc độ quá nhanh khiến không khí ma sát tạo ra tiếng nổ lớn, nổ vang bên tai mọi người.

Jet Bazooka!

Chương 20

Chiêu thức mạnh nhất hiện tại của Luffy!

Bất luận tốc độ, sức mạnh hay lực sát thương đều đạt đến giới hạn của cậu! "Thanh thế này, là chiêu mạnh nhất sao..." Jinbe đối mặt với chiêu này của Luffy, thần sắc không có chút nào coi thường, ngược lại ngưng trọng chưa từng thấy. "Không hổ là em trai Ace, trẻ tuổi thế này mà đã có sức chiến đấu cường hãn như vậy...

Nhưng, lão phu Jinbe cũng không còn là tên nhóc lông bông ngày xưa nữa!" "Ngư Nhân Không Thủ Đạo Áo Nghĩa!

Vũ Lại Quán!" (Buraikan) Jinbe hét lớn, tay phải nắm chặt, một lượng lớn bọt nước cực tốc ngưng tụ trên tay.

Chỉ trong nháy mắt, bọt nước ngưng kết thành hình đầu lâu to lớn, sau đó nhắm thẳng hướng Luffy đấm ra.

Thanh thế to lớn, không hề thua kém Jet Bazooka của Luffy!

ẦM!!!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp hòn đảo.

Giờ khắc này, cả hòn đảo như gặp động đất mà rung chuyển dữ dội.

Đám lính lác Người Cá đại kinh thất sắc, mặt mũi kinh hãi.

Trừ cán bộ ra, bọn chúng cơ bản đều chưa thấy việc đời, đâu đã thấy trận thế này?

Hatchan và Chew cũng đều mặt đầy khiếp sợ.

Thậm chí ngay cả Arlong cũng không nhịn được lùi lại hai bước.

Trong lòng tất cả Người Cá đều dâng lên sóng to gió lớn.

Giờ khắc này, bất luận là ai cũng không thể giữ bình tĩnh.

Chỉ dư âm bạo phát từ trận chiến đã có thanh thế mạnh như vậy, thế thì trung tâm chiến trường sẽ là cảnh tượng như thế nào? "Ai thắng rồi?" "Đại ca Jinbe sao rồi?" Khi Arlong hoàn hồn, ánh mắt nhìn chằm chằm vào trung tâm chiến trường.

Nơi đó sớm đã vì mặt đất vỡ vụn mà bụi đất bay mù mịt.

Lúc này không ai có thể nhìn rõ tình huống bên trong.

Bỗng nhiên, một thân ảnh gầy gò bay ra khỏi đám bụi trần. "Là tên nhóc đó!" Arlong định thần nhìn lại, nhận ra thân ảnh đó.

Nhưng chưa kịp vui mừng, thân thể to lớn của Jinbe cũng đồng thời bay ra. "Rầm" một tiếng.

Thân ảnh khổng lồ của Jinbe đập trúng mấy tên thành viên băng Arlong, kéo theo bọn chúng đâm vào tường biệt thự mới miễn cưỡng dừng lại. "Đại ca Jinbe... ngài sao rồi!" Hatchan thấy thế, mặt đầy hoảng hốt chạy tới.

Khi phát hiện Jinbe đang khảm vào trong tường sắc mặt vẫn như thường, chỉ có khóe miệng rỉ ra chút máu, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Bên kia, Luffy bị chấn bay ra trước được Luo Xiu tiếp ứng, so với Jinbe chỉ có mấy tấm khiên thịt đỡ thì tình huống tốt hơn nhiều.

Nhưng vết máu nơi khóe miệng Luffy lại đậm hơn Jinbe rất nhiều.

So với trạng thái bình thường của Jinbe, Luffy lúc này đã mất trạng thái Gear 2, cả người lộ vẻ uể oải suy sụp.

Xem ra trận chiến này ai thắng ai thua đã có phân định. "Ông cố...

Đại tỷ tỷ...

Xin lỗi, tên kia mạnh quá, cháu không phải đối thủ của hắn..."

Luffy đã sớm tinh bì lực kiệt, thè lưỡi, yếu ớt nói. "Không sao, làm tốt lắm, tiếp theo cứ xem ông cố là được." Luo Xiu xoa đầu Luffy, nhu hòa nói.

Sau đó ông ra hiệu cho Nojiko, giao Luffy cho cô chăm sóc.

Luffy bại dưới tay Jinbe, Luo Xiu một chút cũng không bất ngờ.

Tuy Luffy dưới sự huấn luyện ma quỷ của ông có thực lực tăng tiến rất lớn so với nguyên tác, nhưng dù có huấn luyện thế nào, Luffy cũng chỉ là một đứa trẻ 15 tuổi.

Thực lực hiện tại của Luffy xấp xỉ trình độ đánh Enies Lobby trong nguyên tác.

Điều khiến Luo Xiu bất ngờ là một chiêu của Luffy lại có thể làm Jinbe bị thương.

Phải biết rằng thực lực Jinbe dù chưa đạt đỉnh cao nhưng tuyệt đối không phải loại dựa dẫm vào trái Logia như Crocodile.

Hơn nữa, điều làm Luo Xiu vui nhất là Jinbe bị Luffy đánh bay đã va vào năm tên lính lác băng Arlong.

Năm tên này túc tắc cho ông thêm 5 điểm Trị số Chính nghĩa.

Cộng với 96 điểm trước đó, hiện tại ông đã có đủ 101 điểm! "Ting!

Kiểm trắc ký chủ đạt 100 điểm Trị số Chính nghĩa, thành công mở khóa phần thưởng giai đoạn một..." Một tiếng thông báo vang lên trong đầu khiến Luo Xiu vui mừng. "Không biết hệ thống sẽ cho phần thưởng gì đây..." Hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn khiến ông vô cùng mong chờ. "Chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng: 10% độ thông thạo Hải quân Lục thức (Rokushiki)." "Chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng: 10% độ thông thạo Haki Quan Sát, Haki Vũ Trang." "Chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng: 10% độ thông

thạo Haki Bá Vương." "Chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng: Tiên Nhân Hình Thức (Sage Mode)." Nghe một loạt tiếng thông báo trong đầu, Luo Xiu ngẩn người.

Phần thưởng này xem ra chẳng khác gì Gói quà Tân thủ?

Đều là 10% thông thạo Lục thức và ba loại Haki.

Chỉ khác là so với Gói quà Tân thủ thì có thêm cái Tiên Nhân Hình Thức, thiếu đi Kiếm thuật và Thuốc cường hóa cơ thể.

À đúng rồi, Kiếm thuật.

Luo Xiu nhớ lại lúc đó Gói quà Tân thủ có cho một bộ kiếm thuật đẳng cấp siêu phàm nhập thánh.

Nhưng sau khi nhận được kiếm thuật, ông lại không cảm thấy có gì thay đổi nên cũng dần quên mất.

Thậm chí lúc đó Luo Xiu còn thầm oán trách một câu: Cả trăm năm nay ông có sờ đến đao kiếm bao giờ đâu, hệ thống tặng kiếm thuật làm cái gì?

Lắc đầu, Luo Xiu chuyển sự chú ý sang phần thưởng Tiên Nhân Hình Thức.

Là một người xuyên việt từ Trái Đất, Luo Xiu tự nhiên biết cái này là gì.

Tiên Nhân Hình Thức là một loại nhẫn thuật trong thế giới Naruto.

So với các nhẫn thuật khác, nó giống như một loại trạng thái buff hơn.

Bằng cách hấp thụ năng lượng tự nhiên tạo ra Tiên thuật Chakra trong cơ thể, có thể khiến uy lực của nhẫn thuật, thể thuật và ảo thuật của bản thân tăng vọt.

Chương 21

Nhưng điều khiến Luo Xiu muốn chửi thề là ông đã không biết nhẫn thuật, lại càng không biết ảo thuật, cái Tiên Nhân Hình Thức này thật sự chỉ để buff trạng thái thôi sao? "Thôi kệ, có còn hơn không." Luo Xiu lắc đầu thở dài. "Độ thông thạo Tam sắc Haki và Lục thức lại tăng thêm 10%, không biết khả năng thực chiến của ta tăng lên bao nhiêu." Nhìn bảng thông tin cá nhân, Luo Xiu lẩm bẩm.

Sau khi mở khóa phần thưởng, độ thông thạo Haki Vũ Trang và Haki Quan Sát đã lên tới 83% và 89%.

Độ thông thạo này đặt trong đám Trung tướng Hải quân bản bộ cũng là trình độ đỉnh cao nhất rồi.

Nhưng độ thông thạo Hải quân Lục thức lại tăng lên 111%, không dừng ở 100.

Vốn dĩ Luo Xiu tưởng con số 101 trước đó là hiển thị lỗi.

Nhưng giờ xem ra rõ ràng không phải.

Chẳng lẽ sau khi đạt đến trần nhà thông thạo Lục thức, có thể nhờ hệ thống chọc thủng tầng trần nhà đó, khiến cường độ Lục thức nâng lên một tầm cao mới?

Đang lúc Luo Xiu suy nghĩ thì một tiếng ồn ào kéo ông về thực tại.

Nhìn sang, ông thấy Jinbe - người vừa bị Luffy đấm vào tường - đã được đám Hatchan hợp lực kéo ra.

Bức tường kia cũng vì thế mà sập xuống.

Híp mắt nhìn Jinbe lau vết máu ở khóe miệng, đi lại như người không việc gì, Luo Xiu không thể không tán thán tộc Người Cá so với nhân loại quả thực có không ít ưu thế trời ban.

Thể lực cường hãn, khả năng hồi phục khủng bố.

Quan trọng nhất là đứa con cưng của biển cả.

Đừng nhìn trước đó Luffy và Jinbe chiến đấu kịch liệt như vậy, cuối cùng Luffy liều mạng cạn kiệt thể lực mới làm Jinbe bị thương.

Nhưng trong lòng Luo Xiu rất rõ, nếu chiến trường nằm ở dưới biển - nơi Jinbe am hiểu nhất, Luffy cuối cùng có khả năng sẽ thảm bại.

Tất nhiên Luo Xiu cũng biết tình huống đó không thể xảy ra.

Jinbe sau khi được kéo ra, liếc nhìn Arlong sắc mặt trắng bệch bên cạnh, không nói gì, chỉ bước lên phía trước, thần sắc như thường. "Luo Xiu tiên sinh, lão phu tin rằng Arlong đã biết sai rồi, xin tiên sinh cho hắn một cơ hội.

Lão phu bảo đảm Arlong sau này tuyệt đối sẽ không xuất hiện trong tầm mắt của ngài nữa." Jinbe hít sâu một hơi, trực diện đối mặt với Luo Xiu nói. "Ta cho cơ hội?" Luo Xiu cười cười, chỉ tay về phía Nojiko và đám dân làng Cocoyasi đang chạy tới vì nghe thấy tiếng động: "Ngại quá, ta không có tư cách cho hắn cơ hội.

Ngươi phải đi hỏi những dân làng bị hắn dùng vũ lực áp bức mấy năm nay mới được." "Chuyện gì vậy..." "Đã xảy ra chuyện gì?" "Là Hải quân đại nhân sao?" "Hải quân đại nhân cứu tôi với!" "Tuyệt đối không thể thả hắn đi!" "Hải quân đại nhân, xin ngài nhất định phải bắt giữ băng Arlong, bọn chúng thực sự quá đáng hận!" "Đúng vậy!

Bọn Arlong phạm tội ác tày trời như thế!

Hải quân đại nhân nhất định phải chế tài bọn chúng!" Dân làng sau khi nghe Nojiko giải thích, ai nấy đều chung mối thù, thậm chí có mấy cụ già bật khóc ngay tại chỗ.

Nhìn phản ứng của dân làng, sắc mặt Jinbe vô cùng khó coi.

Nhưng ngay sau đó, ông nghiến răng, hít sâu một hơi, cởi bỏ chiếc áo choàng không vừa người sau lưng, bày ra tư thế thủ của Ngư Nhân Không Thủ Đạo: "Nếu đã vậy, tôi chỉ đành phải đánh ngã Luo Xiu tiên sinh thôi." Biểu cảm của Jinbe cực kỳ nghiêm túc, sự chú ý cũng tập trung chưa từng có.

Tuy chuyện kia đã qua tròn hai mươi năm, Jinbe giờ đã là Vương Hạ Thất Vũ Hải uy trấn một phương, theo lý mà nói Luo Xiu cũng đã thành ông già lụm khụm rồi.

Nhưng không biết tại sao, Jinbe vẫn luôn cảm thấy một áp lực không nhỏ từ trên người Luo Xiu.

Đặc biệt là vừa rồi khi Luo Xiu đứng tại chỗ hơi do dự một chút, áp lực đó lại tăng lên không ít.

Nhưng dù áp lực có lớn đến đâu cũng phải chịu đựng!

Bởi vì ông là Jinbe!

Là một trong Vương Hạ Thất Vũ Hải!

Nhìn Jinbe bày ra tư thế, Luo Xiu cất tẩu thuốc, cười nói: "Ra tay đi." Ông cũng muốn biết sau khi mở khóa phần thưởng giai đoạn một, thực lực rốt cuộc có biến hóa như thế nào.

Bên ngoài Arlong Park, Nojiko dìu Luffy và dân làng lùi sang một bên.

Cô và dân làng đều là người thường không có sức chiến đấu, còn Jinbe dù sao cũng là cường giả cấp Thất Vũ Hải.

Cuộc chiến giữa bọn họ dù chỉ là chút dư âm cũng không phải thứ người thường như Nojiko chịu đựng được. "Đại ca Arlong, Đại ca Jinbe có thể trụ được không..." Hatchan đi đến bên cạnh Arlong đang mặt mày ngưng trọng, miệng lầm bầm. "Không rõ...

Nhưng tên kia dù sao cũng là Hải quân, có mạnh nữa cũng không thể mạnh hơn Đại tướng Hải quân chứ..." Hai người nói chuyện nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi Luo Xiu ở cổng Arlong Park.

Là tộc Người Cá có ngũ quan mẫn tiệp, bọn hắn có thể cảm nhận được áp lực cực lớn từ người Luo Xiu.

Áp lực này thậm chí khiến bọn hắn có chút khó thở.

Không biết vì sao, Arlong bỗng nhiên nhớ lại cảnh tượng mười mấy năm trước đối mặt với Phó Đô đốc Borsalino (Kizaru) - người hiện giờ đã là Đại tướng. "Đã như vậy, Luo Xiu tiên sinh đừng trách lão phu không khách khí!" Quát khẽ một tiếng, cũng không thấy Jinbe có động tác lấy đà gì, thân thể khổng lồ liền bay vút lên không trung hướng về phía Luo Xiu, tốc độ cực nhanh, thậm chí không kém Soru của Luffy khi nãy.

Giao Cơ Chưởng Để!

Chỉ lợi dụng sức mạnh cơ bắp của chân Người Cá mà có thể tạo ra hiệu quả tương tự Soru trong Lục thức! "Thất Thiên Mai Ngõa Hồi Toàn Thích!" (Cú đá xoay 7000 viên ngói) Thân thể to bè của Jinbe lại cực kỳ linh hoạt.

Đôi chân ngắn nhưng sở hữu lực bộc phát cực mạnh, vẽ ra một đường vòng cung tạo tiếng nổ trong không trung, không chút lưu tình nhắm vào Luo Xiu mà đá tới, khí thế so với lúc đánh với Luffy mạnh hơn không chỉ một bậc.

Thân là đại tông sư Ngư Nhân Không Thủ Đạo, sức mạnh của Jinbe tuy không so được với những quái vật đỉnh cấp như Râu Trắng hay Kaido, nhưng người thường muốn chiếm hời trên tay Jinbe cơ bản là không tồn tại.

Nếu là Luo Xiu của nửa tháng trước, đối mặt chiêu này chưa chắc

đã đỡ được.

Nhưng hiện tại thì... "Thiết Khối!" (Tekkai) Luo Xiu khẽ quát, cả người vẫn đứng yên bất động. "Keng!!" Cả Arlong Park lại rung chuyển lần nữa.

Nước biển ven bờ chấn động, từng vòng sóng lớn lan ra bốn phía, hệt như gió bão cuốn sóng trào. "Sao có thể!

Công kích mạnh như vậy của Đại ca Jinbe mà lại bị tiếp được?" Bạch tuộc Hatchan kinh hô.

Hắn từng là thành viên băng Mặt Trời, rất rõ thực lực Jinbe mạnh cỡ nào.

Chiêu vừa rồi Jinbe tung ra gần như là toàn lực.

Dưới chiêu đó, hải tặc treo thưởng trăm triệu cũng sẽ bị đá ngất.

Nhưng Luo Xiu chẳng làm gì cả, cứ thế mà đỡ được! "Là Thiết Khối trong Lục thức sao..." Một kích không thành, thân hình Jinbe bạo lui về sau, biểu tình tuy nghiêm túc nhưng nội tâm dậy sóng không nhỏ.

Trước khi làm Thất Vũ Hải, Jinbe từng giao thủ với không ít tinh anh, thậm chí là Trung tướng Hải quân.

Chương 22

Những người đó cơ bản đều biết dùng Lục thức.

Cho nên chiêu phòng ngự của Luo Xiu, Jinbe không lạ lẫm.

Nhưng Jinbe không ngờ Lục thức của Luo Xiu lại mạnh đến mức này.

Chỉ dùng Thiết Khối ngạnh hóa toàn thân đã có thể đạt hiệu quả "bất động như núi".

Phải biết rằng một cước này có lực đạo đá vỡ bảy ngàn viên ngói!

Thậm chí ngay cả một ngọn núi nhỏ cũng có thể đá nát. "Sức mạnh không tệ, tốc độ thì tạm được, hai mươi năm mà chỉ trưởng thành có bấy nhiêu thôi sao?

Haki Vũ Trang đâu?

Tiếc rẻ không dám dùng thể lực à?" Thanh âm bình thản của Luo Xiu vang lên bên tai.

Sắc mặt Jinbe đang lùi lại biến đổi kịch liệt, thân thể phì nhiêu uốn éo giữa không trung, lập tức đổi tư thế.

Jinbe lùi nhanh, nhưng tốc độ của Luo Xiu còn nhanh hơn.

Soru trong nháy mắt đuổi kịp Jinbe, Luo Xiu cười khẽ: "Cú đá xoay của ngươi ta đã lĩnh giáo rồi, giờ đến lượt ngươi lĩnh giáo chiêu của ta." "Lam Cước: Không Bạo!" Đuổi kịp Jinbe, Luo Xiu tung một cú đá bạo liệt, trên chân cuốn theo trảm kích chân không, vì tốc độ quá nhanh mà phát ra tiếng nổ kịch liệt.

Trong kinh hãi, Jinbe không màng gì khác, hai cánh tay bắt chéo trước ngực, Haki Vũ Trang trong nháy mắt phủ lên.

Hai cánh tay lập tức trở nên đen tuyền. "Rầm" một tiếng nổ lớn, thân thể tròn vo của Jinbe như một quả bóng đá màu xanh khổng lồ bị Luo Xiu đá bay đi, đập mạnh vào biệt thự trong Arlong Park.

Nửa cái biệt thự bị đập trúng trực tiếp sụp đổ tan tành, bụi đất mù mịt. "Mạnh... mạnh quá..." Hatchan đang quan chiến không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Jinbe đã trở thành Thất Vũ Hải, vậy mà trong cuộc đối chiến với lão già kia lại bị áp chế thê thảm như vậy? "Jinbe bị đánh bại rồi?!" Arlong bên cạnh Hatchan mặt mày trắng bệch, biểu tình kinh khủng.

Luo Xiu là nhắm vào hắn mà đến!

Hắn muốn lao ngay xuống đáy biển trốn đi cho xong, nhưng lại không dám động đậy.

Sợ đả thảo kinh xà.

Với tốc độ lão già kia vừa thể hiện, nếu đối phương muốn bắt thì hắn căn bản không chạy thoát được. "Ông cố giỏi quá!" Luffy đã hồi phục chút thể lực nhìn cảnh này, hai mắt sáng rực, vẻ mặt sùng bái.

Cậu dùng toàn lực cũng không chiếm được chút lợi thế nào trước Jinbe.

Vậy mà một kẻ mạnh như thế, ở trong tay Luo Xiu cư nhiên ngay cả sức đánh trả cũng không có! "Tên người cá xanh lam đó sao rồi?" Luffy quay đầu nhìn về phía biệt thự.

Lúc này bụi đất dần tan, nhìn đống phế tích kia, Luffy trừng lớn hai mắt.

Nếu dễ dàng bị đánh bại như vậy thì sao có thể đảm đương danh hiệu Thất Vũ Hải?

Quả nhiên, dưới ánh mắt của Luffy, nửa bức tường tàn phá bị hất

tung.

Sau đó, thân ảnh Jinbe lại xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Thấy Jinbe đi ra khỏi phế tích như người không việc gì, đáy lòng Arlong cuối cùng cũng thở phào.

Tuy bộ quần áo trên người Jinbe đã rách tươm, trông vô cùng chật vật, nhưng trên người ông lại không có chút vết thương nào. "Haki Vũ Trang sao?" Nhìn ấn ký màu đen từ từ tan biến trên hai tay Jinbe, Luo Xiu híp mắt.

Nói thật, ở thế giới One Piece - cái thế giới mà ai cũng tu luyện thể thuật thành trâu bò, trừ khi thực lực đạt đến mức nghiền ép, nếu không muốn đánh bại một cao thủ biết Haki Vũ Trang thực sự là một công việc tốn sức.

Hiện tại Jinbe chính là minh chứng tốt nhất.

Luo Xiu có thể thuật trình độ đỉnh phong Trung tướng tuy có thể đánh bại Jinbe, nhưng cũng tuyệt đối không phải chuyện nhẹ nhàng.

Nếu không Jinbe cũng chẳng thể lọt vào mắt xanh của Chính phủ Thế giới mà trở thành Thất Vũ Hải. "Nên thử chiêu kia rồi." Luo Xiu khẽ nhả một ngụm khí trọc, nhắm hai mắt lại.

Sau đó, dưới con mắt bao người, Luo Xiu kết một cái ấn chú, lầm bầm niệm: "Tiên Nhân Hình Thức!" Khoảnh khắc tiếp theo, Luo Xiu mãnh liệt mở mắt.

Ngay khi mở mắt, xung quanh đôi mắt ông nhanh chóng xuất hiện hai vệt ấn ký màu đỏ như phấn mắt.

Trong sát na tiếp xúc với ánh mắt Luo Xiu, Jinbe trong lòng rùng mình. "Đây là...

Tiên Nhân Hình Thức..." Sau khi tiến vào trạng thái Tiên Nhân,

Luo Xiu có thể cảm nhận rõ ràng trong cơ thể xuất hiện thêm một nguồn sức mạnh không rõ.

Tuy nguồn sức mạnh này không có cách nào giải phóng ra ngoài, nhưng khi nó di chuyển trong cơ thể, Luo Xiu phát hiện khả năng điều khiển cơ thể dường như đã tăng lên một bậc!

Hoạt động cơ thể vài cái, Luo Xiu phát hiện tốc độ, sức mạnh và lực phòng ngự so với trước đó đều được tăng cường cực đại, thậm chí ngay cả năng lực cảm tri cũng có bước nhảy vọt. "Cái buff này, quả thực quá sướng rồi..." Luo Xiu ở thế giới One Piece ngây người một trăm năm, trừ mấy ngày trước ăn viên cường hóa thân thể ra, chưa từng bao giờ thấy thần thanh khí sảng như vậy.

Hiện tại ông thậm chí tự tin có thể đấm nổ sinh vật mạnh nhất hải lục không Kaido Bách Thú! "Nhóc con Jinbe, làm kẻ đầu tiên kiến thức Tiên Nhân Hình Thức, ngươi thật may mắn đấy." Xoay xoay bả vai, Luo Xiu cười quỷ dị với Jinbe.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân ảnh Luo Xiu trực tiếp biến mất! "Biến mất rồi?!" Jinbe trong lòng lạnh toát.

Luo Xiu ở trạng thái bình thường đã đủ gây áp lực lớn cho ông rồi.

Sau khi Luo Xiu tiến vào hình thức này, Jinbe kinh hãi phát hiện chỉ nhìn vào mắt ông ta thôi đã có cảm giác ngạt thở.

Loại áp lực vô hình này đè nén khiến Jinbe vô cùng khó chịu.

Vốn dĩ Luo Xiu bất động thì còn đỡ, Jinbe còn có thể kiên trì.

Nhưng sau khi Luo Xiu biến mất, một cảm giác rợn tóc gáy tự nhiên sinh ra từ đáy lòng Jinbe.

Dưới áp lực này, Jinbe không thể không toàn lực ứng đối.

Ngay khi Luo Xiu biến mất, Haki Quan Sát của Jinbe trong khoảnh

khắc bao phủ toàn bộ Arlong Park. "Không thấy đâu?!" Sau khi tản mát Haki Quan Sát, Jinbe kinh hãi phát hiện Haki của mình không thể bắt được vị trí của Luo Xiu! "Không ở đây?" Jinbe nhíu chặt mày, định khuếch tán Haki rộng hơn nữa.

Nhưng ngay sau đó, trên mặt ông hiện lên vẻ kinh hoàng.

Chương 23

"Không đúng, tốc độ quá nhanh, Haki Quan Sát căn bản không bắt kịp!" Jinbe giơ một tay lên định phòng ngự.

Nhưng tay mới giơ được một nửa, một cú đá roi đã giáng xuống vai ông. "Keng!" Cú đá giáng xuống lại truyền ra tiếng kim loại va chạm.

Trong sát na cuối cùng, Jinbe lại dùng Haki Vũ Trang ngạnh hóa cả cánh tay, cứng rắn đỡ lấy một cú đá này.

Nhưng Jinbe có Haki Vũ Trang, Luo Xiu lại có Haki Vũ Trang mạnh hơn! "Rầm" một tiếng, Jinbe như đạn pháo bị đập mạnh xuống đất.

Tấm đá xanh kiên cố trực tiếp sụp xuống, bụi đất bay mù mịt. "Thực lực thật sự của ông cố là như vậy sao...

Cũng quá mạnh rồi đi?" Luffy ở cổng trang viên đã sớm mắt chữ A mồm chữ O.

Dù trước đó Jinbe tỏ ra vô lực trước Luo Xiu, nhưng ít ra còn có sức đánh trả.

Nhưng hiện tại đừng nói đánh trả, tên người cá xanh lam kia thậm chí phản ứng cũng không kịp.

Chuyện này trực tiếp làm mới nhận thức của Luffy về cường giả.

Phù ~ Một trận gió biển thổi qua, xua tan bụi đất.

Mọi người ngây ra nhìn cái hố sụt lún.

Trong hố, Jinbe tuy còn cử động được nhưng bộ dạng có thể dùng từ thê thảm để hình dung.

Cánh tay bị Luo Xiu đá trúng vô lực buông thõng, máu tươi như không cần tiền chảy dọc cánh tay nhỏ xuống đất.

Khóe miệng vừa được lau sạch lại có vết máu xuất hiện.

Nhưng lần này không phải rỉ ra, mà là không khống chế được trào ra.

Trong thời gian ngắn ngủi, quần áo trên người Jinbe đã bị máu tươi nhuộm đỏ, nhìn mà giật mình.

Một chiêu!

Jinbe trọng thương! "Nhóc con Jinbe, hiện tại còn muốn kiên trì nữa không?" Luo Xiu bình thản nhìn Jinbe, trong lòng không hề vì nghiền ép một Thất Vũ Hải mà hưng phấn hay có cảm giác ưu việt, phảng phất như đây là chuyện đương nhiên.

Jinbe giơ tay lau vết máu khóe miệng, ôm lấy vết thương ghê người trên tay trái, lúc này mới bước ra khỏi hố.

Ngẩng đầu nhìn Luo Xiu, khí tức đã sớm suy yếu, Jinbe cười khổ một tiếng, thở dài nói: "Lão phu lỗ mãng rồi, lão phu không phải đối thủ của tiên sinh, không có tư cách ra yêu cầu với ngài nữa.

Đã ngài nhất quyết làm vậy, lão phu cũng không còn gì để nói." Bỏ lại câu này, Jinbe trực tiếp xoay người rời đi, đầu cũng không ngoảnh lại: "Cáo từ." Nhìn Jinbe lao đầu xuống biển, sự kinh hãi trên mặt Arlong không còn che giấu được nữa. "Đại ca Jinbe...

Đại ca Jinbe không thể đi..." Arlong gần như mếu máo gào lên cầu xin, vẻ kiêu ngạo khi đối mặt Jinbe lúc trước đã sớm biến mất.

Nhưng Jinbe biết, ở lại đây cũng vô dụng.

Cho nên sau khi xuống biển, Jinbe liền theo dòng hải lưu lặn sâu xuống đáy biển. "Arlong, mấy năm nay ngươi ở làng Cocoyasi và các

đảo lân cận đã phạm phải sai lầm lớn không thể tha thứ, hiện tại ta lấy thân phận Hải quân sẽ chế tài ngươi!" Tiếng nói của Luo Xiu truyền vào tai Arlong, hắn mặt đầy kinh khủng nhìn ông, giống như nhìn ác quỷ đòi mạng dưới địa ngục. "...Đừng!" Arlong lùi lại liên tục, gan mật muốn nứt ra.

Nhưng mặc kệ Arlong hô hoán thế nào, lão già trước mắt vẫn từng bước từng bước đi tới.

Mỗi bước chân của lão như đạp lên tim hắn.

Kinh hoàng, khủng bố, sợ hãi, vô số cảm xúc tiêu cực ùa tới.

Ngay trước khi tâm lý sụp đổ, Arlong xoay người muốn chạy trốn khỏi đây. "Chỉ cần xuống biển!

Ta sẽ an toàn!" Nhìn màu xanh lam trước mắt, đó là tia hy vọng cuối cùng của Arlong.

Chỉ cần xuống nước, với tốc độ của Người Cá, tên kia căn bản không thể đuổi kịp! "Muốn chạy?" Nhưng Arlong vừa chạy được hai bước, khuôn mặt như ác quỷ kia lại trực tiếp chắn ngay trước mặt hắn. "Quay lại." Luo Xiu tung một cước như sút bóng, đá bay Arlong đã không còn ý chí phản kháng ngược trở lại.

Cùng lúc đó, trên đường vào làng Cocoyasi, một bóng người màu cam đang ra sức chạy.

Nếu Luo Xiu ở đây chắc chắn sẽ nhận ra đó là Nami - em gái Nojiko.

Nami vừa chạy thục mạng vừa cắn chặt môi.

Bên môi rỉ ra từng tia máu nhưng cô hoàn toàn không cảm giác được, hai chân không ngừng sải bước.

Hiện tại cô chỉ muốn mau chóng chạy đến Arlong Park.

Xác nhận một sự việc!

Trước đó khi về làng, nghe dân làng nói trên đảo có hai tên Hải quân.

Hải quân đến bắt băng Arlong!

Cô muốn tận mắt đi xem, có phải thật không!

Cô muốn đi chất vấn, vì sao Hải quân bây giờ mới đến! "Tới rồi!" Không biết chạy bao lâu, Nami cuối cùng cũng nhìn thấy Arlong Park. "Đó là...

Chị Nojiko và dân làng?" "Kia là..." Vừa chạy ra khỏi rừng cây, Nami chưa kịp nhìn rõ cảnh tượng trong Arlong Park thì thấy một cái bóng màu xanh lam văng mạnh về phía mình. "Rầm!!!" Cái bóng đó đập mạnh xuống đất cách Nami mười trượng, hất lên lượng lớn bụi đất. "Khụ khụ khụ..." Bị bụi đất sặc, Nami ho khan mấy tiếng.

Đợi bụi đất tan đi, thân hình Nami cứng đờ, ánh mắt ngây dại nhìn cái hố to trước mặt.

Trong cái hố đó, tên Arlong mà trong mắt cô chẳng khác gì ác quỷ đang nằm đó như một con chó chết.

Bỗng nhiên, Nami ngẩng phắt đầu lên.

Trong tầm mắt, một ông lão tóc bạc râu bạc, mặc đồ thường phục tháo bầu rượu bên hông xuống, ngửa đầu uống một ngụm, bước đi ung dung về phía này.

Trong mắt Nami, thân ảnh đó như Chúa Cứu thế từ trên trời bước xuống.

Đột nhiên, Nami ngồi phịch xuống đất, không chút kiêng dè mà òa khóc nức nở.

Trong nháy mắt, cô không còn muốn chất vấn người trước mặt

nữa.

Chương 24

Chỉ đem hết tủi thân chịu đựng suốt tám năm qua toàn bộ phát tiết ra. "Được rồi, đừng khóc nữa, sau này sẽ không còn ai bắt nạt cháu nữa đâu." Một bàn tay to lớn ôn nhu xoa đầu Nami, đồng thời một giọng nói dịu dàng truyền vào tai cô, chặn lại tiếng khóc. "Oa ~" "Luo Xiu tiên sinh vạn tuế!" Một trận hoan hô vang lên.

Tuy mặt trời đã sớm lặn xuống đường chân trời, nhưng quảng trường trung tâm làng Cocoyasi lại là một cảnh tượng vui như hội.

Tất cả dân làng đều tập trung tại khoảng đất trống giữa làng.

Đàn ông vây thành một vòng tròn, mười mấy đôi tay nâng Luo Xiu lên, hoan hô một tiếng rồi tung ông lên cao.

Phụ nữ thì vây quanh đống lửa chế biến thức ăn.

Thịt nướng, cá nướng, bánh mì, giăm bông, súp thịt...

đủ loại món ngon bày ra.

Tên tham ăn Luffy thì ngó chỗ này nhìn chỗ kia, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Bộ dạng đó nếu không có Nami bên cạnh canh chừng, e rằng Luffy một mình có thể ăn hết một nửa số thức ăn này! "Phù ~" Bị tung hứng suốt hai mươi phút, Luo Xiu vất vả lắm mới được thả xuống, tìm một góc vắng vẻ, dựa vào một cái cây cổ thụ, móc ra nắm thuốc lá sợi, nhồi vào tẩu, châm lửa rít một hơi thật sâu mới khoan khoái nhả ra một làn khói đặc.

Nhìn dân làng hưng phấn trước mắt, khóe miệng Luo Xiu không khỏi nhếch cao.

Tuy sơ tâm tiêu diệt Arlong chỉ vì Tội ác trị trên người hắn, nhưng

nhìn sự thay đổi của dân làng Cocoyasi sau khi thoát khỏi ách áp bức, Luo Xiu cũng thật lòng vui mừng.

Dù sao cũng làm Hải quân bao nhiêu năm, ai mà chẳng muốn nhìn thấy cảnh tượng tường hòa thế này chứ? "Luo Xiu tiên sinh, ăn chút quýt đi ạ." Một giọng nói ôn nhu vang lên bên tai, Luo Xiu ngước mắt nhìn lên, đập vào mắt là một quả quýt đã bóc sẵn.

Nhìn theo cánh tay màu lúa mạch cầm quýt lên trên, liền thấy Nojiko với mái tóc màu xanh nước biển đang nghiêng đầu, trên mặt nở nụ cười hòa ái. "Là cô bé Nojiko à." Luo Xiu cười cười, không khách sáo nhận lấy quả quýt, tách một múi bỏ vào miệng.

Cắn một cái, nước quýt chua ngọt ngon miệng lập tức tràn ngập khoang miệng. "Quýt ngon lắm, chua ngọt vừa phải, xem ra Nojiko trồng quýt rất mát tay đấy." Luo Xiu khen ngợi. "Luo Xiu tiên sinh quá khen." Nojiko cười cười, vén tóc mái trước trán, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Luo Xiu.

Nhìn dân làng đang bận rộn, Nojiko cười nói: "Luo Xiu tiên sinh, hôm nay thực sự quá cảm ơn ngài, nếu không có ngài thì..." "Ây dà, đã nói bao nhiêu lần rồi." Luo Xiu nhét một múi quýt vào miệng, ngắt lời Nojiko, vừa ăn vừa nói: "Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, băng Arlong tai họa một phương, san trừ bọn chúng là trách nhiệm ta thân làm Hải quân phải gánh vác, không cần cảm ơn ta như vậy." Luo Xiu chỉ vào đám dân làng, nói: "Vì ta mà mọi người tổ chức tiệc tối thịnh soạn thế này, nên là ta cảm ơn mới đúng." "Luffy!

Đứng lại cho tôi!

Thịt chưa nướng xong cậu đã ăn vụng, bị cậu ăn hết thì Luo Xiu tiên sinh ăn cái gì?!" Bỗng nhiên tiếng thét chói tai của Nami từ cách đó không xa truyền đến.

Hai người quay đầu nhìn lại, thấy Luffy đang ôm một cái đùi heo

nướng khổng lồ chạy như điên trên đất trống, Nami mặt đầy giận dữ vừa quát mắng vừa đuổi sát phía sau, muốn cướp lại cái đùi heo trong tay Luffy.

Nhưng Luffy là ai chứ, đó là quỷ chết đói đầu thai, lúc chạy trốn cũng không quên ngoạm một miếng thịt lớn từ đùi heo, vẻ mặt thỏa mãn.

Dân làng thấy cảnh này đều cười lớn.

Được vài phút, thực sự đuổi không kịp Luffy, Nami đành bỏ cuộc.

Nami hậm hực nhìn thấy Luo Xiu và Nojiko, trên mặt cuối cùng cũng nở nụ cười, kiễng chân chạy tới, đặt mông ngồi xuống bên kia của Luo Xiu.

Hai chị em ngồi hai bên Luo Xiu, trong mắt người ngoài cứ như hai đứa cháu gái ngoan ngoãn của ông vậy. "Luo Xiu tiên sinh, ngài thật sự ngày mai phải đi rồi sao?" Sau khi hô hấp bình ổn, Nami dựa vào vai Luo Xiu, mắt nhìn lên bầu trời, bâng quơ hỏi một câu.

Nghe câu này, thần sắc Nojiko cũng trở nên có chút buồn bã. "À, sáng sớm mai sẽ khởi hành." Luo Xiu rít tẩu thuốc, cười ha hả nói. "Luo Xiu tiên sinh, ngài có thể không đi được không?

Làng Cocoyasi của cháu thực ra cũng không tệ đâu." Trầm mặc một lát, Nami ngồi thẳng dậy, nhìn Luo Xiu mở miệng.

Bên kia Nojiko cũng mong chờ nhìn ông. "Sao thế?

Hai đại mỹ nữ không nỡ xa ông già này à?" Luo Xiu cười đáp, đưa tay xoa đầu hai đứa nhỏ, nhu giọng nói: "Nhưng ông già này không thể không đi a.

Làng Cocoyasi tuy tốt, nhưng không thuộc về ta.

Ta phải về Tổng bộ Hải quân, mang chính nghĩa đến cho nhiều

người hơn nữa." "Vậy Luo Xiu tiên sinh, ngài có thể mang cháu cùng đến Tổng bộ Hải quân không?

Cháu... cháu biết vẽ hải đồ!

Cháu có thể làm hoa tiêu!

Cháu cũng có thể cống hiến cho Hải quân." Nami nhìn Luo Xiu với ánh mắt mong chờ, chu miệng nói.

Nojiko bên cạnh nhìn vẻ mặt ngây thơ của Nami, có chút ngưỡng mộ.

Tuy cô cũng muốn theo Luo Xiu đến Tổng bộ Hải quân, nhưng vườn quýt mà mẹ Bellemere để lại cần người chăm sóc, cô bắt buộc phải ở lại. "Cô bé à..." Luo Xiu véo má Nami, nói: "Cháu bây giờ còn nhỏ quá, Hải quân sẽ không nhận hoa tiêu bé tí thế này đâu." "Hả?

Hoa tiêu?!

Nami làm hoa tiêu sao?

Hay là thế này, cậu cùng tớ làm hải tặc đi!" Bỗng nhiên đầu Luffy chui vào giữa Luo Xiu và Nami, mặt đầy nghiêm túc nói với Nami.

Nami vừa nhìn thấy bản mặt này liền giận không chỗ phát tiết, đấm một phát cho Luffy bay đi, hung tợn nói: "Hừ!

Đồ ngốc, kẻ ngốc mới muốn đi làm hoa tiêu cho cậu!" "Ha ha ha ha!

Thằng nhóc này..." Nhìn dáng vẻ bị ăn hành của Luffy, Luo Xiu không nhịn được cười lớn.

Đúng là oan gia ngõ hẹp mà. ... "Luo Xiu tiên sinh, nhất định phải bảo trọng nhé!" "Luo Xiu tiên sinh, lần sau có thời gian nhất định phải ghé đảo Cocoyasi, chúng tôi nhất định dùng rượu ngon và đồ ăn ngon nhất chiêu đãi ngài!" Sáng hôm sau, một vầng mặt trời đỏ vừa mới ló

dạng trên mặt biển, dân làng Cocoyasi đã tập trung ở bến cảng, vẫy tay tạm biệt con thuyền nhỏ trên biển.

Giữa đám đông, sắc mặt Nojiko có chút ảm đạm, nhưng ngay sau đó giơ hai tay làm loa đặt bên miệng hét lớn: "Luo Xiu tiên sinh, cháu và vườn quýt của mẹ Bellemere sẽ mãi mãi đợi ngài trở về!" Nami bên cạnh Nojiko cũng không cam lòng yếu thế hét lên: "Luo Xiu tiên sinh, đợi cháu trưởng thành, nhất định sẽ gia nhập Hải quân, vì chính nghĩa thế giới cống hiến một phần sức lực!" Trên thuyền nhỏ, Luffy nghe tiếng hét của Nami, mắt long lanh nhìn Luo Xiu, đáng thương nói: "Ông cố, nói với Nami một tiếng, bảo cậu ấy gia nhập băng hải tặc của cháu đi mà..." Sau khi nghe nói Nami biết vẽ hải đồ, đặc biệt sau đó nghe Luo Xiu bảo thuật hàng hải của Nami xấp xỉ tốt nhất cả vùng Biển Đông, Luffy nằm mơ cũng muốn Nami trở thành đồng đội.

Hai ngày nay chịu bao nhiêu tội, quá nửa nguyên nhân là do thuật hàng hải của ông cố thực sự quá tệ.

Luo Xiu cười ha hả uống một ngụm rượu, nói: "Thằng nhóc thúi, yêu cầu của cháu cũng quá đáng lắm rồi đấy?

Ông cố thân là Hải quân, không ngăn cản cháu làm hải tặc thì thôi, còn bắt ta tìm hoa tiêu cho cháu?

Cháu nghĩ hay thật đấy." Nói xong, Luo Xiu nhắm mắt lại, ung dung nói: "Ta không giúp đâu, muốn con bé trở thành đồng đội, tự mình nỗ lực đi." Thấy cầu xin không có kết quả, Luffy làm mặt quỷ với Luo Xiu, rồi chạy ra sau thuyền, giơ hai tay hét lớn: "Nami!

Yên tâm đi, sớm muộn gì cũng có một ngày tớ sẽ đến đón cậu, lúc đó cùng tớ làm hải tặc được không?

Chương 25

Chúng ta nhất định có thể trở thành những người tự do nhất thế giới!" Nghe Luffy hét, Nami trực tiếp sa sầm mặt mày, hừ lạnh một câu: "Hừ, tôi mới không thèm đi làm hải tặc với cậu." Thấy phản ứng của Nami, ý chí chiến đấu vừa dâng cao của Luffy trong nháy mắt xẹp lép, vẻ mặt ủy khuất nhìn về phía Luo Xiu. "Ông cố..." Nhưng mặc cho Luffy cầu xin thế nào, Luo Xiu vẫn bát phong bất động, vẻ mặt khoan khoái nằm trong khoang thuyền, hưởng thụ ánh nắng ban mai và gió biển ôn hòa.

Nhìn con thuyền nhỏ dần biến mất trên biển, đám người làng Cocoyasi trên mặt lộ vẻ không nỡ. "Chết rồi!" Nami vừa về đến vườn quýt bỗng nhiên nhớ ra gì đó, vỗ đùi cái đét, biểu tình khó coi. "Sao thế?" Nojiko quay đầu nghi hoặc nhìn Nami. "Trước đó đã hứa vẽ cho Luo Xiu tiên sinh một tấm hải đồ vùng biển lân cận, em căng thẳng quá nên quên mất rồi!" Mấy năm nay Nami chạy đi không ít nơi.

Hải đồ do cô tự tay vẽ còn chuẩn xác hơn nhiều so với hàng bán chính thức.

Tối qua lúc Luo Xiu hỏi chuyện, Nami đã vỗ ngực bảo đảm.

Thậm chí sau buổi tiệc còn thức đêm vẽ xong hải đồ.

Thế mà nhoáng cái đã quên béng mất việc này! "Không được!

Em phải đuổi theo Luo Xiu tiên sinh, đưa hải đồ cho ngài ấy!" Nami lập tức chạy vào nhà, lấy ra một tấm hải đồ tinh xảo rồi định chạy đi. "Kìa!

Nami, em có đuổi kịp Luo Xiu tiên sinh không đấy..." Nojiko định ngăn Nami lại.

Nhưng Nami chạy quá nhanh, Nojiko căn bản không cản được.

Nhưng đợi Nojiko đuổi theo ra ngoài, lại phát hiện Nami đang đứng sững ở cổng vườn quýt. "Sao vậy?" Nojiko nhíu mày, bỗng nhiên cảm giác Nami có chút không ổn.

Đợi đi đến bên cạnh Nami, nếp nhăn giữa mày Nojiko càng sâu hơn. "Lúc này Hải quân đến đây làm gì?" Trong tầm mắt hai cô gái, một đám lính Hải quân đang đi đều bước tới.

Đám lính này, đặc biệt là gã chỉ huy đi đầu, vẻ mặt cười đểu cáng.

Kẻ đến bất thiện!

Đợi đám lính đến gần, Nojiko nhíu mày hỏi: "Hải quân tiên sinh, xin hỏi có chuyện gì không?" Kẻ đi đầu có tướng mạo hèn hạ nhìn xuống Nami và Nojiko, vê cái râu mép, cười gian xảo: "Chi chi chi chi, đây là Nami phải không, ta là Thượng tá Nezumi (Chuột) của Chi nhánh Hải quân 16." Sắc mặt Nami khẽ biến.

Hắn biết mình sao? "Ta nhận được tố giác, có người đem của cải trộm được từ hải tặc giấu hết ở đây.

Thực xin lỗi, tài sản của hải tặc thuộc về Chính phủ, hiện tại ta đại diện Chính phủ tịch thu toàn bộ." "Cái gì?!" Nami nghe vậy sắc mặt đại biến. "Sao?

Không nghe rõ à?" Thượng tá Nezumi tiếp tục cười: "Vậy ta nói lại lần nữa, tang vật trộm từ tay hải tặc, toàn bộ phải giao cho Chính phủ bảo quản." "Đồ khốn!" Trên mặt Nami hiện lên vẻ phẫn nộ, lạnh lùng nói: "Băng Arlong làm mưa làm gió ở đây bao nhiêu năm, các người không có gan ra quản, giờ chỉ dám đến tác oai tác quái trước mặt dân thường bọn tôi sao?

Thật giỏi lắm...

Cùng là Hải quân, so với Luo Xiu tiên sinh, các người quả thực

ngay cả cặn bã cũng không bằng!" "Cô bé, tưởng nói hai câu là không cần giao tang vật ra nữa sao?" Thượng tá Nezumi liếm môi, hạ lệnh: "Lục soát cho ta!

Tìm hết tang vật ra đây!" Dứt lời, Thượng tá Nezumi dẫn theo mấy chục tên lính Hải quân xông vào vườn quýt, bắt đầu đào bới ba tấc đất. "Báo cáo Thượng tá, phát hiện tang vật!" Mấy tên lính đã chuẩn bị sẵn, đào vài xẻng xuống là moi được kho báu Nami giấu. "Đóng gói cho ta!" Nhìn đống vàng bạc châu báu, mắt Thượng tá Nezumi sáng rực. "Không được động vào!

Đều không được động vào!

Số của cải này là của tôi!

Là của làng Cocoyasi!" Nami điên cuồng lao tới, đá văng tên lính phát hiện kho báu, ôm chặt lấy đống tiền.

Tuy Luo Xiu đã xử lý Arlong, số tiền này không cần dùng để mua mạng cho dân làng nữa.

Nhưng hiện giờ làng Cocoyasi trăm việc cần làm lại, số vàng này đều cần dùng để xây dựng thôn xóm.

Không thể để đám Hải quân này lấy đi! "Tới đâu!

Đè con ranh này xuống cho ta!" Thượng tá Nezumi sầm mặt lại. "Rõ!" Lập tức năm sáu tên lính lao lên, nhanh chóng chế phục Nami trên mặt đất. "Đồ khốn!" Nojiko thấy vậy định lao vào giúp Nami nhưng lại bị chính Thượng tá Nezumi giữ chặt. "Lục soát!

Tiếp tục lục soát cho ta!" Sau khi chế phục hai cô gái, Thượng tá Nezumi tiếp tục ra lệnh. "Phát tài rồi, số của cải này đều là của ta...

Bao nhiêu năm nay, con nhỏ Nami này chắc phải trộm được mấy chục triệu Berry chứ nhỉ?" Nhìn đống vàng dưới đất, nội tâm Nezumi vô cùng hưng phấn.

Chuyện tối qua hắn đã nghe nói.

Là người có tư lịch khá lâu trong Hải quân, Thượng tá Nezumi tự nhiên biết Luo Xiu - Bố già Hải quân.

Thực không ngờ Bố già Hải quân lại đến cái nơi khỉ ho cò gáy này giải quyết băng Arlong.

Tuy không còn Arlong, giao dịch giữa hắn và Arlong cũng biến mất.

Nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì đến việc hắn chiếm đoạt tài sản Nami trộm được làm của riêng.

Chỉ là trước đó vì Luo Xiu vẫn luôn ở đây nên hắn không dám ra tay.

Hiện tại Luo Xiu vừa đi, tự nhiên càng lấy sớm càng tốt. "Báo cáo Thượng tá!

Lại phát hiện một hòm vàng!" "Báo cáo Thượng tá..." Theo tiếng báo cáo liên tục vang lên, nụ cười trên khóe miệng Thượng tá Nezumi càng lúc càng sâu. "Ây dà, đây không phải Thượng tá Nezumi sao?

Đã lâu không gặp nhỉ." Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên bên tai hắn.

Như sấm sét giữa trời quang ầm ầm nổ vang.

Sau thoáng chốc thất thần, Thượng tá Nezumi máy móc quay đầu lại.

Ngay sau đó, một khuôn mặt râu tóc bạc phơ đập vào mắt, đang mỉm cười nhìn hắn.

“Lũ khốn kiếp!

Chương 26

Buông đống kho báu đó ra!

Đó là tiền của tôi!

Tiền cứu mạng của làng Cocoyasi!" Nami nhìn từng rương châu báu bị chuyển đi, đôi mắt đỏ hoe, phẫn nộ gào lên.

Cô lao đến định ngăn cản đám cường đạo khoác áo Hải quân, nhưng ba tên lính cao to lực lưỡng đã đè nghiến cô xuống đất, khiến cô không thể động đậy.

"Chi chi chi chi...

Nhiều kho báu thật đấy...

Con nhãi này bản lĩnh cũng không nhỏ đâu..." Đại tá Nezumi (Chuột) trong lòng vui như mở cờ.

Băng hải tặc Arlong hôm qua đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Tuy mất đi một đồng minh mạnh mẽ, nhưng Đại tá Nezumi cũng hiểu rõ đạo lý một núi không thể có hai hổ.

Tuy hiện tại hắn và Arlong có quan hệ hợp tác, nhưng đợi khi Arlong ngày càng lớn mạnh, sớm muộn gì cũng sẽ ra tay với hắn.

Cho nên khi biết tin này, Đại tá Nezumi không buồn mà còn mừng.

Không còn băng Arlong, mấy hòn đảo quản hạt lân cận đều là thiên hạ của hắn.

Còn tên cựu Trung tướng Hải quân, kẻ mang danh hiệu "Bố già Hải quân" La Tu kia, chẳng qua cũng chỉ là đánh thuê mà thôi.

Giờ tên làm thuê đó đã đi rồi, hắn cũng đến lúc thu hoạch thành quả.

Đại tá Nezumi hắn mới là hoàng đế thực sự ở đây!

“Ây da, đây không phải là Đại tá Nezumi sao?

Lâu rồi không gặp nhỉ.” Ngay khi Đại tá Nezumi đang đắc ý, một giọng nói bình thản vang lên bên tai hắn.

Nezumi sững sờ, có chút cứng ngắc quay đầu lại.

Giờ này còn ai ở đây nữa?

Nhưng khi Nezumi nhìn rõ người vừa lên tiếng, cả cơ thể hắn lập tức đông cứng tại chỗ.

Giây tiếp theo, Nezumi như chuột thấy mèo, cơ thể không tự chủ được mà lùi lại phía sau, nhưng chưa lùi được mấy mét, hai chân hắn đã mềm nhũn, ngã phịch xuống đất.

“.....” Đại tá Nezumi run rẩy chỉ vào ông lão râu tóc bạc phơ, ăn mặc giản dị trước mặt, vẻ mặt như gặp ma.

Người có thể dọa Đại tá Nezumi ra nông nỗi này chỉ bằng một câu nói, tự nhiên chính là La Tu, người vừa mới ngồi thuyền nhỏ rời đi.

“Ta... ta... ta... ta... ta cái gì mà ta?” Rít một hơi thuốc, La Tu bắt chước bộ dạng lắp bắp của Nezumi, cười nói.

“La...

Trung tướng La Tu...

Ngài...

Ngài không phải đã đi rồi sao?” Tên Đại tá có tật giật mình lau mồ hôi lạnh trên trán, khó khăn bò dậy từ dưới đất, cười gượng gạo.

Đại tá Nezumi rõ ràng đã tận mắt thấy La Tu và thằng nhóc áo đỏ kia ngồi thuyền rời khỏi làng Cocoyasi.

Hắn thậm chí còn đợi đến khi La Tu biến mất trên mặt biển, xác

nhận La Tu sẽ không quay lại nữa mới dám dẫn người đến vườn cam cướp kho báu của Nami.

Nhưng tại sao, La Tu đáng lẽ đã rời đi lại từ sau lưng hắn nhảy ra thế này?

"À, ta đi rồi mà." La Tu nhún vai, nói: "Nhưng ta đi được nửa đường mới nhớ ra, ta có đồ để quên chưa lấy, chẳng lẽ không được quay lại lấy sao?

Bất quá..." La Tu nói đến đây, đột nhiên chuyển giọng, nheo mắt hỏi: "Sao ngươi biết ta đã đi?

Còn mang theo nhiều người như vậy đến đây làm gì?" Bị La Tu hỏi vặn, Đại tá Nezumi lập tức cứng họng.

"La Tu tiên sinh, tên khốn này mấy năm nay thấy cháu bị băng Arlong áp bức, không những không ra tay giúp đỡ, bây giờ còn dẫn người đến cướp tiền của cháu!" Thoát khỏi sự khống chế của đám lính hải quân, Nami chạy một mạch đến bên cạnh La Tu, giận dữ trừng mắt nhìn Đại tá Nezumi cáo trạng.

Nghe Nami tố cáo, đáy lòng Nezumi càng thêm hoảng loạn, vội vàng lắc đầu: "Không... không phải đâu...

Trung tướng La Tu, con nhãi này trộm khoản tang vật mà tôi áp giải tại căn cứ chi bộ trước đó, tôi... tôi chỉ đang thu hồi tang vật thôi." "Nói láo!" Nami chỉ vào mặt Nezumi, nộ khí xung thiên.

"Chậc chậc chậc." La Tu nhìn Nezumi, không nhịn được mà lắc đầu.

Sống ở thế giới hải tặc một trăm năm, đúng là chưa từng gặp kẻ nào vô sỉ như tên Đại tá Nezumi này.

Đen cũng có thể nói thành trắng.

Đồ mà Nami trộm từ chỗ hải tặc lại bị hắn vu thành tang vật áp giải tại căn cứ.

Nếu là một Trung tướng Hải quân Bản bộ không biết chuyện đến xử lý vụ này, thật sự có khả năng sẽ tin lời hắn.

Dù sao ra ngoài tùy tiện nghe ngóng cũng biết Nami có biệt danh là "Miêu tặc".

Đã là "Miêu tặc" thì chuyện lẻn vào căn cứ hải quân trộm vàng cũng không phải là không thể.

Nhưng La Tu tự nhiên sẽ không tin lời quỷ quyệt của Nezumi.

Ông cố tình rời khỏi làng Cocoyasi trước mặt mọi người, sau đó dùng Nguyệt Bộ quay lại, chính là để dụ con chuột đang trốn chui trốn lủi này hiện nguyên hình, bắt quả tang tại trận.

Nhả một làn khói, La Tu không thèm để ý đến lời ngụy biện của Nezumi, ông nhìn hắn, nheo mắt cười nói: "Số tiền này từ đâu mà ra, chúng ta tạm thời không bàn tới.

Ta đột nhiên nhớ lại một câu trong lời khai của Arlong hôm qua, hắn nói chính miệng hắn và tên Đại tá chi bộ 16 nào đó có..." Không đợi La Tu nói hết câu, sắc mặt Đại tá Nezumi liền biến đổi kịch liệt.

"Bay đâu, lên hết cho ta!

Giết chết lão già này!" Đại tá Nezumi nghe La Tu nhắc đến Arlong thì liền biết, từ nãy đến giờ La Tu chỉ đang trêu đùa hắn!

Ông ta rõ ràng biết tất cả mọi chuyện, nhưng lại đứng đó giả vờ như không biết gì.

Nhưng Nezumi cũng không lo được nhiều thế nữa, chuyện đã bại lộ, đằng nào cũng chết, chi bằng liều mạng với lão già này một phen!

"Ồ?

Cũng có chút cốt khí đấy.” Nhìn Nezumi trong nháy mắt ưỡn thẳng lưng, trong mắt La Tu có chút bất ngờ.

Cứ tưởng tên này sau khi bị vạch trần sẽ quỳ xuống khóc lóc cầu xin, không ngờ hắn lại chọn cách ra tay.

Bất quá...

Chương 27

với thực lực của hắn cộng thêm mấy chục tên lính hải quân, trước mặt La Tu thì có khác gì kiến cỏ?

“Lão già khốn kiếp!

Đi chết đi cho ông!” Kẻ lao lên đầu tiên là một gã tráng hán mặt vuông đứng gần Nezumi nhất.

Hắn mặc áo ghi-lê hải quân tiêu chuẩn, hai cánh tay trần lộ ra cơ bắp cuồn cuộn, ẩn chứa sức mạnh bùng nổ.

Làn da ngăm đen bóng loáng vì dầm mưa dãi nắng khiến hai cánh tay hắn trông như được đúc bằng sắt.

Phía sau gã mặt vuông, Đại tá Nezumi - kẻ mà hai chân vừa nãy còn run lẩy bẩy - đã sớm rút thanh quân đao bên hông ra, như một con rắn độc chực chờ phóng tới.

Nezumi tuy mặt mũi hèn hạ, thể hình gầy gò, nhưng đã ngồi được lên ghế Đại tá chi bộ, trở thành chỉ huy tối cao của một căn cứ, tự nhiên cũng không phải loại gà mờ.

Tuy sức mạnh cơ thể không đủ, thể thuật chỉ là hàng nửa mùa, nhưng Nezumi lại có khả năng đánh lén thượng thừa.

Thời còn là tân binh, hắn luôn biết canh chuẩn thời cơ, nhân lúc hải tặc không chú ý mà một chiêu hạ gục đối thủ.

Đó cũng là lý do Nezumi có thể nhanh chóng tích lũy quân công để leo lên vị trí hiện tại.

“Hừ, lão già, đừng có tự cao, đợi lát nữa cho ông thấy thực lực của ta!” Nezumi núp sau lưng gã mặt vuông, đôi mắt hí như mắt chuột đảo liên tục qua khe hở cơ thể gã kia nhìn về phía La Tu, trong đầu

không ngừng tính toán tìm điểm yếu của đối phương.

Thấy La Tu vẫn đứng yên tại chỗ không động đậy, Nezumi cười lạnh trong lòng.

Gã mặt vuông trước mặt tuy trông có vẻ vô danh tiểu tốt, nhưng đây là chiến lực mạnh nhất mà hắn đã dày công bồi dưỡng sau khi lên chức Đại tá chi bộ 16.

Bao năm qua, gã này đã lập cho hắn bao nhiêu công lao hãn mã.

Sau nhiều năm huấn luyện, gã mặt vuông này hoàn toàn có thể đơn độc đánh bại những tên tội phạm truy nã cấp mười triệu Beri.

Về thực lực của La Tu, Nezumi cũng rất rõ.

Trước khi nghỉ hưu là Trung tướng Hải quân Bản bộ, thực lực thuộc hàng top đầu trong hải quân.

Tuy La Tu đã nghỉ hưu mấy chục năm, nhưng theo quan sát ngắn ngủi của hắn, ông ta không hề có vẻ gì là già yếu, nên Nezumi suy đoán thực lực của La Tu chưa giảm sút quá nhiều.

Nếu không, La Tu không thể nào đánh bại Arlong ngày hôm qua.

Tất nhiên, Nezumi nghĩ vậy hoàn toàn là vì hắn không biết Thất Vũ Hải Jinbe cũng tham gia trận chiến hôm qua và đã thảm bại dưới tay La Tu.

Nếu biết điều này, cho hắn thêm một trăm lá gan hắn cũng không dám ra tay với ông.

"Kienz, tấn công phía trên!" Khi tiếp cận La Tu trong phạm vi ba bước, Nezumi ra lệnh thấp giọng.

Kienz, gã mặt vuông đã phối hợp với Nezumi nhiều năm, nghe vậy lập tức hiểu ý.

Hắn quát khẽ một tiếng, nhún người nhảy lên, nắm tay phải siết

chặt nhắm thẳng đầu La Tu đấm xuống!

Khí thế cực kỳ mạnh mẽ, dường như dưới một quyền này, tảng đá lớn cũng sẽ bị đập nát vụn.

Ngay khoảnh khắc Kienz nhảy lên, lưỡi đao của Nezumi cũng chém tới từ khoảng trống dưới thân Kienz.

Một trên một dưới!

Giáp công liên hợp!

"Hừ!

Kết quả của việc khinh địch đấy!

Đi chết đi cho ông!" Chiêu thức này Nezumi dùng trăm lần trăm thắng.

Lần lợi hại nhất, hắn thậm chí dùng chiêu này hạ gục một tên tội phạm truy nã 13 triệu Beri!

"Đại tá Nezumi lợi hại quá!" "Đương nhiên rồi, phối hợp với Thiếu tá Kienz thì gọi là thiên y vô phùng." Sau khi thấy Nezumi và Kienz ra tay, mấy tên lính hải quân thậm chí còn dừng bước, đứng sang một bên xem kịch hay.

Chúng chờ đợi cảnh tượng La Tu bị Kienz đấm bay hoặc bị chém đứt chân thê thảm.

Chỉ là, diễn biến tiếp theo dường như không giống những gì chúng tưởng tượng.

"Bốp!" Một tiếng tát tai vang dội, chẳng ai nhìn thấy La Tu cử động thế nào, chỉ thấy thân thể to lớn của Kienz như con quay bị quất bay, xoay vòng vòng trên không trung với độ khó cao rồi văng ra ngoài, cuối cùng "uỳnh" một tiếng, rơi xuống đất như con chó chết.

Cùng lúc đó, Đại tá Nezumi đang tấn công phần dưới của La Tu

cũng đang quay mòng mòng, nhưng không phải quay đứng mà là quay ngang, lấy thắt lưng làm tâm điểm, đầu và chân xoay tít.

Giống như bị ai đó đá một cú vào đầu vậy.

Nhìn Kienz cắm đầu xuống đất như trồng cây chuối và Đại tá Nezumi nằm vật ra như chó chết dưới chân, tiếng bàn tán của đám hải binh im bặt.

"Chuyện gì vừa xảy ra vậy..." "Đại tá Nezumi và Thiếu tá Kienz..." "Sao lại thế này..." Đại tá Nezumi và Kienz hợp lực vây công mà vẫn thất bại...

Đám lính hải quân còn lại hai mặt nhìn nhau, luống cuống không biết làm sao.

"Phù..." Hít sâu một hơi tẩu thuốc, để khói thuốc tràn vào phổi rồi từ từ nhả ra, La Tu cười tủm tỉm nhìn đám người đang ngây ra như phỗng trước mặt, khẽ nói: "Sao nào?

Còn không mau lên báo thù cho Đại tá Nezumi đi chứ?" Lời vừa dứt, tất cả binh lính hải quân đồng loạt quỳ rạp xuống trước mặt La Tu, lớn tiếng xin tha mạng.

"Đinh, ký chủ tiêu diệt Đại tá Hải quân chi bộ Nezumi, thưởng 29 điểm Chính Nghĩa." Nghe tiếng thông báo từ hệ thống, La Tu gật đầu.

Giải quyết Nezumi không chỉ loại bỏ hậu họa cho làng Cocoyasi mà còn kiếm được 29 điểm Chính Nghĩa, tuy ít hơn 40 điểm của Arlong nhưng cũng nằm trong dự liệu.

Chuyến quay lại này không lỗ.

Hiện tại, sau chuyến đi làng Cocoyasi, chỉ số Chính Nghĩa của La Tu đã hồi phục lại 70 điểm.

Tuy không ít, nhưng để mở khóa phần thưởng giai đoạn hai cần

tới 300 điểm.

Muốn mạnh hơn nữa thì phải tiếp tục nỗ lực thôi... *** “Gomu Gomu no...

Pistol!” Bốn tiếng sau sự kiện Đại tá Nezumi, trên một hòn đảo hoang vắng, tiếng hét chói tai đặc trưng của Luffy vang lên.

Khác với mọi lần, tuy miệng hô "Gomu Gomu no Pistol" nhưng Luffy không tung quyền, mà mượn sức đàn hồi ném ra một hòn đá to bằng nắm tay.

Khoảng ba giây sau khi hòn đá rời tay, Luffy quát khẽ: “Soru!” Ngay sau đó, Luffy hóa thành một bóng đỏ đuổi theo hướng hòn đá bay đi.

Hai giây sau, chỉ nghe “bộp” một tiếng, hòn đá lại rơi vào tay Luffy.

Nếu có người khác nhìn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ kinh ngạc trước tốc độ bùng nổ của Luffy trong thời gian ngắn.

Hòn đá Luffy ném ra có tốc độ cực nhanh, tương đương với đạn súng hỏa mai.

Nhưng dù để hòn đá bay trước ba giây, Luffy cũng chỉ mất hai giây để bắt kịp nó.

“Tốc độ quá chậm, ném đá tốc độ vốn không nhanh mà phải mất hai giây mới đuổi kịp, tiếp tục luyện, không được dừng.” Tuy nhiên, La Tu đang nằm thảnh thơi trên tảng đá lớn vừa uống rượu vừa phơi nắng bên cạnh lại chẳng hề hài lòng, ông quát lớn.

“Hả?

Ông cố, cháu tốc độ còn chưa nhanh sao?” Luffy vốn tưởng mình thể hiện không tệ, nghe La Tu nhận xét xong mặt liền xị xuống.

“Đừng nói nhảm!

Tiếp tục luyện!” La Tu liếc Luffy một cái, mắng: “Như thế này mà đòi làm Vua Hải Tặc?

Chương 28

Ta thấy đến Vua Sơn Tặc còn chẳng làm nổi.” Nghe La Tu khích tướng, tính bướng bỉnh của Luffy nổi lên, cậu nghiến răng: “Hừ!

Cháu nhất định sẽ làm được Vua Hải Tặc!” Nói xong, Luffy lại tiếp tục lao vào luyện tập.

Hết lần này đến lần khác ném đá, hết lần này đến lần khác đuổi theo.

Lặp đi lặp lại mấy chục lần, cuối cùng Luffy cũng có một lần không đuổi kịp hòn đá.

“Uỳnh” một tiếng, cậu nằm vật ra đất, thở hồng hộc.

“Ông cố... cháu không xong rồi... cháu phải nghỉ một lát...” Nằm dài trên đất, Luffy thở dốc, yếu ớt nói.

“Được rồi thằng nhóc thối, uống chút nước đi, nghỉ mười phút rồi luyện tiếp.” La Tu đi đến bên cạnh Luffy, đưa một chai nước muối khoáng rồi nói.

“Hả?

Chỉ được nghỉ mười phút thôi sao?” Tuy miệng phàn nàn nhưng cơ thể Luffy lại thành thật đón lấy chai nước, uống ừng ực.

Rất nhanh, cả chai nước đã chui tọt vào bụng, trở thành dưỡng chất khôi phục thể lực cho cậu.

Luffy ngồi dậy, nhìn La Tu khó hiểu hỏi: “Ông cố, rốt cuộc cháu phải luyện đến trình độ nào mới đạt yêu cầu?

Với lại, cháu luyện cái này rốt cuộc có tác dụng gì chứ?” La Tu uống một ngụm rượu, chậm rãi nói: “Luyện cái này chủ yếu là rèn

luyện tốc độ và sức bật tức thời của cháu, đương nhiên cũng rèn cả sức bền.

Còn về luyện đến trình độ nào...” La Tu vừa nói vừa nhặt một viên đá nhỏ dưới đất, đặt lên ngón tay làm động tác búng tay, sau đó nói với Luffy: “Nhìn cho kỹ đây, đợi đến ngày nào cháu luyện được đến trình độ này của ta thì không cần luyện nữa.” “Trình độ của ông?” Luffy nghe vậy lập tức nín thở tập trung, chăm chú nhìn từng động tác của La Tu.

Khoảnh khắc tiếp theo, La Tu búng ngón tay, “vút” một tiếng, viên đá nhỏ trên tay ông hóa thành một tàn ảnh bay đi.

Tốc độ bay của viên đá nhanh gấp ba lần tốc độ Luffy ném!

Đợi viên đá bay đi, La Tu không hề có động tác gì, ông đứng tại chỗ chờ đúng năm giây sau mới giậm chân.

“Soru!” Trong nháy mắt, La Tu phát động bộ pháp, “ầm” một tiếng biến mất không thấy tăm hơi.

Nhưng vì lực phản chấn quá lớn, mặt đất nơi La Tu vừa đứng rung chuyển dữ dội, mấy tảng đá xung quanh trực tiếp vỡ vụn!

“Nhanh quá!” Luffy trừng lớn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Luffy hoàn toàn không có cách nào bắt được quỹ đạo chuyển động của La Tu, chỉ có thể nghe thấy tiếng nổ do cơ thể ông ma sát với không khí tạo ra.

Thế nhưng, chưa đến nửa giây, Luffy còn chưa kịp phản ứng thì thân ảnh La Tu đã lại xuất hiện trong tầm mắt cậu.

Khi La Tu xuất hiện trở lại, ngón tay vừa búng viên đá đi với tốc độ cực nhanh kia lại một lần nữa kẹp giữ viên đá đó.

“Nhìn rõ chưa?” La Tu ném viên đá cho Luffy, cười hỏi.

“Chưa... chưa ạ...” Luffy đón lấy viên đá, ngơ ngác lắc đầu.

“Ta cũng không trông mong cháu nhìn rõ.” La Tu nhún vai, quay lại tảng đá lớn tiếp tục nằm.

Nhưng sau khi nằm xuống, ông lại bồi thêm một câu: “Chỉ cần không ngừng luyện tập, tổng có một ngày cháu sẽ đạt đến cấp độ này của ta.” Đối với thiên phú của Luffy, La Tu cực kỳ tự tin.

Thằng nhóc này thừa hưởng gen cường hãn của Garp mà!

“Ông cố!

Nhìn kìa, đó là cái gì?!” Vừa nằm xuống không lâu, La Tu lại nghe tiếng Luffy hét lên.

“Thằng nhóc thối, lại sao nữa?” La Tu mở mắt, liếc nhìn Luffy.

Nhưng ngay sau đó, ông trực tiếp đứng dậy, đi đến bên cạnh cậu.

Nheo mắt nhìn về phía đường chân trời, La Tu khẽ nhíu mày.

Lúc này, trên biển có vài chiếc thuyền hải tặc đang chậm rãi tiến về phía hòn đảo hoang của họ.

Theo thời gian, số lượng tàu hải tặc mà hai người nhìn thấy ngày càng nhiều.

Đợi đến khi số lượng tàu không tăng thêm nữa, La Tu đếm sơ qua.

Ít nhất cũng phải bốn mươi chiếc!

Nhìn thấy nhiều tàu hải tặc như vậy, La Tu không những không sợ hãi mà ngược lại còn có chút hưng phấn.

Bởi vì đám hải tặc này đều là những kẻ mang điểm tội ác biết đi!

Nhiều điểm Chính Nghĩa tự dâng đến tận cửa như vậy, La Tu sao có thể không vui?

Đúng là đi mòn gót sắt tìm không thấy, đến khi gặp được chẳng

tốn công! *** “Ông cố, là một băng hải tặc sao?

Nhiều thuyền thế này, cũng quá hoành tráng rồi nhỉ?” Nhìn hạm đội tàu hải tặc đen kịt mặt biển, Luffy đầy vẻ phấn khích.

“Sao, cháu cũng muốn có một hạm đội hải tặc lớn như vậy à?” La Tu liếc nhìn Luffy, chậm rãi hỏi.

Có thể xuất hiện ở Biển Đông với hạm đội khí thế như vậy, không nghi ngờ gì nữa, đó chính là Băng Hải tặc Krieg do Don Krieg – kẻ tự xưng là người đàn ông mạnh nhất Biển Đông, truy nã 17 triệu Beri – cầm đầu.

Chỉ có điều trong nguyên tác, cái băng hải tặc sở hữu 5000 người này sau khi tiến vào Đại Hải Trình lại bị một trong Thất Vũ Hải, Đệ Nhất Kiếm Hào Thế Giới Dracule Mihawk một mình chém cho chạy bán sống bán chết về lại Biển Đông.

Bộ dạng chật vật đó thì lấy đâu ra nửa phần khí thế của người mạnh nhất Biển Đông?

Đối với loại hạm đội khổng lồ chỉ dựa vào số lượng mà không có chút chất lượng nào, La Tu căn bản không thèm để vào mắt.

Loại hạm đội này vào Đại Hải Trình, ngoài việc tặng kinh nghiệm cho Hải quân thì chẳng có tác dụng gì.

Đối mặt với hạm đội kiểu này, thậm chí chẳng cần cường giả Bản bộ ra tay, chỉ cần phái vài chiếc chiến hạm hỏa lực mạnh, nã pháo một vòng là đủ khiến cả hạm đội nguyên khí đại thương.

“Hì hì, nhiều người quá rồi, cháu chỉ cần vài người đồng đội là đủ.” Luffy cười xòa.

Muốn có nhiều đàn em như vậy, một ngày phải tốn bao nhiêu đồ ăn chứ?

Luffy trong lòng bấm ngón tay tính toán, một người một ngày ăn ba cân thịt, hai cân bánh mì...

Năm nghìn người thì... ai mà nuôi nổi!

Có mười, tám người đồng đội là quá đủ rồi.

“Thằng nhóc...” La Tu rít một hơi thuốc, nhìn hạm đội khổng lồ đang đến gần, nói với Luffy: “Nhóc con, đi ăn chút gì đi, bổ sung thể lực, lát nữa sẽ bận rộn đấy.” “Ông cố...” Nhìn La Tu cứ nhìn chằm chằm vào hạm đội hải tặc kia, Luffy lập tức hiểu ý ông, hí hửng chạy về thuyền nhỏ, vác một bao tải thức ăn lớn do dân làng Cocoyasi chuẩn bị chạy lại.

“Hì hì, ông cố, lần này ông cứ nhìn cho kỹ nhé.” Tuy đối phương có cả mấy nghìn người, nhưng chỉ dựa vào số lượng thì không dọa được Luffy đâu.

Hơn nữa, sau khi thua Jinbe ngày hôm qua, sự ấm ức trong lòng Luffy đang rất cần tìm cơ hội phát tiết.

Bây giờ cơ hội cuối cùng cũng đến.

Chương 29

Đánh không lại Thất Vũ Hải Jinbe thì chẳng lẽ cũng không đánh lại lũ này?

Nhìn bộ dạng hưng phấn của Luffy, La Tu trong lòng rất hài lòng.

Nếu đứa chắt trai mình dẫn ra biển mà không thể đánh đấm giúp mình thì dẫn theo làm gì?

"Đúng rồi ông cố, trước đó trên biển ông đột nhiên biến mất như vậy, thật sự không định dạy cháu sao?" Một con gà quay chui vào bụng, Luffy quệt mồm đầy dầu mỡ, đột nhiên hỏi.

Cho đến giờ cậu vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Tại sao, ta cũng là ông cố của cháu mà." La Tu cười tủm tỉm nhìn Luffy.

Thằng nhóc này không chịu làm Hải quân theo ý ông, giờ chỉ nhờ nó nói đỡ vài câu thôi mà cũng khó khăn vậy sao.

Lý lẽ là thế, nhưng Luffy vẫn nhìn La Tu đầy mong chờ.

"Dạy cho cháu?

Vậy để con bé kia làm cháu dâu ta nhé?" La Tu trêu chọc.

"Vâng vâng, đương nhiên rồi ạ." Luffy cười ngây ngô gật đầu.

"Vậy đợi khi xuất hải, ông cố làm Phó thuyền trưởng cho cháu, thấy thế nào?" La Tu lại nói.

"Ông cố muốn làm Phó thuyền trưởng cho cháu sao?!" Đầu óc đơn bào của Luffy tưởng La Tu nói thật, vội vàng gật đầu lia lịa: "Ông cố mạnh như vậy, làm Phó thuyền trưởng cho cháu thì tốt quá rồi!

Có ông cố gia nhập, cháu càng tiến gần hơn đến ngôi vị Vua Hải

Tặc.” Bốp!

La Tu không báo trước cốc một cái vào đầu Luffy, khiến cậu ngã dúi dụi ăn đất, trừng mắt mắng: “Thằng nhóc này, ta đã nói với cháu bao nhiêu lần rồi, đồng đội của cháu thì cháu phải tự đi tìm, sao cứ muốn ông cố làm giúp thế hả?

Sao nào?

Có muốn ông cố trực tiếp tìm đến Raftel, để cháu trực tiếp trở thành Vua Hải Tặc luôn không?

Muốn ông cố làm Phó thuyền trưởng?

Mơ đi!” “Hì hì... không cần... không cần ông ra tay đâu, cháu sẽ tự nỗ lực...” Nghe La Tu nói, Luffy ôm cục u trên đầu, cười trừ.

Tuy đầu vẫn đau điếng nhưng tự biết mình đuối lý nên Luffy không dám kêu ca.

“Thằng nhóc thối.” La Tu lắc đầu, ánh mắt chuyển hướng về phía hạm đội hải tặc đang từ xa đến gần, nhả một hơi khói thuốc nồng đậm.

Trước đó ở làng Cocoyasi, sau khi giải quyết Đại tá Nezumi và trói gô toàn bộ thuộc hạ của hắn lại, ông đã dùng Nguyệt Bộ quay về bên cạnh Luffy.

Tất nhiên, lúc về ông cũng không quên mang theo tấm hải đồ mà Nami đã dày công chuẩn bị.

Nếu không có tấm hải đồ đó, họ sẽ không tìm được hòn đảo nhỏ để nghỉ chân giữa đường này.

Còn về chuyện Nami muốn đi cùng, đương nhiên đã bị ông nghiêm từ từ chối.

La Tu rất hiểu tâm tư của cô bé, nhưng buộc phải từ chối vì hai

lẽ: một là Nami còn quá nhỏ, chưa thành niên, mang ra biển sớm như vậy thật sự không thích hợp; hai là chiếc thuyền nhỏ của ông và Luffy quá bé, thêm một bé gái lên thì thật sự bất tiện.

Bên kia đại dương, hơn bốn mươi chiếc tàu hải tặc đang hạo hạo đãng đãng tiến tới, khí thế hùng hậu.

Bất kể là tàu buôn hay tàu hải tặc khác đi ngang qua, thấy hạm đội này, đặc biệt là nhìn thấy biểu tượng trên cờ, đều không ngoại lệ mà quay đầu bỏ chạy, sợ bị hạm đội này nhắm trúng.

Lúc này, ở vị trí tiên phong của hạm đội là một con tàu hải tặc có kích thước cực lớn dẫn đường.

Tại mũi tàu, một gã đàn ông vạm vỡ mặc giáp vàng đứng chắp tay sau lưng, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống đại dương, phảng phất như sư tử hùng vĩ đang tuần tra lãnh địa.

"Báo cáo Đề đốc Krieg!

Phía trước 80 hải lý phát hiện một hòn đảo nhỏ!" Bỗng nhiên, một giọng nói to vang lên từ đài quan sát trên cột buồm.

"Đảo nhỏ?" Krieg cầm lấy ống nhòm phó thủ đưa tới, nhìn kỹ, một hòn đảo hoang vắng hiện ra trước mắt.

"Truyền lệnh xuống, cho tất cả tàu thuyền chuẩn bị cập bờ!

Liên tục hành trình lâu như vậy rồi, cho anh em nghỉ ngơi tử tế, tiện thể bổ sung nước ngọt." Krieg buông ống nhòm xuống, hô lớn.

"Rõ!

Đề đốc đại nhân!" Phó quan nghe lệnh lập tức chạy đi.

Nhìn bóng lưng phó quan rời đi, Krieg chắp tay sau lưng, đứng đón gió.

"Nhiều nhất là hai năm nữa, Bá chủ Biển Đông Don Krieg ta sẽ có

đủ thực lực để chinh phục Đại Hải Trình!

Hừ, chuyện Roger làm được, Don Krieg ta cũng làm được!" Krieg lẩm bẩm tự nói một mình, tự nhiên không biết rằng lúc này có một lão già trăm tuổi đang chờ đợi hắn trên hòn đảo đó. *** "Báo cáo!

Đề đốc đại nhân, trên đảo ngay phía trước phát hiện có hai người!" Khi soái hạm Dreadnaught Sabre (Vô úy chiến hạm Quân đao hào) của Krieg đến gần hòn đảo, lính canh trước đó phát hiện đảo bỗng hô lên.

"Người?" Krieg nhíu mày hỏi.

"Hai người nam, một ông già và một đứa trẻ." Lính canh miêu tả lại hình ảnh trong mắt mình.

"Ở bờ biển phát hiện một chiếc thuyền nhỏ dài khoảng ba mét, rộng hai mét, có vẻ là phương tiện của hai người đó." Lính canh nói tiếp.

"Một lão già và một đứa trẻ?

Thuyền nhỏ như thế?" Krieg giãn mày, thản nhiên nói: "Đợi lát nữa lên đảo, giết hai tên đó rồi vứt xuống biển cho cá ăn là được." Khi nói ra lời này, ngữ khí Krieg không hề dao động, như thể đang nói về một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

"Ông cố, cập bờ rồi!" Nhìn chiếc Dreadnaught Sabre đang từ từ cập bến, thả neo, Luffy thần thái sáng láng, bộ dạng xoa tay mài chưởng sẵn sàng động thủ bất cứ lúc nào.

Thấy một chiếc thang lớn được thả từ trên tàu xuống, sau đó một kẻ toàn thân bọc trong giáp vàng chậm rãi bước xuống, sắc mặt Luffy và La Tu không hề thay đổi.

Thậm chí Luffy còn dành nhiều thời gian hơn để ngắm nhìn chiếc Dreadnaught Sabre với đôi mắt lấp lánh sao.

Tàu hải tặc lớn thế này, lần đầu tiên cậu thấy.

Tuy đã thấy tàu chiến ở thị trấn Shells, nhưng con tàu này thể tích phải gấp ba lần tàu chiến!

"Ông cố, hay là lát nữa chúng ta ra tay cẩn thận chút, đừng đánh hỏng con tàu này, giữ lại để chúng ta xuất hải dùng, thế có phải oách không?" Luffy nhìn con tàu hải tặc đầy thèm thuồng, trong đầu đã hiện lên cảnh tượng mình đứng ở mũi tàu oai phong lẫm liệt.

La Tu vỗ một cái bốp vào đầu cậu, nói: "Thằng nhóc thối, trong đầu cháu nghĩ cái gì thế?

Thuyền lớn thế này, một mình cháu đứng trên mặt biển đẩy à?

Thuyền to thế này đối với hai ông cháu mình thì quá lãng phí.

Ta thấy cái thuyền nhỏ kia dùng cũng thuận tay lắm." Tuy La Tu tỏ vẻ phủ định, nhưng trong cuộc thảo luận không kiêng nể gì của hai người, con tàu hải tặc này, thậm chí cả tàu bè của hạm đội hải tặc kia, dường như đều đã trở thành vật trong túi của họ.

"Hừ!

Khẩu khí cũng không nhỏ đâu." Kẻ lên bờ đầu tiên là Don Krieg tự nhiên nghe thấy tiếng thảo luận của Luffy và La Tu bên bờ, sắc mặt có chút băng lãnh.

Cứ tưởng người ở trên đảo hoang là ai, hóa ra là hai kẻ ngốc.

Chương 30

Ngốc đến mức coi cả Dreadnaught Sabre là của mình rồi.

Nhưng Krieg cũng không tức giận.

Dù sao đường đường là Bá chủ Biển Đông Don Krieg, sao có thể chấp nhặt với hai kẻ sắp chết?

Thế chẳng phải tự làm mất mặt sao?

"Gin." Krieg thản nhiên gọi một tiếng.

"Có tôi, thưa Đề đốc Krieg." Ngay lập tức, từ trong đám người sau lưng Krieg bước ra một người đàn ông gầy gò hơn rất nhiều so với thân hình vạm vỡ của Krieg.

Người này mặc một chiếc áo khoác có hình con rắn đỏ, đầu quấn khăn sọc, hai tay cầm hai cây tonfa (côn chữ T), biểu cảm lạnh lùng.

Đừng nhìn thân hình hắn gầy gò, thậm chí còn sàn sàn với Luffy, nhưng gã này lại là nhân vật thực lực phái của băng hải tặc Krieg, Tổng đội trưởng, được Đề đốc Krieg ban danh hiệu cường giả "Quỷ Nhân" Gin.

Quan trọng nhất là Quỷ Nhân Gin cực kỳ trung thành với Krieg, bảo giết người tuyệt đối không nhíu mày, cực kỳ nghe lời, có thể nói là cánh tay phải đắc lực của Krieg.

Cho nên, dưới mệnh lệnh của Krieg, Gin thậm chí không hỏi một câu nguyên do, liền trực tiếp cầm vũ khí đi về phía La Tu và Luffy.

Nhìn động tác của Gin, Krieg khoanh tay trước ngực, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh.

Là một đại ác ôn tiếng xấu đồn xa trên biển, tính cách thập ác bất

tha, Krieg rất hưởng thụ bộ dạng tuyệt vọng của kẻ địch khi cầu xin tha mạng.

Gin sẽ làm điều này đến cực hạn.

Khi giao đấu, Gin thường không hạ gục kẻ địch bằng một chiêu mà sẽ khiến đối phương mất khả năng chiến đấu một cách vừa phải, không để đối phương hôn mê, để đối phương còn sức mở miệng cầu xin.

Nhưng đối phương càng cầu xin, Gin càng không tha, thậm chí sẽ từ từ tra tấn, khiến đối phương đạt đến cảnh giới tuyệt vọng muốn sống không được muốn chết không xong.

Vì thế Krieg rất tin tưởng vào năng lực của Gin.

Trong mắt Gin, ông già đang cười tủm tỉm hút tẩu thuốc và đứa nhóc áo đỏ bên cạnh chỉ là hai người thường không có sức chiến đấu.

Cho nên đòn đầu tiên, Gin không định dùng quá nhiều sức.

Chỉ cần làm tên nhóc trước mắt mất đi lực phản kháng là được.

Khi sắp đến trước mặt hai người, Gin lao lên một bước, hai tay đồng thời giơ vũ khí lên.

"Gomu Gomu no..." Tuy nhiên, chưa đợi vũ khí của Gin hạ xuống, đã nghe thấy cậu nhóc kia hô khẽ một tiếng.

Sau đó, Gin thấy cánh tay cậu nhóc đưa ra phía sau kéo dài ra một cách quỷ dị.

"...Người năng lực Trái Ác Quỷ?" Gin nhìn cảnh này, sắc mặt biến đổi.

Là Tổng đội trưởng băng hải tặc Krieg, Gin năm nay ba mươi tuổi tuy chưa đi Đại Hải Trình nhưng cũng là kẻ kiến thức rộng rãi.

Tình huống trước mắt tuyệt đối là năng lực Trái Ác Quỷ trong

truyền thuyết!

Không chỉ Gin, Đề đốc Krieg và đám thành viên hải tặc phía sau cũng đều giật mình.

Trái Ác Quỷ là thứ cực kỳ trân quý trên biển, ăn vào sẽ có được đủ loại năng lực bất khả tư nghị.

Gin vạn vạn không ngờ kẻ có vẻ ngoài bình thường này lại là một người có năng lực Trái Ác Quỷ.

Phải biết rằng, băng hải tặc Krieg thành lập lâu như vậy cũng chưa kiếm được trái nào.

"Pistol!" Bất quá, không đợi Gin kịp phản ứng, cánh tay cậu nhóc mặc áo giáp đỏ kia thu lại, sau đó nắm đấm như viên đạn bắn tới!

"Uỳnh!" Luffy ra quyền tốc độ quá nhanh, trở tay không kịp, Gin trực tiếp bị một quyền trúng ngay ngực.

Khoảnh khắc trúng đòn, mặt Gin vặn vẹo vì đau đớn tột cùng.

Phụt một tiếng.

Gin vừa thổ huyết vừa bay ngược ra sau, cuối cùng "rầm" một tiếng đâm nát thân một con tàu hải tặc, cả người lún sâu vào trong, chỉ để lại một cái lỗ hình người, gỗ vụn bay tứ tung.

Một chiêu miểu sát!

Hiện trường trong nháy mắt yên tĩnh trở lại, ngoại trừ tiếng sóng biển ra thì không còn âm thanh nào khác.

Trưởng thành trong chiến đấu!

Sau trận chiến với Jinbe, thực lực của Luffy càng mạnh hơn! *** "Này này, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?" "Tôi không nhìn nhầm chứ?" "Đội trưởng Gin..." "Tên đó là người năng lực Trái Ác Quỷ sao..." Giờ khắc này, tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn Luffy đang

cười tươi rói, vẻ mặt đờ đẫn.

Tổng đội trưởng, cứ thế bị một quyền đấm bay sao?

Phải biết đó không phải ai khác, đó là Tổng đội trưởng, Quỷ Nhân Gin đấy!

Băng hải tặc Krieg hoành hành Biển Đông bấy lâu nay, thực lực của Quỷ Nhân Gin là điều ai cũng thấy rõ.

Vậy mà hiện tại, Tổng đội trưởng Gin mạnh mẽ như vậy lại bị một quyền đấm bay?

Thậm chí ngay cả sức đánh trả cũng không có.

"Hì hì, hắn cũng quá yếu rồi, hoàn toàn không so được với ông người cá da xanh hôm qua." Luffy cười hì hì, vung vẩy cánh tay.

"Nhanh!

Lên hết cho ta!

Bắt lấy hai tên đó!" Ngay khoảnh khắc Gin bay ra ngoài, Krieg lập tức phản ứng lại và nhận ra sự việc không ổn.

Hai kẻ này có chút cổ quái!

Nhưng lệnh vừa hạ xuống, tốc độ của Luffy còn nhanh hơn!

Soru!

"Gomu Gomu no...

Pistol!" Biến mất khỏi bên cạnh La Tu, Luffy trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh Krieg, hung hăng đấm một quyền vào giáp ngực của hắn.

Bắt giặc phải bắt vua trước.

Đạo lý này Luffy hiểu.

Bị Luffy đấm trúng, Krieg chỉ cảm thấy như bị một chiếc tàu hỏa

đâm trực diện.

Thậm chí bộ giáp ngực bằng vàng mà đến đạn cũng không bắn xuyên được cũng bị lõm xuống.

"Rầm" một tiếng, y hệt như Gin trước đó, cơ thể khổng lồ của Krieg bay thẳng ra ngoài, sau đó đâm sầm vào chiếc Dreadnaught Sabre, cuối cùng "tõm" một tiếng rơi xuống biển.

"Tên này..." "Anh em lên!" "Giết chết tên này!" Đám thuộc hạ của Krieg thấy lão đại bị đánh bay mới phản ứng lại.

Bất quá, bọn chúng không những không dừng bước mà còn lao lên hung hãn hơn.

Hoành hành Biển Đông bấy lâu, danh tiếng Bá chủ Biển Đông đã khắc sâu vào tâm trí mỗi thuyền viên.

Trong mắt chúng, Luffy có thể đánh bay Gin và thuyền trưởng Krieg là do không biết thằng nhóc này có năng lực Trái Ác Quỷ và bị đánh lén.

Chương 31

Tuy hai người kia bị đánh bay, nhưng chúng không tin Tổng đội trưởng và Thuyền trưởng lại bị đánh bại dễ dàng như vậy.

“Làm được không đấy?” La Tu vẫn chưa ra tay, nhìn đám đông hải tặc đang lao tới, liếc Luffy hỏi.

Luffy nhếch miệng cười: “Yên tâm đi ông cố, chỗ này chưa đủ cho cháu đánh đâu.” Sau đó, Luffy lại phát động Hải quân Lục thức - Soru (Tốc Biến), lao thẳng vào đám hải tặc.

Trong nháy mắt, thân ảnh Luffy đã lọt vào giữa vòng vây.

Đám hải tặc ở giữa thấy Luffy đột nhiên xuất hiện trước mặt thì giật mình kinh hãi, phản ứng lại liền hét lớn: “Hắn ở đây!” “Nhanh!

Mọi người cùng lên, chém chết hắn!” Theo tiếng hét lớn, đám hải tặc đồng loạt xoay người, lớp lớp lao về phía Luffy.

Thấy nhiều hải tặc vây quanh như vậy, Luffy nhếch mép, quát khẽ: “Gomu Gomu no...

Hanabi (Pháo Hoa)!” Khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể Luffy xoay tròn tốc độ cao.

Kế đó, Luffy kết hợp Gatling (Súng máy) và Stamp (Đóng dấu).

Trong nháy mắt, vô số nắm đấm và bàn chân bay ra tứ phía.

Nhìn từ xa, giống như hoa anh đào nở rộ.

Đây là phiên bản nâng cấp của Gomu Gomu no Gatling và Stamp!

Một chiêu thức Luffy mới nghiên cứu ra, thích hợp nhất để sử dụng khi bị bao vây.

So với Gomu Gomu no Gatling, chiêu loạn đả này có thể tấn công

tất cả kẻ địch xung quanh!

Ngay sau đó, giống như có người ném lựu đạn vào ổ hải tặc, có tên bị Luffy đấm trúng ngực, có tên bị đá trúng đùi.

Trong tích tắc, đám hải tặc quanh người Luffy đồng loạt kêu thảm thiết bay ra ngoài.

Có kẻ bị đá văng vào đám đông, có kẻ bị đấm bay lên trời.

Cảnh tượng vô cùng thê thảm.

"Thằng nhóc này, nghiên cứu ra được một chiêu thú vị đấy." La Tu có chút cạn lời.

Tuy chiêu này của Luffy rất hữu dụng trong tình huống này, nhưng lại cực kỳ hao tốn thể lực và có một khiếm khuyết chí mạng.

Đó là phạm vi tấn công quá nhỏ, muốn trúng đích thì đối phương bắt buộc phải ở trong một phạm vi nhất định.

Nếu đối phương chạy ra khỏi phạm vi đó, Luffy sẽ không đánh trúng.

Hơn nữa, chiêu này cực kỳ hao sức, e rằng dùng chưa được mấy phút Luffy sẽ thở hồng hộc mà dừng lại.

"Uỳnh" một tiếng, một tên hải tặc lâu la bị Luffy đánh bay, kéo theo vũ khí trên tay ngã nhào xuống trước mặt La Tu.

"Ái ui..." Tên lâu la ôm ngực, co quắp trên đất như con tôm luộc.

La Tu vừa rít một hơi thuốc liếc nhìn gã này, định đá hắn ra chỗ khác.

Loại tôm tép này ở trước mặt ông thậm chí không đáng để liếc mắt một cái.

Nhưng ngay khi La Tu định bước đi, ánh mắt ông lại không tự chủ

được chuyển sang thanh đao cắm cách tên lâu la vài trượng.

"...Một thanh danh đao?" Tuy La Tu xuyên không đến thế giới One Piece sống một trăm năm chưa từng chạm vào đao, nhưng không có nghĩa là ông không biết nhìn hàng.

Thanh đao cắm trên mặt đất trước mắt, vỏ đao còn giắt ở thắt lưng tên lâu la kia, nhìn chất lượng có lẽ là một trong 50 thanh Lương Khoái Đao (Ryo Wazamono).

Nhìn thanh đao này, từ đáy lòng La Tu sinh ra một luồng xúc động muốn cầm lấy nó.

"Ha ha!

Lão già!

Bị ta bắt được rồi nhé!

Xem ta bắt lão xong, thằng nhóc kia còn dám huyên hoang nữa không?!" Lúc La Tu đang nhìn chằm chằm thanh đao, một tên hải tặc mặt sẹo thoát khỏi đám đông lao tới.

Đánh không lại thằng nhóc năng lực Trái Ác Quỷ kia, chẳng lẽ còn không đánh lại một lão già gần đất xa trời?

Hắn sải bước lao đến trước mặt La Tu, nhảy lên, cười gằn chém xuống.

"Kiếm!" Không thèm để ý đến tên hải tặc kia, La Tu ma xui quỷ khiến hô lên một tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, thanh Lương Khoái Đao vô danh cắm trên đất bỗng phát ra tiếng ong ong vui tai, kế đó bay lên không trung, "vút" một tiếng chui vào tay La Tu.

Khi cán kiếm rơi vào tay La Tu, một luồng Kiếm Ý tinh thuần và bàng bạc đến cực hạn từ trong cơ thể La Tu bùng nổ.

Ngay sau đó, một đạo kiếm thế từ trong cơ thể La Tu thấu thể mà ra, tên hải tặc đang chém tới kia trực tiếp bị đạo kiếm thế này xé thành mảnh vụn.

Sau đó, kiếm thế xung thiên, chỉ thẳng trời cao!

Coong!

Tiếng kiếm ngân như bảo kiếm xuất vỏ, thiết thạch tương giao, vang vọng khắp đại hải!

Giờ khắc này, tất cả hải tặc đều dừng động tác trên tay, đồng loạt ngước nhìn lên bầu trời.

Nhìn bầu trời bị kiếm thế xé toạc, trong mắt mọi người lộ ra vẻ kinh hãi.

Kiếm thuật cấp bậc Siêu Phàm Nhập Thánh mà La Tu nhận được trước đó, đã được kích hoạt! *** "Ha ha ha, Bố già vẫn là Bố già, trăm tuổi cao linh, bảo đao chưa già.

Ở trước mặt Bố già, mấy kẻ thất bát thập tuổi như chúng ta không dám nhận già rồi." Tại Hải quân Bản bộ, Marineford.

Trong văn phòng Thủy sư Đô đốc vang lên tiếng cười sảng khoái.

"Sengoku, thấy chưa, thực lực của Bố già ấy mà, căn bản không cần phái người đi đón, Bố già hoàn toàn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Không những không sao, còn thuận tay diệt luôn một tên hải tặc hai mươi triệu, thậm chí giải quyết luôn vấn đề tham nhũng bạo chính của hai chi bộ ở Biển Đông." Trước mặt Sengoku, Garp vừa ngoạm bánh gạo (senbei), vừa cười ha hả nói.

Đối mặt với điệu cười vô tâm vô phế của Garp, Sengoku lại vẻ mặt nghiêm túc, đập bàn quát: "Ông còn mặt mũi mà cười à?

Chỉ biết đọc tình báo, ông có biết trượng diện lúc La Tu tiên sinh và băng Arlong đánh nhau thế nào không?

Tuy đã bắt được nhóm Arlong, nhưng ông có biết La Tu tiên sinh có bị thương hay không?

Tuổi tác đã cao như vậy rồi, xương cốt có cứng cáp đến đâu cũng không thể chống lại sự tàn phá của thời gian, lỡ như xảy ra chuyện gì, ông gánh nổi không?" "A la la, Sengoku tiên sinh, nói chuyện đừng lớn tiếng như vậy được không, tôi đứng ngoài hành lang cũng nghe rõ mồn một rồi." Đúng lúc này, một người đàn ông mặc vest trắng áo sơ mi xanh đậm, khoác áo choàng Hải quân, đeo bịt mắt trên trán đẩy cửa bước vào, nhìn bộ dạng Sengoku quát Garp liền uể oải nói.

"Aokiji, có chuyện gì không?" Sengoku trừng mắt nhìn Garp, rồi chuyển hướng sang Aokiji, hắng giọng thu lại cảm xúc hỏi.

Người này chính là chiến lực cao nhất của Hải quân Bản bộ, một trong ba Đô đốc, mật danh Aokiji (Thanh Trĩ), tên thật là Kuzan.

"Á?

Thằng nhóc Kuzan về rồi đấy à." Garp ra hiệu cho Aokiji ngồi cạnh mình, đưa bánh gạo trong tay qua.

Aokiji cầm một miếng bánh, từ từ bỏ vào miệng, nuốt xong mới nói: "Garp tiên sinh, Sengoku tiên sinh, tôi vừa từ Tân Thế Giới về, mọi người biết tôi gặp ai ở Tân Thế Giới không?" "Tân Thế Giới?

Chẳng lẽ gặp tên Shanks đó?

Chương 32

Thế nào, có dạy dỗ hắn một trận không?

Thằng ranh đó dám dụ dỗ cháu trai lão phu đi làm hải tặc!" Garp hỏi.

"A la la, Garp tiên sinh, bảo tôi đi tìm Tóc Đỏ Shanks gây sự chẳng khác nào đẩy tôi vào hố lửa, cán bộ của hắn đâu phải dạng vừa." Aokiji vẻ mặt lười biếng đáp.

Sau đó hắn nhìn Sengoku, tiếp tục nói: "Lúc về tôi có gặp Thất Vũ Hải - Hải Hiệp Jinbe." "Jinbe?

Tên người cá đó?

Sao, hắn lại gây chuyện à?" Sengoku hơi nhíu mày, hỏi.

"Cũng không phát hiện hắn làm gì, nhưng lúc tôi gặp hắn, hắn bị thương không nhẹ.

Nhưng đó không phải trọng điểm, trọng điểm là vết thương trên người Jinbe là do La Tu tiên sinh gây ra." Aokiji thật thà nói.

"Cái gì?

La Tu tiên sinh?" "Bố già đánh bị thương Jinbe?" Sengoku và Garp gần như đồng thanh thốt lên.

Hai người nhìn nhau, đều lộ vẻ hoài nghi.

Đối với thực lực của La Tu họ rất rõ, dù ở thời kỳ đỉnh cao cũng chưa chắc là đối thủ của Jinbe.

Lại càng không thể nào đánh bị thương Jinbe vào lúc này?

Khoan đã, Hải Hiệp Jinbe là người cá, thuyền trưởng băng hải tặc Mặt Trời!

Tên Arlong kia cũng từng là thành viên băng hải tặc Mặt Trời!

Sắc mặt Sengoku ngưng trọng, cảm thấy trong đó nhất định có uẩn khúc.

"Garp..." Vừa định nói gì đó với Garp, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, trên mặt cả ba người trong văn phòng đồng loạt hiện lên vẻ kinh hãi.

Không kịp giải thích, Garp là người đầu tiên đứng dậy, một quyền đấm nát cửa sổ, trực tiếp nhảy ra ngoài, dùng Nguyệt Bộ nhảy lên đỉnh pháo đài Hải quân Bản bộ.

Sengoku và Aokiji theo sát phía sau.

Ba người ánh mắt ngưng trọng, nhìn về hướng Biển Đông.

"Cái khí thế này..." *** Tại Tân Thế Giới, vùng biển của Tứ Hoàng Râu Trắng.

Portgas D.

Ace, người vừa trở thành Đội trưởng Đội 2 băng Râu Trắng, đang ngồi cạnh Râu Trắng, cười lớn nói: "Bố già, nói cho bố biết, ở Biển Đông con có một đứa em trai, ước mơ của nó cũng giống con, đều muốn làm hải tặc, đều muốn làm Vua Hải Tặc.

Nhưng hiện tại ấy mà, con quyết định phò tá Bố già trở thành Vua Hải Tặc.

Sớm muộn gì cũng có ngày con sẽ cho cả thế giới biết, thời đại này gọi là Râu Trắng!" Nói xong, Ace chỉ vào lưng mình.

Cách đây không lâu cậu vừa xăm biểu tượng băng Râu Trắng lên lưng.

Nhìn Ace cười hi hi ha ha, Râu Trắng cười lắc đầu: "Bố già rồi, sớm đã không còn tranh giành cái danh Vua Hải Tặc nữa, hiện tại là

thiên hạ của người trẻ.” “Lời của Bố già sai rồi, trong lòng con, bố vĩnh viễn sẽ không già.” Ace lập tức phản bác.

“Thằng nhóc này...” Râu Trắng cười cười, vừa định cầm hồ rượu lên uống một trận sảng khoái.

Nhưng đúng lúc này, sắc mặt Râu Trắng bỗng cứng đờ, nhìn trân trân về hướng Biển Đông.

Cùng lúc đó, trên tàu Red Force.

Shanks cũng nhìn về hướng Biển Đông, tay phải nắm chặt cán đao bên hông, lẩm bẩm: “Tên Mihawk đó lại đột phá sao?

Không đúng, đây không phải Kiếm Ý của Mihawk...” Vùng biển Bách Thú (Kaido), Totto Land (Big Mom), Dressrosa, Thánh địa Mary Geoise, Kano quốc...

Trong khoảnh khắc này, gần như tất cả cường giả trên thế giới đều đang nhìn về hướng Biển Đông.

Nơi đó, có một đạo kiếm thế rạch phá bầu trời.

Có một đạo kiếm ý truyền khắp đại dương.

Trên Đại Hải Trình.

Tại một chiếc bè gỗ nhỏ đến đáng thương, một người đàn ông có đôi mắt sắc bén như chim ưng đứng dậy.

Ánh mắt hắn cũng giống như tất cả các cường giả khác, đều đang nhìn về hướng Biển Đông.

Chỉ khác là trong khoảnh khắc này, hắn rút thanh Hắc Kiếm khổng lồ sau lưng ra, kiếm ý bàng bạc thấu thể mà ra, xé rách mặt biển thành từng vết nứt rồi biến mất trong nháy mắt.

Lúc này, kẻ mang danh hiệu Đệ Nhất Kiếm Hào Thế Giới, trong đôi mắt lộ ra chiến ý mãnh liệt. *** Đạo kiếm thế xung thiên đó đến

nhanh mà đi cũng nhanh.

Chỉ sau hai nhịp thở, kiếm thế đã tan biến không còn dấu vết, như thể chưa từng xuất hiện.

Đồng thời kiếm ý bùng nổ cũng được La Tu thu hồi toàn bộ vào trong cơ thể.

Nếu không phải trên bầu trời vẫn còn một vết nứt, đám hải tặc tại hiện trường chắc chắn sẽ tưởng cảnh tượng vừa rồi là ảo giác.

Tất cả hải tặc đều ngây người tại chỗ.

Ngay cả những tên trên thuyền vừa cập bờ, vốn định xuống chi viện cũng đồng loạt dừng động tác.

Một già một trẻ, kẻ này còn kinh khủng hơn kẻ kia?!

Đám hải tặc khóc không ra nước mắt.

Đặc biệt là tên lính canh trên tàu Dreadnaught Sabre càng muốn tự tát mình hai cái.

Mẹ kiếp, sao mắt mình tốt thế, sao lại phát hiện ra cái đảo hoang này chứ.

Nếu không phát hiện ra hòn đảo này thì đâu đụng phải hai hung thần này?

Thằng nhóc mặc áo giáp đeo mũ rơm kia còn đỡ, tuy là người năng lực Trái Ác Quỷ, sức chiến đấu kinh khủng nhưng cũng không phải không có cách giải quyết.

Nhưng cái lão già tóc bạc kia rốt cuộc là thế nào?!

Khi đạo kiếm thế và kiếm ý đó xuất hiện, tên lính canh suýt nữa sợ vãi cả ra quần.

Mẹ ơi!

Con không làm hải tặc nữa!

Con muốn về nhà!

Trái ngược với phản ứng của hải tặc, trong đám người, Luffy lại vẻ mặt hưng phấn chạy đến bên cạnh La Tu, trừng lớn hai mắt nhìn đông nhìn tây, trong mắt đầy vẻ sùng bái, thậm chí con ngươi cũng biến thành hình ngôi sao.

Bộ dạng đó giống như kẻ mê trai gặp được đại soái ca tuyệt thế vậy, giọng điệu cực kỳ phấn khích: “Woaaa!!!

Ông cố!

Vừa rồi ông làm thế nào vậy?!

Chương 33

Oa, cũng quá ngầu rồi đi?!" Dưới sự làm nền của Luffy, La Tu một tay cầm đao có thể nói là phong tư vô song.

Giờ khắc này, La Tu có một cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Rõ ràng ông không biết bất kỳ kiếm thuật nào, nhưng khi tay cầm đao lại cảm thấy thanh vũ khí và cơ thể hợp làm một.

Dường như, người là đao, đao là người.

"Đây là kiếm thuật cấp bậc Siêu Phàm Nhập Thánh sao." Cảm nhận kiếm ý bàng bạc trong cơ thể, La Tu trong lòng kích động, cũng không ngờ kiếm thuật được tặng trong Túi Quà Tân Thủ của hệ thống lại mạnh như vậy.

Theo La Tu thấy, cảnh giới về phương diện kiếm thuật này thậm chí có thể sánh ngang với thể thuật dưới trạng thái Tiên Nhân.

Nếu mở Tiên Nhân hình thức rồi lại sử dụng cấp bậc kiếm thuật này, La Tu căn bản không tưởng tượng nổi sẽ là cảnh tượng thế nào.

Bất quá, mở Tiên Nhân hình thức dùng để đối phó đám này thì thật sự quá lãng phí.

Đã kích hoạt kiếm thuật rồi thì thử xem uy lực kiếm thuật thế nào đi.

Hít sâu một hơi, La Tu ngước mắt lên.

Chỉ cần ánh mắt ông chạm đến đâu, tất cả hải tặc đều cảm thấy một luồng kiếm ý lăng lệ, băng lãnh thấu xương.

Trong mắt đám hải tặc, La Tu lúc này giống như một thanh đao vô cùng lạnh lẽo, hàn khí tứ dật!

Mỗi người khi chạm phải ánh mắt ông đều không kìm được rùng mình.

Nhìn đôi mắt La Tu, có người trực tiếp nhớ đến cường giả trong truyền thuyết trên biển.

Đệ Nhất Kiếm Hào Thế Giới, Mihawk!

Tương truyền, Mihawk có đôi mắt sắc bén như chim ưng, cho dù là chiến binh mạnh mẽ nhất trên biển cũng khó tránh khỏi ớn lạnh.

Vì thế, Mihawk còn được gọi là Mắt Diều Hâu (Hawkeye).

Trước mắt, độ sắc bén trong ánh mắt ông lão này so với Mắt Diều Hâu trong truyền thuyết dường như còn mạnh hơn một bậc!

Vẫy tay với Luffy, La Tu ra hiệu cho đứa cháu đang nịnh nọt tránh sang một bên, xách đao bước tới trước một bước.

Tâm niệm vừa động, kiếm ý bàng bạc trong cơ thể lại lần nữa thấu thể mà ra.

Kiếm ý lấm tấm kích động bên ngoài cơ thể, đá vụn trên mặt đất thi nhau bị bắn ra, bụi đất bay mù mịt.

Chỉ trong chốc lát, dưới chân ông đã bị những tia kiếm ý nhỏ xíu cắt ra hàng trăm rãnh nhỏ.

"Ông cố muốn ra tay rồi sao?" Luffy tâm lĩnh thần hội nhảy lùi về sau.

Thân là người cao su, sợ nhất là bị vật sắc nhọn cắt trúng.

Nhìn bộ dạng này của ông cố, cậu không muốn bị dư chấn trận chiến lan đến đâu.

Nếu bị ông cố làm bị thương thì có khổ cũng không nói được.

Muốn ra tay rồi!

Ý thức được điều này, trong lòng tất cả hải tặc đồng thời hoảng hốt, như thủy triều lùi lại phía sau.

Một tay xách thanh Lương Khoái Đao, ánh mắt La Tu ngưng tụ, tùy ý vung về phía trước một cái, hàn khí tứ ý.

Bất luận là hải tặc đang ở trên tàu hay đang đứng trên đảo, chỉ cảm thấy trước mắt bỗng nhiên trắng xóa.

Chưa đợi chúng phản ứng, một đạo trảm kích cực kỳ hạo nhiên, mang theo kiếm ý khủng bố như hủy thiên diệt địa ập xuống bao trùm lấy chúng!

Tất cả mọi người không ai không kinh hãi tột độ, tình bất tự cấm quay đầu bỏ chạy.

Ngay lúc này.

Tại con tàu hải tặc khổng lồ Dreadnaught Sabre đang đậu ở bờ biển, ngay phía dưới chính diện, "ào" một tiếng, Đề đốc Krieg - kẻ mạnh nhất Biển Đông vừa bị rơi xuống nước - mạnh mẽ đứng dậy, nửa thân trên lao lên khỏi mặt biển.

Một tay cầm cây thương lớn, một tay ôm ngực, ánh mắt Krieg âm lãnh.

Hắn vạn vạn không ngờ một quyền vừa rồi của tên nhóc kia lại khủng bố như vậy.

Cho dù toàn thân được bao bọc trong chiến giáp nhưng ngực hắn giờ vẫn đau âm ỉ.

“Tuyệt đối phải khiến hai kẻ này ăn không hết gói đem đi!” Krieg ngước mắt nhìn lên đảo.

Nhưng đúng lúc này, sắc mặt Krieg cứng đờ, kế đó trong mắt dũng hiện sự kinh hãi tột độ.

Một đạo kiếm khí hẹp dài từ xa ập tới, dễ dàng cắt đôi bộ chiến giáp mà hắn vẫn lấy làm tự hào về độ kiên cố, sau đó xuyên qua ngực hắn.

Sau đó, trảm kích biến mất.

Hiện trường khôi phục bình tĩnh.

Nhưng sự bình tĩnh này không duy trì được bao lâu, đám đông hải tặc liền kinh hãi nhìn thấy, năm mươi chiếc tàu hải tặc của hạm đội khổng lồ dưới thân chúng đồng loạt đứt làm đôi!

Trị số Chính nghĩa +1, Trị số Chính nghĩa +3, Trị số Chính nghĩa +1...

Trị số Chính nghĩa +37.

Một nhát kiếm chém xuống, do số lượng hải tặc bị tiêu diệt thực sự quá nhiều, hệ thống cũng lười thông báo, chỉ không ngừng tăng con số phía sau thanh Trị số Chính nghĩa trên bảng diện hiển thị của Luo Xiu.

Bất quá, tuy Luo Xiu một chiêu tiêu diệt gần một ngàn tên, nhưng Trị số Chính nghĩa cũng chỉ nhảy chưa đến hai mươi lần.

Cộng thêm 37 điểm từ Đề đốc Don Krieg, cuối cùng tổng Trị số Chính nghĩa tích lũy được cũng chỉ mới 63 điểm. "Nhiều người như vậy mà mới thêm được 63 điểm Trị số Chính nghĩa." Luo Xiu có chút thất vọng.

Nhưng ngẫm lại thì cũng hợp lý.

Băng hải tặc Krieg số lượng tuy đông, nhưng đa số đều là người thường thực lực tầm thường, dựa vào đánh hội đồng.

Tội ác trên người đám lâu la này căn bản không đủ để chuyển đổi thành 1 điểm Trị số Chính nghĩa.

Ngoại trừ vài tên thủ lĩnh, những kẻ khác căn bản không cho điểm nào.

Điều này làm Luo Xiu có chút đau đầu.

Vốn tưởng rằng có thể hốt trọn một mẻ lớn, ai ngờ đâu lại chỉ bắt được một lưới toàn tôm tép.

Biết được điểm này, Luo Xiu lập tức mất hứng thú với đám người kia.

Ngược lại, Monkey D.

Luffy thì hưng phấn chạy tới, vây quanh Luo Xiu kinh hô: "Ông cố!

Chiêu vừa rồi ngầu quá!

Cháu chưa từng thấy ai dùng kiếm như vậy, dạy cháu với, cháu cũng muốn học một chiêu như thế!" Nói xong, Luffy bắt chước dáng vẻ vừa rồi của Luo Xiu, nắm một nắm không khí, làm bộ như trên tay có đao, chém xuống một nhát! "Xuy xuy!" Do Luffy không thể phóng ra trảm kích, nên chỉ có thể dùng miệng mô phỏng âm thanh, trông vô cùng hài hước.

Chương 34

Nhưng đám hải tặc tại hiện trường lại không ai cười nổi.

Tất cả những kẻ sống sót sau nhát chém kia đều run lẩy bẩy nhìn Luo Xiu, căn bản không dám làm ra bất kỳ động tác thừa thãi nào.

Thậm chí không ít kẻ trong lòng đã hối hận tột cùng.

Sớm biết sẽ đụng phải quái vật như Luo Xiu, đánh chết bọn hắn cũng không đi làm hải tặc!

Krieg tên kia không phải tự xưng là người đàn ông mạnh nhất Đông Hải sao?

Cuối cùng bị người ta một đao chẻ làm đôi?

Mẹ kiếp, ngay cả sức đánh trả cũng không có.

Mạnh nhất cái gì chứ!

Vị đại gia trước mắt này mới xứng đáng với danh hiệu người đàn ông mạnh nhất! "Thằng nhóc thối đừng có quậy nữa, cháu không có thiên phú kiếm thuật đâu, một chiêu này học không nổi, thành thật đi luyện thể thuật của cháu đi." Luo Xiu liếc Luffy một cái, mắng. "A?

Cháu không có thiên phú kiếm thuật sao?" Đối với lời của Luo Xiu, Luffy hoàn toàn không nghi ngờ.

Cho nên vừa nghe xong, cậu nhóc lập tức tỏ vẻ mất hứng.

Không thèm để ý đến Luffy, Luo Xiu chuyển ánh mắt sang đám người băng hải tặc Krieg.

Giờ phút này, đại hạm đội Krieg vốn huy hoàng cực độ đã biến thành một đống phế tích.

Tất cả tàu hải tặc đều bị nhát chém vừa rồi của Luo Xiu chẻ làm

đôi từ giữa, ngoại trừ một số đáy thuyền còn nổi trên mặt biển, tất cả tàn hài còn lại đều nằm trên bãi cát.

Đám hải tặc hoặc ngồi trên bờ, hoặc nằm sấp trên ván gỗ, hoặc leo lên phế tích thuyền.

Nhưng không một ai dám có ý định phản kháng Luo Xiu.

Tất cả đều tự giác coi mình là tù binh.

Tuy không biết thân phận của Luo Xiu, nhưng trong tình huống này, đầu hàng chắc chắn là không sai.

Nhíu mày nhìn nửa ngày, Luo Xiu có chút phạm sầu.

Xử lý đám người này thật là một chuyện khó khăn.

Đối mặt với những kẻ đã buông xuôi chống cự, tổng không thể một đao chém hết toàn bộ chứ?

Thế thì khác gì ma quỷ?

Đám hải tặc băng Krieg thì đều tỏ ra khúm núm, không dám có bất kỳ động tác nào.

Sợ chọc giận vị đại gia trước mắt, ngài ấy không vui lại cho một đao thì xong đời. "Này, cái tên kia, đúng đúng đúng, chính là ngươi..." Đứng tại chỗ suy tư hồi lâu, Luo Xiu bỗng nhiên vẫy tay với một tên hải tặc, gọi.

Bị Luo Xiu chỉ định, tên hải tặc kia trước tiên là sửng sốt, sau đó trên mặt lập tức hiện lên nụ cười nịnh nọt, chạy chậm đến trước mặt Luo Xiu, khom lưng xoa tay nói: "Đại gia, xin hỏi ngài có gì phân phó?

Chỉ cần tiểu nhân làm được, tiểu nhân lên núi đao xuống biển lửa cũng tuyệt đối không nhíu mày!" Nhìn bộ dáng nịnh nọt của tên này, nói thật Luo Xiu cũng thật bội phục.

Lão đại vừa bị xử đẹp, hắn đã có thể biến thành liếm cẩu ngay

được.

Xem ra cái gọi là tình nghĩa anh em giữa hải tặc thật sự không bằng một bãi phân chó. "Ngươi tên là gì, chức vụ trong băng hải tặc Krieg?" Luo Xiu nhìn tên toàn thân trên dưới đều cột đầy khiên sắt này, chỉ cảm thấy có chút quen mắt.

Nhưng loại nhân vật tép riu này, bảo ông nhớ tên thì thật sự không nhớ nổi. "Hồi bẩm đại gia, tiểu nhân tên là Pearl (Ba Lộ), đội trưởng đội 2 băng hải tặc Krieg." Pearl thành thật trả lời. "Đội trưởng đội 2?" Luo Xiu không quan tâm chức vụ cao thấp của hắn, trực tiếp hỏi: "Trên người có Den Den Mushi (Ốc sên truyền tin) không?" "Den Den Mushi?" Pearl hơi do dự, trả lời: "Đại nhân, trên người tiểu nhân không có." "Không có?" Luo Xiu nhướng mày. "A!

Ngài chờ một chút." Nhìn sắc mặt Luo Xiu, Pearl hai chân run lên, lập tức rùng mình, vội vàng nói: "Đại gia, Den Den Mushi của đội 2 đang ở trên người thông tín viên, tôi gọi hắn đưa tới cho ngài." Cười nịnh nọt với Luo Xiu xong, Pearl lập tức quay đầu hét lớn: "Thông tín viên, mau đưa Den Den Mushi cho đại gia!" Không bao lâu, có một người chen ra khỏi đám đông, bưng một con Den Den Mushi chạy tới.

Nụ cười trên mặt tên này còn nịnh nọt hơn cả Pearl.

Luo Xiu không quản hai tên này, bấm một dãy số.

Mấy nhịp thở sau, tại Căn cứ Hải quân Loguetown, Thượng tá Smoker đang xử lý văn kiện bắt máy. "Alo?

A, Luo Xiu tiên sinh, ngài hôm nay có rảnh gọi điện cho tôi sao?

Không bận không bận, ngài có việc cứ nói thẳng.

Gì cơ?

Quân hạm?

Ngài cần nhiều quân hạm làm gì?

Bắt được một băng hải tặc à.

Cái gì?

Ba... hơn ba ngàn tù binh?!" Khi Smoker nghe thấy con số kia, suýt chút nữa thì lòi cả mắt ra.

Hơn ba ngàn hải tặc!

Ai mà đỡ nổi! ...

Trên đại dương, ba chiếc quân hạm đang chạy với tốc độ nhanh nhất.

Trên chiếc quân hạm lớn nhất đi đầu, một người đàn ông cao khoảng hai mét, chừng ba mươi tuổi, khoác áo choàng Chính Nghĩa, ánh mắt nhìn xa xăm ra mặt biển, rít mạnh một hơi xì gà trong miệng, từ từ nhả khói, cuối cùng bị gió biển thổi tan.

Người này chính là Thượng tá Chi bộ Hải quân Loguetown, Smoker. "Tashigi, thế nào rồi, còn bao lâu nữa mới tới?" Nghe tiếng bước chân phía sau, Smoker ngậm xì gà, đầu cũng không quay lại hỏi.

Một cô gái tóc xanh thẫm, tuổi chưa đến hai mươi, Tashigi, ôm chặt thanh danh đao Shigure trong ngực đi đến bên cạnh Smoker, đẩy kính mắt trên mũi nói: "Báo cáo Thượng tá Smoker, hoa tiêu nói, khoảng mười mấy phút nữa sẽ đến được hòn đảo hoang trên tình báo." "Mười mấy phút sao..." Smoker lại rít một hơi xì gà, biểu cảm ngưng trọng.

Mấy tiếng trước, sau khi nhận điện thoại của Luo Xiu tại căn cứ Loguetown, hắn trực tiếp điều động ba chiếc quân hạm của chi bộ chạy tới.

Hơn ba ngàn tên hải tặc?

Toàn bộ đều bị bắt sống?

Chương 35

Căn bản không thể tưởng tượng nổi lão gia tử Luo Xiu làm thế nào làm được.

Chẳng lẽ có Garp tiên sinh giúp đỡ?

Nhưng sáng nay lúc gọi điện báo cáo tình báo với Nguyên soái Sengoku, Garp tiên sinh đang ở Tổng bộ Hải quân mà.

Ngoại trừ Garp tiên sinh đích thân đến Đông Hải, Smoker thực sự không nghĩ ra ở Đông Hải còn ai có thể bắt sống hơn ba ngàn tên hải tặc.

Băng hải tặc cấp độ số lượng này, ba cái chi bộ liên thủ cũng chưa chắc nuốt trôi. "Thượng tá Smoker, nhìn phía trước!" Bỗng nhiên, Tashigi kinh hô một tiếng, kéo suy nghĩ của Smoker trở lại.

Smoker nghe vậy, thuận theo hướng Tashigi chỉ ngưng thần nhìn lại.

Ở ngay phía trước, loáng thoáng có thể nhìn thấy hình dáng một hòn đảo nhỏ.

Khoan đã...

Trên bãi cát trước hòn đảo nhỏ kia là một đống đen sì gì thế kia?

Hạm đội tàu hải tặc?

Nhưng nhìn không giống lắm... "Binh sĩ, đưa kính viễn vọng cho ta." Smoker lập tức ra lệnh. "Rõ!" Hải binh bên cạnh Smoker đáp một tiếng, chạy xuống rồi rất nhanh quay lại, đưa kính viễn vọng cho Smoker.

Smoker cầm lấy, nhìn về phía hòn đảo nhỏ.

Nhưng khi nhìn rõ đống đen sì trước bãi cát kia, cả người hắn sững sờ. "Đó là..." Ực một tiếng.

Smoker không tự chủ được nuốt nước miếng, thần tình ngưng trọng.

Đó là một đống xác tàu hải tặc dày đặc!

Nhìn dáng vẻ, đống xác tàu này ít nhất cũng do ba bốn mươi chiếc tàu hải tặc tạo thành!

Đợi quân hạm đến gần hòn đảo nhỏ, nhìn rõ bộ dạng đống xác tàu kia, Smoker càng cảm thấy da đầu tê dại, huyết mạch sôi sục. "Những chiếc tàu hải tặc này...

đều bị một đao chẻ đôi?!" Nhìn vết cắt trơn nhẵn chỉnh tề trên xác tàu, Tashigi nhịn không được tim đập nhanh, hô hấp cũng dần dần thô trọng.

Thân là một kiếm sĩ, Tashigi vô cùng hiểu rõ, muốn một đao chẻ đôi một con tàu, cần phải có sức mạnh cường đại đến mức nào.

Nhưng hiện tại, bày ra trước mắt nàng, đâu chỉ có một chiếc tàu.

Gần bốn mươi chiếc tàu, đều như thế!

Tashigi nhìn về phía hòn đảo nhỏ, có thể làm được việc này, phải là Đại kiếm hào cấp bậc gì?

Nhưng khi đi vòng qua đống xác tàu, đến gần bờ biển, bọn họ lại tề tề ngẩn người. "Thượng tá Smoker... tôi, tôi không nhìn lầm chứ?" Trong tầm mắt của Tashigi và Smoker cùng những người khác, một ông lão râu tóc bạc phơ đang du nhàn nằm trên một tảng đá lớn, bên cạnh ông lão, có bảy tám người chạy tới chạy lui phục vụ.

Trong đó ba bốn người ở các hướng khác nhau quạt mát cho ông lão, có hai người thì cẩn thận từng li từng tí đấm bóp chân.

Bên cạnh ông lão, có người chuyên môn đút trái cây dại vừa hái.

Còn nhìn về phía sau, cảnh tượng mới thật hùng vĩ.

Tròn hơn ba ngàn người đứng chi chít ở đó, toàn bộ tỏ ra khúm núm, dường như vô cùng sợ hãi ông lão đang nằm hưởng thụ trên tảng đá kia. "Đó là...

Đó là Luo Xiu tiên sinh?" Smoker trừng to mắt, đầy vẻ không thể tin nổi.

Từ hai mươi năm trước gia nhập Hải quân, hắn tự nhiên nhận ra Luo Xiu.

Nhưng tràng diện trước mắt, thực sự quá quỷ dị rồi chứ?

Mang theo sự hoài nghi nồng đậm, Smoker dùng năng lực Trái Ác Quỷ khói trực tiếp bay xuống quân hạm, Tashigi thì bám sát phía sau cũng nhảy xuống. "Gomu Gomu no...

Pistol!" Nhưng vừa đi được một nửa, hai người nghe thấy một âm thanh tiêm duệ truyền đến từ bên trái, tựa hồ cảm giác được nguy hiểm, sắc mặt Smoker kinh hãi, vội kéo Tashigi tránh ra phía sau.

Sau đó, hai người nghe thấy tiếng "Vút" một cái, một khối đá to bằng nắm tay xẹt qua trước người.

Nhưng không bao lâu, hai người liền kinh ngạc nhìn thấy một thân ảnh màu đỏ dùng tốc độ nhanh hơn đuổi theo, "Bốp" một cái, chộp lấy khối đá đang bay với tốc độ đạn bắn kia vào trong tay.

Có thể làm chuyện này, tự nhiên cũng chỉ có Luffy tên kia. "Tốc độ thật nhanh..." Smoker và Tashigi nhìn nhau, đều thấy được sự chấn hám trong mắt đối phương. "Gomu Gomu no...

Pistol!" Nhưng chưa đợi hai người có phản ứng, đã thấy người thanh niên cầm đá kia lại ném khối đá trong tay ra, đợi tại chỗ vài giây

sau, lại biến thành một đạo tàn ảnh, đuổi theo hòn đá. "Loại phương thức luyện tập này...

Tên kia... là người sao?" Smoker cảm giác tam quan hôm nay hết lần này đến lần khác bị phá vỡ. "Này!

Smoker đến rồi hả?" Đang lúc Smoker và Tashigi ngẩn người, giọng nói của Luo Xiu từ cách đó không xa truyền đến.

Smoker nghe vậy, đáp một tiếng, chuẩn bị đi qua.

Nhưng một khắc sau, lời của Luo Xiu lại khiến hắn sững sờ. "Smoker!

Có mang rượu theo không?" "Rượu?" Smoker mặt đầy mờ mịt.

Xuất hải làm nhiệm vụ, mang rượu làm cái gì?

Smoker không biết, cơn nghiện rượu không nhỏ của Luo Xiu hai tiếng trước đã uống sạch rượu trong bầu.

Rượu dự trữ trong băng hải tặc Krieg bị một kích kia hủy đi gần hết.

Hiện tại không có rượu uống, thập phần không sảng khoái.

Thấy Smoker đến, tự nhiên phải hỏi một câu.

Chương 36

"Tránh ra tránh ra!

Mau tránh ra!" Đúng lúc này, một giọng nói nôn nóng truyền đến từ phía sau.

Smoker quay đầu nhìn lại, lập tức nhíu mày. "Hải tặc?" Tên vẻ mặt gấp gáp sau lưng này, ôm một cái thùng gỗ, hình xăm trên cánh tay trái Smoker thấy rất rõ ràng.

Tiêu chí của băng hải tặc Krieg.

Tuy nhiên, làm Smoker ngạc nhiên là, tên hải tặc trước mắt đối mặt với một Thượng tá Hải quân Chi bộ lại một chút cũng không để ý, ngược lại vội vội vàng vàng ôm thùng gỗ chạy về phía hòn đảo, lời hắn nói càng làm Smoker không thể tưởng tượng nổi. "Đại gia!

Ngài xem tôi tìm được cái gì!

Tôi tìm được một thùng rượu ngon còn nguyên vẹn!" Nhìn thành viên băng Krieg cẩn thận từng li từng tí rót rượu cho Luo Xiu, Smoker và Tashigi đồng thời mộng bức.

Càng ngày càng xem không hiểu rồi? "Thượng tá Smoker." Rất nhanh, ba chiếc quân hạm dừng lại ở bờ biển, hải binh trên tàu tề tựu sau lưng Smoker.

Smoker nhìn đám hải binh đã tập kết xong, hít sâu một hơi, nói: "Ở đây chờ, Tashigi, đi với tôi." "Rõ, Thượng tá Smoker." Đám hải binh nghe vậy, tề tề đứng tại chỗ.

Tashigi thì giống như Smoker, hít sâu một hơi, điều chỉnh tốt trạng thái, đi theo Smoker hướng về phía Luo Xiu.

Tuy đám hải tặc sau lưng Luo Xiu vẫn không có bất kỳ động tác

nào, nhưng nhiều hải tặc chi chít như vậy đứng đó, vẫn làm Smoker và Tashigi cảm thấy da đầu tê dại.

Phải biết, cả cái Chi bộ Hải quân cũng chỉ có hơn ba trăm người.

Số lượng trước mắt, gấp hơn mười lần tổng số quân của chi bộ! "Luo Xiu tiên sinh..." Đến bên cạnh Luo Xiu, Smoker và Tashigi kính quân lễ.

Tuy Luo Xiu đã nghỉ hưu sớm, nhưng Luo Xiu trước khi nghỉ hưu tốt xấu gì cũng là một Trung tướng Bản bộ, luận tư lịch, Hải quân Nguyên soái 'Phật' Sengoku cũng phải gọi Luo Xiu một tiếng thầy.

Cho nên Smoker đối với Luo Xiu vô cùng tôn kính.

Trên đường đi, Tashigi mới gia nhập Hải quân không lâu cũng từ miệng Smoker biết được thân phận của Luo Xiu, nên khi kính lễ thập phần cung kính. "Smoker nhóc con, đã lâu không gặp a." Luo Xiu cầm bầu rượu vừa được rót đầy, uống một ngụm nhỏ, mới đứng dậy vỗ vỗ vai Smoker, cười nói: "Có mười mấy năm không gặp lão phu rồi nhỉ?

Thế nào, mười mấy năm nay có lơ là tu luyện không?" Smoker nghe vậy chính sắc nói: "Luo Xiu tiên sinh xin yên tâm, chúng tôi thân là binh sĩ Hải quân, hành sử chính nghĩa, tự nhiên không có khả năng buông lỏng tu luyện." "Ồ?" Luo Xiu giắt bầu rượu bên hông, cười híp mắt nhìn Smoker, nói: "Có vẻ có khí phách đấy?

Đã như vậy, ta thay mặt thằng nhóc Zephyr thử xem ngươi bao năm qua mạnh lên bao nhiêu." Dứt lời, Luo Xiu nhếch miệng cười: "Nhóc con, đỡ chiêu!" Lập tức, tay phải Luo Xiu nắm thành quyền, nhanh như chớp đánh về phía ngực Smoker. "Nhanh quá!" Đồng tử Smoker co rụt lại, phát hiện với tốc độ của mình căn bản không cách nào né tránh cú đấm này, do đó, theo bản năng sử dụng năng lực trái ác quỷ hệ Logia biến thân thể thành khói (nguyên tố hóa).

Smoker tuy chỉ là một Thượng tá Chi bộ Đông Hải, nhưng lại là một năng lực giả hệ Logia hàng thật giá thật.

Thân thể nguyên tố hóa, khiến người ta không thể nắm bắt, chính là đặc điểm lớn nhất của trái hệ Logia.

Nhưng một khắc sau, ngay cả khi thân thể Smoker hoàn toàn hóa khói, lúc đỡ lấy một quyền của Luo Xiu, sắc mặt lại đại biến, kế đó thân thể bay ngược ra sau, cuối cùng ngã mạnh xuống bãi cát, trượt đi mấy mét mới dừng lại.

Haki Vũ Trang! "Thượng tá Smoker!" Tashigi nhìn thấy cảnh này, nhịn không được kinh hô thất thanh, trong lòng chấn động.

Gia nhập Hải quân hơn một năm, ở chung với Smoker cũng hơn một năm.

Một năm nay, Tashigi vô cùng rõ ràng trái Khói của Thượng tá Smoker kinh khủng thế nào.

Thân là năng lực giả hệ Logia, Smoker ngoại trừ Đá Biển ra, gần như không sợ bất kỳ công kích nào, bất luận đao chém súng bắn, thậm chí pháo oanh cũng không thể làm Smoker bị thương mảy may.

Nhưng trước mắt, ông lão tên Luo Xiu này, một quyền trực tiếp đánh bay Smoker.

Trong mắt Tashigi, đây căn bản là chuyện không thể nào.

Nhìn Smoker đang ho khan đứng dậy từ bãi cát, Luo Xiu cười cười, nói: "Nhóc con hệ Khói, thầy Zephyr của ngươi hẳn là đã nói với ngươi rồi chứ, trái ác quỷ hệ Logia tuy lợi hại, nhưng cũng chỉ nên dùng để hỗ trợ, nếu cứ một mực đi phát triển trái ác quỷ mà bỏ bê rèn luyện thể thuật của bản thân, cuối cùng thực lực cũng chỉ bị trái ác quỷ hạn chế lại mà thôi.

Nhìn xem đàn anh Aokiji của ngươi, năng lực trái cây khai thác tốt,

thể thuật cũng chưa từng bỏ bê, nếu không làm sao có cơ hội ngồi lên vị trí Đô đốc Hải quân?" Nghe Luo Xiu dạy bảo, Smoker đứng dậy, có chút ngượng ngùng gãi gãi gáy.

Vừa rồi cú đấm kia của Luo Xiu lực đạo cũng không lớn, tuy đấm bay hắn xa như vậy, nhưng Smoker lại không bị thương gì. "Luo Xiu tiên sinh dạy phải, tiểu tử đã đi lệch đường, sau này tiểu tử nhất định nỗ lực rèn luyện thể thuật, sẽ không để Luo Xiu tiên sinh thất vọng." "Được rồi." Luo Xiu phất phất tay, nói: "Đi áp giải đám kia lên quân hạm mang về đi." Nói xong với Smoker, Luo Xiu quay đầu, hét một câu với đám hải tặc đang khúm núm đứng phía sau: "Thành thật mà cùng về căn cứ Hải quân, nếu để ta biết ai có động tác nhỏ..." Lời Luo Xiu vừa dứt, đội trưởng đội 2 băng hải tặc Krieg là Pearl liền cười a a nói: "Yên tâm đi đại gia, chúng tôi nhất định phục tòng sự sắp xếp của vị Hải quân đại nhân này, cho tôi một trăm cái gan, tôi cũng không dám có động tác nhỏ." Nhìn phản ứng của hải tặc, Smoker có chút không hiểu, vì sao nhiều người như vậy, lại nghe lời Luo Xiu đến thế.

Xoay người vỗ vỗ vai Smoker, Luo Xiu nói: "Được rồi, nhóc con Smoker, đi làm việc đi." Nói xong, Luo Xiu vẫy tay với Luffy đang luyện tập ở đằng xa: "Được rồi Luffy, chúng ta đi thôi." Lời vừa dứt, Smoker liền thấy Luffy vút một tiếng, đã về đến bên cạnh Luo Xiu.

Xoa đầu Luffy, Luo Xiu nói với Smoker: "Suýt quên giới thiệu, bên cạnh ta đây là cháu nội của thằng nhóc Garp." Luffy nhe răng cười với Smoker, nói: "Xin chào, tôi tên Monkey D.

Luffy, mục tiêu của tôi là trở thành Vua Hải Tặc!" "Cháu nội của Garp tiên sinh?

A?

Vua Hải Tặc?" Mới đầu nghe Luo Xiu giới thiệu, Smoker còn gật đầu.

Nhưng nghe câu sau của Luffy, Smoker suýt chút nữa rớt cả mắt ra ngoài.

Mình không nghe lầm chứ?

Cháu nội của Anh hùng Hải quân có mục tiêu là Vua Hải Tặc, khoan đã, ngài là 'Bố già' Hải quân không phải nên ngăn cản chuyện này sao?

Ngài ở một bên cười to là thế nào?

Lắc đầu, cưỡng ép đè xuống sự khiếp sợ trong lòng, Smoker nhìn về phía đống xác tàu hải tặc bên bờ biển, nhịn không được hỏi: "Luo Xiu tiên sinh, những chiếc tàu hải tặc kia..." Chưa đợi Smoker hỏi xong, Luffy trực tiếp cướp lời: "Hì hì, mấy cái tàu đó bị ông cố tớ một kiếm chém đứt đấy." "Thật sự là như vậy..." Liếc nhìn thanh đao bên hông Luo Xiu, trong lòng Smoker chấn động.

Tuy đã đoán được nguyên nhân, nhưng sau khi nghe xác nhận, vẫn không nhịn được kinh hãi.

Thân là kiếm sĩ, Tashigi càng vẻ mặt sùng bái nhìn Luo Xiu, không thể tin nổi nói: "Luo Xiu lão tiên sinh vậy mà là một Kiếm hào mạnh mẽ, một kiếm chém đứt một chiếc tàu hải tặc, kiếm thuật rốt cuộc đã đạt đến cấp bậc nào rồi." "Chị gái này nói sai rồi nha." Nghe Tashigi lẩm bẩm, Luffy lại cười nói: "Ông cố tớ không phải một kiếm chém đứt một chiếc tàu hải tặc đâu." "Không phải một kiếm chém đứt một chiếc tàu?" Lông mày lá liễu của Tashigi hơi nhíu lại, có chút nghi hoặc.

Căn cứ quan sát của nàng, trên tất cả tàu hải tặc đều chỉ có một vết tích, bề mặt cực kỳ trơn nhẵn, không thể nào do hai chiêu hoặc ba chiêu gây ra.

Nhưng một khắc sau, lời của Luffy trực tiếp làm Tashigi ngây

người tại chỗ. "Tất cả tàu hải tặc, bị ông cố tớ một kiếm chém đứt cùng lúc nha." "...Một kiếm?

Chém đứt cùng lúc?!" Tashigi bị chấn hám đến hoàn toàn không nói nên lời.

Hiện tại nàng rốt cuộc đã hiểu, vì sao nhiều hải tặc lại sợ hãi Luo Xiu như vậy.

Một kiếm chém đứt bốn mươi chiếc tàu hải tặc.

Đây đâu phải chuyện nhân lực có thể làm được.

Kiếm thuật kinh khủng như vậy, e rằng Thế giới Đệ nhất Đại Kiếm hào Dracule Mihawk, cũng chỉ đến như thế này thôi chứ? ... "Alo, Garp tiên sinh...

Lão gia tử?

Chương 37

Ngài nói Luo Xiu lão tiên sinh sao.

Ngài yên tâm, tôi đã gặp lão tiên sinh, thân thể ngài ấy còn cứng cáp lắm, bộ dáng sinh long hoạt hổ.

Nghe điện thoại?

Lão tiên sinh không ở cùng một quân hạm với tôi, hay là thế này, đợi tôi về căn cứ, rồi bảo ngài ấy gọi lại cho ngài nhé?

À đúng rồi, Garp tiên sinh, đám tù binh hải tặc của lão gia tử trước đó, tôi đang đem tất cả về, khoảng hai tiếng nữa là tới.

Lát nữa ngài nói với Nguyên soái Sengoku một tiếng, bảo ông ấy tăng phái thêm chút nhân thủ cho căn cứ của tôi.

Tôi vừa kiểm lại quân số, đám tù binh này có tới hơn ba ngàn năm trăm người, đã xác nhận, đều là người của băng hải tặc Krieg.

Thuyền trưởng treo thưởng 17 triệu Belly - Đề đốc Krieg bị lão gia tử một kiếm chém làm hai khúc, chết chắc rồi.

Được rồi, cứ thế nhé, tôi cúp trước đây, lát nữa liên hệ lại với ngài." "Cạch" một tiếng, Smoker cúp máy Den Den Mushi, đứng dậy từ cột buồm, nhìn quân hạm đang dần nhỏ đi phía trước, bất đắc dĩ thở dài.

Rút một điếu xì gà châm lửa, hít sâu một hơi, rồi nhả ra làn khói đặc, nhanh chóng bị gió biển thổi tan. "Này!

Mấy tên kia!

Đừng có chen lấn ta được không!

Ta còn phải lái tàu!

Vạn nhất lệch đường, các ngươi chịu trách nhiệm hả?!" "Hì hì...

Hải quân đại ca, tôi cũng đâu muốn chen, là mấy tên phía sau chen tôi, tôi hết cách a..." "Chậc chậc, nói đến quân hạm, chạy nhanh thật, nhìn xem, quân hạm không lớn bằng tàu hải tặc trước kia của ta, nhưng tốc độ thì thật không chê vào đâu được." "Là vì chúng ta đều ở trên này, nhìn chiếc đại gia ngồi kìa, sắp chạy mất dạng rồi." Vô cùng ồn ào, âm thanh hỗn tạp không ngừng truyền bên tai, Smoker nhìn dưới chân chi chít tù binh hải tặc đứng đầy cả con tàu, lập tức cảm thấy đau đầu. "Đủ rồi!

Đừng hét nữa!

Ồn đến mức đầu ông đây sắp nổ rồi!" Quát lớn một tiếng, âm thanh bên tai rốt cuộc cũng nhỏ đi rất nhiều.

Day day mi tâm, lại chuyển ánh mắt ra biển lớn, trên mặt Smoker phủ đầy sầu lo.

Lúc này, chiếc quân hạm phía xa kia đã biến thành một cái bóng mờ.

Nhịn xuống xúc động muốn chửi thề, Smoker thở dài một tiếng.

Quân hạm của căn cứ Hải quân có ba chiếc, thuộc loại quân hạm cỡ trung thống nhất của Hải quân.

Tải trọng nhân số là một ngàn người.

Nhưng hiện tại, chiếc quân hạm Smoker đang ngồi và chiếc bên cạnh, mỗi chiếc đều chở gần hai ngàn người!

Dẫn đến quân hạm có vẻ lung lay sắp đổ, tốc độ hành trình chậm như rùa bò.

Chiếu theo tốc độ này, về Loguetown phải mất thêm hai tiếng nữa.

Hoàn toàn đều là vì trước đó Luo Xiu nhân lúc hắn đang lo áp giải

tù binh, trực tiếp ra lệnh cho người lái một chiếc quân hạm chạy trước!

Ai mà đỡ nổi!

Vốn dĩ đại quân tù binh hơn ba ngàn năm trăm người, ba chiếc quân hạm tiếp nhận thì khá nhẹ nhàng.

Dù sao cũng không phải đi đường dài, tải trọng nhân số vượt một chút cũng không sao.

Nhưng hiện tại, Luo Xiu vừa chạy, ba ngàn năm trăm người kia, chỉ có thể chia ra nhét vào hai chiếc quân hạm còn lại.

Cộng thêm hơn ba trăm lính hải quân đi theo, gần gấp đôi tải trọng, dẫn đến hai chiếc quân hạm bao gồm boong tàu thậm chí nhà bếp và kho hàng, đều nhét đầy người.

Thậm chí ngay cả trên nóc cabin, cũng vì không đủ chỗ, có mười mấy tên hải quân leo lên đó ngồi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Smoker phải leo lên cột buồm.

Hắn chịu không nổi cái mùi chen chúc của đám hải tặc.

Cả chiếc quân hạm, e rằng cũng chỉ có chỗ này là không phải chen chúc.

Nhưng đây không phải chỗ làm Smoker muốn nhảy dựng nhất, chỗ làm Smoker nghiến răng nhất là, phó quan tin cẩn nhất của hắn - Tashigi cũng đi theo Luo Xiu chạy mất rồi.

Không chỉ cướp quân hạm, còn cướp cả người.

Ai mà chịu nổi!

Nhưng thân phận Luo Xiu bày ra đó, cựu Trung tướng Bản bộ, 'Bố già' của tất cả Hải quân.

Đối mặt tình huống này, Smoker khóc không ra nước mắt chỉ có thể đánh gãy răng nuốt vào bụng, thậm chí ngay cả oán trách một tiếng với Sengoku hay Garp cũng không dám.

Bất quá có một điểm làm Smoker có chút an ủi.

Tù binh hải tặc tuy chen chúc thành cái dạng này, nhưng bởi vì lời cảnh cáo trước đó của Luo Xiu, không một ai dám có ý đồ xấu.

Điểm này, đủ để chứng minh uy nhiếp của Luo Xiu mạnh bao nhiêu.

Đây cũng là nguyên nhân Luo Xiu dám cướp một chiếc quân hạm chuồn trước. ...

Cùng lúc đó, tại Tổng bộ Hải quân, Marineford.

Tiếng cười sảng khoái đầy đặc trưng của Garp vang lên từ văn phòng của Sengoku. "Ha ha ha ha!

Sengoku, nghe thấy không?

Lão gia tử lại làm một vố lớn!

Tròn ba ngàn năm trăm tù binh đấy!

Còn có tên Đề đốc Krieg treo thưởng 17 triệu nữa.

Chậc chậc chậc, đều là một mình lão gia tử làm.

Nhìn như vậy, để lão gia tử khôi phục quân hàm Trung tướng, cũng không phải là không thể a.

Đúng không, Sengoku?" "Hừ!" Nhìn khuôn mặt già nua đỏ lên vì hưng phấn của Garp, Sengoku lại hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt kiên quyết nói: "Garp, chẳng lẽ ông quên nhanh vậy sao?

Luo Xiu tiên sinh thực lực tuy không yếu, nhưng Đại Hải Trình không phải Đông Hải, hải tặc trong đó tên nào cũng cùng hung cực ác,

tôi tuyệt đối sẽ không đáp ứng yêu cầu của Luo Xiu tiên sinh đâu." "Hì hì." Nhìn Sengoku bày ra bộ mặt khó ưa, Garp cũng không giận, chỉ đặt lại Den Den Mushi, nói: "Không nói cái này nữa, chuyện Smoker nhắc tới lúc nãy, ông đừng quên đấy." "Yên tâm, tôi sắp xếp xong rồi." Sengoku trả lời.

Trong lòng lại đang suy tư về việc Luo Xiu tiên sinh làm.

Một người bắt sống quân đoàn hải tặc hơn ba ngàn tên?

Luo Xiu tiên sinh trước khi về hưu, cũng không làm được đến mức này a...

Chương 38

...

Bên khác, Loguetown.

Khoảng nửa giờ sau, một chiếc quân hạm từ từ cập cảng Loguetown.

Luo Xiu dẫn đầu đi xuống quân hạm, Luffy bám sát phía sau.

Tiếp đó, Tashigi đang ôm thanh Shigure cũng rảo bước đi sát bên cạnh Luo Xiu, đầy vẻ sùng bái.

Trong lòng Tashigi, Luo Xiu đã đứng cùng một đẳng cấp Đại kiếm hào với Dracule Mihawk.

Thậm chí địa vị so với Mihawk còn cao hơn một chút.

Bởi vì Luo Xiu không chỉ là Đại kiếm hào, mà còn là 'Bố già' Hải quân trong truyền thuyết!

Cảng Loguetown.

Đợi Luo Xiu đi xuống, công nhân đang bận rộn trên bến tàu đều nhịn không được nhìn thêm hai lần.

Hiện tại Luo Xiu một thân trang phục thoải mái, bên hông giắt bầu rượu, trên tay cầm tẩu thuốc, để một bộ râu tóc bạc phơ, cả người nhìn có một cỗ khí chất xuất trần.

Nhất là Luo Xiu đi xuống từ quân hạm, lại có phó quan Tashigi của Thượng tá Smoker bồi tiếp, tuy không mặc chế phục Hải quân, nhưng rất nhiều người trong lòng đoán, Luo Xiu nhất định là nhân vật lớn trong Hải quân.

Hai năm trước không phải cũng có một ông già Hải quân đến

Loguetown sao?

Lần đó chính là Thượng tá Smoker đích thân nghênh tiếp.

Về sau có người nghe ngóng được, ông già đó không phải nhân vật đơn giản.

Nghe nói là Trung tướng Tổng bộ, còn có danh hiệu Anh hùng nữa đấy! "Thành phố lớn phồn hoa thật náo nhiệt a..." Đặt chân lên bến tàu, Luo Xiu cảm khái một câu.

Từ khi về hưu, cơ bản ông đều dưỡng lão ở làng Cối Xay Gió.

Tuy làng Cối Xay Gió yên tĩnh nhàn nhã, nhưng so với đại thành trấn phồn hoa như Loguetown, thiếu đi quá nhiều nhân khí.

Nhớ năm đó, hai mươi năm trước lúc chưa về hưu, ông thống lĩnh bộ hạ xuất hải bắt giặc, ý khí phong phát biết bao.

Nếu không phải vì muốn hoàn thành việc nạp hệ thống, e rằng cả đời cũng sẽ không quay lại loại thành phố lớn tiếng người huyên náo này nữa. "Oa!

Thành trấn to quá..." Đi theo Luo Xiu vừa đặt chân lên bến tàu, Luffy vẻ mặt hưng phấn trừng to mắt, nhìn đông nhìn tây. "Ông cố, nơi lớn như vậy, chắc chắn có quán cơm ngon chứ?

Không được, ở trên biển lâu như vậy, cháu nhất định phải ăn một bữa tiệc lớn thật ngon!" Trong đầu Luffy bây giờ toàn trôi nổi các loại gà vịt cá thịt, nước miếng suýt chút nữa chảy ròng ròng. "Thằng nhóc thối, chỉ biết tiệc lớn tiệc lớn, lát nữa coi chừng ăn no bể bụng." Luo Xiu nhìn con quỷ ham ăn Luffy, nhịn không được cười lắc đầu.

Luo Xiu chuyển ánh mắt sang Tashigi, trên mặt lộ ra nụ cười nói: "Nhóc con, dẫn ta đến quán rượu tốt nhất trấn, hôm nay lão phu mời ăn một bữa tiệc lớn." Tashigi ôm chặt thanh Shigure, giống như ôm bảo bối quan trọng nhất, chu mỏ một hồi, mới nói: "Quán rượu tốt

nhất...

Ân, Luo Xiu tiền bối mời đi bên này." Nói xong, Tashigi làm thủ thế mời. "Thật là một cô bé ngoan ngoãn." Luo Xiu không chút khách khí, xoa đầu Tashigi, theo hướng Tashigi chỉ cất bước đi ra. "Nhóc con, một cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp thế này, vì sao lại lựa chọn gia nhập Hải quân hả?" Luo Xiu vừa đi vừa hỏi. "Hừ!

Chẳng lẽ Luo Xiu tiền bối cũng coi thường phụ nữ sao?

Phụ nữ chúng tôi một chút cũng không yếu hơn đàn ông đâu nhé." Tuy Tashigi sùng bái Luo Xiu từ đáy lòng, nhưng dính đến vấn đề này, ngữ khí Tashigi liền trở nên cứng rắn. "Không không, ta chỉ có chút hiếu kỳ, dù sao trong Hải quân đa số đều là đàn ông cục súc, cháu là một cô bé, chắc cũng có chỗ bất tiện chứ?" "Smoker tiền bối chăm sóc tôi rất tốt, không có chỗ nào bất tiện." "Ha ha ha, Smoker nhóc con kia, cũng có chút tình người đấy chứ.

Đúng rồi nhóc con, vì sao cháu cứ ôm khư khư thanh đao thế, nó có ý nghĩa đặc biệt gì với cháu sao?" "Luo Xiu tiền bối cũng là Đại kiếm hào, chẳng lẽ không biết vũ khí có ý nghĩa thế nào với kiếm sĩ sao.

Nhất là danh đao, càng đáng giá để kiếm sĩ chúng tôi trân trọng.

Sẽ có một ngày, tôi cũng muốn trở thành Đại kiếm hào lợi hại nhất, thu thập tất cả danh đao bị kẻ ác chiếm đoạt trên thế giới này." "Chậc chậc, Đại kiếm hào lợi hại nhất, cô bé có chí khí đấy, không biết khi nào cháu mới thành Đại kiếm hào?" "Đúng rồi, Luo Xiu tiền bối, kiếm thuật của ngài lợi hại như vậy, lát nữa có thể chỉ điểm cho tôi về kiếm đạo không?" "Sao cháu biết kiếm thuật của ta lợi hại?

Ta chưa từng nói với cháu là ta biết kiếm thuật nha." "Luo Xiu tiền bối đừng gạt tôi nữa, ngài nếu không phải Đại kiếm hào, sao có thể một kiếm chém đứt nhiều tàu hải tặc như vậy." "A?

Ông cố, hai người đi nhanh một chút được không, cháu sắp chết đói rồi..." "Thằng nhóc thối, cháu đúng là quỷ đói đầu thai hả?" "Vậy nhé Luo Xiu tiền bối, chúng ta quyết định rồi, lát nữa ngài nhất định phải chỉ điểm cho tôi về kiếm đạo." ...

Trong quán rượu lớn nhất Loguetown.

Tại một bàn ăn trong góc, gà vịt cá thịt chất cao như núi.

Luffy giống như quỷ đói đầu thai, như chó đói vồ mồi, điên cuồng tống thức ăn trên bàn vào miệng.

Chưa đầy vài phút, trên bàn ăn trước mặt Luffy đã chất đầy bát đĩa trống không.

Luo Xiu và Tashigi hai người sớm đã mắt chữ A mồm chữ O.

Trước mặt hai người cũng chỉ đặt vài cái đĩa, thậm chí còn chưa đụng đũa.

Không chỉ hai người, khách khứa trong cả quán rượu nhìn tướng ăn của Luffy, đều nhịn không được liếc mắt nhìn.

Luo Xiu thậm chí sờ sờ bụng Luffy.

Mới phồng lên một chút xíu...

Phải biết, Luffy là người cao su.

Lúc ăn no, bụng phải to gấp mười lần... "Ực..." Tashigi nhịn không được nuốt nước miếng, cẩn thận từng li từng tí hỏi nhỏ: "Luo Xiu tiền bối, chắt trai của ngài, rốt cuộc bao lâu chưa ăn cơm rồi..." Ở cùng một bàn với Luffy, Tashigi luôn có cảm giác mất mặt, hai má hiện lên một vệt ửng hồng, nếu không phải có Luo Xiu ở đây, e rằng nàng đã sớm chuồn cho lẹ. "Không có a...

Lúc giữa trưa, nó vừa ăn cơm mà..." Luo Xiu cũng vẻ mặt mờ mịt.

Luffy trong thời gian đó, cũng chỉ đánh bay mấy chục tên hải tặc

thôi, thể lực cũng không tiêu hao bao nhiêu.

Ăn nhiều như vậy.

Không có đạo lý a... "Tiểu tử này, thật là...

ăn nhiều như vậy, tốn của ta bao nhiêu tiền a..." Luo Xiu lắc đầu, thầm nói trong lòng. "Tiền?!" Đột nhiên, biểu tình Luo Xiu cứng đờ. "Mẹ kiếp ta quên mất, ta ra cửa không mang tiền a!" Nghĩ đến điểm này, trên mặt Luo Xiu hiện lên một tia xấu hổ, quay đầu nhìn về phía Tashigi, thấp giọng nói: "Nhóc con này, lão phu nè... lúc ra cửa quên mang ví tiền, thế này đi, có thể cho lão phu mượn ít tiền không, cháu cũng thấy rồi đấy, thằng nhóc kia ăn nhiều như vậy, nếu không trả nổi tiền cơm, chắc phải rửa bát đến mười đời mất." "A?

Chương 39

Luo Xiu tiền bối..." Tashigi nghe câu này, biểu tình sửng sốt. "Nhóc con, nhỏ tiếng chút." Luo Xiu lập tức bịt miệng Tashigi, cười gượng nói: "Một đồng tiền làm khó anh hùng hán, chuyện này cũng đâu có gì lạ." Nghe Luo Xiu nói, biểu tình Tashigi có chút khó xử, nói: "Nhưng mà Luo Xiu tiên sinh, tôi mang tiền cũng không đủ trả a..." Tashigi vừa nói, vừa lấy ví tiền trong ngực ra, đưa cho Luo Xiu. "Không đủ?" Luo Xiu nhận ví mở ra nhìn một cái, trong cái ví nhỏ xíu chỉ có hơn một trăm Belly. "Mới có chút này, khẳng định là Smoker nhóc con kia cắt xén bổng lộc của cháu rồi!" Luo Xiu sờ sờ cằm, nói: "Hay là cháu gọi điện cho đồng nghiệp mượn chút?

Yên tâm, đợi Smoker về ta nhất định bảo hắn trả cho cháu." Smoker tiểu tử kia dọn dẹp chiến trường, nhất định thu được không ít chiến lợi phẩm từ băng hải tặc Krieg. "Nhưng người của căn cứ chúng tôi đều bị Smoker tiền bối mang đi hết rồi a..." Tashigi trả lời. "Vậy làm sao bây giờ..." Luo Xiu nhìn thanh đao bên hông.

Hay là bán thứ này đi? "Rầm!" Đúng lúc này, cửa lớn quán rượu bị đẩy mạnh ra.

Một thân ảnh màu xanh lục trực tiếp đi vào.

Người này đầy vết máu, thắt lưng quấn một cái haramaki màu xanh lục, trên đó giắt ba thanh trường đao, mái tóc màu xanh lục kia đặc biệt bắt mắt.

Nhìn người này đi vào, sắc mặt tất cả khách khứa trong quán rượu đều biến đổi.

Bởi vì trên tay gã này, đang xách một cái đầu đầm đìa máu! "Ồ?

Gặp được tiểu tử thú vị rồi..." Trong lòng Luo Xiu đột nhiên sinh

ra một ý nghĩ.

Tuy bộ dạng của tên đầu rêu này phi thường dọa người, nhất là cái đầu lâu đang nhỏ máu kia, càng làm người ta rợn tóc gáy.

Nhưng ở trong thế giới hải tặc này, tình huống như vậy cũng có thể khiến người ta chấp nhận.

Nhất là nơi này có Đại nhân Smoker trấn thủ Loguetown, khách trong quán cũng không sợ tên đầu rêu làm ra chuyện gì quá đáng.

Nhưng kiếm ý lăng lệ tỏa ra trên người gã, lại làm tất cả mọi người không khỏi nín thở. "Gã kia..." "Tóc xanh, đai bụng xanh...

Giắt ba thanh đao...

Tuổi trẻ như vậy, nhất định là..." "Thợ săn hải tặc lãng du tại Đông Hải..." "Kiếm sĩ Tam Kiếm Phái...

Roronoa Zoro!" "Cái đầu trên tay hắn ta biết, mấy hôm trước ta thấy trên danh sách truy nã!

Thuyền trưởng băng hải tặc Ác Hán, Tu Ân!

Treo thưởng 9 triệu 800 ngàn Belly!" Cùng với tiếng thì thầm của khách khứa, Zoro mặt vô biểu tình đi về phía quầy rượu.

Dường như vừa trải qua một trận ác chiến, Luo Xiu có thể thấy rõ sâu trong đáy mắt Zoro thoáng có một tia mệt mỏi. "Ông chủ, đem tất cả món tủ của quán lên cho tôi một phần, thêm hai chai rượu ngon nữa." Nói xong, Zoro liền tìm một bàn trống đặt mông ngồi xuống, híp mắt nghỉ ngơi. "Roronoa Zoro..." Tashigi khẽ lẩm bẩm, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào ba thanh đao được Zoro tháo xuống đặt bên cạnh.

Trong đó có một thanh vỏ đao và cán đao đều màu trắng, bộ dáng đơn giản mộc mạc.

Nhưng Tashigi mắt nhìn độc đáo liếc một cái liền nhận ra, thanh đao kia là Hòa Đạo Nhất Văn Tự (Wado Ichimonji) trong 21 thanh Đại Bảo Kiếm.

Vô cùng yêu thích danh đao, Tashigi muốn cầm lấy Hòa Đạo Nhất Văn Tự quan sát tỉ mỉ một phen, nhưng lại không nắm chắc tính cách Zoro, nhất là hiện tại Zoro đang xách một cái đầu, trên người dính không ít máu tươi, bộ dáng phi thường dọa người. "Nhóc con, quen biết tiểu tử này à?" Luo Xiu nhìn bộ dạng xoắn xuýt của Tashigi, ghé lại hỏi. "A...

Luo Xiu tiền bối." Tashigi nội tâm đang giằng co bị Luo Xiu đột ngột hỏi làm giật mình, hoàn hồn lại, mới vỗ vỗ ngực nói: "Tôi không quen, chỉ nghe nói trên báo chí thôi." "Ta còn tưởng cháu quen, đang chuẩn bị để cháu ra mặt, mượn tiểu tử kia chút tiền giải quyết cái khó trước mắt này chứ." Luo Xiu thở dài, nói: "Cuối cùng vẫn phải để ta ra tay." Luo Xiu quay đầu, hét với Luffy một câu: "Luffy, ở đây từ từ ăn, ta đi qua kia một chút." Luffy nghe vậy, buông cái đĩa xuống vừa định nói gì đó, "Bình" một tiếng trực tiếp ngã ra bàn, ngáy o o. "..." Nhìn bong bóng mũi Luffy phập phồng to nhỏ, Luo Xiu một trận cạn lời. "Thằng nhóc này, tâm lớn thật đấy..." Thở dài, Luo Xiu chậm rãi đứng dậy, đi về phía Zoro. "Luo Xiu tiền bối, ngài..." Tashigi vẻ mặt khó hiểu.

Luo Xiu thì phất phất tay với Tashigi, ra hiệu yên tâm. "Này, lão già kia làm gì thế?" "Đi trêu chọc Roronoa Zoro?

Muốn chết hay sao?" "Không đúng, hắn đi cùng một đường với ông già kia, còn có phó quan của Thượng tá Smoker là Tashigi, chẳng lẽ lão già kia đi chiêu mộ Roronoa Zoro?" "Tôi thấy có khả năng đấy." Nhìn động tác của Luo Xiu, khách khứa trong quán nhao nhao nhỏ giọng đoán mò. "Phịch" một tiếng, Luo Xiu đặt mông ngồi xuống đối diện Zoro, châm tẩu thuốc rít một hơi, cười híp mắt nhìn Zoro. "Lão

nhân gia, có chuyện gì sao?" Zoro nghe tiếng động, không khỏi mở mắt, nhíu mày hỏi. "Kỳ thật cũng không có gì, chỉ muốn làm với cậu một cái giao dịch thôi." Luo Xiu cười a a nói. "Giao dịch?

Không biết lão nhân gia muốn gì?" Lông mày Zoro nhíu càng sâu. "Ta ấy mà, do lớn tuổi rồi, cho nên hay quên trước quên sau." Luo Xiu vừa nói, vừa rít tẩu thuốc, mặt đầy sầu lo: "Này không, hai ngày trước lúc ra cửa, bởi vì cái tật này mà quên mang ví tiền.

Ta muốn nhờ cậu giúp ta trả tiền cơm cho thằng nhóc nhà ta." Nói xong, Luo Xiu chỉ chỉ cái bàn trong góc. "Tiền cơm?" Ánh mắt Zoro chuyển qua, khi nhìn thấy đống rượu thịt chất như núi trên bàn kia, sắc mặt trực tiếp cứng đờ.

Nhưng đợi đến khi nhìn thấy Tashigi bên cạnh bàn ăn, cả người hắn trực tiếp sững sờ.

Trong nháy mắt, trong đầu Zoro ùa về lượng lớn ký ức.

Trong ký ức chỉ có một nhân vật nữ chính, đó là bạn chơi thuở nhỏ của Zoro, Kuina.

Tashigi hiện tại, ngoại trừ đeo thêm cặp kính mắt, bộ dáng hoàn toàn là Kuina sau khi lớn lên. "Thế nào?

Chàng trai trẻ.

Đương nhiên, ta cũng sẽ không để cậu trả tiền cơm không công cho ta." Luo Xiu gọi một tiếng Zoro đang thất thần, lại rít một hơi thuốc, nhả ra làn khói đặc, cười a a nói: "Để làm giao dịch, ta có thể dạy cậu một chiêu kiếm thuật." "Dạy tôi một chiêu kiếm thuật?" Zoro vừa hồi thần lại lần nữa sững sờ.

Không chỉ Zoro, ngay cả những khách khác trong quán cũng ồ lên, cả đại sảnh lập tức loạn. "Ta không nghe lầm chứ?

Muốn dạy Thợ săn hải tặc Roronoa Zoro kiếm thuật?" "Lão già

này không phải bị lẩm cẩm rồi chứ?" "Thật tưởng bên hông đeo một thanh đao, liền coi mình là Đại kiếm hào sao?" Cả quán rượu cười vang, tất cả khách khứa đều bắt đầu chế giễu.

Danh hiệu Kiếm hào Tam Kiếm Phái Roronoa Zoro ở cả Đông Hải này cũng khá nổi danh.

Lão già này không biết tự lượng sức mình, muốn dạy Roronoa Zoro kiếm thuật?

Tưởng mình là Mắt Diều Hâu Mihawk chắc?

Chương 40

"Thế nào?" Luo Xiu không quản người khác chế giễu, vẫn cười híp mắt nhìn Zoro. "Đồng ý đi a!

Roronoa Zoro!

Đây chính là cơ duyên tày trời đấy!" Tashigi nhìn Zoro và Luo Xiu hai người, nội tâm nôn nóng, hận không thể xông lên thay Zoro đồng ý giao dịch này. "Lão nhân gia, kiếm thuật thì thôi đi, lát nữa tôi sẽ giúp ngài trả tiền cơm." Zoro hít sâu một hơi, câu trả lời làm Tashigi có chút thất vọng.

Kiếm thuật hay không kiếm thuật không quan trọng, nhìn trên khuôn mặt giống hệt Kuina của Tashigi, hắn cũng sẽ không cự tuyệt yêu cầu của Luo Xiu. "Không cần?" Luo Xiu nghe Zoro nói, sắc mặt không đổi, tay phải lại lăng không nắm một cái.

Một khắc sau, thanh Hòa Đạo Nhất Văn Tự bên người Zoro dường như chịu sự triệu hoán, mãnh liệt phát ra một tiếng tranh minh!

Sau đó trong ánh mắt không thể tin nổi của Zoro, "Ong" một tiếng rời khỏi vỏ kiếm, bay vào trong tay Luo Xiu.

Khoảnh khắc nắm lấy Hòa Đạo Nhất Văn Tự, khí thế Luo Xiu biến đổi, một cỗ kiếm ý lăng lệ đến cực điểm thấu thể phát ra, "Bá" một cái khuếch tán ra toàn bộ quán rượu.

Tại sát na kiếm ý xuất hiện, quán rượu vốn ồn ào trong nháy mắt trở nên tĩnh lặng không tiếng động, kim rơi cũng có thể nghe thấy!

Tất cả khách khứa đều nhìn ông lão khí thế đại biến trước mắt, chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, không dám động đậy mảy may, im như ve sầu mùa đông. "Cậu xác định, không cần ta dạy cậu một

chiêu?" Luo Xiu nhìn chằm chằm Zoro sắc mặt trắng bệch, cười ngâm ngâm nói. ...

Cùng với tiếng còi hơi chấn động, mọi người trên bến tàu đều nhìn thấy hai chiếc quân hạm chở đầy ắp người tiến vào cảng khẩu. "Đó là...

Thượng tá Smoker?" "Trên quân hạm toàn bộ đều là hải tặc?!" "Ông trời ơi, Thượng tá Smoker kiếm đâu ra nhiều hải tặc như vậy..." "Không hổ là Thượng tá Smoker..." Nhìn hai tàu đầy nhóc hải tặc, người ở bến tàu nhao nhao nhường vị trí, cảm thán nói. "Anh em, trước tiên tạm thời đem đám hải tặc này nhốt vào địa lao, lát nữa Nguyên soái Sengoku sẽ phái người tới." Nhảy lên bến tàu, trái tim đang treo lơ lửng của Smoker rốt cuộc cũng buông xuống.

Rít mạnh mấy hơi xì gà, lông mày đang nhíu chặt mới dần dần giãn ra.

Nhìn chiếc quân hạm khác đậu cách đó không xa, nội tâm Smoker kinh nghi.

Trước đó trên hòn đảo nhỏ kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến chúng nó trong thời gian dài như vậy lại biểu hiện ngoan ngoãn đến thế.

Thậm chí không có một người nào tỏ ý muốn bỏ trốn.

Gần hai mươi năm không gặp, Luo Xiu trung tướng tựa hồ hoàn toàn khác biệt so với lúc mới về hưu.

Dường như... còn trẻ hơn một chút?

Là ảo giác sao?

Nhưng nghĩ đến Garp trung tướng tuổi gần tám mươi mà thực lực vẫn cường hãn như vậy, Smoker có chút bình thản lại.

Nếu Luo Xiu trung tướng giống như người thường, làm sao có tư cách trở thành cha nuôi của Garp trung tướng? "Anh em, tốc độ nhanh một chút, đợi giải quyết xong đám này, tối nay chúng ta đi ăn một bữa ngon!" Buông xuống mọi nghi lự trong lòng, Smoker hô một câu.

Nghe Smoker nói, đám hải quân vốn có chút mệt mỏi ý chí chiến đấu lập tức dâng cao.

Dưới sự thúc giục liên tục của binh sĩ hải quân, tốc độ tù binh xuống tàu cũng nhanh hơn rất nhiều.

Cứ như vậy, dưới sự chỉ huy của ba trăm binh sĩ hải quân, đám hải tặc thậm chí không bị còng tay còng chân lại thành thành thật thật xếp hàng đi về hướng căn cứ chi bộ hải quân.

Trong mắt thị dân vây xem bên cạnh, toàn bộ đều quy công cho thực lực của Smoker.

Trong mắt dân chúng Loguetown, Smoker tương đương với thần hộ mệnh.

Chỉ cần Smoker còn ở Loguetown, bọn họ sẽ không bị hải tặc hãm hại.

Khi tất cả hải tặc xếp hàng xuống hết quân hạm, Smoker cũng thở phào một hơi.

Nhưng một khắc sau, thân thể Smoker bỗng nhiên cứng đờ, ánh mắt ngưng cố trên mặt biển.

Trong tầm mắt Smoker, một chiếc bè trúc chỉ đủ chứa một người đang chậm rãi đi về phía cảng Loguetown.

Trên bè trúc, một người đàn ông trung niên vắt chân chữ ngũ ngồi giữa, thần tình nghiêm nghị.

Để tóc ngắn màu đen, cằm có râu, đầu đội mũ lễ màu đen có đính

lông tơ trắng, bên ngoài áo sơ mi hoa văn đỏ rượu khoác một chiếc áo choàng đen, trước ngực đeo một cây thánh giá.

Sau lưng người này cõng thanh hắc đao to lớn hoàn toàn nói rõ thân phận của hắn.

Khi người trên bến tàu tiếp xúc với đôi mắt sắc bén lạnh lùng kia, không ai không cảm thấy khiếp đảm.

Ngay cả Smoker khi ánh mắt chạm nhau với người kia, cũng nhịn không được hô hấp dồn dập.

Chiếc bè trúc nhỏ chậm rãi tới gần cảng khẩu, đám người tề tề cảm giác được một cỗ kiếm ý lăng nhiên tán phát ra, nhao nhao lùi lại nhường đường. "Người này..." "Đôi mắt kia, thanh đại hắc đao kia...

Không thể sai được..." "Vương Hạ Thất Vũ Hải..." "Thế giới Đệ nhất Đại Kiếm hào, Dracule Mihawk!" "Tại sao hắn lại xuất hiện ở đây..." Sau khi lên bến tàu, Mắt Diều Hâu Mihawk ngước mắt, quét nhìn Loguetown một cái, mày hơi nhíu.

Đông Hải mênh mông, có thể tìm được chủ nhân đạo kiếm ý kia sao?

Kiếm thuật cấp bậc này, kiếm sĩ có thể làm hắn nhiệt huyết sôi trào không nhiều lắm.

Tóc Đỏ Shanks là một người.

Nhưng sau khi Shanks cụt một tay, Mihawk đã mất đi hứng thú quyết đấu với hắn.

Tuy nhiên không lâu trước đây, hắn lại cảm giác được một cỗ kiếm ý cực mạnh ở phương hướng Đông Hải.

Chính cỗ kiếm ý này đã dẫn hắn tới Đông Hải.

Hắn muốn khiêu chiến chủ nhân đạo kiếm ý này!

Trong lòng hắn vô cùng rõ ràng, chủ nhân đạo kiếm ý này về mặt kiếm thuật không hề thua kém hắn chút nào.

Đối phương đáng giá để hắn dốc toàn lực đánh một trận!

Nghĩ đến đạo kiếm ý kia, trong lòng Mihawk nhịn không được hiện lên một tia chiến ý mãnh liệt.

Hắn đến rồi, ngay tại Đông Hải!

Hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, ánh mắt Mihawk khôi phục bình tĩnh.

Nhưng vừa định cất bước, liền có một thân ảnh màu trắng chắn trước mặt hắn. "Vương Hạ Thất Vũ Hải, Dracule Mihawk, ngươi tới đây làm gì?!" Cho dù đáy lòng có chút chột dạ, nhưng Smoker vẫn ngăn cản trước mặt Mihawk, trầm giọng hỏi.

Hắn là quan chỉ huy tối cao Hải quân Loguetown, Mihawk là hải tặc, không thể dung thứ đối phương làm loạn trên địa bàn của hắn.

Chương 41

"Ta muốn làm gì, hình như không cần báo cáo với Hải quân các ngươi chứ." Giọng nói trầm hậu của Mihawk truyền đến, làm Smoker cả người rùng mình.

Không có bất kỳ động tác nào, chỉ một câu nói, đã làm hắn sinh ra một loại sợ hãi từ đáy lòng.

Cưỡng ép chịu đựng cảm giác da đầu tê dại, Smoker kiên trì nói: "Nơi này là Loguetown, không dung thứ một tên hải tặc như ngươi làm loạn." "Nếu ta nhớ không lầm, ta thân là Vương Hạ Thất Vũ Hải, cùng Hải quân các ngươi trên danh nghĩa coi như quan hệ đồng minh." Mihawk nhìn Smoker lại chậm rãi nói. "Hừ, Vương Hạ Thất Vũ Hải thì sao, nhưng ta nói cho ngươi biết, nếu dám làm loạn trên địa bàn của ta, ta cũng tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi." Smoker lạnh lùng nói. "Vô vị." Mihawk cười lạnh một tiếng, trực tiếp đi về phía trước.

Trên trán Smoker có mồ hôi lạnh nhỏ xuống.

Trong nháy mắt Mihawk đi lướt qua người, hắn gắt gao nắm chặt nắm đấm, trong lòng có xúc động muốn xuất thủ.

Nhưng cuối cùng, hắn từ bỏ.

Áp lực Mihawk mang lại thực sự quá lớn.

Hắn có một loại trực giác, nếu vừa rồi ra tay với Mihawk, vậy thì hậu quả sẽ rất thê thảm.

Vô cùng thê thảm!

Tuy nhiên, ngay tại khắc này, Smoker bỗng nhiên xoay người, thần sắc ngưng trọng.

Tại phương hướng trung tâm thị trấn Loguetown, có một đạo

kiếm ý cực mạnh bộc phát ra, lóe lên một cái rồi biến mất.

Mihawk tự nhiên cũng cảm giác được đạo kiếm ý này.

Một khắc sau, một cỗ chiến ý mãnh liệt từ trong mắt Mihawk bùng nổ.

Tìm được rồi!

Ở ngay trong cái trấn này! ... "Cậu xác định, không cần ta dạy cậu một chiêu?" Luo Xiu cười ngâm ngâm nhìn Zoro, kiếm ý phát ra từ tận đáy lòng lúc cầm kiếm trước đó đã thu hết vào trong cơ thể.

Muốn được tên nhóc này tán thành, không lộ chút thực lực sao được?

Ngồi đối diện Luo Xiu, Zoro sau khi cảm nhận kiếm ý bạo phát trên người Luo Xiu, cả khuôn mặt "Bá" một cái, trong nháy mắt trắng bệch.

Lãng du tại Đông Hải nhiều năm như vậy, gặp qua rất nhiều kiếm sĩ, trong đó không thiếu những kẻ cấp bậc Kiếm hào.

Nhưng chưa từng có ai giống như Luo Xiu, có thể sử dụng ra kiếm ý kinh khủng như vậy.

Trở thành Kiếm hào đã nhiều năm, Zoro có thể hiểu được kiếm ý làm người ta lạnh cả sống lưng kia kinh khủng đến mức nào.

Zoro đã như thế, những người khác trong quán rượu càng không cần phải nói.

Tất cả mọi người ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ chọc giận vị Đại kiếm hào trước mắt.

Mấy tên lúc nãy cười nhạo càng run lẩy bẩy co rúm sang một bên, chỉ hy vọng vị ông lão trông có vẻ vô hại này sẽ không thù dai.

Trong lòng đồng thời cũng đang hối hận, vì sao lại đi sướng cái

miệng làm gì.

Ai mẹ nó ngờ được, một ông già bình thường lại kinh khủng như vậy?! "Sao hả?

Vẫn chưa nghĩ kỹ?" Luo Xiu nhìn Zoro sắc mặt dần dần khôi phục, nhưng vẫn không ngừng thở hổn hển, cười hỏi.

Thấy Zoro không có phản ứng, Luo Xiu cười cười.

Hắn rõ ràng cảm giác của Zoro hiện tại.

Zoro bây giờ giống như người đang nỗ lực đào vàng.

Hắn đã khổ cực nỗ lực bao năm, đào vàng ở vùng biển Đông Hải này, gần như không ai bằng.

Nhưng hiện tại bỗng nhiên xuất hiện một ông già, lơ đãng bày ra cho hắn thấy gia tài khủng khiếp như núi vàng trong túi, Zoro sao đỡ nổi?

Kiếm ý khủng bố mà Luo Xiu thể hiện ra, gần như đánh vỡ tam quan của Zoro.

Hắn chưa từng nghĩ tới, kiếm ý của một người có thể tu luyện đến mức kinh khủng như vậy.

Zoro cần tốn chút thời gian tiêu hóa.

Hơn nữa, không chỉ đạo kiếm ý kia, đồng dạng làm Zoro kinh hãi là, lão nhân gia trước mắt này, tùy tiện vẫy một cái, đã có thể làm thanh Hòa Đạo Nhất Văn Tự của hắn tự hành bay vào tay đối phương.

Chẳng lẽ kiếm thuật tạo chỉ đạt tới trình độ nhất định, có thể dùng ý niệm chưởng khống vũ khí sao?

Nhưng Hòa Đạo Nhất Văn Tự rõ ràng là vũ khí của hắn, vũ khí hắn dùng mười mấy năm! "Chậc chậc chậc, không hổ là Hòa Đạo

Nhất Văn Tự, một trong 21 thanh Đại Bảo Kiếm, cảm giác cầm tốt hơn cây đao cùi bắp bên hông ta nhiều." Luo Xiu chuyển ánh mắt lên thanh Hòa Đạo Nhất Văn Tự trên tay, buông tẩu thuốc, hai ngón tay vuốt nhẹ.

Tranh!

Vốn dĩ mộc mạc vô hoa, thanh phong ba tấc lập tức trong sáng như nước, hàn mang đại thịnh!

Bộ dáng kia, thậm chí so với bất kỳ thanh nào trong 12 thanh Cực Phẩm Đại Bảo Kiếm (Saijō Ō Wazamono) cũng hào không tốn sắc.

Sao có thể?!

Trong mắt Zoro và Tashigi đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Giờ phút này, trong mắt hai người, Hòa Đạo Nhất Văn Tự giống như một sinh vật sống, không chỉ vẻn vẹn là một món vũ khí.

Làm sao làm được?!

Ngược lại Luo Xiu thì vẻ mặt đạm nhiên, khẽ lẩm bẩm một câu. "Trở về đi." Luo Xiu nhẹ nhàng buông tay, thân đao Hòa Đạo Nhất Văn Tự phát ra một tiếng ong ong luyến tiếc, chậm rãi tự bay về vỏ đao.

Đao thân về vỏ, Zoro lập tức cầm lấy, rút ra ba tấc.

Nhưng lúc này, Hòa Đạo Nhất Văn Tự đã khôi phục bộ dáng mộc mạc vô hoa ban đầu, không còn triển lộ nửa điểm phong mang. "Tiền bối, ngài... làm thế nào vậy?!" Zoro thu hồi Hòa Đạo Nhất Văn Tự vào vỏ, đè xuống kinh hãi trong lòng, nhịn không được hỏi. "A a, chàng trai trẻ, loại vấn đề này nếu bây giờ cậu biết, ngược lại sẽ ảnh hưởng đến tâm của cậu, ta khuyên cậu không nên biết đáp án thì tốt hơn." Kỳ thật đáp án rất đơn giản, khi kiếm thuật của một người đạt tới một tầng thứ nào đó, có thể làm cho tất cả kiếm (đao) trong thiên hạ thừa

nhận.

Đổi câu khác mà nói, khi kiếm thuật của ngươi đạt tới đăng phong tạo cực, có thể khiến danh kiếm (đao) trong thiên hạ tôn làm chủ!

Nhưng đối với Zoro hiện tại, quá xa vời.

Muốn trở thành kiếm sĩ cường đại nhất, phải đi lên từng bước một.

Không phải tất cả mọi người đều giống hắn, có thể một bước lên trời.

Chương 42

Dù sao hắn cũng là nhân vật chính có hệ thống a.

Sau một hồi trầm mặc ngắn ngủi, Zoro hít sâu một hơi, chậm rãi buông xuống Hòa Đạo Nhất Văn Tự, mở miệng nói: "Tiền bối, tôi hiểu rồi." Nhìn bộ dạng này của Zoro, Luo Xiu cười cười, cầm bầu rượu uống một ngụm, cười a a nói: "Chàng trai trẻ, ăn cơm trước đi, không cần vội trả lời vấn đề trước đó của ta, trước khi ta rời khỏi quán rượu này, điều kiện ta đưa ra đều có hiệu lực." Luo Xiu nói xong, muốn đứng dậy rời đi.

Nhưng vừa xoay người, tầm mắt lại chuyển hướng cửa ra vào, mắt hơi híp lại, đưa tẩu thuốc lên miệng, rít một hơi, chậm rãi nhả ra làn khói đặc. "Ồ?

Lại tới một tên thú vị nữa." Lời hắn vừa dứt.

Kẽo kẹt...

Tiếng đẩy cửa vang vọng quán rượu yên tĩnh.

Cùng với cánh cửa bị đẩy ra, một người đàn ông mặc áo choàng đen, vác một thanh hắc đao to lớn, cất bước đi vào quán rượu.

Sau khi hắn đi vào, quán rượu vốn nhiệt độ không cao, lại lạnh thêm ba phần. "...Lại một kẻ nữa..." Khách khứa trong quán khóc không ra nước mắt.

Khoảnh khắc ánh mắt nhìn thấy người kia, cả người Zoro cứng đờ, thân thể không khống chế được run rẩy, nghiến răng từng chữ từng chữ nói. "Thế giới Đệ nhất Đại Kiếm hào...

Mắt Diều Hâu...

Mihawk!" Cuối cùng cũng gặp được người đàn ông kia! "Mắt

Diều Hâu...

Dracule Mihawk... lại ở trong này..." Những vị khách vốn đã bị kiếm ý của La Tu dọa cho sợ mất mật trước đó, khi nhìn thấy Mắt Diều Hâu Mihawk bước vào, tất cả đều rụt cổ lại.

Tuy đạo kiếm ý kia cực kỳ dọa người, nhưng bọn họ lại càng sợ hãi người đàn ông vác Hắc Kiếm sau lưng trước mắt này hơn.

Dù sao Mihawk cũng đã thành danh từ lâu, danh tiếng Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới ở trên biển khơi gần như không ai không biết, không ai không hiểu.

Còn La Tu trước khi nghỉ hưu cũng chỉ là một Trung tướng Hải quân Bản bộ mà thôi.

Danh hiệu "Giáo phụ Hải quân", trừ những Hải quân lớn tuổi ra, đám lính mới gia nhập căn bản chẳng biết là ai.

Zoro, người từ nhỏ đã lấy danh hiệu Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới làm mục tiêu, lại càng phản ứng mạnh hơn.

Nhìn người đàn ông đang chiếm giữ danh hiệu mà mình mơ ước bấy lâu nay suốt hơn mười năm qua, làm sao hắn có thể không hưng phấn?

Làm sao có thể không kích động?

Hai nắm đấm siết chặt, những thớ cơ căng cứng trên người đã bán đứng sự căng thẳng trong nội tâm Zoro.

Không chỉ Zoro, Tashigi vốn cũng là một kiếm sĩ, hơi thở lúc này cũng trở nên dồn dập.

Trong cả quán rượu, chỉ có Luffy đang ngủ say sưa và La Tu là vẫn bình chân như vại. "Cái tên này, sao lại về Biển Đông?" La Tu dừng động tác rời đi, tiếp tục ngồi trên ghế, rít một hơi tẩu thuốc, hai

mắt khẽ híp lại, nội tâm thầm nghĩ.

Đối với vị Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới trước mắt này, thực ra ông không có ấn tượng gì nhiều, nguồn tình báo duy nhất cũng chỉ từ nguyên tác truyện tranh One Piece.

Trong nguyên tác, tên này luôn giữ phong cách "ta làm theo ý ta", một lời không hợp là ra tay đánh nhau.

Trong truyện gốc, chỉ vì buồn chán, hắn đã đuổi cùng giết tận băng hải tặc Krieg - đám người vừa mới vào Đại Hải Trình được bảy ngày - chạy trối chết về tận Biển Đông.

Đó cũng là lần duy nhất Mihawk được biết đến là đã đi vào Biển Đông sau khi Vua Hải Tặc Roger bị xử tử.

Nhưng hiện tại thằng chắt nội Luffy còn chưa xuất hải, cốt truyện còn chưa bắt đầu, sao tên này lại đến sớm thế?

Khi các vị khách trong quán rượu nhìn về phía Mắt Diều Hâu Mihawk, ánh mắt của Mihawk cũng đang quét qua toàn bộ quán rượu.

Tên nhóc đang ngủ kia ư?

Tuyệt đối không thể nào.

Ăn cơm cũng ngủ được, lại còn có loại thao tác này sao?

Cô bé kiếm sĩ ôm danh đao kia ư?

Dáng dấp cũng không tệ, chỉ tiếc là còn quá trẻ, không thể nào luyện ra được loại kiếm ý kia.

Không... cũng không phải...

Nhưng ngay khoảnh khắc ánh mắt Mihawk rơi vào trên người La Tu, thần sắc hắn ngưng trọng hẳn lại.

Tìm thấy rồi!

Trong mắt Mihawk, La Tu có vẻ ngoài bình thường không có gì lạ, không có bất kỳ điểm khả nghi nào, tựa như một ông lão hàng xóm nghiện thuốc lá đang ngồi đó hút thuốc phơi nắng.

Nhưng dáng vẻ của La Tu thực sự quá bình phàm.

Là người thường xuyên tiếp xúc với cường giả, Mắt Diều Hâu trong lòng biết rất rõ, người càng như vậy thì càng đáng sợ.

Ví dụ điển hình nhất chính là Tóc Đỏ Shanks, và Vua Hải Tặc Gol D.

Roger bị xử tử mười tám năm trước.

Lần đó tận mắt nhìn thấy Roger bị xử tử, lúc đầu Mihawk nhìn Roger cũng chẳng phát hiện ra điểm gì đặc biệt.

Nhưng khi Roger nở nụ cười trên đài hành hình, Mihawk trong nháy mắt có cảm giác da đầu tê dại.

Cảm giác đó đến tận bây giờ hắn vẫn không thể quên.

Mà hiện tại, chính ông lão đang híp mắt nhìn hắn kia, lại mang đến cho hắn cảm giác giống hệt như lúc nhìn thấy vẻ bình phàm của Roger trên đài hành hình.

Trong cả quán rượu này, chỉ có người này mới có khả năng bộc phát ra loại kiếm ý mà hắn đã cảm nhận được trên biển khơi lúc nãy.

Còn về phần Zoro đứng sau lưng La Tu, thì trực tiếp bị Mắt Diều Hâu Mihawk bỏ qua.

Hắn chỉ cần liếc mắt là nhìn ra trình độ kiếm sĩ của Zoro.

Thực lực không tệ, nhưng còn lâu mới đủ tư cách làm đối thủ của hắn.

Cho nên, sau khi Mắt Diều Hâu Mihawk nhìn thấy La Tu, hắn liền khóa chặt ánh mắt lên người ông.

Hít sâu một hơi, Mihawk cất bước đi về phía La Tu.

Tận mắt nhìn thấy chủ nhân của đạo kiếm ý kia, nội tâm hắn căn bản không thể kiềm chế được nữa.

Kiếm ý nương theo kiếm khí không khống chế được mà tràn ra ngoài cơ thể.

Hắn muốn khiêu chiến!

Chương 43

"Hắn đi tới rồi..." "Chết tiệt... là để ăn cơm sao?" Nhìn thấy Mắt Diều Hâu Mihawk bước tới, khách khứa trong quán rượu đều nín thở, dường như mỗi bước chân của Mihawk đều dẫm lên nhịp tim của bọn họ.

Đặc biệt là khi Mihawk đi ngang qua một cái bàn, cái bàn đó lập tức xuất hiện mấy chục vết cứa sâu cạn không đồng nhất, giống như bị đao kiếm chém vào vậy.

Chỉ mới kiếm khí tràn ra ngoài cơ thể đã có hiệu quả như thế.

Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới, khủng bố như vậy sao!

Khi đến gần La Tu, Mắt Diều Hâu Mihawk rốt cuộc cũng dừng lại.

Nhưng chưa đợi hắn mở miệng nói chuyện, mọi người trong quán rượu liền thấy Zoro đứng sau lưng La Tu chộp lấy ba thanh kiếm bên người, bỗng nhiên bước lên, đứng đối diện với Mắt Diều Hâu Mihawk, sắc mặt ngưng trọng. "Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới, Dracule Mihawk!

Hôm nay, ta muốn ở đây phát ra lời khiêu chiến!" Zoro trầm giọng nói, đứng trước mặt Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới, phong mang tất lộ.

Chàng trai mười bảy tuổi vẫn chưa học được cách che giấu sự sắc bén của mình. "Khiêu chiến?" Lời nói vất vả lắm mới ấp ủ được lại bị Zoro cắt ngang, Mihawk sững sờ, nhưng cũng không tức giận. "Thú vị, kiếm sĩ đến từ Biển Đông muốn khiêu chiến sao.

Chàng trai trẻ, có dũng khí, ta chấp nhận lời khiêu chiến của

ngươi.

Nhưng trước đó, ta có một việc cần phải làm." Nói xong câu đó, Mihawk lại chuyển ánh mắt về phía La Tu, sắc mặt vô cùng nghiêm túc, trầm giọng nói: "Ta, Dracule Mihawk, ở nơi này phát ra lời khiêu chiến với tiền bối!

Lấy danh nghĩa Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới của ta!" Zoro đang ở trong trạng thái cao độ khẩn trương trực tiếp ngây ngẩn cả người.

Biểu cảm của Tashigi cũng cứng đờ trên mặt. "Bốp" một tiếng, bong bóng mũi của Luffy vỡ tan, cậu mơ mơ màng màng bò dậy, gãi gãi sau gáy, vẻ mặt ngơ ngác hỏi: "Hả?

Xảy ra chuyện gì thế?" "Hửm?" La Tu đang chuẩn bị xem kịch vui nghe thấy câu này, lông mày nhướn lên.

Tên này, nhắm vào ta sao?

Lời này vừa nói ra, quán rượu vốn yên tĩnh đến mức cây kim rơi cũng nghe thấy liền sôi trào. "Vãi!

Ta không nghe lầm chứ?" "Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới, chủ động phát ra lời khiêu chiến với người khác!" "Ông lão khủng bố kia rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Cường giả trong Hải quân sao?!" Có thể tận mắt nhìn thấy Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới khiêu chiến người khác, chuyện này có thể chém gió cả đời! "Khiêu chiến ta?" La Tu nâng mắt nhìn Mắt Diều Hâu Mihawk, lại rít một hơi thuốc, mày hơi nhíu lại. "Không sai." Mắt Diều Hâu Mihawk nghiêm túc nói. "Phù ~" Chậm rãi nhả ra khói thuốc, mặc cho khói đặc sặc người, La Tu lại trực tiếp đứng dậy rời đi, cuối cùng đặt mông ngồi về vị trí cũ, xua xua tay nói: "Ngại quá, lời khiêu chiến của ngươi... ta không chấp nhận!" "Ta không chấp

nhận!" Giọng nói vang lượng của La Tu truyền khắp cả quán rượu.

Lập tức, đám khách khứa vốn tưởng rằng có thể chứng kiến một trận đại quyết đấu đều ngây ra như phỏng, biểu cảm hưng phấn của tất cả mọi người đều cứng lại trên mặt, trông vô cùng buồn cười.

Quán rượu đang sôi sào bỗng chốc yên tĩnh trở lại. "Choang" một tiếng, người phục vụ vừa từ trong bếp đi ra trượt tay, bát canh thịt bò thơm nức đổ lênh láng đầy đất.

Âm thanh này trong tình huống hiện tại của quán rượu lại càng chói tai.

Lúc này Zoro hơi liếm môi, vì để bắt tên ác nhân Morgan, hắn đã cả ngày chưa ăn cơm rồi.

Nhưng Zoro không để ý chút nào, chỉ ngây ngốc nhìn La Tu đã ngồi trở lại chỗ cũ.

Được Mắt Diều Hâu Mihawk lấy danh nghĩa Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới ra khiêu chiến, đối với bất kỳ kiếm sĩ nào trên thế giới, đây đều thuộc về vinh diệu vô thượng.

Thế mà vị tiền bối kia, vậy mà lại từ chối!

Từ chối thẳng thừng!

Ngay cả bản thân Mắt Diều Hâu Mihawk trong mắt cũng tràn đầy vẻ khó hiểu.

Trong lòng hắn đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận chiến đỉnh cao với vị lão tiền bối không rõ danh tính này.

Nhưng ngàn vạn lần không ngờ tới, lời khiêu chiến nghiêm túc như vậy lại bị đối phương trực tiếp từ chối?!

Ý gì đây?!

Sợ hãi chiến đấu với hắn sao?

Không, Mihawk không nhìn ra nửa điểm sợ hãi trên người La Tu, ngược lại còn là một bộ dáng chẳng thèm quan tâm.

Khinh thường chiến đấu với hắn sao?

Cũng không phải!

Mihawk cũng không nhìn ra nửa phần khinh thường trong mắt ông lão.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến cho vị tiền bối kiếm đạo có kiếm ý tinh thuần đến cực điểm này lại từ chối so tài cao thấp một trận với kiếm sĩ đỉnh phong đang mang danh hiệu Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới? "La Tu tiền bối..." Tashigi nhìn ông lão đã ngồi lại vị trí, đang ăn uống thỏa thuê trước mặt, muốn nói lại thôi. "Nha đầu, đừng nói chuyện, nghiêm túc ăn cơm." Còn chưa đợi cô nói ra, La Tu liền mở miệng cắt ngang.

La Tu biết nha đầu này trong lòng muốn nói gì.

Vô phi là muốn bảo ông nhận lời khiêu chiến của Mắt Diều Hâu Mihawk.

Dù sao Tashigi cũng là một kiếm sĩ, trong mắt cô, ông cũng là một Đại Kiếm Hào có trình độ kiếm thuật không biết cao đến mức nào.

Có thể nhìn thấy hai vị Đại Kiếm Hào thực lực cực mạnh đối quyết, là giấc mơ của biết bao nhiêu kiếm sĩ.

Nhưng ông thì không a!

Ông lại không phải là kiếm sĩ chuyên nghiệp, tại sao phải đi nhận lời khiêu chiến của thằng nhóc Mắt Diều Hâu chứ?

Thằng nhóc Mắt Diều Hâu là ai?

Đương kim Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới, cường giả đỉnh phong từng đại chiến một trận bất phân thắng bại với Tứ Hoàng

Shanks Tóc Đỏ.

Đồng ý lời khiêu chiến của thằng nhóc này thì có lợi ích gì?

Trừ việc nổi danh thêm một chút ra thì chẳng có nửa điểm lợi ích nào cả!

Đầu tiên, thực lực của thằng nhóc Mắt Diều Hâu không thấp, theo La Tu thấy, nếu nhận lời thì chắc chắn sẽ là một trận ác chiến.

Thứ hai, kiếm thuật mà hệ thống cấp cho ông đã siêu phàm nhập thánh, siêu việt thằng nhóc Mắt Diều Hâu, đánh bại hắn cũng được thôi.

Nhưng ngoại trừ nổi tiếng hơn và đoạt lấy danh hiệu Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới ra, thì có lợi ích gì?

Chương 44

Căn bản là không có a!

Tuy thằng nhóc Mắt Diều Hâu mang danh hiệu Thất Vũ Hải, là một hải tặc.

Nhưng trên người tên nhóc này có bao nhiêu điểm tội ác?

Với tính cách của hắn, cùng lắm là chém mấy tên hải tặc chọc giận hắn mà thôi.

Muốn bảo hắn cầm kiếm chém bình dân, thằng nhóc Mắt Diều Hâu sợ là ngàn vạn lần không làm được.

Cho nên, đánh bại Mắt Diều Hâu, La Tu chẳng nhận được một điểm Trị số chính nghĩa nào.

Đã chẳng có chút lợi ích gì, tại sao ông phải chấp nhận lời khiêu chiến này chứ? "Ông cố, rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế?" Luffy vừa mới ngủ dậy vẻ mặt ngơ ngác.

Sao mấy tên xung quanh cứ nhìn chằm chằm ông cố như nhìn quái vật thế? "Tiểu tử, ăn cơm của cháu đi, quản nhiều chuyện làm gì." La Tu trừng mắt nhìn Luffy một cái, nói. "A, được ạ." Chép miệng hai cái, Luffy tiếp tục bắt đầu cắm đầu ăn như hổ đói.

Nhìn Luffy lại bắt đầu lang thôn hổ yết, Tashigi trong lòng một trận cạn lời.

Tâm của tên này lớn thật đấy... "Mihawk tiền bối, lời khiêu chiến của tôi..." Ở bên kia, Zoro dẫn đầu phá vỡ sự im lặng, đi đến bên cạnh Mắt Diều Hâu Mihawk, trầm giọng nói.

Nhưng mà, Mắt Diều Hâu Mihawk trong lòng đang cực kỳ uất ức lại chẳng thèm để ý đến Zoro, hắn xoay người đi đến trước mặt La

Tu đang ăn cơm, cung kính ôm quyền, nghiêm túc nói: "Tiền bối, đối với lần khiêu chiến này, ta vô cùng nghiêm túc, xin tiền bối hãy nhận lấy một lần khiêu chiến của ta!" Lại một lần nữa phát ra lời khiêu chiến!

Mọi người trong quán rượu đồng loạt kinh hô một tiếng.

Ông cụ này trong lòng Mắt Diều Hâu Mihawk rốt cuộc là tồn tại như thế nào, mà xứng đáng để Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới hạ mình khúm núm như vậy, chỉ để được khiêu chiến đối phương?

Chẳng lẽ ông cụ trước mắt này là một vị tiền bối kiếm đạo ẩn cư đã lâu?

Liên tưởng đến đạo kiếm ý lăng liệt bộc phát trên người La Tu trước đó, trong lòng đám quần chúng ăn dưa không khỏi có thêm nhiều suy đoán.

Zoro và Tashigi cũng đều kỳ quái nhìn Mắt Diều Hâu, đồng dạng đầy vẻ khó hiểu.

Đối với bọn họ, Mắt Diều Hâu Mihawk tương đương với ngọn núi lớn trên đỉnh cao kiếm đạo.

Nhưng trước mắt, ngọn núi lớn này lại có biểu hiện như vậy.

Bọn họ đương nhiên không biết La Tu đối với Mắt Diều Hâu Mihawk có ý nghĩa gì.

Mỗi khi nhớ lại đạo kiếm ý lúc nãy, Mắt Diều Hâu Mihawk lại có một loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Đứng trên đỉnh cao kiếm đạo quá lâu rồi, đã lâu lắm hắn không có cảm giác này.

Đặc biệt là vừa mới đến Loguetown, khi cảm nhận được luồng kiếm ý kia ở cự ly gần, Mắt Diều Hâu Mihawk thậm chí đã tìm lại

được cảm giác của lần đầu tiên cầm kiếm.

Hắn nhất định phải chiến một trận với chủ nhân của đạo kiếm ý này! "Cơm tối đã ăn chưa?" Nhìn bộ dạng của Mắt Diều Hâu Mihawk, La Tu bỗng nhiên hỏi một câu. "Cơm tối?" Mắt Diều Hâu Mihawk sững sờ, hơi trầm mặc một chút rồi thành thật trả lời: "Vẫn chưa ăn." "Vậy ngồi xuống cùng ăn đi, chuyện khiêu chiến ấy mà, chúng ta ăn xong rồi hãy nói, được không." Nhìn Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới cứ đứng lù lù trước mặt như thế, La Tu ăn cơm cũng cảm thấy là lạ.

Chẳng lẽ tiền bối không muốn đánh với ta trong trạng thái không tốt?

Nghe lời La Tu nói, Mắt Diều Hâu Mihawk trong lòng thầm lẩm bẩm một câu.

Nhất định là như vậy!

Nhìn ánh mắt chân thành của La Tu, Mihawk không khách khí ngồi xuống, cầm lấy một phần thịt nướng vốn thuộc về Luffy, thống khoái ăn.

Luffy thấy thế định phàn nàn một câu, nhưng lời đến bên miệng lại bị La Tu trừng mắt nuốt trở về.

Đồ ăn bị cướp, Luffy chỉ biết dùng mắt trừng trừng nhìn Mắt Diều Hâu Mihawk.

Nhưng mặc kệ ánh mắt của Mắt Diều Hâu Mihawk có dọa người đến đâu, chỉ cần là kẻ cướp đồ ăn, đều là kẻ thù của cậu!

Nếu ánh mắt có thể giết người, Mắt Diều Hâu Mihawk căn bản không thể là đối thủ của Luffy. "Còn nữa, Zoro tiểu tử, cũng đừng đứng đó nữa, cùng ăn đi." La Tu lại liếc nhìn Zoro đang đi theo Mắt Diều Hâu Mihawk, nói.

Trong lòng lại đang thầm oán: "Mấy tên kiếm sĩ này chẳng lẽ đều

là đầu óc một gân sao?" Trong lúc thầm oán, La Tu lại nhìn thoáng qua Tashigi đang ngoan ngoãn ăn cơm, trong mắt lộ ra vẻ an ủi. "Cô nhóc Tashigi ngoan ngoãn nghe lời, tuyệt đối không thể để cô bé trở thành con lừa bướng bỉnh giống hai tên kia, suốt ngày chỉ biết khiêu chiến với khiêu chiến." Nhìn Zoro đang thành thật ngồi xuống, La Tu thầm lẩm bẩm.

Đúng lúc những vị khách khác đang vẻ mặt ngơ ngác nhìn tổ hợp năm người ăn cơm kỳ quái trên cái bàn kia, thì đại môn quán rượu bỗng nhiên bị đẩy mạnh ra.

Cánh cửa đập vào tường phát ra tiếng "Rầm" thật lớn.

Smoker xông vào, vẻ mặt hung tợn nói: "Mắt Diều Hâu Mihawk, ta cảnh cáo ngươi đừng có làm loạn!" Nhưng khi nhìn thấy Mắt Diều Hâu Mihawk đang thành thật ngồi bên cạnh La Tu ăn cơm, biểu cảm trên mặt hắn lập tức cứng đờ.

Chuyện gì thế này?

Hắn không nhìn lầm chứ?

Mắt Diều Hâu Mihawk đang ngoan ngoãn ngồi cùng một bàn ăn cơm với Trung tướng La Tu?! "Này, thằng nhóc khói, ăn chưa?

Chưa thì cùng ăn đi." Dưới sự chiêu đãi của La Tu, tổ hợp ăn cơm năm người kỳ quái lập tức biến thành tổ hợp sáu người càng kỳ quái hơn.

Một kẻ tướng ăn đáng sợ, dường như muốn dùng ánh mắt giết chết tên nhóc thối Mắt Diều Hâu Mihawk.

Một cô bé Hải quân ngoan ngoãn đáng yêu nhưng ánh mắt cứ liếc qua liếc lại trên người La Tu và Mihawk.

Một Đại tá Smoker bảo hộ Loguetown lúc nào cũng chằm chằm nhìn Mắt Diều Hâu Mihawk.

Một Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới Mihawk lẳng lặng ăn cơm nhưng vẫn luôn dùng khóe mắt quan sát La Tu.

Một Thợ săn hải tặc Roronoa Zoro nổi danh nhất Biển Đông trong mắt tràn đầy chiến ý.

Và còn một ông lão tóc trắng chỉ lo lấp đầy bụng.

Mấy người này tụ lại một chỗ, nhìn kiểu gì cũng thấy kỳ quái.

Trong lúc mấy người bọn họ ăn cơm, người trong cả quán rượu cứ nhìn chằm chằm, thậm chí quên cả rượu và thức ăn trước mặt. "Thằng nhóc Mắt Diều Hâu, ngươi thật sự muốn khiêu chiến ta, đánh với ta một trận?" Mười mấy phút sau, La Tu rốt cuộc cũng ăn no buông bát đũa xuống, nhìn chằm chằm đôi mắt diều hâu của Mihawk, vẻ mặt nghiêm túc hỏi. "Thật sự muốn khiêu chiến ta, đánh với ta một trận?" Nghe La Tu nói, khách khứa đang ngầm quan sát trong quán rượu đều dựng lỗ tai lên, ánh mắt đồng loạt chuyển dời lên người La Tu.

Luffy có chút giật mình nhìn La Tu một cái, sau đó lại phẫn nộ nhìn Mắt Diều Hâu Mihawk, nghiến răng nghiến lợi nói: "Khiêu chiến?

Khiêu chiến cái gì?

Ông cố muốn thay cháu đánh tên này một trận sao?

Chương 45

Hừ!

Đến lúc đó ông cố nhất định đừng nương tay!" Mối thù cướp miếng ăn!

Không đội trời chung!

Còn cái tên ngậm xì gà kia nữa, cũng phải dạy dỗ một thể!

Miếng sườn hắn đang gặm kia cũng là của cháu!

Tashigi lại một trận cạn lời.

Đứa trẻ rắc rối, đúng là một tên dở hơi...

Tuy chỉ lớn hơn Luffy bốn tuổi, nhưng tâm tính của Tashigi lại trưởng thành hơn Luffy không ít.

Khác với Luffy vô tư lự, cô biết rất rõ Mắt Diều Hâu Mihawk - người đang hạ thấp tư thái trước mặt tiền bối La Tu - khủng bố đến mức nào.

Cho nên cô vội vàng kéo Luffy đang kêu gào lại.

Ngay cả Smoker và Zoro đang ăn uống thả cửa cũng dừng lại, đồng loạt nhìn về phía Mắt Diều Hâu Mihawk. "Tên này bị điên à, sao lại muốn khiêu chiến La Tu tiên sinh?

Không có đạo lý a...

La Tu tiên sinh lại không phải là Đại Kiếm Hào danh tiếng hiển hách gì..." Trong lòng Smoker nghĩ thầm, còn Zoro thì vẻ mặt ngưng trọng.

Mắt Diều Hâu Mihawk hít sâu một hơi, buông bát đũa trong tay xuống, thần tình trang nghiêm, trầm giọng nói: "Vị tiền bối này, việc

này ta cực kỳ nghiêm túc." Nếu không phải muốn thống khoái chiến một trận với La Tu, hắn có thể từ Đại Hải Trình ngàn dặm xa xôi chạy đến Biển Đông này sao?

Thậm chí trước đó đã hai lần hạ mình lấy danh nghĩa Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới mở miệng khiêu chiến.

Đủ để chứng minh thái độ của hắn đối với việc này. "Ngươi không phải đối thủ của ta." Một câu nói của La Tu như sét đánh giữa trời quang, ầm ầm nổ vang trong quán rượu.

Biểu cảm của tất cả khách khứa trong nháy mắt ngây dại. "Này này...

Ta không nghe lầm chứ..." Ông cụ kia nói Mắt Diều Hâu Mihawk không phải là đối thủ của ông?

Đó chính là Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới a!

Ông già kia nói Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới không phải là đối thủ của mình?

Thực lực mạnh, nhưng dù có kiêu ngạo thì cũng phải có mức độ chứ?

Ngay cả Tứ Hoàng Shanks Tóc Đỏ - Hoàng đế trên biển - cũng chỉ có thể đánh hòa với Mắt Diều Hâu Mihawk.

Shanks Tóc Đỏ là ai?

Đó chính là cường giả đứng trên đỉnh cao của đại dương a.

Dựa vào cái gì mà ông mở miệng nói người ta không phải đối thủ?

Không chỉ quần chúng ăn dưa, ngay cả Mắt Diều Hâu Mihawk cũng sững sờ tại chỗ.

Sau một thoáng trầm mặc, Mihawk điều chỉnh lại hô hấp, cau mày hỏi: "Tiền bối, sao lại nói ra lời này?" Xưa nay đều là hắn nói câu này

với kiếm sĩ khác, bây giờ lại nghe được câu này từ miệng người khác.

Lúc lần đầu tiên cảm nhận được kiếm ý của La Tu, hắn biết rõ ràng, kiếm ý của La Tu bất luận là độ tinh thuần hay trình độ hùng hồn của kiếm thế, đều ở trên hắn.

Ở phương diện kiếm đạo, hắn có thể tôn xưng La Tu một tiếng tiền bối.

Nếu không, hắn cũng sẽ không năm lần bảy lượt muốn khiêu chiến La Tu.

Nhưng độ tinh thuần của kiếm ý và trình độ hùng hồn của kiếm thế cũng không hoàn toàn đại biểu cho thực lực của một kiếm sĩ.

Ví dụ như kiếm ý và thế kiếm của Shanks Tóc Đỏ đều không bằng hắn, nhưng Shanks lại có thể dùng kiếm thuật đánh hòa với hắn.

Cho nên đối mặt với câu nói của La Tu, trong lòng hắn tự nhiên không phục. "Ta biết ngươi chắc chắn không đồng ý câu này." La Tu đem rượu còn dư trên bàn đổ vào bầu rượu, chậm rãi nói. "Nếu là ta, ta cũng sẽ không phục." Dù sao Mắt Diều Hâu cũng là Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới đương thời, tuy rằng hạ thấp thân phận khiêu chiến, nhưng trong lòng vẫn tràn đầy ngạo khí.

Nhưng câu nói này của La Tu tuy rằng có thành phần khoa trương, nhưng cũng không hoàn toàn là chém gió.

Nếu chỉ dùng kiếm thuật, La Tu tịnh không có lòng tin tuyệt đối đánh bại Mắt Diều Hâu Mihawk.

Dù sao độ thông thạo Haki Vũ trang mới được 83%, tuy không rõ cường độ Haki Vũ trang của Mắt Diều Hâu Mihawk, nhưng đã có thể trở thành cường giả đỉnh phong trên biển, thì chắc chắn mạnh hơn hắn hiện tại.

Nhưng, nếu ở dưới Tiên nhân hình thức, La Tu có đủ lòng tin đánh

bại thằng nhóc Mắt Diều Hâu.

Mà có thể đánh bại Mắt Diều Hâu, vậy thì tuyệt đối sẽ không nhẹ nhàng.

Dù sao Mihawk cũng là một trong những cường giả đỉnh phong nhất thời đại này.

Tuy cùng là Thất Vũ Hải, nhưng hắn không phải tên người cá Jinbe bị đánh bại trước đó.

Hiện tại, ông không có thời gian bồi tiếp thằng nhóc Mắt Diều Hâu múa kiếm ở đây, ông còn phải chạy về Hải quân Bản bộ nữa.

Có điều, thằng nhóc Mắt Diều Hâu đã hạ mình khiêu chiến, ông cũng không thể cứ cậy già lên mặt mà đánh vào mặt Mắt Diều Hâu được.

Vạn nhất thằng nhóc này thật sự giống như kẹo mạch nha, không đáp ứng thì dính lấy không đi nữa thì sao?

Lúc đó phải làm sao?

Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới cứ ở bên cạnh, cứ đòi khiêu chiến.

Ông cũng đâu phải thần thánh, ai mà chịu nổi chứ.

Thế là, La Tu tiếp tục mở miệng nói: "Bất quá lời khiêu chiến của ngươi, ta chấp nhận." "Tiền bối ngài... chấp nhận rồi?" Mắt Diều Hâu vốn đang vô cùng uất ức trong lòng vui vẻ.

Ngay cả Tashigi và Zoro ở bên cạnh thần sắc cũng đều có chút biến hóa.

Nhưng ngay sau đó, La Tu lại lắc đầu, nói: "Nhưng không phải hiện tại." "Không phải hiện tại?" Mắt Diều Hâu Mihawk lại sững sờ. "Một tháng sau." "Một tháng sau?" Mắt Diều Hâu Mihawk đầy mặt

khó hiểu. "Không sai, một tháng." La Tu gật đầu.

Ông đưa ra điều kiện này, ngoại trừ việc thời gian hiện tại gấp gáp, cũng có tính toán nhỏ của mình.

Thời gian một tháng, đủ để mở khóa phần thưởng giai đoạn hai rồi.

Đến lúc đó thực lực tiến thêm một bước, không cần dùng Tiên nhân hình thức, dùng thực lực bản thân ông cũng có lòng tin tuyệt đối chiến thắng thằng nhóc Mắt Diều Hâu.

Như vậy, cũng coi như xứng đáng với danh hiệu Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới của hắn.

Chương 46

Trong lúc nói chuyện, La Tu chỉ tay một cái, lập tức một đạo kiếm ý nhỏ hẹp tinh thuần cực điểm liền từ đầu ngón tay bay ra, bám vào mu bàn tay Mắt Diều Hâu Mihawk. "....." Cúi đầu nhìn đạo kiếm ý tinh thuần chỉ nhỏ bằng ngón tay trên mu bàn tay, nội tâm Mắt Diều Hâu Mihawk lặng lẽ chấn động.

Kiếm ý ly thể, lâu không tan?!

Vị tiền bối này trên phương diện kiếm đạo, rốt cuộc đã đi đến bước nào rồi?!

Nhưng câu nói tiếp theo của La Tu, lại làm cho Mắt Diều Hâu Mihawk càng thêm chấn hám. "Đạo kiếm ý này có thể duy trì trên người ngươi thời gian một tháng, đến lúc đó ngươi có thể nương theo đạo kiếm ý này dẫn đường tìm được vị trí của ta." Kiếm ý ly thể, cư nhiên có thể duy trì tồn tại một tháng?!

Mắt Diều Hâu Mihawk bỗng nhiên cảm thấy ông lão trước mắt có chút không chân thực.

Kiếm ý ly thể, lâu không tan, còn có thể mượn kiếm ý này tìm kiếm bản thân...

Mắt Diều Hâu Mihawk thẫn thờ nhìn chằm chằm đạo kiếm ý trên mu bàn tay, lâm vào trầm tư. "Đề nghị này của ta, ngươi có nguyện ý không?" La Tu bình tĩnh nhìn Mắt Diều Hâu Mihawk trước mắt, hỏi.

Nhưng Mắt Diều Hâu Mihawk dường như không nghe thấy lời La Tu, vẫn cứ ngây người ở đó, trong miệng lẩm bẩm thì thầm, không biết đang nói cái gì.

La Tu thấy thế, cũng không sốt ruột, cầm tẩu thuốc dựa vào lưng

ghế, ung dung hút thuốc.

Zoro bên cạnh đã sớm trừng lớn mắt, không thể tin nổi nhìn đạo kiếm ý trên mu bàn tay Mắt Diều Hâu.

Thực lực đạt tới cấp độ Kiếm hào, đối với thứ huyền chi hựu huyền như kiếm ý cũng đã có một chút lý giải.

Nhưng hắn chưa bao giờ nghe nói, kiếm ý có thể làm được như vậy.

Ly thể không tan?

Còn có thể kiên trì lâu đến một tháng?!

Kiếm thuật của vị tiền bối này, rốt cuộc đạt tới tầng thứ như thế nào?!

Zoro không phải lần đầu tiên tự hỏi vấn đề này rồi.

Tam quan của hắn hôm nay cũng không phải lần đầu tiên bị phá vỡ.

Thậm chí hiện tại Zoro đều có chút quen rồi.

Tiếp theo vị lão tiền bối tóc trắng kia có làm ra chuyện xuất cách gì nữa, hắn cũng sẽ không kinh ngạc quá nhiều.

Nhưng hôm nay, Zoro lại thật sâu cảm giác được kiến thức của mình trên kiếm đạo rốt cuộc nhỏ bé đến nhường nào.

Con đường kiếm đạo đối với hắn, vẫn còn vô cùng dài.

Giờ khắc này, ngọn lửa muốn khiêu chiến Mắt Diều Hâu Mihawk trong lòng Zoro bỗng yếu đi.

Hắn cần phải trở nên mạnh hơn!

Trầm mặc năm phút đồng hồ sau, Mắt Diều Hâu Mihawk một lần nữa ngẩng đầu.

Lần này, ánh mắt của hắn bình tĩnh lại, sự sắc bén vốn có đã thu liễm hết thảy. "Hóa ra là như vậy, ta hiểu rồi..." Mắt Diều Hâu Mihawk nội tâm minh ngộ.

Theo hắn thấy, La Tu tặng một luồng kiếm ý, là để hắn nhìn rõ chênh lệch với đối phương.

Đem một luồng kiếm ý bám vào cánh tay hắn, là để thời khắc nhắc nhở hắn.

Còn việc dời lại khiêu chiến một tháng, là để hắn sau khi cảm giác được chênh lệch với tiền bối, trong thời gian một tháng này, nỗ lực tu luyện, tăng cường thực lực.

Tiền bối không muốn đánh bại hắn chỉ có chút thực lực này, tiền bối muốn hắn trở nên mạnh hơn!

Mạnh đến mức được đối phương tán thành.

Còn về danh hiệu Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới kia, đối phương chưa bao giờ để vào mắt.

Kiếm thuật vô địch thiên hạ, danh hiệu Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới có hay không thì đã sao?!

Thông suốt hết thảy, ý niệm uất ức trong lòng Mắt Diều Hâu Mihawk trước đó quét sạch sành sanh, đứng dậy cung kính ôm quyền hành lễ với La Tu, cung kính nói: "Tiền bối dụng tâm lương khổ, tại hạ đã hiểu.

Một tháng sau, vô luận tiền bối thân ở phương nào, tại hạ sẽ đi tới bên cạnh tiền bối, cùng tiền bối có một trận chiến đấu nhẹ nhàng vui vẻ!" Biểu hiện này của Mắt Diều Hâu, khiến La Tu có chút sờ không được đầu óc.

Cái gì gọi là dụng tâm lương khổ, cái gì gọi là hiểu rồi?

Này, mấy tên có thiên phú các ngươi thật đúng là chọc người ta tức chết mà, ta đặc biệt chỉ cho ngươi cái kiếm ý để ngươi làm chỉ dẫn đường đi, thế mà ngươi cũng có thể lĩnh ngộ được một số thứ?

Mẹ kiếp, đúng là người so với người tức chết người.

Năm đó ở Hải quân, cường độ huấn luyện của ông mạnh hơn người khác gấp mấy lần, cuối cùng mới kham kham đạt được thực lực Hải quân Trung tướng, La Tu trong lòng một trận bực bội.

Dựa vào cái gì mà thiên tài có thể tùy tùy tiện tiện biến cường?

Quan trọng là thứ Mắt Diều Hâu lĩnh ngộ được, còn là do ông cho.

Đây không phải cố tình chọc tức ông sao?

Quan trọng hơn nữa, hiện tại La Tu là một tiền bối kiếm đạo, không thể mở miệng hỏi Mắt Diều Hâu rốt cuộc đã lĩnh ngộ được cái gì.

Thậm chí còn phải biểu hiện ra một bộ dạng vui mừng.

Đây mới là điều tức nhất.

La Tu nghiến răng nghiến lợi cưỡng ép đè xuống lửa giận trong lòng, hư ngụy gật đầu. "Đã như vậy, vậy chúng ta hẹn một tháng sau gặp lại." Tiếng nói vừa dứt, trong mắt Mắt Diều Hâu Mihawk hiện lên một tia đấu chí, xoay người rời đi.

Nhưng trước khi bước ra khỏi cửa lớn quán rượu, hắn lại quay đầu, sắc mặt cung kính nhìn La Tu, mở miệng nói: "Tại hạ Dracule Mihawk, không biết danh húy của tiền bối?" La Tu nhìn bộ dạng cung kính của Mihawk, hỏa khí trong lòng cũng tiêu tan không ít. "Thôi, đã thằng nhóc Mắt Diều Hâu đều đã lĩnh ngộ được rồi, vậy thì cơ duyên của hắn, ông đây còn nhỏ mọn làm gì." Trong lòng cười mắng một câu, khóe miệng La Tu nhếch lên, cười nói: "Hải quân, La Tu." "Hải quân, La Tu?" Mắt Diều Hâu Mihawk lặp lại lầm bầm một câu, lại cúi

đầu chào La Tu một cái, rồi cất bước đi ra khỏi quán rượu.

La Tu không biết, sau khi hét lên danh hiệu của mình, không chỉ Mắt Diều Hâu Mihawk, mà tất cả mọi người trong quán rượu đều ghi nhớ cái tên này.

Ông càng không biết là, hôm nay cho dù không đánh với Mắt Diều Hâu Mihawk, càng không có đánh bại Mắt Diều Hâu, thì danh hiệu của ông cũng sẽ trong thời gian ngắn ngủi, vang vọng khắp biển khơi!

Nhìn Mắt Diều Hâu đi rồi, La Tu thu hồi ánh mắt, trong lòng rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm. "Cuối cùng cũng tống cổ được tên này rồi." Nhưng nghĩ đến khiêu chiến một tháng sau, La Tu có chút đau đầu.

Hoàn toàn là chuyện lãng phí thể lực mà.

Có thời gian đó, thà đi Tân Thế Giới tìm một tên hải tặc tiền truy nã mấy trăm triệu mà đánh một trận còn hơn.

Trong lúc La Tu đang thầm oán, Zoro bên cạnh La Tu bỗng nhiên đứng dậy, sau đó trực tiếp quỳ xuống đối diện với La Tu, lấy đầu đập đất, ngữ khí thành khẩn, thanh âm vang dội nói: "Xin ngài hãy nhận ta làm đệ tử!

Hãy để cho ta đi theo ngài tu hành đi!

La Tu tiền bối!" "Thu làm đệ tử?" La Tu nhướn mày, biểu cảm có chút kinh ngạc.

Chương 47

Tuy rằng tiếp xúc với Zoro không nhiều, nhưng từ trong nguyên tác có thể biết, Zoro là một tên cực kỳ kiêu ngạo.

Trong nguyên tác, Zoro bại dưới tay thằng nhóc Mắt Diều Hâu, sau khi được Mắt Diều Hâu thừa nhận, cũng chỉ lấy kiếm chỉ trời, thống khổ thề rằng sẽ không bao giờ thất bại nữa.

Hắn bái sư Mắt Diều Hâu là vì băng hải tặc Mũ Rơm bị tiêu diệt toàn bộ ở quần đảo Sabaody, nhận thức sâu sắc được thực lực không đủ, không thể bảo vệ đồng đội.

Vì để có được sức mạnh bảo vệ đồng đội mới hạ quỳ.

Nhưng hiện tại, Zoro lại muốn bái ông làm thầy.

Điều này làm cho La Tu có chút khó hiểu.

Rít một hơi thuốc, La Tu chậm rãi hỏi: "Vì sao?" "Vì niềm tin trong lòng, vì siêu việt, vì trở thành kẻ mạnh nhất!

Vì trở thành Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới!" Zoro lớn tiếng hét lên, lời nói mạnh mẽ. "Roronoa Zoro..." Cùng là kiếm sĩ, Tashigi vô cùng hiểu suy nghĩ của Zoro.

Đối với cấp bậc này, thậm chí là cấp bậc kiếm sĩ của Zoro, La Tu tiền bối giống như ngọn núi cao nhất trên đỉnh phong kiếm đạo.

Muốn dựa vào nỗ lực của mình vượt qua ngọn núi cao này, gần như là chuyện không thể nào.

Loại kiếm ý khủng bố tuyệt luân kia đủ để Tashigi đánh trống lui quân trong lòng.

Đối với Tashigi, siêu việt La Tu tiền bối bị cô từ đáy lòng cho rằng

là chuyện không thể nào.

Nhưng không ngờ, Zoro vậy mà lại vì muốn siêu việt La Tu tiền bối, từ đó bái đối phương làm thầy.

Chẳng lẽ trong lòng Zoro, chưa bao giờ cho rằng vĩnh viễn không có khả năng siêu việt La Tu tiền bối sao? "Vì muốn vượt qua ta?" La Tu sững sờ, rồi cười ha hả. "Trò giỏi hơn thầy?

Ha ha ha, thú vị, thật thú vị, không hổ là Roronoa Zoro, Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới..." "La Tu tiền bối, xin hãy nhận lấy ta!" Zoro bất chấp ánh mắt và lời bàn tán xôn xao của người khác, một lần nữa trầm giọng nói. "Ta sẽ không nhận ngươi làm đệ tử." Sau khi cười to, La Tu rít một hơi tẩu thuốc, chậm rãi mở miệng nói. "Tại sao?" Zoro ngẩng đầu, muốn tìm kiếm đáp án trên người La Tu. "Nhóc con, ngươi phải hiểu, đường của người khác dù có dài rộng, có dễ đi đến đâu, thì đó cũng là đường do người khác đi ra, con đường này cũng không nhất định thích hợp với ngươi.

Đi theo ta có lẽ ngươi sẽ trở nên mạnh mẽ, nhưng tuyệt đối không cách nào trở thành kẻ mạnh nhất." "Không cách nào trở thành kẻ mạnh nhất?" Zoro nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư. "Muốn trở thành kẻ mạnh nhất, thì không được đi con đường người khác đã đi, chỉ có tự mình khai thác ra con đường của riêng mình, mới có khả năng trở thành kẻ mạnh nhất!

Nhận chuẩn con đường đó, rồi đi tiếp đi!" La Tu nói xong câu đó, chậm rãi đứng dậy, đi về phía cửa, ra vẻ thế ngoại cao nhân.

Kỳ thực nói nhiều như vậy, là vì kiếm thuật của ông là do hệ thống tặng, căn bản không biết dạy người ta thế nào thôi.

Bằng không thì, nhận một người trong tương lai có khả năng trở thành Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới làm đồ đệ, cũng rất hời. "Khai thác ra con đường của riêng mình..." Trong mắt Zoro dần dần xuất

hiện một tia sáng tỏ.

Nếu để La Tu nhìn thấy, khẳng định lại muốn thầm mắng sự đáng ghét của mấy tên thiên tài này.

Khi La Tu đi tới cửa, ông dừng bước, nói: "Tuy rằng ta sẽ không nhận ngươi làm đệ tử, nhưng ta trước đó đã đáp ứng dạy ngươi một chiêu, trong khoảng thời gian ngắn ngươi có thể đi theo bên cạnh ta, ta có thể chỉ điểm vài cái trên kiếm đạo." Nói xong, La Tu trực tiếp bước đi ra khỏi quán rượu.

Sau khi La Tu rời đi, tia sáng tỏ trong mắt Zoro càng phát ra mãnh liệt, cuối cùng, trong mắt Zoro bộc phát ra một đoàn tinh quang, thân thể xoay về hướng cửa lớn trọng trọng dập đầu ba cái. "Đa tạ La Tu tiền bối chỉ điểm!" Thế nhưng, tiếng nói vừa mới dứt, khuôn mặt già nua của La Tu liền lại xuất hiện ở cửa, cười hắc hắc nói: "Đúng rồi Zoro, lúc đi ngàn vạn lần đừng quên thanh toán hóa đơn nhé.

Đây là chuyện chúng ta đã ước định xong rồi nha." Giờ khắc này, La Tu và dáng vẻ thế ngoại cao nhân lúc trước hoàn toàn là hai người khác nhau, làm cho Smoker vốn đang nảy sinh lòng sùng bái ngã ngửa.

Tính cách La Tu tiên sinh thật là... biến hóa vô thường a... "Biết rồi...

ăn cơm đi, phản chính không cần ta trả tiền." Smoker lần nữa cầm bát đũa lên, lúc này Luffy lại một bước xông đến bên người Zoro, toét miệng cười nói: "Này, cậu tên là Zoro nhỉ, Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới, dáng vẻ rất lợi hại nha, không bằng như vậy, gia nhập băng hải tặc của tớ, làm đồng đội của tớ đi." Nhìn bộ mặt tươi cười của Luffy, Zoro nhíu mày, nói: "Tại sao ta phải gia nhập băng hải tặc của ngươi?" Luffy cười hì hì nói: "Bởi vì hai chúng ta có lý tưởng giống nhau a." Nghe câu này, Zoro nhướn mày, nói: "Ngươi cũng muốn trở thành Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới?" Zoro biết Luffy và La Tu tiền

bối quan hệ không cạn, nếu không Luffy không thể nào gọi La Tu là ông cố.

Đã là vãn bối của ông, vậy thì La Tu tiền bối khẳng định đã cho Luffy không ít sự ủng hộ trên kiếm đạo.

Chỉ kỳ quái là, hắn không phát hiện ra dấu vết của kiếm trên người Luffy. "Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới?

Không không không, tớ cũng không muốn trở thành cái đó." Luffy cười hắc hắc, nói: "Mục tiêu của tớ là trở thành người tự do nhất trên biển khơi!

Vua Hải Tặc!" "Vua Hải Tặc?" "Vua...

Hải Tặc..." Tiếng nói của Luffy vừa dứt, Smoker và Tashigi đồng loạt nhìn về phía Luffy, sắc mặt nghiêm túc. *** "Alo?

Tiểu Garp à, yên tâm đi, ta có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Sao?

Không tin tưởng ông già này hả?

Thân thể ta còn cứng cáp lắm, đừng nói một hai ngàn tên hải tặc tép riu, hải tặc hơn trăm triệu ở trước mặt ta cũng không đủ nhìn.

Được rồi, không nói nữa, ta sắp phải xuất hàng rồi.

Ngồi quân hạm cái gì chứ, ta có chiếc thuyền nhỏ rồi, yên tâm, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.

Thế nhé, cúp đây." Sáng sớm hôm sau, La Tu lôi kéo Luffy và Zoro vẫn chưa tỉnh ngủ đi tới cảng Loguetown.

Tuy La Tu chỉ ở Loguetown chưa đầy một ngày.

Nhưng lần này khi xuất hàng, gần như toàn bộ binh sĩ của Loguetown đều tới cảng.

Hơn ba trăm binh sĩ đứng đông nghịt gần như chật kín cả bến cảng.

Nguyên nhân không có gì khác.

Chỉ trong một đêm, cả căn cứ Hải quân đều biết đến danh hiệu "Giáo phụ Hải quân".

Tuy danh hiệu này vô cùng xa xưa, nhưng tất cả binh sĩ Hải quân ở căn cứ đều rõ ràng, nếu không có ông lão trước mắt này, hôm qua cũng không thể nào bắt sống được hơn ba ngàn tên tù binh hải tặc kia.

Phải biết rằng, một lần bắt được hơn ba ngàn tên hải tặc, đối với một căn cứ Hải quân là vinh diệu lớn đến mức nào.

Vì việc này, Tổng bộ Hải quân thậm chí chuyên môn gọi điện tiến hành ngợi khen, thậm chí phát tiền thưởng cho mỗi người.

Tất cả đều phải quy công cho ông lão tóc trắng râu trắng, vẻ mặt hiền lành trước mắt này.

Ngồi lên chiếc thuyền buồm nhỏ chuyên môn xin của Smoker, La Tu vẫy vẫy tay với Smoker và đám binh sĩ đến tiễn đưa. "Thằng nhóc khói, nha đầu, còn có các vị, lão phu cũng không nói nhiều nữa, đi đây." La Tu vẫy tay với mọi người sau lưng, nhảy lên chiếc thuyền buồm nhỏ.

Chương 48

Luffy và Zoro cũng đều trước sau nhảy lên. "Được rồi, đừng đứng ở đây nữa, đều về đi thôi.

Ái chà nha đầu, lại đa sầu đa cảm rồi à, ai nha, lão phu sợ nhất là nhìn phụ nữ khóc, ngoan, đừng khóc nữa, khóc nữa là xấu lắm đấy.

Lão phu bảo đảm, lần sau gặp lại, nhất định sẽ dạy cháu kiếm thuật thượng thừa được không?" Trong lúc nói chuyện, chiếc thuyền buồm nhỏ của La Tu nương theo gió rời xa cảng. "Toàn thể binh sĩ chú ý!" Nhìn chiếc thuyền nhỏ chậm rãi đi xa, Smoker đứng thẳng người, hét lớn một tiếng: "Chào!" Một khắc sau, bao gồm cả Smoker và Tashigi, toàn thể binh sĩ Hải quân đồng loạt hướng về phía La Tu làm một cái quân lễ.

Trang nghiêm túc mục.

Trong mắt tất cả mọi người đều tràn ngập sự kính bội.

Cách đó không xa, đám công nhân đang làm việc ở bến cảng lúc đầu tưởng xảy ra chuyện lớn gì.

Nhưng định thần nhìn lại, liền thấy được La Tu - người hôm qua ngồi quân hạm xuống đây. "Đó không phải là ông cụ hôm qua sao, đúng là một nhân vật lớn." "Tôi nói mà, không phải nhân vật lớn thì sao có thể khiến Đại tá Smoker phái quân hạm đi đón chứ?" "Chậc chậc chậc, cái trận thế này, ông cụ này không đơn giản nha." "Di?

Báo chí hôm nay, có ai xem chưa?" "Cho tôi một tờ." "Tôi cũng một tờ." "Hửm?

Tin tức lớn, nguyên Trung tướng Hải quân Bản bộ, Giáo phụ Hải quân La Tu, sẽ nghênh chiến Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới Dracule

Mihawk sau một tháng nữa!

Danh hiệu Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới liệu có đổi chủ hay không, kết quả trận chiến này rốt cuộc ra sao, hãy đợi một tháng sau, để chúng ta mỏi mắt mong chờ!" "Chậc chậc, Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới... là cái tên kia hả?

Ánh mắt nhìn thật đáng sợ." "Di?

Cái ông Giáo phụ Hải quân La Tu này sao giống ông cụ vừa mới rời khỏi bến cảng thế nhỉ..." "Cái gì mà giống!

Chính là ông cụ đó đấy được không?!" "Hít...

Trung tướng Hải quân Bản bộ?

Giáo phụ Hải quân?

Lai lịch lớn như vậy, hèn gì binh sĩ cả căn cứ đều ra tiễn." ...

Cùng lúc đó, tại Marineford - Tổng bộ Hải quân.

Trong văn phòng Thủy sư Đô đốc Sengoku.

Sengoku đặt điện thoại xuống cười ha hả với Garp, nói: "Lão gia tử đã rời khỏi Loguetown rồi, e rằng hôm nay có thể tiến vào Đại Hải Trình, không bao lâu nữa sẽ tới được Hải quân Bản bộ." "Tên này còn có tâm trạng cười?

Còn không mau khuyên La Tu tiên sinh đi." Sengoku lắc đầu. "Thủy sư Đô đốc Sengoku, tin tức báo chí hôm nay." Bỗng nhiên, một lính truyền tin gõ cửa đi vào, cầm một tờ báo đi tới, mở miệng nói. "Ừ, ta biết rồi, để trên bàn đi," Sengoku gật đầu nói.

Báo chí cũng là một trong những nguồn thu thập tin tức trên biển, cho nên Sengoku mỗi ngày đều sẽ xem báo mới nhất.

Đợi lính truyền tin đi rồi, Garp vớ lấy tờ báo trên bàn xem. "Xem thử hôm nay có đại sự gì phát sinh không nào..." Nhưng mà, khi Garp

nhìn thấy tiêu đề trang nhất, sắc mặt cứng đờ, sau đó trên mặt hiếm thấy lộ ra một tia phẫn nộ, ném mạnh tờ báo đi, giận dữ nói: "Hừ!

Đưa tin cái thứ gì thế này?

Lão gia tử làm sao có thể nghênh chiến thằng nhóc Mắt Diều Hâu kia chứ?!

Mấy tòa soạn báo này vì muốn câu view, đúng là chuyện gì cũng có thể bịa đặt ra được!" "Garp, sao thế?" Thấy Garp hiếm khi nổi giận, Sengoku buông công việc trên tay xuống, cau mày hỏi. "Ông tự xem đi!" Garp khoanh tay trước ngực, ngồi trên ghế sofa thở phì phò nói.

Sengoku cầm lấy tờ báo, khi nhìn thấy tin tức trên báo, đồng tử co rụt lại, trên mặt hiện lên một tia kinh hãi.

Sengoku khác với Garp, ông biết rất rõ, tờ báo này đăng lên trang nhất, không thể nào truyền bá tin giả.

Đã tin tức này có thể xuất hiện trên trang nhất, chứng minh tuyệt đối là sự thật.

Nhưng!

Tại sao Đệ Nhất Đại Kiếm Hào thế giới Mắt Diều Hâu Mihawk lại muốn đi khiêu chiến La Tu tiên sinh đã trăm tuổi cao linh chứ?

Sengoku bỗng nhiên nhớ tới cỗ kiếm ý kinh thiên cảm nhận được trước đó. "Không thể nào..." Sengoku lẩm bẩm tự nói.

Cỗ kiếm ý kinh thiên kia, chính là truyền đến từ hướng Biển Đông.

Mắt Diều Hâu trên báo, cũng đang ở Biển Đông! ...

Tại Tân Thế Giới, vùng biển của Tứ Hoàng.

Trên tàu Moby Dick. "Ace, sao cậu cứ một bộ dạng tâm hồn treo ngược cành cây thế?

Trên báo đưa tin chuyện gì sao?" Đội trưởng đội 1 "Phượng Hoàng" Marco nhìn Đội trưởng đội 2 "Hỏa Quyền" Ace đang nâng tờ báo, một bộ dạng mất hồn mất vía, không khỏi hỏi. "Marco, ông cụ này... là ông cố của tôi, tại sao lại bị Mắt Diều Hâu Mihawk nhắm trúng chứ?

Chuyện khiêu chiến này rốt cuộc là sao?" Ace vẻ mặt khó hiểu đưa tờ báo cho Marco, hỏi.

Cùng thời gian đó, trong khoang thuyền, Râu Trắng cầm cùng một tờ báo, lâm vào trầm tư. "Khiêu chiến..." Nhìn hai người trên báo, Râu Trắng nhớ lại mấy chục năm trước, lúc còn trẻ, đã gặp người đàn ông này.

Nhưng vô luận hồi ức thế nào, ông cũng không thể tìm thấy nửa phần tin tức liên quan đến kiếm sĩ từ trên người người đàn ông đó. ...

Vùng biển Tóc Đỏ.

Trên tàu Red Force.

Trong mắt Tóc Đỏ Shanks bắn ra tinh mang. "Tên Mihawk kia, tìm được đối thủ rồi sao?" "Này!

Lão đại, hay là để chúc mừng Mihawk tìm được đối thủ, chúng ta mở tiệc đi?!" "Ta đồng ý!" "Ta cũng đồng ý!" ...

Vùng biển Bách Thú.

Tứ Hoàng "Bách Thú" Kaido đang uống từng ngụm rượu mạnh, biểu cảm đau khổ.

Chương 49

Nhưng sau khi nghe thuộc hạ báo cáo, biểu cảm Kaido biến đổi mạnh, giận dữ nói: "Cái gì?

Người đàn ông đó?!" ...

Vạn Quốc. "Khiêu chiến?!" Big Mom Charlotte Linlin híp mắt lại. ... "Fufufufufu, Giáo phụ Hải quân và Mắt Diều Hâu Mihawk?

Thú vị, thú vị..." Tại vương cung Dressrosa, Thất Vũ Hải Doflamingo một thân áo khoác lông chim dường như thập phần hứng thú với tin tức này. ...

La Tu đang ung dung hút thuốc trên biển khơi, tịnh không biết chuyện ông cùng Mắt Diều Hâu Mihawk ước định khiêu chiến sau một tháng nữa, đã cả thế giới đều biết.

Càng sẽ không biết, một tháng sau, trận chiến kia sẽ được tiến hành dưới sự chú ý của vạn người. *** Tứ Hoàng, vùng biển Râu Trắng. "Rào" một tiếng.

Một bóng người màu xanh lam từ dưới biển nhảy lên, trực tiếp nhảy lên chiếc thuyền Moby Dick khổng lồ cao hơn mặt biển chừng hai mươi mét, mang theo một đóa hoa nước thạc đại trên mặt biển.

Nhìn kẻ đột nhiên tới, các thành viên băng hải tặc Râu Trắng phụ trách cảnh vệ trên boong thuyền lập tức vây lại, mười mấy thanh đao thương toàn bộ nhắm ngay vị khách không mời mà đến này. "Thất Vũ Hải Jinbe?

Ngươi tới làm gì?!" Người này không phải ai khác, chính là "Hải Hiệp" Jinbe trước đó bị La Tu đuổi đi ở làng Cocoyasi tại Biển Đông.

Tuy năng lực khôi phục của tộc Người cá dị thường kinh người,

nhưng giờ khắc này cánh tay trái bị thương của Jinbe vẫn có chút vô lực buông thõng bên người. "Tôi tìm đội trưởng đội 2 của quý băng, Ace, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với cậu ấy." Bởi vì một câu nói của Râu Trắng đã cứu vớt Đảo Người Cá, cho nên Jinbe vô cùng kính ngưỡng Râu Trắng, đồng thời cũng có giao tình không cạn với không ít đội trưởng của băng Râu Trắng.

Nhưng bởi vì thân phận Thất Vũ Hải đặc thù, Jinbe và băng Râu Trắng qua lại đều hành động trong tối, cho nên tịnh không phải tất cả mọi người trong băng Râu Trắng đều biết Jinbe, thậm chí có một số hải tặc mới gia nhập còn cho rằng Thất Vũ Hải Jinbe là kẻ địch của bọn họ. "Các anh em, đều dừng tay, Jinbe tiên sinh không phải kẻ địch của chúng ta, vũ khí đều bỏ xuống đi." Đúng lúc này, một con chim lớn toàn thân thiêu đốt ngọn lửa màu xanh lam từ trên trời giáng xuống, ngăn ở trước mặt đám thành viên băng Râu Trắng. "Đội trưởng Marco." Nhìn thấy người tới, đông đảo thành viên hải tặc đoàn không có bất kỳ do dự nào, dồn dập buông vũ khí trên tay xuống. "Jinbe, đã là lúc nào rồi, nếu để Chính phủ Thế giới phát hiện quan hệ giữa chúng ta, thì sẽ có ảnh hưởng lớn đối với danh hiệu Thất Vũ Hải đấy." Nhìn Jinbe, Marco cười nói.

Bỗng nhiên, Marco nhíu mày, nhìn chằm chằm vai Jinbe hỏi: "Jinbe, vai của ông bị sao thế?" "Vai của tôi không có gì đáng ngại, Marco tiên sinh, phiền toái thông báo cho Ace tiên sinh một tiếng, tôi có việc gấp muốn nói cho cậu ấy." Jinbe nói thẳng. "Ace?" Marco nghe vậy, hơi hơi nhíu mày nói: "Ace hiện tại đang ở trong khoang thuyền đàm luận công việc với Bố Già, tôi đi gọi cậu ấy ra." Nói xong, Marco lần nữa biến thành con chim lớn toàn thân thiêu đốt hỏa diễm kia, bay về phía khoang thuyền.

Một lát sau, Đội trưởng đội 2 Hỏa Quyền Ace liền cùng Marco hai người đi ra boong tàu. "Jinbe lão đại, sao thế?

Hửm?

Cánh tay trái của ông sao vậy, bị thương à?" Ace cũng chú ý tới vấn đề ở vai Jinbe, không khỏi nhíu mày.

Trước khi gia nhập băng Râu Trắng, hắn và Jinbe thuộc về kiểu không đánh không quen biết.

Đến nay trong đầu hắn vẫn còn lưu giữ kinh nghiệm suýt chút nữa bị Jinbe giết chết.

Phải biết rằng, hắn nhưng là năng lực giả Trái Ác Quỷ hệ Logia Mera Mera no Mi, từ nhỏ trải qua sự huấn luyện ma quỷ của ông cố, thể thuật cũng không hề kém.

Nhưng dù vậy, lại chỉ có thể đánh ngang tay với Jinbe, thậm chí có đôi khi sẽ bị Jinbe đè lên đánh.

Nhưng Jinbe thực lực mạnh như vậy, sao lại bị người khác đả thương một cánh tay?

Nhìn vết máu chưa tan trên quần áo Jinbe, vết thương Jinbe chịu tựa hồ tịnh không nhỏ. "Vết thương của tôi, là do La Tu tiên sinh tạo thành..." Jinbe nhìn Ace, trực tiếp kể lại trải nghiệm ở Biển Đông.

Ace nghe Jinbe nói, sắc mặt đại biến: "Cái gì?

La Tu tiên sinh?

Ông cố lão gia tử sao có thể...", càng nghe về sau, Ace càng kinh hãi.

Lúc nhỏ Ace và Luffy hai người luôn ở dưới sự chiếu cố của La Tu, cũng nếm đủ sự huấn luyện ma quỷ của ông.

Cũng vì vậy, La Tu trong lòng Ace, luôn thuộc về tồn tại giống như Chiến Thần.

Nhưng, xuất hải một năm, kiến thức so sánh cũng muốn rộng hơn

rất nhiều.

Bóng ma tâm lý La Tu lão gia tử để lại cho hắn dù lớn, nhưng hắn cũng có một chút nhận thức đối với thực lực của ông.

Theo Ace thấy, với thực lực của La Tu lão gia tử căn bản không có biện pháp đánh bại Jinbe.

Nhưng trong sự miêu tả của Jinbe, La Tu chỉ dùng một chiêu, đã có thể nghiền ép Jinbe!

Sao có thể!

Một chiêu miểu sát Jinbe, ít nhất cũng phải là cường giả cấp bậc Đô đốc Hải quân mới được chứ?

Marco, Jozu những đội trưởng có thực lực cường kính như vậy, muốn đánh bại Jinbe cũng tuyệt đối không dễ dàng như thế. "Còn nữa, La Tu tiên sinh có dẫn theo một đứa bé niên kỷ không lớn, là năng lực giả trái Cao su, thực lực cũng vô cùng mạnh, ta nghe cậu ta gọi cậu là anh trai, cho nên báo cho cậu một tiếng." Jinbe lại nói. "Năng lực giả trái Cao su?

Em trai Luffy của tôi..." Ace hít sâu một hơi.

Đã Luffy đều ở bên cạnh, vậy thì La Tu tiên sinh trong miệng Jinbe tuyệt đối là ông cố La Tu không sai rồi.

Nhưng từ lúc nào, thực lực của La Tu lão gia tử lại trở nên khủng bố như vậy?

Đúng rồi!

Tin tức sáng nay!

Ace bỗng nhiên nhớ tới chuyện kia trên báo, vội vàng hỏi: "Đúng rồi Jinbe lão đại, lão gia tử có từng mang theo vũ khí không?" "Vũ khí?" Jinbe nhíu mày tư tác một chút, lắc đầu nói: "Trên người La Tu

tiên sinh chỉ có một cái tẩu thuốc và một bầu rượu, không có mang bất kỳ vũ khí nào." "Gurararara, La Tu tiên sinh?

Jinbe tiểu tử, ngươi đang nói đến nghĩa phụ của tên Garp kia, Giáo phụ Hải quân La Tu sao?" Chính lúc này, một người khổng lồ cao hơn sáu mét từ trong khoang thuyền đi ra.

Người này thể cách cực kỳ kiện tráng, dưới mũi để một bộ ria mép màu trắng hình trăng lưỡi liềm cong lên trên, sau lưng khoác một chiếc áo choàng to bên ngoài trắng bên trong đỏ, trên tay cầm một thanh đại quan đao tên là Murakumogiri.

Mỗi bước đi, trên người đều hiển lộ ra bá khí vô tận.

Người này chính là thuyền trưởng băng hải tặc Râu Trắng, được xưng là người đàn ông mạnh nhất thế giới, Tứ Hoàng Edward Newgate! "Bố già Râu Trắng..." Nhìn ông lão bá khí trắc lậu này, Jinbe nhịn không được hít sâu một hơi khí lạnh, nín thở, trong mắt lộ ra vẻ sùng kính.

Giờ khắc này, Râu Trắng cười lớn nhìn Hải Hiệp Jinbe trước mắt, cười nói: "Jinbe tiểu tử, có thể kể cho ta nghe một chút cái nhìn của ngươi về La Tu không?" Sau khi xem báo chí sáng nay và nghe Ace nói, ông càng phát ra hứng thú với vị Giáo phụ Hải quân mà ông chỉ gặp một lần vào thời thanh niên này.

Chương 50

*** La Tu đã thành công đến được Đại Hải Trình đương nhiên không biết hiện tại cả thế giới vì ông mà chấn động.

Nếu biết, La Tu khẳng định sẽ chửi ầm lên đám chó săn tòa soạn báo kia.

Thật đúng là, vì muốn cướp giật sự chú ý mà cái gì cũng đưa tin.

Tuy rằng có được hệ thống, nhưng cũng đâu phải lập tức thiên hạ vô địch.

Ông vốn chuẩn bị về Hải quân Bản bộ sau đó âm thầm phát dục, rồi mới một tiếng hót lên làm kinh người.

Nhưng nếu người của cả biển khơi đều biết thực lực của ông, vậy làm sao mà giả heo ăn thịt hổ?

Làm sao thu hoạch Trị số chính nghĩa trên người đám hải tặc kia?

Đương nhiên, muốn mắng thì cũng phải đợi sau khi biết chuyện mới mắng được.

Chim âu đưa báo cũng sẽ không vì La Tu lái một con thuyền nhỏ mà chuyên môn đưa tới một tờ báo.

Lúc này, buồm của chiếc thuyền nhỏ La Tu đang ngồi đã được hạ xuống.

Không có sức gió làm động lực, thuyền nhỏ chỉ có thể chậm rãi trôi nổi trên biển như vậy.

Còn La Tu thì vẻ mặt du nhàn nằm ở phía sau khoang thuyền, tay trái tẩu thuốc, tay phải bầu rượu.

Trên thuyền nhỏ không thấy bóng dáng Luffy và Zoro đâu.

Trong tầm mắt của La Tu, có một chiếc thuyền hải tặc cỡ lớn, lá cờ đầu lâu đen bay phấp phới trông rất khủng bố.

Nhưng hiện tại trên con thuyền hải tặc kia lại vô cùng náo nhiệt. "Mẹ kiếp, một đám phế vật, ngay cả hai tên nhóc thối cũng giải quyết không được, mẹ nó ta nuôi tốn cơm!" "Đều là thùng cơm!

Mau lên cho lão tử!" Tiếng gào thét phẫn nộ của thuyền trưởng băng hải tặc Song Đao ngay cả La Tu cách xa như vậy đều có thể nghe được rõ ràng rành mạch, nhìn bộ dạng kia, phảng phất như sắp nổi điên vậy. "Gomu Gomu no..." Đột nhiên, trên thuyền hải tặc có một bóng người màu đỏ gầy gò nhảy lên, tiếp đó truyền đến một tiếng hét chói tai. "BATTLE AXE (Rìu Chiến)!" Monkey D.

Luffy!

Chỉ thấy Luffy hét lớn đồng thời, chân phải giơ lên thật cao, sau đó hít sâu một hơi mạnh mẽ nện xuống. "Ầm" một tiếng.

Sức phá hoại to lớn trực tiếp đạp xuyên boong tàu hải tặc, kéo theo mấy tên hải tặc cùng nhau đạp văng xuống biển.

Nước biển lập tức từ đáy thuyền dũng mãnh tràn vào, nếu không cứu chữa kịp thời, con thuyền này sớm muộn gì cũng sẽ chìm xuống biển!

Chỉ là, đám hải tặc trên thuyền căn bản không lo được đi cứu chữa, tất cả mọi người đều đang vây quét hai tên nhóc thối vốn bị coi là sâu kiến kia. "Lên!

Mẹ kiếp đều lên cho lão tử!" Thuyền trưởng thuyền hải tặc Song Đao nổi điên, không ngừng nộ hống nói. "Tam Kiếm Phái...

Onigiri (Quỷ Trảm)!" Chợt, một đạo âm thanh âm trầm vang lên, tiếp đó không thấy bóng dáng kiếm sĩ đâu, trên thuyền hải tặc lại lóe lên mấy chục đạo kiếm quang.

Nương theo những kiếm quang này biến mất, thuyền viên vốn không nhiều của thuyền hải tặc Song Đao, lập tức lại ngã xuống bảy tám người. "Thợ săn hải tặc, Roronoa Zoro!

Còn nữa, tên kia lại là ai!" Thuyền trưởng thuyền hải tặc Song Đao nhìn chằm chằm hai tên nhóc con khủng bố trước mắt, tức giận đến phát run. "Ta?

Ta tên là Monkey D.

Luffy, hai năm sau sẽ xuất hải làm hải tặc, mục tiêu là làm người tự do nhất trên biển, Vua Hải Tặc, nhưng hiện tại ta chưa đến tuổi xuất hải, cho nên không phải hải tặc." Luffy đáp xuống bên cạnh Zoro, cười hắc hắc nói. "Vua Hải Tặc?" Thuyền trưởng băng hải tặc Song Đao muốn nói gì đó, nhưng hai tên này bất luận là tên nào thực lực đều vô cùng khủng bố, hắn căn bản nói không ra lời phản bác. "Này, đừng lải nhải với tên này nữa, sớm giải quyết đi." Zoro vặn vặn cổ, vẻ mặt lãnh mạc nói một tiếng.

Một khắc sau, thuyền trưởng băng hải tặc Song Đao thấy Zoro đột nhiên lao về phía mình.

Luffy thấy thế, cũng không cam lòng yếu thế, một lần nữa ra tay. "Tam Kiếm Phái...

Quỷ Trảm!" "Gomu Gomu no...

Bazooka (Súng Đại Bác)!" Ngay sau đó, La Tu liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của thuyền trưởng băng hải tặc Song Đao vang vọng chân trời. "Chậc chậc, mang theo Zoro tiểu tử đúng là một quyết định sáng suốt a, nếu không chỉ dựa vào Luffy muốn giải quyết hết một thuyền này, sợ là phải phiền toái hơn nhiều." La Tu nằm trong khoang thuyền, nhìn Trị số chính nghĩa không ngừng gia tăng trên bảng hệ thống, vẻ mặt thỏa mãn.

Điểm làm ông hài lòng nhất ở hệ thống này là thủ hạ tiêu diệt những tên có tội ác, Trị số chính nghĩa cũng sẽ tính lên đầu ông.

Cho nên nếu gặp phải đám người thực lực bình thường như băng hải tặc Song Đao, để Luffy và Zoro ra tay là được rồi.

Như vậy không chỉ đỡ việc mà còn có thể rèn luyện năng lực thực chiến cho hai tên nhóc, quả thực nhất cử lưỡng tiện.

Nhưng làm La Tu hơi có chút thất vọng là, băng hải tặc đến từ Bắc Hải này hiển nhiên mới vừa tiến vào Đại Hải Trình không lâu, cũng không phải băng hải tặc có thực lực cường kính gì.

Một thuyền hải tặc tổng cộng mới cho 34 điểm Trị số chính nghĩa làm phần thưởng, cộng thêm Trị số chính nghĩa ban đầu, hiện tại ông cũng mới có 165 điểm, khoảng cách với 300 điểm cần thiết để mở khóa phần thưởng giai đoạn hai còn kém một nửa.

Giương buồm, khống chế thuyền nhỏ đi đến bên cạnh thuyền hải tặc Song Đao sắp chìm xuống biển kia, Luffy và Zoro hai người đồng loạt nhảy về thuyền nhỏ, Luffy đầy mặt đắc ý, nói: "Thế nào, ông cố, cháu có phải hay không lại mạnh lên?

Loại cấp bậc này, không đủ cho hai chúng cháu luyện tay a." "Hừ, khu khu hải tặc tiền truy nã một ngàn ba trăm vạn, ta một mình cũng có thể giải quyết tất cả." Zoro ngạo kiều cởi ba thanh kiếm bên hông xuống đặt ở một bên, trầm giọng nói.

La Tu rít một hơi thuốc, gật đầu nói: "Zoro tiểu tử lần này biểu hiện không tệ, hiển nhiên những kỹ xảo tối qua ta chỉ điểm đều đã nghe lọt. " Nói xong, La Tu chuyển ánh mắt lên người Luffy, có chút bất mãn nói: "Còn thằng nhóc nhà cháu, động tác có thể nhẹ một chút hay không, một phát đánh chìm cả con thuyền, tang vật trên thuyền hải tặc phải làm sao?

Đợi chúng ta hết đồ ăn rồi, lấy gì đi mua?

Quên ông cố xuất môn không mang ví tiền rồi à?" Luffy nghe đến đó, nụ cười trên mặt cứng lại, có chút ngại ngùng gãi gãi đầu: "Ngại quá ông cố, cháu quên mất điểm này..." "Được rồi tên nhóc thối, lần sau chú ý một chút." Theo thời gian trôi qua, con thuyền hải tặc kia rốt cục hoàn toàn chìm vào trong biển rộng, cả băng hải tặc Song Đao không có một kẻ nào sống sót, toàn bộ bị hai tên nhóc Luffy và Zoro giải quyết hết.

Giương buồm, thuyền nhỏ tiếp tục đi tới.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ước chừng hai tiếng sau, La Tu đang ngủ gật bỗng nhiên nghe thấy tiếng kêu to của Luffy. "Ông cố!

Mau nhìn!

Phía trước chúng ta có một chiếc quân hạm!

Chiếc quân hạm này thật lớn a!

Lớn hơn nhiều so với chiếc chúng ta ngồi trước đó." "Quân hạm?" La Tu lấy miếng vải che trên mắt ra, ngồi dậy, thuận theo tầm mắt Luffy nhìn lại.

Chương 51

Quả nhiên, ở phía chếch đằng trước đang có một chiếc quân hạm chạy với tốc độ cực nhanh. "Hửm?

Là tên nhóc kia?" La Tu chú ý tới, ở phía trước nhất của chiếc quân hạm kia, có một ông lão tuổi tác không nhỏ đứng đón gió, áo choàng Hải quân Chính nghĩa trên vai bay phấp phới, trên cánh tay phải của ông ta, một cái máy nghiền tay sắt khổng lồ đặc biệt bắt mắt.

Đương nhiên, nổi bật nhất vẫn là mái tóc màu tím thuần kia. "Thằng nhóc Zephyr?

Sao lại ở chỗ này?" La Tu liếc mắt một cái là nhận ra thân phận của người đàn ông này.

Cựu Đô đốc Hải quân, Đại giáo quan của Hải quân Bản bộ, "Tay Đen" Zephyr.

Là nhân vật cấp nguyên lão gia nhập Hải quân cùng thời với Sengoku, Garp.

Tuy Zephyr không phải đệ tử của La Tu, nhưng năm đó La Tu cũng có ơn chỉ điểm đối với Zephyr.

La Tu không ngờ, vừa mới tiến vào Đại Hải Trình không lâu, đã gặp phải Zephyr.

Cựu Đô đốc Hải quân Zephyr "Tay Đen" với mái tóc ngắn màu tím đặc trưng đang đứng ở vị trí cao nhất trước mũi tàu chiến, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía trước, khuôn mặt tràn đầy sát ý.

Dưới chân ông, chiếc tàu chiến đặc chế mà chỉ Đô đốc Hải quân mới có quyền sở hữu đang đạp sóng lướt đi với tốc độ cực nhanh.

Gió biển ôn hòa thổi vào mặt, khiến chiếc áo choàng Công Lý

khoác trên vai Zephyr bay phầm phập.

Tóc của Zephyr tuy chưa bạc trắng, nhưng làn da phơi nắng gió lâu ngày đã sớm trở nên khô héo và ngả vàng.

Không ai có thể nhìn rõ đôi mắt ẩn sau cặp kính râm kia rốt cuộc đang toát ra thần tình gì. "Thầy Zephyr." Đúng lúc này, một giọng nữ dịu dàng vang lên từ bên cạnh.

Nghe thấy giọng nói, Zephyr biết đó là cô học trò Ain, ông nhếch miệng cười, không quay đầu lại mà nói: "Là Ain à, xem tình hình này, chúng ta còn bao lâu nữa mới đến hòn đảo kia?" Trong lúc nói chuyện, Zephyr giơ cánh tay phải đang trang bị chiếc máy nghiền khổng lồ (Battle Smasher) lên, ba ngón tay cơ khí to lớn siết chặt lại phát ra tiếng kêu kèn kẹt, không chút che giấu sát ý trên người.

Điều này khiến Zephyr trông như một cỗ máy giết chóc hình người.

Nhìn cảnh này, sắc mặt Ain vẫn như thường.

Tuy rằng thầy Zephyr hiện tại so với dáng vẻ ôn hòa đáng kính trước kia đã đáng sợ hơn rất nhiều.

Nhưng sau khi cùng thầy trải qua cuộc thảm sát vô nhân đạo bảy năm trước, Ain rất hiểu nội tâm của thầy Zephyr.

Với thực lực của cô, nếu muốn phấn đấu trong Hải quân, hiện tại ít nhất cũng đã là Thượng tá bản bộ.

Nhưng Ain không muốn rời xa thầy Zephyr, cô tình nguyện ở lại bên cạnh ông, làm một trợ lý, giúp ông bồi dưỡng hết lứa hải quân mới này đến lứa khác.

Hiện tại, lứa tân binh trên tàu sắp kết thúc huấn luyện, được đưa ra ngoài để thực hiện bài kiểm tra tốt nghiệp.

Đó là đi chiến đấu với một băng hải tặc.

Thuyền trưởng của băng này có tiền truy nã lên tới 78 triệu Belly, biệt danh Ác Quỷ Moen.

Cũng giống như Zephyr hiện tại, Ain từ tận đáy lòng khinh thường hải tặc.

Mục tiêu của họ là tiêu diệt sạch sẽ băng hải tặc quy mô trung bình gồm ba trăm người đang chiếm cứ hòn đảo kia!

Không chừa một tên nào!

Cách làm này hoàn toàn trái ngược với danh hiệu "Đô đốc không sát sinh" của Zephyr trước đây.

Nhưng từ sau sự kiện kia, Zephyr không còn là vị Đô đốc nhân từ đó nữa.

Hiện tại ngoài việc dẫn dắt tân binh, ông còn thành lập một Đội Du kích Săn Hải tặc, chuyên môn do ông dẫn đầu, săn giết hải tặc trên đại dương.

Hít sâu một hơi, Ain khẽ mở đôi môi đỏ mọng, giọng nói dịu dàng vang lên: "Báo cáo thầy Zephyr, không cần đến một tiếng nữa, chúng ta có thể đến đảo Klein." Đảo Klein là sào huyệt mà băng hải tặc Ác Quỷ đang trú ngụ mấy ngày nay, sau khi nhận được tin tức từ bộ phận tình báo Hải quân, ông đã dẫn theo lứa tân binh và thành viên Đội Du kích gấp rút chạy tới. "Còn một tiếng nữa sao?" Zephyr nhếch miệng cười, nụ cười có chút đáng sợ. "Ta đã có chút không chờ được nữa rồi..." Nói xong, Zephyr hoạt động cơ thể, xương cốt toàn thân kêu răng rắc như đậu rang, sau đó nói: "Ain, phân phó xuống dưới, bảo đám tân binh và thành viên Đội Du kích đều chuẩn bị sẵn sàng, ba trăm người... một lần cũng không phải số nhỏ đâu." "Rõ, thầy Zephyr." Ain đáp lại một tiếng rồi rời đi.

Nhưng không bao lâu sau, lại có một người nhảy xuống từ trên cột buồm, rơi xuống bên cạnh Zephyr.

Người này ăn mặc quái dị, không mặc quân phục Hải quân mà lại mặc một bộ đồ Ninja.

Người này chính là một học trò khác còn sống sót trong sự kiện lớn bảy năm trước cùng với Zephyr, Binz.

Trong sự kiện kinh hoàng đó, mấy trăm học viên mà Zephyr dẫn dắt, ngoại trừ Binz và Ain, toàn bộ đều bị tên hải tặc kia tàn sát! "Thầy Zephyr, phát hiện một chiếc thuyền nhỏ ở hướng 3 giờ so với quân hạm." Binz đứng nghiêm sau lưng Zephyr, cung kính báo cáo. "Một chiếc thuyền nhỏ?

Là thuyền hải tặc sao?" Zephyr hơi nhíu mày, vùng biển Đại Hải Trình này cực kỳ hung hiểm, có thể lái một chiếc thuyền nhỏ xuất hiện ở đây, chắc chắn không phải người thường. "Thân phận không rõ, trên thuyền có một ông lão và hai người trẻ tuổi, ông lão và một trong hai thanh niên nhìn qua không có sức chiến đấu, nhưng người còn lại trong ngực ôm ba thanh kiếm, nhìn dáng vẻ là một kiếm sĩ." Binz nghiêm túc trả lời. "Một ông lão và hai người trẻ tuổi?

Chẳng lẽ là dân thường?" Mày Zephyr càng nhíu chặt hơn.

Dân thường sao có thể đến nơi này? "Để ta xem." Zephyr đưa tay nhận lấy ống nhòm Binz đưa tới, nhìn theo hướng Binz chỉ.

Thế nhưng, khi nhìn rõ những người trên chiếc thuyền nhỏ kia, cả người ông sững sờ. "Đó...

đó là...

La Tu tiên sinh?!" Nhìn mái tóc trắng quen thuộc, chòm râu quen thuộc và nụ cười quen thuộc kia, vô số ký ức ùa về trong đầu. "Thật sự là La Tu tiên sinh, thật sự là..." Zephyr lẩm bẩm tự nói, môi run

rẩy, hai hàng lệ nóng không biết từ lúc nào đã chảy ra từ khóe mắt.

Từ sau khi La Tu tiên sinh nghỉ hưu mười mấy năm trước, ông chưa từng gặp lại ngài ấy.

Tuy rằng nhớ mong, nhưng cũng chỉ có thể nghe giọng nói của La Tu tiên sinh qua Den Den Mushi.

Năm xưa tuy rằng không trở thành đệ tử chính thức của La Tu, nhưng La Tu đối với ông cũng không khác gì ân sư!

Nếu nói sau sự kiện bảy năm trước, Zephyr có thể trút bỏ nỗi uất ức trong lòng với ai, thì cả Hải quân này, chỉ có duy nhất một mình La Tu! "Nhanh!

Binz!

Thông báo cho người lái tàu, lập tức chạy về phía chiếc thuyền nhỏ kia!

Dùng tốc độ nhanh nhất của quân hạm!" Không nỡ bỏ ống nhòm xuống, Zephyr run giọng ra lệnh.

Chương 52

"Rõ!" Binz chào kiểu quân đội, rồi lập tức rời đi.

Tuy rằng không rõ tại sao thầy Zephyr lại đưa ra yêu cầu này vào lúc này.

Nhưng đối với Binz, bất kể thầy Zephyr yêu cầu gì, cậu ta đều sẽ đáp ứng.

Thậm chí có thể vì thầy Zephyr mà chết.

Tại mũi tàu, Zephyr cầm ống nhòm, trong lòng trào dâng sự kích động không thể diễn tả bằng lời.

Mười mấy năm!

Cuối cùng cũng được gặp lại La Tu tiên sinh rồi.

Giờ khắc này, ông hận không thể mọc thêm đôi cánh, trực tiếp bay về phía chiếc thuyền nhỏ chở La Tu tiên sinh kia. ...

Dưới tốc độ toàn lực của chiếc quân hạm đặc chế, họ rất nhanh đã tiếp cận thuyền của La Tu.

Cửa khoang dưới đáy tàu mở ra, chiếc thuyền nhỏ dễ dàng đi vào trong âu tàu.

Bước vào bên trong quân hạm, ngoại trừ vài binh sĩ phụ trách tiếp dẫn, La Tu liếc mắt một cái liền nhìn thấy Zephyr đang chuyên môn chạy xuống nghênh đón.

Giờ khắc này, Zephyr tuy đã 70 tuổi nhưng lại tỏ ra có chút luống cuống tay chân.

La Tu thấy thế, khẽ nhả một ngụm khói, cười nói: "Nhóc Zephyr, làm sao thế?

Đều đã lớn tuổi thế này rồi, cái tật xấu kia vẫn chưa sửa được à?" So với Garp thần kinh thô, Sengoku trầm ổn kín kẽ, thì Zephyr trong ấn tượng của La Tu luôn là người có tính cách rất dễ căng thẳng.

Tuy rằng sau này theo tuổi tác tăng lên, tật xấu này cũng đã cải thiện không ít, nhưng khi xảy ra một số sự kiện lớn, tâm cảnh của Zephyr vẫn dễ dàng xuất hiện vấn đề.

Nhìn La Tu vẫn y hệt trong ký ức, Zephyr có chút ngượng ngùng sờ sờ gáy, nói: "La Tu tiên sinh, ngài xem, con cũng không còn là tên nhóc lông bông mới gia nhập Hải quân năm xưa nữa rồi." Zephyr từ nhỏ đã vô cùng sùng bái anh hùng.

Khi mới gia nhập Hải quân, Trung tướng bản bộ La Tu hành sự quang minh lỗi lạc, đối với người bên cạnh không chút giấu nghề mà chỉ điểm, cộng thêm sức chiến đấu không hề yếu, hoàn toàn là hình tượng anh hùng trong lòng ông.

Thêm vào đó sau này La Tu đặc biệt chiếu cố ông trong việc tu luyện, cho nên La Tu luôn là người Zephyr tôn kính nhất.

Tuy rằng sau này vì một số duyên cớ đặc thù, không có cơ hội bái La Tu làm sư phụ.

Nhưng trong lòng Zephyr, La Tu luôn là ân sư đáng kính nhất. "Hahahaha." La Tu cười lớn một tiếng, chân điểm nhẹ, thân hình liền xuất hiện bên cạnh Zephyr, cho ông một cái ôm thật chặt. "Nhóc Zephyr, đã lâu không gặp..." Vỗ vỗ tấm lưng kiên cố của Zephyr, La Tu khẽ than một tiếng. "La Tu tiên sinh..." Khoảnh khắc ôm lấy La Tu, Zephyr không còn kìm nén được cảm xúc trong lòng, già rồi mà nước mắt tuôn rơi. "Được rồi, nhóc Zephyr đừng khóc nữa, lần này ta về Tổng bộ Hải quân, sẽ không đi nữa." Nửa phút sau, La Tu buông Zephyr ra, khẽ nói. "Ý của La Tu tiên sinh là..." Zephyr nghe vậy, lau đi nước mắt nơi khóe mắt, ánh mắt sáng rực hỏi.

La Tu không trả lời ngay, mỉm cười, chắp hai tay sau lưng nói: "Sao hả, nhóc con định chiêu đãi ta ở cái nơi thế này à?" Hiện tại La Tu và Zephyr hai người đang đứng trên cầu thang lên xuống âu tàu, Luffy và Zoro còn chưa xuống thuyền.

Được La Tu nhắc nhở, Zephyr mới ý thức được điều này, có chút quẫn bách nói: "La Tu tiên sinh thật xin lỗi, con kích động quá..." "Thằng nhóc này..." La Tu lắc đầu, cười mắng: "Cậu đã lớn tuổi thế này rồi, cái tật xấu gặp chuyện là căng thẳng hấp tấp vẫn không sửa được, như vậy không phù hợp với thân phận Đại giáo quan Hải quân đâu nhé." Trước khi La Tu nghỉ hưu, Zephyr chính là Đại giáo quan của Tổng bộ Hải quân.

Hai người theo cầu thang đi lên boong tàu, Zephyr có chút ngượng ngùng nói: "La Tu tiên sinh, con không phải vì quá lâu không gặp ngài sao...

Hiện tại con, cho dù nhìn thấy cường giả Tứ Hoàng, tay cũng sẽ không run đâu." "Nhóc con..." La Tu cười lắc đầu.

Trên boong tàu, Ain và Binz nhìn La Tu và Zephyr đi lên từ cầu thang, hai người nhìn nhau, sắc mặt có chút cổ quái.

Trước mặt ông lão râu tóc bạc phơ này, thầy Zephyr ngày thường nghiêm túc cực độ lại giống như một đứa trẻ làm sai chuyện.

Nhưng ba người đi từ dưới thuyền nhỏ lên trước mắt kia, ngoại trừ tên kiếm sĩ đầu xanh đeo ba thanh kiếm bên hông toát ra khí chất người lạ chớ gần, thì một già một trẻ còn lại đều có dáng vẻ bình phàm vô kỳ.

Có thể khiến thầy Zephyr tôn kính như vậy, sao có thể là kẻ vô danh? "Ain, Binz, vị này là ân sư của ta, cựu Trung tướng Tổng bộ Hải quân La Tu tiên sinh." Gọi hai vị đệ tử đến trước mặt, Zephyr trịnh trọng giới thiệu.

Khi nghe thấy câu này, nghi lự trong lòng hai người nháy mắt biến mất.

Nếu là La Tu tiên sinh, vậy thì thầy Zephyr biểu hiện ra bộ dạng kia cũng không có gì kỳ quái.

Khi mới gia nhập Hải quân, trở thành tân binh dưới trướng thầy Zephyr, thầy Zephyr vẫn thường xuyên nhắc tới vị nhân vật truyền kỳ trong Hải quân này.

Với sức của một người mà dạy dỗ ra Thủy sư Đô đốc Sengoku, Anh hùng Hải quân Garp, Đại tham mưu Tsuru và cả thầy của họ - Đại giáo quan Zephyr; đây chính là nhân vật cấp Bố già của Hải quân.

Sau khi hiểu rõ thân phận của La Tu, Ain và Binz tề chỉnh cung kính chào kiểu quân đội, hô lớn: "Hải binh Ain / Binz, kính chào La Tu tiên sinh!" Nhìn hai người, La Tu gật đầu, cười nói: "Đệ tử không tồi, xem ra năng lực dạy dỗ của cậu hoàn toàn không thụt lùi nhỉ." Sau đó, La Tu chỉ vào hai tên nhóc sau lưng nói: "Suýt chút nữa quên giới thiệu với cậu, tên nhóc này là cháu nội của thằng nhóc Garp, Monkey D.

Luffy.

Nào, gọi ông Zephyr đi." "Ông Zephyr..." Tuy rằng không tình nguyện, nhưng việc ông cố bảo làm, Luffy căn bản không dám từ chối.

Cậu không muốn ăn "Cú đấm yêu thương" của ông cố đâu. "Cháu nội của tên Garp kia đã lớn thế này rồi sao?" Zephyr nghe vậy, có chút không thể tin nổi.

Nhưng đảo mắt nhớ tới người nhà bị hải tặc sát hại mấy chục năm trước, ánh mắt Zephyr trở nên có chút thương cảm. "Còn đây là một vị đệ tử ký danh của ta, Roronoa Zoro, trước kia là một Thợ săn

hải tặc." La Tu tiếp tục giới thiệu. "Đệ tử ký danh?" Nghe từ này, sắc mặt Zephyr có chút ngoài ý muốn.

Đệ tử ký danh trong miệng La Tu, thực ra ngay cả đệ tử cũng không tính, chỉ có thể đi theo bên cạnh La Tu, được La Tu chỉ điểm một chút về tu luyện mà thôi.

Không, Zephyr rất rõ ràng, La Tu tuy rằng thực lực không quá mạnh (theo suy nghĩ của ông), nhưng kiến giải độc đáo về phương diện tu luyện thì người khác không thể nào theo kịp, năm xưa chính nhờ sự chỉ điểm của La Tu mà cuối cùng ông mới có tư cách ngồi lên ghế Đô đốc Hải quân.

Mấy vị đồ đệ của La Tu, không nói đến nữ đồ đệ Tsuru, thì thành tựu hiện nay của hai nam đồ đệ Garp và Sengoku đã đủ biết năng lực dạy dỗ của La Tu mạnh đến mức nào.

Hiện nay Zephyr cho dù đã đào tạo ra ba Đô đốc hiện nhiệm và một loạt Trung tướng tinh anh, nhưng vẫn tự nhận năng lực dạy dỗ kém xa La Tu.

Bởi vì ông là Đại giáo quan, còn La Tu là Bố già Hải quân!

Cho nên, cho dù là đệ tử ký danh, Zephyr cũng biết rõ, tên nhóc kiếm sĩ phong mang tất lộ trước mắt này, sau này tuyệt đối sẽ là một trong những cường giả đỉnh cao nhất trên biển cả. "Hả?

Cánh tay phải này là sao?" Lúc này, La Tu mới chú ý tới cánh tay phải của Zephyr.

Cánh tay máy nghiền nát khổng lồ kia trước đó đã được Zephyr tháo xuống, nhưng hơn một nửa cánh tay phải của Zephyr lại được bao bọc bởi một lớp cơ giáp dày.

Phải biết rằng, biệt hiệu của Zephyr là "Zephyr Tay Đen", hiện giờ ngay cả cổ tay cũng không lộ ra, sao xứng với danh xưng Tay Đen.

"Cánh tay này... nói ra thì dài dòng... là do thực lực của con quá kém..." Zephyr dùng tay trái ôm lấy cánh tay phải, thần tình có chút sa sút.
"Edward Weevil làm à?" La Tu ánh mắt trầm xuống, hỏi.

Chương 53

Tuy rằng Zephyr không trả lời, nhưng biểu cảm của ông sẽ không lừa người. "Quả nhiên là cái gã đó..." Giọng nói của La Tu có chút lạnh lẽo, sắc mặt cực kỳ dọa người.

Trong nguyên tác, cảnh tượng Edward Weevil chém đứt cánh tay Zephyr dần dần hiện lên trong đầu.

Trước khi nghỉ hưu, La Tu đã nhắc nhở Zephyr phải chú ý điểm này.

Nhưng không ngờ, cho dù đã nhắc nhở, chuyện này vẫn xảy ra. "Nhóc Zephyr yên tâm, mối thù này, ta sẽ giúp cậu báo." Câu nói này rơi xuống, người trên cả con tàu chiến đều cảm giác được một cỗ sát ý lạnh lẽo ập vào mặt.

Ain và Binz đều rùng mình, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi.

Vốn tưởng rằng ân sư của thầy Zephyr thực lực kịch trần cũng chỉ cấp bậc Trung tướng bản bộ.

Nhưng sau khi cảm nhận được cỗ sát ý nồng đậm này, hai người mới ý thức được mình đã sai.

Sai quá sai! "Không cần đâu, thầy La Tu..." Cảm nhận được sát ý nồng đậm toát ra từ trên người La Tu, Zephyr cười khổ một tiếng, đầy vẻ bất lực.

Về thực lực của La Tu, Zephyr rất rõ.

Tuy rằng từ đáy lòng tôn kính, sùng bái La Tu, nhưng Zephyr cũng biết thực lực của La Tu cũng chỉ có cấp bậc Trung tướng bản bộ mà thôi.

Tên hải tặc tập kích tàu huấn luyện năm xưa thực lực quá mạnh,

đặc biệt là một thân man lực của đối phương, đến giờ nghĩ lại vẫn thấy vô cùng khủng bố.

Lúc đó, cho dù liều hết toàn lực, ông cũng không thể bảo vệ được cả một tàu đệ tử, thậm chí ngay cả bản thân cũng bị đối phương chém đứt một cánh tay.

Tất cả, đều là do thực lực quá thấp.

Nếu như ông có thực lực của Garp hoặc Sengoku, sẽ không có vở bi kịch kia.

Mỗi khi nhớ lại cảnh tượng bảy năm trước, trong lòng Zephyr chỉ có vô tận hối hận.

Đối mặt với cường giả có thực lực như vậy, ngay cả ông cũng không thể địch lại, càng đừng nói đến La Tu thực lực chỉ có trình độ Trung tướng.

Hiện tại cách thời điểm La Tu nghỉ hưu đã gần hai mươi năm.

La Tu tuổi đã ngoài trăm, thực lực còn lại bao nhiêu?

Đừng nói là tên tự xưng Râu Trắng Đệ Nhị kia, e rằng ngay cả Ain và Binz, La Tu tiên sinh cũng khó mà ứng phó nổi. "Kẻ thù của con, con sẽ tự tay giải quyết!" Nói đến đây, trong mắt Zephyr lóe lên một tia quyết tuyệt.

Ông nhờ nhà khoa học số một Hải quân Vegapunk chế tạo cho một cánh tay máy, chính là để tìm kiếm tên hải tặc năm xưa, tự tay báo thù mối hận mất tay và giết hại đệ tử! "Được rồi, không nói cái này nữa." La Tu biết ấn tượng của Zephyr đối với mình vẫn dừng lại ở mười mấy năm trước, cho nên căn bản không tin ông có thể giúp giải quyết cái tên sắp bị Chính phủ Thế giới chiêu mộ làm Thất Vũ Hải kia.

Thu lại sát tâm, La Tu rít một hơi tẩu thuốc, chậm rãi nhả ra, tiếp tục nói: "Đúng rồi, nhóc Zephyr, cậu mang theo cả một tàu tân binh

đến đây làm gì?" Theo sự hiểu biết của La Tu, Zephyr huấn luyện tân binh bình thường đều tiến hành huấn luyện kiểu ma quỷ tại Tổng bộ Hải quân, nếu có rời khỏi Tổng bộ, cũng chỉ đến mấy hòn đảo gần Marineford tìm một ít dã thú đối chiến mà thôi.

Nhưng nơi này, cách Tổng bộ Hải quân cả một hành trình dài.

Đại Hải Trình nguy cơ tứ phía, đem một đám tân binh rời xa Tổng bộ Hải quân xa như vậy là chuyện vô cùng nguy hiểm.

Zephyr nghe vậy, nhếch miệng cười, trong mắt lóe lên một tia sát cơ nồng đậm, nói: "Con tới đây là để vây quét một băng hải tặc, thuận tiện giúp đám tân binh này làm bài kiểm tra tốt nghiệp.

Chỉ cần thông qua lần kiểm tra này, thì đám nhóc đó đều có thể tốt nghiệp rồi." Zephyr có một chuyện chưa nói, đó là lứa tân binh này là lứa cuối cùng ông dẫn dắt.

Đợi lứa tân binh này tốt nghiệp xong, ông sẽ tìm Sengoku, từ chức Đại giáo quan, chuyên tâm dẫn dắt Đội Du kích săn hải tặc trên biển.

Bởi vì cách đây không lâu, ông ngẫu nhiên biết được một tin tức, Chính phủ Thế giới bên kia muốn chiêu mộ cái tên đã chém đứt cánh tay ông làm Thất Vũ Hải!

Vốn đã không có hảo cảm với Ngũ Lão Tinh, sau khi nghe tin này, Zephyr càng trực tiếp mất đi tín nhiệm với Chính phủ Thế giới.

Ngay cả kẻ tàn sát cả một tàu tân binh cũng có thể chiêu mộ làm Thất Vũ Hải, Chính phủ Thế giới vì củng cố địa vị của mình, đều mặc kệ tất cả sao?

Vì thế, Zephyr đặc biệt tổ chức Đội Du kích thuộc về riêng mình.

Ông muốn bồi dưỡng thế lực, thoát ly Chính phủ Thế giới!

Chỉ có điều, hiện tại Đội Du kích mới vừa thành lập, cần một

khoảng thời gian phát triển.

Cho nên kế hoạch này, ngoại trừ ông ra, chỉ có Ain và Binz biết.

Ngay cả La Tu trước mắt, Zephyr cũng không chuẩn bị tiết lộ tin tức này ngay bây giờ.

Đương nhiên, không phải ông không tin La Tu, mà là không muốn để La Tu tuổi già sức yếu phải cùng ông lăn lộn nữa. "Vây quét hải tặc?

Cậu dẫn đám tân binh này có thể là đối thủ của lũ liếm máu trên lưỡi đao ở Đại Hải Trình sao?

Phải biết rằng, mỗi một vị tân binh dưới tay cậu đều là cục cưng của Hải quân, nếu để đám tân binh này gặp chuyện không may, sẽ không dễ ăn nói với thằng nhóc Sengoku đâu." La Tu rít một hơi thuốc, có chút ngoài ý muốn nhìn Zephyr.

Tên nhóc này đối với tân binh tàn nhẫn vậy sao?

Zephyr nhếch miệng cười, nói: "Yên tâm đi La Tu tiên sinh, con đã nghe ngóng kỹ rồi, tên thuyền trưởng băng Ác Quỷ này tiền truy nã mới 78 triệu Belly, cũng không phải kẻ khó chơi.

Con còn dẫn theo thuộc hạ của mình, có con ở đây, sẽ không để đám nhóc con này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của con." Nhìn Zephyr một bộ tính trước kỹ càng, La Tu thở dài, đặt mông ngồi lên chiếc ghế dựa mà Binz đã chuẩn bị sẵn, lắc đầu cười nói: "Nếu cậu đã tự tin như vậy, thế thì để ta xem thử thực lực đám nhóc con cậu dạy dỗ xem sao." "Yên tâm đi La Tu tiên sinh, bảo đảm khiến ngài hài lòng." Zephyr vỗ ngực bảo đảm.

Nói xong, sắc mặt Zephyr đổi đổi, ngữ khí sâm nhiên nói: "Ain, phân phó xuống dưới, tiếp tục xuất phát về phía đảo Klein!" ...

Cùng lúc đó, tại đảo Klein.

Một chiếc bè tre không lớn lắm đang neo đậu bên bờ biển đảo Klein.

Từ trên bè tre, một bà lão tóc vàng dáng người thấp bé nhảy xuống trước, theo sau là một gã khổng lồ có thể hình tỷ lệ nghịch với bà lão.

Không, khi gã to xác này đạp hai chân chuẩn bị nhảy xuống bè tre, lại vì sức mạnh quá lớn, trực tiếp đạp chiếc bè tre chìm xuống biển, dấy lên bọt sóng khổng lồ.

Ào ào.

Bọt sóng cao mười mấy trượng trực tiếp ập vào người bà lão, khiến bà lão trong nháy mắt biến thành chuột lột. "A?

Mẹ ơi, mẹ sao rồi, không sao chứ..." Gã to xác bộ dạng có chút ngờ nghệch thấy tình hình này liền hoảng sợ, hai cái chân ngắn cũn cỡn đạp một cái, nhanh chóng chạy đến bên cạnh bà lão, khẩn trương hỏi. "Thằng nhóc chết tiệt!" Bà lão ướt sũng từ đầu đến chân tức giận đến run người, cầm cây gậy trong tay gõ mạnh vào đầu gã khổng lồ, giận dữ mắng: "Đã nói với con mấy trăm lần rồi, bảo con cẩn thận một chút, cẩn thận một chút, con xem, lại làm hỏng bè rồi, thế này chúng ta ra khơi kiểu gì?" "A?

Bè hỏng rồi sao?

Mẹ ơi phải làm sao bây giờ..." Gã to xác có chút luống cuống tay chân. "Thằng nhóc chết tiệt, còn không mau đi kiếm chút củi lửa, để ta hong khô quần áo, vạn nhất ta chết ở đây thì làm sao?" Bà lão lần nữa giận dữ mắng, vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. "Mẹ, con đi chặt củi ngay." Gã to xác hoảng loạn cầm lấy thanh đại quan đao (Bisento) giống hệt thanh Murakumogiri của Râu Trắng, chạy vào trong đảo.

Dưới mũi của gã này, có một bộ ria mép màu trắng hình trăng lưỡi

liềm tương tự Râu Trắng.

Chương 54

Gã này ở trên biển có một danh hiệu vang dội.

Râu Trắng Đệ Nhị - Edward Weevil!

Một tiếng sau, đảo Klein.

Nơi quân hạm chọn neo đậu không phải bãi cát, mà là dưới một vách núi dựng đứng.

Vách núi này cực kỳ dốc, đỉnh vách núi cách mặt biển rất cao, nhìn sơ qua e rằng hơn ba mươi mét.

Quân hạm khổng lồ giấu dưới vách núi dốc đứng thế này, người trên đảo đi đến mép vách núi cũng không dễ nhìn thấy.

Đột nhiên, một bóng đen quái dị từ trên vách núi nhảy xuống, đáp lên boong tàu, trầm giọng báo cáo.

Người này chính là ninja Binz được Zephyr phái đi trinh sát tin tức. "Báo cáo thầy Zephyr, tàu hải tặc của băng Ác Quỷ đang neo đậu ở bãi cát phía Đông Nam hòn đảo, ngoại trừ hai tên hải tặc ở lại canh tàu, 347 thành viên còn lại của băng Ác Quỷ toàn bộ tụ tập gần một hang động trên đảo, dường như đang mở tiệc ăn mừng." Binz vừa nói vừa đưa một tấm bản đồ phác thảo ra.

Là một ninja, Binz có khả năng trinh sát rất mạnh, chỉ mới ra ngoài mười mấy phút đã nắm rõ vị trí của toàn bộ thành viên băng Ác Quỷ.

Nhận lấy bản đồ, nghiên cứu qua loa một chút, Zephyr nhếch miệng cười, nói: "Vị trí của lũ hải tặc bẩn thỉu kia sao, tốt, mở tiệc ăn mừng?

Cứ uống cho đã đi, đây là cơ hội uống rượu cuối cùng rồi." Sau đó, Zephyr hô lớn: "Mấy đứa nhóc, bắt đầu làm việc!

Để La Tu tiên sinh xem thử thành quả học tập một năm của các cậu ra sao!" "Nhất định không để tiền bối La Tu thất vọng!" Đám tân binh nhiệt tình hô to.

Trong một tiếng đồng hồ từ lúc La Tu lên tàu đến giờ, tất cả mọi người trên tàu bao gồm cả tân binh đều đã biết thân phận của La Tu.

Bố già trong truyền thuyết của Hải quân, ân sư của mấy vị nguyên lão cao cấp hiện tại.

Thậm chí ngay cả thầy Zephyr cũng từng tiếp nhận sự chỉ điểm của ngài ấy.

Nhân vật như truyền thuyết.

Bình thường bọn họ chỉ có thể nghe được vài lời đồn đại về La Tu.

Nhưng không ngờ hôm nay lại được gặp người thật!

Làm sao có thể khiến họ không kích động? "Đội viên du kích, cùng tân binh xung kích, phụ trách ghi chép tình huống thực chiến của tân binh và bảo vệ an toàn cho họ.

Được rồi, tiếp theo xem biểu hiện của các cậu.

Ta tin tưởng các cậu!" Zephyr hô xong, gật đầu với Binz.

Binz thấy thế, bàn tay to vung lên, mấy chục hạt giống dây leo rơi xuống boong tàu, sau đó Binz làm một số tư thế kỳ quái với những hạt giống này, trong miệng lẩm bẩm: "Mọc ra... mọc ra..." Giây tiếp theo, những hạt giống bị Binz rải ra kia thế mà trong nháy mắt nảy mầm, sau đó lớn nhanh như thổi với tốc độ không thể tin nổi.

Những dây leo này như xúc tu men theo ý muốn của Binz bò lên đỉnh vách núi, chưa đến nửa phút, mấy chục sợi dây leo làm thang dây liền xuất hiện trên boong tàu chiến.

Trái Ác Quỷ hệ Paramecia - Trái Mosa Mosa (Xum Xuê)! "Oa!!

Có thể điều khiển thực vật, năng lực thật thần kỳ!

Cậu cũng là người có năng lực Trái Ác Quỷ sao?" Luffy nhìn cảnh này, vẻ mặt tò mò chọt chọt đá đá vào một gốc dây leo.

Khi Luffy phát hiện độ bền chắc của những dây leo này vượt xa tưởng tượng của mình thì càng thêm hưng phấn. "Thằng nhóc này, quả thật giống y hệt Garp năm xưa, không hổ là cháu nội Garp." Zephyr nhìn bộ dạng của Luffy, không khỏi cười ha hả.

La Tu thì bất đắc dĩ lắc đầu, kéo Luffy về bên cạnh.

Dây leo được Binz dùng năng lực sinh trưởng xong, đông đảo binh sĩ liền bắt đầu men theo dây leo leo lên trên.

Chưa đến mười phút, gần ngàn hải binh trên tàu chiến liền toàn bộ leo lên vách núi.

Chờ tất cả hải binh leo lên hết, Zephyr lắp máy nghiền vào tay phải xong, nhếch miệng cười với La Tu, làm một tư thế mời. "La Tu tiên sinh, mời ngài trước." La Tu biết Zephyr muốn mời ông đi xem cuộc vây quét này, cũng không khách khí, cười ha hả nói: "Đã như vậy, thì ta cung kính không bằng tuân mệnh." Dứt lời, chân La Tu đạp một cái, dùng ra tuyệt kỹ "Soru" (Thế) của Lục thức với độ thông thạo 111%, nhân ảnh nháy mắt biến mất không thấy.

Đợi lúc Zephyr phản ứng lại, thân ảnh La Tu đã đáp xuống trên vách núi. "Tốc độ... thật nhanh!" Zephyr ngẩng đầu nhìn đỉnh vách núi, tuy rằng không nhìn thấy bóng dáng La Tu, nhưng Haki Quan Sát lại có thể bắt được khí tức của ông.

Nhịn không được nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng Zephyr chấn động.

Tốc độ vừa rồi của La Tu, thậm chí ngay cả ông cũng không thể

bắt kịp. "Chẳng lẽ La Tu tiên sinh sau khi nghỉ hưu, thực lực lại tinh tiến thêm một bước?" Zephyr không nhịn được nghĩ.

Nếu thật là như vậy, thế thì thực lực hiện tại của La Tu, rốt cuộc đang ở giai đoạn nào?

Đã đạt tới cấp Đại tướng chưa?

Nghĩ tới đây, Zephyr lắc đầu.

Thực lực cấp Đại tướng đại biểu cho chiến lực cao nhất của Tổng bộ Hải quân, đâu có dễ dàng đạt được cấp độ đó như vậy.

Thiên phú của ông tốt hơn La Tu không biết bao nhiêu, thực lực cũng chỉ kham khổ đạt tới ngưỡng cửa Đại tướng mà thôi.

Lão gia tử La Tu đều đã trăm tuổi, chắc chỉ là tinh thông "Soru" mà thôi. "Gomu Gomu no...

Rocket!" Lấy lại tinh thần, Zephyr liền thấy hai cánh tay Luffy vươn dài, túm lấy hai sợi dây leo, giống như bắn ná thun bắn mình bay lên. "Người năng lực Trái Ác Quỷ sao?

Cháu nội Garp lại đi ăn thứ này." Zephyr có chút ngoài ý muốn.

Còn Zoro thì thành thật men theo dây leo leo lên.

Nhìn tất cả mọi người đều đã leo lên vách núi, Zephyr cười nói với Ain và Binz sau lưng: "Chúng ta cũng đi thôi, muộn thì không còn kịch hay để xem đâu." Nói xong, chân Zephyr đạp một cái, cũng dùng "Soru", nhưng tốc độ và độ cao so với cú "Soru" của La Tu thì kém xa.

Nhưng vách núi hơn ba mươi mét đối với Zephyr cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Ước chừng hai mươi phút sau.

Gần hang động nơi băng hải tặc Ác Quỷ trú ngụ.

Khác một chút so với tưởng tượng của La Tu, hơn ba trăm thành viên băng Ác Quỷ, trước mặt năm trăm tân binh do Zephyr dạy dỗ, quả thực không chịu nổi một kích.

Duy nhất có thể tạo thành uy hiếp cho tân binh, cũng chỉ có thuyền trưởng Moen Ác Quỷ truy nã 78 triệu và thuyền phó Guz truy nã 46 triệu Belly.

Chỉ là hai người này một kẻ đang bị Luffy hành hạ, một kẻ nằm gục dưới kiếm của Zoro.

Chương 55

Hai người này là do sau khi lên vách núi, La Tu chuyên môn xin từ tay Zephyr.

Dù sao hai người này tiền truy nã cũng khá cao, theo La Tu thấy thì thực lực chắc cũng không tệ, vừa lúc có thể cho Luffy và Zoro luyện tay.

Nhưng vạn lần không ngờ, tiền truy nã của hai kẻ này lại có nhiều nước (ảo) như vậy.

Ở trong tay Luffy và Zoro, hai người này thậm chí ngay cả sức đánh trả cũng không có.

Chỉ có thể bị đơn phương hành hạ.

Tiền truy nã cao hoàn toàn là do làm quá nhiều điều ác mới có.

Điểm này khiến La Tu thập phần thất vọng. "Nhóc Zephyr, cái băng Ác Quỷ này xem ra có chút hữu danh vô thực a." Đây đâu phải ác quỷ, rõ ràng là một đám bao cát tặng kinh nghiệm mà!

Zephyr cũng cạn lời, ông nhận được tin tức cái gã tên là Ác Quỷ này đều là một đám ác ma giết người không chớp mắt, sau khi tiến vào Đại Hải Trình đã cướp bóc hai ngôi làng.

Sau khi cướp bóc xong, một mạng người cũng không lưu lại.

Nhưng vạn lần không ngờ, thực lực băng hải tặc này lại yếu như vậy, thuyền viên bình thường thậm chí đánh không lại tân binh vừa mới huấn luyện một năm.

Loại áp chế gần như đơn phương này khiến Zephyr có cảm giác như một quyền đấm vào bông vải.

Một chút cũng không sướng!

Zephyr hung hăng siết chặt cánh tay máy, cả cánh tay kêu kèn kẹt.

Ngược lại La Tu có chút bất ngờ nho nhỏ, sau khi giải quyết xong Moen Ác Quỷ và thuyền phó Guz, ông nhận được tổng cộng 39 điểm Giá trị Chính nghĩa, từ đó có thể thấy hai kẻ này đã làm bao nhiêu chuyện xấu. "Hửm?" Đúng lúc này, La Tu mạnh mẽ xoay người, nhìn thẳng về hướng chính Bắc, ánh mắt ngưng trọng. "Thầy La Tu, sao vậy?" Zephyr có chút kỳ quái nhìn La Tu, không hiểu hành động này. "Haki Quan Sát." La Tu trầm giọng nói.

Nghe vậy, Zephyr không chút do dự giải phóng Haki Quan Sát.

Giây tiếp theo, sắc mặt Zephyr biến đổi kịch liệt.

Phẫn nộ, căm hận, hưng phấn... một loạt cảm xúc biến ảo trên mặt ông.

Rầm!

Đại địa chấn động, tiếp đó một bóng người từ trong rừng rậm phía chính Bắc lao ra, ngã mạnh xuống đất.

Chính là Binz vừa đi thám thính xem xung quanh có cá lọt lưới hay không.

Nhưng hiện tại Binz lại có bộ dạng chật vật, trên người có mấy vết thương dữ tợn đang chảy máu tươi.

Đặc biệt là vết thương trên ngực kia, máu chảy như suối, xương trắng âm u lộ ra trong không khí! "Binz!" Ain ở gần Binz nhất thấy thế, thần sắc đại biến, vội vàng đi lên muốn đỡ Binz về. "Ain đừng lo cho tôi!

Mau chạy đi, ở đây nguy hiểm!" Binz thấy Ain chạy tới, sắc mặt biến đổi, sau đó dùng sức lực bú sữa mẹ đẩy mạnh Ain ra, rồi lăn về

phía bên kia.

Giây tiếp theo, một thanh đại quan đao (Bisento) to lớn bổ thẳng xuống vị trí Binz vừa nằm.

May mà Binz lăn kịp thời, một đao này sượt qua quần áo Binz chém xuống.

Nhưng chấn động do đại quan đao chém xuống mặt đất lại hất bay Binz đi thật xa.

Ầm ầm rơi xuống đất, trong miệng Binz lại phun ra một ngụm máu tươi lớn. "A?

Mẹ ơi mau nhìn xem, ở đây có thật nhiều Hải quân nha." Chủ nhân đại quan đao sau khi chém xuống một đao cũng không thu đao về, ngẩng đầu quét mắt nhìn đám người trước mắt một vòng, có chút ngờ nghệch tự đắc nói. "Edward Weevil!

Bảy năm!

Ta cuối cùng cũng gặp lại ngươi!" Người này chính là kẻ bảy năm trước tập kích tàu thực tập của Zephyr, chém đứt một cánh tay của Zephyr, đầu sỏ gây tội tàn sát gần như sạch sẽ cả tàu thuyền viên, Râu Trắng Đệ Nhị - Edward Weevil!

Sau khi nhìn thấy kẻ này, ký ức thống khổ bảy năm trước trong nháy mắt như thủy triều ùa về, đôi mắt Zephyr đột nhiên đỏ ngầu, nghiến chặt răng, toàn thân run rẩy gắn từng chữ gọi tên kẻ kia.

Nhìn bộ dạng của Zephyr, La Tu hơi nhíu mày.

Lúc này hai mắt Zephyr đỏ ngầu, hô hấp dồn dập, cơ bắp toàn thân căng chặt, thân thể không ngừng run rẩy, máy nghiền trên tay phải phát ra tiếng kêu kèn kẹt chói tai.

Cả người nhìn qua như một con dã thú bạo nộ, hoàn toàn không có

khí phách mà một Đại giáo quan Hải quân nên có.

Trong lúc nhíu mày, La Tu rít mạnh một hơi tẩu thuốc, tiếp đó phả một ngụm khói dày đặc về phía Zephyr. "Khụ khụ khụ..." Zephyr bị luồng khói sặc, ho khan không ngừng.

Xua đi khói đặc, Zephyr khó hiểu nhìn về phía La Tu, hỏi: "La Tu tiên sinh, ngài làm gì..." Hiện tại trong lòng Zephyr chỉ muốn xông lên xử đẹp tên Weevil kia, báo thù rửa hận cho cánh tay phải và cả một tàu binh sĩ đã chết.

Đối với sự can thiệp này của La Tu, Zephyr thập phần khó hiểu.

Buông tẩu thuốc xuống, La Tu chuyển ánh mắt về phía Weevil có bộ dạng ngờ nghệch trong rừng rậm phía Bắc, thản nhiên nói: "Nhóc Zephyr, vừa rồi không phải đã nói sửa được cái tật xấu kia rồi sao?

Hiện tại là thế nào?

Đã bảy mươi tuổi rồi, sao vẫn dễ dàng bị cảm xúc chi phối như vậy?

Đối mặt với bất kỳ kẻ địch nào, bất kể thân phận gì, bất kể trong tình huống nào, đều phải lao lao nắm giữ cảm xúc của mình, như vậy mới có thể phát huy ra thực lực lớn nhất.

Hiện tại cậu mang trạng thái này đối đầu với tên kia, không chỉ không có cách nào báo thù, mà chỉ khiến mình thua thảm hơn thôi." Lời nói của La Tu như một chậu nước lạnh dội lên đầu Zephyr, khiến Zephyr đang bị lửa giận phục thù chiếm cứ tâm thần lập tức tỉnh táo lại.

Cơ bắp toàn thân căng cứng bắt đầu thả lỏng, nắm tay đang siết chặt từ từ buông ra, hô hấp cũng bình ổn lại.

Hít sâu một hơi, Zephyr như vừa tỉnh mộng, trên mặt có chút xấu hổ.

Vừa rồi còn chém gió trước mặt La Tu tiên sinh là đã sửa được mấy cái tật xấu kia, thế mà mới được bao lâu, nguyên hình đã lộ, thực sự quá mất mặt.

Mất mặt trước mặt La Tu tiên sinh. "Xin lỗi La Tu tiên sinh, con bị ám ảnh quá." Zephyr xấu hổ nói. "Chuyện của cậu, không cần phải xin lỗi ta." La Tu bình thản trả lời. "Tiếp theo, ta muốn xem biểu hiện của cậu." "Yên tâm đi La Tu tiên sinh, tuyệt đối sẽ không để ngài thất vọng đâu." Zephyr nhếch miệng cười, lần nữa chuyển ánh mắt về phía Weevil.

Chỉ là lần này, trong mắt ông không có bất kỳ cừu hận nào, chỉ có chiến ý vô tận.

Hoạt động cơ thể một chút, Zephyr trầm giọng nói: "Chỉ là trước khi con thể hiện, phải mời La Tu tiên sinh rời khỏi nơi này trước đã." Tuy rằng Zephyr hiện tại cảm giác toàn thân tràn đầy sức mạnh, hận không thể xé xác tên Weevil trước mắt, nhưng Zephyr cũng rõ ràng tên Weevil nhìn như ngờ nghệch này thực lực rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Chương 56

Tình báo nói rõ, tên tự xưng Râu Trắng Đệ Nhị này có sức mạnh khủng bố không thua gì Râu Trắng thời trẻ.

Nếu không phải như thế, lần trước ông cũng sẽ không trơ mắt nhìn tên kia tàn sát một tàu đệ tử, liên đới chặt đứt một cánh tay của mình.

Lần này, không thể để bi kịch tương tự tái diễn.

La Tu tiên sinh ở lại đây là chuyện vô cùng nguy hiểm! "Rời khỏi đây?" La Tu khẽ cười một tiếng, nói: "Yên tâm đi nhóc Zephyr, ta chưa già đến mức vô dụng đâu." Bên kia, sau lưng Weevil nhảy ra một bà lão dáng người thấp bé. "Mẹ ơi, ở đây có nhiều người quá..." Thấy bà lão nhảy đến bên cạnh, Weevil gãi gãi gáy, có chút không biết làm sao. "Hải quân?

Tại sao nơi này lại có nhiều Hải quân như vậy?" Miss Bakkin, người được Weevil gọi là mẹ, sau khi nhảy ra nhìn thấy hải quân đầy núi, có chút khó hiểu.

Nhưng khi bà ta nhìn thấy Zephyr, lại cười lạnh, chỉ vào Zephyr nói: "Con trai, thấy không, tên tóc tím kia, chính là kẻ vẫn luôn ngăn cản con tìm cha đấy, mau đi giết hắn!

Giết sạch đám người bên cạnh hắn!" "Cái gì?!

Kẻ ngăn cản ta tìm cha là tên đáng ghét này sao?!

Tuyệt đối không thể tha thứ!" Edward Weevil nghe vậy, sắc mặt đại nộ, cầm đại quan đao trong tay hung hăng đập xuống đất.

Ầm ầm một tiếng, lập tức cả hòn đảo đều chấn động theo. "Thực lực tên này, hình như lại mạnh lên rồi!" Thấy cảnh này, sắc mặt

Zephyr khẽ biến.

Nhưng lập tức ánh mắt lạnh lẽo: "Mạnh lên thì đã sao, bao năm nay ta cũng không hề lơi lỏng!" Bước lên trước một bước, thần sắc Zephyr hờ hững, không khuyên La Tu nữa, quay sang ra lệnh cho Ain đang kéo Binz về bên cạnh: "Ain, dẫn Binz và La Tu tiên sinh rời khỏi nơi này!" Dứt lời, bước chân Zephyr không ngừng, tiếp tục đi về phía Weevil, tốc độ dưới chân càng lúc càng nhanh.

Nhìn bóng lưng Zephyr, Ain nói thẳng: "Thầy Zephyr, em không đi!" "Cái gì?

Ngay cả lời ta nói cũng không nghe?!

Ta bảo em dẫn La Tu tiên sinh và những người khác đi!

Đều xuống tàu chiến hết cho ta, nếu sau một tiếng nữa không đợi được ta, thì trực tiếp rời khỏi hòn đảo này!" Nói xong câu này, tốc độ Zephyr càng nhanh hơn, giống như một dải cầu vồng bắn về phía Weevil.

Bên kia, dưới sự xúi giục của Miss Bakkin, Weevil cũng gầm lên lao về phía Zephyr.

Nhìn cảnh này, trong mắt Ain lóe lên một tia không nỡ.

Tuy rằng vạn phần không muốn rời khỏi thầy Zephyr, nhưng lời thầy Zephyr cũng không thể không nghe.

Bởi vì ở đây không chỉ có mình cô, còn có đám tân binh và đội viên Đội Du kích, còn có ân sư của thầy Zephyr là La Tu tiên sinh.

Cô không thể mặc kệ tính tình của mình. "La Tu tiên sinh, mời ngài theo cháu rời khỏi nơi này, ở đây... quá nguy hiểm..." Lau đi nước mắt nơi khóe mắt, Ain giao Binz cho bác sĩ trên tàu, đi đến trước mặt La Tu, cung kính nói.

Chỉ là Ain quyết định, sau khi đưa đám người La Tu tiên sinh rời khỏi đây, cô sẽ quay lại cùng thầy Zephyr. "Rời khỏi đây?" La Tu cũng không nhìn Ain, ngược lại ngồi xổm xuống, cười híp mắt nhìn Zephyr ở phía trước, rít một hơi thuốc nói: "Yên tâm đi, ai cũng không cần rời đi cả, có ta ở đây, tên kia không gây ra sóng gió gì được đâu, nhóc con cứ cùng ta xem biểu hiện của thầy Zephyr đi." "La Tu tiên sinh..." Nghe lời La Tu, Ain nhíu mày. "Yên tâm đi chị gái, ông cố em ở đây, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Luffy cũng đi tới bên cạnh La Tu, cười nói với Ain.

Zoro cũng đi theo, chỉ là sau khi thu ba thanh kiếm lại, Zoro không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn về phía Zephyr ở phương xa. "..." Ain nhìn tình huống này, nhất thời không biết phải làm sao.

Cũng không thể cưỡng ép đưa La Tu đi chứ? "Nhóc con, kịch hay bắt đầu rồi!" Ánh mắt La Tu ngưng trọng, nói.

Theo tiếng nói của La Tu vừa dứt, phương xa lập tức truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Rầm!

Ain quay đầu nhìn lại, chỉ thấy máy nghiền trên tay Zephyr và đại quan đao của Weevil hung hăng va chạm vào nhau.

Pháo kích mãnh liệt phóng ra từ trong máy nghiền phát nổ ngay giữa hai người, lửa cháy ngút trời.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, bóng lưng Zephyr giống như một vị Chiến Thần.

Giây phút này máy nghiền và đại quan đao của Weevil giằng co giữa không trung, chỉ là máy nghiền của Zephyr xem ra có chút không chống đỡ nổi, đại quan đao của Weevil đang đè máy nghiền của Zephyr từ từ hạ xuống. "Cố lên ạ!

Thầy Zephyr..." Nhìn cảnh này, Ain không khỏi khẩn trương.

Trong mắt mọi người, khi Zephyr dường như sắp không kiên trì được nữa, chỉ nghe một tiếng gầm đầy trung khí của Zephyr truyền ra. "Đừng có mà xem thường ông đây, ông đây chính là...

Zephyr Tay Đen!" Oanh!

Một cỗ sức mạnh cường hãn từ trên người Zephyr bộc phát.

Giây tiếp theo, đại quan đao của Weevil thế mà bị cánh tay máy của Zephyr hất ra, ngay cả bản thân Weevil cũng vì sức mạnh to lớn mà lảo đảo lùi lại túc túc mấy bước! "Thầy Zephyr cố lên!" "Xông lên!

Thầy Zephyr, xử đẹp tên kia!" Thấy Weevil chịu thiệt thòi không nhỏ dưới tay Zephyr, bất luận là thành viên Đội Du kích hay tân binh, ai nấy đều hoan hô nhảy nhót.

Weevil, tên đại hải tặc có tiền truy nã hơn 400 triệu này, bọn họ cũng đều có nghe thấy.

Đặc biệt gã này là nhân vật chính trong sự kiện kẻ tập kích tàu thực tập mấy năm trước, mọi người đương nhiên hy vọng gã bại dưới tay thầy Zephyr.

Cho nên, thấy cảnh này, trong lòng mọi người cực kỳ hả giận.

Đặc biệt là Ain và Binz, ngay cả Binz đang trọng thương trên mặt cũng ráng nặn ra một nụ cười. "Hi hi, không ngờ thực lực ông Zephyr mạnh thật đấy, cái tên to xác kia dường như không phải đối thủ của ông Zephyr a." Luffy đứng bên cạnh La Tu, cười hì hì nói. "Không đúng, lão tiên sinh Zephyr hình như không phải đối thủ của tên to xác kia." Zoro ở bên kia La Tu lại nhíu mày, ánh mắt nhìn chằm chằm hai người trên chiến trường, thần sắc có chút không đúng.

Nghe câu này, trên mặt Ain hiện lên một tia không vui.

Nếu không phải Zoro là đệ tử ký danh của La Tu, cô nhất định phải đi lên chất vấn một phen.

Dựa vào đâu mà không tin thầy Zephyr?

Rõ ràng thầy Zephyr đang chiếm thượng phong. "Zoro, tại sao?" Luffy đại đại liệt liệt hỏi thẳng.

Zoro sắc mặt nghiêm túc, giải thích: "Lão tiên sinh Zephyr tuy rằng một quyền bức lui tên to xác kia, nhưng sau một quyền đó, lão tiên sinh Zephyr rõ ràng không còn sức lực nối tiếp, chứng minh đó là cực hạn lực đạo của một quyền kia.

Ngược lại tên to xác đối diện, chịu thiệt thòi lớn như vậy, lại có thể dừng thân hình trong vòng năm bước, chứng minh loại lực đạo này vẫn nằm trong phạm vi hắn có thể chịu đựng.

Chương 57

Một nguyên nhân quan trọng nhất, chỉ mới tung một quyền, lão tiên sinh Zephyr đã hơi thở dốc, nhìn lại tên to xác kia, tuy rằng vẻ mặt đầy nộ khí, nhưng hô hấp lại cực kỳ bình ổn.

Tôi ước tính, nhiều nhất hai mươi chiêu nữa, lão tiên sinh Zephyr sẽ rơi vào hạ phong." "Hả?

Nói vậy hình như cũng có lý lắm." La Tu gãi gãi gáy, cười hắc hắc, chút nào không vì vừa rồi phán đoán sai lầm mà xấu hổ. "Chuyện này... hình như là thật..." Nghe Zoro giải thích, Ain như bị Zoro dội một gáo nước lạnh lên đầu, niềm vui sướng trong lòng nháy mắt bị rửa sạch sành sanh.

Vừa rồi chỉ lo vui mừng thay thầy Zephyr, hoàn toàn không suy xét đến những yếu tố mà Zoro nói.

Bây giờ bình tâm nhìn kỹ lại, Zoro gần như chỉ ra toàn bộ điểm yếu của thầy Zephyr chỉ trong hai câu nói.

Nếu là như vậy, chẳng lẽ thầy Zephyr sẽ lại một lần nữa bại dưới tay Weevil?

Nghĩ đến đây, trong lòng Ain lộp bộp.

Còn La Tu đang ngồi xổm trên đất sắc mặt lại không có gì thay đổi.

Rít một hơi thuốc, chậm rãi nhả ra.

Có chút ngoài ý muốn liếc nhìn Zoro.

Kỳ thật trước khi Zephyr xông lên, ông đã dự liệu được điểm này.

Tuy Zephyr sau sự kiện lần đó đã yêu cầu bản thân hà khắc hơn,

với thực lực hiện tại, trong Thất Vũ Hải số người có thể đánh bại Zephyr cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng nại hà tuổi đã thất tuần, thể lực kém xa trước kia, đối thủ của ông lại là Râu Trắng Đệ Nhị có sức mạnh không thua gì Râu Trắng thời trẻ.

Trận chiến này, Zephyr không có chút phần thắng nào.

Nói cách khác, nếu ông không ở đây, Zephyr đơn độc gặp phải Weevil.

Lần này, Zephyr có khả năng sẽ chết!

Không chỉ Zephyr, ngay cả Ain, Binz và cả một tàu hải binh, đều sẽ chết thảm dưới tay Weevil!

Nhưng Zoro có thể phát hiện điểm này, chứng minh sự trầm tĩnh và khả năng quan sát của Zoro khi gặp chuyện không phải thứ Luffy có thể so sánh.

Haizz... thiên tài a...

Nghĩ đến đây, La Tu nhịn không được thở dài một hơi.

So với năng lực cường hãn của Zoro, Luffy hoàn toàn là một tên ngốc đầu gỗ.

Nhưng Luffy cũng không phải không có chút ưu điểm nào, bản năng chiến đấu và mức độ kiên nghị của Luffy là thứ người thường không thể mong chờ.

Nếu không thì Luffy cũng không thể là nhân vật chính trong nguyên tác One Piece.

Đương nhiên, còn có năng lực hồi phục khủng bố của Luffy.

Bất luận mệt mỏi thế nào, chỉ cần ăn một bữa no nê là lập tức có thể khôi phục thể lực.

Hiển nhiên là di truyền từ cái tên Garp kia.

Đầu óc đơn giản, tứ chi cực kỳ phát triển.

Garp, La Tu không kìm được nghĩ, nếu thằng nhóc Garp đối đầu với Weevil, sẽ là tràng diện như thế nào?

Nếu không có gì bất ngờ, hẳn là nghiền ép nhỉ...

Dù sao sức chiến đấu và thể lực của nhóc Garp không thể dùng ánh mắt người thường để lý giải.

Có thể tiêu diệt bá chủ một thời Rocks, nhiều lần dồn Vua Hải Tặc Gol D.

Roger vào tuyệt cảnh, há có thể là người thường?

Loại chiến tích này, e là ngay cả Kong (Cương Cốt Không) cũng không sánh bằng nhỉ?

Nghĩ đến đây, La Tu không khỏi có chút tự luyến.

Ta không hổ là ta, ngay cả quái vật như Garp cũng có thể hàng phục, có thể khiến hắn ngoan ngoãn nhận làm cha nuôi.

Khụ khụ...

Trong lòng ho khan một tiếng, La Tu nén nụ cười nơi khóe miệng xuống, ánh mắt lần nữa tập trung lên người Zephyr trước mắt.

Giờ khắc này, trận chiến giữa Zephyr và Râu Trắng Đệ Nhị Edward Weevil đã tiến vào giai đoạn gay cấn.

Đang!

Máy nghiền khổng lồ và đại quan đao của Weevil va chạm vào nhau, phát ra tiếng kim loại giao minh chói tai.

Tiếp đó, Zephyr hét lớn một tiếng: "Smash Blaster! (Máy Nghiền Bùng Nổ)" Dứt lời, ầm một tiếng nổ lớn.

Pháo kích mãnh liệt phóng ra từ trong máy nghiền phát nổ giữa máy nghiền và đại quan đao.

Tiếng nổ vang vọng khắp hòn đảo.

Vụ nổ khổng lồ khuếch tán ra, Zephyr và Weevil hai người song song lùi lại.

Rơi xuống đất, Zephyr nâng cánh tay lên, lau mồ hôi trên trán, hơi thở hổn hển, ánh mắt nhìn chằm chằm Weevil trước mắt.

Sức chiến đấu của Zephyr rất mạnh, đây là sự thật được cả Hải quân công nhận.

Nếu sức chiến đấu không mạnh, Zephyr cũng không thể trở thành Đô đốc Hải quân cùng thời kỳ với Sengoku và Garp.

Lúc đó, Garp tuy quân hàm không phải Đô đốc, nhưng cả Hải quân đều coi Garp như Đô đốc, thậm chí địa vị còn cao hơn Đô đốc.

Dù sao chuyện từ chối thăng chức lên Đô đốc, cũng không phải ai cũng làm được.

Từ khi Zephyr mười tám tuổi lần đầu tham gia chiến đấu đến nay, ngoại trừ hai tên biến thái Sengoku và Garp ra, không có tân binh nào cùng cấp có năng lực mạnh hơn ông.

Sau khi tinh thông Haki Vũ trang, ông càng có thể dễ dàng giải quyết những đại hải tặc có tiền thưởng hàng trăm triệu.

Hiện nay tuy rằng mất một tay, nhưng sau khi lắp cánh tay máy Vegapunk thiết kế riêng cho mình, sức chiến đấu của Zephyr thậm chí còn tăng lên một đoạn.

Loại cánh tay máy này được cấu tạo từ hợp kim đặc chủng và đá hải lâu (Kairoseki).

Trong tình huống dùng cánh tay máy toàn lực nhất kích, đại bộ

phận cường giả trên biển đều chỉ có thể tạm tránh mũi nhọn.

Nhưng, khi đối mặt với loại quái vật như Weevil, Zephyr lại luôn có một loại cảm giác lực bất tòng tâm sinh ra.

Loại cảm giác này, theo thời gian trôi qua, càng lúc càng mãnh liệt.

Sau khi nghỉ ngơi ngắn ngủi, Weevil đối diện lại một lần nữa lao tới.

Chương 58

Zephyr thấy thế, chỉ có thể quát khẽ một tiếng, đồng dạng vung cánh tay máy xông lên.

Cánh tay máy khổng lồ mang theo tiếng kèn kẹt, mang theo tiếng gió rít gào, hung hăng đập về phía thân thể bưu hãn cùng cực của Weevil.

Đang!!

Tiếng kim loại giao minh chấn động màng nhĩ lại vang lên, cánh tay máy của Zephyr lại một lần nữa đập vào đại quan đao của Weevil.

Hai bên giằng co, ma sát ra tia lửa chói mắt giữa không trung.

Nhưng dưới lần va chạm này, cảm giác vô lực trong lòng Zephyr lại leo lên đến cực hạn ngay giây phút này! "Sức mạnh... bị áp chế!" Thời gian phảng phất ngưng đọng ngay lúc này.

Cơ bắp trên người Zephyr gồ lên cao.

Đòn này ông đồng dạng dùng hết toàn bộ sức mạnh.

Nhưng Weevil đối diện lại có bộ dạng nhẹ nhàng, giống như trận chiến dài dằng dặc trước đó thể lực của hắn một chút cũng không bị tiêu hao vậy.

C rắc!

Giây tiếp theo, Weevil gầm nhẹ một tiếng, Zephyr chỉ cảm thấy áp lực trên tay tăng mạnh.

Tiếp đó, trong ánh mắt không thể tin nổi của Zephyr, đại quan đao của Weevil mạnh mẽ đè xuống.

Ầm một tiếng, cánh tay máy của Zephyr trực tiếp bị đại quan đao

của Weevil đập xuống đất, nếu không phải Zephyr tránh né kịp thời, cánh tay phải của ông sẽ lại một lần nữa bị Weevil chém xuống! "Nguy hiểm thật..." Sau khi lùi lại, trán Zephyr toát mồ hôi lạnh.

Cúi đầu nhìn xuống, cánh tay máy vừa rồi thế mà bị Weevil chém ra một vết rách lớn! "Thầy Zephyr!" Nhìn cảnh tượng cực kỳ nguy hiểm này, tim Ain thót lại.

Tuy sau đó Zephyr thành công tránh được một đòn công kích, nhưng tim Ain vẫn đập thình thịch liên hồi.

Cảnh tượng vừa rồi, suýt chút nữa cô đã tưởng màn kịch mấy năm trước sẽ lại tái diễn... "Có cách nào có thể giúp thầy Zephyr một chút không..." Ain mím môi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn viết đầy lo lắng.

Nhưng dù suy nghĩ thế nào, cũng không có cách nào có thể giúp được thầy Zephyr.

Trong lòng càng lúc càng hoảng loạn, nhưng Ain lại lực bất tòng tâm.

Lần thứ hai phát giác thực lực không đủ... "Đang!" Lại một tiếng kim loại va chạm truyền đến.

Sau khi hai người trên chiến trường tiếp xúc một cái, Zephyr với cánh tay có chút vô lực liền lùi lại phía sau.

Sau khi rơi xuống đất, Ain có thể phát hiện rõ ràng, hô hấp của thầy Zephyr càng lúc càng nặng nề, mồ hôi trên mặt cũng không ngừng chảy xuống.

Tương phản, Weevil bên kia lại vẫn giữ bộ dạng nhẹ nhàng. "Thầy Zephyr... cố lên a..." Ain thậm chí đều muốn xông lên giúp đỡ.

Nhưng Ain cũng rõ, với thực lực của cô mà xông lên, không chỉ không có cách nào giúp thầy Zephyr, thậm chí sẽ làm rối loạn thầy, khiến thầy càng thêm bị động. "Khụ khụ...

Ain, khụ khụ...

Dẫn những người khác đi trước đi, nếu thầy Zephyr thất bại, sẽ bị liên lụy." Đúng lúc này, Binz trọng thương được binh sĩ dìu đến bên cạnh Ain, nhìn tình huống trên chiến trường, Binz trầm giọng mở miệng nói. "Binz..." Ngẩng đầu nhìn Binz, Ain hiển nhiên không muốn làm theo lời cậu ta. "Yên tâm đi, thầy Zephyr ở đây, tôi bồi tiếp là đủ rồi, tôi bị thương thành dạng này, đi cùng mọi người cũng chỉ là gánh nặng.

Đi đi, làm theo lời thầy nói, dẫn tất cả mọi người đi.

Nếu không đi, tất cả mọi người ở đây đều sẽ chết!

Cậu thật sự muốn để thầy Zephyr nhìn thấy cảnh đó sao?" Binz trầm giọng nói. "Nhưng mà..." "Đừng nhưng nhị gì nữa, Ain...

đi làm đi, nhân lúc thầy hiện tại còn sức lực cản lại tên kia..." Binz nói xong lại ho ra một ngụm máu lớn.

Nếu không phải trong hòm thuốc mang theo của bác sĩ trên tàu có túi máu thích hợp với Binz, e rằng Binz đã sớm mất máu quá nhiều mà chết rồi. "Binz..." Nhìn bộ dạng của Binz, nội tâm Ain không ngừng giằng co.

Làm theo lời Binz, dẫn mọi người rời đi.

Nhưng cô càng muốn ở lại cùng thầy Zephyr.

Tại sao... tại sao không có một cách nào có thể giúp thầy Zephyr đánh bại tên kia?!

Tại sao!

Nếu mình có thể mạnh hơn một chút!

Ain đang khóc thầm trong lòng.

Hận không thể dùng mạng mình chết thay cho thầy Zephyr.

Một loại cảm giác tuyệt vọng dâng lên trong lòng.

Ain vô lực ngồi bệt xuống đất.

Phù ~ Đúng lúc này, một tiếng thở ra đầy sảng khoái truyền đến bên tai, tiếp đó Ain liền thấy một làn khói thuốc nồng đậm bay trước mắt, chậm rãi tiêu tan trong không khí. "Đúng rồi!

La Tu tiên sinh!" Ain vào lúc khói thuốc tiêu tan, bỗng nhiên nhớ tới sát cơ thấu xương cảm nhận được trên tàu trước đó.

Quay đầu nhìn lại, Ain chuyển ánh mắt lên người La Tu, bỗng nhiên bất chấp tất cả bò đến bên cạnh La Tu, nắm lấy cánh tay La Tu đang ngồi xổm trên đất, khóc cầu: "La Tu tiên sinh... ngài có thể giúp thầy Zephyr không... thầy Zephyr..." Không biết tại sao, trong lòng Ain, La Tu đã trở thành cọng rơm cứu mạng cuối cùng để thầy Zephyr không chết.

Rõ ràng trong lòng cô, La Tu chỉ là một ông già thực lực không mạnh.

Nhưng hiện tại, cô lại có thể tin tưởng La Tu có thể cứu vãn thầy Zephyr!

Chương 59

"Cô bé đừng vội, có ta ở đây, nhóc Zephyr sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." La Tu đưa tay xoa xoa đầu Ain, nhếch miệng cười nói.

Nghe câu này, Ain chỉ cảm thấy như gió xuân ấm áp, tảng đá lớn treo trong lòng rốt cuộc cũng hạ xuống.

Trên chiến trường, trận chiến vẫn diễn ra vô cùng kịch liệt.

Đang!

Đang!

Tiếng kim loại va chạm không ngừng vang lên chát chúa.

Thanh âm chói tai mỗi lần vang lên đều khiến lòng người chấn động. "Tên khốn kiếp này..." Thấy thân ảnh Weevil lao tới, thanh đại đao sáng loáng bổ thẳng xuống đầu, Zephyr nghiến răng đưa cánh tay máy Smasher (Tay Nghiền) lên đỡ trước người.

Đang!

Tiếng va chạm kim loại khổng lồ truyền vào màng nhĩ, chấn động khiến tai Zephyr đau nhói.

Thân hình ông bạo lui, rời khỏi phạm vi công kích của Weevil mười mấy mét, lúc này mới dừng lại, há miệng thở dốc từng hơi nặng nhọc.

Tuy rằng thể lực của ông không suy giảm quá nhiều theo tuổi tác, nhưng dù sao thì Zephyr cũng đã tròn bảy mươi tuổi rồi.

Bảy mươi tuổi cao linh, cộng thêm những vết thương ngầm chịu đựng thời trẻ, sức chiến đấu hiện tại của Zephyr so với thời kỳ đỉnh cao đã kém hơn không chỉ một chút.

Hơn nữa, tên Weevil trước mắt lại là một con quái vật sở hữu sức mạnh và thể lực kinh người.

Đánh giằng co với loại quái vật này, Zephyr bắt đầu đuối sức.

Vốn dĩ ông định ngay từ đầu bộc phát ra đòn công kích mạnh nhất, cộng thêm sự hỗ trợ của cánh tay máy Smasher, có thể hạ gục tên Weevil này trước khi thể lực tiêu hao quá nửa.

Nhưng hiện tại xem ra, ông đã nghĩ nhiều rồi.

Ai có thể ngờ được, tên gia hỏa trước mắt này chỉ trong vài năm ngắn ngủi lại trưởng thành đến mức khủng bố như vậy.

Dùng hết toàn lực mới có thể đấu ngang tay với hắn.

Hiện tại theo thể lực bị tiêu hao, ông cũng càng lúc càng cảm thấy lực bất tòng tâm.

Cứ đà này, khẳng định ông sẽ lại một lần nữa bại dưới tay tên này. "Dám ngăn cản ta tìm cha ta, ta phải chém chết ngươi!" Không đợi Zephyr nghỉ ngơi, Weevil liền một lần nữa vác đại quan đao gầm thét lao tới, giống như Zephyr đã làm chuyện gì táng tận lương tâm với hắn vậy.

Zephyr cũng không lo được nhiều như thế, đối mặt với một đao đang gào thét chém tới, ông tung người nhảy lên, lăn một vòng trên mặt đất mới khó khăn né được một đao bổ vào mặt.

Nhưng chưa kịp thở lấy hơi, hàn mang lại một lần nữa lóe lên trước mắt.

Soạt một tiếng, một chiêu bổ vào không khí, Weevil lại tiếp tục múa may đại quan đao, lưỡi đao to lớn mang theo thái thế khủng bố quét ngang.

Thấy vậy, Zephyr chỉ đành đưa cánh tay máy ra cản trước ngực.

Đang!!

Đại quan đao chém mạnh lên cánh tay máy, phát ra thanh âm chấn động màng nhĩ.

Zephyr nấp sau cánh tay máy chỉ cảm thấy như bị một con tàu đang chạy tốc độ cao tông trực diện, lực đạo khổng lồ trực tiếp hất bay ông đi.

Oanh một tiếng.

Zephyr bay ngược ra ngoài, đụng gãy mấy cái cây lớn mới miễn cưỡng dừng lại.

Dựa lưng vào một gốc cây gãy, Zephyr "oa" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi lớn, giờ khắc này, ông chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, khí huyết trong cơ thể cuộn trào không thôi.

Không chỉ như thế, cánh tay máy Smasher gắn trên tay phải ông cũng vào lúc này vang lên tiếng "răng rắc", vỡ nát thành một đống mảnh vụn. "Zephyr lão sư!" Đám người trên mặt vẻ vui mừng trước đó toàn bộ biến mất, thay vào đó là sự hoảng sợ và kinh ngạc.

Zephyr lão sư mà bọn họ luôn tôn kính, đã bị đánh bại!

Bại thê thảm như vậy! "Zephyr lão sư!" Ain gào lên một tiếng, trong mắt trào ra lệ thủy, định lao lên.

Nhưng khóe mắt Zephyr liếc thấy liền lập tức quát lớn: "Ain!

Đừng qua đây, mau mang theo những người khác chạy đi!

Rời khỏi nơi này!" "Zephyr lão sư..." Nghe câu nói của Zephyr, Ain đứng chôn chân tại chỗ, che miệng không để tiếng khóc bật ra, nhưng nước mắt nơi khóe mắt lại không ngừng tuôn rơi. "Hi hi hi hi, đi?

Nói cho các ngươi biết, một kẻ cũng đừng hòng đi." Đúng lúc này,

người phụ nữ thấp bé được Weevil gọi là mẹ - Miss Bakkin miệng phát ra tiếng cười chói tai, đi tới bên cạnh Weevil, vẻ mặt âm lãnh cười nói: "Weevil, mau xử lý cái lão già kia, sau đó đem những người này giết sạch, bọn chúng đều là kẻ thù ngăn cản con tìm cha!" "Đều là kẻ thù ngăn cản con tìm cha sao?

Mẹ yên tâm, con nhất định sẽ giết sạch bọn chúng!" Weevil giơ đại quan đao, mắt đỏ ngầu nói.

Zephyr nghe vậy, vịn vào thân cây gãy đứng dậy, lau đi vết máu nơi khóe miệng, cười lớn một tiếng nói: "Muốn giết người?

Phải bước qua xác ta trước đã!" "Đã như vậy, thì đi chết đi!" Weevil gầm lên một tiếng, thân hình bắn mạnh ra.

Hai tay nắm chặt đại quan đao, hung hăng đập về phía Zephyr.

Một đao này, dùng hết toàn bộ khí lực, không có một chút bảo lưu!

Đang!!

Lại một lần nữa vang lên tiếng kim loại va chạm chấn động màng nhĩ.

Trong tầm mắt của mọi người, Zephyr bắt chéo hai tay, trên cánh tay máy và tay phải đều có Haki Vũ trang đen kịt quấn quanh. "Tốt quá..." Thấy cảnh này, trong lòng mọi người hơi thở phào nhẹ nhõm.

Không có cánh tay máy, Zephyr vẫn đỡ được một chiêu này.

Chỉ là, sức mạnh khủng bố đến cực điểm của Weevil lại trực tiếp hất bay Zephyr.

Như đạn pháo rời nòng, thân thể Zephyr trong nháy mắt bay ngược ra ngoài ba mươi mét!

Lần này, Zephyr đụng gãy hơn mười gốc cây cổ thụ mới miễn cưỡng dừng lại. "Phốc!" Yết hầu ngòn ngọt, Zephyr nhịn không được

lần nữa phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Bộ dáng này, hiển nhiên đã là nỏ mạnh hết đà.

Nhưng Weevil một đao chém bay Zephyr lại không cho ông bất cứ cơ hội nào, hắn muốn thừa thắng xông lên!

Chân đạp mạnh một cái, thân hình Weevil lại lần nữa bắn về phía Zephyr.

Đối diện, Zephyr trọng thương gượng gạo chống thân thể đứng dậy, không để ý đến Weevil đang lao tới, bắt đầu ngửa mặt lên trời cười to.

Chỉ là giờ khắc này, trên mặt Zephyr lại lộ ra một cỗ bi tráng.

Chương 60

"La Tu tiên sinh... xem ra ta làm ngài thất vọng rồi, lần thứ hai gặp phải tên này, vậy mà ta lại một lần nữa bại trong tay hắn..." "Ta - Hắc Thủ Zephyr - là một kẻ vô dụng như vậy, trách không được ngài chướng mắt ta, không thu ta làm đệ tử..." "Ta của hiện tại... sống trên thế giới này, lại có ý nghĩa gì đây..." "Có lẽ... chiến tử là kết cục cuối cùng của ta đi." Không còn bất cứ khí lực gì, Zephyr chậm rãi nhắm hai mắt lại, chuẩn bị nghênh đón cái chết sắp đến. "Zephyr lão sư!" Mọi người thấy thế, đều siết chặt nắm đấm.

Tất cả mọi người, đặc biệt là Ain và Binz, đều không nguyện ý nhìn thấy cái chết của Zephyr.

Ain thậm chí muốn trực tiếp lao tới.

Nhưng tốc độ của Weevil thực sự quá nhanh.

Hiện tại đi căn bản không kịp!

Hơn nữa, lao tới thì thế nào?

Trong lòng tràn đầy tuyệt vọng, Ain khóc như mưa.

Bỗng nhiên, nàng nhớ tới câu nói kia của Luo Xiu. "Tiểu nữ oa đừng vội, có ta ở đây, Zephyr tiểu tử sẽ không xảy ra chuyện." Giây lát sau, Ain mạnh mẽ quay đầu, thanh âm khàn khàn gào thét: "La Tu tiên sinh, xin ngài mau chóng ra tay đi!" Nhưng ngay sát na nàng xoay người, thân ảnh Luo Xiu lại biến mất không thấy.

Ain chỉ cảm thấy một luồng gió mạnh thổi qua bên người.

Sau đó, một cỗ Kiếm ý khủng bố đến cực điểm từ sau lưng nàng... mãnh liệt bộc phát!

Trong chiến trường, trên gương mặt béo phị của Weevil lộ ra sự

giận dữ vô tận, đại quan đao múa may mang theo ý chí khủng bố cùng tiếng rít gào, hiển nhiên muốn chém chết Zephyr - người đã mất đi sức chiến đấu - cho sướng tay. "Zephyr lão sư!" Ngoài chiến trường, bất luận là Hải tặc du kích đội hay tân binh trại huấn luyện, nhìn thấy cảnh này, trên mặt ai nấy đều lộ ra vẻ tuyệt vọng, thậm chí có người nhịn không được gào khóc.

Chẳng lẽ Zephyr lão sư thật sự phải chết thảm trong tay tên gia hỏa đáng ghét kia sao?

Tại sao!

Tại sao thân là phe chính nghĩa, lại không địch nổi hải tặc tà ác?!

Nghe tiếng gào thét và tiếng khóc từ bên ngoài truyền đến, trong mắt Zephyr lộ ra vẻ bi thương.

Tuy trong lòng muốn lực vãn cuồng lan, nhưng thân thể hiện tại đã là nỏ mạnh hết đà, đừng nói tinh thần ngăn cản Weevil, ngay cả Haki Vũ trang cũng không còn thể lực để dùng ra nữa.

Trong lòng dâng lên một nụ cười khổ.

Không đi tìm Weevil thì thôi, tìm bao nhiêu năm, lần thứ hai gặp lại tên này thì vẫn rơi vào kết cục thê thảm tương tự.

Thậm chí lần này còn thảm hơn lần trước.

Lần trước chỉ mất một cánh tay, lần này lại mất cả mạng.

La Tu tiên sinh... xin lỗi, ta phụ sự kỳ vọng của ngài...

Theo tiếng gió rít ngày càng gần, khuôn mặt phẫn nộ của Weevil cũng dần dần phóng đại. "Lão già kia, dám ngăn cản ta tìm cha ta, ta muốn ngươi chết!" Trong đôi mắt ti hí của Weevil lộ ra sát ý vô tận, sau khi đến gần Zephyr, cơ bắp trên hai cánh tay căng cứng, gân xanh nổi cao, hai tay cầm thanh đại quan đao to lớn với thế sấm sét vang

dội chém xuống Zephyr.

Theo một đao chém ra, cả hòn đảo dường như đều yên tĩnh lại.

Ngoài chiến trường, hàng trăm hải binh thần sắc tuyệt vọng ngã ngồi trên mặt đất.

Binz đang trọng thương điên cuồng gào thét, nếu không phải sớm đã vô lực chạy, hiện tại hắn đã lao đến trước mặt Zephyr đỡ thay một đao kia.

Ain mặt lộ vẻ tuyệt vọng quay đầu tê thanh hô: "La Tu tiên sinh, xin ngài mau chóng ra tay đi!" La Tu tiên sinh?

Nghe tiếng gọi của Ain, nội tâm Zephyr dâng lên một nỗi chua xót, nội tạng bị thương khiến khóe miệng không ngừng chảy máu tươi, đỏ thẫm chói mắt.

Hiện tại ông chỉ kỳ vọng La Tu tiên sinh có thể trong tình huống này mang theo những người khác chạy lên quân hạm.

Dù sao ông phi thường rõ ràng, với thực lực của La Tu tiên sinh, tuyệt đối không có khả năng địch lại con quái vật có thực lực khủng bố trước mắt này.

Muốn tìm đối thủ cho con quái vật này trong Hải quân, cũng chỉ có Garp, Sengoku và ba tên Đại tướng kia.

Chỉ là...

Tổng bộ Hải quân cách nơi này quá xa, sao có thể có người tới kịp?

Ông!

Đại quan đao lấp loé hàn mang dường như bổ ra không gian.

Tranh!

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc lưỡi đao sắc bén chỉ còn cách Zephyr ba thước, tất cả mọi người đều nghe thấy một tiếng tranh minh thanh thúy đột nhiên vang lên.

Một thanh trường kiếm (đao) bộ dáng giản dị tự nhiên đột ngột xuất hiện trước mặt Zephyr.

Lưỡi đao của đại quan đao do Weevil toàn lực chém xuống sau khi tiếp xúc với thân kiếm của thanh trường kiếm kia, thế mà trực tiếp đình trệ.

Thấy cảnh này, ngay cả Weevil vốn có chướng ngại về trí lực, trên mặt cũng lộ ra một tia kinh dung.

Thanh trường kiếm kia thân kiếm mỏng manh, nhưng dưới toàn lực của đại quan đao trong tay hắn, lại không mảy may sứt mẻ.

Thậm chí hai cánh tay và hổ khẩu của hắn ngay sát na hai bên tiếp xúc đều có cảm giác tê dại.

Trong mắt lộ ra thần sắc không thể tin nổi, Weevil nhìn theo thân kiếm hướng lên trên, liền nhìn thấy một lão nhân râu tóc bạc phơ, đang nở một nụ cười ý vị thâm trường với hắn.

Lão nhân bộ dáng bình thường, tịnh không có chỗ nào xuất kỳ.

Nhưng nơi khóe mắt lão nhân lại có một vệt nhãn ảnh kỳ lạ, cùng với đồng tử của lão nhân có chút khác biệt so với người thường.

Chính một tia khác biệt này khiến Weevil cảm giác được trên người lão nhân một loại đáng sợ không thể diễn tả bằng lời. "Động vào đệ tử ký danh của ta, đã hỏi qua ý kiến của ta chưa?" "...Là ai..." Weevil cố nén cảm giác đau ở hổ khẩu, lắp bắp hỏi. "Ta là ai?" Luo Xiu cười bình thản: "Hải quân, Luo Xiu." Giây lát sau, ánh mắt Luo Xiu ngưng tụ, khí thế cả người trong khoảnh khắc này leo thang đến cực hạn.

Kiếm ý trùng thiên!

Cảm nhận được Kiếm ý bộc phát trên người Luo Xiu, Weevil vốn to gan lớn mật, thế mà lại lạnh sống lưng, sự kinh sợ tàn tồn trong mắt dần phóng đại.

Đi cùng với cỗ Kiếm ý này, trên người Luo Xiu còn bộc phát ra một cỗ Kiếm thế cường đại vô địch!

Dưới sự xung kích song trọng của Kiếm thế và Kiếm ý, Weevil thế mà không khống chế được thân thể, đặng đặng đặng lùi về phía sau mấy bước! "Người kia là ai!" Cảm nhận được cỗ Kiếm ý sắc bén lạnh người, đám người vốn đã tuyệt vọng ngoài chiến trường nhao nhao nhìn về phía trung tâm.

Chương 61

Khi nhìn rõ thân ảnh như Chiến Thần đang chắn trước mặt Zephyr lão sư, thần sắc tất cả mọi người đều kinh ngạc. "La Tu tiên sinh!" "La Tu tiên sinh!

Đã đỡ được công kích của tên kia!" Nhìn rõ khuôn mặt lão nhân, vô số người chấn động thất thanh.

Hiển nhiên cảnh tượng Luo Xiu ở quan đầu cuối cùng ngăn cản Weevil, cứu Zephyr thực sự quá chấn động nhân tâm. "La Tu tiên sinh..." Binz thần sắc ngốc trệ, thậm chí đều quên cả hô hấp.

Ain quay đầu nhịn không được phóng thanh đại khóc.

Đó là tiếng khóc vì vui sướng sau khi kiếp hậu dư sinh.

Trong chiến trường, sau khi bức lui Weevil, Luo Xiu dường như không có nửa phần ý tứ thu liễm, Kiếm ý và Kiếm thế vẫn bàng bạc như cũ.

Zephyr vốn đã tuyệt vọng có chút thất thần nhìn thân ảnh như thiên thần trước mắt.

Sau một thoáng thất thần, Zephyr lập tức tỉnh táo lại.

Một vệt kinh dung leo lên khuôn mặt già nua đã chịu nhiều tàn phá của thời gian.

Cảm nhận được tầm mắt của Zephyr, Luo Xiu chậm rãi quay đầu, nở một nụ cười hòa ái với Zephyr, khẽ nói: "Tiểu tử, ai cho phép ngươi bỏ cuộc chiến đấu?

Ta đã cho phép chưa?" Zephyr nghe vậy thì há miệng thở dốc, hai hàng lệ nóng nhịn không được chảy xuống. "La Tu tiên sinh...

Xin... xin lỗi, ta vô năng..." Lúc nói chuyện, môi Zephyr đều có chút run rẩy.

Trong lòng tuy kinh hãi, nhưng Zephyr càng kinh ngạc hơn với Kiếm ý khủng bố và Kiếm thế bàng bạc cảm nhận được từ trên người Luo Xiu.

Trong ký ức của ông, La Tu tiên sinh chưa từng bày ra loại thực lực này. "Được rồi, tên nhóc thối, bớt nói mấy lời vô dụng đi." Luo Xiu cười khẽ một tiếng, cắt ngang lời tự trách của Zephyr, sau đó bước lên trước một bước, che chở Zephyr trọng thương ở sau lưng, tiếp đó xoay người nhìn về phía Weevil, nói: "Zephyr tiểu tử, trải qua trận chiến này, ngươi hẳn là đã hiểu rõ khuyết điểm của mình ở đâu rồi, tiếp theo hãy để ta giải quyết, ngươi sang một bên nghỉ ngơi cho tốt đi." Nhìn bóng lưng tịnh không quá rộng lớn nhưng lại khiến người ta an tâm của Luo Xiu, Zephyr trọng trọng gật đầu. "Vâng!

La Tu tiên sinh!" Kế đó, Luo Xiu vung trường kiếm trên tay một cái, Kiếm ý vốn đã khủng bố bàng bạc lại bạo trướng thêm một phần, ông nhìn Weevil, liếm môi một cái, chậm rãi nói: "Tiếp theo, đến lượt ta." "Hải quân, Luo Xiu?...

Rốt cuộc là ai!" Weevil trừng lớn hai mắt, nhìn Luo Xiu đang từ từ đi tới, trong đầu hồi tưởng cái tên này, nhưng hai mươi năm trước lúc Luo Xiu rời khỏi đại hải, hắn mới mười mấy tuổi, sao có thể có nửa phần ấn tượng về Luo Xiu? "Con trai, đừng sợ lão già kia!

Hắn chính là kẻ chủ mưu luôn ngăn cản con tìm cha!

Bao nhiêu năm qua con vẫn không có cách nào gặp mặt Whitebeard, đều là do tên này giở trò quỷ!

Mau!

Mau giết chết tên này!

Chỉ cần giết hắn, là có thể gặp cha rồi!" Thanh âm chói tai của Miss Bakkin lại truyền đến từ sau lưng Weevil, mang theo ngữ khí giậm chân bạo nộ.

Về danh hào của Luo Xiu, Miss Bakkin ngược lại có biết.

Hải quân Giáo phụ, nhân vật truyền kỳ trong Hải quân.

Nhưng danh hào Luo Xiu tuy rằng lợi hại, bà ta lại biết người đàn ông này lực chiến đấu tịnh không mạnh, chỉ là dạy dỗ ra ba vị đệ tử Garp, Sengoku và Đại tham mưu Tsuru mà thôi.

Cho nên cho dù Luo Xiu bày ra Kiếm thế và Kiếm ý bàng bạc như vậy chấn lui Weevil, Miss Bakkin cũng tịnh không sợ hãi.

Phải biết rằng, Weevil tuy đầu óc không thông minh, nhưng lại có sức chiến đấu không thua kém gì Hải quân Đại tướng, một thân lực lượng kinh khủng kia cũng không phải để đùa. "Hả?

Mẹ, hắn là chủ mưu ngăn cản con tìm cha?!" Weevil nghe câu nói của Miss Bakkin, nhất thời bạo nộ gào thét.

Một loại bạo lệ cực kỳ khủng bố phù hiện trên mặt hắn. "Vậy thì đi chết đi cho ta!" Weevil quát nộ một tiếng, hai tay nắm đại quan đao, mang theo lực lượng vạn quân bổ xuống đầu Luo Xiu.

Ngăn cản hắn tìm cha, đó chính là kẻ thù lớn nhất!

Tiếng nổ đùng đoàng vang lên bên tai.

Sau khi dùng ra một chiêu này, hai cánh tay Weevil bao gồm cả thanh đại quan đao trên tay, thế mà đồng loạt biến thành màu đen.

Haki Vũ trang!

Ngạnh hóa! "Chỉ dựa vào sức trâu thôi sao?" Luo Xiu nhìn trảm kích chưa từng có trước mắt, sắc mặt bình thản.

Công kích của Weevil tuy rằng hung mãnh, nhưng lại không có bất

cứ kỹ xảo gì đáng nói, hoàn toàn là dựa vào thể phách cường hãn cưỡng ép phóng xuất ra. "Đã dùng sức trâu, vậy ta bồi ngươi..." Khóe miệng nhếch lên, Luo Xiu lớn tiếng hô: "Zoro, tiếp theo nhìn cho kỹ, một kiếm này của ta, gọi là Bá Đạo Kiếm!" Trường kiếm trong tay vung lên, Kiếm thế quanh thân Luo Xiu lại lần nữa bạo trướng, Kiếm ý cũng trong khoảnh khắc này leo lên đỉnh phong.

Kiếm ý trùng thiên!

Những đám mây trắng vốn đang lơ lửng trên bầu trời hòn đảo thế mà trong khắc này tiêu tán vô ảnh vô tung.

Tất cả mọi người ngoài chiến trường đều cảm giác một cỗ hàn ý bất giác dâng lên từ sau lưng, rất nhiều tân binh càng là dưới cỗ Kiếm ý bàng bạc này trực tiếp ngất đi.

Tại thế giới One Piece, những cường giả đỉnh cao nhất, khi Haki Bá Vương đối chọi nhau thậm chí có thể xé rách bầu trời.

Giờ khắc này, Luo Xiu phóng thích tuy không phải Haki Bá Vương, nhưng Kiếm ý sắc bén cũng có thể tạo ra hiệu quả tương đồng.

Sau đó, thanh trường kiếm giản dị trong tay Luo Xiu nhắm ngay đại quan đao của Weevil chém tới. "Bá!" Luo Xiu khẽ nhả ra một chữ.

Giây lát sau, tất cả Kiếm ý và Kiếm thế quanh thân thế mà tận số thu liễm vào thân kiếm.

Kiếm ý sắc bén tàn phá bừa bãi xung quanh trường kiếm, dường như ngay cả không gian cũng có thể chém đứt!

Sắc mặt Zoro hơi trắng bệch, nhịn không được lẩm bẩm nói: "Hóa ra đây mới là thực lực chân chính của Luo Xiu tiền bối sao...

Kiếm chiêu có thể khủng bố đến trình độ này." Đang!

Đao kiếm va chạm, thanh âm thanh thúy truyền khắp cả hòn đảo. "Thế nào rồi...

Đỡ được một chiêu kia chưa..." Một đạo công thế kia của Weevil lúc nãy, ai cũng có thể nhìn ra khí thế hủy diệt bao trùm trên đại quan đao.

Tuy rằng Kiếm thế và Kiếm ý trên người La Tu tiên sinh khủng bố dọa người, nhưng bọn họ chưa từng thấy thực lực của Luo Xiu.

Còn thực lực của Weevil thế nào, xác thực bọn họ đã tận mắt kiến thức rồi.

Chương 62

Lão sư của bọn họ, nguyên Hải quân Đại tướng Zephyr thậm chí đều không phải là đối thủ của Weevil!

Chỉ là, sau khi đao kiếm va chạm, tịnh không xuất hiện tràng diện giằng co trong tưởng tượng.

Ngược lại, thanh trường kiếm nhỏ hẹp trên tay Luo Xiu lại dùng một loại thế tồi khô lạp hủ, ngạnh sinh sinh đánh bật thanh đại quan đao trên tay Weevil ra. "...Không thể nào!" Cảm nhận lực đạo khổng lồ truyền đến trên hai cánh tay, sắc mặt Weevil chấn động, trong mắt lập tức dũng hiện một vệt hãi nhiên.

Nhưng chưa đợi hắn phản ứng lại từ trong chấn kinh, liền thấy lão đầu mặc đồ hưu nhàn, vẻ mặt cười nhạt trước mắt lại lần nữa đề kiếm chém tới. "Hắc hắc, lại tiếp lão phu một ký Bá Đạo Kiếm." Luo Xiu hắc hắc cười, một kiếm lại lần nữa chém ra, không có bất cứ chỗ nào hoa mỹ.

Đối mặt với một kiếm này, Weevil thần sắc hãi nhiên chỉ đành đưa quan đao chắn trước ngực để ngăn cản.

Chỉ là, dưới trạng thái Tiên Nhân Hình Thức cộng thêm Kiếm thế bàng bạc gia trì, uy lực một chiêu này của Luo Xiu có thể nói là khủng bố đến cực hạn.

Một kiếm chém lên cán quan đao, trực tiếp kéo cả cán đao đập vào ngực Weevil.

Phốc xuy!

Một ngụm máu tươi lớn không cầm được phun ra, ngực Weevil trực tiếp bị đập lõm xuống.

Thân thể to lớn kia cũng như đạn pháo rời nòng bắn ngược ra sau, đụng gãy gần năm mươi gốc đại thụ to lớn mới miễn cưỡng dừng lại.

Lại mấy ngụm máu tươi lớn phun ra, sắc mặt Weevil trắng bệch, hiển nhiên dưới một chiêu này đã bị thương cực nặng.

Phong thủy luân chuyển, giờ khắc này, hắn rốt cuộc đã chân chân chính chính nếm thử mùi vị bị nghiền ép mà Zephyr phải chịu trước đó. "Ực..." Ngoài chiến trường, thanh âm nuốt nước bọt của vô số người vang lên.

Tất cả mọi người ngốc trệ nhìn Luo Xiu trên chiến trường, đều có một loại cảm giác không nói nên lời.

Nếu như trước đó Luo Xiu nhẹ nhàng đỡ một ký trảm kích của Weevil không thể chứng minh thực lực của ông, thì hai cú nghiền ép tồi khô lạp hủ vừa rồi lại hoàn toàn thể hiện ra sự khủng bố của Luo Xiu.

La Tu tiên sinh, thực lực đã khủng bố đến tầng thứ nào rồi?

Liếc nhìn Weevil đã mất đi năng lực hành động, Luo Xiu chuyển tầm mắt sang Miss Bakkin đang rón rén bỏ chạy cách đó không xa.

Ngay sát na tầm mắt Luo Xiu chạm vào Miss Bakkin, bà ta chỉ cảm thấy như bị ác ma dưới địa ngục nhìn chằm chằm, hàn ý thấu xương không tự chủ được từ đáy lòng hiện lên.

Không biết vì sao, đôi chân ngắn ngủn kia vào giờ khắc này không thể di chuyển nửa bước.

Có chút run rẩy quay đầu, khi ánh mắt Miss Bakkin chạm vào ánh mắt Luo Xiu, bà ta thế mà đặt mông ngã ngồi xuống đất. "...Không...

Đừng...

Ta...

Ta là người phụ nữ của Whitebeard..." Môi Miss Bakkin run rẩy, một bên ra sức lùi về phía sau, một bên run giọng nói. "Nghe nói lúc trước, ngươi bảo tên kia giết sạch bọn ta?" Luo Xiu vẻ mặt bình thản nói, bộ dáng như lão nhân nhà bên.

Nhưng trong mắt Miss Bakkin, Luo Xiu nào có nửa phần dáng vẻ hòa ái dễ gần?

Phân minh là ma quỷ từ địa ngục chui ra đòi mạng! "Thực lực của La Tu tiên sinh... mạnh như vậy sao..." Nhìn Luo Xiu bộ dáng bình phàm trước mặt nhưng khí diễm uy mãnh như thiên thần, kiếm thuật vô song, Zephyr nhịn không được trừng lớn hai mắt.

Tiếp xúc với Luo Xiu bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên ông thấy Luo Xiu có bộ dáng này.

Trong ký ức của Zephyr, Luo Xiu vẫn luôn là bộ dáng ôn văn nhĩ nhã, với ai cũng một bộ dáng vẻ tươi cười hòa thiện.

Tuy lúc bắt đầu tiếp xúc Luo Xiu huấn luyện, ông luôn làm sai động tác, Luo Xiu cũng sẽ nghiêm khắc quát mắng.

Nhưng quát mắng xong, Luo Xiu lại có thể ngay lập tức cho ông sự chỉ điểm chính xác nhất.

Chỉ là, quân hàm Trung tướng và chiến tích bình bình vô kỳ của Luo Xiu, khiến hình tượng Luo Xiu trong lòng Zephyr vẫn luôn là kiểu người có ánh mắt độc lạt nhưng thực lực bình thường. "Chẳng lẽ bao nhiêu năm qua, là ta nhìn lầm sao..." Zephyr thở dài, nội tâm cười khổ.

Tại trước đó, thậm chí tại một phút trước khi bại dưới tay Weevil, ông còn cho rằng Luo Xiu căn bản không có khả năng là đối thủ của Weevil, còn lo lắng bảo Luo Xiu mang theo cả tàu người chạy trốn khỏi ma trảo của Weevil.

Nhưng hiện tại...

Không, nhìn bộ dáng uy vũ vô song của Luo Xiu, âm mai trong lòng Zephyr quét sạch sành sanh, nhịn không được cười ha hả. "Ha ha ha, đây mới là La Tu tiên sinh mà ta sùng bái chứ!

Dù sao cũng là nhân vật truyền kỳ dạy dỗ ra Hải quân Anh hùng Garp và Hải quân Nguyên soái mà!" Thanh âm to rõ, tiếng cười trương dương, cảm xúc tiêu cực khi thảm bại dưới tay Weevil trước đó tan biến hết, còn lại chỉ có cảm giác tự hào vô tận đối với Luo Xiu.

Ông cũng là một trong những đệ tử ký danh của La Tu tiên sinh a!

La Tu tiên sinh là ân sư của ông!

Sao có thể không tự hào?

Trên chiến trường, Luo Xiu từng bước từng bước tiếp cận Miss Bakkin đã sợ đến tè ra quần, khí diễm uy mãnh vô song, kiếm khí quanh thân tàn phá bừa bãi.

Nhìn Miss Bakkin mặt không còn chút máu, Luo Xiu cười khẽ nói: "Người phụ nữ của Whitebeard?

Năm đó lúc ta giết người trên biển, Whitebeard tiểu tử kia còn chưa ra đời đâu.

Đừng nói ngươi không phải người phụ nữ của Whitebeard, cho dù Whitebeard thật sự ở đây, cũng không ngăn được ta.

Ngươi có tin không?!" "...Không thể giết ta!

Không thể giết ta!

Giết ta sẽ có đại phiền toái!" Theo Luo Xiu bước bước bức tới, nỗi sợ hãi trên mặt Miss Bakkin cũng càng thêm nồng đậm.

Tứ chi ngắn ngủn không ngừng giãy dụa trên mặt đất, nhưng tốc độ di chuyển lại chậm vô cùng. "Mẹ!

Mẹ!

Lão già kia thế mà dám ra tay với mẹ ta!

Ta giết ngươi!" Phía xa, Weevil đang bị trọng thương nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đại nộ, thế mà cưỡng ép chống thân thể, cầm đại quan đao lao tới.

Có lẽ do tâm niệm bảo vệ mẹ già, giờ khắc này trên người Weevil bộc phát ra sức mạnh to lớn, tốc độ so với lúc xung kích trước đó không hề chậm chút nào! "La Tu tiên sinh cẩn thận!" "Tên kia sao lại có lực công kích mạnh như vậy..." "Hắn là quái vật sao..." Nhìn thấy cảnh này, trong mắt các binh sĩ Hải quân đều lóe lên một tia hãi nhiên.

Thương thế Weevil chịu trước đó còn nặng hơn Zephyr lão sư không chỉ một nửa.

Nhưng hiện tại vẫn có thể bộc phát ra công kích cấp bậc này!

Chương 63

Nhưng trong tầm mắt hải binh, Luo Xiu lại dường như không hề phát giác, vẫn cứ tiếp cận hướng Miss Bakkin. "Con trai!

Giết hắn!

Giết hắn!" Thấy Weevil lao tới, trong mắt Miss Bakkin lộ ra một tia hi vọng, ngay cả sức mạnh thân thể cũng khôi phục, dùng giọng nói chói tai hô lên, ngay cả tốc độ di chuyển cũng nhanh hơn nhiều. "La Tu tiên sinh!

Cẩn thận a!" Ain thấy tình hình này, trong mắt lộ ra vẻ lo âu.

Ngược lại Luffy và Zoro, một người vẫn cười cười nói nói, người kia thì hừ lạnh một tiếng.

Trong rừng cây, Weevil như một quả đạn pháo lao về phía Luo Xiu, hai mắt đỏ ngầu, trong miệng gào thét, đại quan đao trong tay bất chấp tất cả hung hăng đập xuống!

Chỉ là...

Dưới sự gia trì của Tiên Nhân Hình Thức, Luo Xiu không chỉ ngũ quan mẫn duệ vô cùng, ngay cả Haki Quan sát dùng cũng thập phần sướng khoái hơn nhiều.

Ngay khi Weevil vung đại quan đao, Luo Xiu đã dự liệu được quỹ tích chém xuống của nó.

Giây lát sau, Luo Xiu vung một tay, trường kiếm trên tay kiếm mang đại trướng, một chiêu súy kiếm thức cực kỳ âm nhu được dùng ra.

Tranh!

Kiếm phong tịnh không chạm vào lưỡi đao mãnh liệt của đại quan đao, mà vung vào bên hông đại quan đao.

Đại quan đao trên tay Weevil dưới tác dụng của cỗ sức mạnh âm nhu này, thế mà thay đổi quỹ tích chém xuống, lấy một tư thái cực kỳ quỷ dị vẽ một vòng tròn trên tay Weevil, cuối cùng "ba" một tiếng, thân quan đao đập mạnh vào mặt Weevil.

Thấy cảnh này, trong mắt Zoro đột nhiên bạo xuất một đoàn tinh mang.

Sau đó lập tức nhắm hai mắt lại, trong đầu hồi phóng lại một kiếm vừa rồi của Luo Xiu, mày nhíu chặt.

Còn có loại kiếm chiêu này?!

Bị đập trúng, cả người Weevil trực tiếp xoay tròn bay ra ngoài, cuối cùng "oanh" một tiếng, thân thể to lớn ngã rầm xuống đất.

Trên mặt Weevil, một dấu ấn đại quan đao đỏ tím hiện rõ mồn một.

Nằm trên mặt đất xong, Weevil bản năng muốn giãy dụa đứng dậy, nhưng chưa động đậy được hai cái, liền hai mắt trợn ngược, triệt để hôn mê bất tỉnh. "A...

Con trai...

Con trai ta thua rồi..." Thấy Weevil hôn mê bất tỉnh, hi vọng vừa nhen nhóm của Miss Bakkin lại một lần nữa vụt tắt.

Nhìn Weevil bên chân Luo Xiu, Miss Bakkin khàn giọng gọi.

Nhưng mặc kệ bà ta kêu gào thế nào, Weevil đều không có nửa điểm phản ứng. "Giết!

Ta cho ngươi giết!" Luo Xiu dường như không thể nhẫn nhịn được sự ồn ào của bà lão này nữa, mạnh mẽ bước lên một bước,

trường kiếm trên tay lóe lên.

Thanh âm đột ngột im bặt.

Trong ánh mắt không thể tin nổi của bà lão, trên cổ bà ta xuất hiện một vệt máu.

Sau đó vệt máu từ từ biến lớn, cuối cùng cả đầu lâu chậm rãi trượt xuống. "Ba tháp" một tiếng.

Đầu lâu Miss Bakkin rơi trên mặt đất, chết không thể chết lại.

Liếc mắt nhìn Weevil đang hôn mê bên cạnh, Luo Xiu mới thu hồi vũ khí.

Ngay sát na vũ khí vào bao, khí thế trên người Luo Xiu trong nháy mắt biến mất không thấy, lần nữa biến trở về bộ dáng tươi cười ôn hòa trước đó. "Zephyr tiểu tử, tên này giao cho ngươi xử trí đấy." Luo Xiu chỉ chỉ Weevil bên cạnh, cười cười với Zephyr nói.

Zephyr nhìn Weevil đang hôn mê bên chân Luo Xiu, nội tâm bỗng nhiên dâng lên một cỗ noãn ý.

Không có người nhà sao?

Không!

Ông còn có La Tu tiên sinh!

La Tu tiên sinh chính là người nhà của ông!

Giờ khắc này, trong lòng Zephyr, Luo Xiu không chỉ là ân sư chỉ điểm.

Hiện tại, địa vị của Luo Xiu trong lòng ông đã thăng lên độ cao của một người cha! [Trị số chính nghĩa +27] [Trị số chính nghĩa +59] Sau khi giải quyết Weevil và mẹ hắn là Miss Bakkin, trong đầu Luo Xiu nhảy ra hai âm thanh nhắc nhở.

Nghe hai tiếng nhắc nhở, Luo Xiu có chút ngoài ý muốn.

Cũng không biết là Weevil hay bà mẹ, trong đó có một người có trị số chính nghĩa là 59 điểm.

Đây là trị số chính nghĩa cao nhất ông nhận được một lần tính từ khi hệ thống kích hoạt.

Cộng thêm cái còn lại 27 điểm.

Lần sự kiện Weevil này, Luo Xiu nhận được tròn 86 điểm trị số chính nghĩa!

Cộng thêm 203 điểm trước đó.

Trị số chính nghĩa hiện tại Luo Xiu sở hữu đã đạt tới 289 điểm!

Khoảng cách với trị số chính nghĩa cần thiết cho giai đoạn hai của hệ thống, vẻn vẹn chỉ cần 11 điểm. "Không biết giai đoạn hai sẽ cho thứ gì." Luo Xiu nội tâm nỉ non, sau đó khẽ thở dài, chuyển sự chú ý từ hệ thống về hiện thực.

Phần thưởng hệ thống lại không phải đèn thần Aladdin, không thể hứa nguyện.

Muốn thưởng gì thì cho thưởng đó sao?

Nhưng bất luận hệ thống cho phần thưởng gì, Luo Xiu tin tưởng thứ đó nhất định sẽ là sự tồn tại phi thường ngưu bức.

Ngưu bức đủ để khiến sức chiến đấu của ông tăng lên một đoạn lớn.

Túi quà tân thủ và phần thưởng giai đoạn một trước đó đã chứng minh điều này.

Lắc đầu, tầm mắt chuyển ra ngoài chiến trường, nhìn đám người đang phát lăng, Luo Xiu nhịn không được cười khẽ một tiếng, hô với Ain: "Này!

Nha đầu, ngẩn ra đó làm gì?

Không định đem Zephyr lão sư đang bị thương của ngươi đi sao?" "A?

Chương 64

Zephyr lão sư...

A!

Đến ngay!" Bị Luo Xiu hô một cái, Ain lúc này mới từ trong chấn kinh hồi thần, nhìn ánh mắt mang theo ý cười của Luo Xiu, Ain nhịn không được đỏ mặt, không dám nhìn vào mắt Luo Xiu nữa, cúi đầu chạy về phía Zephyr đang nằm bên gốc cây gãy.

Hướng đến là người trầm ổn tỉnh táo, vừa rồi lại thất thố như vậy.

Ở trước mặt La Tu tiên sinh mà Zephyr lão sư kính trọng, Ain xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt. "Zephyr lão sư, ngài thế nào rồi." Hít sâu một hơi, Ain một bên nhẹ nhàng đỡ Zephyr dậy, một bên khẽ giọng dò hỏi.

Zephyr ha ha cười, phất phất tay, thanh âm sảng khoái nói: "Không sao, chút thương nhỏ, không chết được." Nhìn kẻ địch lớn nhất bị La Tu tiên sinh giải quyết, nội tâm Zephyr cực kỳ thư sướng, thậm chí ngay cả đau đớn trên người cũng giảm nhẹ không ít.

Nhìn Zephyr sảng khoái như vậy, khóe miệng Ain cũng nhịn không được dâng lên một tia tươi cười.

Nhìn Weevil hôn mê bất tỉnh cách đó không xa, lại nhìn Luo Xiu đang tháo bầu rượu bên hông đi về phía Luffy và Zoro.

Giờ này khắc này, Ain có một loại cảm giác không chân thực.

Weevil vừa rồi còn đại phát thần uy, muốn giết chết Zephyr lão sư, thế mà cứ vậy hôn mê rồi?

Trận đồ sát gần như đơn phương mấy năm trước, đến nay vẫn rõ mồn một trước mắt.

Vậy mà con quái vật có thể lực và sức mạnh đều kinh khủng kia, lại bị La Tu tiên sinh giải quyết chỉ trong vài ba chiêu?

Thực lực của La Tu tiên sinh, rốt cuộc khủng bố đến tình trạng nào...

Ain có chút không dám nghĩ tới.

Bỗng nhiên, một cái bóng trắng từ trên không trung sà xuống.

Một con mòng biển đưa tin đáp xuống trước mặt Ain, đưa cho nàng một tờ báo. "Ain, mua tờ báo đi, ta xem một chút gần đây trên biển đã xảy ra chuyện gì." Ain nghe vậy, vội từ bên hông lấy ra một đồng xu, đổi lấy tờ báo.

Nhưng khi Zephyr cầm tờ báo, nhìn tin tức lớn nhất trang đầu, cả người lại sững sờ, nụ cười trên mặt cũng cứng lại. "Nguyên Hải quân Trung tướng, Hải quân Giáo phụ Luo Xiu, sẽ nghênh chiến Đệ nhất Đại kiếm hào thế giới Dracule Mihawk vào một tháng sau!

Danh hiệu Đệ nhất Đại kiếm hào thế giới liệu có đổi chủ, kết quả trận chiến này rốt cuộc ra sao, đợi một tháng sau, hãy để chúng ta mỏi mắt mong chờ!" Nhìn tin tức này, biểu tình trên mặt Zephyr dần dần chuyển thành không thể tin nổi. "Mắt Diều Hâu Mihawk, muốn khiêu chiến La Tu tiên sinh?" Lúc mới nhìn thấy tin tức này, phản ứng đầu tiên của Zephyr là không tin.

Nhưng đợi nhớ lại bộ dáng kiếm sĩ vô song của Luo Xiu lúc nãy, Zephyr liền thấy bình thường trở lại.

Nếu kiếm thuật của La Tu tiên sinh cường hãn như thế, vậy thì quyết đấu với Mắt Diều Hâu một trận cũng không phải là không thể.

Chỉ là vì sao Mắt Diều Hâu lại khiêu chiến La Tu tiên sinh?

Chẳng lẽ Mắt Diều Hâu cho rằng thực lực không bằng La Tu tiên sinh?

Không đúng a, Dracule Mihawk chính là Đệ nhất Đại kiếm hào thế giới, người đứng trên đỉnh cao kiếm sĩ mà!

Zephyr vốn không hiểu rõ về kiếm thuật nên đầu đầy sương mù.

Bên kia, Luo Xiu sau khi tháo bầu rượu bên hông, thống ẩm một ngụm rượu mạnh, sảng khoái hà hơi, sau đó mới thu bầu rượu, đi đến trước mặt Zoro, cười hỏi: "Zoro tiểu tử, vừa rồi nhìn ta dùng hai chiêu kia, lĩnh ngộ được bao nhiêu?" Zoro nghe thấy giọng Luo Xiu, mới mở mắt ra, tinh mang trong mắt lóe lên rồi biến mất.

Nhưng ngay sau đó Zoro lại thở dài một hơi, nói: "La Tu tiền bối, tại hạ ngu độn, chỉ lĩnh ngộ được một chút da lông." "Một chút da lông?" Nghe câu này, Luo Xiu nhịn không được cười to, nói: "Không đủ sao?" Phải biết rằng, vừa rồi ông dùng Bá Kiếm Thức và Nhu Kiếm Thức đều là kiếm chiêu đỉnh cao nhất trong kiếm thuật.

Một loại lợi dụng Kiếm thế và sức mạnh cường đại của bản thân, tuyệt đối áp chế đối phương.

Loại còn lại thì dùng kiếm chiêu âm nhu, lấy lực tá lực, dùng sức mạnh của đối phương đánh lại đối phương, dùng cái này đạt mục đích tứ lạng bạt thiên cân.

Nhưng vô luận là loại nào, đều cực khó lĩnh ngộ.

Vẻn vẹn một chút da lông, cũng đủ để Zoro được lợi ích không nhỏ.

Nếu cả hai chiêu này Zoro đều lĩnh ngộ hết, vậy qua một thời gian nữa, chẳng phải có thể trực tiếp chạy tới trước mặt Mihawk, chém ngã tên Đệ nhất Đại kiếm hào thế giới kia sao? "Chẳng lẽ đủ rồi sao?" Zoro sắc mặt túc nhiên.

Tuy một chút da lông đối với hắn cũng được lợi ích không nhỏ, nhưng lấy ánh mắt của Zoro mà xem, chút trưởng thành ấy, không đủ

để khiến hắn dương dương tự đắc.

Biết rõ tâm tư Zoro, Luo Xiu nhịn không được cười mắng một tiếng: "Tiểu tử ngươi chẳng lẽ muốn một ngụm ăn thành mập mạp?

Con đường Kiếm đạo, là phải đi từng bước một, ngươi muốn một bước lên trời?

Đó không phải là chuyện người bình thường nên nghĩ." Nói xong, Luo Xiu hô với Zephyr phía xa: "Zephyr tiểu tử, chúng ta mau chóng đi thôi." "Đi?

La Tu tiên sinh muốn đi đâu?" Zephyr phản ứng lại, vội thu tờ báo, dò hỏi. "Đương nhiên là về Tổng bộ Hải quân rồi." Luo Xiu liếc mắt nhìn Zephyr một cái.

Mục đích đến Đại Hải Trình, chính là đi Tổng bộ Hải quân a.

Không thì là vì cái gì?

Trải nghiệm cuộc sống sao. "A...

Được!" Zephyr nghe vậy, cũng phản ứng lại, có chút ngượng ngùng hắc hắc cười nói.

Sau đó hô với đám hải binh xung quanh: "Các con, quét tước chiến trường, chúng ta về Tổng bộ Hải quân!" Đồng thời lúc Zephyr hô lên mệnh lệnh, Luo Xiu lại len lén ghé vào tai Luffy, nói với hắn: "Nhóc thối, mau chóng đi một chuyến vào cái hang động đám hải tặc ở trước đó, đi xem có bảo bối gì đáng giá thì cầm lấy, chúng ta đi một chuyến, cũng không thể tay không mà về!" Khi trở lại quân hạm, nhìn thấy Luffy ôm cái bụng như phụ nữ mang thai nhảy từ trên vách núi xuống, Luo Xiu suýt chút nữa thì ngây người.

Ngay cả Zoro tính cách trầm ổn cũng đều nhịn không được biến sắc.

Tên này...

Hắn dọn sạch kho báu trong hang động rồi sao?!

Bụng Luffy, quả thực giống như mang thai mười đứa vậy, đựng đầy ắp đồ vật.

Cũng may cái áo gi lê đỏ đáng thương trên người hắn chất lượng đủ tốt, nếu không đống tiền vàng châu báu nhét trong bụng Luffy e là rơi đầy đất rồi. "Binh!" Luo Xiu nhân lúc binh sĩ Hải quân đang quét tước chiến trường, đấm một quyền lên đầu tên Luffy đang cười hì hì, quát: "Nhóc thối, ta bảo ngươi đi lấy chút bảo bối, không bảo ngươi đem kho báu cả hang động dọn sạch!" Vốn định tranh công, Luffy lập tức ôm đầu, mếu máo nói: "Thái gia gia, không phải ông nói sao, lấy chút đồ đáng giá, không thể tay không mà về..." "Đây gọi là lấy một chút sao?

Ngươi sắp dọn sạch tang vật của cả băng hải tặc về rồi?!

Ngươi không thấy mất mặt, ta còn thấy mất mặt đây này!" Luffy giấu trong áo đống của cải này, ít nhất cũng bán được mấy chục triệu Berry!

Luo Xiu thật hoài nghi, Luffy mang theo nhiều bảo vật như vậy, đám binh sĩ Hải quân kia một người cũng không phát hiện?

Luo Xiu tốt xấu gì cũng mang cái danh hiệu truyền kỳ Hải quân Giáo phụ, nếu bị đám tân binh đản tử này phát hiện xúi giục Luffy đi chiếm tang vật hải tặc làm của riêng, mặt mũi để đâu? "Nhưng mà Thái gia gia...

Cháu vào hang động xong, thấy cái nào cũng là bảo vật đáng giá...

Không nỡ..." Luffy ôm cục u trên đầu, vẻ mặt ủy khuất nói.

Chương 65

"Ta...

Ai da, nhóc thối, ta cũng mặc kệ ngươi!" Luo Xiu thở dài, bỗng nhiên lỗ tai khẽ động, Haki Quan sát lập tức tản ra, cảm nhận đám binh sĩ Hải quân và Zephyr trên vách núi sắp quay lại, lập tức trừng mắt nói nhỏ với Luffy: "Còn không mau đi tìm chỗ kín đáo giấu đống đồ này đi, nếu bị phát hiện, chúng ta làm sao lấy ra ngoài bán được?" "A..." Luffy nghe vậy, chỉ đành ngoan ngoãn ôm bụng, đi vào khoang thuyền, chuẩn bị tìm một chỗ kín đáo, đem của cải trộm được giấu đi.

Nhìn Luffy đi vào khoang thuyền, Luo Xiu lại trừng mắt nhìn Zoro, quát: "Tiểu tử ngươi cũng đừng ở đó cười trên nỗi đau của người khác, đống của cải kia không chừng là tiền cơm sau này của chúng ta đấy, ta thấy lúc ngươi ăn cơm, cũng chẳng ít hơn Luffy là bao.

Nếu không phải vì chiếu cố hai cái dạ dày vương các ngươi, ta sẽ bảo Luffy đi trộm kho báu?" Zoro vừa nghe Luo Xiu nói, nhất thời có chút bất đắc dĩ nói: "Hả?

La Tu tiền bối, ta làm gì ăn nhiều như tên kia a!

Hơn nữa, không có tiền ăn cơm, ta cũng có thể đi giết hai tên hải tặc lĩnh tiền thưởng mà, sao cứ phải đi trộm kho báu hải tặc?" Luo Xiu nghe vậy, bình thản nói: "Zoro tiểu tử, ngươi sai rồi, việc ta bảo Luffy làm không gọi là trộm, đó gọi là lấy đi chiến lợi phẩm thuộc về ta, biết không." "Không gọi là trộm?" Zoro vẻ mặt cạn lời.

Nhưng cũng không tranh luận với Luo Xiu nữa, thở dài, trực tiếp đi tới bên cạnh cột buồm, dựa vào đó ngủ gật.

Ước chừng năm phút sau, Zephyr liền dưới sự nâng đỡ của Ain, trở lại trên quân hạm.

Sự kiện Weevil lần này, ngoại trừ Binz và Zephyr hai người trọng thương ra, còn có không ít tân binh bị Kiếm ý khủng bố Luo Xiu phóng thích trước đó trực tiếp chấn hôn mê, hiện tại vẫn chưa tỉnh.

Cho nên lần này quét tước chiến trường tốn không ít thời gian.

Đợi tất cả mọi người tề tựu, Zephyr hạ đạt mệnh lệnh hồi thành.

Khi quân hạm bắt đầu bình ổn chạy, Zephyr mới được Ain dìu đến bên cạnh Luo Xiu. "La Tu tiên sinh." Zephyr tịnh không đi nhìn cục u to trên đầu Luffy chưa tiêu, mỉm cười chào hỏi Luo Xiu.

Kỳ thật chuyện Luffy trước đó nhân lúc quét tước chiến trường, lén lút lẻn vào hang động cuỗm đi đại bộ phận bảo vật của băng hải tặc Ác Quỷ, trong lòng Zephyr kỳ thật biết rõ mồn một.

Chỉ là Zephyr tịnh không đi quản chuyện này, ngay cả binh sĩ Hải tặc du kích đội đối với việc này cũng đều tâm hữu linh tê mắt nhắm mắt mở.

Dù sao nếu không phải có Luo Xiu, cả tàu người đừng nói một ít kho báu, e rằng ngay cả tính mạng đều phải giao lại ở nơi này.

Hơn nữa, đòi lại kho báu từ chỗ Luffy, cuối cùng cũng là nộp lên cho Tổng bộ Hải quân sung công mà thôi.

Đã như vậy, chi bằng làm cái thuận nước giong thuyền, tặng cho Luo Xiu. "Khụ khụ." Thấy Zephyr tới, Luo Xiu chột dạ ho khan một tiếng, sau đó vẻ mặt bình thản hỏi: "Zephyr tiểu tử bị thương nặng như vậy, không đi nghỉ ngơi cho tốt, ở chỗ này đi lung tung làm gì?" "Hắc hắc, ngài yên tâm đi, La Tu tiên sinh, chút thương nhỏ này đối với ta, không chết được, ta có thể kiên trì được." Lúc nói chuyện, Zephyr vỗ vỗ ngực, tỏ vẻ nửa điểm chuyện cũng không có.

Nhưng vỗ đến cái thứ hai, Zephyr nhịn không được vẻ mặt thống khổ ho khan.

Nhìn bộ dáng Zephyr, Ain bên cạnh trên mặt lập tức hiện lên lo âu, nói: "Zephyr lão sư, hay là để em gọi bác sĩ trên thuyền tới." "Khụ khụ...

Không cần đâu, ta không sao." Nghe lời Ain nói, Zephyr liên tục xua tay.

Sau khi ho khan một hồi, Zephyr hơi thở dốc mấy cái, sắc mặt mới khôi phục một chút, có chút xấu hổ nói: "La Tu tiên sinh, thật ngại quá, để ngài chê cười rồi." Luo Xiu rít một hơi tẩu thuốc, nhìn Zephyr, cười híp mắt nói: "Tên nhóc này, thể lực có tốt đến đâu, cũng phải phục già chứ." Kỳ thật Luo Xiu ở cái tuổi của Zephyr, thể lực còn không bằng Zephyr đâu.

Nhưng ở chỗ Zephyr, sự tình lại không giống vậy.

Một người bảy mươi tuổi, ở trước mặt một người một trăm tuổi như Luo Xiu, lại phải phục già?

Chuyện quái gì đây?

Thực sự mà nói, Zephyr rất bội phục thể lực của Luo Xiu.

Thực lực không chỉ cường hãn ra dạng này, ngay cả thể lực cũng làm cho người ta cảm giác không thể tin nổi.

Tuy mấy chiêu đã giải quyết Weevil, nhưng bộc phát ra loại Kiếm thế và Kiếm ý khủng bố kia, cần tiêu tốn rất nhiều thể lực chứ?

Nhưng sau khi giải quyết xong Weevil, Luo Xiu cứ như người không có việc gì.

Thể lực này khủng bố hay không?

Trong mắt Zephyr, thể lực của Luo Xiu, e rằng ngay cả con quái vật Garp kia cũng không sánh bằng.

Cười khổ lắc đầu, Zephyr tịnh không đi trả lời vấn đề này, giọng

điệu xoay chuyển, trực tiếp hỏi: "Đúng rồi, La Tu tiên sinh, lần này ngài về Tổng bộ Hải quân, là định ở lại Tổng bộ dưỡng lão sao?" Nếu là như vậy, thì đối với Hải quân là một chuyện tốt động trời.

Có Luo Xiu ở trong Tổng bộ Hải quân, nhìn trúng mầm mống tốt nào, tùy tiện chỉ điểm vài cái, ngày sau không chừng lại thêm một Hải quân Đại tướng. "Dưỡng lão?" Luo Xiu khẽ rít một hơi thuốc, chậm rãi nhả ra, cười nói: "Nhìn bộ dáng của ta, giống già rồi sao?" Zephyr nghe vậy lắc đầu.

Đừng nói già, so với mười mấy năm trước lúc Luo Xiu vừa nghỉ hưu, còn có vẻ trẻ hơn không ít.

Điểm này làm ông vưu vi hâm mộ.

Thậm chí Zephyr đều muốn hỏi bí quyết bảo dưỡng của Luo Xiu.

Sau đó, tầm mắt Luo Xiu chuyển hướng ra biển lớn, ngưng thần nhìn lại, trong ngữ khí mang theo một tia trương cuồng, chậm rãi nói: "Ta lần này về Tổng bộ Hải quân, là để làm một đại sự kinh thiên động địa!" Luo Xiu trong lòng có một kế hoạch to lớn.

Kế hoạch này nếu thực thi thành công, thậm chí có thể đảo điên cách cục của cả thế giới này. "Đại sự kinh thiên động địa?" Lông mày Zephyr nhướng lên.

Ông không rõ ý tứ "đại sự" của Luo Xiu là gì.

Đương nhiên, Zephyr cũng không định đi tìm hiểu.

Tuy rằng sau khi nghe được động thái của Chính quyền Thế giới, ông đối với Chính quyền Thế giới và nội bộ Hải quân nảy sinh nghi ngờ mãnh liệt và không tín nhiệm.

Nhưng hiện tại kẻ địch lớn nhất là Weevil đã chết, chính tay ông cắt đứt yết hầu Weevil.

Tức sử đánh bại Weevil chủ yếu là công lao của ân sư Luo Xiu, nhưng có thể có kết quả như hiện tại, Zephyr phi thường hài lòng.

Cho nên, Zephyr - người đã không còn bất cứ truy cầu gì, cho dù đoán được động tác Luo Xiu sắp làm phi thường lớn, nhưng cũng không định đi tham gia.

Nhẹ nhàng lắc đầu, Zephyr không tiếp tục chủ đề này, ánh mắt cũng nhìn về hướng biển rộng, khẽ thở dài sau đó hỏi: "La Tu tiên sinh, ngài đã gần hai mươi năm không gặp Sengoku và Tiểu Tsuru rồi nhỉ?" "Chiến Quốc và Tiểu Hạc?" Tư tự của Luo Xiu bị câu nói của Zephyr kéo trở về từ kế hoạch hùng vĩ kia, sau đó trong mắt lộ ra một tia hoài niệm. "À...

Từ sau khi ta nghỉ hưu, đúng là không gặp, ngược lại Garp tiểu tử kia thì thỉnh thoảng sẽ về Biển Đông gặp ta một lần." "La Tu tiên sinh có thể không biết, Sengoku và Tiểu Tsuru hai người bọn họ tư niệm ngài bao nhiêu đâu, có đôi khi chúng ta không bận rộn, tụ lại một chỗ đều sẽ thỉnh thoảng nhắc tới những ngày tháng ở Tổng bộ Hải quân lúc trước.

A đúng rồi, còn có Hạc muội muội Gion, nha đầu Gion kia đối với ngài tư niệm, cũng không ít hơn mấy tên đực rựa chúng ta đâu nha." Nói xong câu này, Zephyr nháy mắt với Luo Xiu, biểu tình thậm chí có chút ỏi tỏa.

Một bên Ain nhìn bộ dáng này của Zephyr lão sư, còn tưởng mình nhìn lầm.

Ngày thường Zephyr lão sư là người một tia không cẩu, cả người từ trên xuống dưới tràn ngập nghiêm túc, nào có từng nháy mắt ỏi tỏa như vậy?

Chẳng lẽ Đào Thỏ Trung tướng và La Tu tiên sinh giữa hai người, có bí mật gì không thành?

Không phải chứ?

La Tu tiên sinh đều đã một trăm tuổi, Đào Thỏ Trung tướng một bộ mạo mỹ như hoa...

Không tự giác nuốt nước miếng, Ain chuyển tầm mắt sang chỗ khác, nhưng lỗ tai lại dựng lên hóng hớt.

Đối với cá nhân Luo Xiu, Ain phi thường tò mò.

Dù sao Luo Xiu không chỉ là ân sư của Zephyr lão sư, mà còn là sư phụ của Hải quân Nguyên soái Sengoku, Hải quân Anh hùng Garp, Hải quân Trung tướng kiêm Đại tham mưu Tsuru.

Đối với nhân vật như truyền kỳ trong Hải quân này, Ain phi thường tò mò, muốn tìm hiểu thêm nhiều chuyện về Luo Xiu. "Gion?" Bên kia, Luo Xiu nghe cái tên Gion, sắc mặt rõ ràng biến đổi.

Chương 66

"Cái đuôi nhỏ kia, hiện tại còn nhắc tới ta sao?" Đối với tiểu gia hỏa Gion này, Luo Xiu quả thật mặt đầy bất đắc dĩ.

Gion tùy hứng và chị gái kết nghĩa Tsuru tri tính hoàn toàn là hai thái cực.

Trong ký ức của Luo Xiu, tiểu gia hỏa này chỉ cần ở bên cạnh ông, sẽ luôn quấn lấy ông.

Không chỉ như thế, Gion có đôi khi thậm chí sẽ làm ra một số chuyện quá trớn, khiến Luo Xiu thập phần bất đắc dĩ.

Nhưng đối mặt với một tiểu nữ oa như vậy, Luo Xiu tổng không thể đánh hoặc là mắng chứ?

Tối đa cũng chỉ quát lớn hai câu mà thôi.

Nhìn bộ dáng mặt đầy bất đắc dĩ của Luo Xiu, Zephyr nhịn không được cười ha hả. "Ha ha ha ha, La Tu tiên sinh ngài yên tâm, bao nhiêu năm qua, Gion đã trưởng thành không ít, hiện tại đã trở thành sức mạnh trung gian của Tổng bộ Hải quân - Trung tướng rồi, còn có một cái biệt danh, gọi là Momousagi (Đào Thỏ)." "Đã có danh hiệu Momousagi rồi sao..." Luo Xiu thở phào nhẹ nhõm.

Hiện tại chỉ hi vọng khoảng thời gian ở Tổng bộ Hải quân, Momousagi đừng có lại quấn lấy ông như vậy là được rồi.

Cấp bậc dây dưa kia, ai mà chịu nổi a!

Nghe những lời này, trong mắt Ain lóe lên một tia giảo hoạt.

Hóa ra giữa La Tu tiên sinh và Đào Thỏ Trung tướng, thật sự có một số chuyện a.

Trách không được Đào Thỏ Trung tướng mười câu không rời La Tu tiên sinh. "Lấy La Tu tiên sinh làm tấm gương." Câu nói này thậm chí đều thành câu cửa miệng của Đào Thỏ Trung tướng. "Đúng rồi La Tu tiên sinh, chuyện ngài quay về lần này, Sengoku có biết không?" Zephyr bỗng nhiên hỏi.

Luo Xiu thu hồi tâm thần, rít một hơi thuốc, cười nói: "Ta trước đó đã nói với Sengoku và Garp rồi, chỉ có chỗ Tiểu Tsuru, ta không có Den Den Mushi chuyên dụng của cô ấy, không biết hai tiểu tử kia có nói với Tiểu Tsuru hay không." Zephyr nghe vậy, sờ sờ cằm nói: "Ta thấy là chưa, tên Sengoku kia giấu chuyện xưa nay rất kín, còn về phần Garp tuy rằng không giấu được chuyện, nhưng nếu không gặp được Tiểu Tsuru, chuyện này hắn cũng sẽ không trương dương." Nói tới đây, Zephyr nhìn về phía Luo Xiu, hỏi: "La Tu tiên sinh, hay là hiện tại ta gọi điện thoại cho Tổng bộ, báo cho Tiểu Tsuru một tiếng?" "Hiện tại gọi điện thoại?" Luo Xiu nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Thôi đi, còn vài ngày nữa là đến Tổng bộ Hải quân rồi, thay vì hiện tại gọi, chi bằng đến lúc đó cho cô ấy một cái kinh hỉ." Zephyr nghe vậy, cũng gật đầu, nói: "Cũng phải, ta cũng cảm thấy nên cho Tiểu Tsuru một cái kinh hỉ." Hô ~ Một trận gió biển thổi tới, Zephyr nhìn nhìn bầu trời, bỗng nhiên hoảng trương nói: "Nguy rồi, đều giờ này rồi." Tùy tức, ông xoay người nói với Ain đang dựng lỗ tai nghe lén: "Ain, mau đi thông báo phòng bếp một tiếng, trưa nay chúng ta làm một bữa tiệc lớn, mở tiệc ăn mừng, để nghênh đón La Tu tiên sinh, cũng là vì thu hoạch lớn hôm nay của chúng ta." "Vâng, Zephyr lão sư." Ain nghe vậy, vội vàng chạy đi. "Yến tiệc a?" Luo Xiu nghe vậy, nằm vật xuống ghế, mắt nhìn những đám mây trắng trên bầu trời, than thở một tiếng: "Đã bao lâu rồi không tham gia chuyện náo nhiệt như vậy nhỉ?"...

Thời gian trôi qua.

Gần ba ngày thời gian liền lặng lẽ trôi qua trên biển lớn.

Hải quân Tổng bộ, đảo Marineford.

Với tư cách là trung tâm quyền lực của Hải quân thế giới, cảng khẩu Marineford bất cứ lúc nào cũng có hàng chục tàu quân hạm ra ra vào vào.

Tại bến cảng, binh sĩ Hải quân mật thiết qua lại như mắc cửi.

Ở nơi này, Thượng tá - quân quan ở chi bộ khó gặp - có thể thấy ở khắp nơi, ngay cả cấp bậc Thiếu tướng cũng có không ít.

Đô!

Một tiếng còi vang lên, một chiếc quân hạm không mấy bắt mắt chạy vào vị trí trong cùng cảng khẩu.

Đợi quân hạm dừng hẳn, một lão phu nhân dáng người cao gầy, tóc hoa râm, trên mặt có không ít nếp nhăn đi đầu bước xuống. "Tsuru Trung tướng!" Binh sĩ phụ trách canh gác trên bến cảng nhìn thấy lão nhân này, lập tức cung kính chào theo nghi thức quân đội.

Sau đó, một nữ quân quan dáng người cao ráo, dung mạo cực kỳ xuất chúng đón lấy, nũng nịu ôm lấy cánh tay Tsuru, nhu thanh nói: "Tsuru tỷ tỷ, hội nghị quân quan Tổng bộ sắp bắt đầu rồi, chúng ta đi thôi." Tsuru nghe vậy, tiên trừng mắt nhìn nữ quân quan một cái: "Không lớn không nhỏ, đều làm Trung tướng rồi mà còn bộ dạng này." Nữ Trung tướng có biệt danh Momousagi nghe vậy, nghịch ngợm lè lưỡi, nhưng lại không buông cánh tay Tsuru ra. "Yo!

Tiểu Tsuru!

Khéo thế nhỉ!" Bỗng nhiên, một giọng nói sảng lãng từ phía sau vang lên.

Tsuru và Momousagi nghe vậy, kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Kế đó, hai người liền nhìn thấy Zephyr đang băng bó đầy người, đang giơ cánh tay trái vẫy chào bọn họ. "Zephyr?

Không phải ngươi mang tân binh đi ra ngoài lịch luyện sao, lại bị thương rồi?

Cánh tay máy cũng không thấy đâu.

Xảy ra chuyện rồi sao?

Không đúng, nhìn bộ dạng Zephyr, không giống như xảy ra chuyện a..." Tsuru nhìn bộ dạng Zephyr, mày nhíu chặt.

Nhưng ngay lúc Tsuru đang tư khảo duyên do trong đó, một lão nhân râu tóc bạc phơ, mặc một bộ đồ hưu nhàn, trên tay cầm một cái tẩu thuốc từ sau lưng Zephyr bước ra, nhìn Tsuru cười híp mắt nói. "Tiểu Tsuru, đã lâu không gặp a." Nhìn thấy thân ảnh này trong nháy mắt, trái tim Tsuru phảng phật bị thứ gì đó đánh trúng, trong nháy mắt ngốc trệ tại chỗ, trên mặt là biểu tình không thể tin nổi. "La Tu tiên sinh..." Bên cạnh, lại có một bóng người màu hồng đào, mạnh mẽ lao ra, mang theo vô tận ủy khuất, trực tiếp nhào vào trong lòng Luo Xiu. "Tiên sinh La Tu, cuối cùng ngài cũng về rồi..." Tiếng khóc đầy tủi thân vang lên.

Nhìn Gion đang ôm chặt lấy mình trong lòng, La Tu khẽ thở dài.

Ban đầu khi Gion lao tới, La Tu định tránh đi.

Với tốc độ của ông, muốn tránh né Gion thì quá đơn giản.

Nhưng khi nhìn thấy những giọt nước mắt cầu xin trong đôi mắt cô, cùng gương mặt đầy ủy khuất, lòng La Tu mềm nhũn, không nỡ tránh né. "Được rồi, nhóc Gion đừng khóc nữa, ta không phải đã về rồi sao..." La Tu vỗ nhẹ lên lưng Đào Thỏ (Momousagi), giọng ôn nhu nói. "Mười mấy năm rồi...

Ngài có biết mỗi ngày cháu nhớ ngài đến thế nào không?

Tại sao tiên sinh La Tu lại nhẫn tâm như vậy, đi một mạch mười mấy năm..." Tiếng nức nở truyền ra từ miệng Gion khiến người ta không kìm được muốn vỗ về.

Vì đầu cô vùi hoàn toàn vào ngực La Tu, nước mắt nước mũi đều quệt hết lên áo ông.

La Tu mặc một bộ đồ thường phục khá mỏng, nên khi nước mắt nước mũi của Gion thấm ướt áo, ông có cảm giác khó tả.

Nhưng ông không để ý, chỉ liên tục vỗ lưng Đào Thỏ, khẽ khàng an ủi.

Đồng thời trong lòng lại thở dài.

Tuy đã trôi qua mười mấy năm, ngoại hình và tuổi tác của Gion đã trưởng thành, chững chạc, thậm chí thân phận đã là Trung tướng Hải quân Bản bộ, có danh hiệu Đào Thỏ (Momousagi), nhưng giờ khắc này, Gion vẫn cứ như cô bé con ngày nào quấn quýt bên cạnh La Tu.

An ủi hồi lâu, rốt cuộc La Tu cũng dỗ cho tâm trạng của Gion khá hơn một chút.

Nhưng sau khi rời khỏi lồng ngực La Tu, Gion vẫn ôm chặt lấy cánh tay ông, dường như chỉ cần buông tay ra là La Tu sẽ bay mất. "Ngoan nào nhóc Gion, đừng như vậy, ta sẽ không rời đi đâu." La Tu xoa đầu Gion an ủi.

Ông định gỡ tay Gion ra, nhưng càng gỡ, cô nàng ôm càng chặt.

Cuối cùng hết cách, La Tu đành bỏ cuộc.

Ông ném cho Zephyr một ánh mắt bất lực, thấy trong mắt Zephyr hiện lên vẻ hả hê, La Tu trừng mắt nhìn tên nhóc đó một cái.

Chương 67

Lắc đầu, La Tu đi trước xuống tàu chiến, Đào Thỏ Gion đi sát phía sau, hai tay vẫn giữ chặt cánh tay trái của La Tu, sống chết không buông.

Nhìn hai người đi xuống cầu thang, đôi mắt to của Ain chớp liên tục.

Vốn tưởng Đào Thỏ Trung tướng và tiên sinh La Tu quan hệ dù tốt đến mấy, cùng lắm gặp nhau cũng chỉ ôm một cái.

Ai ngờ đâu, tiên sinh La Tu cứ như người cha già mười mấy năm không gặp của Đào Thỏ, gặp xong là cô ấy không chịu buông tay nữa.

Ai mà đỡ được chứ.

Phải biết đây là giữa chốn đông người.

Đào Thỏ Trung tướng ở Hải quân Bản bộ nổi tiếng là mỹ nữ cao lãnh (lạnh lùng, sang chảnh).

Thế mà trước mặt La Tu, Đào Thỏ Trung tướng đâu còn nửa phần cao lãnh?

Nhìn bộ dạng lúc nãy, Đào Thỏ chỉ hận không thể chui tọt vào trong người La Tu.

Đủ thấy sức hút của tiên sinh La Tu lớn đến mức nào. "Tiểu Hạc, đã lâu không gặp." Đi đến trước mặt Tsuru, La Tu đưa tay lau giọt nước mắt nơi khóe mắt bà, ôn tồn nói.

Tính cách Tsuru tri thức lại trầm tĩnh, không hoạt bát như Gion, nên khi đối mặt với La Tu, dù nội tâm có nhiều cảm xúc đến đâu, bà cũng chỉ rơi vài giọt lệ, chứ không giống Gion kéo tay La Tu không buông.

Chỉ là... thấm thoắt mười mấy năm trôi qua, mái tóc dài xanh thẫm suôn mượt của Tsuru giờ cũng giống như ông, đã bạc trắng cả rồi, trên mặt cũng hằn lên những nếp nhăn.

La Tu còn nhớ, khi Tsuru mới gia nhập Hải quân, bà là đệ nhất mỹ nữ của Hải quân Bản bộ, vô số người chạy theo sau lưng Tiểu Hạc chỉ mong được người đẹp để mắt tới.

Tiếc là cuối cùng chẳng ai thành công. "Thầy..." Mười mấy năm nhớ mong, cuối cùng hóa thành một nụ cười nhẹ nhàng nơi khóe miệng Tsuru.

Tuy những năm qua rất nhớ La Tu, nhưng may là hôm nay cuối cùng cũng gặp lại.

Đã gặp rồi thì không cần phải tỏ ra quá thương cảm nữa.

Dùng tay áo lau nước mắt, Tsuru nở nụ cười, nói: "Thầy có thời gian về bản bộ chơi sao?" La Tu nghe vậy cười đáp: "Lần này về bản bộ không phải để chơi, chủ yếu là ta muốn khôi phục quân hàm Trung tướng trước, sau đó hoàn thành một kế hoạch của ta." "Khôi phục quân hàm?

Thầy định ở lại bản bộ lâu dài sao?" Trong mắt Tsuru hiện lên vẻ vui mừng, ngay cả Đào Thỏ đang ôm tay La Tu cũng kinh ngạc nhìn ông. "Còn việc có ở lại bản bộ lâu dài hay không thì hiện tại chưa chắc chắn.

Nhưng sau khi khôi phục quân hàm, ta phải rời đi làm vài việc, e là trong thời gian ngắn không thể ở lại bản bộ bầu bạn với các em được," La Tu nói. "A?

Vậy sao..." Tsuru nghe vậy, trên mặt thoáng chút thất vọng. "Được rồi, không nói chuyện này nữa." La Tu cười cười, ngoắc tay với Luffy, sau đó xoa đầu cậu nhóc giới thiệu với Tsuru: "Tiểu Hạc, giới

thiệu với em, đây là cháu nội của thằng nhóc Garp, Luffy." "Cháu nội của Garp?" Tsuru có chút ngạc nhiên nhìn Luffy.

Tuy Garp có nhắc tới, nhưng Tsuru không ngờ thằng bé này chớp mắt đã lớn thế này rồi. "Nào, gọi bà Tsuru đi," La Tu nhìn Luffy nói. "Bà Tsuru ạ." Luffy biết nếu không gọi thì hậu quả sẽ thê thảm thế nào, nên không hề do dự, lập tức chào ngay. "Còn vị này tạm thời là đệ tử ký danh của ta, tên Zoro, một kiếm sĩ," La Tu lại chỉ vào Zoro nói. "Kiếm sĩ?" Tsuru liếc nhìn Zoro.

Trong ấn tượng của bà, thầy La Tu đâu có biết chút kiếm thuật nào.

Tại sao lại thu nhận một kiếm sĩ làm đệ tử ký danh chứ? "Chị Tsuru, cái hội nghị tổ chức ở bản bộ ấy, chị có đi tham gia không?" Gion đang ôm tay La Tu bỗng nhiên mở miệng hỏi. "Hội nghị đó à?" Tsuru nhìn La Tu rồi lắc đầu: "Thôi bỏ đi, dù sao hội nghị đó cũng chẳng có gì thú vị.

Chị đoán chúng ta có tới nơi thì cũng sắp kết thúc rồi." Dù sao La Tu vừa về, thay vì đi tham gia cái hội nghị nhàm chán đó, thà dành thời gian ở bên La Tu còn hơn. "Ừm." Gion gật đầu, rõ ràng rất đồng tình với quan điểm này.

Thế là cả nhóm vây quanh La Tu đi về phía Hải quân Bản bộ.

Chỉ có điều, khi La Tu đến gần pháo đài bản bộ, ánh mắt ông bỗng ngưng lại, dừng bước.

Lúc này, có vài vị khách không mời mà đến đang nghênh ngang đi ra từ pháo đài bản bộ, đối mặt với nhóm Hải quân.

La Tu nhìn đám người này, và bọn họ cũng đang nhìn La Tu.

Dẫn đầu là một kẻ đeo kính râm, tóc cắt ngắn màu vàng, khoác một chiếc áo lông chim màu hồng phấn. "Ồ?

Là gã đó à..." Kẻ này nhìn chằm chằm La Tu, trên mặt tràn đầy hứng thú, khóe miệng nhếch cao.

Tiền truy nã 340 triệu Beri, Donquixote Doflamingo!

Bên cạnh Doflamingo, Crocodile rũ mắt xuống, dường như chẳng hứng thú gì với La Tu.

Sau lưng Crocodile, Gecko Moria đang cười khúc khích.

Bên cạnh Moria, Hải Hiệp Jinbe - người mấy ngày trước bị La Tu đánh bại - đang nhìn ông, trên trán toát ra một giọt mồ hôi lạnh.

Tổng cộng bốn người.

Bốn người này, toàn bộ đều là Shichibukai (Thất Vũ Hải)! "Vương hạ Thất Vũ Hải?

Đám người này làm gì ở Hải quân Bản bộ?" La Tu nhíu mày, lầm bầm trong lòng. "Này này, đây chẳng phải là Đệ nhất Đại Kiếm hào của Hải quân chúng ta, Trung tướng La Tu sao?

Lần đầu tiên đến Hải quân Bản bộ, quả nhiên gặp được rồi nhỉ..." Doflamingo bước đi với dáng điệu kiêu ngạo đặc trưng, nghênh ngang đi tới trước mặt La Tu, lè lưỡi liếm môi cười nói. "Kishishishi!

Là kẻ được Mắt Diều Hâu Mihawk khiêu chiến sao?

Nhìn đúng là 'không tầm thường' chút nào," Gecko Moria cũng vác cái thân hình mập mạp buồn cười đi tới, đầy hứng thú nhìn La Tu.

Tin tức mấy hôm trước quả thực làm hắn kinh ngạc một phen. "Hừ, thật nhàm chán." Crocodile đứng tại chỗ, khoanh tay trước ngực, vẻ mặt cao ngạo lạnh lùng.

Ngược lại, Jinbe thì hào phóng gật đầu chào La Tu một câu: "Tiên sinh La Tu." Xem ra ông ấy không để bụng chuyện La Tu xử lý băng hải tặc Arlong mấy ngày trước. "Doflamingo, đây là Hải quân Bản bộ,

ngươi thành thật một chút cho ta," biểu cảm của Tsuru dần lạnh đi, bà bước lên phía trước một chút, nhìn Doflamingo lạnh lùng nói.

Chương 68

Thấy Tsuru đứng ra, sự kiêu ngạo của Doflamingo mới thu liễm lại một chút, nhưng vẫn giữ bộ dạng gợi đòn.

La Tu thấy vậy cũng không giận, rít một hơi tẩu thuốc, cười tủm tỉm nói: "Thất Vũ Hải Doflamingo, có thời gian làm màu ở đây, chi bằng về cái ổ nhỏ của ngươi mà hưởng thụ mấy ngày đi, dù sao những ngày tháng thái bình của ngươi cũng không còn nhiều đâu." Nói đoạn, La Tu nhìn Doflamingo đầy ẩn ý: "Đến lúc đó đừng có khóc lóc cầu xin ta tha mạng nhé.

À đúng rồi, cái thân phận Thiên Long Nhân kia, ở chỗ ta chẳng có chút tác dụng nào đâu." "..." Nghe câu này, Doflamingo hơi sững sờ, lời đe dọa không chút che giấu của La Tu khiến sắc mặt hắn biến đổi rõ rệt.

Nhưng trong chớp mắt hắn lại ngửa mặt lên trời cười lớn, tiếp tục đút hai tay vào túi quần, dùng tư thế đi đứng cực kỳ kiêu ngạo đó nghênh ngang đi về phía cảng.

Nhưng trước khi lên tàu, lại có một giọng nói vang vọng vọng lại. "Fufufufu!

Không hổ danh là Bố già Hải quân!

Khẩu khí thật ngông cuồng, nhưng mà ta thích.

Trung tướng La Tu, ta chờ xem kịch hay của ông đấy." "Đứng ngây ra đó làm gì?

Danh hiệu Thất Vũ Hải làm các ngươi quên mất mình là hải tặc rồi sao?" Zephyr lạnh lùng nhìn Moria, không chút che giấu sát ý trong mắt.

Khi Chính phủ Thế giới thành lập hệ thống Shichibukai, ông chính là người đầu tiên nhảy ra phản đối.

Đường đường là Hải quân, tại sao lại phải cùng hội cùng thuyền với lũ hải tặc đáng ghét này?!

Thật sự đếch hiểu nổi đám Ngũ Lão Tinh nghĩ cái gì. "Kishishishi, tiên sinh Zephyr, ngài đã lớn tuổi thế rồi, đừng để tức giận hại thân.

Ta đến đây là do Nguyên soái Sengoku đích thân mời đấy nhé." Moria dường như không nhìn thấy sát ý trong mắt Zephyr, cũng cười lớn rồi nghênh ngang rời đi.

So với sự kiêu ngạo của Doflamingo và Moria, Crocodile và Jinbe tuy cùng là Thất Vũ Hải nhưng lại khiêm tốn hơn nhiều.

Crocodile chẳng thèm để ý đến nhóm La Tu, trực tiếp giữ vẻ mặt lạnh lùng trở về tàu chiến đưa đón.

Còn Jinbe thì cúi chào La Tu một cái rồi nhảy thẳng xuống biển. "Hừ, một lũ cặn bã!" Ngay cả khi mấy vị Shichibukai đã rời đi, Zephyr vẫn không nhịn được nhổ một bãi nước bọt, như thể vừa nhìn thấy thứ gì bẩn thỉu. "Được rồi, tiểu tử Zephyr, đừng vì chút chuyện nhỏ mà tức giận." La Tu nhìn bộ dạng của Zephyr, cười khẽ nói.

Ông biết, sở dĩ Zephyr từ một Đại tướng "Bất Sát" biến thành bộ dạng căm thù hải tặc như bây giờ, ngoài việc thời đại Đại Hải Tặc mở ra khiến hải tặc ngày càng lộng hành, còn có liên quan đến cách làm của Chính phủ Thế giới.

Đối với loại hải tặc có tiền truy nã lên tới mấy trăm triệu, không bắt thì thôi, lại còn cấp đặc quyền, gán cho cái danh hiệu Vương hạ Thất Vũ Hải.

Nếu không như vậy, mấy gã đó có cơ hội nhảy nhót ở Hải quân Bản bộ sao? "Thầy ơi, chuyện gã Moria vừa nói về Mắt Diều Hâu

Mihawk khiêu chiến thầy là sao ạ?" Đợi mấy tên Shichibukai đi khuất, Tsuru không nhịn được mở miệng hỏi.

Khiêu chiến, Mắt Diều Hâu Mihawk...

Mấy từ này khiến Tsuru cảm thấy không phải chuyện nhỏ. "À, lúc ta ở chỗ tên nhóc Smoker có gặp Mắt Diều Hâu Mihawk.

Tên nhóc đó cứ đòi khiêu chiến ta, đánh cược danh hiệu Kiếm hào đệ nhất thế giới.

Lúc đó ta không có thời gian dây dưa với hắn, nên hẹn một tháng sau sẽ đấu.

Sao hai tên nhóc Doflamingo và Moria lại biết nhỉ?

Chẳng lẽ tên nhóc Mắt Diều Hâu nói cho bọn hắn?" Giải thích xong, La Tu cũng đầy vẻ thắc mắc. "Tiểu Hạc?

Tiên sinh La Tu, mọi người không biết tin này sao?" Zephyr ngơ ngác lấy một tờ báo trong ngực ra đưa tới. "Đã lên trang nhất đại sự kiện mấy ngày trước rồi, tôi tưởng mọi người đều biết rồi chứ." "Tin tức?" La Tu nhận tờ báo, nhìn tin tức trên đó xong suýt nữa thì chửi thề.

Lũ nhà báo này rảnh rỗi sinh nông nổi hay sao mà đưa tin này?

Tsuru nhìn tiêu đề báo xong cũng tỏ vẻ bất bình.

Ngay cả Đào Thỏ Gion cũng không nhịn được ghé đầu vào xem.

Xem báo xong, Tsuru đầy vẻ khó hiểu.

Tại sao Mắt Diều Hâu Mihawk - Kiếm hào đệ nhất thế giới lại đi khiêu chiến thầy La Tu?

Zephyr biết nội tình bèn lên tiếng giải thích cho Tsuru nghe về sự việc xảy ra trên đảo Klein mấy ngày trước.

Nghe xong, Tsuru vẻ mặt không thể tin nổi. "Zephyr, cậu nói thật chứ?

Tên Weevil đó thật sự là do thầy giải quyết sao?" Sức mạnh uy mãnh như Râu Trắng thời trẻ của Edward Weevil mạnh đến mức nào, Tsuru với tư cách là Đại tham mưu Bản bộ biết rất rõ.

Tiền truy nã lên tới 480 triệu Beri, ở Tân Thế Giới cũng được coi là mức truy nã rất cao.

Cường giả như vậy mà bị thầy La Tu giải quyết dứt điểm trong vài chiêu sao?

Không chỉ Tsuru, Đào Thỏ Gion cũng đầy vẻ không tin. "Đương nhiên là thật, vết thương trên người tôi là do Weevil gây ra đấy.

Nếu không phải tiên sinh La Tu giải quyết gã đó, mọi người tưởng tôi có thể sống sót trở về sao?

Cả tàu của tôi đều có thể làm chứng chuyện này." "Được rồi, không nói chuyện này nữa." La Tu cắt ngang cuộc nói chuyện của Zephyr và Tsuru, sự bực bội với tòa soạn báo cũng tan biến.

Tin tức đã đăng mấy ngày rồi, giờ có so đo cũng vô dụng, chi bằng quan tâm chuyện trước mắt.

Bất đắc dĩ, La Tu mở miệng nói: "Mấy tên kia đều đã đi ra, chứng tỏ hội nghị kết thúc rồi nhỉ?

Đi, chúng ta đến chỗ Sengoku trước, ta tìm Sengoku xử lý chút việc, tiện thể thăm hai thằng nhóc Sengoku và Garp luôn." *** Hải quân Bản bộ, Tòa nhà Pháo đài.

Là công trình biểu tượng của Hải quân, tòa pháo đài cực kỳ hùng vĩ.

Hai chữ "HẢI QUÂN" khí thế hào hùng được in bên ngoài pháo

đài, cộng thêm biểu tượng Hải quân to lớn ở giữa, nhìn thật khí phái.

Là trung tâm quyền lực của toàn bộ Hải quân trên thế giới, mỗi ngày có vô số mệnh lệnh được phát ra từ đây.

Những mệnh lệnh này rườm rà nhưng trật tự, duy trì sự vận hành của cả đại dương.

Vì thế, toàn bộ Hải quân Bản bộ trên dưới mỗi ngày đều bận tối mắt tối mũi.

Bên ngoài pháo đài, vô số lính chiến đấu ra ra vào vào, bên trong thì nhân viên thông tin, tình báo làm việc cũng không ngơi tay.

Sau khi vào trong, La Tu thấy liên tục có nhân viên tình báo và văn thư đi lại như con thoi trong hành lang.

Tiếng gõ cửa báo cáo vang lên không dứt.

Có không ít nhân viên Hải quân khi thấy Tsuru, Zephyr và Đào Thỏ đi sau La Tu đều dừng lại chào theo nghi thức quân đội.

Chương 69

Ngược lại La Tu đi đầu tiên thì chẳng ai ngó ngàng tới. "Quả nhiên rời đi quá lâu rồi..." La Tu thở dài.

Dọc đường đi, trừ vài nhân viên kỳ cựu vui mừng chào hỏi ông, còn lại chẳng ai biết ông là ai.

Cũng phải, rời khỏi Hải quân Bản bộ gần hai mươi năm, cả cái bản bộ này còn bao nhiêu người nhận ra ông chứ?

Lại không mặc quân phục, trong mắt người ngoài ông cũng chỉ như một ông già bình thường mà thôi.

Nếu không đi cùng hai huyền thoại Hải quân là Tsuru và Zephyr, những người này thậm chí còn chẳng thèm nhìn ông lấy một cái. "Thầy đừng để ý, mấy đứa nhỏ chạy đôn chạy đáo bên ngoài này cơ bản đều là dòng máu mới của Hải quân, không biết thầy cũng là bình thường.

Với thân phận của thầy, nếu tùy tiện vào một văn phòng nào đó, cái tên đang ngồi trong đó chẳng phải sẽ kích động đến mức đích thân ra nghênh đón thầy sao?" Tsuru nhìn bộ dạng thở ngắn than dài của La Tu, không kìm được cười nói.

Người thầy vốn vô dục vô cầu nay cũng có những cảm xúc đời thường thế này. "Đương nhiên rồi, thân phận của tiên sinh La Tu là gì chứ?

Đó là Bố già truyền kỳ của Hải quân, chị Tsuru và ông Garp cùng Nguyên soái Sengoku đều là học trò của tiên sinh đấy." Đào Thỏ Gion lại ôm lấy tay La Tu, cả người gần như dựa hẳn vào ông, mặt đầy tự hào nói. "Con bé này!" Tsuru lườm Gion một cái, bất lực nói. "Hi hi, trong lòng em tiên sinh La Tu là người lợi hại nhất." Đào Thỏ Gion

làm mặt quỷ với Tsuru y hệt một cô bé con.

Zephyr nhìn cảnh này, trong lòng khẽ than.

Gion nha đầu này, bình thường luôn giữ phong thái nữ thần cao lãnh người lạ chớ lại gần, cũng chỉ khi ở trước mặt tiên sinh La Tu mới bộc lộ trạng thái này.

Phải biết ở Hải quân Bản bộ, thanh niên tài năng theo đuổi Gion nhiều vô kể.

Đặc biệt là tên Tokikake (Chaton/Heo Nâu), tỏ tình với Gion không dưới một trăm lần.

Nhưng lần nào cũng bị Gion từ chối phũ phàng.

Tuy Tokikake trông hơi xấu trai một chút, nhưng thực lực đúng là được cả Hải quân Bản bộ công nhận, nếu không cũng chẳng được bồi dưỡng làm Ứng viên Đại tướng.

Đương nhiên, ưu tú như Gion cũng là Ứng viên Đại tướng.

Cũng nhờ sự dạy dỗ tận tình năm xưa của tiên sinh La Tu dành cho nha đầu này.

Nhắc đến Tokikake, Zephyr đột nhiên nảy sinh ý nghĩ trêu chọc: Nếu cảnh Gion dính người như thế này bị Tokikake bắt gặp, tên nhóc đó sẽ có biểu cảm gì nhỉ?

Chắc chắn là tuyệt vọng lắm đây?

Hahaha.

Nghĩ đến đây, Zephyr cười lớn trong lòng, khóe miệng nhếch lên.

Ngược lại Ain bên cạnh nhìn Zephyr với vẻ kỳ quái.

Thầy Zephyr rốt cuộc nghĩ đến chuyện gì mà cười bỉ ổi thế?

Không bao lâu, họ đã đến bên thang máy tòa nhà bản bộ, đi thang

máy lên lầu.

Thang máy đi thẳng lên tầng cao nhất mới dừng lại.

Bước ra khỏi thang máy, La Tu không khỏi cảm thán: "Thằng nhóc Sengoku này cũng thích yên tĩnh thật." Sengoku thân là Nguyên soái Hải quân, với địa vị của mình, những việc cần xử lý đều khá lớn, đặt văn phòng ở tầng cao nhất là sợ có người làm phiền ông ta làm việc.

Sải bước đi về phía văn phòng Sengoku, La Tu thậm chí còn chẳng thèm gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa văn phòng ra, cười toét miệng nói: "Dô, xem ra hôm nay đông vui nhỉ.

Sengoku, Garp, đã lâu không gặp." Trong văn phòng Sengoku, không chỉ có Sengoku và Garp, còn có bộ ba Đô đốc (Đại tướng) Hải quân hiện tại: Aokiji (Thanh Trĩ) Kuzan, Kizaru (Hoàng Viên) Borsalino, và Akainu (Xích Khuyển) Sakazuki. "Ha ha!

Lão gia tử (Bố già), ngài cuối cùng cũng về rồi!" Người phản ứng đầu tiên là Garp.

Chỉ thấy Garp sau khi ngẩn người ra, lập tức buông bịch bánh gạo trong tay xuống, lao tới như một mũi tên, ôm chầm lấy La Tu, xoay liền ba vòng trên không trung.

May mà sau khi La Tu vào văn phòng, Đào Thỏ Gion đã biết ý buông tay ông ra.

Nếu không Đào Thỏ cũng bị La Tu kéo theo xoay vòng vòng rồi.

Xoay đủ ba vòng, Garp mới đặt La Tu xuống, cười ha hả nói: "Lão gia tử, ngài không biết đâu, con nhớ ngài chết đi được." Lúc này, Garp chỉ hận không thể hôn chùn chụt lên mặt La Tu mấy cái. "Được rồi, cái thằng thối này, lớn tuổi thế rồi mà không biết xấu hổ." La Tu đẩy Garp ra, vẻ mặt đầy ghét bỏ.

Sau đó La Tu chỉ ra sau lưng, nói: "Nhìn xem ta mang ai về này?"

"Hả?" Garp sững sờ, nhìn theo hướng sau lưng La Tu, từ khe hở giữa nhóm Zephyr, Tsuru, ông nhìn thấy thằng cháu Luffy đang ngoáy mũi. "Á?

Lão gia tử, ngài mang cả Luffy ra đây sao?" Garp kinh ngạc, không thể tin nổi.

Điểm này lão gia tử không hề nói rõ trong điện thoại... "Thầy..." Sau bàn làm việc, Sengoku đang thảo luận công việc với mấy người kia, thấy La Tu bước vào liền đứng dậy khỏi ghế, đi ra.

Tiếc là tốc độ không nhanh bằng Garp, bị Garp tranh trước ôm lấy La Tu.

Đợi đến khi La Tu đẩy Garp ra, Sengoku mới chậm rãi đi tới, trao cho La Tu một cái ôm thật chặt. "Thầy...

đã lâu không gặp..." Gần hai mươi năm không gặp, nỗi nhớ của Sengoku đối với La Tu không thua kém bất kỳ ai.

Khác với Garp bình thường vô tư lự, rảnh rỗi còn có thể chạy về Biển Đông, thân là Nguyên soái Hải quân, công việc mỗi ngày nhiều vô kể, cũng chỉ có đêm khuya thanh vắng mới có thời gian cầm ảnh La Tu ngẩn người.

Mười mấy năm nay, điều áy náy nhất là không thể ở bên cạnh chăm sóc La Tu.

Nhưng hết cách, chuyện bên Hải quân cũng không thể bỏ bê.

May thay, hôm nay La Tu đã về, vẫn khỏe mạnh, mọi sự bình an. "Tiên sinh La Tu." "Đã lâu không gặp, tiên sinh La Tu." Khi Sengoku và La Tu buông nhau ra, hai vị Đại tướng đứng bên cạnh là Aokiji và Kizaru cũng đồng thanh chào hỏi La Tu.

Dù sao hai người họ cũng là nhân vật kỳ cựu ở bản bộ.

La Tu nghỉ hưu mười mấy năm, nhưng vai vế của ông xứng đáng để họ làm vậy.

Ngược lại, Akainu Sakazuki thì mặt vô cảm chào Sengoku: "Nguyên soái Sengoku, tôi bên kia còn chút việc cần xử lý, xin phép không làm phiền nữa." Nói xong, Akainu liền trực tiếp rời khỏi văn phòng của Sengoku, thậm chí còn chẳng chào hỏi Zephyr và Tsuru.

La Tu liếc nhìn bóng lưng Akainu khi rời đi, thản nhiên thu hồi ánh mắt.

Akainu không chào đón, La Tu chẳng ngạc nhiên chút nào.

Dù sao lý niệm chính nghĩa mà Akainu theo đuổi quá mức tuyệt đối.

Trong nguyên tác, vì thực thi chính nghĩa, Akainu thậm chí không ngần ngại ra lệnh pháo kích vào tàu cứu sinh của dân thường, hay trong trận Thánh chiến Marineford, sẵn sàng ra tay với binh sĩ bỏ chạy.

La Tu ở Hải quân luôn có hành vi lười biếng, tự nhiên không được kẻ có tính cách cô ngạo như Akainu coi trọng.

Chương 70

Ngược lại, nhóc Aokiji Kuzan, vì nguyên nhân liên quan đến Garp và Zephyr, luôn tôn kính La Tu.

Còn tên già đời Kizaru, La Tu cũng chẳng biết tên lươn lẹo này nghĩ gì trong đầu. "Thầy, đừng để ý đến cậu ta, Akainu tính cách là thế đấy." Thực ra Sengoku cũng có chút bất lực với Akainu.

Nhưng về hành vi thì Akainu không có gì sai, hội nghị vừa kết thúc nên Akainu chọn rời đi cũng là lựa chọn chính xác nhất.

Nếu không chẳng lẽ để Akainu và thầy La Tu ở đây mắt to trừng mắt nhỏ sao? "Không sao." La Tu xua tay.

Ông cũng chẳng phải kẻ hẹp hòi, hơn nữa ông và Akainu cũng chẳng có quan hệ gì, sao cứ bắt Akainu phải tôn kính ông? "Đã có tiên sinh La Tu ở đây, vậy Nguyên soái Sengoku, tôi không làm phiền nữa, xin phép đi trước." Aokiji Kuzan vươn vai, chào Sengoku và La Tu một tiếng rồi đi ra cửa.

Kizaru cũng làm tương tự. "A!

Ông nội!

Cháu không làm Hải quân đâu!

Cháu muốn ra khơi làm hải tặc!

Cháu muốn làm Vua Hải Tặc!

Cháu muốn làm người đàn ông tự do nhất trên biển cả!" Đúng lúc này, từ cửa văn phòng truyền đến tiếng hét chói tai.

Tiếp đó. *Bốp!* Một tiếng động lớn.

Lập tức truyền đến tiếng khóc tang thương của Luffy: "A!

Đau quá!

Ông nội!

Đau quá!" Sau đó là tiếng Garp dạy dỗ cháu trai: "Đau là đúng rồi, đây là nắm đấm chứa đầy tình yêu thương của lão phu, nói cho cháu biết, sau này bắt buộc phải gia nhập Hải quân, ta phải đào tạo cháu thành lính hải quân mạnh nhất!" Tuy Garp tuổi không còn nhỏ, nhưng khi gầm lên câu này thì trung khí mười phần, giọng vang như chuông, hoàn toàn không giống giọng người già.

Tất nhiên, so với giọng hét chói tai của Luffy thì độ xuyên thấu của giọng Garp kém hơn một chút. "Ara la la la, ngài Vua Hải Tặc tương lai, có thể nhường đường trước được không, dù sao Vua Hải Tặc cũng không thể chiếm cửa nhà người khác không cho ai đi chứ." Aokiji nhìn Luffy đang ôm đầu ngồi xổm ở cửa và Garp mặt đầy giận dữ, bất lực gãi gãi sau gáy. "Nhóc Aokiji, cậu đừng có ở đó mà châm chọc!

Cái gì mà Vua Hải Tặc, Luffy chỉ có thể gia nhập Hải quân!" Garp túm lấy cổ áo sau của Luffy, xách bổng cậu lên, giận dữ quát Aokiji. "Ara la la, tiên sinh Garp, ngài nên nói với cháu trai ngài ấy, nói với tôi đâu có tác dụng gì." Aokiji nhún vai, bước ra khỏi văn phòng.

Kizaru cũng ngạc nhiên nhìn Luffy một cái, rồi cùng Aokiji rời đi.

Nhưng Kizaru thì không nói gì.

Cùng lúc đó, trong thang máy.

Akainu đang xuống lầu sắc mặt có chút âm trầm. "Cháu nội của Anh hùng Hải quân Garp, con trai của Nhà cách mạng Dragon, được Bố già Hải quân dạy dỗ, mà mục tiêu cuộc đời lại là Vua Hải Tặc?" *** Trong văn phòng Sengoku, Luffy bị Garp xách như xách gà ném vào trong.

Cả cái đầu sưng vù như đầu heo, Luffy hiện tại nửa câu cũng không dám ho he.

Nhìn bộ dạng Luffy, đám Zephyr và Tsuru đều không nhịn được liếc nhìn Garp đang hừng hực lửa giận.

Cũng không trách được, bình thường Garp xuề xòa cười ha hả với ai cũng được, nhưng đánh cháu ruột thì ra tay tàn nhẫn thật.

Thằng cháu phải "trâu bò" cỡ nào mới chịu nổi nắm đấm sắt của Garp chứ?

Có thể thấy rõ, lúc ra tay Garp đã dùng đến cả Haki Vũ Trang (Busoshoku Haki).

Ngay cả Zoro, Ain, thậm chí là Đào Thỏ cũng nhìn đến kinh hồn bạt vía.

Thậm chí Zoro bắt đầu thấy may mắn trong lòng.

Cũng may không phải cháu của lão quái vật này, nếu không thì ai mà đỡ nổi mấy trận đòn thế này?

La Tu liếc nhìn Luffy bị đánh thành đầu heo và Garp đang thở hồng hộc, cũng chẳng có phản ứng gì.

Dù sao có đôi khi, Luffy rơi vào tay ông còn thê thảm hơn vào tay Garp.

Loại đòn roi này đối với Luffy chỉ là bài học nhỏ.

Tìm một chỗ ngồi xuống, La Tu lấy tẩu thuốc ra, thong thả châm lửa, rít một hơi sảng khoái rồi mới hỏi: "Nhóc Sengoku, việc ta nhờ cậu trong điện thoại làm đến đâu rồi?" La Tu ám chỉ việc khôi phục quân hàm.

Không những thế, La Tu còn muốn nâng quân hàm của mình lên một cấp.

Bởi vì quân hàm Trung tướng đối với việc ông sắp tham gia kia có hơi thấp.

Nghe câu này, Sengoku và Garp nhìn nhau.

Ngay cả Zephyr và Tsuru cũng nhìn nhau.

Thầy La Tu nhờ Sengoku làm việc gì?

Là chuyện khôi phục quân hàm sao?

Sengoku thu hồi ánh mắt, nghiêm túc nhìn La Tu nói: "Thầy, em cho rằng việc này không ổn lắm, chi bằng thế này, em sắp xếp cho thầy một công việc văn phòng nhé, như vậy ổn thỏa hơn." "Đúng đúng đúng, lão gia tử, ngài xem ngài đã lớn tuổi thế rồi, muốn khôi phục quân hàm Trung tướng làm gì, giờ là thiên hạ của người trẻ, ngay cả con cũng ít khi hành động rồi." Garp cũng sán lại gần La Tu khuyên giải.

Dường như trong mắt hai người, khôi phục quân hàm Trung tướng là chuyện rất nguy hiểm đối với La Tu.

Đúng lúc này, Zephyr đi tới, cười hì hì với Sengoku và Garp: "Sengoku, Garp, hai cậu cứ làm theo lời tiên sinh La Tu đi, tôi tin tiên sinh La Tu tuyệt đối sẽ không để các cậu thất vọng đâu." "Đi đi đi, cậu thì biết cái gì mà xen vào." Garp nghe vậy, trừng mắt đẩy Zephyr sang một bên. "Hừ, cái gã này." Thương thế chưa lành nên Zephyr bị Garp đẩy nhẹ một cái đã lảo đảo.

La Tu cười cười nói: "Văn phòng cái gì, thôi được rồi, nhóc Sengoku cứ khôi phục quân hàm cho ta là được." Thấy La Tu cứ kiên trì, Sengoku nhíu mày trầm mặc một lát mới tiếp tục nói: "Thầy à, thầy đã nghỉ hưu lâu như vậy rồi, quân hàm cũng không phải nói khôi phục là khôi phục được.

Thầy cũng biết đấy, muốn trở thành Trung tướng Bản bộ, yêu cầu

về quân công và thực lực cực kỳ nghiêm ngặt, em cũng không thể phá lệ được." Hết cách, Sengoku đành lôi quy chế Hải quân ra nói chuyện.

Nhưng La Tu nghe xong lại nhếch mép: "Quân công và thực lực?" "Quân công và thực lực ư?" La Tu nhếch mép cười nói: "Nhóc Sengoku, yên tâm đi, hai thứ đó ta đều đủ điều kiện." "Đều đủ điều kiện?" Lần này đến lượt Sengoku ngơ ngác.

Không chỉ Sengoku, ngay cả Garp cũng vẻ mặt không thể tin nổi: "Lão gia tử, chuyện này không đùa được đâu, chuyện báo cáo sai quân công tạm thời không nhắc tới, nhưng nếu thực lực không đủ, lúc ra khơi mà gặp hải tặc thì nguy hiểm lắm." La Tu liếc Garp, cười nói: "Sao?

Tiểu tử nhà ngươi không tin bố già này à?

Ta ở Hải quân hơn bảy mươi năm, còn lớn hơn tuổi của các ngươi, ta lại không biết sao?" Câu nói này của La Tu làm Garp nghẹn họng, nhất thời không biết nói gì cho phải.

La Tu nói không sai chút nào.

Trừ quân công và chiến tích, thâm niên của La Tu còn cao hơn Anh hùng Hải quân này rất nhiều.

Chương 71

Garp nhớ lão gia tử La Tu mười mấy tuổi đã được một hải quân nhận nuôi, từ đó về sau luôn ở trong Hải quân.

Mãi đến mười mấy năm trước, lão gia tử hơn tám mươi tuổi mới xin từ chức về Biển Đông dưỡng lão.

Tuy nói so với tuổi tác thì hơi khoa trương, nhưng Garp biết rõ lão gia tử đã ở trong Hải quân gần bảy mươi năm.

Điểm này, chỉ có vị Nguyên soái Hải quân tiền nhiệm, hiện là Tổng tư lệnh toàn quân Chính phủ Thế giới mới so sánh được. "Nhưng mà..." Sengoku định nói gì đó lại bị La Tu xua tay cắt ngang. "Ta biết các cậu không tin, mấy con tép riu một hai chục triệu ở Biển Đông thì ta không lấy ra làm gì." Nói xong, La Tu vẫy tay gọi Zephyr: "Nhóc Zephyr, nói với bọn họ về thực lực và quân công của ta đi." Zephyr vẻ mặt tự hào đi tới, ngồi xuống cạnh La Tu, ngẩng đầu ngạo nghễ nói: "Ba ngày trước, tại đảo Klein ở Đại Hải Trình, thầy La Tu đã đánh bại hải tặc tự xưng là Râu Trắng Đệ Nhị (Weevil), kẻ có tiền truy nã 480 triệu Beri - Edward Weevil!" "Cái gì?" "Edward Weevil?" Garp và Sengoku nghe Zephyr nói xong đều kinh hãi. "Zephyr, cậu đùa à?

Lão gia tử xử lý Edward Weevil?" Garp không dám tin nhìn Zephyr hỏi. "Râu Trắng Đệ Nhị không phải dạng vừa đâu, sao có thể dễ dàng bị đánh bại thế được?

Zephyr, cậu đừng có nói bừa." Sengoku cũng đầy vẻ không tin.

Zephyr dường như đã đoán trước phản ứng của hai người, cười nói: "Tôi biết ngay hai cậu sẽ không tin mà." Đừng nói Sengoku và Garp, nếu không tận mắt chứng kiến La Tu đánh bại Weevil, Zephyr

cũng chẳng tin.

Giống như Tsuru sau khi nghe giải thích, giờ vẫn tỏ ra nửa tin nửa ngờ. "Nhưng tôi có thể lấy tính mạng ra đảm bảo, tất cả những gì tôi nói đều là sự thật, đội viên Đội du kích và tân binh trên tàu tôi đều có thể làm chứng cho tiên sinh La Tu." Zephyr vỗ ngực cam đoan.

Sau đó, Ain cũng bước lên nói: "Tiên sinh Garp, Nguyên soái Sengoku, thầy Zephyr nói không sai chút nào, tôi tận mắt thấy tiên sinh La Tu đánh bại Râu Trắng Đệ Nhị Edward Weevil." Ain nói xong, Zephyr tự hào chỉ vào vết thương trên người: "Thấy chưa, chỗ này đều do tên Weevil đó gây ra, lúc ấy nếu không phải tiên sinh La Tu ra tay, tôi có thể đã chết trên đảo Klein rồi.

Các cậu không thấy bộ dạng lúc đó của tiên sinh La Tu đâu, thực sự quá ngầu." Đến cả Ain cũng ra mặt giải thích, lại nhìn bộ dạng kia của Zephyr, chẳng giống nói dối chút nào.

Sengoku và Garp nhìn nhau, trên mặt cả hai đều bán tín bán nghi.

Chẳng lẽ Zephyr nói thật?

Nếu thật là vậy, La Tu rốt cuộc đánh bại Weevil bằng cách nào?

Chẳng lẽ Zephyr và Weevil lưỡng bại câu thương, La Tu mới lên bổ đao?

Nhưng cũng không đúng, trong lòng Sengoku và Garp, thực lực La Tu tối đa chỉ ở cấp bậc Trung tướng.

La Tu đã hơn trăm tuổi, hiện tại còn giữ được thực lực Trung tướng hay không còn phải xem lại.

Đừng nói là giữ vững phong độ, duy trì thực lực ở mức Trung tướng Bản bộ, nhưng thực lực của gã Edward Weevil kia, hai người họ biết rất rõ.

Sức mạnh kinh khủng đó chẳng thua kém gì Râu Trắng thời trẻ.

Tuy tiền truy nã chỉ có 480 triệu, nhưng hải tặc có tiền truy nã 1 tỷ ở Tân Thế Giới cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Cường giả cấp bậc này, dù trong trạng thái trọng thương cũng không phải thứ La Tu có thể giải quyết.

Càng nghĩ, Sengoku và Garp càng trầm tư.

Không biết nên tin lời Zephyr hay không.

Dù sao thông tin Zephyr đưa ra quá mức khó tin.

La Tu nhìn Garp và Sengoku trước mặt, khóe miệng khẽ nhếch.

Ông biết rất rõ, với ấn tượng trong lòng hai tên nhóc này, đừng nói giải quyết Weevil, ngay cả loại Shichibukai thực lực hơi yếu như Crocodile và Moria cũng là chuyện không thể.

Nhưng muốn bọn họ tin tưởng cũng là chuyện cực kỳ đơn giản.

Chỉ cần thể hiện thực lực là đủ!

Giây tiếp theo, chỉ nghe La Tu khẽ quát một tiếng: "Tiểu tử Garp, chú ý phòng thủ!" Ngay sau đó, La Tu tung một quyền mạnh mẽ về phía Garp. "Chỉ Súng (Shigan) - Hổ Quyền!" Garp đang ngẩn người nghe tiếng quát của La Tu, ban đầu còn chưa hiểu chuyện gì, nhưng khi cảm nhận được sức mạnh cuộn trào trong cú đấm của La Tu, sắc mặt Garp biến đổi, lập tức đưa hai tay chéo trước ngực. "Thiết Khối (Tekkai)!" *Keng!* Dồn toàn bộ sức mạnh vào nắm đấm, cú đấm được ngạnh hóa đánh ra trong chớp mắt va chạm với hai cánh tay cũng đang ngạnh hóa bằng Lục Thức - Thiết Khối của Garp, phát ra tiếng kim loại va chạm chói tai. "Lão gia tử..." Sắc mặt Garp thay đổi, kinh ngạc nhìn La Tu.

Nhưng ngay sau đó, La Tu tung ra một cú Lam Cước (Rankyaku).

Lão gia tử đang thử mình sao?

Ý nghĩ này vừa hiện lên, Garp đanh mặt lại, hai chân đạp mạnh, thân mình lóe lên tránh thoát cú đá Lam Cước.

Nhưng giây tiếp theo, sắc mặt Garp đại biến. "Lão đầu tử... biến mất rồi?

Không đúng!

Ở bên phải!" *Rầm!!* Nắm đấm của La Tu được Thiết Khối ngạnh hóa, cộng thêm tốc độ vô song, lại một lần nữa nện vào nắm đấm của Garp, thế mà lại đánh bay Garp ra ngoài. *Rắc rắc!* Cơ thể Garp đập mạnh vào tường, lập tức trên tường xuất hiện vết nứt.

Garp dựa vào tường đầy vẻ kinh ngạc.

Tuy hiện tại có vẻ không hề hấn gì, nhưng Garp biết trong trận so tài này, ông đã thua.

Dù lão gia tử có yếu tố đánh lén, nhưng bất luận thế nào, lão gia tử vừa rồi chỉ dùng Lục Thức Hải quân (Rokushiki).

Ngoài Lục Thức, ông dùng Haki Quan Sát (Kenbunshoku Haki) để tìm vị trí La Tu và Haki Vũ Trang (Busoshoku Haki) để đỡ cú đấm nặng ngàn cân cuối cùng của ông ấy. "Lục Thức của lão gia tử... mạnh quá." Một quyền bức lui Garp vào góc tường, La Tu vẩy vẩy nắm đấm, cười nhẹ với Garp: "Sao hả?

Garp, dù nghỉ hưu hai mươi năm, bố già vẫn là bố già." "Thực lực của thầy... mạnh quá..." Nhìn La Tu thu quyền, trong mắt Tsuru lóe lên tia sáng, lẩm bẩm.

Đào Thỏ Gion càng sùng bái hơn: "Lục Thức của tiên sinh La Tu mạnh quá!

Không hổ danh là tiên sinh La Tu." Ngay cả Sengoku cũng đầy vẻ

chấn động.

Tuy Sengoku là Nguyên soái Hải quân, có danh xưng Trí Tướng, nhưng đừng coi thường sức chiến đấu của ông ta.

Phải biết trước khi thành Nguyên soái, Sengoku cũng giống như Zephyr, đều là chiến lực cao nhất của Hải quân Bản bộ, là Đại tướng Hải quân.

Đã có thể trở thành Đại tướng, chứng tỏ thực lực của Sengoku là không thể nghi ngờ.

Nhưng lúc La Tu ra tay vừa rồi, ông ta lại cảm nhận được chiêu thức của La Tu cường hãn đến mức nào.

Tuy chiêu thức không hung mãnh, nhưng tốc độ và sức mạnh tuyệt đối không thể bắt bẻ.

Đặc biệt là sau khi Garp né tránh, La Tu đổi vị trí lao tới, mắt thường của Sengoku thậm chí không thể bắt được vị trí của La Tu.

Chương 72

Thậm chí sau khi dùng Haki Quan Sát, thân ảnh La Tu vẫn mơ hồ.

Hơn nữa, có thể một quyền đánh bay Garp đang trong trạng thái phòng thủ cánh tay phủ Haki Vũ Trang, đủ thấy lực công kích một chiêu này của La Tu mạnh thế nào. "Lão gia tử, Lục Thức của ngài mạnh đến thế sao..." Garp thu hồi Haki Vũ Trang, trợn mắt há mồm nhìn La Tu đang thu quyền, kinh ngạc hỏi.

Thân là "nạn nhân" của vụ "đánh lén" lần này, Garp cảm nhận sâu sắc chiêu thức khủng bố của La Tu.

Trong mắt ông, Lục Thức của La Tu đã đạt đến trình độ không thể tin nổi.

Lục Thức Hải quân là nền tảng thể thuật, trong Hải quân chỉ cần binh sĩ có chút thâm niên đều có thể luyện tập.

Nhưng đây là lần đầu tiên Garp thấy Lục Thức có sức công phá khủng khiếp như vậy.

Chiêu đầu tiên Chỉ Súng - Hổ Quyền của La Tu tuy bị Thiết Khối đỡ được, nhưng đỡ xong, Garp lại cảm thấy cánh tay tê dại.

Chiêu thứ hai Lam Cước tuy tránh được, nhưng Garp cảm nhận được kình phong mãnh liệt khi trảm kích lướt qua da.

Nhưng đáng sợ nhất là chiêu thứ ba La Tu thi triển.

Kỹ thuật tổ hợp giữa lực xung kích bùng nổ của Tốc Biến (Soru) và Thiết Khối ngạnh hóa.

Đối mặt với kỹ thuật tổ hợp này, Garp thậm chí theo bản năng dùng cả Haki Vũ Trang và Haki Quan Sát.

Bởi vì Garp thực sự không chắc chắn nếu không dùng song sắc Haki, ông có thể bình an vô sự đỡ được một chiêu của lão gia tử hay không.

Vì thực sự quá khủng bố.

Tốc độ của Tốc Biến thậm chí nhanh đến mức mắt thường không bắt được tàn ảnh, với cường độ Haki Quan Sát của ông cũng chỉ bắt được một tia quỹ tích mà thôi.

Đối mặt với xung kích cấp độ này, Garp căn bản không dám lơ là!

Hiện tại, Garp vẫn còn cảm giác tim đập chân run. "Ông cố bao nhiêu năm nay vẫn dùng mấy chiêu này huấn luyện cháu, huấn luyện bao năm như thế, có thể không lợi hại sao." Trên ghế sofa, Luffy đầu sưng như đầu heo lầm bầm trong miệng.

Garp nghe vậy, trừng mắt nhìn Luffy: "Lắm chuyện!" La Tu lại ngồi về ghế, cầm tẩu thuốc đặt trên bàn làm việc của Sengoku, rít một hơi, cười nói: "Thực ra Luffy nói đúng đấy, mỗi ngày dùng Lục Thức huấn luyện Luffy, ta cũng được rèn luyện, lâu dần độ thông thạo ngày càng cao thôi." La Tu có thể nói là do công lao của hệ thống sao?

Đương nhiên phải vơ hết công lao về mình chứ! "Ha ha ha, Garp, Sengoku, giờ hai cậu tin lời tôi rồi chứ?" Lúc này, Zephyr ghé tới cười ha hả.

Bộ dạng đó cứ như làm Garp chịu thiệt thòi một lần vậy.

Nhưng trong lòng Zephyr cũng kinh ngạc không kém.

Tiên sinh La Tu không chỉ kiếm thuật đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực, mà ngay cả thể thuật Lục Thức cũng mạnh như vậy.

Thật không hổ danh là tiên sinh La Tu.

Quả nhiên cái gì cũng hoàn hảo. "Dù sao thì tôi tin rồi." Garp vẻ

mặt ngưng trọng gật đầu.

Không nói gì khác, Lục Thức khủng bố của lão gia tử đủ khiến đại bộ phận Trung tướng Bản bộ đau đầu.

Đương nhiên, ba tên nhóc Đại tướng kia đều là năng lực giả hệ Logia, lão gia tử nếu không dùng Haki thì Lục Thức mạnh đến đâu cũng vô dụng.

Nhưng Garp cũng biết rõ, Haki của lão gia tử tuy không đặc biệt mạnh nhưng cũng không yếu. "Sengoku, cậu thấy sao?" Garp chuyển ánh mắt sang Sengoku.

Sengoku nhìn La Tu vẻ mặt thản nhiên, trầm mặc một lúc rồi cuối cùng cũng gật đầu. "Được rồi thầy, quân hàm của thầy em sẽ khôi phục trong thời gian sớm nhất, sau đó sẽ phát thông cáo xuống.

Nhưng để thăng lên một bậc Trung tướng cần tốn vài ngày, nên trong thời gian này mời thầy cứ an tâm ở lại Hải quân Bản bộ." Tuy là Nguyên soái Hải quân, nhưng chuyện này phải làm đúng quy trình. "Ở lại Hải quân Bản bộ làm gì?

Chán chết đi được." La Tu nhún vai.

Từng ở Hải quân Bản bộ mấy chục năm, tuy bao năm không về cũng có chút hoài niệm, nhưng chẳng lẽ bắt ông cứ ở lì trong này?

Trước khi có quân hàm thì không có nhiệm vụ, có rồi ông tin Sengoku cũng chẳng phái nhiệm vụ cho ông.

Nên thay vì ở đây chán chết, chi bằng ra ngoài giải tỏa tâm trạng. "Nhưng mà..." Sengoku vừa định khuyên can thì bị La Tu xua tay ngắt lời. "Được rồi, nhóc Sengoku yên tâm đi, ta sẽ không đi xa đâu, cùng lắm là đi dạo quanh quần đảo Sabaody (Hương Ba Địa) bên cạnh thôi, thủ tục xong xuôi ta tự nhiên sẽ về." Nghe vậy, Sengoku thở dài: "Vậy được rồi, lúc đi chơi thầy nhớ mang theo Den Den Mushi (Ốc sên

truyền tin), thủ tục xong em sẽ thông báo cho thầy." "A?

Ông cố muốn đi chơi?

Cháu cũng muốn đi!

Ông cố cho cháu đi với." Luffy vừa nghe lời Sengoku, lập tức giơ tay hét lên. "Em cũng muốn đi!

Em cũng muốn đi!

Tiên sinh La Tu đừng quên em!" Đào Thỏ Gion cũng hùa theo. "Hai đứa bây đừng có hùa vào." Garp trừng mắt. "Hứ, em mặc kệ, tiên sinh La Tu khó khăn lắm mới về một chuyến, em muốn đi theo tiên sinh." Đào Thỏ làm mặt quỷ với Garp, nhõng nhẽo nói. "Thôi được rồi Garp, nhóc Gion cũng đâu có bận, có thể tranh thủ về sau, để nhóc Gion đi cùng thầy đi.

Có thằng bé Luffy nữa, để một đứa nhỏ như thế ở Hải quân Bản bộ cũng không tiện, cậu sợ thầy dạy hư nó hay sao?" Tsuru lườm lại Garp một cái, nói.

Garp thấy thế chỉ đành bất lực xua tay: "Rồi rồi rồi, tôi không quản, tôi không quản được chưa?" Tuy miệng nói vậy nhưng trong lòng Garp lại thầm oán: "Hừ, rốt cuộc lão gia tử là cha nuôi của ai vậy?

Ta là con nuôi mà một chút tiếng nói cũng không có sao?" La Tu nhìn cảnh tượng kẻ tung người hứng trước mắt, khẽ nhả khói thuốc, vẻ mặt đầy hài lòng.

Một đại gia đình phải có tranh cãi mới có sức sống chứ... "Đúng rồi thầy." Đang xem văn kiện, Sengoku bỗng ngẩng đầu hỏi: "Mục đích thầy khôi phục quân hàm, có thể nói cho em biết không?" "Mục đích?" La Tu cười cười nói: "Mục đích của ta là tham gia Hội nghị Thế giới (Reverie/Levely)." "Tham gia Hội nghị Thế giới?" Câu này

của La Tu thốt ra, không chỉ Sengoku, ngay cả Garp, Zephyr và Tsuru đều nhìn La Tu với vẻ kỳ quái.

Lão gia tử La Tu muốn tham gia Hội nghị Thế giới làm gì?

Mấy người nhìn nhau, trong lòng đều nảy sinh thắc mắc.

Hội nghị Thế giới là hội nghị do Chính phủ Thế giới mời các quốc vương của hơn 170 quốc gia gia nhập Chính phủ Thế giới tề tựu về Thánh địa Mariejois để tiến hành.

Hội nghị này bốn năm tổ chức một lần.

Hiện tại còn khoảng hai tháng nữa là đến thời gian triệu tập Hội nghị Thế giới khóa này.

Nhưng trên hội nghị thảo luận đều là các đề tài về an ninh và trật tự phạm vi thế giới.

Chương 73

La Tu vì sao lại muốn tham gia hội nghị này?

Hơn nữa, Hải quân muốn tham gia Hội nghị Thế giới, tối thiểu cũng phải mang quân hàm Đại tướng, quân hàm của La Tu dù khôi phục cũng mới là Trung tướng, hoàn toàn không có tư cách tham gia.

Nghĩ vậy, Sengoku không kìm được hỏi: "Thầy ơi, thầy tham gia Hội nghị Thế giới làm gì?

Đó là nơi thảo luận chính trị thế giới, thầy tham gia cũng chẳng có gì vui đâu.

Hơn nữa, hiện tại quân hàm của thầy dù khôi phục cũng không có cách nào tham gia được." "Đúng đấy lão gia tử, cái thứ Hội nghị Thế giới nhàm chán đó có gì hay mà đi." Garp cũng không nhịn được gãi sau gáy nói.

La Tu lại cười mắng Garp một câu: "Tiểu tử nhà ngươi thì hiểu cái gì, cả ngày chỉ biết dùng nắm đấm nện hải tặc, đúng là đồ võ biền.

Ta muốn đi tham gia Hội nghị Thế giới tự nhiên có lý do của ta.

Còn về tư cách tham gia, đừng lo lắng, ta tự có cách xoay sở." Nói xong, La Tu khẽ nhả khói thuốc: "Chuyện này các ngươi đừng bận tâm, cứ an tâm làm việc đi." Trước đó, ông đã nói với Zephyr là muốn làm một việc kinh thiên động địa.

Vốn dĩ sau khi có hệ thống, ông cũng chỉ định khôi phục quân hàm Hải quân, dựa vào tình báo Hải quân đi đánh hải tặc trên biển, thu thập giá trị tội ác trên người hải tặc rồi chuyển hóa thành chỉ số Chính Nghĩa, để mở khóa phần thưởng hệ thống, giúp bản thân ngầu hơn một chút.

Nhưng khi ở Đại Hải Trình, giúp Zephyr xử lý Weevil xong, trong lòng ông đột nhiên nảy ra một kế hoạch cực kỳ vĩ đại.

Kế hoạch này nếu thực thi thành công, xác suất lớn có thể đảo lộn cục diện thế giới hiện tại.

Bước đầu tiên của kế hoạch là tham gia Hội nghị Thế giới, khiến Chính phủ Thế giới bãi bỏ chức vị Vương hạ Thất Vũ Hải (Shichibukai).

Dù sao danh hiệu Shichibukai này trong mắt hải quân cực kỳ ngứa mắt.

Nhưng Shichibukai đối với Chính phủ Thế giới dùng để kiềm chế Tứ Hoàng ở Tân Thế Giới.

Muốn Chính phủ Thế giới bãi bỏ chức vị Shichibukai hiển nhiên không phải chuyện đơn giản.

Bởi trong mắt Chính phủ Thế giới: Hải quân Bản bộ, Tứ Hoàng và Shichibukai được xưng là ba thế lực lớn của Đại Hải Trình, nhưng phải cộng cả Hải quân Bản bộ và Shichibukai vào mới có thể át chế sự phát triển của Tứ Hoàng.

Vì vậy, dù Chính phủ Thế giới biết quan hệ với Shichibukai chỉ là lợi dụng lẫn nhau, nhưng cũng sẽ không dễ dàng bãi bỏ chức vị này.

Tuy nhiên, hiện tại còn hai tháng nữa Hội nghị Thế giới mới triệu tập, đến lúc đó ông tự nhiên có cách khiến Chính phủ Thế giới ngoan ngoãn làm theo đề nghị của ông.

Hiện tại việc cần làm là lấy được tư cách tham gia Hội nghị Thế giới trước đã.

Dù sao cơm phải ăn từng miếng, kế hoạch phải làm từng bước.

Tuy kế hoạch phía sau là lật đổ Chính phủ Thế giới, nắm quyền

lực thế giới trong tay, nhưng hiện tại ông chỉ là một Trung tướng Hải quân nhỏ bé, chẳng lẽ lại cưỡng ép xông vào Hội nghị Thế giới, rồi bắt Ngũ Lão Tinh đồng ý điều kiện của mình sao?

Ông cũng đâu phải tên nhóc Tóc Đỏ (Shanks) mà Ngũ Lão Tinh có thể nể mặt?

Nghe lời La Tu, Garp và Sengoku nhìn nhau.

Tuy đều rất muốn biết rốt cuộc vì sao La Tu muốn tham gia Hội nghị Thế giới, nhưng La Tu đã nói thế rồi thì cũng ngại truy hỏi thêm.

Nói xong, La Tu đứng dậy, sảng khoái vươn vai một cái, nói với Sengoku: "Được rồi, vì chuyện của ta đã giải quyết xong, lão già này không làm phiền ở đây nữa." Dù sao Sengoku thân là Nguyên soái Hải quân, công việc bộn bề.

Nếu vì ông mà làm lỡ việc lớn, La Tu cũng không chịu trách nhiệm nổi.

Sau đó, La Tu xoay người nói với Tsuru: "Tiểu Hạc, đi cùng ta dạo một vòng quanh Hải quân Bản bộ, gần hai mươi năm không gặp rồi, ta phải xem kỹ Hải quân Bản bộ bao năm qua đã thay đổi thế nào." Nói xong, La Tu khẽ thở dài. "Dù sao cũng là nơi sinh sống mấy chục năm, lâu như vậy không về, cũng thấy nhớ lắm." Tsuru cười nói: "Yên tâm đi thầy, hôm nay em không làm gì cả, chuyên tâm đi cùng thầy." Lời vừa dứt, nhóc Gion không nhịn được tiếp lời: "Em nữa!

Em nữa!

Hôm nay em cũng muốn đi cùng tiên sinh La Tu!" La Tu nhìn Gion lại ôm lấy tay mình, vẻ mặt bất lực.

Lắc đầu xong, La Tu vẫy tay với Luffy mặt đã hết sưng trên ghế sofa và Zoro nãy giờ im lặng sau khi vào Hải quân Bản bộ: "Mấy đứa nhỏ, chúng ta đi thôi." Không đợi Luffy đứng dậy, La Tu thấy Zephyr

cũng rục rịch, không khỏi trừng mắt nhìn gã này một cái: "Tiểu tử cậu đừng có theo, nhiệm vụ chủ yếu hiện tại là dưỡng thương cho tốt vào." Nhóc Zephyr trước đó bị thương nặng như vậy, giờ vết thương chưa lành hẳn lại muốn đi theo dạo chơi?

La Tu không đồng ý.

Zephyr nghe giọng điệu không cho phép tranh biện của La Tu, lập tức cười gượng.

Sau khi ngồi xuống lại, Zephyr ra hiệu cho Ain: "Ain, đi theo đi, thay tôi chăm sóc tốt cho tiên sinh La Tu." Garp thì gãi đầu nói: "Lão gia tử, có Tiểu Hạc đi cùng rồi con không đi nữa, đợi tối Sengoku xong việc, chúng ta đến chỗ con uống một bữa ra trò, con sẽ đích thân xuống bếp!" La Tu gật đầu: "Vậy quyết định thế nhé, đợi đến tối ta bảo Tiểu Hạc đưa ta đến chỗ cậu, nhớ làm một bữa thịnh soạn vào, ta khó hầu hạ lắm đấy." Garp cười hì hì: "Yên tâm đi lão gia tử, bảo đảm ngài hài lòng." Sau đó, La Tu liền xoay người đi đầu rời khỏi văn phòng Sengoku.

Nhưng chân trước La Tu vừa bước ra khỏi cửa văn phòng, dường như nhớ ra chuyện gì, Sengoku lập tức đứng dậy, cao giọng hỏi: "Đúng rồi thầy, chuyện Mắt Diều Hâu Mihawk khiêu chiến đăng trên báo mấy hôm trước là thế nào?" "Tên nhóc Mắt Diều Hâu khiêu chiến hả?

Không sai, ta đã đồng ý lời khiêu chiến của hắn." Giọng La Tu truyền đến từ hành lang, nhưng không đợi Sengoku tiếp tục truy hỏi, giọng La Tu lại vang lên lần nữa. "Yên tâm đi, tên nhóc Mắt Diều Hâu sẽ không phải là đối thủ của ta." Cùng lúc với câu nói đó truyền đến là một đạo kiếm ý sắc bén vô cùng.

Khi cảm nhận được luồng kiếm ý này, sắc mặt Sengoku và Garp đồng loạt biến đổi. "Luồng kiếm ý này..." "Đạo kiếm ý trước đó

không lâu... là của lão gia tử..." Luồng kiếm ý này tuy chỉ lóe lên rồi biến mất, không quá to lớn, nhưng mùi vị sắc bén đó lại giống hệt luồng kiếm ý truyền khắp đại dương mà họ cảm nhận được trước đó không lâu!

Lúc ấy, hai người họ bao gồm cả Aokiji đều cảm thấy một tia uy hiếp từ luồng kiếm ý khổng lồ đó.

Nhưng vạn lần không ngờ, chủ nhân của luồng kiếm ý đó lại là người quen thuộc - La Tu.

Lão gia tử vậy mà lại có kiếm ý mạnh mẽ đến thế sao?!

Buổi sáng ngày hôm sau.

Tại Tân Thế Giới, trên một hòn đảo nhỏ.

Khi những cơn gió biển ôn hòa thổi từ đại dương vào đảo, lập tức bị vô số luồng kiếm khí sắc bén xé nát thành từng mảnh vụn.

Tại trung tâm hòn đảo, có hai người đàn ông trạc tuổi hơn ba mươi đang đứng đối diện nhau, ánh mắt nghiêm nghị.

Lúc này, khung cảnh xung quanh họ không thể chỉ dùng từ "bừa bộn" để hình dung.

Ngoại trừ chỗ đứng dưới chân hai người là còn nguyên vẹn, mặt đất trong bán kính một cây số đều chằng chịt những rãnh sâu!

Tất cả hoa cỏ cây cối đều bị cắt thành vô số khúc!

Toàn bộ không gian trong phạm vi một cây số tràn ngập kiếm khí!

Những luồng kiếm khí này ngưng tụ không tan, kiềm chế lẫn nhau.

Nếu lúc này có một chú hươu nhỏ nhảy vào phạm vi này, vô tình chạm phải kiếm khí, chắc chắn sẽ bị nghiền nát trong nháy mắt!

Nếu có một người từng trải nhìn thấy hai người đàn ông đang đối đầu ở trung tâm, chắc chắn sẽ nhận ra thân phận của họ.

Một người ăn mặc giản dị, chỉ còn một cánh tay, trên tay cầm thanh trường kiếm tên là Gryphon.

Người này có mái tóc đỏ rực rỡ, trên mắt trái có ba vết sẹo dữ tợn.

Đây chính là một trong Tứ Hoàng của Tân Thế Giới, bá chủ biển khơi khiến Chính phủ Thế giới cũng phải kiêng dè: Tóc Đỏ Shanks!

Đối diện là người đàn ông cầm thanh Hắc kiếm to lớn, ánh mắt đáng sợ, người được mệnh danh là Đại kiếm hào số một thế giới, một trong Thất Vũ Hải: Mắt Diều Hâu Mihawk (Dracule Mihawk).

Hai người bọn họ vừa tiến hành một trận quyết đấu đỉnh cao kéo dài suốt bốn tiếng đồng hồ trên hòn đảo này!

Trận quyết đấu giữa hai đại kiếm hào hàng đầu!

Lần đối đầu trước của họ là vào mười mấy năm trước, từ sau khi Shanks mất đi cánh tay trái, hai người không còn đấu với nhau nữa.

Chương 74

Nhưng một ngày nọ, Mihawk lại chủ động tìm đến Shanks, và rồi cả hai đã có một trận quyết đấu kịch liệt không thua kém năm xưa, thậm chí còn hơn một bậc!

Lúc này, Shanks vốn đang nghiêm túc bỗng nhiên thu lại thanh Gryphon, xua tay lia lịa: "Không đánh nữa, không đánh nữa, đánh tiếp cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Mihawk, thời gian qua cậu luyện tập kiểu gì mà kiếm ý mạnh lên nhiều thế?

Tôi suýt chút nữa thì không phải là đối thủ của cậu." Hai người đã đánh suốt bốn tiếng, tuy có lúc Mihawk chiếm được chút thượng phong, nhưng lập tức bị Shanks phát lực áp chế trở lại.

Có thể nói, trận quyết đấu đỉnh cao này vẫn kết thúc với tỉ số hòa.

"Ha ha ha, Thuyền trưởng, mới đánh có bốn tiếng thôi sao?

Trước kia ngài có thể đánh với Mihawk cả ngày trời mà!" "Thuyền trưởng, không phải ngài già rồi chứ?

Hay là để tôi đi tìm chút thuốc bổ về tẩm bổ cho ngài nhé?" Dưới sự dẫn đầu của Phó thuyền trưởng Benn Beckman, đám cán bộ tinh anh của băng Tóc Đỏ cười lớn bước tới, không hề có chút kính trọng nào với Shanks mà ngược lại còn hùa nhau trêu chọc.

"Ha ha ha, đúng là không so được với năm xưa rồi." Shanks cũng đã quen với kiểu đùa giỡn này, cười ha hả, sờ sờ gáy, sau đó đón lấy bầu rượu do một thành viên ném tới, ngửa cổ tu ừng ực.

Đặt bầu rượu xuống, Shanks thở ra một hơi sảng khoái, rồi ném nửa bầu rượu còn lại cho Mihawk ở phía đối diện.

Mihawk đón lấy, thu hồi Hắc kiếm, cũng không hề chê bai.

Chỉ là dáng vẻ uống rượu của Mihawk văn nhã hơn Shanks nhiều, lượng rượu uống đương nhiên cũng không như kiểu trâu uống nước của Shanks.

"Này, Mihawk, mấy năm nay kiếm thuật của cậu tiến bộ thật đấy, vừa rồi tôi suýt nữa thì bị áp chế." Đợi Mihawk đặt bầu rượu xuống, Shanks quàng vai bá cổ hắn, cười lớn.

Mihawk vốn luôn giữ vẻ lạnh lùng, bị Shanks khoác vai tuy mặt vẫn nghiêm túc nhưng không hề giãy giụa, dường như đã quá quen với hành động của tên Tóc Đỏ này.

"Này!

Anh em, để chúc mừng thực lực của tên Mihawk này tăng mạnh, hôm nay chúng ta mở tiệc đi!" Shanks, kẻ thích mở tiệc nhất trần đời, lớn tiếng cười nói.

"Thuyền trưởng, chúng tôi đợi câu này mãi!" "Cần gì Thuyền trưởng nói?

Tôi chuẩn bị xong từ sớm rồi!" "Ồ!

Mở tiệc thôi!" "Ha ha, lại có lộc ăn rồi!" Đám thuyền viên của Shanks cười còn to hơn cả bản thân hắn.

Nhìn các thuyền viên ùa ra phía bờ biển, Shanks khoác vai Mihawk đi chậm rãi phía sau, khẽ hỏi: "Mihawk, nói thật đi, gần đây cậu có gặp kỳ ngộ gì không?" Shanks cũng rất tò mò, kiếm thuật của Mihawk mười năm trước đã đạt đến đỉnh cao.

Mấy năm nay tuy có tăng trưởng, nhưng trong trận đấu vừa rồi, hắn đã chịu không ít thiệt thòi dưới kiếm ý sắc bén của Mihawk.

Mihawk nghe vậy, sắc mặt ngưng trọng gật đầu: "Không sai, tại

East Blue tôi đã gặp một vị tiền bối, ông ấy đã cho tôi sự gợi mở rất lớn.” East Blue?

Shanks nhướng mày: “Là người tên La Tu mà báo chí đưa tin sao?” Ở East Blue, không lâu trước đây hắn cũng cảm nhận được luồng kiếm ý lăng lệ đó.

Luồng kiếm ý khiến hậu bối như hắn cũng phải phát lạnh.

“Đúng vậy.” Mihawk nheo mắt, nhớ lại khoảng thời gian ở East Blue: “Lúc đó tôi định trực tiếp khiêu chiến ông ấy, nhưng ông ấy đã từ chối, nói rằng tôi không phải là đối thủ của ông ấy.” “Không phải đối thủ?” Shanks đầy vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng, Mihawk là Kiếm hào số một thế giới, kiếm thuật gần như đã đạt đến đỉnh phong của kiếm sĩ.

Muốn thắng Mihawk về kiếm thuật là chuyện tuyệt đối không thể nào.

Shanks có thể đánh hòa với Mihawk hoàn toàn là vì độ thông thạo Haki và thể thuật của hắn cao hơn Mihawk một chút.

Nếu chỉ bàn về kiếm thuật, quả thực hắn còn thấp hơn Mihawk một bậc.

Dám nói với Mihawk câu đó, là do tự đại hay là do tự tin?

“Lúc đầu tôi cũng nghi ngờ, mãi cho đến khi tôi khiêu chiến mấy lần, ông ấy mới chấp nhận, nhưng lại hẹn một tháng sau, đồng thời cho tôi cái này.” Mihawk vừa nói vừa vén tay áo bên trái lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo kiếm ý tinh xảo nhưng tỏa ra khí tức lăng liệt xuất hiện trong mắt Shanks.

Đạo kiếm ý này dường như đang chỉ về một hướng nào đó, nhưng điều khiến Shanks kinh ngạc nhất là nó giống như thực thể, cứ thế

nằm trên mu bàn tay Mihawk.

“Kiếm ý của La Tu?” Shanks trừng lớn mắt, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Kiếm ý rời khỏi cơ thể mà lâu như vậy vẫn không tan?!

Kiếm sĩ thật sự có thể làm được như vậy sao?!

La Tu thật sự làm được sao?

Năm xưa Shanks từng gặp La Tu một lần ở East Blue, nhưng trong mắt hắn lúc đó, La Tu chỉ giống hệt một ông già về hưu, hoàn toàn không mang lại chút cảm giác nguy hiểm nào.

Lúc này, Mihawk trịnh trọng gật đầu: “Không sai!

Là La Tu tiền bối!” Nhìn kiếm ý trên mu bàn tay, tuy biết kiếm ý của mình còn cách La Tu một khoảng rất xa, nhưng hắn càng thêm mong chờ trận chiến sau hơn hai mươi ngày nữa.

“La Tu tiền bối, ngài yên tâm, tôi bắt đầu trưởng thành rồi!

Đến lúc đó, nhất định sẽ không làm ngài thất vọng!” Mihawk thầm thề trong lòng.

Thấy Mihawk kéo tay áo xuống che đi kiếm ý, Shanks thu hồi ánh mắt, vỗ vai bạn mình: “Mihawk, đến lúc đó tôi nhất định sẽ đi xem!

Đừng để tôi thất vọng đấy.” “Yên tâm đi.” Mihawk nghe vậy, hiếm hoi nở nụ cười.

Nhìn Mihawk có vẻ tính trước kỹ càng, Shanks gật đầu.

Nhưng không biết vì sao, hắn luôn có cảm giác Mihawk không phải là đối thủ của La Tu.

Bởi vì đạo kiếm ý hôm đó thực sự quá khủng khiếp. *** Tại Quần đảo Sabaody.

La Tu không hề biết rằng vài phút trước, tại một hòn đảo vô danh ở Tân Thế Giới đã diễn ra một trận đại quyết đấu kinh thiên động địa.

Không chỉ La Tu không biết, mà cả thế giới này ngoài Mihawk và Shanks cùng đồng bọn ra, không ai hay biết.

Bởi vì địa điểm quyết đấu nằm trong lãnh địa của băng Tóc Đỏ.

Mihawk và Shanks quyết đấu cũng không phải lần một lần hai, loại tin tức này bọn họ chẳng ai để ý nữa.

Lúc này, tại đảo số 63 thuộc Quần đảo Sabaody, một chiếc quân hạm từ Tổng bộ Hải quân từ từ cập bến.

Bước xuống quân hạm, nhìn những bong bóng nhựa cây tự nhiên liên tục bay lên từ mặt đất, La Tu hít sâu một hơi không khí trong lành, trên mặt lộ ra biểu cảm hưởng thụ.

Khi chưa về hưu, ông thường đến Sabaody để tán gẫu.

Đối với La Tu, Sabaody là nơi tốt nhất để giết thời gian.

Cho nên trước khi quân hàm của ông bị thu hồi, La Tu chọn đến đây chơi.

Phía sau La Tu; Gion (Đào Thỏ), Ain, Luffy và Zoro lục tục bước xuống quân hạm.

Còn Tsuru và Garp thì không đi theo.

Một là vì Zephyr (Z) cần dưỡng thương, Tsuru và Sengoku lại thân cư cao vị, công việc bận rộn.

Hơn nữa, vì tuổi tác đã cao, lại do ông dẫn đi chơi, bọn họ cảm thấy hơi kỳ quặc.

Chương 75

Cho nên La Tu chỉ dẫn mấy đứa nhóc theo.

“Oa ha ha ha!

Quần đảo Sabaody đây sao?

Thần kỳ quá đi...

Có bong bóng kìa!” Vừa xuống quân hạm, Luffy đã lộ ngay dáng vẻ chưa từng thấy sự đời, ngó đông ngó tây, nhảy lên một cái bong bóng, vẻ mặt đầy phấn khích.

“Đúng là trẻ con...” Ain nhìn bộ dạng của Luffy, thở dài không ra tiếng.

Cái kiểu ham chơi này, quả thật là bản sao thời trẻ của Garp tiên sinh.

Nghe thầy Zephyr kể lại, lúc Garp mới gia nhập Hải quân, tuy mạnh đến mức không giống người nhưng tính cách thì y hệt Luffy bây giờ.

Zoro ngược lại tỏ ra thờ ơ.

Dù sao Zoro đi theo La Tu là để tu luyện chứ không phải để chơi.

Ngoài luyện kiếm ra, hứng thú duy nhất của cậu ta là uống rượu và ăn thịt.

Cho nên Zoro không để tâm đến Sabaody, cậu ta đang suy tư về những lời chỉ điểm của La Tu tối qua.

Còn về phần Gion, cô đã đến Sabaody quá nhiều lần nên chẳng còn hứng thú mấy.

Hứng thú hiện tại của cô đều đặt hết lên người La Tu.

Tuy Gion không ôm tay La Tu như hôm qua, nhưng sự chú ý luôn dán chặt vào ông, dường như chỉ cần lơ là một chút là La Tu sẽ chạy mất.

“La Tu tiên sinh!” Từ trước khi La Tu xuất phát từ Tổng bộ, Sengoku đã chào hỏi với chi bộ Hải quân tại Sabaody.

Biết La Tu sắp đến, vị chỉ huy cao nhất của chi bộ Sabaody, một sĩ quan cấp bậc Thiếu tướng đã sớm đợi ở bờ biển.

Đợi La Tu xuống tàu, vị Thiếu tướng tên là Gu En (Cổ Ân) lập tức tiến lên chào theo nghi thức quân đội.

“Dà, nhóc Gu En, đã lên Thiếu tướng rồi cơ à, khá đấy.” Nhìn vị Thiếu tướng gần bốn mươi tuổi trước mặt, La Tu ngẩn ra một lúc mới nhận ra.

“La Tu tiên sinh...

Ngài...

Ngài cư nhiên còn nhớ tôi...” Gu En lập tức rưng rưng nước mắt.

Hai mươi năm trước khi mới gia nhập Hải quân, ông ta là một kẻ ốm yếu, thành tích huấn luyện luôn đội sổ.

Loại thành tích này, thậm chí đến huấn luyện viên cũng chê bai, bởi vì căn bản không thể nào qua được bài kiểm tra cuối cùng của tân binh.

Gu En nhớ rất rõ, trong một lần tập huấn khẩn cấp chạy việt dã mười cây số, khi chạy được một nửa thì ông ta ngã, ống chân va vào một tảng đá nhọn.

Cơn đau thấu tim khiến ông ta hét lên, nhưng không ai thèm để ý, ngay cả quân y và huấn luyện viên cũng chạy theo đại đội đi xa.

Bởi vì quân y phải dừng lại cứu ông ta thì những binh sĩ ưu tú

khác bị thương thì sao?

Nếu binh sĩ ưu tú bị thương mà không được cứu chữa kịp thời, để lại di chứng thì sao?

Thà bỏ mặc một phế vật không thể hoàn thành bài kiểm tra tân binh, còn hơn là không chăm sóc tốt cho những binh sĩ có thành tích xuất sắc.

Ngày hôm đó, nhìn đại đội dần đi xa, Gu En một mình co ro trong góc khóc lóc, lòng nguội lạnh như tro tàn.

Nhưng ngay khoảnh khắc trái tim sắp chết lặng, một đôi tay lớn đã vươn về phía ông ta.

Ông ta vĩnh viễn không quên nụ cười hiền hòa dưới ánh mặt trời năm ấy.

Người đó không chỉ băng bó vết thương cho ông ta, giảng giải những đạo lý nhân sinh, động viên ông ta kiên trì đi hết chặng đường huấn luyện, mà cuối cùng còn chỉ điểm vài chiêu cho ông ta.

Tuy chỉ điểm không nhiều, nhưng câu nào cũng thấm thía.

Làm theo lời chỉ dẫn của người đó, cuối cùng ông ta cũng hoàn thành bài kiểm tra với thành tích trung bình khá, trở thành một người lính Hải quân vinh quang.

Người năm đó, chính là La Tu tiên sinh!

Hai năm sau, khi ông ta thăng lên Thiếu úy, muốn tìm La Tu báo tin vui thì lại nghe tin La Tu đã về hưu.

Nhưng ông ta không vì thế mà nản lòng.

Bởi vì La Tu tiên sinh đã nói, nỗ lực huấn luyện không phải vì ai khác, mà là vì chính mình.

Từ đó về sau, quân hàm của ông ta liên tục thăng tiến, cuối cùng

ba năm trước, tích lũy đủ quân công để trở thành Thiếu tướng.

Trong lứa tân binh năm đó, ông ta là người đầu tiên lên được vị trí tướng quân!

Tất cả đều là nhờ La Tu tiên sinh!

Vốn dĩ Gu En tưởng rằng sẽ không bao giờ gặp lại La Tu nữa.

Không ngờ sau hai mươi năm ly biệt, lại được gặp lại ngài ấy.

Sao có thể không kích động!

Điều khiến ông ta càng xúc động hơn là La Tu tiên sinh vẫn nhớ ông ta!

Một nhân vật huyền thoại của Hải quân lại nhớ đến một thằng nhóc năm xưa!

"Được rồi, nhóc con, lớn tướng rồi còn khóc lóc cái gì." La Tu cười cười, đưa tay lau nước mắt nơi khóe mắt Gu En, nói.

"Toàn thể chú ý!" Bỗng nhiên, Gu En hô lớn, sau đó đứng thẳng người chào La Tu một lần nữa.

"Chào!" Soạt một cái, tất cả binh sĩ sau lưng Gu En đồng loạt chào La Tu, vẻ mặt cung kính.

Tuy đám tân binh này không rõ thân phận của ông cụ mặc đồ thường dân trước mắt, nhưng có thể khiến Thiếu tướng Gu En mà họ kính trọng biểu hiện như vậy, chắc chắn không phải nhân vật tầm thường.

Nhân vật như thế xứng đáng nhận được sự cung kính.

Ain nhìn Thiếu tướng Gu En kính trọng như vậy, trong lòng gợn sóng.

La Tu tiên sinh rốt cuộc chiếm vị trí quan trọng thế nào trong lòng

Thiếu tướng Gu En, chỉ mới gặp mặt đã khiến ông ấy xúc động đến thế.

Phải biết Gu En cũng là người khá nổi danh trong hàng ngũ Thiếu tướng.

Gion thì lại tỏ vẻ đương nhiên, bởi vì La Tu tiên sinh là độc nhất vô nhị trong lòng cô, nên có thân phận như vậy là đúng.

Phải đến một phút sau, Gu En mới bỏ tay xuống, cung kính nói: "La Tu tiên sinh, nếu có nhu cầu gì, ngài cứ việc phân phó, Gu En tuyệt đối sẽ không nhíu mày dù chỉ một cái." Nhìn bộ dạng của Gu En, La Tu không nhịn được cười: "Được rồi, ta chỉ đến chơi thôi, nhóc không cần phải thế này đâu.

Quân hạm ta để ở đây, có nhu cầu ta sẽ gọi điện cho cậu." "Rõ!" Gu En nghiêm túc đáp.

"Haizz." Thấy phản ứng của nhóc Gu En, La Tu thầm thở dài trong lòng.

"Á ~~~~" Đúng lúc này, một tiếng hét chói tai từ trên cao truyền xuống.

Mọi người ngẩng đầu lên, hóa ra là Luffy do cái bong bóng nhựa cây vừa cưỡi bị vỡ giữa không trung, trực tiếp rơi xuống, cuối cùng "Oanh" một tiếng ngã phịch xuống mặt đất mềm mại.

Chương 76

Nhìn Luffy nằm sấp dưới đất, mọi người cạn lời.

Nhưng chưa đợi Luffy kịp đứng dậy, La Tu đã cốc một cú thật mạnh lên đầu cậu, mắng: “Thằng nhóc thối, không thể ngoan ngoãn một chút được à?!” Sau khi đấm cho đầu Luffy sưng một cục to tướng, La Tu lấy tẩu thuốc bên hông ra, ngậm lên miệng, nói với mấy đứa nhỏ: “Mấy đứa, chúng ta đi ăn tiệc lớn.” “?!

Ăn tiệc lớn?!” Bị La Tu đấm lún xuống đất, Luffy vừa nghe thấy câu này liền bật dậy lao đến bên cạnh La Tu, dường như cục u trên đầu cũng hết đau, vẻ mặt phấn khích: “Ông cố, lần này chúng ta đi ăn gì ngon thế?” La Tu nhìn cái nết của Luffy, không kìm được lắc đầu cười: “Đến nơi rồi nhóc sẽ biết.” La Tu biết ở Sabaody có một quán cơm rất ngon, cho nên mới vội đến đây trước giờ cơm trưa.

Có điều, La Tu không biết rằng trong quán rượu đó có một kẻ quen mặt đang gọi món. *** Thực ra mỗi hòn đảo trên Quần đảo Sabaody đều là một cây đại thụ thế giới gọi là "Yarukiman Mangrove" (Cây đước Yarukiman), do rễ cây luôn lộ trên mặt nước nên hình thành quần đảo.

Quần đảo gồm tổng cộng 79 cây đước, tức là có 79 hòn đảo.

Để dễ phân biệt, người ta đánh số lên từng cây đước ở trung tâm mỗi đảo, ví dụ hòn đảo dưới chân La Tu có cây đại thụ in số 63, gọi là Đảo 63.

Tuy mỗi hòn đảo không quá lớn, nhưng 79 hòn đảo tập trung lại thì phạm vi rất rộng lớn.

Rộng đến mức Chính phủ Thế giới và Hải quân cũng không cách nào quản lý hết.

Cả quần đảo chỉ có từ đảo số 60 đến 69 là nằm trong sự kiểm soát của Chính phủ và Hải quân.

Vì nơi này địa thế đặc thù, là trạm cuối của Đại Hải Trình (Paradise), muốn sang Tân Thế Giới thì phải lặn xuống đáy biển 10.000 mét từ đây, đi qua cái lỗ lớn dưới Hồng Thổ Lục Địa (Red Line).

Nếu không thì phải xin phép Chính phủ Thế giới, bỏ lại tàu thuyền để đi qua Thánh địa Mary Geoise.

Mà Hải tặc thì đời nào đi đường Mary Geoise?

Cho nên chỉ có thể đi đường Đảo Người Cá dưới đáy biển.

Điều này dẫn đến việc ngoài Hải quân và dân thường, Sabaody còn đầy rẫy hải tặc và các phần tử phi pháp.

Trong 79 hòn đảo, nơi nào càng xa chỗ đóng quân của Hải quân thì càng hỗn loạn.

Trong đó xa nhất là khu vực từ số 1 đến 29, thậm chí bị gọi là Vùng Phi Pháp (Lawless Area).

Ngoài ra thì trị an các đảo khác cũng tạm được.

Nhưng vì địa thế đặc thù, ngoại trừ khu 60-69, không có nơi nào là tuyệt đối an toàn.

Lần này, mục tiêu của La Tu là một quán rượu tọa lạc tại Đảo 27, nằm ngay trong khu vực phi pháp xa trạm Hải quân nhất.

Vì khoảng cách khá xa, La Tu thuê một chiếc xe Bon Chari (Xe đạp bong bóng) chuyên dụng.

Một tiếng sau, tại Đảo 22.

Luffy nằm bò ra mép xe, thè lưỡi nhìn cảnh vật xung quanh, sắc mặt ỉu xìu.

Mỗi khi thấy quán rượu, mắt cậu lại sáng lên, ngửi thấy mùi cơm bay ra là bụng lại kêu.

"Ông cố...

Bao giờ mới được ăn tiệc lớn đây ạ..." Lưỡi Luffy thè ra vô lực, cứ như ba ngày chưa được ăn cơm.

Nhưng rõ ràng sáng nay cậu nhóc đã ăn không ít ở Tổng bộ Hải quân, giờ mới đến giờ cơm có nửa tiếng thôi mà.

"La Tu tiền bối, ngài chỉ đường có sai không đấy?

Tôi cảm thấy chúng ta nên đi hướng kia mới đúng." Zoro ngồi bên kia ôm ba thanh kiếm, chỉ tay về hướng ngược lại với lộ trình La Tu vẽ, vẻ mặt nghiêm túc.

"Hai đứa bây, một đứa tham ăn, một đứa mù đường, không thể yên lặng chút được à?" La Tu cầm tẩu thuốc, mỗi đứa cốc cho một cái vào trán, trừng mắt.

Mười phút trước Luffy còn rên rỉ như muỗi kêu, giờ Zoro lại chỉ đường ngược hướng?

Ông ở Sabaody bao nhiêu năm, chẳng lẽ lại đi nhầm?

"Á!

Ông cố, lại đánh cháu, đau quá!" Luffy ôm đầu, vẻ mặt bi thống.

Zoro tuy trên đầu cũng có một cục u, nhưng vẫn nghiêm mặt ngồi đó, ánh mắt nhìn về hướng mình chỉ.

Tuy bị phủ nhận, nhưng trong lòng cậu ta vẫn thấy hướng đó mới đúng.

Loại cảm giác này giống như giác quan thứ sáu.

Giác quan thứ sáu của cậu ta luôn linh nghiệm, nhất là trong khoản

chỉ đường.

“Đánh cho chừa!” La Tu trừng Luffy thêm cái nữa: “Suốt dọc đường nói nhiều nhất, không muốn ăn tiệc nữa hả?!” “Đương nhiên là... muốn...” Bị La Tu dạy dỗ, giọng Luffy lập tức nhỏ lại như tiếng muỗi kêu.

“Đừng nói nữa.” La Tu quát.

Nghe tiếng động phía sau, Ain đang lái xe không nhịn được nhếch mép cười.

Cháu trai của Garp tiên sinh đúng là cây hài.

Cũng may có La Tu tiên sinh trấn áp được.

Dạy dỗ Luffy xong, La Tu cầm tẩu thuốc, thong thả rít một hơi, từ từ nhả ra làn khói đặc.

Thực ra trên cả cái quần đảo Sabaody này, thứ ông nhớ nhất là hương vị của quán cơm đó.

Đời người vô thường, ăn uống ngủ nghỉ thì ăn xếp hàng đầu.

Món ngon là thứ khó quên nhất.

Lại qua mười mấy phút, mọi người cuối cùng cũng đến đích: Đảo 27.

Dưới sự chỉ dẫn của La Tu, Ain đỗ xe vào bãi, nhìn quán rượu có vẻ ngoài cực kỳ khí phái cách đó không xa, không khỏi trợn mắt.

“Nơi này mà có quán rượu to thế sao?

Tôi chưa từng nghe nói...” Ain gia nhập Hải quân cũng mấy năm, đến Sabaody không ít lần, nhưng chưa từng nghe nói đến chỗ này.

La Tu cười hì hì: “Mới ở đây được bao lâu chứ, chỗ tốt thế này không phải ai cũng tìm được đâu.” “A!

Tiệc lớn!

Tớ đến đây!" Lời La Tu vừa dứt, Luffy vừa xuống xe đã không kìm được ngửi mùi hương lao thẳng vào quán.

Dáng vẻ tinh thần phấn chấn đó khác một trời một vực với bộ dạng ỉu xìu lúc nãy.

"Cho tôi tất cả các món tủ của quán, mỗi thứ một phần!" Vào quán xong, cái họng to của Luffy đã oang oang lên.

Nhìn cái nết của Luffy, La Tu chỉ biết cạn lời.

Nhả ra một ngụm khói, La Tu lắc đầu: "Chúng ta cũng vào thôi." Bước vào quán, thấy Luffy bị bảo vệ coi như kẻ điên định đuổi ra, La Tu càng thêm cạn lời.

Ông bước tới ngăn bảo vệ lại, cười nói: "Người anh em, vị này là chắt của ta, vừa rồi vì kích động quá mới thế, xin hãy lượng thứ." "Ai?" Bảo vệ nhìn vẻ mặt hòa thiện của La Tu, nhíu mày.

Quán rượu này mở được ở đây, không ai dám gây sự, chứng tỏ tuyệt đối không đơn giản.

Chương 77

Vừa rồi Luffy la lối om sòm làm phiền khách khác, theo quy định là phải đuổi cổ ra.

Nhưng nếu là nhân vật có máu mặt trong hai giới hắc bạch đạo muốn giữ thằng nhóc lại thì cũng chỉ cần một câu nói.

Còn nếu không có thân phận mà dám cản trở, đừng trách hắn không khách khí ném cả hai ra ngoài.

"Ta là khách quen, ta tên La Tu." La Tu rít một hơi thuốc, cười nói.

"La Tu?" Bảo vệ nhíu mày, ngày thường tiếp xúc với các đại lão, không có ai tên này cả.

Tuy nhiên, ngay giây tiếp theo, quản lý đại sảnh vốn đang bận rộn ở chỗ khác nghe thấy tên La Tu liền lập tức lao tới, đẩy bảo vệ sang một bên, cười nịnh nọt.

"La Tu tiên sinh!

Ngài cuối cùng cũng đến!

Khách quý, khách quý!" Nói đoạn, quản lý quát bảo vệ bên cạnh: "Ngưu Tam!

Còn không mau tìm chỗ cho La Tu tiên sinh!

Đứng ngây ra đó làm gì!" "Hả." Bảo vệ nhìn biểu cảm của quản lý, biết là gặp khách quý, vội vàng đổi sắc mặt, nịnh nọt: "La Tu tiên sinh, mời bên này." Thế nhưng La Tu lại lắc đầu, ngậm tẩu thuốc, ánh mắt chuyển hướng về phía một góc đại sảnh, cười nói: "Không cần phiền phức thế đâu, ta ngồi chỗ kia là được rồi." "Chỗ kia?" Quản lý nhíu mày nhìn theo hướng La Tu.

Ở góc đó có một cái bàn nhỏ, chỉ có một ông già râu trắng đeo kính đang ngồi yên lặng thưởng thức rượu ngon.

Khi La Tu nhìn sang, ông già đó cũng nhìn lại, vẻ mặt có chút bất ngờ.

Nếu quản lý biết thân phận ông già này, chắc chắn sẽ không bình tĩnh được như thế.

Bởi vì đó là cánh tay phải của Vua Hải Tặc, Phó thuyền trưởng băng Roger: Minh Vương Rayleigh! *** "La Tu tiên sinh, ngài chắc chắn muốn ngồi bàn đó sao?" Quản lý đại sảnh nhìn vị trí Rayleigh đang ngồi, hơi ngẩn ra, không chắc chắn hỏi lại.

"Quán chúng tôi còn hai phòng bao VIP đỉnh cấp trống, hay là tôi đưa ngài lên phòng bao?

Đại sảnh hơi ồn ào, tôi sợ..." "Phòng bao VIP đỉnh cấp..." Nghe quản lý nói, tên bảo vệ lúc nãy tim thót một cái, nụ cười trên mặt càng thêm nịnh nọt, đâu còn nửa phần uy nghiêm?

Trời đất ơi.

Phòng bao VIP đỉnh cấp?

Đó chẳng phải là nơi chỉ những khách nhân có thân phận cao nhất trong hai giới hắc bạch đạo mới có tư cách vào sao?

Ông già trông không có gì nổi bật này lại ghê gớm đến thế ư?

Đại lão này rốt cuộc là ai...

Đô đốc Hải quân?

Không đúng, Đô đốc không phải là ba con quái vật kia sao...

Quan chức quyền quý của Chính phủ Thế giới?

Có khả năng...

Hay là Hoàng đế thế giới ngầm của vùng biển nào đó...

Hoặc là kẻ có quan hệ đặc biệt với Tứ Hoàng...

Tên bảo vệ càng nghĩ tim đập càng nhanh.

Nếu không phải được huấn luyện nghiêm chỉnh, chắc giờ hắn đã mặt cắt không còn giọt máu, toàn thân run rẩy.

Bất kể đại lão thân phận gì, đụng vào cũng không được.

Nhớ lại dáng vẻ hung hăng với chắt của đại lão lúc nãy, bảo vệ sắp khóc đến nơi.

Lỡ như đại lão là người nhỏ nhen, chỉ cần một câu nói là hắn không thấy được mặt trời ngày mai rồi...

La Tu cười khẽ lắc đầu: "Phòng bao không cần đâu, cứ làm theo lời ta vừa nói đi, ta và người kia là chỗ quen biết cũ." "....." Nghe La Tu nói vậy, quản lý đại sảnh lại khó xử.

Hắn làm ở quán này gần ba mươi năm, tự nhiên biết thân phận La Tu.

Tuy quân hàm chỉ là một Trung tướng Tổng bộ thực lực không quá nổi trội, nhưng ông lại là sư phụ của những nhân vật cực kỳ huyền thoại trong Hải quân!

Thủy sư Đô đốc đương nhiệm Sengoku, Anh hùng Hải quân Garp Quyền Sắt từng truy đuổi Vua Hải Tặc Roger khắp thế giới hai mươi năm trước, còn cả Trung tướng kiêm Đại tham mưu Tsuru, đều là đệ tử của La Tu.

Hồi trước thấy La Tu dẫn ba người đó đến ăn, sự tôn trọng của họ dành cho La Tu là thật lòng thật dạ.

Có thể nói, nếu tiếp đón La Tu không chu đáo chính là đắc tội cả cái Tổng bộ Hải quân!

Nếu La Tu chịu vào phòng VIP dùng bữa thì tốt biết mấy, đằng này cứ đòi ăn ở cái đại sảnh ồn ào.

Lỡ xảy ra chuyện gì, ông chủ trách tội xuống, không chỉ cái ghế của hắn không giữ được đâu...

Đúng lúc này, Luffy bên cạnh bỗng nhiên bất mãn hét toáng lên: "A!

Ông cố, đây là quán rượu mà, không gọi món à, cháu sắp chết đói rồi!" Luffy vừa hét lên làm tên bảo vệ giật bắn mình.

"Có chuyện gì thế?" Một giọng nói trầm thấp từ bên trong truyền ra.

Quản lý nghe vậy mừng rỡ nhìn lại.

Chỉ thấy một người đàn ông khoảng sáu mươi tuổi, bụng phệ to tướng, mặc bộ vest chật ních bước ra.

"Ông chủ!" Quản lý gọi một tiếng, vội chạy lại đỡ lấy người đàn ông béo phệ.

"May mà ông chủ ra, không thì tôi thật không biết làm thế nào..." Sau khi được đỡ, quản lý lùi ra sau lưng ông chủ, thở phào nhẹ nhõm.

Ông chủ sau khi nhìn thấy La Tu, sắc mặt có chút kích động: "La Tu tiên sinh, ngài...

đã hai mươi năm không ghé quán của tôi rồi..." ".....

Nhóc Holl?" La Tu có chút bất ngờ nhìn gã béo trước mặt, thần sắc không thể tin nổi.

"Giờ thành ra thế này rồi à?

Cha cậu Horlick đâu?" Trước khi La Tu về hưu, thằng nhóc Holl là một người trung niên tinh anh tháo vát, chớp mắt cái đã thành bộ dạng béo ú đầy dầu mỡ này.

“Cha tôi đã qua đời năm năm trước...” Holl thở dài: “La Tu tiên sinh lâu quá không đến, tôi tưởng ngài cũng đã...” Khi Holl còn nhỏ, La Tu đã thường xuyên đến ăn, ăn suốt mấy chục năm, La Tu cũng nhìn Holl từ nhỏ đến lớn.

Nên đối với Holl, La Tu luôn như một ông lão hàng xóm hiền từ.

Mười mấy năm trước nghe tin La Tu về hưu, tưởng không bao giờ gặp lại nữa, không ngờ hôm nay lại được gặp.

“Horlick mất rồi sao...” Nếu trên thế giới này ngoài Không (Kong) ra còn ai là bạn già, thì Horlick cũng được tính là một người.

Mấy chục năm rồi, ăn cơm cũng ăn ra không ít giao tình.

“La Tu tiên sinh lần này đến...” Holl cười khẽ, gạt đi cảm xúc ban nãy rồi hỏi.

“Tiểu tử, đến đây ngoài ăn cơm thì ta làm được gì?” La Tu trừng mắt nhìn Holl, cười mắng.

Chương 78

“Ha ha ha, cũng phải... cũng phải...” Holl nghe vậy cười lớn, gãi đầu ngại ngùng.

“A ~ Ông cố, còn ở đó mà tán gẫu...

Cháu chết đói rồi...” Cái bụng đói meo của Luffy lại réo lên, lần này dù có bị La Tu đánh cũng phải hét.

Trong quán rượu thơm thế này mà cứ nhìn người khác ăn, ai mà chịu nổi!

“Ông cố?

Vị này là...” Holl nghe Luffy xưng hô với La Tu, kinh ngạc nhìn cậu nhóc.

“À, thằng nhóc này ấy hả.” La Tu trừng Luffy, ai ngờ Luffy dám trừng lại, hai người cứ thế mắt to trừng mắt nhỏ.

La Tu vừa trừng vừa nói: “Thằng nhóc này là cháu của tên Garp, ta dẫn nó đi ăn một bữa ‘tiệc lớn’!” Khi nói chữ "tiệc lớn", La Tu cố ý nghiến răng.

Cuối cùng Luffy trừng không lại La Tu đành đầu hàng, ngồi phịch xuống đất ôm đùi La Tu làm nũng: “Ông cố, ông đừng mải nói chuyện nữa, cháu sắp đói chết rồi...

Ông không nghĩ cho cảm nhận của cháu thì cũng phải nghĩ cho cảm nhận của chị Ain và chị Gion chứ...” “Ha ha ha ha, tính cách của nhóc này đúng là di truyền từ Garp tiên sinh.” Nhìn bộ dạng của Luffy, Holl cười lớn rồi phất tay: “Đã vậy thì tôi không làm phiền La Tu tiên sinh dùng bữa nữa.” Sau đó, ông ta quay sang quản lý: “A Phúc, đưa La Tu tiên sinh lên phòng bao VIP đỉnh cấp, mang hết những món

ngon nhất của quán lên cho ngài ấy, nhớ là định lượng nhất định phải nhiều!" Nhưng lời chưa dứt đã bị La Tu ngắt ngang.

La Tu chỉ về phía Rayleigh: "Không cần đâu, bên kia có một người bạn cũ của ta, ta ngồi đó ăn là được rồi." Nói xong, La Tu vẫy tay với Holl rồi đi trước.

Holl nhìn theo hướng La Tu chỉ.

Khi thấy ông già ngồi một mình trong góc, tim ông ta đập thót một cái.

"Minh Vương Rayleigh?

Đến từ lúc nào?" Holl cau mày.

"Không đúng, Rayleigh là hải tặc, La Tu tiên sinh là Hải quân, sao có thể là bạn cũ?" Luffy bên cạnh chẳng quan tâm phản ứng của Holl, thấy La Tu đi liền đuổi theo đầu tiên.

"Hê hê hê, cuối cùng cũng được ăn tiệc lớn rồi..." Ngửi mùi thức ăn, Luffy chảy cả nước miếng.

Khách khứa xung quanh thấy Luffy như vậy đều tỏ vẻ chê bai.

Nếu không thấy La Tu và ông chủ Holl thân thiết như thế, họ đã gọi bảo vệ đuổi Luffy ra rồi.

Nhưng giờ gọi bảo vệ ai dám?

Cho bảo vệ mười ngàn cái gan cũng không dám!

La Tu không khách khí ngồi phịch xuống đối diện Rayleigh, rít một hơi thuốc rồi từ từ nhả ra, cười với Rayleigh: "Tiểu Rayleigh, đã lâu không gặp..." Rayleigh nghe vậy cười khổ lắc đầu, đặt ly rượu xuống, nụ cười có chút chua chát: "La Tu tiên sinh, tôi đã rút khỏi đại hải bao nhiêu năm rồi, ngài sẽ không còn nhớ mối thù một kiếm năm xưa chứ?" *** Trong góc quán rượu, Rayleigh ngồi đối diện La Tu đặt ly

rượu xuống, nụ cười đầy vẻ chua chát.

Được người đời xưng tụng là Minh Vương Rayleigh, danh tiếng của ông ta đặt vào hai mươi năm trước là tồn tại uy chấn cả đại hải.

Thân là cánh tay phải của Vua Hải Tặc Roger, Phó thuyền trưởng băng Roger, dù đã ẩn lui gần mười tám năm nhưng những kẻ mạnh trên biển khi nghe danh Minh Vương Rayleigh đều phải biến sắc.

Phải biết rằng, Rayleigh tuy đã già nhưng vẫn là cường giả đỉnh cấp có thể kháng cự lại chiến lực cao nhất của Hải quân là Đô đốc.

Thế nhưng khi đối mặt với ông già trăm tuổi La Tu này, Rayleigh lại tỏ ra bất lực.

Không còn cách nào khác, ai bảo thân phận La Tu quá trâu bò.

Thủy sư Đô đốc Sengoku, Anh hùng Hải quân Garp đều là đồ đệ của lão.

Khi Rayleigh mới theo Roger ra khơi làm hải tặc không lâu, từng chém La Tu bị thương một kiếm trong một trận chiến, khiến La Tu phải nằm liệt giường nửa tháng mới khỏi.

Vì chuyện này, đồ đệ của La Tu là Garp đã ghim băng hải tặc Roger.

Trước khi Roger trở thành Vua Hải Tặc, Garp đã truy đuổi băng Roger khắp thế giới, thậm chí nhiều lần dồn họ vào tuyệt cảnh.

Tuy vì "không đánh không quen biết", Roger và Garp ở thế đối lập nhưng lại có giao tình không tệ vì cùng chung chí hướng, thậm chí từng uống rượu cùng nhau.

Nhưng cho đến tận bây giờ, mỗi khi Garp nhìn thấy Rayleigh đều không cho nửa sắc mặt tốt.

Tất cả đều vì nhát kiếm năm xưa.

Rayleigh cũng bất lực, đâu biết nhát kiếm đó lại gây ra hậu quả này?

Nếu ông trời cho cơ hội làm lại, ông ta nhất định sẽ không chém xuống.

Thiết Quyền của Garp thực sự quá khủng khiếp.

Bây giờ nghĩ lại Rayleigh vẫn còn thổn thức.

Tên đó đúng là quái thú hình người, sức bùng nổ hoàn toàn không thể lý giải nổi.

La Tu không khách khí cầm chai rượu của Rayleigh rót đầy một ly, sau đó cười lớn: "Yên tâm đi nhóc Rayleigh, chuyện đó đã qua hơn bốn mươi năm rồi, thời đại Roger cũng kết thúc hai mươi năm, ta không nhỏ nhen thế đâu.

Hôm nay tình cờ gặp, vừa hay uống chút rượu." La Tu chỉ vào mình: "Nhìn ta xem, đến quân phục còn không mặc, đâu giống đi làm nhiệm vụ?" Rayleigh cạn lời.

Không nhỏ nhen?

Không nhỏ nhen mà sao cứ nói xấu tôi bên tai Garp mãi thế?

Làm hại trong mắt Garp, tôi cứ như tên đại ác nhân thập ác bất xá.

Hừ!

Rayleigh muốn đấm nát ngực La Tu cho ông ta thổ huyết mà chết.

Đương nhiên là không thể làm thế, chỉ dám nghĩ trong lòng.

Dù sao Garp tuy già nhưng thực lực vẫn còn đó.

Không nên chọc vào xui xẻo.

Cười bất lực, Rayleigh nâng ly: "Đã La Tu tiên sinh nói vậy, tôi xin kính ngài một ly." La Tu thấy thế cũng nâng ly chạm với Rayleigh

rồi uống cạn.

“Chậc chậc chậc, rượu ngon, rượu nhà họ Holl đúng là thượng hạng, ở East Blue ta không được uống loại rượu ngon thế này, nhóc đúng là biết hưởng thụ.” Chép miệng hồi vị hương rượu, La Tu vẻ mặt đầy hưởng thụ.

“Người già rồi, chỉ có chút truy cầu này thôi, nhưng rượu này đắt quá, tôi cũng chỉ thỉnh thoảng mới dám hưởng thụ.” Rayleigh đồng tình.

Ain ngồi ngoan ngoãn bên cạnh nhìn Đại hải tặc trong truyền thuyết Minh Vương Rayleigh lại tỏ ra thấp kém hơn khi đối mặt La Tu, trong lòng chấn động.

Thầy Zephyr và Nguyên soái Sengoku là đệ tử nên tôn kính La Tu tiên sinh là phải, nhưng đến Minh Vương Rayleigh cũng như vậy sao?

“A?

Ông cố, rượu ngon không?

Cháu cũng muốn nếm một miếng!” Luffy bên cạnh thấy hai người hưởng thụ liền lên tiếng.

Ngay cả Zoro cũng hơi động lòng.

“Hả?

Trẻ con uống rượu cái gì?

Chương 79

Tí nữa đồ ăn lên thì ăn thịt đi.” La Tu trừng Luffy, rượu cấp bậc này cho Luffy uống hoàn toàn là lãng phí.

“Hả?!

Ông cố keo kiệt!” Luffy bĩu môi bất mãn.

“Ông cố?” Rayleigh kinh ngạc nhìn Luffy.

Nhưng khi nhìn thấy chiếc mũ rơm đeo sau cổ cậu bé, trong lòng ông ta chấn động.

“Chiếc mũ rơm này...” Trong khoảnh khắc, ông ta nhớ lại cảnh gặp Tóc Đỏ Shanks mười năm trước.

Khi đó thấy Shanks mất một cánh tay, ông ta vô cùng kinh ngạc.

Shanks lúc đó đã là bá chủ biển khơi, một người đàn ông như vậy lại mất một cánh tay ở East Blue.

Khi được hỏi, Shanks chỉ bình tĩnh sờ cánh tay phải và nói: “Rayleigh tiên sinh, tôi đã đặt cược nó vào thời đại mới.

Ngài biết không, ở East Blue tôi đã gặp một thằng nhóc rất thú vị.

Nó nói những lời y hệt Thuyền trưởng năm xưa.” Hồi thần, nhìn lại chiếc mũ rơm quen thuộc, Rayleigh trong lòng bồi hồi.

Thằng nhóc mà Shanks nói, là cậu bé này sao?

Gọi La Tu là ông cố?

Nhìn biểu cảm của Rayleigh, La Tu đặt ly rượu xuống, rót đầy một ly nữa rồi cười nói: “Nhóc Rayleigh, đừng đoán nữa, chính là chiếc mũ rơm đó đấy.” Nghe chính miệng La Tu nói, Rayleigh không tin cũng phải tin.

Khẽ thở dài, Rayleigh hiền từ nói với Luffy: “Nhóc con, chiếc mũ đó có thể cho ta xem một chút không?” Mũ rơm của Thuyền trưởng, đã hơn hai mươi năm không nhìn thấy rồi.

Thật hoài niệm...

Luffy thấy vậy lại cảnh giác nhìn Rayleigh: “Không cho!

Mũ rơm là thứ quan trọng nhất của cháu, cháu không đưa cho ai hết!” “Ha ha ha, thứ quan trọng nhất sao?” Rayleigh không nhịn được cười hiền, tiếp tục: “Vậy, tại sao nó lại quan trọng?” “Vì đây là thứ Shanks gửi gắm cho cháu, cháu đã hứa với Shanks sau này sẽ trở thành người tự do nhất trên biển, Vua Hải Tặc!” Luffy nói câu này, trên mặt tràn đầy tự tin.

“Quả nhiên giống hệt Thuyền trưởng năm xưa...” Rayleigh thầm cảm thán.

“Đồ ăn đến rồi!” Đúng lúc này, một tiếng hô vang lên từ phía bếp, Luffy nghe thấy lập tức tỉnh cả người.

Nhìn theo tiếng gọi, có tới sáu phục vụ nam mặc vest bưng những đĩa thức ăn thơm phức đi tới.

Phía sau là hai thiếu nữ xinh đẹp mặc đồ hầu gái cầm rượu.

“La Tu tiên sinh, đây đều là món ông chủ đặc biệt dặn dò làm cho ngài, xin mời dùng.” Phục vụ bày biện xong, cung kính nói rồi lui xuống.

Nhìn đồ ăn ngon trên bàn, Luffy là người đầu tiên không kìm được, chộp ngay một cái đùi gà gặm lấy gặm để.

“Mọi người đừng ngây ra đó nữa, ăn nhanh lên!

Không ăn là bị thằng nhóc Luffy ăn hết đấy.” La Tu hô lớn, là người thứ hai cầm một cái chân giò hầm to tướng, không hề có phong

phạm trưởng bối mà ăn ngấu nghiến.

Quá hiểu phong cách ăn uống của Luffy, La Tu biết nếu xuống tay chậm thì chỉ có nước ôm bụng đói đợi lượt sau. *** Nhìn Luffy và La Tu ăn như hổ đói, Rayleigh ngẩn tò te.

Đồ ăn quán này ngon thật nhưng đâu cần phải thế chứ?

Không quen ông chủ quán này sao?

Gọi bao nhiêu ông chủ chả cho?

Nhất là cái thân hình nhỏ bé của Luffy...

Rayleigh không hiểu sao La Tu lại nhớ hương vị quán này đến thế.

Càng không hiểu cái dạ dày của Luffy cấu tạo kiểu gì.

Đó đơn giản là cái động không đáy!

Mấy đĩa thức ăn này chẳng bõ dính răng Luffy.

Nếu cứ giữ kẽ thế này, e là đợi ba lượt đồ ăn nữa cũng chưa chắc được ăn miếng nào.

Nhưng, La Tu và Luffy không giữ kẽ được, còn Gion, Ain thì tướng ăn của hai cô gái không thể khó coi như vậy.

Hai người chỉ gắp vài đũa bỏ vào bát nhỏ trước mặt, nhai kỹ nuốt chậm.

Zoro thì xé một cái đùi gà khác, vừa gặm vừa nhấm nháp rượu.

Tuy những người khác ăn uống bình thường, nhưng kiểu tranh cướp của La Tu và Luffy thực sự quá kỳ lạ.

Người đến quán rượu này ăn đều không phải kẻ vô danh, dù là khách ở đại sảnh cũng là nhân vật có máu mặt.

Như ở cái bàn nhỏ đối diện xéo La Tu, có một chàng trai trẻ đẹp trai, ăn mặc kiểu quý tộc, tóc vàng xoăn che một bên mắt đang ngồi ưu

nhã thưởng thức bít tết.

Trên bàn hắn có một đóa hoa hồng, ngoại hình anh tuấn cộng thêm cử chỉ tao nhã khiến không ít quý phụ trẻ xung quanh liếc nhìn.

Người này chính là Siêu Tân Tinh vừa tiến vào Sabaody cách đây không lâu với mức truy nã 280 triệu Beri: Thuyền trưởng băng hải tặc Mỹ Nam - Bạch Mã Cavendish.

Hắn còn có biệt danh "Hoàng tử Hải tặc" và "Rommel Cơn gió lốc".

Nhưng hiện tại Bạch Mã Cavendish lại có vẻ mặt đầy u oán, ánh mắt chốc chốc lại liếc về phía bàn La Tu, dao nĩa cắt lên đĩa bít tết kêu ken két, cứ như thứ nằm trên đĩa không phải bít tết mà là La Tu vậy.

"Lão già mấy hôm trước báo chí đưa tin là Giáo phụ Hải quân La Tu?

Đúng là kẻ đáng ghét, ở trên biển cướp hết sự nổi bật của ta chưa đủ, giờ vào quán rượu cũng phô trương thế sao!" Cavendish nghiến răng nghiến lợi, lẩm bẩm.

Từ lúc La Tu vào quán, nói chuyện với ông chủ, nhóm người đó đã trở thành tâm điểm chú ý nhất quán.

Vốn dĩ không có gì, dù sao ánh mắt trong quán cũng có không ít tập trung vào hắn.

Nhưng khi đồ ăn lên, một già một trẻ ăn như chết đói làm thu hút hết mọi ánh nhìn.

Tuy đều là ánh mắt ghét bỏ, nhưng chúng đã cướp hết sự nổi bật.

Thế này thì ai mà chịu nổi?

Tuy Cavendish hận La Tu vì hai chuyện này, nhưng cũng không ngu đến mức đi tìm La Tu gây sự.

Thứ nhất, gây sự ở quán rượu này hậu quả hắn không gánh nổi.

Thứ hai, tuy không biết thực lực La Tu thế nào nhưng Trung tướng Gion (Đào Thỏ) bên cạnh thì không phải dạng vừa.

Đừng nhìn cô ta như một cô gái nhỏ yên lặng bên cạnh La Tu, nhưng là ứng cử viên Đô đốc Hải quân, không thể trêu vào.

Hơn nữa, người đối diện La Tu kia lại là Minh Vương Rayleigh.

Cho nên Cavendish chỉ có thể vẽ vòng tròn nguyền rủa trong lòng.

"Hửm?" Đúng lúc này, Cavendish dừng dao nĩa, nhìn ra cửa quán.

Chương 80

Không biết có chuyện gì mà con phố ồn ào bên ngoài bỗng yên tĩnh hẳn.

Dòng người đông đúc cũng biến mất.

"Có chuyện gì xảy ra sao?" Cavendish đứng thẳng dậy, vươn cổ nhìn.

Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy cảnh tượng trên phố, trong lòng hắn chấn động.

Lúc này, đám đông trên phố đồng loạt quỳ xuống về một hướng, đầu cúi gằm xuống đất, không dám ngẩng lên.

Nhìn cảnh này, Cavendish biết chuyện gì rồi.

Cảnh tượng này xuất hiện không lâu thì có tiếng xiềng xích loảng xoảng truyền từ ngoài cửa vào.

Tiếp đó, một gã đàn ông trẻ tuổi mặc trang phục hoa quý, đầu đội một cái bong bóng kính cưỡi trên lưng một tráng hán đầy thương tích bước vào.

Tráng hán kia tuy mặt mũi hung dữ nhưng toàn thân đầy vết thương, trên cổ có một cái vòng cổ, xích sắt nối thẳng đến tay gã đàn ông trẻ tuổi.

Sau lưng hắn là mười mấy tên tùy tùng mặt lạnh như tiền, trong đó không thiếu cao thủ có thái dương huyệt nhô cao.

Khoảnh khắc nhìn thấy gã đàn ông trẻ tuổi đội bong bóng kính, Cavendish thầm kêu không ổn.

"Mẹ kiếp, lại gặp một tên Thiên Long Nhân, lần này phiền phức

rồi.” Nếu trên thế giới này có một loại người khiến cả Hải quân, Hải tặc và dân thường đều ghét cay ghét đắng, thì đó chỉ có thể là những kẻ luôn sống tại Thánh địa Mary Geoise, tự xưng là hậu duệ của Đấng Sáng Tạo: Quý tộc Thế giới - Thiên Long Nhân.

Vì thân phận đặc thù nên hầu như tên Thiên Long Nhân nào cũng cực kỳ hống hách, thậm chí không coi người thường là đồng loại.

Cái bong bóng trùm đầu là để không phải hít thở chung bầu không khí với dân thường.

Tên hải tặc bị Thiên Long Nhân cưỡi dưới thân từng là một thuyền trưởng treo thưởng cả trăm triệu, nay lại như con chó bị người ta cưỡi.

Thật nhục nhã biết bao!

“Thánh Valzick (Ngõa Nhĩ Hi Khắc Thánh)!” Khi Thiên Long Nhân vừa bước vào cửa quán, quản lý A Phúc lao đến quỳ xuống trước mặt hắn.

Đầu dập xuống sàn, A Phúc hô lớn: “Quản lý quán rượu họ Holl là A Phúc, hoan nghênh Thánh Valzick quang lâm!” “Ừ.” Thánh Valzick nhìn A Phúc đang quỳ cung kính, sắc mặt không đổi, chỉ khẽ ừ một tiếng.

Sau đó A Phúc từ từ đứng dậy, nhường đường sang một bên, làm động tác mời nhưng lưng vẫn khom xuống tỏ vẻ cung kính: “Thánh Valzick, phòng bao đỉnh cấp nhất đã chuẩn bị xong cho ngài, xin mời theo tôi.” Sau đó, A Phúc hơi do dự rồi nói tiếp: “Thánh Valzick, do không gian quán chật hẹp, khách hàng không thể quỳ xuống thỉnh an, xin Thánh Valzick đừng để ý.” Nghe vậy, Thánh Valzick mặt vô cảm nói: “Không sao.” Dù gì trong mắt hắn, đám phàm nhân này đều là thứ không bằng heo chó, quỳ hay không cũng chẳng quan trọng.

“Đa tạ ơn huệ của Thánh Valzick đại nhân.” A Phúc thở phào, tiếp tục dẫn đường.

Khách trong quán thấy thế cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tốt quá, không phải quỳ.

Chỉ là tất cả mọi người, bao gồm cả Cavendish đều không dám ngẩng đầu nhìn Thiên Long Nhân.

Vì nếu bị Thiên Long Nhân thấy mình nhìn hắn, hay đối mắt với hắn thì sẽ gặp rắc rối to.

Còn nếu ra tay với Thiên Long Nhân thì rắc rối càng lớn hơn, vì sẽ dẫn đến sự xuất hiện của Đô đốc Hải quân.

Dưới sự dẫn đường của A Phúc, Thiên Long Nhân Valzick cưỡi tên nô lệ hải tặc thong thả đi về phía phòng bao.

Chỉ là khi đến giữa đại sảnh, hắn lại giật dây xích bắt nô lệ dừng lại, mày hơi nhíu, ánh mắt nhìn về phía góc quán rượu, trên mặt hiện lên vẻ giận dữ.

“Thánh Valzick đại nhân...” A Phúc kỳ lạ vì sao hắn dừng lại.

Nhưng khi nhìn theo ánh mắt của Valzick, sắc mặt A Phúc biến đổi.

Vì chỗ Thiên Long Nhân đang nhìn chằm chằm chính là bàn của La Tu và Rayleigh!

Lúc này, La Tu và Luffy vẫn đang cắm cúi ăn ngấu nghiến, tiếng động phát ra có chút ồn ào.

Chính tiếng ồn của hai người đã khiến Thiên Long Nhân Valzick bất mãn.

“Trong vòng một phút, đánh gãy chân cái bàn đó rồi ném ra ngoài cho ta.” Thiên Long Nhân Valzick ngữ khí lạnh lẽo, trong mắt hắn,

đám phàm nhân bàn đó chẳng khác gì lũ chó hoang đang tranh ăn.

“Ồ?” Cavendish liếc nhìn cảnh này, khóe miệng nhếch lên, lẩm bẩm: “Lần này có kịch hay để xem rồi, một bên là Giáo phụ huyền thoại Hải quân, một bên là Quý tộc Thế giới Thiên Long Nhân...” Nghe thấy giọng nói lạnh lùng, vô cảm của Thiên Long Nhân Saint Walwald, tất cả mọi người trong quán rượu đều cúi gằm mặt xuống, ngồi im tại chỗ nhìn chằm chằm vào mặt bàn trước mặt, không dám động đậy dù chỉ một chút.

Chỉ có "Bạch Mã" Cavendish là hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ vẻ tiếu ý. "Ha ha ha, Hải quân Giáo phụ La Tu, không ngờ ông cũng có ngày hôm nay?

Dám cướp nổi bật của ta, lần này chết chắc rồi." Cavendish biết thân phận của La Tu trong Hải quân cực kỳ không đơn giản.

Nhưng kẻ trước mắt là ai chứ?

Đó là Thiên Long Nhân, Quý tộc Thế giới.

Địa vị của Thiên Long Nhân trong Chính phủ Thế giới cực cao, mà Hải quân lại là cơ quan trực thuộc Chính phủ Thế giới.

Bị Thiên Long Nhân nhắm vào, đừng nói là Hải quân Giáo phụ đã về hưu, cho dù là Đô đốc Hải quân đương nhiệm cũng chỉ có thể bị đánh gãy răng nuốt vào trong bụng. "....." Quản lý Ah Fu vẻ mặt khó xử.

Thiên Long Nhân trước mắt đúng là Quý tộc Thế giới, vị cao quyền trọng không sai.

Nếu người bị chỉ trích là đám lâu la thì cũng đành.

Nhưng mục tiêu lại là một nhân vật không đơn giản, đó là đại lão huyền thoại nhất trong Hải quân, sư phụ của những nhân vật cực kỳ truyền kỳ hiện tại - Hải quân Giáo phụ La Tu.

Đừng nói là một quản lý nhỏ bé như hắn, cho dù ông chủ Hall, hay thậm chí ông chủ cũ đã xuống lỗ có sống lại, ước chừng cũng không dám động vào La Tu.

Ở một góc khác của quán rượu, Minh Vương Rayleigh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Thiên Long Nhân, rồi quay sang nói với La Tu bằng vẻ mặt thản nhiên: "La Tu tiên sinh, chúng ta dường như gặp đại phiền toái rồi nhỉ." Tuy trở thành mục tiêu của Thiên Long Nhân, nhưng trong mắt Rayleigh không có nửa điểm sợ hãi, ngược lại còn tỏ ra bình thản.

Là cánh tay phải của Vua Hải Tặc Roger, Minh Vương Rayleigh tuy đau đầu khi đối mặt với La Tu, nhưng đối với loại cặn bã như Thiên Long Nhân này thì sẽ không có chút sợ hãi nào.

Nếu không phải sợ rước họa vào thân, ông ta thậm chí đã một kiếm chém chết tên Thiên Long Nhân này rồi. "Đại phiền toái?" Nhìn thức ăn trên bàn đã hết sạch, La Tu rút một tờ giấy lau vết dầu mỡ bên khóe miệng, thuận theo ánh mắt của Rayleigh quay người nhìn lại.

Ánh mắt đầu tiên liền nhìn thấy tên Thiên Long Nhân Saint Walwald đang nhìn mình với ánh mắt lạnh lẽo, và quản lý đại sảnh Ah Fu đang luống cuống tay chân, mồ hôi đầy đầu. "Quý tộc Thế giới?" La Tu nhìn cái đầu đội lồng kính bong bóng của Walwald, trong mắt lập tức lộ ra vẻ chán ghét.

Thứ ông ghét nhất chính là đám Thiên Long Nhân dựa vào đặc quyền của Chính phủ Thế giới để làm mưa làm gió khắp nơi này.

Một chút bản lĩnh cũng không có, chỉ biết dựa vào thân phận để diễu võ dương oai, không coi ai ra gì.

Nhìn Thiên Long Nhân kia, khoảnh khắc tiếp theo La Tu đã hiểu ra.

Chắc là do tiếng ăn uống quá lớn đã làm ồn đến gã này.

Gã muốn gây sự.

Nghĩ đến đây, khóe miệng La Tu lộ ra nụ cười lạnh.

Nếu là hai mươi năm trước, gặp phải Thiên Long Nhân, có khả năng ông sẽ nhịn.

Nhưng hiện tại bảo ông nhận thua?

Căn bản là không tồn tại, được chứ?

Chương 81

Trong cái kế hoạch khổng lồ kia, có một điều khoản là phế bỏ đặc quyền quý tộc, để Thiên Long Nhân hưởng thụ đãi ngộ như bình dân.

Đã vậy, hiện tại dám động vào ta, vậy ta sẽ cho ngươi nếm thử quả đắng trước.

Để ngươi biết rằng, cái thế giới này không hoàn toàn là của Chính phủ Thế giới!

Cũng không hoàn toàn là của Im!

Nhìn thấy nụ cười lạnh nơi khóe miệng La Tu, Thiên Long Nhân Saint Walwald càng thêm phẫn nộ, quát lên với Ah Fu: "Cho ngươi thêm ba giây, có làm hay không?!" Ngay sau đó, Saint Walwald trực tiếp rút từ bên hông ra một khẩu súng được chế tác tinh xảo, họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào đầu Ah Fu. "Ba!" Giọng nói băng lãnh lọt vào tai Ah Fu, khiến lưng hắn nháy mắt ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Ah Fu trong lòng run lên, lập tức quỳ rạp xuống đất, run rẩy nói: "Saint Walwald xin bớt giận, thật ra người bàn kia cũng là quan chức Chính phủ Thế giới, là người của Hải quân ạ!" "Người của Hải quân thì thế nào?

Chọc giận bản đại gia, đánh gãy chân ném ra ngoài, đối với hắn đã là sự thương hại rồi, ta chỉ hỏi ngươi, có làm hay không?!

Hai!" Những con số lạnh lùng lại một lần nữa lọt vào tai Ah Fu.

Làm sao bây giờ!

La Tu tiên sinh không thể chọc, Thiên Long Nhân càng không thể chọc...

Đằng nào cũng là chết... "Saint Walwald?" Đúng lúc này, giọng nói

vang dội của ông chủ Hall từ phía sau truyền đến.

Nghe thấy tiếng Hall, quản lý Ah Fu như vớ được cọng rơm cứu mạng cuối cùng, vội vàng quỳ bò đến bên cạnh Hall, đem sự tình trước đó kể lại tường tận.

Hall nghe vậy, mày nhíu lại, đi về phía trước hai bước, đến trước mặt Saint Walwald, mở miệng nói: "Saint Walwald, hay là như vậy đi, chuyện lần này nể mặt ta, bỏ qua cho bọn họ được không?" Có thể mở một quán rượu lớn như vậy ở đây, chiêu đãi những nhân vật đỉnh cấp nhất của cả hắc bạch lưỡng đạo, Hall cũng là người có hậu thuẫn.

Đối mặt với một Thiên Long Nhân, hắn không cần phải quá khúm núm.

Bởi vì hậu thuẫn của hắn cũng là một trong mười chín gia tộc quý tộc sống tại Thánh địa Mariejois!

Địa vị của gia tộc quý tộc kia so với gia tộc của Saint Walwald trước mắt chỉ cao hơn chứ không thấp! "Mặt mũi của ngươi là cái thá gì?!" Saint Walwald hừ lạnh một tiếng, "Ta hiện tại muốn đánh gãy chân mấy tên kia, sau đó ném chúng ra ngoài." "Ngại quá, làm không được!" Hall lạnh lùng đáp trả, cũng hừ lạnh một tiếng.

Trong lòng Hall, La Tu tiên sinh có ý nghĩa phi phàm.

Vì La Tu tiên sinh, đắc tội một tên Thiên Long Nhân cỏn con thì có là gì.

Đáng giá! "Jin San, tiễn khách!" Dưới tiếng quát khẽ, từ sau lưng Hall bước ra một người đàn ông mặc âu phục đen, đeo kính râm đen, sắc mặt lạnh lùng gầy gò.

Người đàn ông này tuy tướng mạo không có gì nổi bật, nhưng cảm giác mang lại giống như một con rắn độc, dường như bất cứ lúc

nào cũng có thể lao tới lấy mạng người khác.

Người này chính là vệ sĩ kim bài của quán rượu.

Thực lực tuy không bằng Đô đốc Hải quân, nhưng cũng là hảo thủ có thể so chiêu với Đô đốc vài hiệp.

Người đàn ông gầy gò tên Jin San dưới mệnh lệnh của Hall, lạnh lùng đi về phía Saint Walwald, làm động tác mời: "Saint Walwald, mời lập tức rời khỏi đây." "Hall, ngươi muốn đối đầu với ta sao?" Walwald nhìn Jin San đi tới, cười lạnh. "Không dám, chỉ là quán của ta sắp đóng cửa rồi, xin mời Saint Walwald rời cho." Hall trực tiếp nói. "Tốt!

Tốt!

Tốt!" Saint Walwald liên tiếp nói ba chữ tốt, cười giận dữ: "Được, đã như vậy thì đừng trách ta không khách khí!" Khoảnh khắc tiếp theo, Saint Walwald gầm lên: "Lũ bay đâu!

Phá nát quán rượu này cho ta!" "Rõ!" Đám đàn em sau lưng Walwald nghe vậy, lập tức rút dao súng côn bổng trên người ra.

Đồng thời, Walwald trực tiếp chĩa súng vào Hall, bóp cò.

Đoàng!

Thuốc súng nổ vang trong nòng, một viên đạn tròn vo lao về phía Hall.

Tức thì, tiếng la hét vang lên từ phía trong quán rượu, tất cả khách khứa đều chui xuống gầm bàn.

Cùng lúc đó, ở trong góc, La Tu đang tựa lưng vào ghế khẽ quát một tiếng: "Zoro, Luffy!" Ngay lập tức, một đỏ một xanh hai bóng người đã chuẩn bị sẵn sàng, như cái bóng lao vút ra ngoài. "Keng!" Một tiếng kim loại va chạm vang lên.

Viên đạn Saint Walwald bắn về phía Hall bị con dao găm trên tay Jin San đỡ được.

Hall thấy vậy, vừa định nổi giận thì nghe thấy một tiếng hét lanh lảnh vang lên bên cạnh. "Gomu Gomu no.....

Pistol!" Tiếp đó, một cái bóng màu đỏ lướt qua trước mắt, phía sau cái bóng màu đỏ đó kéo theo một cánh tay bị kéo dài vô hạn.

Cái bóng màu đỏ cuối cùng dừng lại trước mặt Saint Walwald đang cầm súng.

Sau đó...

Rầm!

Hall trân trối nhìn cánh tay kia nhanh chóng co lại, nắm đấm phía sau cánh tay với tốc độ vượt qua cả đạn bắn trúng vào ngực Saint Walwald.

Sau đó, chỉ nghe Saint Walwald kêu rên một tiếng, cơn đau dữ dội truyền đến từ ngực khiến khuôn mặt hắn trực tiếp vặn vẹo.

Còn chưa kịp thét lên thảm thiết, hắn liền như quả bóng bị sút mạnh, cả người hóa thành một bóng trắng bay ngược ra ngoài.

Tiếp theo...

Ầm!!!

Saint Walwald đập mạnh vào bức tường trên đường phố, phát ra một tiếng nổ lớn. "Hì hì..." Sau khi một quyền đấm bay Thiên Long Nhân Saint Walwald, Luffy ngẩng đầu, nhe răng cười hì hì. "Vãi...

Tên này...

Điên rồi sao..." Cavendish ngồi ở trong góc cũng không màng đến quy định không được nhìn thẳng vào Thiên Long Nhân sẽ chọc giận Quý tộc Thế giới, nhìn Thiên Long Nhân bị một quyền đánh bay, hắn

suýt chút nữa lồi cả mắt ra ngoài.

Tuy hành vi của Thiên Long Nhân có hơi quá đáng, nhưng trực tiếp một quyền đánh bay hắn, không sợ Chính phủ Thế giới sau lưng Thiên Long Nhân gây phiền phức sao?

Là do tên nhóc này trẻ trâu không sợ trời không sợ đất, hay là do La Tu sai khiến?

Giờ khắc này, trong lòng Cavendish có xúc động muốn quay đầu bỏ chạy.

Vốn tưởng rằng sẽ có kịch hay để xem, nhưng hiện tại nhìn xem, đây đâu phải kịch hay?

Đây rõ ràng là tai nạn!

Đâu có ai vừa lên đã ra tay độc ác như vậy?

Chương 82

Ngộ nhỡ lát nữa liên lụy đến ta thì sao?!

Không chỉ Cavendish ngẩn người, ngay cả Hall cũng vẻ mặt kinh ngạc nhìn Luffy trước mắt. "Tiểu huynh đệ..." Hall tuy sau lưng có một chi của Quý tộc Thế giới chống lưng, nhưng cũng không to gan đến mức dám đánh bay một vị Thiên Long Nhân.

Nếu Chính phủ Thế giới truy tra xuống, chi Quý tộc Thế giới sau lưng kia chưa chắc sẽ đứng ra bảo kê cho hắn. "Saint Walwald!" Phải mất một phút sau, tên đội trưởng vệ sĩ của Thiên Long Nhân mới phản ứng lại.

Hắn quay đầu nhìn về hướng đống phế tích đang chôn vùi Thiên Long Nhân, hoảng hốt hét lớn một tiếng.

Nếu Saint Walwald xảy ra chuyện ở đây, ngay cả đầu của hắn cũng sẽ rơi xuống! "Bắt lấy tên tiểu tử kia cho ta!" Sau khi hét lớn một tiếng, tên đội trưởng vệ sĩ đầu cũng không ngoảnh lại lao về phía đống phế tích.

Tuyệt đối không thể để Saint Walwald xảy ra chuyện!

Còn đám thuộc hạ của hắn thì gầm thét lao về phía Luffy.

Nhưng ngay sau đó. "Tam Kiếm Phái: Nha Ma Thú!" Một giọng nói trầm thấp vang lên.

Tiếp đó lại có một bóng người màu xanh lục từ bên cạnh Luffy lao ra.

Ngay sau đó là hàng chục đường kiếm quang lóe lên trong quán rượu.

Roronoa Zoro!

Nhìn Zoro lao đi đại sát tứ phương, Luffy cũng không cam chịu yếu thế, hai chân điểm một cái, thân hình lập tức bắn mạnh về phía trước. "Gomu Gomu no.....

Gatling!" Vệ sĩ của Thiên Long Nhân cơ bản đều là lũ vô dụng, thực lực thậm chí không bằng hải tặc cấp mười triệu Berry ở Biển Đông.

Dưới sự hợp lực của Luffy và Zoro, các loại tiếng thảm thiết vang lên không dứt, tiếng này nối tiếp tiếng kia, khiến cả quán rượu trở nên vô cùng náo nhiệt.

Luffy một quyền đánh bay Thiên Long Nhân, tuy rằng nhìn rất sướng, nhưng trong mắt Hall lại tràn đầy lo lắng. "Hall tiểu tử, đừng lo lắng, tên kia để ta xử lý là được." Đúng lúc này, La Tu đi tới, vỗ vỗ vai Hall, cười nói. "La Tu tiên sinh..." Nhìn thấy La Tu, không biết vì sao, lo lắng dưới đáy lòng Hall toàn bộ tiêu tan. "Không sao đâu, cùng lắm thì ta đóng cửa quán rượu này rồi chạy trốn." Hall nhe răng cười, trên mặt một lần nữa khôi phục sự tự tin.

Nhưng La Tu lại trừng mắt: "Đóng quán?

Đóng rồi ta đi đâu ăn món ngon như vậy!

Tiểu tử, không biết nặng nhẹ!" "Hả?" Nghe La Tu nói, Hall lập tức có chút xấu hổ: "Tôi quên mất điểm này...

Hay là như vậy, tôi đi làm đầu bếp riêng cho ngài nhé?

Tay nghề của tôi so với cha tôi còn lợi hại hơn, trò giỏi hơn thầy mà." Nói đến cuối cùng, sự tự tin trên mặt Hall càng thêm nồng đậm. "Thôi, dẹp đi, ngươi mà làm đầu bếp riêng cho ta, những khách hàng kia của ngươi chẳng phải dùng nước bọt dìm chết ta sao?

Ta cũng không thể ăn mảnh được." La Tu cười từ chối lời đề nghị của Hall, sau đó vỗ vai hắn, nói: "Đi, chúng ta đi xem tên kia thế nào

rồi." Lúc này, Luffy và Zoro đã giải quyết xong toàn bộ đám vệ sĩ.

Mười mấy tên vệ sĩ nằm la liệt trên đất rên rỉ. "Hì hì, Ông cố, đám này cũng yếu quá đi?" Luffy cười hì hì đi trở về.

Zoro trên mặt cũng có chút thất vọng, thu kiếm vào vỏ, lắc đầu nói: "Thực lực thấp thật, ta còn chưa dùng sức, tất cả đã ngã xuống rồi." Đi theo La Tu, Rayleigh nhìn biểu cảm của Luffy và Zoro, trong mắt hiện lên một tia dị sắc.

Gion và Ain tự nhiên cũng đi theo.

Đối với việc La Tu ra ý cho Luffy ẩu đả Thiên Long Nhân, Gion tự nhiên không có phản ứng gì.

Dù sao mặc kệ Chính phủ Thế giới bên kia thế nào, cô đều đứng về phía La Tu.

Còn về Ain, tuy có chút lo lắng, nhưng sự việc đã xảy ra rồi, chỉ có thể kiên trì đối mặt.

Tuy rằng Chính phủ Thế giới bên kia có chút phiền toái, nhưng Ain tin tưởng, Sengoku tiên sinh không thể nào đem La Tu tiên sinh giao cho Chính phủ Thế giới. "Ha ha ha, vị lão tiền bối này, thật sự quá ngầu!

Một quyền kia thật sướng quá đi!" Trước khi La Tu bước ra khỏi quán rượu, tên hải tặc bị Walwald cưỡi lúc nãy giơ ngón tay cái lên với La Tu, sau đó nằm vật xuống đất, cười lớn ha hả.

Bị bắt làm nô lệ đã lâu như vậy, lần đầu tiên thấy Thiên Long Nhân bị đánh thảm hại thế này.

Cảm giác này, mẹ kiếp thật sướng!

La Tu cười cười, cũng không đáp lại tên này, trực tiếp bước ra khỏi quán rượu.

Trên đường phố bên ngoài, cả con phố không một bóng người, tất cả mọi người đều vì sợ bị liên lụy mà chạy sạch sẽ.

Ánh mắt La Tu nhìn về phía đống phế tích đối diện đường phố.

Lúc này, tên đội trưởng vệ sĩ đang ra sức bới móc đống phế tích, muốn lôi Thiên Long Nhân Saint Walwald ra.

Không bao lâu sau, đống phế tích bị tên đội trưởng vệ sĩ bới thành một cái hố lớn.

Lại qua hơn mười nhịp thở, cái đầu của Thiên Long Nhân cuối cùng cũng được lôi ra.

Nhưng giờ phút này, bộ dạng Thiên Long Nhân cực kỳ chật vật.

Không chỉ cái lồng kính trên đầu không biết đã bay đi đâu, cả người đầu bù tóc rối, quần áo hoa quý trên người cũng có không ít vết rách.

Nhưng may mắn là chưa chết.

Tên đội trưởng vệ sĩ trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng tiếp theo, trong lòng hắn lại kinh hãi.

Saint Walwald vừa được lôi ra, cả khuôn mặt đột nhiên đỏ bừng, sau đó "Oẹ" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Một ngụm máu phun ra, Thiên Long Nhân nhìn La Tu đang bước ra từ quán rượu, thở hồng hộc từng hơi lớn, đôi mắt trở nên đỏ ngầu.

Chỉ thấy hắn toàn thân run rẩy, gầm lên với La Tu: "Tên khốn kia...

Ta muốn ngươi chết không có chỗ chôn!" "Ồ?

Muốn ta chết không có chỗ chôn?" La Tu đi lên trước, một cước đá bay tên đội trưởng vệ sĩ đang định tấn công, sau đó giẫm mạnh lên

ngực Saint Walwald.

Trong mắt người khác thì La Tu cực kỳ điên cuồng, nhưng ông lại mỉm cười nói: "Có thể thử xem." "Tên khốn!

Ngươi chờ đó cho ta!

Ta là Quý tộc Thế giới!

Chương 83

Ta là Thiên Long Nhân!

Súc sinh đê tiện dám đối xử với ta như vậy!

Lát nữa ta nhất định sẽ khiến ngươi cầu sống không được cầu chết không xong!" Bị La Tu giẫm dưới chân, Walwald hung tợn nhìn La Tu, ánh mắt hung ác.

Bộ dạng kia, tơ hào không có giác ngộ của kẻ đang bị giẫm dưới chân.

Cứ như hắn đang giẫm lên người La Tu vậy, vẫn kiêu ngạo như cũ. "Cầu sống không được cầu chết không xong sao?" La Tu cười cười, vừa nói vừa xoay bàn chân, mỗi lần xoay, lực đạo liền tăng thêm một phần.

Walwald vốn bị Luffy một quyền đánh nội thương, dưới lực chân ngày càng nặng của La Tu, sắc mặt càng thêm dữ tợn.

Cơn đau kịch liệt và cảm giác khó chịu do không thở nổi khiến cả khuôn mặt hắn biến thành màu gan heo. "Thế nào?

Biết cái gì gọi là cầu sống không được cầu chết không xong chưa?" Buông chân ra, La Tu từ trên cao nhìn xuống, mắt hơi híp lại, nhìn Walwald cười nói. "......Hộc ~ hộc ~" Khó khăn lắm mới thở được, Walwald nằm trên mặt đất, thở hồng hộc từng hơi lớn, huyết sắc trên mặt cũng dần dần tiêu lui.

Nhưng chật vật như vậy mà hắn vẫn giữ vẻ mặt hung tợn, nhìn La Tu, giận dữ nói: "Súc sinh đê tiện!

Ta sẽ khiến ngươi phải trả cái giá thích đáng cho hành vi này!" Nghe tiếng gào thét của Walwald, La Tu thậm chí bật cười thành

tiếng.

Ngồi xổm xuống, nhìn Walwald thậm chí không thể cử động, La Tu vỗ vỗ khuôn mặt xấu xí đầy bụi bặm và vết máu kia, cười nói: "Tên nhóc này kiêu ngạo quen rồi, đều ra nông nỗi này rồi mà còn đặt mình ở vị trí Quý tộc Thế giới sao?

Hiện tại phải nhìn rõ hiện trạng của mình, khoan hãy nói ta lát nữa sẽ ra sao, hiện tại mạng của ngươi đang nằm trong tay ta, chỉ cần ta động ngón tay một cái là có thể lấy cái mạng chó của ngươi." "Ngươi dám giết ta?

Ta là Quý tộc Thế giới!

Hậu duệ của Đấng Sáng Tạo vĩ đại!

Sao ngươi dám giết ta?!" Walwald vẫn cứ gào thét. "Ha ha." La Tu thở dài, nhịn không được lắc đầu.

Đột nhiên, ánh mắt La Tu bỗng trở nên băng lãnh vô cùng.

Sau đó, La Tu dùng hai ngón tay làm kiếm, trên đầu ngón tay hiện lên kiếm khí, rồi nhắm thẳng vào cổ Walwald đâm mạnh xuống... *** Hải quân Bản bộ, Marineford.

Văn phòng Nguyên soái Hải quân. "Cái gì?

Xuất binh đi bắt thầy của ta?

Không thể nào!" Nguyên soái Hải quân Phật Chiến Quốc (Sengoku) nghe giọng nói truyền ra từ Den Den Mushi, sắc mặt nghiêm túc nói. "Hừ!

Sengoku, ngươi có biết La Tu đã làm gì không?

Ở quần đảo Sabaody ẩu đả một Thiên Long Nhân!

Thân là cựu Trung tướng Hải quân, rõ ràng biết thân phận của Quý tộc Thế giới mà còn dám ra tay, chẳng lẽ hắn không để Chính

phủ Thế giới vào mắt sao?!" Tiếng quát tháo của Ngũ Lão Tinh lại truyền ra từ Den Den Mushi. "Quý tộc Thế giới?

Đừng nói thầy ta ẩu đả Thiên Long Nhân, cho dù có giết chết tên Thiên Long Nhân đó ngay tại chỗ, ta cũng sẽ không xuất binh!

Ta có thể vì chính nghĩa làm bất cứ việc gì, nhưng tuyệt đối sẽ không làm chuyện có lỗi với thầy ta.

Nếu các ngươi nhất quyết muốn xuất binh, vậy thì trước tiên hãy cách chức Nguyên soái của ta đi!" "Ha ha ha!

Sengoku nói hay lắm!

Ta thêm một câu nữa, nếu muốn xuất binh đối phó lão gia tử, vậy cách chức Trung tướng của ta luôn đi!" Garp cười lớn nói. "Thêm cả ta nữa!" Zephyr cũng ở bên cạnh nói lớn. "Nếu các ngươi cố chấp như vậy, thế thì cũng đến lúc lão bà này về hưu rồi." Giọng nói thản nhiên của Tsuru lại vang lên. "Các ngươi?!

Chẳng lẽ muốn tạo phản sao!

Ta bảo cho các ngươi biết..." Giọng nói phẫn nộ của Ngũ Lão Tinh lại truyền đến.

Nhưng lần này, không đợi Ngũ Lão Tinh nói xong, Sengoku trực tiếp dập máy. "Vì một tên Thiên Long Nhân bại hoại mà bắt ta xuất binh bắt thầy?

Cũng quá coi thường tình cảm của ta đối với thầy rồi!" Sengoku lạnh lùng nói một câu với cái Den Den Mushi đã bị cúp máy.

Garp cười lớn ôm lấy vai Sengoku: "Ha ha ha, cho cái tên Thiên Long Nhân kia đi ăn cứt đi!" "Quý tộc Thế giới bị quyền lực làm mụ mẫm đầu óc rồi, không biết thân phận của La Tu tiên sinh sao?

Thế mà cũng dám trêu chọc?

Ta thấy La Tu tiên sinh nên cho hắn một bài học, để bọn họ biết thế nào gọi là lợi hại!" Zephyr phụ họa.

Tsuru thì mỉm cười ở bên cạnh, trong lòng bà, bất kể thầy La Tu làm gì, bà cũng sẽ vĩnh viễn đứng về phía thầy.

Ở một bên khác, Thánh địa Mariejois, phòng hội nghị của Ngũ Lão Tinh.

Nhìn Den Den Mushi bị dập máy trước mặt, vị Ngũ Lão Tinh vừa nói chuyện với Sengoku sắc mặt cực kỳ khó coi. "Mấy tên kia, muốn lật trời sao!" "Được rồi, đừng tức giận nữa, có tức giận cũng vô dụng." "Chẳng lẽ mặc kệ bọn họ từ chối xuất binh như vậy?" "Chẳng lẽ đuổi việc toàn bộ bọn họ sao?

Ngoại trừ Zephyr ra, có ai không phải là nhân vật cử túc khinh trọng trong Hải quân?" "Vậy làm sao bây giờ?" "Trực tiếp gọi điện cho Tam Đại Tướng đi." "Gọi cho Tam Đại Tướng, kết quả không phải cũng như nhau sao?

Sengoku nói được làm được, không cho xuất binh, chỉ cần có người xuất binh, hắn sẽ trực tiếp rời khỏi Hải quân." "Vậy trực tiếp để Tam Đại Tướng xuất hải, đưa Walwald về là được, như vậy tổng được chứ?" "Thật hết cách, chúng ta vậy mà vì chuyện này, phải thỏa hiệp như vậy với một người." "Được rồi, đừng thảo luận nữa, mau chóng gọi cho Tam Đại Tướng đi, nếu ngay cả người cũng không đưa về được, đám người kia lại phiền phức." ...

Không lâu sau, trong văn phòng Akainu. "Cái gì?

La Tu?" Giọng nói khàn khàn của Akainu vang lên. "Thiên Long Nhân?

Ngại quá, Thiên Long Nhân không liên quan gì đến tôi, tôi gia nhập Hải quân là để giết hải tặc, chứ không phải để cứu Thiên Long Nhân."

Nói xong, Akainu không do dự, "cạch" một tiếng dập máy. "Tên khốn này!" "Lại dám vô lễ như vậy!" Ngũ Lão Tinh lại bị Akainu cho một vố bẽ mặt càng thêm phẫn nộ.

Nhưng lại chẳng làm gì được Akainu.

Tiếp đó, Den Den Mushi tùy thân của Kizaru lại vang lên.

Chương 84

Cầm điện thoại, nghe giọng nói trong đó, Kizaru chậm rãi nói: "Ồ ~ Thiên Long Nhân xảy ra chuyện rồi à, có liên quan đến La Tu tiên sinh sao?

Thế thì hơi phiền phức rồi, thân phận của La Tu tiên sinh trong Hải quân các ngài cũng biết mà, ta cũng hết cách thôi, dù sao thân phận của ngài ấy quá đáng sợ nha." Nghe Ngũ Lão Tinh cằn nhằn một hồi, Kizaru cũng dập máy.

Nhìn Den Den Mushi trên tay, Kizaru nhún vai, tiếp tục làm việc của mình.

Sau đó nữa...

điện thoại của Aokiji lại vang lên. "Arara, chuyện Thiên Long Nhân sao?

Akainu và Kizaru đều không nguyện ý đi làm à?

Lại còn liên quan đến La Tu tiên sinh, có chút phiền phức đây.

Chỉ đưa Thiên Long Nhân về Thánh địa Mariejois là được hả?

Vậy được rồi, dù sao chuyện này cũng phải có người làm, không thì ta chỉ có thể cố gắng đi làm thôi, nếu La Tu tiên sinh cứ khăng khăng muốn ra tay với Thiên Long Nhân, ta cũng hết cách nha." Nói xong, Aokiji Kuzan dập máy, nhìn về hướng Thánh địa Mariejois, thở dài: "Thiên Long Nhân đúng là phiền phức thật." Khi Aokiji bước ra khỏi văn phòng.

Tại bờ biển đảo số 63 quần đảo Sabaody, Thiếu tướng Gorne đang dẫn theo hơn một ngàn binh sĩ Hải quân thuộc căn cứ chi bộ Sabaody bước lên quân hạm.

Hắn muốn đi đến đảo số 23, bắt giữ một tên ác tặc dám ra tay với Thiên Long Nhân.

Mệnh lệnh này do Chính phủ Thế giới trực tiếp gọi xuống, Gorne không thể không đi. "Rốt cuộc là ai, dám to gan lớn mật ra tay với Thiên Long Nhân đây?" Đứng ở mũi tàu quân hạm, Gorne nhìn về hướng đảo số 23, vẻ mặt nghi hoặc. *** "Ra tay giết...

Quý tộc Thế giới Thiên Long Nhân?!" Sau cửa sổ quán rượu, "Bạch Mã" Cavendish lộ ra nửa cái đầu nhìn cảnh tượng trên đường phố.

Khi nhìn thấy La Tu dùng hai ngón tay làm kiếm đâm xuống, tim hắn như bị một bàn tay lớn bóp chặt.

Tuy ra khơi chưa lâu, nhưng hắn cũng biết địa vị của Quý tộc Thế giới trong Chính phủ Thế giới.

Đánh một vị Thiên Long Nhân và giết một vị Thiên Long Nhân, đó quả thực là hai khái niệm khác nhau.

Đánh một vị Thiên Long Nhân nhiều nhất là sỉ nhục Quý tộc Thế giới, nếu có chút bối cảnh, Chính phủ Thế giới có lẽ sẽ không làm gì.

Nhưng nếu giết một tên Thiên Long Nhân, thì Chính phủ Thế giới e rằng sẽ không tha thứ.

Đừng nói chỉ là một Trung tướng Hải quân về hưu, cho dù là Nguyên soái Hải quân, Chính phủ Thế giới cũng tuyệt đối sẽ phái cao thủ truy bắt.

Hải quân Giáo phụ La Tu, thật sự dám giết một tên Thiên Long Nhân ngay giữa đường phố?! "Không đúng, Thiên Long Nhân chưa chết..." May quá, tên này không dám giết một Quý tộc Thế giới.

Không biết vì sao, Cavendish từ đáy lòng thở phào nhẹ nhõm.

Khoảnh khắc tiếp theo, Cavendish nhìn thấy Thiên Long Nhân vốn nằm bất động trên đất ngực đột nhiên phập phồng kịch liệt.

Chỉ thấy Thiên Long Nhân Saint Walwald thở hổn hển từng hơi lớn, mặt đầy kinh hãi nhìn La Tu đang ngồi xổm bên cạnh, sự kiêu ngạo và phẫn nộ trên mặt trước đó hoàn toàn biến mất, trong đôi mắt trợn tròn chỉ còn lại nỗi sợ hãi vô tận.

Tuy trên cổ bị La Tu rạch ra một vết thương to bằng ngón tay, máu chảy như suối, nhưng Walwald dường như không có cảm giác gì.

Hiện tại hắn chỉ cảm thấy toàn thân băng lạnh, cơ bắp cứng đờ, nửa điểm cũng không cử động được.

Khoảnh khắc ngón tay La Tu lướt qua cổ hắn vừa rồi, hắn lại có cảm giác tử vong!

Sát cơ mãnh liệt toát ra trên người La Tu nói cho Walwald biết, kẻ trước mắt không nói đùa.

Hắn thật sự dám giết!

Bất luận hắn có phải là Quý tộc Thế giới hay không!

Tên này là nghiêm túc! "Saint Walwald đại nhân!

Ngài kiên trì một chút!

Tôi vừa rồi đã báo cáo tình hình cho Chính phủ Thế giới!

Không bao lâu nữa đại bộ đội Hải quân đồn trú trên quần đảo Sabaody sẽ tới, sẽ có Đô đốc Hải quân tới cứu ngài!" Đúng lúc này, tên đội trưởng vệ sĩ bị La Tu đá bay gượng dậy, vừa thở hổn hển vừa hét lên với Walwald.

Nhưng La Tu lại không để ý đến tiếng hét của tên kia, ánh mắt vẫn nhìn kẻ đang nằm trong đống phế tích trước mặt. "Hiện tại, cảm thấy thế nào?" Thu hồi ngón tay, ánh mắt nhìn Thiên Long Nhân Saint

Walwald toàn thân ướt đẫm mồ hôi, sắc mặt bình thản hỏi.

Giọng nói của La Tu lọt vào tai Walwald, khiến hắn rùng mình một cái.

Không biết lấy khí lực từ đâu, Walwald đột nhiên bò dậy từ dưới đất, quỳ trước mặt La Tu, liên tục dập đầu nói: "Đại nhân, ngài đại nhân đại lượng, cầu xin ngài ngàn vạn lần đừng giết ta, tiểu nhân dập đầu lạy ngài!" Bộ dạng cầu xin tha thứ chật vật kia, giống như một tên hải tặc tép riu bị Hải quân bắt được, đâu còn nửa phần cao ngạo của Quý tộc Thế giới?

Nhìn Thiên Long Nhân đột nhiên bò dậy dập đầu cầu xin La Tu tha thứ, Cavendish suýt chút nữa lồi cả mắt ra.

Không phải chứ?

Đây chính là Quý tộc Thế giới sao?!

Tên kia không có khả năng giết hắn cơ mà.

Không chỉ Cavendish, ngay cả Rayleigh ở cửa quán rượu cũng vẻ mặt kinh ngạc.

Tự thị thân phận, cao ngạo vô cùng như Quý tộc Thế giới, lại bị dọa vỡ mật, thần phục trước một phàm nhân đê tiện trong mắt bọn chúng, thậm chí không tiếc thân phận hạ quỳ dập đầu?

La Tu tiên sinh, dường như cũng không chỉ đơn giản là tung hoành trên biển cả mấy chục năm trước đâu.

Còn lúc La Tu dùng hai ngón tay làm kiếm đâm xuống vừa rồi, Rayleigh nhìn thấy rất rõ ràng đạo kiếm khí lăng lệ vô cùng trên ngón tay La Tu.

Khoảnh khắc đạo kiếm khí kia xuất hiện, ông có thể ngửi thấy một tia cảm giác cực kỳ nguy hiểm từ trên đó. "Chẳng lẽ bài báo ngày

hôm trước, cũng không phải là tin vịt?" Mấy ngày trước khi xem bài báo kia, ông còn tưởng là tin giả nên cũng không để ý.

Dù sao mấy chục năm trước, La Tu đỉnh phong nhất, ở trên tay ông ta cũng hoàn toàn là tồn tại không chịu nổi một kích, mà thực lực của Mắt Diều Hâu Mihawk thì Rayleigh cũng biết rất rõ, luận kiếm thuật và thực lực, lão già bị thời đại vứt bỏ này, làm sao có thể là đối thủ của Đệ nhất Đại Kiếm hào thế giới.

Nhưng nhìn một màn vừa rồi, Rayleigh lập tức thay đổi cách nhìn trong lòng.

Có thể dùng hai ngón tay giải phóng ra kiếm khí sắc bén như vậy, trình độ kiếm thuật của La Tu tiên sinh chắc chắn sẽ không yếu.

Cho nên bài báo kia hẳn là sự thật. "Không biết La Tu tiên sinh giấu nghề nhiều năm như vậy, kiếm thuật so với tên nhóc Mắt Diều Hâu kia, rốt cuộc là ai mạnh ai yếu." Trong lòng Rayleigh lẩm bẩm, giờ khắc này đột nhiên sinh ra hứng thú cực kỳ nồng hậu đối với cuộc khiêu chiến giữa Mắt Diều Hâu và La Tu. "Saint Walwald đại nhân!

Không thể được!

Không thể như vậy a!" Tên đội trưởng vệ sĩ ở xa nhìn Thiên Long Nhân không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ với La Tu, cả người gần như sụp đổ.

Giờ khắc này, tam quan hủy hết.

Chương 85

Tại sao...

Thiên Long Nhân đại nhân mà hắn phục vụ, lại quỳ xuống trước một phàm nhân?!

Saint Walwald không phải là Quý tộc Thế giới sao?

Không phải là hậu duệ của Đấng Sáng Tạo sao?

Bỗng nhiên, một trận tiếng bước chân ồn ào từ bên đường truyền đến.

Tên đội trưởng vệ sĩ nghe tiếng nhìn sang, chỉ thấy một đám đông binh sĩ Hải quân đang dưới sự dẫn dắt của một Thiếu tướng Hải quân, nhanh chóng chạy về phía bên này.

Thấy thế, tên đội trưởng vệ sĩ như thấy được cứu tinh, trực tiếp lớn tiếng hét lên: "Hải quân!

Ở đây!

Saint Walwald ở đây!

Mau bắt lấy tên hung đồ kia!" Đại bộ đội Hải quân đến rồi!

Xem đám người kia còn kiêu ngạo được không!

Rầm rập rầm rập...

Dường như nghe thấy tiếng hét của tên đội trưởng vệ sĩ, tốc độ của đại bộ đội Hải quân càng lúc càng nhanh.

Tuy nhiên, khi Thiếu tướng Gorne đến trước quán rượu, nhìn thấy La Tu và Thiên Long Nhân Saint Walwald đang quỳ trước mặt La Tu không ngừng cầu xin tha thứ, hắn không có bất kỳ do dự nào, trực tiếp bước nhanh đến bên cạnh La Tu.

Khi tên đội trưởng vệ sĩ tưởng rằng Thiếu tướng Gorne muốn ra tay bắt giữ La Tu, thì Gorne trực tiếp dừng lại, cung kính chào La Tu theo kiểu quân đội, hô to: "Thiếu tướng Chi bộ Hải quân Gorne, bái kiến La Tu tiên sinh!

Xin hỏi La Tu tiên sinh muốn xử trí người này như thế nào!" Sau khi đến bên cạnh La Tu, Thiếu tướng Gorne từ đầu đến cuối đều không thèm nhìn Walwald lấy một cái.

Giữa La Tu và Thiên Long Nhân, hắn không chút do dự lựa chọn La Tu.

Quý tộc Thế giới cao quý trong lòng Thiếu tướng Gorne, căn bản không sánh bằng nửa điểm với La Tu tiên sinh.

Nhìn bộ dạng kính trọng như vậy của Thiếu tướng Gorne, đội trưởng vệ sĩ ngẩn người.

Tình huống gì vậy?

Đám Hải quân này không phải đến giúp Thiên Long Nhân bắt La Tu sao?

Tại sao lại cung kính với La Tu như vậy?

Nhìn thấy Hải quân đến, Thiên Long Nhân Walwald cũng dừng động tác dập đầu, ngẩn người ra.

Sau khi đám đại bộ đội Hải quân xuất hiện, cõi lòng nguội lạnh của hắn vốn nhen nhóm một tia hy vọng, nhưng tia hy vọng vừa nhen nhóm kia lại hoàn toàn vỡ vụn sau cái chào của Thiếu tướng Gorne.

Đám Hải quân này, đối với kẻ vừa nãy toát ra sát tâm vô hạn với mình, lại tôn kính như vậy...

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, hành động của Thiếu tướng Gorne lại khiến hắn càng thêm tuyệt vọng.

Chỉ thấy Thiếu tướng Gorne sau khi chào xong, chuyển ánh mắt sang Walwald, trong mắt lóe lên ý lạnh băng. "La Tu tiên sinh, có cần bắt người này lại không!" Nghe lời của Thiếu tướng Gorne, Cavendish trong quán rượu hoàn toàn trợn tròn mắt.

Đều là cùng phe sao?!

Sao binh sĩ Hải quân do Chính phủ Thế giới phái tới, không những không bắt giữ La Tu, thậm chí còn vì La Tu mà muốn bắt giữ Thiên Long Nhân?

Chẳng lẽ ta nhìn nhầm rồi?

Tên Thiên Long Nhân kia không phải Quý tộc Thế giới, lão già La Tu này mới là Quý tộc Thế giới?!

Ngay cả Minh Vương Rayleigh cũng nhịn không được kinh ngạc trong lòng.

Xem ra không chỉ nhìn nhầm thực lực của La Tu, thậm chí còn đánh giá thấp địa vị của La Tu trong Hải quân.

Những Hải quân này lại vì La Tu mà muốn bắt giữ tên Thiên Long Nhân bị La Tu đánh tàn phế trên đất?!

Luffy và Zoro thì lại không nghĩ nhiều như vậy.

Bọn họ không biết ý nghĩa của Quý tộc Thế giới.

Chỉ biết nếu người khác chủ động khiêu khích, vậy thì đánh bay hắn là được.

Gion thì thần sắc như thường, nếu đổi lại là cô đứng ở vị trí của Thiếu tướng Gorne, không chừng cũng sẽ bắt tên Thiên Long Nhân kia lại.

Còn Ain, đã triệt để quen với loại tràng diện này, trong lòng không nổi lên bất kỳ gợn sóng nào.

Ngay khi Thiếu tướng Gorne quát khẽ, đám binh sĩ Hải quân sau lưng tề chỉnh vây lại, chỉ cần Gorne ra lệnh một tiếng, liền sẽ lập tức lao lên, bắt giữ Walwald.

La Tu cười với Thiếu tướng Gorne, nói: "Bắt hắn làm gì, thân phận tên này quá đặc thù, cậu không giúp được đâu, nếu ra tay với hắn, ta sợ Chính phủ Thế giới sẽ liên lụy cậu." "Vì La Tu tiên sinh, dầu sôi lửa bỏng cũng không từ!" Thiếu tướng Gorne sắc mặt như thường, trầm giọng nói.

La Tu thở dài, nói: "Được rồi, cậu về căn cứ trước đi, ở đây giao cho ta là được, nếu không có gì ngoài ý muốn, sắp có người đến đón tên này rồi." Tuy không xác định là ai, nhưng mấy tên Ngũ Lão Tinh kia khẳng định sẽ không để mặc tên Thiên Long Nhân này ở đây chịu đòn.

Nhưng La Tu cũng rõ ràng, nếu Ngũ Lão Tinh gọi điện cho Sengoku, thằng nhóc Sengoku khẳng định sẽ từ chối phái người, thậm chí có khả năng sẽ vì thế mà trở mặt với Ngũ Lão Tinh.

Cũng không rõ Ngũ Lão Tinh trong cơn tức giận có cách chức Nguyên soái của Sengoku hay không, nếu như vậy, việc thực thi kế hoạch kia có thể sẽ phiền phức hơn một chút.

Còn thằng nhóc Garp, lại càng không đi.

Nhưng nếu Ngũ Lão Tinh trực tiếp thông báo cho Tam Đại Tướng...

Akainu Sakazuki khẳng định sẽ từ chối, bởi vì trong mắt hắn, Thiên Long Nhân cũng là một lũ cặn bã, trừ cái thân phận ra thì chẳng khác gì hải tặc, hắn có thể nhịn không ra tay với Thiên Long Nhân đã là tốt rồi, có khả năng nào lại vì Thiên Long Nhân mà xuất binh?

Lão già Kizaru thì có khả năng, dù sao tên này đánh đấm như đi

dạo, thực lực nhất lưu, xem tên Kizaru này có nguyện ý nể mặt hay không.

Còn về Aokiji, cũng có khả năng sẽ đến, nhưng Aokiji đại khái là đi cho có lệ, không có khả năng là vì cứu Thiên Long Nhân.

Cho nên không lâu sau, hẳn là sẽ có một trong hai Đô đốc tới.

Đương nhiên, cũng không loại trừ Ngũ Lão Tinh sẽ phái người của CP0.

Nhưng bất luận là ai, La Tu đều sẽ không để ý.

Tuy sau khi giết Thiên Long Nhân, Chính phủ Thế giới sẽ gây phiền phức cho ông, nhưng với địa vị của ông trong Hải quân, chút phiền phức này cũng không thể làm ông tổn thương đến gân cốt.

Nhưng nếu thật sự lấy mạng tên này, thì việc đi tham gia Hội nghị Thế giới là chuyện không thể nào.

Cho nên La Tu cũng không chuẩn bị giết chết tên này, sát ý vừa rồi tản mát ra, cũng chỉ là để chấn nhiếp tên này mà thôi.

Hiện tại tên này đã bị dọa vỡ mật, La Tu để hắn về, tên này cũng không dám làm mấy cái động tác nhỏ sau lưng nhắm vào ông.

Nghe La Tu nói, Thiếu tướng Gorne nhìn tên Thiên Long Nhân kia một cái, mới chào La Tu: "Nếu La Tu tiên sinh đã nói như vậy, vậy tôi về trước, bất quá nếu La Tu tiên sinh ở đây xảy ra chuyện gì, cứ gọi điện cho tôi, Gorne tôi nguyện ý vì La Tu tiên sinh mà vào dầu sôi lửa bỏng!" Nói xong, Gorne vung tay lên, hô: "Anh em, về căn cứ!" Sau khi Gorne cực có danh vọng hô lên câu này, tất cả binh sĩ Hải quân đều quay người lại, rời khỏi nơi này.

Từ đầu đến cuối không có một người nào hỏi một câu.

Trong lòng Gorne, địa vị của La Tu không ai có thể lay chuyển,

nhưng trong lòng những binh sĩ này, mệnh lệnh của Gorne là tất cả.

Chỉ vì năm xưa La Tu đã từng nói chuyện và chỉ điểm cho Gorne lúc còn là tân binh.

Chương 86

Đợi Gorne dẫn lính hải quân đi rồi, La Tu mới chuyển ánh mắt lên người Walwald.

Walwald thấy ánh mắt La Tu chuyển tới, trong lòng run lên, lại một lần nữa bắt đầu động tác dập đầu.

Lúc này, trán hắn cứ tiếp xúc trực tiếp với tấm ván gỗ, đều đã có chút vết máu.

Từ đó có thể thấy, hành động vừa rồi của La Tu đã để lại nỗi sợ hãi sâu sắc đến mức nào trong lòng Thiên Long Nhân Saint Walwald.

La Tu cũng không ngăn cản động tác dập đầu của tên này, lấy tẩu thuốc ra, nhàn nhã hút. "Sắp tới rồi nhỉ..." Ước chừng mười phút sau, nhìn về phía bên trái, chỉ thấy trên con đường trống trải, chậm rãi đi tới một bóng người cao gầy.

Người này mặc áo sơ mi màu xanh đậm, bên ngoài khoác một chiếc áo vest trắng, trên trán đeo một cái bịt mắt hoa văn màu xanh lục, vẻ mặt lười biếng.

Nhưng sau khi nhìn thấy người này, tim Cavendish lại thắt lại lần nữa. "Đến rồi...

Chiến lực cao nhất của Hải quân Bản bộ, Đô đốc Hải quân Aokiji...

Kuzan!" Theo Aokiji ngày càng đến gần, Cavendish nhịn không được nuốt nước bọt.

Tuy Aokiji bộ dạng lười biếng chí cực, nhưng lại có thể khiến loại Siêu tân tinh hải tặc như "Bạch Mã" Cavendish từ đáy lòng sinh ra một loại cảm giác hít thở không thông.

Áp lực... quá lớn!

Theo sự xuất hiện của Aokiji, trong lòng Thiên Long Nhân Walwald lại dâng lên tia hy vọng.

Đô đốc Hải quân!

Chỉ cần Thiên Long Nhân xảy ra chuyện, ắt có Đô đốc Hải quân xuất mã.

Đô đốc Hải quân nhất định là tới cứu hắn!

Không kìm được, trong mắt Walwald lại nhen nhóm một tia hy vọng, tia hy vọng này so với lúc bộ đội Hải quân tới còn mãnh liệt hơn!

Nhưng cuộc đối thoại tiếp theo giữa La Tu và Kuzan lại khiến biểu tình trên mặt Walwald cứng đờ lần nữa. "Kuzan tiểu tử, sao lâu thế..." La Tu hút một hơi tẩu thuốc, chậm rãi nhả khói, nhìn Aokiji bình thản nói.

Aokiji Kuzan lại vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Arara, La Tu tiên sinh, ngài cũng biết mà, nếu tôi không đến, Ngũ Lão Tinh có lẽ sẽ đi tìm Nguyên soái Sengoku gây phiền phức, tôi tin La Tu tiên sinh cũng không muốn nhìn thấy điểm này, cho nên tôi đành chạy một chuyến vậy." Nói xong, Aokiji liếc mắt nhìn Walwald đang quỳ ngẩn người trên mặt đất, nói: "Thế nào, La Tu tiên sinh, tên này không chết được chứ?" "Không chết được, yên tâm đi." La Tu liếc nhìn Thiên Long Nhân đang quỳ ngẩn người trên đất, khẽ nói.

Walwald tuy trên cổ bị dùng kiếm khí rạch một vết thương lớn, nhưng La Tu lại tránh động mạch của hắn, máu tươi đỏ thẫm không ngừng chảy ra, dáng vẻ nhìn dọa người, nhưng lại không thể khiến hắn mất máu quá nhiều mà chết. "Arara, chỉ cần không chết là được rồi, dù sao Ngũ Lão Tinh giao cho tôi, cũng chỉ là đem tên này còn

sống đưa về thôi.

Còn việc tên này có bị gãy chân hay cụt tay gì đó, Ngũ Lão Tinh lại không có đề cập đến." Nghe Aokiji nói, Walwald lập tức rùng mình một cái.

Chỉ cần không chết là được?

Gãy tay gãy chân đều không sao cả?

Walwald nhịn không được nuốt một ngụm nước bọt.

Cũng không ngờ, Đô đốc Hải quân đến rồi, lại nói ra một phen lời nói như vậy.

Ngay cả Ngũ Lão Tinh đều nói như vậy, thế thì... dù bị đối phương giết, Ngũ Lão Tinh nhiều nhất cũng chỉ trách cứ vài câu thôi sao...

Nghĩ đến đây, Walwald lập tức rùng mình.

May mà trước đó hắn chỉ chĩa mũi nhọn vào Hall, cũng chỉ khẩu xuất cuồng ngôn muốn đánh gãy chân đối phương ném ra ngoài.

Nếu vừa nãy còn xương cuồng thêm một chút, thì kết cục khẳng định còn thảm hơn hiện tại nhiều.

Ngẩng đầu liếc nhìn La Tu thần tình đạm nhiên, Walwald chỉ hy vọng lão nhân này đại nhân không chấp tiểu nhân, nể tình hắn vừa rồi cầu xin tha thứ như vậy mà tha cho hắn.

Walwald vừa ngẩng đầu lên, liền thấy ánh mắt La Tu liếc tới, lập tức bị dọa đến toàn thân run lên, vội vàng cúi đầu xuống.

Hắn hiện tại sợ chọc giận vị đại gia này.

Ngộ nhỡ vị đại gia này trở tay chặt tay hắn, khóc cũng không có chỗ khóc.

La Tu nhìn phản ứng của tên này, cười cười, lại ngồi xổm xuống, vỗ vỗ khuôn mặt đầy máu của Walwald, nói: "Hiện tại, có thể nhận rõ vị trí của mình rồi chứ?

Nói cho ngươi biết, hiện tại mau chóng cút về Mariejois đi, nếu để ta nhìn thấy ngươi ở nơi nào ngoài Mariejois, vậy thì không chỉ đơn giản là dạy dỗ một trận như vậy đâu." Nghe câu này, Walwald như được đại xá, vội đối với La Tu dập mấy cái đầu thật kêu, mới run giọng nói: "Đại gia nói phải, ta cũng không dám làm như vậy nữa, đa tạ đại gia tha cho ta một mạng...

Đa tạ đại gia...

Đa tạ đại gia..." Vừa nói, Walwald vừa đứng dậy, run rẩy đi đến sau lưng Aokiji.

Liếc nhìn Thiên Long Nhân Walwald bên cạnh như một con chuột cống, Aokiji lười biếng chào La Tu: "Nè, La Tu tiên sinh, đã như vậy, thì ta mang tên này về trước đây." Nói xong, Aokiji liền xoay người, hai tay ôm đầu chậm rãi rời đi, Walwald thấy thế, vội vàng đi theo, bộ dạng kia giống như La Tu là ma quỷ đòi mạng đến từ địa ngục, phải mau chóng rời khỏi đây mới được.

Nhưng chưa đợi đi ra được mấy bước, giọng nói của La Tu liền vang lên lần nữa. "Này, tiểu tử, ta lần này tha cho ngươi một mạng, cho ngươi cơ hội làm lại cuộc đời, nhưng nếu để ta nghe thấy ngươi còn làm điều phi pháp, cho dù trốn ở Mariejois không ra, ta cũng có thể lấy cái mạng nhỏ của ngươi, tin hay không?" La Tu vừa dứt lời, lông mày Aokiji nhướng lên, sau đó cúi xuống thì thầm vào tai Walwald một câu: "La Tu tiên sinh không phải đang uy hiếp đâu, ngài ấy thật sự có thể đến Mariejois giết ngài đấy." Khi Aokiji nói chuyện, còn đặc biệt thả ra chút hàn khí.

Cơ thể vốn đã vô cùng lạnh lẽo của Walwald rùng mình một cái,

sau đó run lẩy bẩy quay đầu, nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc với La Tu, hèn mọn nói: "Đại...

Đại gia yên tâm, ta trở về nhất định cải tà quy chính, tuyệt đối không làm bất kỳ chuyện ác nào." Nghe vậy, La Tu cũng không thèm để ý, trực tiếp xoay người đi về phía quán rượu.

Ông biết, bị khủng bố như vậy, tên này về Thánh địa Mariejois cũng không dám hó hé gì nữa.

Bởi vì gan của hắn đã hoàn toàn bị dọa vỡ, thậm chí trong lòng đã bị gieo một cơn ác mộng.

Nếu còn có cơ hội gặp mặt, tên này nhìn thấy ông nhất định sẽ như chuột thấy mèo, đối với ông không có bất kỳ tâm lý phục thù nào, chỉ có nỗi sợ hãi vô tận. "Đi thôi, ngẩn ra đó làm gì, bụng còn chưa ăn no đây." La Tu sờ sờ bụng, nói với Rayleigh, Gion và những người khác. "Ông cố!

Ông cố!

Cháu cũng chưa ăn no, món vừa nãy gọi thêm mười suất được không!

Quả thực quá ngon!" Luffy cũng cười hì hì nói. "Tiểu tử thối, chỉ biết ăn!

Coi chừng chết no!" La Tu trừng Luffy một cái, cười mắng. "La Tu tiên sinh...

Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ, dù sao..." Ain thu hồi ánh mắt từ trên người Thiên Long Nhân đã đi xa, có chút lo lắng nói. "Yên tâm đi, tên kia không gây ra sóng gió gì được đâu." La Tu cười cười, đi đầu bước vào trong quán rượu.

Vốn tên kia đã bị dọa cho khiếp vía, sau đó lại bị Aokiji bồi thêm một đao, sau khi trở về, tên Walwald kiêu ngạo hống hách kia e rằng

sẽ biến thành một đứa bé ngoan.

Chương 87

Con người mà, không đánh không ngoan.

Khi bước vào quán rượu, ông hữu ý vô ý liếc nhìn chàng thanh niên quý tộc đang ngồi nghiêm chỉnh trong góc, nhưng rất nhanh đã thu hồi ánh mắt.

Sát giác được ánh mắt La Tu, Cavendish lại cảm thấy sống lưng phát lạnh, tim đập nhanh mạnh, sau đó ngồi im tại chỗ không dám động đậy, như một con rối gỗ.

Mãi đến khi La Tu thu hồi ánh mắt, Cavendish mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Tên La Tu này, thực sự quá khủng bố.

Tuy vừa rồi không giết Thiên Long Nhân, nhưng trong mắt Cavendish, còn khủng bố hơn cả giết một Thiên Long Nhân.

Ra tay với một Quý tộc Thế giới như vậy, Đô đốc Hải quân chạy tới, cuối cùng chỉ nói một câu như vậy?

Vậy chẳng phải nói rõ, địa vị của ông ta còn cao hơn cả Thiên Long Nhân sao?!

Còn có kiếm khí hiện lên từ đầu ngón tay vừa rồi.

Bản thân là kiếm sĩ, Cavendish tự nhiên có thể nhìn ra, đạo kiếm khí kia khủng bố đến mức nào.

Cavendish từ đáy lòng thề, bất luận như thế nào, cũng sẽ không chọc vào lão đầu tử nhìn qua bình phàm này dù chỉ một chút, những kẻ có quan hệ với lão đầu tử này dù chỉ một nửa, hắn cũng sẽ không đi trêu chọc nửa phần!

Sau khi trở lại quán rượu, La Tu đi thẳng đến bên cạnh Hall, vỗ vỗ vai Hall nói: "Tiểu tử ngẩn ra đó làm gì, không mau phân phó nhà bếp khẩn trương làm đồ ăn đi!

Bị tên kia lăn qua lăn lại một hồi, bụng ta sắp đói không chịu nổi rồi." Luffy cũng ở bên cạnh phụ họa: "Đúng đó đại thúc, cháu vừa mới ăn được một chút, lại bị tiêu hao hết rồi, mấy món vừa nãy, thêm mười suất!" Từ trong chấn hám hồi thần, Hall nhìn hai ông cháu trước mắt, gật đầu thật mạnh, nói: "Yên tâm đi La Tu tiên sinh, tiếp theo tôi sẽ đích thân xuống bếp, nhất định để mấy vị ăn cho thống khoái!" *** Ba ngày sau, quần đảo Sabaody.

Trong một khách sạn hào hoa ở đảo số 70. "Buru buru buru..." Một tiếng chuông điện thoại vang lên từ phòng tổng thống đỉnh cấp nhất khách sạn.

La Tu đang ngủ say nghe thấy tiếng chuông, mở đôi mắt còn chút mơ màng, cầm lấy Den Den Mushi đặt ở đầu giường. "Alo, ai đó..." Tối hôm qua uống rượu có hơi nhiều, hiện tại La Tu cảm thấy đầu hơi đau nhức. "Alo, thầy, là con, Sengoku." Giọng nói của Sengoku truyền ra từ Den Den Mushi, tỏ ra có chút cẩn thận từng li từng tí. "Không quấy rầy thầy ngủ chứ." Hiển nhiên, Sengoku cũng nghe ra giọng nói của La Tu có chút mệt mỏi.

Sengoku tuy biết thời gian ngủ của La Tu rất cố định, mỗi ngày trời chưa sáng đã dậy, nhưng đó là chuyện lúc La Tu chưa về hưu, hiện tại thì không nắm chắc được thời gian ngủ mỗi ngày của La Tu đã trăm tuổi. "À, cũng không có gì, tiểu tử cậu có chuyện gì không." La Tu lắc lắc đầu, để bản thân tỉnh táo hơn một chút, sau đó cầm Den Den Mushi bước xuống giường, kéo rèm cửa đang che kín mít ra.

Tức thì, ánh nắng chói chang xuyên qua lớp kính, chiếu sáng cả phòng ngủ.

Nghe La Tu nói, Sengoku lập tức nói: "Là như vầy, thầy à, việc thầy bảo con làm thủ tục khôi phục quân hàm Trung tướng, con đã làm xong toàn bộ rồi, hiện tại chỉ cần thầy trở về, là có thể khôi phục thân phận Trung tướng của thầy.

Thầy định bao giờ thì về?

Để con thông báo xuống dưới, triệu tập hội nghị thụ hàm." "Làm xong rồi sao?" La Tu gật đầu, nói: "Vậy được, ta bây giờ sẽ về." "Vậy được, con sẽ định hội nghị vào buổi chiều." Sengoku đáp một tiếng, sau đó lại nói: "Đúng rồi thầy, ngài Kong nói, đợi đến lúc làm hội nghị thụ hàm cho thầy, ngài ấy cũng sẽ đến." "Kong?" La Tu nhớ đến tên gia hỏa gia nhập Hải quân cùng thời gian với mình, nhưng thân thể cực kỳ cường tráng, thực lực khủng bố chí cực kia, không khỏi cười ha hả, nói: "Được, vậy cứ thế đi, ta ăn sáng xong sẽ khởi hành về Hải quân Bản bộ." Nói xong, La Tu liền cúp máy.

Ánh mắt xuyên qua cửa kính, nhìn bóng người màu xanh lục đang luyện tập kiếm thuật trong hoa viên sau khách sạn, ông không khỏi tán thán: "Zoro tiểu tử này biết nỗ lực, còn Luffy tên kia, e rằng đang ngủ nướng nhỉ?" Đối với tính cách của Luffy, La Tu nhịn không được lắc đầu, nếu không có đốc thúc, Luffy tu luyện từ trước đến nay đều là ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới.

Đặc biệt là ba ngày nay, ở trên đảo toàn lo chơi, Luffy căn bản không có một chút ý định huấn luyện nào, ngược lại Zoro thì việc huấn luyện mỗi ngày đều không bỏ sót. "Thôi kệ, không quản nữa, ăn sáng trước đã, sau đó về Marineford thôi." La Tu dụi dụi gỉ mắt, sau đó mặc vào chiếc áo sơ mi và quần đùi mới mua hôm qua, đi dép lê bước ra khỏi phòng ngủ. "La Tu tiên sinh, ngài dậy rồi à, bữa sáng đã chuẩn bị xong, ngài mau ăn đi, lát nữa nguội sẽ không ngon." Vừa bước ra khỏi phòng ngủ, La Tu thấy Gion (Tiểu Chi Viên) đang bận rộn trong đại sảnh nở một nụ cười ngọt ngào với mình. "Tiểu Chi

Viên?" La Tu nhìn những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán Gion, lại nhìn bữa sáng phong phú trên bàn ăn, nói: "Đều là tự tay cô làm sao?" "Đương nhiên rồi, La Tu tiên sinh, người ta đã bận rộn cả buổi sáng đó." Gion cười nói. "Cần gì phải phiền phức như vậy?" La Tu nhịn không được xoa xoa trán, nơi này là phố khách sạn, bên cạnh có nơi bán đồ ăn sáng, mùi vị không tệ, cô bé Gion này sáng sớm tinh mơ đã nấu cơm, khiến ông có chút đỡ không nổi. "Nhưng người ta chuyên môn chuẩn bị cho La Tu tiên sinh mà, ngài mau đi rửa mặt rồi ăn sáng đi." Gion bĩu môi nói. "Được được được." La Tu lắc đầu, đi vào phòng vệ sinh, chỉ là trước khi vào, lại nói với Gion: "Tiểu Chi Viên, đi gọi mọi người dậy cùng ăn cơm đi, ăn cơm xong chúng ta về Hải quân Bản bộ, chiều nay hội nghị thụ hàm của ta sẽ triệu tập tại bản bộ." "Quân hàm của ngài đã làm xong rồi sao?" Nghe La Tu nói, Gion có chút nhảy cẫng lên.

Sau đó lập tức hành động, gọi Ain, Luffy cùng Zoro đang tu luyện trong sân về.

Đợi sau khi ăn sáng xong, La Tu liền dẫn mấy tên nhóc về đảo số 63.

Bởi vì đã sớm thông báo cho Thiếu tướng Gorne, cho nên lúc đến cảng khẩu đảo số 63, Thiếu tướng Gorne đã đợi sẵn ở đó.

Nhìn thấy mấy người La Tu, Thiếu tướng Gorne lập tức chào theo kiểu quân đội, nói: "La Tu tiên sinh, quân hạm của ngài đã chuẩn bị xong, có thể xuất phát bất cứ lúc nào." La Tu gật đầu, vỗ vỗ vai Gorne, nói: "Vất vả rồi, tiểu Gorne." Gorne lại có chút hoảng sợ lắc đầu, nói với La Tu: "La Tu tiên sinh đừng nói vậy, có thể phục vụ cho ngài, đó là vinh hạnh của Gorne tôi." Nhìn bộ dạng của Gorne, La Tu khẽ thở dài.

Tiểu tử này cái gì cũng tốt, chỉ là quá tôn trọng ông.

Như vậy không tốt, không tốt.

Nhưng nể tình hắn kiên trì, cứ tùy hắn đi.

Hàn huyên với Gorne hai câu, La Tu liền bước lên quân hạm.

Theo quân hạm khởi động, La Tu liền xuất phát về hướng Hải quân Bản bộ. *** Nửa giờ sau.

Một chiếc quân hạm chậm rãi tiến vào trong Hải quân Bản bộ.

Chiếc quân hạm này, chính là chiếc La Tu ngồi.

Bởi vì khoảng cách giữa quần đảo Sabaody và Hải quân Bản bộ không xa, lại thêm dưới tốc độ toàn lực, chỉ mất nửa giờ đã về tới Hải quân Bản bộ.

Tiến vào trong vịnh, ánh mắt đầu tiên của La Tu liền nhìn thấy đội hình nghênh đón tại bến tàu.

Nguyên soái Hải quân Sengoku, Anh hùng Hải quân Garp, Đại tham mưu Hải quân Tsuru, Tổng giáo quan Zephyr thương thế đã lành gần hết, cùng với lão nhân kiện thạc đứng ở vị trí đầu tiên kia.

Sau khi quân hạm dừng hẳn, La Tu đi thẳng đến trước mặt lão nhân kia, ôm chầm lấy nhau một cái thật chặt. "Ha ha ha, lão già, đã lâu không gặp, tráng kiện đấy chứ." La Tu cười ha hả nói.

Lão nhân kia trên mặt cũng tràn đầy vui sướng, vỗ lưng La Tu nói: "Ông cũng không kém a." Vị lão nhân ôm La Tu, chính là nhân vật truyền kỳ của Hải quân cùng thời đại với La Tu, cựu Nguyên soái Hải quân, nay là Tổng soái toàn quân của Chính phủ Thế giới, huynh đệ sinh tử từng vào sinh ra tử của La Tu - Kong.

Hai người ôm nhau trọn vẹn nửa phút mới buông ra.

Sau khi buông tay, La Tu và Kong cùng dẫn đầu đi ở phía trước nhất.

Kong vỗ vai La Tu, hồng quang đầy mặt nói: "Hahaha, nhóc La Tu, hai ta sợ là đã gần hai mươi năm không gặp rồi nhỉ?

Nếu không phải thường xuyên nghe ngóng tin tức từ chỗ Garp, ta còn tưởng ông đã xuống dưới kia bầu bạn với đám chiến hữu cũ của chúng ta rồi chứ." "A, cũng nhanh thật, đã hai mươi năm rồi sao." La Tu thở dài một hơi, nói: "Nói tới lại nhớ, ta thật hoài niệm những chiến hữu năm xưa, lứa hải binh cùng thời với chúng ta, khi ta về hưu năm đó cũng đã đi gần hết, hiện tại sợ là cũng chỉ còn lại ta và ông thôi nhỉ?" Nghe hai người nói chuyện, đám Garp và Sengoku đi phía sau đều thổn thức không thôi.

Những người gia nhập Hải quân cùng thời với bọn họ hiện tại, người thì về hưu, người thì tử trận, ở lại trong Hải quân cũng chẳng còn được mấy mống.

Sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày bọn họ cũng cảm thán thời gian trôi nhanh như La Tu tiên sinh và Kong tiên sinh lúc này. "A, thời gian, ông cũng đã hơn một trăm tuổi rồi nhỉ?" Kong than nhẹ một tiếng, sau đó nói tiếp: "Đúng rồi, sao ông lại đột nhiên tái xuất thế?

Ở Đông Hải chán quá nên muốn tìm lại cảm giác năm xưa à?

Thân thể ông còn chịu nổi không đấy?" La Tu cười lớn đấm cho Kong một quyền, nói: "Một trăm tuổi thì sao chứ?

Thân thể ta còn cường tráng lắm!

Chương 88

Nếu không tin, hai ta ra sân huấn luyện so tài một chút?" "Thôi đi, ông làm sao mà là đối thủ của ta được?

Ta là do ông tay bắt tay chỉ dạy mà ra đấy!" Kong trừng mắt nhìn La Tu, chẳng tin lời La Tu chút nào.

Năm xưa hai người tuy cùng gia nhập Hải quân, nhưng thể chất của Kong thực sự quá biến thái, vô luận là quân công hay thực lực đều bỏ xa La Tu, ngay cả quân hàm cũng luôn cao hơn La Tu một bậc.

Khi La Tu ba mươi tuổi trở thành Thiếu tướng thì Kong đã là Trung tướng tinh anh rồi, không đợi La Tu leo lên Trung tướng, Kong đã được bồi dưỡng để trở thành Nguyên soái.

Bất quá khi cả hai còn là tân binh, bọn họ đã nhiều lần cứu mạng nhau, lâu dần cũng trở thành huynh đệ sinh tử.

Cho nên quân hàm của La Tu có thể thăng nhanh như vậy, cũng có nguyên nhân do Kong giúp đỡ. "Hừ, không tin thì thôi, ta lười lý giải với ông." La Tu hừ một tiếng. "Còn dám nói?

Mấy hôm trước ta nhận được điện thoại của Sengoku, nói ông sẽ về Tổng bộ Hải quân, ta vốn định ngày hôm sau sẽ đến gặp ông, nhưng ông thì hay rồi, dẫn theo mấy đứa nhóc đi quần đảo Sabaody chơi?!

Chẳng lẽ giao tình giữa ta và ông còn không bằng mấy ngày đi chơi ở Sabaody sao?" Kong nhẹ nhàng đấm vào vai La Tu, cười mắng.

La Tu cười hắc hắc, gãi đầu nói: "Ta chẳng phải là sợ ông công việc quá bận rộn sao." "Hừ, nhóc con, ta cái chức Tổng soái toàn quân này nghe thì khí phái, nhưng mỗi ngày ngồi trong văn phòng đều nhạt

nhẽo muốn chết." Kong trừng mắt, tiếp tục nói: "Đúng rồi, nghe nói mấy hôm trước ông xử một tên Thiên Long Nhân ở quần đảo Sabaody, thế nào, mấy ngày gần đây đám kia không gây phiền phức cho ông chứ?

Nếu có phiền phức, cứ nói với lão ca, lão ca chống lưng cho ông!" Nói đoạn, Kong vỗ vỗ ngực, bộ dáng nghĩa khí ngất trời.

Chuyện của người khác Kong có thể mặc kệ, nhưng đệ đệ La Tu của ông thì không thể không quản!

La Tu lườm Kong một cái, nói: "Thế nào?

Trong mắt ông, ta chút chuyện ấy cũng không giải quyết được sao?

Chẳng lẽ ông thấy ta sống đến từng này tuổi đều uổng phí à?

Yên tâm đi, tên nhóc kia không dám tìm ta gây phiền phức nữa đâu." Kong nghe vậy, cười hắc hắc: "Vậy thì được, bất quá sau này có việc gì cứ trực tiếp tìm lão ca, lão ca giải quyết ổn thỏa cho ông." Lần này, khi nghe Sengoku nói muốn khôi phục quân hàm cho La Tu, Kong không nói hai lời liền đồng ý ngay.

Mặc kệ mục đích La Tu khôi phục quân hàm là gì, nhưng chỉ cần sau khi khôi phục, ông ấy có thể thường xuyên ở lại Tổng bộ Hải quân, thì lão già này cũng có người bầu bạn.

La Tu cười nói: "Yên tâm đi, sau này thiếu không được những chỗ cần làm phiền ông đâu." Bỗng nhiên, Kong dường như nhớ ra điều gì, mở miệng nói: "Còn nữa, chuyện giữa ông và tên Dracule Mihawk kia là sao?

Tên đó đột nhiên muốn khiêu chiến ông?

Một lão đầu tử thực lực 'gà mờ' như ông, Đệ Nhất Kiếm Hào Thế Giới dựa vào cái gì mà khiêu chiến?" La Tu hít sâu một hơi, cưỡng ép

đè nén lửa giận trong lòng, nói: "Hừ, cái lão già này nói chuyện kiểu gì thế hả?

Cái gì gọi là lão đầu tử gà mờ?

Ta rất mạnh có được hay không?!" Cứ như vậy, hai vị lão hữu mười mấy năm không gặp, kẻ tung người hứng bước vào pháo đài Tổng bộ Hải quân.

Sau lưng hai người là bảy tám vị quan chức cấp cao, vị cao quyền trọng của Tổng bộ. ...

Thời gian thấm thoắt trôi qua, buổi trưa nhanh chóng vụt mất trước mắt mọi người.

Một giờ chiều.

Giờ này khắc này, tại phòng họp lớn nhất Tổng bộ Hải quân, tất cả các sĩ quan cấp tướng không phải đi làm nhiệm vụ đều đã tập trung đông đủ.

Bao gồm ba vị Đô đốc Aokiji, Kizaru, Akainu, còn có Hải quân Anh hùng Garp, Đại tham mưu Tsuru, thậm chí ngay cả cựu Nguyên soái "Cương Cốt" Kong cũng đều có mặt trong phòng họp.

Ở vị trí cao nhất, Nguyên soái Sengoku đứng đó, biểu tình nghiêm túc nhìn các vị tướng lĩnh bên dưới, cao giọng nói: "Ta tin tưởng người ở chỗ này đều đã biết mục đích ta triệu tập hội nghị lần này rồi, ở đây ta cũng không lãng phí thời gian của mọi người nữa.

Hội nghị lần này, là hội nghị thụ phong quân hàm lâm thời.

Căn cứ theo thảo luận giữa ta và Nguyên soái Kong, nhất trí quyết định, khôi phục quân hàm Trung tướng Hải quân cho cựu Trung tướng La Tu." Nói đến đây, Sengoku quét mắt nhìn đám người đang im lặng trong phòng họp một vòng, sau đó mới tiếp tục nói: "Nếu các vị tướng quân không có ý kiến gì, như vậy ta hiện tại bắt đầu nghi

thức thụ phong cho Trung tướng La Tu." Trong Hải quân, trước khi một sĩ quan được thụ phong Trung tướng hoặc Thiếu tướng, đều phải được tất cả các quan viên cấp tướng chấp nhận.

Bất quá bình thường, những nghi thức thụ phong kiểu này đều được tiến hành cùng lúc vào ngày kỷ niệm thành lập Hải quân.

Cho nên ngày đó cũng được gọi là 'Ngày thăng quan'.

Giống như hôm nay, loại hội nghị thụ phong lâm thời chuyên môn triệu tập vì một người này, trong lịch sử Hải quân chưa từng xuất hiện.

Quan trọng hơn là, lần này không phải ai thăng quan, mà là La Tu - người đã về hưu gần hai mươi năm, một lần nữa quay lại Hải quân, hơn nữa còn trực tiếp khôi phục quân hàm Trung tướng.

Sau một hồi trầm mặc ngắn ngủi, Sengoku gật đầu với La Tu đang ngồi bên cạnh Kong.

La Tu thấy thế thì đi ra khoảng đất trống giữa phòng họp.

Bởi vì không gian phòng họp cực lớn, bàn họp lại xếp thành một vòng tròn bao quanh, khiến cho ở giữa chừa ra một khoảng trống rất rộng.

Chờ La Tu đi đến giữa, Sengoku vừa định cầm quân hàm Trung tướng bước tới, liền nghe thấy một thanh âm vang lên từ một góc. "Nguyên soái Sengoku, tôi không đồng ý nghi thức thụ phong này." Nghe thấy thanh âm này, Sengoku vừa đi được nửa bước liền đứng khựng lại tại chỗ, tầm mắt nhìn về phía hướng âm thanh truyền đến. "Thiếu tướng Murphy, cậu có nghi vấn gì sao?" Sengoku nhìn người vừa lên tiếng, nhíu mày hỏi.

Thân là Nguyên soái Hải quân, Trí tướng Sengoku có thể nhớ kỹ thông tin của tất cả sĩ quan cấp Úy trở lên tại Tổng bộ.

Trong nháy mắt nhìn thấy người lên tiếng, thông tin về người đó toàn bộ hiện lên trong đầu Sengoku.

Murphy, ba mươi tư tuổi, gia nhập Hải quân mười sáu năm trước, hiện mang quân hàm Thiếu tướng Tổng bộ, là cấp dưới của Đô đốc Akainu Sakazuki, thực lực bất phàm, trong số các Thiếu tướng Tổng bộ cũng thuộc về tầng lớp khá đỉnh tiêm.

Chỉ là Sengoku có chút không hiểu, việc thụ phong này cả ông và Kong tiên sinh đều đã quyết định, vì sao một Thiếu tướng như Murphy lại đứng ra phản đối?

Thiếu tướng Murphy nghe vậy, từ chỗ ngồi đứng lên, chào Sengoku và mọi người một cái quân lễ, mới chậm rãi mở miệng nói: "Nguyên soái Sengoku, tôi biết La Tu tiên sinh là ân sư của ngài, đồng thời cũng là ân sư của Trung tướng Garp và Trung tướng Tsuru, vì Hải quân hành hiệp trượng nghĩa mấy chục năm, trừ ác vô số, quân công hiển hách.

Mười mấy năm trước La Tu tiên sinh về hưu, nay quay lại Hải quân công tác, Murphy tôi cũng thật lòng vui mừng, nhưng La Tu tiên sinh vừa về đã trực tiếp khôi phục quân hàm Trung tướng, như vậy có chút không thỏa đáng chứ?

Dù sao Trung tướng ở trong Hải quân chúng ta, cũng không chỉ đơn giản là quân hàm, mà còn đại biểu cho thực lực của Hải quân ta.

Nếu..." Nói đến đây, Murphy đột nhiên ngậm miệng, không nói tiếp nữa.

Nhưng tất cả mọi người tại hiện trường đều hiểu ý của Murphy.

Hắn cảm thấy thực lực của La Tu không xứng với quân hàm Trung tướng.

Nói xong, ánh mắt Murphy nhìn thẳng vào Sengoku, ngay cả khi

La Tu xoay người nhìn hắn, hắn cũng không có nửa điểm chột dạ.

Bởi vì lời hắn nói không có nửa điểm sai lầm.

Chuyện Sengoku muốn khôi phục quân hàm Trung tướng cho La Tu, hai ngày trước đã truyền ra khắp Tổng bộ.

Nhưng Murphy không biết là Tổng soái toàn quân Kong cũng đã đồng ý chuyện này.

Điều này làm cho Murphy có chút nóng nảy.

Phải biết rằng, vị trí chiến lực cao nhất Tổng bộ là Đô đốc luôn chỉ có ba người, vị trí Trung tướng cũng cố định tương tự.

Muốn có một Thiếu tướng thăng nhiệm Trung tướng, phải có một Trung tướng thoái vị mới được.

Bất luận là Trung tướng về hưu hay tử trận, chỉ khi trống một chỗ, Thiếu tướng bên dưới mới có cơ hội bổ sung vào.

Cách đây không lâu, Tổng bộ vừa khéo có một vị lão Trung tướng gần bảy mươi tuổi về hưu, thực lực và quân công của Murphy trong đám Thiếu tướng cũng là tồn tại danh liệt tiền mao (đứng đầu), rất có khả năng trong ngày thăng quan ba tháng sau sẽ được thăng nhiệm Trung tướng.

Chương 89

Nhưng hiện tại, Nguyên soái Sengoku và Tổng soái Kong vì tư dục, trực tiếp khôi phục quân hàm cho La Tu đã về hưu mười mấy năm, mà vừa khôi phục lại là Trung tướng.

Về vị thầy giáo già của Nguyên soái Sengoku và Trung tướng Garp này, Murphy cũng từng điều tra.

Người có thể dạy dỗ ra ba vị hải binh đỉnh tiêm như vậy, lại là huynh đệ sinh tử của Tổng soái Kong, cống hiến cho Hải quân bao nhiêu năm, kinh nghiệm truyền kỳ của ông ấy ngay cả Murphy cũng không nhịn được mà kính nể.

Nhưng những truyền kỳ đó đã là quá khứ, La Tu đều đã về hưu hai mươi năm rồi.

Năm xưa La Tu ở trong Hải quân, tuy là Trung tướng, nhưng thực lực vẫn luôn là tồn tại khá yếu trong số các Trung tướng.

Hiện tại đã trăm tuổi, La Tu chẳng lẽ còn có thể bảo trì được thực lực cấp Trung tướng?

Đây cũng là chỗ Murphy không phục.

Nếu treo cho La Tu một cái chức Trung tướng văn phòng, Murphy khẳng định cái rắm cũng sẽ không thả một cái, nhưng hiện tại lại thụ phong quân hàm Trung tướng thực chiến.

Nếu La Tu điền vào cái vị trí kia, như vậy hắn muốn thăng nhiệm Trung tướng, sợ là không biết phải chờ bao nhiêu năm nữa. "Như vậy, Thiếu tướng Murphy bởi vì nghi ngờ thực lực cá nhân của La Tu tiên sinh nên tâm còn bất mãn?" Sengoku nghe xong Murphy giải thích, cười cười.

Lời của Murphy cũng không làm cho Sengoku bất ngờ.

Lúc bắt đầu, suy nghĩ trong lòng ông cũng y hệt Thiếu tướng Murphy.

Nhưng sau khi La Tu hơi triển lộ một chút thực lực, đã làm cho ông triệt để đập tan nghi ngờ.

Mặc kệ Haki mạnh yếu thế nào, hiện tại La Tu ở phương diện thể thuật cá nhân đã có thể áp chế Garp một bậc.

Tuy mấy chiêu đó có nguyên nhân đánh lén trong đó, nhưng có thể làm cho quái vật như Garp chịu thiệt, đã chứng minh thực lực của La Tu.

Sengoku tin tưởng, hiện tại La Tu cho dù không dùng Haki, Thiếu tướng Murphy cũng tuyệt đối sẽ không phải là đối thủ của ông.

Cho nên, sau khi Murphy gật đầu, Sengoku trực tiếp mở miệng nói: "Nếu Thiếu tướng Murphy không phục, có thể lựa chọn khiêu chiến La Tu, nếu La Tu bại dưới tay Thiếu tướng Murphy, như vậy ta có thể trực tiếp đề thăng quân hàm của cậu lên Trung tướng.

Vừa khéo, Tổng soái Kong cũng có thể ở đây làm chứng." "Sengoku, làm như vậy có hay không..." Nghe lời Sengoku, Kong nhíu mày nhìn sang, ánh mắt có chút lo lắng.

Dù sao cũng làm chiến hữu với La Tu lâu như vậy, đối với thực lực của La Tu, Kong phi thường rõ ràng.

Đừng nói hiện tại, hai mươi năm trước La Tu có phải đối thủ của Thiếu tướng Murphy hay không còn chưa biết chắc đâu. "Yên tâm đi Kong tiên sinh, thầy giáo rất mạnh đấy." Sengoku ném cho Kong một ánh mắt kiên định, nói.

Thấy Sengoku nói thế, tuy trong lòng Kong có chút lo lắng nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Đã Sengoku tin tưởng La Tu như vậy, ông không có lý do gì không đi tin tưởng. "Khiêu chiến?

Thắng có thể trực tiếp thăng làm Trung tướng?" Murphy nghe Sengoku nói, lại nhìn thoáng qua Kong đang im lặng bên cạnh, trong lòng xẹt qua một tia kích động. "Nguyên soái Sengoku, lời ấy là thật?" Thiếu tướng Murphy có chút không xác định hỏi. "Là thật." Sengoku trọng trọng gật đầu.

Ngay sau đó, Murphy hít sâu một hơi, từ vị trí đi ra khoảng đất trống giữa phòng họp, kính cẩn chào La Tu một cái quân lễ, sau đó bày ra tư thế chiến đấu, trịnh trọng nói: "La Tu tiên sinh, vãn bối Thiếu tướng Murphy, hướng ngài thỉnh giáo mấy chiêu." La Tu nhìn Thiếu tướng Murphy trước mắt, bỗng nhiên có chút trướng nhiên, trong lòng nỉ non: "Xem ra rời khỏi Hải quân quá lâu rồi, ngay cả khôi phục một cái quân hàm Trung tướng cũng có người bất mãn." Nếu là ba mươi năm trước, với danh vọng của ông trong Hải quân, làm sao có tên nhóc Thiếu tướng nào dám đối với ông bất kính như thế?

Tuy rằng thực lực cá nhân không quá mạnh, nhưng những Trung tướng có thực lực đỉnh cấp nhất gặp ông đều phải bày ra bộ dáng hậu bối.

Nhưng hiện tại, một Thiếu tướng trẻ tuổi vì một cái quân hàm Trung tướng, cư nhiên trực tiếp khiêu chiến.

Xem ra trong mắt những người trẻ tuổi này, La Tu ông cũng chỉ là một lão già bị thời đại đào thải rồi.

Như thế thì không được a.

La Tu hơi hoạt động gân cốt, cũng không trực tiếp tiếp nhận khiêu chiến của Thiếu tướng Murphy mà nhìn quanh bốn phía, nói: "Còn có ai bất mãn với việc ta khôi phục quân hàm Trung tướng, có thể toàn bộ đứng ra, ta sẽ tiếp nhận tất cả khiêu chiến cùng một lúc!" Hôm

nay, La Tu muốn cho đám nhóc con này biết, danh hiệu Hải quân Giáo phụ cũng không phải là hữu danh vô thực! "Tiếp nhận khiêu chiến cùng lúc hết thảy?" Nghe câu nói của La Tu, mấy chục tên tướng lĩnh trên trường đều nhíu mày, ngay cả Kong cũng như thế.

Sengoku và Tsuru thì sắc mặt bình thản, ngược lại Garp và Zephyr thì khóe miệng liệt khai, ý cười dạt dào.

Garp thân là nghĩa tử của La Tu, đối với La Tu đương nhiên trăm phần trăm tin tưởng.

Tuy rằng lời nói vừa rồi nghe rất kiêu ngạo, nhưng ở trong mắt Garp, lão gia tử cũng không phải đang chém gió.

Một cái Thiếu tướng Murphy nhỏ nhoi, còn không đủ cho lão gia tử khởi động.

Mấy hôm trước tại văn phòng của Sengoku, hắn đã tự thân lĩnh giáo thực lực của lão gia tử.

Về phần Zephyr, kia càng không cần phải nói.

Hắn chính mắt nhìn thấy bộ dáng uy mãnh vô song của La Tu khi đánh bại Weevil.

Đừng nói là Thiếu tướng nhỏ bé, ba vị Đô đốc ở trên tay La Tu cũng thảo không được bất kỳ chỗ tốt nào.

Về phần Thiếu tướng Murphy đang đứng đối diện La Tu, sau khi La Tu nói ra câu kia, hắn tiên là sững sờ, sau đó cả khuôn mặt nhanh chóng đỏ bừng.

Câu nói của La Tu phân minh là đang coi thường hắn!

Hơn nữa không chỉ coi thường một mình hắn, đồng thời bị coi thường còn có tất cả các Thiếu tướng đang có mặt! "Đã La Tu tiên sinh nói như vậy, thế thì thêm ta một cái." Sau một thoáng trầm mặc,

một danh Thiếu tướng đeo quân hàm một sao đứng lên, ánh mắt nhìn La Tu, vẻ mặt nghiêm túc đi đến bên cạnh Murphy, sau đó kính lễ với La Tu nói: "Thiếu tướng Tổng bộ Hải quân Picker, ra mắt La Tu tiên sinh." "Còn có ta." Picker vừa đi vào sân không bao lâu, lại có một danh Thiếu tướng đi ra.

Người này đứng ở một bên khác của Murphy, đồng dạng kính lễ với La Tu, sau đó cười nói: "Thiếu tướng Tổng bộ Hải quân Gus, mong La Tu tiên sinh chớ trách." Hai người kính lễ với La Tu, La Tu đều gật đầu đáp lễ, cũng không có bày ra nửa điểm giá tử bề trên.

Nhìn ba người trước mắt, La Tu lại nhìn một vòng các vị đang ngồi, nói: "Còn ai nữa không?" Nghe câu này, ba tên Thiếu tướng Murphy, Picker và Gus đều ngẩn ra, kế đó đồng thời nhíu mày.

Ý là gì?

Ba người bọn họ còn chưa đủ sao? "Nếu La Tu tiên sinh hào sảng như vậy, thế thì thêm ta một cái đi!" Đang lúc mọi người trầm mặc, có một người đàn ông trung niên mặc âu phục kẻ sọc, để kiểu tóc Mohican, dưới mũi để hai phiết ria mép đi ra.

Người này bên hông đeo một thanh trường đao có hộ thủ hình hoa, khóe miệng phiếm một tia tiếu dung.

Nhìn thấy người này bước ra, chư vị tướng lĩnh tại hiện trường sắc mặt đều biến đổi.

Bởi vì trên quân hàm đính trên áo choàng chính nghĩa khoác sau lưng người này, có hai ngôi sao vàng!

Trung tướng tinh anh Tổng bộ Hải quân, Onigumo! "Trung tướng Onigumo..." Nhìn Onigumo cười đi ra, ngay cả ba vị Thiếu tướng Murphy, Picker và Gus sắc mặt cũng đều biến đổi.

Không cần Onigumo nói chuyện, ba người liền tự động lùi về một

bên, nhường ra một khoảng trống.

Tuy rằng Murphy tự tin thực lực đủ tư cách trở thành Trung tướng Tổng bộ, nhưng giữa các Trung tướng cũng có chênh lệch không nhỏ.

Onigumo trước mắt này, trong số các Trung tướng Tổng bộ cũng là tồn tại khá đột xuất.

Tức giận đối mặt với đám hải tặc cấp bậc Thất Vũ Hải, Trung tướng Onigumo đều có thể so chiêu một chút.

Thực lực của bọn họ so với Trung tướng Onigumo vẫn còn chênh lệch rất lớn.

Chương 90

Onigumo cũng không khách khí, trực tiếp đi vào giữa ba người, sau đó chào La Tu một cái quân lễ, nói: "La Tu tiên sinh, ngài là ân sư của thầy Zephyr của tôi, nếu dựa theo bối phận, tôi phải gọi ngài một tiếng Sư công, ngài sẽ không trách tôi không hiểu lễ phép chứ." Kỳ thật Onigumo đứng ra cũng không phải bất mãn chuyện La Tu khôi phục quân hàm Trung tướng.

Hắn chỉ muốn thử thân thủ của La Tu một chút mà thôi.

Vừa gia nhập Hải quân, trở thành đệ tử của Zephyr, Onigumo đã từng nghe nói sự tích về La Tu.

Từ lúc đó, Onigumo đã rất muốn tìm hiểu thực lực của La Tu.

Nhưng chưa đợi hắn trưởng thành đến cấp Trung tướng, La Tu liền về hưu.

Vốn tưởng rằng cả đời này cũng không còn cách nào lĩnh giáo cao chiêu của La Tu, nhưng không ngờ mấy ngày trước La Tu đã về lại Tổng bộ Hải quân, hôm nay Nguyên soái Sengoku thậm chí chuyên môn vì ông ấy triệu tập một hội nghị thụ phong.

Thậm chí, vừa rồi La Tu trước mặt mọi người nói ra một phen lời nói như vậy.

Tất cả khiêu chiến, nhận hết một lượt!

Onigumo thân là Trung tướng tinh anh của Tổng bộ, đối với sự tình suy xét tự nhiên phải nhiều hơn ba tên Thiếu tướng đầu gỗ kia.

Tuy trước kia biểu hiện của La Tu trong Hải quân cũng không xuất sắc, nhưng hắn không cho rằng thực lực La Tu sẽ yếu.

Một người có thể dạy dỗ ra ba vị có trình độ Đại tướng như Garp,

Zephyr và Sengoku, một người có thể làm cho Mắt Diều Hâu Mihawk buông tha thân phận, lấy danh nghĩa Đệ Nhất Kiếm Hào Thế Giới đi khiêu chiến, sao có thể đơn giản như vậy?

Cho nên, đối với trận chiến tiếp theo, trong lòng Onigumo chỉ có một phản ứng.

Đó là... chờ mong!

Nhìn chiến ý sục sôi trong mắt Onigumo, La Tu hào không thèm để ý, cười nói: "Ta vì sao phải trách cứ?

Ta cũng không phải loại lão ngoan cố dùng thân phận áp người, ngược lại là nhóc con ngươi, mười mấy năm không gặp, thực lực mạo tựa hồ không thấy tăng trưởng bao nhiêu a?" Onigumo ngượng ngùng sờ sờ đầu, nói: "La Tu tiên sinh, ngài sai rồi, trước khi ngài về hưu tiểu tử tôi chỉ là Thiếu tướng Tổng bộ, hiện tại tôi đều đã trưởng thành đến Trung tướng tinh anh rồi, chẳng lẽ cứ phải để tôi so tài cao thấp với Aokiji tiên sinh mới được sao?

Bọn họ chính là những kẻ được gọi là 'quái vật' từ thời tân binh a." Onigumo cũng bất đắc dĩ, ngữ khí phản bác cũng có chút chột dạ.

Dù sao người trước mắt là thầy của thầy hắn, còn khủng bố hơn cả ba Đô đốc. "Được rồi, không nói nhảm nữa." La Tu cười nói một câu, sau đó lại nhìn quanh những người còn lại một lần, phát hiện tất cả mọi người đều không có ý định ra mặt nữa, liền đối với bốn người trước mắt nói: "Đã những người khác không có ý kiến, vậy hiện tại bắt đầu đi." Nói xong, La Tu chắp hai tay sau lưng, ưỡn ngực đứng thẳng, nói: "Ra tay đi, muộn một chút các ngươi sẽ không còn cơ hội ra tay nữa đâu." Nghe lời nói kiêu ngạo như thế của La Tu, Trung tướng Onigumo đứng tại chỗ, cũng không có ý tứ động đậy.

Ngược lại ba vị Thiếu tướng kia nhìn nhau một cái, sau đó Murphy bước lên trước một bước, nói: "La Tu tiên sinh, quyền cước không có

mắt, đắc tội!" Sau một khắc, chân Murphy đạp mạnh.

Soru (Thế)!

Vút một tiếng, phản lực cường đại trực tiếp làm cho Murphy hóa thành một đạo bóng trắng bắn ra.

Trong nháy mắt Murphy lao đi, tất cả mọi người trong phòng họp đều trừng lớn mắt, chăm chú nhìn động tĩnh trên sân.

La Tu rốt cuộc có tư cách trở thành Trung tướng hay không, lập tức sẽ được công bố.

Đã có thể trở thành Thiếu tướng Tổng bộ, điều đó chứng tỏ thể thuật của Murphy tuyệt đối không yếu, việc sử dụng Lục Thức (Rokushiki) đã đạt đến trình độ tùy tâm sở dục.

Sau khi dùng Soru, không đến một hơi thở, Murphy đã tiếp cận La Tu.

Thấy La Tu đứng yên bất động tại chỗ, Murphy không chút do dự vươn ra một ngón tay, hướng ngực La Tu công tới. "Shigan (Chỉ Súng)!" Một cú Shigan này do Murphy sử dụng ra, đám tội phạm truy nã cấp bậc năm ngàn vạn ở Đại Hải Trình đều không chịu nổi.

Nhưng mà, ngay sát na Chỉ Súng sắp tiếp xúc với La Tu, sắc mặt Murphy kịch biến.

Một khắc này, La Tu vốn đang bị tầm mắt hắn khóa chặt, lại trong sát na biến mất không thấy.

Không đợi hắn phản ứng, Murphy liền nghe được một đạo thanh âm bình đản truyền đến từ sau lưng. "Tốc độ quá chậm, chiêu thức một điểm cũng không linh hoạt, ra tay hào không giữ lại, tuy rằng nhìn thì mạnh, nhưng nhược điểm đồng dạng cũng phi thường rõ ràng, ngay cả thực lực đối thủ cũng không biết mà đã muốn một kích tất sát?" Thanh âm truyền đến trong nháy mắt, Murphy chỉ cảm thấy da

đầu tê dại, sống lưng trong nháy mắt bị mồ hôi lạnh thấm ướt. "Tốc độ làm sao có thể... nhanh như vậy?!" Ngoài sân, nhìn thấy La Tu nháy mắt xuất hiện sau lưng Murphy, trong mắt Kong bộc phát ra một đoàn tinh mang.

Tốc độ của La Tu thực sự quá nhanh, nhanh đến mức thậm chí ngay cả mắt của ông cũng không bắt kịp.

Nếu hiện tại ông ở vào vị trí của Murphy, muốn phát hiện vị trí của La Tu trước khi ông ấy lên tiếng, sợ là cũng chỉ có thể dùng Haki Quan Sát (Kenbunshoku Haki) mới được a?

Nhưng mà, Haki Quan Sát của một danh Thiếu tướng thì có thể mạnh bao nhiêu?

Có thể phản ứng được sao?

Không xong, tên nhóc thúi La Tu này giấu nghề bao nhiêu năm nay, ngay cả dưới mí mắt ông cũng không phát hiện ra!

Sau chuyện này nhất định phải hảo hảo thẩm vấn một phen!...

Trong sân.

Dưới sự kinh hãi, Murphy muốn xoay người phòng thủ.

Nhưng chưa đợi hắn có động tác, liền cảm giác một cỗ đại lực từ xương sườn truyền tới.

Rắc rắc...

Dưới cổ đại lực kia, Murphy nghe thấy mấy tiếng giòn vang, không ngoài dự đoán thì xương sườn hắn đã gãy mấy cái.

Không đợi tiếng kêu đau đớn thoát ra, cả người hắn liền trực tiếp bay ra ngoài.

Trung tướng Yamakaji đứng gần Murphy nhất thấy thế, nhảy lên một cái, đỡ được Thiếu tướng Murphy.

Nhìn Murphy nằm trong ngực sắc mặt trắng bệch vì kịch đau, Trung tướng Yamakaji đang ngậm xì gà sắc mặt nghiêm túc hỏi: "Thiếu tướng Murphy, không sao chứ?" Nghe tiếng Trung tướng Yamakaji, Thiếu tướng Murphy há miệng muốn nói gì đó, nhưng không kịp thốt ra lời, vì quá đau mà hôn mê bất tỉnh. "Yên tâm đi, chỉ là xương sườn gãy lìa, bị ta đánh vào thần kinh vận động, đau đến ngất đi thôi, chỉ cần gọi quân y nối xương lại, sau đó nghỉ ngơi vài ngày là không ngại gì." La Tu bình đản nói.

Nghe vậy, Yamakaji hít sâu một hơi, nụ cười trên mặt biến mất, ngay cả đôi mắt vẫn luôn híp híp cười cũng nhịn không được mở ra.

Nhìn La Tu thản nhiên tự nhược trong sân, trong lòng Yamakaji dâng lên một nỗi hãi hùng.

Vẻn vẹn một chiêu, tương một danh Thiếu tướng tinh anh Tổng bộ đánh cho hôn mê bất tỉnh?

Sợ là ngay cả vị cường đại nhất trong các Trung tướng cũng không làm được chứ?

Ba vị Đô đốc ra tay cũng tuyệt đối không làm được nhẹ nhàng như vậy.

Không chỉ Yamakaji, trên trường ngoại trừ ba vị Đô đốc cùng mấy vị lão nhân có quan hệ với La Tu ra, tất cả những người còn lại đều lộ vẻ kinh dung.

Cả phòng họp lặng ngắt như tờ.

Ánh mắt tất cả mọi người đều đặt lên người La Tu, có Thiếu tướng thậm chí không tự chủ được nuốt nước miếng một cái.

Một chiêu miểu sát một danh Thiếu tướng tinh anh?!

Chẳng lẽ đây mới là thực lực của Hải quân Giáo phụ huyền thoại?

Ở trong Hải quân, ông ấy chỉ là không muốn triển hiện thực lực, cho nên trong lời đồn đại mới chỉ là một Trung tướng Hải quân có thực lực bình thường?

Trong sân, Onigumo đứng đối diện La Tu thấy La Tu một chiêu miểu sát Murphy xong, trên mặt chẳng những không có kinh sợ, chiến ý trong mắt ngược lại càng phát ra mãnh liệt.

Chương 91

Đây mới là Hải quân Giáo phụ trong tâm khảm hắn!

Về phần hai vị Thiếu tướng Gus và Picker đứng bên cạnh Onigumo, trong sát na Murphy ngất đi, bọn hắn cảm giác da đầu tê dại.

Thực lực La Tu thể hiện trước mắt, đâu phải cấp bậc Trung tướng?

Tốc độ này, sợ là ngang ngửa với Đại tướng Kizaru rồi chứ?

Phải biết rằng, Đại tướng Kizaru là người ánh sáng ăn trái Pika Pika, còn chưa nghe nói La Tu là năng lực giả Trái Ác Quỷ a!

Tuy rằng muốn rút lui khỏi trận khiêu chiến này, nhưng một tia cao ngạo nói cho bọn hắn biết, không thể lui.

Bọn họ là Thiếu tướng Tổng bộ, là tinh anh trong Hải quân.

Nếu lui, sau này còn mặt mũi nào ở lại Tổng bộ?

Trong lòng nghĩ như vậy, hai người bước lên trước một bước, ánh mắt cảnh giác nhìn La Tu.

Liều mạng!

Cùng lắm thì giống như Thiếu tướng Murphy bị đánh ngất đi.

Dù sao bại cũng là bại dưới tay Hải quân Giáo phụ La Tu tiên sinh.

La Tu tiên sinh chính là thầy của Anh hùng Garp và Nguyên soái Sengoku, mấy vị hải binh huyền thoại, thua ở trên tay La Tu tiên sinh cũng là quang vinh!

Hít sâu một hơi, hai vị Thiếu tướng Gus và Picker cưỡng ép đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, mãnh nhiên phát động công kích về phía La Tu.

Có động tác trước tiên là Gus có thể xác khá cường tráng.

Chỉ nghe Gus quát khẽ một tiếng, liền dùng Soru của Lục Thức lao về phía La Tu.

Tuy tốc độ so với Murphy chậm hơn một chút, nhưng so với Murphy lại ít sơ hở hơn. "Rankyaku (Lam Cước) - Hoành Tảo!" Đến trước người La Tu, thân hình Gus trụy xuống, mạnh mẽ công về phía hạ bàn của La Tu.

Thân hình La Tu nhảy lên một cái, dễ dàng tránh thoát một cú Lam Cước của Gus.

Ầm một tiếng, trảm kích phát ra từ Lam Cước đánh trúng sàn nhà phòng họp, sàn nhà trực tiếp vỡ nát. "Geppo (Nguyệt Bộ)!" Đúng lúc này, một tiếng quát nhẹ từ đỉnh đầu La Tu xuất hiện.

Mọi người nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy Picker thân hình khá gầy yếu không biết từ lúc nào đã đến đỉnh đầu La Tu. "Lam Cước - Loa Toàn Nhận!" Mọi người chỉ thấy thân hình Picker bắt đầu xoay tròn tốc độ cao, dưới chân cũng theo đó phát ra trảm kích hình xoắn ốc về phía La Tu. "Liên hợp công kích, nhìn độ thông thạo, Gus và Picker phối hợp với nhau cũng khá lâu rồi." Garp dựa vào lưng ghế, khoanh tay trước ngực, vẻ mặt thong dong bình phẩm công kích của hai người. "Tiên dùng Lam Cước công kích hạ bàn lão gia tử, buộc lão gia tử phải nhảy lên, sau đó lại từ phía trên công kích xuống, nếu ta đoán không sai, lát nữa tên nhóc Gus sẽ nhảy lên cùng Picker vây công lão gia tử chứ?" Garp gật gật đầu, dường như đối với liên hợp công kích của Gus và Picker rất hài lòng.

Nhưng mà... nếu là công kích hải tặc có thực lực tương đương với hai người bọn hắn, như vậy một chiêu này định nhiên có thể tác dụng.

Nhưng mục tiêu là lão gia tử, tốc độ của lão gia tử thì ngay cả

Haki Quan Sát cũng khó mà bắt được nha. "Soru!" Giống như Garp dự liệu, Gus sau khi một cước đá vào không khí, không có chút do dự nào, trực tiếp tung người nhảy một cái, lao về phía La Tu đang ở giữa không trung. "Shigan (Chỉ Súng) - Loạn Đả!" Giống như Lam Cước Loa Toàn Nhận của Picker, Chỉ Súng Loạn Đả cũng là chiêu thức mạnh nhất của Gus.

Chiêu thức của hai người, toàn bộ đều phủ lên Haki Vũ Trang!

Hai người một cú vây công này, ngay cả hải tặc treo thưởng ba trăm triệu ở Tân Thế Giới cũng có thể bắt được!

Nhưng mà, La Tu ở giữa không trung đối mặt với hai người công tới từ hai hướng khác nhau, hoàn toàn không có ý tứ muốn né tránh.

Tâm niệm vừa động, Haki Vũ Trang với độ thông thạo 83% nhanh chóng bò lên hai cánh tay, trong nháy mắt hai cánh tay trở nên đen kịt như mực.

Vũ Trang Sắc - Ngạnh Hóa!

Sau đó, dưới ánh mắt không thể tin nổi của hai người, La Tu bằng vào Haki Vũ Trang cường hãn tóm lấy cánh tay của Gus và mắt cá chân của Picker.

Sau đó trong ánh mắt kinh khủng của hai người, đem hai người ném ra ngoài giống như ném đứa trẻ con!

Một lần này, cũng không có Trung tướng nào tiếp được hai người.

Bị La Tu dùng lực đạo cực lớn ném ra, hai người căn bản không cách nào khống chế được thân hình của mình.

Ầm!!

Một tiếng vang thật lớn, hai người nặng nề đập vào trên tường, vách tường dày cộm trực tiếp bị đập ra hai cái hố to.

Tuy rằng động tĩnh rất lớn, nhưng hai người cũng không bị thương.

Nhìn nhau một cái, hai người song song đứng dậy, mặt mũi khổ sở cúi đầu trước La Tu, đồng thanh nói: "Đa tạ La Tu tiên sinh thủ hạ lưu tình." Giờ khắc này, bọn hắn đối với La Tu tâm phục khẩu phục rồi.

Cảm giác vô lực khi bị La Tu tóm lấy vừa rồi làm cho bọn hắn biết, dù có liều mạng cũng tuyệt đối không có khả năng là đối thủ của La Tu tiên sinh.

Không hổ là Hải quân Giáo phụ dạy dỗ ra những quái vật như Garp, Sengoku.

Không chỉ hai vị Thiếu tướng Gus và Picker, lúc này tất cả Thiếu tướng trên sân đều từ tận đáy lòng phục khí La Tu rồi.

Loại thực lực này, đừng nói quân hàm Trung tướng, hiện tại Sengoku cấp cho La Tu một cái quân hàm Đại tướng, bọn hắn cũng sẽ không dám thả một cái rắm!

Bá!

Đúng lúc này, một đạo hàn quang từ phía trước hai người sáng lên.

Sau đó nghe được thanh âm có chút kích động của Trung tướng Onigumo. "La Tu tiên sinh, hiện tại đến phiên tôi!" Cuối cùng cũng được lĩnh giáo thực lực của La Tu rồi.

Hải quân Giáo phụ?!

Một tia rung động trong lòng Trung tướng Onigumo càng phát ra hừng hực.

Tại sau khi La Tu ném Gus và Picker ra ngoài, Onigumo rốt cuộc nhịn không được rút ra trường kiếm (đao) bên hông.

Từ hai trận chiến gần như nghiền ép vừa rồi, Onigumo phát hiện,

La Tu tiên sinh không chỉ mạnh, mà là mạnh đến có chút thái quá.

Nhưng Onigumo cũng không vì thế mà có nửa phần sợ hãi, thậm chí chiến ý trong nội tâm càng thêm mãnh liệt.

Đây mới là bộ dáng nên có của Hải quân Giáo phụ trong lòng hắn.

Nếu La Tu bị ba vị Thiếu tướng kia đánh bại, như vậy hắn mới sẽ thất vọng a. "Kiếm sĩ sao?" La Tu nhìn Onigumo cầm trường kiếm chậm rãi đi tới, khóe miệng câu lên một nụ cười.

Sau đó, tay phải giơ lên, bàn tay xòe ra, nói nhỏ: "Mượn kiếm dùng một lát!" Bởi vì không nghĩ hôm nay sẽ dùng đến kiếm, cho nên La Tu cũng không mang theo thanh Lương Khoái Đao kia.

Cho nên, hắn muốn mượn kiếm.

Chương 92

Mượn kiếm dùng một lát?

Mượn?

Mượn kiếm của ai?

Các vị quan tướng ngồi sau cái bàn hai mặt nhìn nhau, có chút không hiểu cho lắm.

Sau một khắc, mọi người chỉ nghe một trận tiếng đao kiếm ngân vang lanh lảnh trong phòng họp.

Nhìn theo tiếng động, chỉ thấy Momousagi đang đứng bên cạnh Tsuru vẻ mặt không thể tin nổi nhìn vào bên hông mình.

Giờ phút này, danh đao Konpira (Kim Tì La) bên hông cô đang không ngừng run rẩy, giống như bị thứ gì triệu hoán.

Kế đó, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Konpira phát ra một tiếng tranh minh vang dội, thế mà chủ động thoát khỏi vỏ đao!

Sau một khắc, nó hóa thành một đạo lưu ảnh, như vật sống chui vào trong tay La Tu. "Làm được thế nào?" "Để kiếm tự động bay đến trên tay?!" Tất cả mọi người nhìn thấy một màn này, bao gồm cả đám Trung tướng tinh anh, trên mặt toàn bộ lộ ra thần sắc không thể tin nổi.

Trong nhận thức của bọn họ, đao kiếm chẳng qua chỉ là vũ khí do kim loại chế tạo mà thôi.

Không, tuy rằng có kiếm sĩ cường đại cũng không đem đao kiếm tùy thân vẻn vẹn coi như một thanh vũ khí.

Nhưng ở trong mắt bọn họ, đao kiếm cũng tuyệt đối không có khả

năng giống như vầy, chủ động thoát ly vỏ đao, tự động bay đến trên tay một người.

Chuyện này Đệ Nhất Kiếm Hào Thế Giới Dracule Mihawk cũng làm không được!

Nhưng mà, tràng diện xảy ra ở giây tiếp theo, càng suýt chút nữa làm nổ tung con mắt của tất cả mọi người tại đây.

Khi La Tu nắm chặt Konpira, cả người hắn giống như một quả khí cầu bị chọc thủng.

Trong nháy mắt, một cỗ Kiếm ý bàng bạc khủng bố cực điểm từ trên người La Tu bộc phát ra.

Giờ khắc này, khí thế của La Tu xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nếu như trước đó chỉ là một lão già kỳ mạo bất dương, thì hiện tại cả người hắn chính là một thanh cự kiếm xuất vỏ sắc bén, từ đầu đến chân đều tản ra phong mang khiến người ta rét lạnh. "Loại Kiếm ý này..." "Kiếm thuật tạo nghệ của La Tu tiên sinh lại khủng bố như thế..." Các vị quan tướng Tổng bộ trừng lớn mắt nhìn chằm chằm La Tu đang đứng giữa sân, y phục không gió mà bay, nhịn không được tim đập gia tốc.

Nhất là mấy vị Trung tướng tinh anh có tạo nghệ kiếm thuật không thấp, càng có thể cảm giác được uy thế khủng bố ẩn chứa trong Kiếm ý này.

Tại khoảnh khắc Kiếm ý bộc phát, bọn hắn cảm giác như trực tiếp từ phòng họp kín mít đi tới trên núi tuyết vạn năm.

Kiếm ý băng lãnh mang đến cảm giác giống như hàn băng trên núi tuyết vạn năm đang cắt vào da thịt bọn hắn.

Căn bản không cần đánh, mấy vị Trung tướng biết rõ, tuyệt đối

không có khả năng là đối thủ của La Tu!

Kiếm ý này, quá khủng bố rồi.

La Tu ở trên tạo nghệ kiếm thuật rốt cuộc đã đạt tới tầng thứ như thế nào, mới có thể phóng xuất ra Kiếm ý hồn hậu bàng bạc như thế.

Không chỉ có Trung tướng và Thiếu tướng, ngay cả ba vị Đô đốc cũng hơi biến sắc. "Arararara, Kiếm ý của La Tu tiên sinh, thật sự là khủng bố nha, ngay cả ta cũng cảm giác được một cỗ hàn ý." Aokiji nhướng nhướng mày. "Ồ~ loại Kiếm ý này, thật là đáng sợ nha, thảo nào Mắt Diều Hâu Mihawk lại đi khiêu chiến La Tu tiên sinh." Kizaru dùng giọng điệu tiêu chuẩn của mình nói, nhưng trên mặt lại không có nửa điểm dáng vẻ sợ hãi.

Ngược lại Akainu vẫn luôn híp mắt, nhưng trên người hắn lại không tự chủ được toát ra một ít nhiệt khí, hiển nhiên cũng đang chống cự lại Kiếm ý của La Tu.

Tương đối với phản ứng của những người khác, phản ứng của đám người Sengoku, Garp có chút bất đồng. "Hahaha, không hổ là lão gia tử, ta biết ngay lão gia tử không có khả năng đơn giản như vậy mà." Garp trước là ôm bụng cười to, nhưng cảm giác chưa đã nghiền, lại biến thành ngửa mặt lên trời cười to.

Trong mắt Nguyên soái Sengoku bộc phát ra một đoàn tinh mang.

Zephyr sớm biết kiếm thuật của La Tu, trên mặt chỉ có tự hào.

Tsuru vẫn vẻ mặt bình đản, nhưng khóe miệng lại cao cao dương lên.

Về phần Momousagi, giờ phút này trong mắt chỉ còn lại sùng bái.

Kong thì xoa tay hầm hè. "Tên nhóc thúi này, có kiếm thuật cường lực như vậy mà không nói cho ta." Kong hiện tại phi thường muốn cùng La Tu thiết tha một trận.

Xem xem rốt cuộc kiếm thuật của La Tu lợi hại hay là nắm đấm của hắn cường thế hơn.

Trong sân, La Tu một tay cầm Konpira, thân đao xoay chuyển, trong sát na, đao phong ba thước của Konpira trong trẻo như nước, bộc phát ra hàn mang chói mắt.

Giờ khắc này, Konpira trong tay La Tu giống như trở thành một thanh tuyệt thế thần binh, tản ra hương vị nhiếp nhân tâm phách.

So sánh dưới, thanh vũ khí trong tay Onigumo lộ ra thập phần ảm đạm vô quang. "Hôm nay, đã đứng ra, vậy ta sẽ chỉ đạo kiếm thuật cho ngươi một chút." La Tu tay cầm Konpira, phảng phất ngay cả trong đôi mắt đều tản ra kiếm mang mãnh liệt, chậm rãi mở miệng nói.

Cách La Tu gần nhất, lại chuyên tu kiếm đạo, Onigumo dưới Kiếm ý do La Tu tản ra lộ ra cực kỳ cố hết sức.

Nhưng trong mắt hắn lại không có nửa điểm sợ hãi.

Kiếm thuật của La Tu cường đại như thế, ngay cả Dracule Mihawk loại Đệ Nhất Kiếm Hào Thế Giới này đều nhịn không được khiêu chiến, hắn đã thân là kiếm sĩ, lại làm sao nại được tính tình?! "Được La Tu tiên sinh chỉ điểm, là may mắn ba đời của Onigumo tôi!" Onigumo cười lớn một tiếng, kế đó ngưng thần tĩnh khí, hít sâu một hơi bình ổn cảm xúc nội tâm, sau đó từ từ giơ vũ khí trong tay, làm trạng thái đột kích, sắc mặt ngưng trọng nói: "La Tu tiên sinh, vậy tôi ra tay trước!" Chân Onigumo đạp một cái, thân hình kích đãng mà đi.

Giờ khắc này, trên người Onigumo cũng có Kiếm ý bất phàm bộc phát.

So với loại Kiếm ý bàng bạc khủng bố trên người La Tu, tuy rằng yếu hơn quá nhiều, nhưng lại có một tia ý vị bách chiết bất nạo ở bên

trong.

Tức giận đối mặt hung hiểm, Onigumo tôi vẫn dũng vãng trực tiền!

Đây là Kiếm đạo của Onigumo!

Khi Onigumo cách La Tu còn ba mét, La Tu động.

Giờ khắc này, tất cả mọi người chỉ thấy trước mắt một đạo bạch mang sáng lên.

Dường như có một kiếm, chém đứt thiên địa.

Kiếm quang chợt lóe lên rồi biến mất.

Sau khi bạch mang trước mắt biến mất, mọi người vội vàng ngưng thần nhìn lại.

Giờ này khắc này, La Tu một tay cầm kiếm, an tĩnh đứng ở giữa phòng họp, ánh mắt bình tĩnh.

Lúc này, Kiếm ý cùng kiếm thế trên người La Tu đã tiêu tán sạch sẽ.

Tuy rằng cầm Konpira, nhưng lại khôi phục thành bộ dáng nhân súc vô hại như trước đó.

Đối diện La Tu, thân hình Onigumo đang hướng về phía sau bay ngược đi.

Một kiếm vừa rồi của La Tu, Onigumo căn bản ngăn cản không nổi mảy may.

Chương 93

Kiếm khí do Onigumo ngưng tụ ra cùng kiếm khí của La Tu va chạm trong nháy mắt liền trực tiếp tan rã, như tồi khô lạp hủ.

Phanh!

Onigumo bay ngược ra ngoài đụng vào trên tường.

Kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể vẫn chưa ngã xuống.

Khóe miệng chảy ra một tia máu tươi, Onigumo dùng trường đao chống đất, gắng gượng đứng tại đó.

Từ một kiếm vừa rồi, Onigumo thấy được đỉnh cao của Kiếm ý, thấy được cực hạn của kiếm thuật!

Từ một kiếm kia, Onigumo thấy được tử vong!

Hắn vốn nên chết dưới một kiếm kia của La Tu.

Nhưng hắn không chết.

Ở thời khắc mấu chốt cuối cùng, La Tu cưỡng ép thay đổi phương hướng, đạo trảm kích kia cuối cùng sát qua vai hắn chém ra ngoài.

Giờ này khắc này, trên vách tường sau lưng hắn, có một vết cắt mảnh như sợi tóc, xuyên thấu qua vách tường dày cộm.

Đó là do một kiếm vừa rồi của La Tu chém ra.

Trong phòng họp, tĩnh mịch như chết.

Tất cả mọi người đều nhìn La Tu, biểu tình ngưng cố.

Trung tướng Onigumo kiếm thuật tinh trạm, cứ như vậy bại!

Bại đến triệt để như vậy!

Thậm chí có thể nói là không chịu nổi một kích!

Trảm kích cấp bậc kia, thật sự là nhân lực có thể làm được sao?

Tuy rằng nói như vậy rất không thích hợp, nhưng tất cả mọi người tại đây đều cảm nhận được sự khủng bố của trảm kích đó.

Nếu loại trảm kích khủng bố này hướng về phía bọn họ...

Không ít người theo bản năng nuốt nước miếng một cái.

Bọn hắn không dám tưởng tượng hậu quả kia. "Gion." La Tu cầm ngược Konpira, sau đó quay đầu nhìn về phía Momousagi.

Momousagi nghe vậy, lập tức đi tới, đưa Konpira vào trong vỏ đao. "La Tu tiên sinh, hay là Konpira..." Hiển nhiên, Momousagi muốn tặng thanh danh đao đã mang theo mười mấy năm cho La Tu.

Nhưng La Tu lại lắc đầu, nói: "Cầm về đi, ta còn chưa sa đọa đến mức phải đòi đồ của vãn bối, hơn nữa, một thanh vũ khí chất lượng tốt hay xấu cũng không ảnh hưởng đến thực lực của ta, ta đã có một thanh vũ khí rồi." La Tu không nhận, Momousagi cũng không nói nhiều, lần nữa đem Konpira treo lên bên hông.

Lúc này, Onigumo bị kiếm khí gây thương tích ở bên tường bỗng nhiên gắng gượng đi tới trước người La Tu, trịnh trọng chào La Tu một cái quân lễ, cao giọng nói: "Trung tướng Tổng bộ Hải quân Onigumo, hoan nghênh Trung tướng La Tu trở về Tổng bộ!" Thanh âm rơi xuống, tất cả Trung tướng và Thiếu tướng tại hiện trường đều đứng dậy, toàn bộ kính lễ cao giọng nói: "Hoan nghênh Trung tướng La Tu, trở về Tổng bộ!" Giờ khắc này, tất cả mọi người đều thừa nhận thân phận Trung tướng của La Tu, không còn một ai có nửa điểm oán ngôn.

Đồng thời, danh vọng của La Tu cũng tại giờ khắc này đạt tới đỉnh điểm, thậm chí so với ba mươi năm trước còn muốn cao hơn!

Nhìn biểu tình cung kính trên mặt các Trung tướng và Thiếu tướng

xung quanh, khóe miệng La Tu hiện lên nụ cười.

Danh tiếng Hải quân Giáo phụ, tại giờ khắc này mới là danh xứng với thực.

Momousagi - Gion đứng bên cạnh La Tu nhìn La Tu được mọi người vây quanh như chúng tinh phủng nguyệt (sao vây quanh trăng), trong mắt dị thải liên liên. "Được rồi, mọi người đều ngồi xuống đi." Lúc này, Sengoku đứng lên, phất phất tay với mọi người.

Thấy thế, chư vị Trung tướng và Thiếu tướng mới chậm rãi ngồi xuống, Momousagi thức thời cũng trở về bên cạnh Tsuru. "Đã mọi người đều không còn nghi vấn, vậy ta hiện tại chính thức tuyên bố, La Tu chính thức trở thành Trung tướng Tổng bộ Hải quân, tại đây, ta sẽ thụ phong cho La Tu!" Thanh âm rơi xuống, Sengoku cầm hai cái quân hàm tượng trưng cho cấp bậc Trung tướng, chậm rãi đi về phía La Tu.

Chờ đi đến bên cạnh La Tu, sắc mặt Sengoku nghiêm túc, trịnh trọng đeo quân hàm trên tay lên vai La Tu.

Tuy rằng quân hàm nghiêm túc đeo trên áo sơ mi hưu nhàn của La Tu có chút buồn cười, nhưng người tại hiện trường lại không có một ai cười.

Trên mặt tất cả mọi người, đều viết đầy sự tôn kính!

Sau khi đeo quân hàm cho La Tu xong, Sengoku ôm La Tu một cái, thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Thầy giáo, hiện tại thầy lại trở thành một danh Hải quân Trung tướng rồi." La Tu vỗ vỗ vai Sengoku, một bên cùng Sengoku đi trở về, một bên nói: "Đa tạ nhóc con mấy ngày nay thao lao a." Nếu không phải Sengoku và Kong, muốn khôi phục quân hàm Trung tướng, đó căn bản là chuyện không thể nào.

Sengoku cười nói: "Có thể làm việc cho thầy, đó là vinh hạnh của con, hơn nữa, đây cũng là thầy xứng đáng nhận được, con chỉ ở phía

sau hơi đẩy một chút mà thôi." "Được rồi, nhóc con đừng nói nhảm nữa, tối hôm nay rảnh không?

Ta mời mấy đứa nhóc các ngươi đi quần đảo Sabaody hoặc chỗ tên nhóc ngươi ăn một bữa ngon, coi như ta chúc mừng mình trở thành Trung tướng." "Thầy giáo, con..." Sengoku vừa định nói, lại bị La Tu trực tiếp cắt ngang.

Chỉ thấy La Tu trừng mắt nói: "Nhóc con không được nói không có thời gian!

Bao nhiêu năm rồi, ta lần đầu tiên mời mấy đứa nhóc các ngươi, có bận rộn nữa cũng phải đi cho ta!

Nếu không đừng trách ta không nhận người đồ đệ này!" Nghe La Tu nói thế, Sengoku chỉ có thể cười khổ lắc đầu, sau đó nói: "Vậy được rồi, đêm nay con xả thân bồi quân tử, cùng thầy sướng ẩm một lần!" "Như vậy mới tốt!

Đến lúc đó không thể vắng mặt đâu đấy!" La Tu cảnh cáo Sengoku một lần cuối cùng, liền trở về chỗ ngồi của mình, cùng mấy người Kong, Garp nói chuyện chúc mừng tối nay.

Về phần Sengoku, sau khi trở về thì tuyên bố hội nghị kết thúc.

Đương nhiên, ngoại trừ hội nghị này, chuyện La Tu trở thành Trung tướng Hải quân, cần viết một bản thông cáo, báo cho tất cả binh sĩ Hải quân tại Tổng bộ mới được.

Chờ tất cả mọi người rời khỏi phòng họp, La Tu đưa tay sờ sờ quân hàm trên vai, đáy lòng lẩm bẩm nói: "Quân hàm Trung tướng khôi phục rồi, tiếp theo phải nghĩ biện pháp thăng cấp Đại tướng, sau đó đi tham gia Hội nghị Thế giới." Nhưng vừa nghĩ tới, La Tu lại nhớ đến trận chiến với Dracule Mihawk kia, không khỏi vỗ vỗ trán. "Thật phiền toái a..." Tuy rằng cảm thấy có chút phiền phức, nhưng sau trận

chiến hôm nay với Onigumo, La Tu cảm thấy, kiếm thuật của ông hình như so với chính mình tưởng tượng còn muốn lợi hại hơn một chút? ...

Tổng bộ Hải quân, Marineford.

Một ngày nọ, sân huấn luyện binh sĩ nằm ở phía sau tòa nhà pháo đài Tổng bộ Hải quân có thể nói là phá lệ náo nhiệt.

Vô luận tân binh hay lão binh, toàn bộ đều dừng lại việc huấn luyện thường ngày, chen chúc xung quanh cái sân huấn luyện lớn nhất ở trung tâm kia.

Trong đó bao gồm cả sĩ quan cấp tướng tá Tổng bộ, cùng với Nguyên soái Sengoku, Anh hùng Garp, Tổng giáo quan Zephyr - mấy vị hải binh huyền thoại, thậm chí ngay cả chiến lực cao nhất là ba vị Đô đốc Aokiji, Kizaru và Akainu cũng đều tề tựu đông đủ.

Tràng diện có thể nói là hùng vĩ.

Tuy lúc này xung quanh sân huấn luyện lớn nhất đã chật kín người, nhưng vẫn không ngừng có Hải quân từ bốn phương tám hướng dũng mãnh lao tới.

Trong đó có người từ trên đảo Marineford chạy tới, có hải binh đang nghỉ phép, cũng có Hải quân vừa mới làm xong nhiệm vụ từ trên biển trở về. "Này!

Đại tá Roy, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tất cả mọi người đều chạy tới sân huấn luyện thế?

Chẳng lẽ hôm nay là ngày lành gì sao?" Một chiếc quân hạm vừa mới dừng hẳn, mới tiến vào trong vịnh, chưa kịp thả neo, vị Đại tá đứng ở phía trước nhất trên boong tàu nhìn thấy một màn trên đảo Marineford, không khỏi đầy mặt nghi hoặc, mở miệng hỏi Đại tá Roy ở chiếc quân hạm bên cạnh đang đốc thúc hải binh lên tàu. "Cậu

không biết sao?

Chương 94

Tổng soái Kong và Trung tướng La Tu hai người đang ở trên sân huấn luyện, chuẩn bị so tài một trận đấy, toàn bộ Hải quân ở Tổng bộ đều đi rồi, Nguyên soái Sengoku, Garp tiên sinh, còn có ba vị Đô đốc đều đang ở đó kìa." Nói đến đây, Đại tá Roy thở dài một hơi thật mạnh, nói: "Sáng sớm nay ta đã chạy tới chiếm được một vị trí khá gần phía trước, vì muốn nhìn phong tư chiến đấu của hai vị, nhưng ai ngờ nửa đường lại bị giao cho cái nhiệm vụ này." Nghe khẩu khí của Roy, dường như đối với cái nhiệm vụ đột nhiên tới này phi thường thống hận. "Tổng soái Kong?

Trung tướng La Tu?" Đại tá Gracey (người hỏi chuyện) sửng sốt, sau đó hai cái thân ảnh già nua dần dần xuất hiện trong đầu hắn. "Là cựu Nguyên soái Hải quân ta, hiện tại là Tổng soái toàn quân Chính phủ Thế giới - Kong tiên sinh, cùng thầy của Nguyên soái Sengoku và Trung tướng Garp - La Tu tiên sinh?" Nói đến đây, Gracey khựng lại, tiếp tục nói: "Nhưng La Tu tiên sinh không phải đã về hưu rồi sao?

Tổng soái Kong lúc này cũng nên ở Thánh địa Mariejois xử lý sự vụ mới đúng, vì sao..." Roy nghe Gracey lải nhải ở nơi đó, không khỏi trừng mắt nhìn tên kia một cái, giận dữ nói: "Tiểu tử cậu còn ở đó phát ngốc cái gì, nếu là tôi, tôi đã sớm vắt chân lên cổ chạy tới sân huấn luyện rồi, không chừng hiện tại còn có được một chỗ ngồi.

Chẳng lẽ cậu không muốn xem hai vị huyền thoại so tài?" Roy chính là nghe nói, hôm qua trong phòng họp, thực lực La Tu tiên sinh thể hiện ra đã chấn nhiếp tất cả Trung tướng và Thiếu tướng Tổng bộ, thậm chí Trung tướng Onigumo đều không chịu nổi một chiêu của La Tu tiên sinh! "Cương Cốt" Kong tiên sinh lại là cựu Nguyên soái Hải quân, là cường giả khủng bố có thể đơn đấu với một trong những

bá chủ trên biển năm xưa là "Hồng Bá Tước" Patrick Redfield.

Hai người này so tài, toàn bộ hải binh ở Tổng bộ Hải quân không có một ai là không muốn đi xem! "Xem!

Đương nhiên xem!" Đại tá Gracey nghe vậy, đối với phó quan sau lưng giao đãi mấy câu, liền trực tiếp nhảy xuống quân hạm, bay nhanh về phía sân huấn luyện, trong lúc đó thậm chí đều dùng tới Soru và Geppo, bộ dáng kia giống như có người đang truy sát sau lưng vậy.

Trên chiếc quân hạm chưa dừng hẳn kia, cả một tàu binh sĩ đều nhìn thân ảnh Gracey dần dần biến mất, vẻ mặt ngốc trệ.

Này!

Đại tá, tôi cũng muốn xem a!

Khi Gracey đến sân huấn luyện, nhìn bộ dáng biển người tấp nập, cả người hắn đều choáng váng. "Mẹ nó, nhiều người như vậy?" Giờ này khắc này, trong sân huấn luyện nào còn nửa điểm vị trí?

Đừng nói trên mặt đất, trên cây và trên các kiến trúc xung quanh đều chi chít người.

Ở chỗ này đừng nói quan chiến, ngay cả cái sân huấn luyện cũng không nhìn thấy.

Hiện tại Gracey có chút hối hận. "Mẹ nó, sớm biết thế đã cho quân hạm toàn tốc đi tới, không chừng ta còn có thể chiếm cái vị trí." Gracey trong lòng thầm mắng một câu, sau đó ánh mắt không ngừng du tẩu, hy vọng có thể tìm được một vị trí không tồi.

Có rồi!

Đột nhiên, hai mắt Gracey sáng lên, nhìn thấy trên một cái ban công phía sau pháo đài chỉ có ba người đứng.

Nếu chen lên một chút, hắn là có thể nhét hắn vào.

Ba vị Thiếu tá kia từng là thuộc hạ của hắn, cái yêu cầu này ba người hắn là sẽ không không đáp ứng.

Thấy thế, Gracey không có bất kỳ do dự nào, hai chân đạp một cái, sử dụng Soru lăng không, sau đó phát động Geppo nhanh chóng đạp không khí lao về phía cái ban công cao mấy chục mét kia. "Lão ca!

Mượn cái vị trí!" Sắp tiếp cận ban công, Gracey cao giọng hô một tiếng.

Ba vị Trung tá vẫn luôn nhìn chằm chằm trong sân nghe tiếng hô to, hơi hơi sửng sốt, khi tề tề chuyển tầm mắt, nhìn thấy cấp trên cũ Gracey, lập tức hướng về phía bên cạnh chen vào một chút.

Một chân đạp lên ban công, một tay khấu chặt khe hở trên tường pháo đài, sau khi đứng vững vàng, Gracey rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng chen chúc một chút, và cự ly xa một chút, nhưng tổng thể vẫn có thể nhìn thấy.

Xem ra hiện tại so tài còn chưa bắt đầu. "Đại tá Gracey, ngài hiện tại mới tới?" Ba người có chút kinh ngạc nói.

Gracey cười hắc hắc, nói: "Không phải đi làm nhiệm vụ mới về sao, đúng rồi, La Tu tiên sinh lại thành Trung tướng Tổng bộ rồi hả?

Ba người các cậu có biết hay không?" "Cái này ngài không biết sao?

Hôm qua Nguyên soái Sengoku đã đặc địa phát một bản thông báo..." Trong lúc ba người giải thích cho Gracey, ở trung tâm sân huấn luyện. "Cương Cốt" Kong cởi áo choàng chính nghĩa trên vai xuống, ném cho Sengoku ở một bên, sau đó chậm rãi đi vào giữa sân.

Không còn áo choàng che chắn, một thân cơ bắp bạo tạc của Kong bộc lộ dưới tầm mắt mọi người, làm người xung quanh nhìn thấy một trận kinh hãi. "Kong tiên sinh tuổi tác đã lớn như vậy, thế mà còn có

thể bảo trì loại thể hình này..." Ngoại trừ tóc và râu bạc trắng, cùng với làn da có chút hiện rõ tuổi già ra, bộ dáng của Kong thực sự không giống một ông già trăm tuổi nên có.

Đối diện Kong, La Tu một thân trang phục hưu nhàn tuy rằng thể cách cũng không tệ, nhưng so với Kong thì gầy yếu hơn rất nhiều.

Nhưng La Tu mặt sắc hồng nhuận, tinh thần phấn chấn hoàn toàn không thua Kong nửa điểm.

Làm vài động tác giãn cơ, Kong đã lâu không chiến đấu cảm thấy toàn thân gân cốt lốp bốp vang dội, như rang đậu.

Giãn cơ xong, Kong nhìn về phía đối diện nơi La Tu đang cầm tẩu thuốc hút một cách thích ý, nhịn không được hỏi: "Nhóc La Tu, thật sự không định dùng kiếm?" Hôm qua trong phòng họp nhìn thấy sát na La Tu bộc phát Kiếm ý, Kong phi thường muốn cùng La Tu so tài một trận sướng khoái lâm li.

Nhưng hôm nay, La Tu không định dùng kiếm, chỉ dùng thể thuật, làm cho Kong có chút thất vọng.

Loại kiếm thuật kia, ông rất muốn lĩnh giáo a.

La Tu buông tẩu thuốc, cười hắc hắc nói: "Lão già kia, sao lại không tin tưởng thể thuật của ta?

Hơn nữa, chúng ta lại không phải sinh tử chi chiến, coi như chỉ điểm thể thuật cho ta không được sao?" Kong nghe vậy, bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Được rồi, vậy để cho ta xem một chút, thể thuật của ông so với kiếm thuật của ông rốt cuộc như thế nào." Sau một khắc, hai tay Kong nắm chặt, sắc mặt nghiêm túc, khí thế toàn thân biến đổi. "Nhóc con, cẩn thận chút, ta muốn lên đây!" Giờ khắc này, tất cả mọi người bên ngoài sân đồng loạt nín thở, ánh mắt ngưng thị hai vị lão nhân trên sân.

Trận đối quyết vạn chúng chú mục của cả Tổng bộ Hải quân, sắp sửa bắt đầu!

Rầm!

Sau một tiếng quát khẽ, bóng người của Kong đột nhiên bắn mạnh về phía La Tu.

Một tiếng nổ vang lên, không khí dưới chân Kong chấn động dữ dội, tựa như một quả bom cỡ nhỏ vừa phát nổ, tạo ra một luồng khí lưu thổi tan sạch bụi đất dưới chân.

Thân ảnh ông ta trong nháy mắt xuất hiện trước mặt La Tu, cơ bắp trên cánh tay phải của Kong tức thì bành trướng, bàn tay nắm chặt thành quyền, tung một cú đấm không chút hoa mỹ thẳng vào ngực La Tu.

Đây chính là phương thức tấn công của Kong, luôn đi thẳng về phía trước, không bao giờ dùng âm mưu quỷ kế với kẻ địch, đối mặt với cường địch đều dùng sự cường thế tuyệt đối để nghiền ép, có vài phần tương tự với cách chiến đấu của Garp.

Trên vùng biển này, ngoại trừ Râu Trắng, Kaido và loại quái vật như Garp, hiếm có ai có thể dựa vào thể phách để đỡ được nắm đấm của Kong.

Danh hiệu "Cương Cốt" (Steel Bone) chính là minh chứng cho thứ thể phách khủng bố đến cực điểm đó.

Đối mặt với cú đấm kinh thiên này, La Tu mặt không đổi sắc, cả cánh tay phải cường hóa bằng Thiết Khối (Tekkai), sau đó cũng tung ra một quyền tương tự.

Oanh!!

Hai nắm đấm va chạm, phát ra tiếng nổ lớn, thậm chí không gian cũng vì thế mà chấn động! "Một quyền này của Tổng soái Kong, uy

thế cũng quá khủng bố rồi..." "Đây là cường giả đỉnh cấp nhất trên biển sao..." "Trung tướng La Tu lại có thể đỡ được." "Tôi chỉ biết kiếm thuật của La Tu trung tướng rất giỏi, không ngờ thể thuật cũng cường hãn đến vậy." "Xem ra tin đồn thực lực của La Tu tiên sinh bình thường là giả rồi." "Nói thừa, người có thể dạy dỗ ra Trung tướng Garp, Nguyên soái Sengoku và Tham mưu Tsuru, thực lực có thể thấp sao?" Những người quan chiến xung quanh nhìn thanh thế to lớn của cuộc đối đầu, ai nấy đều kinh hãi.

Người quan chiến chỉ có số ít là sĩ quan cấp tướng, đại bộ phận đều là sĩ quan cấp Úy và binh sĩ bình thường, thậm chí có không ít tân binh.

Bọn họ tuyệt đại bộ phận đều chưa từng thấy đẳng cấp chiến đấu này, chỉ cảm thấy tâm tình kích động.

Hải quân có cao thủ đẳng cấp này, khi xuất hải bắt hải tặc, khí thế cũng sẽ mạnh hơn nhiều...

Chương 95

"Lão già, một quyền này cũng quá coi thường ta rồi đấy?" Sau khi nắm đấm hai người tiếp xúc, La Tu nhìn thẳng vào Kong, nhếch miệng cười nói. "Thằng nhãi ranh, lão phu không phải sợ một quyền đánh cậu tàn phế sao, cho nên thử thực lực trước đã." Kong lườm La Tu một cái, cũng cười nói. "Yên tâm đi lão già, dùng toàn lực tấn công đi, thực lực của ta không yếu như ông tưởng đâu." "Đã như vậy, thằng nhãi nhà cậu đừng trách ta không khách khí!" Dứt lời, hai người song song dùng lực, mỗi người đều bị đẩy lùi về phía sau.

Ngay sau đó, cả hai đồng thời lao vào đối phương.

Oanh!!!

Sau một quyền va chạm, thanh thế bộc phát ra còn mãnh liệt hơn lần thứ nhất rất nhiều.

Người quan chiến bên ngoài chỉ cảm thấy một luồng kình phong ập vào mặt, tiếng nổ chấn động khiến màng nhĩ đau nhức... "Garp, cậu cảm thấy Kong tiên sinh và thầy thiết tha lần này, ai sẽ thắng?" Ở rìa sân huấn luyện, Zephyr nhìn chằm chằm vào hai người đang kịch chiến trên sân, liếm môi, mở miệng hỏi Garp đang đứng bên cạnh.

Zephyr đã có thể trở thành Đại tướng Hải quân, thực lực tuy không bằng Sengoku và Garp, nhưng nhãn lực thì một điểm cũng không kém.

Tự nhiên ông có thể nhìn ra, trên sân cả La Tu và Kong đều chưa tung ra thực lực chân chính, vẫn đang thăm dò lẫn nhau.

Dù sao cũng chỉ là thiết tha, không phải kẻ thù gặp mặt, mọi người đều điểm đến là dừng.

Garp khoanh tay trước ngực, thân hình đứng thẳng tắp, ánh mắt nhìn xa xăm vào hai người trong sân, nhếch miệng cười nói: "Hắc hắc, còn phải hỏi sao?

Kong tiên sinh tuy rằng thực lực cường hãn, nhưng ta xem trọng Lão gia tử hơn, muốn hỏi vì sao, nguyên nhân chỉ có một, bởi vì đó là Lão gia tử." "Tên này..." Zephyr nghe vậy, có chút cạn lời.

Vốn định nghe từ miệng gã cuồng chiến đấu Garp một chút kiến giải về trận đấu của La Tu và Kong, nhưng tên nhóc này rõ ràng là fan cuồng của La Tu tiên sinh rồi.

Kiến giải cái gì chứ?

Chỉ hy vọng La Tu có thể thắng Kong.

Còn những cái khác, đều là nói nhảm.

Có cùng cách nhìn với Garp còn có Momousagi (Gion) và Luffy.

Còn về phần Zoro, sau khi biết La Tu không dùng kiếm thuật nghênh chiến, cậu ta chẳng thèm xem.

Hiện tại Zoro không biết đã chui vào xó xỉnh nào của Tổng bộ Hải quân để luyện tập kiếm thuật rồi.

Đối với màn đấm đá thuần thể thuật này, cậu ta căn bản không hứng thú quan sát.

Sắc mặt Sengoku ngược lại có chút ngưng trọng.

Năm đó, khi Kong còn là Nguyên soái Hải quân, ông cùng Garp là hai vị Đại tướng, đối với thực lực của Kong, Sengoku hiểu khá rõ.

Căn cứ vào mấy lần thăm dò trên sân của La Tu và Kong, thực lực của Kong tịnh không vì tuổi tác hơn một trăm mà có bất kỳ thối lui nào.

Nếu thật sự là vậy, thì trong mắt Sengoku, thầy La Tu hẳn là

không thể nào là đối thủ của Kong.

Dù sao nếu chỉ bàn về thể thuật, trong cả Hải quân, ngoại trừ tên biến thái Garp ra, căn bản không ai có thể áp chế được Kong.

Ngay cả ông, muốn đánh ngang tay với Kong, cũng phải mượn sức mạnh của Trái Ác Quỷ, sử dụng hình thái Đại Phật mới được.

Cho nên, theo suy đoán của Sengoku, không bao lâu nữa, La Tu hẳn sẽ bại hạ trận. ...

Trong lúc người quan chiến bên ngoài mỗi người một suy nghĩ, trận đấu trên sân huấn luyện càng lúc càng kịch liệt.

Mỗi lần hai người va chạm đều khiến không gian chấn động, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Trận đấu kịch liệt như vậy khiến những binh sĩ thực lực không cao cảm thấy vô cùng khó chịu.

Thậm chí có không ít người không thể chịu đựng nổi, chủ động rút lui khỏi việc quan chiến.

Nhưng mỗi khi có một người rút lui, lại có một người mới gia nhập.

Dù sao đẳng cấp chiến đấu này, đối với bọn họ, có thể nói là mười năm khó gặp một lần.

Đang!

Bỗng nhiên, trên sân huấn luyện truyền đến một tiếng kim loại va chạm chói tai.

Trong ánh mắt của mọi người, nắm đấm hai người lần nữa chạm vào nhau.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, cánh tay của cả La Tu và Kong lại thông thể phát đen, mang theo sức mạnh khiến người ta chấn động.

Theo sau tiếng kim loại va chạm, đám người bên ngoài chỉ cảm thấy một luồng khí lãng cực mạnh ập tới.

Những hải binh thực lực chưa đạt cấp Tướng, dưới luồng khí lãng khủng bố này, lại đồng loạt bị đẩy lùi về sau mấy bước!

Sự va chạm giữa Haki Vũ Trang! "Hắc hắc, thằng nhãi ranh, một quyền này của lão phu thế nào?

Mùi vị không tệ chứ." Tiếng của Kong truyền đến bên tai, nhìn vẻ mặt cười hi hi, bộ dáng thoải mái của Kong, trong lòng La Tu cười khổ.

Lão già này, thực lực cũng quá mạnh rồi.

Bất luận là cường độ thân thể, cường độ thể thuật hay cường độ Haki Vũ Trang, ông đều không phải là đối thủ của Kong.

Sau khi Kong sử dụng Haki Vũ Trang, ông đối mặt với công kích của Kong đã phải vất vả hơn nhiều.

Cũng đúng, nếu lão già này thực lực yếu thì làm sao có thể có danh hiệu "Cương Cốt"?

Bản thân ông tuy rằng đã khôi phục thể lực thời đỉnh phong, Lục Thức và Haki cũng được hệ thống cường hóa, nhưng quang luận thể thuật, đây không phải sở trường của ông nên đúng là không bằng Kong.

La Tu có thể cảm giác được, Kong vẫn chưa dùng toàn lực.

Nhưng, La Tu hiện tại tuy có vẻ vất vả, nhưng cũng chưa phải trạng thái toàn lực.

Ngoại trừ kiếm thuật siêu phàm nhập thánh, ông còn có Tiên Nhân Hình Thức!

Khắc tiếp theo, Kong chỉ thấy khóe miệng La Tu nhếch lên một độ

cong quỷ dị, sau đó liền thấy La Tu nhắm hai mắt lại, chưa đến một giây sau liền từ từ mở ra. "Lão già, cũng đừng quá đắc ý nha." Chỉ là, khi La Tu mở đôi mắt ra, khóe mắt ông lại có thêm một vệt nhãn ảnh (eyeshadow) kỳ lạ, ngay cả đồng tử cũng biến thành dạng động vật.

Khoảnh khắc này, Kong ngửi thấy một tia nguy hiểm từ trên người La Tu! "La Tu tiên sinh..." "Thầy, sắp bại rồi sao..." Nhìn La Tu trên sân huấn luyện có vẻ vất vả dưới một quyền của Kong, Zephyr và Sengoku đều trầm xuống trong lòng.

Tuy rằng Sengoku ngay từ đầu không đánh giá cao La Tu, nhưng thân là đệ tử, làm sao ông không hy vọng La Tu thắng chứ.

Ngay cả Garp cũng hơi nhíu mày.

Tình huống không ổn a...

Trên sân, những người hy vọng La Tu thắng, ngoại trừ Luffy vẫn cười hi hi ra, sắc mặt tất cả mọi người đều biến đổi.

Không chỉ nhóm Garp, ngay cả một số sĩ quan cấp tướng cũng nhìn ra sự lép vế của La Tu.

Chương 96

"Dù sao cũng là Tổng soái Kong a, ngay cả La Tu trung tướng cũng chỉ có thể cam bái hạ phong." Có người than thở. "Dù sao đó là Tổng soái Kong, mãnh nhân năm đó có thể đơn đấu với Redfield (Hồng Bá Tước), tuy trận chiến đó không thắng, nhưng cũng đủ chứng minh thực lực của Tổng soái Kong rồi." "Cũng đúng, Redfield dù sao cũng là tồn tại dùng sức một người phân đình kháng lễ với Roger, Sư Tử Vàng." "Không biết kiếm thuật của La Tu trung tướng so với thể thuật của Tổng soái Kong, ai mạnh hơn." Tuy La Tu rơi vào hạ phong, nhưng trên sân không có một ai cảm thấy thực lực La Tu không bằng Kong.

Dù sao sĩ quan cấp tướng đều biết, La Tu lợi hại nhất là kiếm thuật.

Không qua trận chiến này, nếu La Tu đơn thuần chỉ dùng thể thuật mà nói, cũng tuyệt đối không có trung tướng nào có thể thất địch.

Không hổ là Hải quân Giáo phụ!

Trong lúc mọi người thổn thức không thôi, tình huống trên sân đột nhiên phát sinh biến hóa.

Chỉ thấy thần thái La Tu biến đổi, khóe miệng dương lên một nụ cười vi diệu.

Sau đó, nắm đấm mạnh mẽ dùng lực!

Xuy xuy!!

Tiếng ma sát khiến người ta ghê răng truyền ra.

Trong ánh mắt không thể tin nổi của mọi người, La Tu lại ngạnh sinh sinh đẩy thân thể kiện thạc của Kong ra ngoài!

Tuy rằng nhìn có vẻ vất vả, nhưng một quyền này, đủ khiến Kong bị đẩy lùi xa mười mấy mét!

Đám người vừa mới thổn thức vì La Tu, đồng loạt ngây ra như phỗng.

Trong sân huấn luyện, hai vệt xước do ma sát tạo ra trước mặt Kong dường như đang vả vào mặt một số người.

Tiếng tát vang dội.

Cả sân huấn luyện ồ lên một mảnh.

Tất cả mọi người đều không ngờ, La Tu đang bị áp chế lại có thể làm nên một cú kinh thiên nghịch chuyển như vậy! "A lạp lạp lạp, quả nhiên không đơn giản như vậy sao?" Trên gương mặt luôn không đổi sắc của Aokiji từ từ hiện lên một tia nghiêm túc. "Ồ ~ Có thể đẩy Kong tiên sinh ra xa như vậy, sức mạnh thật đáng sợ nhỉ." Kizaru cũng nhịn không được nheo mắt lại.

Akainu tuy không nói gì, nhưng thần thái của hắn cũng giống hai người kia, đã phát sinh biến hóa.

Cách đó không xa, Trung tướng Momonga trong mắt bạo xuất tinh quang, sắc mặt sùng kính.

Garp thì trực tiếp cười ha hả: "Lão gia tử không hổ là Lão gia tử a." "A?

Ông cố lại biến thành cái dạng siêu ngầu đó rồi!" Luffy ngồi xếp bằng trên đất thậm chí trực tiếp hét lên. "Lại biến thành cái dạng đó?

Tiểu gia hỏa, đó là dạng gì a?

Có thể nói cho tỷ tỷ nghe một chút không?" Gion nhìn khí chất thần thái đều thay đổi của La Tu trong sân, mắt liên liên, sau đó ngồi xổm xuống bên cạnh Luffy, hỏi. "Hi hi, chuyện đó là lúc tớ cùng ông

cố ở Đông Hải..." Luffy toét miệng cười, kể lại chuyện ở Arlong Park.

Luffy không khống chế âm thanh, cho nên không chỉ một mình Gion nghe được những lời này, ngay cả Garp và Zephyr các loại cũng dựng tai lên nghe, đương nhiên, ánh mắt bọn họ tịnh không rời khỏi sân huấn luyện một giây nào.

Sau khi khí thế La Tu đại biến, tình huống chiến đấu tiếp theo sẽ như thế nào, ai thắng ai thua, lập tức lại trở thành ẩn số.

Trong khi Luffy thao thao bất tuyệt, trên sân huấn luyện.

Kong vung vẩy cánh tay, sảng khoái cười lớn một tiếng, nhìn La Tu trước mặt vừa đẩy mình lùi xa mười mấy mét, cười nói: "Ha ha ha, ta biết ngay thằng nhãi nhà cậu không đơn giản, có kiếm thuật mạnh như vậy, sao có thể không có một thân thể thuật tương xứng chứ.

Không ngờ cậu còn có thể đột nhiên bộc phát ra loại sức mạnh này." Nói đến đây, Kong vặn vẹo thân mình, trên mặt rốt cuộc hiện ra chiến ý mãnh liệt.

Sau đó, ông lại nhìn vết nhăn ảnh kỳ đặc nơi khóe mắt và đồng tử phát sinh dị biến của La Tu, có chút nghi hoặc nói: "Những biến hóa đó của cậu, là năng lực Trái Ác Quỷ sao?" Bởi vì ngoại trừ Trái Ác Quỷ ra, Kong không nghĩ ra thứ gì khác có thể khiến La Tu lập tức biến mạnh lên nhiều như vậy.

Nhưng nếu là Trái Ác Quỷ, vì sao ngoại trừ nhiều thêm nhăn ảnh và mắt có chút biến hóa ra, thân thể không có bất kỳ thay đổi nào?

Phải biết, Sengoku là trái Hito Hito no Mi, khi phát động cũng đều sẽ biến thành Đại Phật kim sắc.

La Tu cười nói: "Ta căn cứ vào thân thể nghiên cứu ra một loại năng lực đặc thù, bình thường đem sức mạnh phong tỏa trong cơ thể,

sau đó có thể tại tình huống đặc thù, giải tỏa những sức mạnh này, khiến sức mạnh bản thân trong thời gian nhất định biến cường mà thôi, tịnh không phải sức mạnh của Trái Ác Quỷ." Câu nói này đương nhiên là La Tu chém gió, dù sao cũng không thể nói chuyện hệ thống ra được, tùy tiện bịa một lý do là xong.

La Tu đều nói là căn cứ vào thân thể nghiên cứu ra năng lực đặc thù rồi, Kong là lão già này, tổng không thể bắt ông đi dạy lại chứ?

Thời không yêu cầu, cũng có thể nói do thể chất đặc thù nguyên nhân.

Dù sao chỉ cần nói cái năng lực này thành người khác không thể sử dụng là được. "Là như vậy..." Kong nghe La Tu nói, bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ.

Nếu là như vậy, cũng có thể giải thích tại sao trong Hải quân, La Tu luôn biểu hiện ra một bộ dáng thực lực bình bình, thì ra là đang tích súc sức mạnh a.

Nghĩ đến đây, Kong liếm liếm môi, khóe miệng lộ ra nụ cười hiếu chiến, nói: "Đã phóng thích ra sức mạnh trong cơ thể, thực lực trở nên mạnh như vậy rồi, thế thì ta cũng không giấu nghề nữa." Nói đến đây, chân trái Kong bước tới trước một bước, chân trái hơi cong, cánh tay trái giơ lên, tay phải nắm chặt đặt bên hông, bày ra một cái thủ thức xuất chiêu, chậm rãi hít sâu một hơi, sau đó nói: "Tiếp theo, lão phu sẽ tung ra toàn bộ thực lực, thằng nhãi cậu phải cẩn thận đấy." Thân thể La Tu hơi cong, cười nói: "Phóng ngựa tới đây đi." "Hát!" Tiếng nói của La Tu chưa dứt, Kong liền quát khẽ một tiếng, chân đạp mạnh xuống, phát ra âm thanh chấn động, cả người lấy tư thái vô thất lao ra, tựa như hình người bạo long. "Kong tiên sinh, lấy ra sức mạnh mạnh nhất rồi!" Sengoku thấy một màn này, thần sắc đột nhiên ngưng trọng.

Garp cũng lặng lẽ nắm chặt nắm đấm, ngay cả Gion cũng đem

toàn bộ sự chú ý đặt vào trong chiến trường, lời nói của Luffy toàn bộ bị lọc qua bên tai. "Đến đây đi, để ta kiến thức một chút thể thuật đỉnh phong nhất thế giới này, rốt cuộc là dáng vẻ gì!" Thần tình La Tu nghiêm túc, dưới Tiên Nhân Hình Thức, ngũ quan cực kỳ minh mẫn, hoạt tính xác thịt và khả năng chưởng khống thân thể cũng tăng cường rất nhiều.

Nhìn Kong đang hoành tráng lao tới, La Tu cũng nắm chặt tay phải, thao khống Haki Vũ Trang càng thêm lưu loát bao phủ cả cánh tay.

Vũ trang sắc, Ngạnh hóa!

Ông!

Trong nháy mắt, cánh tay phải của La Tu đen kịt như mực, tựa như kim loại đúc thành, tràn đầy cảm giác sức mạnh. "Tới đi!" La Tu hét lớn một tiếng, lấy tư thái mạnh nhất, nghênh đón một quyền này!

Oanh!!!

Hai quyền va chạm, một tiếng nổ lớn vang vọng thiên địa, truyền khắp cả sân huấn luyện!

Cùng với đó là một đạo khí lãng cường hãn đến cực điểm nổ tung, cả hòn đảo Marineford, thế mà vào giờ khắc này kịch liệt lay động!

Oanh long!!!

Cùng với tiếng nổ chấn động màng nhĩ, trên sân ngoại trừ ba vị Đại tướng và nhóm Garp, Sengoku ra, biểu tình của tất cả mọi người đều trong một khắc này ngây dại!

Khí lãng mãnh liệt từ giữa nắm đấm hai người nổ tung.

Khi luồng khí lãng hung mãnh bộc phát, lực đạo cường hãn của nó thậm chí khiến một bộ phận Trung tướng Bản bộ Hải quân cũng không thể giữ vững thân hình, bị đẩy lùi về sau mấy bước! "Sức

mạnh thật mạnh!" Ở rìa sân huấn luyện, Trung tướng Tinh anh bản bộ Momonga đem vỏ đao cắm xuống mặt đất, thân thể nghiêng thành bốn mươi lăm độ, gắt gao chống cự cuồng phong đang thổi tới từ chính diện.

Nhưng dù vậy, ông vẫn cảm giác vô cùng vất vả!

Dưới cấp độ khí lãng này, xung quanh sân huấn luyện người có thể kiên trì bất động, e rằng cũng chỉ có ba vị Đại tướng và đám người Garp, Sengoku mà thôi.

Những người khác, không một ai có thể chịu đựng!

Chương 97

Đây vẻn vẹn chỉ là dư ba do hai người chiến đấu bộc phát ra!

Thực lực của Tổng soái Kong?!

Thực lực của La Tu tiên sinh?!

Nội tâm Momonga hãi nhiên.

Khổ sở chống đỡ để đứng yên tại chỗ, Momonga nỗ lực ngẩng đầu nhìn về phía trung tâm sân huấn luyện.

Khí lưu mãnh liệt khiến mắt ông chỉ có thể nheo thành một đường chỉ.

Nhưng nhìn hai đạo thân ảnh mơ hồ đang đối trì trong sân, những vọng đoán trước kia trong lòng Momonga đã tan thành mây khói.

A.

Nếu thể thuật của La Tu tiên sinh chỉ dừng lại ở cường độ vừa triển hiện, thì làm sao có thể dạy dỗ ra loại quái vật thể thuật như Trung tướng Garp chứ?

Chỉ có La Tu tiên sinh hiện tại như thế này, mới xứng với danh hiệu Hải quân Giáo phụ!

Huynh đệ sinh tử của Tổng soái Kong, lại sao có thể đơn giản như vậy!

Tâm tình Momonga kích động, nếu không phải đang ở trong tình huống này, định nhiên sẽ ôm bụng cười to.

Quả nhiên không hổ là La Tu tiên sinh mà ông sùng bái khi gia nhập Hải quân!

Quả nhiên không hổ là ân sư của thầy Zephyr!

Ước chừng nửa phút sau, đạo khí lãng kia mới dần dần biến mất.

Momonga đứng tại chỗ thở hồng hộc, ngẩng đầu nhìn lại, hai người trong sân huấn luyện đã tách nhau ra.

Một quyền này, không biết ai thắng ai thua.

Sờ sờ trán, không biết vì sao, Momonga cảm giác não mình có chút hôn trầm. "Là do uy thế của chiêu vừa rồi quá mãnh liệt sao?" Lắc lắc đầu, Momonga quay đầu nhìn lại, đám người bên cạnh đã bị thổi bay quá nửa, chỉ còn lại ba vị Đại tướng và một số Trung tướng vừa mới hồi phục giống như ông.

Chỉ là điều khiến Momonga nghi hoặc là, tại sao sắc mặt của ba vị Đại tướng và Nguyên soái Sengoku cũng như Trung tướng Garp lại có chút khó coi?

Ánh mắt nhìn về phía sau, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng phía sau, thần sắc ông lại rùng mình. "..." Phía sau Momonga, tuyệt đại bộ phận binh sĩ Hải quân đã bị cơn bão vừa rồi hất bay.

Nhưng, những binh sĩ Hải quân bị hất bay đó, đa số đều mất đi ý thức, nằm tứ tung hôn mê trên mặt đất.

Chỉ có số ít sĩ quan cấp Tướng mới có thể giữ được tỉnh táo, nhưng cũng có không ít Tá quan tỉnh, lại khó đứng dậy nổi.

Nhìn một màn này, trong đầu Trung tướng Momonga lập tức hiện lên một từ.

Haki Bá Vương! "Trong cuộc đối đầu vừa rồi, có Haki Bá Vương bộc phát ra?!" Trong lòng Momonga nhịn không được kinh hãi.

Thảo nào vừa rồi lại cảm thấy có chút chóng mặt.

Luồng Haki Bá Vương kia xen lẫn trong dư ba bộc phát từ cuộc đối đầu của hai người, khiến ông không hề sát giác.

Chỉ là... luồng Haki Bá Vương kia rốt cuộc thuộc về ai?

Của La Tu tiên sinh?

Hay của Tổng soái Kong?

Momonga không thể xác định, nhưng theo ông thấy, trong hai vị này, bất kỳ người nào cũng đều có khả năng sở hữu Haki Bá Vương. "Này...

Garp, cảm giác được không?" Sengoku vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hai người trong sân huấn luyện, trầm giọng nói. "A, cảm nhận được, sẽ không sai đâu." Garp cũng một mặt túc nhiên, trả lời.

Khác với cảm giác mơ hồ của Momonga, trong sát na luồng Haki Bá Vương kia bộc phát, ông đã có thể cảm giác được chủ nhân của nó.

La Tu!

Không chỉ hai người họ, Zephyr, Tsuru và ba vị Đại tướng Aokiji, Kizaru, Akainu cũng đồng dạng sát giác được một điểm.

Mấy người bọn họ ai nấy vẻ mặt nghiêm túc.

Haki Bá Vương, đại biểu cho tư chất Vương giả.

Thứ này xuất hiện trên người bất kỳ ai cũng không kỳ quái.

Nhưng thân là Hải quân, dù sở hữu Haki Bá Vương, cũng sẽ không triển hiện ra.

Bởi vì một khi để Chính phủ Thế giới biết có Haki Bá Vương, Chính phủ Thế giới sẽ bắt đầu nghi ngờ.

Hải quân là cơ quan trực thuộc Chính phủ Thế giới.

Theo cách nghĩ của Ngũ Lão Tinh (Gorosei), một người sở hữu

Haki Bá Vương, một người sở hữu tư chất Vương giả, lại sao có thể cam tâm ký nhân ly hạ (sống nhờ dưới trướng người khác), làm việc cho kẻ khác?

Cho nên, đối với người sở hữu tư chất Vương giả, Ngũ Lão Tinh sẽ nghi ngờ, sẽ tồn tâm kỵ đạn.

Thậm chí sẽ trực tiếp đá người đó khỏi Hải quân.

Dù là Đại tướng Hải quân, cũng sẽ không ngoại lệ!

Bọn họ không ngờ, La Tu lại trong một trận thiết tha, bộc phát ra Haki Bá Vương.

Vạn nhất tin tức này bị Ngũ Lão Tinh biết được, La Tu còn có thể tiếp tục ở lại Hải quân sao?

Tất cả mọi người đều không rõ.

Trong sân huấn luyện.

Kong thu hồi nắm đấm, vẻ mặt nghiêm túc đi đến bên cạnh La Tu, trầm giọng nói: "Này, thằng nhãi ranh, có biết vừa rồi cậu đã làm chuyện gì không?!" La Tu mày nhíu chặt, vừa rồi hình như ông vô tình giải phóng ra Haki Bá Vương.

Ở trong Hải quân bao nhiêu năm, La Tu tự nhiên cũng rõ ràng, nếu thân là Hải quân, bị Ngũ Lão Tinh của Chính phủ Thế giới biết sở hữu Haki Bá Vương thì sẽ thế nào.

Hải quân, dung không được người sở hữu tư chất Vương giả!

Nhìn bộ dáng của La Tu, Kong thở dài một hơi, nói: "Được rồi, chuyện thiết tha hôm nay đến đây thôi, sau khi trở về, nếu có tin tức truyền đến Mariejois, ta sẽ chặn lại, yên tâm, sẽ không để Ngũ Lão Tinh biết tin tức này." La Tu là huynh đệ sinh tử của ông, là người bạn già duy nhất còn lại trên thế giới này.

Bất luận thế nào, ông cũng sẽ đứng về phía La Tu.

Tin tức La Tu sở hữu Haki Bá Vương, ông sẽ không tiết lộ cho bất kỳ ai.

Thậm chí ông thật lòng có chút cao hứng thay cho La Tu.

Chương 98

Haki Bá Vương, đó là tư chất Vương giả a... "Được rồi, đừng nói nhiều nữa, chúng ta còn phải xử lý tràng diện do cậu gây ra đây này." Vỗ vỗ vai La Tu, Kong chỉ chỉ xung quanh.

La Tu phóng mắt nhìn lại, sắc mặt có chút xấu hổ.

Tại nơi đám người dày đặc như thế này phóng thích ra Haki Bá Vương, nhìn xem, ít nhất có ba vạn binh sĩ Hải quân ngất đi rồi.

Đây cũng không phải là tin tức tốt a...

Lắc đầu, ông cùng Kong đi về phía chiến quốc và Garp.

Đến trước mặt Sengoku, La Tu gãi đầu, chưa kịp nói gì, Sengoku liền tâm linh tương thông nói: "Yên tâm đi thầy, chuyện ở đây con sẽ giải quyết." Garp thì có chút lo lắng nhìn Kong.

Kong thấy thế, tiên đối với Garp gật đầu, sau đó nhìn lướt một vòng mọi người xung quanh, bao gồm cả ba vị Đại tướng, rồi hừ lạnh một tiếng, nói: "Hôm nay ta và La Tu trung tướng thiết tha tại sân huấn luyện, do không khống chế tốt lực đạo, dẫn đến dư ba chiến đấu lan ra ngoài, mới tạo thành tràng diện hiện tại.

Đã minh bạch chưa?!" Thái độ cường thế của Kong, chính là muốn dùng thân phận của mình, khiến tất cả mọi người câm miệng!

Tiếng nói của Kong rơi vào tai mọi người, mọi người tức khắc hiểu ý.

Kong muốn để bọn họ đem sự kiện Haki Bá Vương hôm nay thối nát trong bụng!

Bất luận Haki Bá Vương thuộc về ai, đều không thể truyền bá ra ngoài! "Tổng soái Kong, dư ba chiến đấu của ngài và La Tu tiên sinh

quả thực quá mạnh, ngay cả tôi cũng suýt chút nữa không kiên trì nổi đây." Momonga là người đầu tiên bước ra, cười nói.

Ý tứ câu này cũng rất rõ ràng, đó là ông căn bản không biết có Haki Bá Vương, chỉ cảm thụ được dư ba chiến đấu!

Kỳ dư mấy vị Trung tướng và Thiếu tướng biết rõ nguyên do, sau khi hơi trầm mặc một chút, cũng đều trước sau đứng ra, biểu đạt lập trường của mình.

Garp trung tướng và Nguyên soái Sengoku cũng như thầy Zephyr có quan hệ tốt với La Tu và Kong như vậy, mấy người họ khẳng định sẽ không nói.

Hơn nữa, nếu ngay cả Tổng soái Kong đều nói như vậy rồi, bọn họ là Trung tướng và Thiếu tướng việc gì phải xem vào chuyện này?

Tái giả, gia nhập Hải quân là để tiêu diệt hải tặc.

Cấp trên có hay không có Haki Bá Vương, thì có quan hệ gì với họ?

Đợi tất cả Trung tướng và Thiếu tướng đều biểu đạt lập trường, Kong lại chuyển ánh mắt sang ba vị Đại tướng.

Khác với Trung tướng Thiếu tướng, Kong biết, với thực lực của ba vị Đại tướng, có thể quan sát rõ ràng nguồn gốc Haki Bá Vương là từ La Tu.

Aokiji tỏ thái độ đầu tiên, chỉ thấy hắn vươn vai một cái, vẻ mặt lười biếng nói: "A lạp lạp lạp, La Tu tiên sinh, Kong tiên sinh, lần sau thiết tha, khả nhất định phải chú ý lực đạo đấy nhé." Nói xong, Aokiji hai tay chắp sau gáy, ung dung rời khỏi sân huấn luyện.

Khẩn tùy kỳ hậu là Kizaru, chỉ thấy Kizaru phất tay với mọi người, ngữ khí bình thản nói: "Ồ ~ La Tu tiên sinh, Tổng soái Kong, lời của Aokiji nói một điểm cũng không sai đâu, những tiểu gia hỏa

kia, không thể chịu đựng nổi loại dư ba này, hai vị thiết tha, cũng phải chiếu cố cảm thụ của đám tiểu gia hỏa mới được a." Kizaru là lão già ba phải, hắn không muốn bị cuốn vào chuyện này.

Hiện tại, chỉ còn lại một mình Akainu chưa biểu thái.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Akainu.

Nếu Akainu không đáp ứng, vậy thì sự kiện Haki Bá Vương hôm nay, tin tức không thể nào không bị tiết lộ ra ngoài.

Akainu liếc nhìn mọi người một cái, thanh âm khàn khàn nói: "Tổng soái Kong, La Tu tiên sinh xin cứ yên tâm, hôm nay tôi chỉ xem một trận chiến đấu nhẹ nhàng vui vẻ, còn những cái khác, tôi đều không thấy gì cả." Akainu trực tiếp dứt khoát biểu minh thái độ của mình.

Hắn và La Tu cũng không có thù oán, La Tu có Haki Bá Vương, thì có quan hệ gì với hắn?

Akainu trong lòng phụng hành Chính nghĩa Tuyệt đối, làm Hải quân mục đích là để xóa bỏ tất cả sự tồn tại tà ác trên thế giới này.

Nếu một hải tặc triển hiện ra Haki Bá Vương trước mặt hắn, hắn khẳng định sẽ coi tên hải tặc đó là mục tiêu đầu sỏ.

Nhưng La Tu tịnh không phải hải tặc, là một Hải quân, là Hải quân có mấy chục năm tư lịch.

Nói thật lòng, Akainu tận đáy lòng có chút bội phục La Tu.

Dù sao La Tu thân là Hải quân, dám ra tay với loại cặn bã như Thiên Long Nhân kia.

Thậm chí nghe nói, tên Thiên Long Nhân Saint Wald (Ngõa Nhĩ Hi Khắc) kia sau khi về Thánh địa Mariejois, không những không trả thù La Tu, ngược lại biến thành bé ngoan.

Hắn không biết trên quần đảo Sabaody đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn biết, nếu La Tu có thể làm được điều này, vậy chứng tỏ thủ đoạn của La Tu tịnh không đơn giản như người khác tưởng tượng.

Huống hồ, thân phận của La Tu hiện tại ở Tổng bộ Hải quân như mặt trời ban trưa, Nguyên soái Sengoku, Anh hùng Garp, Đại tham mưu Tsuru và Đại giáo quan Zephyr đều nghe lời La Tu răm rắp, lại có huynh đệ là Tổng soái Thế giới Kong.

Hắn không có lý do gì phải đi thụ lập một kẻ địch như vậy.

Nói xong, Akainu gật đầu với La Tu, mới xoay người rời khỏi nơi này.

Nhìn bóng lưng rời đi của Akainu, La Tu có chút bất ngờ.

Phản ứng của Aokiji và Kizaru đều nằm trong dự liệu của ông.

Dù sao tính cách Aokiji tuy lười biếng, nhưng cũng là người tôn sư trọng đạo.

Còn Kizaru là lão già ba phải, vô cùng không thích rước họa vào thân, cho nên loại chuyện này có thể không xen vào thì sẽ không xen vào.

Nhưng Akainu thì khác, La Tu biết, tính cách của tên Akainu này vô cùng đạm mạc.

Theo La Tu thấy, phản ứng của Akainu rất có khả năng là không nói một câu nào, trực tiếp xoay người rời đi.

Nhưng hiện tại, Akainu lại biểu đạt lập trường của mình.

Chẳng lẽ bị nhân cách mị lực của ông chinh phục?

Nhưng rất nhanh, La Tu đối với Akainu mất đi hứng thú, thu hồi ánh mắt. "Được rồi, thiết tha hôm nay đến đây thôi, mọi người đều về làm việc của mình đi." Kong thấy Akainu đi rồi, nói với các vị Trung

tướng Thiếu tướng.

Đợi các vị Trung tướng tản ra, La Tu và Kong cũng như nhóm Garp cũng lần lượt rời khỏi sân huấn luyện.

Chỉ còn lại một mình Sengoku ở đó chỉ huy đám hải binh còn khả năng hành động đi giúp đỡ sắp xếp lại những hải binh đang hôn mê.

Tuy rằng những người bị La Tu chấn ngất đi một thời gian ngắn sẽ tỉnh lại, nhưng có không ít hải binh thân thể đè lên nhau.

Nếu mặc kệ không lo, không chừng có vài hải binh sẽ vì thế mà bị thương.

Đến đây, một trận thiết tha được cả Hải quân không tiền khoáng hậu chú mục, cứ thế hạ màn.

Không, tuy rằng thiết tha đã hạ màn, nhưng dư ba của trận chiến này mãi đến một tháng sau, vẫn còn lưu truyền trong Hải quân.

Hơn nữa, nơi lưu truyền, không chỉ là Tổng bộ Hải quân, các Chi bộ Hải quân phân bố tại khắp nơi trên thế giới, cũng đều từ từ biết đến trận thiết tha này.

Cũng chính vì nguyên nhân này, danh vọng của La Tu tại Hải quân, đạt đến một đỉnh phong chưa từng có.

Sau trận chiến ấy, tất cả binh sĩ Hải quân, toàn bộ đều biết cái tên Hải quân Giáo phụ La Tu.

Hơn nữa, cái tên này, tịnh không chỉ sống trong lời đồn.

Vị Hải quân Giáo phụ La Tu đánh ngang tay với Tổng soái Toàn quân Chính phủ Thế giới - Steel Bone Kong, đang sờ sờ ở tại Tổng bộ Hải quân! ...

Mấy ngày sau.

Chương 99

Tổng bộ Hải quân, Marineford. "Này này này, mấy ngày trước trận đối quyết của La Tu trung tướng và Tổng soái Kong, cậu có đi xem không?" "Tôi đương nhiên đi rồi, tôi còn chiếm được chỗ tốt nữa cơ!" "Sướng vậy sao?

Mau kể cho tôi nghe tràng diện lúc đó đi!" "Chậc chậc, cậu không thấy đâu, tràng diện lúc đó gọi là hùng vĩ, trận chiến của Tổng soái Kong và La Tu trung tướng, thực sự quá kịch liệt!

Mỗi một quyền đều khiến chúng ta không có biện pháp tưởng tượng nổi.

Cậu không biết đâu, lúc đó tôi chỉ nghe dư ba chiến đấu, đã cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Đặc biệt là cuối cùng, trực tiếp chấn tôi ngất đi luôn.

Về sau, tôi nghe Thượng tá đại nhân của chúng tôi nói.

Cú đấm cuối cùng của hai người, xung kích lực sinh ra, trực tiếp làm chấn động cả hòn đảo Marineford!" "Là thật sao!

Tôi còn tưởng hôm đó xảy ra động đất chứ!" "Hải quân chúng ta có La Tu trung tướng tọa trấn, trái tim tôi cũng an định hơn không ít đấy." "Hắc, cậu nói vậy, tôi cũng có cảm giác này." "Đúng không?" "Mau nhìn bên kia!

Đó không phải là La Tu trung tướng sao?" Hai binh sĩ Hải quân đang nói chuyện phiếm bỗng nhiên liếc thấy La Tu ở xa xa trên đường. "Đúng!

Đó là La Tu trung tướng!" Sau khi nhìn rõ La Tu, trong lòng hai vị Hải quân dâng lên một niềm kích động.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả hai đồng thời đứng nghiêm, cung kính chào La Tu theo nghi thức quân đội, mãi cho đến khi La Tu biến mất trong tầm mắt, mới thả lỏng xuống.

Tuy rằng từ đầu đến cuối ánh mắt La Tu tịnh không nhìn bọn họ.

Nhưng, hai người vẫn cảm giác thập phần vinh diệu.

Bởi vì người họ chào, là Hải quân Giáo phụ La Tu! ...

Trong tình huống được hàng ngàn hàng vạn binh sĩ Hải quân hành chú mục lễ, sắc mặt La Tu bình thản đi vào trong pháo đài Tổng bộ Hải quân.

Bởi vì tham gia cuộc họp thường lệ hàng tuần của Tổng bộ Hải quân, cho nên La Tu tịnh không mang theo hai tên nhóc Luffy và Zoro.

Cô bé Gion dính lấy ông mấy ngày nay cũng bị Tsuru công vụ bận rộn lôi đi xử lý sự tình.

Ngay cả Ain cũng cùng Zephyr đi Học viện Quân sự Hải quân xử lý chuyện tốt nghiệp của một lứa tân binh.

Hiện tại chỉ còn lại cô thân một mình La Tu, dưới nhiều ánh mắt như vậy, tịnh không có cảm giác cao hơn người một bậc, ngược lại có chút cảm thấy giống sư tử trong sở thú, bị nhìn chằm chằm đến phát sợ.

Tuy rằng ánh mắt của tất cả mọi người, đều mang theo sự tôn kính vô cùng.

Sau khi đi vào tòa nhà pháo đài, La Tu tưởng rằng tình huống này sẽ cải thiện một chút, nhưng mỗi nhân viên văn phòng Hải quân trong tòa nhà khi nhìn thấy La Tu, cũng đều vẻ mặt cung kính hướng La Tu chào theo nghi thức quân đội.

Thậm chí sau khi La Tu gật đầu đi qua, họ còn quay đầu nhìn theo

bóng lưng La Tu, mãi đến khi La Tu tiến vào thang máy, mới bắt đầu tiến hành công việc của mình.

Thang máy lên đến tầng phòng họp, La Tu nhìn hành lang không một bóng người, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Nơi này cuối cùng cũng không có người rồi...

Vừa bước vào phòng họp, tất cả Trung tướng và Thiếu tướng nhìn thấy La Tu tiến vào, đồng thời đứng dậy, tề xoát xoát hướng La Tu chào theo nghi thức quân đội. "La Tu tiên sinh." Thanh âm to rõ vang vọng trong phòng họp, tràng diện hùng vĩ.

Tại thế giới hải tặc - nơi cường giả vi tôn này, chỉ cần có đủ thực lực, là có thể nhận được sự tôn trọng của người khác.

Huống hồ, La Tu không chỉ thực lực đủ cường đại, tư lịch cũng đủ lão.

Như thế, mới đủ để khiến đám sĩ quan cấp tướng này kính trọng như vậy.

Nhìn tràng diện này, La Tu vỗ vỗ trán, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Ngay cả đám sĩ quan cấp tướng, cũng làm trò này...

Vô nại than thở một tiếng, La Tu cũng chào lại, cười khổ nói: "Được rồi, mọi người ngồi xuống đi, chúng ta đều là đồng sự, không cần phải như vậy." La Tu tịnh không phải là người quá cao điệu.

Trước kia lúc đối chiến với Momonga tại phòng họp dùng ra một kiếm cực hạn, cũng như trận chiến đỉnh phong với Kong trên sân huấn luyện là dùng để đề thăng danh vọng, hy vọng mượn đó để sau này có thể dễ dàng chưởng khống cả Hải quân dưới tay mình hơn.

Nhưng không ngờ, trận chiến mấy ngày trước, lập tức đẩy danh vọng lên một đỉnh phong chưa từng có.

Dẫn đến mấy ngày nay cứ có binh sĩ Hải quân nhìn thấy, bất kể cách xa bao nhiêu, đều sẽ vô cùng tôn kính đứng lại chào.

Ngay cả Hải quân cấp tướng cũng không ngoại lệ.

Có thể nói, hiện tại cả Tổng bộ Hải quân, ngoại trừ ba vị Đại tướng ra, bao quát các vị Trung tướng tinh anh và Thiếu tướng, toàn bộ biến thành fan cuồng của ông.

Ai mà đỡ nổi chứ!

Đợi các vị Trung tướng và Thiếu tướng ngồi xuống, La Tu đi đến bên cạnh Sengoku đang xem văn kiện. "Thế nào thầy, cảm giác này ra sao a?" Sengoku buông văn kiện xuống, nhìn La Tu bên cạnh cười nói. "Thằng nhãi này!" La Tu trừng Sengoku một cái, nghiến răng nói: "Muốn nếm thử mùi vị này không, mấy ngày nay ta có thể luôn đi theo bên cạnh con đấy." Sengoku cười ha hả, vội vàng xua tay nói: "Thôi đi thầy, tình huống này con không đỡ nổi đâu, thầy cứ đi hưởng thụ đi." Vừa đi ra ngoài, ánh mắt của tất cả mọi người sẽ toàn bộ tập trung trên người mình, loại chuyện này người da mặt dày đến mấy, cũng không đỡ nổi a.

Thằng nhãi Garp là ví dụ tốt nhất.

Mấy ngày trước Garp còn đi theo sau lưng La Tu làm liếm chó cho La Tu, nhưng chưa đến một ngày, Garp chịu không nổi loại chú mục lễ này, tìm cái cớ chuồn khỏi bên cạnh La Tu rồi, hai ngày nay La Tu tìm Garp, thậm chí đều không liên hệ được tên kia. "Thằng nhãi ranh..." La Tu cười mắng một tiếng, lắc đầu.

Do La Tu đến sớm, cho nên còn một số Thiếu tướng Trung tướng không có nhiệm vụ chưa đến, ba vị Đại tướng cũng chưa đến người nào.

Két...

Đại môn phòng họp lần nữa bị đẩy ra, Aokiji vẻ mặt lười biếng đi vào.

Bất quá, Aokiji tuy thân là Đại tướng, quân hàm cao hơn La Tu một bậc, nhưng các vị Trung tướng và Thiếu tướng trong phòng họp lại không có đứng dậy kính lễ, chỉ là mỗi người gật đầu với Aokiji một cái.

Như thế, liền có thể nhìn ra vị Trung tướng La Tu này ở đáy lòng các vị sĩ quan cấp tướng có địa vị cao hơn Đại tướng Aokiji. "A lạp lạp, La Tu tiên sinh, Sengoku nguyên soái, đến sớm thật a." Aokiji vào xong, trước tiên chào hỏi La Tu và Sengoku, sau đó gật đầu với các vị Trung tướng và Thiếu tướng, mới tự mình đi đến vị trí thuộc về hắn.

Theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều người tiến vào trong phòng họp.

Không ít Thiếu tướng Trung tướng, thậm chí Kizaru, Akainu, khi tiến vào trong phòng họp, người đầu tiên kính lễ hoặc hỏi thăm là La Tu.

Momousagi Gion và Tsuru hai người cũng không lâu sau đó đến phòng họp, tiểu Gion sau khi nhìn thấy La Tu, một cái bước xa trực tiếp lao đến bên cạnh La Tu, lại dính lấy ông.

Tuy rằng mới một ngày không gặp La Tu, nhưng đối với tiểu Gion, phảng phất như cách ba mùa thu.

Một ngày không thấy như cách ba thu, chính là tâm tình của cô hôm nay.

Người đến cuối cùng là Garp, tên này cũng không biết đi đâu chơi bời, mãi đến một phút cuối cùng trước khi cuộc họp bắt đầu mới vào.

Garp gãi gãi sau gáy, dưới ánh mắt La Tu cười gượng gạo ngồi ở bên kia Sengoku, sau đó cuộc họp chính thức bắt đầu.

Giai đoạn đầu cuộc họp đều là mấy chủ đề nhàm chán, ví dụ như nơi nào lại xuất hiện một tên tiểu hải tặc, vương quốc nào bị hải tặc công kích cần Hải quân đi chi viện.

Chương 100

Giai đoạn giữa cũng đều là mấy chuyện biến hóa cách cục thế giới.

La Tu đối với mấy cái này toàn bộ không cảm thấy hứng thú.

Ngay khi cuộc họp sắp kết thúc, Sengoku rốt cuộc nói đến một chủ đề La Tu tương đối hứng thú.

Chỉ thấy Sengoku buông bản thảo trên tay xuống, nghiêm túc nói: "Sáng sớm hôm nay tôi nhận được tin tức, căn cứ nghiên cứu Punk Hazard nằm ở Tân Thế Giới phát sinh sự kiện nổ bom khí độc, dẫn đến cả căn cứ nghiên cứu bị phá hủy, chủ mưu tạo thành sự kiện lần này là Caesar Clown đã bị bắt giữ, cần Bản bộ chúng ta phái ra một Trung tướng đi áp giải Caesar Clown về giam giữ tại Impel Down, không biết các vị ai nguyện ý tiếp nhận nhiệm vụ này." Nghe cái tên Caesar Clown, La Tu lập tức hứng thú.

Người khác có lẽ không biết tên này, nhưng La Tu hiểu rõ kịch bản lại vô cùng rõ ràng.

Tên này tuy thuộc về nhân viên nghiên cứu Hải quân, nhưng sau lưng lại qua lại với Thất Vũ Hải Doflamingo và Tứ Hoàng Kaido.

Tên này vì nghiên cứu Trái Ác Quỷ nhân tạo, cho nên đối với Doflamingo cũng như Kaido, hắn là nhân vật vô cùng quan trọng.

Nếu có thể nắm tên này trong tay, thì tương đương với nắm được điểm yếu của Doflamingo.

Như vậy, tại Hội nghị Thế giới, càng có nắm chắc để Ngũ Lão Tinh triệt tiêu danh hiệu Thất Vũ Hải của hắn.

Còn về phần Tứ Hoàng Kaido, ông không có nửa điểm sợ hãi.

Nghĩ đến đây, La Tu trực tiếp mở miệng nói: "Chiến Quốc tiểu tử, nhiệm vụ này giao cho ta đi, bất quá ta có một điều kiện." "Điều kiện?" Sengoku có chút bất ngờ nhìn La Tu, không nghĩ tới La Tu sẽ hứng thú với nhiệm vụ này.

La Tu nhìn Sengoku nghiêm túc nói: "Đợi Caesar giao tiếp đến tay ta xong, đừng vội thông báo người của Impel Down đến giao tiếp, cứ để hắn ở chỗ ta trước đã." "Để hắn ở chỗ thầy?" Sengoku càng kinh ngạc, không khỏi hỏi: "Thầy, thầy muốn một tên tử tù làm gì?" Theo Sengoku thấy, Caesar đối với La Tu căn bản hào vô dụng xứ.

Trên tình báo, Caesar chỉ là một nhà khoa học Hải quân dã tâm có chút bành trướng.

Bởi vì Vegapunk đá Caesar ra khỏi đội ngũ nghiên cứu, Caesar ghi hận trong lòng, từ đó dẫn phát sự kiện nổ bom khí độc.

Tên này sau khi gây ra vụ nổ, còn định đổ tội danh lên người Vegapunk.

Do uy lực bom khí độc quá lớn, trực tiếp phá hủy cả căn cứ nghiên cứu trên đảo Punk Hazard, lượng lớn tù phạm dùng cho thí nghiệm trên đảo vì vụ khí độc này mà tàn tật.

Cho nên Chi bộ Hải quân địa phương mới bắt giữ Caesar, để Bản bộ phái người đem hắn giam giữ tại Impel Down.

Một tên tính tình tàn nhẫn như vậy, La Tu muốn có tác dụng gì?

Hơn nữa, trên tình báo, tên Caesar này là năng lực giả Trái Ác Quỷ hệ Logia - Gasu Gasu no Mi (Trái Khí Gas), năng lực phi thường nguy hiểm.

La Tu cười cười, nói: "Được rồi Sengoku, ta muốn tên kia tự nhiên có dự tính của ta, ta giữ hắn cũng sẽ không giữ quá lâu đâu, đợi ta dùng xong tên kia, tự nhiên sẽ đem hắn tống vào ngục Impel Down.

Trong thời gian đó chỉ cần không đi thông báo là được rồi." Nếu để Sengoku biết, ông lấy Caesar đi đối phó Doflamingo, trong đó còn liên quan đến Tứ Hoàng Kaido, thậm chí ngay cả một vị Tứ Hoàng khác là Big Mom cũng có chút ít quan hệ với tên Caesar này, Sengoku khẳng định sẽ không để La Tu làm như vậy.

Cho nên La Tu cũng không có giải thích.

Thấy La Tu kiên trì như vậy, Sengoku thở dài một hơi, cuối cùng nói: "Thôi được, đã thầy có dự tính, vậy con cũng không hỏi nhiều nữa, bất quá cái tên Caesar kia có chút hung hiểm, thầy phải chú ý một chút." "Yên tâm đi, Chiến Quốc tiểu tử, còn không tin tưởng ta sao?" La Tu cười nói. "Chỗ này tôi đều có tình báo về Caesar, có cả phương thức liên hệ với căn cứ đang giam giữ Caesar hiện tại." Ngay khi Sengoku định đem tình báo và lệnh giao tiếp trên tay giao cho La Tu, chuẩn bị tuyên bố tan họp, Trung tướng Momonga bỗng nhiên đứng lên, mở miệng nói. "Sengoku nguyên soái, có thể phái tôi làm phó quan cho La Tu tiên sinh không, tôi muốn cùng La Tu tiên sinh đi Tân Thế Giới lịch luyện." "Lịch luyện?" Sengoku vừa chuẩn bị tuyên bố tan họp thì ngẩn người.

Hoàn toàn không nghĩ tới lúc này Momonga sẽ đứng ra như vậy.

Phải biết, Momonga hiện tại là tinh anh trong Trung tướng Bản bộ Hải quân rồi, luận thực lực, cả Tổng bộ Hải quân, ngoại trừ ba vị Đại tướng ra, cũng chỉ có cấp bậc như Garp mới có thể áp chế được Momonga một bậc.

Momonga trở thành Trung tướng đã mười năm, lịch duyệt và kinh nghiệm thực chiến cũng không phải người bình thường có thể so sánh.

Có một số nhiệm vụ khó khăn, phái một mình Momonga đi giải quyết, ông phi thường yên tâm.

Một gã Trung tướng như vậy, lại muốn đi theo La Tu thủ hạ lịch luyện?

Phải biết, bình thường chỉ khi Đại tướng chủ quan, mới có thể phái một gã Trung tướng làm phó thủ.

Nhưng La Tu cũng chỉ là quân hàm Trung tướng, phó quan hẳn là nên phái một Thiếu tướng mới phù hợp quy củ. "Đúng." Momonga trịnh trọng gật đầu, sau đó nhìn về phía La Tu cũng đang có chút bất ngờ, nói: "Từ khi tôi gia nhập Hải quân, đã nghe nói sự tích về La Tu tiên sinh, cho nên đối với La Tu tiên sinh vẫn luôn tương đối kính bội.

Đã lần này La Tu tiên sinh nhận nhiệm vụ, tôi muốn đi theo sau lưng La Tu tiên sinh, tiếp xúc nhiều với La Tu tiên sinh, lấy đó học tập kỹ xảo trên người La Tu tiên sinh.

Xin La Tu tiên sinh cho tôi một cơ hội!" La Tu vừa nghe câu nói của Momonga, trong nháy mắt đã minh bạch, thì ra tên nhóc này muốn để ông chỉ điểm, cho nên mới muốn làm phó quan của ông.

Nghĩ đến đây, La Tu trực tiếp giữ lại Sengoku đang định mở miệng, gật đầu với Momonga nói: "Đã như vậy, thế thì nhiệm vụ lần này do cậu làm phó thủ của ta đi." Vùng biển Tân Thế Giới kia, đối với Hải quân, có thể coi là nơi nguy hiểm nhất trên thế giới.

Bởi vì những hải tặc hung hãn nhất thế giới này, tuyệt đại bộ phận đều tụ tập tại vùng biển đó.

Có một tên nhóc kinh nghiệm lão luyện, thực lực không tệ như Momonga làm phó thủ, trên đường có thể đỡ đi không ít phiền toái.

Nói xong, La Tu lại nói với Sengoku: "Chiến Quốc tiểu tử cũng không cần phái binh sĩ và quân hạm cho ta nữa, ta trực tiếp dùng nhân thủ và quân hạm của nhóc Momonga là được rồi." Thấy La Tu nói vậy, Sengoku cũng gật đầu, nói: "Được rồi, vậy nhiệm vụ kiện này

giao cho hai người." Nghe lời của Sengoku, nội tâm Momonga dâng lên một tia kích động.

Rốt cuộc có thể cùng La Tu tiên sinh làm nhiệm vụ rồi!

Mấy ngày trước khoảnh khắc La Tu tiên sinh tại phòng họp bộc phát ra kinh thiên kiếm ý kia, khi mới gia nhập Hải quân, từ trong miệng thầy Zephyr nghe nói những chuyện liên quan đến La Tu tiên sinh chút chút tích tích...

Trung tướng Momonga hít sâu một hơi, kính lễ với La Tu và Sengoku nói: "Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!

Đảm bảo không phụ sự kỳ vọng của La Tu tiên sinh!" Nhìn Momonga một bộ dáng kích động như vậy, xung quanh có không ít Thiếu tướng và Trung tướng nội tâm âm thầm hối hận.

Mẹ nó, sao vừa rồi mình không đứng ra chứ?

Nếu so với Momonga đứng ra sớm một chút, cái công việc béo bở này chẳng phải là của mình rồi sao?

Hiện tại để Momonga chiếm một cái tiện nghi lớn như vậy.

Ai nha, tức thật đấy!

Đó là cơ hội có thể cùng La Tu tiên sinh cộng đồng chấp hành nhiệm vụ a!

Sengoku ngược lại có chút bất ngờ về phản ứng của Momonga, nhưng tịnh không biểu hiện ra, nói: "Đã như vậy, vậy thì cuộc họp hôm nay đến đây là kết thúc, mọi người tan họp." Nói xong, Sengoku liền dẫn đầu rời khỏi phòng họp.

La Tu ngược lại không động đậy, trong đầu thì đang suy nghĩ về chuyện của Caesar và Doflamingo.

Sau khi nhận nhiệm vụ, Trung tướng Momonga trở thành phó thủ

của La Tu trực tiếp đi đến trước mặt La Tu, kính lễ nói: "La Tu tiên sinh, chúng ta khi nào xuất phát." La Tu ngẩng đầu nhìn Momonga, bình thản nói: "Để thủ hạ của cậu chuẩn bị, sáng sớm mai chúng ta xuất phát." Nghe vậy, Momonga gật đầu, buông tay nói: "Vâng, La Tu tiên sinh, tôi đi phân phó xuống dưới." Nói xong, Momonga cũng không dừng lại lâu, trực tiếp rời khỏi phòng họp.

Nhưng không đợi La Tu đứng dậy, Gion người nghiêng một cái, trực tiếp ôm lấy vai La Tu, ngữ khí có chút ủy khuất nói: "La Tu tiên sinh, con cũng muốn đi cùng ngài..." La Tu vừa nghe lời này, tức thì bất đắc dĩ.

Con nha đầu này, lại nữa rồi... ...

Sáng sớm ngày thứ hai.

Tổng bộ Hải quân.

Trời vừa tờ mờ sáng, Momonga đã dẫn theo một ngàn bộ hạ xếp hàng ngay ngắn tại cảng khẩu chờ đợi.

Tuy rằng đã đứng ở cảng khẩu mười mấy phút, nhưng tất cả mọi người đều không có một câu oán hận, thậm chí ngay cả một tia bất mãn trong ánh mắt cũng không từng có.

Bao quát cả Momonga, các vị sĩ quan cấp Tá, cấp Úy cũng như hải binh bình thường, toàn bộ đứng thẳng tắp tại chỗ, ánh mắt kiên nghị.

Bởi vì người họ chờ đợi, là La Tu tiên sinh!

Vị truyền kỳ trong Hải quân!

Chương 101

Có thể cùng La Tu tiên sinh cùng nhau chấp hành nhiệm vụ, hưng phấn còn không kịp, sao có thể oán giận?

Phải biết, cơ hội này là do trưởng quan Trung tướng Momonga của bọn họ tranh thủ mãi mới được. "Đến rồi!" Bỗng nhiên, Momonga đứng ở phía trước nhất hai mắt sáng lên.

Chỉ thấy trong tầm mắt của ông, một lão nhân mặc trang phục hưu nhàn, đang dẫn theo hai người thanh niên rảo bước đi tới.

La Tu tiên sinh đến rồi!

Chỉ là... "Thằng nhãi này!

Hôm qua bảo ngủ sớm chút để dậy sớm, lại lén lút ăn khuya, giờ dậy muộn rồi đấy!" Lúc này, La Tu vừa đi về phía cảng khẩu, vừa giáo huấn Luffy.

Bộ dáng Luffy sưng vù như đầu heo, vẻ mặt ủy khuất. "Ông cố...

Con đói quá mà...

Ai bảo bữa tối hôm qua của con không được ăn no..." "Chưa ăn no?

Cậu đúng là thành heo rồi!" La Tu bất đắc dĩ.

Tên nhóc này thể chất và Garp năm đó quả thực giống nhau như đúc.

Tiêu hao bao nhiêu thể lực, thì phải bổ sung bấy nhiêu đồ ăn.

Tuy thể lực bổ sung nhanh, nhưng đồ ăn tiêu hao cũng nhanh a!

Nếu không phải vì Luffy tối qua lén lút tìm đồ ăn, ăn một mạch đến rạng sáng, dẫn đến ngủ quên, thì có thể sẽ đến muộn sao?

Khi sắp đến trước mặt đám người Momonga, La Tu rốt cuộc từ bỏ việc giáo huấn Luffy. "Kính lễ!" La Tu vừa mới đi vào, Trung tướng Momonga liền quát lớn một tiếng, đồng thời kính lễ hô to.

Sau đó một ngàn người cũng đều tề xoát xoát hướng La Tu chào theo nghi thức quân đội, biểu tình cung kính. "Khụ khụ." Đối mặt với chúng vị hải binh kính lễ, La Tu cũng đồng dạng đáp lễ, sau đó ho nhẹ một tiếng, nói: "Mọi người đều đông đủ rồi nhỉ, đã như vậy, chúng ta hiện tại xuất phát." "Vâng!

La Tu tiên sinh." Trung tướng Momonga cung kính đáp lại một câu, sau đó hô lớn với mọi người: "Tất cả đăng thuyền!

Chuẩn bị xuất phát!" Dứt lời, một ngàn người tề tề đi theo mười cái thang gỗ bắc lên quân hạm, đâu vào đấy đi lên quân hạm.

Bộ dáng huấn luyện nghiêm chỉnh, khiến La Tu có chút cảm thán.

Bất quá rất nhanh, La Tu liền thu hồi suy nghĩ. "Cũng may, con nha đầu kia không đi theo." Hôm qua, cái cô nhóc Gion kia nghe nói ông muốn xuất môn làm nhiệm vụ, sống chết đòi đi theo.

Phải tốn sức chín trâu hai hổ mới khuyên cô nàng về được.

Nha đầu này, bộ dáng cả ngày dính bên cạnh...

Lắc đầu, La Tu thu hồi tâm thần, quay đầu, phát hiện tất cả binh sĩ đã lên thuyền, mới nói với Zoro và Luffy hai tên nhóc: "Được rồi, chúng ta cũng lên thôi." Quân hạm tịnh không phải chiếc chiến đấu hạm Momonga thường dùng, mà là một chiếc vận tải hạm.

Dù sao đảo Marineford nằm ở nửa đầu Đại Hải Trình (Grand Line), muốn đi đến đảo Punk Hazard nằm ở vùng biển Tân Thế Giới phía sau, nhất định phải vượt qua Hồng Thổ Đại Lục (Red Line) mới được.

Lộ tuyến này chỉ có hai con đường, một là đi qua Đảo Người Cá

sâu một vạn mét dưới đáy biển, con đường còn lại thì thông qua Thánh địa Mariejois.

Con đường Đảo Người Cá vô cùng hung hiểm không nói, thời gian tiêu tốn cũng rất lâu, cho nên La Tu tự nhiên lựa chọn đi đường Thánh địa Mariejois.

Hôm qua Sengoku đã báo cáo với Chính phủ Thế giới chuyện ông muốn đi, cho nên sau khi đến Thánh địa Mariejois, tự nhiên sẽ có người tiếp dẫn, và sẽ chuẩn bị sẵn chiến đấu hạm ở bên kia Hồng Thổ Đại Lục.

Cái lợi của Hải quân là, muốn đi Tân Thế Giới, gọi điện thoại cho Chính phủ Thế giới là được, cũng không cần tốn tiền xin phép, cũng không cần tốn nhiều thời gian.

Bất quá, tuy đi đường Thánh địa Mariejois nhanh hơn một chút, không có bất kỳ tính nguy hiểm nào.

Nhưng khi La Tu đến mặt bên kia của Hồng Thổ Đại Lục, cũng đã là buổi chiều.

Dù sao đi đường Thánh địa Mariejois và đi Đảo Người Cá khoảng cách là như nhau, chỉ là bớt đi thời gian tráng màng tàu mà thôi.

Suốt dọc đường, tên dẫn đường do Chính phủ Thế giới phái tới cứ như người máy.

Ngoại trừ một số hạng mục chú ý ra, một câu nói nhảm cũng không có.

Chính phủ Thế giới cũng tuyệt không nhắc tới chuyện La Tu ẩu đả Thiên Long Nhân.

Vốn La Tu tưởng rằng Chính phủ Thế giới sẽ gây khó dễ ở trên đó, đánh tên Saint Wald (Ngõa Nhĩ Hi Khắc) kia không tìm thù, nhưng đánh Thiên Long Nhân, cũng coi như tương đương với đánh vào mặt

Chính phủ Thế giới rồi.

Nhưng đã Chính phủ Thế giới đều không nhắc, ông cũng không tự chuốc nhục, nhắc tới chuyện này.

Lên chiếc quân hạm mà Chính phủ Thế giới chuẩn bị sẵn, La Tu và Momonga cùng các binh sĩ Hải quân cũng không nói nhảm, trực tiếp lái quân hạm rời đi.

Khi đám người La Tu đi rồi, từ cảng khẩu hướng lên một vạn mét, trên đỉnh Hồng Thổ Đại Lục, trong Thánh địa Mariejois.

Tại phòng họp của Ngũ Lão Tinh, năm người đứng đầu quyền lực của Chính phủ Thế giới tư thế khác nhau, hoặc ngồi, hoặc đứng.

Ánh mắt bọn họ toàn bộ tập trung vào cái màn hình do Ốc sên truyền tin hình ảnh chiếu ra trước mặt.

Trên màn hình đang phát chính là hình ảnh mấy người La Tu lên thuyền.

Lúc này đây, mấy người Ngũ Lão Tinh đang nhìn chằm chằm La Tu trên màn hình, thảo luận. "Đây là kẻ đã đánh Saint Wald mấy ngày trước, La Tu sao?" "Nhìn bộ dáng hắn bình bình vô kỳ, hình như không có gì đặc thù a." "Trên tình báo hắn hiện tại đã một trăm tuổi rồi, là hải binh gia nhập Hải quân cùng thời kỳ với Kong, khi Garp và Sengoku cũng như Tsuru vừa gia nhập Hải quân, đã nhận ba người làm đệ tử, chỉ đạo không ít người, trước khi về hưu, được người ta xưng là Hải quân Giáo phụ." "Nhưng gia nhập Hải quân nhiều năm như vậy, lại không làm ra được nghiệp tích gì xuất sắc, thành tích phi thường bình đạm." "Một lão già thành tinh như vậy, lại có gan đánh Quý tộc Thế giới, vậy khẳng định là có lo lắng." "Nhìn thái độ cung kính của Trung tướng Momonga đối với La Tu chưa?

Tên Momonga này và La Tu trước đó cũng không có giao lưu gì."

"Có thể khiến một gã Tinh anh Trung tướng bản bộ cung kính như thế, người này không đơn giản a..." "Sau này phải chú ý kỹ tên này, người này ở trong Hải quân, sẽ ảnh hưởng đến sự chưởng khống của chúng ta đối với Hải quân." "Nói đúng..." La Tu đang giương buồm ra khơi tịnh không biết, mình đã bị Ngũ Lão Tinh nghiên cứu một phen.

Hiện tại ông đang ung dung vừa uống rượu, vừa hóng gió biển, hướng về nơi giam giữ chủ mưu sự kiện nổ Punk Hazard, Caesar, tại Chi bộ Hải quân mà đi. ...

Cùng thời khắc đó.

Tân Thế Giới, Cung điện Vương quốc Dressrosa.

Quốc vương Dressrosa, Thất Vũ Hải Doflamingo đang cầm một phong thư, sắc mặt phi thường khó coi. "Caesar, tên khốn đó, lại dám làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy sao?!" Doflamingo sắc mặt âm trầm như nước, bộ dạng cực kỳ dọa người.

Trong thư viết chính là tin tức Caesar sau khi kích nổ bom khí độc đã bị Hải quân bắt giữ. "Doffy, tôi... tôi...

Caesar sắp bị bắt rồi, vậy nguyên liệu chế tạo Trái Ác Quỷ của chúng ta phải làm sao?" Bên cạnh Doflamingo, Trebol - một trong những Cán bộ tối cao của gia tộc Donquixote, ghé sát vào người Doflamingo lên tiếng. "Không được, phải cứu tên đó ra, nếu không thì phía Kaido sẽ không có cách nào ăn nói." Doflamingo đấm mạnh xuống bàn.

Chương 102

Kể từ khi thu hồi vương quốc Dressrosa và có được danh hiệu Thất Vũ Hải, bề ngoài hắn là quốc vương Dressrosa, nhưng trong bóng tối, hắn là thủ lĩnh thế giới ngầm với biệt danh JOKER.

Hiện tại Doflamingo vừa có bối cảnh chính phủ thế giới, vừa là một trùm tà ác thế giới ngầm.

Dựa vào quyền thế và địa vị, hắn có thể ăn sạch cả hai phe hắc bạch ở Tân Thế Giới.

Trong các giao dịch phi pháp của thế lực bóng tối dưới trướng hắn, có một hạng mục hợp tác với Kaido: buôn bán Trái Ác Quỷ nhân tạo.

Nguyên liệu "SAD" để làm ra Trái Ác Quỷ nhân tạo "SMILE" chính là do Caesar chế tạo.

Hiện tại Caesar bị Hải quân bắt, mất đi nguyên liệu thì chế tạo Trái Ác Quỷ kiểu gì?

Nếu không thể tiếp tục cung cấp Trái Ác Quỷ nhân tạo cho Kaido, cơn thịnh nộ của Kaido hiện tại hắn không thể gánh nổi!

Đôi mắt ẩn sau cặp kính râm khẽ híp lại, Doflamingo trầm mặc một hồi rồi nói: "Hiện tại tên đó đang bị giam ở căn cứ chi bộ G9, với tội hành đã phạm phải, Hải quân Bản bộ chắc chắn sẽ phái người áp giải hắn vào Impel Down.

Phải cứu Caesar ra trước khi người của Hải quân Bản bộ đến." "Vậy Doffy, tôi... tôi... phái ai đi cứu tên đó đây?" Trebol hỏi.

Trầm tư một lát, Doflamingo tiếp tục: "Một chi bộ Hải quân ở Tân Thế Giới, chiến lực cao nhất cũng chỉ là một Trung tướng chi bộ.

Phái Diamante đi đi, cộng thêm cả Monet nữa.

Nhớ kỹ, tốc độ nhất định phải nhanh." Doflamingo không biết Hải quân Bản bộ sẽ phái ai áp giải Caesar, nhưng để cho an toàn, hắn phái ra Cán bộ tối cao Diamante cùng cán bộ Monet. "Được rồi Doffy, tôi đi làm ngay đây." Trebol nghe vậy liền rảo bước ra khỏi phòng.

Đợi Trebol đi khỏi, Doflamingo đứng bên cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống toàn bộ vương quốc Dressrosa, mắt khẽ híp lại.

Không ai có thể ngăn cản hắn trở thành người quyền lực nhất thế giới này.

Vua Hải Tặc!

Không lâu sau, bỗng nhiên có một người bước nhanh tới, sau khi gõ cửa đi vào liền đến thẳng bên cạnh Doflamingo báo cáo: "Thiếu chủ, vừa nhận được tin tức, người Hải quân Bản bộ phái đi áp giải Caesar là...

Hải quân Giáo phụ La Tu, người vừa khôi phục quân hàm Trung tướng cách đây không lâu." "Hải quân Giáo phụ...

La Tu?" Doflamingo nghe thấy cái tên này, mày nhíu lại, khóe miệng lẩm bẩm: "Là lão già đó sao..." Khoảnh khắc này, Doflamingo nhớ lại lúc trước hắn đặc biệt đến Hải quân Bản bộ, cuối cùng cũng như nguyện gặp được lão già đó.

Người đã đánh bại Đệ nhất Đại kiếm hào thế giới Dracule Mihawk.

Hải quân Giáo phụ, La Tu.

Hiện tại, hắn vẫn nhớ rõ những lời La Tu nói: "Thất Vũ Hải thái bình quá lâu rồi, thân phận Thiên Long Nhân cũng không có tác dụng đâu..." "Lão già này!" Trong phòng, Doflamingo nhíu mày thật sâu, hai nắm đấm siết chặt, sắc mặt vặn vẹo, một luồng Bá Vương sắc Haki

mạnh mẽ bùng phát từ người hắn! "Nói với Trebol, bảo hắn phái thêm cả Dellinger và Lao G đi nữa." Bất kỳ kẻ nào ngạo mạn trước mặt hắn đều phải trả giá đắt! "Một Cán bộ tối cao, cộng thêm ba cán bộ...

Chẳng lẽ còn không giải quyết được?!" ...

Thời gian trôi qua, một ngày sau.

Tại một vùng biển ở Tân Thế Giới.

Một chiếc quân hạm đang chạy với tốc độ cao nhất trên biển.

Lúc này, trên boong tàu phía trước, La Tu đang nằm trên ghế mây, nhàn nhã thưởng thức rượu ngon, thỉnh thoảng rít một hơi thuốc, biểu cảm thoải mái nhìn về phía trước.

Trước mặt ông, Trung tướng Momonga đang duy trì tư thế chiến đấu, ánh mắt nghiêm túc nhìn Zoro đối diện.

Các binh sĩ hải quân trên boong tản ra sát mép thuyền, ánh mắt sáng rực theo dõi trận so tài này.

Bỗng nhiên, Zoro tìm được cơ hội, lao mạnh về phía Momonga.

Tốc độ của Zoro rất nhanh, trong mắt hải binh giống như một bóng xanh lướt qua.

Thấy Zoro lao tới, Momonga không chút do dự vung kiếm lên nghênh đón.

Keng keng keng!!!

Tiếng kim loại va chạm vang lên, hai người sau một loạt chiêu thức đối đầu liền đồng loạt lùi lại phía sau.

Sau khi tách ra, Momonga nhìn Zoro đang thở hồng hộc trước mặt, thần tình ngưng trọng.

Tuy trong trận đấu này ông luôn chiếm thượng phong tuyệt đối,

nhưng trong lòng Momonga lại có chút kinh ngạc.

Zoro tuổi còn trẻ như vậy nhưng kiếm chiêu lại cực kỳ tinh diệu.

Bất luận là góc độ hay sức mạnh đều vừa đúng chỗ, mỗi lần đều có thể công kích từ một góc độ cực kỳ xảo quyệt.

Ông chiếm thượng phong lâu như vậy, phần lớn nguyên nhân là do kinh nghiệm chiến đấu vượt xa Zoro.

Trước đó Momonga có nghe nói, tên nhóc Zoro này còn chưa được tính là đệ tử chính thức của La Tu tiên sinh.

La Tu tiên sinh đem Zoro theo bên người hoàn toàn là vì lúc ở Đông Hải đã hứa chỉ điểm cho cậu ta vài chiêu mà thôi.

Chỉ mới được chỉ điểm vài chiêu mà thực lực của Zoro đã mạnh đến mức này!

Nghĩ đến đây, sự kính bội của Momonga đối với La Tu càng sâu sắc hơn.

Ông có thể cảm nhận được, sau này khi Zoro trưởng thành, chắc chắn sẽ không phải kẻ vô danh trên biển khơi.

Phải biết rằng, thầy của ông là Zephyr năm xưa cũng là ký danh đệ tử của La Tu tiên sinh. "Không biết lần xuất hải này, mình có thể được La Tu tiên sinh chỉ điểm hay không." Ánh mắt nhìn về phía La Tu, trong mắt Momonga hiện lên một tia nhiệt huyết.

Nhưng rất nhanh ông lại thu hồi ánh mắt, vì Zoro lại lao tới tấn công. "Không thể thua tiểu tử này được a." Cười toét miệng, Momonga cũng lao lên! ...

Thời gian chậm rãi trôi qua, một giờ sau.

La Tu đang nằm trên ghế mây bỗng nhiên đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía chính diện quân hạm.

Ở hướng đó, một hòn đảo tựa hồ ẩn hiện trên mặt biển.

Mục đích chuyến đi lần này cuối cùng cũng sắp đến.

Caesar Clown - kẻ có liên hệ với Doflamingo, Tứ hoàng Kaido và cả Tứ hoàng Big Mom, đang bị giam giữ trên hòn đảo này.

Quân hạm từ từ cập bến hòn đảo có chi bộ G9.

La Tu đi đầu bước xuống quân hạm, Momonga theo sát phía sau.

Vừa bước xuống, Trung tướng Samson - chỉ huy tối cao chi bộ G9 đã đợi sẵn ở cảng, lập tức dẫn theo một đội hải binh kính chào La Tu và Momonga.

Chương 103

"Trung tướng La Tu!

Trung tướng Momonga!" "Ừ." La Tu đi đầu gật gật đầu, đơn giản đáp lễ, Momonga cũng vậy.

Tuy ba người cùng quân hàm, nhưng đẳng cấp của Trung tướng Bản bộ lại cao hơn Tướng lĩnh chi bộ một bậc, đây cũng là nguyên nhân Samson phải kính lễ trước.

Bất quá, nếu chỉ là cấp bậc Trung tướng tinh anh như Momonga thì không đáng để Samson cung kính như vậy.

Nguyên nhân khiến hắn cung kính, thậm chí trong lòng còn có chút kích động, hoàn toàn là vì người chủ quản nhiệm vụ áp giải lần này là La Tu trong truyền thuyết!

Chuyện La Tu và Kong so tài ở sân huấn luyện cách đây không lâu hắn cũng đã nghe nói.

Lão nhân trước mắt nhìn không có gì nổi bật, không có bất kỳ uy thế nào, thậm chí trông còn hiền lành dễ gần, lại là cường giả đỉnh phong có thể đánh ngang tay với Tổng soái toàn quân Chính phủ thế giới hiện nay!

Trong lòng Samson, La Tu sớm đã là tồn tại cùng đẳng cấp với Hải quân Anh hùng Garp hay Hải quân Nguyên soái Sengoku, thậm chí vì là thầy của họ nên địa vị còn cao hơn một chút!

Được tiếp xúc La Tu ở cự ly gần như vậy, tâm tình Trung tướng Samson kích động, sau khi thấy La Tu gật đầu, hắn bỏ tay phải xuống, có chút xúc động nói: "Trung tướng La Tu, Trung tướng Momonga, đi đường vất vả rồi, tôi đã bảo binh sĩ chuẩn bị cơm nước để bổ sung

thể lực." La Tu nghe vậy, rít một hơi thuốc rồi cười nói: "Khoan hẵng vội ăn cơm, mời Trung tướng Samson dẫn ta đi xem phạm nhân trước đã." Thế lực liên quan đến Caesar thực sự quá nhiều, bất luận là Doflamingo, Kaido hay Big Mom, bất kỳ thế lực nào trong ba bên đó muốn cướp người thì cái căn cứ này không ai cản nổi.

La Tu chuyên môn đến vì Caesar, không thể để chuyện đó xảy ra. "Vâng!

Trung tướng La Tu." Samson nghe vậy lập tức cung kính kính lễ đáp: "Mời Trung tướng La Tu đi theo tôi." La Tu gật đầu, sau đó bảo Trung tướng Momonga phân phó thuộc hạ đi an bài binh sĩ nghỉ ngơi, rồi đi theo Samson hướng về phía nhà lao căn cứ. "Trung tướng La Tu, Trung tướng Momonga, Caesar - chủ mưu vụ nổ khí độc ở đảo Punk Hazard, đang bị giam ở nơi sâu nhất trong nhà lao căn cứ.

Vì quan hệ trọng đại, tôi đã phái trọng binh canh gác, tuyệt đối không thể để tên đó trốn thoát." Sau khi vào nhà lao, Samson vừa dẫn đường vừa cung kính giới thiệu.

La Tu nghe vậy biểu tình không đổi, nhưng trong lòng lại lắc đầu.

Nếu Caesar chỉ là một nhà khoa học điên thì một căn cứ chi bộ có lẽ giam giữ được.

Nhưng kẻ đứng sau Caesar so với Samson thì mạnh hơn quá nhiều.

Trong nguyên tác, Caesar cũng không chỉ một lần đào tẩu, cuối cùng trốn đến đảo Punk Hazard tiếp tục những thí nghiệm điên cuồng vô nhân đạo đó.

Xuyên qua lớp lớp trọng binh canh gác, dưới sự dẫn đường của Samson, La Tu và Momonga cuối cùng cũng nhìn thấy nơi giam giữ Caesar. "Trung tướng La Tu, phòng giam phía trước chính là nơi giam giữ Caesar." Trung tướng Samson chỉ vào phòng giam cách đó không

xa, vẻ mặt tự tin bảo đảm: "Đường vào phòng giam này chỉ có một, toàn bộ phòng giam được chế tạo từ đá Hải lâu, phạm nhân cũng bị tôi còng tay bằng đá Hải lâu.

Canh giữ ở đây toàn bộ là binh sĩ tinh anh của căn cứ tôi, cho nên tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì." Nhưng La Tu nhìn phòng giam trước mắt lại nhíu mày thật sâu.

Samson thấy phản ứng này của La Tu, không biết vì sao nội tâm bỗng dưng bất an. "Mời Trung tướng La Tu theo tôi." Nén sự bất an trong lòng, Samson dẫn La Tu và Momonga bước nhanh về phía nhà giam đó.

Thế nhưng, khi đến trước phòng giam, nhìn cảnh tượng bên trong, cả người hắn ngây ra, trên mặt hiện lên vẻ hãi nhiên, không thể tin nổi lẩm bẩm: "Không đúng...

Caesar đâu!

Tôi rõ ràng đích thân nhốt hắn vào phòng giam này, người đâu rồi?" Lúc này, toàn bộ phòng giam trống trơn, làm gì có bóng dáng Caesar?!

Samson vẻ mặt không tin, ánh mắt lục soát mọi ngóc ngách phòng giam, suýt nữa thì chui cả đầu vào trong. "Quả nhiên bị cướp đi rồi sao..." La Tu cũng không ngạc nhiên, Caesar quan trọng như vậy, mấy thế lực kia sao có thể mặc kệ hắn bị nhốt ở đây.

Chỉ là, rốt cuộc ai đã cướp Caesar đi? "La Tu tiên sinh." Thấy La Tu bình tĩnh, Trung tướng Momonga nhíu mày, có chút lo lắng nói.

La Tu bình tĩnh lắc đầu, sau đó nhắm mắt lại, trong nháy mắt tiến vào Tiên Nhân Hình Thức (Sage Mode).

Sau đó Kenbunshoku Haki (Haki Quan sát) tản ra, chỉ trong nháy mắt liền bao phủ toàn bộ hòn đảo!

Trước phòng giam, khi Samson nhìn thấy xích sắt treo hờ trên cửa lao đã bị phá hoại, trong lòng rốt cuộc thừa nhận sự thật.

Caesar...

đã trốn thoát!

Lập tức, Samson tâm như tro tàn.

Chuyện La Tu tiên sinh coi trọng như vậy mà hắn cũng làm không xong...

Samson chuẩn bị thỉnh tội quay đầu lại, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng của La Tu thì ngẩn người.

Giờ khắc này, La Tu nhắm hai mắt, trong mắt Samson dường như biến thành một người khác.

Nhìn bộ dáng này của La Tu, lời thỉnh tội bên miệng hắn lại không thốt ra được.

Trong lòng không tự chủ dâng lên một nỗi kính sợ, không dám quấy rầy La Tu.

Bỗng nhiên, La Tu mở bừng mắt, nghiêm túc nói: "Samson, Momonga, hiện tại lập tức dẫn người đến khu rừng phía chính Bắc hòn đảo, cách đây ba ngàn mét." "Rừng cây phía chính Bắc hòn đảo?" Nghe địa điểm La Tu báo, Trung tướng Samson chưa kịp phản ứng thì đã thấy La Tu vút một tiếng biến mất tại chỗ. "Không... không thấy nữa?" Samson trong nháy mắt sững sờ.

Nhưng lời của Momonga khiến hắn lập tức hoàn hồn. "Trung tướng Samson, đừng ngẩn ra đó nữa, chúng ta mau đuổi theo thôi." "Vâng!

Trung tướng Momonga." Nghe lời Momonga, Samson đáp một tiếng rồi dùng tốc độ nhanh nhất bình sinh rời khỏi nhà lao.

Bên kia, La Tu rời khỏi căn cứ hải quân, dùng một tốc độ không thể tin nổi lao về phía khu rừng phía Bắc.

Lúc này trong rừng cây đang có hai bóng người điên cuồng chạy trốn.

Một trong số đó chính là mục tiêu lần này của La Tu tại Tân Thế Giới: nhà khoa học điên Caesar Clown. ...

Trong rừng cây, hai bóng người đang nhanh chóng chạy trốn về phía bờ biển.

Caesar Clown với mái tóc tím sẫm và hai cái sừng dê trên đầu đã hóa thân thể thành một luồng khí ga, lợi dụng năng lực Trái Ác Quỷ bay lơ lửng giữa không trung như khinh khí cầu, tốc độ chạy trốn cực nhanh.

Giờ khắc này, đào thoát khỏi nhà lao căn cứ G9, trên mặt Caesar lại tràn ngập nụ cười, nói với đứa trẻ bên cạnh giọng cười hi hi: "Shurorororo, Dellinger, ta biết JOKER sẽ không bỏ rơi ta mà.

Có thể hợp tác với JOKER, ta cảm thấy rất vinh hạnh a..." Dellinger - một đứa trẻ chưa đến mười ba tuổi, liếc Caesar một cái, lộ ra hàm răng sắc nhọn rợn người, nói: "Y nha, Caesar, ngươi có biết Thiếu chủ lần này phẫn nộ thế nào không?

Tên khốn ngươi rõ ràng biết mình quan trọng thế nào đối với sự nghiệp của Thiếu chủ, vì sao lại làm ra chuyện này?

Nếu bị Hải quân trực tiếp đưa vào Impel Down giam giữ, lúc đó thì ngay cả Thiếu chủ cũng không cứu được ngươi đâu." Tuy Dellinger chỉ mới mười hai tuổi, chân đi một đôi giày cao gót mười cm, nhưng không thể coi thường hắn.

Hắn là con lai giữa nhân loại và tộc Người Cá, mang một nửa huyết thống Người Cá Chọi (Fighting Fish), năng lực không phải

người thường có thể so sánh.

Nhìn đôi sừng Cá Chọi trên đầu và hàm răng sắc nhọn là biết không dễ chọc.

Tuy Caesar sau khi nguyên tố hóa dùng năng lực bay cực nhanh, nhưng tốc độ của Dellinger cũng không hề chậm. "Shurorororo, Dellinger, ngươi coi thường ta sao?

Chương 104

Ta chính là Caesar Clown a, ta muốn đi thì cái nhà tù rách nát đó sao giam được ta?" Caesar làm ra vẻ tự phụ.

Thân là thành viên đội nghiên cứu khoa học Hải quân, hắn đương nhiên biết sự khủng bố của Impel Down.

Đó là một trong ba cơ quan lớn của Chính phủ thế giới, nhà tù lớn nhất thế giới, nằm dưới biển sâu trong Vành Đai Tĩnh Lặng.

Impel Down xây dựng tám trăm năm, cũng chỉ có hơn mười năm trước một mình Sư Tử Vàng vượt ngục thành công.

Bất quá, Caesar lại tự tin trước khi bị nhốt vào Impel Down hắn có thể thành công thoát khỏi tay Hải quân. "Được rồi, đừng ở đây chém gió nữa, đợi chúng ta rời khỏi đây rồi hãy chém gió tiếp, ta nghe nói người áp giải lần này là Giáo phụ La Tu lừng lẫy trong Hải quân đấy." Dellinger tuy cười hi hi nhưng trong mắt lại có một tia ngưng trọng. "Giáo phụ La Tu?

Cái lão già bất tử đó à?" Caesar nghe thấy tên này thì cười lạnh một tiếng: "Lão già đó thực lực bình thường thôi, có gì đáng sợ?

Cũng chỉ là tư cách lịch duyệt già hơn một chút mà thôi." Caesar gia nhập đội nghiên cứu khoa học Hải quân cũng từng nghe qua cái tên này.

Tuy cách đây không lâu lão già đó đánh Thiên Long Nhân mà không bị Chính phủ thế giới truy cứu khiến hắn có chút ngạc nhiên, nhưng trong mắt Caesar, La Tu tối đa chỉ là một lão bất tử ỷ già lên mặt, không có gì đặc biệt.

Ngược lại ba đệ tử của lão thì có chút khủng bố. "Hừ, thực lực

bình thường?" Dellinger lắc đầu cười lạnh: "Ta thấy ngươi ở cùng Vegapunk đến lú lẫn rồi, ngay cả chuyện kia cũng chưa nghe sao?" "Chuyện kia?" Caesar có chút khó hiểu. "Mấy ngày trước, La Tu và Kong đã so tài một trận ở Hải quân Bản bộ, đánh ngang tay." Dellinger chậm rãi nói. "Kong?

Ngang tay?" Nghe câu này, đồng tử Caesar co rút mạnh.

Cái tên Kong này tuy đã rút lui khỏi biển khơi mười mấy năm, nhưng vào hai mươi năm trước, đó là sự tồn tại lừng lẫy khắp đại hải.

Hải quân Nguyên soái, kẻ khủng bố từng đơn đấu với Redfield (Hồng Bá Tước).

Cái tên La Tu kia có thể đánh ngang tay với Kong?! "Không thể nào?

Chẳng lẽ Kong nương tay?" Caesar cũng biết Kong và La Tu thuộc cùng thời kỳ Hải quân, quan hệ hai người phi thường, so tài có chút nương tay là bình thường. "Nương tay?" Dellinger lại cười lạnh: "Ngươi có biết không, dư âm trận chiến ngay cả Thiếu tướng Hải quân cũng không chịu nổi, Hải quân cấp tá trở xuống trực tiếp bị chấn ngất, cả hòn đảo Marineford đều rung chuyển mấy cái, ngươi cảm thấy Kong đang nương tay?

Hay là ngươi cho rằng Kong đang đập đất chơi?" "Hải quân Thiếu tướng cũng không chịu nổi?

Cả hòn đảo Marineford rung chuyển?

Ngươi không đùa ta chứ?" Caesar Clown nghe câu này sắc mặt rốt cuộc thay đổi, không thể tin nổi nói. "Nếu ngươi cho rằng ta đang nói đùa lừa ngươi thì có thể ở lại đây chờ bị áp giải..." Dellinger nhún vai. "Thôi đi..." Nghe lời Dellinger, Caesar rụt cổ, trực tiếp nhận túng.

Tuy là người ăn trái Logia Gasu Gasu no Mi (Khí Gas), nhưng năng lực chiến đấu cá nhân cũng không quá mạnh, đối mặt với kẻ có thể đánh ngang tay với Kong, hắn không tự tin có thể thoát khỏi tay lão già đó. "Gay go!" Ngay lúc này, Dellinger đang chạy như điên bỗng biến sắc, hai tay bắt chéo trước ngực tạo tư thế phòng thủ. "Sao vậy?" Caesar nghe tiếng quát khẽ của Dellinger thì đầy mặt nghi hoặc.

Nhưng ngay sau đó, hắn thấy một cái chân lông lá thô tráng thình lình xuất hiện, với tốc độ căn bản không nhìn rõ, tung một cú đá quét vào Dellinger.

Oanh một tiếng, Dellinger đang trong trạng thái chạy nhanh trực tiếp bị cú đá quét trúng, giống như quả bóng da bị ván gỗ quất bay, biến thành một cái bóng đen bay ngược ra ngoài, cuối cùng ầm ầm nện xuống đất, bụi mù tứ tung.

Chưa đợi Caesar phản ứng, hắn thấy cái chân to đó không ngừng phóng đại trong tầm mắt, cuối cùng đạp mạnh lên ngực hắn.

Đang ở trạng thái Logia lơ lửng giữa không trung, Caesar chỉ cảm thấy ngực bị một cái búa tạ ngàn cân nện trúng.

Oanh, hắn bị đạp lún sâu xuống mặt đất.

Giờ khắc này, Caesar cảm giác cả lồng ngực như bị đạp nát, cuồng phun một ngụm máu tươi, ho khan dữ dội. "Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, là người của gia tộc Donquixote." Một giọng nói bình thản truyền đến.

Caesar trừng to mắt, nỗ lực nhìn lên, liền thấy một lão già mặc áo sơ mi hoa và quần đùi hoa đang giẫm một chân lên ngực hắn, vẻ mặt bình tĩnh nhìn về hướng Dellinger bị đá bay.

Lão già tóc hoa râm này lẩm bẩm một câu, rồi cúi đầu cười nhẹ với hắn, chậm rãi nhả ra một ngụm khói dày: "Caesar Clown?" Khi

Caesar nhìn rõ dung mạo lão già này, trong lòng thót một cái, một luồng khí lạnh xông thẳng lên não.

Giờ khắc này, Caesar chỉ thấy da đầu tê dại, môi run rẩy: "Hải quân Giáo phụ...

La Tu?" ...

Bị La Tu giẫm dưới chân, trong nháy mắt vô số cảm xúc tiêu cực từ đáy lòng Caesar nổi lên.

Kinh bố, sợ hãi, kinh hãi, hoảng sợ...

Vừa mới thảo luận về lão già này với Dellinger xong, mới vượt ngục được bao lâu đã bị đuổi kịp rồi?!

Hơn nữa còn biết rõ phương hướng chạy trốn?!

Cái chân La Tu đạp lên ngực khiến Caesar cảm thấy như có ngọn núi đè lên người, áp lực đến mức không thở nổi.

Muốn nguyên tố hóa thân thể cũng không làm được. "Caesar Clown, ngươi đối với ta có tác dụng không nhỏ, ta sẽ không để ngươi chạy thoát đâu." La Tu rít một hơi thuốc, phả nhẹ vào mặt Caesar cười nói.

Nhưng câu nói bình thản này lọt vào tai Caesar lại khiến hắn vô cùng sợ hãi.

Trên mặt nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, Caesar vô lực đáp: "Đại...

đại gia, tiểu... tiểu nhân chỉ là một nhà khoa học nhỏ bé, thực lực thấp kém, không bằng một nửa Vegapunk, ngài... ngài đi tìm Vegapunk đi." Caesar tưởng La Tu tìm hắn là vì nhìn trúng năng lực nghiên cứu khoa học.

Thế nên Caesar lôi cả Vegapunk mà hắn ghét nhất ra, đủ thấy cú

đá của La Tu đã tạo thành bóng ma tâm lý lớn thế nào đối với hắn. "Vegapunk?" La Tu liếc tên này một cái, ung dung nói: "Ta tìm tên đó làm gì?" "Hả?" Lời chưa dứt, La Tu khẽ ồ một tiếng, ánh mắt chuyển sang hướng Dellinger bị đá bay, biểu tình có chút ngạc nhiên. "Ngạnh kháng cú đá đó của ta sao?" Trong tầm mắt La Tu, Dellinger chậm rãi từ trong rừng đi ra, tuy bộ dạng có chút chật vật nhưng trên người không có vết thương nào, ngược lại còn tỏ ra tinh thần phấn chấn, thậm chí khóe miệng còn nhếch lên nụ cười giễu cợt, dù lấy tay che miệng nhưng vẫn thấy rõ ràng. "Y nha, thật không hổ là Hải quân Giáo phụ, người đàn ông đánh ngang tay với Kong, sức mạnh cú đá này thật mạnh nha." Dellinger che miệng cười nói, nhưng trên mặt không có nửa điểm sợ hãi, ngược lại vì nụ cười nhe ra hàm răng sắc nhọn khiến người ta lạnh sống lưng.

Thấy Dellinger làm bộ như không có việc gì, La Tu ngạc nhiên nói: "Chậc chậc chậc, thật không hổ là kẻ mang một nửa dòng máu Người Cá, tố chất thân thể mạnh hơn người thường nhiều." Bất quá La Tu cũng không quá ngạc nhiên, cú đá vừa rồi tuy thế công khủng bố nhưng ông không dùng Busoshoku Haki (Haki Vũ trang), cho nên Dellinger mới có thể thản nhiên đứng dậy như vậy.

Nếu cú đó dùng Haki Vũ trang, e là tiểu tử này cười không nổi đâu. "Y nha, Trung tướng La Tu, xin hãy giao Caesar dưới chân ngài cho tôi, nếu không thì tôi không có cách nào ăn nói với Thiếu chủ nha." Dellinger liếc nhìn Caesar đang thoi thóp dưới chân La Tu, cười nói: "Nếu không thể đưa Caesar về, tôi không cách nào giao đãi với Thiếu chủ được.

Nói đến đây, Dellinger ý vị thâm trường nhìn La Tu: "Với thân phận Trung tướng La Tu, chắc hẳn biết rõ Thiếu chủ nhà tôi là ai chứ?" "Giao đãi với Thiếu chủ nhà ngươi?" La Tu nghe vậy, rít một hơi thuốc cười nói: "Xin lỗi nhé, đừng nói là ngươi, cho dù

Doflamingo đích thân đến đây cũng vô dụng thôi.

Đúng rồi, Thiếu chủ nhà ngươi không nói với ngươi sao?

Chương 105

Cái thân phận Thất Vũ Hải và Thiên Long Nhân đó đối với ta không có nửa điểm tác dụng đâu." "..." Nghe La Tu nói vậy, Dellinger híp mắt, cũng không tức giận, chỉ kỳ quái là La Tu đã phát hiện ra những người khác. "Nếu Trung tướng La Tu đã phát hiện ra tôi rồi thì tôi cũng không giấu đầu lòi đuôi nữa." Đúng lúc này, một giọng nói âm lãnh truyền đến.

Nhìn theo hướng phát ra âm thanh, liền thấy một người đàn ông đội mũ vành lông, trên mặt có hai vệt sơn, khoác áo choàng đỏ, ăn mặc kiểu thổ dân bước ra.

Người này dáng người cao gầy, vẻ mặt cười lạnh.

Bên cạnh hắn là một lão già mặc đồ bó sát, cơ bắp cuồn cuộn, thậm chí còn nổi gân xanh, đầu trọc lốc.

Bên kia là một người phụ nữ tóc xanh lục, dáng người cao ráo.

Ba người này chính là nguyên nhân khiến Dellinger không sợ La Tu. "Diamante?

Diamante mau cứu tôi!" Thấy ba người xuất hiện, trong mắt Caesar hiện lên tia hy vọng, dùng hết sức bình sinh gào lên.

Nghe tiếng Caesar, Diamante cũng không nhìn hắn mà cứ chằm chằm vào La Tu, cười nói: "Trung tướng La Tu, tôi biết ngài thực lực rất mạnh, nhưng tên dưới chân ngài là người Thiếu chủ tôi đích thân muốn bảo vệ, nếu không đưa hắn về, tôi không cách nào ăn nói với Thiếu chủ a..." Tuy mặt mang nụ cười nhưng trên người Diamante lại tản mát ra sát ý băng hàn.

Ý đồ của hắn rất rõ ràng.

Ngươi giao Caesar cho ta thì nước sông không phạm nước giếng.

Nhưng nếu không giao...

đừng trách ta không khách khí.

Bởi vì là Cán bộ tối cao gia tộc Donquixote, Diamante!

Vì hoàn thành sự tình Thiếu chủ Doflamingo giao phó, hắn có thể không tiếc bất cứ giá nào!

Sắc mặt La Tu không hề vì sự xuất hiện của nhóm Diamante mà thay đổi, vẫn cười nói: "Ta vừa nói rồi, đừng nói là ngươi, Doflamingo có mang cả gia tộc Donquixote đến đây cũng không mang tên này đi được đâu.

Cái thân phận Thất Vũ Hải và Thiên Long Nhân đó không có tác dụng gì với ta cả.

Nếu ngươi còn ở đây lải nhải nữa thì đừng trách ta không khách khí." Nghe La Tu thẳng thừng từ chối, Diamante vặn vẹo cổ, sau đó âm lãnh nói: "Nếu ngài đã xem trọng chúng tôi như vậy, thì tôi xin nhận..." Dứt lời, Diamante rút phắt thắt lưng ra, ngay lập tức, chiếc thắt lưng mềm mại trên tay hắn biến thành một thanh kiếm phương Tây cứng ngắt!

Hệ Paramecia Hira Hira no Mi (Trái Cờ Bay)!

Có thể biến vật cứng thành thứ nhẹ nhàng như lụa.

Toàn bộ quần áo trên người Diamante đều làm bằng thép.

Tuy nhìn có vẻ nhẹ nhàng bay bổng nhưng đều có độ cứng như thép! "Lao G!

Monet!

Dellinger!

Chúng ta lên!" Giọng Diamante âm lãnh, toàn thân tản phát sát khí.

La Tu thấy thế, cài tẩu thuốc vào thắt lưng, chậm rãi nhả một ngụm khói dày. "Vốn định sau Hội nghị Thế giới mới động thủ với các ngươi, đã vậy thì giải quyết trước vài tên đi." "Hả?" Khi Diamante dẫn theo mấy cán bộ gia tộc Donquixote định lao vào La Tu thì đột nhiên khựng lại, ánh mắt ngưng trọng chuyển về phía rừng cây sau lưng La Tu.

Lúc này mặt đất rung chuyển nhè nhẹ, vô số tiếng bước chân từ trong rừng truyền ra, như có thiên quân vạn mã đang nhanh chóng kéo đến! "Lần này có chút phiền phức rồi a..." Diamante liếm môi, sắc mặt nghiêm túc hẳn.

Trong tầm mắt hắn, dưới sự dẫn đầu của hai người, từng tốp hải quân binh sĩ không ngừng từ trong rừng toát ra.

Chẳng mấy chốc đã có hơn ngàn hải quân bao vây bọn họ.

Hai người đi đầu chính là Trung tướng Bản bộ Momonga và Trung tướng Chi bộ G9 Samson.

Đương nhiên, Zoro và Luffy cũng đã tới.

Chỉ có điều trên tay Luffy đang cầm một cái đùi gà gặm dở, mồm đầy dầu mỡ, nhìn đâu giống đến tiếp viện La Tu? "La Tu tiên sinh." Sau khi suất lĩnh bộ hạ bao vây khu rừng, Momonga và Samson vẻ mặt nghiêm túc đi đến bên cạnh La Tu. "Ừ." La Tu gật đầu, có chút ngạc nhiên về tốc độ của hai người.

Vốn tưởng giải quyết xong mấy tên này họ mới đến kịp.

Ai ngờ còn chưa động thủ đã đến rồi. "Diamante, Cán bộ tối cao gia tộc Donquixote, tiền truy nã cũ 99 triệu Beri.

Lao G, Cán bộ gia tộc Donquixote, tiền truy nã cũ 61 triệu Beri.

Còn hai người kia là ai?

Một đứa trẻ và một phụ nữ?

Những kẻ cướp ngục Caesar là người của Thất Vũ Hải Doflamingo sao?" Thân là Trung tướng Bản bộ, Momonga liếc mắt nhận ra ngay Diamante và Lao G, nhưng hai người còn lại không có tiền truy nã nên ông không biết thân phận.

Nhưng đã đi cùng Diamante thì chứng tỏ bọn họ không đơn giản như vẻ bề ngoài. "Tại sao Thất Vũ Hải lại muốn nhúng tay vào chuyện này?" Momonga lộ vẻ nghi hoặc.

Tuy Caesar có năng lực nghiên cứu không tồi nhưng cũng không đủ để Doflamingo xé rách da mặt với Hải quân.

Dù nghi hoặc nhưng khi đến bên cạnh La Tu, Momonga không chút do dự rút trường kiếm bên hông, mặt sắc lạnh.

Tuy Thất Vũ Hải thuộc thế lực được Chính phủ thế giới chiêu an, theo lý thì cùng phe với Hải quân.

Nhưng trong thâm tâm Momonga, Thất Vũ Hải bản chất vẫn là hải tặc.

Mấy kẻ này cướp Caesar, lúc này đối với ông chính là kẻ địch triệt để! "Đến đúng lúc lắm, tên này giao cho các ngươi trông coi." La Tu không giải thích lý do gia tộc Donquixote nhúng tay vào vụ Caesar, giao tên Caesar dưới chân cho Momonga rồi nói. "Mấy tên kia cứ giao cho ta là được." "Nhưng La Tu tiên sinh..." Momonga muốn nói gì đó, nhưng nhìn ánh mắt La Tu lại nuốt lời vào trong, cuối cùng gật đầu: "Được rồi, vậy ngài cẩn thận một chút." Nói xong, Momonga trực tiếp tóm lấy Caesar đang thoi thóp trên mặt đất, lùi về phía sau. "Trung tướng La Tu sẽ không sao chứ, dù gì cũng là bốn cán bộ gia tộc Donquixote a..." Samson nhìn bóng lưng có chút đơn bạc của La Tu

giữa sân, do dự nói. "Yên tâm đi, La Tu tiên sinh phi thường mạnh." Ánh mắt Momonga kiên nghị.

Chính vì màn so tài ở sân huấn luyện cách đây không lâu nên Momonga mới nghe lời La Tu lui ra. "Tiếp theo chúng ta cứ xem La Tu tiên sinh một người biểu diễn là được." Momonga lộ vẻ mong chờ.

Tiếp theo đây, La Tu tiên sinh sẽ triển hiện sức chiến đấu bá đạo vô song! "Biểu diễn?" Samson nghe lời Momonga thì không thể tin nổi.

Thật không tưởng tượng được vì sao Trung tướng Momonga lại gọi trận chiến này là biểu diễn.

Chương 106

Đó là bốn vị cán bộ gia tộc Donquixote dưới trướng Thất Vũ Hải Doflamingo đấy!

Trong đó có một Cán bộ tối cao Diamante.

Riêng thực lực Diamante đã đủ khiến cả một chi bộ không địch lại nổi.

La Tu tiên sinh thật sự mạnh đến thế sao?

Chưa từng kiến thức chiến lực đỉnh phong, Samson cũng dồn mắt vào người La Tu.

Phía bên kia, Diamante thấy La Tu một mình đi tới thì không khỏi bất ngờ, cười nói: "Hải quân Giáo phụ có phách lực đấy nhỉ." Khi thấy đám hải quân kia đến, Diamante tưởng tình hình sẽ phiền phức, nhưng hiện tại xem ra không phải vậy.

Lão già La Tu này tựa hồ căn bản không coi bốn người bọn họ ra gì, lại muốn một mình chấp hết!

Đã vậy thì giải quyết lão trước!

Chỉ cần xử lý xong La Tu có thực lực không tồi này, đám hải binh còn lại chỉ có một tên Trung tướng Momonga là có chút thực lực, những kẻ khác không đáng sợ! "Lên!" Nghĩ đến đây, Diamante không chút do dự quát khẽ.

Dứt lời, hắn lao thẳng về phía La Tu.

Lao G và Tuyết nữ Monet bên cạnh cũng đồng loạt ra tay.

Một cao thủ kiếm thuật, một cao thủ thể thuật, lại thêm một người năng lực trái ác quỷ hệ Logia Yuki Yuki no Mi (Tuyết), đồng

thời lao vào La Tu!

Đối mặt ba người tập kích, La Tu mặt không đổi sắc, thần tình vẫn đạm nhiên. "La Tu tiên sinh cẩn thận!" Đúng lúc này, Trung tướng Samson bỗng nhiên hét lớn.

Trung tướng Momonga ánh mắt ngưng trọng, Dellinger ở bên sườn La Tu lại dám đánh lén!

Tuy hắn mới mười hai tuổi, không có tiền truy nã, nhưng có thể trở thành cán bộ gia tộc Donquixote chứng minh thực lực Dellinger không tồi.

Cộng thêm một chiêu đánh lén này, trong mắt Samson, La Tu không còn thời gian phản ứng nữa.

Tình thế cực độ nguy hiểm, Samson thậm chí định lao lên đỡ một chiêu cho La Tu.

Một cước giày cao gót đá về phía La Tu, khóe miệng Dellinger nhếch cao, hàm răng sắc nhọn phiếm khí tức âm hàn.

Hắn có tuyệt đối tự tin, La Tu dù đánh ngang tay với Kong cũng tuyệt đối không tránh được chiêu này.

Dù có lợi hại đến đâu cũng chỉ là người thường, không phải hệ Logia.

Nhưng người thường phản ứng không kịp, không có nghĩa là La Tu không được.

Mọi người trên sân không ai nhìn thấy La Tu làm động tác gì.

Chỉ thấy thân hình La Tu loáng một cái đã xuất hiện bên cạnh Dellinger. "Đánh lén người khác không phải là hành vi quang minh chính đại đâu nha." Cười khẽ với Dellinger một câu, La Tu không chút do dự đấm một quyền vào eo Dellinger, không mang theo bất kỳ hoa

mỹ nào.

Đối mặt một quyền kinh thiên này, Dellinger trong kinh hãi căn bản phản ứng không kịp, chỉ thấy một trận kịch đau truyền đến từ bụng.

Khoảnh khắc này, Dellinger cảm giác như lục phủ ngũ tạng đều lệch vị trí, đau đớn khiến mặt hắn vặn vẹo.

Oanh một tiếng nổ lớn, Dellinger nặng nề ngã xuống đất, lực đạo cực lớn nện mặt đất thành một cái hố sâu!

Một quyền này La Tu đã dùng Busoshoku Haki.

Dellinger không biết Haki căn bản không chịu nổi sức mạnh này, trực tiếp hôn mê bất tỉnh!

Cán bộ gia tộc Donquixote Dellinger đánh lén La Tu, ngược lại bị một đòn miểu sát! "Tiếp theo, còn ba tên." La Tu đá Dellinger đang hôn mê sang một bên, cười nói với ba người còn lại. "Quá... quá mạnh..." Nhìn Dellinger như chó chết bị La Tu đá đi, Trung tướng Samson không tự chủ nuốt nước bọt.

Tình huống vừa rồi hắn phản ứng không kịp.

Trong tình cảnh phía trước có ba người giáp công, đối mặt tốc độ đánh lén đó lại có thể trong nháy mắt phản ứng và một quyền giải quyết đối thủ.

Tuy tên đánh lén kia nhìn chỉ là đứa trẻ mười mấy tuổi, nhưng với tốc độ vừa thể hiện, Samson không dám coi nó là trẻ con.

Dù sao đứa trẻ đó cũng xuất hiện cùng cán bộ gia tộc Donquixote.

Trong mắt Momonga lại không có bất kỳ sự ngạc nhiên nào, nếu La Tu bị Dellinger đánh lén thành công thì đã không thể đánh ngang tay với Kong tiên sinh rồi.

Màn giao thủ của hai người vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Trong sân, La Tu sau khi đá bay Dellinger cũng có chút ngạc nhiên.

Vì sau khi giải quyết Dellinger, Hệ thống thưởng cho ông một ít Trị số Chính nghĩa từ tên đó.

Tuy Trị số Chính nghĩa này không nhiều bằng một số tiểu đội trưởng hải tặc bình thường, nhưng phải biết rằng mười mấy năm trước khi gia tộc Donquixote thành lập thì tên này mới sinh ra.

Sáu năm trước khi Doflamingo đoạt chính quyền Dressrosa trở thành Thất Vũ Hải, thằng nhóc này mới sáu tuổi.

Cho nên Dellinger tuổi còn nhỏ, căn bản không có cơ hội cùng Doflamingo làm nhiều điều ác.

Thế mà một tên nhóc con như vậy trên người cũng có tội ác trị.

Phải biết, một số thành viên người cá trong băng Arlong tội ác trị còn không đủ để thưởng một điểm Trị số Chính nghĩa.

Đủ thấy thủ lĩnh gia tộc Donquixote - Doflamingo là kẻ tội ác tày trời đến mức nào.

Bên kia. "Tên khốn..." Diamante nhìn La Tu đang chậm rãi đi tới, cả người giận đến nứt mắt.

Các cán bộ gia tộc Donquixote luôn coi nhau như người một nhà.

Diamante nhìn Dellinger lớn lên từ nhỏ, đối với hắn, Dellinger như em trai ruột.

Mà nay...

Cơn thịnh nộ cực độ khiến Diamante bùng phát một luồng kiếm ý cực mạnh!

Kiếm ý sâm hàn khiến hải quân binh sĩ vây quanh không khỏi lùi

lại một bước. "La Tu!

Ta muốn ngươi chết không có chỗ chôn!" "Cùng lên!" Gầm lên một tiếng, tốc độ dưới chân Diamante tăng nhanh, cả người như một thanh lợi kiếm lao mạnh về phía La Tu.

Lao G và Monet cũng một trái một phải theo sát sau lưng Diamante lao tới.

Một Cán bộ tối cao, hai Cán bộ đồng thời phát động xung kích!

Thấy cảnh này, Samson vừa thả lỏng lại thót tim.

Chương 107

Đừng nói tên Cán bộ tối cao kia, ngay cả ả Monet chưa từng gặp hay lão già Lao G kia, một mình hắn cũng chưa chắc địch lại.

Thế nhưng La Tu trên sân lại không hoảng không loạn nói: "Chết không có chỗ chôn?

Đừng nói là ngươi, Doflamingo hay là đối tác Bách Thú Kaido của hắn cũng không làm nổi đâu, khẩu khí của ngươi không phải hơi lớn quá sao?" Diamante không đáp lời La Tu, tiếp tục phát động xung kích, khi cách La Tu chưa đầy năm mét thì hét lớn: "Bán Nguyệt Tống Táng!" (Hira Release: Vipere).

Sau một khắc, Diamante vung mạnh trường kiếm chém ra!

Lập tức, một làn sóng kiếm khí cường đại từ trường kiếm bắn ra, lao vút về phía La Tu.

Dưới làn sóng kiếm khí này, mặt đất trước mặt Diamante như đậu phụ bị chẻ làm hai. "Một kiếm này..." Cách đó không xa, thấy một kiếm này sắc mặt Samson đại biến.

Ngay cả Momonga và Zoro đồng tử cũng co rụt lại.

Cả hai đều là kiếm sĩ chủ tu kiếm thuật, tự nhiên nhìn ra được một kiếm của Diamante mạnh thế nào!

Tuy kinh ngạc uy lực của Diamante nhưng trong lòng hai người không có nửa phần hoảng loạn hay lo lắng.

Một kiếm này tuy mạnh nhưng so với La Tu còn kém xa.

Kiếm khí lao về phía La Tu, ngay sát na tiếp cận La Tu thì bùng phát đến cực hạn.

Keng!!!

Một tiếng nổ lớn vang lên, vang vọng khắp rừng cây, vô số chim chóc kinh sợ bay vút lên cao. "Thế nào rồi..." Tất cả binh sĩ hải quân chăm chú nhìn chiến trường, chỉ thấy làn sóng kiếm khí đó khi đến trước mặt La Tu thì đột nhiên thay đổi phương hướng, bắn mạnh lên trời cao.

Nhưng bụi đất do kiếm khí bắn lên khiến mọi người không thấy rõ tình huống cụ thể. "G!" Không đợi bụi đất tan đi, mọi người thấy lão già Lao G hét lớn một tiếng, bày ra tư thế kỳ quái, như một quả pháo người lao mạnh về phía La Tu.

Oanh một tiếng nổ lớn, khói bụi cuồn cuộn.

Diamante thu hồi trường kiếm, mắt híp lại, ánh mắt sâm nhiên.

Vừa ra tay hắn đã dùng kiếm chiêu mạnh nhất.

Chiêu này ngay cả Đệ nhất Đại kiếm hào Dracule Mihawk cũng không dám ngạnh kháng.

Lão già kia lại dám thác đại như vậy, ngạnh kháng chiêu này của hắn, cộng thêm Địa Ông Quyền (Jio-Ken) của Lao G, dù là cường giả cấp Đại tướng cũng phải tróc một lớp da!

Thế nhưng ngay lúc này, Diamante bỗng cảm giác sau lưng lạnh toát.

Một luồng khí tức cường đại khiến sống lưng hắn tê dại thình lình xuất hiện sau lưng, kế tiếp, một giọng nói bình tĩnh lọt vào tai, khiến hắn như rơi xuống hầm băng. "Kiếm của ngươi, quá yếu." Dứt lời, một cỗ kiếm ý khủng bố vượt xa nhận thức của Diamante bùng nổ! "Cái gì?!" Kinh hãi, Diamante căn bản không kịp xoay người, lập tức dùng Trái Ác Quỷ biến áo choàng trở lại thành thép.

Tuy nhiên... sau khi một đạo kiếm quang bàng bạc chí cực xuất

hiện, trên người Diamante trực tiếp phun ra một mũi tên máu đỏ tươi, cả người bay ngược ra ngoài.

Thân thể hắn lộn nhào trên không, cuối cùng đập vào một cái cây lớn mới ầm ầm rơi xuống đất.

Dù toàn bộ quần áo đã hóa thành thép nhưng mọi người có thể thấy trên người Diamante có một vết kiếm hãi người chém gần như xuyên qua nửa lồng ngực!

Một kiếm này suýt nữa chẻ đôi Diamante!

Máu tươi chảy ra không ngừng, rất nhanh nhuộm đỏ đất dưới thân hắn.

Môi Diamante mấp máy như muốn nói gì đó.

Nhưng trong trạng thái này căn bản một câu cũng không thốt nên lời.

Một kiếm!

Cán bộ tối cao gia tộc Donquixote, thoi thóp! "Tiếp theo, còn hai tên." La Tu một tay cầm kiếm, ánh mắt quét qua Monet bên cạnh và lão già Lao G vẫn đứng ở vị trí cũ.

Theo máu tươi không ngừng tuôn ra, sắc mặt Diamante - Cán bộ tối cao gia tộc Donquixote càng thêm tái nhợt.

Nhưng đồng dạng, dưới ánh mắt La Tu, Monet và Lao G cũng mặt không còn chút máu.

Chỉ nghe tình báo nói La Tu có thể đánh ngang tay với Tổng soái toàn quân Kong, lại chưa từng nghe thực lực La Tu khủng bố thế này!

Nếu chỉ một quyền đánh Dellinger mười hai tuổi hôn mê thì chỉ là phẫn nộ.

Vậy một kiếm khiến Diamante trọng thương thoi thóp thì lại khiến

người ta kinh sợ!

Thực lực của Diamante bọn họ biết rất rõ.

Vậy mà một người mạnh như thế lại không chịu nổi một chiêu của lão già này!

Nhất là Monet tuổi đời không lớn, tuy là người năng lực trái Logia Yuki Yuki no Mi, nhưng ở bên cạnh Doflamingo bao năm nay, tối đa cũng chỉ vào vương cung Dressrosa làm công tác nằm vùng.

Hôm nay đến đây chủ yếu giúp Diamante đón Caesar.

Thiếu chủ phân phó sau này Caesar sẽ là thư ký kiêm trợ thủ của cô.

Nhưng hiện tại...

đối mặt tồn tại khủng bố như La Tu, đừng nói đón Caesar, cô có đi được hay không còn là ẩn số.

Đối mặt La Tu đang bước tới gần, Monet thậm chí không sinh ra nổi dục vọng phản kích, hiện tại chỉ nghĩ làm sao rời khỏi đây, rời khỏi La Tu đáng sợ này! "Địa Ông Quyền Cứu Cực Bí Kỹ: Chiến Đấu Bảo Quyền!" (Jio-Ken Ultimate Secret Technique: Battle Insurance Fist).

Đúng lúc này, Lao G bỗng hét lớn.

Kế tiếp, dưới ánh mắt kinh kỳ của mọi người, thể hình Lao G phát sinh biến hóa không thể tin nổi.

Cơ bắp Lao G lúc này nhanh chóng bành trướng.

Chỉ vài giây ngắn ngủi, thân hình và thể tích của lão biến lớn gấp mấy lần ban đầu.

Sự tăng trưởng bùng phát về thể cách và cơ bắp khiến sức mạnh và kỹ xảo cách đấu của Lao G hồi phục lại thời kỳ đỉnh cao lô hỏa

thuần thanh.

Thấy sự biến hóa của Lao G, các hải quân binh sĩ trong lòng đều chấn động.

Biến hóa này của Lao G thực sự quá phỉ di sở tư.

So với bộ dạng vừa rồi, bộ dạng hiện tại càng có sức chấn nhiếp hơn. "Monet, ta giữ chân lão già này, mau quay về thông báo cho Thiếu chủ chuyện này." Lao G nói xong gầm nhẹ một tiếng, hai chân bật mạnh, dùng tốc độ không thể tin nổi lao về phía La Tu.

Hiện tại lão dùng Cứu cực áo nghĩa của Địa Ông Quyền.

Chương 108

Để có thể chiến đấu khi bị bệnh tật hoặc tuổi già lực bất tòng tâm, lão dùng Khí công thuật tích lũy và bảo tồn sức mạnh thời trẻ trong cơ thể!

Chiêu này thông thường chỉ thi triển khi tuyệt cảnh.

Hiện tại chính là tình huống này!

Diamante là thượng cấp của lão, Cán bộ tối cao Quân đoàn Kim Cương, cường giả cấp bậc đó còn bị La Tu một kiếm giải quyết, nếu không dùng chiêu này thì căn bản không thể địch lại La Tu.

Hơn nữa theo Lao G thấy, dù dùng chiêu này cũng không biết kiên trì được bao lâu dưới tay La Tu.

Thực lực La Tu quá khủng bố, bốn người toàn bộ chết ở đây chi bằng lão giữ chân La Tu để Monet trốn đi báo tin cho Thiếu chủ!

Đây là biện pháp tốt nhất hiện tại.

Phải tranh thủ thời gian cho Monet! "Yêu Thống Thức!

Bất Tử Võ Sĩ Chi Thống Sở!" (Pain of the Immortal Soldier).

Lao đến trước mặt La Tu, Lao G dùng động tác nhanh siêu việt thị lực động thái của con người, vừa xoay tròn vừa thi triển đòn đánh cực mạnh vào các khớp xương toàn thân La Tu.

Nhìn Lao G gầm thét tấn công La Tu, Monet biết rõ lão đang tranh thủ thời gian cho mình.

Cưỡng ép đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, Monet đạp mạnh chân, nhảy lên, cả người hóa thành một con tuyết điểu khổng lồ bay về phía bầu trời.

Năng lực trái Logia Yuki Yuki no Mi.

Có thể nguyên tố hóa cơ thể, biến thành hình dạng tuyết. "Người năng lực trái ác quỷ hệ Logia." Thấy Monet hóa thành tuyết điểu bay đi, Momonga híp mắt.

Cán bộ gia tộc Donquixote quả nhiên không ai đơn giản.

Hệ Logia là loại hiếm nhất trong ba loại trái ác quỷ, một người phụ nữ trông nhu nhược lại là năng lực giả hệ Logia.

Vì Monet là hệ Logia nên Momonga không hạ lệnh cho binh sĩ nổ súng bắn. ...

Thế công của Lao G nhìn có vẻ hung mãnh, đốt đốt bức nhân.

Nhưng căn bản không làm gì được La Tu.

Quyền tốc mắt thường không nhìn thấy kia mỗi một quyền đều bị La Tu nhẹ nhàng đỡ được.

Nhìn Lao G đang bán mạng đấm điên cuồng trước mặt, La Tu có chút thất vọng lắc đầu. "Này tiểu gia hỏa, tuổi lớn thế rồi mà ngay cả song sắc Haki cũng không luyện ra được sao?" Từ "tiểu gia hỏa" so với bộ dạng già nua của Lao G thực sự quá không thích hợp.

Nhưng trước mặt lão nhân trăm tuổi La Tu, Lao G chưa đến bảy mươi đúng là chỉ có thể gọi là tiểu gia hỏa.

Phải biết, ngay cả Garp và Sengoku lớn hơn Lao G bảy tám tuổi, trong miệng La Tu cũng chỉ là "thằng nhóc thối".

Nghe lời La Tu, Lao G không đáp lại, tiếp tục điên cuồng xuất quyền vào La Tu.

Lão không biết Haki Vũ trang, cũng không biết Haki Quan sát.

Nhưng ở Tân Thế Giới, chỉ luận thể thuật, người mạnh hơn lão có thể đếm trên đầu ngón tay.

Lão chính là cán bộ gia tộc Donquixote!

Lão muốn chứng minh, không dùng được Haki Vũ trang và Haki Quan sát cũng có thể trở thành cường giả Tân Thế Giới!

Nhìn Lao G vẫn không lay chuyển, La Tu thở dài.

Khắc sau, cổ tay La Tu rung lên, tìm được cơ hội đâm một kiếm trúng vai Lao G.

Kế tiếp, kiếm ý băng lãnh hồn hậu từ thân kiếm truyền vào cơ thể Lao G.

Kiếm ý băng lãnh khiến thân thể Lao G cứng đờ, đòn đánh điên cuồng đột nhiên dừng lại.

Thấy La Tu dễ dàng phá giải đòn tấn công của mình như vậy, sắc mặt Lao G trong nháy mắt đỏ bừng. "Không thể nào!

Không thể nào!

Chiêu thức của ta sao có thể bị phá giải đơn giản như vậy!" Theo Lao G thấy, dù La Tu thực lực mạnh nữa thì lão cũng phải kiên trì được mười mấy phút.

Nhưng hiện tại đánh chưa được nửa phút đã bị La Tu một kiếm phá giải?

Sao có thể!

Lao G trong lòng căn bản không tin nổi!

Lão chính là người thể thuật mạnh nhất Tân Thế Giới! "Bởi vì ngươi quá yếu." La Tu bình thản buông một câu, sau đó rút kiếm ra.

Kiếm quang tứ phía.

Trong vô số kiếm quang, Lao G toàn thân đầy máu bay ngược ra ngoài, cho đến khi ầm ầm rơi xuống đất, trong mắt vẫn mang ánh nhìn

không thể tin nổi.

Lại chỉ có một chiêu!

Giải quyết xong Lao G, La Tu ngẩng đầu nhìn Monet chưa bay xa, khóe miệng nhếch lên. "Đã nói muốn giải quyết bốn tên, sao có thể để ngươi chạy thoát?" "Mau chạy!

Mau chạy đi!

Nhất định phải rời khỏi đây!" Monet biến thành tuyết điểu ra sức vỗ cánh, trong mắt lộ ra nỗi sợ hãi sâu sắc.

Khi Diamante bị một chiêu giải quyết, cô đã hiểu lão già này không phải đẳng cấp bọn họ có thể đối phó.

Phải mau chóng bay về!

Thậm chí Monet hiểu rõ, ngay cả thuyền bên bờ biển cũng không thể đến.

Vì không biết Lao G có thể kiên trì bao lâu.

Phải dùng năng lực bay đến nơi an toàn rồi gọi điện báo cho Thiếu chủ chuyện này!

Nhưng đúng lúc này, một khuôn mặt hiền lành dễ gần bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Monet, cười nói: "Tiểu nha đầu, ta sẽ không để ngươi cứ thế đi đâu nha." Nhìn nụ cười nhàn nhạt trên khuôn mặt đó, trong lòng Monet dâng lên nỗi kinh hãi vô hạn.

Sao có thể!

Mới bay được bao lâu?

Lao G trong trạng thái đó ngay cả nửa phút cũng không kiên trì được sao?!

Chương 109

Nhưng hiện tại không cho phép cô nghĩ nhiều, vì lúc này một nắm đấm to như cái nồi đất đang phóng đại vô hạn trong tầm mắt.

Đối mặt nắm đấm này, cô căn bản không có cách nào phản ứng!

Oanh một tiếng, Monet hóa thành tuyết điểu khổng lồ như một ngôi sao băng ầm ầm rơi xuống đất.

Đến đây, ba cán bộ và một Cán bộ tối cao của gia tộc Donquixote toàn bộ thất bại!

Ực...

Nhìn hai tên hôn mê, hai tên trọng thương thoi thóp của gia tộc Donquixote trên mặt đất, toàn bộ binh sĩ không tự chủ nuốt nước bọt.

Vút!

Thân ảnh La Tu từ trên trời rơi xuống. "Xử lý mấy tên này, giam lại, chúng ta về căn cứ." La Tu liếc nhìn mấy cán bộ gia tộc Donquixote, sắc mặt bình tĩnh.

Hồi lâu sau, chư vị hải quân vây xem mới hồi phục lại từ sự chấn hám vừa rồi.

Nhìn bóng lưng La Tu rời đi, tâm tình binh sĩ kích động.

Kiếm thuật mạnh mẽ của Diamante, thể thuật cường hãn của Lao G, tốc độ đánh lén của Dellinger, còn có năng lực trái Logia của Monet.

Tất cả binh sĩ đều rõ ràng, đẳng cấp chiến đấu này không phải binh sĩ Bản bộ bọn họ có thể tham dự.

Thậm chí bọn họ còn không nhìn hiểu trận chiến.

Nhưng quá trình thế nào, có hiểu hay không cũng không quan trọng.

Chỉ cần biết kết quả trận chiến là được.

Kết quả thì không còn nghi ngờ gì nữa, La Tu thắng!

Quan trọng hơn là thắng lợi áp đảo hoàn toàn.

Bốn cán bộ gia tộc Donquixote, bao gồm cả Cán bộ tối cao, toàn bộ bị La Tu tiên sinh một chiêu giải quyết! "Thực lực La Tu tiên sinh... cũng quá mạnh rồi đi..." "Đó là cán bộ dưới trướng Doflamingo - một trong Thất Vũ Hải đấy..." "Hắc, cũng không xem La Tu tiên sinh là ai?

Đó là thầy của Garp tiên sinh và Nguyên soái Sengoku, Hải quân Giáo phụ huyền thoại a!" "Đừng ngẩn ra đó nữa, không nghe lời La Tu tiên sinh sao?

Mau trói mấy tên này lại mang đi." "Nhưng... là người của Thất Vũ Hải...

Thất Vũ Hải không phải..." "Thất Vũ Hải cái gì?

La Tu tiên sinh của chúng ta đến Quý tộc thế giới Thiên Long Nhân còn đánh tuốt!" Các binh sĩ vừa thảo luận vừa nhanh chóng trói gô mấy tên cán bộ lại.

Không ít binh sĩ trong lòng chấn hám đồng thời nhịn không được nhớ lại màn vừa rồi, trong lòng hiện lên sự kính sợ vô tận.

Rất nhanh, La Tu đi đến bên cạnh nhóm Momonga.

Liếc nhìn Caesar đang co rúm trên tay Momonga, La Tu rít một hơi thuốc, nhẹ nhàng nhả ra, cười nói: "Tiểu gia hỏa, phải ngoan ngoãn làm tù binh của ta, ta có thể bảo đảm ngươi không sao, nếu để ta biết ngươi muốn chạy trốn thì..." Nghe lời La Tu, Caesar rùng mình một

cái, vội vàng cười làm lành: "Không dám... không dám đâu, La Tu đại gia, tôi sao có thể chạy trốn chứ, ở đảo Punk Hazard tôi phạm phải sai lầm nghiêm trọng như vậy, sám hối còn không kịp nữa là..." Trong lòng Caesar khóc không ra nước mắt.

Vì sao Hải quân Bản bộ áp giải lại là cái tên sát tinh này chứ...

Nhìn liếc qua đám Diamante sống dở chết dở, mí mắt Caesar không nhịn được giật giật.

Chạy trốn?

Đùa gì vậy.

Dám sao?

Ngay cả bốn cán bộ của JOKER đều không chịu nổi một kích, Caesar hắn trước mặt người này lại là cái thá gì?

Vừa rồi chạy trốn bị lão già này đuổi kịp đã chứng minh một chuyện.

Dù có chạy nhanh hơn nữa cũng không thể thoát khỏi ma chướng của lão.

Có một kẻ khủng bố cực điểm như vậy áp giải, chạy trốn là không thể nào, cả đời này cũng không thể, chỉ có ở bên cạnh a dua nịnh nọt mới có cơ hội tiếp tục sống sót. "Đi thôi, đi đường lâu như vậy binh sĩ cũng mệt rồi, mọi người ở lại căn cứ nghỉ ngơi một ngày cho khỏe, ngày mai chúng ta xuất phát về Hải quân Bản bộ." La Tu biết bị hù dọa như vậy, Caesar mười phần chắc chín sẽ không dám chạy nữa.

Như vậy cũng đỡ lo, không cần dồn toàn bộ sự chú ý vào tên này.

Nói với Momonga vài câu, La Tu liền đi đầu hướng về phía căn cứ chi bộ G9.

Hiện tại bắt được Caesar, việc tiếp theo cần làm là giữ Caesar bên người, đưa đến Hội nghị Thế giới.

Bất quá trước đó, việc đầu tiên La Tu cần làm là đạt được tư cách tham gia Hội nghị Thế giới.

Về chuyện này, La Tu đã phái người đi làm.

Tin rằng với điều kiện đưa ra, đối phương không thể từ chối.

Về đến căn cứ, phần lớn sự chú ý của La Tu đặt vào Hệ thống.

Vừa rồi giải quyết bốn thuộc hạ của Doflamingo, Hệ thống tổng cộng nhắc nhở bốn lần tăng Trị số Chính nghĩa.

Trị số Chính nghĩa +1, +51, +44, +2.

Bốn cán bộ tổng cộng tăng cho La Tu 98 điểm Trị số Chính nghĩa!

Trong đó tuyệt đại bộ phận đến từ Lao G và Diamante.

Hai người này tăng cho ông 95 điểm.

Chỉ mới hai cán bộ thôi đấy.

Nếu xử lý Doflamingo, với tội ác trị trên người hắn, Trị số Chính nghĩa thu được sẽ là một con số khủng bố.

Dù sao thì sau khi xử lý bốn tên này, Trị số Chính nghĩa hiện tại đã đủ để giải tỏa phần thưởng giai đoạn hai!

Hiện tại giao diện Hệ thống của La Tu hiển thị Trị số Chính nghĩa là: 387/300!

Ký chủ đạt 300 điểm Trị số Chính nghĩa, có muốn giải tỏa phần thưởng giai đoạn hai hay không?

Vì lúc trước khi Hệ thống nhắc nhở âm thanh thì ông đang trong trạng thái chiến đấu, cho nên hiện tại Hệ thống cũng chỉ có một tin nhắn nhắc nhở.

Nhìn tin tức này, La Tu không chút do dự ấn [Có].

Không biết phần thưởng giai đoạn hai sẽ là gì...

Ánh mắt La Tu có chút mong chờ...

Chương 110

“Chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng: Độ thông thạo Lục thức Hải quân tăng 10%.” “Chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng: Độ thông thạo Haki Quan sát và Haki Vũ trang tăng 10%.” “Chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng: Độ thông thạo Haki Bá vương tăng 10%.” Sau ba tiếng thông báo vang lên, sắc mặt La Tu vẫn như thường, không có nửa điểm ngạc nhiên.

Hai lần phần thưởng trước cũng đều có độ thông thạo Lục thức và Tam sắc Bá khí.

Mặc dù sự gia tăng độ thông thạo này giúp chiến lực của La Tu tăng lên đáng kể, nhưng thứ La Tu quan tâm nhất lại là phần thưởng khác.

Hai lần phần thưởng trước đã cho Kiếm thuật siêu phàm nhập thánh và Tiên nhân hình thức (Sage Mode).

Không biết lần này sẽ cho cái gì.

Trong ánh mắt mong chờ của La Tu, tiếng thông báo lại vang lên.

“Chúc mừng túc chủ nhận được Thuốc cường hóa cơ thể x1.” Nghe thấy thông báo này, La Tu không khỏi sững sờ.

Thuốc cường hóa cơ thể?

Nghe có vẻ giống với viên thuốc cường hóa cơ thể trong Gói quà tân thủ?

Tâm niệm vừa động, La Tu mở túi đồ hệ thống, sau đó liền thấy một vật giống như ống tiêm xuất hiện trong túi.

“Thuốc cường hóa cơ thể này có tác dụng gì?” La Tu lầm bầm trong lòng.

Ngay sau đó, tiếng thông báo của hệ thống xuất hiện.

"Thuốc cường hóa cơ thể: Có thể cường hóa thể chất của túc chủ, khiến uy lực Thể thuật của túc chủ tăng cường gấp ba lần." "Cường hóa thể chất, sau đó khiến Thể thuật tăng cường gấp ba?" La Tu ngẩn người, sau đó lập tức phản ứng lại.

Nếu như viên thuốc cường hóa trong Gói quà tân thủ giúp hắn khôi phục lại sức mạnh đỉnh cao thời trẻ, thì ống Thuốc cường hóa cơ thể này sẽ đưa Thể thuật của hắn lên đỉnh cao thế giới!

Bởi vì hiện tại Thể thuật của hắn đã đủ mạnh rồi.

Tuy chưa đạt đến tình trạng biến thái như Kong và Garp, nhưng so với các Trung tướng tinh anh của Hải quân bản bộ thì mạnh hơn một chút.

Nhưng ống thuốc này lại có thể tiến thêm một bước cường hóa thể chất, thậm chí khiến cường độ Thể thuật tăng gấp ba lần!

Lại cộng thêm độ thông thạo Lục thức và Tam sắc Bá khí vừa được gia tăng.

"Nếu dùng Thuốc cường hóa cơ thể này, chỉ riêng phương diện Thể thuật, chẳng phải ta có thể vượt qua tên nhóc Garp và Kong - hai kẻ biến thái đó sao?" Trong lòng La Tu bỗng nhiên rúng động.

Còn chờ gì nữa?

"Sử dụng ngay lập tức!" Theo tiếng lầm bầm của La Tu, ống thuốc trong túi đồ trực tiếp biến mất.

Kế đó, một dòng nước ấm ôn hòa từ sâu trong cơ thể La Tu trào ra.

Cùng với sự xuất hiện của dòng nước ấm, La Tu chỉ cảm thấy sức mạnh trong cơ thể ngày càng sung mãn.

Thời gian trôi qua, sức mạnh trong cơ thể cũng ngày càng nhiều!

Cuối cùng, La Tu đang chậm rãi đi bộ bỗng nhiên trợn to mắt, phát ra một tiếng thét dài thoải mái.

Giờ khắc này, sức mạnh trong cơ thể thực sự quá dồi dào, khiến hắn nhịn không được muốn phát tiết ra.

Đây là lần thứ hai có loại cảm giác này.

Nhưng cảm giác lần thứ hai này so với lần thứ nhất còn mãnh liệt hơn!

"La Tu tiên sinh?" Nghe thấy tiếng của La Tu, tất cả mọi người sau lưng hắn đều có chút ngẩng đầu lên.

Ngay sau đó, mọi người liền thấy La Tu mặt mày hồng hào, đột nhiên tung một quyền về phía chính diện.

Oanh!

Giống như không khí bị đấm vỡ, trong đại khí trực tiếp xuất hiện những vết nứt nhỏ, sau đó cả hòn đảo mãnh liệt chấn động! ...

Một phút sau, La Tu thu hồi nắm đấm, sắc mặt hồng nhuận, cười lớn ha hả.

Sau một quyền oanh ra, hắn chỉ cảm thấy toàn thân sảng khoái đến cực điểm.

Thế nhưng, đám người Momonga ở phía sau thì đã sớm ngây ra như phỗng.

Rừng cây phía trước đã trở nên hỗn độn.

Vẻ um tùm xanh tốt ban đầu đã biến mất, tất cả cây cối đều gãy nát, đổ rạp trên mặt đất.

Chim chóc đậu trên cây hoảng loạn bay đi, nhưng có một phần lớn

bị chấn nát ngũ tạng, miệng thổ máu tươi rơi xuống đất.

"Đây là thực lực chân chính của La Tu tiên sinh sao?

Chẳng lẽ trong trận chiến với ngài Kong, La Tu tiên sinh vẫn chưa dùng hết toàn lực?!" Trung tướng Momonga tâm thần rúng động.

Samson há to miệng, có chút không biết làm sao.

Caesar trố mắt nhìn, suýt chút nữa rớt cả tròng mắt xuống đất.

Nhìn thấy cảnh này, chút toan tính nhỏ nhoi cuối cùng trong lòng hắn cũng hoàn toàn tiêu tan.

Luffy lại tỏ ra vô cùng hưng phấn.

Lúc ở Biển Đông, cậu từng thấy La Tu tung ra một quyền siêu mạnh.

Nhưng quyền này so với trước đó còn mạnh hơn vô số lần!

"Ông cố thật lợi hại!" Nhìn một quyền này, Luffy vốn đã vô cùng kính bội La Tu, giờ triệt để trở thành "fan cuồng" của hắn.

Các binh sĩ Hải quân phía sau thì đến giờ vẫn chưa phản ứng lại, vẫn đứng ngây ra tại chỗ. ...

Ngày hôm sau.

Tân Thế Giới, Vương quốc Dressrosa, trong phòng họp.

Trên ghế chủ tọa, Doflamingo khoác chiếc áo choàng lông vũ màu hồng đang bình tĩnh nằm tựa vào ghế, trong tay cầm một ly rượu vang, tỏa ra hương thơm thuần khiết.

"Dạ, không chỉ Caesar không mang về được, mà cả Diamante và Lao G cũng đều bị bắt rồi sao." Ngữ khí của Doflamingo vô cùng bình tĩnh, thần thái cũng không có bất kỳ gợn sóng nào, thậm chí còn nhấm nháp một ngụm rượu vang danh quý.

Nhưng bầu không khí trong cả phòng họp lại mang đến cho người ta một cảm giác cực kỳ áp bách.

Phảng phất như bầu trời bên ngoài phòng họp đều đang dần trở nên âm u.

Những hải tặc có chút địa vị của gia tộc Donquixote trong phòng họp không ai dám đáp lời.

Bao gồm cả các cán bộ thông thường, tất cả mọi người đều cảm giác được một cỗ sát ý băng hàn!

Không khí càng thêm áp bách.

Keng!!

Bỗng nhiên, gân xanh trên trán Doflamingo nổi lên, một luồng khí thế khủng bố mãnh liệt bùng phát.

Chương 111

Đồng thời, ly rượu trong tay hắn trực tiếp vỡ nát, rượu vang chảy ra, nhuộm đỏ sàn nhà.

“Doffy...” Trebol, Cán bộ cao cấp đứng sau lưng Doflamingo ánh mắt âm trầm, vẻ bỉ ổi thường ngày đã sớm biến mất.

Hiện tại, trong cả phòng họp, người dám mở miệng nói chuyện chỉ còn lại hắn và Pica.

Gia tộc Donquixote tổng cộng có bốn Cán bộ cao cấp (Top Executives).

Trebol, Pica, Diamante, và Vergo - người được Doflamingo phái đi nằm vùng trong Hải quân.

Bốn người này khác với các cán bộ còn lại.

Tuy danh nghĩa là quan hệ chủ tớ với Doflamingo, nhưng lại thân thiết hơn cả người thân!

Hai mươi năm trước, khi Doflamingo mất đi đặc quyền Thiên Long Nhân và rơi xuống nhân gian, chính bọn họ đã nâng Doflamingo lên!

Khi Doflamingo tự tay giết chết cha mình, thứ gọi là người thân đã không còn tồn tại trong lòng hắn.

Mấy năm trước, người em trai ruột thịt duy nhất phản bội hắn, cũng chiếu theo lệ cũ mà bị giết chết.

Đối với Doflamingo, các cán bộ của gia tộc Donquixote mới là người thân.

Mà bốn Cán bộ cao cấp lại càng thân thiết hơn.

Vậy mà hiện nay...

“Hải quân Giáo phụ...

La Tu sao?!” Doflamingo đứng dậy, bước từng bước cộc cộc đến trước cửa sổ, nhìn bầu trời âm trầm bên ngoài, sắc mặt dần trở nên dữ tợn.

“Sư phụ của Anh hùng Hải quân Garp và Nguyên soái Sengoku, ta đã sơ suất rồi, hại ta mất một Cán bộ cao cấp và bốn cán bộ thường đều không phải đối thủ của hắn...” Doflamingo lẩm bẩm, tỏa ra sát ý vô tận và sự tà ác.

Cho dù người đó có quan hệ với Garp và Sengoku, hắn cũng không hề sợ hãi.

Hắn là ai?

Hắn là đại hải tặc sở hữu Haki Bá vương, sở hữu tư chất Vương giả!

Thậm chí từng là Thiên Long Nhân - quý tộc cao quý nhất thế giới này.

Bất cứ bối cảnh nào trong mắt hắn đều không có tác dụng.

Cho dù là sư phụ của Garp cũng không thể động đến người thân của hắn!

“Fuffuffuffu, đã nháo đến nước này, vậy thì thống khoái làm một trận lớn đi!!” ...

Trên Đại Hải Trình, không có bất kỳ tin tức nào là kín kẽ không lọt gió.

Việc La Tu bắt giữ bốn cán bộ của Doflamingo nhanh chóng truyền khắp Tân Thế Giới.

Bất luận thế lực nào cũng không ngờ La Tu và Doflamingo lại va

chạm ra tia lửa lớn như vậy.

Bởi vì tính đặc thù trong thân phận của cả hai, giờ khắc này, các thế lực ở Tân Thế Giới đều chuyển sự chú ý lên người bọn họ.

Một bên là Vương Hạ Thất Vũ Hải - đại hải tặc được Chính phủ Thế giới chiêu an.

Một bên là Hải quân Giáo phụ La Tu cực kỳ có danh vọng tại Hải quân bản bộ.

Không ai ngờ rằng Doflamingo cực phụ thịnh danh ở Tân Thế Giới, thủ hạ gồm bốn cán bộ (trong đó có một Cán bộ cao cấp) lại bị La Tu trấn áp!

Doflamingo tiếp theo sẽ làm gì?

Chính phủ Thế giới lại sẽ làm gì?!

Vô số thế lực ngầm có quan hệ với gia tộc Donquixote ở Tân Thế Giới lúc này đều khẩn trương.

Đây không phải chuyện nhỏ!

Đằng sau sự kiện này quan hệ đến Thất Vũ Hải Doflamingo và Hải quân bản bộ!

"Tiếp theo, Tân Thế Giới có khả năng sẽ dấy lên một cơn sóng lớn long trời lở đất." Một thủ lĩnh thế lực nào đó ở Tân Thế Giới sau khi xem tin tức, đứng trên đài quan sát nhìn phong cảnh bờ biển bao la hùng vĩ trước mắt, lẩm bẩm tự nói.

Nhưng hắn không ngờ rằng, cơn sóng sắp tới còn hung mãnh hơn hắn tưởng tượng rất nhiều! ...

Tân Thế Giới, một hòn đảo không tên.

Hòn đảo vốn tràn đầy sức sống, cây cỏ xanh tươi lúc này đã trở nên hỗn độn.

Cả hòn đảo chi chít vết kiếm chém, vết kiếm đáng sợ nhất thậm chí còn quán xuyên cả hòn đảo từ Đông sang Tây!

Trên một tảng đá lớn ở trung tâm hòn đảo, Kiếm sĩ đệ nhất thế giới chống kiếm đứng thẳng, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt nghiêm túc.

Trên người Dracule Mihawk, một luồng kiếm ý sâm lãnh không ngừng khuếch tán ra ngoài, cho đến khi bao trùm cả hòn đảo!

Bất kỳ ai, thậm chí là kiếm sĩ cấp bậc Đại kiếm hào, nếu cảm nhận được luồng kiếm ý sâm lãnh này cũng đều sẽ cảm thấy lạnh buốt sống lưng, không nhịn được mà rùng mình!

Đúng lúc này, Mihawk nhíu mày.

Kế đó, một luồng ánh sáng chói mắt từ trên người hắn thăng đằng, đâm thẳng lên trời cao!

Keng!

Như bảo kiếm xuất vỏ, tiếng kim loại va chạm vang vọng cả hòn đảo!

Động tĩnh to lớn khiến các thuyền viên trên tàu Red Force (Lôi Đức Phật Tư) đang neo đậu gần đó đều kinh tỉnh, tất cả ùa ra khỏi khoang thuyền, ngẩng đầu đầy kinh ngạc nhìn luồng ánh sáng như thanh kiếm đâm thẳng lên trời kia.

“Này, Thuyền trưởng, tên Mắt Diều Hâu kia dường như đã thành công rồi.” Bên mép thuyền, Benn Beckman - Phó thuyền trưởng băng hải tặc Tóc Đỏ dựa vào lan can, ngẩng đầu nhìn đạo kiếm quang kia, biểu tình bình thản, rít một hơi thuốc rồi chậm rãi nói.

“Ha ha, tên kia lại đột phá rồi, thật là...” Shanks Tóc Đỏ trên mặt tràn đầy nụ cười, nốc một ngụm rượu mạnh rồi cười nói.

Hắn và Mihawk vừa là địch vừa là bạn, thấy Mihawk tiến thêm một bước trên con đường Kiếm đạo, Shanks thật lòng vui mừng thay cho hắn.

Bởi vì thực lực tên kia tiến bộ cũng đại biểu cho Kiếm đạo giống như hắn tưởng tượng, vĩnh viễn không có điểm dừng.

"Đại ca, thực lực Mihawk lại mạnh lên, hôm nay chúng ta có thể tiếp tục mở tiệc rồi chứ!" Lucky Roux, cán bộ có thân hình phì nhiêu, đeo kính râm nhỏ, trong miệng đang nhai một khối thịt, hàm hồ nói.

"Ha ha ha, Lucky, lần này e rằng chúng ta không mở tiệc được rồi." Shanks cười lớn, vỗ vỗ vai Lucky Roux nói.

"A?

Tại sao?" Lucky Roux có chút không biết làm sao, dường như việc không thể mở tiệc đối với hắn là tai nạn tày trời.

"Quên rồi sao?

Ước hẹn giữa Mihawk và người đó." Shanks cười nói, trong đầu lại hiện lên hình ảnh vị lão nhân hắn gặp mười năm trước.

"Ồ!

Đúng đúng đúng, tôi suýt chút nữa quên mất chuyện này, tính thời gian thì cũng sắp đến ngày đó rồi." Nghe vậy, Lucky Roux vẻ mặt ủ rũ: "Thật đau lòng, tiệc rượu cư nhiên không mở được." Cùng lúc đó, trên đảo.

Chương 112

Mihawk đột nhiên mở mắt, trong mắt lóe lên một đạo kiếm ý kinh người.

Kế đó, kiếm ý trên cả hòn đảo đều dũng mãnh tràn về phía Mihawk, cuối cùng bị thu hết vào trong cơ thể.

Cầm lấy Hắc Kiếm Yoru cắm trên mặt đất, sau khi múa một đường kiếm hoa trên không trung, Mihawk đeo nó lại sau lưng.

Trong nháy mắt Hắc Kiếm rời tay, kiếm ý trên cả hòn đảo bao gồm cả đạo kiếm quang xung thiên kia đều tiêu tán không thấy, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Nếu như không phải vì những vết kiếm chém chi chít khắp đảo và ánh mắt vẫn sắc bén như cũ, Mihawk lúc này nhìn qua chẳng khác gì một người bình thường không có điểm đặc biệt.

Đi tới mép đảo, Mihawk nhún người nhảy lên tàu Red Force, sau đó lộ ra đạo kiếm ý trên mu bàn tay trái, trầm giọng nói với Shanks bên cạnh.

"Shanks, lần này làm phiền rồi." Shanks nghe vậy, quàng vai Mihawk cười lớn: "Ha ha ha, tiểu tử ngươi còn khách sáo với ta làm gì?

Bất quá, trận chiến này ta cũng sẽ đi, dù sao cuộc chiến giữa hai vị Đại kiếm hào đỉnh cao thế giới sao có thể thiếu ta làm khán giả?" Nói xong, Shanks cao giọng hét: "Anh em, dương buồm, khởi hành!

Chúng ta đi xem một vở kịch hay!" "Rõ!" "Ha ha ha, Đại ca, thời gian rốt cuộc cũng tới rồi sao, tôi đã sớm đợi không kịp rồi." "Đệ nhất kiếm hào thế giới và Hải quân Giáo phụ La Tu đối quyết, chậc chậc

chậc, thật khiến người ta mong chờ." "Nghe nói Hải quân Giáo phụ La Tu gần đây gây ra không ít chuyện, thậm chí chọc cả vào Thất Vũ Hải Doflamingo, thật là một lão già không biết an phận a." Trong tiếng thảo luận của đám người băng hải tặc Tóc Đỏ, tàu Red Force từ từ khởi động, thuận theo chỉ dẫn của kiếm ý trên tay Mihawk, tiến về một nơi nào đó ở Tân Thế Giới. ...

Cùng lúc đó, tại một vùng biển khác ở Tân Thế Giới.

Một chiếc quân hạm đang chậm rãi di chuyển trên biển lớn.

Đây chính là quân hạm chở La Tu, vừa xuất phát từ Chi bộ Hải quân G9 sáng nay.

Giờ khắc này, La Tu vẫn như thường lệ nằm trên ghế mây tận hưởng gió biển thổi vào.

Trên bo mạch phía trước, Zoro và Luffy đang tiến hành việc tu luyện của riêng mình, khiến các binh sĩ hải quân xung quanh nhìn mà kinh hồn bạt vía.

"Cậu nhóc thân hình gầy yếu kia là người nhà của La Tu tiên sinh sao?

Huấn luyện kiểu đó, thể lực của cậu ta có thể chống đỡ được à?" "Loại huấn luyện này cũng quá biến thái rồi chứ?" "Nghe nói là cháu ruột của Trung tướng Garp, đang đi theo bên cạnh La Tu tiên sinh rèn luyện đấy." "Chẳng lẽ Trung tướng Garp năm đó cũng chịu đựng kiểu huấn luyện ma quỷ này mới có được sự mạnh mẽ như hiện tại?" "Còn cậu nhóc cầm ba thanh kiếm kia nữa, mới tí tuổi đầu mà đã có thể đánh có qua có lại với Trung tướng Momonga, thật không hổ là đệ tử ký danh của La Tu tiên sinh..." "Khi nào tôi mới có thể bái nhập môn hạ La Tu tiên sinh, làm đệ tử của ngài ấy đây..." "Thôi đi, thiên phú của cậu mà xứng được La Tu tiên sinh chỉ điểm sao?

Phải biết rằng, giáo quan cũ của chúng ta là thầy Zephyr cũng chỉ là đệ tử ký danh của La Tu tiên sinh thôi đấy!" "Chắc chỉ có Trung tướng Garp, Nguyên soái Sengoku và Tham mưu Tsuru mới có tư cách làm đệ tử chính thức của La Tu tiên sinh thôi..." "Báo!!!" Ngay khi các binh sĩ hải quân đang cảm thán, một tiếng hét vang dội từ trên đầu vọng xuống.

Nghe thấy tiếng hét, mọi người đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên.

Ngay cả Trung tướng Momonga đang giao đấu với Zoro cũng đều sững lại.

Nhìn vẻ mặt kinh khủng của lính trinh sát, dường như đã phát hiện ra chuyện gì đó không ổn.

"Báo cáo Trung tướng Momonga, tại hướng hai giờ cách quân hạm khoảng 1.5 hải lý, phát hiện tàu của Tứ Hoàng Băng Hải tặc Bách Thú và Tứ Hoàng Băng Hải tặc Râu Trắng!" Giọng nói hoảng sợ của lính trinh sát truyền khắp cả quân hạm.

Nghe câu này, tất cả binh sĩ trên tàu đều trở nên căng thẳng.

Tàu của băng hải tặc Tứ Hoàng?

Lại còn gặp cùng lúc hai cái?

Tất cả hải quân đều biết, trên vùng biển Tân Thế Giới này, bá chủ tuyệt đối chính là bốn vị Hoàng đế của biển cả.

Đối mặt với bốn vị đại hải tặc được gọi là Hoàng đế này, ngay cả Hải quân bản bộ cũng không dám mạo muội xuất động.

Bởi vì bốn vị Hoàng đế cùng các thế lực dưới trướng họ cơ bản đại biểu cho đỉnh cao hải tặc của thời đại này.

"Băng Bách Thú và Băng Râu Trắng?" Momonga thân là Trung tướng tinh anh bản bộ, phản ứng trấn định hơn nhiều, chỉ thấy hắn

nhảy vài cái đã tới bên mạn thuyền, ánh mắt nhìn về hướng hai giờ.

Lúc này, dù chỉ dùng mắt thường cũng có thể lờ mờ nhìn thấy mấy chiếc thuyền hải tặc đang nã pháo vào nhau.

"Là đấu tranh giữa các Tứ Hoàng sao?" Momonga híp mắt.

Tứ Hoàng tuy cùng là Hoàng đế trên biển trấn giữ Tân Thế Giới, nhưng giữa bọn họ cũng là sự tồn tại như nước với lửa.

Cũng chính vì vậy mà Hải quân bản bộ mới có thể tọa trấn trung tâm Đại Hải Trình, cách biển đối trì với Tứ Hoàng và hải tặc toàn thế giới.

Nếu không, giả dụ Tứ Hoàng toàn bộ liên thủ, ngay cả toàn bộ Hải quân cũng có chút không chịu nổi cấp bậc thế lực này.

Bá chủ tuyệt đối của thời đại trước là Rocks, hoàn toàn là nhờ sự tồn tại của Trung tướng Garp mà Hải quân mới có thể đánh bại và làm tan rã băng hải tặc Rocks.

Danh hiệu Anh hùng Hải quân của Garp cũng là vì đã đánh bại Rocks ngông cuồng ngạo mạn thời bấy giờ.

"Có thể nhìn rõ trên thuyền cụ thể là ai không?" Momonga ngẩng đầu nhìn lính trinh sát, nghiêm túc hỏi.

Thực lòng mà nói, cuộc chiến của Tứ Hoàng, một Trung tướng Hải quân bản bộ cũng không muốn tham gia.

Phải biết rằng, trong mỗi băng hải tặc Tứ Hoàng đều có không ít kẻ thực lực cường kình.

Băng Râu Trắng có 16 Đội trưởng phiên đội, mỗi người thống lĩnh 100 người, thực lực mỗi vị đội trưởng đều không kém một Trung tướng Hải quân.

Trong đó những người như Phượng Hoàng Marco, Kim Cương

Jozu... thực lực còn ở trên mức đó.

Băng Bách Thú cũng tương tự, so với băng Râu Trắng thì Tam Đại Tai Hại (All-Stars) hành sự càng thêm hung ngoan, hung danh vang xa, bất kỳ ai trong Tam Tai cũng có tiền truy nã vượt quá 1 tỷ Beri!

Nếu trận chiến này liên quan đến cấp bậc Đội trưởng và Tam Tai, vậy Momonga sẽ lập tức hạ lệnh cho quân hạm tránh xa chiến trường.

"Thấy rồi, người đó là...

Một trong Tam Đại Tai Hại của Băng Bách Thú, Hạn Hán Jack với tiền truy nã 1 tỷ!" Khi hét lên cái tên này, giọng của lính trinh sát cũng có chút run rẩy.

Hạn Hán Jack!

Đó là tội phạm truy nã cấp bậc 1 tỷ a!

Phải biết rằng, ngay cả bảy vị đại hải tặc được Chính phủ Thế giới thừa nhận là Vương Hạ Thất Vũ Hải cũng không có ai đạt đến 1 tỷ.

"Hạn Hán Jack?" Cái tên này vừa thốt ra từ miệng lính trinh sát, đồng tử Momonga co rụt lại.

Toàn bộ binh sĩ hải quân trên tàu đều không tự chủ được mà nuốt nước bọt.

Ngược lại, La Tu vẫn giữ bộ dạng đạm nhiên, không hề bị cái tên Hạn Hán Jack dọa sợ.

Luffy và Zoro cũng hào không để ý, tiếp tục việc tu luyện của mình.

"Còn...

Còn có Đội trưởng Đội 1 Băng Hải tặc Râu Trắng - Phượng Hoàng Marco!" Giọng nói của lính trinh sát lại vang lên.

Tất cả binh sĩ trên tàu nhịn không được hít sâu một hơi khí lạnh.

“Phượng Hoàng Marco...” Momonga Trung tướng nghe cái tên này liền biết trận chiến này không phải thứ hắn có thể tham dự.

Đội trưởng Đội 1, đó là kẻ có thực lực mạnh nhất Băng Râu Trắng ngoại trừ chính Râu Trắng.

Momonga biết rất rõ, tên này có năng lực giao phong chính diện với Đại tướng - chiến lực cao nhất của Hải quân bản bộ.

“Chờ đã...

Người kia là...

Chương 113

Tiền truy nã 550 triệu Beri, Đội trưởng Đội 2 Băng Râu Trắng - Portgas D.

Ace!" Tiếng của lính trinh sát lại vang lên lần nữa.

Nghe cái tên này, sắc mặt của đông đảo binh sĩ hải quân có chút không giữ được nữa.

Đội trưởng Đội 1 và Đội trưởng Đội 2 của Băng Râu Trắng lại cùng xuất hiện!

Hai Đội trưởng phiên đội, một Hạn Hán...

Hiện tại Trung tướng Momonga chỉ muốn nhanh chóng hạ lệnh rời khỏi đây.

Vạn nhất quân hạm bị cuộc chiến của mấy tên kia lan đến...

Kết cục ra sao, căn bản không dám tưởng tượng!

"Còn có Hỏa Quyền Ace?" Momonga hít sâu một hơi.

Liên quan đến cá nhân Hỏa Quyền Ace, trong cao tầng Hải quân có lời đồn rằng tên này mang huyết mạch của Vua Hải Tặc Gol D.

Roger bị xử quyết tại Biển Đông hai mươi năm trước.

Thời gian trước sau khi Ace từ chối gia nhập Thất Vũ Hải, Hải quân đã chuẩn bị động thủ với hắn.

Nhưng đúng lúc này, Râu Trắng xuất hiện.

Kẻ được xưng là Người đàn ông mạnh nhất thế giới kia đã thu nhận Ace về dưới trướng.

Hành động này lập tức phá vỡ kế hoạch của Hải quân.

Sau khi Ace gia nhập băng Râu Trắng, Hải quân không thể khinh cử vọng động.

Bởi vì kẻ đã trải qua sự tẩy lễ của ba thời đại kia thực lực quá mức khủng bố!

Muốn động đến Ace được Râu Trắng che chở, cho dù là Hải quân bản bộ cũng phải cân nhắc thật kỹ!

Hít sâu một hơi, Trung tướng Momonga thu hồi ánh mắt, lớn tiếng hét: "Toàn thể chú ý, chuyển hướng, toàn tốc..." Nhưng chưa đợi hắn hét xong, liền nghe một tiếng rít bén nhọn vang lên bên tai, sau đó Momonga thấy Luffy đang dừng huấn luyện lao vút đến bên cạnh hắn như mũi tên rời cung, bám vào lan can, đầu rướn dài ra, vẻ mặt kích động nói: "Ace?

Ace hả?

Ace đang ở đâu?!" Luffy... quen biết Ace?

Nhìn cảnh này, Momonga vẻ mặt kinh nghi, nhưng chưa đợi hắn mở miệng hỏi thăm, liền thấy La Tu chậm rãi đi tới, một tay ấn lên cái đầu đang kích động của Luffy.

"Momonga tiểu tử, hạ lệnh cho quân hạm chạy qua đó." La Tu rít một hơi thuốc, cười nói với Momonga.

Tên nhóc Ace kia, một năm trước dám bỏ đi không lời từ biệt.

Hôm nay gặp trên biển, phải dạy dỗ tên tiểu tử thối này một trận ra trò.

"La Tu tiên sinh, ngài nói gì?

Cho quân hạm chạy qua đó?" Trung tướng Momonga nghe lời La Tu xong thì ngẩn người.

Hắn không nghe lầm chứ?

Trận kích chiến phía trước đâu phải va chạm giữa các Tứ Hoàng bình thường...

Nó đã thăng cấp lên thành cuộc chiến giữa các Cán bộ cao cấp nhất của các băng Tứ Hoàng.

Thông thường gặp loại chiến đấu này, lựa chọn đầu tiên là báo cáo cho Hải quân bản bộ.

Mệnh lệnh kiểu như La Tu nói trực tiếp lái quân hạm xông vào, hắn còn tưởng mình nghe lầm.

"Không sai." La Tu gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào chiến trường phía trước, nhẹ nhàng nhả khói, bình thản nói.

"Nhưng mà..." Momonga có chút do dự.

Tuy ma sát giữa các Tứ Hoàng là điều Hải quân rất vui lòng nhìn thấy, nhưng hiện tại bắt xông lên xen vào, trong lòng Trung tướng Momonga có một vạn cái không nguyện ý.

Theo hắn thấy, việc này chẳng khác gì đi tìm chết.

Nhưng quan trọng là, mệnh lệnh này do La Tu hạ đạt.

"Yên tâm đi, chỉ là một con Phượng Hoàng Marco và một tên Hạn Hán Jack thôi mà, nơi này có ta ở đây." La Tu cười nói.

Nếu đổi lại là một tháng trước, đừng nói là chiến trường nơi Đội trưởng Đội 1 Marco và Hạn Hán Jack giao chiến, chỉ cần gặp một mình Hạn Hán Jack thôi cũng đủ đau đầu rồi.

Nhưng hiện tại đã khác, đừng nói hai tên nhóc này, kể cả là trận chiến giữa Râu Trắng và Kaido, hắn cũng có năng lực đi vào quấy nhiễu.

Nghe lời La Tu, Momonga cuối cùng buông bỏ sự giãy giụa trong lòng, lãng thanh nói: "Toàn thể nghe lệnh!

Bẻ lái sang phải, mục tiêu là chiến trường trên biển!

Toàn tốc xuất phát!" Tuy trong lòng vạn phần không muốn, nhưng tin tưởng vào thực lực của La Tu, Momonga vẫn hạ lệnh cho quân hạm tiến tới. ...

Bên kia chiến trường.

"Hỏa Quyền!" Cùng với tiếng hét lớn, Đội trưởng Đội 2 với hình xăm biểu tượng băng Râu Trắng sau lưng - Ace mạnh mẽ nhảy lên từ boong tàu, sau đó cả cánh tay phải hóa thành ngọn lửa khổng lồ có nhiệt độ siêu cao, tung một quyền về phía băng hải tặc Bách Thú.

Trong chốc lát, cánh tay lửa của Ace nhanh chóng vươn dài, hóa thành một nắm đấm lửa khổng lồ lao về phía mấy chiếc thuyền của băng Bách Thú, khí thế cực kỳ hung mãnh.

Đối mặt với nắm đấm lửa khổng lồ này, hải tặc băng Bách Thú thi nhau dùng hỏa pháo đánh trả, nhưng đạn pháo gặp Hỏa Quyền phát nổ không những không thể ngăn cản nắm đấm, thậm chí còn trợ giúp uy thế của nó tăng trưởng.

Oanh!!

Cuối cùng, Hỏa Quyền với tư thái không thể cản phá đánh trúng một chiếc tàu của băng Bách Thú, cả đầu tàu trực tiếp bị oanh nổ, ngọn lửa hừng hực trực tiếp thiêu đốt thân tàu, sau đó nhanh chóng lan tràn về phía đuôi tàu.

Các thành viên băng Bách Thú thấy ngọn lửa không thể khống chế, nhao nhao lộ vẻ kinh khủng, la hét nhảy xuống biển.

"Đội trưởng Ace thật mạnh!" "Không hổ là Đội trưởng Ace!" Nhìn cảnh này, trên chiếc tàu Moby Dick (Mạc Bỉ Địch), các thành viên băng Râu Trắng đều hoan hô.

Ace một quyền phá hủy một chiến hạm của băng Bách Thú khiến

sĩ khí đại tăng.

Đúng lúc này, trên bầu trời truyền đến mấy tiếng nổ vang, bọn họ ngẩng đầu nhìn lên liền thấy Đội trưởng Đội 1 Marco đang bay xuống.

Vừa rồi một loạt đạn pháo của băng Bách Thú có uy hiếp đến thuyền đều bị Marco cản lại hết.

"Ace, làm tốt lắm!" Marco đáp xuống bên cạnh Ace, ngọn lửa màu xanh trên người cũng theo đó biến mất, vỗ vỗ vai Ace, giơ ngón tay cái cười nói.

Ace toét miệng cười: "Đối mặt với kẻ địch, tôi cũng không thể làm nhục danh tiếng Đội trưởng phiên đội của chúng ta a." Tuy Ace gia nhập băng Râu Trắng chưa bao lâu đã ngồi lên vị trí Đội trưởng Đội 2, nhưng sau mấy lần chiến đấu, thành viên cả Đội 2 đều đã thừa nhận địa vị của Ace.

"Ngài Jack..." Bên kia, trên chiếc tàu Mammoth (Mãnh Mã Tượng) ở chính giữa, Sheepshead - Headliner (Vũ đài chủ/Chân đánh chính) đứng bên cạnh Jack nhìn thấy cảnh này, đồng tử co rụt lại.

Đối với cuộc chiến này, nội tâm Sheepshead luôn cự tuyệt.

Bởi vì kẻ phải đối mặt là hai vị Đội trưởng của băng Râu Trắng.

Chương 114

Bên này chỉ có một mình Jack.

Ngài Jack tuy là một trong Tam Tai - đại chiêu bài của băng Bách Thú, tiền truy nã lên đến 1 tỷ, thực lực cường kình.

Nhưng ngài Jack hiện tại mới hai mươi bốn tuổi, xét về phương diện xử lý sự tình so với Marco đã hơn bốn mươi tuổi thì non nớt hơn quá nhiều.

Nhiều lúc, ngài Jack làm việc hoàn toàn không qua não suy nghĩ.

Giống như hiện tại, sau khi lính trinh sát quan sát thấy Ace, Jack không chút do dự hạ lệnh xông lên.

Đi được một nửa mới biết trên chiếc tàu đối diện kia còn có sự tồn tại của Phượng Hoàng Marco.

Nhưng dù biết điều này, ngài Jack cũng không có tí ý tứ nào muốn rút lui, khiến Sheepshead trong lòng khó chịu vô cùng.

"Tiếp tục xông lên!

Tất cả hỏa pháo tập trung khai hỏa về phía kẻ địch!" Đối mặt với việc một chiếc tàu hải tặc bị phá hủy, biểu tình của Jack không có nửa phần biến hóa, trong mắt chỉ có chiến ý mãnh liệt.

"Được rồi, mọi người đừng vui mừng quá sớm, Hạn Hán Jack không phải kẻ đơn giản, mọi người chuẩn bị nghênh tiếp trận chiến tiếp theo." Nhìn thấy mấy chiến hạm của băng Bách Thú đối diện không lùi mà còn tiến tới, sắc mặt Marco nghiêm túc, hét lên.

"Ha ha, có Đội trưởng Marco và Đội trưởng Ace ở đây, chúng ta sợ cái gì?

Không phải người đông hơn chúng ta một chút sao, xử bọn nó, cho bọn nó biết sự lợi hại của băng Râu Trắng chúng ta!" "Đúng!

Xử bọn nó!" "Thời đại này là thời đại của Bố Già Râu Trắng!" Thành viên băng Râu Trắng ai nấy đều hô to, chiến ý sục sôi.

Ace cũng tương tự như vậy.

Sau khi trở thành Đội trưởng Đội 2, đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với Cán bộ cao cấp của băng Tứ Hoàng khác.

Đây là thời khắc tốt nhất để chứng minh!

"Báo!

Báo cáo Đội trưởng Marco, Đội trưởng Ace, hướng chín giờ phát hiện một chiếc quân hạm Hải quân đang toàn tốc lao về phía chúng ta!

Là quân hạm của Trung tướng Hải quân Momonga!" Đúng lúc này, lính trinh sát trên cột buồm bỗng nhiên hô to.

"Quân hạm?

Trung tướng Momonga?" Nghe câu này, đám người Marco và Ace đều sững sờ.

Phải biết rằng ở Tân Thế Giới, với uy danh của Tứ Hoàng, nếu đơn độc gặp phải quân hạm, giữa hai bên cũng sẽ tự động chọn cách đi vòng tránh đối phương.

Huống hồ hiện tại bọn họ đang trong trạng thái giao chiến với Hạn Hán Jack của băng Bách Thú, một chiếc quân hạm dám đến xúc phạm cái rủi ro này?

Đại tướng Hải quân mà phải đối mặt cùng lúc với hai vị Đội trưởng phiên đội và Hạn Hán Jack cũng đều sẽ đau đầu, chứ đừng nói chỉ là một Trung tướng.

"Đừng quản, trước tiên giải quyết chuyện trước mắt đã." Marco

phản ứng rất nhanh, trực tiếp mở miệng nói.

Mọi người nghe vậy cũng thu hồi ánh mắt.

Dù sao việc cấp bách là làm sao giải quyết kình địch Hạn Hán Jack.

Theo thời gian trôi qua, khoảng cách chiến hạm song phương càng ngày càng gần, tất cả mọi người đều đang ma quyền sát chưởng, dược dược dục thí (nóng lòng muốn thử).

Ngay lúc này, Ace không hiểu sao lại liếc mắt nhìn về hướng quân hạm.

Lúc này, quân hạm đã ở khoảng cách rất gần, nhưng chiếc quân hạm kia hoàn toàn không có ý tứ dừng lại, vẫn toàn tốc lao về hướng bọn họ.

"Hả?!

Thân ảnh kia là...

Ông cố?!

Còn có Luffy?!" Khi khoảng cách giữa chiến hạm băng Râu Trắng và chiến hạm do Jack dẫn đầu đã gần đến mức đủ để nhảy sang boong tàu đối diện, thành viên hai bên đang rống to chuẩn bị giáp lá cà, Ace đột nhiên nhìn thấy trên mạn thuyền quân hạm, gương mặt quen thuộc của ông lão mặc đồ thường phục, miệng ngậm tẩu thuốc, và đương nhiên còn có khuôn mặt tươi cười non nớt bên cạnh ông lão.

Nhìn thấy cảnh này, cả người Ace trực tiếp ngây dại.

Hắn không ngờ dù thế nào cũng có thể gặp được hai người này ở Tân Thế Giới.

"Ace!" Bỗng nhiên, ông lão ngậm tẩu thuốc kia quát to một tiếng, liền trực tiếp rời khỏi quân hạm, lao về phía Ace, tốc độ nhanh đến

mức thậm chí Ace còn không kịp phản ứng.

“Ace!

Tiểu tử ngươi năm đó tại sao bỏ đi không lời từ biệt?!

Ăn một cú ‘Thiết quyền yêu thương’ của lão phu!” Tiếng quát lớn nương theo một thân ảnh mặc áo sơ mi hoa quần đùi nhanh chóng tới gần, khi tất cả mọi người trên thuyền còn chưa kịp phản ứng, một quyền đã đấm vào đầu Ace.

Binh!

Một quyền rơi xuống, cả người Ace như mũi tên rời cung bay ra ngoài, cuối cùng ầm ầm đâm vào cột buồm thô to ở giữa thân tàu, lực đạo to lớn khiến cả con thuyền đều rung lắc.

“Chuyện gì xảy ra?” “Đã xảy ra chuyện gì?!” Cảm giác dưới chân rung động, đám người băng Râu Trắng đều kinh hãi, nhao nhao dừng lại hành động.

Bỗng nhiên, có người nhìn thấy Ace đâm vào cột buồm, đồng thời phát hiện ra La Tu - người đã đánh bay Ace, không khỏi nội tâm chấn động.

“Đội trưởng Ace?!” “Tên kia là ai!” “Lại có thể đánh bay Đội trưởng Ace?” “Sao có thể!

Đội trưởng Ace chính là người năng lực Trái Ác Quỷ hệ Logia a!” “Lão già này...

Ta biết rồi!

Là Hải quân Giáo phụ La Tu được báo chí đưa tin bị Mắt Diều Hâu khiêu chiến một tháng trước!” “Hải quân?!

Tại sao Hải quân lại xuất hiện ở đây?!” “Đúng rồi!

Khẳng định là từ chiếc quân hạm kia tới...” “Tên kia... nhắm vào

Đội trưởng Ace rồi!" Trong lúc đông đảo thành viên băng Râu Trắng còn đang chấn động, La Tu giơ nắm đấm rảo bước tiến về phía Ace lúc này đầu óc đang có chút choáng váng.

"Tiểu tử thối!" La Tu đi nhanh đến trước mặt Ace, một tay túm lấy chuỗi hạt trên cổ Ace, xách Ace lên, lại đấm thêm một quyền vào trán hắn.

Cơn đau kịch liệt khiến Ace trực tiếp tỉnh táo lại, nhìn gương mặt quen thuộc gần trong gang tấc, trên mặt Ace leo lên một tia hoảng loạn, có chút ấp a ấp úng nói: "Thái...

Thái gia gia...

Ngài...

Ngài sao lại ở đây..." Năm đó khi xuất hải, để không bị La Tu ngăn cản, hắn đặc địa chọn lúc nửa đêm ra khơi.

Chuyện này hắn chỉ nói với một mình Luffy, thậm chí Dadan cũng không thông báo, chỉ để lại một bức thư.

Vốn tưởng rằng sau khi làm hải tặc sẽ không còn cơ hội gặp lại lão gia tử La Tu đã bầu bạn mười mấy năm nữa.

Nào ngờ mới xuất hải một năm, vừa gia nhập băng Râu Trắng không lâu đã gặp lại lão gia tử La Tu ở Tân Thế Giới.

Ai mà đỡ được a!

Nhìn thấy La Tu xách Ace bên cạnh cột buồm, các thành viên băng Râu Trắng bên cạnh mặt đều lộ vẻ ngưng trọng, có chút không dám khinh cử vọng động.

Chương 115

Đội trưởng Ace một quyền có thể đánh nổ một chiến hạm hải tặc, vậy mà ở trên tay lão già này lại không có một chút lực hoàn thủ?!

Đây chính là Hỏa Quyền Ace, Đội trưởng Đội 2 với tiền truy nã lên đến 550 triệu a!

“Ace!

Đó là...

Hải quân Giáo phụ La Tu?!” Trên tàu Mammoth, Phượng Hoàng Marco đang chiến với Hạn Hán Jack quay đầu nhìn thấy cảnh này, sắc mặt biến đổi.

Một cước đạp văng vũ khí của Hạn Hán Jack, Marco nhảy lên, trong nháy mắt hóa thành một con chim phượng hoàng khổng lồ toàn thân rực cháy ngọn lửa màu xanh, sau đó bổ nhào về phía La Tu!

“Lão già kia!

Mau thả Ace ra cho ta!” Thân là Đội trưởng Đội 1, Marco có thể từ trên người ông lão kỳ mạo bất dương này cảm nhận được một cỗ uy hiếp cực lớn.

Bố Già đã dặn dò, tuyệt đối không thể để Ace rơi vào tay Hải quân!

“Marco đừng!” Ace đang giãy giụa trên tay La Tu nhìn thấy Marco từ trên trời bổ nhào xuống, sắc mặt đại biến, cao giọng hét.

Nhưng không kịp nữa, tốc độ của Marco thực sự quá nhanh, vừa mới hét lên thì Marco đã tới gần sau lưng La Tu.

“Tiêu rồi...

Thái gia gia...” Nhìn cảnh này, trái tim Ace lập tức thót lại.

Tuy La Tu ra tay với hắn rất nặng, nhưng lão nhân dù sao cũng ân cần dạy bảo hắn mười mấy năm, trong lòng Ace ông đã là sự tồn tại như người thân.

Nhìn Thái gia gia sắp bị Marco đá bay, Ace mặt đầy vẻ không đành lòng.

Các thành viên băng Râu Trắng xung quanh nhìn thấy thân ảnh Marco thì đồng thời lộ ra vẻ vui mừng.

“Đội trưởng Marco về rồi!” “Lần này Đội trưởng Ace được cứu rồi!” Thân là thành viên băng Râu Trắng, bọn họ biết rất rõ thực lực của Marco.

Đó là cường giả có thể giao phong chính diện với Đại tướng Hải quân!

Tuy nhiên...

La Tu thậm chí còn không quay đầu lại, trở tay nắm một cái, trực tiếp tóm lấy cái chân đang đá tới của Marco.

Sau đó, dưới ánh mắt không thể tin nổi của đám thành viên băng Râu Trắng, Marco toàn thân đang cháy ngọn lửa xanh giống như món đồ chơi, trực tiếp bị La Tu quăng bay ra ngoài.

Oanh!!

Một tiếng nổ lớn, thân hình Marco hào vô sức kháng cự bay đi, hung hăng đập vào tường vách khoang thuyền!

Nhìn cảnh này, tất cả mọi người trong nháy mắt ngây dại.

“...” “Không thể nào...

Đội trưởng Marco...” “Đó là một đòn cường lực của Marco a, cứ thế bị hóa giải đơn giản vậy sao?!” “Lão đầu kia rốt cuộc lai lịch thế

nào, sao lại mạnh thế?!" Ngay cả trên mặt Ace cũng trào dâng một biểu tình không thể tin nổi.

"Thái gia gia..." Nhìn Marco đang bước ra từ đống phế tích khoang thuyền với bộ dạng có chút chật vật, Ace nhịn không được nuốt nước bọt.

Thực lực của Thái gia gia... sao lại mạnh thế?!

Sau khi giai đoạn hai được giải tỏa, Thể thuật của La Tu đã có bước nhảy vọt về chất.

Haki Vũ trang 93% độ thông thạo, Haki Quan sát 99% độ thông thạo, lại được cường hóa thể chất lần nữa, cộng thêm uy lực Thể thuật tăng cường gấp ba.

Hiện tại không dùng Tiên nhân hình thức, chỉ dùng thuần Thể thuật, La Tu cũng không thua kém tên biến thái về Thể thuật như Garp.

Nếu sử dụng Tiên nhân hình thức, La Tu tự tin những quái vật cấp bậc như Tứ Hoàng Râu Trắng hay Kaido hắn đều có thể đè ra đánh!

Khu khu một Đội trưởng Đội 1 Marco, trong mắt La Tu căn bản không đáng nhắc tới.

"La Tu tiên sinh thật mạnh..." Trên quân hạm, mặc dù không phải lần đầu thấy La Tu ra tay, nhưng đám hải quân vẫn nhịn không được hít một ngụm khí lạnh.

Có thể một chiêu hóa giải đòn đột kích của Đội trưởng Đội 1 Marco, lại có thể dễ dàng bắt lấy Đội trưởng Đội 2 Hỏa Quyền Ace khiến Ace không có chút lực hoàn thủ nào.

Không hổ là Hải quân Giáo phụ mà bọn họ sùng kính!

"Hi hi..." Khi Luffy nhìn thấy Ace bị La Tu xách trên tay, nội tâm

hào vô ba động, thậm chí còn cười lớn thành tiếng.

Xuất hải một năm, Ace rốt cuộc cũng được nếm lại mùi vị "Thiết quyền yêu thương" của Thái gia gia.

Thời gian qua đi theo Thái gia gia, cậu cũng không thiếu bị ăn đòn.

Hiện tại cuối cùng cũng tới lượt Ace.

"La Tu tiên sinh cẩn thận!" Đúng lúc này, Trung tướng Momonga vẫn luôn trong trạng thái cảnh giác sắc mặt biến đổi, hướng về phía La Tu hét lớn.

Giờ khắc này, sau lưng La Tu đang có một quái vật khổng lồ không ngừng hạ xuống.

"Hạn Hán...

Jack?!" Nhìn thấy quái vật khổng lồ kia trong nháy mắt, đồng tử Ace co rút mạnh, biểu tình trên mặt biến đổi kịch liệt, không ngừng vỗ cánh tay La Tu hoảng trương nói: "Thái gia gia!

Mau tránh ra!

Mau tránh ra!" Vị quái vật khổng lồ thân cao hơn tám mét kia chính là người vừa giao thủ với Marco - một trong Tam Đại Tai Hại của băng Bách Thú, Hạn Hán Jack với tiền truy nã 1 tỷ!

"Mặc kệ là Hải quân hay thành viên Râu Trắng, đều đi chết cho lão tử đi!" Giữa không trung, Hạn Hán Jack sắc mặt dữ tợn, trong mắt tràn đầy sát ý, gầm nhẹ một tiếng, hai lưỡi liềm khổng lồ (Shotel) trên tay nhắm ngay lưng La Tu mãnh liệt chém xuống!

Nhìn thấy hai lưỡi liềm kia, Phượng Hoàng Marco cũng nhịn không được biến sắc.

Hạn Hán Jack tuổi còn trẻ nhưng tính tình thập phần tàn bạo, thực lực phi thường cường đại.

Do nguyên nhân tính cách, khi đối mặt với kẻ địch hắn chưa bao giờ chấp nhận đàm phán, tất cả những gì có thể dùng vũ lực giải quyết đều dùng vũ lực kết thúc.

Chính như biệt danh của hắn, nơi nào Hạn Hán Jack đặt chân đến đều như hạn hán xuất hiện, khô cạn héo úa, cuối cùng diệt vong.

Đối mặt với một trong Tam Tai của băng Bách Thú tuy tư lịch trên biển chưa quá lão luyện này, Hải quân bản bộ cũng phi thường đau đầu.

Trong nguyên tác, tên Jack này đối mặt với Tượng Chủ (Zunesha) có thể hình khổng lồ cũng dám phát động công kích.

Để cứu Doflamingo, đối mặt với hạm đội Hải quân có cả Đại tướng Fujitora, cựu Nguyên soái Sengoku và Đại tham mưu Tsuru cũng không chút do dự ra tay, tuy cuối cùng bị đánh xuống đáy biển nhưng cũng đánh chìm được hai chiếc quân hạm.

Qua đó có thể thấy được sự quả đoán dũng mãnh của Hạn Hán Jack, nhưng tính khí nóng nảy cộng thêm tính cách lỗ mãng cũng là khuyết điểm lớn nhất của hắn.

Cho nên sau khi biết thân phận Hải quân Giáo phụ của La Tu, Jack không có bất kỳ do dự nào, trực tiếp vung hai lưỡi liềm lớn nhảy tới chém xuống.

Theo Jack thấy, có thể cùng lúc xử đẹp cả La Tu và Ace thì tuyệt đối là một đại công.

Còn về việc Râu Trắng hay Garp trả thù, trong lòng hắn không có tí gì để ý.

Bởi vì hắn là Jack!

Là đại chiêu bài của băng Bách Thú, Hạn Hán Jack trong Tam Đại Tai Hại!

Chương 116

"Đi chết đi!" Hai lưỡi liềm của Jack mang theo thế rít gào, với tư thái không thể ngăn cản nhắm vào lưng La Tu chém xuống.

Thấy cảnh này, đám người băng Râu Trắng và binh sĩ trên quân hạm đều đồng loạt biến sắc.

Nếu để hai lưỡi liềm kia rơi xuống, e rằng cả La Tu và Ace đều sẽ bị chém thành ba khúc!

"Thái gia gia, mau tránh ra!

Cháu là năng lực giả Logia, trảm kích không gây thương tổn cho cháu được!" Ace vừa hét vừa muốn phấn lực đẩy La Tu ra.

Nhưng Ace phát hiện, vô luận hắn dùng sức thế nào, La Tu đều không nhúc nhích tí nào.

Thậm chí ở trên tay La Tu, ngay cả việc nguyên tố hóa cơ thể cũng khó làm được!

Trên bầu trời, theo thân thể to lớn của Hạn Hán Jack không ngừng hạ xuống, bóng đen to lớn hoàn toàn bao trùm cả La Tu và Ace.

Đao phong sắp chém xuống!

"Thái gia gia..." Ace nhịn không được nhắm hai mắt lại, thực sự không nỡ nhìn cảnh La Tu bị Jack chém trúng.

Keng!!!

Ngay khoảnh khắc hai thanh liềm Shotel của Jack sắp chém trúng La Tu, một tiếng kim loại va chạm chấn động màng nhĩ trong nháy mắt truyền khắp cả chiến trường.

"Hả?

Là Marco sao...” Nghe tiếng kim loại va chạm, Ace mạnh mẽ mở mắt ra.

Chỉ là cảnh tượng tiếp theo lại khiến hắn trừng lớn hai mắt, tâm tình kích động.

Trong tầm mắt của Ace, La Tu đang một tay tóm lấy chuỗi hạt của hắn khiến hắn không thể động đậy.

Nhưng tay kia lại đang cầm một thanh trường kiếm rực rỡ ánh sáng, giơ lên trước người, nhẹ nhàng đỡ lấy đòn đánh kinh thiên của Jack giữa không trung.

Bộ dạng đó giống như một người ông vì bảo vệ cháu mình mà phấn lực đỡ lấy công kích như quái vật của Jack.

Chỉ là Ace lại có thể cảm giác được từ trên người La Tu một cỗ khí thế kinh người đang không ngừng bùng phát.

Giờ khắc này, y phục trên người La Tu không gió mà bay, thân mình hơi nghiêng, ánh mắt ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt Jack, bình tĩnh nói: “Lúc lão phu mang theo Garp và Sengoku đuổi theo băng hải tặc Rocks chạy khắp thế giới, lão đại Kaido bé nhỏ của ngươi còn chưa xuất hải đâu.

Hiện tại lão phu chỉ mới ẩn lui hai mươi năm, một tên tiểu tử bằng hữu (bạn bè/cùng lứa) học được chút công phu mèo cào cũng muốn lấy đầu lão phu?” Câu nói này thốt ra, nương theo khóe miệng khẽ nhếch của La Tu, trong mắt Ace hiện lên sự bạt hỗ thao thiên (ngang ngược ngập trời).

Trong lời nói, bá chủ trên biển từng một thời là Rocks, hay Hoàng đế trên biển hiện nay là Bách Thú Kaido, toàn bộ đều không để vào mắt!

Câu nói này nghe vào tai mọi người tuy rằng xương cuồng (ngông

cuồng) đến cực điểm.

Nhưng những người đi theo bên cạnh La Tu thời gian qua đều biết, câu nói này không có nửa điểm khoa trương.

Lúc này, trên hai cánh tay thô tráng của Jack, cơ bắp nổi lên cuồn cuộn, gân xanh trên cơ bắp cũng hiện rõ mồn một.

Nhưng mặc kệ hắn dùng sức thế nào, hai thanh liềm Shotel đều không thể hạ xuống nửa phần.

Thậm chí lão đầu đáng lẽ phải bị chém chết trong mắt hắn kia vẻ mặt vẫn bình thản, dường như chỉ cần hơi dùng sức là có thể hất hắn đi.

Sao có thể có sức mạnh kinh khủng như vậy!

Jack trong lòng hãi nhiên.

"Nếu tiểu tử ngươi có sát tâm với lão phu lớn như vậy, thế thì để lão phu dạy ngươi một chuyện." Tay phải La Tu hơi run lên.

Keng!

Một tiếng tranh minh vang vọng tận mây xanh.

Hạn Hán Jack với thân hình to lớn cao hơn tám mét, dưới cái run tay này, lại cảm thấy hai tay run rẩy, cả người đạp đạp đạp lùi về sau mấy bước.

"Đại ca Jack!" Nhìn cảnh này, thành viên băng Bách Thú trong lòng đồng loạt chấn động.

Sức mạnh của Jack uy mãnh thế nào bọn họ biết rất rõ.

Nhưng trước mặt lão nhân tóc bạc cười ôn hòa này, ngài Jack nhìn qua lại yếu ớt như vậy!

Ngay cả băng Râu Trắng bao gồm Ace và Marco cũng đều vẻ mặt

không thể tin nổi.

Nếu chỉ là một tên tạp ngư bình thường thì không cần khiếp sợ như thế.

Đó chính là Hạn Hán Jack với tiền truy nã lên tới 1 tỷ a!

Tuy tiền truy nã cao như vậy có không ít nguyên nhân là do thủ đoạn hành sự của Jack, nhưng cũng không thể vì thế mà coi thường hắn.

Có được danh xưng Hạn Hán chính là thể hiện của thực lực bản thân.

Sau khi chấn bay Jack, La Tu thả Ace ở tay trái xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào Jack, bước những bước bình ổn, đạm nhiên nói: "Lão phu muốn nói cho ngươi biết, ở trên vùng biển này đừng có kiêu ngạo như vậy, bởi vì có những người ngươi căn bản không chọc nổi.

Khéo thay, lão phu chính là một trong số đó." Nghe lời La Tu, Jack vừa đứng vững thân hình lập tức bạo nộ.

"Lão già kia, đi chết đi!" Jack hai mắt đỏ ngầu gầm lên một tiếng, dường như đã quên mất sự thất thế vừa rồi.

Một khắc sau, thân thể hắn lại phát sinh biến hóa cực lớn.

Dưới cái nhìn chằm chằm của mọi người, chưa đến một giây đồng hồ hắn đã biến thành một con voi ma mút có thân hình khổng lồ.

Trái Ác Quỷ hệ Zoan, Trái Zou Zou Model: Mammoth (Voi Ma Mút) - Chủng Cổ Đại!

Sau khi biến thành hình thái Voi Ma Mút, thân thể vốn đã to lớn của Jack trở nên càng thêm khổng lồ!

Biến thành Voi Ma Mút xong, Jack phát động mãnh công về phía La Tu.

Bốn cái chân voi khổng lồ kia mỗi khi tiếp xúc với boong tàu đều khiến cả con thuyền rung chuyển!

Sau khi tiếp cận, hắn càng huy động cái vòi và ngà voi, phát động thế công vô địch về phía La Tu!

"Khu khu một Trái Ác Quỷ hệ Zoan Chủng Cổ Đại, quá yếu!" La Tu biểu tình đạm nhiên, đối mặt với một kích thanh thế hãi nhân, chỉ thấy hắn thu trường kiếm lại, tay phải nắm thành quyền, bình thản đấm ra một quyền.

Cùng với một quyền đấm ra, Haki Vũ trang toàn thân La Tu nhanh chóng dũng động về phía cánh tay, sau đó thông qua nắm đấm thấu thể phóng ra!

La Tu sau khi độ thông thạo Haki Vũ trang đạt 90% mới nghiên cứu ra phương pháp này.

Trong nguyên tác từng giới thiệu, Haki Vũ trang còn một loại cách dùng khác.

"Lưu Anh (Ryou)!" Lưu Anh - một trong những phương pháp sử dụng Haki Vũ trang cấp cao.

Khác biệt với Haki Vũ trang Ngạnh hóa bao quanh một chỗ trên cơ thể hoặc vũ khí khiến bề mặt như được phủ một lớp áo giáp tăng cường độ cứng và lực công kích, Lưu Anh thuộc về Haki Vũ trang dạng lưu động (chảy).

Một quyền này của La Tu, ngay khoảnh khắc trước khi đánh ra liền khống chế Haki ngưng tụ toàn thân, toàn bộ lưu động về phía nắm đấm.

Sau đó...

Binh!

Nắm đấm dừng lại một chút, nhưng Haki Vũ trang trên nắm đấm La Tu lại giống như pháo không khí oanh ra ngoài!

Chương 117

Tiếp theo, mọi người liền thấy Hạn Hán Jack đang biến thân hình thái Voi Ma Mút, khi cách La Tu còn một mét, trên vòi đột ngột xuất hiện một dấu quyền ấn.

Ngay sau đó, thân thể to lớn của Jack giống như đụng phải một tấm thiết bản, thân hình đột nhiên đình trệ!

Theo dấu quyền ấn trên vòi ngày càng sâu, biểu tình của Jack cũng bắt đầu vặn vẹo.

Kế đó, thân thể to lớn của Jack giống như đụng phải một cái lò xo, mạnh mẽ bị bật ngược trở lại, tốc độ nhanh như đạn pháo vừa ra khỏi nòng!

Oanh!!!

Một tiếng nổ lớn truyền đến, đó là âm thanh thân thể Jack đâm vào khoang thuyền tàu Mammoth.

Nhưng dù đâm vào khoang thuyền, thậm chí đâm gãy cả cột buồm chính, thân hình đang bay ngược của Jack vẫn chưa dừng lại, vẫn tiếp tục bay về phía biển rộng!

Trường diện lập tức yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn La Tu đang giữ nguyên tư thế xuất quyền.

Cả chiến trường chỉ còn lại tiếng gió, tiếng sóng biển, tiếng hải âu kêu trên trời cùng âm thanh gỗ vụn rơi lả tả.

Mãi cho đến khi thân ảnh Jack biến thành một chấm đen nhỏ biến mất trên biển cả, đám người trên mấy con thuyền vẫn chưa phản ứng lại.

Đặc biệt là chuyện gì thế này?

Nắm đấm của lão đầu kia là quỷ sao?

Không hề chạm vào nhau, Jack đại nhân đã bị đánh bay?

Đó chính là Hạn Hán Jack đại nhân a!

Một trong những đại chiêu bài của băng hải tặc Bách Thú với tiền truy nã hơn 1 tỷ!

Tại sao Jack đại nhân thực lực cường đại như vậy, ở trước mặt lão đầu kia lại ngay cả lực hoàn thủ cũng không có?

Trên boong tàu chiến hạm băng Râu Trắng, La Tu giữ tư thế xuất quyền, hai mắt nhắm nghiền, trong đầu cẩn thận hồi ức lại trạng thái thi triển Lưu Anh vừa rồi.

Lần đầu tiên sử dụng loại Bá khí lưu động như Lưu Anh, có những chỗ chưa thông thạo.

Ví dụ như sự chưởng khống lượng Bá khí.

Bởi vì là lần đầu tiên, nên một quyền này của La Tu gần như dùng hết toàn bộ Bá khí ngưng kết được trong khoảnh khắc đó.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Jack sau khi trúng đòn Lưu Anh lại bay xa đến thế.

Trúng một quyền uy lực như vậy, dù Jack có sức phòng ngự và hồi phục khủng bố thì ít nhất cũng phải nằm mười bữa nửa tháng.

Bất quá, tiêu hao Bá khí ở mức độ này, với thể lực hiện tại của hắn cũng cảm thấy sâu trong cơ thể truyền đến một trận suy yếu.

Đàn ông sau khi lao lực quá độ...

à không đúng, sau khi thích phóng Bá khí quá độ, luôn sẽ tiêu hao quá nhiều sức lực.

Cho nên, về phương diện khống chế số lượng Haki Vũ trang, cần phải có chút cải tiến.

Thở nhẹ một hơi, La Tu chậm rãi mở mắt, lấy tẩu thuốc bên hông xuống ngậm lên miệng, hít sâu một hơi rồi nhả ra làn khói nồng, cười nói với đám người băng Bách Thú đang thất thần: "Không đi cứu thuyền trưởng của các ngươi, còn đứng ngây ra đó làm gì?

Chờ ta từng người từng người đánh bay sao?" Nghe La Tu nói thế, đám người băng Bách Thú lập tức phản ứng.

Thần sắc kinh khủng leo lên mặt tất cả mọi người, những kẻ đi theo Jack nhảy sang đây bất chấp tất cả chạy trốn về thuyền của mình.

Mọi người không đoái hoài gì nữa, điều khiển hai chiếc chiến hạm còn nguyên vẹn, đầu cũng không ngoảnh lại đuổi theo hướng Jack biến mất.

Chờ sau khi hai chiếc tàu của băng Bách Thú rời đi, La Tu mới quay đầu, nộ thị nhìn Ace nói: "Ace!

Món nợ của tiểu tử ngươi ta còn chưa tính xong đâu!" Ace nhìn vẻ phẫn nộ trên mặt La Tu, trong lòng thót một cái, cả người trực tiếp xìu xuống.

Đối mặt với lão gia tử đã bầu bạn mười mấy năm này, đáy lòng hắn căn bản không thể sinh ra cảm xúc phản kháng.

Dù sao hắn cũng là lớn lên dưới nắm đấm của lão gia tử này.

Bất quá, chưa đợi Ace mở miệng nhận sai, một thân ảnh màu xanh đã đáp xuống trước mặt hắn.

"Ồ?

Muốn thay tên nhóc đó xuất đầu sao?" La Tu rít một hơi tẩu thuốc,

nhìn Marco đang chắn trước mặt Ace, chậm rãi mở miệng nói.

“Hải quân Giáo phụ La Tu đúng không?

Ta không cần biết giữa ông và Ace có cừu hận gì, nhưng hiện tại Ace là người của băng Râu Trắng chúng ta.

Muốn động vào Ace, đồng nghĩa với việc làm địch với cả băng hải tặc Râu Trắng!” Marco sắc mặt nghiêm túc, trịnh trọng nói.

Vừa rồi thực lực La Tu triển hiện quá mức khủng bố, Marco biết rõ mình không phải đối thủ của La Tu, chỉ có thể lôi cả băng Râu Trắng ra để kiềm chế La Tu.

“Lấy tên nhóc Edward Newgate (Râu Trắng) ra ép ta?” La Tu nghe vậy cũng không tức giận, ngược lại cười ha hả nói: “Lúc danh tiếng Hải quân Giáo phụ của ta vang vọng khắp Hải quân bản bộ, tên nhóc đó còn chưa xuất hải đâu.

Hôm nay ta muốn giáo huấn Ace, đừng nói Râu Trắng không ở đây, cho dù tên nhóc đó có ở đây cũng không cản được ta!” Thoại âm vừa dứt, thân ảnh La Tu mạnh mẽ lao về phía trước.

Chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt Marco, đánh ra một quyền!

“Nhanh quá!” Sau khi nắm đấm của La Tu giơ lên, Marco mới kịp phản ứng.

Nhìn nắm đấm đang dần phóng đại trong tầm mắt, Marco trong lòng hãi nhiên, muốn giơ hai tay ngăn cản nhưng không kịp.

Binh!

Nắm đấm đánh trúng đầu Marco, trong chốc lát, Marco giống như mũi tên rời cung bay ngược ra ngoài, ầm một tiếng lại lần nữa đâm nát một gian khoang thuyền.

“Marco!” Thấy thế, Ace có chút hoảng trương nhìn về nơi Marco

bay ra, thực lực La Tu quá khủng bố, hắn sợ lão gia tử La Tu thủ hạ không lưu tình.

"Yên tâm, tên nhóc đó không sao đâu." La Tu cười cười, lấy tẩu thuốc trên miệng xuống, tiếp tục nói: "Tiểu tử ngươi vẫn là nên quan tâm chính mình đi." "Đội trưởng Marco, ngài không sao chứ?!" Thấy Marco bị một quyền đấm bay, thành viên băng Râu Trắng ai nấy sắc mặt ngưng trọng, thậm chí có người ở gần khoang thuyền liền xông vào xem xét tình trạng của Marco.

"Tên kia..." "Chúng ta liều mạng với hắn!" "Liều mạng!

Chết thì chim lên trời!

Sợ cái đếch gì!" Không biết ai hô lên một câu trước, khí thế của cả băng Râu Trắng đều được điều động.

Tất cả mọi người đồng loạt cầm vũ khí lao về phía La Tu.

"Đều đừng qua đây!" Đúng lúc này, Ace gầm to một tiếng, ngăn lại đám người băng Râu Trắng, sau đó mếu máo nhìn La Tu, ủy khuất nói: "Thái gia gia, cháu năm đó không từ mà biệt, chỉ là vì không muốn để ngài lo lắng mà thôi..." "Ông cố?!" Trên chiến hạm của băng hải tặc Râu Trắng, đám hải tặc vừa bị Ace quát bảo ngưng lại đều ngẩn người.

Marco, người vừa lồm cồm bò ra từ đống đổ nát trong khoang thuyền, cũng chết lặng.

Trên quân hạm, Trung tướng Momonga ngẩn người, toàn bộ lính Hải quân trên tàu cũng ngẩn người.

Hiện trường trong phút chốc trở nên tĩnh lặng như tờ.

Nhìn Ace đang trưng ra vẻ mặt ủy khuất như một đứa trẻ trước mặt La Tu, lại nhìn khuôn mặt đầy nộ khí của La Tu, tất cả mọi người rốt cuộc cũng phản ứng lại.

Vốn tưởng rằng đây là một sự kiện chấn động: Giáo phụ Hải quân truy bắt Đội trưởng đội 2 băng Râu Trắng.

Chương 118

Ai ngờ đâu kết cục lại là vở kịch gia đình: Ông cố dạy dỗ đứa chắt trai hư hỏng dám trốn nhà đi làm hải tặc mà không chào hỏi!

Chỉ là... phương pháp ông cố dạy dỗ chắt trai này cũng quá mức phi thường rồi chứ?

Nhìn lại cảnh Ace bị La Tu đấm bay lúc nãy, rồi nhìn hai cục u to bằng nắm tay trên đầu Ace, cùng vẻ mặt kinh hãi của cậu ta, cái gọi là "Cú Đấm Yêu Thương" mà La Tu hô lên trước đó e rằng là "cơm bữa" trong gia đình này rồi.

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người trên tàu hải tặc đều không nhịn được mà rùng mình.

Có một ông cố như thế này, ai mà đỡ nổi chứ!

Ngay cả Marco, nhìn La Tu đang bừng bừng lửa giận quát tháo Ace, mí mắt cũng không ngừng giật giật.

Lão già có thực lực kinh khủng tuyệt luân này lại là ông cố của Ace sao?

Nhớ lại thực lực mà La Tu vừa thể hiện, lại nhìn bộ dạng khúm núm của Ace, Marco chợt hiểu ra vài điều.

Thảo nào Ace chỉ là một tân binh mà trong vòng một năm ngắn ngủi đã có thể khuấy đảo đại hải trình, gây ra bao nhiêu sóng gió, thậm chí Chính phủ Thế giới còn mời cậu ta làm Vương Hạ Thất Vũ Hải.

Ngay cả Bố già Râu Trắng cũng đích thân tìm đến cửa, thu nhận Ace làm con nuôi.

Nghe nói Bố già từng tiết lộ riêng rằng, ông thu nhận Ace là để bồi

dưỡng cậu thành Vua Hải Tặc tương lai.

Đối với sự thiên vị này, Marco cũng không quá để ý.

Dù sao anh cũng không phải kẻ có dã tâm lớn, chỉ mong đại gia đình băng Râu Trắng được bình an trên biển.

Hơn nữa, thiên phú mà Ace thể hiện hoàn toàn không thua kém Bố già thời trẻ.

Marco nhìn ra được, chỉ cần cho Ace đủ thời gian phát triển, cậu ta hoàn toàn có cơ hội đứng trên đỉnh cao của đại dương.

Chỉ là... nhìn hai ông cháu trước mắt, Marco lại có chút khó hiểu.

Nếu Ace và La Tu có tầng quan hệ này, vậy tại sao La Tu thân là Giáo phụ huyền thoại của Hải quân, Ace lại chạy đi làm hải tặc?

Hơn nữa, nếu Ace và La Tu có quan hệ như vậy, thì Bố già Râu Trắng - người đã nhận Ace làm con nuôi - sẽ phải xưng hô với La Tu thế nào đây?

Chẳng lẽ mở miệng gọi là...

ông nội?

Trong đầu Marco lúc này hoàn toàn hỗn loạn.

Ở một bên khác, trên quân hạm.

Nhìn La Tu đang dạy dỗ Ace, Momonga và các binh sĩ Hải quân cũng đều ngơ ngác.

Tại sao Đội trưởng đội 2 băng Râu Trắng lại gọi La Tu là ông cố?

Chẳng lẽ tình báo có sai sót?

Portgas D.

Ace không phải mang huyết mạch của Roger, mà là huyết mạch của La Tu sao?

Nhưng cũng chưa từng nghe nói La Tu tiên sinh có con trai a?

Ngay cả Luffy bên cạnh cũng chỉ là cháu nội ruột của Garp tiên sinh mà thôi.

Bởi vì Garp tiên sinh là nghĩa tử của La Tu tiên sinh, Luffy lại do La Tu tiên sinh bế bồng từ nhỏ, nên Luffy gọi La Tu tiên sinh một tiếng ông cố là đúng.

Nhưng còn Ace, rốt cuộc là ai?

Trong lúc nhất thời, Momonga không nhịn được quay sang hỏi Luffy, người đang chuẩn bị nhảy sang tàu hải tặc: "Cậu Luffy, Ace và La Tu tiên sinh có quan hệ gì?

Tại sao Ace cũng gọi La Tu tiên sinh là ông cố?" Luffy hai tay bám chặt vào mạn thuyền, chuẩn bị bắn mình đi như đạn cao su, nghe vậy liền nhe răng cười đáp: "Bởi vì Ace là anh kết nghĩa của tôi, Ace và tôi lớn lên cùng nhau từ nhỏ mà." Nói xong, chân Luffy buông lỏng, cả người như mũi tên rời cung bắn vút về phía chiến hạm Râu Trắng.

"Shishishi!

Ace!" Giữa không trung, Luffy cười lớn chào Ace.

"Luffy!" Nhìn thấy Luffy bay tới, trong mắt Ace hiện lên vẻ vui mừng khôn xiết.

Mặc dù bây giờ cậu rất muốn nhảy lên đỡ lấy Luffy rồi giới thiệu thằng em này với mọi người, nhưng...

đối diện với những lời trách mắng như thác đổ của La Tu, Ace căn bản không dám rời đi nửa bước.

Marco cũng nhìn thấy Luffy đang bay tới, trong mắt có chút tán thưởng.

Đây hẳn là đứa em trai mà Ace vẫn luôn nhắc đến.

Nghe Ace nói, mục tiêu của thằng nhóc này hình như cũng là trở thành hải tặc, còn muốn làm Vua Hải Tặc nữa.

Thật không hiểu nổi, hai đứa chắt do Giáo phụ Hải quân La Tu dạy dỗ, tại sao đứa nào cũng muốn làm Vua Hải Tặc vậy?

La Tu nghe thấy tiếng Luffy, lập tức xoay người nhảy lên, trừng mắt cốc một cú trời giáng vào đầu Luffy, đồng thời giận dữ quát: "Lại thêm một thằng nhóc thối tha!

Lúc trước rõ ràng biết Ace định bỏ đi giữa đêm, tại sao không báo cho lão phu?!

Hại lão phu ngày hôm sau mới biết!" "Ầm" một tiếng, thân ảnh Luffy rơi thẳng xuống đất, đập mạnh lên boong tàu.

Ngay cả sàn tàu cứng rắn cũng không chịu nổi lực xung kích này, xuất hiện một lỗ thủng lớn.

Chứng kiến cảnh này, các thành viên băng Râu Trắng đồng loạt thót tim.

Lão đầu này... dạy dỗ chắt trai kiểu gì vậy?

Cảm giác đánh còn ác hơn đánh kẻ thù?

Trong lòng kinh hãi đồng thời lại cảm thấy may mắn, may mà mình không có một ông cố như vậy, nếu không chắc không sống nổi đến bây giờ.

"Ông cố... chuyện này đều qua hơn một năm rồi, ông đừng đánh cháu nữa mà..." Luffy mếu máo bò ra từ cái hố trên boong tàu, trên mặt hoàn toàn không còn vẻ vui mừng khi gặp Ace trước đó.

Bị La Tu cốc cho một cú, trên đầu Luffy lập tức mọc lên một cục u to không kém gì Ace.

"Hừ!

Lão phu thay mặt gia đình dạy dỗ!" Đánh xong Luffy một quyền, La Tu dường như đã thấy thoải mái hơn nhiều, sau đó túm lấy cả Ace và Luffy, trực tiếp rời khỏi chiến hạm Râu Trắng, quay trở lại quân hạm.

"Ace..." Thấy La Tu bắt Ace về quân hạm, Marco muốn ngăn cản, nhưng nghĩ đến thân phận giữa Ace và La Tu, anh ta lại dừng lại.

Đừng nói thân phận giữa hai người bọn họ không bình thường, dù có muốn ngăn cản cũng không cản nổi.

"Đội trưởng Marco, Đội trưởng Ace...

Chương 119

sẽ không sao chứ?" Một tên đàn em có quan hệ khá tốt với Ace đứng cạnh Marco do dự hỏi.

"Chúng ta cứ đi theo quân hạm trước đã, sau đó thông báo chuyện này cho Bố già, xem ý Bố già thế nào." Marco liếc nhìn quân hạm rồi nói. *** Ở bên kia, trên quân hạm.

Túm Ace và Luffy ném lên tàu, La Tu trực tiếp ra lệnh cho Momonga: "Nhóc Momonga, lái thẳng quân hạm đến hòn đảo gần nhất." Nghe vậy, Momonga có chút ngập ngừng: "La Tu tiên sinh, chúng ta không áp giải Diamante về Hồng Thổ Lục Địa giao cho người của Tổng bộ phái tới sao?" "Không đi nữa." La Tu phất phất tay.

Vốn dĩ ông định đưa Diamante về cho Sengoku trông coi rồi mới quay lại Tân Thế Giới, tìm đại một hòn đảo chờ Mihawk.

Dù sao hiện tại đã hẹn xong thời gian thách đấu với Dracule Mihawk, hắn có thể tìm đến bất cứ lúc nào.

Nhưng bây giờ gặp được Ace, nếu quay về thì giải thích với đám Hải quân về Ace hơi phiền phức, chi bằng cứ tìm một hòn đảo trực tiếp chờ Mihawk tới.

Thấy La Tu phất tay, Momonga cũng không hỏi nguyên do, lập tức gật đầu rồi đi xuống truyền lệnh.

Quân hạm từ từ khởi động, La Tu nằm trên ghế mây nhìn lên bầu trời.

Không biết trận thách đấu sắp tới sẽ chấn động thế giới đến mức nào đây. *** Tân Thế Giới, trên một vùng biển nọ.

Một con tàu hải tặc khổng lồ đang toàn tốc di chuyển.

Trên tuyến đường con tàu này đi qua, dù là tàu hải tặc hay quân hạm Hải quân, vừa nhìn thấy nó đều kinh hãi dạt sang một bên ẩn nấp.

Bởi vì con tàu này tên là Red Force!

Biểu tượng đầu lâu xương chéo trên cánh buồm đại diện cho Tứ Hoàng - Tóc Đỏ Shanks!

Điều kỳ lạ là, mặc dù các tàu thuyền trên tuyến đường đều sợ hãi tránh né Red Force, nhưng phía sau nó lại có rất nhiều tàu thuyền bám theo từ xa.

Những con tàu này có cái đến từ các tòa soạn báo trên khắp thế giới, có cái là quân hạm từ các chi nhánh Hải quân, cũng có không ít tàu của các đại hải tặc ở Tân Thế Giới, thậm chí có cả tàu của tổ chức điệp báo Chính phủ Thế giới.

Những con tàu thuộc các thế lực khác nhau này tuy bám theo Red Force từ xa nhưng lại ngầm hiểu ý không tấn công lẫn nhau.

Bởi vì bọn họ đều có cùng một mục tiêu.

Tất cả đều muốn chứng kiến cuộc đối quyết đã làm sôi sục cả đại dương suốt một tháng qua sẽ diễn ra như thế nào.

Đó là Đệ Nhất Kiếm Hào Thế Giới - Dracule Mihawk, kể từ khi thành danh đến nay, lần đầu tiên chủ động thách đấu!

Và nhân vật chính của sự kiện đó, Mihawk, giờ phút này đang ở trên tàu Red Force.

Tứ Hoàng Shanks đích thân đưa Mihawk đi tìm nhân vật chính còn lại: Giáo phụ Hải quân La Tu! ...

Ở một nơi khác, vùng biển của Tứ Hoàng Râu Trắng.

“Ực ực ực...” Trên con tàu Moby Dick khổng lồ hình cá voi, Tứ Hoàng Râu Trắng Edward Newgate, người đang cắm đầy kim truyền dịch trên người, ngửa cổ uống cạn vò rượu lớn trong tay, sau đó ném mạnh vò rượu đi, sảng khoái thở hắt ra một hơi.

Nghe Đội trưởng đội 3 Diamond Jozu báo cáo tình báo với vẻ mặt âm trầm, Râu Trắng cười lớn một tiếng, giật phăng toàn bộ kim truyền dịch trên người xuống, đứng dậy từ chiếc ghế khổng lồ.

“Gurararara!

Giáo phụ Hải quân La Tu sao?” Trong tiếng cười lớn, thanh đại đao Murakumogiri - một trong 12 thanh Cực Phẩm Đại Bảo Kiếm - trong tay Râu Trắng xoay chuyển nhanh chóng, cuốn lên một trận cuồng phong, sau đó đập mạnh xuống boong tàu.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, mặt biển xung quanh thân tàu bị chấn động tạo thành những vòng sóng lan tỏa ra ngoài.

Trong nháy mắt, dáng vẻ Râu Trắng trở nên bá khí vô song, ông cất giọng cười lớn: “Giáo phụ Hải quân à, muốn động đến gia đình của Râu Trắng ta, cũng phải hỏi qua lão già này đã chứ!” Dứt lời, ánh mắt Râu Trắng quét qua một vòng xung quanh, lớn tiếng nói: “Các con, theo ta đi đón Ace về, thế nào!” Nghe câu nói này, toàn bộ tàu Moby Dick sôi trào.

Tất cả mọi người, bao gồm Đội trưởng đội 3 Diamond Jozu, Đội trưởng đội 4 Thatch, Hoa Kiếm Vista cùng các đội trưởng danh tiếng lẫy lừng ở Tân Thế Giới đều hoan hô.

“Bố già!

Chúng con chờ câu nói này của người mãi!” “Yên tâm đi Bố già!

Bỏ rơi gia đình không phải là tín niệm của chúng ta!”

“Gurararara...

Lần này vừa khéo có thể chứng kiến trận đối quyết kinh thiên kia.” Râu Trắng chuyển ánh mắt về một hướng, đôi mắt khẽ nheo lại.

Nhớ tới tờ báo và những chuyện Ace mang về một tháng trước, ông lẩm bẩm trong lòng: “Là ông cố của Ace sao?

Nhưng hiện tại Ace cũng là gia đình của ta, không thể để loạn được...” Theo Râu Trắng thấy, với thân phận của Ace, nếu thằng bé rơi vào tay Hải quân hoặc Chính phủ Thế giới, La Tu muốn bảo vệ nó cũng vô cùng khó khăn.

Bởi vì trong mắt Chính phủ Thế giới, đó là dòng máu của ác quỷ.

...

Cùng thời điểm đó.

Tân Thế Giới, vùng biển Bách Thú.

Tại một hang động trên đảo thuộc địa bàn của Tứ Hoàng Kaido Bách Thú.

Kaido với thân hình khổng lồ vừa uống rượu ừng ực vừa khóc lóc thảm thiết.

“A a a!

Joker, tại sao ngươi lại muốn nhắn tin cho ta?!

Giáo phụ Hải quân La Tu?!” Nhìn bộ dạng say bí tỉ của Kaido, rõ ràng hắn đã uống quá nhiều.

Xung quanh Kaido, đám thuộc hạ đều nơm nớp lo sợ đứng tại chỗ, có người trán đã lấm tấm mồ hôi lạnh.

“Kaido đại nhân, nghe nói nguyên liệu chế tạo trái ác quỷ của Joker đã mất hết, giao dịch giữa chúng ta và hắn không cách nào hoàn thành...” Một tên đàn em vừa dứt lời liền bị Kaido vung chùy sắt đánh

bay, đập mạnh vào vách hang động.

Ầm một tiếng, cả hang động rung chuyển.

“Cần ngươi nói sao?!” “Kaido đại nhân.” Ngay lúc Kaido đang phát điên, một người đàn ông thân hình cao lớn, mặc áo khoác đen, đeo mặt nạ và kính bảo hộ, sau lưng có đôi cánh đen bước vào hang động.

Hắn liếc nhìn tên lâu la sống dở chết dở ở góc hang, rồi nói với Kaido: “Vừa có tin tức truyền về, Jack trong lúc xuất hải làm nhiệm vụ đã đụng độ quân hạm của Giáo phụ Hải quân La Tu, bị La Tu đấm một quyền bay mất, hiện tại vẫn chưa tìm thấy người đâu.” Người này chính là King Hỏa Hoạn - đứng đầu Tam Tai, bảng hiệu lớn của băng hải tặc Bách Thú.

Trong băng, địa vị của hắn chỉ đứng sau Kaido.

“Giáo phụ Hải quân La Tu?!

Lại là gã đó!” Kaido nghe King nói, sắc mặt lập tức chấn nộ.

Tiếng gầm của hắn khiến cả hòn đảo rung chuyển dữ dội như động đất.

Hai tin xấu đều bắt nguồn từ cái tên La Tu này, Kaido không thể tiếp tục nhẫn nhịn được nữa!

“King!

Đi thông báo cho Queen, chúng ta xuất phát!” Vác cây chùy sắt lên vai, Kaido đen mặt bước ra khỏi hang động.

Vừa bước ra, mọi người liền nghe thấy một tiếng gầm giận dữ vang vọng khắp vùng biển Bách Thú.

Chương 120

Trong chốc lát, mọi người chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cái hang động kiên cố dường như có thể sập xuống bất cứ lúc nào.

“Kaido đại nhân... nổi giận rồi!” ...

Tứ Hoàng, vùng biển Vạn Quốc (Totto Land).

“Hửm?

Giáo phụ Hải quân La Tu đã bắt giữ tên Caesar Clown kia rồi sao?” Đang ăn bánh ngọt, Tứ Hoàng Big Mom nghe thuộc hạ báo cáo, thần sắc có chút thay đổi, nhưng miệng vẫn cười ngoác ra.

“Katakuri, con có hứng thú với gã đó không?” Sau khi nuốt chửng đống bánh ngọt trên tay vào bụng, Big Mom quay sang hỏi người đứng đầu Tư lệnh Ngọt, Charlotte Katakuri - người có tiền truy nã 1 tỷ 57 triệu Beri.

Katakuri lạnh lùng đáp: “Con không có hứng thú với gã đó, thưa Mẹ.” Đối với Katakuri, chức trách của hắn là bảo vệ từng thành viên trong gia tộc Charlotte, những chuyện ngoài Vạn Quốc hắn chưa bao giờ quan tâm.

Đây cũng là lý do vì sao thân là cán bộ cao cấp nhất của băng Big Mom, tiền truy nã của hắn mới dừng lại ở mức đó.

“Không hứng thú sao...” Big Mom cười cười, sau đó nói với nhân viên tình báo bên cạnh: “Bobbin, truyền lệnh xuống, bảo Smoothie và Cracker cùng ta xuất hải một chuyến.” “Xuất hải?

Mẹ, người muốn...?” Katakuri nghe vậy, lông mày hơi nhíu lại, khó hiểu hỏi.

“Ta muốn đi xem thử người đàn ông khiến cả đại dương chấn

động kia rốt cuộc trông như thế nào...” So với Caesar, La Tu khiến Big Mom hứng thú hơn nhiều.

Có thể đánh ngang tay với Kong, khiến Mihawk chủ động thách đấu.

Huyết thống của người đàn ông có thực lực như vậy, nếu có thể lấy được... *** Hải quân Tổng bộ, đảo Marineford.

“Báo cáo!

Thủy sư Đô đốc Sengoku!

Trung tướng Momonga truyền tin về, Trung tướng La Tu hiện đang nghỉ ngơi trên đảo Dachike ở Tân Thế Giới!

Momonga báo cáo rằng sau khi chuyện kia kết thúc, Trung tướng La Tu sẽ áp giải Diamante và những người khác về Tổng bộ.” Ngồi sau bàn làm việc, Sengoku cầm văn kiện liên lạc viên đưa tới, sắc mặt bình thường, không nhìn ra hỉ nộ, chỉ gật đầu nói: “Được rồi, ta biết rồi.” Liên lạc viên kính lễ rồi lui ra.

Sau khi cửa đóng lại, Sengoku nhìn Garp đang ngồi ăn bánh gạo trên ghế sofa đối diện, giận dữ nói: “Ông còn có tâm trạng ngồi đây ăn, không biết hôm nay là ngày Mihawk thách đấu Lão sư sao?!” Garp nghe vậy cười ha hả, hào sảng nói: “Yên tâm đi, thực lực của Lão gia tử ông còn không biết sao?

Tên nhóc Mắt Diều Hâu kia chắc chắn không phải đối thủ của Lão gia tử, chúng ta cứ an tâm ở Tổng bộ chờ tin tức tốt từ Lão gia tử là được.” “Rầm!” Đúng lúc này, cửa văn phòng bị đẩy mạnh ra.

Một liên lạc viên bất chấp lễ nghi xông vào, vừa thở hổn hển vừa nói với Sengoku: “Báo cáo Nguyên soái Sengoku!

Tin tức từ Tân Thế Giới!

Vương Hạ Thất Vũ Hải Dracule Mihawk đang ở trên thuyền của Tứ Hoàng Shanks Tóc Đỏ, mục tiêu nghi ngờ là đảo Dachike nơi Trung tướng La Tu đang ở!" "Tứ Hoàng Shanks cũng xen vào sao?" Nghe vậy, sắc mặt Sengoku trở nên nghiêm túc, giữa trán hiện lên nếp nhăn.

"Thằng nhóc Tóc Đỏ à?" Nụ cười trên mặt Garp cũng biến mất.

Nếu chỉ đơn thuần là một mình Mihawk, Garp căn bản sẽ không để tâm.

Ông vô cùng tin tưởng vào thực lực của La Tu.

Nhưng hiện tại... lại thêm một Tứ Hoàng...

"Hay là tôi đi một chuyến đến chỗ Lão gia tử nhé." Garp nghiêm túc nói.

Nhưng chưa đợi Sengoku phản hồi, lại có tiếng bước chân dồn dập từ bên ngoài truyền đến.

Chỉ thấy thêm một liên lạc viên đầu đầy mồ hôi chạy vào, vẻ mặt hoảng hốt.

Sengoku thấy thế khẽ quát: "Thân là tình báo viên Tổng bộ, làm việc không thể bình tĩnh chút sao?" Nhưng tình báo tiếp theo thốt ra từ miệng liên lạc viên khiến chính Sengoku cũng mất bình tĩnh.

"Báo!!

Nguyên soái Sengoku, Tân Thế Giới truyền tin về, Trung tướng La Tu đã bắt giữ Đội trưởng đội 2 băng Râu Trắng!

Giờ phút này Râu Trắng đang dẫn theo 14 vị Đội trưởng, ngồi trên tàu Moby Dick toàn tốc xuất phát hướng về đảo Dachike!

Đồng thời Đội trưởng đội 1 Bất Tử Điểu Marco đang dẫn theo một ngàn thành viên đội 2, đã có mặt tại đảo Dachike!" Ầm!

Sengoku đấm mạnh xuống bàn làm việc, giận dữ: “Râu Trắng cái gã này cũng xen vào sao?” “Tên đó... không dễ đối phó đâu...” Garp thậm chí đã dừng động tác ăn bánh gạo, sắc mặt dần trở nên âm trầm.

Hai người vạn lần không ngờ sự việc này lại lôi kéo hai Tứ Hoàng vào cuộc!

Hai Tứ Hoàng cộng lại, cả Hải quân Tổng bộ cũng phải đau đầu!

“Báo!!” Chưa đợi liên lạc viên rời đi, Sengoku và Garp còn chưa kịp phản ứng với tin về Râu Trắng, lại một giọng nói vang dội từ hành lang truyền đến.

Lại thêm một liên lạc viên xông vào, lớn tiếng: “Báo cáo Nguyên soái Sengoku!

Tin tức từ Tân Thế Giới!

Tứ Hoàng Kaido Bách Thú suất lĩnh Hỏa tai King, Dịch tai Queen rời khỏi vùng biển Bách Thú, mục tiêu nghi ngờ là đảo Dachike!” “Kaido Bách Thú?!” Nghe tin này, Sengoku và Garp cũng không thể giữ bình tĩnh được nữa.

Hai người nhìn nhau, đều thấy sự chấn nộ trong mắt đối phương.

Đã có ba vị Tứ Hoàng cùng xuất động?!

Mấy gã này muốn làm gì?!

“Báo!” Lại một tiếng hét mang theo sự hoảng loạn truyền đến.

Lại có tình báo?!

Sengoku và Garp đồng loạt nhìn ra cửa.

Người vừa tới cửa liền hét: “Báo cáo Nguyên soái Sengoku!

Big Mom đã rời khỏi vùng biển Vạn Quốc!

Theo tình báo, lần này mục tiêu của Big Mom là đảo Dachike nơi

Trung tướng La Tu đang ở!

Lần này, ngoài Katakuri, Big Mom còn mang theo ba vị Tư lệnh Ngọt khác có tiền thưởng trên 600 triệu, cùng hơn mười cán bộ cốt cán!" Bốn Tứ Hoàng!

Đồng thời xuất động!

Sengoku và Garp lúc này mặt mày đã không còn chút huyết sắc.

"Không được!

Tôi phải đi Tân Thế Giới một chuyến, không thể để Lão gia tử một mình đối mặt với bốn vị Hoàng đế biển cả, quá nguy hiểm!" Garp lập tức đứng dậy, nắm chặt nắm đấm giận dữ nói.

Lúc nói chuyện, trên trán ông nổi đầy gân xanh.

Thấy bộ dạng này của Garp, mấy tên liên lạc viên trong lòng đều kinh hãi.

Chương 121

Phải biết rằng Trung tướng Garp ngày thường đều là bộ dạng xuề xòa, trong truyền thuyết, dù đối mặt với Roger ông cũng vẫn cười.

Chưa từng có ai thấy Garp có bộ dạng này!

Trung tướng Garp... nổi giận rồi!

“Garp!

Bình tĩnh một chút!” Sengoku đưa tay giữ chặt Garp, phất tay cho mấy liên lạc viên lui ra, sắc mặt khó coi nói.

“Hả?

Sengoku, thấy bốn vị Hoàng đế biển cả xuất động, ông sợ rồi sao?!

Nếu sợ thì ông cứ rúc ở đây mà không cần động đậy, lão phu đi một mình là được!” Thấy Sengoku giữ lại, sắc mặt Garp cực kỳ âm trầm, quát.

Ai cũng không được phép động vào Lão gia tử!

Bốn vị Tứ Hoàng đồng thời xuất động cũng không được!

Garp không cho phép chuyện như vậy xảy ra!

“Tôi mà lại sợ?!” Sengoku giận quá hóa cười, tiếp tục nói: “Hiện tại tôi hận không thể dịch chuyển tức thời đến bên cạnh Lão sư, tôi giữ ông lại là để bàn đối sách!

Ông phải rõ ràng, Lão sư hiện tại là Trung tướng Hải quân!

Lão sư đại diện cho Hải quân Tổng bộ!

Tứ Hoàng muốn động vào Lão sư, cũng chính là muốn động vào

cả cái Hải quân Tổng bộ này!

Tôi có thể để Lão sư một mình cô thân phấn chiến sao?!" Nghe Sengoku giải thích như vậy, nộ khí trên mặt Garp rốt cuộc cũng giảm đi một chút.

"Vậy làm thế nào?" Garp hỏi.

"Gọi ba Đại tướng đến trước đã, bàn bạc xem sao, chuyện này không chừng phải gọi cả ngài Kong nữa." Sengoku thấy sắc mặt Garp đã tốt hơn, giọng điệu cũng bình tĩnh lại đôi chút.

Bất quá, tiếng ông vừa dứt liền nghe thấy một trận gõ cửa.

"Vào đi." Cửa văn phòng mở ra.

Chỉ thấy Zephyr đi đầu, Tsuru và Momousagi (Gion) theo sát phía sau, đằng sau nữa là ba Đại tướng Akainu, Kizaru, Aokiji.

"Đều biết hết rồi sao?" Sengoku nhìn mấy người đi vào, nghiêm túc mở miệng.

"Sengoku!

Mau hạ lệnh đi, chuyện này không thể chờ!

Không thể để La Tu tiên sinh một mình đối mặt bốn vị Hoàng đế, quá nguy hiểm!" Zephyr vừa vào liền nói ngay.

"Thầy Zephyr nói đúng đấy, Nguyên soái Sengoku, chuyện này không còn là chuyện nhỏ nữa rồi." Trên mặt Aokiji cũng hiện lên tia nghiêm túc.

"Nguyên soái Sengoku, đối mặt với tình huống này, Đại tướng Hải quân bọn tôi chắc chắn phải là người đầu tiên biểu thái nha~" Kizaru vẫn giữ vẻ mặt bỉ ổi, nhưng nghe giọng điệu thì không hề có ý rút lui.

"Chính nghĩa mới là thứ nên xuất hiện trên đại dương, sao có thể để đám cặn bã đó kiêu ngạo như vậy?" Akainu hừ lạnh một tiếng, sắc

mặt bất thiện.

Ý tứ của Tam Đại tướng rất rõ ràng, chỉ cần Sengoku ra lệnh một tiếng, họ sẽ không do dự tiến về Tân Thế Giới chi viện cho La Tu.

Còn Zephyr, Tsuru, Garp và Momousagi thì khỏi phải bàn, nếu không phải Sengoku cản lại ở đây thì họ đã bắt đầu hành động rồi.

Thấy vậy, Sengoku gật đầu.

Tam Đại tướng gật đầu, nghĩa là toàn bộ cao tầng Hải quân Tổng bộ đều đồng ý chi viện La Tu.

Mặc dù đứng trước bốn Tứ Hoàng, một Hải quân Tổng bộ chưa chắc đã đủ sức dọa lui bọn họ, nhưng không thể làm mất danh tiếng Hải quân!

Cho dù đồng thời đối mặt với bốn vị Hoàng đế Tân Thế Giới, những người này không ai chùn bước!

“Báo!

Tân Thế Giới truyền tin, một trong Vương Hạ Thất Vũ Hải, Donquixote Doflamingo đã một mình rời khỏi vương quốc Dressrosa, cán bộ gia tộc Donquixote dưới trướng cũng dốc toàn lực xuất động!” Đang lúc Sengoku vạch kế hoạch, một liên lạc viên nhanh chóng chạy tới báo cáo.

“Báo!

Vương Hạ Thất Vũ Hải - Hải hiệp Jinbe rời khỏi Đảo Người Cá, hướng về Tân Thế Giới!” “Báo!

Vương Hạ Thất Vũ Hải - Gecko Moria xuất hiện tại Tân Thế Giới!” “Báo...” Mỗi một tiếng báo đều truyền đến một tin xấu.

Hiện tại, không chỉ Tứ Hoàng đồng loạt xuất phát, ngay cả Thất Vũ Hải cũng có mấy người động thân.

Tuy Thất Vũ Hải là thế lực được Chính phủ Thế giới chiêu an, thuộc cùng phe với Hải quân, nhưng trong lòng Hải quân đều rõ, bản chất đám người này vẫn là những tên đại hải tặc tà ác cực độ!

Nghe những báo cáo này, sắc mặt Sengoku cũng dần trở nên âm trầm.

Tình hình càng lúc càng phức tạp...

Nhưng quyết định trong lòng ông không hề thay đổi, cho dù La Tu trở thành mục tiêu của cả đại dương, ông cũng sẽ không do dự dẫn người đi chi viện!

"Pru pru pru..." Vừa cho lui mấy liên lạc viên, điện thoại trên bàn Sengoku reo lên.

Tiếp thông điện thoại, giọng nói nghiêm túc của Kong vang lên.

"Alo, Sengoku, bên đó chuẩn bị thế nào rồi?" Nghe giọng điệu của Kong, rõ ràng ông ấy đã biết động tĩnh trên biển, đoán được Sengoku đã bắt đầu chuẩn bị.

"Ngài Kong, bên tôi đang thảo luận kế hoạch, chuẩn bị lập tức xuất phát đi Tân Thế Giới." Sengoku trầm giọng nói.

"Vậy thì tốt, bên ta cũng đang bắt tay vào chuẩn bị rồi, công văn thủ tục gì đó đều không cần nữa, chỉ cần dẫn người đi là được, quân hạm chiến đấu ta cũng chuẩn bị xong rồi." Giọng nói nghiêm nghị của Kong truyền đến.

Thân là huynh đệ sinh tử của La Tu, thấy La Tu bị Tứ Hoàng nhắm vào, ông tuyệt đối sẽ không ngồi yên mặc kệ!

Kong hiểu rõ, chỉ dựa vào một Hải quân Tổng bộ thì không đủ để đồng thời đối mặt với thế lực của bốn vị Hoàng đế!

Vì thế, ông đặc biệt điều động cao thủ từ bộ phận của mình cùng

đến Tân Thế Giới tăng viện cho La Tu!

"Được, sau khi lên kế hoạch xong, tôi sẽ dẫn người đi." Sengoku gật đầu, cúp điện thoại, sau đó mở miệng ra lệnh: "Tsuru, bà đi thông báo cho các chi nhánh Hải quân ở Tân Thế Giới trước, bảo các Trung tướng căn cứ phái ra hơn bảy phần mười binh lực, toàn bộ hướng về đảo Dachike nơi Lão sư đang ở để chi viện." "Zephyr, ông đi thông báo cho các chi nhánh căn cứ ở nửa đầu Đại Hải Trình, điều động binh lực về Hải quân Tổng bộ trấn thủ Marineford!" "Garp, ông đi bảo tất cả các Trung tướng và Thiếu tướng của Tổng bộ đang ở bên ngoài lập tức bỏ dở nhiệm vụ trong tay, quay đầu đi đảo Dachike chi viện Lão sư!" "Aokiji, Kizaru, Akainu, ba người cùng tôi chỉnh đốn tất cả Hải quân hiện có tại Tổng bộ!" "Yên tâm đi!" "Không vấn đề!" "Giao cho tôi!" Sau khi mệnh lệnh của Sengoku được truyền đạt, tất cả mọi người đồng thanh đáp lời.

Tuy nhiên, khi Garp, Zephyr và những người khác chưa bước ra khỏi văn phòng, Sengoku lại gọi giật lại.

Mọi người nghe tiếng Sengoku, khó hiểu quay đầu.

"Nguyên soái Sengoku, có chuyện gì sao?" Aokiji có chút thắc mắc, ngay cả Garp và Zephyr cũng không hiểu.

Đã có kế hoạch thì việc cấp bách là đi hành động ngay chứ.

Dù sao Hải quân Tổng bộ ở nửa đầu Đại Hải Trình, khoảng cách đến đảo Dachike không gần, không được lãng phí chút thời gian nào.

"Chư vị..." Sengoku hít sâu một hơi, cúi người thật sâu trước tất cả mọi người trong phòng, trịnh trọng nói: "Chuyện lần này...

Xin nhờ cậy mọi người!" Thấy động tác của Sengoku, Aokiji cười ha hả, cũng không nói nhiều, trực tiếp bước ra khỏi văn phòng, chỉ để lại một câu trước khi rời đi: "Arara, La Tu tiên sinh cũng là ân sư của

thầy tôi đấy, thân là hậu bối của Giáo phụ huyền thoại, chi viện cho La Tu tiên sinh là việc tôi nên làm, Nguyên soái Sengoku đừng tưởng tôi đang giúp ông nha...” “Thằng nhóc thối...” Garp lắc đầu rời đi.

Chương 122

“La Tu tiên sinh không chỉ là thầy của một mình ông đâu!” Zephyr trừng mắt nhìn Sengoku, hừ lạnh một tiếng, dẫn Ain đi ra ngoài.

“Sengoku à Sengoku...” Tsuru cười lớn, kéo Momousagi rời khỏi phòng.

“Nguyên soái Sengoku, tôi không phải giúp ông đâu nha~” Giọng Kizaru vẫn bỉ ổi như cũ.

“Ta là vì Chính nghĩa!” Akainu cũng ngạo kiều một câu.

Nghe những lời này, Sengoku ngẩng đầu nhìn văn phòng trống rỗng, mũi có chút cay cay, cười khổ gãi đầu: “Xem ra mình đã đánh giá thấp địa vị của Lão sư trong lòng mọi người rồi...” Năm phút sau.

Tân Thế Giới, trên một vùng biển nọ.

Một chiếc quân hạm đang chạy với tốc độ cao, Trung tướng Doberman đứng trước mũi tàu, ánh mắt nghiêm nghị.

Tiếp theo bọn họ phải thực hiện một nhiệm vụ khá gian nan, phối hợp với một chi nhánh Hải quân tiêu diệt một băng hải tặc thực lực không tồi đang ẩn náu trên đảo.

Ngay lúc này, tình báo viên trên tàu rảo bước đến bên cạnh Trung tướng Doberman, giải thích chi tiết mệnh lệnh từ Tổng bộ.

Nghe mệnh lệnh từ Tổng bộ, Trung tướng Doberman nhíu mày.

Nhưng khi nghe đến cái tên La Tu và Tứ Hoàng, ông không chút do dự hạ lệnh: “Nhiệm vụ thay đổi!

Đổi hướng!

Đến đảo Dachike, chi viện Trung tướng La Tu!” Ở một bên khác,

cũng tại Tân Thế Giới, căn cứ G11.

Sau khi áp giải đám hải tặc bị bắt lên tàu, Trung tướng "Trảm Cá Mập" Bastille với chiếc mũ sắt kỳ dị và Trung tướng chi nhánh G11 chào nhau, chuẩn bị đưa đám hải tặc này về giam vào Impel Down.

Đúng lúc đó, hai tình báo viên từ trên tàu và trong căn cứ cùng chạy tới.

Sau khi nghe xong tình báo của mỗi bên, hai vị Trung tướng nhìn nhau, cùng ra lệnh: "Tình hình thay đổi, tất cả chuẩn bị khởi hành!

Xuất phát đi đảo Dachike!" "Tất cả binh sĩ chi nhánh nghe lệnh!

Để lại hai phần mười nhân thủ trấn thủ căn cứ, những người còn lại tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu cấp một!

Theo Trung tướng Bastille chi viện La Tu tiên sinh!" Những chuyện như vậy đang diễn ra ở mọi ngóc ngách trên Đại Hải Trình.

Tất cả các chi nhánh ở Tân Thế Giới, các Trung tướng, Thiếu tướng đang làm nhiệm vụ trên biển, sau khi nhận được mệnh lệnh từ Tổng bộ, đều không chút do dự quay đầu hướng về đảo Dachike xuất phát!

Cùng lúc đó, tại cảng Hải quân Tổng bộ.

Tất cả binh lính Hải quân đang ở Tổng bộ, dù là đang nghỉ phép hay vừa mới trở về, chỉ cần nằm trong danh sách chiến đấu, đều tập trung tại quảng trường trong cảng.

Hàng chục vạn lính Hải quân mặc đồng phục trắng tinh, nhìn từ xa, mật độ dày đặc như một biển người.

Thủy sư Đô đốc Phật Sengoku đứng trước mặt tất cả binh sĩ, tay cầm loa truyền âm, sắc mặt nghiêm túc.

Nhìn những người lính trước mắt, Sengoku trịnh trọng nói: "Các

vị binh sĩ thân mến!

Các vị sĩ quan kính mến!

Ta biết các ngươi gia nhập Hải quân đều là vì chính nghĩa trong lòng!

Ta, Phật Sengoku, tuy là Nguyên soái thống lĩnh các vị, nhưng bao năm qua trong việc trấn áp hải tặc, thực thi chính nghĩa, lại chưa đạt được kỳ vọng của các vị.

Ngày nay, hải tặc vẫn hoành hành trên biển!

Ở đây, ta xin lỗi các vị một tiếng!" Nói đến đây, Sengoku trịnh trọng cúi người 90 độ trước tất cả binh sĩ.

Nhìn Sengoku cúi người, tất cả lính Hải quân đều nghiêm mặt.

Mặc dù Sengoku đang tự trách, nhưng đối với ông, họ chỉ có sự kính sợ sâu sắc, không hề có nửa phần trách cứ.

Phải đến một phút sau, Sengoku mới từ từ đứng thẳng dậy, tiếp tục nói: "Hiện tại, ở nửa sau Đại Hải Trình, đám hải tặc cát cứ tại Tân Thế Giới, bao gồm cả bốn vị Hoàng đế biển cả, đang tập kết, chĩa toàn bộ mũi dùi vào Trung tướng Hải quân Tổng bộ chúng ta, cũng là thầy của ta, Trung tướng La Tu.

Hiện tại, ta, Sengoku, không lấy thân phận Nguyên soái, mà chỉ lấy thân phận đệ tử của Trung tướng La Tu, lấy thân phận một người lính Hải quân bình thường, hỏi các vị một câu: Gặp tình huống này, Hải quân Tổng bộ chúng ta nên làm gì?!" Sengoku vừa dứt lời, hiện trường lặng ngắt như tờ.

Nhưng sau sự tĩnh lặng đó là một tràng diện sôi trào vô song!

"Làm gì?!

Đương nhiên là chiến với chúng nó!" "Dám động đến La Tu tiên

sinh kính yêu của chúng ta!

Chán sống rồi sao!" "Nguyên soái Sengoku, không cần nói nhiều!

Bây giờ đi ngay đi!" "Khu khu Tứ Hoàng mà cũng đòi động đến La Tu tiên sinh sao?!" "Kẻ nào xâm phạm Giáo phụ Hải quân, dù xa cũng phải diệt trừ!" "..." Tất cả binh lính Hải quân đều nghĩa phẫn đầy mình, cao giọng hô lớn.

Ngay cả các Thiếu tướng tinh anh của Tổng bộ cũng không ngoại lệ.

Sau lần so tài với Kong trước đó, địa vị của La Tu trong lòng họ đã tăng lên đến đỉnh điểm chưa từng có.

Danh hiệu Giáo phụ Hải quân sớm đã danh xứng với thực.

Hiện tại La Tu gặp chuyện, sao có thể không động lòng?!

Nhìn phản ứng của binh sĩ, Sengoku hít sâu một hơi, hô lớn: "Đã như vậy, ta cũng không nói nhiều nữa.

Toàn thể binh sĩ Hải quân Tổng bộ!

Xuất phát!" "Rõ!" Dứt lời, tất cả binh sĩ với ý chí chiến đấu sục sôi nhưng vẫn trật tự bước lên quân hạm của mình.

Sau đó, hơn sáu mươi chiếc quân hạm, hàng chục vạn lính Hải quân hạo hạo đãng đãng rời khỏi Tổng bộ, cảnh tượng hùng vĩ tráng lệ.

Ngày hôm nay, vì để chi viện La Tu, Hải quân Tổng bộ dốc toàn lực xuất động.

Bao gồm cả các căn cứ chi nhánh và binh lính do các Trung tướng, Thiếu tướng đang quay đầu trên đường dẫn theo.

Tổng cộng binh lực cộng lại vượt qua hai mươi vạn người! *** Trong lúc Hải quân hành động, các thế lực khắp Tân Thế Giới cũng

đang chấn động không yên.

Tân Thế Giới, cảng giao dịch ngầm vương quốc Dressrosa.

Ba chiếc tàu hải tặc mang ấn ký gia tộc Donquixote từ từ rời cảng.

Lần này, ngoại trừ nhân viên phi chiến đấu, toàn bộ cán bộ còn lại của gia tộc Donquixote đều xuất động!

Có thể nói là dốc toàn lực!

Trên bầu trời cách Dressrosa không xa, một bóng người đang xuyên qua các tầng mây với tốc độ cực nhanh, nếu nhìn từ dưới biển chỉ thấy một cái bóng mờ ảo.

Người này vừa mới rời khỏi Dressrosa, đang cuồng nộ lao về phía đảo Dachike chính là Vương Hạ Thất Vũ Hải - Donquixote Doflamingo!

“Giáo phụ Hải quân La Tu... dám đối xử với người của ta như vậy!

Ta tuyệt đối không tha cho ngươi!” Doflamingo thần sắc âm trầm, trên trán gân xanh nổi lên, sắc mặt vô cùng khó coi. ...

Chương 123

Đại Hải Trình, Quần đảo Sabaody.

Rayleigh tóc bạc trắng cầm vò rượu nhảy lên một chiếc thuyền nhỏ đã tráng nhựa cây, theo chiếc thuyền lặn xuống biển, khóe miệng ông dần nhếch lên một nụ cười: "Không biết trận đối quyết này sẽ đặc sắc đến mức nào đây...

La Tu tiên sinh?" Trong đầu Rayleigh dần hiện lên hình ảnh một ông lão râu tóc bạc phơ, ăn mặc giản dị.

Ông lão đó miệng ngậm tẩu thuốc, khi cười hắc hắc liền nhả ra từng làn khói. ...

Tân Thế Giới, một vùng biển nọ.

Trên một con tàu hải tặc có vẻ ngoài cực kỳ lộng lẫy, một thành viên hải tặc tuấn mỹ run lẩy bẩy nhìn thuyền trưởng ăn mặc như quý tộc - Bạch Mã Cavendish, có chút sợ hãi hỏi: "Lão đại, chúng ta thật sự phải đi sao?

Đó là cuộc đối quyết giữa Giáo phụ Hải quân La Tu và Đệ Nhất Kiếm Hào Thế Giới Mihawk đấy, chúng ta có khi nào sẽ..." Bạch Mã Cavendish, Siêu tân tinh vừa tiến vào Tân Thế Giới với mức truy nã 280 triệu Beri không thèm nhìn tên đàn em bên cạnh, mắt chỉ chăm chú nhìn về phía biển xa, thở hắt ra một hơi, chậm rãi nói: "Tại sao không đi?

Hai vị đó đều là cường giả cấp bậc đỉnh cao trên biển cả, trận đối quyết của những cường giả như vậy là cảnh tượng mười năm khó gặp một lần." Nói đến đây, Cavendish nhớ lại lần gặp La Tu ở Sabaody một tháng trước.

Đến giờ, hình ảnh đáng sợ của La Tu vẫn còn in đậm trong trí nhớ hắn. ...

Tân Thế Giới, Vương quốc Kano.

"Ông nội, thật sự không định đi xem sao?

Bảy đội Thủy quân kia đều đi cả rồi." Sai, Phó Đống Lương đời thứ 13 của Bát Bảo Thủy Quân (Happo Navy), nhìn ông lão hói đầu có vẻ mặt hòa ái đang híp mắt trước mặt, khó hiểu hỏi.

"Đó là cuộc đối quyết giữa Trung tướng Hải quân La Tu và Đệ Nhất Kiếm Hào Thế Giới Mihawk đấy!" Thủ lĩnh đời thứ 12 của Bát Bảo Thủy Quân, đầu sỏ gia tộc Chinjao, thủ lĩnh hải tặc huyền thoại với tiền thưởng thời toàn thịnh hơn 500 triệu - Chinjao sờ cái đầu trọc lóc tròn vo, cười nói: "Thôi bỏ đi, thanh niên trai tráng tỷ thí với nhau, ta không hứng thú, các ngươi muốn xem thì cứ đi đi." "Thanh niên trai tráng tỷ thí?" Em trai của Sai là Boo trừng mắt nói: "Ông nội, Trung tướng Hải quân La Tu đâu còn trẻ nữa, nghe nói đã trăm tuổi rồi, còn có danh xưng Giáo phụ Hải quân nữa cơ." "Trăm tuổi?

Giáo phụ Hải quân?" Nghe câu này, Chinjao phảng phất nhớ ra chuyện gì, lập tức mở mắt trừng trừng, sắc mặt ẩn ẩn nộ khí, râu ria dựng ngược.

"Cái gã tên La Tu đó, chẳng phải là cha nuôi của Trung tướng Hải quân Garp sao?" Nhìn bộ dạng giận dữ của Chinjao, Sai đầy vẻ khó hiểu nhưng vẫn đáp: "Hình như đúng là vậy." "Quả nhiên là lão già đó!" Nếu không phải cú đấm của Garp, kho báu của gia tộc Chinjao đã không bị vĩnh viễn phong ấn dưới lớp băng.

Tất cả đều do cú đấm của Garp đã đánh cái đầu hình mũi khoan của ông thành cái đầu trọc lóc tròn vo này!

"Đi!

Đưa ta đi cùng!" Hôm nay, ông phải đi tìm La Tu gây sự cho ra trò!

Chỉ vì hắn là cha nuôi của Garp! ...

Ngày hôm nay, ngoại trừ Crocodile, Boa Hancock và những thế lực có việc riêng hoặc không quan tâm đến biến động trên biển, hầu như toàn bộ các thế lực ở Đại Hải Trình đều đang chú ý đến cuộc đối quyết từng được báo chí tuyên truyền rầm rộ này.

Đệ Nhất Kiếm Hào Thế Giới, một trong Vương Hạ Thất Vũ Hải, Dracule Mihawk!

Và Giáo phụ Hải quân La Tu, người gần đây liên tục xuất hiện trên mặt báo, thậm chí đánh Thiên Long Nhân mà không bị Chính phủ Thế giới truy cứu.

Cuộc đối quyết giữa hai người rốt cuộc sẽ tạo ra ma sát như thế nào?

Tất cả những ai hứng thú với trận đấu này đều đang mỏi mắt mong chờ.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Ngày hôm sau, giữa trưa.

Trên đảo Dachike.

Dưới một bóng cây, La Tu đang nằm trên ghế mây, ung dung thưởng thức rượu ngon, thỉnh thoảng lại rít một hơi thuốc.

"Ace, lửa hơi nhỏ rồi, nướng kiểu này bao giờ mới làm chín được con heo này?" Mắt khẽ mở, La Tu nhìn Ace trước mặt, mở miệng nói.

Lúc này, Ace đang dùng năng lực trái Mera Mera để nướng một con heo rừng khổng lồ.

Nghe La Tu nói, Ace vẻ mặt sầu não đành phải tăng cường ngọn lửa trên người.

“Xèo” một tiếng, ngọn lửa bùng lên, Luffy bên cạnh nhìn thấy cảnh này thì hưng phấn tột độ.

Nhưng thứ khiến cậu hưng phấn không phải năng lực trái Mera Mera của Ace mà là mùi thơm tỏa ra từ con heo rừng.

“Lửa to quá!

Lửa to quá!

Lửa to như vậy da heo cháy thành than mất, thịt bên trong cũng không chín được!” La Tu dường như ngửi thấy mùi không đúng, đi đến sau lưng Ace, quát lớn: “Thằng nhóc này ngay cả chút kỹ thuật nướng thịt cũng không biết, còn mặt mũi nào trốn ta lén lút ra khơi?

Nếu một mình lưu lạc trên đảo hoang, không biết nấu cơm thì chết đói à?” Nói đoạn, La Tu nhìn lớp da heo hơi cháy sém, có chút đau lòng.

Con heo rừng to như thế này trên đảo hoang rất hiếm gặp, nếu bị Ace làm hỏng thì không biết bao giờ mới được ăn lại món đặc sản cấp bậc này.

“Ông cố...

Trái Mera Mera của cháu là dùng để chiến đấu mà, ông bắt cháu dùng để nướng heo, cháu sao mà khống chế tốt lực đạo đó được...” Ace có chút ủy khuất nói.

“Nhãi ranh mới ra khơi một năm đã dám cãi lại rồi?

Có phải muốn ăn Cú Đấm Yêu Thương của lão phu không?!” La Tu trừng Ace một cái, quát nạt.

Nghe bốn chữ “Cú Đấm Yêu Thương”, Ace rụt cổ lại, không dám ho he nữa, ngọn lửa trên người cũng giảm đi một chút.

Đám Hải quân bên cạnh nhìn thấy cảnh này không khỏi tấm tắc

làm lạ.

Hóa ra Hỏa Quyền Ace uy danh lừng lẫy trên biển khi gặp La Tu tiên sinh cũng ngoan ngoãn nghe lời như vậy?

"Hửm?" Bỗng nhiên, Trung tướng Momonga đang chờ ăn heo nướng nhíu mày, chuyển ánh mắt ra phía biển.

Lúc này, trên mặt biển có một con tàu hải tặc khổng lồ đang từ từ tiến lại gần.

Phía sau con tàu đó, xa xa còn có hàng trăm con tàu thuộc đủ loại thế lực khác bám theo.

Khi nhìn thấy biểu tượng trên cánh buồm con tàu đi đầu, đồng tử Momonga co rút mạnh, sắc mặt trong nháy mắt trở nên nghiêm túc.

"Tàu Red Force của Tứ Hoàng Shanks Tóc Đỏ?

Tại sao hắn lại ở đây?" Nhưng khi Red Force đến gần hơn, Momonga mới hiểu ra.

Bởi vì trên tàu Red Force, ngoài Shanks Tóc Đỏ và các thành viên băng Tóc Đỏ ra, ông còn nhìn thấy người mà La Tu tiên sinh đang chờ đợi: Mắt Diều Hâu Mihawk!

La Tu đang đứng cạnh Ace cũng nhìn thấy tàu Red Force cập bến.

Ông bước vài bước về phía bờ biển, ánh mắt nhìn Mihawk khí thế kinh người trên tàu, khóe miệng khẽ nhếch lên, rít một hơi tẩu thuốc rồi lẩm bẩm: "Cuối cùng cũng tới rồi sao?

Nhóc Mắt Diều Hâu." "La Tu tiên sinh, đã lâu không gặp." Khi đến gần đảo Dachike, Shanks cười chào La Tu, vẻ mặt hòa thiện.

Hắn không hề vì thân phận Tứ Hoàng mà có ý thù địch với La Tu.

Ngược lại, vì Luffy, Shanks có không ít thiện cảm với ông.

Bất quá, nhìn Mihawk bên cạnh đang phong mang tất lộ, khí thế kinh người, Shanks càng ngày càng cảm thấy hứng thú với La Tu.

Chương 124

Phải biết rằng trước đó, Mihawk có thể thu liễm toàn bộ khí thế vào trong cơ thể.

Nhưng khi nhìn thấy đảo Dachike, khí thế trên người hắn không tự chủ được mà bộc phát ra, khoảng cách càng gần càng trở nên thịnh khí lăng nhân.

Khi nhìn thấy La Tu, Mihawk hoàn toàn không khống chế được cảm xúc của mình nữa.

Chiến ý không giấu được trên mặt, kiếm ý lăng lệ vô thức tỏa ra, tất cả đều hiển thị nội tâm kích động của hắn.

Shanks vô cùng tò mò, ngày đó ở Biển Đông, ông lão trông có vẻ hòa ái dễ gần này rốt cuộc đã làm gì Mihawk mà khiến tên này ngay cả cảm xúc cũng không kiểm soát được.

Đây không phải là dáng vẻ nên có của một cường giả cấp bậc như Mihawk.

Chỉ vì một đạo kiếm ý ngưng tụ không tan kia sao?

Shanks, người đã đạt đến cảnh giới vô dục vô cầu, tuy thực lực cao cường nhưng làm sao hiểu được tâm trạng của một Mihawk xuất hải đã là đỉnh phong, luôn được xưng tụng là Đệ Nhất Kiếm Hào Thế Giới, đứng trên đỉnh cao kiếm đạo thế giới, bỗng một ngày phát hiện ra mình chưa hề đạt tới đỉnh phong, thậm chí chỉ mới đứng ở lưng chừng núi.

Sự khao khát đối với kiếm thuật, sự chấp niệm đối với kiếm đạo khiến hắn hiện tại căn bản không thể bình ổn tâm tình.

Cho dù đã trải qua một tháng khổ tu, sự lý giải về kiếm thuật của

Mihawk đã lên được vài bậc thang.

Nhưng trong lòng Mihawk, hắn của hiện tại so với La Tu vẫn còn kém xa!

Hắn muốn thông qua việc thách đấu La Tu để kiến thức xem đỉnh phong của kiếm thuật rốt cuộc là cảnh tượng như thế nào!

"Shanks!

Shanks cũng đến rồi!" Luffy nhìn thấy Shanks, trên mặt nở nụ cười thật tươi, giơ cao hai tay vẫy về phía tàu Red Force chào hỏi.

"Sao Shanks lại đi cùng Mihawk?" Ngọn lửa trên người Ace biến mất, sắc mặt có chút kỳ quái.

Mấy tháng trước cậu đã chuyên môn đi tìm Shanks để cảm ơn việc anh ta chiếu cố Luffy ở Biển Đông năm xưa.

Vì thế, Shanks còn đặc biệt mở tiệc chiêu đãi cậu, nên giữa Ace và Shanks cũng có chút giao tình.

"Yo!

Luffy!

Ace!" Shanks cũng cười chào lại Luffy và Ace.

Vốn dĩ hắn và Luffy đã có ước định, khi nào Luffy trở thành hải tặc xuất sắc thì mới trả lại chiếc mũ rơm.

Nhưng hiện tại Luffy chưa xuất hải đã lại gặp nhau rồi.

Momonga và đám Hải quân bên cạnh nhìn cảnh này đều ngơ ngác.

Tứ Hoàng Shanks Tóc Đỏ quan hệ tốt với ai thế này?

Với Mihawk thì không đánh không quen nhau cũng đành, lại còn quen biết La Tu tiên sinh?

Quen biết La Tu tiên sinh cũng bỏ đi, nhưng sao Đội trưởng đội 2

băng Râu Trắng và cháu nội Garp tiên sinh cũng có vẻ thân thiết với hắn vậy?

Shanks đương nhiên sẽ không trả lời những câu hỏi trong lòng bọn họ.

Khi Red Force cập vào bờ đảo Dachike, Mihawk đứng bên mạn tàu, không kìm nén được nữa liền nhảy vọt một cái, thân hình đáp xuống cách La Tu không xa.

Nhìn ông lão mà mình mong nhớ suốt một tháng qua, biểu cảm của Mihawk có chút kích động.

Nỗ lực tu luyện một tháng trời, chính là vì thách đấu La Tu.

Ngày hôm nay, cuối cùng cũng đến!

"Nhóc Mắt Diều Hâu, có vẻ hơi căng thẳng nhỉ." La Tu nhẹ nhàng nhả ra một làn khói, nhìn Mihawk đang giống như một thanh bảo kiếm tuốt vỏ, cười nói.

Mihawk nghe vậy nhếch miệng cười: "Ta chỉ là quá hưng phấn mà thôi." Hít sâu một hơi, Mihawk rút thanh Hắc Kiếm Yoru (Dạ) sau lưng ra.

Thanh Vô Thượng Đại Bảo Kiếm dưới ánh mặt trời rực rỡ, toàn thân đen nhánh, tản mát ra thứ ánh sáng quỷ dị nhiếp nhân tâm phách, dường như ngay cả ánh nắng cũng bị nó hấp thu.

Sau khi rút Hắc Kiếm ra, khí thế của Mihawk trong nháy mắt leo lên đến đỉnh điểm!

Mọi người từ xa nhìn lại chỉ cảm thấy mắt bị đâm đau nhói!

"Mắt Diều Hâu Mihawk sắp ra tay rồi!" "Nhìn dáng vẻ này, hình như hắn không định bảo lưu chút thực lực nào!" "Nhanh!

Mau ghi lại, đây là tin tức lớn!" "Một trận chiến sẽ được ghi vào

sử sách!" "..." Các thế lực đang dừng trên biển chứng kiến cảnh này nhao nhao trợn to mắt, nín thở ngưng thần, sợ bỏ lỡ bất kỳ cảnh tượng nào tiếp theo.

Phía sau La Tu không xa, Trung tướng Momonga cảm nhận kiếm thế bùng nổ trên người Mihawk, không khỏi thần tình nghiêm nghị.

Vốn cho rằng mình cũng có thể so vài chiêu kiếm thuật với Mihawk, giờ đây Momonga hoàn toàn mất tự tin.

Hiện tại xem ra, ông đã đánh giá thấp Mihawk!

Nhưng dù vậy, trong lòng Momonga, Mihawk vẫn không thể sánh ngang với La Tu!

Lúc trước trong phòng họp Tổng bộ, ông đã không tự lượng sức mình muốn thách đấu La Tu.

Sau đó, nhát kiếm mà La Tu chém ra, cả đời này Momonga cũng không thể quên!

Trong lòng ông, nhát kiếm đó đã thuộc về đỉnh cao đương thế!

"La Tu tiền bối, có cần đổi một thanh vũ khí không?" Zoro (Tác Long) cố nén chiến ý trong lòng, đi đến bên cạnh La Tu, trầm giọng hỏi.

Dưới sự bộc phát toàn lực của Mihawk, Zoro có thể hiểu vô cùng rõ ràng chênh lệch giữa mình và Đệ Nhất Kiếm Hào Thế Giới.

Ở khoảng cách gần Mihawk như vậy, cậu chỉ cảm thấy da dẻ như bị hàng ngàn thanh kiếm sắc bén liên tục cắt cứa, đau đớn khó nhịn.

"Đổi vũ khí?" La Tu quay đầu nhìn Zoro đang cắn răng kiên trì, cười nói: "Không cần, mặc dù một thanh vũ khí tốt sử dụng sẽ thuận tay hơn, uy lực cũng mạnh hơn.

Nhưng thực lực của một kiếm sĩ không thể bị vũ khí trong tay chi

phối.

Một kiếm sĩ ưu tú, cho dù chỉ dùng một con dao găm rỉ sét, cũng có thể triển hiện ra thực lực mạnh nhất." Zoro nghe câu này, trên mặt lộ vẻ suy tư.

Dứt lời, La Tu thu tẩu thuốc trên tay lại, nói với Zoro: "Lùi lại, bảo Momonga dẫn binh sĩ tránh xa hòn đảo." Nói xong, tay phải La Tu đặt lên chuôi kiếm bên hông, quay đầu nhìn Mihawk, nói: "Nhóc Mắt Diều Hâu... chuẩn bị xong chưa?" Mihawk nghe vậy, siết chặt thanh đại hắc kiếm trong tay, trầm giọng: "Đã sẵn sàng với trạng thái mạnh nhất!" "Đã như vậy..." La Tu liếc nhìn Shanks trên tàu Red Force ở bờ biển, cười nói: "Nhóc Tóc Đỏ, chắc cậu biết phải làm gì chứ?" Shanks nghe vậy nhe răng cười: "La Tu tiên sinh, ngài yên tâm đi, nơi này có tôi lo." Nói xong, Shanks lập tức xoay người, phân phó cho thuộc hạ: "Anh em, giương buồm lùi lại!

Chúng ta phải canh chừng đám người phía sau cho kỹ, không thể để người khác phá hoại cuộc quyết đấu này được!" Khi quân hạm và tàu Red Force rời đi, tất cả mọi người trên biển đang chuẩn bị vây xem trận đấu đều đồng loạt nuốt nước bọt.

Tiếp theo đây, bọn họ sẽ được chứng kiến một trận chiến tranh giành vị trí Đệ Nhất Kiếm Hào Thế Giới, một cuộc đối quyết đủ sức làm chấn động cả thế giới!

Và họ sẽ trở thành nhân chứng của cuộc đối quyết này!

Bất luận là Shanks, Trung tướng Momonga, hay mỗi một người xung quanh, toàn bộ đều mở to hai mắt.

Trận chiến đỉnh cao này, sắp sửa bắt đầu! "Rút kiếm đi, tiền bối!" Dracule Mihawk lớn tiếng nói.

Tâm tình kích động, giờ khắc này, hắn chỉ cảm thấy máu tươi toàn

thân đều đang sôi trào.

Đã bao nhiêu năm rồi không có loại cảm giác này?

Chương 125

Lần trước là lúc lần đầu tiên cầm kiếm sao?

Hiện tại, loại cảm giác sắp được chứng kiến đỉnh phong kiếm đạo chưa từng thấy này, hoàn toàn giống y hệt cảm giác lúc mới biết đến kiếm đạo năm xưa.

Hưng phấn!

Kích động!

Thậm chí hai từ này cũng không đủ để hình dung tâm tình của Mihawk lúc này. "Đã chấp niệm như vậy, thì hôm nay lão phu sẽ chiều theo ý ngươi!" La Tu cười lớn một tiếng, tay nắm chuôi kiếm rút mạnh.

Keeng!

Một tiếng kiếm reo thanh thúy vang vọng khắp tám phương!

Theo tiếng kiếm reo vang lên, ánh mắt La Tu ngưng lại, kiếm thế trên người lập tức bộc phát, trong khoảnh khắc ngắn ngủi liền leo lên đến đỉnh phong.

Kiếm ý trùng thiên, ầm vang một tiếng, những đám mây vốn đang lơ lửng trên bầu trời lại đồng loạt tiêu tán sạch sẽ!

Vạn dặm trời quang, chỉ còn lại kiếm ý!

Đám người vây xem lập tức cảm thấy toàn thân phát lạnh, rất nhiều người thực lực thấp kém càng là mắt trợn trắng, trực tiếp ngất đi!

Đó là dư ba do kiếm ý của La Tu và Mihawk va chạm tán ra! "Này này, lão đại, năm đó chúng ta không nhìn lầm La Tu lão tiên sinh chứ?

Lão tiên sinh thực lực mạnh như vậy, tám năm trước lại có thể dung nhẫn chúng ta ở lại làng Foosha lâu như thế sao?" Trên tàu Red Force, gã béo Lucky Roux bên cạnh Shanks cảm nhận được kiếm ý bộc phát từ trên người La Tu, vẻ mặt kinh ngạc lẩm bẩm.

Giờ khắc này, hắn thậm chí quên cả ăn thịt.

Không chỉ có hắn, toàn bộ thuyền viên băng hải tặc Tóc Đỏ đều bị một màn này chấn nhiếp.

Hiện tại bộ dáng mà La Tu bày ra so với những gì bọn họ kiến thức trước đây quả thực là một trời một vực.

Nếu như Dracule Mihawk là một thanh lợi kiếm xuất vỏ, phong mang tất lộ, thì La Tu chính là một thanh thần binh từ trên trời giáng xuống phàm trần!

Ở trước mặt La Tu lúc này, mọi người thế mà lại cảm nhận được một loại yếu ớt từ trên người Mihawk.

Phải biết rằng, Mihawk chỉ dựa vào kiếm thuật đã có thể đứng trên đỉnh phong của đại hải.

Nhưng hiện tại lại có thể từ trên người Mihawk cảm giác được một loại cảm giác nhỏ bé.

Cũng không phải vì Mihawk thực lực yếu, mà là do La Tu quá mạnh! "Hải quân Giáo phụ La Tu, thực lực mạnh như vậy sao?!" "Mắt Diều Hâu Mihawk có thể là đối thủ của ông ấy ư?" Trên các thuyền bè của các phương thế lực xung quanh, tất cả những người đến quan chiến, trên mặt đều viết đầy vẻ không thể tin nổi. "Quang khí thế thôi thì không thể nói lên điều gì đâu nhỉ?

Cái tên La Tu kia nếu lợi hại như vậy, vì sao bao nhiêu năm nay trên biển cả vẫn luôn yên hơi lặng tiếng?" "Nói đúng lắm, ta cảm giác trận đối quyết này, phần thắng của Mihawk vẫn lớn hơn một chút."

Mặc dù khí thế La Tu thể hiện ra cực kỳ kinh người, nhưng Mihawk dù sao cũng giữ danh hiệu Đệ nhất Đại kiếm hào thế giới vang danh biển cả đã quá nhiều năm, cho nên có không ít người lựa chọn tin tưởng Mihawk.

Bên phía chiến hạm quân đội nằm ở sườn tàu Red Force.

Đứng ở mũi tàu, Phó Đô đốc Momonga cảm nhận được sự lãnh liệt truyền đến từ trên đảo, không khỏi tâm tình kích động.

Dưới loại kiếm ý đối bính này, trường kiếm bên hông hắn cũng bắt đầu rung lên bần bật, giống như tùy thời đều sẽ rời khỏi vỏ kiếm vậy. "Ùng ục...

Ùng ục..." Đúng lúc này, Momonga nhíu mày, tầm mắt chuyển hướng về phía mặt biển.

Giờ phút này, trong biển rộng lại quỷ dị xuất hiện một vài bọt khí.

Sau đó, trong ánh mắt của Momonga, một chiếc thuyền nhỏ được tráng men lao ra khỏi mặt nước. "Bốp" một tiếng, sau khi chiếc thuyền nhỏ nổi lên mặt biển, lớp tráng men bên ngoài như bong bóng vỡ ra. "Gã đó..." Nhìn thấy ông lão có thân hình hơi gầy gò trên thuyền nhỏ, thần sắc Momonga biến đổi, đồng tử đột nhiên co rụt lại. "Minh Vương Rayleigh?!" Ngay khi chưa trồi lên mặt nước, Rayleigh đã nhận ra hai đạo kiếm ý bàng bạc kia.

Sau khi lên mặt biển, ông lập tức đưa mắt nhìn về phía đảo Dachi, sau khi nhìn thấy hai người đang đối đầu, Rayleigh cười hắc hắc, cầm bầu rượu nốc một ngụm, lẩm bẩm: "Vừa vặn đuổi kịp a..." "Hửm?" Đặt bầu rượu xuống, Rayleigh khẽ ồ một tiếng, cảm nhận được ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào mình, không khỏi quay đầu nhìn lại. "Hải quân bản bộ Trung tướng Momonga?" Khóe miệng Rayleigh nhếch lên một nụ cười, nói: "Yên tâm, lão hủ đã rời khỏi giang hồ hai mươi năm rồi, tới đây chỉ để xem chiến, không vì mục đích gì khác."

Không đợi Momonga trả lời, Rayleigh liền mãnh liệt quay đầu, nhìn về phía đảo Dachi, trầm giọng nói: "Tiểu gia hỏa mau đừng nhìn chằm chằm ta nữa, chiến đấu bắt đầu rồi!" Nghe lời này, Momonga lập tức từ bỏ việc theo dõi Rayleigh, ánh mắt cũng chuyển hướng về phía đảo Dachi.

Trên đảo.

Sau khi La Tu rút vũ khí ra, Mihawk liền không do dự nữa, đại hắc đao Yoru (Dạ) trên tay chỉ thẳng lên trời hét lớn một tiếng! "Trảm Dạ!" Ngay sau đó, tất cả mọi người trên trường đấu liền có thể nhìn thấy, một đạo kiếm quang có thể chém đứt hết thảy thăng thiên, hướng về phía La Tu trùng trùng chém xuống!

Kiếm khí tán phát ra từ hắc đao Yoru lăng lệ đến cực hạn, cũng điên cuồng đến cực hạn.

Nhìn thấy một kiếm này, đám người quan chiến đều sợ vỡ mật.

Nếu bị một kiếm này chém trúng, e rằng cả hòn đảo Dachi này cũng sẽ bị chém đôi.

Lưu lại trên đảo quan chiến, sắc mặt Zoro có chút trắng bệch.

Thân là kiếm sĩ, hắn phi thường hiểu rõ uy lực của một kiếm này. "Ông cố..." Trên quân hạm, đứng bên cạnh Luffy, Ace có chút lo lắng.

Vốn dĩ sau khi kiếm thế của La Tu bộc phát, hắn cho rằng trận chiến này La Tu sẽ tất thắng.

Nhưng sau khi nhìn thấy trảm kích mà Mihawk phóng thích, hắn lại dao động.

Thậm chí đối với thực lực của chính mình cũng có nhận thức rõ ràng hơn.

Đây mới là thực lực của những cường giả đỉnh tiêm nhất thế giới

sao?

Vậy chẳng phải con đường sau này của hắn còn rất dài ư?

La Tu ngẩng đầu, trước một trảm kinh thiên này, thân thể của ông trở nên nhỏ bé vô cùng.

Dưới áp bách của kiếm khí, y phục ông bay phần phật, ngay cả nước biển trên đại dương cũng vì một kiếm này mà trở nên hung dữ cuồn cuộn!

Sau đó, La Tu động.

Không có chiêu thức hoa mắt, chỉ có một cái tát kiếm đơn giản.

Nhưng một cái tát này lại mang theo khí thế cực kỳ kinh người!

Tất cả những người nhìn thấy một kiếm này, toàn bộ từ đáy lòng dũng hiện lên một loại cảm giác.

La Tu một kiếm này tuy là chém về phía Mihawk, nhưng bọn họ đều cảm thấy như đang chém về phía mình!

Phảng phất ngay một khắc sau, mình sẽ bị một kiếm này chém thành hai đoạn!

Keeng!

Chương 126

Kiếm của La Tu và trảm kích của Mihawk va chạm vào nhau.

Ngay sau đó, kinh thiên kiếm khí mà hắc đao Yoru mang theo, thế mà trong nháy mắt vỡ nát từng khúc, thậm chí đều không thể tạo ra một chút gợn sóng.

Zoro trừng lớn mắt, trong mắt lộ ra thần tình không thể tin nổi.

Momonga quên cả hô hấp.

Tóc Đỏ Shanks híp mắt lại.

Ben Beckman thần sắc ngưng trọng.

Minh Vương Rayleigh nhìn chằm chằm vào chiến trường.

Kiếm thế có thể chém đứt một hòn đảo, cứ như vậy bị phá giải?!

Không, Mihawk thân là Đệ nhất Đại kiếm hào thế giới, sao có thể đơn giản như vậy?

Ngay tại khoảnh khắc kiếm khí bị xé rách, thân ảnh Mihawk xuất hiện trước mặt La Tu.

Đạo kiếm khí kia mặc dù khủng bố, nhưng lại không phải là công kích chủ yếu nhất.

Hắn mượn nhờ đạo kiếm khí kia che giấu, vọt tới trước mặt La Tu!

Đại hắc đao phiếm hàn mang băng lãnh, nhắm ngay La Tu mạnh mẽ bổ xuống!

Một kích này tuy thanh thế không kinh người bằng, nhưng uy lực lại càng thêm khủng bố! "Ông cố!" "La Tu tiên sinh!" Nhìn thấy sau khi kiếm quang bị xé nát, Mihawk đột nhiên xuất hiện trước mắt La

Tu, Ace trong lòng kinh hãi, ngay cả một số binh sĩ hải quân cũng bị một màn này dọa sợ.

Một trảm này của Mihawk tốc độ quá nhanh, cộng thêm một kiếm kinh thiên vừa rồi yểm hộ, căn bản không cho đối thủ thời gian phản ứng.

Thế nhưng, đối mặt với một trảm đột ngột này, biểu tình La Tu không chút gợn sóng, đưa ra một kiếm.

Một đạo kiếm quang chói mắt đến cực điểm, chiếu sáng toàn bộ hòn đảo!

Khoảnh khắc kiếm quang sáng lên, tất cả mọi người đều mất đi tầm nhìn trên đảo.

Keeng!

Đám người nghe thấy một tiếng kim loại giao nhau thanh thúy vang lên từ trên đảo.

Chờ sau khi kiếm quang biến mất, thân thể Mihawk và La Tu đã giao nhau, mỗi người đưa lưng về phía đối phương, bảo trì tư thế xuất chiêu hoàn tất.

Bởi vì đạo kiếm quang kia, trên biển cả không có một ai nhìn rõ động tác của bọn họ. "Tình huống thế nào rồi?" "Rốt cuộc ai thua?" "Danh hiệu Đệ nhất Đại kiếm hào thế giới của Mihawk có giữ được không?" Đám người trên biển nhìn chằm chằm vào hai người trên đảo, thần sắc khẩn trương.

Ngay cả Shanks và Rayleigh cũng đều híp mắt quan sát phản ứng của hai người.

Trên đảo, thần sắc Zoro có chút cứng ngắc.

Tầm mắt hắn bồi hồi trên người La Tu và Mihawk, thở mạnh cũng

không dám.

Đẳng cấp chiến đấu giữa hai người này đã viễn siêu thực lực của hắn.

Bất quá được quan chiến ở cự ly gần như vậy, Zoro lại có thể lĩnh ngộ được rất nhiều thứ, đối với sự phát triển trên kiếm đạo sau này có trợ giúp rất lớn. "Tí tách..." Bỗng nhiên, một giọt máu tươi đỏ thẫm trượt trên kiếm phong trường kiếm trên tay La Tu, sau đó nhỏ xuống mặt đất.

Theo giọt máu tươi rơi xuống, La Tu dẫn đầu xoay người, khóe miệng mỉm cười, nhìn Mihawk nói: "Xem ra thực lực của ngươi mạnh hơn ta dự đoán một chút, vốn tưởng rằng một chiêu là có thể thắng, không ngờ một kiếm cuối cùng lại bị chặn lại." Mihawk xoay người, hô hấp có chút thô trọng.

Y phục trước ngực đã bị kiếm khí xé nát, trên ngực có một đạo vết thương đỏ thẫm dài đến mười mấy cm.

Da thịt toác ra, máu tươi theo làn da chảy xuống, thậm chí ngay cả xương sườn trắng hếu cũng có thể nhìn thấy, dữ tợn đến cực điểm.

Nhìn thấy vết thương trước ngực Mihawk, vô số người trợn mắt há hốc mồm, trên mặt hoàn toàn không dám tin tưởng. "Mihawk bại rồi sao?" "Làm sao có thể?

Mới bao lâu thời gian?" "Đệ nhất Đại kiếm hào thế giới, sẽ thất bại dễ dàng như vậy?" Ngay cả Tóc Đỏ Shanks sau khi nhìn thấy vết thương của Mihawk cũng không khỏi đồng tử hơi co lại.

Giữa hắn và Mihawk đã tỉ thí không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa có lần nào hắn có thể làm bị thương Mihawk.

Khả vừa rồi, La Tu vậy mà để lại trên người Mihawk một đạo vết thương dài như thế.

Điều này chẳng phải chứng minh thực lực của La Tu cao hơn bọn họ một đoạn dài sao? "Đây là thực lực chân chính của La Tu tiên sinh ư?" Minh Vương Rayleigh nốc một ngụm rượu, nụ cười có chút khổ sở. "La Tu tiên sinh thực lực... thật mạnh!" Trung tướng Momonga nội tâm thì thập phần kích động.

Hắn hiện tại hận không thể ngửa mặt lên trời cười to.

Một kiếm chém bị thương Đệ nhất Đại kiếm hào thế giới!

Đây mới là La Tu tiên sinh mà hắn sùng kính!

Trên đảo.

Không để ý đến vết thương đau đớn, Mihawk nhớ lại một màn vừa rồi, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi.

Nếu như không phải cuối cùng hắn cưỡng ép biến công thành thủ, hiện tại hắn e rằng đã bị chém thành hai đoạn rồi. "La Tu tiền bối, một kiếm vừa rồi, ngài cũng không dùng hết toàn bộ thực lực đúng không?" Cưỡng ép đè xuống sự kinh hãi trong nội tâm, Mihawk lau mồ hôi lạnh trên trán, nhìn thẳng La Tu, trầm giọng nói.

Dứt lời, Mihawk lần nữa nâng hắc đao Yoru lên, đao phong chỉ thẳng La Tu.

Kịch đau truyền đến từ ngực giống như không cảm nhận được, sắc mặt hắn bình tĩnh. "Ồ?

Ngươi biết ta không dùng hết toàn bộ thực lực?" La Tu có chút ngoài ý muốn.

Kỳ thật đối với thực lực kiếm thuật mình thể hiện ra, ông cũng phi thường bất ngờ.

La Tu vốn cho rằng ở phương diện kiếm thuật, mình cũng chỉ mạnh hơn Mihawk một chút xíu thôi.

Nhưng hiện tại xem ra, hình như không chỉ là một chút xíu, mà là mạnh hơn rất nhiều.

Mặc dù trước đó hắn đã đạt được kiếm thuật siêu phàm nhập thánh, đăng lâm đỉnh phong thế giới này.

Nhưng cách đây không lâu trải qua thuốc cường hóa thân thể, lại làm cho uy lực kiếm thuật của hắn lại tăng thêm một phần.

Mới dẫn đến việc hiện tại hắn chỉ dùng bảy phần thực lực đã có thể để lại trên ngực Mihawk vết thương dài như vậy. "Quả nhiên là thế..." Nghe La Tu thân khẩu thừa nhận, Mihawk hít sâu một hơi, nắm chặt hai tay, nói: "Như vậy, La Tu tiền bối, trận đối quyết này, xin hãy tiếp tục đi!" "Tiếp tục?" La Tu nhíu mày: "Chẳng lẽ ngươi còn chưa nhận rõ chênh lệch giữa chúng ta sao?" Theo La Tu thấy, một kiếm kia hắn là đủ để cho tiểu tử Mihawk này nhận thua mới đúng.

Trong mắt người ngoài, Mihawk hiện tại đã thua rồi.

Chương 127

"Khẩn cầu La Tu tiền bối xuất ra thực lực mạnh nhất!" Mihawk thần tình nghiêm túc chưa từng có, hai tay gắt gao nắm chặt chuôi hắc đao, lớn tiếng nói: "Tiếp theo ta sẽ dùng hết sở học bình sinh, sử dụng ra một kích mạnh nhất cuộc đời này!

Xin La Tu tiền bối chớ có xem thường tại hạ!" Nghe Mihawk nói, Shanks trong nháy mắt hiểu ý tứ của hắn, không khỏi sắc mặt đại biến, nội tâm mắng to: "Đồ ngốc... vì muốn nhìn thấy một cái nhìn về đỉnh phong kiếm thuật, ngay cả tính mạng cũng không cần nữa sao?!" Tuy nhiên dù hiểu được suy nghĩ của Mihawk, nhưng Shanks cũng không có cách nào xuất thủ ngăn cản.

Dù sao đây cũng là lựa chọn của Mihawk.

Minh Vương Rayleigh cũng thở dài, lắc đầu: "Thật là một tiểu gia hỏa cố chấp a...

Không biết La Tu tiên sinh có nỡ 'lạt thủ tồi hoa' hay không đây." "Một kích mạnh nhất?" Momonga gắt gao nắm chặt chuôi kiếm bên hông.

Giờ khắc này, đáy lòng hắn thế mà có chút bội phục Mihawk.

Vì muốn nhìn thấy đỉnh điểm của kiếm đạo, có thể không màng tính mạng, đối với kiếm thuật chấp nhất cỡ nào a...

Thảo nào có thể trở thành Đệ nhất Đại kiếm hào thế giới nhiều năm như vậy. "Ta hiểu rồi..." Nghe Mihawk nói, La Tu hít sâu một hơi, thần sắc nghiêm túc hơn rất nhiều.

Ngay sau đó, thân kiếm trên tay hắn rung lên, trường kiếm vốn mộc mạc không hoa mỹ bỗng trán phóng ra kiếm quang chói mắt,

trong nháy mắt giống như hóa thành thần binh lợi khí.

Hơi vung động, phảng phất ngay cả không gian đều sẽ bị cắt đứt!

Sau đó, La Tu nâng trường kiếm trong tay lên, mũi kiếm chỉ về hướng Mihawk, cao giọng hô: "Đến đây đi!

Xuất ra một kích mạnh nhất của ngươi đi!

Đệ nhất Đại kiếm hào thế giới!

Dracule Mihawk!" "Xuất ra một kích mạnh nhất?

Trận đối quyết này còn chưa kết thúc sao?" Trên đại dương, những người trên thuyền của các thế lực nghe La Tu hô to, đều vẻ mặt không thể tin nổi.

Sau khi hai người giao thủ trước đó, bọn họ phát hiện Mihawk ở trên tay La Tu không khác nào bị triệt để áp chế.

Vết kiếm thương dữ tợn trên ngực Mihawk đã chứng minh rõ điểm này. "Nghe giọng điệu của Mihawk, hình như La Tu còn chưa xuất ra toàn bộ thực lực?" "Chưa xuất toàn lực đã có thể đánh bại Mihawk?!

Hải quân Giáo phụ La Tu phải khủng bố đến mức nào?" "Chẳng lẽ tiếp theo mới muốn dùng hết toàn lực sao?" Nhìn thấy hai người trên đảo hét lớn với nhau, tất cả mọi người nín thở, toàn thần quán chú nhìn về phía đảo Dachi, ngay cả bên cạnh lại xuất hiện thêm vài chiếc thuyền nữa cũng không phát hiện.

Lúc Mihawk xoay người, hiển lộ ra vết thương trên người, bọn họ đều tưởng rằng trận đối quyết này đã kết thúc, lấy sự thảm bại của Mihawk mà hạ màn.

Thậm chí có toà soạn báo đã chuẩn bị báo cáo về tổng bộ rằng danh xưng Đệ nhất Đại kiếm hào thế giới đã đổi chủ.

Nhưng hiện tại xem ra, trận đối quyết này dường như tịnh không có kết thúc.

Trên đảo.

Mihawk sau khi nghe La Tu hô to, khóe miệng phù hiện một tia nụ cười, sau đó nụ cười dần dần khuếch đại, tiếng cười sảng khoái truyền khắp cả chiến trường.

Sau đó, Mihawk đột nhiên dừng cười to, thần tình nghiêm túc, lớn tiếng nói: "Một chiêu tiếp theo, tất định sẽ không làm tiền bối thất vọng!" "Hắc Dạ!" Một tiếng hét lớn, đại hắc đao trên tay Mihawk mãnh liệt chém ra.

Trong chớp mắt, lấy Mihawk làm trung tâm, trong vòng bán kính nửa cây số, toàn bộ không gian thế mà tối sầm lại!

Giống như có mây đen che khuất mặt trời vậy, theo thời gian trôi qua, quang tuyến cũng càng ngày càng yếu. "Cái đó là?

Toàn bộ không gian, tối đen rồi..." Thấy một màn này, những người vây xem trên mặt đồng loạt lộ ra vẻ hãi nhiên.

Ngay cả Shanks và Rayleigh trên mặt cũng đều hiện ra vẻ chấn kinh. "Đem kiếm thuật tu luyện đến bước này rồi sao?!" Shanks lẩm bẩm trong miệng.

Thân là một trong Tứ Hoàng, bình thường hắn thích du lịch thế giới, kiến đa thức quảng, đồng thời lại là đại kiếm hào đỉnh tiêm trên biển cả, tự nhiên biết nguyên nhân của một màn này.

Trình độ kiếm thuật của Mihawk, đã có thể thay đổi đặc tính của một không gian!

Muốn lấy sức một người thay đổi đặc tính không gian, nói khó cũng khó, nói đơn giản cũng đơn giản.

Ví dụ như năng lực giả Trái Ác Quỷ hệ Logia, nếu khai phát năng lực đến cực hạn, dưới toàn lực có thể làm được điểm này.

Lại như một số trái hệ Paramecia cũng có thể làm được.

Nhưng Mihawk thì khác, hắn không phải năng lực giả Trái Ác Quỷ.

Hắn chỉ là một người bình thường!

Chỉ là một kiếm sĩ!

Nhưng lại ngạnh sinh sinh dùng kiếm thuật làm được điểm này!

Rayleigh cũng đồng dạng hiểu rõ điểm này.

Chỉ thấy hắn cười khổ một tiếng, nốc cạn một ngụm rượu rồi lẩm bẩm: "Hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy a..." Lúc này, lấy Mihawk làm trung tâm, trong vòng bán kính nửa cây số đều thuộc về địa bàn của hắn.

Chỉ cần Mihawk muốn, trảm kích liền có thể xuất hiện tại bất kỳ chỗ nào trong phạm vi này!

Đây chính là kiếm kỹ mạnh nhất mà Mihawk mới lĩnh ngộ được trong một tháng gần đây.

Hắc Dạ!

Chiêu này cùng vũ khí chuyên thuộc của hắn, một trong 12 thanh Cực Phẩm Đại Bảo Kiếm - Yoru (Dạ), cực kỳ khế hợp.

Sau khi lĩnh ngộ ra chiêu này, Mihawk có tự tin, dưới toàn lực, một chiêu này thậm chí có thể xử lý cường giả cấp bậc Tứ Hoàng!

Bình sinh mạnh nhất một kích!

Xoẹt!

Một đạo kiếm khí màu đen đột ngột xuất hiện bên cạnh La Tu, cắt

đứt áo trên của ông một đường.

Sau đó lại một đạo kiếm khí xuất hiện, râu của La Tu đứt mất ba cọng.

Kế đó trên quần cũng xuất hiện một vết rách.

Theo không gian càng ngày càng tối, loại kiếm khí uy lực bất phục này càng ngày càng nhiều.

Nhưng La Tu không nhúc nhích.

Ông đang đợi.

Đợi phiến không gian này hoàn toàn biến thành hắc ám đưa tay không thấy được năm ngón.

Khi đó, kiếm khí liền sẽ tràn ngập toàn bộ không gian.

Đó là lúc Mihawk tụ tập tất cả kiếm khí, huy xuất một kích mạnh nhất.

Ông muốn xem thử uy lực một chiêu này rốt cuộc mạnh bao nhiêu.

Chương 128

Xoẹt!

Xoẹt!

Theo thời gian trôi qua, không gian càng ngày càng tối, vết kiếm trên quần áo La Tu cũng càng ngày càng nhiều.

Bất quá dưới sự phòng hộ của Haki Vũ trang độ thông thạo 93%, những kiếm khí này đều không thể làm La Tu bị thương. "Chính là hiện tại." Khi phiến không gian này hoàn toàn hắc ám, ở ngoại giới nhìn vào, giống như một quả cầu đen lớn bao trùm lấy không gian, ánh mắt La Tu ngưng lại, trong mắt bạo xuất một đoàn tinh quang.

Ông có thể cảm giác được, ở ngay phía trước, đang có một trảm kích khí thế kinh người đến cực điểm nhanh chóng tập kích tới.

Phảng phất dưới đạo trảm kích màu đen này, bất cứ thứ gì cũng đều có thể bị chém đứt.

Bao quát không gian, bao quát cả ánh sáng! "Một kích mạnh nhất sao?!

Đệ nhất Đại kiếm hào thế giới Dracule Mihawk, ở phương diện kiếm thuật, ta La Tu... công nhận ngươi!" La Tu cao giọng hô.

Dùng thực lực bản thân, ngạnh sinh khai tịch con đường kiếm đạo xa đến như vậy, Mihawk xứng đáng nhận được một lời tán dương!

Nếu đổi lại là người khác, bất kỳ một tên kiếm sĩ nào cũng không có khả năng tiếp được một chiêu này.

Nhưng ông thì khác, ông là La Tu!

Trình độ kiếm thuật của ông đã đạt đến trình độ siêu phàm nhập

thánh rồi!

Sau tiếng hô, La Tu nắm chặt chuôi kiếm, toàn bộ kiếm thế và kiếm ý hồn thân dũng mãnh tràn vào trường kiếm trong tay, sau đó hào không hoa mỹ chém ra một kiếm.

Đỉnh phong của kiếm thuật, không ngoài việc hóa phồn vi giản (biến phức tạp thành đơn giản).

Không có kiếm chiêu, chính là kiếm chiêu mạnh nhất!

Đám người vây xem chỉ thấy sau khi không gian tối đen đến một trình độ nhất định, một đạo kiếm quang đột nhiên từ bên trong trán phóng, quét ngang, kiếm thế không thể ngăn cản!

Trong nháy mắt, giữa thiên địa không còn một tơ một hào hắc ám.

Keeng!

Hai đạo kiếm khí va chạm, kiếm khí đen kịt như mực của Mihawk trong nháy mắt sụp đổ, hoàn toàn không cách nào kháng hành.

Sau đó, ngực Mihawk có huyết tiễn bắn ra, thân hình đảo ngược bay ra ngoài.

Rầm!

Thân hình Mihawk đập vào một gốc đại thụ thô to, sau đó ngã xuống đất.

Giờ khắc này, khí tức Mihawk uể oải, trên người không còn nửa điểm kiếm thế và kiếm ý.

Trên ngực phải, một đạo vết thương gần như quán xuyên toàn bộ lồng ngực, xương cốt âm u bạo lộ trong không khí, bởi vì nội tạng bị thương, máu tươi đỏ thẫm không ngừng từ khóe miệng chảy ra, sắc mặt vô cùng thương bạch.

Mặc dù bị thương nghiêm trọng như vậy, nhưng Mihawk lại

không nguyện ý ngã xuống, bán quỳ trên mặt đất, quật cường dùng đại hắc đao chống đỡ thân thể, ngẩng đầu nhìn La Tu không hiểu nói: "Tiền bối vì sao lại làm như vậy..." Một kiếm kia của La Tu quá mạnh, mạnh vượt xa sức tưởng tượng của hắn!

Hắn lẽ ra phải chết dưới một kiếm kia của La Tu.

Được nhìn thấy một kiếm kia của La Tu, hắn đã tâm mãn ý túc rồi.

Bởi vì đã kiến thức được một kiếm đỉnh phong nhất trên thế gian này.

Kiến chứng được đỉnh phong kiếm đạo mà mình vĩnh viễn chưa đạt tới!

Hắn chết cũng không tiếc.

Nhưng La Tu tịnh không có giết hắn.

Đạo kiếm khí vốn dĩ sẽ chém hắn làm hai đoạn kia, cuối cùng bị La Tu cưỡng ép thay đổi vị trí!

Một kiếm này, chỉ làm hắn trọng thương.

Nhưng Mihawk biết, nếu như hắn có khí lực nhìn về phía sau, nhất định có thể nhìn thấy một bức tranh hùng vĩ.

Cả hòn đảo bị chia làm hai, đại hải phía sau hòn đảo cũng đều bị chém thành hai khúc!

Vết kiếm to lớn đem đại hải mênh mông vô bờ chia làm hai, hình thành một đạo hải câu thô to, nước biển thật lâu không thể khép lại.

Không chỉ hòn đảo và đại hải, ngay cả trên thiên khung, cũng có một đạo vết tích xích hồng.

Một kiếm của La Tu, chân chân chính chính chém đứt thiên địa!

Nghe câu hỏi của Mihawk, La Tu thu lại trường kiếm đã mất đi

quang trạch ảm đạm trên tay, khẽ cười một tiếng: "Kiếm đạo phương diện, ngươi có thể đi đến bước này cũng thực không dễ dàng, sau này không chừng có thể tiến thêm một bước.

Không nói những cái khác, chỉ bằng lý giải của ngươi đối với kiếm thuật, liền có thể dễ dàng tạo ra vô số hạt giống kiếm thuật.

Nếu cứ thế giết đi, ta cảm thấy có chút đáng tiếc." "Tiền bối..." Nghe La Tu nói, Mihawk rốt cục không còn kiên trì, buông lỏng đại hắc đao, hai đầu gối quỳ xuống đất, đầu dán chặt mặt đất, thành kính mở miệng nói với La Tu: "Định nhiên sẽ không phụ sự kỳ vọng của tiền bối!" Ngày này, Đệ nhất Đại kiếm hào thế giới Dracule Mihawk khiêu chiến Hải quân Giáo phụ La Tu tại đảo Dachi, cuối cùng thảm bại.

Danh hiệu Đệ nhất Đại kiếm hào thế giới, đổi chủ sang Hải quân Giáo phụ La Tu! "Chiến đấu... kết thúc rồi sao..." Trên đại dương, tất cả các thế lực vây xem nhìn Mihawk đang thành kính quỳ xuống trên đảo, trong lòng chấn động.

Mặc dù nhìn không hiểu ý nghĩa của một kiếm cuối cùng kia, nhưng từ vết thương quán xuyên nửa lồng ngực trên người Mihawk có thể thấy, Đệ nhất Đại kiếm hào thế giới cuối cùng đã thảm bại dưới tay La Tu!

Hình thế lại thôi khô lạp hủ như vậy, tất cả mọi người tại trường đều không ngờ tới.

Nhưng tại trường không có một ai nghi ngờ kết quả trận đối quyết này.

Vô luận là vết kiếm đỏ thẫm chói mắt trên bầu trời, hòn đảo nứt làm đôi, hay rãnh biển khổng lồ không thể khép lại trên đại dương, đều đang tố cáo uy lực một kiếm cuối cùng kia của La Tu.

Một màn như vậy, thực sự quá mức phỉ di sở tư. "Đây là thực lực chân chính của Hải quân Giáo phụ sao..." Vô số người nội tâm chấn động.

Một kiếm này không chỉ đánh bại Mihawk, chém đứt thiên địa, mà còn lưu lại trong lòng tất cả mọi người một đạo kiếm ngân sâu sắc.

Bọn họ sẽ vĩnh viễn ghi nhớ một màn này! "Ông cố...

Thật mạnh..." Trên quân hạm, Ace nhìn cảnh tượng này, trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng chấn hám.

Đây thật sự là ông già uy nghiêm nhưng cũng hiền lành từ nhỏ bầu bạn bên cạnh hắn sao?

Công kích cấp bậc này, e rằng ngay cả Bố già Râu Trắng cũng khó làm được chứ?

Phải biết rằng Bố già Râu Trắng chính là người đàn ông sở hữu trái Gura Gura (Chấn Động) hệ Paramecia mạnh nhất!

Nhưng một kiếm của ông cố, chỉ dựa vào kiếm thuật của bản thân.

Chương 129

Một màn này đối với Ace thực sự quá hùng vĩ, nếu như không tận mắt nhìn thấy, hắn thật sự không tin nhân lực có thể làm được. "Nhanh!

Nhanh!

Ghi lại tràng diện này!

Gửi về tổng bộ!" Bỗng nhiên, trên con tàu của một tờ báo, một thành viên cấp bậc xã trưởng phản ứng lại, hét lớn với phóng viên đang cầm máy ảnh bên cạnh.

Nhìn bộ dạng thiên địa bị chém đứt kia, vị xã trưởng này mặt trướng đến đỏ bừng, tâm tình vô cùng kích động.

Tin tức này, định nhiên có thể làm chấn động toàn bộ đại hải!

Thậm chí tiêu đề hắn cũng nghĩ xong rồi. 《 Hải quân Giáo phụ La Tu đánh bại Mắt Diều Hâu Mihawk, đoạt được danh hiệu Đệ nhất Đại kiếm hào thế giới! 》 《 Tàng chúa tám mươi năm rốt cục hiển lộ ra thực lực?

Hải quân Giáo phụ La Tu một kiếm chém đứt thiên địa! 》 《 Hải quân bản bộ ẩn tàng đại kiếm hào?

Tại trước mặt Hải quân Giáo phụ La Tu, Mắt Diều Hâu Mihawk lại không chịu nổi một kích như thế! 》 "Nhanh nhanh nhanh!

Mau đem chuyện này truyền về tổng bộ!" Theo tiếng hét lớn của tên xã trưởng kia, tất cả người của các tòa báo đều phản ứng lại, tranh thủ thời gian ghi lại một màn này, bắt đầu liên lạc tổng bộ.

Không chỉ người của tòa báo, người của Chính phủ Thế giới cùng các thế lực khác cũng đều riêng phần mình liên hệ tổng bộ, báo cáo

một màn này.

Ở trung tâm, trên con tàu hoa lệ của băng hải tặc Mỹ Nam, Siêu tân tinh Cavendish đang cầm ống nhòm đứng ở mũi tàu, vẻ mặt chấn hám nhìn một màn này, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Bản thân là một kiếm sĩ cấp bậc kiếm hào, so với những người không hiểu kiếm thuật khác, hắn càng có thể cảm nhận rõ ràng hơn một chiêu cuối cùng của Mihawk khủng bố đến mức nào.

Tại hắn xem ra, chiêu Hắc Dạ mà Mihawk dùng chính là đỉnh phong của kiếm thuật.

Nhưng một kiếm cuối cùng của La Tu lại phá vỡ nhận thức của hắn đối với kiếm thuật!

Sức mạnh ẩn chứa trong một kiếm kia viễn siêu tưởng tượng của hắn!

Một kiếm này in sâu vào trong lòng hắn.

Sau này khi sử dụng kiếm thuật, trong đầu hắn sẽ hiện lên cảnh tượng một màn này.

Vô luận sau này hắn trở nên mạnh bao nhiêu, La Tu chung quy sẽ trở thành ác mộng trong lòng hắn!

Bên cạnh quân hạm, Minh Vương Rayleigh cười khổ lắc đầu, nốc một ngụm rượu mạnh vào bụng, lẩm bẩm: "Thời đại bây giờ, sắp trở thành thời đại của La Tu tiên sinh rồi..." Đồng thời, nội tâm hắn lại có chút may mắn.

Nếu năm đó La Tu tiên sinh xuống núi sớm hơn một chút, Thuyền trưởng Roger liệu có cơ hội tìm được Laugh Tale, có cơ hội trở thành Vua Hải Tặc không?

Nghĩ đến đây, Rayleigh lắc đầu, không dám tiếp tục nghĩ nữa.

Dù sao hiện tại hắn cũng đã rời khỏi đại hải rồi, có thể kiến thức một trận chiến kinh thiên như thế này, chuyến đi xa lần này phi thường mãn ý.

Trên tàu hải tặc của Thủy quân Bát Bảo, Đại hải tặc truyền kỳ từng có tiền truy nã hơn 500 triệu thời kỳ đỉnh phong - Thủ lĩnh Chinjao trừng lớn mắt, ngây người nhìn một màn trên đảo Dachi, trong nội tâm chấn hám đến mức hoàn toàn không nói ra lời.

Mẹ nó, Garp nghĩa phụ thực lực lại như thế này?

Hắn còn muốn đi tìm La Tu gây phiền phức?

Ý nghĩ báo thù trong lòng sớm đã bị quên sạch sành sanh.

Hiện tại hắn chỉ muốn quay đầu bỏ chạy, tốt nhất là có thể trong nháy mắt dịch chuyển về Hoa Chi Quốc.

Cái ông già này thực lực thực sự quá khủng bố rồi.

Ngay cả hai huynh đệ Sai và Boo bên cạnh cũng bị một màn này chấn hám đến mức không nói nên lời.

Trên mặt biển, một trong Thất Vũ Hải - Hải hiệp Jinbe lộ nửa người trên mặt nước, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm La Tu trên đảo Dachi, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Một bên khác, Gecko Moria không biết xuất hiện trong đội ngũ quan chiến từ lúc nào, nụ cười thường treo bên khóe miệng đã biến mất không thấy.

Trong mắt hắn bất giác xuất hiện một tia sợ hãi thật sâu. "Hải quân Giáo phụ...

La Tu..." Hồi tưởng lại một màn gặp La Tu tại Hải quân bản bộ lúc trước, không biết vì sao, Moria lại từ đáy lòng nổi lên một tia kinh sợ.

Không chỉ Gecko Moria, trong đội ngũ quan chiến, tất cả hải tặc nhìn thấy cảnh tượng như vậy đều có cảm giác lạnh sống lưng.

La Tu thực lực thực sự quá mạnh.

Mạnh vượt quá tưởng tượng của bọn chúng.

Phải biết rằng, La Tu là người thuộc phe Hải quân, nếu bị La Tu để mắt tới...

Hậu quả căn bản không dám tưởng tượng! "Gurarara, không hổ là La Tu tiên sinh, thật là một trận đối quyết đặc sắc tuyệt luân a." Đúng lúc này, một giọng nói hào sảng đột ngột vang lên từ trong đội ngũ quan chiến.

Nghe được âm thanh này, tất cả mọi người đồng loạt sững sờ, thuận theo phương hướng âm thanh truyền đến nhìn lại.

Ngay sau đó, một chiếc tàu hải tặc có thể hình to lớn, ngoại hình giống như cá voi lọt vào tầm mắt của tất cả mọi người.

Nhìn thấy chiếc tàu hải tặc này, tất cả mọi người tại trường đều bất giác nuốt nước bọt, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi. "Ùng ục..." "Bộ dáng con tàu này..." "Sẽ không phải là..." "Sẽ không sai đâu, là con tàu của người đàn ông kia..." "Tứ Hoàng, Râu Trắng Moby Dick!" Trong ánh mắt kinh khủng của mọi người, một người đàn ông dần dần đi vào tầm mắt của bọn họ.

Người đàn ông này ở trần nửa thân trên, thể hình kiện thạc, trước ngực có vài vết sẹo dữ tợn, trên vai khoác một chiếc áo choàng to lớn bên ngoài trắng bên trong đỏ.

Trên tay hắn, một thanh thế đao to lớn tản ra quang mang băng lãnh khiến người ta lạnh sống lưng.

Nhưng thứ khiến người ta chú mục nhất chính là bộ râu màu trắng hình trăng lưỡi liềm cong vút lên dưới mũi.

Nhìn thấy người đàn ông này bước ra, tất cả mọi người xung quanh lập tức cảm nhận được một luồng khí tức áp bức.

Chỉ cần đứng ở nơi đó, hắn đã khiến tất cả mọi người từ đáy lòng nảy sinh một loại cảm giác hít thở không thông! "Người đàn ông mạnh nhất thế giới..." "Đại hải tặc cùng thời đại với Roger..." "Hoàng đế trên biển, Râu Trắng...

Edward Newgate!" "Vì sao ông ta lại xuất hiện ở chỗ này?!" Trong mắt tất cả mọi người đều dũng hiện ra vẻ khó tin.

Râu Trắng lại không thèm để ý đến những ánh mắt kinh hãi xung quanh, chỉ cười ha hả nhìn La Tu trên đảo, bình tĩnh nói: "Gurararara, La Tu tiên sinh, có thể hay không đem đứa con trai kia của ta, trả lại cho ta đây?" "Râu Trắng... là hướng về phía La Tu mà đến?" "Con trai?" "Các ngươi nhìn xem, trên quân hạm kia chẳng phải là Hỏa Quyền Ace - người mới gia nhập băng hải tặc Râu Trắng, trở thành Đội trưởng Đội 2 cách đây không lâu sao?" "Nghe nói hắn bị Hải quân bắt được, thảo nào Râu Trắng lại đích thân tới." "Nghe nói Râu Trắng hộ đoản nhất, lần này Hải quân nên làm thế nào?" "Song phương... sẽ khai chiến sao?" "Tứ Hoàng Râu Trắng và Hải quân Giáo phụ La Tu... ai mạnh hơn một chút đây..." Mặc dù khí tràng của Râu Trắng ép đám người tại trường thở không nổi, nhưng nghe lời Râu Trắng nói, vị Tứ Hoàng này cũng không phải hướng về phía đám tôm tép bọn họ.

Chương 130

Cho nên trong lòng mọi người cũng hơi thở phào nhẹ nhõm, lập tức chuyển ánh mắt về phía quân hạm bên phải La Tu, nhỏ giọng nghị luận. "Bố già..." Trên quân hạm, Ace nhìn Râu Trắng bá khí trắc lậu trên tàu Moby Dick, sắc mặt tịnh không có kinh hỉ, ngược lại có chút hoảng trương.

Hắn cũng không nghĩ tới, Bố già sẽ chuyên môn từ vùng biển kia chạy tới đây, nhìn dáng vẻ là vì hắn.

Chỉ là trong lòng Ace lại không nguyện ý nhìn thấy Bố già Râu Trắng và La Tu xảy ra ma sát.

Bởi vì hai ông lão này trong lòng hắn đều là tồn tại thân hơn cả người thân.

Nhưng cố tình hai người lại ở hai lập trường khác biệt!

Một người là truyền kỳ trong Hải quân, một người là hải tặc xưng bá hai thời đại.

Nếu như hai người này vì hắn mà phát sinh một trận đại chiến, đáy lòng Ace sẽ áy náy chết mất. "Ace!

Ta tới đón con!" "Ace!

Yên tâm đi, băng hải tặc Râu Trắng chúng ta sẽ không từ bỏ bất kỳ một người thân nào!" "Ace đừng hoảng, chúng ta đều ở đây!" Đúng lúc này, từng đạo âm thanh từ trên tàu Moby Dick vang lên, ngay sau đó từng thân ảnh xuất hiện bên cạnh Râu Trắng. "Đó là...

Đội trưởng Đội 3 băng Râu Trắng, Kim Cương Jozu?!" "Còn có Đội trưởng Đội 4 Thatch!" "Đội trưởng Đội 5 'Hoa Kiếm' Vista cũng tới rồi!" "Đội trưởng Đội 6..." Khi từng thân ảnh uy chấn Tân Thế

Giới xuất hiện bên cạnh Râu Trắng, càng ngày càng nhiều thế lực đến quan chiến cảm thấy tê cả da đầu.

Băng hải tặc Râu Trắng ngoại trừ Đội trưởng Đội 1 Marco ra, thế mà toàn bộ đến đông đủ!

Có người mắt sắc phát hiện, ở một đầu khác của đảo Dachi, đang đậu một chiếc chiến hạm của băng Râu Trắng.

Đội trưởng Đội 1 Marco đang đứng trên đỉnh cột buồm chiếc hải tặc thuyền đó!

Lại thêm Hỏa Quyền Ace trên quân hạm.

Toàn bộ băng hải tặc Râu Trắng, tề tựu đông đủ!

Cộng thêm bản thân Râu Trắng, trận trượng bực này, cho dù là cả Hải quân bản bộ cũng không thể không nghiêm trận dĩ đãi.

Hải quân Giáo phụ La Tu, đối mặt với tình huống này, sẽ làm thế nào?

Đứng trong quân hạm, Trung tướng Hải quân bản bộ Momonga khi Râu Trắng nói ra câu nói kia, da đầu đã tê dại, sống lưng phát lạnh.

Đây chính là nguyên nhân Hải quân bản bộ trì hoãn không muốn động thủ với Ace.

Râu Trắng, gã này thực sự quá khủng bố.

Khủng bố đến mức cả Hải quân bản bộ trong tình huống chưa chuẩn bị kỹ càng cũng không nguyện ý chính diện khai chiến với hắn.

Nếu như Râu Trắng chất vấn hắn, vậy thì Momonga khẳng định sẽ không chút do dự giao Ace cho Râu Trắng, để tránh chọc Râu Trắng giận dữ dẫn đến chính diện khai chiến với Hải quân.

Nhất là hiện tại bên cạnh còn có nhiều hải tặc như vậy đang hổ thị đăm đăm, trong đó còn có một Tứ Hoàng khác là Tóc Đỏ Shanks.

Tuy giữa các hải tặc cũng có cừu thị lẫn nhau, nhưng bất luận thế nào, Hải quân đều là kẻ địch chung của hải tặc.

Có câu nói rất hay, kẻ địch của kẻ địch chính là bạn.

Momonga không dám tưởng tượng nếu những hải tặc này liên thủ...

Chỉ là, hiện tại quyền quyết định Ace đi hay ở không nằm trong tay hắn, mà ở trong tay La Tu tiên sinh.

Lòng bàn tay nắm chuôi đao của Momonga đã đầy mồ hôi lạnh, hắn đưa mắt nhìn về phía La Tu trên đảo.

Trong tình huống này, La Tu tiên sinh sẽ làm gì? "Con trai của ngươi?" La Tu nhìn thẳng vào mắt Râu Trắng, biểu tình không chút gợn sóng, thậm chí còn cởi bầu rượu bên hông xuống, sảng khoái nốc một ngụm rượu mạnh, sau đó cười nói: "Tiểu quỷ Râu Trắng, nếu ta nói không thì sao?" Nói không?!

Tiểu quỷ Râu Trắng?!

Nghe câu trả lời của La Tu, tất cả mọi người bên ngoài trường đấu đồng loạt ngây ra như phỗng, toàn bộ không thể tin nổi nhìn La Tu trên đảo.

Này, mặc dù ngài là Hải quân truyền kỳ của bản bộ, thậm chí đánh bại Mihawk giành được danh hiệu Đệ nhất Đại kiếm hào thế giới, nhưng ngài có biết gia hỏa trước mắt là ai không?

Đây chính là Râu Trắng - bá chủ trên biển suốt hai thời đại a!

Cho dù là Hải quân Nguyên soái ở đây, cũng không dám tranh phong tương đối với Râu Trắng như vậy chứ?

Mặc dù trong lòng không ít người nghĩ như vậy, nhưng cảnh tượng thiên địa bị chém đứt kinh khủng phía sau hòn đảo vẫn chưa

tiêu tán.

Nếu La Tu và Râu Trắng vì chuyện này mà đại chiến một trận, cuối cùng hươu chết về tay ai thật sự không nói trước được.

Chỉ là...

Nếu Râu Trắng thật sự đánh nhau với La Tu, dư ba của trận chiến cũng không phải là thứ bọn họ có thể thừa nhận được đâu nhỉ? "Ồ?" Nghe La Tu trả lời, Râu Trắng tịnh không có tức giận, cười lớn một tiếng, tiếp tục nói: "Gurarara!

Không hổ là La Tu tiên sinh, đã nói như vậy..." Nói đến đây, Râu Trắng nhấc thanh thế đao Murakumogiri trên tay lên, mạnh mẽ nện xuống.

Khí lãng mãnh liệt hướng về bốn phương tám hướng tản ra, tuy không phóng thích Haki Bá vương, nhưng cỗ khí thế kia lại khiến không ít người trực tiếp cứng đờ người, ngã ngồi xuống đất.

Sau đó, Râu Trắng mới tiếp tục nói: "Vậy La Tu tiên sinh cũng đừng trách ta không khách khí!" Nghe câu này của Râu Trắng, trong lòng mọi người đồng loạt run rẩy, Siêu tân tinh Cavendish cùng Thất Vũ Hải Gecko Moria và Hải hiệp Jinbe - những hải tặc thực lực không tầm thường này cũng đều sắc mặt kịch biến.

Thậm chí ngay cả Shanks trên tàu Red Force cũng nhíu mày.

Nếu hải tặc cấp bậc Tứ Hoàng thật sự chính diện khai chiến với Hải quân bản bộ, bất kể bên nào thắng lợi, cũng đủ để khiến thế lực toàn thế giới sản sinh rung chuyển cực lớn!

Nhất là người này còn là Râu Trắng! "Ace!

Bắt lấy tay tôi!" Đúng lúc này, một tiếng hét lớn từ trên trời truyền đến, ngay sau đó mọi người liền phát hiện, một con chim lớn toàn thân thiêu đốt hỏa diễm màu xanh lam đang lấy tốc độ cực nhanh từ trên

trời bổ nhào xuống, mục tiêu chính là Hỏa Quyền Ace trên quân hạm. "Đội trưởng Đội 1 băng Râu Trắng - Marco!" Nhìn thấy Marco lao xuống, binh sĩ trên quân hạm đều kinh hãi, mỗi người giơ súng bắn về phía Marco.

Nhưng đạn bắn trúng người Marco lại không hề hấn gì.

Bất Tử Điểu Marco!

Hệ Zoan Thần Thoại, trái Tori Tori no Mi model Phoenix (Phượng Hoàng).

Mặc dù không thể nguyên tố hóa để tránh đạn, nhưng vết thương sẽ được ngọn lửa phục sinh bao quanh, trong nháy mắt khôi phục thương thế, khiến công kích bị vô hiệu hóa.

Cho nên Hải quân xạ kích căn bản không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì cho Marco.

Sau khi Marco giáng lâm, Ace nhìn thoáng qua Luffy và La Tu, cắn răng một cái, sau đó nhảy lên, bắt lấy chân Marco, hai người cùng nhau rời khỏi quân hạm.

Thấy một màn này, Momonga tịnh không ngăn cản, ngược lại trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Chuyển ánh mắt về phía La Tu, Momonga phát hiện lúc này La Tu tịnh không để ý chuyện Marco mang Ace đi, mắt híp lại, ánh mắt chuyển hướng về phía bầu trời chính tây.

Có chút nghi hoặc, Momonga nhìn theo ánh mắt La Tu.

Chương 131

Một khắc sau, đồng tử Momonga mạnh mẽ co rụt lại. "Đó là..." Tại bầu trời cách đó không xa, đang có một cái bóng đen không ngừng lướt đi trong tầng mây.

Cái bóng đen này đang nhanh chóng lao về phía bên này! "Donquixote Doflamingo!" Momonga sắc mặt nghiêm túc, từng chữ từng chữ nói ra thân phận của cái bóng đen kia. "Bố già!" Tốc độ của Marco cực nhanh, rất nhanh đã mang theo Ace trở lại bên cạnh Râu Trắng trên tàu Moby Dick. "Bố già..." Trở lại bên cạnh Râu Trắng, thần tình Ace có chút xoắn xuýt.

Hắn không biết lựa chọn này liệu có làm ông cố La Tu thất vọng hay không. "Ừm, về là tốt rồi." Râu Trắng gật đầu, hoàn toàn không có ý trách cứ Ace.

Ace hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía La Tu.

Nhưng khi nhìn thấy La Tu, biểu tình hắn lại hơi sững sờ.

Giờ khắc này, La Tu đứng ở biên giới hòn đảo, tịnh không vì hắn lựa chọn trở về bên cạnh Râu Trắng mà nổi giận, chỉ vẻ mặt bình tĩnh nhìn về phía bầu trời chính tây, tựa hồ bên kia có thứ gì hấp dẫn ông vậy.

Nhíu mày, Ace nhìn theo ánh mắt La Tu, lập tức ánh mắt ngưng trọng.

Hắn cũng nhìn thấy thân ảnh đang nhanh chóng lướt đi trong mây. "Bố già..." Ace thần tình nghiêm túc gọi. "A, ta biết, là tên kia." Râu Trắng sớm đã phát giác được Doflamingo đến trước Ace, đồng dạng ngẩng đầu nhìn về hướng Doflamingo giáng lâm.

Theo việc hai vị Râu Trắng và La Tu đồng thời ngẩng đầu, trên trường càng ngày càng nhiều người cũng phát giác được sự tình không đúng, càng ngày càng nhiều người ngẩng đầu, cũng càng ngày càng nhiều người phát hiện ra thân ảnh Doflamingo. "Đó là?!" "Doflamingo đến rồi?!" Là một trong Vương Hạ Thất Vũ Hải, đồng thời lại là ông trùm thế giới ngầm Joker nắm giữ Tân Thế Giới, uy danh của Doflamingo tại toàn bộ Đại Hải Trình có thể nói là không ai không biết không ai không hay.

Trong đám người quan chiến, có không ít hải tặc sau khi nhìn thấy Doflamingo, trên mặt đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Mặc dù uy danh của Doflamingo so với Râu Trắng và Tóc Đỏ Shanks yếu hơn rất nhiều, nhưng tính cách tên này lại là một loại cực đoan dị loại.

Doflamingo làm người kiêu ngạo khó thuần, tàn bạo bất nhân, lãnh huyết vô tình, vì đạt mục đích không từ thủ đoạn.

Cho nên, trong mắt một số hải tặc không có giao tập với Doflamingo, bọn họ thà đụng phải cường giả cấp bậc Tứ Hoàng như Shanks và Râu Trắng, cũng không nguyện ý đi đối mặt với con quái vật như Doflamingo.

Theo Doflamingo khoảng cách càng ngày càng gần, một loại áp ức nồng đậm bao trùm toàn bộ đại hải.

Bên cạnh Momonga, tất cả binh sĩ hải quân thậm chí đều nhịn không được bắt đầu run lẩy bẩy.

Tại xung quanh hòn đảo này, nếu lại thêm Doflamingo nữa thì đã có tới hai Tứ Hoàng và bốn Thất Vũ Hải!

Có thể nói, hơn một nửa hải tặc trên vùng biển này đều tụ tập ở đây rồi.

Chỉ là binh sĩ Hải quân bản bộ bình thường, đối mặt với một số hải tặc đoàn hơi mạnh chút còn có thể dũng mãnh giết địch.

Nhưng đối mặt với trận trượng này, bọn họ có chút đứng không vững.

Phải biết rằng, tại xung quanh đảo Dachi chỉ có duy nhất một chiếc quân hạm!

Luận sức chiến đấu, tương đối mạnh ngoại trừ La Tu ra, cũng chỉ có một mình Trung tướng Momonga! ...

Tiếp theo nên làm thế nào đây!

Khi đạo thân ảnh trên bầu trời đến gần, như sao băng rơi xuống.

Mục tiêu rất rõ ràng, chính là chỗ này! "Lại là hướng về phía La Tu sao?" Nhìn thấy cảnh này, không ít người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Bất luận Doflamingo muốn làm gì, nhưng chỉ cần là hướng về phía La Tu, vậy là được rồi.

Khi Doflamingo sắp tiếp cận mặt biển, thân hình lại đột nhiên đình trệ, phảng phất đứng giữa không trung.

Nhưng dưới ánh mặt trời chiếu rọi, lại có thể từ dưới chân Doflamingo nhìn thấy mấy sợi tơ như có như không.

Năng lực giả trái Ito Ito no Mi (Tơ) hệ Paramecia!

Đứng trên mặt biển cách La Tu không xa, khóe miệng Doflamingo liệt khai một nụ cười khủng bố tràn đầy tà ác, cười quái dị nói: "Fuffuffuffu...

La Tu Trung tướng, bộ hạ Diamante của ta ở chỗ ngài, vẫn an ổn chứ?" Nghe tiếng cười của Doflamingo, có vài binh sĩ trên quân hạm đều nhịn không được rùng mình một cái.

Là vì Diamante!

Hai ngày trước, La Tu tại đảo thuộc chi bộ G9 đã đánh bại Diamante khi hắn định tiếp ứng Caesar.

Nhận được tin tức, Doflamingo lập tức từ Dressrosa chạy tới.

Các thế lực chung quanh nghe lời Doflamingo nói, trong nháy mắt hiểu ra một điểm.

La Tu bắt được thủ hạ của Doflamingo, cán bộ gia tộc Donquixote.

Liệu La Tu có giống như khi đối mặt với Râu Trắng, đem thủ hạ của Doflamingo trả lại cho hắn không?

Đám người đồng loạt nhìn chằm chằm La Tu trên đảo, trong lòng nghiêm nghị.

Nhưng khi mọi người chờ đợi La Tu đưa ra đáp án, lại đồng loạt co rụt đồng tử.

Bọn họ phát hiện, La Tu trên đảo đột ngột biến mất?! "Chuyện gì xảy ra?" "La Tu đâu?

Đi nơi nào rồi?!" Không chỉ người quan chiến, ngay cả nụ cười của Doflamingo cũng ngưng cố trên mặt.

Cư nhiên không phát giác được thân ảnh La Tu!

Haki Quan sát cũng không cách nào phát giác!

Nhưng ngay khắc sau, sắc mặt Doflamingo kịch biến, một tia kinh hãi từ sau kính râm hiện lên trong mắt.

Bởi vì La Tu trong tình huống hắn không biết gì cả, thế mà đã đến trước người hắn! "Tốc độ của hắn, sao có thể nhanh như vậy?!" Doflamingo trong lòng hãi nhiên.

Thành danh nhiều năm như vậy, kiến thức qua rất nhiều cao thủ trên biển, thậm chí cùng Tứ Hoàng Kaido Bách Thú cũng có qua lại.

Nhưng khi đối mặt với Kaido, hắn cũng chưa từng kinh hãi như thế này. "Tên kia an hay không an ổn ta không biết, ta chỉ biết là hiện tại hắn chưa chết, nhưng cũng không bao lâu nữa, các ngươi có thể đoàn tụ rồi." Giọng nói La Tu vang lên bên tai Doflamingo như sấm sét nổ vang.

Ngay sau đó, Doflamingo liền nhìn thấy tay phải La Tu nắm chặt, trong tầm mắt hắn vô hạn phóng đại.

Vừa ra tay, liền là một quyền kinh thiên!

Chương 132

Đối với tên Doflamingo này, trong lòng La Tu sớm đã có không ít nộ khí.

Vốn dĩ tên này lúc ở bản bộ đã ra vẻ ta đây với La Tu một trận, khiến La Tu phi thường khó chịu.

Sau đó biết rõ ông áp giải Caesar mà còn phái người giải cứu.

Hiện tại lại chủ động chạy tới đây làm màu.

Mẹ nó, thật coi lão tử là ông già nặn bằng đất bùn à?

Lão tử cho ngươi làm màu này!

Đối mặt với một quyền đang gào thét lao tới, Doflamingo trong lòng kinh hãi, rốt cuộc cũng không lo nổi làm màu nữa, tay trái vung lên, quát khẽ một tiếng. "Spider's Web (Mạng Nhện)!" Một khắc sau, một tấm mạng nhện cấu thành từ những sợi tơ thô to trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Doflamingo.

Tấm mạng nhện này được Doflamingo quấn lên Haki Vũ trang, thập phần kiên cố, ngay cả một quyền của Kaido cũng có thể phòng ngự được.

Nhưng... tấm mạng nhện này căn bản không thể ngăn được một quyền của La Tu.

Hiện tại, nắm đấm của ông còn khủng bố hơn cả Thiết quyền của Garp!

Nắm đấm rơi vào trên mạng nhện, Haki Vũ trang độ thông thạo 93% phối hợp với sức mạnh cường hãn vô địch, tấm mạng nhện kia lập tức vỡ nát từng khúc, trong ánh mắt không thể tin nổi của Doflamingo, rơi vào trên mặt hắn.

Trên mặt biển, khi một quyền kinh thiên của La Tu oanh ra, đám người quan chiến chung quanh mới phản ứng lại, không khỏi tâm đầu cuồng chấn. "Lúc nào thì đến bên cạnh Doflamingo vậy?!" "Tốc độ La Tu thật nhanh..." "Làm sao có thể, ngay cả Haki Quan sát của ta cũng không thể bắt được động tác của ông ấy?!" Không chỉ những khán giả thực lực yếu, Gecko Moria và Jinbe - hai vị Thất Vũ Hải cũng cảm thấy một tia sợ hãi đối với tốc độ của La Tu.

Bọn họ cũng đều không phát giác được động tác của ông.

Mặc dù trước đó ở Đông Hải, Jinbe đã lĩnh giáo thể thuật của La Tu.

Dưới thực lực của ông, hắn hoàn toàn không có lực trả đòn.

Nhưng hiện tại, tốc độ La Tu thể hiện ra dường như càng thêm cường hãn! "Lúc đó là thủ hạ lưu tình với tại hạ sao..." Jinbe hít sâu một hơi, trong lòng đối với La Tu tịnh không có bất cứ cừu hận gì, chỉ càng thêm kính sợ.

Tứ Hoàng Râu Trắng và Tóc Đỏ Shanks trong mắt lúc này cũng hiện lên một tia ngưng trọng.

Thực lực La Tu thể hiện lúc này viễn siêu dự đoán của bọn họ.

Không chỉ có kiếm thuật cấp bậc đủ để miểu sát Mihawk, ngay cả thể thuật cũng mạnh như vậy.

Tốc độ vừa rồi của La Tu, bọn họ cũng chỉ có thể bắt được một chút tàn ảnh!

Thế nhưng, sự việc xảy ra tiếp theo càng khiến người ta trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy La Tu lấp lóe đến trước người Doflamingo, sau đó hào không hoa mỹ tung một quyền vào mặt hắn, khí thế kinh người.

Lập tức, một tấm mạng nhện cực kỳ kiên cố xuất hiện trong tay Doflamingo.

Có người nhận ra năng lực trái cây của Doflamingo.

Doflamingo lăn lộn trên biển nhiều năm, trái Ito Ito no Mi mạnh bao nhiêu, không ít người ở đây đều biết rất rõ.

Nhưng một màn tiếp theo đã phá vỡ tam quan của không ít người.

Răng rắc!!

Tiếng tơ đứt gãy truyền vào tai mỗi người trong trường đấu.

Trong ánh mắt không thể tin nổi của mọi người, tấm mạng nhện do Doflamingo chế tạo ra, dưới một quyền kia thế mà giống như cành khô mục nát trực tiếp vỡ vụn!

Sau đó, một quyền kia của La Tu không có chút đình trệ nào, trực tiếp oanh vào mặt Doflamingo.

Kế đó, khuôn mặt mang theo thần sắc kinh hãi của Doflamingo trực tiếp vặn vẹo, cuối cùng rầm một tiếng, giống như mũi tên rời cung hóa thành một cái bóng màu hồng, lấy tốc độ cực nhanh bay ngược ra ngoài.

Sau một quyền, chân La Tu đạp một cái, giữa không trung truyền đến một tiếng nổ vang.

Ngay sau đó thân ảnh của ông trở về bờ biển đảo Dachi.

Giờ khắc này, biểu tình trên mặt những người chung quanh sau khi nhìn thấy Doflamingo bay ra ngoài hoàn toàn ngưng cố.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn La Tu đang đứng bên bờ biển, một bộ phong khinh vân đạm, thậm chí còn lấy tẩu thuốc ra nhẹ nhàng rít một hơi.

Hoàn toàn không dám tin tưởng, lão nhân này vài giây trước một

quyền đánh bay một tên Thất Vũ Hải.

Một đại hải tặc danh thanh vang vọng toàn thế giới, đại lão thế giới ngầm Tân Thế Giới Joker!

Đồng thời là một trong Vương Hạ Thất Vũ Hải - Doflamingo!

Một quyền này càng làm tan nát trái tim không ít người.

Lão đầu này thực lực rốt cuộc mạnh đến tình trạng nào?!

Có thể một kiếm đánh bại Mihawk với tư thái nghiền ép, chúng ta coi như ngài luyện kiếm cả trăm năm đi.

Nhưng có thể lấy tư thái miểu sát một quyền đánh bay Doflamingo là chuyện gì xảy ra?

Hóa ra hai Thất Vũ Hải uy chấn toàn bộ Đại Hải Trình ở dưới tay ngài cũng giống như hai con tép riu sao?

Trong Hải quân có tồn tại mạnh như ngài, chúng ta còn làm hải tặc cái gì a?

Về nhà nuôi heo cho rồi!

Không chỉ một số hải tặc bình thường, trong mắt Râu Trắng và Tóc Đỏ đều hiện lên một tia kiêng kị.

Thân phận La Tu chung quy vẫn là Hải quân.

Thực lực càng mạnh, uy hiếp càng lớn.

Mặc dù quý làm Tứ Hoàng, nhưng hai người trong lòng cũng hiểu rõ, không có bất kỳ một thế lực nào có thể tuyệt đối xưng bá đại hải.

Bá chủ trên biển bốn mươi năm trước Rocks, chẳng phải cũng tan tác dưới thiết quyền của Garp sao?

Địa vị Tứ Hoàng tuy vững chắc, nhưng luận thực lực vẫn không thể so sánh với băng hải tặc Rocks bá chủ năm xưa.

Phải biết rằng, Garp - người năm đó làm tan rã băng hải tặc Rocks, chính là đồ đệ của lão nhân trước mắt này.

Làm sao có thể không kiêng kị?!

Ngay khi tất cả mọi người đang chấn kinh vì một quyền của La Tu, một tiếng kêu to tiêm duệ bỗng nhiên vang lên từ trên biển. "Hướng Doflamingo bay ra ngoài!" Tất cả mọi người nghe được hướng âm thanh truyền đến, không khỏi phân phân ngẩng đầu nhìn lại.

Nhưng trong sát na nhìn lên, trong lòng mọi người liền đồng loạt dâng lên một tia kinh hãi.

Giờ khắc này, trên bầu trời xanh thẳm, có một con 'chim' thể hình to lớn, toàn thân bốc lửa đang lượn vòng về phía bên này.

Chương 133

Trên móng vuốt của con 'chim' này, Doflamingo vẻ mặt âm ngoan nhìn La Tu.

Một quyền vừa rồi của La Tu gần như đánh hắn ngu người, phải mất một lúc lâu mới khôi phục thần trí.

Mặc dù dưới một quyền kia gần như không có lực trả đòn, nhưng Doflamingo tịnh không cho rằng mình không phải đối thủ của La Tu, chỉ là hắn bị La Tu đánh úp bất ngờ.

Huống chi hiện tại hắn đã có người giúp đỡ!

Hôm nay nhất định phải bắt La Tu trả cái giá thích đáng!

Vì Diamante!

Cũng vì hắn!

Con 'chim' quặp lấy Doflamingo kia sau khi bay qua đỉnh đầu mọi người liền đình trệ giữa không trung.

Nhìn con 'chim' ánh mắt quái dị này, tất cả mọi người tại trường đều cảm giác lạnh sống lưng.

Bởi vì gia hỏa này cũng không phải một con chim đơn giản như vậy.

Tại toàn bộ Tân Thế Giới, có thể có ngoại hình thằn lằn bay không răng (Pteranodon), mặc một bộ quần áo như vậy, trên người bốc lửa, chỉ có duy nhất vị kia. "Tứ Hoàng...

Đại chiêu bài của băng Bách Thú...

Một trong Tam Đại Tai Hại...

Hỏa Tai...

King!" Có người run rẩy nói ra câu này.

Lại thêm người của một băng hải tặc Tứ Hoàng nữa!

Kẻ này là người có thực lực mạnh nhất trong băng Bách Thú ngoại trừ Kaido.

Tại băng Bách Thú, địa vị của hắn tương đương với Đội trưởng Đội 1 Marco của băng Râu Trắng.

Nhân vật cấp bậc Hoàng Phó!

Tiền truy nã đứng đầu tất cả các Hoàng Phó!

Có lời đồn rằng, nếu có người rơi vào tay kẻ này, có thể sẽ phải hưởng thụ hình phạt tàn khốc nhất thế giới.

Những lời đồn đại về sự tàn nhẫn của King Hỏa Tai trên biển cả khiến tất cả mọi người tại trường đều rùng mình.

Nhưng điểm chú ý của một số người lại không nằm trên người King.

Có không ít người chuyển ánh mắt về phía King bay tới.

King thân là thủ lĩnh Tam Đại Tai Hại của băng Bách Thú, sao có thể một mình đi tới đây?! "Quả nhiên...

đến rồi..." Trên cột buồm một chiếc tàu hải tặc ngay phía dưới King, một tên hải tặc cầm ống nhòm dường như đã nhìn thấy gì đó, cả người bắt đầu không ngừng run rẩy.

Trong tầm mắt của hắn, một chiếc tàu hải tặc có trang trí đầu thú, thể hình to lớn đang toàn tốc chạy về phía bên này.

Tại mũi tàu, một người đàn ông thể hình to lớn, sắc mặt cực kỳ âm trầm đang ngồi xếp bằng.

Khoảnh khắc nhìn thấy người đàn ông này, lưng tên lính canh lập

tức ướt đẫm mồ hôi lạnh. "Cạch" một tiếng, ống nhòm trên tay vô lực rơi xuống boong tàu, chiếc ống nhòm đắt tiền trong nháy mắt vỡ nát, nhưng hắn lại không quan tâm đến cái ống nhòm, vẻ mặt kinh khủng hét lớn với thuyền trưởng: "Thuyền trưởng! ...

Đến rồi!

Bách Thú Kaido...

đến rồi!" "Kaido Bách Thú...

đến rồi!" Kaido...

Bách Thú?!

Tuy rằng sau khi nhìn thấy King Hỏa Hoạn, trong lòng mọi người đều đã có chút chuẩn bị.

Nhưng khi thực sự nghe thấy cái tên này, ai nấy đều không kìm được mà đồng loạt hít một ngụm khí lạnh.

Ngay sau đó, từng ánh mắt kinh hãi tột độ đều tề tựu nhìn về phía hướng mà King bay tới.

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy từ hướng đó, một chiếc thuyền hải tặc với hình thể cực kỳ to lớn đang lao nhanh về phía bờ biển.

Khi bóng dáng đứng ở mũi thuyền kia lọt vào tầm mắt, mọi người chỉ cảm thấy một cỗ cảm giác ngột ngạt phả thẳng vào mặt.

Tí tách...

Tí tách...

Tí tách...

Mồ hôi lạnh không ngừng tuôn rơi, ai nấy đều lạnh toát sống lưng.

Dưới sự kinh hãi tột độ, đầu óc mọi người dần trở nên trống rỗng.

Là thật!

Một trong bốn vị Hoàng đế của biển khơi, thuyền trưởng băng hải tặc Bách Thú, sinh vật mạnh nhất thế giới - Hải Lục Không, Kaido Bách Thú!

Hắn thực sự đến rồi!

Mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng, trên bầu trời phía trên chiếc thuyền hải tặc mà Kaido đang ngồi, mây đen đang dần ngưng tụ.

Theo chiếc thuyền hải tặc đến gần, đám mây đen kia cũng di chuyển theo.

Sự áp bức cực hạn khiến tất cả mọi người tại hiện trường đều có chút không thở nổi.

Rõ ràng chỉ là một chiếc thuyền hải tặc, lại mang đến cho người ta cảm giác trầm trọng như "mây đen đè thành, thành muốn sập".

Bởi vì đó là Kaido Bách Thú!

"Joker!" Đột nhiên, Kaido ném vò rượu trên tay xuống, mạnh mẽ đứng dậy từ boong thuyền, quát lớn về phía Doflamingo.

Chính tiếng quát lớn này đã làm cho tất cả mọi người tại hiện trường bừng tỉnh.

"Nhanh!

Mau rời khỏi nơi này!" Ngay phía dưới King, trên chiếc thuyền hải tặc đó, thuyền trưởng băng hải tặc Chó Điên là Walker, kẻ có tiền truy nã hơn 200 triệu, gần như khóc thét lên một câu.

Mấy năm trước, mang theo lý tưởng vĩ đại, với số tiền truy nã 93 triệu tiến vào Tân Thế Giới, chuẩn bị làm một trận lớn.

Chương 134

Mục tiêu đương nhiên cũng là Vua Hải Tặc!

Sau mấy năm lăn lộn, Walker ở Tân Thế Giới cũng có chút danh tiếng, tiền truy nã cũng lên đến hơn 200 triệu.

Mấy ngày trước, hắn vẫn còn hùng tâm tráng chí.

Tưởng tượng sẽ lấy đầu Râu Trắng, một quyền đánh bay Kaido Bách Thú, bạo hành Big Mom để danh tiếng vang xa toàn thế giới, rồi áp đảo cả Shanks Tóc Đỏ để chứng minh bản thân.

Nhưng hôm nay, nhìn thấy Shanks Tóc Đỏ nho nhã tùy hòa, lại kiến thức sự không giận tự uy của Râu Trắng, và khi Kaido đầy lệ khí xuất hiện, chút kiên trì cuối cùng dưới đáy lòng hắn rốt cuộc cũng hoàn toàn sụp đổ.

Đối mặt với Râu Trắng và Shanks Tóc Đỏ ở trạng thái bình thường, hắn còn không sinh ra dục vọng ra tay.

Nhưng khi đối mặt với Kaido Bách Thú đầy mình sát khí kia, hắn rốt cuộc cũng nhận rõ thân phận của mình.

Trước mặt Tứ Hoàng, một hải tặc 230 triệu, chỉ là một trò cười!

Muốn động đến Tứ Hoàng, điều đó chẳng khác nào châu chấu đá xe, tự tìm đường chết.

Không chỉ có Walker Chó Điên, mà tất cả các tàu thuyền xung quanh King đều tranh tiên khủng hậu rời khỏi vùng biển này.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, mặt biển vốn đông đúc giờ không còn lại một chiếc thuyền nào.

Ngay cả tàu điệp báo của Chính phủ Thế giới cũng phải tránh ra

thật xa.

Khi chiến hạm của băng Bách Thú tiến vào vùng biển này, King trong hình dạng Pteranodon (Vô Xỉ Dực Long) buông lỏng hai móng vuốt, để mặc Doflamingo đầy máu me rơi tự do xuống.

Sau đó King bổ nhào xuống, khi tiếp cận boong thuyền liền biến trở lại hình người.

Chỉ riêng bộ trang phục cai ngục kia cũng đã khiến người ta không rét mà run. "Rầm" một tiếng, Kaido không hề đỡ lấy Doflamingo, mặc kệ hắn ngã sấp xuống boong thuyền bên cạnh.

Khi Doflamingo ngã xuống, Kaido nhìn chằm chằm vào mắt hắn, trong mắt chứa đựng sự bạo lệ vô tận.

Nhìn thấy cảnh này, ngay cả Doflamingo cũng không nhịn được mà rụt cổ lại, sâu trong ánh mắt hiện lên một tia sợ hãi.

Trực diện với Kaido Bách Thú, ngay cả một đại hải tặc sở hữu Haoshoku Haki (Haki Bá Vương), ông trùm thế giới ngầm Tân Thế Giới, một trong Thất Vũ Hải, đáy lòng cũng không nhịn được mà hiện lên một tia kinh sợ.

Nếu hiện tại giữa hắn và Kaido không có tầng quan hệ hợp tác kia, e rằng thân thể hắn đã không nhịn được mà run rẩy.

“Joker, biểu hiện hai ngày nay của ngươi làm ta không hài lòng a.” Giọng nói của Kaido lọt vào tai Doflamingo, làm cơ mặt hắn giật một cái.

Nhưng ngay sau đó Doflamingo liền đứng dậy, khóe miệng cưỡng ép kéo ra một nụ cười, thấp giọng nói: “Kaido đại nhân, kẻ cầm đầu ngăn cản giao dịch giữa chúng ta, chính là tên La Tu kia!

Nếu không phải lão già đó cản trở, ta đã đưa Caesar về Dressrosa rồi.

Nếu có những nguyên liệu trên tay Caesar, lô Trái Ác Quỷ nhân tạo của chúng ta đã có thể hoàn toàn thành thục, đưa vào cho thuộc hạ của Kaido đại nhân sử dụng rồi." Ba câu vài lời, Doflamingo đem lỗi lầm của việc không thể giao Trái Ác Quỷ đúng hạn lần này, đổ hết lên đầu La Tu.

"Hừ!" Kaido hừ lạnh một tiếng, đương nhiên hắn biết ngọn nguồn sự kiện lần này xuất phát từ tên La Tu đang được đồn đại ầm ĩ gần đây.

Điều làm hắn không hài lòng là Joker không giải quyết được vấn đề lần này.

Bộ dạng thê thảm khi Joker bị đánh bay vừa rồi, hắn đều thu hết vào mắt.

"Lão đại, vừa mới truyền đến tin tức, thẻ sinh mệnh của Jack đã cháy rồi." Đúng lúc này, một gã béo ngậm xì gà bước ra từ trong khoang thuyền, đi tới bên cạnh Kaido, thản nhiên mở miệng nói.

Trên bắp tay phải của gã béo có xăm biểu tượng của băng hải tặc Bách Thú.

Ngay phía dưới biểu tượng đó là dòng chữ 'QUEEN'.

Năm chữ cái này đã nói rõ thân phận của gã béo.

Một trong "Tam Đại Tai Hại" danh tiếng lẫy lừng của băng Bách Thú - Queen Bệnh Dịch!

Sau khi Queen đi tới bên cạnh Kaido, thậm chí ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn Doflamingo một cái.

Trong mắt hắn, Doflamingo chỉ là một vai phụ không đáng nhắc tới, nếu không phải Kaido lão đại có quan hệ hợp tác với hắn, gã này thậm chí còn không có tư cách đứng cùng bọn họ.

Tuy Doflamingo là đại hải tặc được Chính phủ Thế giới thừa nhận, một trong Vương Hạ Thất Vũ Hải, tiền truy nã trước kia càng cao tới 340 triệu Berry.

Nhưng tiền truy nã của Queen Bệnh Dịch lại đạt tới con số khủng khiếp: 1 tỷ 320 triệu Berry!

So với Doflamingo nhiều hơn gần cả tỷ!

"Cháy rồi sao?" Kaido trầm giọng hỏi: "Tình huống cụ thể thế nào?" Queen ngước mắt nhìn về phía đảo Valkyrie (Đạt Kỳ Khắc đảo), chậm rãi nói: "Không lý tưởng lắm, hiện tại Jack đều đang hôn mê.

Trên báo cáo nói giấy sinh mệnh của Jack chỉ cháy còn một nửa, bất quá vừa mới ngừng cháy." "Giấy sinh mệnh đều cháy hết một nửa sao..." Kaido nghe đến đó, sắc mặt càng thêm âm trầm, ánh mắt tràn ngập bạo lệ nhìn về phía La Tu đang ở trên đảo Valkyrie.

Kẻ khiến hắn phải đích thân xuất hiện lần này, chính là lão già kia.

"La Tu!

Lần này, làm không tệ lắm!" Câu nói này của Kaido, nghe thì như đang khen ngợi La Tu, nhưng bất luận là thần thái bạo lệ hay ngữ khí phẫn nộ, đều đang chứng minh sự chấn nộ trong nội tâm Kaido.

Theo tiếng gầm giận dữ của Kaido, mặt biển xung quanh lại đồng loạt nổ tung, vô số bọt nước bắn tung tóe.

Không ít người đều không chịu nổi loại sóng âm này, đồng loạt bịt chặt lỗ tai.

Nhìn bộ dạng này của Kaido, mọi người tại hiện trường đều biết.

Kaido... nổi giận rồi!

"Kaido...

Bách Thú...” Nghe tiếng gầm của Kaido, những binh sĩ thực lực không mạnh trên quân hạm đều bịt tai lại.

Nhưng dù đã bịt tai, họ vẫn có thể cảm giác được màng nhĩ đau nhói khi phồng lên.

“Nhanh!

Lái quân hạm đến chỗ Trung tướng La Tu!” Momonga nhìn Kaido, sắc mặt cực kỳ ngưng trọng.

Giờ phút này, những từ ngữ như kinh sợ, chấn động đã không thể hình dung nổi sự rung động trong lòng hắn nữa rồi.

Hiện tại chỉ có thể khẩn trương đưa La Tu tiên sinh rời khỏi nơi chết tiệt này!

Ở đây thực sự quá nguy hiểm.

Không nói đến Mắt Diều Hâu Mihawk đang trọng thương, nơi này còn tụ tập ba tên Thất Vũ Hải, mấy chục tên hải tặc tiền truy nã cả trăm triệu.

Đáng sợ nhất là, bốn vị Hoàng đế của Tân Thế Giới, đã tới ba người!

Nhìn dáng vẻ của Kaido, hoàn toàn là nhắm vào La Tu tiên sinh!

“La Tu tiên sinh, mau lên thuyền, chúng ta khẩn trương rời khỏi nơi này!” Khi quân hạm cập bờ, Momonga trực tiếp nhảy đến bên cạnh La Tu, nghiêm túc nói.

“La Tu tiền bối...” Zoro nãy giờ vẫn nhìn chằm chằm Mắt Diều Hâu Mihawk cũng đi tới bên cạnh La Tu.

Trước mắt loại tràng diện này, với tâm tính của Zoro cũng không nhịn được mà có chút da đầu tê dại.

Chương 135

Ngược lại, Luffy trời không sợ đất không sợ đang nhe răng cười.

Nhìn những kẻ uy chấn cả thế giới xung quanh, trong mắt cậu lộ ra vẻ chờ mong. "Thì ra đây là những kẻ mạnh nhất trên biển sao?

Sẽ có một ngày ta đánh bay tất cả bọn họ!" Luffy thầm nghĩ.

La Tu nhìn Momonga đang vẻ mặt hoảng trương, chậm rãi rít một hơi thuốc rồi cười nói: “Rời khỏi đây?

Momonga tiểu tử, cậu cho rằng Kaido và Doflamingo sẽ để mặc cho chúng ta rời đi sao?” Tạm thời không nói đến Râu Trắng và Shanks Tóc Đỏ, nhưng Kaido và Doflamingo rõ ràng là nhắm vào ông.

Nếu đổi lại là bọn chúng, khẳng định sẽ không nói hai lời mà lái thuyền bỏ đi rồi.

Nhưng hiện tại mà nói...

Kaido Bách Thú chỉ là một Hải thượng Hoàng đế, La Tu ông sẽ sợ sao?

Thêm cả Râu Trắng và Shanks Tóc Đỏ thì lại như thế nào?

Nhả nhẹ một làn khói đặc, La Tu ngước mắt, nhìn thẳng vào ánh mắt tràn ngập bạo lệ của Kaido, tiếp tục nói với Momonga: “Đưa binh sĩ trốn vào trong đảo đi, chuyện tiếp theo giao cho ta là được rồi.” Nếu đánh với Kaido, loại chiến đấu cấp bậc đó, một ngàn binh sĩ dưới trướng Momonga chẳng những không có tác dụng, giữ lại bên cạnh ngược lại sẽ vướng chân vướng tay ông.

“La Tu tiên sinh...” Nghe La Tu đáp lại, trong lòng Trung tướng Momonga đầy khổ sở.

Kỳ thực lời La Tu nói, hắn cũng tán đồng.

Nhưng mà...

Momonga hít sâu một hơi, cưỡng ép đè nén kinh sợ trong lòng, ngữ khí trịnh trọng nói: "La Tu tiên sinh không lui, ta cũng sẽ không lui!" Tiếp đó, Momonga giơ cao nắm đấm, hô lớn: "Ta, Momonga, nguyện đi theo La Tu tiên sinh tử chiến đến cùng!" Qua bao nhiêu ngày ở chung, nội tâm Momonga đối với La Tu đã nảy sinh sự tín nhiệm vô song.

Nguyện đi theo La Tu chịu chết!

Nếu La Tu không muốn lui, vậy hắn cũng không lui!

Nghe lời của Momonga, các binh sĩ trên quân hạm vẻ mặt cũng đều lộ ra sự kiên nghị, toàn bộ chạy đến bên cạnh La Tu, đồng thanh hô lớn: "Chúng tôi nguyện đi theo La Tu tiên sinh tử chiến đến cùng!" "Chính nghĩa tất thắng!" Một ngàn binh sĩ đồng thời hô cao, thanh âm chấn thiên, khí thế hào hùng.

Nhìn cảnh này, các thế lực xung quanh trong lòng đều rùng mình.

Hải quân... muốn khai chiến trực diện với Tứ Hoàng sao...

Tuy rằng trước đó lúc gặp Râu Trắng, quan hệ giữa ông ta và La Tu biểu hiện có chút không tầm thường, giữa bọn họ cũng không có mùi thuốc súng.

Nhưng hiện tại Kaido thì khác, trạng thái của Kaido và La Tu bây giờ đã là tranh phong tương đối, mùi thuốc súng nồng nặc.

Tiếp theo chỉ cần một mồi lửa, giữa hai người có thể sẽ nổ ra một trận đại chiến kinh thiên!

"Kaido Bách Thú..." Ở trung tâm đám thuyền bè, Gecko Moria cũng không quá nổi bật đang trừng đôi mắt tử khí nhìn chằm chằm Kaido,

trong mắt tràn ngập cừu hận.

Cảnh tượng hai mươi năm trước tại Tân Thế Giới lại như đèn kéo quân hiện về trong đầu hắn.

Trên tàu Moby Dick, Râu Trắng khẽ nheo mắt, lẩm bẩm: "Kaido tên kia, thật sự muốn khai chiến với Hải quân sao?" Râu Trắng vô cùng rõ ràng, với thân phận của La Tu trong Hải quân, nếu ông xảy ra chuyện ở đây, như vậy Sengoku, Garp và những người khác nhất định sẽ lôi đình thịnh nộ.

Đến lúc đó lửa giận của những người này có thể sẽ trút hết lên đầu băng hải tặc Bách Thú.

La Tu rốt cuộc đã làm chuyện gì mà chọc cho Kaido phẫn nộ như thế?

"La Tu tiên sinh..." Sắc mặt Shanks Tóc Đỏ cũng dần trở nên nghiêm túc.

Hắn vô cùng rõ ràng, nếu Kaido và La Tu thật sự khai chiến, như vậy tiếp theo cả Đại Hải Trình thậm chí là thế lực trên toàn bộ đại dương đều sẽ rung chuyển.

Rút dây động rừng!

Bên cạnh Kaido, Doflamingo nhìn hành động của La Tu và đám hải quân sau lưng, khóe miệng lần nữa lộ ra nụ cười tà ác đặc trưng.

"Fufufufufu...

Đối đầu trực diện với Kaido Bách Thú?

Thật mong chờ dáng vẻ ngươi bị Kaido chà đạp a..." Trong lúc Doflamingo cười lạnh, có một chiếc thuyền nhỏ nhanh chóng tiếp cận chiến hạm băng Bách Thú.

Sau khi tới gần, bóng người trên thuyền nhỏ tung mình nhảy lên,

nhanh chóng đi tới bên cạnh Doflamingo thì thầm to nhỏ.

"?!" Doflamingo nghe xong lời người nọ, sắc mặt biến đổi, nụ cười tà ác vốn treo bên khóe miệng cũng ngưng lại.

Thuận theo hướng người nọ chỉ, Doflamingo mới nhìn thấy trên đảo, cách La Tu không xa lắm, là Mắt Diều Hâu Mihawk đang bị trọng thương, khí tức suy yếu.

Kẻ báo cáo với Doflamingo chính là tai mắt hắn cài cắm vào các thế lực khác.

Tin tức báo cáo chính là cảnh tượng La Tu dùng thế lôi đình đánh bại Mắt Diều Hâu Mihawk trước đó.

Sau khi nghe xong báo cáo, thần tình Doflamingo dần trở nên ngưng trọng.

"Tên này..." Đến lúc này Doflamingo mới biết, hóa ra hắn vẫn luôn đánh giá thấp La Tu.

Thậm chí trước đó bị La Tu đấm một quyền kinh thiên bay đi, hắn còn cho rằng do mình không hiểu rõ thực lực La Tu nên bị đánh lén.

Nhưng hiện tại xem ra...

Nếu có thể nhẹ nhàng đánh bại Mắt Diều Hâu Mihawk như vậy, chẳng phải chứng minh La Tu có thực lực đánh một trận với Kaido đại nhân sao?

Đôi mắt sau cặp kính râm vỡ nát khẽ nheo lại, Doflamingo nhìn thoáng qua khung cảnh xung quanh, một kế hoạch bỗng nhiên hiện lên trong lòng hắn.

"Kaido đại nhân..." Khóe miệng nhếch lên, nụ cười tà ác kia lại xuất hiện, Doflamingo gọi Kaido đang chuẩn bị hành động lại, nói: "Trước khi động thủ, hãy để tôi nói vài câu đã..." "A?" Kaido cúi đầu,

nhìn nụ cười trên khóe miệng Doflamingo, hắn hiểu ý, cuối cùng thu hồi Lang Nha Bổng, trầm giọng nói: "Tốc độ nhanh một chút." Nghe câu này, Doflamingo liếm môi, bước ra với dáng đi ngạo mạn đặc trưng tới mũi thuyền, dang rộng hai tay, ngửa mặt lên trời cười lớn: "Fufufufufu!

Các vị hải tặc Tân Thế Giới!

Hiện tại chúng ta, chẳng phải nên liên hợp lại, cùng nhau xử lý lão già trước mắt này sao?" "?!" Nghe câu này, tất cả hải tặc xung quanh đều chấn động.

"Liên hợp lại, xử lý...

La Tu tiên sinh?!" Nghe Doflamingo nói vậy, sắc mặt Momonga đột nhiên trở nên cực kỳ khó coi.

Muốn làm gì?!

Không chỉ Momonga, sau khi lời Doflamingo thốt ra, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía hắn.

Tiếng xì xào bàn tán lan truyền trong đám người quan chiến.

"Kêu gọi liên hợp lại?" "Doflamingo tên kia rốt cuộc muốn làm gì?" Dưới sự chú ý hoặc kinh nghi, hoặc không hiểu, hoặc cảnh giác của mọi người, Doflamingo tiếp tục cười lớn: "Fufufufufu!

Các vị, đến giờ vẫn không hiểu sao?!

Vừa rồi La Tu triển hiện ra thực lực các ngươi không thấy sao?!

Ngay cả Kiếm hào đệ nhất thế giới Mắt Diều Hâu Mihawk cũng bị lão già đó một kiếm trọng thương!" Đến đây, giọng nói của Doflamingo đột nhiên dừng lại, rồi quay đầu nhìn tất cả hải tặc trên trường.

Hải tặc cũng đồng thời quan sát Doflamingo.

Chuyện của Doflamingo bọn họ đương nhiên biết, nhưng tận mắt nhìn thấy cảnh La Tu chém đoạn thiên địa thì quả thực quá sốc.

Chương 136

Nhìn biểu cảm khác nhau trên mặt các hải tặc khác, Doflamingo liếm môi, tiếp tục nói.

"Các vị có từng nghĩ, nếu gặp phải vị Trung tướng Hải quân La Tu này, kết cục sẽ như thế nào không?" Câu nói của Doflamingo như bom nước sâu nổ tung giữa đám hải tặc, trong lòng mọi người đều rùng mình.

Sau đó, họ chuyển ánh mắt về phía La Tu.

Lúc này, màn trời phía sau La Tu nhìn như đang từ từ khép lại, nước biển tuy sóng trào hung dữ nhưng cũng đã liền thành một khối.

Nhưng vết kiếm chém đứt cả hòn đảo dưới chân La Tu vẫn chói mắt như cũ.

Nếu gặp phải La Tu, kết cục sẽ như thế nào?

Câu nói kia của Doflamingo vang vọng bên tai mọi người.

Tất cả đều không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt.

Căn bản không nghĩ ra, khi đối mặt với La Tu, bọn họ có thể có bao nhiêu phần thắng.

Bởi vì La Tu trong lòng bọn họ quá mạnh, mạnh đến mức bọn họ căn bản không nguyện ý đi đối mặt!

"Fufufufufu..." Nhìn phản ứng của các vị hải tặc, sắc mặt Doflamingo phi thường hài lòng, tiếp tục cười nói: "Chư vị cũng đừng quên, lão già này là một Hải quân!

Hải quân làm gì, không cần ta nói nhiều lời nữa chứ, ta tin tưởng trong lòng các vị rõ như ban ngày." Lời Doflamingo vừa dứt, trong

lòng tất cả hải tặc tại hiện trường đều chấn động.

Chức trách của Hải quân, tự nhiên là tiêu diệt đám hải tặc bọn họ!

"Hiện tại, bên cạnh lão già này chỉ có một Hải quân bản bộ Trung tướng Momonga, binh lực cũng chỉ có đáng thương một ngàn người mà thôi.

Nhưng chúng ta!

Chúng ta ở đây có tất cả mọi người cộng lại, Đại hải tặc tiền truy nã cả trăm triệu có đến mấy chục tên!

Không chỉ như thế, chúng ta còn có ba vị cường giả cấp bậc Tứ Hoàng!

Kaido Bách Thú!

Râu Trắng!

Shanks Tóc Đỏ!

Chỉ cần chúng ta liên hợp lại...

Lão già này dù mạnh nữa!

Chúng ta cũng có thể xử lý!

Chỉ cần xử lý hắn, Hải quân sẽ thiếu đi một mối đe dọa lớn nhất đối với hải tặc chúng ta!" Nói đến đây, Doflamingo liếm môi, sắc mặt dần trở nên âm ngoan: "Hiện tại tình huống này, đối với chúng ta, có thể nói là thời cơ tốt nhất.

Nếu hiện tại các vị không động thủ, đợi lão già này về Hải quân bản bộ, triệu tập nhân thủ rồi giết ngược lại Tân Thế Giới...

Ta dám nói các vị đang ở hiện trường, không có một ai có thể thoát khỏi ma chưởng của lão già đó." Nghe Doflamingo nói vậy, tất cả hải tặc trên trường lần nữa nhìn về phía La Tu, sắc mặt đã có biến hóa

không nhỏ.

“Đúng a...

Nếu để La Tu rời khỏi đây...” “Quá cường đại...

Nếu hắn mang người truy sát chúng ta...” “Doflamingo nói đúng...

Không thể thả hắn rời khỏi đây...” Trong tiếng lẩm bẩm, sắc mặt các vị hải tặc trên trường dần trở nên bất thiện.

Vô số ánh mắt tràn ngập sát ý từ các hướng ném tới.

Trong nháy mắt, đám người La Tu trên đảo trở thành mục tiêu công kích!

Giờ khắc này, tất cả hải tặc đều muốn giết La Tu cho thống khoái!

“Fufufufufu...” Nhìn bài diễn thuyết có hiệu quả, Doflamingo vẻ mặt âm ngoan nhìn về phía La Tu, nụ cười bên khóe miệng càng thêm ngạo mạn.

“Hải quân Giáo phụ La Tu thì thế nào?

Thực lực cao hơn ta thì thế nào?

Một kiếm trọng thương Mắt Diều Hâu Mihawk thì thế nào?!

Đối mặt với nhiều hải tặc vây công như vậy, ta xem một mình ngươi có thể kiên trì đến lúc nào!

Động đến cán bộ gia tộc Donquixote của ta, đây chính là kết cục khi động đến người thân của Doflamingo ta!” Lúc này giờ khắc này, Momonga và đám hải quân sắc mặt cực kỳ khó coi, bản thân Momonga càng là giận không kìm được.

Hai tay nắm chặt thành quyền, thậm chí móng tay đều găm vào trong thịt, máu tươi thuận theo kẽ ngón tay chậm rãi nhỏ xuống đất.

Nhưng bản thân hắn hồn nhiên không hay biết.

Giờ phút này, Momonga cắn chặt răng, giận dữ nói: “Doflamingo!

Ngươi đừng quên thân phận Vương Hạ Thất Vũ Hải của ngươi!” Vương Hạ Thất Vũ Hải, là đại hải tặc được Chính phủ Thế giới chiêu an, chuyên dùng để giúp đỡ Hải quân kiềm chế Tứ Hoàng.

Nhưng hôm nay, Doflamingo thân là Thất Vũ Hải, lại mở miệng khiêu khích như thế, đẩy La Tu tiên sinh vào cảnh địa nguy hiểm như vậy.

“Thất Vũ Hải?” Doflamingo không nhịn được ngửa mặt lên trời cười to, đầy mặt châm chọc nói: “Fufufufufu...

Momonga Trung tướng, ngươi cũng đừng quên, ta là một hải tặc a!

Đến lúc đó, Hải quân sẽ tin tưởng việc làm của một hải tặc sao?” “Ngươi!” Tuy rằng câu nói này của Doflamingo làm cho Momonga phẫn nộ đến cực điểm.

Nhưng Doflamingo nói không sai, tuy rằng có danh hiệu Vương Hạ Thất Vũ Hải, nhưng về bản chất, hắn là một đại hải tặc không chuyện ác nào không làm!

Cho nên, sau khi Doflamingo nói xong, Momonga bị nghẹn họng, thậm chí một câu cũng không nói ra được.

“Tên này...” Bên kia, Râu Trắng cũng nheo mắt nhìn Doflamingo đầy mặt ngạo mạn.

Tên này ba câu vài lời không chỉ kích động tất cả hải tặc tại hiện trường, mà còn kéo cả ông vào.

Bị Doflamingo nói như vậy, nếu ông không ra tay, truyền ra ngoài chẳng phải nói Râu Trắng sợ La Tu sao?

Cho nên tuy rằng tịnh không chuẩn bị động thủ với La Tu, Râu

Trắng cũng không nói gì nhiều.

Shanks Tóc Đỏ cũng như thế.

“Hừ, chính là tiểu nhân ti bỉ, không phải đối thủ của La Tu tiên sinh, lại muốn kéo chúng ta xuống nước.” Yasopp sau lưng Shanks Tóc Đỏ đầy mặt khinh thường.

“Lão đại, hay là chúng ta mang theo Mắt Diều Hâu rời khỏi nơi này đi, cái địa phương này ta cũng không muốn ở lại nữa.” Lucky Roux cắn một miếng đùi gà lầm bầm nói.

“Beckman, cậu cảm thấy thế nào?” Shanks Tóc Đỏ quay đầu nhìn thuyền phó Benn Beckman sắc mặt bình tĩnh.

Benn Beckman rít sâu một hơi thuốc, chậm rãi nói: “Thuyền trưởng, tôi nghe cậu.” “Đã như vậy, chúng ta mang theo Mắt Diều Hâu rời khỏi nơi này đi.” Shanks Tóc Đỏ vươn vai, đầy mặt vô thú.

“Thật là một tràng diện náo nhiệt a...

Náo nhiệt như vậy, sao có thể thiếu được ta chứ?

Trận chiến đấu này, không bằng cho ta tham gia với nhé?” Nhưng đúng lúc này, một giọng nói tiêm duệ đột ngột vang lên, nhanh chóng truyền khắp cả chiến trường.

Chương 137

Nghe được giọng nói quen thuộc này, sắc mặt Shanks Tóc Đỏ cũng không nhịn được mà biến đổi mạnh.

Đông đảo hải tặc và người của các thế lực khác trên trường khi nghe được giọng nói này, lại cảm thấy linh hồn cũng không nhịn được mà run rẩy.

Lần theo âm thanh nhìn lại, khi mọi người nhìn thấy lá cờ ngũ sắc sặc sỡ kia, không nhịn được đồng loạt kinh hô: "Băng hải tặc Big Mom?!" Giờ khắc này, bốn vị Hoàng đế của biển khơi, tề tựu tại đảo Valkyrie!

"Lại...

Ngay cả Big Mom cũng..." Giờ khắc này, trên mặt Momonga gần như lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Trong bốn vị Hải thượng Hoàng đế, có hai vua tề tụ đã đủ để Hải quân bản bộ chấn động rồi.

Nhưng hiện tại, ở cái địa phương này, lại tụ tập đủ bốn vị Hải thượng Hoàng đế!

Đối mặt với trận thế này, dù có tin tưởng La Tu đến đâu, trong lòng cũng không khỏi lộ ra một tia tuyệt vọng.

Trên biển cả, theo tiếng nói của Big Mom vang lên, tại nơi cách Kaido không xa, một số thuyền hải tặc và thuyền của các thế lực khác tranh nhau chạy trốn về hướng khác, không bao lâu sau liền trống ra một vùng biển lớn.

Không lâu sau đó, một chiếc thuyền hải tặc lấy chủ đề màu hồng và đỏ làm chủ đạo, ngoại hình hoa lệ giống như các loại điểm tâm

xếp thành tiến vào vùng biển trống này.

Trên chiếc thuyền hải tặc đó, lá cờ đầu lâu nền đen màu sắc khác nhau kia, chính là biểu tượng thuộc về một trong Tứ Hoàng uy chấn bốn phương ở Tân Thế Giới - Băng hải tặc Big Mom!

Nhìn mụ già trang điểm lòe loẹt, xấu xí nhưng lại mặc váy hai dây chấm bi hồng, mái tóc hồng, thể hình to lớn đang đứng cười tủm tỉm ở mũi thuyền kia, tất cả hải tặc thậm chí ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Bởi vì người phụ nữ này, là một trong những Hải thượng Hoàng đế tề danh với Kaido, Râu Trắng và Shanks: Thuyền trưởng băng hải tặc Big Mom, Charlotte Linlin!

Xuất hiện bên cạnh Charlotte Linlin, những người ăn mặc kỳ lạ kia, toàn bộ là những kẻ danh tiếng lẫy lừng trong băng Big Mom.

Trong đó các cán bộ cao cấp nhất của gia tộc Charlotte - Tam Tư Lệnh Ngọt (Tam Tướng Tinh) đã đến ba!

Cán bộ gia tộc Charlotte, các loại Bộ trưởng, cũng đến một nửa!

Đến đây, bốn tên Hải thượng Hoàng đế gần như nắm giữ cả Tân Thế Giới, toàn bộ đã tề tựu!

Nhìn Charlotte Linlin, sắc mặt Kaido có chút khó coi, trầm giọng chất vấn: "Linlin, ngươi đến đây làm gì?!" Charlotte Linlin đối mặt với sự chất vấn của Kaido tịnh không tức giận, chỉ cười nói: "Kaido, hà tất phải hung dữ như vậy chứ?

Chúng ta không thể chung sống hòa bình như năm đó sao?" Tuy rằng ngữ khí ôn hòa, nhưng mỗi khi Charlotte Linlin thốt ra một chữ, hải tặc xung quanh và thành viên các phương thế lực đều cảm giác linh hồn cũng rung động theo.

"Hừ!

Linlin, ta nói cho ngươi biết, tên kia là con mồi của ta, ngươi đừng hòng xen vào một chân!" Kaido hừ lạnh một tiếng.

"Con mồi của ngươi?" Charlotte Linlin nghe vậy, liếm môi, nhìn về phía La Tu nói: "Hiện tại ta đã nhìn trúng người đàn ông kia rồi, bất luận ngươi muốn làm gì hắn, cuối cùng chỉ cần lưu lại cái mạng cho ta là được." "Không có khả năng!" Kaido một miệng phủ quyết đề nghị của Charlotte Linlin.

Nhìn phản ứng của Kaido, giọng nói của Charlotte Linlin cũng trở nên có chút âm trầm: "Kaido, ngươi cũng đừng quên, ngươi còn nợ ta một ân tình cực lớn đấy!" Kaido nghe nói thế, sắc mặt nháy mắt khó coi hơn rất nhiều: "Đó đều là chuyện cũ năm xưa, nhắc tới làm gì?!" Charlotte Linlin cười nói: "Không, đó chính là ân tình cả đời a..." Nghe câu này của Charlotte Linlin, Kaido giống như bị chọc trúng chỗ đau, không nói chuyện nữa, chỉ quay đầu, lạnh lùng nhìn La Tu.

"Như vậy, cái giao dịch này coi như định ra rồi." Charlotte Linlin cười nói, ánh mắt cũng chuyển về hướng La Tu, trong mắt bà ta, La Tu giống như điểm tâm mỹ vị khiến người ta mê muội.

Nghe hai vị đàm thoại, hải tặc xung quanh toàn bộ đều một bộ dáng nơm nớp lo sợ.

Cường giả cấp bậc Tứ Hoàng a...

Cao thủ như La Tu, ở trước mặt bọn họ chỉ có thể giống như con mồi bị chia chác sao?

Không, nghe ngữ khí của Big Mom, tựa hồ cũng là nhắm vào La Tu.

Nếu tính cả sự kiện Ace trước đó, vị Hải quân Giáo phụ La Tu này đã đồng thời chọc tới ba tên Tứ Hoàng!

Ba tên Tứ Hoàng, là khái niệm gì?

Phải biết rằng, ở Tân Thế Giới bất kỳ một băng hải tặc cấp bậc Tứ Hoàng nào, nếu Hải quân bản bộ muốn đánh dẹp, đều phải cân nhắc, phải lên kế hoạch hoành tráng mới được.

Nhưng hiện tại...

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía La Tu.

Lúc này lão nhân kia có chút đáng thương.

Vừa mới đánh bại Mắt Diều Hâu Mihawk, đoạt được danh tiếng Kiếm hào đệ nhất thế giới, giờ khắc này lại sắp bị ba vị Tứ Hoàng xâu xé, trong đó còn có ông trùm thế giới ngầm Tân Thế Giới là Doflamingo.

Đợi sau khi Kaido và Big Mom đàm thoại xong, Doflamingo lần nữa đứng ra, nhìn hải tặc xung quanh, cười kiệt kiệt nói: "Các vị, hiện tại còn ngẩn ra đó làm gì?

Còn không mau cùng nhau xử lý lão già kia?

Hiện tại, lực lượng của chúng ta lại tăng lớn thêm một phần a..." Nghe lời Doflamingo, Momonga cưỡng ép áp chế kinh sợ trong lòng, hít sâu một hơi, đặt tay lên chuôi đao bên hông, tùy thời chuẩn bị động thủ nghênh tiếp trận chiến này.

Binh sĩ hải quân phía sau cũng vẻ mặt nghiêm túc.

Cùng lắm thì chết!

Có thể vì La Tu tiên sinh mà chiến tử, là vinh hạnh của bọn họ!

Nhưng đám hải tặc xung quanh nghe vậy lại có chút nhìn nhau ngơ ngác.

Tuy rằng đều hy vọng La Tu có thể chết ở đây, nhưng muốn để bọn họ ra tay đầu tiên thì có chút không dám.

Dù sao thực lực La Tu mạnh như vậy, kẻ đầu tiên ra tay ngoại trừ

Tứ Hoàng ra, e rằng đều sẽ chết rất thảm.

Nhìn tình trạng này, sắc mặt Doflamingo dần dần âm trầm.

"Đã như vậy, ta sẽ thay các vị ra tay trước..." Dứt lời, ngón tay Doflamingo khẽ động.

Sau một khắc, pháo thủ trên tất cả các thuyền hải tặc lại đồng loạt chĩa hỏa pháo trên thuyền về hướng La Tu!

"Chuyện gì xảy ra?!" Nghe động tĩnh trên thuyền, các vị thuyền trưởng giai thần sắc biến đổi, chất vấn thủ hạ của mình.

Nhưng còn chưa chờ nghe câu trả lời, các vị thuyền trưởng liền cảm giác trên cổ truyền đến một cơn đau nhói, tiếp đó, liền đồng loạt cảm giác thân thể mình trong nháy mắt này, lại không chịu sự khống chế của mình!

"Doflamingo?!" Có thuyền trưởng trong nháy mắt hiểu ra, không khỏi chuyển tầm mắt về hướng Doflamingo.

Nhưng Doflamingo tịnh không để ý tới những thuyền trưởng này, nhe răng cười nhìn về hướng La Tu, mười ngón tay như đang khống chế con rối, không ngừng bắn ra trên dưới.

Theo động tác ngón tay của Doflamingo, những pháo thủ kia thân thể cứng ngắc bắt đầu động tác của mình.

Trong nháy mắt, có hơn trăm khẩu hỏa pháo đồng loạt nhắm ngay vào đảo Valkyrie nơi La Tu đang đứng!

Ký Sinh Tuyến (Parasite)!

"Fufufufufu!

La Tu, nếm thử uy lực của đám đạn pháo này đi..." Theo ngón giữa của Doflamingo mạnh mẽ nhấc lên, hỏa pháo trên tất cả thuyền hải tặc đồng loạt nổ vang.

Tức thì, hơn một trăm quả đạn pháo đen sì rời khỏi nòng pháo, gào thét lao về hướng La Tu và đám hải quân.

Nhìn cảnh này, đồng tử Momonga co rụt lại, trán toát mồ hôi lạnh.

Nếu là bảy tám quả đạn pháo hắn còn có thể ứng phó được.

Nhưng một lượt pháo kích này, số mục vượt quá một trăm.

Đối mặt với số lượng hỏa pháo oanh kích như thế, hắn cũng vô năng vi lực.

Chương 138

Nhưng đúng lúc này, hắn thấy La Tu trước mặt đột nhiên bước lên phía trước một bước.

“La Tu tiên sinh...” Vừa định lên tiếng, Momonga lại phát hiện La Tu giờ phút này tay phải nắm thành quyền, đặt ở bên hông, thần tình phi thường bình thản.

Ở phía sau nghiêng của La Tu, Momonga có thể nhìn thấy nơi khóe mắt La Tu có một vệt phấn mắt kỳ lạ (Tiên nhân hình thức).

Tựa hồ bởi vì nguyên nhân vệt phấn mắt này, La Tu tiên sinh giờ phút này cho Momonga cảm giác phi thường kỳ quái.

Trong mắt Momonga, khí thế của La Tu dường như thăng hoa, làm hắn không nhịn được từ đáy lòng nảy sinh một tia ý nghĩ muốn bái lạy.

Loại biến hóa này, lúc trước khi La Tu tiên sinh và Kong tiên sinh so tài tại tổng bộ cũng từng xuất hiện.

Cảnh tượng La Tu và Kong tương hỗ đấm nhau một quyền, đập cho cả hòn đảo Marineford đều kịch liệt rung chuyển, Momonga hiện tại vẫn còn nhớ rõ.

La Tu tiên sinh muốn làm gì?

Momonga nín thở, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm La Tu.

Không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy La Tu không phải đang làm chuyện đơn giản.

Sau đó, theo đạn pháo tới gần, La Tu hít sâu một hơi, đấm một quyền về phía chính diện.

Đông!

Một quyền này khi đấm ra được một nửa liền im bặt mà dừng.

Một quyền này, dường như đấm vào một tấm kính thủy tinh dày nặng.

Rắc rắc...

Sau đó, trong ánh mắt không thể tin nổi của Momonga, không gian ngay phía trước nắm đấm của La Tu, lại xuất hiện một tia nứt nẻ!

Một quyền, đấm nứt không gian!

Theo tia nứt nẻ này xuất hiện, hơn một trăm quả đạn pháo lại đồng loạt bị định thân giữa không trung, sau đó như pháo hoa ầm ầm nổ tung!

Ầm ầm ầm!!!

Tiếng nổ kịch liệt truyền vào tai tất cả mọi người.

Khói bụi nồng đậm do đạn pháo nổ sinh ra làm mọi người xung quanh đều không thể nhìn rõ tình huống trên đảo.

"Tình huống thế nào rồi..." "Hải quân thương vong bao nhiêu..." Tất cả hải tặc toàn bộ đều khẩn trương nhìn chằm chằm lên hòn đảo.

Trong lòng bọn họ đều rõ ràng, đạn pháo muốn làm La Tu bị thương gần như là chuyện không thể nào, nhưng đối với những binh sĩ sau lưng La Tu, đây có thể gọi là tai ương ngập đầu.

Một vòng đạn pháo này, có thể tiêu diệt bao nhiêu thủ hạ của La Tu?!

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm lên hòn đảo, không dám vọng hạ kết luận.

Sau đó, theo một cơn gió biển thổi qua, khói bụi dần dần bị thổi

tan.

Chỉ là, khi khói bụi tan đi, biểu cảm của tất cả mọi người đều ngây dại trên mặt.

"...Một binh sĩ thương vong cũng không có?!" "Là ai ngăn cản những đạn pháo này?!" "Chỉ bằng một quyền kia?!" Hải tặc không hiểu, nhưng cường giả cấp bậc như Shanks Tóc Đỏ và Râu Trắng lại vô cùng rõ ràng chuyện gì đã xảy ra.

Ngay phía trước nắm đấm của La Tu, có một vết nứt không gian chưa khép lại.

Tuy rằng nhỏ bé, lại làm cho người ta chấn động.

Chỉ bằng sức mạnh của nắm đấm, chấn nát không gian?!

Thực lực của hắn, rốt cuộc đạt tới trình độ như thế nào?!

Trên đảo, sau một quyền chấn nát không gian dẫn bạo tất cả bom đạn, La Tu chậm rãi thu hồi nắm đấm, tịnh không buông lỏng, tay trái thì đặt lên chuôi kiếm bên hông, ánh mắt nhìn thẳng vào hai người Kaido và Big Mom, sắc mặt bình thản.

Tứ Hoàng tề tụ thì thế nào?!

Ta có một quyền một kiếm, ta tự đương thế vô địch!

"Tên này..." Một vòng thiết kế xong, không có bất kỳ kết quả gì, sắc mặt Doflamingo càng thêm âm trầm.

Kaido hiểu rõ uy lực một quyền kia của La Tu, sắc mặt cũng chẳng tốt hơn là bao.

Big Mom trên khuôn mặt tô đầy son phấn lại lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Một quyền chấn nát không gian?

Thể thuật đã đạt tới tầng thứ này.

Nếu có được gen của người đàn ông này, lại kết hợp với gen của bà ta, đứa con sinh ra sẽ ưu tú biết bao nhiêu a...

Chẳng phải có thể trợ giúp bà ta trở thành Vua Hải Tặc sao?!

Nghĩ đến đây, Charlotte Linlin càng thêm hưng phấn.

Nhất định phải có được người đàn ông kia!

Không tiếc bất cứ giá nào!

"Doffy!" Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc lọt vào tai Doflamingo.

Có người nhìn theo hướng giọng nói, liền thấy ba chiếc chiến hạm hải tặc theo khuôn mẫu đang lao nhanh về phía này.

Không cần quay đầu, Doflamingo cũng biết là người của gia tộc Donquixote đã tới.

"Doffy!" Khi ba chiếc thuyền hải tặc có vẽ biểu tượng gia tộc Donquixote áp sát thuyền Kaido, Cán bộ cao cấp nhất của gia tộc Donquixote là Trebol kéo theo hai hàng nước mũi nhảy đến bên cạnh Doflamingo.

Nhưng khi Trebol nhìn thấy vết máu chưa khô trên mặt Doflamingo, lập tức sắc mặt đại kinh, cấp thiết hỏi: "Doffy, vết thương trên mặt là chuyện gì xảy ra?

Là do tên La Tu chết tiệt kia làm sao?!" "Sao cơ?

Doffy bị thương?" Nghe giọng nói lo lắng của Trebol, các cán bộ gia tộc Donquixote toàn bộ đều hoảng hốt.

Đồng dạng là Cán bộ cao cấp, Pica cũng nhảy lên thuyền hải tặc của Kaido, vì để kiểm tra thương thế của Doflamingo, thậm chí đều không thèm để ý đến ánh mắt của Kaido và đám thành viên băng Bách

Thú sau lưng hắn.

“Doffy, là do La Tu lão già kia làm sao?!” Giọng nói thật sự không phù hợp với thể hình của Pica truyền ra, lọt vào tai đám người băng Bách Thú, khiến bọn họ không nhịn được cười ha hả.

“Này, nghe thấy chưa, giọng nói của tên kia...

Ha ha ha!” “Ha ha ha...

Một gã cường tráng như vậy, tại sao lại có loại giọng nói này a...” Giọng nói của Pica và thể hình của hắn hoàn toàn là hai thái cực.

Một thân cơ bắp kiện tráng, khoác một bộ khôi giáp nhìn kiên cố dũng mãnh, lại có một khuôn mặt tráng hán không giận tự uy, bề ngoài bất luận nhìn thế nào đều là loại đại hán uy mãnh địch lại trăm người.

Nhưng thiên thiên lại có một cái giọng nói léo nhéo tiêm duệ như vậy.

Sự chênh lệch này, người trên thuyền căn bản chịu không nổi.

Ngay cả King và Queen hai người cũng không nhịn được cười ra tiếng.

Chương 139

Phải biết rằng trong nguyên tác, Zoro bình thường không hay nói cười khi nghe giọng Pica cũng đều nhịn không được cười đến đau bụng.

Bất hạnh là, hiện tại Zoro đứng bên cạnh La Tu có chút khoảng cách, tuy rằng có thể nghe được một chút thanh âm, nhưng cũng không nghe được rõ ràng.

"Đều câm miệng cho ta!" Pica vẫn luôn quan tâm Doffy tịnh không để ý những lời trào phúng này.

Ngược lại Doflamingo mày nhíu lại, âm trầm mặt gầm nhẹ một tiếng.

Nhìn Doflamingo phát nộ, đám đàn em sau lưng Kaido lập tức ngậm miệng lại.

Tuy Doflamingo trước mặt Kaido giống như một thằng em, nhưng dù sao hắn cũng là người từ nhỏ đã thức tỉnh Haoshoku Haki, người đàn ông sở hữu tư chất vương giả.

Một tiếng gầm này, cộng thêm Haoshoku Haki phóng thích ra từ người Doflamingo, đám đàn em kia lập tức bị chấn nhiếp.

Bất quá King và Queen hai người thì lại một bộ dáng không sao cả.

Haoshoku Haki?

Thì đã sao?!

Trong mắt hai vị siêu cấp cường giả tiền truy nã mười mấy ức này, Doflamingo chỉ bất quá là một gã hai mặt mà thôi.

Nếu không phải Kaido lão đại có giao dịch, bọn họ căn bản không coi Doflamingo ra gì.

Một tiếng gầm nhẹ làm cho tất cả tiếng cười nhạo đều biến mất, Doflamingo phất phất tay, nói với hai người: "Yên tâm đi, ta không sao.

Trebol, bảo ba chiếc chiến hạm đem toàn bộ hỏa pháo nhắm chuẩn vào tên kia trên đảo." Đồng thời lúc nói chuyện, mười ngón tay Doflamingo tiếp tục bắn ra.

Tiếp đó, pháo thủ trên các thuyền hải tặc khác liền không tự chủ được tiếp tục bắt đầu động tác nạp đạn pháo.

Doflamingo chuẩn bị tiếp tục tiến hành đợt công kích tiếp theo!

Ta xem một mình ngươi có thể kiên trì mấy lượt đạn pháo?!

Nhưng chưa đợi hơn trăm khẩu hỏa pháo nạp đạn xong, Kaido lại bước lên một bước, vươn tay ngăn cản động tác của Doflamingo.

"Kaido đại nhân..." Doflamingo ngẩng đầu, nhìn Kaido toàn thân bá khí trắc lậu, xách theo Lang Nha Bổng, có chút khó hiểu.

"Đạn pháo đối với tên kia hoàn toàn không có tác dụng, Joker đừng phí sức lực." Giọng nói của Kaido lọt vào tai Doflamingo, làm hắn có chút ngây người.

Nhưng ngay sau đó, nhìn thấy chiến ý tán phát ra trong mắt Kaido, hắn hiểu rồi.

Kaido đại nhân, không nhịn được muốn tự mình động thủ a...

Cách đó không xa, Charlotte Linlin nhìn bộ dạng Kaido, khóe miệng nhếch càng rộng.

"Tên này, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa sao?" Trên tàu Moby Dick, Râu Trắng nheo mắt lại.

Đồng dạng hiểu được điểm này.

Ace thì có chút lo lắng nhìn La Tu.

Thực lực của Kaido Bách Thú, tuy rằng cậu chưa thấy qua, nhưng lại nghe Marco và những người khác kể lại.

Nếu nói trên biển cả ai có năng lực đơn đả độc đấu mạnh nhất, thì đó chính là Kaido được xưng là sinh vật mạnh nhất Hải Lục Không.

Tuy rằng tên này từng không chỉ một lần bị các băng hải tặc Tứ Hoàng khác và Hải quân bắt giữ.

Nhưng phải biết rằng, đó là trong tình huống Kaido một mình đối mặt với cả băng Tứ Hoàng hoặc là cả một hạm đội Hải quân.

Có thể hao hết thể lực của Kaido để bắt giữ hắn, nhưng vẫn như cũ không thể giết chết Kaido!

Trong những trận chiến đấu đó, bọn họ đều hoàn toàn kiến thức được sức phá hoại siêu cường của Kaido, còn có sự khủng bố của thân thể bất tử kia.

Tất cả mọi người trên trường thấy động tác của Kaido, trong lòng đều rùng mình.

"Tứ Hoàng Kaido... muốn ra tay rồi!" Sau một khắc, dưới sự chú ý của mọi người, chiến hạm băng Bách Thú mà Kaido ngồi bắt đầu từ từ tiến về phía đảo Valkyrie.

Nhìn chiến hạm hải tặc đang từ từ tiếp cận, trên mặt tất cả binh sĩ trên đảo đều dâng lên một vẻ ngưng trọng chưa từng có.

Ngay cả Momonga cũng nắm chặt chuôi đao, tiến vào trạng thái giới bị, tùy thời chuẩn bị ra tay.

Thậm chí Mắt Diều Hâu Mihawk đang dựa vào một gốc cây, cũng đều nheo mắt lại.

Tất cả mọi người đều có thể cảm giác được khí thế khủng bố khiến người ta áp lực đến không thở nổi truyền đến từ trên người Kaido.

Kaido Bách Thú... sắp đến rồi!

Nhưng mà, theo một bước La Tu đạp ra, cỗ sát khí di mạn cả không gian kia nháy mắt hóa thành hư vô.

Cảm thụ áp lực trên người nháy mắt giảm nhỏ, các vị binh sĩ hải quân cũng đều đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là sắc mặt bọn họ vẫn nghiêm túc như cũ, không có bất kỳ ý tứ thả lỏng nào.

Bởi vì khoảng cách của Kaido, càng ngày càng gần!

Khi Kaido cách hòn đảo chưa đến năm mươi mét, trên thuyền Kaido gầm lên một tiếng, cả người với tư thái cuồng bạo mạnh mẽ lao tới.

"Lôi Minh Bát Quái (Raimei Hakke)!" Theo tiếng gầm giận dữ của Kaido, cả người hắn liền mạnh mẽ lao về phía đảo Valkyrie.

Tuy thể hình Kaido quá to lớn, nhưng lại tịnh không vụng về, tốc độ cực nhanh vô cùng.

Khi xung kích, cây Lang Nha Bổng khổng lồ trên tay càng mang theo thế gào thét, giống như sấm sét.

Thấy cảnh này, binh sĩ hải quân sau lưng La Tu toàn bộ như mèo bị giẫm đuôi.

Không đợi Kaido đến gần, quân đao đồng loạt ra khỏi vỏ.

Momonga càng quấn Haki Vũ trang lên thanh trường đao trên tay, biểu tình ngưng trọng, nghiêm trận đón chờ!

Kaido Bách Thú cấp bậc Tứ Hoàng tập kích như thế, áp lực cấp

cho bọn họ thực sự quá lớn!

“Thật khủng khiếp...” “Đây là lực công kích cấp bậc Tứ Hoàng sao?” Nhìn uy thế vô địch mà Kaido triển hiện, mọi người đồng loạt hít một ngụm khí lạnh.

Loại uy thế này, so với lúc La Tu chém ra một kiếm vừa rồi, càng làm cho người ta chấn động!

Tốc độ Kaido cực nhanh, khoảng cách năm mươi mét gần như chớp mắt là tới.

Lang Nha Bổng trên tay mang theo thế sấm sét, với tốc độ không thể ngăn cản nện xuống.

Trong mắt người ngoài, một chiêu này đủ để hất tung cả ngàn người trên đảo ngã chổng vó!

Nhiên...

Đang!!!

Khi thân ảnh Kaido đáp xuống đảo, một tiếng va chạm như chuông lớn đột ngột vang lên, trong nháy mắt liền truyền khắp cả biển khơi.

Chương 140

Đối với những người xung quanh, âm thanh này giống như vang lên bên tai, chỉ cảm thấy cả thân thể đều rung động dưới âm thanh đó.

Nhưng đối với điểm này, bọn họ căn bản không quan tâm.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào đảo Valkyrie.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào người Kaido và La Tu.

Lúc này, Kaido hai tay nắm Lang Nha Bổng, trên hai cánh tay kiện thạc, cơ bắp nổi lên cuồn cuộn.

Nhưng cây Lang Nha Bổng vốn nên hất tung cả bộ đội hải quân kia, lại đột ngột dừng lại giữa không trung!

Ở đối diện Lang Nha Bổng, có một nắm đấm nhìn như yếu ớt vô cùng đang chắn ở đó.

Nhưng chính cái nắm đấm nhìn yếu ớt vô cùng đó, lại ngạnh sinh sinh ngăn cản một kích toàn lực của Kaido!

Oanh!!!

Sau sự trầm tĩnh ngắn ngủi, một tiếng nổ lớn truyền ra.

Tiếp đó, mọi người liền nhìn thấy không khí bị nén đến cực điểm giữa nắm đấm và Lang Nha Bổng mạnh mẽ nổ tung.

Khí lãng mãnh liệt cuốn về phía tứ phương tám hướng, cả bộ đội hải quân thậm chí đều bị khí lãng thổi cho đứng không vững, đồng loạt lui về phía sau mấy mét!

Đại dương sau lưng Kaido cũng dưới sự cuốn quét của khí lãng trở nên sóng trào hung dữ.

Thuyền bè xung quanh cũng theo đó mà dao động.

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh này, trong mắt toàn là vẻ không thể tin nổi.

“Tên La Tu kia, đỡ được một chiêu của Kaido?!” “Không thể nào!

Đó là một kích toàn lực của Tứ Hoàng a!” “Hắn thậm chí đều không lui lại nửa bước...” Từ chấn kinh, đến kinh hãi, rồi hãi nhiên, thần sắc của mọi người trong giờ khắc này cấp kịch biến hóa.

Doflamingo, King Hỏa Hoạn và Queen Bệnh Dịch, biểu tình trên mặt bọn họ trong nháy mắt cứng ngắc.

Charlotte Linlin trong mắt bắn ra một đoàn tinh mang.

Ngược lại Râu Trắng và Shanks Tóc Đỏ hai người sắc mặt như thường.

Nếu không đỡ được một kích của Kaido, La Tu làm sao có khả năng phóng xuất ra một quyền đánh vỡ không gian?

Cho nên có thể tiếp được chiêu này, hoàn toàn là chuyện nằm trong dự liệu.

Trên đảo, bọn người Momonga nhìn thấy La Tu một quyền tiếp được một chiêu này, trong lòng chấn động đồng thời, trong mắt ném về phía La Tu ánh mắt sùng bái.

Momonga nhìn thân ảnh tuy nhỏ bé so với thể hình Kaido trước mặt nhưng lại giống như Chiến Thần, trong lòng cười to sảng khoái.

Ha ha ha ha!

Đây là người hắn sùng kính!

Đây là La Tu tiên sinh mà hắn sùng bái!

Tứ Hoàng Kaido thì thế nào?!

Thực lực La Tu tiên sinh, tịnh không yếu hơn nửa phần!

"Tên này..." Trên bờ biển, Kaido cảm thụ cảm giác tê dại trên hai cánh tay, sắc mặt phi thường khó coi.

Một kích cường hãn như vậy, lại bị La Tu đỡ được như thế?!

Hơn nữa, cái nắm đấm yếu ớt kia lại cho hắn một loại cảm giác kiên cố không thể phá vỡ.

Lang Nha Bổng căn bản không thể lay động nó mảy may!

Đối với hắn, đây quả thực là một loại sỉ nhục!

La Tu lại ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn đôi mắt muốn giết người của Kaido, khẽ nói: "Kaido Bách Thú, là ai cho ngươi cái tự tin có thể xử lý ta?" Lời vừa dứt, tay phải La Tu rung lên.

Đang!!

Âm thanh như chuông lớn lại lần nữa xuất hiện.

Lần này, cây Lang Nha Bổng khổng lồ trên tay Kaido lại trực tiếp bị đánh bật ra.

Nhìn bộ dạng Kaido, hắn thậm chí đều không dự liệu được tràng diện này!

"Ngươi..." Gầm lên một tiếng, Kaido bị ăn thiệt thòi muốn tiếp tục phát động công kích với La Tu.

Nhưng thân hình La Tu lóe lên, lại trong nháy mắt đi tới trước ngực Kaido.

"Là cái vị trí Tứ Hoàng không ai có thể lay động kia?

Hay là thuyền trưởng cũ Rocks của ngươi?!" Theo tiếng nói của La Tu rơi xuống, một quyền không chút hoa mỹ công hướng ngực Kaido.

Uy thế của một quyền này cực kỳ khủng bố, nắm đấm ma sát không khí, tiếng nổ boom sonic vang vọng xung quanh.

So với Lôi Minh Bát Quái của Kaido, một quyền này mới thực sự chân chính gọi là sấm sét!

Oanh!!!

Một quyền kinh thiên trực tiếp oanh vào ngực Kaido.

Cơ ngực kiện thạc của Kaido dưới một quyền này lại trực tiếp lõm xuống!

Cảm giác đau đớn mãnh liệt làm sắc mặt Kaido không tự chủ được mà vặn vẹo.

Sự phòng ngự thân thể cực mạnh kia, lại bị La Tu một quyền đánh vỡ!

Không khí trong lồng ngực dưới một quyền của La Tu, với tốc độ cực nhanh vọt ra khỏi cơ thể Kaido.

Dưới một quyền này, Kaido thậm chí đều không kịp ho khan để giảm bớt triệu chứng, liền giống như một cục thịt khổng lồ, nặng nề đảo bay ra ngoài!

"...Không thể nào..." Nhìn Kaido bị đảo bay ra ngoài, tràng diện chết lặng đi.

Tất cả mọi người không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt, đầy mặt hãi nhiên nhìn La Tu đang chậm rãi hạ xuống.

"Kaido... bị đánh bay?!" Đó là Kaido Bách Thú a!

Sinh vật mạnh nhất Hải Lục Không, Vua đơn đả độc đấu được công nhận.

Bị La Tu một quyền đánh bay?!

Nụ cười trên mặt Charlotte Linlin biến mất.

Trebol và Pica sắc mặt ngây dại.

Trong mắt Doflamingo dâng lên một vẻ kinh hãi.

Chương 141

Sắc mặt Râu Trắng ngưng trọng chưa từng có.

Shanks Tóc Đỏ hít sâu một hơi.

Các lộ hải tặc thậm chí đều không dám tiếp tục hô hấp.

"Kaido lão đại!" King Hỏa Hoạn bên cạnh Doflamingo sắc mặt khó coi, thân thể biến thành bộ dáng Pteranodon, muốn đỡ lấy Kaido.

Phanh!

Thân thể Kaido đập vào người King đang biến thành Pteranodon, nhưng King căn bản không thể làm thân hình Kaido dừng lại, cuối cùng hai người ầm ầm đập vào cột buồm thô tráng của thân thuyền, đập cột buồm nứt ra một tia liệt phùng mới kham kham dừng lại.

"Tên này!" Kaido rơi xuống boong thuyền, sắc mặt vô cùng khó coi.

Ánh mắt hắn phẫn nộ nhìn La Tu, hô hấp dần dần thô trọng.

Thấy cảnh này, đám thành viên băng Bách Thú bên cạnh, trên mặt giai lộ ra một vẻ kinh sợ.

Chưa từng thấy Kaido đại nhân phẫn nộ như thế!

Nhưng điều làm bọn họ kinh hãi hơn là, khóe miệng Kaido đại nhân có một tia máu!

Kaido đại nhân... bị thương?

"Ta muốn giết ngươi!

Ta muốn giết ngươi!" Kaido thậm chí không thèm lau đi vệt máu nơi khóe miệng, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm La Tu, hai mắt đỏ ngầu một mảnh, phẫn nộ vô cùng phảng phất tràn ra ngoài cơ thể!

“Muốn làm gì...” Tất cả mọi người đều nhìn về phía Kaido đang gầm thét, toàn bộ nín thở.

Tiếp đó, Kaido trong ánh mắt không thể tin nổi của mọi người, tung mình nhảy lên.

Sau đó, thân thể Kaido lại phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Thân thể vốn to lớn trong nháy mắt kéo dài, trên trán có hai cái sừng mọc ra.

Hình xăm vảy trên người cũng đều biến thành vảy rồng chân thực.

Trong thời gian ngắn ngủi, Kaido biến thành một con Thần Long toàn thân màu xanh lam, thể hình thậm chí lớn hơn một chiếc thuyền hải tặc, đang ngao du cửu thiên!

Hệ Zoan Thần Thoại - Trái Uo Uo no Mi model Thanh Long!

Năng lực giả trái ác quỷ hệ Zoan mạnh nhất, Kaido Bách Thú!

Kaido biến thành một con Thần Long, lơ lửng trên không trung chiến hạm băng Bách Thú, bên người mây mù lượn lờ, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm La Tu, mũi miệng phun ra một ngụm hơi nóng, âm thanh như thần minh truyền khắp cả biển khơi.

“Tên khốn kiếp, ta... muốn... làm thịt ngươi!” Năm chữ như chuông lớn truyền vào tai tất cả mọi người trên trường, làm trong lòng mọi người đều chấn động.

Tuy rằng vừa rồi Kaido bị La Tu một quyền đánh bay, nhưng trong tình huống Kaido biến thành Thần Long, không ai cho rằng hắn đang nói khoác.

Khí tràng của Kaido trong bộ dáng Thần Long thực sự quá khủng bố.

Tùy tiện phun ra một đạo hơi thở cũng có thể làm cho người ta

cảm giác một cỗ khí tức nóng rực phả vào mặt.

Cộng thêm cơ thể to lớn vô cùng của Kaido, càng làm cho người ta từ đáy lòng sinh ra một loại cảm giác nhỏ bé.

"Bố Già..." Trên tàu Moby Dick, Ace nhìn cảnh này, đồng tử đột nhiên co rút, trên mặt đầy thần sắc lo lắng.

Tuy rằng La Tu vừa rồi biểu hiện ra sức chiến đấu thập phần cường đại.

Nhưng trước mặt Kaido ở bộ dáng này, Ace lo lắng La Tu không phải đối thủ của Kaido.

Hiện tại kẻ địch đối đầu với La Tu không chỉ có một mình Kaido, còn có King, Queen và Doflamingo.

Lại nhìn bên cạnh, còn có một Tứ Hoàng Big Mom vẫn luôn chưa ra tay, lại luôn nhìn chằm chằm La Tu như hổ rình mồi.

Nhưng vào lúc này, Big Mom bỗng nhiên nhảy lên, sau đó đám mây Zeus (hoặc Prometheus/mây đen) vẫn luôn lơ lửng bên cạnh Big Mom chủ động bay xuống chân bà ta, đỡ lấy Big Mom.

Sau đó, Big Mom khoanh tay, bay tới bên cạnh Kaido, chậm rãi mở miệng nói: "Kaido, ta thấy tên La Tu kia tịnh không phải kẻ đơn giản, tiếp theo chi bằng hai ta liên thủ, với thân phận của hắn, nếu ở đây dây dưa thời gian lâu, hình thế e rằng sẽ có biến hóa a..." Nghe câu này, tất cả thế lực xung quanh trong lòng đều chấn động.

Hai vị Hải thượng Hoàng đế, muốn liên thủ sao...

Nếu là như vậy...

Tất cả mọi người đều chuyển ánh mắt lên người La Tu, trong ánh mắt lại có một tia thương hại.

Trong mắt bọn họ, nếu đơn thuần chỉ là một mình Kaido, La Tu có

lẽ còn chút hy vọng.

Nhưng nếu Big Mom và Kaido liên thủ, La Tu cuối cùng chỉ còn lại một con đường chết!

Tại Tân Thế Giới, hai vị Hải thượng Hoàng đế liên thủ, thực lực cường đại đủ để thôn tính địa bàn của một vị Tứ Hoàng khác!

"Hai tên này..." Nghe lời Big Mom, ngay cả Râu Trắng cũng không nhịn được lần đầu tiên nhíu mày.

Xưng bá trên biển bao nhiêu năm, ông tự nhiên biết chuyện cũ giữa Kaido và Big Mom.

Câu nói này, không nhất định chỉ là nói mồm.

Bọn chúng thật sự có khả năng liên thủ!

Dù sao vừa rồi La Tu một quyền đánh bay Kaido, tất cả mọi người đều nhìn thấy.

Nếu hai tên đó liên thủ...

Có cơ hội trong thời gian ngắn trừ bỏ La Tu, sự tồn tại khiến tất cả hải tặc đều sợ hãi này.

"Liên thủ?!" Ace bên cạnh Râu Trắng nghe câu này xong, sắc mặt biến đổi mạnh.

"Hai tên đáng ghét!" Nhìn Kaido và Big Mom đang lơ lửng trên không trung, sắc mặt Ace dần dần vặn vẹo, hai tay nắm chặt thành quyền, cực kỳ phẫn nộ.

Nhưng rất nhanh, cỗ phẫn nộ chuyển thành đồi nhiên.

Tuy rằng nội tâm phi thường khó chịu, nhưng Ace phát hiện, trước hai con quái vật khổng lồ này, mình không có bất kỳ năng lực nào có thể giúp đỡ ông cố La Tu.

Ngay sau đó, Ace quay đầu, trên mặt mang theo một tia kỳ vọng, nhìn Râu Trắng nói: "Bố Già, người có thể giúp ông cố La Tu của con một chút không?" Râu Trắng nghe vậy, chuyển ánh mắt lên người La Tu có chút đơn độc trên đảo, nặng nề thở dài.

"Ace, Bố Già không phải không giúp, mà là không thể giúp a, dù sao ông La Tu của cậu là Hải quân, là kẻ địch của chúng ta..." Marco vỗ vỗ vai Ace, không nhịn được an ủi.

Tuy rằng trước đó bị La Tu bạo hành một trận, tịnh từ bên cạnh hắn cướp đi Ace.

Nhưng đối với La Tu hắn lại sinh không ra một chút hận ý nào.

Bởi vì La Tu là ông cố của Ace, là người thân của Ace.

Cũng là người thân của bọn họ.

Chương 142

Ace hà cớ gì không hiểu lời của Marco.

Chỉ là...

Hắn thật sự không muốn nhìn La Tu bị Kaido và Big Mom...

"Chết tiệt!" Ace nặng nề đấm vào mạn thuyền.

Hắn hận, hận thực lực mình vì sao yếu như vậy.

Nếu giờ phút này hắn cường đại giống như Bố Già Râu Trắng, đứng sau lưng ông cố La Tu, Kaido và Big Mom còn dám đối đãi với ông cố như thế sao?!

Trên tàu Red Force.

"Lão đại, chúng ta có cần giúp tên kia một chút không, dù sao nhóc Luffy cũng đang ở sau lưng hắn a." Yasopp đứng bên cạnh Shanks Tóc Đỏ, trầm giọng nói.

"Yasopp, chúng ta là hải tặc." Không đợi Shanks nói chuyện, Benn Beckman đã nhắc nhở một câu.

"Nhưng..." Yasopp nhìn cái mũ rơm trên đầu Luffy, lại muốn nói gì đó, nhưng nghĩ đến thân phận của mình, liền nuốt lời đến bên miệng vào trong bụng.

Shanks Tóc Đỏ lại nheo mắt nhìn Kaido và Big Mom trên không trung.

Hắn quyết định rồi, nếu hôm nay La Tu thật sự gặp nguy hiểm đến tính mạng, vậy hắn không ngại vì Luffy mà ra tay một lần.

Nhưng cũng chỉ có thể bảo vệ tính mạng La Tu và Luffy, còn những hải quân kia...

“Hử?

Linlin?!” Kaido hóa thành Thần Long nghe câu nói của Big Mom, chuyển ánh mắt lên người bà ta, trong mắt rồng lộ ra một tia giận dữ.

“Kaido ta cũng không cần cùng người khác liên thủ!

Mau cút ngay đi, chọc giận lão tử, lão tử ngay cả ngươi cũng làm thịt luôn!” Nói xong, thân hình Kaido lay động, thân rồng khổng lồ mạnh mẽ lao về phía La Tu.

“Nhiệt Tức (Boro Breath)!” Kaido đang bổ nhào xuống há miệng rồng, một luồng khí tức cực kỳ nóng rực từ trong miệng Kaido phun ra, sau đó giống như đạn pháo vô hình, mạnh mẽ lao về phía La Tu và đám binh sĩ hải quân sau lưng ông.

Nhìn cảnh này, ngay cả La Tu cũng không nhịn được sắc mặt biến đổi.

Một chiêu này của Kaido, không chỉ uy lực thập phần cường đại, phạm vi cũng cực rộng.

Chiêu thức cường thế như vậy, hắn có thể ngăn cản, nhưng đám binh sĩ hải quân sau lưng khả năng không cản nổi.

Hơn nữa, Kaido sau khi phun ra một ngụm Nhiệt Tức, tốc độ thân rồng không hề giảm bớt, hiển nhiên không cho La Tu bất kỳ cơ hội phản kích nào!

Quan trọng nhất là, sau lưng Kaido, Big Mom cũng không cam lòng yếu thế, đạp mây lao tới!

Hiện tại tình huống của La Tu, ngàn cân treo sợi tóc!

Oanh oanh!!

Nhưng mà, khi ngụm Nhiệt Tức kia của Kaido còn cách đám người La Tu một khoảng cách, tất cả mọi người đều có thể nghe thấy

trên bầu trời dường như có tiếng nổ sonic chói tai.

Doflamingo và đám King tựa hồ có sở giác, toàn bộ đều không tự chủ được ngẩng đầu lên.

Ngay cả Kaido Bách Thú đang trong trạng thái bổ nhào, cũng phát giác được điều gì, không nhịn được ngẩng đầu nhìn lại.

Nhưng vừa ngẩng đầu, liền thấy một bóng trắng giống như bạo long hình người bắn tới.

Tốc độ của bóng trắng đó thực sự quá nhanh, nhanh đến mức con quái vật biến thành Thần Long như Kaido cũng không thể né tránh.

Chỉ vẻn vẹn một hơi thở, bóng trắng kia liền ở trong ánh mắt kinh hãi của Kaido, vươn ra một nắm đấm tượng trưng cho chính nghĩa, nặng nề nện lên đầu hắn.

Oanh!!!

Một tiếng nổ lớn, ầm ầm vang vọng khắp biển khơi.

Thân rồng khổng lồ của Kaido, lại bị một quyền đấm cho ngạnh sinh sinh dừng lại thế bổ nhào! "Chuyện gì thế?!" "Đã xảy ra chuyện gì?!" Do tốc độ của bóng trắng kia thực sự quá nhanh, nên ngoại trừ một số cực ít người ra, tất cả các thế lực bên ngoài sân đều không thể nhìn rõ chân dung của bóng trắng đó.

Tuy nhiên, bọn họ lại biết rất rõ, muốn khiến thân rồng khổng lồ đang bổ nhào xuống của Kaido phải dừng lại, thì sức mạnh bình thường tuyệt đối không thể làm được.

Ngay sau đó, vô số người xung quanh liền mắt chữ O mồm chữ A nhìn thấy Kaido đang bổ nhào xuống, dưới lực đạo khổng lồ kia, lại không thể khống chế được mà rơi thẳng xuống mặt biển.

Cũng may Kaido phản ứng kịp thời, mới có thể ổn định lại thân

hình trước khi rơi xuống nước. "Mạnh... mạnh quá..." Thấy cảnh này, mọi người tại hiện trường đều không kìm được mà hít một hơi khí lạnh.

Rốt cuộc là sức mạnh cường đại đến mức nào mới khiến Kaido hóa thân thành rồng phải chật vật như vậy?! "Kẻ đó là ai?!" Đột nhiên, có người nhìn thấy trên mặt biển, có một bóng người màu trắng đang lơ lửng giữa không trung.

Người đó tóc và râu đều đã bạc trắng, một bộ vest trắng bó sát vào cơ thể tráng kiện.

Sau lưng lão nhân khoác một chiếc áo choàng Công lý đúng chuẩn Hải quân.

Hai ngôi sao vàng trên vai áo choàng đại biểu cho chức vị trong Hải quân: Trung tướng Hải quân bản bộ.

Thế nhưng, khi các hải tặc xung quanh nhìn rõ khuôn mặt của lão nhân này, trên mặt đều hiện lên vẻ kinh hoàng. "Khuôn mặt này... không thể sai được..." "Là hắn..." "Anh hùng Hải quân...

Garp Nắm Đấm Thép!" So với danh hiệu Giáo phụ Hải quân của La Tu, thì cái tên Anh hùng Garp rõ ràng còn nổi tiếng hơn trong giới hải tặc.

Phải biết rằng, lão già đang lơ lửng giữa không trung, sắc mặt âm trầm, trông cực kỳ dọa người trước mắt này, năm xưa chính là người đã tự tay làm tan rã băng hải tặc Rocks bá chủ trên biển.

Hai mươi năm trước, ông ta càng nhiều lần dồn Vua Hải Tặc Roger vào tuyệt cảnh!

Nếu như trước đây, có một vị Hải quân nào có thể khiến tất cả hải tặc trên thế giới kiêng kỵ thậm chí là sợ hãi, thì người đứng đầu chắc chắn phải thuộc về vị Anh hùng Hải quân, Garp Nắm Đấm Thép.

Cú đấm vừa rồi khiến Kaido đang toàn tốc xung kích phải đột ngột dừng lại, thậm chí xoay mấy vòng chật vật giữa không trung, chính là nắm đấm khủng bố tuyệt luân của Garp! "Ice Age (Kỷ Băng Hà)!" Trong khi đông đảo hải tặc còn đang kinh hãi, một giọng nói có chút lười biếng vang lên từ hòn đảo phía sau lưng Garp.

Tiếp đó, một ngọn núi băng bất ngờ mọc lên từ mặt đất, trong nháy mắt chắn trước mặt đám người La Tu.

Oanh!!!

Cú "Nhiệt Tức" (Boro Breath) trước đó của Kaido ầm ầm va vào ngọn núi băng này.

Tuy ngọn núi băng kiên cố đã trực tiếp hóa thành bột phấn dưới cú va chạm mạnh mẽ, nhưng nó cũng thành công chặn đứng thế công của Nhiệt Tức.

Khi núi băng tan vỡ, một người đàn ông cao lớn, mặc áo sơ mi xanh, áo gile trắng và quần trắng xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Người này nhìn núi băng vỡ vụn đầy đất trước mặt, dường như thở phào nhẹ nhõm, lười biếng nói: "Arara, may mà đuổi kịp a..." Người này thần tình lười biếng, nhưng trong mắt đám hải tặc tại hiện trường lại khủng bố như ma quỷ.

Về phần thân phận, ngay từ khoảnh khắc câu "Ice Age" vang lên, mọi người liền đã biết.

Chương 143

Đại tướng Hải quân bản bộ!

Aokiji - Kuzan! "La Tu tiên sinh, ngài không sao chứ?" Mặc kệ ánh mắt kinh hãi của những người khác, Aokiji lười biếng đi đến bên cạnh La Tu, đơn giản chào hỏi một câu.

La Tu nhìn Aokiji, lại nhìn Garp trên không trung, cười cười, vệt phấn mắt nơi khóe mắt cũng theo đó biến mất. "Mấy tên nhóc các ngươi, đều đến cả rồi sao?" Trong lúc nói chuyện, ánh mắt La Tu chuyển sang một hướng khác.

Ở nơi đó, có một người đàn ông mặc vest màu đỏ thẫm, đội mũ lưỡi trai Hải quân đang đứng.

Trên vai người đàn ông cũng khoác một chiếc áo choàng Công lý.

Người này liếc nhìn đám hải tặc xung quanh một cái, sau đó ánh mắt hướng về phía Big Mom đang ở giữa không trung.

Hắn siết chặt găng tay da, sau đó dùng giọng nói khàn khàn trầm thấp: "Trên mảnh đại hải này, không thể dung thứ cho lũ cặn bã các ngươi cứ trắng trợn kiêng kỵ mà kiêu ngạo mãi được..." Dứt lời, cánh tay phải của người này bỗng nhiên bốc lên khói đen dày đặc.

Sau đó trong thời gian ngắn ngủi, cả cánh tay phải thế mà hóa thành dung nham cuồn cuộn.

Tiếp đó, cánh tay dung nham kia nhắm thẳng vào Big Mom trên không trung, tung ra một quyền.

Oanh một tiếng.

Nắm đấm dung nham trực tiếp phun trào ra ngoài, thanh thế cực kỳ dọa người. "Tên khốn này..." Big Mom nhìn quyền dung nham khổng

lồ đang tập kích tới, sắc mặt âm trầm lùi về phía sau.

Tuy Big Mom tránh được, nhưng nắm đấm dung nham kia sau khi nổ tung giữa không trung, hình thành nên những viên đạn núi lửa khiến không ít thuyền hải tặc gặp tai ương.

Xung quanh, các hải tặc nhìn người đàn ông vừa một quyền bức lui Big Mom, tim lại đập điên cuồng. "Đại tướng Hải quân bản bộ, Chó Đỏ (Akainu)...

Sakazuki!" Có người kinh khủng thốt ra thân phận của hắn. "Đại tướng Sakazuki cũng đến rồi!" Đám hải tặc nhìn thấy thân ảnh của Akainu, trên mặt nhao nhao lộ ra vẻ vui mừng.

La Tu tiên sinh, Garp tiên sinh, cộng thêm hai vị Đại tướng, cho dù Kaido và Big Mom liên thủ cũng không đỡ nổi! "Ồ~ Nhiều hải tặc tề tụ ở đây như vậy, ngay cả bốn vị Hoàng đế của biển khơi đều đủ cả, thật khiến người ta sợ hãi nha~" Đúng lúc này, một giọng nói có chút bỉ ổi lọt vào tai mọi người. "Giọng nói này..." Nghe thấy giọng nói này, tất cả hải tặc trên sân đều sắp khóc thét lên. "Ở đằng kia!" Lần theo âm thanh nhìn lại, rất nhanh đã có hải tặc tìm thấy nguồn phát ra tiếng nói.

Khi nhìn thấy người đàn ông mặc bộ vest kẻ sọc vàng, đeo kính râm màu hổ phách, cũng khoác áo choàng Công lý, khuôn mặt còn bỉ ổi hơn cả giọng nói đang đứng trên đỉnh cột buồm chiến hạm Băng hải tặc Bách Thú, bọn họ gần như tuyệt vọng.

Người này chính là Đại tướng Hải quân bản bộ, Khỉ Vàng (Kizaru) - Borsalino!

Hải quân Tam Đại tướng, tề tựu đông đủ!

Trên mặt biển, Garp sau khi đấm bay Kaido hóa rồng, liền dùng Nguyệt Bộ quay trở lại hòn đảo nhỏ, đưa lưng về phía La Tu, ánh mắt

âm trầm quét qua tất cả mọi người tại hiện trường, từng câu từng chữ nói: "Hôm nay, ai muốn động đến lão gia tử, thì phải hỏi nắm đấm của ta trước đã!" Câu nói này nương theo sự phẫn nộ vừa dứt, cả trường diện trong nháy mắt lặng ngắt như tờ. ...

Gió biển thổi qua, tất cả mọi người đều ngẩn ra nhìn màn kịch trên đảo, ngay cả hô hấp cũng vì thế mà đình trệ.

Cả trường diện vô cùng ngưng trọng!

Viện binh của Hải quân đã đến!

Trận hình viện binh lần này, có phải là quá xa hoa rồi không?

Lực lượng chiến đấu cao nhất của Hải quân bản bộ, Tam Đại tướng thế mà lại cùng nhau tụ tập ở đây.

Không chỉ như thế, ngay cả truyền kỳ trong Hải quân, Anh hùng Garp danh tiếng uy chấn đại hải mấy thời đại cũng giáng lâm nơi này!

Tuy tuổi tác Garp không còn nhỏ, tóc và râu bạc trắng khiến diện mạo ông hiện ra vẻ già nua.

Nhưng tất cả mọi người trên sân đều không cho rằng lão nhân gia đã có tuổi này lại bước vào tuổi xế chiều.

Garp hiện tại vẫn có thể một quyền đấm bay Kaido hóa thân thành rồng!

Thiết quyền của Garp vẫn có thể trấn áp cả thời đại này!

Cho dù là Kaido sở hữu Trái Ác Quỷ hệ Zoan mạnh nhất, cũng không thể kiêu ngạo trước mặt Garp! "Mấy tên khốn này..." Trở lại trên tàu Queen Mama Chanter, sắc mặt Tứ Hoàng Big Mom vô cùng khó coi.

Bà ta nhìn La Tu trên đảo, trước đó không ngờ Hải quân bản bộ sẽ có người đến chi viện cho La Tu.

Dù sao thân là băng hải tặc Tứ Hoàng, nhất cử nhất động trên biển đều chịu sự giám sát của Hải quân.

Bốn người bọn họ cùng tụ tập bên cạnh Giáo phụ Hải quân La Tu, bản bộ không thể nào không có phản ứng.

Chỉ là, tốc độ của Hải quân bản bộ quá nhanh.

Một hơi đến ba vị Đại tướng cộng thêm một Anh hùng Hải quân Garp.

Như vậy, ý định bắt giữ La Tu trong lòng bà ta liền không thể hoàn thành.

Dù sao Tứ Hoàng tuy mạnh, nhưng Đại tướng Hải quân cũng không phải dạng vừa!

Đặc biệt là tính thêm La Tu, lập tức có năm tồn tại cấp bậc Đại tướng.

Trong tình huống này, căn bản không có cách nào động đến La Tu.

Luận về chiến lực, bốn vị Hoàng đế cộng thêm đám hải tặc xung quanh có thể nghiền ép Hải quân.

Nhưng bọn họ đều là hải tặc, giữa các bên vốn thuộc về thế địch nhân, gặp mặt không đánh nhau đã là vạn hạnh rồi, đừng nói tới hợp tác.

Cho nên, sau khi đám người Garp chi viện, Big Mom chỉ có thể từ bỏ ý định trong lòng.

Trên tàu Moby Dick, Ace sau khi nhìn thấy đám người Garp thì ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhóm Đại tướng Akainu là địch nhân uy hiếp nhất, nhưng Tam Đại tướng đã đến thì có thể đảm bảo an toàn cho cụ cố La Tu rồi.

Chỉ là... khi ánh mắt tràn đầy trách cứ của Garp quét lên người, Ace lại không kìm được mà rụt rụt đầu.

Thiết quyền của Garp trong ký ức của Ace hoàn toàn không thua kém La Tu nửa phần.

Nhưng ánh mắt Garp chỉ dừng lại trên người Ace trong khoảnh khắc rồi thu về.

Hiện tại không phải thời cơ tốt để ông cháu nhận nhau.

Dưới sự chăm chú của Garp, các thế lực xung quanh thậm chí ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ bị vị truyền kỳ Hải quân này nhìn trúng, bỏ mạng dưới thiết quyền khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật kia. "Anh hùng Garp?!

Chương 144

Lão già, ngươi muốn chết sao?!" Bị một quyền gần như đánh cho ngây người, Kaido sau khi phản ứng lại, vẫy vẫy đầu rồng, chân đạp tường vân bay lên giữa không trung lần nữa.

Đôi mắt rồng đỏ ngầu nhìn chằm chằm Garp, nộ ý trên mặt càng thêm mãnh liệt.

Bách Thú Kaido từ khi trở thành hải tặc đến nay chưa từng chịu thiệt thòi lớn như vậy!

Không chỉ trước đó bị La Tu một quyền phá vỡ phòng ngự cơ thể, sau khi biến thành rồng lại bị Garp một quyền suýt nữa đánh rơi xuống biển.

Hai cú đấm này đối với hắn thuộc về sự khuất nhục lớn nhất trong đời!

Phải biết rằng, tuy từng bị Tứ Hoàng và Hải quân bắt giữ, nhưng chưa từng có ai phá được phòng ngự của hắn!

Sự sỉ nhục duy nhất trên người hắn là vết sẹo ngay eo.

Nhưng hôm nay, loại sỉ nhục này lại có thêm hai cái!

Sao có thể nhẫn nhịn!

Hắn chính là Bách Thú Kaido a! "Oanh!!" Đúng lúc này, một tiếng pháo nổ đột ngột vang lên.

Ngay sau đó là một tiếng nổ lớn ầm ầm. "Chuyện gì vậy?" "Ai đang khai hỏa?!" Nghe thấy thế, toàn bộ hải tặc tại hiện trường đều hoảng hốt.

Lần theo tiếng nổ nhìn lại, liền thấy cảnh tượng boong tàu một

chiếc thuyền hải tặc nổ tung bốc cháy.

Hải tặc trên thuyền nhao nhao la hét dập lửa.

Tên lính canh trên cột buồm chiếc thuyền đó lại vẻ mặt kinh khủng nhìn về phía sau, mặt đầy hãi nhiên hét lớn: "Báo cáo thuyền trưởng!

Hướng chính hậu phương của thuyền ta phát hiện ba tàu quân hạm!" "?!

Ba tàu quân hạm?

Lại có người đến chi viện sao?!" Nghe câu này, đông đảo hải tặc nhao nhao nhìn về phía sau.

Nhưng tiếp theo, tất cả mọi người liền nhìn thấy một màn khiến da đầu tê dại.

Từng chiếc từng chiếc quân hạm Hải quân không ngừng trồi lên từ mặt biển, vây quanh về hướng này! "Đó là...

Trung tướng chi nhánh Hải quân G7, Trung tướng Harris!" Một tên thuyền trưởng truy nã 300 triệu sau khi nhìn thấy người quen, đồng tử co rụt lại, nhịn không được lẩm bẩm. "Vị kia là...

Trung tướng Hải quân bản bộ, Yamakaji (Hỏa Thiêu Sơn)?!" "Trên chiếc quân hạm khổng lồ kia là...

Trung tướng người khổng lồ của bản bộ...

John Giant!" "Còn có David của chi nhánh G19!" "Trung tướng bản bộ Onigumo (Quỷ Tri Chu) cũng tới!" "..." Vô số âm thanh kinh hãi vang lên liên tiếp.

Trên mỗi một chiếc quân hạm đều có một vị Trung tướng hoặc Thiếu tướng Hải quân danh tiếng vang dội Tân Thế Giới!

Trong tầm mắt của bọn họ, số lượng quân hạm chót vót vượt qua

một trăm chiếc! "Người đàn ông kia..." Bỗng nhiên, trên tàu hải tặc của Doflamingo, một tên lính canh dường như nhìn thấy sự việc không thể tưởng tượng nổi, cả khuôn mặt hoàn toàn sững sờ, một tia sợ hãi tột độ hiện lên trong mắt hắn.

Hô hấp dần dần nặng nề, không tự chủ được nuốt nước miếng, sau đó mới lớn tiếng hét: "...

Đến rồi..." "Ai đến?" Doflamingo và Trebol cùng những người khác đều nhíu mày, nhìn tên lính canh mãi không chịu báo tin tức kia.

Ngay cả King và Queen cũng đều không nhịn được quay người nhìn về phía sau.

Rốt cuộc là ai có thể khiến lính canh của Doflamingo thất thái như thế?

Nhưng ngay sau đó, khi bọn họ nhìn thấy ở mũi tàu của một trong những chiếc quân hạm, người đàn ông mặc bộ đồ trắng, hai tay đút túi quần, trên đầu đội một con hải âu, để chòm râu tết dài, thì đồng tử toàn bộ đều co rút lại, trong mắt lộ ra vẻ kiêng kỵ nồng đậm. "..." Cùng với tiếng lẩm bẩm tự nói của hai tai họa (King và Queen), tên lính canh kia rốt cuộc cũng hét lên cái tên của người đó. "Nguyên soái Hải quân bản bộ...

Phật Sengoku (Chiến Quốc)!

Cũng tới rồi!" Lời này vừa nói ra, tất cả hải tặc trên sân, bao gồm các vị thuyền trưởng và cán bộ trong các băng Tứ Hoàng, toàn bộ hít một hơi khí lạnh.

Trên mặt tất cả mọi người hiện lên vẻ chấn hám nồng đậm.

Nguyên soái Hải quân bản bộ cũng đến rồi?!

Chẳng lẽ lần này vì chi viện cho La Tu, Sengoku không tiếc đem cả Hải quân ra sao?!

Nhìn Nguyên soái Sengoku dẫn đầu cả trăm chiến hạm Hải quân chạy tới vùng biển này, tất cả hải tặc chỉ cảm thấy da đầu tê dại, đầu óc như muốn nổ tung.

Sau khi số lượng quân hạm vượt qua một trăm, vẫn không ngừng có quân hạm từ các vùng biển khác xuất hiện, gia nhập vào hạm đội khổng lồ này.

Trên mỗi một chiếc quân hạm đều có một vị tướng lĩnh tinh anh.

Trong đó thực lực kém nhất là Thiếu tướng bản bộ cũng có thực lực ngang ngửa với hải tặc truy nã 200 triệu ở Tân Thế Giới.

Hơn nữa, trên mỗi tàu đều trang bị trọn vẹn một nghìn lính hải quân được huấn luyện nghiêm chỉnh!

Hơn một trăm chiếc quân hạm, đại biểu cho hơn một trăm sĩ quan cấp tướng và số lượng lính hải quân vượt quá mười vạn!

Trận thế huy hoàng như vậy, chỉ để chi viện cho La Tu!

Theo đà quân hạm không ngừng xuất hiện, hải tặc bắt đầu chết lặng.

Nơi này tuy có các băng Tứ Hoàng và hơn một trăm tàu hải tặc, nhưng về binh lực so với Hải quân thì còn kém xa.

Một trăm tàu hải tặc, có được năm sáu vạn hải tặc đã là kịch trần.

Nhưng nhìn số lượng hạm đội và binh lính Hải quân kia, e rằng vượt quá hai mươi vạn!

Hai mươi vạn!

Một con số khủng khiếp biết bao nhiêu?!

Thường trú tại bản bộ Marineford e rằng cũng chỉ có mười vạn lính.

Xem ra, Sengoku không chỉ mang theo toàn bộ binh lực bản bộ, mà còn điều động quá nửa binh lực ở Tân Thế Giới!

Nhìn sắc mặt kiên nghị của đám binh sĩ này, một chút cũng không úy kỵ trận chiến tranh này!

Qua đó có thể thấy được, Giáo phụ Hải quân La Tu trong lòng Sengoku, trong lòng đông đảo binh sĩ Hải quân chiếm phân lượng nặng đến thế nào.

Khi khoảng cách của những chiếc quân hạm này càng ngày càng gần, nỗi sợ hãi trong lòng hải tặc cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Đợi đến khi quân hạm bao vây toàn bộ vùng biển này, họng pháo đen ngòm trên tàu đều nhắm chuẩn vào đám thuyền hải tặc, Sengoku mới hạ lệnh cho các quân hạm dừng lại.

Chương 145

Lúc này, Sengoku cầm lấy Den Den Mushi khuếch âm, ánh mắt sâm lãnh, cao giọng nói: "Toàn thể pháo hỏa chuẩn bị!

Nếu phát hiện hải tặc trước mắt có bất kỳ dị động nào, lập tức khai hỏa!" Nghe câu này, trong lòng tất cả hải tặc đồng loạt run lên, đều không dám có bất kỳ động tác nào.

Ý tứ của Sengoku quá rõ ràng.

Ai cũng không được phép động vào La Tu!

Tứ Hoàng cũng không được!

Vì La Tu, thậm chí có thể khai chiến với toàn bộ hải tặc Tân Thế Giới!

Ngay phía trước hòn đảo, Kaido đang hóa rồng sau khi nhìn thấy Sengoku dẫn theo gần hai trăm quân hạm bao vây nơi này, sắc mặt cũng không nhịn được mà biến đổi.

Thậm chí giờ khắc này thân rồng khổng lồ kia còn lùi về sau một chút, nhưng lệ khí trong đôi mắt rồng lại không hề giảm bớt.

Tuy các hải tặc khác sợ trận trượng này của Hải quân, nhưng Bách Thú Kaido thì không sợ!

Cùng lúc đó, trong vòng vây, trên con tàu của Sengoku.

Một thân ảnh có thể cách cường tráng chậm rãi đi ra, cuối cùng đứng bên cạnh Sengoku.

Người này nheo mắt nhìn đám hải tặc trước mắt, vặn vặn cổ, buông lỏng gân cốt toàn thân, sau đó nói với Sengoku: "Sengoku, đã bao vây vùng biển này rồi hả?" Sengoku mắt nhìn thẳng gật đầu: "Yên

tâm đi, Kong (Không) tiên sinh, bên ngoài có tôi, bên phía thầy thì phiền ngài rồi." Nhìn thấy thân ảnh người này, tất cả hải tặc trong vòng vây, bao gồm hai tai họa, ba Tướng tinh (Sweet Commanders), thậm chí Râu Trắng và mười mấy đội trưởng bên cạnh, sắc mặt đồng loạt biến đổi.

Càng có hải tặc kinh hô thành tiếng. "Tổng soái toàn quân Chính phủ Thế giới?!" "Cyborg Kong (Cương Cốt Không)?!

Ông ta cũng đến rồi?!" Đám hải tặc căn bản không hiểu nổi, Hải quân toàn thể xuất kích thì cũng thôi, ngay cả Tổng soái toàn quân của Chính phủ Thế giới là Kong cũng tham gia vào là cái kiểu gì?!

Mẹ kiếp, ai mà đỡ được chứ?!

Mặt mũi của La Tu cũng quá lớn rồi đấy?!

Kong nghe Sengoku nói, liếc nhìn đám hải tặc đang bị quân hạm bao vây, bình tĩnh gật đầu.

Sau đó, chỉ thấy Kong hơi khuỵu hai gối, cơ bắp đùi căng cứng bỗng nhiên phát lực.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, dưới tầm mắt mọi người, Kong như một quả tên lửa bay vút lên không trung, cuối cùng hóa thành một chấm đen nhỏ.

Lực phản chấn khổng lồ thậm chí khiến chiếc quân hạm to lớn bị nhổng đuôi lên.

Sau đó, dưới sự chú ý đến mức há hốc mồm của mọi người, chấm đen nhỏ do thân hình Kong hóa thành dần dần to lên.

Nhưng phương hướng rơi xuống lại không phải quân hạm, mà là hòn đảo nơi La Tu đang đứng.

Vèo!

Nương theo tiếng xé gió, thân hình Kong càng ngày càng lớn.

Cuối cùng...

Oanh!!!

Một tiếng nổ lớn, thân thể Kong nặng nề nện xuống bờ biển phía trước La Tu.

Lực đạo cú va chạm thậm chí làm cả hòn đảo rung lắc.

Bụi đất mù mịt bị hất tung lên.

Đợi gió biển thổi tan bụi đất, thân ảnh Kong lần nữa lộ ra trong tầm mắt mọi người.

Chỉ là, lúc này trên người Kong bộc phát ra một cỗ khí thế kinh người, ánh mắt sâm lãnh nhìn chằm chằm đôi mắt rồng đỏ ngầu của Kaido, từng chữ từng chữ nói: "Bách Thú Kaido, nếu như bây giờ ngươi muốn phát động chiến tranh, ta - Kong, và toàn thể Hải quân sẽ phụng bồi đến cùng!" Thanh âm rơi xuống, Kong bước ra một bước, khí thế trên người lại bùng phát.

Y phục toàn thân không gió mà bay, biển cả phía trước cũng bị hất lên từng tầng gợn sóng. "Cyborg Kong..." Nhìn thấy Kong như vậy, cho dù là Kaido cũng không nhịn được nheo mắt lại.

Sau khi đối mắt với Kong một lúc, ánh mắt Kaido liếc nhìn thật sâu về phía La Tu đang đứng cách Kong không xa, cuối cùng từ bỏ việc đối đầu với Kong và Garp.

Kaido tuy lỗ mãng, nhưng lại không giống Jack hoàn toàn không có não.

Tương phản, việc không nắm chắc hắn cũng không muốn làm.

Tuy giấc mộng của hắn là chế tạo một cuộc chiến tranh khổng lồ có thể cuốn cả thế giới vào, nhưng thế lực dưới tay hiện tại chưa đủ

để hắn làm như vậy.

Bây giờ va chạm với Kong và cả Hải quân bản bộ là hơi sớm.

Phun ra một ngụm long tức đại biểu cho sự phẫn nộ, thân hình Kaido uốn lượn, rất nhanh liền quay trở lại thuyền hải tặc, thân hình cũng nhanh chóng biến về nhân dạng.

Mãi một lúc sau, Kaido mới lau vết máu nơi khóe miệng, vẻ mặt âm trầm nhìn chằm chằm hòn đảo.

Sau khi Kaido rời đi, Kong mới thu hồi khí thế.

Chỉ là thần thái không giận tự uy kia vẫn khiến đám hải tặc xung quanh kinh hồn bạt vía.

Quét mắt nhìn từng hải tặc trên sân, Kong khoanh tay trước ngực, sắc mặt túc nhiên, lãng thanh nói: "Hiện tại, còn có ai muốn động thủ không?

Ta - Kong, tất nhiên phụng bồi đến cùng!" Theo lời Kong dứt, cả hiện trường một mảnh yên tĩnh.

Ngoại trừ các băng Tứ Hoàng, Thất Vũ Hải và một số ít thuyền trưởng có tiền truy nã khá cao, tất cả mọi người ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Nhưng ngay cả người của Tứ Hoàng và Thất Vũ Hải cũng đều giữ im lặng.

Không một ai dám trả lời câu hỏi của Kong.

Thái độ của ông ta thực sự quá cường ngạnh.

Bộ dạng đó giống như gà mái mẹ bảo vệ gà con vậy. "Lão già này, vẫn bá đạo như xưa a..." Râu Trắng nhìn Kong trên bờ biển, mắt hơi híp lại.

Trong ấn tượng của ông, Kong thời còn làm Nguyên soái Hải quân

cũng bá đạo như vậy.

Nguyên soái đương nhiệm là Sengoku trong việc xử lý sự tình so với Kong thì nhu hòa hơn nhiều.

Có điều hành động lần này của Sengoku cũng phi thường cứng rắn.

Có chút đánh giá thấp địa vị của La Tu trong lòng bọn họ rồi.

Trên thuyền Bách Thú, sắc mặt Doflamingo vô cùng âm trầm.

Hiện tại ngay cả Tổng soái Kong cũng đến, cộng thêm Anh hùng Garp, Tam Đại tướng, lại còn có Nguyên soái Sengoku đang chỉ huy quân hạm trong vòng vây, bây giờ đừng nói bắt giữ La Tu, chỉ cần có một tia địch ý với La Tu thôi cũng có khả năng rước lấy sự vây công của mấy vị cường giả đỉnh phong.

Cho dù thân là Thất Vũ Hải, đồng thời là Thiên Long Nhân, đối mặt với tình huống này cũng tuyệt đối không thể khinh cử vọng động. "Đáng chết." Sau cặp kính râm vỡ nát, đôi mắt Doflamingo như rắn độc nhìn chằm chằm La Tu.

Nhưng con rắn độc này hiện tại căn bản không dám thè lưỡi.

Tuy là quốc vương Dressrosa, lại là Thất Vũ Hải, còn là JOKER - hoàng đế thế giới ngầm Tân Thế Giới, nhưng trước mặt bao nhiêu cao thủ Hải quân và Kong, hắn chỉ là một thằng nhóc.

Chương 146

Qua sự việc lần này, trong lòng Doflamingo đã hiểu, La Tu trước đây hoàn toàn là giả heo ăn thịt hổ.

Lần này đá trúng tấm sắt rồi.

Đừng nói đám Caesar, Diamante và Lao G, hiện tại cũng không thể đòi người về được.

Có điều, Diamante và Lao G mấy người kia vào Impel Down thì Doflamingo cũng có cách lôi ra.

Bởi vì hắn là Thiên Dạ Xoa Doflamingo, bởi vì hắn là Thiên Long Nhân!

Nhưng hiện tại không phải lúc xuất đầu lộ diện, chỉ có thể làm con rùa rút đầu.

Cảm giác này, thật mẹ nó khó chịu!

Doflamingo uất ức cùng cực hung hăng nhổ một bãi nước bọt trong lòng, rụt người nấp ra sau lưng Kaido.

Trebol và Pica cũng đều không dám thở mạnh.

Hiện tại là thời khắc phi thường, cũng chẳng cần mặt mũi gì nữa, tất cả rụt lại sau lưng Kaido cùng với Doflamingo.

Trên đảo, La Tu có chút ngoài ý muốn đi đến bên cạnh Kong, nói: "Ông bạn già, ngay cả ông cũng tới sao?

Chẳng lẽ trong mắt ông tôi yếu thế à?" Nghe câu này của La Tu, Kong hung hăng trừng La Tu một cái, nói: "Tên nhóc này còn không biết ngại, tưởng ta muốn tới à?

Ở trên biển gây ra trận trượng lớn như vậy, sao hả, muốn lên trời

hay gì?" La Tu cười ha hả, lấy tẩu thuốc ra châm lửa, nhả nhẹ một làn khói, cười nói: "Ta thật sự có ý định lên trời đấy." Thế giới One Piece một trăm năm nay, nơi gọi là Đảo Trên Trời ở độ cao mười ngàn mét kia, ông chưa có cơ hội lên xem thử.

Có điều lời còn chưa dứt, La Tu vươn tay vỗ vỗ vai Kong, nhếch miệng: "Nhưng mà ông bạn già, lần này cảm ơn nhé." Nghe câu cảm ơn của La Tu, Kong khẽ hừ một tiếng: "Thằng nhóc thúi, đừng có nói mấy lời chua loét với ta, nếu ta rơi vào vòng vây của mấy tên kia, cậu có thể không cứu ta sao?" La Tu trừng mắt: "Vậy ta khẳng định là người đầu tiên chạy tới!" Nghe câu này, Kong và La Tu nhìn nhau, sau đó cả hai cười ha hả.

Là huynh đệ sinh tử cùng nhau phấn chiến mấy chục năm, là hai lão già duy nhất còn sót lại của thời đại đó trong Hải quân, quan hệ giữa Kong và La Tu rốt cuộc thân mật đến mức nào, người ngoài căn bản không thể lý giải. "A~ Quan hệ giữa La Tu tiên sinh và Kong tiên sinh thật khiến người bên ngoài ghen tị nha." Đúng lúc này, Kizaru hóa thành một tia sáng vàng lóe lên trên đảo, giọng có chút chua chua nói. "Arara, đương nhiên rồi, dù sao cũng là huynh đệ sinh tử mấy chục năm mà." Aokiji vẻ mặt lười biếng đáp. "Hiện tại đừng nói chuyện phiếm nữa, đám người trước mắt nên giải quyết thế nào đây." Akainu cũng đi tới, ánh mắt lạnh lùng nhìn đám hải tặc phía trước, giọng khàn khàn nói.

Kong và La Tu nghe Akainu nói, sắc mặt cũng khôi phục bình tĩnh.

Cục diện vi diệu trước mắt xử lý như thế nào đúng là một vấn đề nan giải.

Dù sao trong vòng vây cũng có sự tồn tại của bốn vị Hoàng đế biển khơi.

Hải quân dù mạnh cũng không thể một hơi nuốt trọn cả bốn Tứ

Hoàng.

Nếu không thì cũng sẽ không để mấy tên này xưng hùng xưng bá trên biển bao nhiêu năm nay.

Tuy đám người Kong và Sengoku đều không ngại vì La Tu mà khai chiến với lũ này.

Nhưng nếu thật sự đánh, hai mươi vạn người bọn họ mang đến e rằng sẽ có thương vong lớn, cuối cùng dù có thống kích được Tứ Hoàng và hải tặc Tân Thế Giới, cả Hải quân cũng sẽ vì thế mà nguyên khí đại thương.

Cho nên trong thâm tâm Kong và Sengoku đều không nguyện ý để cuộc chiến tranh này nổ ra.

Nhưng không nguyện ý không có nghĩa là sợ. "Này, Kong tiên sinh." Đúng lúc này, Tóc Đỏ Shanks tung người nhảy lên bờ biển, chỉ vào Mắt Diều Hâu Mihawk đang trọng thương nằm bên gốc cây, nói: "Tôi đến đây chỉ là muốn xem trận quyết đấu giữa La Tu tiên sinh và Mihawk, hiện tại cũng đã phân thắng bại, tôi có thể đưa tên này đi được không?" Nghe vậy, La Tu phất phất tay vô cùng thoải mái.

Đối với dạng hải tặc không làm việc ác như Mihawk và Shanks, ông cũng không có hứng thú.

Thấy thế, Shanks nói một tiếng cảm ơn với La Tu, sau đó liền thô bạo vác Mihawk lên, quay trở về tàu Red Force.

Nhưng động tác của Shanks lại khiến khuôn mặt lạnh lùng của Mihawk vặn vẹo liên tục, cơn đau thấu tim khiến hắn không ngừng hít khí lạnh. "Tên khốn này, không thể nhẹ tay một chút sao?!" Sau khi được Shanks đặt xuống, Mihawk hiếm thấy phát cáu. "Hahaha, thật ngại quá, tôi suýt quên cậu là thương binh." Shanks cười lớn, chọc chọc vào vết thương của Mihawk: "Sao rồi?

Có cần tôi gọi bác sĩ trên tàu qua cho cậu không?" "Hít!" Bị Shanks chọc một cái như thế, Mihawk trực tiếp trừng mắt hít một hơi khí lạnh thật sâu, cả khuôn mặt gần như trướng thành màu gan heo, giận dữ nói: "Tóc Đỏ Shanks, đợi ta khỏi thương, nhất định ta sẽ làm thịt ngươi!" "Hahaha!

Ngại quá, ngại quá..." Shanks gãi đầu áy náy, sau đó nói: "Có điều cậu muốn làm thịt tôi thì cũng phải đợi khỏi hẳn đã nhé." Nói đến đây, Shanks cho thủ hạ gọi bác sĩ tới, sau đó đứng đối diện vẫy tay với đám người La Tu: "Vậy thì La Tu tiên sinh, tôi đi trước đây." Nói xong, tàu Red Force liền giương buồm, hướng về phương xa chạy đi.

Dưới sự chỉ thị của Sengoku, vòng vây quân hạm cũng nhường ra một con đường cho Shanks.

Đợi sau khi Shanks rời đi, trong vòng vây chỉ còn lại ba vị Hoàng đế.

Cùng với sự rời đi của băng Tóc Đỏ, hải tặc và Hải quân xung quanh đều biết trận đại chiến kinh thiên này hẳn là đánh không nổi.

Nói thật, tuy binh sĩ Hải quân trong lòng ý chí chiến đấu sục sôi, nhưng thật sự muốn cùng lúc khai chiến với bốn vị Hoàng đế thì trong lòng cũng hơi chột dạ.

Cho dù đã tập kết toàn bộ chiến lực Hải quân.

Nhưng nơi này là Tân Thế Giới, trong đây có một nửa địa bàn là của bốn vị Hoàng đế.

Nếu thật sự đánh nhau, đại bộ đội dưới trướng Tứ Hoàng đuổi tới, thật không chắc có phải là đối thủ của liên minh Tứ Hoàng hay không.

Phải biết rằng, chỉ riêng dưới trướng băng Râu Trắng đã có 43 băng hải tặc trực thuộc, có tới mấy vạn nhân mã.

Sau khi Shanks rời đi, không chỉ Hải quân, mà hải tặc xung quanh cùng tàu bè của tòa soạn báo và các thế lực khác cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Hải quân và hải tặc đánh nhau, bọn họ cũng sẽ bị vạ lây.

Loại chiến tranh khủng bố nhất trên đại hải này, bọn họ căn bản không thể thừa nhận được. "Chúng ta cũng đi thôi." Bên kia, Râu Trắng nhìn thật sâu vào La Tu một cái, sau đó mở miệng nói.

Lần này đến đây, mục đích chủ yếu là để đưa Ace từ tay La Tu về, mục đích thứ hai là kiến thức trận quyết đấu giữa La Tu và Mihawk.

Hiện tại mục đích chủ yếu đã đạt được, mục đích thứ hai cũng xong, càng ngoài ý muốn thấy được thực lực cường hãn đủ để ông phải kiêng kỵ của La Tu.

Bây giờ là lúc rời khỏi nơi này rồi.

La Tu và Kaido, Big Mom có ân oán, ông cũng không muốn dây vào.

Ace sau khi Garp lão gia tử đến, tảng đá lớn trong lòng cũng đã buông xuống.

Thế là tàu Moby Dick cũng bắt đầu chậm rãi khởi động.

Đối với động tác của Râu Trắng, Sengoku cũng đồng dạng không có ngăn cản.

Sau khi Râu Trắng đi, ánh mắt Big Mom cũng thu lại từ trên người La Tu, dùng giọng nói bén nhọn ra lệnh: "Chúng ta đi!" Đã không thể bắt được La Tu, vậy thì ở lại đây cũng vô dụng.

Nhìn thấy Big Mom rời đi, thuyền trưởng băng Hải tặc Mỹ nam Cavendish híp mắt lại, sau đó nói nhỏ với thủ hạ: "Hạ cờ hải tặc của

chúng ta xuống, sau đó đi theo sau lưng Big Mom." "Đại ca, chúng ta..." Thủ hạ của Cavendish nghe lệnh này thì vẻ mặt mờ mịt.

Nhưng nhìn sắc mặt ngưng trọng của Cavendish, tên thủ hạ lập tức làm theo.

Tuy không biết nguyên nhân, nhưng nhìn dáng vẻ của đại ca, chuyện này dường như không đơn giản.

Cứ như vậy, thuyền của Bạch Mã Cavendish cẩn thận đi theo sau tàu Queen Mama Chanter rời khỏi vòng vây quân hạm.

Hiện tại, trong cả vòng vây, bốn băng hải tặc chỉ còn lại chiến hạm của Bách Thú Kaido.

Về phần những thuyền hải tặc khác, ngoại trừ Gecko Moria sắc mặt hơi trấn định một chút, những thuyền trưởng còn lại đều mang bộ dáng nơm nớp lo sợ.

Chương 147

Bọn họ không phải Tứ Hoàng khiến Hải quân kiêng kỵ, cũng không phải Vương Hạ Thất Vũ Hải được Chính phủ Thế giới chiêu an.

Sợ có một chút động tác sẽ bị hỏa lực hạm đội Hải quân vây công, chết trở thành cái bia ngắm.

Về phần ý nghĩ phản kích, thậm chí nghĩ cũng không dám nghĩ.

Phải biết rằng nơi này có thể nói là tập trung toàn bộ chiến lực của Hải quân.

Trong đám bọn họ ngoại trừ Tứ Hoàng và Thất Vũ Hải, thuyền trưởng có tiền truy nã cao nhất cũng chưa tới 2 tỷ 9.

Tên kia thậm chí còn không phải đối thủ của một Trung tướng tinh anh bản bộ.

Phản kích, đó không phải là chê mình chết chưa đủ nhanh sao?

Lúc này, trên tàu Bách Thú, Kaido nhìn Shanks, Râu Trắng và Big Mom lần lượt rời đi, trong lòng cực kỳ miệt thị hành vi của ba người.

Theo Kaido thấy, ba tên này nhanh chóng rời đi như vậy, chẳng qua là sợ Hải quân mà thôi.

Trong lòng hung hăng khinh bỉ ba người một trận, Kaido trầm mặt, vung tay lớn nói: "Chúng ta đi!" Nhưng mà, buồm của tàu hải tặc Kaido vừa mới giương lên, La Tu trên đảo lại bước ra một bước, lãng thanh nói: "Khoan đã!" "Hửm?" Kaido nghe thấy tiếng, mắt híp lại, nộ ý trên mặt lại nổi lên, quay đầu nhìn La Tu, sâm nhiên nói: "Tên kia, ngươi tưởng băng Bách Thú ta dễ bắt nạt sao?!" Lời Kaido vừa dứt, King và Queen cùng các cán bộ băng Bách Thú đều tiến vào trạng thái

giới bị.

La Tu rít một hơi thuốc, chỉ vào Doflamingo sau lưng Kaido, nói: "Ngươi có thể đi, nhưng hắn phải ở lại." Mấy ngày nay hành vi của Doflamingo thực sự quá kiêu ngạo, không chỉ trào phúng làm màu trong Hải quân bản bộ, phái người cướp ngục, thậm chí vừa rồi còn muốn liên hợp nhiều hải tặc như vậy để xử lý ông.

La Tu hôm nay nếu không dạy dỗ tên này một trận tử tế, hắn thật sự tưởng mình là Thiên Long Nhân, có danh hiệu Thất Vũ Hải là không ai trị được hắn chắc!

Nghe La Tu nói, sắc mặt Doflamingo trong nháy mắt khó coi.

Chẳng lẽ tên này sẽ bất chấp thân phận Thất Vũ Hải và Thiên Long Nhân của hắn, cưỡng ép ra tay với hắn sao?!

Doflamingo lúc nghĩ như vậy hoàn toàn quên mất cảnh tượng trước đó hắn kích động tất cả hải tặc chĩa mũi nhọn vào La Tu.

Trong mắt hắn, La Tu là đại nghịch bất đạo!

Coi quy củ Chính phủ Thế giới như không!

Đang miệt thị Chính phủ Thế giới!

Chỉ là hắn đã quên, thân là Thất Vũ Hải, chức trách là cùng với Hải quân ức chế sự phát triển của Tứ Hoàng.

Hiện tại hắn lại quang minh chính đại đồng lõa với Bách Thú Kaido.

Đó đâu phải tác phong của Thất Vũ Hải?

Tiêu chuẩn kép đích thực!

Có điều, trong mắt La Tu, quy củ của Chính phủ Thế giới đúng là chẳng tính là cái gì.

Nếu ông để Chính phủ Thế giới vào mắt, năm đó ở quần đảo Sabaody sao lại ra tay dạy dỗ tên Thiên Long Nhân kia?!

Kaido nghe vậy, thân thể bước tới trước một bước, chắn hoàn toàn Doflamingo ở phía sau, sâm nhiên nói: "Giữ Doflamingo lại?

Nếu ta nói không thì sao?!" "Không?" La Tu nghe thế thì cười cười, sau đó giắt tẩu thuốc vào thắt lưng, bình tĩnh nói: "Ngươi cản không nổi ta!" Thanh âm rơi xuống, vệt phấn mắt kỳ dị lại xuất hiện nơi khóe mắt La Tu, thân hình đột nhiên biến mất tại chỗ!

Chỉ trong nháy mắt, La Tu đã xuất hiện trên thuyền hải tặc Bách Thú, giọng nói bình thản hoảng như tiếng sấm nổ vang bên tai Doflamingo. "Dựa vào ngươi, cản không nổi ta!" ... "Giữ Doflamingo lại?!" Sau khi La Tu chỉ vào Doflamingo thốt ra câu đó, khóe miệng tất cả mọi người tại hiện trường đều co giật.

Chẳng lẽ La Tu muốn làm gì Doflamingo sao?

Hiện tại Doflamingo đang được Bách Thú Kaido bảo kê đấy.

Tuy bên cạnh ông có Garp, có Kong, có Tam Đại tướng... những cao thủ cấp bậc Đại tướng, nhưng Bách Thú Kaido cũng không phải tồn tại dễ chọc.

Nhưng khi thân ảnh La Tu biến mất trên đảo, xuất hiện bên cạnh Doflamingo, tất cả mọi người đều ngẩn người.

Tốc độ này?!

Không chỉ các thế lực, ngay cả Doflamingo và hai cán bộ tối cao gia tộc Donquixote là Pica và Trebol, thậm chí Bách Thú Kaido và hai tai họa đều không kịp phản ứng. "Dựa vào ngươi, cản không nổi ta!" Khi câu nói này vang lên, một cú đá của La Tu nhanh chóng phóng đại trong thần sắc kinh khủng của Doflamingo.

Cú đá này không có bất kỳ do dự nào, nặng nề sút vào mặt

Doflamingo.

Phanh!!

Dưới lực đạo khổng lồ, Doflamingo hoàn toàn không kịp phản ứng, ngũ quan trực tiếp vặn vẹo vào một chỗ, chiếc kính râm tiêu chí vỡ nát, ngay cả gọng kính cũng bay ra ngoài.

Nếu không phải vào thời khắc cuối cùng, Doflamingo điều khiển một ít Haki Vũ Trang quấn quanh đầu, e rằng một cước này có thể trực tiếp làm đầu Doflamingo nổ tung!

Chiêu này của La Tu không hề có bất kỳ nương tay nào!

Vèo!

Dưới một cước này, Doflamingo như con diều đứt dây, vô lực bay ngược ra ngoài. "Doffy!" Mãi đến khi Doflamingo bay ra ngoài, Trebol và Pica bên cạnh mới phản ứng kịp.

Bọn họ muốn vươn tay tóm lấy thân thể Doflamingo, nhưng tốc độ bay ngược của hắn thực sự quá nhanh, dưới sự ngăn cản của hai người cũng chỉ có thể mỗi người túm được một chiếc giày cao gót màu hồng phấn mà Doflamingo đi trên chân.

Nhìn cảnh này, tim các thế lực hải tặc xung quanh đồng loạt thót lên. "Toang rồi, giày cũng văng ra rồi, Doflamingo còn cứu được không..." Trên ba chiếc thuyền của gia tộc Donquixote, tất cả cán bộ và thành viên nhìn cảnh Doflamingo bay ngược ra ngoài đều đại kinh thất sắc. "Thiếu chủ!" Cán bộ gia tộc Donquixote, Buffalo - người sở hữu năng lực Trái Ác Quỷ hệ Paramecia Xoay Xoay trực tiếp sử dụng năng lực đuổi theo.

Đại đa số thành viên gia tộc Donquixote đều là người có năng lực Trái Ác Quỷ, thằng nhóc người lai cá Dellinger lại bị La Tu bắt giam rồi, nếu để Doflamingo rơi xuống biển, vậy thì hạ tràng chỉ có một

con đường chết! "Tên khốn này!" Nhìn La Tu một cước đá bay Doflamingo, cả người Kaido giận không kìm được.

Tên này ngay trước mặt hắn đá bay Doflamingo!

Rõ ràng là đang trần trụi đánh vào mặt Kaido hắn!

Mà không phải lần đầu tiên!

Thủ hạ Jack bị một quyền đánh trọng thương, vừa rồi lại bị một quyền đánh bay, đến chính mình sau khi biến thành rồng cũng bị Garp một quyền đấm cho thất điên bát đảo, bây giờ lại làm thế này.

Hết lần này tới lần khác vả mặt hắn.

Thật sự coi Bách Thú Kaido hắn dễ bắt nạt sao?!

Trước khi La Tu kịp đuổi theo, Kaido gầm nhẹ một tiếng, nắm đấm siết chặt, nắm đấm to như ngọn núi nhỏ liền hướng về phía đầu La Tu mà lao tới.

Khí thế một quyền này mang theo thậm chí còn mạnh hơn cả chiêu Lôi Minh Bát Quái (Raimei Hakke) sử dụng trước đó!

Thấy cảnh này, các thế lực xung quanh đồng loạt trừng lớn mắt.

Tuy một quyền của Kaido khí thế kinh người, nắm đấm thậm chí còn to hơn cả người La Tu.

Chương 148

Nhưng đối với thế lực của La Tu, trên sân không có một ai nghi ngờ.

Trước đó Kaido đã phải chịu thiệt thòi không nhỏ từ La Tu rồi.

Garp và Kong cũng đều khoanh tay, lạnh lùng nhìn cảnh này.

Bọn họ phi thường tin tưởng vào thực lực của La Tu.

Hai Tứ Hoàng cộng lại có lẽ mới uy hiếp được La Tu, nhưng chỉ một mình Kaido thì hoàn toàn không đủ gây sợ hãi.

Đối mặt với một quyền của Kaido, biểu tình La Tu không đổi, đồng dạng tung một quyền nghênh đón.

Phanh!

Nắm đấm như ngọn núi nhỏ và nắm đấm chỉ to bằng cái bát của La Tu va vào nhau.

Sau đó...

Thiên địa tịch tĩnh.

Nhưng sau sự tĩnh lặng ngắn ngủi, một luồng khí lãng cực kỳ khủng bố bỗng nhiên nổ tung!

Dưới luồng khí lãng này, thậm chí ngay cả cán bộ tối cao như Pica cũng có chút không kiên trì nổi.

Chất nhầy trên người Trebol đều có dấu vết bị thổi bay!

Một đạo khí lãng như cuồng phong gào thét, tất cả thuyền bè xung quanh đều vì thế mà rung lắc kịch liệt!

Duy chỉ có cường giả cấp bậc như King và Queen mới có thể

đứng vững dưới khí lãng này.

Nhưng lúc này, hai mắt bọn họ cũng không khỏi đồng loạt trừng lớn. "Đó là..." Dưới sự chú ý của mọi người, một loại năng lượng có hình dạng như tia sét màu lam nhạt, đang lấy Kaido và La Tu làm trung tâm, nương theo khí lãng kia mãnh liệt nổ tung ra xung quanh.

Khi tiếp xúc với khí lãng màu lam nhạt, thậm chí ngay cả thân thuyền kiên cố cũng bị nổ ra từng đạo vết nứt!

Đi cùng với khí lãng và năng lượng hình tia sét trút xuống bốn phương tám hướng, hải tặc, phóng viên báo xã và người của các thế lực xung quanh sau khi tiếp xúc với đạo khí lãng này, toàn bộ hai mắt trợn trắng, thế mà đồng loạt mất đi ý thức, hôn mê ngã xuống đất!

Có một số thuyền trưởng truy nã 300 triệu và người có thực lực khá mạnh không bị ngất đi, nhưng trong đôi mắt lại hiện lên vẻ kinh khủng, thân thể cũng vô lực run rẩy, thậm chí đứng cũng không vững! "Không thể sai được...

Là va chạm giữa Haki Bá Vương!" Trebol trên mặt lộ ra kinh hãi, thất thanh hét lên.

Trên người Giáo phụ Hải quân La Tu có Haki Bá Vương?!

Cường độ Haki Bá Vương lại có thể ngang sức ngang tài với Haki Bá Vương của Kaido! "Chà, không giấu được nữa rồi..." Nhìn khung cảnh trước mặt, Garp khẽ thở dài, lẩm bẩm.

Mắt Kong hơi nheo lại, ông biết rất rõ, nếu chuyện La Tu sở hữu Haki Bá Vương truyền đến tai Ngũ Lão Tinh, bọn họ khẳng định sẽ bắt đầu kiêng kỵ La Tu.

Dù sao người sở hữu Haki Bá Vương rất ít khi nguyện ý khuất phục dưới sự kiểm soát của người khác.

Đặc biệt La Tu trước đó còn dạy dỗ một Thiên Long Nhân.

Hai điểm này cộng lại, không thể không khiến Ngũ Lão Tinh kiêng kỵ.

Có điều, bất luận Ngũ Lão Tinh nhìn nhận La Tu như thế nào, ông vẫn sẽ vô điều kiện đứng sau lưng La Tu!

Cùng lúc đó, bên ngoài vòng vây.

Trên tàu Red Force, Tóc Đỏ Shanks cảm nhận được luồng khí tức này, bỗng nhiên xoay người nhìn về phía nơi bị gần hai trăm quân hạm bao vây kia, khẽ thì thầm: "Là Haki Bá Vương sao..." Mihawk đang được bác sĩ băng bó thì cười lớn: "Hahaha, quả nhiên không hổ là tiền bối La Tu, đẳng cấp Haki Bá Vương này..." Trên tàu Moby Dick, Râu Trắng sắc mặt dần dần ngưng trọng: "Quả nhiên không đơn giản như vậy a..." Ace trừng lớn hai mắt, mặt đầy vẻ không thể tin nổi: "...

Cụ cố?" Trên tàu Queen Mama Chanter, khóe miệng Big Mom liệt ra, sâm lãnh cười nói: "Quả nhiên không hổ là người đàn ông bà đây coi trọng a..." "Haki Bá Vương..." Kaido cảm nhận lực đạo truyền đến từ trên nắm tay, sắc mặt vô cùng khó coi.

Người ngoài cảm giác không ra, nhưng là người trong cuộc, hắn lại có thể cảm giác được, trong cú đối quyền này hắn đã rơi vào hạ phong!

Hiện tại hắn gần như đã dùng toàn lực, Haki Vũ Trang cũng thôi động đến cực hạn, nhưng căn bản không thể lay chuyển nắm đấm kia của La Tu dù chỉ một phân một hào.

Nhìn bộ dạng bình thản của La Tu, hiển nhiên là còn dư sức.

Có điều, thứ khiến sắc mặt Kaido khó coi chính là Haki Bá Vương bộc phát trên người La Tu khiến hắn cũng cảm thấy áp lực không nhỏ.

Tuy Haki Bá Vương đại biểu cho tư chất Vương giả, trong một triệu người mới có khả năng có một người sở hữu tư chất này.

Nhưng ở Tân Thế Giới - vùng biển mạnh nhất này, người sở hữu Haki Bá Vương có thể nói là nhiều như cá diếc sang sông.

Kaido từng gặp không dưới ba mươi kẻ có Haki Bá Vương.

Nếu chỉ là một thằng nhóc bình thường triển hiện ra Haki Bá Vương trước mặt hắn, hắn căn bản sẽ không nhìn thêm cái nào, thậm chí sẽ nện cho một chùy ngất xỉu, rồi bắt về giam lại, dùng thực lực bản thân để chinh phục thằng nhóc đó.

Nhưng vấn đề là, người hiện tại triển hiện ra tư chất Vương giả là La Tu.

Thực lực La Tu thế nào hắn lĩnh giáo rất rõ.

Luận kiếm thuật, Đại kiếm hào đệ nhất thế giới thảm bại dưới tay ông.

Luận thể thuật, tên này có thể phá vỡ phòng ngự trạng thái nhân hình của hắn, đấu quyền thậm chí còn nhỉnh hơn hắn một bậc.

Kaido hiểu, nếu muốn đánh bại La Tu, hắn bắt buộc phải dùng hình thái Thần Long, đồng thời toàn lực ứng phó mới có cơ hội.

Về phần sức kêu gọi của La Tu trong Hải quân như thế nào, nhìn biểu tình của hai trăm chiến hạm và binh sĩ Hải quân xung quanh là hoàn toàn hiểu rõ.

Sengoku - người cũng sở hữu Haki Bá Vương, vì chi viện cho La Tu thậm chí không tiếc đem cả Hải quân đến!

Nếu La Tu không có Haki Bá Vương, sức kêu gọi cường hãn như vậy chỉ có thể nói lên thân phận của La Tu trong Hải quân thuộc về loại tồn tại đức cao vọng trọng.

Nhưng ông ta sở hữu Haki Bá Vương, chứng tỏ gần như toàn bộ binh sĩ Hải quân đã bị nhân cách mị lực của La Tu chinh phục.

Nói cách khác, La Tu là vị Vua duy nhất trong Hải quân!

Là loại Vương giả đỉnh cấp mà ngay cả Phật Sengoku có cùng tư chất Vương giả cũng cam nguyện hiệu lao!

Một người có thể thống soái bất kỳ ai trong Hải quân!

Ngay cả Tổng soái toàn quân Chính phủ Thế giới cũng nguyện ý vì La Tu mà đích thân từ Thánh địa Mary Geoise chạy đến!

Địa vị của La Tu trong Hải quân cũng giống như địa vị của Bách Thú Kaido trong băng Bách Thú vậy.

Cảnh tượng vô cùng đáng sợ!

Đặc biệt là đối với một hải tặc.

Phanh!

Hai người tương hỗ dùng lực, một cỗ lực đạo cường hãn chấn lui cả hai.

Cảm nhận cảm giác tê dại truyền từ trên nắm tay, Kaido nhìn người trước mặt, âm trầm mặt, trầm mặc một lúc rồi cuối cùng nói: "Đi!

Chúng ta rời khỏi đây!" Thực lực La Tu quá mạnh, cộng thêm Hải quân Tam Đại tướng, Sengoku, Garp, những truyền kỳ Hải quân đều ở đây, lại còn có thêm Kong trong truyền thuyết.

Chương 149

Tuy không sợ bọn họ nhưng Kaido cũng hiểu, ở lại đây càng lâu càng bất lợi cho hắn.

Cũng may thủ hạ của Doflamingo đầu óc không ngu, sau khi tóm được Doflamingo liền trực tiếp bay lên trời chứ không quay lại.

Nếu tên kia mang theo Doflamingo quay lại đây, Kaido thật sự không xác định ở trạng thái con người hắn rốt cuộc có cản được La Tu ra tay với Doflamingo hay không.

Cho nên Kaido mới nảy sinh ý định rút lui.

Theo hắn thấy, chỉ cần giữ được mạng Joker là được.

Màn này trong mắt người khác thì ý nghĩa lại không giống nhau.

Trong mắt những người khác: Sau khi đối đầu một quyền với La Tu, Kaido trực tiếp muốn đi!

Trong mắt tất cả những người còn tỉnh táo tại hiện trường: Kaido rén rồi!

Nhìn thấy cảnh này, đặc biệt là binh sĩ Hải quân, trong lòng càng thêm phấn chấn.

La Tu tiên sinh chấn lui Kaido!

Tứ Hoàng Bách Thú Kaido trước mặt La Tu tiên sinh đã phải thoái lui!

Một quyền chấn lui một tên bá chủ trên biển, tình huống này hai mươi năm rồi chưa từng xảy ra!

Hai mươi năm trước, Roger tự thú, bá chủ trên biển là Sư Tử Vàng Shiki - thuyền trưởng băng Hải tặc Sư Tử Vàng, đã lấy sức một

người đại chiến một trận với hai chiến lực cấp Đại tướng lúc bấy giờ là Garp và Sengoku, gần như hủy diệt một nửa Marineford!

Kể từ sau trận chiến đó, lực thống trị của Hải quân trên biển càng ngày càng thấp.

Đặc biệt là một câu nói của Roger đã mở ra Thời đại Hải tặc, càng làm tình huống này phát triển kịch liệt.

Mãi đến về sau, băng Big Mom, băng Bách Thú và băng Tóc Đỏ trong Tứ Hoàng lần lượt quật khởi.

Để đối kháng với mấy quái vật này, Chính phủ Thế giới thậm chí phải dùng đến chiêu bài Vương Hạ Thất Vũ Hải.

Nhưng hôm nay, La Tu tiên sinh một quyền chấn lui Bách Thú Kaido, khiến tất cả binh sĩ Hải quân tại hiện trường như nhìn thấy lại cảnh tượng năm xưa bắt giữ Roger, chấn nhiếp toàn bộ hải tặc trên biển.

Khi chưa hành hình Roger, chưa mở ra Thời đại Hải tặc, Hải quân từng một độ là bá chủ trên biển.

Bất luận thế lực hải tặc nào cũng không dám chính diện giao phong với Hải quân!

Khi đó, Công lý khuếch tán ra toàn bộ đại hải!

Hiện tại, dưới sự dẫn dắt của La Tu tiên sinh, có thể tái hiện lại màn năm đó sao?!

Thậm chí, còn tiến thêm một bước!

Tất cả mọi người đều tràn đầy mong đợi nhìn La Tu, tâm tình phấn chấn.

Trên thuyền Bách Thú, La Tu nhìn Kaido trước mặt, lấy tẩu thuốc bên hông ra, rít một hơi rồi nói: "Ngươi có thể đi, nhưng người của

Doflamingo phải ở lại." Nghe câu này của La Tu, Trebol, Pica và các thành viên gia tộc Donquixote trên ba chiếc thuyền bên cạnh đều chấn động trong lòng.

La Tu dường như không định buông tha!

Nghe thế, tất cả người của gia tộc Donquixote đều đặt ánh mắt lên người Kaido.

Đối mặt với toàn bộ chiến lực Hải quân, bọn họ căn bản không thể nào chống cự được.

Cho nên hy vọng duy nhất là Kaido - người có quan hệ hợp tác với Thiếu chủ.

Đây là cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Kaido nheo mắt nhìn La Tu, sắc mặt càng phát ra khó coi.

Dưới sự chú ý mang theo kỳ vọng của mấy trăm đôi mắt gia tộc Donquixote, Kaido trầm mặc một lát, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Hừ, chúng ta đi!" Thấy Kaido phản ứng như thế, trên mặt tất cả mọi người gia tộc Donquixote đều lộ ra tuyệt vọng.

Kaido lại rén rồi!

Tên này tịnh không định mang bọn họ cùng rời đi!

Nhìn Kaido rời đi, La Tu vẫn hút tẩu thuốc, nhẹ nhàng nhả ra một ngụm khói đặc, mỉm cười nhìn về phía Trebol và Pica, nói: "Hai người các ngươi tự xuống, hay là để ta mời xuống?" Nghe lời La Tu nói, sắc mặt Trebol và Pica kịch biến.

Từ khó coi, đến kinh hãi, rồi chuyển thành phẫn nộ, và cuối cùng là tuyệt vọng.

Mỗi một lần đổi sắc mặt đều đại biểu cho sự biến chuyển trong tâm lý của chúng.

Vốn định cùng La Tu liều một phen, nhưng sau khi thấy thực lực mà La Tu vừa thể hiện, lại thêm Garp, Kong và các cường giả đỉnh cấp khác đang lăm le vây quanh, chúng đành tuyệt vọng từ bỏ ý định này.

Chưa nói đến ba Đại tướng và Garp, chỉ riêng một mình La Tu, bọn chúng cũng không thể địch lại.

Mạnh như Kaido mà còn phải nhún nhường trước mặt La Tu, Thiếu chủ thậm chí không chịu nổi một cước của lão già đó.

Ra tay cũng chỉ vô ích mà thôi.

"Ta, ta... các ngươi cứ đợi đấy, Thiếu chủ tuyệt đối sẽ không tha cho các ngươi đâu!

Cứ chờ đó!" Ném lại một câu nói độc địa, Trebol liền nhảy về thuyền hải tặc của gia tộc Donquixote.

Một cán bộ tối cao khác là Pica cũng hừ lạnh một tiếng rồi nhảy theo Trebol.

Nhìn bộ dạng của hai kẻ này, dường như chúng vẫn chưa từ bỏ hy vọng vào Doflamingo, vẫn tin rằng với thực lực của hắn, có thể báo thù cho sự nhục nhã ngày hôm nay.

Nào ngờ, Doflamingo đã nằm trong danh sách phải giết của La Tu từ lâu.

Sau khi Trebol và Pica rời đi, Kaido mới âm trầm hừ lạnh một tiếng, ra lệnh: "Nhổ neo, khởi hành, chúng ta đi!" La Tu thấy vậy cũng không có ý định dây dưa thêm với Kaido, liền đạp Nguyệt Bộ quay về đảo Ducky.

"Ông già." Thấy La Tu trở về, Garp lập tức tiến lên chào hỏi.

"Ừm." La Tu gật đầu, rồi chuyển ánh mắt về phía Kong đang

bước nhanh tới.

“Lão già, tên Doflamingo kia, ông định xử lý thế nào?

Hay để tôi đi trao đổi với Ngũ Lão Tinh, tuy hắn có cấu kết với Kaido, nhưng thân phận của hắn dù sao cũng có chút đặc biệt...” La Tu nghe Kong nói vậy, cười đáp: “Yên tâm đi lão già, tên đó tôi tự có cách xử trí.” Nghe vậy, Kong gật đầu.

Đối với La Tu, ông vô cùng yên tâm.

Ông nói thêm một câu: “Nếu có vấn đề gì không giải quyết được, cứ báo cho tôi biết bất cứ lúc nào.” La Tu nghe vậy cười cười, đấm nhẹ vào ngực Kong rồi nói tiếp: “Yên tâm, có chuyện tôi nhất định sẽ làm phiền lão già ông đầu tiên.” Ở một bên khác, Sengoku nhìn con tàu của băng hải tặc Bách Thú đang hướng về vòng vây, cuối cùng hạ lệnh cho các chiến hạm nhường ra một lối để chúng đi qua.

Tuy Kaido lúc này trông có vẻ đơn độc, nhưng muốn nuốt chửng hắn là một việc vô cùng khó khăn.

Hơn nữa, ba Tứ Hoàng còn lại đều chưa đi xa, nếu thật sự đánh lớn, không ai biết ba kẻ kia có đâm sau lưng hay không.

Vì vậy Sengoku chỉ có thể để Kaido rời đi.

Nhưng Sengoku tin rằng, sớm muộn gì tên Kaido này cũng sẽ bị khuất phục dưới chính nghĩa.

Sau khi Kaido rời đi, Sengoku cầm loa Den Den Mushi, hạ lệnh thu hẹp vòng vây.

Tuy không muốn giao chiến với băng Tứ Hoàng và đã để chúng rời đi.

Nhưng những tên hải tặc còn lại thì không có may mắn như vậy.

Chương 150

Cá lớn không bắt được, thì cá con tép riu chẳng lẽ không xong?

Nhìn vòng vây dần dần khép lại, một số thuyền trưởng hải tặc còn tỉnh táo trên mặt dần lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Tiếp đó, trong mắt họ hiện lên sự hối hận.

Mẹ kiếp, rảnh rỗi không có việc gì làm đi xem quyết đấu làm gì?

Giờ thì hay rồi, xem đến mức phải vào tù ngồi rồi chứ gì?

Tình cảnh bây giờ, có muốn phản kháng cũng không được.

Dù sao thì thủ hạ của họ vừa rồi trong lúc hai luồng Haki Bá vương va chạm đã ngất đi hết cả, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Thế là, các binh sĩ hải quân dễ dàng đổ bộ lên các thuyền hải tặc, trói toàn bộ hải tặc trên hơn một trăm con tàu còn lại tại hiện trường.

Về phần Thất Vũ Hải Gecko Moria, hải quân lại không bắt giữ.

Dù sao trên danh nghĩa, Moria thuộc về đối tác hợp tác của hải quân.

Một vị Thất Vũ Hải khác là Jinbe thì đã lặn thẳng xuống đáy biển.

Giữa lúc các binh sĩ hải quân đang bận rộn, một sự kiện lớn do cuộc quyết đấu giữa La Tu và Mắt Diều Hâu Mihawk gây ra, đến đây đã hạ màn.

Lần này, La Tu không chỉ đoạt được danh hiệu Đại kiếm hào số một thế giới của Mắt Diều Hâu Mihawk, mà thông tin ông đẩy lùi Tứ Hoàng Kaido còn khiến danh vọng vốn đã ở đỉnh cao của ông lại lên thêm một tầm cao mới.

Khi toàn bộ hải quân trên thế giới nhìn thấy tin tức trên báo ngày

hôm sau, tất cả đều tỏ ra vô cùng kính phục La Tu.

Có thể nói, từ nay về sau, La Tu chính là vị vua không thể tranh cãi trong lòng hải quân! ...

Cùng lúc đó.

Bên trong một chiến hạm đậu gần đảo Ducky.

Ở tầng dưới cùng của khoang tàu, có một nhà giam được làm bằng Đá Biển.

Bên trong nhà giam, Diamante và những người khác đều bị giam giữ, tay chân bị còng bằng còng Đá Biển.

Caesar thì bị nhốt riêng ở một phòng giam đối diện.

Lúc này, Diamante nằm thoi thóp ở một góc nhà giam, vết máu trên người đã khô lại.

Nhưng cả nhà tù vẫn nồng nặc mùi máu tanh đến khó chịu.

Nhìn vào một lỗ nhỏ trên trần nhà có tia sáng chiếu vào, Diamante thì thầm không thành tiếng.

"Sẽ không kết thúc đâu, Doffy, ngài ấy nhất định sẽ đến..." Không ai có thể nghe thấy giọng nói yếu ớt của Diamante, các cán bộ khác cũng đều mệt mỏi nằm rải rác trên sàn.

La Tu đã để lại trên người họ những vết thương không nhẹ, nhưng so với Diamante, thương thế của họ vẫn có thể chấp nhận được.

Nếu cứ để mặc Diamante như vậy, trong vòng ba ngày hắn chắc chắn sẽ chết ở đây.

"Két..." Đúng lúc này, cửa khoang tàu được mở ra, một tia sáng chiếu vào, mang lại chút ánh sáng cho khoang tàu tối tăm.

Tiếp đó, họ nghe thấy có người đi xuống khoang tàu, kèm theo tiếng xích loảng xoảng.

Nghe thấy tiếng động, Monet, người bị thương nhẹ nhất, vội vàng vươn người ra nhìn, liền thấy bóng dáng của cán bộ tối cao gia tộc Donquixote, Trebol.

Thấy cảnh này, Monet mừng rỡ ra mặt: "Ngài Trebol!

Ngài Trebol đến rồi!

Thiếu chủ đến cứu chúng ta rồi!" Bởi vì chân của Trebol vốn dĩ đã đeo một sợi xích, nên Monet cũng không nghĩ nhiều.

Ba người còn lại nghe Monet nói vậy, trên mặt cũng lộ ra một tia vui mừng.

Nhưng, khi Trebol đến gần, sắc mặt Monet liền cứng đờ.

"Ngài Trebol, ngài..." Lúc này, Trebol cúi gằm mặt, trên mặt viết đầy vẻ tuyệt vọng.

Vì đeo còng tay Đá Biển, chiếc áo khoác lớn được tạo ra bằng năng lực của trái Beta Beta no Mi trên người hắn đã biến mất, chỉ còn lại một bộ xương gầy gò.

Chính vì Trebol khoác chiếc áo choàng đó nên bóng dáng hắn mới trông to lớn như trước đây.

Trebol yếu ớt ngẩng đầu nhìn Monet một cái, định nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ thở dài.

Không lâu sau, các thành viên khác của gia tộc Donquixote cũng bị giải vào.

Nghe một thành viên trong số đó kể lại chuyện vừa xảy ra, trên mặt Monet và các cán bộ khác cũng dần dần hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Diamante vốn đang trọng thương, sau khi nghe tin Doflamingo bị

La Tu một cước đá bay, liền kích động quá độ, khiến vết thương bị rách ra, rồi trợn mắt chết ngay tại chỗ.

Các cán bộ khác, dù trong lòng không muốn tin.

Nhưng sự thật đã quá rõ ràng, với thực lực và uy vọng hiện tại của La Tu trong hải quân, Thiếu chủ Doflamingo muốn lật lại thế cờ, gần như là chuyện không thể!

Dù hải quân có ý định kiềm chế dư âm do sự kiện lần này gây ra, nhưng trên đời không thể có bức tường nào kín gió hoàn toàn.

Ngày hôm sau, tin tức về đại sự kiện ở Vũ Trường đã lan truyền khắp biển cả.

Là nhân vật chính của sự kiện lần này, danh tiếng của Bố già Hải quân La Tu có thể nói là lại một lần nữa vang dội khắp đại dương.

Không chỉ trang nhất của các tờ báo lớn, mà trang hai, trang ba cũng toàn là tin tức về La Tu. 《Mắt Diều Hâu Mihawk thảm bại!

Bố già Hải quân La Tu đoạt danh hiệu Đại kiếm hào số một thế giới!》 《Cố ý giấu nghề?

Trung tướng Hải quân La Tu với thành tích bình thường bất ngờ thể hiện kiếm thuật vượt trên đỉnh thế giới sau khi tái xuất!》 《Chấn động!

Tứ Hoàng Kaido Bách Thú đã phải nhượng bộ, tất cả chỉ vì một lão nhân trăm tuổi!》 《Bố già Hải quân một thời tái tục huyền thoại?

La Tu một mình đánh bại Mắt Diều Hâu Mihawk, đẩy lùi Tứ Hoàng!》 《Cuối cùng cũng không che giấu được nữa?

Haki Bá vương của Bố già Hải quân La Tu áp đảo hoàn toàn Kaido Bách Thú!》 《Bố già Hải quân tái lâm biển cả, phải chăng thời đại Tứ Hoàng sắp kết thúc?!》 Tất cả tin tức mà các tòa soạn báo này

đăng tải đều miêu tả La Tu như nhân vật chính tuyệt đối của sự kiện, trong lời lẽ có ý hoặc vô ý khuếch đại công lao của ông.

Trong các bài báo, La Tu dường như đã một mình nghiền nát cả băng hải tặc Tứ Hoàng, trở thành công thần lớn nhất kết thúc sự kiện này.

Những bài báo kiểu này, tuy khiến thân phận của La Tu trong lòng toàn bộ hải quân trên biển cả đạt đến độ cao như một vị thần.

Nhưng đồng thời, cũng đẩy La Tu lên đầu sóng ngọn gió.

Mấy ngày nay, sự chú ý của hầu hết các thế lực trên biển cả đều tập trung vào La Tu.

"Hả?

Một mình đẩy lùi cả băng hải tặc Tứ Hoàng?

Đùa chắc?" Tại vương quốc Alabasta, Thất Vũ Hải Crocodile cầm tờ báo mới nhất, nhìn tin tức trên đó với vẻ mặt đầy khinh thường.

Chương 151

Một người đàn ông như Râu Trắng, làm sao có thể bị đẩy lùi?!

Tại quần đảo Sabaody, trên đảo số 13, trong một quán bar tên là "Quán rượu của Shakky", một phụ nữ dáng người cao ráo ngậm một điếu thuốc, dựa vào quầy bar, ánh mắt lướt qua mấy tờ báo trên quầy.

Nội dung được đăng tải trên các tờ báo, nhân vật chính không ai khác chính là chủ nhân của sự kiện chấn động cả đại dương, Bố già Hải quân La Tu.

Nhìn những bức ảnh của La Tu được chụp từ nhiều góc độ khác nhau trên báo, khóe miệng Shakky khẽ nhếch lên, vẻ mặt vô cùng hứng thú.

"Két." Đúng lúc này, cửa quán bar bị đẩy ra, Rayleigh với mái tóc bạc trắng bước vào.

Ngẩng đầu nhìn Rayleigh, Shakky lấy điếu thuốc đang ngậm trong miệng ra, nhẹ nhàng nói: "Về rồi à, sao rồi?

Tình hình lúc đó chắc chắn rất đặc sắc nhỉ." Với mạng lưới tình báo của Shakky trên đảo, bà rất rõ chuyện Rayleigh đã rời khỏi quần đảo Sabaody.

"À, về rồi." Đặt gói đồ tùy thân xuống, Rayleigh tự mình đến tủ lấy một chai rượu ngon, hào sảng tu một ngụm, vẻ mặt lộ ra sự hưởng thụ, rồi mới tìm một chiếc ghế ngồi xuống, nói tiếp: "Tiên sinh La Tu ẩn giấu sâu quá, tôi còn nghi ngờ năm đó ông ấy cố ý đỡ nhát kiếm đó của tôi." "Ồ?" Vẻ hứng thú trên mặt Shakky càng đậm hơn, bà dập tắt điếu thuốc chỉ còn một mẩu trên tay, lại châm một điếu khác, nói: "Mau kể cho tôi nghe, khung cảnh lúc đó thế nào." Đối với những gì báo chí đưa tin, Shakky không hề tin tưởng.

Rayleigh nghe vậy, ngả người ra ghế, nhắm mắt lại, cảnh tượng lúc đó hiện lên trong đầu, rồi từ từ kể: "Tiên sinh La Tu..." Lãnh địa của Tứ Hoàng Râu Trắng, trên tàu Moby Dick.

Râu Trắng nhìn những bài tuyên truyền tràn lan trên báo mà không khỏi lắc đầu.

"Mấy tên này, thật biết gây chuyện." Lãnh địa của băng Tóc Đỏ, trên một hòn đảo nào đó.

Tóc Đỏ Shanks nhìn Mắt Diều Hâu Mihawk đang ngồi cách đó không xa, toàn thân quấn băng, ánh mắt nhìn chằm chằm ra biển, tu một ngụm rượu lớn rồi cười nói: "Mihawk, cảm giác bị người ta cướp mất danh hiệu Đại kiếm hào số một thế giới thế nào?

Không thấy uất ức à?" Mắt Diều Hâu Mihawk nghe vậy, quay lại lườm Tóc Đỏ Shanks một cái, rồi bước đến bên cạnh Tóc Đỏ Shanks, giật lấy bình rượu trong tay hắn, không hề để ý đến vết thương chưa lành trên người, tu ừng ực.

Nhìn bộ dạng như vậy của Mắt Diều Hâu Mihawk, các thành viên băng hải tặc Tóc Đỏ xung quanh đều sững sờ, ngay cả biểu cảm của Tóc Đỏ Shanks cũng đơ ra.

Mãi đến khi uống cạn, Mắt Diều Hâu Mihawk mới mạnh tay ném bình rượu lên chiếc bàn trước mặt, sắc mặt vô cùng sảng khoái.

Đưa tay lau vệt rượu trên khóe miệng, Mắt Diều Hâu Mihawk trừng mắt nhìn Tóc Đỏ Shanks, nói: "Danh hiệu Đại kiếm hào số một thế giới của tôi mất rồi, không mở tiệc ăn mừng sao?" "Hả?" Tóc Đỏ Shanks nghe câu này, vẻ mặt ngẩn ra.

Hắn còn tưởng mình nghe nhầm.

Nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Mihawk, Tóc Đỏ Shanks đột nhiên phá lên cười ha hả: "Ha ha ha, đương nhiên phải mở

tiệc!

Phải mở một bữa tiệc thật lớn!" "Ồ!

Mở tiệc!" Các thành viên băng hải tặc Tóc Đỏ xung quanh nghe vậy, tất cả đều hưng phấn hét lên.

Băng hải tặc Tóc Đỏ là một đám người như vậy, chỉ cần bất kỳ lý do nào cũng có thể mở một bữa tiệc linh đình.

Vốn dĩ vì Mắt Diều Hâu Mihawk thua trận quyết đấu, có chút chán nản, tưởng rằng trước khi vết thương của Mihawk khá hơn sẽ không thể mở tiệc được.

Ai ngờ, Mắt Diều Hâu Mihawk lại yêu cầu mở tiệc.

Đương nhiên sẽ không từ chối!

Nhìn cảnh tượng náo nhiệt trước mắt, Mắt Diều Hâu Mihawk nhìn chằm chằm vào tờ báo đặt trên bàn, trên trang bìa là La Tu với vẻ mặt nghiêm túc, đứng trước mặt đông đảo binh sĩ hải quân, một người hiên ngang như có thể chống lại vạn người.

"Tiền bối La Tu, ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ không phụ lòng mong đợi của ngài." Lãnh địa Bách Thú.

"Tên khốn kiếp!" Kaido dùng một chùy đập nát tên lâu la và cả tờ báo trước mặt thành một đống thịt bầy nhầy, sắc mặt vô cùng phẫn nộ.

La Tu hết lần này đến lần khác vả mặt hắn thì thôi đi, đám báo chí này cũng xem thường hắn như vậy.

Thật sự coi Kaido Bách Thú này là đất nặn sao?!

"Sớm muộn gì có một ngày, ta sẽ bắt ngươi trả lại cả vốn lẫn lời!

Bố già Hải quân...

La Tu!" Vạn Quốc.

Tư lệnh Ngọt đứng đầu, Charlotte Katakuri với tiền thưởng 1 tỷ 57 triệu, nhìn tin tức trên báo, rồi lại nhìn Charlotte Linlin với sắc mặt có chút âm trầm, mắt khẽ híp lại, không biết đang suy tính điều gì.

Vương quốc Dressrosa, trong cung điện.

Cán bộ gia tộc Donquixote, Sugar với dáng vẻ trẻ con, nhìn Doflamingo bộ dạng vô cùng thảm hại trước mặt, vẻ mặt đầy lo lắng.

Doflamingo thì nhìn chằm chằm vào La Tu trên báo, gân xanh trên trán nổi lên như giun đất, sắc mặt vô cùng khó coi.

"La Tu..." Hết lần này đến lần khác bị La Tu hành cho ra bã.

Thiên Dạ Xoa hắn từ bao giờ phải chịu thiệt thòi lớn như vậy?!

"Cứ chờ đấy cho ta, sớm muộn gì cũng có một ngày..." Vùng biển East Blue, thị trấn Loguetown.

"Thượng tá Smoker!

Mau xem báo hôm nay đi!

Trên báo đăng tin về tiên sinh La Tu này!" Tashigi với vẻ mặt vui mừng cầm mấy tờ báo đẩy cửa phòng làm việc của Smoker, hưng phấn nói.

"À... tôi nhận được rồi." Smoker chỉ vào tờ báo trước mặt, nhả ra một ngụm khói đặc, nói.

Nhìn La Tu trên báo, trong lòng Smoker dâng lên một cỗ sùng kính.

Đây mới là phong thái mà tiên sinh La Tu nên có...

Làng Cocoyasi.

Nami cẩn thận cắt hình La Tu trên báo ra, cất vào trong khung ảnh, đôi mắt to tròn cong thành vầng trăng khuyết, hai lúm đồng tiền trên

khóe miệng trông vô cùng đáng yêu.

Nhìn hành động của Nami, Nojiko nhớ lại dáng vẻ của tiên sinh La Tu không lâu trước đó, khóe miệng nở một nụ cười vui mừng.

Mấy ngày nay, chủ đề bàn tán của hầu hết mọi người trên biển cả đều không thể không nhắc đến nhân vật chính của sự kiện lớn này, La Tu. ...

Tổng bộ Hải quân, dưới ánh mắt vô cùng sùng kính của vô số binh sĩ hải quân, La Tu bước vào văn phòng của mình.

Nhìn đống báo chất cao như núi trên bàn làm việc, La Tu cười khổ lắc đầu.

"Mấy tên này..." Thở dài một hơi, La Tu đến trước cửa sổ, nhìn ra biển lớn bên ngoài, mắt khẽ híp lại, rít một hơi tẩu thuốc, rồi thấp giọng lẩm bẩm.

"Tiếp theo, nên thực hiện kế hoạch đó rồi..." Biển cả thực sự quá rộng lớn, cho dù có người ném một ngọn núi lớn xuống biển, dấy lên những con sóng khổng lồ cao trăm trượng, sau một thời gian, cũng sẽ không còn lại một gợn sóng nào.

Các tòa soạn báo liên tục đưa tin trong nhiều ngày, khiến La Tu từng có lúc trở thành nhân vật tâm điểm của cả đại dương, nhưng sau một thời gian trôi qua, dư âm của sự kiện lớn cũng sẽ dần bị mọi người lãng quên.

Chỉ là thỉnh thoảng có người nhìn thấy hình ảnh đó trên báo, cảm xúc sẽ kịch liệt hơn một chút mà thôi.

Nhưng so với lúc những tin tức đó vừa xuất hiện, đã bình lặng hơn nhiều.

Một tháng sau, trên một hòn đảo hoang cách không xa Tổng bộ Hải quân.

Lúc này, mấy chiếc chiến hạm của hải quân đang đậu ở bờ biển của hòn đảo hoang, trên chiến hạm ngoài mấy binh sĩ canh gác ra, những người còn lại đều đã lên đảo.

Nhưng tâm tư của mấy binh sĩ trên chiến hạm cũng không ở trên biển cả, họ đều đang túm tụm trên đài quan sát ở cột buồm, cầm ống nhòm quan sát cảnh tượng trên đảo, vẻ mặt hưng phấn.

Chương 152

Lúc này, trên hòn đảo không có mấy bóng thú đi lại này, thỉnh thoảng lại có những chấn động truyền ra, đôi lúc có một tia sáng vàng lóe lên, tiếp đó một nơi nào đó trên đảo liền vang lên một tiếng nổ lớn, cảnh tượng do vụ nổ khổng lồ tạo ra, rực rỡ như một mặt trời nhỏ.

"Nhóc Hoàng Viên, ta đã nói bao nhiêu lần rồi, năng lực trái ác quỷ của ngươi có mạnh đến đâu, được khai phá tốt đến đâu, nhưng thể thuật cá nhân vĩnh viễn là quan trọng nhất, năng lực của trái Pika Pika no Mi dù có xếp hạng cao trong hệ Logia, nhưng nếu quá ỷ lại vào năng lực của trái ác quỷ, sẽ chỉ khiến thực lực của ngươi bị chính nó hạn chế." Giọng nói trách mắng của La Tu vang lên trên đảo, tiếp đó liền thấy thân hình của Đại tướng Hải quân Hoàng Viên hóa thành một tia chớp, dường như chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng không đợi hắn rời khỏi chỗ cũ, một cú đá tiên đã đột ngột xuất hiện ở bên phải hắn.

Sắc mặt Hoàng Viên cực kỳ ngưng trọng, vội vàng giơ cánh tay phải bọc Haki Vũ trang lên để đỡ cú đá này.

"Tốc độ chính là trọng lượng, nếm thử xem lực đạo cú đá này của ta thế nào." Một giọng nói vang dội kèm theo một cú đá hạ xuống, cả người Hoàng Viên như một tia chớp, bị đá bay thẳng ra ngoài.

Rầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, tia sáng vàng đó bắn thẳng vào một ngọn núi nhỏ, ngọn núi trực tiếp nổ tung, bụi bay mù mịt.

Thấy cảnh này, các hải quân quan chiến xung quanh đều hít một hơi khí lạnh.

Đó là ngài Đại tướng Hoàng Viên của Tổng bộ Hải quân đấy!

Hoàng Viên được mệnh danh là người sở hữu năng lực trái Pika Pika no Mi có tốc độ nhanh nhất hệ Logia, vậy mà trước mặt tiên sinh La Tu, ngài Hoàng Viên lại bị áp đảo hoàn toàn về phương diện tốc độ sở trường nhất!

Thực lực của tiên sinh La Tu cũng quá khủng bố rồi phải không?!

Mà... ngài Hoàng Viên sao rồi...

Kìm nén sự chấn động trong lòng, tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía chiến trường.

Không lâu sau, một trận tiếng bước chân xuất hiện từ trong làn khói bụi chưa tan.

Tiếp đó, các binh sĩ hải quân liền nhìn thấy một bóng người cao gầy bước ra từ trong khói bụi.

"Đại tướng Hoàng Viên!" Thấy cảnh này, mọi người trên sân đều trợn tròn mắt.

Sau đó, khi Hoàng Viên bước ra khỏi khói bụi, đông đảo hải quân đều không tự chủ được nuốt nước bọt.

Lúc này, cả người Hoàng Viên trông vô cùng thảm hại, trên người dính đầy bụi đất, ngay cả bộ vest sọc vàng trắng cũng có không ít chỗ rách.

Phủi bụi trên tóc, Hoàng Viên có chút bất đắc dĩ nhìn La Tu, giơ hai tay lên nói: "Tiên sinh La Tu, thực lực của ngài cũng quá biến thái rồi đấy ~ Tôi đầu hàng ~" Đối với những lời nói vừa rồi của La Tu, Hoàng Viên căn bản không có cách nào phản bác.

Trái ác quỷ hệ Logia là loại mạnh nhất trong ba loại trái ác quỷ, có thể nói chỉ cần có được bất kỳ một trái nào trong hệ Logia, thực lực

đã đủ để tung hoành một cõi.

Mà trái Pika Pika no Mi hắn có được, lại là một trong những năng lực hàng đầu của hệ Logia.

Cộng thêm việc khai phá năng lực trái ác quỷ và Haki hai màu cũng như thể thuật vốn không yếu, đã khiến hắn được mệnh danh là quái vật thời tân binh.

Sau đó càng nhanh chóng trở thành Trung tướng tinh anh của Tổng bộ Hải quân, rồi cùng với Thanh Trĩ và Xích Khuyển thăng lên làm Đại tướng Tổng bộ Hải quân sau khi Đại tướng Zephyr từ chức và Đại tướng Sengoku trở thành Thủy sư Đô đốc.

Với thực lực của hắn, có thể nói, trên biển cả trừ bốn vị hoàng đế trên biển ra, thật sự không có ai là đối thủ của hắn.

Công lao lớn nhất trong đó, đều là nhờ trái Pika Pika no Mi.

Nhưng sau khi tiên sinh La Tu hôm nay hẹn hắn ra đây giao đấu, lại chỉ dựa vào thể thuật đã hoàn toàn áp đảo hắn.

Tuy về sức phá hoại, La Tu có kém hơn một chút so với tia laser do trái Pika Pika no Mi tạo ra, nhưng về phương diện tốc độ, La Tu đã áp đảo gã người ánh sáng này một bậc!

Về mặt thể thuật, hắn cũng thua xa La Tu.

Điều đó mới dẫn đến việc vị Đại tướng Tổng bộ Hải quân này, từ lúc bắt đầu giao đấu, đã luôn bị La Tu áp chế.

Sau đó còn bị một cước đá bay vào núi.

Bị áp chế ở phương diện tốc độ sở trường nhất, khiến nội tâm Hoàng Viên vô cùng uất ức.

“Thế nào?

Cảm thấy thực lực không đủ rồi chứ?

Nhóc Hoàng Viên, sau này không thể chỉ dựa vào trái Pika Pika no Mi mà kiêu ngạo được đâu, nếu không đến lúc thật sự phải chịu thiệt, sẽ chịu thiệt lớn đấy." La Tu cười nhìn Hoàng Viên đang giơ hai tay, cởi tẩu thuốc bên hông ra, rít một hơi thật mạnh, vẻ mặt khoan khoái.

"Biết rồi tiên sinh La Tu, sau này tôi sẽ chăm chỉ luyện tập thể thuật." Hoàng Viên bĩu môi, nhún vai nói.

"Buru buru buru..." Đúng lúc này, trên người La Tu truyền đến tiếng chuông điện thoại.

La Tu nghe vậy, phất tay với Hoàng Viên và các Trung tướng Tổng bộ Hải quân, ra hiệu cho họ rời đi trước, còn mình thì đi sang một bên, lấy Den Den Mushi ra.

"Thầy." Trong Den Den Mushi truyền ra giọng của Sengoku.

"Ừm." La Tu gật đầu, nói: "Nhóc Sengoku, sao rồi, Hội nghị Thượng đỉnh bắt đầu chưa?" Vì hiện tại đang trong thời gian diễn ra Hội nghị Thượng đỉnh, nên La Tu đã dặn trước Sengoku, nếu hội nghị sắp bắt đầu, thì gọi điện báo một tiếng.

Sengoku ở đầu dây bên kia nghe câu này, nói tiếp: "Thầy, Hội nghị Thượng đỉnh sắp bắt đầu rồi, ngài đến Thánh địa Mary Geoise đi, bên này con đã chuẩn bị xong cho ngài rồi, đến lúc đó sẽ có người dẫn ngài đi." "Được, ta đi ngay đây." La Tu nghe vậy, cúp Den Den Mushi, rồi vươn vai một cái, thấp giọng lẩm bẩm: "Đợi một tháng, cuối cùng cũng sắp bắt đầu rồi..." Đúng lúc này, trong đầu La Tu hiện lên một bóng dáng kiêu ngạo.

Đó là cảnh Doflamingo ra vẻ ta đây ở Tổng bộ Hải quân.

Nghĩ đến đây, La Tu rít một hơi thuốc, khóe miệng nhếch lên.

"Tên đó chắc cũng sẽ tham gia Hội nghị Thượng đỉnh nhỉ?" Thân là vua của Dressrosa, Doflamingo có tư cách tham gia Hội nghị

Thượng đỉnh.

Không biết, tên đó khi nhìn thấy mình ở Hội nghị Thượng đỉnh, sẽ có biểu cảm thế nào nhỉ?

Kinh ngạc?

Phẫn nộ?...

Hay là sợ hãi?!

Còn đám Ngũ Lão Tinh kia sẽ có thái độ thế nào?

La Tu mỉm cười, chậm rãi bước về phía chiến hạm.

Trên thế giới này, có một hội nghị.

Mỗi một đề nghị được đưa ra tại hội nghị này, đều có khả năng thay đổi xu hướng của cả thế giới.

Hội nghị này, được gọi là Hội nghị Thượng đỉnh!

Cứ bốn năm một lần, Chính phủ Thế giới sẽ tổ chức một kỳ Hội nghị Thượng đỉnh tại Thánh địa Mary Geoise trên đỉnh Red Line.

Khi đó, toàn bộ biển cả, đại diện quyền lực tối cao của Chính phủ Thế giới là Ngũ Lão Tinh, các quan chức cấp cao của Chính phủ Thế giới bao gồm cả Đại tướng và Thủy sư Đô đốc Hải quân, cùng với các vị vua hoặc đại thần quan trọng của 170 quốc gia thành viên hàng năm đều nộp Thiên Thượng Kim cho Thiên Long Nhân, sẽ tề tựu tại Mary Geoise để triệu tập một hội nghị trọng đại.

Hôm nay, bên trong Lâu đài Pangea ở Thánh địa Mary Geoise, các nguyên thủ của hơn 170 quốc gia đã tập trung đông đủ.

Còn chưa đầy nửa tiếng nữa, kỳ Hội nghị Thượng đỉnh long trọng này sẽ chính thức bắt đầu!

Trong số hơn một trăm vị vua và đại thần quan trọng của các quốc

gia này, có người đang giao lưu với nhau ở quảng trường, có người đã đi vào phòng họp.

Lúc này, ở đối diện Lâu đài Pangea, có một nhóm người đang chậm rãi bước tới.

Nhóm người này ăn mặc sang trọng, trên đầu đội một chiếc lồng kính hình bong bóng.

Trên mặt những người này viết đầy vẻ ngạo mạn, thậm chí có người còn ngồi trên lưng một thuyền trưởng hải tặc từng khét tiếng trên biển cả.

Chương 153

Những người này, tự xưng là hậu duệ của đấng tạo hóa, được gọi là quý tộc thế giới, những Thiên Long Nhân cư trú tại Thánh địa Mary Geoise.

Cánh cửa lớn khắc hình Móng Rồng Thiên Long phía sau họ chính là Thiên Long Môn, ngăn cách giữa Lâu đài Pangea và Thần Chi Địa.

Thần Chi Địa là nơi ở thường ngày của Thiên Long Nhân, tại Thánh địa Mary Geoise, ngoài Thiên Long Nhân và những người được Thiên Long Nhân đồng ý, tất cả những người còn lại, bao gồm cả các vị vua của các quốc gia thành viên, đều không có tư cách đi qua Thiên Long Môn, tiến vào Thần Chi Địa.

Nhìn thấy những Thiên Long Nhân cao ngạo này đi về phía quảng trường, trên mặt tất cả mọi người trong quảng trường đều hiện lên một tia sợ hãi.

"Phụ vương, đó có phải là hậu duệ của đấng tạo hóa trong truyền thuyết, quý tộc thế giới Thiên Long Nhân không ạ?" Có một cô bé, nhìn nhóm Thiên Long Nhân thần thái ngạo mạn đó, đôi mắt to tròn lộ ra một tia tò mò, quay người hỏi người đàn ông ăn mặc như một vị vua bên cạnh.

Vị vua đó nghe câu này, sắc mặt đại biến, vội vàng bịt miệng cô công chúa nhỏ lại.

Trong lòng vị vua vô cùng rõ ràng, nếu câu nói này không cẩn thận bị Thiên Long Nhân nghe thấy, chọc giận đám người này, tính mạng của công chúa nhỏ có thể sẽ không giữ được!

Thậm chí vận mệnh của cả vương quốc cũng sẽ vì thế mà bị liên lụy!

“Lũ phàm nhân hạ tiện.” Liếc nhìn các vị vua và đại thần đang run rẩy ở quảng trường, mấy vị Thiên Long Nhân cũng không để ý, hừ lạnh một tiếng rồi đi về phía Lâu đài Pangea.

Tất cả các vị vua và đại thần trên quảng trường sau khi thấy Thiên Long Nhân rời đi, đều thở phào nhẹ nhõm.

Nếu một Thiên Long Nhân nào đó nhìn ai không vừa mắt, dạy dỗ một trận, họ cũng không có tư cách phản kháng.

Bởi vì quý tộc thế giới ở đây, là tồn tại chí cao vô thượng.

Bởi vì Thiên Long Nhân, là hậu duệ của thần sáng thế!

Cũng là ‘thần’ của thế giới này!

Mặc dù họ cũng là vua chúa quý tộc, nhưng trước mặt tộc này, chỉ có thể được coi là “vua của phàm gian”.

Trước mặt hậu duệ của thần sáng thế, vua của phàm gian, căn bản không có bất kỳ tôn nghiêm nào.

Phải biết rằng, đặc quyền của Thiên Long Nhân không chỉ nằm ở thân phận.

Tại Thánh địa Mary Geoise này, nếu có người chuẩn bị ra tay với quý tộc thế giới, sẽ bị lá chắn mạnh nhất của Thiên Long Nhân, CP0, bắt giữ ngay tại chỗ.

Phải biết, CP0 là tổ chức tình báo trực thuộc quý tộc thế giới, trong CP0, có những siêu cường giả thực lực không thua kém Đại tướng Hải quân.

Nhìn thấy Thiên Long Nhân tiến vào phòng họp trong Lâu đài Pangea, các vua chúa quý tộc trên quảng trường đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi mọi người định tiến vào Lâu đài Pangea, chuẩn bị bắt đầu

hội nghị.

Lại có một bóng người nữa đi ra từ Thần Chi Địa.

Khi bóng người đó bước qua Thiên Long Môn, đến trước Lâu đài Pangea, các vua chúa quý tộc trên quảng trường đều sững sờ.

Người này là ai?

Bóng người đơn độc đó ăn mặc đơn giản, trên đầu cũng không đội chiếc lồng kính bong bóng đặc trưng của quý tộc thế giới Thiên Long Nhân, thậm chí sau khi nhìn thấy các vị vua đại thần, còn cười chào một tiếng.

Nhưng vì người này đi ra từ Thần Chi Địa, các vị vua đại thần cũng đều có vẻ cẩn trọng.

"Đúng rồi, đó không phải là Walshic Thánh sao?" Mãi đến khi người đó đi vào Lâu đài Pangea, mới có người nhận ra thân phận của hắn.

"Walshic Thánh?

Người đó?" Hai tháng trước, tên này đã tung hoành ngang ngược ở quần đảo Sabaody, sau đó bị La Tu dạy dỗ một trận.

Sau khi biết thân phận của Walshic Thánh, các vua chúa quý tộc càng thêm tò mò.

Walshic Thánh tuy bị La Tu đánh, nhưng vẫn là Thiên Long Nhân cao quý, sao bây giờ lại biến thành bộ dạng này?

Những người này đương nhiên không biết.

Lúc ở quần đảo Sabaody, La Tu đã để lại một dấu ấn khó phai trong tâm lý của Walshic Thánh.

Cho đến tận bây giờ, mỗi khi Walshic mơ thấy La Tu trong mơ, vẫn sẽ giật mình tỉnh giấc, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

La Tu, đã trở thành ác mộng trong lòng tên này!

Tuy không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng các vị vua chúa quý tộc cũng đã tiến vào Lâu đài Pangea.

Hội nghị sắp bắt đầu rồi.

Thời gian trôi đi.

Hai mươi phút sau.

Bên trong Lâu đài Pangea.

"Vô cùng vinh hạnh được đảm nhiệm vai trò chủ tọa của hội nghị lần này, tiếp theo xin mời đại biểu các quốc gia phát biểu đề nghị của mình." Khi Ngũ Lão Tinh đến phòng họp, và thời gian hội nghị cũng đã đến, một vị vua trong số đó đứng lên, dõng dạc nói.

Theo sau câu nói đó, khung cảnh trở nên vô cùng sôi nổi.

Hầu hết các vị vua hoặc đại biểu quốc gia đều có ý kiến riêng để phát biểu.

Hội nghị diễn ra nhanh chóng trong tiếng thảo luận.

Sau khi thảo luận khoảng nửa tiếng, một tiếng cười tà ác đột nhiên vang lên, phá vỡ khung cảnh náo nhiệt.

Nghe thấy tiếng cười, tất cả các vị vua đều nhíu mày, nhìn theo hướng phát ra âm thanh, chuẩn bị quở trách kẻ vô lễ.

Nhưng khi nhìn thấy chủ nhân của tiếng cười đó, sắc mặt họ đồng loạt thay đổi.

Bởi vì kẻ đó là...

"Vua của Dressrosa...

Doflamingo..." Ở Tân Thế giới, Doflamingo là hoàng đế thế giới ngầm Joker, trước mặt hải quân, hắn là Vương hạ Thất Vũ Hải,

nhưng ở đây, hắn là Vua của Dressrosa!

“Fuffuffuffuffu, những ý kiến các người đưa ra, thật là vô vị...” Doflamingo nằm trên ghế với tư thế vô cùng lười biếng, đôi chân đầy lông gác lên bàn, mặt đầy vẻ cười lạnh, nhìn các vị vua nói.

Nhìn bộ dạng của Doflamingo, Ngũ Lão Tinh chỉ hơi nhíu mày, cũng không tức giận, một trong số họ lên tiếng hỏi: “Doflamingo, ngươi có đề nghị gì?” Doflamingo nghe vậy, bỏ hai chân xuống, từ từ ngồi thẳng người dậy, nhưng trên mặt vẫn mang nụ cười tà ác, mở miệng nói: “Ta đề nghị, phế bỏ mọi quyền lợi của Trung tướng Hải quân La Tu trong hải quân, đồng thời bắt giữ La Tu với tội danh phản quốc, giam vào Impel Down, để hắn vĩnh viễn không thể ngóc đầu dậy...” Nghe lời của Doflamingo, sắc mặt tất cả các vua chúa quý tộc trên sân đều thay đổi.

“Tên này...

định làm gì?!” Nghe lời của Doflamingo, sắc mặt các vua chúa quý tộc trong phòng họp đều trở nên khó coi.

Ngay cả trong phe Thiên Long Nhân, Walshic Thánh, người từ đầu đến giờ không có thái độ gì, cũng không tự chủ được mà nhìn về phía Doflamingo.

Nhưng trong mắt Walshic Thánh, chỉ có sự chế nhạo vô tận.

“Tên này dám động đến La Tu?!” Cảnh tượng La Tu toàn thân sát khí ở quần đảo Sabaody lúc trước, bây giờ nghĩ lại hắn vẫn còn run rẩy.

Một tên Vương hạ Thất Vũ Hải đã từ bỏ thân phận Thiên Long Nhân, mà cũng đòi động đến lão già đó sao?

Tìm chết à?

Nhưng các vị vua chúa quý tộc khác lại có chút phẫn nộ với đề

nghị này của Doflamingo.

Một tháng trước, tin tức lan tràn khắp nơi đã khiến các vua chúa quý tộc của các quốc gia này đều biết về sự kiện lớn xảy ra ở Tân Thế giới.

Chương 154

La Tu với thế chẻ tre khô đã đánh bại Mắt Diều Hâu Mihawk, đoạt được danh hiệu Đại kiếm hào số một thế giới, sau đó lại dẫn dắt hai mươi vạn binh sĩ hải quân, ép lùi bốn vị hoàng đế trên biển, cuối cùng bắt giữ mấy vạn tên hải tặc, danh tiếng chấn động cả thế giới.

Sau sự kiện đó, dù ở Đại Hải Trình hay bốn vùng biển, hải tặc đều đã kín tiếng hơn rất nhiều.

Ngay cả trị an của các quốc gia cũng ổn định hơn rất nhiều.

Tất cả, đều phải quy công cho La Tu.

Nhưng bây giờ, Doflamingo lại đề nghị tước bỏ chức vị của La Tu, còn muốn bắt giữ ông?!

Hắn có ý đồ gì?!

Đúng rồi, bản chất của tên Doflamingo này, là một hải tặc.

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đồng loạt nhìn Doflamingo với ánh mắt giận dữ.

Dù đã có danh hiệu Vương hạ Thất Vũ Hải, nhưng tên này vẫn đang thù địch với hải quân.

Trên báo cũng đã đưa tin, trong sự kiện lớn đó, La Tu không chỉ đánh cho Doflamingo một trận tơi bời, mà còn bắt giữ thành viên của cả ba tàu hải tặc của hắn, cùng đại bộ phận cán bộ của gia tộc Donquixote.

Doflamingo đang báo thù La Tu!

Chỉ là...

Ngũ Lão Tinh có đồng ý với đề nghị này của Doflamingo không?

Tuyệt đối sẽ không đồng ý đâu nhỉ!

Dù sao Hải quân là cơ quan dưới quyền của Chính phủ Thế giới, hải tặc đáng lẽ phải là kẻ thù của Chính phủ Thế giới, với tư cách là người nắm quyền Chính phủ Thế giới, Ngũ Lão Tinh sao có thể tự chặt tay mình, tiếp tay cho hải tặc chứ?

Tuy nhiên, đối mặt với yêu cầu "quá đáng" này của Doflamingo, Ngũ Lão Tinh lại không từ chối, tiếp tục nhìn Doflamingo, dường như đang chờ đợi lý do của hắn.

Thấy cảnh này, Doflamingo cười càng thêm kiêu ngạo.

Hắn đoán không sai, những gì La Tu thể hiện trên biển cả trước đó, không chỉ chấn nhiếp được đại bộ phận hải tặc trên thế giới, mà ngay cả Ngũ Lão Tinh cũng bị chấn động.

Bởi vì những gì La Tu thể hiện ra, không chỉ có sức chiến đấu mạnh mẽ vô song.

Mà còn có Haki Bá vương.

Haki Bá vương, thứ này đại biểu cho tư chất của bậc đế vương.

Tuy Sengoku cũng có Haki Bá vương, nhưng, Sengoku hoàn toàn không có ý định dùng sức một mình để thống lĩnh toàn bộ hải quân.

Cho nên đối với vị Thủy sư Đô đốc Hải quân này, các Tinh rất yên tâm.

Nhưng La Tu thì khác.

Sau sự kiện lớn lần này, thậm chí còn có lời đồn, La Tu đã trở thành vua trong lòng hải quân.

Nhìn vào mức độ cung kính của hải quân đối với La Tu gần đây, danh vọng của La Tu trong hải quân đã vượt qua Sengoku, vượt qua Garp, thậm chí vượt qua cả Chính phủ Thế giới!

Nếu cứ để mặc như vậy, có thể một ngày nào đó, hải quân sẽ không còn là cơ quan thuộc quyền quản lý của Chính phủ Thế giới, mà sẽ trở thành thế lực riêng của một mình La Tu!

Điểm này, là điều Ngũ Lão Tinh lo lắng nhất.

Doflamingo chính là đoán được điểm này, mới dám đưa ra đề nghị này tại Hội nghị Thượng đỉnh.

Nếu Ngũ Lão Tinh không tiện ra tay với La Tu, vậy thì vai ác này, cứ để hắn làm!

Chỉ cần tùy tiện gán cho một tội danh, Ngũ Lão Tinh chẳng phải sẽ ngoan ngoãn bắt La Tu sao?

"Fuffuffuffuffu, Trung tướng Hải quân La Tu phạm phải hai tội trạng không thể tha thứ." Doflamingo nhìn quanh vô số ánh mắt phẫn nộ, tiếp tục cười lớn nói: "Tội thứ nhất, coi thường quy định của Chính phủ Thế giới." "Vương hạ Thất Vũ Hải là lực lượng được Chính phủ Thế giới chiêu an, Trung tướng Hải quân La Tu khi chưa được sự đồng ý của Chính phủ Thế giới đã tự ý quyết đấu với Thất Vũ Hải Mắt Diều Hâu Mihawk, thậm chí trong cuộc quyết đấu còn làm Mắt Diều Hâu Mihawk bị thương nặng, gây nguy hại lớn đến mối quan hệ giữa hải quân và Thất Vũ Hải, khiến hai bên không còn tin tưởng lẫn nhau, nghiêm trọng hơn, thậm chí có thể gây ra xung đột trực diện giữa hải quân và Tứ Hoàng." "Tội thứ hai, làm việc không màng hậu quả.

Để chứng minh địa vị của mình trong hải quân, Trung tướng Hải quân khi đối mặt với bốn vị hoàng đế trên biển, không những không tìm cách rút lui, mà còn triệu tập toàn bộ chiến lực của hải quân, suýt nữa gây ra xung đột trực diện giữa hải quân và Tứ Hoàng." Nói đến đây, Doflamingo liếm môi, nhìn mọi người nói: "Nếu Tứ Hoàng và toàn bộ chiến lực của hải quân đánh nhau, sẽ tạo ra hậu quả như thế

nào, tôi tin rằng mỗi vị ở đây đều rất rõ ràng phải không?

Phản ứng dây chuyền do trận chiến đó gây ra, e rằng sẽ khiến cả thế giới chấn động." Dứt lời, Doflamingo lại một lần nữa nhìn về phía Ngũ Lão Tinh, nói: "Để không cho thêm nhiều bình dân phải chịu sự xâm hại của chiến tranh, cho nên tôi đề nghị, phế bỏ quyền lợi của La Tu trong hải quân, và bắt giam hắn với tội danh phản quốc." Nghe lời của Doflamingo, sắc mặt các vị vua và đại thần càng thêm phẫn nộ.

Tên này thật giỏi đổi trắng thay đen, bóp méo sự thật!

"Tôi không đồng ý!

Tiên sinh La Tu thân là hải quân, đối mặt với hải tặc lâm nguy không sợ, một mình đã làm giảm nhuệ khí của hải tặc rất nhiều, một anh hùng như vậy, sao có thể bị loại người này bôi nhọ!" Có một vị vua thực sự không chịu được nữa, đứng dậy tức giận nói.

"Tôi cũng không đồng ý!" Lại có một vị vua đứng lên.

"Ồ?" Doflamingo cười lạnh một cách quái dị, rồi vẫy tay với hai thành viên CP0 đeo mặt nạ, nói: "Làm cho hai vị quốc vương đại nhân này bình tĩnh lại, được không?" Nghe vậy, hai thành viên CP0 đeo mặt nạ đó lại nghe theo lời Doflamingo, đi về phía hai vị vua kia.

Thấy cảnh này, các vị vua khác trong lòng đều kinh hãi.

Tên này, có thể sai khiến được CP0?

Đó là cao thủ mà chỉ Thiên Long Nhân và Ngũ Lão Tinh mới có thể điều động được!

Lẽ nào...

Nghĩ đến đây, trong lòng các vị vua còn lại đều có một suy đoán kinh khủng.

Mấy chục năm trước, dường như có một Thiên Long Nhân đã từ

bỏ đặc quyền của quý tộc thế giới, mang theo gia đình rời khỏi Thánh địa Mary Geoise.

Thiên Long Nhân đó, hình như là hậu duệ của dòng dõi Donquixote đã tiến vào Thánh địa Mary Geoise tám trăm năm trước...

Tên của Doflamingo...

Ở một bên khác, Ngũ Lão Tinh sau khi nghe đề nghị của Doflamingo, lại chuẩn bị gật đầu đồng ý với đề nghị này!

Chỉ là, không đợi Ngũ Lão Tinh mở miệng, cửa lớn của phòng họp đã bị "két" một tiếng đẩy ra.

Một khắc này, Doflamingo với vẻ mặt kiêu ngạo dường như cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc.

Quay đầu nhìn lại, liền thấy bóng dáng khiến hắn hận không thể chém thành trăm mảnh.

Chỉ thấy người đó vừa vỗ tay vừa bước vào phòng họp, vừa cười vừa nói với hắn: "Chậc chậc chậc, thật không hổ là Thiên Dạ Xoa Joker, ngay cả trắng cũng có thể bị ngươi nói thành đen, tội phản bội Chính phủ Thế giới, thật là một tội danh lớn a." Người vừa vỗ tay vừa bước vào, chính là La Tu!

Phía sau La Tu, là Đại tướng Hải quân Hoàng Viên, Đại tướng Hải quân Xích Khuyển, có Thủy sư Đô đốc Hải quân Phật chi Sengoku, đương nhiên còn có vị huynh đệ sinh tử của La Tu, Tổng tư lệnh Chính phủ Thế giới Cương Cốt Kong!

Nói xong câu đó, La Tu hạ hai tay xuống, sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: "Ta có tội hay không, không đến lượt một tên hải tặc như ngươi định đoạt!" Tên này đã ba lần bảy lượt khiêu khích như vậy, lần này, không chỉ phải làm cho danh xưng Vương hạ Thất Vũ Hải biến mất trên biển cả.

Mà còn phải làm cho con người Donquixote Doflamingo này cũng biến mất!

Sau khi nhìn thấy La Tu, vẻ mặt kiêu ngạo của Doflamingo lập tức đông cứng lại.

Cảnh tượng bị truy đuổi và đánh đập tơi bời trên biển cả một tháng trước lại một lần nữa vang vọng trong đầu hắn.

Kinh hãi, phẫn nộ, hoảng sợ... một loạt cảm xúc tiêu cực đồng loạt dâng lên trong lòng.

"...Ngươi... sao ngươi lại xuất hiện ở đây?!" Chỉ vào La Tu, sắc mặt Doflamingo dần dần trở nên khó coi, không thể tin được mà nói.

Chương 155

La Tu tuy có danh xưng Bố già Hải quân, bản thân thân phận trong hải quân cũng là một tồn tại siêu nhiên.

Nhưng hắn chỉ có quân hàm Trung tướng, trong hải quân, chỉ có quân hàm Đại tướng và Thủy sư Đô đốc mới có tư cách tham gia Hội nghị Thượng đỉnh.

Chính vì chắc chắn La Tu sẽ không xuất hiện tại Hội nghị Thượng đỉnh, Doflamingo mới dám xuất hiện tại Thánh địa Mary Geoise.

Dù sao trước đó trên biển cả, La Tu đã để lại trong lòng Doflamingo một bóng ma tâm lý sâu sắc.

Nếu biết La Tu sẽ xuất hiện tại Hội nghị Thượng đỉnh, hắn sao có thể đến?!

"Sao?

Ta muốn đi đâu, cần phải báo cáo với một tên hải tặc như ngươi một tiếng mới được sao?" La Tu lấy tẩu thuốc đang ngậm trên miệng xuống, nhẹ nhàng nhả ra một làn khói, nhìn Doflamingo, vừa đi vào phòng họp, vừa bình tĩnh nói.

Nhìn La Tu bước vào phòng họp, không ngừng tiến gần về phía mình, Doflamingo sợ đến vỡ mật, bước chân không tự chủ được mà lùi về phía sau, lùi hết bước này đến bước khác!

"...Ta cảnh cáo ngươi...

đừng qua đây!" Nỗi sợ hãi đối với La Tu trong lòng, thậm chí khiến hắn khi nói ra câu này, đã bắt đầu run rẩy!

"Ngươi bảo ta đừng qua đây?

Xin lỗi, tên như ngươi không có tư cách ra lệnh cho ta." La Tu cười cười, thu lại tẩu thuốc trên tay, nhưng bước chân lại hoàn toàn không có ý định dừng lại.

"Ngươi!" Khi Doflamingo lùi đến bức tường, phát hiện không còn đường lùi, hắn đột nhiên nhớ ra mình đang ở Thánh địa Mary Geoise.

Tiếp đó, hắn cố gắng kìm nén sự kinh hãi trong lòng, quay đầu gầm nhẹ với hai thành viên CP0: "Trung tướng Hải quân La Tu, trong tình huống không có tư cách đã coi thường quy củ của Chính phủ Thế giới, tự ý xông vào Hội nghị Thượng đỉnh, không coi quy củ của Chính phủ Thế giới ra gì rồi!

Còn không mau bắt tên phản tặc này lại!" Nghe câu này, hai thành viên CP0 nhíu mày, tuy có chút không hài lòng với thái độ của Doflamingo.

Nhưng thân phận của Doflamingo dù sao cũng có chút quan hệ với Thiên Long Nhân, lời tên này nói cũng không sai.

Trong tình huống không có tư cách, xông vào Lâu đài Pangea, thuộc về hành vi không tuân thủ quy củ của Chính phủ Thế giới.

Đối mặt với tình huống này, họ đương nhiên phải ra tay.

Chỉ là... bây giờ bên cạnh La Tu lại có hai vị Đại tướng Hải quân và Thủy sư Đô đốc Phật chi Sengoku, cùng với Tổng tư lệnh Chính phủ Thế giới Cương Cốt Kong.

Bốn người này bất kỳ ai thực lực cũng không thua kém hai người họ, thậm chí sức chiến đấu còn cao hơn một chút.

Càng đừng nói đến La Tu, con quái vật đã một quyền đẩy lùi Kaido Bách Thú.

Cho nên nhất thời, hai thành viên CP0, lại không biết nên ra tay, hay không nên ra tay.

Đúng lúc này, Ngũ Lão Tinh lên tiếng.

Chỉ thấy một trong số họ lạnh lùng nhìn La Tu, nói: "La Tu, còn không mau dừng tay, ngươi chỉ là một Trung tướng Hải quân, không có tư cách tham gia hội nghị này, Doflamingo là vua của Dressrosa, bây giờ ngươi ra tay với hắn, tương đương với việc ra tay với Chính phủ Thế giới!" "Còn không mau lui xuống!" Một vị Ngũ Lão Tinh khác càng trực tiếp hơn quát lớn.

Nghe lời của Ngũ Lão Tinh, đại bộ phận các vị vua và đại thần có mặt, sắc mặt càng thêm khó coi.

Xem thái độ của Ngũ Lão Tinh, là muốn đứng về phía Doflamingo rồi.

Lẽ nào, Ngũ Lão Tinh thật sự sẽ làm như Doflamingo nói, ra tay với La Tu sao?!

La Tu sau khi nghe Ngũ Lão Tinh quát mắng, không những không tức giận, ngược lại còn cười tủm tỉm nói: "Thật xin lỗi, ta đến đây là có người mời, còn về việc ta có tư cách hay không, nên đi hỏi người đó, xem người đó có tư cách mời không." "Tư cách mời?" Nghe câu này, Ngũ Lão Tinh mắt khẽ híp lại.

Hội nghị Thượng đỉnh là hội nghị lớn nhất thế giới do Chính phủ Thế giới tổ chức.

Những người có tư cách tham gia, đều là các nguyên thủ của các quốc gia thành viên Chính phủ Thế giới.

Nhưng những nguyên thủ này, cũng chỉ có tư cách đến tham gia hội nghị mà thôi.

Người có tư cách mời người ngoài, ngoài Ngũ Lão Tinh ra, cũng chỉ có Thiên Long Nhân và các nhánh trong Thiên Long Nhân.

Doflamingo với thân phận kép từng là Thiên Long Nhân và vua của

Dressrosa, cũng chỉ có tư cách tham gia mà thôi.

“Không thể nào, sao có thể có người mời ngươi tham gia Hội nghị Thượng đỉnh?!” Doflamingo tức giận gầm lên.

Theo hắn thấy, địa vị của La Tu trong hải quân có cao đến đâu, cũng tuyệt đối không thể quen biết quý tộc thế giới!

Thiên Long Nhân duy nhất có giao thiệp với tên này, chỉ có Walshic Thánh đã bị đánh một trận.

Nhưng Walshic Thánh sao có thể mời tên này?!

“Không thể nào!

Tiên sinh La Tu, là do tôi mời.” Đúng lúc này, trong số các vị vua, có một người đứng lên, dõng dạc nói.

“Ngươi?!” Doflamingo nhìn theo hướng phát ra âm thanh, khi nhìn rõ khuôn mặt nghiêm túc đó, đồng tử co rút lại.

“Ngươi là?!” “Ngươi cho rằng ta không có tư cách mời tiên sinh La Tu đến sao?” Người đó liếc nhìn Doflamingo một cái, thần sắc trang nghiêm.

Nhìn người này, sắc mặt Ngũ Lão Tinh cũng thay đổi.

“Vua Cobra...” Người này, chính là vua của Alabasta, Nefertari Cobra.

Tám trăm năm trước, gia tộc Nefertari là một trong hai mươi vương tộc sáng lập ra Chính phủ Thế giới.

Chỉ là tổ tiên của gia tộc Nefertari, lại không lựa chọn vào ở Thánh địa, mà lựa chọn tiếp tục thống trị vương quốc Alabasta.

Mặc dù vậy, nhưng gia tộc Nefertari vẫn có đặc quyền của quý tộc thế giới Thiên Long Nhân!

Là gia chủ hiện tại của gia tộc Nefertari, Vua Cobra hoàn toàn có tư cách mời một người tham gia Hội nghị Thượng đỉnh!

"Bây giờ, các vị còn nghi vấn về tư cách của tôi không?" La Tu nhìn thẳng vào sắc mặt của Ngũ Lão Tinh, bình tĩnh nói.

Ngũ Lão Tinh nghe vậy, sắc mặt có chút khó coi, nhưng không phản bác.

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, La Tu tiếp tục nói: "Nếu đã không có vấn đề gì, vậy thì tiếp theo..." Nói đến đây, La Tu đạp chân một cái, thân hình lại trực tiếp biến mất khỏi chỗ cũ.

Tiếp đó, tất cả mọi người trong phòng họp liền nghe thấy một tiếng "bốp".

Nhìn theo hướng phát ra âm thanh, liền thấy một cảnh tượng kinh người.

Trong tầm mắt của mọi người, La Tu đã đến bên cạnh Doflamingo, và dùng một tay bóp cổ Doflamingo, ấn cả đầu hắn vào tường.

Bị La Tu bóp cổ, Doflamingo căn bản không thể thoát ra.

Đối mặt với sức mạnh cường đại như vậy của La Tu, sắc mặt Doflamingo dần dần đỏ bừng, trong thời gian ngắn đã trở thành màu gan heo.

Cảm giác nghẹt thở khiến khuôn mặt hắn méo mó, nhưng dù có dùng sức thế nào, cũng không thể thoát khỏi bàn tay như kìm sắt của La Tu!

"Doflamingo bị nghi ngờ giao dịch với hải tặc Kaido Bách Thú, tại đây tước bỏ thân phận Thất Vũ Hải, lập tức tiến hành bắt giữ!" La Tu mạnh mẽ ra tay, căn bản không cho Doflamingo bất kỳ cơ hội phản kháng nào!

“La Tu!

Mau dừng tay cho ta!” Thấy hành động của La Tu, trên mặt Ngũ Lão Tinh hiếm khi lộ ra vẻ tức giận.

Thậm chí có một vị Ngũ Lão Tinh tức giận đứng dậy, đập mạnh vào bàn, chỉ vào La Tu giận dữ nói.

Chương 156

"Đây không phải là nơi để một Trung tướng Hải quân như ngươi có thể giương oai!" Đây là Thánh địa Mary Geoise, địa bàn của Chính phủ Thế giới.

Trung tướng Hải quân La Tu, lại dám trước mặt họ bắt Doflamingo!

Doflamingo không chỉ là Vương hạ Thất Vũ Hải do Chính phủ Thế giới chiêu an, mà còn là vua của Dressrosa, thuộc quốc gia thành viên của Chính phủ Thế giới.

Dù Doflamingo có tội, cũng không đến lượt một Trung tướng Hải quân như La Tu ra tay!

Bây giờ, hành động của La Tu, đơn giản là không coi Chính phủ Thế giới ra gì!

Là đang vả mặt Chính phủ Thế giới!

"Giương oai?" La Tu đang bóp cổ Doflamingo nghe lời của Ngũ Lão Tinh, lực tay không những không giảm đi, ngược lại còn cười nói: "Ngũ Lão Tinh đại nhân, tôi đang thực thi chính nghĩa, chứ không phải đang giương oai đâu." "Tên này..." Nhìn thấy La Tu không có ý định dừng tay, sắc mặt Ngũ Lão Tinh càng thêm khó coi.

Bây giờ sắc mặt Doflamingo đã hoàn toàn đỏ bừng như gan heo, lực giãy giụa cũng đã yếu đi rất nhiều, thậm chí hai mắt cũng bắt đầu trợn ngược, rõ ràng không cầm cự được bao lâu nữa.

Thấy vậy, Ngũ Lão Tinh trực tiếp hạ lệnh cho hai thành viên CP0: "Bắt tên đó lại cho ta!

Nếu chống cự, xử tử tại chỗ!" Xử tử tại chỗ!

Câu nói này đại biểu cho thái độ của Ngũ Lão Tinh.

Tuy nhiên, không đợi hai thành viên CP0 đeo mặt nạ ra tay, Hoàng Viên, người vẫn luôn đứng ở cửa, đã trực tiếp hóa thành một tia sáng vàng, "vút" một tiếng xuất hiện sau lưng La Tu.

Xích Khuyển cũng bước tới, theo hành động của Xích Khuyển, trên nắm đấm của ông ta lại có khói đen cuồn cuộn bốc lên.

Cùng với việc cánh tay của Xích Khuyển hóa thành dung nham nóng hổi, nhiệt độ trong cả phòng họp lập tức tăng lên mấy độ.

"Hoàng Viên, Xích Khuyển, các ngươi định làm gì?!

Lẽ nào định tạo phản sao?!" Nhìn hành động của Hoàng Viên và Xích Khuyển, Ngũ Lão Tinh càng thêm tức giận.

Hoàng Viên đang lấp lánh sau lưng La Tu, vẻ mặt gian xảo, tay cầm một thanh kiếm Thiên Tùng Vân được tạo ra bằng năng lực của trái Pika Pika no Mi, chậm rãi nói: "A ~ Ngũ Lão Tinh, tội nghiệt của tên Doflamingo này thật sự quá lớn, để không cho tên này chạy thoát, tôi chỉ có thể đắc tội thôi." Xích Khuyển thì nhìn chằm chằm vào Doflamingo, giọng nói khàn khàn: "Bản thân việc này đã là một sai lầm, một kẻ tội ác tày trời như Doflamingo lại có thể được Chính phủ Thế giới che chở, thật là một trò cười lớn." "Các ngươi?!" Thấy việc quát mắng hai người họ không có tác dụng, năm vị Ngũ Lão Tinh đồng loạt nổi giận.

"Sengoku, còn không mau quản giáo thủ hạ của ngươi cho tốt, lẽ nào ngươi không muốn làm Thủy sư Đô đốc Hải quân nữa sao?!" "Kong, ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì?!" Nhưng mặc cho Ngũ Lão Tinh quát mắng thế nào, hai người họ đều không hề lay động, thậm chí Sengoku còn lên tiếng.

"Ngũ Lão Tinh đại nhân, Doflamingo thực sự tội ác tày trời, hiện

đã có chứng cứ xác thực, vì để duy trì chính nghĩa trên biển cả, vì sự phát triển của Chính phủ Thế giới, xin Ngũ Lão Tinh đại nhân đừng cản trở." "Sengoku...!" Ngũ Lão Tinh nghe câu này của Sengoku, sắc mặt càng thêm khó coi.

"Có chứng cứ, vậy chứng cứ ở đâu?!" Một vị Ngũ Lão Tinh khác tức giận nói.

Sengoku nghe vậy, cười cười, rồi dõng dạc nói: "Kuzan, vào đi." Kuzan?

Đại tướng Hải quân Thanh Trĩ?

Nghe vậy, Ngũ Lão Tinh đồng loạt nhíu mày nhìn về phía sau Sengoku.

Trong tầm mắt của họ, cửa lớn của phòng họp lại một lần nữa bị đẩy ra.

Tiếp đó, một gã đàn ông cao lớn, nhưng trên tay lại có một đôi còng Đá Biển, vẻ mặt gian xảo, rụt cổ đi vào.

Gã này ngoan ngoãn đứng bên cạnh Sengoku, khi nhìn thấy Ngũ Lão Tinh đang nhìn mình chằm chằm ở phía trước, cổ lại rụt ngắn hơn.

Gã đàn ông vô cùng gian xảo này, chính là nhà khoa học điên cuồng Caesar Clown mà La Tu đã cướp được từ tay cán bộ của Doflamingo trước đó.

Khi Caesar nhìn thấy Doflamingo ở bức tường bên cạnh, bị La Tu bóp cổ như một con gà chết, trong mắt càng hiện lên vẻ kinh hoàng.

Căn bản không dám nhìn cảnh tượng đó, Caesar vội vàng cúi đầu, không ngừng hít thở sâu để xoa dịu nỗi kinh hãi trong lòng.

Joker trong tay La Tu còn không có chút sức lực nào để chống cự!

Lão già này, cũng quá khủng bố rồi...

Phía sau Caesar, Đại tướng Hải quân Thanh Trĩ chậm rãi bước vào phòng họp, liếc nhìn Doflamingo như con gà chết trong tay La Tu một cái, rồi ánh mắt bình thản nhìn về phía Ngũ Lão Tinh, từ từ thở ra một hơi khí lạnh.

Hơi khí lạnh này vô cùng băng giá, lập tức làm giảm nhiệt độ của phòng họp vốn đã tăng lên vì năng lực của Xích Khuyển.

Hơi khí lạnh này trong mắt các vị vua chúa quý tộc, là làm giảm áp lực.

Nhưng trong mắt Ngũ Lão Tinh... lại là sự uy hiếp!

Dường như chỉ cần họ làm khó La Tu, Thanh Trĩ sẽ không chút do dự lựa chọn ra tay giúp đỡ La Tu!

Lập trường của các cường giả cấp cao thuộc phe hải quân vô cùng vững chắc.

Hoàng Viên và Xích Khuyển không cần phải nói, họ đã có dấu hiệu ra tay.

Sengoku cũng đã bày tỏ thái độ, ngay cả Thanh Trĩ cũng đứng về phía La Tu.

Về phần Cương Cốt Kong chưa bày tỏ thái độ, rõ ràng cũng đang giúp La Tu.

Những tên này, lại toàn bộ không nghe theo mệnh lệnh của Ngũ Lão Tinh, những người nắm giữ quyền lực cao nhất của Chính phủ Thế giới, toàn bộ đứng về phía La Tu!

Thấy cảnh này, dù cho là tâm tính của Ngũ Lão Tinh, cũng không thể nhịn được nữa.

Chuyện mà họ lo lắng trong lòng, cuối cùng đã xảy ra.

La Tu mới trở về Tổng bộ Hải quân được bao lâu?

Họ đã không thể khống chế được hải quân rồi sao?

Nếu cứ để mặc sự tình phát triển như vậy, sớm muộn gì, hải quân sẽ hoàn toàn thoát ly khỏi Chính phủ Thế giới.

Nhưng họ có thể làm gì được chứ?!

"Bằng chứng xác thực ư?!" Một Ngũ Lão Tinh nhìn Caesar đang đứng cạnh Sengoku như rùa rụt cổ, sắc mặt âm trầm nói.

"Tên này thì chứng minh được cái gì?" một Ngũ Lão Tinh khác tiếp lời.

Nghe Ngũ Lão Tinh nói vậy, Sengoku bình tĩnh đáp: "Doflamingo thân là Vương Hạ Thất Vũ Hải lại ngấm ngầm cấu kết với Tứ Hoàng Kaido, bí mật bán trái Ác Quỷ nhân tạo cho hắn, ta đã nắm trong tay rất nhiều bằng chứng.

Caesar Clown chính là nhân chứng quan trọng nhất, hoàn toàn có thể chứng minh các tội danh của Doflamingo." "Caesar Clown, ngươi có thể chứng minh tội danh của Doflamingo như thế nào?!" Ngũ Lão Tinh nhìn Caesar, mắt hơi híp lại, chậm rãi hỏi.

Lúc này, Doflamingo trong tay La Tu đã mặt không còn giọt máu, nhưng trong mắt Ngũ Lão Tinh, hắn vẫn có thể cầm cự được một lúc nữa.

Hiện tại chỉ cần bọn họ kéo dài thời gian, đợi các cao thủ của Chính Phủ Thế Giới đã được thông báo trước đó đến nơi, thì dù La Tu có cả Tổng bộ Hải quân chống lưng cũng vô dụng!

Doflamingo dù có phạm tội tày trời thế nào, cũng chỉ có thể do Chính Phủ định tội.

Hành vi vượt quyền của La Tu tuyệt đối không thể dung thứ.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, Chính Phủ Thế Giới còn mặt mũi nào nữa?!

Phải cho cả thế giới biết rằng, Hải quân chỉ là chó săn của Chính Phủ Thế Giới mà thôi!

Ta muốn giết Doflamingo thì có thể giết, ta không muốn giết, dù có bằng chứng rành rành cũng không được đụng đến!

Bởi vì kẻ thống trị thế giới này là Chính Phủ Thế Giới!

Nghe Ngũ Lão Tinh quát hỏi, Caesar giật nảy mình, cả người run lên.

Chương 157

Hắn ngẩng đầu, cẩn thận nhìn vào mấy cặp mắt đáng sợ của Ngũ Lão Tinh.

Caesar thông minh cỡ nào, qua những gì nghe được bên ngoài, kết hợp với ánh mắt của Ngũ Lão Tinh, hắn có thể thấy rằng nếu mình nói thật và chứng minh tội danh của Joker là có thật, thì Ngũ Lão Tinh chắc chắn sẽ rất không vui.

Nhưng nếu không làm chứng...

Hắn lén liếc nhìn La Tu đang ở bên cạnh phòng họp.

Những lời La Tu nói với hắn lúc trước, cùng với sát khí toả ra từ người ông lúc đó, lại khiến tim Caesar run lên lần nữa.

So với Ngũ Lão Tinh, Caesar sợ La Tu hơn một chút.

Cái cảm giác như rơi vào hầm băng đó, Caesar không bao giờ muốn trải nghiệm lần thứ hai.

Thế là, Caesar liền nói thẳng: "Ta nói, ta nói hết, Joker..." Không hề giấu giếm, Caesar khai ra vanh vách giao dịch giữa Doflamingo và Kaido.

Không chỉ vậy, hắn còn khai ra việc Doflamingo ngấm ngầm điều hành chợ buôn người phi pháp và kinh doanh vũ khí trong thế giới ngầm.

Nghe Caesar tiết lộ, sắc mặt các vị vương công quý tộc trong phòng họp đều thay đổi.

Kẻ có danh tiếng vang dội khắp thế giới ngầm Joker lại chính là Thất Vũ Hải Doflamingo!

Khi Caesar khai ra toàn bộ tội danh của Doflamingo, La Tu nhìn Doflamingo đang hôn mê, rồi quay sang mấy vị Ngũ Lão Tinh, bình tĩnh nói.

"Nghe cả rồi chứ, chiêu an một Vương Hạ Thất Vũ Hải, còn muốn bảo vệ một vị vua của Dressrosa.

Từng ấy tội danh, bất kỳ tội nào cũng đủ để Doflamingo vĩnh viễn không ngóc đầu lên được rồi nhỉ?

Đã tội danh thành lập, vậy thì phần hành hình có lẽ nên miễn đi nhỉ..." Lời vừa dứt, không đợi Ngũ Lão Tinh phản ứng, La Tu dùng sức, một lượng lớn Haki Vũ trang từ lòng bàn tay ông tuôn vào cổ họng Doflamingo.

Trong nháy mắt, tiếng xương cốt vỡ vụn giòn tan truyền vào tai mỗi người có mặt tại hiện trường.

Đây là chiêu thức mà một tháng sau đại sự kiện đó, La Tu đã lĩnh ngộ được, một phương pháp sử dụng Haki Vũ trang cao cấp hơn cả Ryuo.

Truyền Haki vào bên trong cơ thể đối phương, phá hủy từ bên trong!

"Ngươi!" Nghe lời La Tu, Ngũ Lão Tinh lập tức hiểu ra ý đồ của ông.

Nhưng khi họ định ngăn cản thì đã quá muộn.

Doflamingo đang trong trạng thái hôn mê hoàn toàn không thể chống lại luồng Haki Vũ trang hung hãn của La Tu.

Dưới sự tàn phá của Haki Vũ trang, khí quản, động mạch và dây thần kinh trong cổ họng Doflamingo đều vỡ nát.

La Tu tiện tay ném đi, Doflamingo đã tắt thở bị ông vứt xuống đất

như một con chó chết.

Vì động mạch vỡ, máu tươi đỏ thẫm chảy ra từ khóe miệng Doflamingo, mùi máu tanh nhanh chóng lan khắp phòng họp.

Dù cho Doflamingo đã phát triển trái Ito Ito no Mi đến cực hạn, thậm chí có thể trong trạng thái mất ý thức điều khiển trái cây để tự chữa trị cơ thể từ bên trong.

Nhưng với vết thương kiểu này, dù có là Law, người sở hữu năng lực của trái Ope Ope no Mi ở đây, cũng đành bó tay.

Tất cả các vị vua còn lại nhìn Doflamingo nằm bất động trên mặt đất, trong lòng không khỏi rùng mình.

Một đại kiêu hùng, Vương Hạ Thất Vũ Hải Doflamingo, cứ thế bị Trung tướng Hải quân La Tu bóp chết tươi?

Bố già Hải quân bá đạo đến vậy sao?!

Đúng lúc này, cửa lớn phòng họp bị đẩy mạnh ra, bảy tám thành viên CP mặc vest, đeo mặt nạ nhanh chóng bước vào.

Nhìn những thành viên CP này, La Tu biết đây là những kẻ mà Ngũ Lão Tinh triệu tập để đối phó với mình.

Nhưng ông không hề tức giận, sau khi lau tay, ông lấy ra tẩu thuốc bên hông, châm lửa rồi ung dung rít một hơi, sau đó bình tĩnh nói với Ngũ Lão Tinh: "Tuy Doflamingo gây họa cho phần lớn các quốc gia trên biển, thuộc về kẻ địch của Chính Phủ Thế Giới, nhưng bản chất hắn vẫn là một hải tặc, cho nên các vị Ngũ Lão Tinh đại nhân không cần cảm ơn ta, cũng không cần trao huân chương cho ta đâu." Nói xong, La Tu liếc nhìn hai thành viên CP0 cách đó không xa, dùng tẩu thuốc chỉ vào thi thể Doflamingo, mỉm cười nói: "Hai vị, không xử lý sao?" Giọng La Tu vô cùng bình tĩnh, như thể người vừa bị bóp chết không phải là một đại hải tặc danh chấn thế giới, mà chỉ là một con

kiến.

Hai người nghe vậy, quay lại nhìn Ngũ Lão Tinh.

Mấy người Ngũ Lão Tinh thấy thế, gật đầu với hai thành viên CP0, rồi lại phất tay cho bảy tám thành viên CP phía sau lui ra.

Bây giờ Doflamingo đã chết, làm gì cũng vô ích.

Không ngờ La Tu này lại quyết đoán đến vậy.

Nhìn hai thành viên CP0 khiêng thi thể Doflamingo đi, La Tu nhẹ nhàng phả ra một làn khói, nói: "Cảm ơn hai vị." Sau đó, ông bước đến vị trí của Doflamingo, không khách khí ngồi xuống.

Về phần Kizaru và Akainu, cả hai đứng sau lưng La Tu, như hai vệ sĩ.

Có thể khiến hai Đô đốc Hải quân hành xử như vậy...

Ngũ Lão Tinh nhìn cảnh này, ánh mắt dần trở nên âm trầm.

Xem ra địa vị của La Tu này trong Hải quân còn cao hơn họ tưởng tượng một chút!

Về phần La Tu, ông hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của Ngũ Lão Tinh, nhìn vẻ mặt kinh ngạc vẫn chưa tan biến của các vị vua, mỉm cười nói: "Các vị đại biểu của các quốc gia, đều đã đề xuất ý kiến rồi sao?

Nếu đã vậy, tiếp theo, ta có một ý kiến nhỏ muốn đề xuất, hy vọng các vị sẽ không phản đối." "Ý kiến?" Nghe La Tu nói, các vị vương công quý tộc có mặt đều tò mò nhìn về phía ông.

La Tu, nhân vật được chú ý nhất trên biển cả thời gian gần đây, sẽ đề xuất ý kiến gì?

Liệu có lợi cho các vương quốc của họ không?

Ngũ Lão Tinh cũng lạnh lùng nhìn La Tu, trầm giọng hỏi: "Ngươi có thể có đề nghị gì?" "Thân là binh sĩ Hải quân, chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của Chính Phủ Thế Giới là được rồi." Ngũ Lão Tinh đang dùng lời nói để nhắc nhở La Tu, Hải quân là tổ chức dưới quyền quản lý của Chính Phủ Thế Giới, ở đây không dung thứ cho sự hỗn loạn!

Đối mặt với lời nói gần như là uy hiếp của Ngũ Lão Tinh, sắc mặt La Tu vẫn bình tĩnh, thậm chí ông còn ung dung rít một hơi thuốc rồi mới tiếp tục: "Các vị Ngũ Lão Tinh đại nhân, với tư cách là khách mời đặc biệt của Vua Cobra, ta nghĩ ta có tư cách đề xuất một ý kiến chứ?" Nghe La Tu nói, Ngũ Lão Tinh đều im lặng một lúc, cuối cùng một người trong số họ gật đầu.

"Đương nhiên." "Vậy thì tốt." Khóe miệng La Tu nhếch lên, mỉm cười nói: "Đề nghị của ta là, kiến nghị Chính Phủ Thế Giới phế bỏ chế độ Vương Hạ Thất Vũ Hải." Tham gia Hội nghị Thế giới, phế trừ chế độ Thất Vũ Hải, đây là bước đầu tiên trong kế hoạch của ông.

"Phế bỏ chế độ Vương Hạ Thất Vũ Hải?" "Ý của Trung tướng La Tu là..." Nghe La Tu nói, các vị vua và đại thần đều bàn tán.

Vương Hạ Thất Vũ Hải là tổ chức được Chính Phủ Thế Giới đặc biệt chiêu mộ để chống lại Tứ Hoàng, trên Đại Hải Trình có thể coi là một trong ba thế lực lớn ngang hàng với Tổng bộ Hải quân và Tứ Hoàng.

Trung tướng La Tu lại muốn phế trừ Thất Vũ Hải?

Đề nghị này đối với các thế lực trên Đại Hải Trình có thể gây ra một cơn sóng không nhỏ.

Đối với điều này, các vị vua và đại thần, đặc biệt là những quốc gia nằm trên Đại Hải Trình, phải cân nhắc kỹ lưỡng lợi và hại.

"Ta thấy chuyện này không ổn." Khác với phản ứng của các vị

vua, Ngũ Lão Tinh trực tiếp từ chối đề nghị của La Tu.

Vương Hạ Thất Vũ Hải là thế lực được Chính Phủ Thế Giới công nhận, việc phế bỏ cũng phải do Chính Phủ Thế Giới quyết định.

Nếu chuyện gì cũng để La Tu làm, vậy cần Chính Phủ Thế Giới làm gì nữa?

Huống hồ, sự kiện Doflamingo vừa rồi, La Tu đã vả vào mặt Chính Phủ Thế Giới, bây giờ lại để La Tu được đằng chân lân đằng đầu, sau này Chính Phủ Thế Giới còn uy nghiêm gì nữa?

"Các vị Ngũ Lão Tinh đại nhân đừng vội phủ định, nghe ý tưởng của ta rồi quyết định cũng không muộn." Thái độ của La Tu không hề thay đổi trước phản ứng của Ngũ Lão Tinh.

Thực ra trong lòng La Tu rất rõ, việc ông dùng thái độ cực kỳ cứng rắn để xử lý Doflamingo, bề ngoài có vẻ như đang làm việc cho Chính Phủ Thế Giới, nhưng thực chất là đang tát vào mặt Ngũ Lão Tinh.

Dù sao thì lúc đó, để bảo vệ Doflamingo, Ngũ Lão Tinh thậm chí đã không ngần ngại huy động gần mười thành viên của tổ chức CP.

Nhưng dù vậy, Doflamingo vẫn chết trong tay La Tu.

Chương 158

Đối với Ngũ Lão Tinh, đối với Chính Phủ Thế Giới, đây là một tổn thất lớn về mặt thể diện.

Đặc biệt là nó xảy ra tại Hội nghị Thế giới, trước mặt các nhà lãnh đạo của hơn 170 quốc gia thành viên của Chính Phủ Thế Giới.

Nếu đối với đề nghị của La Tu, Ngũ Lão Tinh không có hành động gì.

Có lẽ trong lòng không ít vị vua, họ sẽ phải cân nhắc lại, nên dựa vào Chính Phủ Thế Giới hay nên dựa vào Hải quân.

Nghe vậy, các vị vua đều tập trung tinh thần.

Họ rất muốn biết, tại sao La Tu lại muốn phế bỏ chế độ Vương Hạ Thất Vũ Hải.

Phản ứng sau khi phế bỏ trên biển cả, rốt cuộc là có lợi hay có hại.

Nhưng Ngũ Lão Tinh dường như không định để La Tu nói tiếp, lạnh lùng nói: "Ý tưởng thì miễn đi, bất kể lý do gì, chế độ Vương Hạ Thất Vũ Hải sẽ không bị phế bỏ." Nghe câu này, La Tu mỉm cười, rồi đứng dậy.

"Nếu các vị Ngũ Lão Tinh đại nhân đã nói vậy, ta cũng không nói nhiều nữa." Lời vừa dứt, La Tu trực tiếp dẫn Kizaru và Akainu chuẩn bị rời khỏi phòng họp.

Nhưng trước khi bước ra khỏi phòng, La Tu lại quay đầu lại, nheo mắt nói một câu.

"Tuy các vị Ngũ Lão Tinh đại nhân không đồng ý với đề nghị của ta, nhưng ta muốn nhắc nhở các vị một câu, Vương Hạ Thất Vũ Hải là một thế lực nguy hiểm nắm trong tay cả tự do và địa vị, bề ngoài có

vẻ ngoan ngoãn, nhưng thực chất cũng là kẻ địch của Hải quân chúng ta.

Lấy Doflamingo làm ví dụ, một mình hắn có thể dưới vỏ bọc của Vương Hạ Thất Vũ Hải và Vua Dressrosa, trở thành Joker của thế giới ngầm Tân Thế giới, mấy Thất Vũ Hải còn lại e rằng cũng chẳng sạch sẽ gì.

Nếu để ta tra ra các Thất Vũ Hải khác cũng có tội, Hải quân chúng ta có thể sẽ không kịp bẩm báo các vị Ngũ Lão Tinh đại nhân mà trực tiếp bắt giữ đấy nhé." Nói xong câu đó, không đợi Ngũ Lão Tinh trả lời, La Tu đã rời khỏi Lâu đài Pangea.

Cùng La Tu rời đi còn có ba Đô đốc và Nguyên soái Sengoku, cùng với Kong.

Nghe những lời La Tu nói trước khi rời đi, sắc mặt các vị vua và đại thần đều trở nên nghiêm trọng.

Nhưng sắc mặt của mấy người Ngũ Lão Tinh lại càng khó coi hơn.

Uy hiếp!

Đây là sự uy hiếp trắng trợn!

Lời của La Tu đang nói với họ rằng, Thất Vũ Hải là thế lực do Chính Phủ Thế Giới chỉ định, nhưng ta, La Tu muốn động đến, hoàn toàn không cần nhìn sắc mặt của Chính Phủ Thế Giới.

Đồng thời cũng đang nói với họ rằng, Hải quân tuy thuộc Chính Phủ Thế Giới, nhưng sẽ không còn nghe theo mệnh lệnh của Chính Phủ Thế Giới nữa, mà sẽ do La Tu dẫn dắt!

Vấn đề mà Ngũ Lão Tinh lo lắng bấy lâu nay, cuối cùng đã được La Tu tự mình thừa nhận!

Ngày hôm sau.

Sân huấn luyện Tổng bộ Hải quân.

"Gomu Gomu no..." Một bóng người màu đỏ đang di chuyển nhanh chóng trong sân huấn luyện.

Cùng lúc đó, trong sân huấn luyện còn có bóng dáng của Anh hùng Hải quân Garp.

Xung quanh sân huấn luyện tập trung không ít binh sĩ Hải quân, trong đó có cả các Thiếu tướng, tất cả đều kinh ngạc nhìn trận đấu trên sân.

"Chậc chậc chậc, quả không hổ là cháu trai của ngài Garp, sức chiến đấu thật khủng khiếp, e rằng ngay cả tôi cũng chưa chắc thắng được Luffy." Một Thiếu tướng tán thưởng, trong lòng có chút tự ti.

"Nghe nói, bản lĩnh của nhóc Luffy này đều do ngài La Tu dạy dỗ cả đấy." Vừa nghe đến cái tên ngài La Tu, tất cả binh sĩ xung quanh đều quay đầu, ánh mắt nhìn về phía một bóng người đang nằm trên ghế mây cách sân huấn luyện không xa, ánh mắt lộ vẻ sùng kính.

Dường như có thể nhìn thấy La Tu một lần đã là phúc ba đời tu được.

Tuy La Tu đang ở bên cạnh sân huấn luyện, tận hưởng gió biển thổi qua.

Nhưng không có bất kỳ binh sĩ nào vì muốn ngắm nhìn phong thái của La Tu thêm vài lần mà lơ là việc huấn luyện dù chỉ một chút.

Bởi vì địa vị hiện tại của La Tu trong Hải quân thực sự quá siêu việt.

Một kiếm đánh bại Mắt Diều Hâu Mihawk, một quyền đẩy lùi Kaido Bách Thú, thậm chí hôm qua còn tự tay xử lý Thất Vũ Hải

Doflamingo!

Đây đều là những việc La Tu làm trong vòng hai tháng ngắn ngủi sau khi trở lại Hải quân!

Tất cả các Hải quân đều tin tưởng rằng, sau này dưới sự dẫn dắt của ngài La Tu, chính nghĩa của Hải quân sẽ chiếm lĩnh toàn bộ biển cả!

Bởi vì Hải quân có Bố già La Tu!

Lúc này, bên cạnh sân huấn luyện, La Tu nằm trên ghế mây, hoàn toàn không để ý đến những ánh mắt sùng kính không ngừng đổ dồn về phía mình từ sân huấn luyện.

Mặc một bộ đồ thoải mái, đeo một cặp kính râm, bên cạnh La Tu có một chiếc ô che nắng khổng lồ, giúp che đi toàn bộ ánh nắng gay gắt.

Phía bên kia của chiếc ghế mây là một chiếc bàn nhỏ đơn giản, trên bàn đặt tẩu thuốc và bầu rượu.

Điều này đủ cho thấy cuộc sống của La Tu thư thái đến mức nào.

Đúng lúc này, một bóng người cao ráo nhanh chóng bước về phía La Tu.

Sau khi đến bên cạnh ông, cô đưa tờ báo trên tay cho La Tu, đôi môi anh đào hé mở, dùng giọng nói nhẹ nhàng: "Ngài La Tu, chị Tsuru bảo tôi mang báo cáo tin tức hôm nay cho ngài xem." Người phụ nữ sở hữu đôi chân dài miên man, thân hình duyên dáng này chính là Trung tướng Tổng bộ Hải quân Gion (Momousagi).

"Báo?" La Tu đang lim dim ngủ bỗng mở mắt ra, nhìn tờ báo Gion đưa, nhíu mày.

Chẳng lẽ tin tức Doflamingo bị xử lý đã nhanh chóng bị các tòa

báo biết được rồi sao?

Nếu không, Tsuru có thể nào lại đặc biệt nhờ Gion mang báo đến cho mình?

Nhận lấy tờ báo từ Gion, La Tu ngồi dậy, đồng thời lấy tẩu thuốc trên bàn nhỏ, châm loại thuốc lá đặc chế trong tẩu, rồi vừa hút thuốc vừa xem báo.

Gion thì hạ phần tựa lưng của chiếc ghế mây xuống, khéo léo bóp vai cho La Tu.

Dường như Gion đã luyện tập chuyên môn, lực tay vừa phải, khiến cơ thể vốn không mệt mỏi của La Tu cũng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Khi La Tu xem tin tức trên báo, ông có chút bất ngờ.

"Chậc chậc chậc, mấy tên này, đúng là thích xem náo nhiệt không chê chuyện lớn." Trên báo đưa tin chính là chuyện ông đã xử lý Doflamingo tại Thánh địa Mariejois hôm qua.

Trang đầu thậm chí còn in cả hình ảnh La Tu bóp cổ Doflamingo và bộ dạng thảm tử của hắn.

Không có gì ngạc nhiên, La Tu trên tờ báo này bị thổi phồng thành một vị thánh nhân cứu thế, những tội danh của Doflamingo bị tiết lộ trong phòng họp hôm qua cũng được viết đầy đủ trên báo.

Chỉ là, điều khiến La Tu có chút bất ngờ là ở trang thứ hai của tờ báo, lại có một bài báo khác.

Chính bài báo không ai ngờ tới này đã khiến biểu cảm trên mặt La Tu có một sự thay đổi rất vi diệu...

Cùng lúc đó.

Tân Thế giới, vùng biển của băng Tóc Đỏ.

Trên tàu Red Force.

Một thành viên mới gia nhập băng Tóc Đỏ không lâu mặt mày hoảng hốt chạy vào khoang tàu, vừa đưa tờ báo trên tay cho Shanks Tóc Đỏ, vừa gấp gáp nói: "Thuyền trưởng, mau xem bài báo này đi..." Shanks Tóc Đỏ đang uống rượu với xạ thủ Yasopp, nhìn thấy thành viên mới hoảng hốt, có chút bất lực nói: "Joyce, tuy cậu là người mới trong băng của chúng ta, nhưng dù sao cũng là một hải tặc có tiền thưởng tám mươi triệu, sao lại hoảng hốt như một lính mới thế." Người được gọi là Joyce lau mồ hôi trên trán, nói: "Thuyền trưởng, đừng trêu tôi nữa, mau xem tờ báo này đi, đã xảy ra chuyện lớn không thể tưởng tượng được rồi!" "Chuyện lớn không thể tưởng tượng được?" Shanks Tóc Đỏ có chút tò mò nhận lấy tờ báo.

Khi nhìn thấy tin tức trên trang đầu, anh không khỏi tấm tắc khen ngợi: "Chậc chậc chậc, quả không hổ là lão gia tử La Tu, dám ở Thánh địa Mariejois xử lý Doflamingo, Ngũ Lão Tinh không nổi giận sao?" Rõ ràng, Shanks biết thân phận Thiên Long Nhân của Doflamingo, thậm chí còn biết giữa Ngũ Lão Tinh và Doflamingo có mối quan hệ không tầm thường.

Khi Shanks lật sang trang thứ hai, sắc mặt anh liền thay đổi.

"..." Một tia nghiêm trọng dần hiện lên trên khuôn mặt Shanks Tóc Đỏ, sau khi đọc xong bài báo ở trang thứ hai, anh trực tiếp cầm tờ báo đi vào căn phòng sâu hơn bên trong.

Chương 159

“Này, Mihawk, mau xem báo hôm nay đi.” Shanks Tóc Đỏ đưa tờ báo trên tay cho Dracule Mihawk đang thiền định.

Lúc này, trên người Mắt Diều Hâu Mihawk tuy vẫn còn quấn băng gạc, nhưng vết thương từ một tháng trước đã đỡ hơn rất nhiều.

Mắt Diều Hâu Mihawk nghe lời Shanks Tóc Đỏ, thậm chí không thèm mở mắt, vẫn nhắm mắt, hồi tưởng lại cảnh tượng đối quyết với La Tu một tháng trước, hồi tưởng lại nhát kiếm chém đứt trời đất của La Tu.

“Không xem.” Nghe Mắt Diều Hâu Mihawk thốt ra hai chữ, Shanks Tóc Đỏ bất lực nói: “Nhưng là chuyện liên quan đến ngài La Tu, thật sự không xem sao?” “Tiền bối La Tu?” Nghe tên La Tu, Mắt Diều Hâu Mihawk đột ngột mở mắt.

Sau đó, Mắt Diều Hâu Mihawk giật lấy tờ báo trên tay Shanks Tóc Đỏ, chăm chú đọc.

Thấy vậy, Shanks Tóc Đỏ bất lực lắc đầu, lẩm bẩm: “Tên này.” “Doflamingo bị ngài La Tu xử lý rồi sao...” Nhìn tin tức trang đầu, biểu cảm của Mắt Diều Hâu Mihawk không hề thay đổi, dường như không hề ngạc nhiên với tin tức này.

Nhưng khi lật sang trang thứ hai, đồng tử diều hâu của Mắt Diều Hâu Mihawk cũng phải co lại.

“...” Lúc này, không chỉ có Mắt Diều Hâu Mihawk, mà trên khắp biển cả có không ít người đang xem tờ báo này.

Vùng biển của Râu Trắng.

Râu Trắng mắt hơi híp lại, lẩm bẩm: “Ngài La Tu...” Vùng biển

của Bách Thú, xung quanh Kaido là một mớ hỗn độn, tất cả mọi người đều run rẩy trốn trong góc.

Nhưng khi Kaido nhìn thấy tin tức ở trang thứ hai, hắn lại ngừng hành động điên cuồng, biểu cảm lại có vẻ hơi ngạc nhiên.

Vạn Quốc, tàu tam ngôi buồm khủng bố của Big Mom.

Alabasta.

Đảo Nữ nhi.

Đảo Người cá.

Vân vân.

Khi các cường giả trên biển nhìn thấy tin tức ở trang thứ hai đó, đều có những phản ứng khác nhau.

Nhưng trong phản ứng của mỗi người, đều có sự ngạc nhiên và nghiêm trọng.

"Mấy tên này, thật biết thổi gió châm lửa a." Tổng bộ Hải quân, đảo Marineford.

La Tu nhìn tin tức ở trang thứ hai trên báo, biểu cảm vô cùng bất ngờ.

Tin tức Doflamingo bị xử lý có thể xuất hiện trên báo, La Tu không hề ngạc nhiên chút nào.

Tuy trên báo không ngừng thổi phồng, ca ngợi công lao của ông.

Nhưng điều đó cũng hợp tình hợp lý.

Nhưng trang thứ hai lại đăng tin La Tu, dưới sự phản đối của Ngũ Lão Tinh, vẫn cứng rắn muốn bãi bỏ chế độ Thất Vũ Hải.

Nếu tin tức này chỉ xuất hiện trên một tờ báo nào đó, có lẽ không ai chú ý.

Nhưng trớ trêu thay, tin tức này lại đi liền với tin tức trang nhất, tin La Tu xử lý Doflamingo.

Cứ thế, vấn đề trở nên lớn hơn.

Một tháng trước, La Tu với tư cách là nhân vật chính của sự kiện lớn đó, có thể nói là danh tiếng ai ai cũng biết.

Trong mắt một số người, La Tu không ngần ngại đối đầu với Ngũ Lão Tinh, cũng muốn bãi bỏ chế độ Thất Vũ Hải, là để thực thi chính nghĩa, tiêu diệt mọi tà ác trên biển cả.

Nhưng trong mắt một số người khác, ý nghĩa lại hoàn toàn khác.

Ví dụ như một trong Thất Vũ Hải, Gecko Moria.

Ví dụ như cũng là Thất Vũ Hải, Crocodile.

Còn có Nữ đế Hải tặc Boa Hancock cùng với Bạo chúa Bartholomew Kuma và Hiệp sĩ biển Jinbe ba vị Thất Vũ Hải.

Trong mắt những Thất Vũ Hải này, La Tu muốn bãi bỏ chế độ Thất Vũ Hải, là vì cho rằng Hải quân không cần họ để chống lại Tứ Hoàng.

Dù sao thì thực lực của La Tu đã đạt đến mức có thể đẩy lùi Kaido Bách Thú.

Đương nhiên, bốn vị Hoàng đế trên biển cũng nghĩ như vậy.

Như Kaido Bách Thú sau khi xem tin tức này, lại bình tĩnh một cách lạ thường.

“Bố già Hải quân La Tu phải không?

Ta ở đây chờ ngươi, có bản lĩnh thì đến đây!” Vứt tờ báo trên tay, Kaido bước ra khỏi hang động, nhìn về phía Tổng bộ Hải quân, lạnh lùng nói.

Big Mom thì sau khi xem báo, nhếch mép cười, một tay ném món điểm tâm mà thuộc hạ đưa vào miệng, nuốt xuống bụng xong, biểu cảm âm u nhếch mép: "Chậc chậc chậc, dã tâm của lão già này còn lớn hơn ta tưởng... quả không hổ là người đàn ông ta coi trọng." Nhưng trên đỉnh Lục địa Đỏ, trong Thánh địa Mariejois, Ngũ Lão Tinh lại vô cùng tức giận.

Ngũ Lão Tinh cũng đã xem tin tức này, nhưng trong mắt họ, bao gồm cả việc Doflamingo bị xử lý, hai tin tức này đều do La Tu chỉ thị cho tòa báo.

Nếu không với lá gan của tòa báo, làm sao dám đưa tin tức cấp độ này?!

Nếu không phải La Tu chỉ thị, tòa báo làm sao có thể biết được tin tức này?!

Phải biết rằng, nơi xảy ra chuyện này là ở Thánh địa Mariejois!

Địa bàn của Chính Phủ Thế Giới!

Cùng lúc Ngũ Lão Tinh tức giận, một con chim ưng đang không ngừng nghịch cuộn phim trên tay.

Trên cuộn phim đó, có cảnh La Tu bóp cổ Doflamingo.

Con chim ưng này nhìn những con hải âu đưa báo không ngừng bay ra bay vào bên ngoài tòa soạn, trên mặt lộ ra biểu cảm vô cùng hứng thú.

"Ta đã biết Hội nghị Thế giới lần này không đơn giản, không ngờ lại gặp được tin tức bùng nổ như vậy, Hải quân...

Chính Phủ Thế Giới?

Thú vị, thật quá thú vị...

Hahahaha!" Người này, chính là Morgans, kẻ được mệnh danh là

tai mắt bao trùm khắp biển cả.

Điều Morgans thích nhất, chính là đưa tin tức theo một cách cực kỳ khoa trương.

“Thật muốn xem biểu cảm của mấy lão già Ngũ Lão Tinh a...” Morgans tưởng tượng ra dáng vẻ của những kẻ quyền cao chức trọng đó không kìm chế được biểu cảm, nụ cười càng thêm kiêu ngạo.

Ở một nơi khác, trong Tổng bộ Hải quân.

La Tu sau khi xem xong bài báo, biểu cảm không có quá nhiều thay đổi.

Thực ra bài báo này cũng khá hợp ý ông, dù sao thì tác dụng của bài báo này, gần như đã hoàn thành việc ông chưa làm được ở Hội nghị Thế giới.

Bãi bỏ chế độ Vương Hạ Thất Vũ Hải.

Tuy bây giờ Chính Phủ Thế Giới chưa chính thức tuyên bố, nhưng tin rằng, trong lòng các vị Thất Vũ Hải, cái danh xưng Thất Vũ Hải này, đối với họ thậm chí đối với Hải quân đều là một danh hiệu vô dụng.

Bởi vì trong mắt La Tu, Vương Hạ Thất Vũ Hải và hải tặc bình thường không có gì khác biệt.

Chương 160

Doflamingo chết tại Thánh địa Mariejois, chính là ví dụ tốt nhất.

Đặt tờ báo lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, cảm nhận sự thoải mái từ đôi tay của Gion đang xoa bóp vừa phải trên vai, La Tu lười biếng vươn vai, sau đó rít một hơi tẩu thuốc, chậm rãi phả ra, rồi mới hỏi.

"Gion, bên Chính Phủ Thế Giới có động tĩnh gì không?" Hôm qua ở Lâu đài Pangea, trước mặt các vị vua và đại thần của các quốc gia, ông đã giết Doflamingo ngay trước mặt Ngũ Lão Tinh, còn nói ra những lời như vậy.

Cộng thêm việc báo chí hôm nay thêm dầu vào lửa, Ngũ Lão Tinh đáng lẽ không kìm được nữa, chuẩn bị có biện pháp đối phó với ông mới phải.

Nhưng La Tu bây giờ cũng không sợ Ngũ Lão Tinh giở trò.

Với địa vị hiện tại của ông trong Hải quân, Ngũ Lão Tinh muốn động đến ông, thật không phải là chuyện đơn giản.

Gion nghe vậy, dịu dàng nói: "Ngài La Tu, bên Chính Phủ Thế Giới không có động tĩnh gì." "Không có động tĩnh?" La Tu có chút kinh ngạc.

Mấy lão già Ngũ Lão Tinh đó, sao có thể nhẫn nhịn như vậy?

"Thôi, kệ đi." La Tu lắc đầu.

Cầm lấy bầu rượu trên bàn uống một ngụm rượu mạnh, vẻ mặt khoan khoái.

Nếu Ngũ Lão Tinh không có động tĩnh, ông cũng không cần để ý nữa.

Dù sao thì binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Tiếp theo, ông phải bắt đầu thực hiện giai đoạn thứ hai của kế hoạch.

"Báo!" Đúng lúc này, một nhân viên truyền tin chạy đến trước mặt La Tu, cung kính nói.

"Báo cáo Trung tướng La Tu, Vua Nefertari Cobra của vương quốc Alabasta cầu kiến Trung tướng La Tu." Nghe câu này, khóe miệng La Tu lộ ra một tia cười.

"Đến rồi sao..." Một tháng trước, La Tu đã cử người đến vương quốc Alabasta, đưa ra một điều kiện với Vua Nefertari Cobra.

Nếu Vua Cobra chịu nhường tư cách mời người đến Hội nghị Thế giới cho La Tu, thì La Tu sẽ giúp Cobra giải quyết một vấn đề nan giải hiện tại của Alabasta.

Đó là vấn đề hạn hán kéo dài suốt một năm trời trên toàn bộ lãnh thổ của vương quốc Alabasta, trừ thủ đô Alubarna.

Với tư cách là một người xuyên không, La Tu tự nhiên biết vấn đề đã làm Cobra đau đầu suốt một năm này là do Lão Cát (Crocodile) giở trò.

Nhưng La Tu đi giải quyết chuyện này, không chỉ vì tư cách tham dự Hội nghị Thế giới.

Mà còn liên quan đến kế hoạch giai đoạn hai của ông.

"Thưa ngài La Tu." Trong phòng tiếp khách của Tổng bộ Hải quân, khi La Tu đẩy cửa bước vào, Vua Cobra của Alabasta, người đang ngồi trong phòng, lập tức đứng dậy chào đón, chắp tay nói, giọng điệu có chút kính trọng.

Thực ra với thân phận của Cobra, đối mặt với La Tu, một người

chỉ có quân hàm Trung tướng Tổng bộ Hải quân, ông không cần phải cung kính như vậy.

Dù sao Cobra là vua của Alabasta, lại là gia chủ của gia tộc Nefertari, theo quy tắc, thậm chí có thể trực tiếp ra lệnh cho La Tu.

Nhưng Cobra là một minh quân, không phải là người thích dùng quyền lực để chèn ép người khác.

Hơn nữa, tuy La Tu chỉ là Trung tướng Tổng bộ Hải quân, nhưng những biểu hiện của ông trên biển cả mấy ngày nay, ai ai cũng biết rồi.

Một cao thủ có thể đẩy lùi Tứ Hoàng, đánh bại Mắt Diều Hâu Mihawk, giết chết Doflamingo, đáng được tôn trọng như vậy.

"Vua Cobra không cần đa lễ." La Tu mỉm cười đáp lễ, rồi cười nói: "Hội nghị Thế giới không phải kéo dài bảy ngày sao, Vua Cobra sao lại đến nhanh vậy." Vua Cobra cười khổ lắc đầu, nói: "Đám người ở Hội nghị Thế giới đều là một đám chỉ biết đến lợi ích, thật sự nhàm chán, chẳng phải ngài La Tu cũng chỉ ở lại mười phút rồi rời đi sao, tôi ở được một ngày đã là cực hạn rồi." "Cũng đúng." La Tu đồng tình gật đầu.

Vua Cobra chuyển chủ đề, nói: "Không biết ngài La Tu đã chuẩn bị xong chưa, chúng ta khi nào thì xuất phát?" Bỏ qua phần còn lại của Hội nghị Thế giới, mục đích chính của ông khi đến Hải quân.

Ông đã đồng ý điều kiện của La Tu trước đó, nhường tư cách mời một người đến Hội nghị Thế giới cho La Tu.

Bây giờ đến lượt La Tu thực hiện điều kiện đã đưa ra lúc đầu.

Giúp Alabasta giải quyết hạn hán do "Bột Khiêu Vũ" gây ra.

Hiện tại ở Alabasta, ngoài thủ đô Alubarna, toàn bộ lãnh thổ của vương quốc đã một năm không có mưa.

Đến bây giờ, người dân cả nước đã có dấu hiệu bạo động.

Thậm chí có lời đồn, có nơi đã chuẩn bị thành lập quân phản loạn, lật đổ sự thống trị của nhà vua.

Đối với điều này, Cobra đang bận đến sứt đầu mẻ trán.

Nhưng lại không có một chút manh mối nào.

Cũng vì thế mà Vua Cobra khi xem lá thư do người của La Tu gửi đến, đã không chút do dự đồng ý yêu cầu của La Tu.

Ông thật sự không muốn nhìn thấy người dân vương quốc tiếp tục sống trong cảnh lầm than, thậm chí cuối cùng có thể dẫn đến một cuộc chiến tranh.

La Tu tự nhiên hiểu sự lo lắng trong lòng Cobra, nói: "Có thể xuất phát bất cứ lúc nào." Nghe câu này, Cobra chắp tay với La Tu, nói: "Vậy làm phiền ngài La Tu rồi." Nếu La Tu không có chút gì thoái thác, vậy có nghĩa là những gì La Tu nói trước đó không phải là giả, ông thật sự có cách giải quyết tình cảnh khó khăn hiện tại của vương quốc Alabasta.

"Sắp đến giờ ăn trưa rồi, Vua Cobra có cần dùng bữa trưa tại Tổng bộ Hải quân rồi mới xuất phát không?" Gion đứng bên cạnh La Tu lịch sự hỏi.

Nghe vậy, Cobra vội xua tay, nói: "Bữa trưa giải quyết trên tàu đi, vừa hay tôi có mang theo một số nguyên liệu đặc sản của Alabasta, nếu ngài La Tu không chê, tôi sẽ tự mình trổ tài, thế nào?" La Tu nghe vậy, ha ha cười lớn: "Có thể nếm thử tài nghệ của ngài Cobra, đó là phúc của tôi rồi." "Vậy thưa ngài La Tu, mời ngài đi trước." Cobra vừa nói vừa làm một cử chỉ mời.

"Nếu đã vậy, tôi không khách khí nữa." La Tu nhẹ nhàng phả ra một làn khói, trực tiếp bước ra khỏi phòng tiếp khách.

Do nhóc Luffy hiện đang được Garp huấn luyện đặc biệt, nên lần này La Tu xuất phát đến Alabasta chỉ mang theo Gion và Zoro.

Thực ra theo thỏa thuận giữa ông và Zoro, Zoro chỉ cần theo bên cạnh La Tu một tháng.

Nhưng một tháng trước sau khi đánh bại nhóc Mắt Diều Hâu đoạt được danh hiệu Đệ nhất Đại kiếm hào thế giới, nhóc Zoro lại không có ý định rời đi, ông cũng không đuổi cậu nhóc này.

Mười phút sau, cảng Tổng bộ Hải quân.

Một chiếc quân hạm chở Vua Cobra và La Tu cùng những người khác, từ từ rời cảng.

Mục tiêu của họ, là siêu cường quốc nằm trên Đại Hải Trình, vương quốc Alabasta.

Để tránh các nhà lãnh đạo quốc gia tham dự Hội nghị Thế giới bị hải tặc tấn công, nên những nhà lãnh đạo này đều được quân hạm Hải quân hộ tống.

Phía trước quân hạm, La Tu mặc một bộ đồ thoải mái, khoan khoái hút tẩu thuốc, dưới làn gió biển thổi qua, ông nhìn về phía khung cảnh sóng biển hùng vĩ phía trước, trong lòng suy tính kế hoạch tiếp theo, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Hôm qua sau khi xử lý Doflamingo, hệ thống đã cho gần hai trăm điểm Chính nghĩa, không biết lần này Lão Cát có thể cho bao nhiêu điểm?

Nhưng La Tu không đặt quá nhiều hy vọng vào Crocodile, dù sao thì những việc ác mà Crocodile làm so với Doflamingo, ít hơn một chút.

Lần này đi giúp Cobra, tuy mục tiêu chính là giải quyết Crocodile, nhưng mục đích quan trọng nhất là thực thi giai đoạn hai của kế

hoạch.

Lôi kéo các quốc gia thành viên trên thế giới, qua đó làm suy yếu sự kiểm soát của Chính Phủ Thế Giới đối với toàn thế giới!

Vương quốc Alabasta, là mục tiêu đầu tiên.

Tiếp theo còn có vương quốc Dressrosa từng bị Doflamingo kiểm soát, v.v.

Trên boong tàu phía sau, Zoro đang tiến hành luyện tập hàng ngày, Gion thì đang thành thạo ra các loại mệnh lệnh cho binh sĩ.

Không lâu sau, Cobra mặc tạp dề từ trong khoang tàu bước ra, đến bên cạnh La Tu, nói: "Ngài La Tu, cơm đã nấu xong rồi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện nhé?" La Tu nghe vậy, mỉm cười gật đầu, nói: "Làm phiền Vua Cobra rồi, tiếp theo tôi phải thưởng thức thật kỹ tài nghệ của Vua Cobra." Khi La Tu theo Vua Cobra vào trong khoang tàu, quân hạm vẫn tiếp tục tăng tốc về phía vương quốc Alabasta.

Lúc này, ngoài La Tu ra, không ai biết rằng, cục diện thế giới tiếp theo sẽ có những thay đổi to lớn như thế nào.

Một ngày sau.

Chương 161

Vương quốc Alabasta.

Một chiếc quân hạm từ từ tiến vào cảng của thủ đô Alubarna.

Trên bến tàu, có quân đội của vương quốc Alabasta đồn trú tại đây, phía trước quân đội, toàn bộ là các đại thần của vương quốc Alabasta.

Nhận được tin Vua Cobra sắp trở về, tất cả đều ra cảng chào đón.

"Cung nghênh Vua Cobra!" Thấy Cobra bước xuống quân hạm, mọi người đồng thanh hô vang.

Sự cung kính trên mặt họ đủ để chứng minh địa vị của Vua Cobra trong quốc gia này.

Tuy mối quan hệ trong vương quốc hiện tại có chút vi diệu, thậm chí có không ít nơi đã nảy sinh quân phản loạn.

Nhưng trong lòng người dân và quân đội hoàng gia cũng như các vị đại thần ở thủ đô Alubarna, Cobra vẫn là vị vua hiền minh vô cùng.

"Thưa ngài La Tu, mời." Trên bến tàu, Vua Cobra làm một cử chỉ mời đối với La Tu phía sau.

La Tu gật đầu, dưới sự dẫn dắt của Cobra, bước về phía quân đội và các đại thần đang chào đón Vua Cobra.

Nhìn khí thế của quân đội hoàng gia trước mắt và thành phố Alubarna hùng vĩ cách đó không xa cùng với cung điện tọa lạc ở trung tâm thành phố, La Tu cũng không khỏi tấm tắc khen ngợi.

Alabasta quả không hổ là siêu cường quốc đã tồn tại hơn tám trăm năm.

Khí thế của tòa cung điện đó, thậm chí không hề thua kém tòa nhà pháo đài của Tổng bộ Hải quân.

Theo những gì ông biết, toàn bộ vương quốc Alabasta có hơn sáu mươi vạn quân thường trực.

Con số này, vượt xa bất kỳ băng hải tặc Tứ Hoàng nào ở Tân Thế giới!

Nhưng một siêu cường quốc như vậy, lại suýt nữa tan rã trong tay Crocodile.

Sự kiện Bột Khiêu Vũ, giả mạo quân đội hoàng gia, rồi lại dùng hình tượng anh hùng để chiếm được lòng tin của người dân.

Đặc biệt là kế hoạch tác chiến Utopia cuối cùng.

Bắt cóc nhà vua, dùng năng lực của Mr.2 giả mạo nhà vua phá hủy thành trấn, ngấm ngầm cung cấp vũ khí cho quân phản loạn.

Kế hoạch hoàn hảo đó khiến quân đội hoàng gia và quân phản loạn như những con cờ trong tay hắn.

Các loại mưu kế đan xen vào nhau, khiến đối thủ không có sức chống cự.

Nếu không phải cuối cùng Crocodile thua bởi hào quang nhân vật chính của nhóc Luffy, e rằng Lão Cát đã có thể trở thành kẻ kiểm soát thực sự của Alabasta.

Những việc này đủ để chứng minh sự lợi hại của Crocodile.

Nhưng trước mặt La Tu, những mưu kế nhỏ của Crocodile hoàn toàn vô dụng.

Bởi vì tên này trong mắt La Tu, gần như chỉ là một người trong suốt.

Đợi La Tu dẫn Gion và Zoro đến trước mặt các đại thần và quân

đội hoàng gia đang chào đón Vua Cobra, Cobra giới thiệu với mọi người.

"Vị này là Trung tướng Tổng bộ Hải quân, La Tu, phía sau là Trung tướng Tổng bộ Hải quân cô Momousagi, vị còn lại là đệ tử của ngài La Tu.

Ngài La Tu là người tôi đặc biệt mời từ Tổng bộ đến lần này để giúp chúng ta giải quyết tình hình hiện tại của quốc gia." Nghe Cobra giới thiệu, các vị đại thần lần lượt hành lễ với La Tu.

"Chào ngài La Tu..." Gần đây, tin tức về La Tu trên biển cả lan truyền xôn xao, tuy thời gian này họ đang lo lắng cho việc nước, nhưng cũng biết đến La Tu.

Người có thể đẩy lùi Tứ Hoàng, đánh bại Thất Vũ Hải Mắt Diều Hâu, Đệ nhất Đại kiếm hào hiện tại a!

Kẻ mạnh ở thế giới này, vĩnh viễn là bên được tôn trọng.

Đặc biệt là thân phận của La Tu là Hải quân, được Vua Cobra mời đến để giải quyết rắc rối hiện tại của quốc gia.

"Thưa ngài La Tu, đây đều là các đại thần của Alabasta..." Vua Cobra giới thiệu sơ qua thân phận của các vị đại thần cho La Tu.

"Ừm." La Tu đơn giản gật đầu, cũng không ra vẻ ta đây.

Chỉ là, Vua Cobra giới thiệu được một nửa thì cau mày.

Nhìn quanh một lượt, cuối cùng cũng nhận ra vấn đề, không khỏi cau mày hỏi: "Chaka, Vivi và Igaram đâu?" Hôm nay ông về nước, Đội trưởng đội vệ binh vương quốc Igaram và cô con gái ngoan Vivi đều không xuất hiện.

Chẳng lẽ Vivi bị bệnh rồi?

Nghe lời của Cobra, sắc mặt của Chaka và các vị đại thần đều

thay đổi.

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Cobra cau mày hỏi, sắc mặt của Chaka và những người khác khiến ông cảm thấy có gì đó không ổn.

“Thưa đức vua, là thế này.” Pell, một phó quan đội vệ binh vương quốc khác bên cạnh Chaka, hít một hơi sâu rồi nói: “Công chúa Vivi đã để lại một lá thư rồi biến mất, trong thư nói công chúa Vivi đã đi điều tra sự kiện ‘Bột Khiêu Vũ’, ngài Igaram dường như cũng đã đi theo.” “Cái gì?

Đi điều tra chuyện đó?!

Không phải là hồ đồ sao!” Cobra nghe Pell giải thích, sắc mặt liền trở nên vô cùng khó coi, nói: “Không mau phái người tìm Vivi về!” Vivi là con gái duy nhất của Cobra, Cobra rất quan tâm đến Vivi.

Chuyện ngay cả ông cũng không có manh mối gì, một cô bé 14 tuổi như Vivi có thể điều tra ra được gì?

Còn Igaram, thân là Đội trưởng đội vệ binh vương quốc, không ngăn cản Vivi làm chuyện ngốc nghếch, lại còn đi theo Vivi.

Đây không phải là cố tình gây thêm phiền phức sao?!

Chaka và Pell thấy vậy, lập tức quỳ một gối xuống trước mặt Cobra nói: “Đức vua đừng lo lắng, chúng tôi đã phái người đi khắp nơi tìm kiếm, có tin tức sẽ lập tức bẩm báo!” Với tư cách là phó đội trưởng đội vệ binh vương quốc, để xảy ra chuyện như vậy với công chúa Vivi, họ cũng rất tự trách.

Ngược lại, La Tu đứng bên cạnh đã hiểu ra.

Mỉm cười một tiếng, La Tu đến trước mặt Cobra, nói: “Nếu Vua Cobra tin tưởng lão phu, có thể giao chuyện của công chúa Vivi cho lão phu, lão phu nhất định sẽ mang công chúa Vivi an toàn vô sự về cho Vua Cobra.” “Thưa ngài La Tu, ngài...” Nghe lời của La Tu, Vua

Cobra có chút do dự.

Giao chuyện tìm Vivi cho La Tu?

Tuy thực lực của La Tu rất mạnh, nhưng La Tu hoàn toàn không quen thuộc với vương quốc Alabasta, thậm chí còn chưa từng gặp Vivi.

Liệu có thể tìm được Vivi không?

"Yên tâm đi, Vua Cobra, ngài chỉ cần tin tưởng tôi là được rồi." Với tư cách là người đã xem nguyên tác, La Tu tự nhiên biết Vivi đã đi đâu.

Nhìn vẻ mặt đầy tự tin của La Tu, Vua Cobra sau khi do dự một lúc, cuối cùng gật đầu mạnh, nói.

"Nếu đã vậy, chuyện của Vivi, phiền ngài La Tu rồi...

Xin ngài La Tu nhất định phải đảm bảo an toàn cho Vivi." Ngày hôm sau.

Cung điện Alabasta.

Vua Cobra đứng trên cung điện, nhìn ba bóng lưng dần biến mất trên sa mạc bên ngoài, ánh mắt có chút phức tạp.

"Thưa đức vua, ngài La Tu thật sự có thể giúp chúng ta giải quyết nguy cơ của quốc gia không?" Khi bóng dáng La Tu hoàn toàn biến mất, Phó quan đội vệ binh 'Chim Ưng' Pell nhìn bóng lưng của Vua Cobra, có chút lo lắng nói.

Tuy gần đây tin tức về La Tu trên biển cả lan truyền khắp nơi, nhưng sau khi tiếp xúc với La Tu lâu như vậy, anh lại không cảm nhận được điều gì đặc biệt từ La Tu.

Với tư cách là chiến binh mạnh nhất của Alabasta, người sở hữu năng lực trái Tori Tori no Mi, dạng chim ưng, Pell có giác quan nhạy

bén, và luôn rất tin tưởng vào cảm giác của mình.

Nhưng dáng vẻ mà La Tu thể hiện trước mắt anh, thực sự quá bình thường.

Chương 162

Một lão già thích hút thuốc uống rượu không rời tay, tóc và râu đều đã bạc trắng.

Tuy thể trạng khỏe mạnh hơn nhiều so với những lão già bình thường, nhưng cảm giác mà ông mang lại, giống như một ông lão hàng xóm đã về hưu, đối với ai cũng một bộ dạng hiền lành thân thiện.

Ngược lại, Trung tướng Momousagi bên cạnh La Tu, trong từng cử chỉ, đều có thể gây ra áp lực lớn, thậm chí cả đệ tử của La Tu là Zoro, cũng toát ra một luồng uy hiếp mạnh mẽ.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy cách huấn luyện tự ngược của Zoro, anh cũng có chút kinh hãi.

Nhưng La Tu...

Chính vì biểu hiện của La Tu thực sự quá bình thường, nên anh mới có suy nghĩ như vậy.

Thực lực mạnh, không có nghĩa là có thể giải quyết nguy cơ của quốc gia.

Hơn nữa, ngoài Trung tướng Momousagi và đệ tử Zoro, La Tu thậm chí còn không mang theo bất kỳ một binh sĩ Hải quân nào.

"Và, công chúa Vivi hiện tại ngay cả một chút tin tức cũng không có, chúng ta cứ thế rút quân về, không phải là..." Một vị thần hộ mệnh khác của Alabasta, Chaka cũng lo lắng nói.

Cobra chỉ chăm chú nhìn về hướng La Tu và những người khác biến mất, im lặng rất lâu, rồi mới nghiêm túc nói: "Nếu ngài La Tu nói có thể làm được, thì nhất định có thể làm được, được rồi, trước tiên

hãy phái người đi trấn an tình hình của người dân ở mấy thành phố xung quanh, và, tốc độ cung cấp nước cứu trợ cũng phải tăng nhanh lên." Vốn dĩ, Cobra không có quá nhiều tin tưởng vào La Tu, nhưng khi ở Hội nghị Thế giới nhìn thấy La Tu mạnh mẽ giết chết Doflamingo, trong lòng ông đã thay đổi hoàn toàn mọi cách nhìn về La Tu.

Bởi vì La Tu khác với bất kỳ một Hải quân nào, khác với bất kỳ một quan chức nào của Chính Phủ Thế Giới.

Ông tin tưởng La Tu!

Nếu ngài La Tu nói có thể làm được, thì ngài La Tu nhất định có thể làm được!

Cho nên, sau khi La Tu bảo ông rút binh lính của vương quốc đang phân tán bên ngoài về, Cobra đã không chút do dự hạ lệnh.

Thời gian trôi qua, nhanh chóng đã nửa ngày.

Đại Hải Trình, đỉnh Whiskey.

Là hòn đảo gần núi Reverse nhất trên Đại Hải Trình, gần như mỗi ngày đều có những hải tặc mới không ngừng đổ về từ Tứ Hải.

Mỗi khi có hải tặc mới cập bến, cư dân trên đảo dường như chào đón khách quý, hoan nghênh những hải tặc này.

Nhưng thực chất những cư dân này đều là thợ săn tiền thưởng, một số hải tặc trẻ tuổi không có kinh nghiệm, đều sẽ trở thành miếng mồi ngon của những thợ săn tiền thưởng này.

Lúc này, trong một căn nhà nhỏ ẩn nấp trên đảo, công chúa Nefertari Vivi của Alabasta, mười bốn tuổi, với mái tóc màu xanh nước biển, dáng vẻ đáng yêu, đang vã mồ hôi hột.

Chỉ thấy trên tay cô đang cầm một cuộn dây thừng to, nhưng cơ

thể nhỏ bé của Vivi vốn không có sức lực, cộng thêm việc hoàn toàn không có kinh nghiệm trói người, khiến lòng bàn tay non nớt của cô bị mài rách da, vẫn chưa hoàn thành được việc này.

"Bốp!" Đúng lúc này, bong bóng mũi của người đàn ông trung niên đột nhiên nổ tung.

Cùng lúc đó, người đàn ông trung niên đang ngủ mê bị đánh thức.

Mơ màng mở mắt, khi nhìn thấy Vivi đang bận rộn trước mặt, ông ta đột nhiên hiểu ra, sắc mặt lập tức tức giận.

"Con nhãi ranh, dám lừa bản đại gia!" "A!" Thấy người đàn ông trung niên tỉnh dậy, Vivi trực tiếp bị dọa giật mình.

Cô rất rõ thân phận của người đàn ông trước mắt, đó là một hải tặc có tiền thưởng hơn mười triệu, ác danh lừng lẫy.

Vốn tưởng rằng những loại thuốc mê đó có thể khiến người đàn ông này ngủ mấy tiếng, nhưng bây giờ chưa đầy một tiếng đã tỉnh lại rồi.

Nỗi sợ hãi trong lòng khiến công chúa Vivi ngã ngồi xuống đất, trong đôi mắt to tròn, đầy vẻ hoảng sợ.

Cô cố gắng lùi lại để thoát khỏi người đàn ông này, nhưng nỗi sợ hãi khiến cô không dùng được một chút sức lực nào.

"Rầm!" Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy mạnh ra, người đàn ông trung niên với mái tóc xoăn lớn ở cửa, thở hổn hển, thấy cảnh trong phòng thì vô cùng kinh hãi.

"Tiểu Vi!" Để tránh thân phận thật bị phát hiện, Igaram đã đổi tên công chúa Vivi thành Tiểu Vi.

Thấy người đàn ông tóc xoăn lớn, trong mắt công chúa Vivi hiện lên một tia hy vọng, lớn tiếng gọi: "Igaram!" "Tên khốn..." Nỗi lo lắng

trên mặt Igaram lập tức biến thành tức giận, hai tay mạnh mẽ kéo cà vạt ra.

Một tiếng nổ vang lên, hai khẩu pháo lớn giấu trong tóc liền bắn ra hai viên đạn pháo nhỏ.

Bùm!!

Hai viên đạn pháo trực tiếp nổ trên mặt tên hải tặc đó, uy lực mạnh mẽ không thể giết chết hắn, nhưng cũng đủ để hắn mất ý thức.

"Tiểu Vi!

Mau đi!

Mau rời khỏi đây." Một phát bắn bay tên hải tặc, Igaram ba bước thành hai bước đến trước mặt công chúa Vivi, một tay kéo công chúa Vivi, nhanh chóng rời khỏi đây.

"Đợi đã, Igaram, không mang theo tên đó sao?" Công chúa Vivi dường như có chút không muốn rời đi, chỉ vào tên hải tặc bị Igaram một phát bắn ngất, nói.

Tiền thưởng của tên hải tặc này, đủ để cô chính thức trở thành một Mr. 8 của Baroque Works.

Như vậy, cô sẽ tiến gần hơn một bước đến việc trở thành cán bộ của Baroque Works.

Chỉ có vị trí càng cao trong Baroque Works, mới càng có cơ hội có được thông tin cô muốn.

"Không kịp nữa rồi, Tiểu Vi, thuyền trưởng của băng hải tặc Cát Điên đã phát hiện ra rồi." Tuy lần này là hành động tự ý của công chúa Vivi, ông không hề biết.

Nhưng Igaram không có chút gì trách móc Vivi.

Với tư cách là Đội trưởng đội vệ binh vương quốc, bảo vệ Vivi là

trách nhiệm không thể chối từ của ông.

Nhưng vừa kéo Vivi rời khỏi phòng, sắc mặt Igaram liền đột nhiên trở nên khó coi.

Bởi vì bên ngoài cửa đã bị mấy chục tên hải tặc hung ác vây quanh.

"Chậc chậc chậc, thật là một vở kịch hay, thật sự tưởng rằng nơi này là thị trấn chào đón hải tặc sao, may mà lão đại của ta có kinh nghiệm, không bị lừa." Một tên hải tặc với một vết sẹo đao cắt ngang mặt cười khà khà nói, trong lúc nói, vết sẹo đao trên mặt hắn lúc nhúc như con rết, trông rất đáng sợ.

"Phó thuyền trưởng của ta đâu?!" "Nói nhảm với hai tên thợ săn tiền thưởng này làm gì, giết chúng đi!" "Nhớ để lại cô bé đó..." Lúc này, cả Igaram đang bảo vệ Vivi và đám hải tặc đều không phát hiện ra, trên một mái nhà cách đó không xa, có ba người đang nhìn chằm chằm về phía này.

Nhìn Vivi đang run rẩy co rúm sau lưng Igaram, La Tu ở giữa ba người rít một hơi tẩu thuốc, mỉm cười nói: "Gion, đi đưa hai người họ về, còn đám hải tặc còn lại, nhóc Zoro, giao cho cậu." "Yên tâm đi, ngài La Tu." Momousagi nghe vậy, sắc mặt bình thản gật đầu.

Zoro thì nhếch mép cười, ngón tay cái tay phải nhẹ nhàng đẩy bao kiếm Wado Ichimonji, sắc mặt có chút hưng phấn.

Đã nỗ lực tu luyện bên cạnh La Tu nhiều ngày như vậy, tay của Zoro đã sớm ngứa ngáy rồi.

Cuối cùng cũng có mục tiêu để giải tỏa.

"Khốn kiếp..." Nhìn đám hải tặc hung thần ác sát trước mặt, vây quanh ông và công chúa Vivi, sắc mặt Igaram vô cùng khó coi.

Công chúa Vivi thì suýt nữa khóc thành tiếng.

Lần này đều tại cô, nếu không phải vội vàng lập công, nhắm vào phó thuyền trưởng của băng hải tặc Cát Điên có tiền thưởng 12 triệu, ông và Igaram cũng sẽ không rơi vào tình cảnh khó khăn như vậy.

“Igaram... xin lỗi... em...” Vivi nức nở nói.

“Được rồi, Tiểu Vi, bây giờ đừng nói những chuyện này nữa, trước tiên hãy vào phòng đi, tìm cơ hội phá cửa sổ bị bịt kín rồi nhảy ra, nơi này trước tiên giao cho ta.” Igaram che chắn hoàn toàn Vivi sau lưng, vừa lùi về phía căn phòng, vừa nhỏ giọng nói.

Chương 163

Với tư cách là Đội trưởng đội vệ binh vương quốc, đối với Igaram, tính mạng của công chúa Vivi quan trọng hơn tính mạng của ông!

"Nhưng Igaram..." Igaram ngắt lời Vivi, có chút gượng gạo cười, nói: "Yên tâm đi, Tiểu Vi, Igaram ta cũng không phải là quả hồng mềm ai cũng có thể bắt nạt, thuyền trưởng của băng hải tặc Cát Điên này chẳng qua chỉ là một tên rác rưởi có tiền thưởng 16 triệu Beri mà thôi." Tuy toàn bộ băng hải tặc Cát Điên đều là những hải tặc hung ác, nhưng Igaram cũng là Đội trưởng đội vệ binh vương quốc Alabasta, cũng không phải là quả hồng mềm.

"Khè khè..." Thuyền trưởng của băng hải tặc Cát Điên, Kyoujin Oakes có tiền thưởng 16 triệu Beri, cười khà khà nói: "Chậc chậc chậc, thật cảm động làm sao...

Nhưng... chạy thoát được sao?" Lời vừa dứt, sắc mặt Kyoujin Oakes đột nhiên trở nên hung ác, hung hăng nói: "Anh em, lên chém chết tên này cho ta!

Nhớ đừng làm bị thương con nhãi ranh đó, tối nay ta phải dạy dỗ nó đạo lý làm người..." "Tiểu Vi!

Mau đi!" Thấy vậy, Igaram một tay đẩy công chúa Vivi vào phòng, rồi vào thế nghênh địch.

Chết, ông cũng không thể để đám cặn bã này làm hại công chúa Vivi dù chỉ một chút!

Nhưng đúng lúc này, một bóng người màu xanh lá cây từ trên trời rơi xuống, như thiên thần giáng trần, "bịch" một tiếng rơi xuống trước mặt Igaram.

Nhìn bóng người đột ngột này, đám người của băng hải tặc Cát Điên trong lòng kinh hãi, đồng loạt dừng bước.

Toàn bộ hơn tám mươi người của băng hải tặc, đều bị khí thế của Zoro trấn áp!

Ngay cả Igaram cũng sững sờ.

Người giúp đỡ mình?

Nhưng bóng người màu xanh lá cây này đối với ông thực sự quá xa lạ.

Ông thề, ông hoàn toàn chưa từng gặp người này.

Roronoa Zoro!

"...

Ngươi là ai?!" Khí thế sát khí nồng đậm mà Zoro tỏa ra lúc này, thực sự quá đáng sợ, khiến đám người của băng hải tặc Cát Điên không dám ra tay trước.

"Ta?" Zoro nghe vậy, từ từ ngẩng đầu, sắc mặt cực kỳ tàn nhẫn.

Vừa nói, chỉ thấy anh rút ra thanh Wado Ichimonji, ngậm vào miệng, ánh mắt lạnh lùng, nhếch mép cười.

"Đương nhiên là đến giết người rồi..." Tiền bối La Tu đã nói trước, những tên này, một tên cũng không cần giữ lại!

Igaram sau khi nghe lời Zoro, có chút ngơ ngác.

Chàng trai trẻ có khí thế đáng sợ trước mắt này là ai?

Kẻ thù của băng hải tặc Cát Điên?

Không chỉ Igaram, mà cả công chúa Vivi sau khi bị đẩy vào phòng, nghe bên ngoài yên tĩnh, cũng ló đầu ra.

Khi nhìn thấy bóng lưng một người địch vạn người của Zoro,

trong đôi mắt to tròn của cô lập tức sáng lên.

Tuy không quen biết Zoro, nhưng lúc này, trong mắt Vivi, Zoro giống như một vị chiến thần.

Đúng lúc công chúa Vivi vừa ló đầu ra, một bóng người màu hồng đào nhẹ nhàng rơi xuống.

"Oa... chị gái xinh đẹp quá..." Nhìn bóng người cao ráo rơi xuống bên cạnh Igaram, công chúa Vivi lập tức bị khí chất của cô ấy thu hút, không nhịn được lẩm bẩm.

"Ừm..." Momousagi rõ ràng đã nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Vivi, mỉm cười với công chúa Vivi.

Nụ cười có chút nghiêng nước nghiêng thành, lập tức khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Vivi ửng hồng.

"Công chúa Vivi cũng rất đáng yêu nha ~ lớn lên nhất định sẽ là một đại mỹ nhân ai ai cũng yêu mến." Lời khen sau đó của Momousagi càng khiến khuôn mặt nhỏ của công chúa Vivi đỏ bừng như mông khỉ, động tác cũng có chút ngượng ngùng.

Nhưng Igaram sau khi nghe câu này, lại sắc mặt biến đổi dữ dội, sau đó vào thế chiến đấu, một mặt cảnh giác nhìn về phía Momousagi, quát: "...

Ngươi rốt cuộc là ai!" Thân phận của công chúa Vivi, bị người phụ nữ này một lời nói toạc ra!

Nếu là kẻ địch của vương quốc Alabasta...

Igaram thực sự không dám tưởng tượng hậu quả!

Vivi sau khi lời của Igaram dứt, cũng phản ứng lại, lập tức trốn vào phòng.

"Chết tiệt... chị gái đó xinh đẹp quá... mình..." Công chúa Vivi sau

khi trốn vào phòng, sắc mặt có chút bực bội.

Đối mặt với câu hỏi của Igaram, sắc mặt Momousagi không đổi, chỉ nhẹ nhàng nói: "Tôi là Trung tướng Tổng bộ Hải quân Momousagi (Gion), ngài La Tu bảo tôi đến đón cô và công chúa Vivi." "Trung tướng Tổng bộ Hải quân?

Ngài La Tu?" Nghe lời của Momousagi, sự cảnh giác trên mặt Igaram không hề giảm bớt.

Lúc hai người họ rời khỏi cung điện, ngay cả hai phó đội trưởng Pell và Chaka cũng không thông báo, Hải quân làm sao biết được?

Thật sự có thể tin tưởng được sao?

"Nhóc con, nói khoác cũng vừa phải thôi..." Ở một bên khác, thuyền trưởng của băng hải tặc Cát Điên, Kyoujin Oakes sắc mặt vô cùng khó coi.

Thân là tội phạm bị truy nã 16 triệu, lại bị một tên nhóc thối tha dọa sợ.

"Có phải nói khoác không, lát nữa sẽ biết." Zoro vừa nói, vừa rút ra hai thanh kiếm còn lại ở hông, dường như giống như một thợ săn đã phát hiện ra con mồi, biểu cảm hưng phấn.

"Lên!

Giết chết tên này cho ta!" Thấy vậy, Kyoujin Oakes không thể nhịn được nữa, thấp giọng quát.

Theo tiếng quát, đám người của băng hải tặc Cát Điên đồng loạt xông lên.

Nhưng cùng lúc đó, Zoro cũng đã động.

"Tam Kiếm Phái..." Theo tiếng quát trầm của Zoro, bóng dáng anh ta lập tức biến mất tại chỗ.

Igaram bên cạnh nghe tiếng nhìn sang.

Nhưng chỉ thấy một bóng người màu xanh lá cây như một tia kiếm lóe lên trong đám đông.

Vài hơi thở sau, bóng dáng Zoro lại xuất hiện.

Chỉ là sau khi xuất hiện lại, Zoro lại quay lưng về phía đám người của băng hải tặc Cát Điên, trong tư thế thu đao.

Theo hai thanh kiếm trên tay từ từ vào vỏ, khi chuôi kiếm và vỏ kiếm va chạm, phát ra một tiếng "ceng", trên người hơn tám mươi người của băng hải tặc Cát Điên lại đồng thời xuất hiện một vệt máu.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi của Igaram, tất cả đồng loạt ngã xuống đất.

Igaram thấy cảnh này, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu, toàn thân lập tức ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Người này...

Chương 164

quá mạnh!

Mạnh đến mức trước mặt người này, ông không thể nảy sinh bất kỳ ý định phản kháng nào!

“Đội trưởng Igaram, chúng ta đi thôi, ngài La Tu đang chờ đấy.” Đúng lúc này, giọng của Momousagi vang lên sau lưng ông.

Nghe câu này, Igaram ngơ ngác gật đầu. "Igaram, băng hải tặc Cuồng Sa thực sự là do một mình anh chàng đầu tảo kia xử lý hết sao?" Bên ngoài căn phòng, công chúa Vivi nấp sau lưng Igaram, nhìn những xác chết hải tặc nằm la liệt trên mặt đất, rụt rè hỏi.

Cho đến tận bây giờ, Vivi vẫn không dám tin rằng băng hải tặc Cuồng Sa với hơn tám mươi người lại có thể bị kiếm sĩ tên Zoro kia giải quyết sạch sẽ chỉ trong vài nhịp thở.

Phải có sức mạnh chiến đấu kinh khủng đến mức nào chứ...

E rằng ngay cả hai vị thần hộ mệnh của Alabasta là chú Chaka và chú Pell cũng không làm được đến mức này đâu nhỉ?

Nếu có thể mời anh chàng Zoro này lập tổ đội, vậy thì chẳng bao lâu nữa có thể trở thành đặc vụ cao cấp của Baroque Works để dò la tình báo rồi?

Nhưng trong lòng Vivi lúc này, Zoro đâu chỉ là một tay đấm cao cấp.

Sau khi tiêu diệt băng hải tặc Cuồng Sa, chiến ý tích tụ qua thời gian dài huấn luyện điên cuồng của Zoro cuối cùng cũng được giải tỏa đôi chút.

Thực lực càng mạnh, tay càng ngứa, càng muốn thử xem thực lực

của mình rốt cuộc đã đạt đến tầng thứ nào.

Khi còn ở Biển Đông, Zoro đều lấy chiến tranh để nuôi chiến tranh, thông qua việc chiến đấu với đủ loại hải tặc cường hãn để nâng cao thực lực, cho nên cậu luôn nắm rất rõ thực lực của mình đang ở giai đoạn nào.

Nhưng từ khi đi theo tiền bối Luo Xiu và được ông chỉ điểm, Zoro có thể cảm nhận rõ ràng nhận thức về Kiếm đạo của mình ngày càng sắc bén, nhưng cũng ngày càng thấy rõ bản thân trước đây đúng là ếch ngồi đáy giếng.

Qua lần xuất kiếm này, Zoro đã có cái nhìn đại khái về thực lực của mình.

So với hồi ở Biển Đông, sức mạnh đã tăng lên gấp đôi.

Chỉ ngắn ngủi hai tháng tu hành mà đã có tiến bộ to lớn như vậy.

Nhưng Zoro biết, con đường Kiếm đạo phía trước còn rất dài.

Từng chứng kiến trận quyết đấu kia, Zoro biết rất rõ khoảng cách đến đỉnh cao Kiếm đạo còn xa bao nhiêu.

Với cậu hiện tại, e rằng không đỡ nổi ba chiêu của Mắt Diều Hâu Dracule Mihawk.

Chứ đừng nói đến việc so sánh với tiền bối Luo Xiu đang đi theo bên cạnh.

Tuy nhiên, dù đường dài thăm thẳm, trái tim của Zoro vẫn không hề thay đổi.

Mục tiêu của cậu, trước sau như một, vẫn là Đại Kiếm Hào đệ nhất thế giới!

Tra thanh Wado Ichimonji vào vỏ, Zoro chậm rãi thu kiếm.

Theo động tác thu đao, cỗ túc sát chi khí trên người cậu cũng tan

biến theo.

Tuy khí thế vẫn có chút dọa người, nhưng so với trước kia đã ôn hòa hơn không ít.

Hiện tại, Zoro đã có thể khống chế khí thế của mình.

Zoro nhớ rất rõ, Luo Xiu từng nói với cậu, nếu có một ngày cậu không còn câu nệ vào kiếm chiêu, đồng thời có thể thu liễm toàn bộ kiếm ý vào trong cơ thể, thì ngày trở thành Đại Kiếm Hào không còn xa nữa.

Đại Kiếm Hào, đó là giai đoạn mà tất cả kiếm sĩ trên thế giới đều hướng tới.

Nếu một Kiếm hào có thể danh chấn một phương, thì Đại Kiếm Hào đủ sức uy chấn cả đại hải!

Dracule Mihawk, Tóc Đỏ Shanks, Hoa Kiếm Vista của băng Râu Trắng, hay Minh Vương Rayleigh cánh tay phải của Vua Hải Tặc Roger năm xưa... mỗi một kiếm sĩ danh tiếng vang dội đều là Đại Kiếm Hào!

Đứng trên tất cả các Đại Kiếm Hào, chính là Đệ Nhất Kiếm Hào thế giới.

Giống như tiền bối Luo Xiu hiện tại.

Zoro tin rằng, sẽ có một ngày cậu cũng trở thành Đệ Nhất Kiếm Hào thế giới.

Thu lại Wado Ichimonji, Zoro khẽ thở ra một hơi, dưới ánh mắt ngưỡng mộ của công chúa Vivi và vẻ ngây người của Igaram, cậu chậm rãi rời đi.

Momousagi khẽ nói: "Đội trưởng Igaram, tiểu công chúa Vivi, chúng ta cũng đi thôi." Đối với thực lực mà Zoro thể hiện, Momousagi

không hề kinh ngạc.

Trong mắt cô, Zoro là người được đích thân ngài Luo Xiu chỉ điểm, nếu không thể hiện được loại thực lực này thì mới là kỳ quái.

Sau khi Zoro rời đi, Igaram mới phản ứng lại.

Ông hít sâu một hơi, nén xuống sự chấn động trong lòng, nói với Vivi bên cạnh: "Công chúa Vivi, chúng ta..." Đã bị Momousagi gọi to thân phận công chúa, bọn họ cũng không cần thiết phải che giấu nữa.

Vivi nghe vậy ngẩng đầu, đôi mắt to tròn tò mò nhìn Igaram, hỏi: "Igaram, ngài Luo Xiu mà chị Momousagi nhắc đến, có phải là vị đại anh hùng Hải quân được báo chí đưa tin một tháng trước không?" Tuy vì lo lắng cho nguy cơ đất nước mà Vivi ít quan tâm đến tin tức bên ngoài, nhưng mấy ngày đó tin tức thực sự quá nhiều, Vivi dù không muốn quan tâm cũng biết đến nhân vật chính của sự kiện lớn đó - Hải quân Giáo phụ Luo Xiu.

Vừa rồi chị Momousagi xinh đẹp kia lại tự xưng là Hải quân, còn luôn miệng nói muốn đưa ngài Luo Xiu đi gặp ai đó.

Cho nên Vivi tự nhiên liên tưởng đến vị đại anh hùng đã đánh bại Thất Vũ Hải Dracule Mihawk, chấn lui Tứ Hoàng, Hải quân Giáo phụ Luo Xiu. "Không sai, chính là ngài Luo Xiu đó." Momousagi mỉm cười với Vivi, thay Igaram trả lời câu hỏi này. "Vậy chúng ta đi thôi, em tin rằng thân là Hải quân, ngài Luo Xiu chắc chắn sẽ giúp đỡ chúng ta." Sau khi xác nhận, Vivi kiên định nói.

Sau đó, dưới sự dẫn đường của Momousagi, ba người rẽ vào một con hẻm nhỏ.

Ở chỗ râm mát trong hẻm, Luo Xiu mặc bộ đồ âu phục thường ngày đang ngồi trên một chiếc ghế sofa phế liệu, còn Zoro vừa đại hiển thần uy thì đứng sau lưng ông như một vệ sĩ. "Thưa ngài Luo

Xiu." Momousagi gật đầu chào Luo Xiu, sau đó cũng bước ra đứng sau lưng ông.

Igaram và Vivi sau khi nhìn thấy Luo Xiu thì đã hoàn toàn xác định, ông lão có dáng vẻ hiền hòa này chính là vị đại anh hùng Hải quân trên báo, Luo Xiu tiên sinh.

Nhìn thấy Vivi và Igaram, Luo Xiu nhẹ nhàng đặt tẩu thuốc trên tay xuống, mỉm cười nói: "Nếu công chúa Vivi đã đến rồi, vậy chúng ta xuất phát thôi." "Xuất phát?" Vivi ngẩn người, khó hiểu hỏi: "Đi đâu ạ?" Luo Xiu cười với Vivi: "Đi tìm Crocodile." "Crocodile?" Lần này, Vivi càng thêm khó hiểu.

Crocodile tuy là hải tặc, nhưng lại là Thất Vũ Hải được Chính phủ Thế giới chiêu mộ, đồng thời là anh hùng được người dân Alabasta tôn kính. "Ngài Luo Xiu, ngài không giúp tôi giải quyết nguy cơ của đất nước sao?" Vivi nhìn bóng lưng Luo Xiu rời đi, vội hỏi.

Vivi thông tuệ như vậy, tự nhiên đoán được mục đích Luo Xiu đến Alabasta.

Dù sao Hải quân cũng là cơ quan dưới trướng Chính phủ Thế giới. "Thì ta đang đi tìm Crocodile đây mà." Luo Xiu dừng bước, xoay người nhìn Vivi, nói: "Bởi vì tên đó chính là kẻ đứng sau màn, ông trùm của Baroque Works, Mr. 0." "?!" Nghe câu này, không chỉ Vivi mà ngay cả Igaram cũng không kìm được trừng lớn hai mắt, vẻ mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Anh hùng của Alabasta lại là ông trùm đứng sau Baroque Works, Mr. 0? "Ngài Luo Xiu, ngài không nhầm chứ?

Sao có thể..." Trong lòng Vivi, Crocodile luôn là anh hùng của Alabasta.

Theo lời phụ vương, Crocodile mười mấy năm trước đã hoạt

động ở vương quốc Alabasta, trong thời gian đó, hắn luôn dùng thân phận Thất Vũ Hải để săn giết hải tặc.

Chương 165

Lâu dần, Crocodile trở thành anh hùng được nhân dân Alabasta công nhận.

Nhưng giờ đây, Luo Xiu lại nói Crocodile là kẻ chủ mưu, là ông trùm Mr. 0?

Luo Xiu nghe vậy chỉ cười với cô bé đang trừng mắt ngạc nhiên, nói: "Ta chỉ bảo đảm an toàn cho cô thôi, còn về chuyện này, tin hay không là tùy cô." Nói xong, Luo Xiu nhún vai, không để ý đến Vivi nữa, ngậm tẩu thuốc, tự mình bước đi.

Bảo đảm an nguy cho Vivi chẳng qua là để Luo Xiu nhanh chóng xây dựng uy vọng trước mặt vua Cobra, còn chuyện của Crocodile, ông không cần thiết phải giải thích cặn kẽ cho một cô nhóc nghe.

Thấy Luo Xiu rời đi, Zoro không chút do dự đi theo.

Momousagi nhìn hai người đang ngẩn ngơ tại chỗ, mở lời: "Công chúa Vivi, hay là tôi đưa cô về vương cung trước?" Nghe Momousagi nói, Vivi do dự hồi lâu, cuối cùng chạy bước nhỏ đuổi theo Luo Xiu.

Cô muốn tận mắt chứng kiến xem lời của Luo Xiu rốt cuộc có phải là sự thật hay không.

Chuyện này đối với cô thật sự quá mức khó tin.

Một anh hùng quốc gia lại trở thành Mr. 0 gây ra nội loạn?

Thấy Vivi đuổi theo, Igaram cũng không do dự đi theo.

Thân là đội trưởng hộ vệ vương quốc, lần này ông ra ngoài là để bảo đảm an toàn cho Vivi.

Cho nên Vivi đi đâu, ông sẽ đi đó.

Thấy vậy, Momousagi cũng không sao cả.

Thậm chí cô còn ủng hộ quyết định của Vivi.

Tuy mang theo một cô nhóc sẽ phiền phức một chút, nhưng nếu phải đưa cô ấy về vương cung thì có thể tốn cả ngày trời.

Thà để cô nhóc đi theo bên cạnh ngài Luo Xiu còn hơn, cô cũng có thể ở bên cạnh ngài ấy thêm một ngày. ...

Alabasta, Rainbase (Vũ Địa).

Là một siêu cường quốc trên Đại Hải Trình, mỗi ngày đều có lượng lớn người từ các thế lực đổ về vương quốc Alabasta này.

Là thành phố có sòng bạc Rain Dinners lớn nhất, độ phồn hoa của Rainbase có thể nói không hề thua kém thủ đô Alubarna.

Đứng trước Rain Dinners, nhìn dòng người qua lại tấp nập, cả Vivi và Igaram đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng ngợp.

Trừ hồi nhỏ theo cha đi họp Hội nghị Reverie, Vivi gần như chưa từng ra khỏi vương cung Alabasta.

Cô cũng không ngờ Rainbase nằm ở biên giới Alabasta lại phồn hoa đến thế.

Thậm chí chuyện quốc gia loạn lạc thời gian qua căn bản không hề ảnh hưởng đến nơi này.

Nhìn sòng bạc khổng lồ trước mắt, Luo Xiu khẽ nhả một ngụm khói, vẻ mặt thản nhiên nói: "Chúng ta đi thôi." Không giống Vivi và Momousagi che chắn kín mít từ đầu đến chân, Luo Xiu mặc áo sơ mi hoa quần đùi, tay chân và da mặt đều bị rám nắng đi nhiều.

Nếu không phải thể cách kiện tráng, tinh thần quắc thước, trông ông chẳng khác gì dân tị nạn.

Nhả khói thuốc, Luo Xiu đi đầu bước vào trong Rain Dinners.

Momousagi và Zoro cũng không hỏi gì, hai người khẳng định Luo Xiu đi đâu thì họ đi đó.

Còn Vivi, sau khi nghe Luo Xiu nói, vừa mới hoàn hồn từ sự chấn động lúc trước, chưa kịp hỏi tại sao lại đi vào sòng bạc thì đã thấy Luo Xiu đi vào rồi.

Giậm chân tại chỗ, Vivi không còn cách nào khác, chỉ đành đi theo vào.

Tuy sòng bạc không phải là nơi trẻ con nên đến, nhưng để tra rõ thân phận của Crocodile, Vivi cũng không còn lựa chọn nào khác.

Nửa giờ sau.

Rain Dinners, tầng hầm.

So với sòng bạc bên trên, ở đây yên tĩnh hơn nhiều.

Hơn nữa, toàn bộ tầng hầm được trang hoàng lộng lẫy như cung điện.

Trong cung điện này chỉ có một chiếc bàn ăn lớn, bên cạnh bàn có một chiếc ghế.

Lúc này, Thất Vũ Hải "Sa Tăng" Crocodile đang ưu nhã thưởng thức bữa trưa.

Bên cạnh Crocodile có một nam một nữ đang đứng.

Hai người này chính là đặc vụ cao cấp của Baroque Works, Mr. 1 và cộng sự Miss Doublefinger. "Kế hoạch tiến triển thế nào rồi?" Crocodile vừa ăn bít tết vừa trầm giọng hỏi. "Yên tâm đi ông chủ, Bột Nhảy Múa (Dance Powder) ở Alubarna đã được thả đúng giờ, vũ khí cho quân phản loạn cũng đang được cấp phát theo định lượng, hiện tại tiếng nói đòi thanh trừng vua Cobra trên toàn quốc ngày càng kịch liệt, không bao lâu nữa..." Miss Doublefinger cười nói.

Còn Mr. 1 thì lạnh lùng đứng bên cạnh, tính cách mộc nạp, không thích hợp báo cáo mấy chuyện tình báo này.

Nuốt một miếng thịt bò xuống bụng, Crocodile mặt vô cảm nói: "Chuyện này không cần vội, phải làm từng bước một, kế hoạch đã lâu như vậy, không thể để xảy ra chút sai sót nào." Nói xong, Crocodile phất tay: "Ra ngoài trước đi." "Vâng, thưa ông chủ." Nghe Crocodile nói, hai người gật đầu.

Nhưng chưa kịp bước đi, liền nghe "Oanh" một tiếng, cánh cửa tầng hầm bị đá văng trực tiếp, sau đó thấy một ông lão mặc đồ thường ngày, da dẻ rám nắng đen nhẻm cười ha hả bước vào. "Ây da, Crocodile, thật là nhã hứng nha." Nhìn bữa trưa tinh mỹ trước mặt Crocodile, Luo Xiu cười nói. "Hả?

Hải quân Giáo phụ, Luo Xiu?" Là nhân vật liên tục xuất hiện trên trang nhất báo chí gần đây, thân phận của Luo Xiu sao Crocodile có thể không biết.

Sau lưng Luo Xiu, Vivi vẻ mặt không thể tin nổi nhìn chằm chằm Crocodile.

Cuộc đối thoại vừa rồi giữa Crocodile và Miss Doublefinger, cô đã nghe thấy hết. "Crocodile, thì ra chuyện này thực sự là do ngươi làm..." Sau lưng Vivi, Igaram cũng vẻ mặt đầy phẫn nộ nhìn Crocodile. "Ồ?

Công chúa Vivi... còn có đội trưởng hộ vệ, ngài Igaram?" Nhìn mấy vị khách không mời mà đến, Crocodile không những không tức giận mà ngược lại còn cười.

Thân là người sở hữu năng lực Trái Ác Quỷ hệ Logia Suna Suna no Mi (Cát), thực lực của Crocodile mạnh mẽ là điều không cần bàn cãi.

Nếu không thì hắn cũng không thể dựa vào bản lĩnh của mình mà trở thành anh hùng của siêu cường quốc Alabasta này.

Càng không thể trở thành Vương Hạ Thất Vũ Hải được Chính phủ Thế giới đặc cách chiêu an.

Đương nhiên, hắn cũng là một kẻ giỏi toan tính.

Chương 166

Dưới kế hoạch tỉ mỉ, trong nguyên tác hắn gần như không tốn chút sức lực nào đã nắm gọn Alabasta.

Tuy mục tiêu cuối cùng của hắn không phải là Alabasta, mà là thông tin về Vũ khí Cổ đại "Pluton" do hoàng thất Alabasta nắm giữ.

Một kẻ cực kỳ dã tâm.

Nhưng so với năng lực của mình, Crocodile lại có một khuyết điểm trí mạng.

Quá mức tự tin, thậm chí phát triển thành tự đại.

Cũng chính vì điểm này, nên sau khi nhìn thấy nhóm Luo Xiu, hắn hoàn toàn không biểu hiện ra nửa phần kinh hoảng.

Thậm chí còn trấn định tự nhiên cười. "Không biết ngài Luo Xiu và công chúa Vivi ghé thăm nơi này có việc gì thế?" Crocodile nuốt miếng bít tết cuối cùng, mỉm cười hỏi.

Không đợi Luo Xiu mở miệng, Vivi trực tiếp hét lên với Crocodile: "Crocodile, tại sao ngươi lại lén lút sử dụng Bột Nhảy Múa ở Alubarna, rồi vu oan cho phụ vương ta làm!

Ngươi có biết việc này sẽ mang lại tai nạn lớn thế nào cho đất nước ta không!" Cuộc đối thoại vừa rồi của Crocodile cô đã nghe rõ mồn một.

Cộng thêm thái độ cung kính của hai đặc vụ cao cấp Mr. 1 và Miss Doublefinger đối với Crocodile đã chứng minh thân phận của hắn.

Giống như Luo Xiu đã nói, BOSS của Baroque Works, Mr. 0.

Alabasta lâm vào cảnh ngộ hiện tại, tất cả đều do Crocodile ở sau

lưng đẩy sóng trợ gió tạo thành.

Thậm chí ngay cả vũ khí cho quân phản loạn cũng là do Crocodile cung cấp!

Đối mặt với sự chất vấn gần như gào thét của Vivi, biểu cảm trên mặt Crocodile không có nửa phần biến hóa, ngược lại còn cười hỏi: "Công chúa Vivi, cơm có thể ăn bậy nhưng lời không thể nói lung tung, ta đâu có dùng Bột Nhảy Múa ở Alubarna." "Đừng ngụy biện, vừa rồi ta nghe thấy hết cả rồi!

Chính là ngươi đứng sau lưng giở trò!" Trên khuôn mặt non nớt của Vivi viết đầy sự phẫn nộ. "Ồ?

Vậy công chúa Vivi có bằng chứng không?" Crocodile tiếp tục nói. "Bằng chứng?!

Ta chính là bằng chứng!" Vivi thực sự không hiểu, tại sao mưu kế của Crocodile đã bị nghe thấy rồi mà hắn vẫn có thể ngụy biện như vậy?! "Nếu công chúa Vivi đã nắm giữ bằng chứng, vậy tại sao còn ở đây tán gẫu với một tên tội phạm như ta?

Cứ việc trở về công bố bằng chứng ra trước công chúng đi." Crocodile vô cùng dửng dưng nhún vai, thậm chí còn lấy ra một điếu xì gà, chậm rãi châm lửa.

Giống như hắn trong sạch, còn Vivi đang vu khống hắn vậy. "Cô bé à, ta khuyên cô đừng lãng phí nước bọt với tên này nữa." Bên cạnh Vivi, Luo Xiu quay đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì giận dữ, cười ha hả nói.

Ở phương diện này, Vivi thực sự còn quá non nớt, căn bản không thể là đối thủ của lão cáo già Crocodile. "Tại sao chứ!

Hắn là kẻ đầu sỏ gây tai họa cho vương quốc của tôi!

Tôi phải nói tội hành của hắn cho mỗi một người dân trong nước

biết!

Tôi muốn phụ vương phái chú Pell và chú Chaka trừng trị hắn!" Vivi nghe Luo Xiu nói xong liền gào lên. "Vẫn là tuổi còn nhỏ a..." Nhìn Vivi bĩu môi, bộ dạng tức tối, Luo Xiu khẽ nhả khói thuốc, bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau đó, ông chuyển ánh mắt sang đội trưởng hộ vệ Igaram, nói: "Tiểu tử, con bé Vivi không hiểu, cậu hẳn là phải hiểu chứ?

Giải thích cho nó đi." Luo Xiu cũng lười tốn nước bọt, giao nhiệm vụ "quan trọng" này cho Igaram.

Còn mình thì vươn vai, sau đó thu tẩu thuốc, chậm rãi bước xuống cầu thang. "Igaram, tại sao ông Luo Xiu lại nói như vậy?" Vivi đang nóng giận nhìn bóng lưng Luo Xiu, bĩu môi hỏi.

Trong mắt cô, Luo Xiu dường như đang nói giúp cho Crocodile vậy.

Igaram ở bên cạnh Vivi, nhìn Crocodile đang vắt chéo chân trên ghế, nói: "Công chúa Vivi, người đem chuyện này truyền bá ra ngoài, cũng sẽ không có ai tin đâu, thậm chí sẽ làm gia tăng sự phát triển của sự việc." "Tại sao?" Nghe Igaram nói, Vivi dựng ngược lông mày, không hiểu. "Không phải là do Crocodile giở trò quỷ sao?!

Chỉ cần phụ vương phái người bắt Crocodile lại là mọi chuyện kết thúc mà." Vivi mới 14 tuổi ngây thơ nghĩ vậy. "Nhưng mà..." Igaram thở dài một hơi, nói: "Công chúa Vivi, hiện tại cả nước đều cho rằng chuyện này là do Quốc vương đại nhân làm, Crocodile lại có danh hiệu anh hùng vương quốc, nếu người đem tin tức này tán bá ra ngoài, quốc dân không những không tin chân tướng, ngược lại sẽ cho rằng Quốc vương đại nhân đang vu oan cho Crocodile, như vậy chỉ càng kích hóa mâu thuẫn giữa quốc dân và quốc vương, thậm chí... sẽ khiến tốc độ của cuộc chiến đó diễn ra nhanh hơn..." Igaram có thể trở

thành đội trưởng hộ vệ vương quốc, tầm nhìn của ông chắc chắn phải xa hơn Vivi.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao sau khi biết Crocodile là kẻ chủ mưu, ông không hề thấy nhẹ nhõm mà ngược lại càng thêm sầu lo.

Nếu Crocodile đổi một thân phận khác, ví dụ như một tên hải tặc bị treo thưởng một ức (100 triệu), thì ông cũng sẽ không luống cuống tay chân như vậy.

Nhưng thiên thiên Crocodile lại là anh hùng quốc gia!

Luận thực lực, Thất Vũ Hải Crocodile căn bản không ngán quân đội quốc vương; luận danh vọng, anh hùng quốc gia vào thời điểm mấu chốt này cũng vượt xa Quốc vương đại nhân.

Nhất thời ông cũng không biết phải làm sao cho phải.

Sau khi nghe Igaram giải thích, Vivi rốt cuộc cũng hiểu ra. "Tại sao lại như vậy...

Tại sao lại như vậy..." Nước mắt bất giác rơi xuống, Vivi cảm thấy tam quan của mình chịu sự đả kích cực lớn.

Tại sao phụ vương cô cúc cung tận tụy vì quốc gia như thế, đến cuối cùng lại mang danh hôn quân, bị quốc dân chỉ trỏ mắng chửi sau lưng.

Còn kẻ xấu thực sự lại ở đây tiêu dao tự tại?!

Igaram nhìn bộ dạng hiện tại của Vivi, có chút đau lòng.

Còn nhỏ như vậy đã phải tiếp xúc với loại chuyện này.

Nhưng không còn cách nào khác, Vivi là chủ nhân tương lai của đất nước này.

Cô bắt buộc phải trưởng thành hơn bạn bè đồng trang lứa.

Igaram vỗ vai Vivi an ủi: "Công chúa...

đây là hiện thực, quốc dân sẽ không nghe lời nói phiến diện của một người, họ chỉ có thể nhìn thấy bề nổi của sự việc..." Hiện tại trong tình huống này, muốn quốc dân tin tưởng sự thật, trừ phi Crocodile chính miệng thừa nhận chuyện này là do hắn giở trò quỷ.

Hơn nữa, trong thời gian ngắn, các thành phố khác của Alabasta phải khôi phục được lượng mưa thì mới được.

Bằng không, có nói toạc trời cũng vô dụng. "Chẳng lẽ, không còn cách nào khác sao?" Nước mắt Vivi tuôn rơi lã chã, cả người khóc thành một tiểu lệ nhân.

Chương 167

"Cách khác..." Bỗng nhiên, lúc này Vivi nhớ lại cảnh tượng ở đảo Whiskey Peak.

Cô mạnh mẽ quay đầu, khi nhìn thấy bóng lưng rộng lớn của Luo Xiu, trong lòng không tự chủ được dấy lên một tia hy vọng.

Còn có ngài Luo Xiu! ...

Vivi cũng không biết tại sao trong lòng mình lại xuất hiện ý nghĩ này.

Nhưng từ lần đầu tiên gặp Luo Xiu ở đảo Whiskey Peak, những lời nói của ông, cùng với việc kiếm sĩ Zoro hùng mạnh và Trung tướng Momousagi đều cung kính với ông như thế, khiến Vivi càng thêm kiên định với suy nghĩ này.

Cô không hề ý thức được rằng, khi tiếp xúc với Luo Xiu, cảm giác nguy cơ, cảm giác bất an được nuôi dưỡng mấy ngày nay ở đảo Whiskey Peak bỗng nhiên biến mất toàn bộ.

Thậm chí tối hôm qua lúc ngủ, cô cũng không hề giật mình tỉnh giấc lần nào.

Bởi vì sự hòa ái dễ gần của Luo Xiu đã mang lại cảm giác an toàn quá lớn.

Hy vọng này, cũng bắt nguồn từ cảm giác an toàn mạnh mẽ đó của Luo Xiu. "Ngài Luo Xiu!" Nhìn chằm chằm bóng lưng Luo Xiu, Vivi gào to: "Xin ngài nhất định phải giúp tôi, giúp cha tôi, giúp tất cả nhân dân Alabasta!" Tiếng hét này của Vivi đã trút hết mọi cảm xúc tiêu cực tích tụ suốt một năm qua trong lòng, hét lên tất cả hy vọng đối với Luo Xiu.

Nghe câu này, bước chân đang chậm rãi đi xuống cầu thang của Luo Xiu khựng lại, sau đó không nhịn được lắc đầu trong lòng, lẩm bẩm: "Cái cô nhóc này..." Không quay đầu lại, Luo Xiu chỉ giơ tay lên, làm một thủ thế OK, khẽ nói: "Yên tâm đi nha đầu, cứ giao cho ta là được." Nghe câu nói này, tảng đá lớn trong lòng Vivi rốt cuộc cũng rơi xuống.

Cô tin tưởng ngài Luo Xiu!

Sắc mặt vẫn luôn bình tĩnh của Crocodile sau khi nhìn thấy cảnh này cũng khẽ biến đổi.

Hắn tự đại không sai, nhưng không có nghĩa là không có não.

Tình huống hiện tại, Luo Xiu rõ ràng là muốn ra tay với hắn.

Híp mắt lại, giọng nói bình tĩnh của Crocodile trở nên có chút âm trầm, chậm rãi nói: "Ngài Luo Xiu, ta chính là Vương Hạ Thất Vũ Hải được Chính phủ Thế giới chiêu an, chẳng lẽ ngài bất chấp quy tắc của Chính phủ Thế giới mà ra tay với ta sao?" Nếu nói không sợ Luo Xiu, đó là giả.

Tuy chưa thấy Luo Xiu ra tay, nhưng người có thể đánh bại Mắt Diều Hâu Mihawk, xử đẹp Doflamingo, chấn lui Kaido, thực lực không thể nào đơn giản được.

Crocodile đoán không sai, Luo Xiu quả thực muốn ra tay.

Ngay từ trước khi rời khỏi Tổng bộ Hải quân, ông đã chuẩn bị động thủ rồi.

Cho nên, bất kể Crocodile nói gì, đối với Luo Xiu đều vô dụng.

Mr. 1 và Miss Doublefinger cảnh giác ngay khi Luo Xiu bước xuống cầu thang.

Vốn dĩ trong mắt họ, Luo Xiu chẳng khác nào một ông già không

có chút lực sát thương, cho nên họ luôn đặt sự chú ý lên Momousagi và Zoro.

Hai người này thực lực không tệ, có thể ngửi thấy áp lực không nhỏ từ trên người họ.

Nhưng khi Luo Xiu bước xuống cầu thang, sự chú ý của hai người trong nháy mắt tập trung hết lên người ông.

Bởi vì mỗi khi Luo Xiu bước xuống một bậc thang, khí thế trên người ông lại tăng thêm một phần.

Khí thế tăng lên, áp lực cũng biến lớn.

Cảm giác này giống như mỗi bước chân của Luo Xiu đều đang giẫm lên vai họ vậy.

Khi Luo Xiu hoàn toàn đi xuống cầu thang, áp lực trên người ông thậm chí suýt chút nữa đè cong sống lưng bọn họ.

Khủng bố đến nhường nào?!

Sau khi xuống tới nơi, Luo Xiu không hề để ý đến hai tên cán bộ cao cấp đang như gặp đại địch, mà cười ngâm ngâm nhìn Crocodile, nói: "Chẳng lẽ không có ai nói cho ngươi biết, bất luận là Thất Vũ Hải hay Tứ Hoàng, đứng trước mặt ta cũng chỉ có một thân phận sao?" Nghe câu này, sắc mặt Crocodile biến đổi.

Nhưng ngay khắc sau, "Vút" một tiếng, Luo Xiu trực tiếp biến mất tại chỗ!

Thấy vậy, đồng tử của Mr. 1 và Miss Doublefinger co rút mãnh liệt. "Tốc độ nhanh quá!" Trong mắt bọn họ, Luo Xiu dường như trực tiếp biến mất.

Thậm chí không thể nhìn thấy quỹ đạo chuyển động của ông.

Trong lúc kinh hãi, hai người chỉ cảm thấy một luồng kình phong

quét qua.

Luồng kình phong mãnh liệt đó thậm chí khiến da mặt họ đau rát.

Cảm nhận được luồng kình phong này, trong lòng hai người đại hãi.

Mục tiêu của Luo Xiu là BOSS, chính là Crocodile!

Lúc này, Luo Xiu đã đến bên cạnh Crocodile.

Với độ thông thạo Lục Thức (Rokushiki) hiện tại, cho dù không dùng Tiên nhân hình thức, tốc độ của ông cũng vượt xa sức tưởng tượng của người thường.

Dưới tốc độ Soru (Tốc Biến) này, ngay cả Crocodile cũng căn bản không phản ứng kịp.

Khi Crocodile phản ứng lại, một bàn tay to lớn của Luo Xiu đã tóm lấy đầu hắn.

Khoảnh khắc tiếp theo, dưới ánh mắt kinh hãi của Crocodile, Luo Xiu ấn mạnh xuống.

Rầm!!

Chiếc bàn gỗ lim quý giá bị đầu của Crocodile húc nát trực tiếp, dằm gỗ bay tứ tung, vương vãi đầy đất.

Ấn đầu Crocodile xuống mặt đất, sắc mặt Luo Xiu vô cùng bình tĩnh.

Nhìn Crocodile thần sắc chật vật dưới tay mình, mái tóc vuốt ngược rối tung, trán chảy máu tươi, Luo Xiu mỉm cười nói: "Kẻ trước đây tự tin vào thân phận Thất Vũ Hải, e rằng thi thể cũng đã bốc mùi rồi nhỉ?" "Ông chủ!" "BOSS!" Mr. 1 và Miss Doublefinger phát giác động tĩnh sau lưng, mãnh liệt quay đầu lại, lại nhìn thấy một màn kinh hãi như vậy, không khỏi sắc mặt đại biến.

Ông chủ tôn kính bị lão già kia nhẹ nhàng ấn dưới thân, lại còn trông có vẻ hoàn toàn không có sức đánh trả?!

Sao có thể?!

Thân là đặc vụ cao cấp nhất của Baroque Works chỉ sau Giám đốc và Phó Giám đốc, Mr. 1 và Miss Doublefinger rất rõ thực lực của Crocodile.

Hắn là hải tặc hùng mạnh được Chính phủ Thế giới chiêu an mười mấy năm trước, người sở hữu năng lực trái Suna Suna no Mi hệ Logia.

Nhưng hiện tại...

Không chỉ hai đặc vụ cao cấp, ngay cả Vivi và Igaram cũng đều một bộ dạng không thể tin nổi.

Anh hùng quốc gia lại bị Luo Xiu nhẹ nhàng bắt lấy như vậy?

Vivi có chút hoảng hốt.

Igaram thì không nhịn được nuốt nước bọt.

Chương 168

Một khắc trước hai người còn vì thân phận và thực lực của Crocodile mà bó tay chịu trói, hiện tại Crocodile đã bị Luo Xiu chế phục rồi?

Nhưng không, chỉ trong nháy mắt, Mr. 1 và Miss Doublefinger đã phản ứng lại.

Ông chủ gặp nạn, sao có thể đứng ngây ra đó?!

Cho nên, sau khi phản ứng, hai người đồng loạt hành động. "Sparkling Daisy! (Hoa Cúc Lấp Lánh)" "Vòng Tròn Diệt Liệt Trảm!" Mr. 1, người ăn trái Supa Supa no Mi hệ Paramecia, hai cánh tay hóa thành lưỡi dao, chéo nhau trước ngực, phát ra mấy đạo trảm kích cường hãn về phía Luo Xiu và Crocodile.

Đồng thời Miss Doublefinger, người ăn trái Toge Toge no Mi (Gai), hai cánh tay mọc đầy gai nhọn, như chùy sao băng công kích tới.

Động tác của hai người nhanh chóng hung mãnh, dường như không quan tâm công kích sẽ trúng cả Crocodile đang nằm dưới thân Luo Xiu. "Ngài Luo Xiu cẩn thận!" Thấy cảnh này, trên mặt Vivi hiện lên vẻ lo lắng, cao giọng hét.

Tuy gia nhập Baroque Works chưa lâu, nhưng cô và Igaram đều biết thực lực của hai người này.

Miss Doublefinger là cao thủ có mức truy nã 35 triệu Berry.

Mr. 1 mức truy nã còn chỉ kém bản thân Crocodile 6 triệu, đạt tới con số hãi hùng 75 triệu!

Tiền truy nã của hai người cộng lại vượt quá một trăm triệu!

Tuy thực lực Luo Xiu vừa thể hiện rất khủng bố, thậm chí trực

tiếp áp chế Crocodile, nhưng trong lòng Vivi non nớt, tình cảnh hiện tại của ông vẫn vô cùng nguy hiểm!

Hơn nữa, nhìn bộ dạng của Luo Xiu, dường như ông không hề phát giác chút nào!

Chỉ là, ngay khi Vivi lo lắng, khóe mắt cô lại thấy một bóng người xanh lục lóe lên, cùng lúc lao tới với bóng xanh đó là ba luồng hàn quang.

Keeng!

Khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng kim loại va chạm vang vọng khắp cung điện dưới lòng đất.

Miss Doublefinger phát hiện, tên nhóc đầu xanh lục vốn đứng cạnh công chúa Vivi, chẳng biết đã xuất hiện trước mặt ả từ lúc nào.

Hơn nữa, đòn công kích cường hãn kia cũng bị tên nhóc này dễ dàng đỡ được.

Không chỉ vậy, ngay cả trảm kích do Mr. 1 phát ra cũng đồng dạng bị tên nhóc này tiếp hạ!

Roronoa Zoro!

Thấy cảnh này, trong lòng hai người đồng thời chấn động.

Nhưng sau khi nhìn nhau một cái, họ lại vô cùng ăn ý quyết định cùng nhau ra tay, xử lý tên này trước!

Zoro cực kỳ mẫn cảm với sát khí, sao lại không đoán được ý định của hai người?

Nhưng đây mới chính là điều Zoro muốn!

Mấy tên tép riu gặp trên đảo Whiskey Peak trước đó đâu có làm Zoro thỏa mãn...

Khoảnh khắc tiếp theo, khóe miệng Zoro nhếch lên, một luồng sát khí cực kỳ nồng đậm từ trên người cậu tràn ra.

Cảm nhận được luồng sát khí này, Miss Doublefinger và Mr. 1 lại cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Trong ánh mắt của họ, Zoro lại biến thành bộ dạng ba đầu sáu tay đáng sợ!

Ngay sau đó, một giọng nói âm sầm vang lên từ trong cổ họng Zoro. "Quỷ Khí Cửu Kiếm Phái: Asura (A Tu La)..." ... "Asura?" Mr. 1 và Miss Doublefinger trong lòng ngưng trọng, vốn đã bị sát khí kinh người của Zoro làm cho khiếp sợ, khi nhìn thấy tượng quỷ thần ba đầu sáu tay ngưng thực dần sau lưng Zoro, cảm giác kinh hãi này càng tăng lên một tầng. "Giết!" Mr. 1 cố nén một hơi, áp xuống nỗi sợ hãi sâu trong lòng, quát lớn một tiếng như muốn cưỡng ép xua đi cảm xúc không cần thiết, đôi tay biến thành lưỡi dao sắc bén sánh ngang sắt thép, lao về phía Asura của Zoro. "Ái chà!" Miss Doublefinger tuy theo sát phía sau, nhưng nội tâm lại không kiên định như Mr. 1, rốt cuộc thì bà ta không giống Mr. 1 là kẻ chuyên về chiến đấu.

Bản thân Baroque Works do Crocodile thành lập giống một tổ chức tình báo hơn là tổ chức sát thủ.

Mr. 1 nhờ năng lực trái ác quỷ mới là tay đấm của Crocodile, còn năng lực thu thập tình báo thì kém hơn những người khác trong tổ chức.

Hiện tại đối mặt với Zoro đã qua sự điều giáo của Luo Xiu, thực lực càng thêm cường hãn, ẩn ẩn đi ra con đường Tu La Kiếm đạo, Mr. 1 ý chí kiên định còn có dũng khí huy đao, nhưng Miss Doublefinger về mặt ý chí thì kém hơn không chỉ một bậc. "Trảm!" Uyển như ma thần đi ra từ địa ngục, thu hoạch linh hồn là ngón nghề sở trường.

Quỷ khí quấn thân, địa ngục ma thần Zoro muốn đánh bại sự liên thủ của hai người Mr. 1, dựa vào chính là kiếm đạo của Zoro - Tam Kiếm Phái.

Trong mắt Mr. 1 và Miss Doublefinger là ma thần, nhưng rốt cuộc không phải thực chất, Zoro lúc này chỉ có thể dùng nó để hỗ trợ công kích.

Đợi đến ngày nào đó Zoro có thể đạt đến kiếm thuật siêu phàm nhập thánh như Luo Xiu hiện tại, để kiếm ý bản thân trường thời gian không tan, mới có khả năng để Tu La ma thần hiện hình thế gian.

Lúc này, Zoro chỉ có thể thành thật dùng đao chém.

Ba thanh đao được Zoro cùng lúc chém lên song đao của Mr. 1.

Từ sự lĩnh ngộ về Bá Kiếm đạo của Luo Xiu, cú đánh này khiến Mr. 1 nếm mùi đau khổ, lực đạo mạnh mẽ của Zoro khiến Mr. 1 không thể phòng ngự hữu hiệu, bị trọng kích đánh gãy xương sườn ngực.

Chương 169

"Phụt!" Mr. 1 trọng thương thổ huyết.

Lúc này công kích của Miss Doublefinger mới vừa đến bên cạnh Zoro.

Nỗi sợ hãi trong lòng Miss Doublefinger khiến sự phối hợp tấn công với Mr. 1 xuất hiện tì vết. "Cút!" Zoro thuận theo phản lực đánh bay Mr. 1, trở tay chém một đao vào sườn Miss Doublefinger, lực đạo âm nhu khiến bà ta cũng không khống chế được thân thể, đi vào vết xe đổ của Mr. 1. "Tốt!" Mọi chuyện đều được Luo Xiu thu vào mắt.

Tiếng hô lo lắng của bé Vivi, Luo Xiu không thể không nghe thấy.

Với thực lực của ông, tiếng động cách xa mấy trăm đến cả ngàn mét, nhỏ như kiến bò cũng nghe rõ mồn một, huống hồ tiếng Vivi to như vậy.

Thực lực của Mr. 1 và Miss Doublefinger, ở đoạn trước của nửa đầu Đại Hải Trình thì cũng coi như là nhân vật có số má, nhưng muốn tạo thành uy hiếp cho Luo Xiu thì căn bản không thể nào, chút phiền phức cũng không gây ra nổi.

Huống hồ còn có tên nhóc Zoro ở bên cạnh, Luo Xiu tự nhiên sẽ không quên sự tồn tại của cậu, sự thật đúng như vậy, Zoro đã không kìm được mà lao ra từ phía sau Vivi.

Chỉ là tốc độ trưởng thành của Zoro khiến ông có chút kinh ngạc.

Nếu không phải có cái hack hệ thống đã thức tỉnh này, bảo Luo Xiu không ghen tị với Zoro là không thể nào.

Bá Kiếm đạo và Nhu kình, hai loại áo nghĩa tương phản, Luo Xiu chỉ thi triển một lần trước mặt Zoro, vậy mà cậu ta trong tình huống

này lại lĩnh ngộ được chút ít da lông, còn vận dụng vào công kích trong thời gian ngắn như vậy.

Thiên tư thiên phú này không thể không khiến Luo Xiu cảm thán.

May mà ông có hệ thống, chỉ cần tích đủ điểm Chính nghĩa cho giai đoạn tiếp theo, ông có thể để những quái thai như Zoro, Luffy vĩnh viễn chạy theo sau lưng hít khói. "Không tệ đâu nhóc Zoro, có thể vận dụng thuần thục hai loại lực đạo Bá và Nhu nhanh như vậy, xem ra không bao lâu nữa là có thể nắm giữ được hai loại kình lực này rồi!" "Đều là nhờ lão gia tử dạy tốt!" Có thể được tiền bối vượt qua cả Đệ Nhất Kiếm Hào thế giới như Luo Xiu khen ngợi, với tính cách của Zoro cũng không khỏi thầm vui mừng. "Đại ca ca lợi hại quá!" Bé Vivi thấy Zoro trấn áp được Mr. 1 và Miss Doublefinger, sau khi trút bỏ lo lắng cho Luo Xiu, không khỏi hai mắt sáng rực nhìn Zoro - người đã đánh bại thuộc hạ của Crocodile.

Cùng lứa tuổi xấp xỉ nhau, thực lực mạnh mẽ của Zoro khiến Vivi vô cùng ngưỡng mộ. "Chạy?

Đã hỏi qua lão phu chưa!" Lúc này, tiếng nói của Luo Xiu kéo mọi người từ tâm thần riêng của mình trở lại.

Nhìn về phía Luo Xiu, mới phát hiện Crocodile định bỏ chạy nhưng lại bị Luo Xiu tóm về.

Hóa ra vừa rồi Crocodile cũng không thoát khỏi tay Luo Xiu, nhưng thấy trận chiến giữa Mr. 1, Miss Doublefinger và Zoro dần thu hút ánh mắt mọi người, khi phát giác Luo Xiu - người hắn kiêng kỵ nhất - cũng có dấu hiệu buông lỏng cảnh giác, Crocodile nảy sinh ý định bỏ trốn.

Có thể tiềm phục ở Alabasta nhiều năm như vậy, được xưng là "Cá sấu cát", Crocodile không phải loại người xung động vô não.

Năng lực trái Suna Suna no Mi trong địa hình vương quốc sa mạc Alabasta này lại có thể phát huy tối đa.

Khi Crocodile định hóa cát rời khỏi sòng bạc, thậm chí rời khỏi cả Rainbase, lại phát hiện mình vẫn không thoát khỏi lòng bàn tay Luo Xiu.

Vịt đã đun chín, sao có thể để nó bay mất?

Crocodile không biết rằng, nhất cử nhất động của hắn đều không qua mắt được Luo Xiu.

Thậm chí để cho Crocodile cảm thấy có hy vọng đào thoát, Luo Xiu đã để hắn giãy giụa thêm vài giây, nhưng cũng không thay đổi được vận mệnh.

Đã bị Luo Xiu tóm được, Crocodile chỉ có một con đường chết. "Hải quân Giáo phụ Luo Xiu, ngài định xử trí ta thế nào?

Để Chính phủ Thế giới tước bỏ vị trí Thất Vũ Hải của ta?

Nhốt ta vào Impel Down?" Crocodile tuy không cam tâm, nhưng dưới chênh lệch thực lực quá lớn, cũng tắt ngấm ý định trốn thoát khỏi tay Luo Xiu.

Nhưng điều đó không có nghĩa là hắn sẽ khuất phục, lúc này vẫn kiệt ngạo bất tuân nhìn Luo Xiu. "Chính phủ Thế giới?

Impel Down?" Luo Xiu rút tẩu thuốc bên hông ra, rít một hơi, nhả ra từng vòng khói trắng, mới mở miệng khi Crocodile dần cảm thấy bất an. "Ngươi nghĩ nhiều rồi!

Với tội hành của ngươi, Impel Down quả thực là ưu đãi, lão phu khẳng định sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra." "Chẳng lẽ ngài muốn giết ta?

Ta là Thất Vũ Hải!

Chính phủ Thế giới sẽ không cho phép ngài làm như vậy!" "Cũng đâu phải lần đầu tiên, Chính phủ Thế giới không cho phép?

Thì đã sao nào!" Về việc xử trí Crocodile, Luo Xiu không phải là không cân nhắc.

So với những kẻ khác, Crocodile dường như có giá trị cứu vãn, nhưng sau khi suy nghĩ nghiêm túc, Luo Xiu cảm thấy vẫn nên tiêu diệt hắn.

Crocodile không nghi ngờ gì là một kẻ âm mưu, luận độ âm hiểm xảo trá thì không thua kém Doflamingo, chẳng qua vì còn trẻ, kiến thức ít nên trông không có tính nguy hại lớn như Doflamingo mà thôi.

Nhưng cũng chỉ là "trông có vẻ" thế thôi.

Nếu không phải việc tìm kiếm tung tích Vũ khí Cổ đại Pluton đã tiêu tốn phần lớn tinh lực của Crocodile, thì tên này chắc chắn cũng chẳng tốt lành gì hơn Doflamingo.

Trong tình huống quan hệ giữa Hải quân và Chính phủ Thế giới đang căng thẳng, có thể quyết liệt bất cứ lúc nào, những kẻ thích gây chuyện, không chịu khống chế đều nằm trong danh sách thanh trừng của Luo Xiu.

Vừa giảm nhẹ gánh nặng cho Hải quân, lại vừa kiếm được điểm Chính nghĩa, với Luo Xiu mà nói, không có chuyện gì tốt hơn thế này. "Tiểu tử, ngươi cho rằng chuyện ngươi tìm kiếm Pluton bị Ngũ Lão Tinh biết được thì bọn họ còn bảo vệ ngươi sao?" Hít sâu một hơi thuốc, phả khói thành từng vòng tròn bay trên đầu Crocodile, không để ý đến sự kinh hoàng của hắn khi bí mật trong lòng bị vạch trần, Luo Xiu tiếp tục nói: "Hơn nữa, ngươi tưởng lão phu là ai?

Ngũ Lão Tinh của Chính phủ Thế giới thì đã thế nào, người lão phu muốn giết, bọn họ cản không được!" "Ha, người trước mắt chính

là Hải quân Giáo phụ, huống hồ thực lực kia, ngay cả Tứ Hoàng cũng đánh không lại." Lời Luo Xiu vừa dứt, Crocodile ngẩng đầu nhìn lên, thân ảnh Luo Xiu trong mắt hắn lúc này vô cùng cao lớn.

Đối với lời của Luo Xiu, hắn không hề hoài nghi, ngược lại tràn đầy sự tán đồng. "Ha ha ha, Ngũ Lão Tinh cũng không ngăn được, trong Hải quân lại xuất hiện nhân vật như vậy, xem ra hôm nay trời muốn diệt ta rồi?

Có thể chết trong tay Hải quân Giáo phụ, là vinh hạnh của Crocodile ta!" Biết rõ thái độ kiên quyết của Luo Xiu, biết mình khó thoát cái chết, Crocodile cũng không giãy giụa nữa, bản sắc kiêu hùng hiển lộ hết.

Trước đó chỉ vì muốn sống sót nên mới làm ra vài hành động luồn cúi, giờ phút này Crocodile mới không phụ danh xưng Vương Hạ Thất Vũ Hải.

Dù sao cũng là kẻ đứng trên chúng hải tặc, những năm gần đây lại ngang hàng với Hải quân, cùng Tứ Hoàng Tân Thế Giới và Hải quân tề danh Thất Vũ Hải, phong phạm cường giả vẫn phải có.

Tuy trong mắt Luo Xiu bọn chúng đều là rác rưởi trên biển, thực lực mạnh đến đâu thì ác côn vẫn là ác côn, đều là điểm Chính nghĩa cả. "Tốt, tuy lão phu không ưa loại rác rưởi biển cả như ngươi, nhưng lão phu thưởng thức sự ngạo khí của ngươi.

Chương 170

Biểu hiện trước đó của ngươi thật sự làm lão phu buồn nôn, hiện tại xem ra mới có chút dáng vẻ của Thất Vũ Hải!" Biểu hiện trước khi chết này khiến Luo Xiu có chút công nhận Crocodile, không liên quan đến chính nghĩa hay tà ác, chỉ đơn thuần là sự đồng tình giữa cường giả.

Dù sao trước khi thức tỉnh hệ thống, tuy chỉ là Trung tướng Hải quân nhưng Luo Xiu cũng đã đứng trên đại bộ phận nhân loại.

Những người ông tiếp xúc đều là kẻ có thực lực chân chính.

Crocodile thân là Thất Vũ Hải, có thể tề danh với họ trong mắt người đời, nếu hắn cứ quỳ gối cầu xin ông tha mạng, Luo Xiu ngược lại sẽ cảm thấy bị sỉ nhục. "Kiếp sau hãy làm người tốt!" Một quyền kết liễu tính mệnh Crocodile, ra hiệu cho Zoro xử lý nốt Mr. 1 và Miss Doublefinger, Luo Xiu mới nhìn sang Vivi. "Sao thế?

Tiểu Vivi không thích ứng được cảnh tượng máu me này à?" Luo Xiu nhìn Vivi mặt mày tái nhợt, có chút không kiên nhẫn nhíu mày.

Hoa trong nhà kính không thể sống lâu trong thế giới đầy biến động này, huống hồ sau khi thâm nhập vào Baroque Works, dưới trướng Crocodile, Vivi đâu phải chưa từng thấy người chết.

Hiện tại cô bé bày ra biểu cảm này khó tránh khỏi làm Luo Xiu thấy phiền. "Không, ông Luo Xiu, Giám đốc... không, Crocodile chết rồi, vậy quốc dân Alabasta và phụ vương cháu phải làm sao?" Sau khi Crocodile chết, Vivi vừa hả giận lại vừa bất an.

Cô bé lúc này không phải là Vivi đã trải qua hai năm tôi luyện, lột xác sau khi phát hiện âm mưu của Crocodile như trong tương lai, mà hiện tại chỉ là một cô bé con.

Đứng giữa mâu thuẫn chồng chất của quốc dân yêu quý và phụ vương kính yêu, Vivi trong lòng vô cùng lo lắng. "Tiểu gia hỏa, có lão phu ở đây, chút chuyện nhỏ này đơn giản thôi!" Luo Xiu còn tưởng Vivi lo chuyện gì.

Đã chọn cách trực tiếp giết Crocodile, trong lòng ông sớm đã có phương pháp giải quyết vấn đề của Alabasta, điều Vivi lo lắng đối với ông căn bản không phải là chuyện gì to tát. "Thật sao ạ?

Ông Luo Xiu!" Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Luo Xiu, Vivi chạy tới, lao vào lòng ông khóc lớn.

Cô bé từ khi biết tin phụ vương và quốc dân quyết liệt đến giờ chưa từng được yên ổn, nay được Luo Xiu bảo đảm, tảng đá lớn trong lòng buông xuống, cảm xúc vỡ òa không kìm nén được nữa. "Zoro, lão phu giao cho cậu một nhiệm vụ!" Lúc này, Luo Xiu nhướng mày, Kenbunshoku Haki (Haki Quan sát) phát hiện cửa sòng bạc có đám đông tụ tập, sắc mặt nghiêm lại, phân phó cho Zoro - người vừa chém xong hai tên kia và đang rảnh rỗi. "?!" Zoro quả thực đang buồn chán, vừa rồi chưa đã ghiền thì trận chiến đã kết thúc, chiến ý vừa dâng lên, nhất thời chưa bình tĩnh lại được, nghe Luo Xiu gọi, tự nhiên hưng phấn. "Cửa có mấy con sâu cái kiến, ra dọn dẹp sạch sẽ đi!" Sòng bạc là sào huyệt của Baroque Works, bị Luo Xiu trực tiếp xâm nhập, người của Baroque Works tự nhiên sẽ không để yên.

Dù sao cũng là một thế lực lớn ở nửa đầu Đại Hải Trình, trên địa bàn Alabasta này, Baroque Works trong tay Crocodile có thể xưng là một bá chủ.

Hiện tại sào huyệt bị người ta đánh tận cửa, loại tình huống vả mặt bôm bốp này đã sớm kích thích toàn bộ trên dưới Baroque Works.

Không thể nhịn, thủ đoạn trừng phạt nghiêm khắc của Crocodile cũng khiến người của Baroque Works không dám có chút trễ nải nào.

Bách Vạn phu trưởng (Millions), Ức phu trưởng (Billions), chỉ cần là người của Baroque Works ở gần Rainbase thì lúc này đều đã tụ tập trước cửa sòng bạc, nhìn cánh cửa bị phá hoại mà không dám tiến lên, đều chờ ông chủ Crocodile bên trong triệu hoán.

Còn xông vào?

Không có Crocodile phân phó, ai dám tùy ý xông vào trong.

Tin tức Crocodile đã chết, đám người này còn chưa biết, cho dù biết Crocodile còn sống thì càng không dám xông vào khi chưa được cho phép.

Đám người này nhanh chóng xuất hiện ở đây chẳng qua là để biểu quyết tâm với ông chủ, còn chuyện thực sự xuất lực thì căn bản không có.

Bao năm qua, hung danh của Baroque Works ở khu vực này đã vang xa, kẻ dám khiêu chiến uy nghiêm của họ sớm đã bị cho cá sấu ăn rồi.

Đám người tụ tập ở cửa căn bản không ngờ tình huống ông chủ nhà mình bị giết lại xảy ra, cũng không ngờ khi thấy Zoro - một thanh niên đầu tảo - bước ra từ trong sòng bạc xuất hiện trước mặt họ, bọn chúng lập tức ngơ ngác. "Thằng nhóc con ở đâu ra thế này!" "Ánh mắt hung dữ quá!" "Chẳng lẽ BOSS..." "A, là tên thợ săn hải tặc kia!" Đại bộ phận trong đám đông đều lớn tuổi hơn Zoro nhiều, trong mắt họ Zoro chỉ là một đứa trẻ, cũng không để vào mắt.

Còn hung sát chi khí trên người Zoro, không những không dọa được đám người liếm máu trên lưỡi đao này, ngược lại còn bị cho là làm bộ làm tịch, cho đến khi có người nhận ra thân phận của cậu.

Baroque Works do Crocodile thành lập nằm ở đoạn đầu của Đại Hải Trình, thành viên phần lớn đến từ khu vực này hoặc Tứ Hải.

Khi Zoro chưa đi theo Luo Xiu, cậu đã có tiếng tăm lọt vào mắt xanh của Crocodile.

Việc Zoro từ chối lời mời của Baroque Works tự nhiên cũng bị người dưới trướng biết đến, đặc biệt là đám Bách Vạn, Ức phu trưởng này. "Tiểu tử, cuối cùng cũng nhận rõ hiện thực, cúi đầu trước BOSS rồi sao!" Thấy Zoro xuất hiện ở sòng bạc, đám người này tự nhiên não bổ ra cảnh tượng Zoro tuổi trẻ khí thịnh xông vào, sau đó bị BOSS nhà mình khuất phục.

Theo đó là những lời châm chọc khiêu khích, chuyện Zoro từ chối lời mời làm cán bộ năm xưa bị đám phu trưởng này coi là sỉ nhục, giờ đương nhiên phải báo thù, không thể động thủ trước mặt BOSS nhưng chiếm chút tiện nghi ngoài miệng cũng được.

Nhưng không, sự việc không diễn ra như vậy. "Tam Kiếm Phái Bí Kỹ: Ba Nghìn Thế Giới (Santoryu Ogi: Sanzen Sekai)!" Zoro không nói một lời thừa thãi, trực tiếp giá đao, như hổ lạc vào bầy cừu, thủ đao hạ xuống chém đám phu trưởng Baroque Works tan tác tơi bời.

Chết bị thương một mảng lớn.

Lúc Luo Xiu đưa Vivi và thị vệ trưởng đi ra khỏi sòng bạc, trước cửa cơ bản không còn ai đứng vững. "Lão sư, dọn dẹp xong rồi!" Zoro chém giết một hồi, cuối cùng cũng xả hết uất khí trong lòng, thu kiếm, quay về bên cạnh phục mệnh.

Qua một màn dọn dẹp này của Zoro, Baroque Works trừ vài tên cán bộ ra, có thể nói là danh còn thực mất.

Nhưng Luo Xiu cũng không định buông tha đám người này.

Crocodile tuy không ra gì, nhưng mắt nhìn người cũng được, đám cán bộ Baroque Works này, trừ thực lực không ra sao thì các phương diện khác cũng có chút tác dụng.

Sau khi loại bỏ khối u ác tính trên người Alabasta, Luo Xiu định giữ lại tàn dư Baroque Works làm người giúp việc cho Vivi, biến nơi này thành một điểm chi viện của Hải quân.

Khi Hải quân dần tách khỏi sự thống hạt của Chính phủ Thế giới, Luo Xiu cần tìm cho Hải quân một điểm tựa tiếp theo.

Trước đây Hải quân có Chính phủ Thế giới làm trụ cột, hậu cần không cần lo lắng, do Chính phủ Thế giới gánh vác chi tiêu hàng ngày.

Nhưng sau này khi Hải quân độc lập hoặc thậm chí đối địch, nếu tình trạng này không đổi thì chẳng khác nào Hải quân bị Chính phủ Thế giới bóp cổ.

Vương quốc Alabasta địa bàn đủ rộng, là một trong những siêu cường quốc, nếu kinh doanh tốt, tuyệt đối có thể trở thành trụ cột quan trọng của Hải quân.

Điểm này cần sự ủng hộ của dòng dõi vua Alabasta.

Nếu Alabasta bị Crocodile âm thầm ảnh hưởng, kế hoạch của Luo Xiu sẽ gặp nhiều khó khăn, đây cũng là một trong những nguyên nhân chính ông tiêu diệt Crocodile.

Chỉ dựa vào Vivi và vua Cobra, muốn phát triển Alabasta trên sa mạc này chắc chắn sẽ không như ý, lúc đó đám cán bộ di lưu của Baroque Works sẽ có chỗ dùng.

Với Luo Xiu thì không có tác dụng lớn, nhưng với Vivi thì khác. "Nico Robin!" Trước đó bên cạnh Crocodile chỉ có Mr. 1 và Miss Doublefinger, những người còn lại không ở Alabasta mà phân tán bên ngoài.

Với thực lực của Luo Xiu cộng thêm thế lực Hải quân, muốn tìm cũng rất khó khăn, được không bù mất.

Thay vì tốn công sức tìm đám người đó, chi bằng chọn một bộ

phận từ Hải quân giúp đỡ Vivi.

Nhưng cách này đến cuối cùng bất đắc dĩ Luo Xiu mới dùng.

Chương 171

Trong thời điểm nhạy cảm với Chính phủ Thế giới này, chuyện này tốt nhất nên tiến hành lặng lẽ, tránh kích thích thần kinh mẫn cảm của Ngũ Lão Tinh, khiến Hải quân và Chính phủ Thế giới quyết liệt sớm.

Như vậy không chỉ Ngũ Lão Tinh, mà bên phía Luo Xiu cũng chưa chuẩn bị xong, trong lúc vội vàng sẽ có quá nhiều yếu tố không thể khống chế.

Với Luo Xiu, thời gian càng lâu, ông chuẩn bị càng đầy đủ.

May mắn là để giải quyết chuyện này, Luo Xiu có một cách nhanh hơn tốt hơn.

Lúc này, "Đứa con của Quỷ" Nico Robin đang bị Hải quân truy nã, sớm đã được Crocodile mời gia nhập Baroque Works, che chở dưới trướng Thất Vũ Hải.

Robin dùng thủ đoạn cao siêu trở thành nhân vật số hai của Baroque Works.

Người của tổ chức chỉ biết BOSS là một nhân vật lợi hại, nhưng không rõ người cầm đầu là Thất Vũ Hải Crocodile.

Thông thường mệnh lệnh của Crocodile được truyền xuống thông qua Robin, ít người biết sự tồn tại của hắn.

Hiện tại Crocodile đã chết, người biết thân phận hắn trừ Robin ra, Mr. 1 cũng đã bị Zoro xử lý.

Chỉ cần để Robin triệu hồi những người còn lại về, bắt gọn một mẻ là xong chuyện.

Nghĩ xong, Luo Xiu lập tức hành động.

Hành tung của Nico Robin sớm đã không thể che giấu dưới Haki Quan sát của ông, tự nhiên không thoát khỏi sự truy bắt. "Đứa con của Quỷ, Nico Robin..." Cả người Luo Xiu đột nhiên biến mất khỏi sòng bạc, khi xuất hiện lại đã ở bên cạnh Robin cách đó vài cây số.

Là người sở hữu năng lực trái Hana Hana no Mi (Hoa), từ nhỏ đã phải đối phó với tổ chức điệp viên CP của Chính phủ Thế giới, lại thêm sự truy bắt của Hải quân cùng các thế lực ngầm muốn bắt cô để lập công, Robin sớm đã luyện được cảm ứng với nguy cơ...

“Có khả năng sao?!” Sự thật là, khi La Tu nghênh ngang dẫn theo Vivi xông vào sòng bạc Vũ Yến, Robin đã trốn khỏi đó rồi.

Kẻ giả không thiện, người thiện không giả, Robin có thể trốn thoát cho đến nay đều dựa vào hai chữ “cẩn thận”.

Bất kể lúc đó đám người La Tu có phải nhắm vào cô hay không, Robin vẫn lập tức rời khỏi sòng bạc, nấp ở một nơi cách đó mấy trăm mét.

Cuối cùng cảm thấy không an toàn, cô mới trốn đến vị trí hiện tại.

Ngay cả việc quan sát cô cũng dùng năng lực trái ác quỷ, từ xa theo dõi những biến động ở cổng sòng bạc, tất cả chỉ để bản thân không rơi vào hiểm cảnh, tránh bị La Tu bắt được.

“Sao vậy, cô bé?

Không ngờ lão phu lại phát hiện ra sao?” La Tu cười như không cười, đại khái đoán được tám chín phần suy nghĩ trong lòng Robin.

Dù Robin có thấu hiểu nhân tính đến đâu, ở độ tuổi đôi mươi cũng không thể nào cao minh bằng một La Tu trăm tuổi được.

Vẻ kinh ngạc xen lẫn hoảng sợ, dù đã che giấu rất kỹ, nhưng vẫn không thoát khỏi đôi mắt tinh tường của La Tu.

“Ha ha, cô bé còn non nớt quá, trên thế giới này có một loại năng lực gọi là Haki Quan sát, chỉ cần một ý niệm là có thể bao trùm cả một thành phố một cách dễ dàng.” La Tu không vội bắt Nico Robin ngay, mà phổ cập cho cô một vài kiến thức về Haki.

“Chỉ cần cô còn ở trong thành phố này, thì không thể thoát khỏi tầm mắt của lão phu, hiểu chưa?” Lúc này Robin mới hiểu ra nguyên nhân mình bị bắt.

Thấy thái độ ôn hòa của La Tu, không giống những kẻ biết thân phận rồi lao vào bắt giữ mình, cô hơi thả lỏng, quyết tâm sau khi lấy lại được tự do nhất định phải luyện Haki cho thật tốt.

Dù suy nghĩ của Robin không thể che giấu trước mặt La Tu, nhưng một người là tốt hay xấu, cô vẫn có thể cảm nhận được.

“La Tu tiên sinh muốn bắt Robin sao?” Danh hiệu “Bố già Hải quân” của La Tu đã lan truyền khắp thế giới sau khi ông đánh bại Kaido, đương nhiên Robin cũng không ngoại lệ.

Ngay khi nhìn thấy La Tu, cô đã biết thân phận của ông.

Trước mặt La Tu, Robin không dám giở trò khôn vặt, cô biết với thực lực của mình cũng không thể trốn thoát.

Nhưng thấy La Tu không có vẻ gì là muốn bắt cô về cho Hải quân, Robin sau khi buông bỏ căng thẳng lại không khỏi có chút tinh nghịch, một phản ứng không kiểm soát được sau cơn chấn động, nói xong Robin lại có chút hoảng sợ.

La Tu đứng bên cạnh Robin, dù không có bất kỳ hành động nào, chỉ đứng yên ở đó, nhưng cảm giác ông mang lại cho Robin còn đáng sợ hơn cả cơn ác mộng vẫn luôn ám ảnh cô, Aokiji Kuzan.

Cảnh tượng Kuzan, khi còn là Trung tướng, trong sự kiện Buster Call ở Ohara, đã đóng băng Saul đến chết vẫn còn in sâu trong tâm trí

Robin cho đến tận bây giờ.

May mắn là cảm giác mà ông lão trước mắt mang lại cũng giống Kuzan, đều là những người trông có vẻ ôn hòa.

Lúc này, La Tu còn chưa làm gì đã trở thành người đáng sợ nhất trong lòng Robin.

Nếu để La Tu biết được, chắc chắn ông sẽ dở khóc dở cười.

"Bắt giữ?

Không, lão phu cần cô bé giúp lão phu một việc!" La Tu ngậm tẩu thuốc, cười nói.

Nhìn dáng vẻ cố tỏ ra bình tĩnh của Robin, La Tu hiểu rõ những gì Nico Robin đã trải qua, biết rằng cô bé này luôn tràn ngập nỗi sợ hãi với Hải quân, dù lúc này ông có tỏ ra thân thiện đến đâu.

Không đợi Robin mở miệng hỏi, ông trực tiếp tóm lấy Robin, nhanh chóng quay về bên cạnh Vivi.

"La Tu tiên sinh, vị này là..." Zoro liếc nhìn người phụ nữ La Tu mang về, nhưng không đánh lại được, liền thu lại ánh mắt, tiếp tục chìm đắm trong việc lĩnh ngộ Bá khí và Nhu quyền trong kiếm đạo.

Người lên tiếng là Vivi.

Lúc này, sự tin tưởng của Vivi đối với La Tu đã đạt đến mức chỉ kém vua Cobra một chút, theo đó cô cũng rất dựa dẫm vào ông.

Khi La Tu xuất hiện, bên cạnh lại có thêm một người chị xinh đẹp, tiểu Vivi có cảm giác như đồ của mình bị người khác cướp mất, trong lòng bất giác dâng lên một chút ghen tuông.

Đương nhiên, điểm này tiểu Vivi chưa nhận ra, La Tu cũng không để ý.

Mấy chục năm độc thân, trừ khi quá rõ ràng, nếu không La Tu căn

bản không nhận ra được.

Chỉ có Gion vì biểu hiện quá rõ ràng, nếu không La Tu cũng sẽ không có ý định né tránh, bởi vì nếu cô ấy phản kháng, La Tu căn bản không cảm nhận được.

“Robin, tự giới thiệu đi.” La Tu bình thản nói.

Robin cười khổ, cuối cùng nói: “Nico Robin, cũng có thể gọi tôi là Miss All Sunday.” Lúc này Vivi vẫn chưa biết rõ thân phận của Robin.

Phải đến sau khi tra ra kẻ đầu sỏ gây ra cuộc nổi loạn ở Alabasta là Crocodile, cô mới biết thân phận Miss All Sunday của Robin.

Hiện tại, Crocodile vẫn chưa đưa thân phận của Vivi vào hàng ngũ cốt cán của Baroque Works.

“...” Vừa mới biết bộ mặt thật của Crocodile, Vivi nghe thấy danh hiệu của Robin lập tức có chút bùng nổ.

Tiểu Vivi lúc này đang có ấn tượng tệ nhất về Baroque Works, có thể thấy thái độ của cô đối với người của tổ chức này.

“Tiểu Vivi, đây là người bạn lão phu tìm cho con.

Từ nay về sau hai đứa phải hòa thuận với nhau nhé.” La Tu rít một hơi thuốc, mở miệng nói.

Lời của La Tu không chỉ khiến Vivi sững sờ, mà còn làm Robin ngây ngẩn.

Robin vẫn đang đoán xem vị Bố già Hải quân này tìm mình rốt cuộc có chuyện gì, không ngờ lại là để cô làm bạn với cô bé trước mặt.

“Robin, gọi tất cả những người của Baroque Works ở bên ngoài về đây đi, ta có chuyện muốn tuyên bố!” La Tu không để ý đến rào cản giữa hai cô bé, hai người thiện lương ở cùng nhau lâu ngày, chút rào

cản hiện tại căn bản không phải là vấn đề.

Để Robin và Vivi ở cùng nhau, tự nhiên là có tính toán của La Tu.

Alabasta muốn cung cấp sự trợ giúp cho Hải quân trong thời gian ngắn, chỉ dựa vào một vị vua yêu dân như con như Cobra là không đủ.

Chương 172

Công chúa Vivi tuy có chí hướng xây dựng một Alabasta tốt đẹp, nhưng tuổi còn nhỏ, kinh nghiệm không phong phú, chỉ dựa vào một bầu nhiệt huyết thì không thể nào quản lý tốt một quốc gia.

Có thêm Robin thì khác.

Ở Alabasta, công chúa Vivi được người dân yêu mến, Cobra tuy hiện đang vướng vào vòng xoáy dư luận, nhưng không phải là không thể thoát ra.

Robin quanh năm trà trộn trong các thế lực ngầm lớn, lại có thông tin từ tổ chức sát thủ bí mật Baroque Works, sự hiểu biết về tình hình thế giới của cô còn rõ ràng hơn nhiều so với cha con Vivi.

Cộng thêm tài năng của Robin, việc xây dựng Alabasta có thể nói là như hổ thêm cánh.

Giao Robin cho Vivi không nghi ngờ gì là một lựa chọn tốt.

Trong đó, điều đáng lo ngại nhất không gì khác ngoài vấn đề lòng trung thành của Robin, nhưng điểm này La Tu không hề lo lắng.

Chỉ cần lúc này Robin không lúc nào cũng nghĩ đến việc bỏ trốn, thời gian lâu dần, Robin và Vivi sẽ trở thành bạn bè thật sự, khi đó Robin sẽ không khoanh tay đứng nhìn chuyện của Vivi.

Hơn nữa, trong cung điện của gia tộc Vivi còn cất giữ Poneglyph, đối với Robin mà nói lại là một thứ có sức hấp dẫn cực lớn.

Robin gia nhập Baroque Works, ngoài việc có một nơi che chở, còn có sự cám dỗ của Poneglyph.

La Tu không sợ Robin không cắn câu.

Đương nhiên, lúc này sự chú ý của La Tu tập trung vào những thành viên còn sót lại của Baroque Works sắp quay về.

Thật sự là bên cạnh La Tu hiện không có thành viên đắc lực nào, chỉ có thể tự mình ra tay.

Gia tộc Nefertari của Vivi thực sự không có nhân vật nào ra hồn, không thể trấn áp được những kẻ vô pháp vô thiên của Baroque Works, nếu không cũng không cần La Tu phải ra tay đối phó với đám tép riu này.

Điều này cũng khiến La Tu khá bất lực.

Sòng bạc đã được khôi phục lại nguyên trạng, thi thể của các Billions và Millions của Baroque Works chết và bị thương ở cửa đã được dọn dẹp sạch sẽ, chỉ chờ đợi đám cán bộ đặc công còn lại của Baroque Works quay về.

May mà những người này không ở xa Alabasta, nếu không La Tu cũng không có nhiều thời gian để ở lại đây chờ đợi bọn họ.

“Ms.

All Sunday, bây giờ mọi người đã tập trung đông đủ, Mr. 0 không có ở đây sao?

Không phải ngài ấy bảo chúng tôi quay về sao?” Mr. 2, Bon Clay, một vũ công theo con đường Okama, xếp hạng chỉ sau Mr. 1 trong Baroque Works, vẫn luôn tuân theo lệnh của Crocodile giả dạng thành Cobra, vì đang ở Alabasta nên anh ta là người đến đầu tiên.

Bon Clay chờ đợi lâu nhất, vì vậy cũng là người nóng lòng nhất.

Sau khi tất cả mọi người đã đến đủ, anh ta lập tức không nhịn được mà hỏi Robin.

“Đúng vậy, boss cũng nên có mặt rồi chứ, sao lại gọi tất cả chúng

tôi về!" Galdino, người sở hữu trái Doru Doru no Mi, mật danh Mr. 3, thực lực cũng thuộc hàng đầu trong Baroque Works, cũng không phải là người có tâm cơ sâu sắc, liền tiếp lời Bon Clay, bày tỏ ý kiến của mình.

Những người còn lại, có Ms.

Goldenweek, Ms.

Merry Christmas, Mr. 5, Ms.

Valentine's Day, vài người mà La Tu cảm thấy có thể giữ lại sử dụng, còn lại La Tu đều để Robin tự xử lý.

Lúc này theo lời Bon Clay, tất cả đồng loạt hưởng ứng.

Robin gia nhập Baroque Works không lâu, thực lực lại không áp đảo được mọi người, tự nhiên không trấn áp được đám người này.

Đương nhiên Robin cũng không có ý định đó.

"Là lão phu bảo cô bé này mời các ngươi về." Đối mặt với sự ép buộc ngấm ngầm từ các cán bộ đặc công cao cấp của Baroque Works, Robin không có ý định mở miệng, cuộc họp lần này vốn không phải do cô chủ trì.

Ngay khi Bon Clay chuẩn bị gây khó dễ cho Robin, La Tu cười lớn bước từ cửa vào.

"Ngươi là ai..." Mr. 5, tên thật là Gem, người sở hữu trái Bomu Bomu no Mi, khi La Tu xuất hiện, đang chuẩn bị mở miệng chửi rủa thì đã bị Galdino nhanh tay lẹ mắt dùng một lớp sáp nến bịt kín miệng.

Bon Clay thi triển Okama Kenpo, cách một dãy bàn dài, đá gãy cẳng chân của Mr. 5.

Tiếng hét thảm của Mr. 5 cũng bị bịt kín trong miệng mà không phát ra được.

“Bố già Hải quân, La Tu!” Đại danh của La Tu vang dội khắp các vùng biển.

Hiện tại La Tu đang như mặt trời ban trưa, không chỉ toàn thể Hải quân xem ông là thần tượng, mà ngay cả một bộ phận hải tặc cũng vô cùng ngưỡng mộ thực lực mạnh mẽ của ông.

Suy cho cùng, chuyện xảy ra ở Tân Thế Giới cách đây không lâu, không phải là chuyện mà hạng người đơn giản có thể làm được.

Bon Clay, Galdino là những người theo đuổi sự mạnh mẽ, tự nhiên đối với La Tu, người được ngầm công nhận là mạnh nhất thế giới, vô cùng kính trọng, trong lòng càng hiểu rõ thực lực của ông.

Thấy tên ngu ngốc Mr. 5 buột miệng nói bậy, sợ chọc giận La Tu, hai người lập tức khống chế hành động của Mr. 5.

“Không biết ngài La Tu đến đây có việc gì?

Cũng không báo trước một tiếng, để chúng tôi tiện nghênh đón ngài!” Miss Goldenweek, Merry Christmas, Valentine's Day, ba người phụ nữ run lẩy bẩy dưới khí thế của La Tu, giống như những con cừu non.

Mr. 5 không thể nói được, Galdino lúc này giống như cây nến sáp tự tan chảy, ngọn lửa trên đầu cháy dữ dội, Bon Clay đành phải cứng rắn tiến lên chào hỏi La Tu.

Đối mặt với một đại lão hàng đầu như La Tu, bình thường Bon Clay căn bản không có cơ hội tiếp xúc với những nhân vật đỉnh cao thế giới như vậy.

Không bị dọa đến mềm nhũn chân đã là tốt lắm rồi.

Hành vi của Bon Clay khiến La Tu tán thưởng.

“Từ hôm nay, Baroque Works không còn tồn tại nữa, sau này các

ngươi đều là người của lão phu.” Lần này La Tu thu phục Bon Clay và những người khác, không giống như khi ở cùng Vivi.

La Tu bây giờ khí thế toàn khai, ngoài việc không bộc phát kiếm ý, Haki Bá vương cũng chỉ dùng một chút, còn lại La Tu không hề giữ lại chút nào.

Sức mạnh cơ thể, Haki Vũ trang, Haki Quan sát vượt xa giới hạn con người, chỉ cần một trong số đó cũng đủ khiến Bon Clay và những người khác kinh hãi, huống chi là hiệu quả của nhiều thứ cộng lại.

Bất kỳ năng lực nào của La Tu cũng đều ở đẳng cấp đỉnh cao của thế giới.

Chương 173

Trong tình huống này, Bon Clay có thể chống lại được khí thế đó, ý chí của anh ta đủ để La Tu tán thưởng.

“Sao?

Không đồng ý à?!” Thấy không có ai trả lời, sắc mặt La Tu trầm xuống, từ trời quang chuyển sang u ám, khiến Bon Clay và những người khác đang chìm trong lời nói của La Tu mà không biết phải làm sao, bỗng nhiên hoảng loạn.

“Đồng ý, đồng ý!” “La Tu tiên sinh, chúng tôi làm!” Tình thế ép buộc, thực lực của La Tu căn bản không phải là thứ mà mấy người Bon Clay có thể chống lại.

Khi La Tu ép buộc yêu cầu, Bon Clay và những người khác cũng không thể phản kháng.

“Đương nhiên, làm việc cho lão phu, nếu làm tốt, lão phu cũng không keo kiệt thưởng!” Đánh một gậy, cho một củ cà rốt, đạo lý này La Tu cũng hiểu rõ.

La Tu hiểu rằng chỉ ép buộc không phải là cách hay.

Muốn đám người Bon Clay làm việc tốt, áp bức bằng vũ lực không phải là kế lâu dài.

Khi La Tu ở đây thì còn được, nhưng khi La Tu rời khỏi Alabasta, với thực lực của Alabasta, muốn hạn chế tự do của Bon Clay và những người khác là điều không thể.

La Tu vừa đi, bọn họ sẽ tìm cách trốn thoát ngay.

Biển cả rộng lớn như vậy, La Tu muốn tìm Bon Clay gây phiền phức cũng cần rất nhiều công sức, giống như lý do La Tu bảo Robin

triệu tập Bon Clay vậy.

Muốn Bon Clay cam tâm tình nguyện làm việc ở Alabasta, cần phải đưa ra điều kiện khiến họ động lòng.

“Bon Clay, nếu ngươi làm tốt việc lão phu giao, có lẽ lão phu có thể đưa ngươi đi gặp một gã tên là Ivankov.” La Tu cười nhạt nói.

Ivankov là cán bộ Quân Cách mạng, thủ lĩnh Quân Cách mạng là Dragon...

Dragon thấy ông còn phải gọi một tiếng ông nội!

Thằng nhóc đó có được thành tựu như bây giờ, không thể không kể đến sự huấn luyện đặc biệt của La Tu năm đó.

Dùng thuộc hạ của cháu ngoan mình, không quá đáng chứ?

Dù Quân Cách mạng là kẻ thù của Chính phủ Thế giới.

Nhưng La Tu cũng đâu phải là bạn của Chính phủ Thế giới.

“La Tu tiên sinh, có thật không ạ?

Nô gia thật sự có thể gặp được Nữ hoàng Okama sao?” Bon Clay gần như phát điên.

Nghe lời của La Tu, cả người anh ta như muốn bay lên thiên đường.

Bon Clay xem Ivankov là ngọn hải đăng của đời mình, nguyện vọng cả đời là được đến Vương quốc Okama.

Lời hứa của La Tu có thể cho anh ta gặp Nữ hoàng Okama Ivankov khiến Bon Clay gần như không thể tin được.

“Đương nhiên, lão phu chưa bao giờ nói dối.

Cháu trai của lão phu là sếp của Ivankov, để ngươi gặp một lần, chỉ là chuyện nhỏ!” Bập bập hút hai hơi thuốc, La Tu có vẻ hơi lơ

đãng.

Thái độ này càng khiến Bon Clay tin chắc La Tu không lừa mình.

“Tôi sắp được gặp ngài Ivankov rồi, hạnh phúc quá!” Mắt Bon Clay lúc này như muốn hiện ra hình trái tim xoắn ốc.

Nhìn dáng vẻ mừng như điên của Bon Clay, sắc mặt La Tu vẫn bình thản.

Đương nhiên ông biết, chỉ dùng một cái bánh vẽ để lừa gạt tiểu Bon thực ra không hề thực tế.

Muốn thực sự thu phục được gã này, phải tìm cơ hội mời Nữ hoàng Okama Ivankov đến mới được.

Nhưng với mối quan hệ của ông và thằng nhóc Dragon, mượn một Ivankov, thằng nhóc Dragon không thể không đồng ý.

Đương nhiên, ông không vội.

Dù sao thì mối quan hệ giữa ông và Chính phủ Thế giới cũng chưa hoàn toàn tan vỡ.

Giữa họ chỉ mới xuất hiện một vết nứt mà thôi.

Không để ý đến những thành viên Baroque Works đang trong trạng thái kinh hãi, La Tu quay người trở lại Vũ Yến. ...

Vài giờ sau.

Trong một sa mạc nào đó của Vương quốc Alabasta.

Một đoàn lạc đà đang chậm rãi bước đi trên sa mạc.

Trên mỗi con lạc đà đều chở một người.

Trên con lạc đà đi đầu, một ông lão mặc trang phục thoải mái, làn da rám nắng đang ung dung nằm giữa hai bướu của con lạc đà to lớn.

Ông lão này chính là La Tu, người vừa giải quyết Crocodile ở Vũ

Yến và thu phục Baroque Works.

“La Tu tiên sinh, uống chút nước trái cây đi.” Đúng lúc này, một con lạc đà tăng tốc, đến bên cạnh La Tu.

Trên con lạc đà đó, Gion trùm kín mít đưa qua một ly nước trái cây tươi.

La Tu thấy vậy cũng không khách sáo, trực tiếp nhận lấy ly nước trái cây tươi.

Dù dưới trời nắng gắt, sảng khoái nhất là một ly bia lạnh.

Nhưng điều kiện không cho phép, La Tu cũng không yêu cầu nhiều.

Vừa mới cầm ly nước trái cây nếm thử một ngụm, La Tu đã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ phía bên kia truyền đến.

Liếc mắt nhìn qua, quả nhiên thấy công chúa Vivi đang bĩu môi.

“Cô nhóc, còn giận à?” La Tu nhìn công chúa Vivi hai má phồng lên, cười nói.

Ông rất rõ tại sao cô bé này lại có biểu cảm như vậy.

Bởi vì lần này trở về, ngoài việc mang theo Gion, Zoro, Igaram và tiểu Vivi, ông còn mang theo cả Robin.

Dù La Tu biết cốt truyện gốc, nên hiểu rõ sự tồn tại của Robin có ý nghĩa gì.

Nhưng Vivi thì không hiểu.

Trong mắt cô, Robin dù có xinh đẹp, có tri thức đến đâu, cũng là một trong những kẻ đầu sỏ gây ra cuộc bạo loạn quốc gia cùng với Crocodile.

Vì vậy, cô rất không vui với hành động mang theo Robin của La

Tu.

Nhưng La Tu dù sao cũng là người đã tiêu diệt Crocodile, là đại anh hùng cứu vớt quốc gia khỏi nguy cơ, không thể nào trách mắng La Tu được?

Vì vậy suốt đường đi, cô bé luôn tỏ ra tức giận mà không làm gì được.

Cuối cùng, đội trưởng hộ vệ của Vương quốc Alabasta, Igaram, lại trở thành nơi trút giận của cô bé, thật khổ cho người đàn ông trung niên này.

Nhìn dáng vẻ cười hì hì của La Tu, công chúa Vivi tức không nói nên lời, nhưng công chúa Vivi 14 tuổi đang trong thời kỳ nổi loạn lại không muốn thừa nhận suy nghĩ trong lòng, chỉ bĩu môi không vui nói: "Không có, sao con có thể giận được chứ." Nhưng dáng vẻ khoanh tay trước ngực lại hoàn toàn bán đứng cô.

Chương 174

“Ha ha ha ha...” La Tu nhìn dáng vẻ của cô bé, không khỏi cười lớn.

Sau khi cười xong, La Tu lại mở miệng nói: “Cô bé, ta ăn muối còn nhiều hơn con ăn cơm, suy nghĩ trong lòng con sao ta không biết được.” “Biết rồi sao ông còn làm vậy, hừ!

Ông là người xấu nhất.” Cô bé nghe vậy, quay đầu sang một bên, nói.

La Tu nghe thấy tiếng trách giận của công chúa Vivi, cười cười, không trả lời, lấy tẩu thuốc ra châm lửa, hút một hơi thật sâu rồi từ từ nhả ra, tiếp tục nhìn về phía tòa thành khổng lồ thấp thoáng trong sa mạc không xa.

Nơi đó, là thủ đô của Alabasta, Alubarna.

Trên con lạc đà cuối cùng của đoàn, chở thi thể của Crocodile.

Crocodile là Thất Vũ Hải thứ tư mà La Tu tiếp xúc kể từ khi tái xuất, nhưng lại là người thứ hai bị ông tiêu diệt.

Người đầu tiên bị tiêu diệt tự nhiên là Thiên Dạ Xoa Doflamingo.

Chỉ là Crocodile và Doflamingo tuy cùng là Thất Vũ Hải, nhưng sau khi tiêu diệt Crocodile, hệ thống chỉ cho 114 điểm chính nghĩa, so với 231 điểm của Doflamingo thì ít hơn một nửa.

Cộng thêm điểm chính nghĩa của Mr. 1 và Miss Doublefinger, hiện tại La Tu chỉ có tổng cộng 469 điểm chính nghĩa.

So với 800 điểm cần thiết để mở khóa giai đoạn thứ ba của hệ thống, vẫn còn thiếu gần một nửa.

Nhưng La Tu cũng không vội, dù sao với thực lực hiện tại của ông, đủ để đi ngang trên khắp biển cả rồi.

Lật đổ Chính phủ Thế giới cũng không phải là chuyện một sớm một chiều.

Đúng lúc này, một tiếng kêu chói tai vang lên.

Tiếp đó, La Tu thấy một bóng đen trên bầu trời nhanh chóng lao xuống.

Rất nhanh, một con chim ưng khổng lồ mặc quần áo đã đáp xuống trước mặt đoàn người.

Nhìn thấy con chim ưng này, công chúa Vivi vốn đang buồn bực lập tức thúc con vịt siêu tốc của mình chạy đến trước mặt con chim ưng, vui vẻ gọi một tiếng: "Chú Pell." Con chim ưng này, tự nhiên là một trong hai vị thần hộ mệnh của Vương quốc Alabasta, Pell Chim Ưng.

Pell sau khi đáp xuống, nhìn công chúa Vivi chạy đến, trong lòng khẽ động.

Nhưng ông không chào hỏi công chúa Vivi trước, mà quỳ một gối xuống trước mặt La Tu, cung kính nói.

"Đội phó đội hộ vệ Vương quốc Alabasta, Pell, cung nghênh đại nhân La Tu." Dù không biết lần này La Tu ra ngoài có giải quyết được vấn đề chính của quốc gia hay không, nhưng chỉ bằng việc La Tu trong thời gian ngắn như vậy đã đưa đội trưởng Igaram và công chúa Vivi trở về an toàn, đã đủ để nhận một lạy này!

Sau khi lạy xong, Pell mới đứng dậy, cưng chiều xoa đầu Vivi vừa nhảy xuống khỏi con vịt siêu tốc, nói.

"Công chúa Vivi, người có biết lần này tự ý hành động, đã khiến quốc vương Cobra lo lắng đến mức nào không." Công chúa Vivi nghe

Pell trách mắng, nhìn về phía vương cung, rồi lè lưỡi, nói: "Con xin lỗi chú Pell, lần sau con sẽ không làm vậy nữa đâu." Pell nhìn dáng vẻ làm nũng của công chúa Vivi, không khỏi lắc đầu, nói: "Công chúa, người hãy giải thích với quốc vương đi." Công chúa Vivi trong lòng lại không hề lo lắng về việc bị phụ vương trách mắng.

Bởi vì lần này trở về, cô đã mang theo một tin tức cực tốt.

Dưới sự dẫn dắt của một trong hai vị thần hộ mệnh của Alabasta, Pell Chim Ưng, La Tu lần thứ hai đến trước tòa thành khổng lồ của vương cung Alabasta.

Đối với sự xuất hiện của La Tu, toàn bộ tầng lớp cao nhất của vương cung đều vô cùng coi trọng.

Vì vậy khi La Tu đến trước vương cung, tất cả các quan đại thần trong vương cung đều dưới sự dẫn dắt của quốc vương Cobra ra tận cổng lớn nghênh đón La Tu.

Nhìn đám người phong trần mệt mỏi, quốc vương Cobra trong lòng cảm khái vạn phần.

Đặc biệt là khi nhìn thấy công chúa Vivi cưỡi trên lưng con vịt siêu tốc, ông càng không kìm được cảm xúc dâng trào, ôm chầm lấy công chúa Vivi đang lao tới.

"Phụ vương..." Sau khi lao vào lòng Cobra, những tủi thân mà công chúa Vivi phải chịu đựng trong thời gian ở Baroque Works đều bộc phát ra hết, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Nhìn công chúa Vivi đang không ngừng khóc nức nở trong lòng, những lời trách mắng bên miệng Cobra đều nuốt ngược vào trong.

"Về là tốt rồi, về là tốt rồi..." Cobra nhẹ nhàng vỗ lưng Vivi.

Trước mặt người dân Alabasta, ông là vua của một nước.

Nhưng trước mặt cô con gái Vivi, ông chỉ là một người cha không đủ tư cách.

Hơn nữa, lần này Vivi rời khỏi vương cung cũng là vì cứu Alabasta.

Ông căn bản không có tư cách đi trách mắng một cô bé mới mười bốn tuổi.

Rất nhanh, sau khi những tủi thân trong lòng công chúa Vivi đã được giải tỏa hết, cô mới ngẩng đầu, lau đi những giọt lệ nơi khóe mắt, cười với Cobra.

"Phụ vương, nếu không có La Tu tiên sinh, con gái có lẽ đã không thể gặp lại người rồi." Dù trong lòng không vui vì La Tu mang Robin trở về, nhưng công chúa Vivi cũng không phải là người nhỏ nhen.

Dù sao La Tu tiên sinh trong lòng cô cũng là ân nhân lớn của quốc gia, huống hồ La Tu tiên sinh còn cứu mạng cô.

Vì vậy trước mặt Cobra, công chúa Vivi không hề giấu diếm điều gì.

Nghe câu nói của con gái, tim Cobra đập thót một cái, một cảm giác sợ hãi từ đáy lòng dâng lên.

Vivi đã nói như vậy, thì chuyện Vivi làm trong thời gian qua chắc chắn vô cùng nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, Cobra vội vàng cúi chào La Tu vừa xuống khỏi lạc đà, mở miệng nói: "Lần này, đa tạ La Tu tiên sinh rồi." "Không khách sáo, trừ gian diệt bạo, truyền bá chính nghĩa là chức trách của Hải quân chúng tôi." La Tu cười cười, nói.

"Đúng rồi, La Tu tiên sinh, chuyện trước đó ngài nói..." Cobra chuyển chủ đề, có chút ẩn ý hỏi.

“Yên tâm đi, đã hứa rồi thì lão phu chắc chắn sẽ làm được.” La Tu cười hắc hắc, rồi búng tay một cái.

Tiếp đó, Zoro hiểu ý liền vác cái bao tải trên con lạc đà cuối cùng đến, đặt trước mặt Cobra và mọi người.

“...” Nhìn cái bao tải này, Cobra có chút ngơ ngác.

“Bên trong là kẻ chủ mưu của sự kiện bạo loạn lần này.” La Tu lấy tẩu thuốc ra, châm lửa rồi nhả khói, vừa nói.

Ngay sau đó, ông búng ngón tay một cái, một đạo kiếm quang lóe lên, sợi dây gai buộc chặt miệng bao tải nhanh chóng tuột ra, tiếp đó một cái đầu tóc tai bù xù lộ ra từ miệng bao.

Sau khi nhìn thấy cái đầu lộ ra, dù là tâm tính của Cobra cũng không khỏi giật mình, thậm chí cả lông mày cũng giật giật.

“...” Sau khi nhìn rõ khuôn mặt của gã này, lông mày Cobra không khỏi giật giật.

Ngay cả hai vị thần hộ mệnh của Alabasta là Chaka và Pell cũng đều tỏ ra không thể tin được.

Càng đừng nói đến những vị đại thần phía sau.

Các vị đại thần không kìm được, kinh ngạc hét lên.

“Thất Vũ Hải, Crocodile?” “Chết... chết rồi sao?” “Sao có thể, Crocodile không phải là anh hùng của quốc gia chúng ta sao, sao lại làm chuyện như vậy?” “Đừng quên, thân phận ban đầu của Crocodile là hải tặc đấy!” Trong lúc các vị đại thần bàn tán xôn xao, Cobra kìm nén sự kinh ngạc trong lòng, mở miệng hỏi: “La Tu tiên sinh, chuyện này, ngài có thể xác định được không...” Cobra tuy là một minh quân, nhưng thủ đoạn của ông không hề mạnh mẽ.

Dù La Tu nói kẻ đầu sỏ của chuyện này là Crocodile, thậm chí

Crocodile bây giờ đã chết.

Nếu La Tu lừa ông, ông cũng có thể tuyên truyền chuyện này ra ngoài, dùng cái chết của Crocodile để trấn áp bạo động trong nước, xoa dịu quân phản loạn.

Nhưng ông không làm vậy, mà lại hỏi La Tu về tính xác thực của sự việc.

Đối mặt với nghi vấn của Cobra, La Tu cười ha hả nói: "Quốc vương Cobra lẽ nào không tin lão phu?

Yên tâm đi, chuyện Bột Tạo Mưa, sau này sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

Chương 175

Chỉ cần thêm một thời gian nữa, các thành phố khác có mưa, quốc nạn sẽ được giải quyết.

À đúng rồi.” Nói đến đây, La Tu ngoắc ngoắc tay về phía sau, nói: “Quốc vương Cobra, giới thiệu với ngài, đây là một gián điệp tôi cài vào bên cạnh Crocodile, Nico Robin.” Dưới động tác của La Tu, Nico Robin với vẻ mặt bình tĩnh bước đến bên cạnh ông.

Sau khi đã chứng kiến thực lực thực sự của La Tu, Robin trong lòng đã từ bỏ việc phản kháng.

Ông lão này thật sự quá đáng sợ.

Nhưng lý do khiến Robin ngoan ngoãn thần phục, không chỉ có một điểm này.

Robin phát hiện, trên người ông lão tóc trắng râu trắng này, toát ra một loại khí chất khó có thể diễn tả bằng lời.

Sau khi tiếp xúc với ông lão này, luôn có một cảm giác thôi thúc muốn đi theo.

Ở bên cạnh La Tu, có một cảm giác thoải mái và an toàn.

Trên đường đi, cô thậm chí còn có thể ngủ một giấc ngon lành.

Phải biết rằng, Robin kể từ sau sự kiện Buster Call hơn hai mươi năm trước, chưa từng có một ngày nào ngủ ngon giấc.

Cảm giác an toàn, chính là lý do quan trọng nhất khiến Robin ngoan ngoãn đi theo bên cạnh La Tu.

“Nico Robin?” Sau khi nhìn thấy Robin với thân hình cao ráo, Cobra nhíu mày.

Là vua của một siêu cường quốc, Cobra tự nhiên không thể không biết rõ thân phận của Nico Robin. 8 tuổi đã bị Chính phủ Thế giới truy nã, tiền thưởng lên đến 79 triệu, được mệnh danh là Đứa con của Quỷ.

Chỉ là Cobra không ngờ, người phụ nữ này, lại là người La Tu cài vào bên cạnh Crocodile?

Không chỉ Cobra, ngay cả Nico Robin cũng không ngờ La Tu sẽ nói như vậy.

Thậm chí cả công chúa Vivi cũng sững sờ.

"Lẽ nào La Tu tiên sinh không cần điều tra cũng có thể biết Crocodile là chủ mưu của Baroque Works, là vì có Robin làm gián điệp sao?" Nghĩ đến đây, lòng căm hận của công chúa Vivi đối với Robin đã tan biến đi phần lớn, ngay cả sự không vui với La Tu cũng hoàn toàn tan biến.

Robin thì có chút cảm động nhìn La Tu.

Chỉ một câu nói, đã giúp cô rửa sạch thân phận trước mặt quốc vương Cobra.

Dù hiện tại cô vẫn là tội phạm truy nã của Chính phủ Thế giới.

Nhưng ít nhất, nó đã giúp cô rửa sạch thân phận tội phạm trước mặt quốc vương Cobra.

"Thì ra là vậy." Sau khi nghe La Tu giải thích, lòng cảnh giác của Cobra đối với Robin đã tan biến không còn dấu vết.

"Nhưng thân phận hiện tại của Robin có chút đặc biệt, nên trong thời gian tới, phải phiền quốc vương Cobra giúp sắp xếp chỗ ở cho Robin." La Tu rất rõ, trước đó vài ba câu nói đã mua chuộc được Robin một chút, nhưng cô bé này bản tính cẩn thận, muốn cô hoàn toàn tin tưởng, phải từ từ.

Nhưng thân phận của cô bé này thực sự có chút nhạy cảm, trước khi hoàn toàn trở mặt với Chính phủ Thế giới, không thích hợp để ở bên cạnh ông.

Vì vậy La Tu chuẩn bị sắp xếp cho cô bé này ở lại Vương quốc Alabasta.

Giúp Cobra giải quyết bạo loạn của quốc gia, La Tu tự nhiên không lo lắng lão già này sẽ từ chối yêu cầu.

Đương nhiên cũng không lo Robin sẽ không đồng ý, dù sao ở quốc gia Alabasta này có một thứ mà Robin mơ ước, Poneglyph.

Nghe lời của La Tu, quốc vương Cobra vỗ ngực bảo đảm: "Yên tâm đi, La Tu tiên sinh, tiểu thư Robin đã là người của ngài, tôi nhất định sẽ sắp xếp tốt mọi chuyện cho tiểu thư Robin." Cobra không phải người ngu, tự nhiên hiểu ý của La Tu.

Sau khi nghe lời của Cobra, La Tu nói với Robin: "Cô bé, tạm thời ở lại quốc gia này một thời gian, sau này ta sẽ quay lại đón con." Nói xong, không đợi Robin trả lời, La Tu lại nhìn về phía Vivi, cười nói: "Tiểu Vivi, Robin là người của ta đó, nếu ta nghe được tin con bắt nạt chị, cẩn thận ta quay lại đánh mông con đó." Công chúa Vivi vốn nghe tin Robin là nội gián, trong lòng đã tan biến phần lớn sự tức giận với La Tu, nhưng nghe câu nói này của La Tu, công chúa Vivi lại bĩu môi, khẽ hừ một tiếng nói: "Trong lòng ông nội, con xấu xa vậy sao, hừ, người ta không thèm để ý đến ông nội nữa." La Tu tiên sinh đã biến thành ông nội.

Đủ để chứng minh địa vị của La Tu trong lòng công chúa Vivi đã thay đổi.

Đối mặt với sự giận dỗi của công chúa Vivi, La Tu cười ha hả.

Sau đó ông mở miệng nói với quốc vương Cobra: "Hiện tại

Alabasta có rượu ngon không?" Nghe câu nói này của La Tu, quốc vương Cobra lập tức phản ứng lại, nói: "Có!

Có!

Đương nhiên có!" Sau đó, Cobra nói với Chaka: "Truyền lệnh xuống, Alubarna chúng ta tối nay mở tiệc!" Nguy cơ của quốc gia đã được giải trừ, tự nhiên phải mở một bữa tiệc lớn để ăn mừng.

Chủ nhân của bữa tiệc này, tự nhiên là La Tu.

Nhưng Chaka vừa rời đi, Pell đã nhỏ giọng nói bên tai Cobra: "Quốc vương đại nhân, thi thể của Crocodile thì làm sao ạ?" Dù theo lời La Tu, Crocodile là chủ mưu của sự kiện Bột Tạo Mưa, sau khi gã này chết, các thành phố khác của quốc gia sẽ dần dần có mưa trở lại.

Nhưng thi thể của một Thất Vũ Hải như vậy, nên xử lý thế nào?

Nhưng không đợi Cobra trả lời, La Tu đã mở miệng nói: "Đương nhiên là công bố toàn bộ sự thật ra ngoài rồi." Lại một Thất Vũ Hải bị tiêu diệt, không biết sẽ có phản ứng gì?

Nghĩ đến đây, khóe miệng La Tu khẽ nhếch lên, hút một hơi tẩu thuốc thật sâu, rồi từ từ nhả ra một làn khói dày đặc.

Mấy lão già kia, e là sẽ tức đến nhảy dựng lên mất?

Nhưng La Tu cũng không sợ Ngũ Lão Tinh sẽ vin vào chuyện này để gây khó dễ.

Dù sao tiêu diệt Crocodile, ông cũng có lý do.

Alabasta là một trong những quốc gia thành viên của Chính phủ Thế giới.

Một trong hai mươi quốc gia thành lập Chính phủ Thế giới ban đầu.

Địa vị của Alabasta tự nhiên không cần phải nói.

Giúp Alabasta trừ bỏ tai họa gây hại cho quốc gia, là việc Hải quân không thể chối từ.

Đặc biệt là trên danh nghĩa, La Tu là do quốc vương Cobra đích thân mời đến.

Nghe lời của La Tu, quốc vương Cobra sau một hồi do dự, cuối cùng gật đầu.

"Cứ làm theo lời La Tu tiên sinh." ...

Nửa giờ sau.

Trên con đường chính của Alubarna.

La Tu dẫn theo Zoro và Gion ung dung dạo phố, Robin tự nhiên cũng yên lặng đi theo sau La Tu.

Nhưng hiện tại trên đường không có ai buôn bán, nhà nhà đều đang bận rộn cho bữa tiệc tối nay.

Kể từ khi những người dân thường biết rằng nguy cơ bạo loạn của quốc gia sắp được giải trừ, tâm trạng của mọi người đều vui vẻ.

Vì vậy đối với chuyện yến tiệc, họ vô cùng để tâm.

Phải chăm sóc thật tốt cho vị đại công thần của quốc gia này.

Nhìn những người xung quanh bận rộn lạ thường, nhưng khóe miệng lại không kìm được nụ cười, trên mặt La Tu không có chút đắc ý nào.

Hút một hơi thuốc, từ từ nhả ra, La Tu đột nhiên quay đầu, nói với Robin đang lặng lẽ đi bên cạnh: "Tiểu Robin, có biết tại sao ta lại làm như vậy không?" Với sự thông minh của Robin, tự nhiên biết ý của La Tu.

Nhưng cô không hiểu nguyên nhân La Tu làm vậy.

Vì vậy sau khi nghe lời của La Tu, Robin lắc đầu.

Chương 176

La Tu thấy vậy, cười hắc hắc, nói: "Bởi vì ta cũng ghét Chính phủ Thế giới, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ lật đổ nó." Nói xong câu đó, La Tu quay người, đi về phía vương cung.

Quảng trường trước vương cung, là nơi tổ chức yến tiệc.

Zoro và Gion bên cạnh dường như không nghe thấy câu nói của La Tu, hoàn toàn không có phản ứng gì.

Ầm!

Robin sau khi nghe lời của La Tu, cả người trực tiếp cứng đờ tại chỗ.

Không thể tin được nhìn bóng lưng của La Tu.

Ông lão này, lại có suy nghĩ như vậy?

Hô hấp dần trở nên dồn dập, nhưng rất nhanh lại được bình ổn lại.

Sau một hồi giằng co tại chỗ, Robin lại một lần nữa đi theo.

Chỉ là lần này, trong mắt Robin đã mang theo một tia kiên định.

La Tu chỉ dùng một câu nói, đã đánh trúng vào nơi mềm yếu nhất trong lòng Robin, khiến sự tin tưởng vốn không chắc chắn của cô bé đó, chuyển thành sự trung thành tuyệt đối. ...

Bữa tiệc vô cùng thịnh soạn, kéo dài đến rạng sáng mới kết thúc.

Khi mặt trời của ngày thứ hai ló dạng từ mặt biển, La Tu đang nằm trong một phòng ngủ sang trọng của vương cung Alabasta khoan khoái mở mắt.

Lúc này, trên Đại Hải Trình, một tin tức nhanh chóng lan truyền

khắp biển cả.

“Một trong Thất Vũ Hải, Crocodile âm mưu gây bạo loạn ở Vương quốc Alabasta, đã bị Bố già Hải quân La Tu tiêu diệt!” Sau Doflamingo, lại một Thất Vũ Hải nữa bị tiêu diệt!

“Lại là cái gã chết tiệt đó!” Trên đỉnh Lục địa Đỏ, bên trong Thánh địa Mariejois.

Một tiếng gầm giận dữ vang vọng khắp đại điện hội nghị.

Viên thông tấn viên vừa báo cáo tin tức nghe thấy tiếng gầm, thậm chí không dám ngẩng đầu.

Viên thông tấn viên này đã báo cáo tin tức cho Ngũ Lão Tinh được vài năm rồi.

Nhưng lâu như vậy, đây là lần đầu tiên hắn thấy Ngũ Lão Tinh không kiềm chế được cơn tức giận.

Từ đó có thể thấy, tin tức trên báo cáo đó, khiến Ngũ Lão Tinh phẫn nộ đến mức nào.

“Ngươi lui ra trước đi.” Trong lúc một vị Ngũ Lão Tinh đang gầm lên giận dữ, một vị Ngũ Lão Tinh khác vẫy tay với viên thông tấn viên.

“Vâng, thưa các Ngài Ngũ Lão Tinh.” Trong tình huống này, viên thông tấn viên căn bản không dám ngẩng đầu, chỉ có thể vừa nhìn xuống đất, vừa từ từ lui ra ngoài.

Đợi viên thông tấn viên rời đi, vị Ngũ Lão Tinh mặc trang phục luyện công, tay cầm một thanh đao mới lạnh lùng nói: “Lão Tứ, kiềm chế lại, thân là người nắm quyền của Chính phủ Thế giới, truyền ra ngoài để người khác nhìn thấy sẽ ra sao.” Ngũ Lão Tinh được gọi là Lão Tứ nghe vậy, hít sâu vài hơi, sắc mặt đỏ bừng vì quá tức giận cuối cùng cũng dịu đi một chút, nhưng vẻ mặt vẫn có chút khó coi,

nói: “Tam ca, La Tu đó hết lần này đến lần khác khiêu khích quy tắc của Chính phủ Thế giới chúng ta, hoàn toàn không coi Chính phủ Thế giới chúng ta ra gì!” “Tuy không thông báo mà trực tiếp tiêu diệt Crocodile, thuộc về hành vi vượt quyền, nhưng đó cũng là kết quả do Crocodile tự chuốc lấy, trên báo cáo không phải đã nói, La Tu ra tay là vì Cobra cầu cứu sao.

Nếu là như vậy, chúng ta thật sự không có cớ để ra tay với La Tu.” “Nhưng cũng không thể để hắn ngang ngược như vậy mãi được.” “Hay là, chúng ta thông báo cho Ngài Imu?” “Không được!

Chuyện nhỏ nhặt như vậy cũng phải làm phiền Ngài Imu, chẳng phải là nói chúng ta vô dụng sao?” “Vậy phải làm sao?” ...

Trong lúc Ngũ Lão Tinh đang thảo luận về việc La Tu tiêu diệt Crocodile, tại Tổng bộ Hải quân, đảo Marineford.

“Ha ha ha ha, quả không hổ là ông già, có thể vạch trần âm mưu của thằng nhóc Crocodile đó.” Tiếng cười sảng khoái của Garp truyền ra từ văn phòng của Sengoku.

Nhìn Garp đối diện không kìm được tiếng cười, Sengoku không khỏi lắc đầu, trong lòng có chút phiền muộn.

Dù Garp luôn tỏ ra bỗ bã.

Nhưng ông không phải là kẻ đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển.

Trong một số sự kiện trọng đại, Garp vô cùng có tầm nhìn xa.

Nếu không bốn mươi năm trước, Garp cũng không thể tiêu diệt băng hải tặc Rocks một thời không ai bì nổi.

Nhưng về mặt chi tiết, Garp luôn không muốn nghĩ nhiều.

Ví dụ như sau khi ông già lần này giết Crocodile, sẽ gây ra những chấn động gì trên biển cả?

Vượt quyền giết chết một Thất Vũ Hải do Chính phủ Thế giới chiêu an, Chính phủ Thế giới sẽ phản ứng ra sao?

Ngũ Lão Tinh sẽ thế nào?

Trong thời gian ngắn hai Thất Vũ Hải bị giết.

Các Thất Vũ Hải khác sẽ nghĩ gì?

Bốn băng hải tặc Tứ Hoàng ở Tân Thế Giới sẽ có phản ứng ra sao?

Đây đều là những chuyện cần phải xem xét.

Chỉ tiếc là, Garp sau khi nghe tin này, ngoài sự phấn khích ra, hoàn toàn không xem xét những thứ khác.

"Sengoku!

Thấy chưa, La Tu tiên sinh đã tiêu diệt Crocodile rồi!

Ha ha ha ha." Ngay khi Sengoku đang lắc đầu, lại một tiếng cười sảng khoái nữa truyền đến, ngay sau đó cửa văn phòng bị đẩy ra một cách không khách khí.

Sengoku thấy Zephyr cầm một bản báo cáo cười lớn bước vào.

Nhìn dáng vẻ của Zephyr, Sengoku không khỏi ôm trán nói: "Zephyr, ta là Thủy sư Đô đốc, tin tức này ta chắc chắn là người đầu tiên biết, lẽ nào trong lòng ngươi, Thủy sư Đô đốc như ta cả ngày chỉ ngủ thôi sao." Nghe lời của Sengoku, Zephyr cười ha hả: "He he he, xin lỗi, ta quên mất điểm này.

Nhưng lần này La Tu tiên sinh thật lợi hại, có thể lôi Crocodile ra khỏi chuyện đó." "Được rồi, các ngươi cũng đừng vội mừng." Sengoku liếc nhìn Zephyr và Garp đang tâng bốc ông già, nói.

"Lần này ông già thuộc về vượt quyền giết người, bên Chính phủ Thế giới không biết sẽ có động tĩnh gì, không chừng sẽ có hình phạt

giáng xuống." "Sợ gì." Khóe miệng Garp lạnh đi: "Nếu mấy lão già đó dám động đến ông già, thì phải hỏi nắm đấm sắt của ta có đồng ý hay không đã!" "Đúng vậy!" Zephyr phụ họa: "Lần trước La Tu tiên sinh ở Mariejois tiêu diệt Doflamingo, Ngũ Lão Tinh không phải cũng im re sao?

Mấy lão già đó chỉ lo nắm chặt quyền lực của mình, không hề nghĩ cho người khác, ta không thèm để ý đến bọn họ." "Hai người các ngươi..." Nghe Garp và Zephyr trả lời, Sengoku không khỏi thở dài.

Nhưng ông cũng giống như Garp, nếu hình phạt của Ngũ Lão Tinh thật sự giáng xuống, ông sẽ không quan tâm sao?

E là sẽ lập tức đứng về phía ông già thôi? ...

Đại Hải Trình, Thriller Bark.

Gecko Moria, một trong những Thất Vũ Hải cùng với Crocodile, nhìn tờ báo do một con zombie nhỏ đưa tới, nụ cười đặc trưng dần dần đông cứng trên mặt.

"Crocodile?" Nhớ lại bóng hình nhìn thấy ở Tân Thế Giới ngày hôm đó, Gecko Moria, người xưa nay trời không sợ đất không sợ, thậm chí cả Kaido cũng dám tấn công, lúc này trong lòng lại dâng lên một nỗi kinh hoàng.

Nếu chỉ có một Thất Vũ Hải bị La Tu tiêu diệt, ông ta sẽ không như vậy.

Nhưng Crocodile không phải là người đầu tiên!

Trừ Dracule Mihawk ra, đây là Thất Vũ Hải thứ hai bị La Tu tiêu diệt.

Dù trên báo không viết Crocodile bị tiêu diệt như thế nào.

Chương 177

Nhưng dựa vào sự kiện La Tu đánh bại Mihawk và Doflamingo, Crocodile có lẽ cũng không cầm cự được bao lâu dưới tay La Tu.

Lão già đó, thật sự đáng sợ đến vậy sao?! ...

Tân Thế Giới, một hòn đảo nào đó.

Jinbe đang ăn cá nướng, nhìn tờ báo vừa được hải âu đưa tới, sắc mặt ngưng trọng.

"La Tu tiên sinh..." ...

Đại Hải Trình, trong thủ đô của một quốc gia nào đó.

Một người đàn ông đang thưởng thức rượu trong một quán rượu.

Người đàn ông này có khuôn mặt kiên nghị, trên má trái có hình xăm khối vuông màu đỏ.

Nếu có người của Chính phủ Thế giới nhìn thấy người đàn ông này, chắc chắn sẽ nhận ra hắn.

Người đàn ông này, chính là thủ lĩnh Quân Cách mạng, người được Chính phủ Thế giới gọi là 【Tội phạm hung ác nhất thế giới】.

Toàn danh của người này, Monkey D.

Dragon.

Đúng vậy, người cha bí ẩn của nhân vật chính Luffy trong One Piece, con trai của Anh hùng Hải quân Garp.

Nhưng hiện tại, ông còn có một thân phận khác.

Đó là cháu trai của La Tu!

Dragon đang chuẩn bị sách phản quốc gia này lúc này lại cầm một

tờ báo, vẻ mặt có chút phiền muộn.

“Ông nội à ông nội... tuổi đã lớn như vậy rồi, an dưỡng tuổi già không được sao, lại ở đây gây chuyện...” Trên tờ báo trước mặt ông, chính là tin tức La Tu tiêu diệt Crocodile, hóa giải chiến loạn ở Alabasta.

“Két.” Một tiếng kêu ken két chói tai vang lên.

Cửa quán rượu bị đẩy ra, vài người ăn mặc tương tự Dragon lần lượt bước vào.

Vài người này, đều là thành viên cán bộ của Quân Cách mạng.

“Ngài Dragon, mọi thứ đã chuẩn bị xong, chúng ta khi nào bắt đầu hành động?” Trong số vài vị cán bộ, một thanh niên tóc vàng dài, mắt trái có vết sẹo ngồi xuống đối diện Dragon, mở miệng nói.

Người này, chính là Tổng tham mưu trưởng Quân Cách mạng, đồng thời cũng là nhân vật số hai của Quân Cách mạng, Sabo.

Là một trong những nhân vật quan trọng nhất của Quân Cách mạng, tiền thưởng của Sabo lên đến 602 triệu Belly.

Cao hơn Ace trong ba anh em, người ra khơi được một năm, 7 triệu Belly.

Chỉ là, sau khi Sabo nói xong, Dragon trước mặt lại không có động tĩnh gì.

Lông mày khẽ nhíu, Sabo ghé đầu qua, tò mò nhìn tờ báo trên tay Dragon, nói: “Ngài Dragon, ngài đang xem gì vậy.” Nghe thấy tiếng nói, Dragon đang chìm trong suy tư bị giật mình, mới phản ứng lại.

Khi phát hiện cái đầu ghé qua là Sabo, không khỏi nói: “Sabo?

Sao vậy, hành động đã chuẩn bị xong chưa.” Trước khi Sabo đến, trong đầu Dragon toàn là chuyện về ông nội La Tu.

Ông nhớ, mấy chục năm trước khi còn nhỏ, ông được cha Garp gửi nuôi ở Biển Đông.

Khi đó cha Garp bận đối phó với băng hải tặc Rocks, căn bản không có thời gian chăm sóc ông.

Vì vậy, khi đó người ông thường thấy nhất, chính là ông nội La Tu.

Dù thời gian ở cùng ông nội La Tu rất tốt đẹp.

Nhưng đồng thời, "cú đấm yêu thương" của ông nội La Tu cũng khiến ông nhớ mãi không quên.

Bây giờ, Dragon vẫn không khỏi rùng mình một cái.

Sau đó, dưới sự chỉ dẫn của cha Garp, ông gia nhập Hải quân.

Chỉ là, không lâu sau khi gia nhập Hải quân, ông đã chứng kiến chính sách mục nát của Chính phủ Thế giới.

Không lâu sau đó, ông rời khỏi Hải quân, thành lập Quân Cách mạng.

Từ đó về sau, ông chưa từng gặp lại ông nội La Tu.

Nhưng lần trước khi nghe tin ông nội La Tu bị Tứ Hoàng bao vây, ông đã lập tức tìm thuyền đến ngay.

Nếu trận chiến đó nổ ra, Dragon chắc chắn sẽ ra tay giúp ông nội La Tu một tay!

May mắn là, Tứ Hoàng bị Garp và những người khác kéo đến sau đó ép lui, chiến tranh không nổ ra.

Cũng chính vì vậy, Dragon mới không lộ diện trong sự kiện đó.

Chỉ là, Dragon phát hiện, gần đây động thái của ông nội La Tu, ngày càng thường xuyên.

Hoàn toàn không phù hợp với phong cách hành sự của ông nội năm đó.

Nhưng hiện tại có việc quan trọng, cũng không kịp suy nghĩ những thứ này.

Sabo đối diện Dragon nghe vậy, không khỏi gãi đầu.

Tình cảm là lời nói vừa rồi, ngài Dragon hoàn toàn không nghe thấy?

Dù trong lòng rất thắc mắc, nhưng Sabo vẫn trả lời: "Ngài Dragon, hành động đã hoàn toàn chuẩn bị xong, đang chờ ngài hạ lệnh." Nghe vậy, Dragon đặt tờ báo trong tay xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ, nheo mắt nói: "Nếu đã vậy, vậy chúng ta bắt đầu hành động thôi." "Vâng." Nghe lời của Dragon, vài cán bộ Quân Cách mạng đều gật đầu.

Sau đó, mọi người cùng Dragon rời khỏi quán rượu.

Chỉ là, trước khi rời khỏi quán rượu, Sabo tò mò liếc nhìn tờ báo Dragon để lại trên bàn.

Khi nhìn thấy khuôn mặt hiền từ của ông lão trên báo.

Ầm.

Từng khung cảnh quen thuộc hiện lên trong đầu Sabo. ...

Cùng lúc đó.

Tân Thế Giới, vùng biển của Tóc Đỏ.

Shanks Tóc Đỏ cầm tờ báo do thuyền phó Ben Beckman đưa tới, lắc đầu, nói với Dracule Mihawk đang nhắm mắt tĩnh tâm không xa: "Này, Mihawk, lại có tin tức của sư phụ ông rồi." Thời gian này, Mihawk vẫn luôn ở cùng Shanks Tóc Đỏ.

Thậm chí có người cho rằng Mihawk đã gia nhập băng hải tặc Tứ Hoàng.

Ngũ Lão Tinh thậm chí từng cử người chất vấn Mihawk.

Chương 178

Dù sao Mihawk thân là một trong Thất Vũ Hải, trên danh nghĩa là người của Chính phủ Thế giới, cứ ở cùng Shanks Tóc Đỏ là sao?

Nhưng Mihawk không để ý đến gián điệp của Chính phủ Thế giới, vẫn ở trong băng hải tặc Tóc Đỏ.

Chỉ là mỗi ngày ngoài luyện kiếm ra, chính là tĩnh tâm.

Qua một thời gian, Shanks Tóc Đỏ đã nhìn ra.

Gã này ở lại trên thuyền của hắn, hoàn toàn là để ăn chực.

Nhưng đối với điều này, Shanks Tóc Đỏ cũng không nói gì.

Dù sao cả thuyền người ăn cơm cũng là ăn, thêm một người cũng không sao.

Gã này cứ không để ý đến hắn, khiến Shanks Tóc Đỏ trong lòng có chút không thoải mái.

Lão tử cung cấp ăn uống ngủ nghỉ, quay đầu lại thành đại gia.

Không phải thua một trận quyết đấu, danh hiệu đệ nhất đại kiếm hào bị người khác lấy đi sao.

Có cần phải như vậy không?

Nhưng sau một thời gian ở chung, Shanks Tóc Đỏ phát hiện.

Hiện tại tin tức duy nhất có thể khiến Mihawk hứng thú, chính là chuyện về Bố già Hải quân La Tu.

Chỉ cần Shanks có tin tức về La Tu, dù là lừa Mihawk, Mihawk cũng sẽ bỏ lại mọi việc trong tay để đến ngay.

Vì vậy, khi Shanks nói có tin tức về La Tu, Mihawk đang tĩnh tâm

lập tức mở mắt, nhanh chóng bước tới.

"Đây, lần này không lừa ông." Shanks cười đưa tờ báo trong tay qua.

Mihawk nhận lấy tờ báo, nhìn tin tức trên đó, khóe miệng dần dần hiện lên một đường cong.

Nhìn biểu hiện của Mihawk, Shanks Tóc Đỏ trong lòng không biết nên nói gì.

Lão tử cung cấp ăn uống, đối đãi hết lòng, cuối cùng lại không bằng ông lão đã chém ông ta trọng thương.

Lẽ nào Mihawk mắc hội chứng Stockholm?

Đương nhiên, Shanks Tóc Đỏ cũng chỉ nghĩ thầm trong lòng.

Hắn rất rõ, một kẻ vừa ra mắt đã đứng trên đỉnh cao kiếm đạo như Mihawk, sau khi chứng kiến kiếm đạo mạnh hơn, trong lòng sẽ có phản ứng như thế nào. ...

Cùng lúc đó, vùng biển của Râu Trắng.

"Bố già, lại có tin tức về La Tu, ông xem đi." Trên tàu Moby Dick, đội trưởng đội một Marco bước vào khoang thuyền, đưa tờ báo trong tay cho Râu Trắng.

Râu Trắng nhận lấy tờ báo, nhìn tin tức Crocodile bị tiêu diệt trên đó, sắc mặt không chút để ý nói: "Chỉ là một thằng nhóc dùng cát thôi, Thất Vũ Hải?

Chỉ là một trò cười thôi." Nhìn Râu Trắng ném tờ báo sang một bên, Marco lại nhíu mày nói: "Bố già, lão già đó liên tục tiêu diệt Doflamingo và Crocodile, liệu có một ngày nào đó chúng ta sẽ phải trực diện khai chiến với ông ta không?" Cảnh tượng không chút sức phản kháng dưới tay La Tu trước đây, Marco trong lòng vẫn còn sợ

hãi.

Lúc đó may mà Ace quen biết La Tu đó, nếu không, kết cục của hắn có lẽ không khá hơn Jack Hạn Hán.

Lão già đó, thật sự quá đáng sợ.

“Khai chiến?” Nghe vậy, Râu Trắng nheo mắt, nói.

“Ngày đó, có lẽ sẽ đến thôi...”.

Nhưng trong lòng Râu Trắng đã chuẩn bị sẵn sàng, trận chiến đó, do ông toàn bộ gánh vác.

Những đứa con của ông còn trẻ, không nên bị cuốn vào trận chiến đó. ...

Tứ Hoàng, vùng biển Vạn Quốc.

“Lão già đó...” Big Mom cầm tờ báo, mím môi, hai mắt như đang phát sáng. ...

Tứ Hoàng, vùng biển Bách Thú.

Kaido sau khi nghe tin này, đặt vò rượu trong tay xuống, ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ.

“Ha!

Bố già Hải quân La Tu, ta ở đây chờ ngươi!” ...

Cùng lúc đó, Vương quốc Alabasta.

Cảng Alubarna.

Tất cả binh sĩ Hải quân đều đã trên tàu chiến đợi lệnh.

La Tu và Gion cùng Zoro cũng đã đến cảng.

Tại cảng, quốc vương Cobra và công chúa Vivi cùng Igaram và những người khác đều đã đến đây.

La Tu không biết hiện tại mình lại một lần nữa trở thành tâm điểm của biển cả.

Nhìn công chúa Vivi gần như khóc thành một người lệ, La Tu cảm thấy đau đầu.

Cô bé này, hôm qua còn tỏ ra ghét bỏ, bây giờ ông sắp đi, lại là người không nỡ nhất.

"Ông nội La Tu, ông sẽ quay lại, đúng không." Cô bé vừa lau nước mắt, vừa kéo vạt áo La Tu, yếu ớt nói.

La Tu nhìn dáng vẻ đáng thương của công chúa Vivi, không khỏi xoa đầu cô bé, nói: "Yên tâm đi, ta chắc chắn sẽ quay lại." Nói đến đây, La Tu chuyển chủ đề, tiếp tục nói: "Nhưng phải hứa với ông nội, không được bắt nạt chị Robin, nếu ta nghe được con bắt nạt chị Robin, ta sẽ không bao giờ quay lại nữa." Nghe vậy, công chúa Vivi lập tức giơ tay phải lên, làm động tác thề: "Con hứa, con tuyệt đối sẽ coi chị Robin như chị ruột của mình." "Được rồi, ông nội tin con, đợi ông nội rảnh, sẽ quay lại thăm con, được không." La Tu cười nói.

"Vâng." Cô bé nghe vậy, trịnh trọng gật đầu, rồi đưa tay phải ra, chỉ chừa ngón út nói: "Chúng ta ngoéo tay." "Được được được, ngoéo tay móc ngoặc, một trăm năm không được đổi ý." La Tu bất đắc dĩ đưa ngón tay của mình ra.

Ông nghi ngờ nếu không ngoéo tay với cô bé này, cô bé sẽ không để ông đi.

"La Tu tiên sinh, ngài và công chúa Vivi có quan hệ rất tốt phải không ạ?" Sau khi lên quân hạm, Gion tự nhiên không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào để ở bên cạnh La Tu.

Vừa rồi, dáng vẻ cưng chiều của La Tu đối với công chúa Vivi khiến trong lòng cô dâng lên từng đợt ghen tuông.

“Con bé đó, hình như hơi mít ướt, tuổi còn nhỏ, thiếu đi khí độ và sự điềm tĩnh của một công chúa...” La Tu nhìn hòn đảo Alabasta ngày càng xa, tự lẩm bẩm về cảnh tượng lúc từ biệt Vivi, hoàn toàn không nhận ra mùi giấm chua từ Gion.

Sự điềm tĩnh tu luyện được sau mấy chục năm tung hoành giúp La Tu gần như miễn nhiễm với những tình huống thế này.

“La Tu tiên sinh, tiếp theo chúng ta đi đâu?

Tiếp tục hành động, hay trở về Tổng bộ Hải quân?

Động tĩnh lần này có lẽ không nhỏ hơn lần trước đâu.” Zoro hiếm khi dừng lại việc tu luyện tự hành hạ bản thân, giở tờ báo mới nhất được đưa tới, nhìn tin tức về việc Crocodile bị giết, vẻ mặt đăm chiêu.

Zoro không ngốc, từ lúc bắt đầu chứng kiến ông già này giết Doflamingo, cậu đã mơ hồ cảm nhận được mục đích của La Tu.

Chương 179

Mắt Diều Hâu Mihawk cũng đã bị đánh bại, lần này lại là Crocodile.

Vậy thì, Thất Vũ Hải tiếp theo mất mạng sẽ là ai...

"Hoàn thành nhiệm vụ, đương nhiên là về Tổng bộ, cũng tiện thể đi xem vết thương của thằng nhóc Zephyr đã lành chưa." La Tu ngồi trên chiếc ghế dài ở boong tàu, mặc bộ đồ sọc thoải mái, phơi nắng, trông chẳng khác nào một ông lão nhàn nhã.

Nghe xong lời La Tu, Zoro không hỏi thêm, đặt tờ báo xuống rồi lại tiếp tục tự hành hạ bản thân.

Tổng bộ Hải quân.

"Chiếc thứ mấy rồi?" Sengoku ngồi đó với vẻ mặt nghiêm nghị, hỏi người hải quân đang báo cáo tình hình.

Bên cạnh, Garp như chẳng có chuyện gì xảy ra, "rắc" một tiếng xé toạc một túi bánh gạo lớn, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

"Chiếc thứ..." Người lính hải quân đang báo cáo lắp bắp, không dám nói ra con số đó, "Chiếc thứ hai mươi tám, tất cả đều biến mất ở khu vực Tam Giác Quỷ, trong đó bao gồm quân hạm của hai thiếu tướng và bốn thượng tá!

Tình hình đã kéo dài hơn một tháng rồi." Hơn một tháng?!

"Rầm!" Sengoku đập mạnh tay xuống bàn!

Một tháng, gần ba mươi chiếc quân hạm biến mất một cách bí ẩn trên biển, ngay tại nửa đầu Đại Hải Trình!

Điều này khiến Sengoku vô cùng tức giận.

“Sao bây giờ mới báo cáo lên, các người ăn hại à?!

Vành đai tĩnh lặng có vấn đề gì không?

Tàu của thiếu tướng cũng mất tích sao?” Sengoku chất vấn người lính trước mặt, khiến cậu ta sợ đến run rẩy.

“Này!

Hung dữ quá đấy!

Học hỏi ông già nhà ta hòa ái dễ gần một chút đi!

Ha ha ha!” Garp trêu chọc bên cạnh.

Nhắc đến ông già, cơn giận của Sengoku đã nguôi đi quá nửa.

“Ra ngoài đi, ta sẽ cử một trung tướng đi giải quyết.” Ánh mắt Sengoku liếc về phía Garp.

Người lính vội vàng chạy ra ngoài như được tha mạng, còn Garp thì nhắm mắt ăn bánh gạo, cố tình lờ đi ánh mắt của Sengoku.

Chuyện ở nửa đầu Đại Hải Trình mà bắt lão già này đi một chuyến sao?

Không đi, kiên quyết không đi, để mấy đứa nhóc tân đô đốc đi là được rồi!

Ngay lúc Garp đang âm thầm kháng nghị, bên ngoài vang lên tiếng bước chân...

Sau đó, cửa văn phòng bị đẩy ra, một ông lão tóc tai râu ria đều bạc trắng bước vào, theo sau là Gion xinh đẹp cao ráo.

“La Tu tiên sinh đã về!” Sengoku và Garp lập tức đặt đồ trong tay xuống, đứng dậy chào đón.

Vừa vào cửa, La Tu đã thấy vẻ mặt không vui của Sengoku khi nhìn Garp, cộng thêm người lính hải quân vừa vội vã chạy ra suýt đâm

vào mình, ông đoán chắc lại có chuyện gì đó xảy ra.

"Ông già!

Con cá sấu cát đó đánh có sướng tay không?

Ha ha ha!" Garp cười lớn hỏi.

Chuyện La Tu xử lý Crocodile, Garp cũng chỉ có thể hả hê trong lòng và ngoài miệng mà thôi.

Sengoku tuy kinh ngạc về việc này, nhưng chỉ cần là việc La Tu làm, dù cấp trên có khó ăn nói, ông cũng sẽ vô điều kiện ủng hộ.

"Không tệ, nhưng sức bền hơi yếu, thành công quá dễ dàng..." La Tu ngồi xuống cạnh Garp, nghiêm túc trả lời.

Nếu những lời này do người bình thường nói ra, chắc chắn sẽ nhận lại cả một tràng lườm nguýt.

Xử lý Thất Vũ Hải thứ hai mà còn cảm thấy quá dễ dàng...

Nhưng lời này từ miệng La Tu nói ra, tuyệt đối không ai cho rằng ông đang khoác lác.

La Tu có thực lực như vậy, khiến cho kẻ ở cấp độ Thất Vũ Hải cũng chỉ như món đồ chơi trong tay.

"Nhóc Sengoku, thấy sắc mặt cậu không tốt, lại có chuyện gì à?" La Tu hỏi.

Sengoku bất đắc dĩ gật đầu, kể lại toàn bộ câu chuyện về những chiếc quân hạm mất tích.

Mất tích ở khu vực Tam Giác Quỷ, người khác không biết chuyện gì, chẳng lẽ La Tu lại không biết sao?

Đó là trò quỷ của Gecko Moria.

Chỉ là La Tu không ngờ rằng, Moria vốn là kẻ có thực lực tương

đối yếu trong Thất Vũ Hải, bình thường chỉ dùng vùng biển Tam Giác Quỷ Florian để đối phó với các băng hải tặc thông thường, cũng coi như giúp đỡ Hải quân.

Nhưng lúc này, vào thời điểm này, lại dám ra tay với quân hạm Hải quân...

Thật sự cho rằng không còn kẻ thù Doflamingo nên có thể tùy tiện làm càn sao?

Hiện tại Bố già Hải quân La Tu đang ở đây, dám giở trò, rõ ràng là không coi La Tu ra gì.

Vốn dĩ là một kẻ yếu ớt, La Tu không coi hắn là mục tiêu hàng đầu, ai ngờ hắn lại tự mình gây sự trước.

"Sao, ông già, ông lại có hứng thú à?

Nhưng đó chỉ là chuyện lặt vặt ở nửa đầu Đại Hải Trình, với thực lực của ông, đi thì lãng phí quá!" Garp thấy La Tu có vẻ đăm chiêu.

Đương nhiên La Tu sẽ không tự mình đi, vì trong tay ông đang có mấy đứa nhóc cần được rèn luyện với đối thủ có thực lực như Moria...

"Để cháu đi cùng Luffy sao?

Sư phụ, tên nhóc không đáng tin cậy như Luffy chắc chắn sẽ làm hỏng chuyện." Zoro khoanh tay nhíu mày, tỏ vẻ nghi ngờ quyết định của La Tu.

"Hửm?

Ở đó có thịt không?" Luffy đang ngái ngủ, nghe quyết định của La Tu, chỉ quan tâm một chuyện.

Có thịt thì có thể cân nhắc, dù sao cũng đã ở Tân Thế Giới rồi, giờ lại quay về nửa đầu Đại Hải Trình, chẳng phải khoảng cách đến con

đường trở thành Vua Hải Tặc lại xa thêm một chút sao?

“Luffy.” La Tu nói với vẻ mặt thản nhiên, “Nếu cháu giải quyết xong việc này, khi về ta có thể dẫn cháu đến quán rượu của Shakky ở quần đảo Sabaody, tùy, tiện, ăn.” Quán rượu của Shakky?

Tùy tiện ăn?

Luffy lập tức hai mắt sáng rực, tràn đầy động lực!

“Xuất phát!” “Sư phụ, con thấy có chút không ổn, một mình con đi là được rồi.” “...” Một mình Zoro đi ư?

La Tu giáng một cú đấm sắt vào đầu Zoro!

“Một mình ngươi đi, chẳng phải cả nửa đời người cũng không tới được đích sao?

Chương 180

Tên mù đường nhà ngươi!" Mặc dù, hai người đi cũng chưa chắc tìm được đích, La Tu trong lòng rất rõ, nên cần thêm một người nữa...

Một chiếc quân hạm đang đậu ở cảng Tổng bộ Hải quân, người mà La Tu chọn để đi cùng Zoro và Luffy đến khu vực Tam Giác Quỷ chính là Murphy.

Thiếu tướng tinh anh của Tổng bộ Hải quân, Murphy.

Khi La Tu phục chức Trung tướng, Murphy đã từng không biết lượng sức mình mà ra khiêu chiến, kết quả bị La Tu đánh bay bằng một chiêu.

Kể từ ngày đó, Murphy bắt đầu yêu cầu bản thân nghiêm khắc hơn trước, hoàn toàn coi La Tu là mục tiêu của mình, dù khoảng cách thực lực giữa hai người còn xa hơn mười vạn tám nghìn dặm.

La Tu đẩy lùi Tứ Hoàng Kaido, liên tiếp giết hai Thất Vũ Hải, trở thành trụ cột thực lực của Hải quân, càng khiến Murphy thán phục không thôi... và cảm thấy xấu hổ vì hành động khiêu chiến ngu ngốc lúc đầu.

Nhưng đó cũng trở thành động lực để anh ta khổ luyện.

"Trung tướng La Tu!

Trung tướng Garp!

Mọi thứ đã chuẩn bị xong!

Có thể xuất phát bất cứ lúc nào!" Murphy đứng trên mũi tàu, kính cẩn chào La Tu và Garp trên bờ.

Phía sau anh ta là hai người...

Zoro đang nâng một quả tạ còn to hơn mình mấy lần để tự hành hạ, còn Luffy thì đang chăm chú gặm miếng thịt trong tay.

“Xuất phát đi.” La Tu nói.

Hai thằng nhóc thối, lần đầu ra ngoài gây chuyện, ngay cả một câu từ biệt cũng không biết nói...

Nhìn quân hạm dần đi xa, Garp lại xé một túi bánh gạo.

“Ông già, để hai thằng nhóc thối đó đi, lỡ chúng nó làm hỏng chuyện, chẳng phải lại đến lượt tôi đi dọn dẹp sao...” Garp nói.

Ông ta không hề có ý phản đối quyết định của La Tu, thậm chí còn đúng ý ông ta, thằng nhóc Luffy sớm đã nên ra ngoài rèn luyện rồi.

Lỡ như lập được công, biết đâu có thể thực hiện được nguyện vọng để Luffy trở thành Hải quân...

Chỉ là không hy vọng hai đứa làm hỏng chuyện, cuối cùng phải để bộ xương già này ra tay.

Sengoku càng tỏ ra ủng hộ quyết định để Zoro và Luffy đi của La Tu.

Đối với người đệ tử không chính thức đầu tiên sau khi La Tu tái xuất giang hồ, kiếm sĩ Zoro, ông rất kỳ vọng.

La Tu vốn định để Nami đi cùng, nhưng nghĩ đến việc thuộc hạ của Gecko Moria có Absalom, tên biến thái có năng lực tàng hình, ông đã từ bỏ ý định đó.

Còn về tấm thẻ sinh mệnh của Big Mom trong tay Lola...

ông càng chẳng thèm lấy.

Tứ Hoàng trong tay ông cũng chỉ là bại tướng.

Việc La Tu cần làm bây giờ, là một chuyện quan trọng, ở một nơi

không xa khu vực Tam Giác Quỷ...

“Nhóc Garp, nói với nhóc Sengoku một tiếng, ta phải ra khơi.” “Ông già lại sắp đi à?

Chẳng phải mới về sao?

Tuổi cao rồi phải chú ý sức khỏe.” Garp quan tâm.

La Tu nhìn mái tóc bạc của Garp, lắc đầu.

“Nhóc Garp, lo cho cái thân của cậu trước đi, thân thể của lão phu còn tốt hơn cả lúc trẻ.” Garp nghe vậy, lập tức cười ha hả, “Tôi cũng thấy mình còn sung sức hơn cả lúc trẻ!”.

“Ông già lại ra khơi rồi sao?” Sengoku vừa hỏi, Tsuru và Gion vừa đến cửa lập tức dừng bước, không gõ cửa mà đẩy thẳng vào.

“Ông già vừa về đã đi rồi à?

Gấp gáp vậy?” Tsuru nghe tin ông già từ Alabasta trở về liền muốn đến gặp một lần, ai ngờ mặt còn chưa thấy, ông già đã lại ra khơi.

“Thuyền của ông ấy đi về hướng nửa đầu Đại Hải Trình, chắc là đi theo Thiếu tướng Murphy đến Tam Giác Quỷ rồi, xem ra ông già không yên tâm về hai đứa nhóc kia!” Garp vừa ăn bánh gạo vừa nói, vẻ mặt chẳng chút lo lắng.

An nguy của La Tu tự nhiên không cần phải lo.

Bởi vì với thực lực hiện tại của La Tu, gần như có thể tung hoành ngang dọc trên biển cả.

Huống chi là ở nửa đầu Đại Hải Trình.

Điều thất vọng duy nhất là không được gặp La Tu nhiều hơn, nói chuyện nhiều hơn vài câu mà thôi.

Trên mặt Tsuru hiếm khi xuất hiện vẻ mất mát...

Gió biển thổi vào mặt mang lại cảm giác dễ chịu, thuyền của La Tu luôn giữ khoảng cách rất xa với thuyền của Murphy phía trước, không để họ phát hiện.

Khi sắp đến đích, họ mới tách ra thành hai hải trình khác nhau.

Mục tiêu của La Tu là đảo Jaya.

Cụ thể hơn, là phần bị tách ra của đảo Jaya, vùng biển mây trắng trên bầu trời cao vạn mét, Skypiea.

Nhưng trước khi lên Skypiea, ông không ngại uống chút rượu địa phương ở Jaya...

Nói rồi, La Tu lấy một chiếc mũ rộng vành bên cạnh, cởi áo choàng Hải quân đặt sang một bên, rồi một mình lên đảo.

Lúc này, hải âu đưa báo đang bay qua đầu, rải xuống đảo Jaya không ít báo và lệnh truy nã, La Tu không quan tâm mà chỉ kéo vành mũ xuống, bước vào thị trấn Jaya.

Tiếng ồn ào uống rượu trong quán rượu rất lớn, La Tu không hề thấy khó chịu.

"Rượu ngon thịt ngon." Ngồi trong quán, ông nói với chủ quán.

Rất nhanh, rượu và thịt đã được bưng ra trước mặt ông...

"Ực ực..." Một ly rượu cạn đáy, hương vị đặc trưng khiến La Tu cảm thấy vô cùng thoải mái, sau đó ông bắt đầu ăn thịt thỏa thích.

"Pằng!" Một tiếng súng vang lên khiến sự ồn ào trong quán rượu lập tức im bặt.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía cửa quán, nơi phát ra tiếng súng, ngoại trừ...

La Tu đang ăn uống say sưa.

“Tất cả cút ra ngoài cho ta!

Chỗ này, đại ca ta bao!” Một giọng nói của kẻ cậy quyền thế vang lên chói tai, mọi người trong quán lập tức đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Chậm đã!

Đi đâu mà vội?

Hôm nay lão tử mời khách, tất cả ngồi xuống ăn cho ngon!

Chương 181

Uống cho đã!" "Ồ!

Đại ca đến rồi!" "U oa!" Bầu không khí căng thẳng trong quán lập tức biến thành tiếng reo hò nhảy múa!

Nửa đầu Đại Hải Trình mà cũng có hải tặc tùy hứng thế này sao?

La Tu khẽ hừ một tiếng, tiếp tục uống rượu, không thèm quay đầu lại nhìn.

Mọi người ở đây có lẽ đã quen với sự tồn tại của những tên hải tặc lúc thì tác oai tác quái, lúc thì hào phóng này, vừa nghe có người mời khách, liền không chút khách sáo.

"Này!

Lão già kia có nghe thấy lời lão tử nói không?

Lão tử mời khách, còn định trả tiền?" La Tu ăn xong, đang định trả tiền thì sau lưng vang lên một giọng nói không mấy thiện cảm, nghe có vẻ rất ngông cuồng!

Đối với loại nhân vật nhỏ bé còn chưa đến được Tân Thế Giới này, La Tu lười để ý, đặt tiền lên bàn rồi chuẩn bị rời đi.

"Đứng lại!" Đường đi của La Tu bị một thứ kỳ quái chặn lại...

La Tu hơi ngẩng vành mũ đen lên mới nhìn rõ thứ đó.

Một đoạn lò xo?

Hóa ra là Bellamy.

La Tu vừa nhìn đã biết là ai rồi.

Fan cuồng của Donquixote Doflamingo, "Linh cẩu" Bellamy, tiền

truy nã... khụ khụ, chỉ có 55 triệu.

“Nhóc con, ta khuyên ngươi nên dừng tay, kẻo bị dạy dỗ rồi lại hối hận.” La Tu không ngẩng đầu, nhàn nhạt nói.

“Ha ha ha ha!” Trong quán rượu lập tức vang lên một tràng cười chế nhạo!

“Lão già, ngươi có biết đại ca ta là ai không?

Cả cái đảo Jaya này không ai dám thở mạnh trước mặt đại ca ta đâu!” “Mặc kệ là ai, cản đường một ông lão cũng không phải phép lắm đâu.” La Tu cúi đầu nói.

Ông không muốn lập tức lộ thân phận, lần này lại tự ý ra khơi, dù Sengoku và Garp không nói gì, cũng sẽ không ngăn cản, nhưng kể từ lần sử dụng Haki Bá vương lần trước, Ngũ Lão Tinh chắc chắn đã bắt đầu chú ý.

Bây giờ chưa phải lúc trực tiếp đối đầu với Ngũ Lão Tinh, dù thực lực hiện tại của La Tu không thua kém họ quá nhiều.

“Lão già chết tiệt!” Tên tay sai bên cạnh Bellamy tung một cú đá về phía La Tu...

“Á!” Tên tay sai trong nháy mắt ngã sõng soài trên đất, đám đông xung quanh thậm chí còn nghe thấy tiếng xương gãy.

Ra chân quá mạnh, không kiểm soát được lực đạo sao?

Người bị đá là La Tu đã nhanh như chớp đứng ở ngoài cửa quán, như không có chuyện gì xảy ra, để lại bóng lưng trong bộ đồ thường phục cho Bellamy đang biến sắc.

Không ai thấy được lão già đó ra ngoài lúc nào.

“Khốn kiếp!” Bellamy khẽ chửi một tiếng, ném tên tay sai đang ngã trên đất sang một bên.

Cùng lúc đó, hai chân của hắn cũng biến thành lò xo đang nén lại...

"Đứng lại cho ta!

Lão già thối!" Bellamy dùng một cú đá lò xo, bay ra khỏi quán rượu, đuổi theo La Tu.

Mọi người trong quán không nhịn được quay đầu đi, không muốn nhìn cảnh lão già kia bị Bellamy húc bay.

"Rầm!" Sau một cú va chạm dữ dội, chỉ thấy La Tu vẫn đứng yên tại chỗ, nhẹ nhàng kéo vành mũ, thản nhiên tiếp tục đi về phía trước.

Vậy, tiếng va chạm... là do Bellamy phát ra.

Bức tường bên cạnh xuất hiện một cái lỗ lớn, gạch vỡ chất thành một đống nhỏ, để lộ ra hai đoạn lò xo, chứng tỏ đó đúng là Bellamy.

Lão già đó làm thế nào né được cú húc lò xo của Bellamy?!

Không ai nhìn thấy!

"Phì!" Bellamy từ trong đống gạch vỡ bò ra, nhổ một bãi nước bọt.

Danh tiếng của hắn ở Jaya đã lan truyền từ lâu, cả hòn đảo không ai dám xem thường, vậy mà lão già không biết từ đâu tới này lại né được đòn tấn công của hắn!

Bellamy lắc lắc mái tóc vàng rối bù, cái lưỡi hơi dài thè ra, trông như một con chó lông vàng.

"Đạn Hoàng Khiêu Nhân!" Dám so tốc độ với ta à!

Hừ!

Lão già, ngươi còn kém xa lắm!

Bellamy rất tự tin vào chiêu này, giữa các tòa nhà trên con phố này, lò xo bật nảy qua lại, nhanh chóng nâng tốc độ của Bellamy lên mức

người thường không thể nhìn thấy.

Nhưng trình độ này, còn chưa lọt vào mắt của La Tu.

Trong mắt ông, Bellamy còn không bằng một tên hề.

“Xung kích tốc độ cao!” Bellamy nhảy cú cuối cùng, mục tiêu nhắm thẳng vào La Tu.

“Hơi ồn ào.” La Tu khẽ lẩm bẩm một câu, hoàn toàn lờ đi kẻ dùng lò xo đang lao tới từ phía sau, ngay khoảnh khắc Bellamy sắp đâm vào La Tu...

La Tu đưa tay ra, nghiêng người nhẹ nhàng vẫy một cái, như thể đang xua đi một con ruồi muỗi phiền phức.

Cùng lúc đó, Bellamy chỉ cảm thấy như đâm vào một luồng khí khổng lồ, trong nháy mắt bị hất văng!

“Rầm!

Rầm!

Rầm...” Tiếng gạch ngói vỡ vụn ngày càng nhỏ, Bellamy đã biến mất sau một bức tường nào đó ở rất xa.

Thực lực cỡ nào vậy?

Vẫy tay một cái đã đánh bay tên hải tặc có tiền truy nã 55 triệu mà không ai ở Jaya dám trêu chọc?

Lão già đó rốt cuộc là ai?

Bellamy bị đánh bay lần nữa, hồi lâu không có động tĩnh, thuộc hạ của hắn tan tác như chim vỡ tổ, chỉ có hai kẻ trung thành đuổi theo hướng hắn bay đi.

Đợi mọi người hoàn hồn, lão già bá đạo kia đã sớm không thấy bóng dáng.

“Ha ha!

Bố già Hải quân La Tu quả nhiên thực lực phi phàm!” Con phố vốn đã vắng tanh vì sự xuất hiện của Bellamy, đột nhiên vang lên tiếng cười, khiến La Tu cảm thấy vô cùng chói tai và khó chịu.

Chương 182

Liếc mắt nhìn, La Tu dừng bước.

Người này, dù sau khi đến thế giới này La Tu chưa từng gặp mặt, nhưng chỉ cần một ánh mắt là ông có thể biết là ai.

Bởi vì nụ cười của hắn để lộ hai hàm răng thiếu vài chiếc, làn da ngăm đen thô ráp, mái tóc đen xoăn bù xù, đeo một chiếc khăn trùm đầu cực xấu...

Râu Đen, Marshall D.

Teach.

Kẻ đã giết đồng đội để cướp trái Ác Quỷ Bóng Tối, đẩy Ace vào Impel Down rồi đến Thượng Đỉnh, lại cướp đi trái Ác Quỷ Chấn Động của Râu Trắng!

Mặc dù hiện tại người này chưa bộc lộ dã tâm, chỉ tình cờ gặp ở đây, lại nhận ra La Tu ngay lập tức, là một hải tặc mà không hề có chút sợ hãi nào, La Tu có thể thấy được, người này tâm cơ cực sâu, mưu mô xảo quyệt.

“Nhóc con Teach.” La Tu khẽ thốt ra bốn chữ.

“Ha ha ha!

Bố già Hải quân lừng lẫy danh tiếng, không ngờ lại nhớ đến một tên tiểu tốt vô danh như tôi, La Tu tiên sinh, chúng ta hình như chưa từng gặp mặt nhỉ...” Râu Đen Teach ngồi trên đất, vừa ăn bánh anh đào, vừa uống rượu, nói với La Tu.

Dáng vẻ này, dường như không hề sợ hãi La Tu sẽ ra tay với hắn.

“Ta khuyên ngươi nên mau chóng chạy đi, ta có thể bắt ngươi vào

Impel Down bất cứ lúc nào, cho dù...” La Tu dừng lại, nhìn vào khuôn mặt tà ác của Teach, “ngươi đã cướp được trái Ác Quỷ Bóng Tối từ tay đồng đội, cũng không thoát được đâu.” Nghe thấy bốn chữ “trái Ác Quỷ Bóng Tối”, biểu cảm trên mặt Teach trở nên cứng đờ.

Hắn vừa mới ăn trái Ác Quỷ Bóng Tối không lâu, chưa phát triển được bao nhiêu chiêu thức, đến đây là để tạm thời lẩn tránh sự truy sát của băng hải tặc Râu Trắng.

Đối mặt với La Tu, Râu Đen Teach tự nhiên không có thực lực chống cự.

“Ngươi cũng tốt nhất đừng có ý đồ gì với vị trí Thất Vũ Hải nữa.” La Tu hơi nhấc chiếc mũ đen lên, “Kết cục của Thất Vũ Hải, ngươi cũng thấy rồi đấy.” Râu Đen Teach nghe thấy hai chữ “kết cục”, trong lòng chấn động mạnh!

Hắn làm sao không biết, báo chí đầy rẫy tin tức về việc La Tu liên tiếp giết hai Thất Vũ Hải.

Nhưng... làm sao La Tu lại biết hắn đang nhắm đến vị trí Thất Vũ Hải?

“Giữ lại mạng của ngươi, không có nghĩa là ngươi có thể làm càn.” La Tu tiến lên một bước, ngước mắt, nhìn chằm chằm Râu Đen Teach.

Đôi mắt của lão giả, sắc bén như diều hâu, trong sự lạnh lùng mang theo hơi thở cảnh cáo nguy hiểm, khiến không khí cũng phải ngưng đọng!

“.....” Teach cảm thấy như bị nhìn thấu hoàn toàn, dưới khí thế của La Tu, ngay cả miếng bánh anh đào trong tay cũng không cầm nổi mà rơi xuống đất.

“Biết phải làm gì rồi chứ?

Đừng để ta phải nhắc lại lần thứ hai.

Lần sau, sẽ là ngày chết của ngươi.” La Tu kéo vành mũ đen xuống, thực lực cường đại tỏa ra sức chấn nhiếp, khiến Râu Đen Teach gần như tuyệt vọng, ở thế giới này, thực lực là tất cả.

Đợi Râu Đen Teach hoàn hồn, cả con phố đã không còn bóng dáng La Tu.

Hắn bất giác đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán...

Lúc này, La Tu đã đến bờ biển, mùi nước biển ẩm ướt khiến ông cảm thấy vô cùng quen thuộc, đúng lúc này, dưới chân ông trong nước biển đột nhiên có động tĩnh.

“Ọt ọt ọt...” Sau đó là một bóng đen từ dưới nước từ từ nổi lên.

“Hù...

Lại một ngày không có thu hoạch!” Bóng đen vọt lên khỏi mặt nước, lẩm bẩm một mình rồi bò lên bờ, lúc này mới phát hiện bên cạnh có thêm một người.

“Lâu vậy rồi, thật sự không có chút thu hoạch nào sao?

Nhóc Cricket, xem ra Norland đúng là một kẻ nói dối nhỉ.” Người đàn ông được gọi là Cricket lập tức đứng thẳng dậy, cơ thể ướt sũng không ngừng nhỏ nước...

“Lão già thối này nói nhảm gì thế?!

Norland, ta không biết Norland!

Norland không phải kẻ nói dối!

Sẽ có một ngày ta tìm thấy chuông vàng... ta...” Gương mặt vuông vức của Cricket vì tức giận mà có chút biến dạng, nói được nửa câu, hắn mới phát hiện mình hình như nói hơi nhiều.

“Ngươi rốt cuộc là ai?

Lão già thối?

Đây không phải chỗ của ngươi, về nhà dưỡng lão đi.” Dưới chiếc mũ đen, La Tu mỉm cười nhạt, “Muốn thấy chuông vàng không?

Ta có thể dẫn ngươi đi, nhưng ngươi cũng phải giúp ta làm một việc.” “Chuông... chuông vàng...” Cricket kinh ngạc đến không nói nên lời.

Chiếc chuông vàng mà hắn tìm kiếm mấy chục năm, vẫn luôn tin rằng nó tồn tại, để chứng minh Norland không phải kẻ nói dối, để rửa sạch tội danh cho gia tộc Montblanc!

Khi Norland đến Jaya, ông đã thấy vàng và chuông vàng ở đây, nhưng khi phụng mệnh vua trở lại đảo Jaya lần nữa... chuông vàng đã bị hải lưu cuốn lên trời cao vạn mét, lúc Norland bị xử tội khi quân, vẫn kiên trì với “lời nói dối” về chuông vàng.

Norland trước khi chết đã dự đoán rằng chuông vàng và hòn đảo nơi nó tọa lạc có lẽ đã chìm xuống đáy biển...

Montblanc Cricket cả đời đều lặn biển, tìm kiếm tung tích của chuông vàng.

Bây giờ, lão già trước mặt này lại dễ dàng nói ra lời sẽ dẫn hắn đi xem chuông vàng... nói cứ như mời tôi ăn cơm vậy!

“Đùa à?!

Đáy biển không thể nào đến được!

Cả đời cũng không thể đến đáy biển tìm kho báu của Norland!

Đừng ở đây khoác lác.” Cricket lớn tiếng gầm lên với La Tu.

Hắn đang tức giận, tức giận lão già này không biết lượng sức, hắn lặn cả đời còn chưa tìm thấy...

đồng thời, cũng tức giận vì năng lực của mình không đủ.

Đương nhiên, tiếng gầm này không hề làm La Tu tức giận, ngược lại còn khiến ông cảm thấy thằng nhóc bốn mươi mấy tuổi trước mặt có chút đáng thương.

Nếu trực tiếp nói cho hắn biết, lặn biển là sai rồi, căn bản không tìm được vàng, vì chuông vàng đã bị cuốn lên Skypiea cao vạn mét trên trời, chẳng phải quá tàn nhẫn sao.

Chẳng khác nào biến nỗ lực cả đời của một người thành công dã tràng xe cát.

Ai mà chịu nổi?

"Hỏi lần cuối, có muốn ta đưa đi không, cơ hội chỉ có một lần." La Tu kiên nhẫn hỏi.

Ma xui quỷ khiến thế nào, Cricket lại gật đầu.

Chương 183

Dù cảm thấy lời của lão già này vô cùng kinh người, nhưng một cách khó hiểu lại khiến Cricket cảm thấy đáng tin.

Lời nói của ông, có ma lực, có từ tính, càng có sức chấn nhiếp, khiến người ta dù biết ông đang khoác lác, cũng không thể không tin lời ông nói.

“Tôi đi.” Cricket gần như không biết vì sao mình lại quyết định nhanh như vậy.

“Vậy thì, ngươi phải giúp ta làm một việc.” La Tu hài lòng mỉm cười, sau đó chỉ vào những con sóng lăn tăn, “Suy ra phương hướng, vị trí và kích thước của dòng hải lưu Knock Up Stream.” “...Cần cái đó làm gì?

Dòng hải lưu Knock Up Stream... rốt cuộc muốn đi đâu?” “Biết rồi còn hỏi.

Nhưng điều ngươi cần biết là, ta sẽ đưa ngươi đi cùng, sau đó ngươi thỏa mãn điều kiện ta đưa ra, bây giờ, chăm sóc tốt cái thân nhỏ bé của ngươi là được rồi.” Đi cùng...

Cricket hoàn toàn ngẩn người, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng hiểu ra!

“A!

Ngươi chắc chắn đang lừa người!

Suy đoán của Norland chắc chắn không sai!

Ngươi là kẻ lừa đảo!” Cricket lại kích động.

Nơi cần đến lại cần dòng hải lưu Knock Up Stream... công dụng

của dòng hải lưu đó chỉ có một, đó là giấc mơ hải tặc không thực tế!

Skypiea.

Thứ mà còn khó nói có tồn tại hay không, lão già này lại thẳng thắn không kiêng kỵ, muốn đưa hắn đi cùng... có bản lĩnh như vậy, sao không lên trời, sánh vai cùng mặt trời luôn đi, còn cần phương hướng, vị trí và kích thước của dòng hải lưu Knock Up Stream làm gì?

"Lão già!

Quay lại nói rõ ràng đi!" Cricket đuổi theo bóng lưng La Tu đi về phía căn nhà của mình.

La Tu không phải là chưa từng đến Biển Mây Trắng.

Hiện tại độ thông thạo Lục Thức "Thế" của Hải quân đã rất cao, dựa vào thể lực cường đại và Lục Thức chi Thế, La Tu cảm thấy một mình lên Biển Mây Trắng chắc chắn không có vấn đề.

Chỉ là sẽ tốn nhiều thể lực hơn một chút mà thôi.

Nhưng La Tu không chọn làm vậy, tình hình hiện tại ở Biển Mây Trắng không rõ ràng lắm, không thể trước một sự việc không thể lường trước mà tiêu hao phần lớn thể lực.

Cách an toàn nhất, là lợi dụng dòng hải lưu Knock Up Stream, dù có khả năng sức đẩy của hải lưu không đủ, không thể trực tiếp đưa lên Biển Mây Trắng cao vạn mét, nhưng quãng đường còn lại cũng không quá nhiều, lúc đó dùng Lục Thức "Thế", sẽ không tiêu hao nhiều như vậy.

Tích trữ thực lực, còn cần phải đi giải quyết tên nhóc tự cho mình là Sấm Sét trên Skypiea nữa.

Cricket nhìn bóng lưng La Tu, trông chỉ là một lão già tuổi không

còn nhỏ, đi đường tuy khỏe khoắn, nhưng tuổi tác đã ở đó, trong một khoảnh khắc, Cricket thậm chí có chút hối hận vì vừa rồi đã đồng ý với La Tu một cách khó hiểu.

“Đứng lại!

Ngươi định chạy đi đâu?

Khiến bản đại gia ở thị trấn Mock Town trên Jaya này mất hết mặt mũi, chạy không có cửa đâu!” Sau lưng vang lên tiếng ruồi bọ quen thuộc, khiến tâm trạng tốt cả ngày của La Tu bị phá vỡ.

Giọng nói này, chính là “Linh cẩu” Bellamy vừa bị La Tu né tránh mọi đòn tấn công cách đây không lâu!

La Tu không ngờ thằng nhóc này lại đuổi đến tận bờ biển.

Xem ra đúng là một thằng nhóc ngông cuồng không sợ chết!

“Đạn Hoàng Thư Kích!” Bellamy gầm lớn một tiếng, trên đôi chân lò xo, bắt đầu tích lực...

La Tu vẫn tự đi, không thèm quay đầu lại, như thể sau lưng không có ai.

“Lão già thối!

Chết đi!” Bellamy vô cùng tự tin.

Khi sắp tấn công vào lưng La Tu, ông đột nhiên quay người, đưa ra nắm đấm!

“Rầm!” Một tiếng nổ lớn kèm theo bụi đất bay mù mịt hồi lâu vang lên trước mặt La Tu.

Một lát sau, bụi đất lắng xuống, trước mặt La Tu xuất hiện một cái hố khổng lồ!

Trong hố, kẻ đang thảm hại chảy máu, bị một đấm đánh cho không

thể động đậy, chính là tên người lò xo ngông cuồng không sợ chết kia...

"...Đó...

đó là Bellamy?" Cricket nhìn Bellamy bị La Tu một đấm hạ gục, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

"Linh cẩu" Bellamy xưng bá đảo Jaya bị lão già này giải quyết bằng một đấm?

Lão già này lai lịch gì vậy?

Trong lúc Cricket lòng rối như tơ vò, Bellamy nằm trong hố đã có động tĩnh.

Hắn đang cố hết sức dùng tay chống đỡ cơ thể, gắng gượng ngẩng đầu lên.

"Ngươi!

Lão già thối, rốt cuộc là ai?" Lúc này Bellamy mới cảm thấy việc La Tu dễ dàng né tránh đòn tấn công của hắn trước đó không phải là ngẫu nhiên, mà là có thực lực cường đại chống lưng.

Lúc này, La Tu dừng bước, nhẹ nhàng đưa tay cởi chiếc mũ đen trên đầu, rồi từ từ quay người lại...

"La Tu?!" Bellamy có chết cũng không nhận nhầm khuôn mặt này.

"Ha ha ha!

Trung tướng Tổng bộ Hải quân, Bố già Hải quân La Tu, đẩy lùi Tứ Hoàng Kaido ở Tân Thế Giới, liên tiếp hạ sát hai đại Thất Vũ Hải Doflamingo và Crocodile..." Bellamy rõ ràng kể lại từng chiến tích truyền kỳ của La Tu.

La Tu, cũng chính là mục tiêu mà hắn đã nhắm đến!

Kể từ khoảnh khắc La Tu giết Donquixote Doflamingo, Bellamy đã coi La Tu là kẻ thù không đội trời chung!

Tuyệt đối không thể bỏ qua, phải liều mạng chiến đấu đến cùng!

Nhìn khuôn mặt thản nhiên của La Tu, Bellamy lửa giận ngút trời, hoàn toàn quên đi sự thật mình đã bị La Tu hạ gục trong nháy mắt hai lần.

“Kẻ đã giết Doflamingo-sama!

La Tu!

Nạp mạng đi!

Quyền Tử Thần Lò Xo!” Không biết lấy sức lực từ đâu, mái tóc vàng của Bellamy dựng đứng, hai tay biến thành lò xo với sức mạnh gấp đôi, lao mạnh về phía La Tu.

“Không biết sống chết.” La Tu nheo mắt khinh miệt nói một câu, giơ nắm đấm đối đầu với Quyền Tử Thần Lò Xo của Bellamy.

Chương 184

Bùm!

Sau một tiếng chấn động, không khí như ngưng đọng, chỉ nghe thấy vài tiếng vỡ vụn...

Bellamy lại một lần nữa bị nắm đấm của La Tu đánh bay!

Biến thành một chấm đen nhỏ trên bầu trời phía đông, cuối cùng biến mất không thấy.

"Ồ, Haki Vũ trang mới vừa thức tỉnh sao?

Yếu quá, ngay cả đến Tân Thế Giới cũng khó khăn, muốn báo thù cho Doflamingo thì luyện thêm vài trăm năm nữa đi." La Tu mơ hồ cảm nhận được lúc đối quyền, từ nắm đấm của Bellamy xuất hiện thêm một lớp cản trở kỳ lạ, rõ ràng là Haki Vũ trang đã thức tỉnh.

Nhưng trình độ này, ngay cả gãi ngứa cho La Tu cũng không đủ.

Dù có tu luyện thêm vài trăm năm nữa, cũng chưa chắc đạt được trình độ hiện tại của La Tu.

"Đi thôi, nhóc Cricket, đừng làm lỡ thời gian, lão già này không có nhiều thời gian để đợi đâu!" La Tu như không có chuyện gì xảy ra, thúc giục Cricket đang ngây như phỗng.

"La, La, La, La Tu tiên sinh..." Cricket bất giác lắp bắp.

Khi nhân vật huyền thoại trong báo chí, Bố già Hải quân La Tu thật sự xuất hiện trước mắt, hắn quả thực không dám tin, cũng khó mà tưởng tượng được, lão già tóc bạc trắng, trông hiền lành dễ gần này lại là La Tu.

Đi Skypiea, nhưng ai mà xác định được cái gọi là Skypiea trên bầu

trời cao vạn mét có thật sự tồn tại không chứ!

Buổi tối, La Tu ngồi bên đống lửa, tay cầm một con chim chỉ nam, mân mê nó, bên cạnh Cricket đang tính toán thời gian xuất hiện của dòng hải lưu...

“A!

La Tu tiên sinh, thật là trùng hợp, dòng hải lưu Knock Up Stream sẽ xuất hiện vào rạng sáng ngày mai.” Cricket vừa căng thẳng vừa kích động nói.

“Vậy thì không còn bao lâu nữa, mang đồ của ngươi theo, cùng ta ra bờ biển đợi đi.” La Tu nói.

“Vâng ạ!

La Tu tiên sinh.” La Tu ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đen kịt, có chút đăm chiêu.

Ngày tháng không còn sớm, nếu đi Skypiea, phải nhanh chóng, không thể lãng phí thời gian.

Mặc dù đã cảnh cáo Râu Đen, nhưng trực giác của La Tu cho biết, Râu Đen có lẽ sẽ không dễ dàng từ bỏ, hy vọng vươn lên sau khi nhẫn nhịn hơn hai mươi năm cuối cùng cũng bùng phát, ai mà chịu từ bỏ chứ.

Giữ lại mạng của Râu Đen, cho hắn cơ hội, cũng là đang đợi thực lực của Râu Đen tăng lên rồi mới giết, hệ thống có lẽ sẽ cho nhiều điểm Chính Nghĩa hơn.

Hiện tại Teach chỉ là một nhân vật nhỏ, giết cũng vô ích.

Còn loại có thực lực như Bellamy, ngay cả Tân Thế Giới cũng không đến được, giết hắn hệ thống có lẽ cũng không cho điểm Chính Nghĩa.

Đối với những việc không có lợi ích này, La Tu căn bản không lãng phí thời gian.

Rất nhanh, trời bắt đầu sáng, nước biển gần bờ cũng xuất hiện một số chuyển động, xem ra, dòng hải lưu Knock Up Stream sắp đến rồi.

Cricket chẳng mang theo gì, chỉ có một con Ốc Sên Truyền Tin cũ kỹ, chèo một chiếc thuyền nhỏ đến trước mặt La Tu.

"La Tu tiên sinh, lên thuyền đi, ha ha ha, tuy thuyền nhỏ, nhưng có còn hơn không." Cricket cười gượng hai tiếng.

Chiếc thuyền nhỏ này, cũng quá nhỏ rồi đi!

La Tu nhìn chiếc thuyền chỉ có thể ngồi được hai người, có chút cạn lời, thuyền nhỏ như vậy, có thể vừa vặn đứng trên dòng hải lưu không, có bị xung kích của dòng hải lưu Knock Up Stream đánh thành những mảnh gỗ vụn không?

Ông không nói ra những nghi vấn này, trực tiếp bước lên thuyền.

Cricket chèo thuyền đến giữa vùng biển đang có dị động.

"Phụt!" Một tiếng phun nước khổng lồ đột nhiên vang lên, cả mặt biển đều bị dâng lên một lớp sóng không nhỏ, La Tu thuận thế nhìn qua, chỉ thấy một dòng hải lưu màu trắng từ dưới biển phóng thẳng lên trời.

Sống ở thế giới này lâu như vậy, La Tu lần đầu tiên thấy dòng hải lưu Knock Up Stream như thế này, giống như một cột nước màu trắng, phun lên với một lực đặc biệt, thẳng lên mây, một mắt không nhìn thấy đỉnh.

Việc còn lại, là chờ đợi.

Lúc này, Cricket đột nhiên chuyển hướng thuyền, chèo về phía

đông!

"Cái tiếp theo ở đó!" Hắn kích động chỉ vào mặt biển phía trước.

La Tu nhìn qua, chỉ thấy nước biển cách đó không xa đang sủi bọt khí, ùng ục, sau đó dần dần xuất hiện một xoáy nước nhỏ, thuyền vừa đi vào xoáy nước, một lát sau, hải lưu đột nhiên dâng lên!

Chiếc thuyền nhỏ mang theo hai người đột ngột bị nâng lên cao!

"A" bên tai tràn ngập tiếng hét của Cricket.

La Tu chỉ cảm thấy cơ thể bị một lực khổng lồ đẩy lên tầng mây, sau đó không ngừng tăng lên với tốc độ cực nhanh!

"Rắc!" Một âm thanh không hay vang lên... là chiếc thuyền nhỏ!

"La Tu tiên sinh!

Thuyền nhỏ vỡ rồi!

Tôi sắp rơi xuống rồi a!

Chết chắc rồi!" Cricket hét lớn.

La Tu chân dùng lực, một cú Lam Cước đá nát chiếc thuyền nhỏ!

"A!

La Tu tiên sinh đang làm gì vậy?!" Cricket thấy La Tu đá nát chiếc thuyền nhỏ, lòng đã muốn chết.

Không có thuyền nhỏ chịu lực, chỉ có thể rơi từ trên cao xuống, rơi vào biển mà thôi.

Trong khoảnh khắc đó, Cricket chỉ cảm thấy một lực cực lớn nắm chặt mắt cá chân của mình!

Cả người lập tức bị treo ngược giữa không trung!

"Hải quân Lục Thức – Nguyệt Bộ!" La Tu hai chân đạp không, điểm vào không khí, đột ngột bay lên!

Cricket chỉ cảm thấy từ mắt cá chân bị kéo lên không ngừng, khác với cú sốc của dòng hải lưu Knock Up Stream, lần này là bị kéo lên, do Nguyệt Bộ của La Tu mang lại!

Trước mắt từng dòng hải lưu màu trắng vô cùng hùng vĩ.

“La Tu tiên sinh!

Nghe nói ngài đã trăm tuổi rồi ạ!

Cứ kéo tôi như vậy, dùng chiêu thức như vậy, thật sự sẽ không rơi xuống chứ?” Cricket vô lực hét lên, tất cả những gì đang xảy ra hoàn toàn vượt quá khả năng chấp nhận của hắn!

Bị một lão già hơn mình sáu mươi tuổi xách như xách gà con nhảy tưng tưng trên trời...

Ai mà chịu nổi chứ?

Lỡ ông già này sơ sẩy sái lưng một cái, thì cả hai chúng ta đều toi mạng.

Chương 185

Cricket muốn khóc không ra nước mắt, nhưng La Tu lại hoàn toàn không để tâm, cảm giác lao lên mây vô cùng sảng khoái, thể lực phục hồi còn tốt hơn cả lúc trẻ, xách theo một người cũng hoàn toàn không cảm thấy áp lực.

Rất nhanh, phía trên xuất hiện một mảng mây trắng mênh mông không thấy bờ, có lẽ là tầng dưới của Biển Mây Trắng, dưới chân, ngoài từng đám mây, không còn thấy bất cứ thứ gì nữa.

La Tu tăng tốc, Nguyệt Bộ chuyển đổi càng nhanh hơn, tốc độ gần như đạt đến mức mắt thường không thể nhìn thấy, Cricket che mắt lại, áp lực đột ngột tăng lên khiến hắn gần như không thở nổi...

"Phụt!" Hai người xuyên qua một tầng mây vô biên, dừng lại, rơi xuống một thứ mềm mại...

"Nhóc con, có thể mở mắt ra rồi." La Tu nhìn bộ dạng kinh hồn chưa định của Cricket đang che mắt nằm trên đất, nhíu mày.

Cricket từ từ mở mắt...

"...Đây là đâu?

Thiên đường sao?" "Skypiea tám nghìn mét, Biển Mây Trắng." La Tu thuận miệng giải thích, nhìn đại dương trắng vô tận xung quanh, từng tầng mây hội tụ lại... sau đó ngẩng đầu nhìn lên trên.

"Còn hơn hai nghìn mét nữa, nghỉ ngơi xong rồi, chúng ta phải tiếp tục lên." "Ừm, nghỉ ngơi xong rồi... tiếp tục lên?!" Cricket căn bản không muốn bị treo ngược tăng tốc lên nữa...

"Đây là tầng dưới của Skypiea, Biển Mây Trắng, Shandora ở trên Biển Mây Trắng cao vạn mét, không muốn tận mắt nhìn sao?" La Tu

thản nhiên nói, nhưng Cricket lại nuốt nước bọt ừng ực.

Đến đây rồi, không thể không tin La Tu, Cricket ngẩng đầu, thuận theo ánh mắt của La Tu nhìn lên trên... không thấy gì cả.

Shandora thật sự ở trên đó sao?

Một hòn đảo khổng lồ, chìm xuống đáy biển thì hắn sẽ tin, nhưng bay lên trời cao... quá khó tin.

Dù có sự trợ giúp của dòng hải lưu Knock Up Stream vừa rồi, cũng không thể nào, cần sức đẩy lớn đến mức nào mới có thể đẩy một hòn đảo lên trời cao vạn mét?

"La Tu tiên sinh, ngài chắc chắn chứ?

Nó ở trên..." "Ừ, đi thôi, không có thời gian." Không có thời gian?

Cricket chưa kịp phản ứng, mắt cá chân của hắn lại một lần nữa bị xách lên!

"La Tu tiên sinh!

Chúng ta có thể đổi chỗ xách không?" Một cảm giác máu dồn lên não ập đến, Cricket trong cơn chóng mặt theo La Tu lên Biển Mây Trắng.

Vạn mét trên không... nhưng cảnh tượng ở đây khác với Biển Mây Trắng.

Cách đó không xa, có thể thấy một số hòn đảo bằng cát trắng, bãi biển trắng, và một số công trình kiến trúc...

"Ở đây lại có người ở..." Cricket kinh ngạc.

"Đã là Skypiea, đương nhiên sẽ có cư dân." La Tu bất đắc dĩ giải thích.

Sau đó, La Tu nhìn chằm chằm vào một hòn đảo xanh tươi đột

ngột ở phía xa.

Upper Yard.

Ông biết, đó là nơi Shandora tọa lạc, cũng là nơi ở của người mà ông cần tìm trên Skypiea.

"Xì..." Lúc này, trên trời đột nhiên vang lên một tiếng rít.

Sau đó, La Tu cảm nhận được một luồng khí không thiện ý đang hướng về phía mình.

La Tu quay đầu nhìn, chỉ thấy một con ngựa có cánh đốm đỏ, chở một lão già râu trắng mặc áo giáp cầm vũ khí lao tới.

La Tu mỉm cười nhạt.

Hóa ra là Gan Fall.

Lão già râu trắng mặc áo giáp cầm vũ khí đâm về phía La Tu, La Tu hơi nghiêng đầu né đi.

"Gan Fall, không cần phí sức với ta, ta không phải kẻ thù của ngươi, ta đến để giúp ngươi." La Tu nói với vẻ mặt bình thản.

Gan Fall cảnh giác nhìn La Tu, "Người Biển Xanh, sao ngươi lại lên đây?

Nơi này không chào đón ngươi, mau rời đi!" Ông ta dứt khoát hạ lệnh đuổi khách, nhưng La Tu tự nhiên sẽ không nghe.

"Ngươi không cản được ta, giống như ngươi không cản được...

Enel." Lời nói của La Tu như một câu thần chú, khiến Gan Fall kinh ngạc đến không nói nên lời.

Enel đã thống trị Skypiea tám năm, trong tám năm qua, không có người Biển Xanh nào lên Skypiea... vậy làm sao hắn biết chuyện của Enel?

Từng câu hỏi vang lên trong lòng Gan Fall.

Cùng lúc đó...

Mantra của Enel đã cảm nhận được sự hiện diện của La Tu, và đã ước tính thực lực của ông.

“Lão già tuổi cao như vậy, không ngờ lại có thể từ Biển Xanh lên đây... thú vị đấy, dám gọi thẳng tên của bản thần, vậy thì nên cho ngươi biết sự lợi hại của bản thần rồi.

Ya ha ha ha ha...” Enel cười tà ác, cổ tay tùy ý vung lên, một tia sét được phóng ra, nhanh chóng di chuyển lên không trung.

Nơi La Tu và Gan Fall đang đứng, bầu trời đột nhiên tối sầm, tiếng xì xì vang lên, khiến Gan Fall lập tức căng thẳng!

“Thần chi Phán quyết đến rồi!

Mau đi!” Gan Fall cưỡi lên con ngựa có cánh đốm đỏ hét lớn, “Mau đi, Pierre!” Con ngựa lập tức phi nước đại, thoát khỏi vùng tối đó.

La Tu lại không hề quan tâm, Thần chi Phán quyết, ở đây cũng chỉ như gãi ngứa.

“La...

La Tu tiên sinh, chúng ta không đi sao?

Thần chi Phán quyết, nghe có vẻ đáng sợ lắm.” Cricket nhìn phản ứng của Gan Fall, trong lòng cũng căng thẳng theo.

Mặc dù biết thực lực của La Tu, nhưng...

“Thần chi Phán quyết” nghe thật đáng sợ.

“Không cần đi, khi cái gọi là thần đó ra tay với ngươi, dù ngươi có chạy đến chân trời góc biển, sự phán quyết của hắn cũng sẽ bám theo

như hình với bóng.” La Tu nhàn nhạt giải thích.

Cricket không khỏi đau đầu, nhưng không có thời gian để lo lắng, trên trời xuất hiện một tia chớp, sau đó một đám mây đen khổng lồ kèm theo tiếng sấm sét dữ dội, từ trên cao lao xuống hai người!

Chương 186

“Trò vặt.” La Tu khinh thường ngẩng đầu nhìn, đưa một tay nắm thành quyền, không khí lập tức hội tụ nhanh chóng vào lòng bàn tay ông!

Một cú quyền khí và sấm sét đen va chạm dữ dội!

“Ầm ầm ầm!” Tiếng va chạm chói tai như hàng vạn quả pháo nổ tung trong một khoảnh khắc, một mảng bóng tối từ trên đầu ép xuống, dừng lại trước nắm đấm của La Tu.

Trong chớp mắt, nắm đấm của La Tu biến thành màu đen bóng!

“Phá!” La Tu khẽ thốt ra một chữ, cả mảng mây đen lập tức bị nắm đấm của ông chấn vỡ, trong nháy mắt tan biến không còn tăm tích.

“La Tu tiên sinh, quả nhiên mạnh mẽ như báo chí đã đưa tin!” Cricket gần như chết lặng.

Nếu trước đó ở đảo Jaya đánh bại Bellamy là sức mạnh áp đảo, thì bây giờ... không có gì là không bị thực lực của La Tu áp đảo...

“Không ngờ, lại đỡ được Thần chi Phán quyết... rốt cuộc là ai?

Lên Biển Mây Trắng có mục đích gì?” Gan Fall cưỡi Pierre bay đến trước mặt La Tu với vẻ mặt kinh ngạc.

La Tu mỉm cười nhạt, phủi bụi trên quần áo, thản nhiên nói: “Lão phu đến đây chỉ để đưa một người đi thôi.

Người mà ngươi mong muốn biến mất nhất.

Lão phu muốn đến Upper Yard, ngươi có muốn đi cùng không?

Tận mắt chứng kiến?” “A...

Upper Yard?!" Gan Fall không ngờ La Tu lại nói thẳng ra là muốn đến Upper Yard.

Phải biết rằng, cư dân của Biển Mây Trắng, trông có vẻ hòa bình yên tĩnh, nhưng thực tế, họ đang sống lay lắt dưới sự thống trị độc tài của người đàn ông tự xưng là "Thần" ở Upper Yard.

Mantra bao phủ toàn bộ Skypiea, tất cả đều nằm trong tay người đàn ông đó, chỉ cần có một chút chuyện bất thường, vi phạm "thần quy", sẽ dẫn đến...

Thần chi Phán quyết.

Điểm này, La Tu còn rõ hơn bất kỳ ai.

"Ngươi là người Biển Xanh, sao lại không biết lượng sức mình như vậy!

Mau rời khỏi đây, đây cũng không phải nơi ngươi nên đến." Gan Fall lập tức bày tỏ lập trường, muốn đuổi ông đi.

Cricket từ dưới đất bò dậy, đứng bên cạnh La Tu, nhìn lão già râu trắng cưỡi ngựa bay, im lặng không nói.

Lão già này trông cũng hơn trăm tuổi rồi nhỉ... cuộc đối thoại giữa hai lão già, tốt nhất không nên tham gia...

Xui xẻo, mấy ngày nay toàn gặp phải mấy lão già khó nhằn...

La Tu tự nhiên sẽ không nghe lời Gan Fall, nhanh chóng khóa mục tiêu vào hòn đảo Upper Yard xanh tươi.

Đó là hòn đảo duy nhất trên Skypiea có đất, được tách ra từ đảo Jaya nhiều năm trước.

"Đi thôi." La Tu không để ý đến Gan Fall, xách mắt cá chân của Cricket, lại một lần nữa bay lên trời...

"La Tu tiên sinh!

Ít nhất cũng chào một tiếng rồi hãy bay chứ!" Cricket hét lớn.

La Tu chân đạp Nguyệt Bộ, tốc độ cực nhanh.

"Đứng lại!" Gan Fall cưỡi ngựa bay đuổi theo, con ngựa bay đó không chậm, nhanh chóng đuổi kịp, La Tu liếc mắt nhìn Pierre một cái, Nguyệt Bộ dưới chân bắt đầu tăng tốc... rất nhanh, tiếng đuổi theo của Gan Fall đã bị bỏ lại phía sau, không còn nghe thấy gì nữa.

Ở một nơi khác, Enel, phát ra tiếng cười kỳ quái...

"Ya ha ha ha ha!" "Người Biển Xanh đến đây có một người thú vị nhỉ!

Dám không tuân theo quy tắc của bản thần, ngay cả sự phán quyết bằng sấm sét cũng chống đỡ được..." Enel ngồi trên ngai vàng, cầm cây gậy vàng gõ nhẹ xuống đất một cách vô tình.

"Thần chủ, để tôi đi giải quyết hắn, đến Upper Yard, cũng phải có mạng trở về mới là người thú vị." Một trong ba thần quan đứng bên cạnh bước ra, vô cùng cung kính nói với Enel.

Đó là Ohm của "Thử thách Sắt".

Hắn vác một thanh trường đao, tỏ vẻ khinh thường giọng nói truyền đến từ Mantra.

Không ai có thể sống sót thoát khỏi Thử thách Sắt, bất kể là người Skypiea hay người Biển Xanh.

"Ba người các ngươi đi cùng đi.

Bản thần không muốn nghe thấy giọng nói của người đàn ông đó nữa." Enel vẫy tay với ba người trước mặt.

"Vâng!

Thần chủ!" Ba thần quan đồng thanh đáp, sau đó đi về hướng khu rừng của Upper Yard.

Lúc này, La Tu và Cricket đang đứng trên đất của Upper Yard, La Tu thả con chim chỉ nam mà ông vẫn luôn mang theo, con chim lập tức bay vào khu rừng rậm rạp, nhanh chóng biến mất.

"Thấy chưa?" Mắt Cricket dán chặt vào hướng con chim biến mất, hồi lâu không rời.

"Nơi này chắc chắn giống với nơi chim chỉ nam sống, nếu không nó không thể thích nghi với môi trường nhanh như vậy mà biến mất." "Jio jio" từng trận tiếng chim chỉ nam vang lên, Cricket kinh ngạc mở to mắt!

Loài chim chỉ nam chỉ sống ở đảo Jaya, không ngờ lại có cả một đàn lớn trên trời cao vạn mét?!

Chẳng lẽ lời của La Tu tiên sinh là thật, Shandora thật sự ở Skypiea, không phải như Norland nói trước khi chết là đã chìm xuống đáy biển sao?

Bao nhiêu năm kiên trì lặn biển tìm kiếm Shandora... quả thực đã trở thành một trò cười vô dụng!

Đến đây, trong mắt Cricket không khỏi rưng rưng lệ.

"Từ đây, cứ đi thẳng về phía đông, xuyên qua khu rừng, hẳn là có thể thấy di tích cũ của Shandora, đi đi.

Xem xong rồi, hét cứu mạng, thằng nhóc Gan Fall sẽ đưa ngươi đi." La Tu chỉ về hướng đông nói với Cricket.

Cricket nhìn về phía đông, kích động không thôi, như thể đã thấy Shandora mà mình tìm kiếm bấy lâu.

"Vậy...

La Tu tiên sinh, còn ngài?

Nghe ý ngài, ngài định bỏ tôi lại đây sao?" Cricket căng thẳng hỏi.

La Tu lắc đầu.

Ông tự nhiên sẽ không bỏ lại người mình mang đến, chỉ là ông có việc phải làm, và không thể tránh khỏi một trận chiến có tầm ảnh hưởng sâu rộng.

Chương 187

Vì vậy, sắp xếp cho thằng nhóc Cricket ở xa một chút sẽ thích hợp hơn.

"Vậy... vậy tôi về bằng cách nào?

Tôi... tôi trở về biển bên dưới, còn ngài, ở lại đây sao?" Trong lòng Cricket đầy nghi vấn.

Mặc dù biết La Tu muốn đi bắt một người mạnh mẽ, nhưng, không chuẩn bị đường lui, trong lòng hắn không yên.

"Lão phu làm xong việc của mình, tự nhiên sẽ đưa ngươi về.

Nếu, ngươi không ở lại đây." La Tu nhìn chằm chằm về hướng tây, cảm nhận được một luồng sát khí, lập tức kéo Cricket từ dưới đất lên, sau đó vung tay, nhẹ nhàng ném về phía đông!

"A" tiếng hét của Cricket ngày càng nhỏ, cuối cùng không còn nghe thấy.

La Tu nắm chặt nắm đấm, tung một cú đấm mạnh về phía tây!

"Phanh phanh phanh!" Một mảng rừng lớn trước mắt, lập tức bị san phẳng thành một con đường rộng rãi!

Giống như có một chiếc máy gặt khổng lồ đi qua, kéo dài hàng chục cây số, trực tiếp xuyên qua cả hòn đảo Upper Yard, có thể nhìn thấy Biển Mây Trắng và những công trình kiến trúc lờ mờ phía sau đảo...

"Ồ?

Thử thách bắt đầu rồi nhỉ.

Ya ha ha ha!" Enel nhìn hàng cây phía dưới trước điện thờ đều đổ

rạp, tạo thành một con đường lớn thoáng đãng, thu lại ánh mắt khinh thường.

Lúc này, Ohm, Shura và Satori ba người đã đứng giữa con đường lớn đó.

"Thực lực không tồi nhỉ!" Satori ưỡn cái bụng tròn vo, nhìn về hướng La Tu.

Ohm vẻ mặt không vui, thanh trường đao trong tay kêu ong ong, như thể không đợi được muốn ra tay.

"Đừng nói sớm quá, chỉ là một lão già Biển Xanh thôi, tuyệt đối không thoát khỏi Thử thách Dây Thừng của ta." Shura ngồi trên lưng con chim ba trượng, khinh miệt nói.

Ba người cùng đi về hướng La Tu.

"Không ngờ lại phái ba thằng nhóc đến, quá xem thường lão phu rồi." La Tu phàn nàn một tiếng, không khí dưới chân hội tụ, quay về hướng tây, tung một cú đá mạnh!

Lực đá mang theo sự sắc bén như lưỡi đao, xé toạc không khí, phát ra tiếng xì xì, lao nhanh vô cùng về phía ba thần quan.

"Đến rồi!

Đỡ lấy!" "Chuyện nhỏ." Satori là người đầu tiên đứng ra, ném ra một hàng cầu mây, trực diện đón lấy cú đá sắc như lưỡi đao đó!

"Bùm bùm bùm!" Tiếng nổ liên tục vang lên, uy lực cực lớn va chạm với Lam Cước của La Tu, tia lửa nổ tung, luồng khí cuồng phong cuộn trào không ngớt.

Sau một hồi chấn động, uy lực của cú Lam Cước đó không giảm, ngược lại còn có xu thế càng ngày càng mạnh!

"Đồ vô dụng, tránh ra!" Shura một cước đá Satori và quả cầu sang

một bên.

"Cầu mây xâu rồng!" Dưới sự chỉ huy của Shura, một mặt nạ rồng, mang theo một đám cầu mây lớn nhỏ, lao về phía luồng gió của Lam Cước.

Lại một loạt tiếng nổ chói tai, nhưng... hoàn toàn vô dụng!

"?!" Shura quả thực không dám tin vào mắt mình, chuỗi cầu mây gần như va vào biển mây, nổ vài tiếng rồi biến mất, không hề làm giảm uy lực của cú Lam Cước đó!

Luồng khí quá nhanh, Lam Cước đã ở ngay trước mắt rồi!

"Không muốn chết thì mau cút đi!" Ohm mặt mày tái mét bay ra phía trước, mắng Satori và Shura sang một bên.

"Mây sắt!

Kinh Cức Trảm!

Kiếm Tây Dương Sắt!" Ohm giơ thanh trường đao trong tay lên, vung mạnh!

Từng lớp mây sắt hình gai nhọn từ đầu đao bắn ra, dấy lên một luồng khí khổng lồ, va chạm dữ dội với cú Lam Cước đang bay đến trước mắt!

"Ầm..." Trời đất biến sắc, tiếng mây sắt vỡ vụn đặc biệt chói tai, nhưng sự cản trở ở mức độ này, vẫn không hề làm giảm uy lực của Lam Cước đi nửa phần.

Lực đá sắc bén hơn cả lưỡi đao bay đến trước mặt Ohm, hắn giơ đao ra đỡ, chân đứng không vững!

"Mau giúp!" Ohm hét lớn một tiếng, Satori và Shura đang kinh ngạc đứng bên cạnh mới hoàn hồn, đứng cùng Ohm thành một hàng, ba người cùng nhau cố gắng chống đỡ!

“Không chống nổi nữa rồi!

Rút thôi!” Satori run rẩy hét lớn, lực sát thương khổng lồ khiến cánh tay hắn bị chấn đến tê dại, như thể không phải của mình nữa.

“Chống cự cũng là đường chết, Thần chủ sẽ không tha cho một kẻ đào binh đâu!” Ohm khinh miệt nói.

Chiến đấu từ trước đến nay chưa từng gặp đối thủ như vậy, chỉ một cú đá từ xa trăm dặm đã khiến ba người chống đỡ không nổi.

Lúc này, La Tu đang ngồi trên một gốc cây, nhả từng vòng khói thuốc.

“Ta chỉ khởi động một chút thôi, ba thằng nhóc đã không chống nổi rồi sao?

Chán quá.” La Tu có chút bất đắc dĩ nói.

Ông đã cải tạo Lam Cước, hướng đi của lực đá hiểm hóc, có hiệu ứng xoay tròn, nếu không chống đỡ được mà né đi, vậy thì...

Lam Cước sẽ quay lại!

Một cú đá đủ để ba thằng nhóc đó “chơi” cả nửa ngày.

La Tu ném điếu thuốc đi, đứng dậy phủi bụi trên người, từng bước một đi về phía con thuyền Ark Maxim khổng lồ ở trung tâm Upper Yard...

“Hừm, Lam Cước...

Hải quân Biển Xanh sao?

Thật thú vị.” Enel chú ý đến La Tu trên Mantra, nhận ra chiêu thức mà ông sử dụng là của Hải quân Biển Xanh.

Nhưng hắn không biết danh vọng của La Tu ở Biển Xanh, cũng như mục đích của ông ở Skypiea.

“Tìm chết sao?” Giọng điệu của Enel đầy khinh thường, nghe có vẻ vô cùng ngạo mạn.

Điểm Chính Nghĩa của La Tu đã đến giai đoạn thứ ba, Haki Quan sát đã thức tỉnh 120%, dưới sức mạnh Haki Quan sát cường đại này, khiến ông có thể nghe rõ lời nói của Enel trong con thuyền Ark Maxim.

Mỉm cười nhạt, “Lão phu đến tìm ngươi đây, nhóc con Enel.” “Nhóc con?!” Enel nghe thấy lời của La Tu, lập tức nhảy dựng lên từ ghế!

“Ngươi gọi ai là nhóc con?!

Dám báng bổ bản thần!” Enel tức giận nắm chặt cây gậy vàng trong tay, bốn chiếc trống thái cổ sau lưng đang kêu xì xì, lóe lên những tia điện nguy hiểm...

“Thần chi...

Chương 188

Phán quyết liên hoàn!" Enel khẽ quát một tiếng, cổ tay dùng lực, từng đám mây đen từ từ nở rộ trên đầu La Tu...

"Chiêu này vô dụng với lão phu rồi, nhóc con." La Tu nhíu mày, không thèm ngẩng đầu, đưa ra một ngón tay, chỉ lên trời...

"Chỉ Súng." Khẽ thốt ra hai chữ, đầu ngón tay lập tức phun ra một luồng khí như viên đạn, lao thẳng lên!

"Pằng!" Trên trời tiếng súng vang vọng không ngớt.

Sau đó rất nhanh, mây đen trên trời, toàn bộ tan biến!

Ngay cả sấm sét cũng chưa kịp giáng xuống, cả đám mây đen lập tức tan thành mây khói, bầu trời trở lại màu xanh biếc.

"Bầu trời như vậy mới đẹp." La Tu nhàn nhạt cảm thán một tiếng, tiếp tục thong thả đi về phía con thuyền Ark Maxim.

"Khốn kiếp!" Enel chửi một tiếng, đứng dậy đi ra khỏi con thuyền, đứng trên boong, một đôi mắt nhìn chằm chằm vào hướng La Tu đang ở.

"Ba mươi triệu volt!

Lôi Điểu!" Cây gậy vàng chỉ mạnh về phía La Tu, sấm sét kêu xì xì lao nhanh vô cùng về phía ông!

"Hơi phiền phức." La Tu đưa tay nhẹ nhàng vung một cái, con Lôi Điểu ba mươi triệu volt đó tan biến không còn dấu vết dưới một cơn gió mạnh.

"....." Enel lần đầu tiên trong đời cảm thấy căng thẳng chưa từng có.

Tình huống gì thế này?!

Hắn có thể cảm nhận được thực lực của lão già trước mặt có thể còn trên cả mình, chẳng lẽ lần này thật sự phải rơi khỏi thần đàn?

Nhưng thua một lão già thối, thật sự khiến người ta không cam tâm!

"Sáu mươi triệu volt!

Lôi Long!" Enel tức giận gõ mạnh vào hai chiếc trống thái cổ trên vai, sau đó một con rồng sét màu vàng gầm thét lao ra, lao về phía La Tu.

"Vẫn chiêu cũ à!

Chẳng có chút sáng tạo nào cả, nhóc con." La Tu lại giơ tay lên, phẩy con rồng sét đang đến gần sang một bên...

Tiếng gầm thét của Lôi Long đột ngột dừng lại!

"...Có nhầm không vậy?" Enel hoàn toàn ngây người.

Tam quan của hắn đã bị lão già La Tu này lật đổ hoàn toàn.

Vung tay một cái đã xóa sổ Lôi Long của hắn, đây là thực lực gì chứ?

Nhưng hắn không cam tâm!

Gân xanh trên trán Enel nổi lên, cây gậy vàng trong tay cũng run rẩy!

Hắn không tin lão già này có thể kiêu ngạo mãi được!

"Hai trăm triệu Volt, Lôi Thần!" Enel dùng gậy vàng gõ mạnh vào mấy cái trống Taiko sau lưng, tiếng trống vang lên mang theo từng luồng điện cực mạnh, tiếng "xèo xèo" không dứt bên tai, dường như đang tích tụ một đòn sấm sét kinh hoàng!

“Đừng tốn công vô ích, không động được vào lão phu đâu, nhóc con Enel, bây giờ ngoan ngoãn xuống khỏi con thuyền nát đó, đi theo lão phu, nếu không lão phu không dám đảm bảo trên đầu ngươi sẽ có mấy cục u đâu.” La Tu vừa ung dung đi về phía phi thuyền Maxim của Enel, vừa cảnh cáo.

“Lão già chết tiệt, nói bậy!

Xem Lôi Thần của ta xuất kích đây!” Enel đỏ mắt, bị những chiêu thức liên tục thất bại trước mặt La Tu làm cho tức điên lên.

Sau khi tung ra “Hai trăm triệu Volt, Lôi Thần”, toàn bộ năng lượng sấm sét trên người Enel được giải phóng, dòng điện màu vàng bao trùm toàn thân, cả người hắn bị sấm sét xèo xèo bao bọc, sau đó, cơ thể Enel bắt đầu biến lớn dưới tác dụng của sấm sét, trông như một vị Lôi Thần thực thụ!

“Chết đi!” Enel trong hình dạng Lôi Thần từ trên tàu bay vọt ra, lao thẳng về phía La Tu.

La Tu chỉ hơi nhướng mắt, nhìn Enel lao tới mà mắt cũng không thèm chớp.

“Trông có vẻ hơi giống hình thái Đại Phật của thằng nhóc Sengoku nhỉ?

Kiểu này mang về liệu có nhầm lẫn không đây?” Trong lúc La Tu đang suy nghĩ vấn đề này, Enel đã đến rất gần, tiếng sấm sét xèo xèo càng lúc càng rõ, vang vọng bên tai.

“Hừ, lão già, ngươi tiêu rồi, không ai có thể chịu được đòn tấn công của Lôi Thần!” Enel tự tin nói.

Ngay khi hình dạng Lôi Thần của Enel sắp đâm vào La Tu, chỉ thấy La Tu tùy ý đưa một tay ra, xòe lòng bàn tay. ...

“Dừng lại, đừng quậy nữa, nhóc con.” La Tu đặt một tay lên đầu

Enel, chặn hắn lại ngay trước mặt mình.

Xèo xèo...

Không khí dường như ngưng đọng lại trong im lặng.

Tiếp xúc trực tiếp với nguồn điện... tại sao không có chút phản ứng nào?

"Ngươi!..." Giọng Enel cũng trở nên run rẩy, không thể tin rằng sấm sét lại không có chút hiệu quả nào với La Tu.

"Không thể nào!" Enel không tin...

Dù cơ thể La Tu rất mạnh mẽ, nhưng ông không có khả năng cách điện hoàn toàn, dĩ nhiên ông cũng không ngu ngốc đến mức chạm trực tiếp vào Enel.

Chỉ là Enel không nhìn thấy, trên lòng bàn tay đang giữ hắn của La Tu có một lớp khí mỏng đang xoay tròn không tan.

Không hề có tiếp xúc trực tiếp, nên dĩ nhiên La Tu sẽ không bị giật điện.

"Nhóc con, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, nghe lời, hoặc diệt vong." Lời của La Tu như một lá bùa, dán chặt vào tim Enel.

Khoảng cách thực lực, trong nháy mắt đã lộ rõ.

Trong lòng Enel tràn ngập nhục nhã và không cam tâm, nhưng lại bất lực phản kháng, hắn chưa từng gặp đối thủ, thất bại lần đầu tiên này đã lật đổ cả cuộc đời hắn.

La Tu thấy Enel nửa ngày không có phản ứng, trong lòng cũng đoán được kết quả.

"Chịu thua rồi sao?" Kẻ tự xưng là thần, là kẻ thống trị Skypiea, đột nhiên bị kéo xuống khỏi thần đàn, dĩ nhiên sẽ không dễ dàng mở miệng nhận thua, điểm này La Tu rất hiểu, nhưng, hắn không phản

kháng nữa, chứng tỏ Enel đã có lựa chọn.

Hắn đã chọn nhận thua.

La Tu thản nhiên cười, lớp khí mỏng trong lòng bàn tay dần dần tan biến.

Cảm thấy áp lực trên đỉnh đầu từ từ giảm bớt, Enel ngẩng mặt lên với vẻ mặt ngũ vị tạp trần.

“Nói cho ta biết tên của ngươi.” Hắn nói từng chữ một.

“Lão phu tên là La Tu.” “La Tu...” Enel lặp lại một lần, khắc sâu hai chữ này vào trong tim.

“Ngươi muốn ta làm gì?” Enel nhìn chằm chằm vào đôi mắt sâu thẳm của La Tu, hỏi.

La Tu hài lòng nhìn vẻ mặt không còn chống đối của Enel, trong lòng rất vừa ý, còn về mục đích... bây giờ chưa phải lúc nói thẳng cho hắn biết.

Chương 189

“Đi theo ta đến Biển Xanh.” “Ta không thể từ chối sao?” Enel trông như đang đàm phán với La Tu, vẻ mặt kiêu ngạo nhanh chóng trở lại, chỉ là lúc này, đã bớt đi vài phần ngang ngược.

“Từ chối, đồng nghĩa với việc chọn diệt vong, nhóc con ạ.” Nghe hai chữ “nhóc con”, Enel lại bắt đầu không nhịn được mà nổi nóng.

“Bản thần trông giống nhóc con chỗ nào hả?

Lão già chết...!” Chữ cuối cùng “tiệt” chưa kịp nói ra, chỉ nghe thấy...

“Bốp!” Một cảm giác đau tê dại truyền đến từ đỉnh đầu, Enel đau đớn đưa tay ôm đầu, nhưng sờ vào, lại là một cục u to.

“Quá đáng!

Lão...” “Bốp bốp!” Trên đầu Enel lại có thêm hai cục u nữa.

“Nhóc con, ba cái này, là để ngươi nhớ, phải tôn trọng người già!” Ai mà biết cái lão già này chứ!

Enel lần đầu tiên gào thét trong lòng, hắn hoàn toàn không muốn nếm trải nắm đấm cứng hơn sắt của La Tu nữa.

“Vứt mấy cái thứ cắm sau lưng ngươi đi, trống Taiko à?

Vứt hết đi, cây gậy nát đó cũng vứt luôn, rồi đi theo ta.” La Tu nhíu mày chỉ vào mấy cái trống sau lưng Enel và cây gậy vàng trong tay hắn.

Vẻ mặt đầy chê bai, khiến Enel cảm thấy cuộc đời không còn gì luyến tiếc.

“Hả?” La Tu thấy vẻ mặt không nỡ của Enel, bèn làm bộ giơ cánh

tay lên, nắm chặt nắm đấm.

Enel sợ đến mức tròng mắt sắp rớt ra ngoài, vội vàng lùi lại mười mấy mét, ném mấy cái trống trên người sang một bên.

“Lão già chết tiệt, cái này phải giữ lại cho ta.

Nếu không thì giết ta đi.” Enel cố ý trợn trắng mắt.

La Tu thấy hắn đã gỡ trống xuống, cả người trông không còn kỳ quái và nực cười như trước nữa, trong tay cầm một cây gậy làm vũ khí cũng không phải là không được, ông miễn cưỡng gật đầu.

“Rốt cuộc ngươi đưa ta đến Biển Xanh làm gì?

Người Biển Xanh vừa ngu xuẩn vừa vô tri, Bản thần...” “Bốp!” “A...” Enel vừa đi vừa nói, trên đỉnh đầu lại truyền đến một cơn đau dữ dội!

Kèm theo tiếng ù ù, Enel tức đến phát run!

Nói chuyện tùy tiện cũng phải ăn một đấm sao?

Ai mà chịu nổi chứ?!

Lão già chết tiệt, ông có phải là biến thái không vậy?

“Nói chuyện cho đàng hoàng, nếu không biết nói, ta có cách dạy ngươi.” La Tu liếc nhìn Enel với vẻ mặt đầy oán hận, thản nhiên nói.

“Tôi...” Enel bất đắc dĩ thay đổi cách xưng hô “Bản thần”.

La Tu lúc này mới hài lòng thu lại ánh mắt.

Bệnh kiêu ngạo, phải dùng nắm đấm để trị.

Trên bầu trời Bạch Bạch Hải, Gan Fall cưỡi Pierre bay lượn vòng quanh bên ngoài Apayado, nghe tiếng nổ lớn liên tiếp vọng ra từ bên trong, trong lòng không yên...

“Lão già đó, trông không nhỏ hơn lão phu là bao.

Một mình đi vào Apayado, chắc chắn lành ít dữ nhiều.

Tuy là người Biển Xanh, nhưng dù sao trông cũng không giống người xấu...” “Thôi chúng ta đi thôi, Pierre.” Gan Fall bất lực lắc đầu, chuẩn bị cưỡi Pierre rời đi.

“Chờ đã!” Đột nhiên từ khu rừng bên dưới truyền đến một giọng nói trầm hùng!

Gan Fall lập tức kinh ngạc cúi đầu nhìn xuống...

“Chờ đã!

Ngài ở đó phải không, lão phu có chuyện muốn nói!” Gan Fall nghe thấy giọng nói ngày càng gần...

Đột nhiên, ông nhìn thấy một bóng người vụt ra từ bên dưới...

Không đúng!

Là hai người!

La Tu đạp lên không khí, như thể đang bước lên những bậc thang vô hình, từng bước một bay lên, trong tay còn xách theo...

Enel!

Gan Fall không tin nổi dụi dụi mắt.

Kẻ đã đánh tan cả đội quân của ông mấy năm trước, kẻ đã đuổi ông khỏi ngai vàng rồi tự xưng là Thần, Enel, bây giờ đang bị La Tu xách trong tay như một con gà con...

Quan trọng hơn là, trên đầu Enel còn có mấy cục u.

Chẳng lẽ, lão già có thể còn lớn tuổi hơn mình này đã đánh bại hắn?

Thật không thể tin nổi.

“...Có chuyện gì.” Trong lúc Gan Fall đang kinh ngạc, La Tu đã

dùng Nguyệt Bộ đến trước mặt ông.

“Tên này, lão phu muốn mang đi, vì vậy, Skypiea giao lại cho ngươi.” La Tu xách Enel lên nói.

“Ngài, giao cho tôi?” Gan Fall kinh ngạc đến mức nói lắp.

La Tu gật đầu, không lặp lại lần thứ hai.

“Lão phu sẽ giúp ngươi, coi như đã làm rồi, tuy có hơi tốn công một chút, phá hoại khá nhiều cây cối trên đảo, nhưng lão phu không để ý đâu.” La Tu cười nhạt.

Nghe có vẻ, việc đánh bại Lôi Thần đã thống trị Skypiea mấy năm nay, là một chuyện đơn giản như ăn cơm ngủ nghỉ.

Gan Fall ngơ ngác gật đầu.

“Đong...

đong...” Đúng lúc này, từ dưới chân ông truyền đến một âm thanh vang vọng, kéo dài.

Du dương, đầy sức truyền cảm.

“Chuông Vàng à!

Ha ha ha, thằng nhóc Cricket tìm thấy rồi.” La Tu sảng khoái cười khẽ hai tiếng, trông như một ông lão hàng xóm hiền từ.

“Đong...

đong...” Tiếng Chuông Vàng không ngừng vang lên, vang vọng khắp Skypiea.

Âm thanh dường như có thể gột rửa tâm hồn, ngay cả La Tu nghe thấy cũng không nhịn được mà dừng lại thưởng thức.

Không ai biết rằng, lúc này người đang đứng bên Chuông Vàng, người đã gióng lên tiếng chuông ấy, Cricket, đang nước mắt lưng

tròng.

Chương 190

Thứ mà ông đã tìm kiếm hơn hai mươi năm, cuối cùng cũng đã tìm thấy.

Dù nơi đây chỉ còn lại những bức tường đổ nát.

“La Tu tiên sinh!

Cảm ơn ngài!!

Noland tiên sinh không phải là kẻ nói dối!

Cảm ơn ngài!

La Tu tiên sinh!

Nếu không tôi sẽ phải tiếp tục lặn xuống biển một cách ngu ngốc, hết lần này đến lần khác... vĩnh viễn không tìm thấy thành phố vàng, vĩnh viễn không nghe thấy tiếng chuông!

Cuối cùng sẽ chết ở nơi biển sâu!” Cricket khóc không giống một người đàn ông, nhưng sự kích động và cảm khái khi hoàn thành ước mơ đã khiến ông quên mất mình là một trang nam tử hán sắt đá.

“Không cần khách sáo.” La Tu thản nhiên đáp lại.

Dưới Haki Quan sát, ông có thể nghe rõ mồn một lời của Cricket.

“Nếu không có chuyện gì thì ta đi đây.” La Tu chào Gan Fall một tiếng, rồi xách Enel bay về phía nguồn phát ra tiếng chuông.

“Ở lại đây, hay đi theo lão phu về, ngươi có thể lựa chọn.” Trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên giọng của La Tu, Cricket đột nhiên ngẩng đầu.

“La Tu tiên sinh!

Tôi nguyện thề chết đi theo ngài!

Xin hãy đưa tôi về!" Cricket chân mềm nhũn, run rẩy quỳ xuống đất.

"Vậy thì đi thôi." La Tu trực tiếp hạ thấp người, một vòng xoay, tóm lấy mắt cá chân của Cricket, mũi chân dùng lực, đạp lên không khí bay ra khỏi Apayado.

"La...

La Tu tiên sinh!

Người này là?!" Cricket nhìn Enel cũng đang bị La Tu xách như mình, kinh ngạc hỏi.

"Chỉ là một nhóc con thôi." La Tu thuận miệng đáp, rồi bắt đầu chìm xuống biển mây Bạch Bạch Hải.

Enel nén giận, nhìn thấy giữa những khu rừng bị gió quật ngã ở Apayado, ba thần quan đang bị một lưỡi đao không khí sắc bén truy đuổi đến kiệt sức.

Chẳng lẽ cũng là do La Tu làm sao?

Chẳng trách ba tên ngốc đó từ đầu đến cuối đều không xuất hiện...

Lúc này, trước mắt ba người trắng xóa, họ đã chìm xuống dưới Bạch Bạch Hải.

Rồi xuyên qua Bạch Hải.

Enel kinh ngạc nhìn bầu trời xanh mây trắng, dưới Bạch Bạch Hải, hắn chưa bao giờ rời khỏi Skypiea, Mantra của hắn cũng không thể bao phủ được những nơi bên ngoài hòn đảo.

Cảnh tượng dưới Bạch Bạch Hải, hắn chưa từng nhìn thấy.

La Tu xách hai người, từ độ cao vạn mét bay xuống, tốc độ cực

nhanh, chỉ thỉnh thoảng dùng Nguyệt Bộ để làm chậm tốc độ rơi.

Quả nhiên, đi xuống, dễ dàng hơn đi lên rất nhiều.

Trong nháy mắt, đã sắp nhìn thấy đại dương.

"Biển Xanh..." Enel nhìn đại dương xanh thẳm, nói ra hai chữ với giọng điệu có chút khinh thường.

"Nhóc con, đừng nói bậy, ở yên đó cho ta!" La Tu mắng khẽ một câu, dưới chân bắt đầu tăng tần suất Nguyệt Bộ, dần dần làm chậm tốc độ hạ xuống cực nhanh.

Đảo Jaya đã ở ngay trước mắt, La Tu giơ tay, ném hai người trong tay mình mạnh về phía hòn đảo!

"Aaaaa!" "Lão già chết tiệt!" Enel và Cricket đồng thời biến thành vật rơi tự do, bay về phía Jaya.

"Nhẹ nhõm hơn nhiều rồi." La Tu cười lớn.

"Lôi Long!" Enel vung cây gậy vàng, một tia chớp vàng từ đầu gậy bay ra, nhanh chóng biến thành một con rồng vàng giữa không trung!

Enel lật người một cái, ngồi lên lưng Lôi Long, lao vút xuống!

"Aaaaaaa!" Tiếng hét của Cricket vẫn còn vang vọng.

La Tu lạnh lùng nhìn hai người bên dưới, một người cưỡi Lôi Long, một người rơi tự do...

"Đúng là một tên ngốc phiền phức." Enel vô cùng bất đắc dĩ liếc nhìn Cricket một cái, cưỡi Lôi Long bay về phía hắn đang rơi.

Cricket đã mất nửa cái mạng, cảm giác rơi từ độ cao như vậy, cả đời này hắn không muốn trải qua lần thứ hai nữa.

Mắt thấy sắp rơi xuống đất chết tươi, Cricket nhắm mắt lại, đúng

lúc này, một luồng điện cực mạnh truyền đến, hắn vừa định hét lên, thì thấy một con rồng vàng bay đến trước mặt, người ngồi trên lưng rồng, chính là kẻ còn lại bị La Tu xách theo...

Enel dùng đuôi Lôi Long đỡ lấy Cricket, đồng thời cũng truyền sáu mươi triệu volt điện áp lên người Cricket.

Cứ như vậy, hai người mang theo mùi khét lẹt đáp xuống đất liền trên đảo Jaya.

Sau khi vừa đáp đất, Cricket lộn nhào từ trên lưng Lôi Long xuống, mái tóc xoăn tít bốc khói, trông như vừa bị sét đánh.

"Thằng nhóc này..." Cricket chỉ vào Enel, cổ họng khàn đặc bốc khói không nói nên lời.

Lúc này, La Tu cũng vững vàng đáp xuống đất.

"Nhóc con, có chừng mực thôi chứ." La Tu chỉ vào Cricket đang bị điện giật đến ngất, nói với Enel.

Enel khoanh tay, khinh thường liếc Cricket một cái, "Nếu không phải vì lão già nhà ngươi, không có Bản thần, hắn sớm đã rơi chết rồi, hiểu không?

Điện áp thấp rồi đấy, tên này cũng quá yếu, mới sáu mươi triệu volt đã không chịu nổi." "Bốp!" La Tu lại tung một cú đấm sắt, đập mạnh vào đầu Enel.

"Nhóc con, không biết nói chuyện đàng hoàng à?!" Enel đau đớn ôm đầu đứng sang một bên không nói nữa.

Lúc này, một chiếc tàu chiến xuất hiện trên biển.

"Cricket, lão phu phải đi rồi, ngươi ở lại Jaya dưỡng thương cho tốt.

Đợi khi nào mạnh lên, thì đến Tân Thế Giới tìm lão phu!

Bốn mươi tuổi chưa già đâu, lão phu đã hơn một trăm tuổi rồi đây này, ha ha ha!" La Tu nói rồi sảng khoái cười lớn, Cricket đang dần tỉnh lại ngơ ngác nhìn La Tu, mắt ngấn lệ, hồi lâu không nói nên lời.

Sau đó, La Tu mang theo Enel, một người đạp Nguyệt Bộ, một người cưỡi Lôi Long, lao về phía chiếc tàu chiến trên biển.

"Trung tướng La Tu về rồi!

Trung tướng La Tu!" Trên tàu chiến vang lên tiếng reo hò, các hải quân trên tàu nhìn thấy La Tu đạp Nguyệt Bộ trên biển, một đám người bám vào lan can vẫy tay chào mừng nhiệt liệt.

"Theo kịp đi, nhóc con." La Tu nói với Enel một câu, chân bắt đầu dùng sức, tăng tốc độ, chỉ dùng một phần mười sức lực, tốc độ đã tăng lên gấp mấy chục lần.

Chương 191

Một lúc sau, La Tu đã đứng trên boong tàu.

Enel khinh thường đảo mắt một cái, đáp xuống boong tàu, Lôi Long dưới chân hắn cũng theo đó tan biến.

“La Tu tiên sinh, vị này là?” Một hải quân dưới quyền nhìn Enel với vẻ mặt tò mò, thấy hắn tay cầm gậy vàng, dáng vẻ kiêu ngạo, khiến mọi người nhớ lại dáng vẻ của Zoro và Luffy khi La Tu mới trở lại Hải quân...

Chẳng lẽ, La Tu lại có thêm một đệ tử không chính thức?

Thứ hắn vừa cưỡi... là sấm sét?

Rồng?

Mọi người đều thầm đoán trong lòng, đầy ngưỡng mộ...

“Chỉ là một nhóc con, không cần để ý, quay về Tổng bộ, lấy Den Den Mushi cho lão phu!” “Vâng!

La Tu tiên sinh.” Dù La Tu đã nói không cần để ý, nhưng cũng không ngăn được mọi người suy đoán.

Enel kiêu ngạo nhìn mấy hải quân với ánh mắt kỳ lạ, trực tiếp khoanh tay ngồi xuống boong tàu, nhắm mắt lại.

Một đám người Biển Xanh chưa thấy sự đời...

Sau khi Enel nhắm mắt, hắn nghe thấy La Tu đang nói chuyện với Den Den Mushi.

“Thằng nhóc chết tiệt, giải quyết xong thì về đây cho ta!

Nghe thấy chưa?!” La Tu hét lớn vào Den Den Mushi.

Den Den Mushi biến thành hình dạng một người đội mũ rơm, mọi người lập tức biết người ở đầu dây bên kia là ai.

“Ông cố, cháu đang mở tiệc nè!

Tuy chỉ có ba người, ahahaha!

Cháu gặp được một người thú vị lắm đó!

À không đúng, là một bộ xương thú vị!

Biết nói, biết hát...” Giọng của Luffy.

“Khốn kiếp!

Rõ ràng ngươi còn không biết cái thứ đó là gì mà!” Bên trong lại biến thành giọng nói tức giận của Zoro.

La Tu cười khẽ, “Bộ xương thú vị à...” La Tu dĩ nhiên biết bộ xương mà Luffy nói là thứ gì, nghe lời Zoro nói, chắc là vừa mới gặp.

Tên đó, chắc cũng là một kiếm sĩ nhỉ.

“Luffy, Zoro.” La Tu trầm giọng gọi một tiếng, tiếng cãi vã ở đầu dây bên kia lập tức dừng lại, “Mang bộ xương đó về đây cho lão phu!” “Hả?!

Sư phụ... nhưng!” “Được thôi!” “Tút tút...” La Tu biết Luffy đã cúp máy, liền cất Den Den Mushi đi.

“Tên ngốc này, ngươi biết đó là thứ gì không?

Tại sao sư phụ lại muốn chúng ta mang bộ xương không rõ lai lịch này về?” Zoro ôm kiếm, ngồi bên cạnh vô cùng khó hiểu.

“Zoro tiên sinh...” Một ngón tay không có da thịt, chỉ có xương trắng chọc chọc vào vai Zoro, “Tôi đã tự giới thiệu rồi, tôi tên Brook!

Là một nhạc công, cảm ơn.” “Hey!

Brook, không cần để ý đến tên đó đâu!

Ông cố đã nói bảo tớ mang cậu về đó!" Luffy phấn khích nói.

Brook chỉnh lại chiếc mũ cao trên đầu, nghiêm túc nói: "Luffy tiên sinh, xin hỏi ông cố của ngài là ai vậy?

Từ trong Den Den Mushi vừa nãy nghe giọng của ngài ấy... có chút quen tai!

Mặc dù, tôi không có tai để nghe thấy âm thanh!

Yohohoho!" Brook há bộ hàm xương của mình ra, phát ra tiếng cười kỳ quái.

"Trung tướng Hải quân La Tu." "Cái gì?!

Trung tướng Hải quân?!

La Tu tiên sinh?!" Brook nghe thấy cái tên này, kích động chạy tới chạy lui trên boong tàu, "La Tu tiên sinh...

Mặc dù tôi là một hải tặc, nhưng đã sớm nghe danh Hải quân Giáo phụ của La Tu tiên sinh...

Nếu tôi nhớ không lầm...

La Tu tiên sinh bây giờ chắc đã hơn một trăm tuổi rồi nhỉ!

Trời ơi, không phải nên đã nghỉ hưu từ lâu rồi sao?

Một bộ xương già mà vẫn làm hải quân sao?!

La Tu tiên sinh muốn gặp tôi sao?

Tim tôi kích động đập thình thịch nhanh hơn rồi!

Mặc dù, tôi không có trái tim để đập thình thịch!

Yohohoho!" Brook vừa chạy tới chạy lui trên boong tàu, vừa kích động lẩm bẩm một mình, trông hệt như một kẻ lắm lời.

"Hahaha!

Thật thú vị.” Luffy nhìn Brook ôm bụng cười không ngớt.

Lúc này, Zoro đứng dậy, “Nếu đã là lời của sư phụ, vậy thì ta cũng đành phải làm theo thôi, bây giờ chúng ta đã lạc mất Thiếu tướng Murphy rồi, việc quan trọng nhất là làm sao để quay về mới đúng!” Dưới ánh nắng chói chang, Zoro đứng trên đầu thuyền, đưa tay che nắng, nhìn xung quanh.

Tiếp đó, Luffy cũng nhảy lên, nhìn xung quanh.

Brook hứng khởi nhảy lên đứng bên cạnh, nhìn biển cả mênh mông và mặt trời gay gắt trên đầu, trong lòng không khỏi cảm khái.

“Tớ nghĩ nên đi hướng kia!” “Hướng kia!” Luffy và Zoro đồng thanh nói, nhưng hướng tay hai người chỉ lại hoàn toàn trái ngược.

Tình huống gì đây?

“Yohohoho!” Brook nhìn hai người, không nhịn được cười ha hả, “Zoro tiên sinh, Luffy tiên sinh, thật thú vị, bao nhiêu năm rồi mới vui vẻ như vậy!” Luffy và Zoro lại không để ý đến tiếng cười của Brook, hai người đứng ở đầu thuyền cãi nhau, cả hai đều khăng khăng hướng mình chỉ mới là hướng chính xác để về Tổng bộ Hải quân.

“Lạc mất rồi...” La Tu cất Den Den Mushi, lại nhận được cuộc gọi từ Murphy.

Hóa ra, sau khi Murphy giải quyết xong Gecko Moria, đã bị lạc mất Zoro và Luffy.

Chương 192

Nhưng Murphy không gặp bộ xương Brook, vậy nên Zoro và Luffy chắc là sau khi lạc Murphy mới gặp Brook.

“Hai đứa nhóc này thật không khiến người ta bớt lo, Murphy, nếu không tìm được thì cứ về báo cáo trước đi, lão phu đang ở gần Tam Giác Quỷ, sẽ tự mình đi tìm.” Murphy nghe vậy, trong lòng càng thêm hoảng sợ.

Lúc mới lạc nhau, hắn nghĩ chỉ cần nhanh chóng tìm lại là được, ai ngờ tìm một lúc lâu vẫn không thấy.

Lạc nhau trên biển cả, chỉ càng ngày càng xa nhau.

Bất đắc dĩ, Murphy mới phải báo cáo cho La Tu.

Vậy mà La Tu lại muốn tự mình đi tìm, khiến Murphy cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

“Thiếu tướng, chúng ta...” “Quay đầu thuyền, về Tổng bộ!” “Vâng!” Murphy ra lệnh một tiếng, chiếc tàu chiến dưới chân hắn quay đầu, tiến về phía Tổng bộ Hải quân.

Lúc này, La Tu lái thuyền đến khu vực Tam Giác Quỷ trước đây.

Nơi đây một mảnh trời quang mây tạnh, xem ra, Tam Giác Hắc Ám đã biến mất.

La Tu ngồi trên boong tàu, nhắm mắt lại.

“Haki Quan sát sử dụng 120%.” Hệ thống truyền đến âm thanh như vậy, La Tu khởi động Haki Quan sát có thể cảm nhận được hơi thở quen thuộc trong phạm vi một nghìn mét.

Nhưng tìm kiếm một hồi, vẫn không tìm thấy hơi thở của Zoro và

Luffy, chắc là không còn ở gần đây nữa.

Dù là ở nửa đầu Đại Hải Trình, không có kim chỉ nam chỉ dẫn, hoặc có kim chỉ nam nhưng không có người biết đọc, bất cứ ai cũng sẽ cuối cùng lạc lối trên biển cả.

“Đúng là hai tên nhức đầu mà.” La Tu nhíu mày nhìn biển cả vô tận, lẩm bẩm một mình.

“Lão già chết tiệt, rốt cuộc ông đưa ta đi đâu?

Người Biển Xanh đều quá vô tri.” Enel ngồi bên cạnh, kiêu ngạo nhìn đám hải quân đang hỏi thăm chuyện ở Skypiea, vô cùng mất kiên nhẫn hỏi La Tu.

La Tu quay người, nhìn Enel, “Lão phu phải tìm hai thằng nhóc kia trước, đưa chúng về, đợi tìm được lão phu sẽ giải thích với ngươi sau.” “Hừ.” Enel không quan tâm hừ một tiếng bằng mũi, nhắm mắt ngồi sang một bên.

La Tu tiếp tục dùng Haki Quan sát mạnh mẽ tìm kiếm hơi thở trên biển, nhưng vẫn không có kết quả, xem ra hai tên ngốc Zoro và Luffy không biết đã trôi dạt đến nơi nào rồi. ...

“Zoro, cậu biết nấu ăn không?

Tớ đói bụng rồi.” Luffy nằm như một cái xác chết trên boong tàu, lải nhải với Zoro.

Zoro ôm kiếm ngồi bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần, không thèm để ý.

“À...

Luffy tiên sinh, chúng ta hình như mới ăn cơm không lâu, mặc dù không có nhiều thứ để ăn.

Nhưng tôi cảm thấy ăn no rồi.

A!

Mặc dù, tôi không có cái bụng để cảm thấy no hay đói.

Yohohohoho!" Brook đang tự mua vui, còn Luffy thì đói đến mức không còn sức để cười cùng hắn.

"Mặc dù đã ăn cơm, nhưng không có thịt... tớ thấy như chưa ăn gì cả.

Hửm?

Mùi gì thế?" Luffy đột nhiên ngửi ngửi...

"Ừm!

Đúng là... thơm quá... mùi thịt!

Mặc dù, tôi không có cái mũi để ngửi ra mùi vị!" Brook còn bắt đầu cùng Luffy tìm kiếm nguồn gốc của mùi thơm đó.

Brook xoay bánh lái, lái thuyền, đuổi theo mùi thịt đó, từ từ di chuyển vị trí.

"Báo cáo Trung tướng La Tu!

Phía trước không phát hiện bất kỳ tàu thuyền nào!" Một hải quân dưới quyền cung kính chào La Tu báo cáo.

La Tu nheo mắt, đã cảm nhận được hơi thở rồi, mà không nhìn thấy?

Mấy tên này rốt cuộc chạy đi đâu xa vậy?

Haki Quan sát 120%, có thể cảm nhận được khoảng cách một nghìn mét rồi...

"Tiếp tục theo dõi." "Một đám ngốc, rõ ràng đã gần rồi mà không thấy, chẳng lẽ đều là người mù à?" Enel nhắm mắt châm chọc.

La Tu liếc nhìn hắn một cái, biết Mantra của hắn cũng đã cảm

nhận được vị trí tàu của Zoro và Luffy rồi.

Có lẽ chưa xuất hiện trên mặt biển.

Nhưng ông cũng có thể cảm nhận được hơi thở đang đến gần.

La Tu thêm một bó củi vào giàn nướng trước mặt, lại lật miếng thịt trong tay tiếp tục nướng...

Khói đen nhàn nhạt bốc lên từ miếng thịt nướng tạm bợ của La Tu, mang theo mùi thịt nồng nàn truyền đến tận mũi Luffy ở cách xa ngàn dặm.

"Hai người, đang làm gì vậy?" Zoro mở mắt nhìn Luffy và Brook đuổi theo mùi thịt lái thuyền, khinh miệt hỏi.

"Zoro, sắp có thịt ăn rồi... cậu có ngửi thấy không?

Thơm quá!

Chắc chắn là thịt ngon lắm!

Giống hệt mùi thịt ông cố nướng!

Không ai ở đây có thể ngửi thấy mùi như vậy đâu!" Luffy say sưa nói, vừa ngửi mùi, vừa lái tàu.

Trên mặt Brook tuy không thấy biểu cảm, nhưng nước dãi treo trên cằm đã chảy thành sông.

Zoro tuy có chút động lòng, nhưng lý trí vẫn còn đó.

"Tớ nghĩ tớ nên về chỗ sư phụ trước thì thỏa đáng hơn, hai người thay đổi hải trình, rất nguy hiểm trên biển cả, tớ nghĩ nên đi hướng kia." Hắn nói rồi chỉ về phía đuôi thuyền.

"Ông cố nói rồi, cậu là đồ mù đường!

Tớ không tin lời cậu đâu!

Chương 193

Thịt!

Tớ muốn ăn thịt!" Luffy ngửi thấy mùi càng ngày càng nồng, tâm trạng cũng theo đó càng ngày càng kích động...

"Thật sự giống hệt mùi thịt ông cố nướng!

Brook, cậu không biết đâu, thịt ông cố tớ nướng ngon đến mức nào đâu!

Hahaha!" "Yohohoho!

Không ngờ La Tu tiên sinh còn biết nướng thịt!" Brook kinh ngạc nói, trong lòng vô cùng mong đợi món thịt nướng của La Tu, chỉ ngửi mùi thôi đã đủ hấp dẫn rồi.

"Bốp!

Bốp bốp!" Hai tiếng nổ lớn vang lên trên đầu Luffy.

"A!

Đau quá, đau như nắm đấm của ông cố vậy!

Chuyện gì vậy!" Luffy hét lớn ôm đầu kêu.

"Thằng nhóc chết tiệt, chỉ biết ăn!

Nếu không có thịt nướng, không nhớ là có một ông cố à?!" La Tu nói rồi giơ nắm đấm định cho Luffy thêm một bài học.

Luffy đột nhiên quay đầu lại, khuôn mặt phóng đại của La Tu đột nhiên xuất hiện, dọa hắn một phen không nhẹ.

"Ông...

ông cố... sao đột nhiên ngài lại đến đây?

Cháu ăn no thịt rồi, đang chuẩn bị về, ngài đích thân đến đón cháu à?

Không cần khách sáo quá đâu, cháu chỉ đánh bay một vai phụ nhỏ thôi!

Hahaha!" Luffy vừa nhìn thấy La Tu, hai tay chống hông, tự hào khoe công.

Nhìn vẻ mặt của hắn, giống như chỉ đánh bại một tên du côn đầu đường xó chợ, phải biết rằng, đối thủ mà La Tu chọn cho hắn, là một Vương Hạ Thất Vũ Hải đấy!

Trên mặt biển vô tận, một chiếc tàu chiến ồn ào không ngớt.

"La Tu tiên sinh!

Ngài đột nhiên lại ra biển sao?" "La Tu tiên sinh!

Ngài còn nhớ Laboon không?" "La Tu tiên sinh!

Có thể cho tôi xem quần lót của ngài không..." "Bốp!" La Tu tung một cú đấm vào cái đầu lắm lời của Brook!

"Im lặng cho lão phu!

Lão phu cũng không phải phụ nữ, tại sao lại có hứng thú với quần lót của lão phu?!

Bộ xương biến thái!" La Tu không khách khí mắng Brook một trận, lão già không đứng đắn này, cũng sắp trăm tuổi rồi mà lại vô lễ như vậy.

Brook như quả cà tím héo rũ ngã trên boong tàu, trên đầu có một cục u to không dám nói nữa.

La Tu trị xong Brook, mới quay đầu tìm Enel đang rảnh rỗi ở một bên, cạnh hắn, là một đám hải quân bị điện giật ngất xỉu...

“Đừng quậy nữa, nhóc con, Tổng bộ Hải quân sắp đến rồi, cất cây gậy nát của ngươi đi.” La Tu chỉ vào Enel.

Enel không thèm để ý quay đầu đi, coi như không nghe thấy.

La Tu đưa tay ra, tập trung sức mạnh trong lòng bàn tay, một luồng khí tức thời bay ra, hút cây gậy vàng trong tay Enel vào tay mình.

Enel lập tức nhảy dựng lên.

“Lão già chết tiệt, trả đây cho ta!” Enel vô cùng bất mãn hét lớn với La Tu.

La Tu phớt lờ sự phản kháng của hắn, quay người cất cây gậy vàng vào trong áo choàng.

“Sau khi đến Tổng bộ, hoàn thành nhiệm vụ ta giao, cây gậy nát đó, ta sẽ trả lại cho ngươi.” Nói xong câu đó, La Tu đi thẳng không quay đầu lại.

Enel siết chặt nắm đấm, rất muốn cho La Tu một cú đấm sét, nhưng hắn biết, loại tấn công ở mức độ đó, đối với La Tu hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Sau mấy ngày hành trình, La Tu đã giải thích rõ ràng tình hình chung của thế giới Biển Xanh, bao gồm cả sự phân bố của các thế lực lớn cho Enel, Enel cũng hiểu được phe cánh mà La Tu đang ở.

Chỉ về mục đích, La Tu không hề nói hết.

Điều hắn cần làm bây giờ là tích lũy thực lực.

Rất nhanh, đã có thể nhìn thấy bóng dáng của Marineford, người dưới quyền dùng Den Den Mushi thông báo cho Tổng bộ Hải quân, mở Cổng Công Lý ra.

“La Tu tiên sinh về nhanh vậy sao?

Chuyện ở Tam Giác Quỷ cũng giải quyết thuận lợi rồi chứ!

Thuyền đã đến đâu rồi?" Sengoku nghe tin tàu chiến của La Tu trở về, lập tức túm lấy người lính báo cáo hỏi liền ba câu.

"Vâng, thưa ngài!

Sắp vào Cổng Công Lý rồi ạ." Người lính hải quân có chút lắp bắp trả lời.

Sengoku trong lòng cảm khái một tiếng, không hổ là La Tu tiên sinh, giải quyết vấn đề, gọn gàng dứt khoát.

Nói rồi, Sengoku bước ra khỏi văn phòng chuẩn bị đi đón, vừa ra khỏi cửa, đã thấy Tsuru và Momousagi đi trước mặt.

"Tin tức nhanh nhạy thật đấy!" Sengoku đuổi theo...

Tàu chiến của La Tu từ từ tiến vào cổng, sắp cập bến.

Luffy là người đầu tiên nhảy lên bờ, không thấy bóng dáng ông nội Garp, sự thất vọng hiện rõ trên mặt.

"Ông cố về mà ông nội không ra đón, thật là mất lịch sự." Luffy bĩu môi châm chọc.

"La Tu tiên sinh, Trung tướng Garp đã được cử đến Quần đảo Sabaody thực hiện nhiệm vụ rồi." Sengoku giải thích với La Tu.

La Tu gật đầu, không để ý đến những vấn đề lễ tiết này, "Thiếu tướng Murphy về rồi chứ, nhóc Sengoku." "Vâng, đã về mấy ngày trước, hiện đang ở sân huấn luyện." Sengoku đáp.

La Tu xuống thuyền, Enel theo sau ông.

"La Tu tiên sinh!" Momousagi kích động chạy đến ôm chầm lấy La Tu, "Cuối cùng ngài cũng về rồi, sau này những nhiệm vụ nhỏ nhặt như vậy, giao cho người khác đi!

Hử?

Người này là ai?" Đôi mắt to của Momousagi nhìn thẳng vào Enel sau lưng La Tu, kỳ quái hỏi.

La Tu kéo Momousagi ra khỏi người mình, sau đó nói với Sengoku: "Đây là người mới lão phu mang về, thực lực không tồi, chỉ hơi không biết nói chuyện, lát nữa lão phu sẽ đưa hắn đến sân huấn luyện dạo một vòng, người trẻ tuổi cần phải mài giũa bớt sự kiêu ngạo.

Chương 194

Nhóc Sengoku, lúc đó sắp xếp đi, mấy ngày trước không phải có mấy thiếu tướng mất tích ở Tam Giác Quỷ sao, vừa hay có thể bổ sung." Bổ sung vào vị trí thiếu tướng...

Sắc mặt Sengoku đột nhiên trở nên lúng túng.

Phải biết rằng, việc thăng cấp trong Hải quân cần phải qua sát hạch nghiêm ngặt, dù là người do La Tu mang về, không có năng lực cũng vô ích, người này, thật sự có thực lực mạnh mẽ như vậy sao?

Sengoku chưa bao giờ nghi ngờ La Tu, chỉ là đối với Enel đầy tò mò.

La Tu rốt cuộc đã tìm đâu ra những tân binh có thiên phú cực tốt này, chẳng lẽ người này lại là đệ tử không chính thức của La Tu tiên sinh?

Có đủ loại suy đoán, không chỉ có một mình Sengoku, còn có Tsuru đang đứng bên cạnh.

"Người mà La Tu tiên sinh mang về, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì." Tsuru đứng bên cạnh La Tu nói.

Mọi người dĩ nhiên sẽ không có ý kiến...

Chỉ có Zoro khoanh tay liếc nhìn Enel cũng đang khoanh tay, vẻ mặt kỳ lạ.

Sân huấn luyện, nơi các hải quân Tổng bộ tu luyện hàng ngày.

"La Tu tiên sinh!" "Có cả Nguyên soái Sengoku!" "Trung tướng Tsuru và Trung tướng Momousagi cũng đến!" Trên sân huấn luyện có mấy người reo lên như vậy, tất cả mọi người trên sân đều dừng lại, dồn ánh mắt vào họ.

“Đừng quên cây gậy của ngươi.” La Tu khẽ nói với Enel sau lưng.

Enel nghiến răng, trong lòng mắng lão già “bỉ ổi” này.

“Những ai có quân hàm Thượng tá, ra khỏi hàng.” Sengoku ra lệnh một tiếng, mấy thượng tá tinh anh đều đứng ra, thân hình cao lớn khiến người ta phải kính sợ.

“Kiểm tra thành quả tu luyện!” Sengoku tiếp tục nói.

Lời vừa dứt, mấy người trao đổi ánh mắt với nhau, ai nấy đều háo hức, nóng lòng muốn thể hiện thành quả tu luyện của mình.

“Đây là tân binh mà Trung tướng La Tu mang về từ nửa đầu Đại Hải Trình, giao đấu một chút.” Nói xong, Sengoku rời khỏi sân, nhường chỗ cho họ.

La Tu thấy Enel đứng phía trước, không có ý định ra sân, bèn nhấc chân, đá Enel bay ra!

Enel loạng choạng tại chỗ... dáng vẻ buồn cười khiến Luffy đang xem ở bên cạnh cười ha hả.

Mấy thượng tá tinh anh đó vừa nghe là người từ nửa đầu Đại Hải Trình, ai nấy đều không coi Enel ra gì.

Nhưng người này là người do La Tu tiên sinh mang về, họ cũng không dám khinh suất.

“Trình độ này, cũng đòi giao đấu với Bản thần...” Enel khinh miệt khiêu khích.

Lời này vừa thốt ra, mấy thượng tá lập tức nổi nóng.

Thằng nhóc chết tiệt từ đâu đến, là một tân binh hải quân mà đã kiêu ngạo như vậy?!

Người do La Tu tiên sinh mang về, có phẩm chất như thế này sao?

“Đừng quan tâm nữa, cứ đánh cho hắn một trận tơi bời trước đã, để hắn biết trình độ của chúng ta.” Một thượng tá không do dự xắn tay áo, giơ nắm đấm tấn công Enel.

“Hừ, không biết tự lượng sức mình.” Enel đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích, chờ nắm đấm của đối phương đập tới trước mặt mình...

Xèo xèo...

“A!” Một chuỗi tiếng la hét vang lên, mang theo một chút... mùi khét, lan tỏa khắp sân huấn luyện.

Khi tiếng la hét dừng lại, chỉ thấy trước mặt Enel là một người đàn ông đang quằn quại trên mặt đất sau khi bị điện giật...

“.....người có năng lực Trái Ác Quỷ!” Mọi người trên sân huấn luyện đều kinh ngạc, một số binh sĩ đã thức tỉnh Haki Vũ trang đều để lộ ra màu đen kịt...

“Hihi!

Đúng là một tên thú vị!” Luffy ở bên cạnh ngây ngô cười, nhìn tia sét do Enel phóng ra, mắt sáng long lanh.

“Tất cả cùng lên đi, Bản thần không có nhiều thời gian để lãng phí với các ngươi đâu.” Enel lười biếng ngáp một cái.

Lời này vừa nói ra, các thiếu tướng đứng trước mặt hắn lập tức bị chọc giận.

Thằng nhóc này, chỉ dựa vào năng lực Trái Ác Quỷ mà đã kiêu ngạo như vậy...

“Trái Goro Goro, là hệ Logia nhỉ, La Tu tiên sinh, lần này về thật sự là mở mang tầm mắt rồi.” Tsuru liếc mắt một cái đã nhận ra Trái Goro Goro của Enel.

Nếu như vậy, trái ác quỷ này mà được phát triển tốt, thì thực lực có thể sánh ngang với Đại tướng.

Sengoku trong lòng mừng thầm, may mà được La Tu mang về, lỡ như hắn đi làm hải tặc, thì đúng là một phiền phức khó giải quyết...

"Xem thường thiếu tướng của Tổng bộ chúng ta quá rồi." "Thằng nhóc này cần được dạy dỗ!" Mắt các thiếu tướng trừng Enel sắp tóe ra lửa.

"Các ngươi không phải là đối thủ của hắn." Lúc này, một người từ phía sau các thiếu tướng bước ra, giọng nói nhàn nhạt khiến La Tu vừa nghe đã nhận ra.

Thiếu tướng Murphy.

Murphy là thiếu tướng tinh anh của Tổng bộ Hải quân, nếu không phải La Tu hồi phục quân hàm Trung tướng, thì Murphy đã sớm là Trung tướng rồi.

Vị trí của hắn trong số các thiếu tướng của Tổng bộ không thấp, có thể nói được lời.

Bây giờ hắn đã mở miệng nói như vậy, không khỏi làm tổn thương sĩ khí của mọi người.

Murphy cảm nhận được một cảm giác quen thuộc từ trên người Enel, đó là lúc La Tu hồi phục quân hàm Trung tướng.

"Còn ai nữa, cùng lên đi." Những lời nói tương tự như vậy, khiến Murphy không nhịn được muốn khiêu chiến một lần nữa.

Mặc dù bây giờ hắn không còn tự phụ nữa, có thể nhận thức rõ ràng trình độ của mình.

"Cùng lên!" Lời của Murphy vừa dứt, tất cả các thiếu tướng lập tức biến sự háo hức, nóng lòng thành động lực sẵn sàng bùng nổ!

Một đám người nhanh chóng bao vây Enel, trên đầu hắn đột nhiên tối sầm lại.

“Một đám người vô tri.” Enel khinh thường lẩm bẩm một câu.

“Hai mươi triệu Volt.” “A!” Tiếng la hét thảm thiết đột ngột vang vọng khắp sân huấn luyện, các binh sĩ bên cạnh đều giật mình, ánh mắt kinh ngạc đổ dồn vào Enel ở giữa sân...

Xèo xèo...

Tiếng dòng điện vẫn còn sót lại, tất cả các thiếu tướng đều ngã xuống đất.

Murphy vô cùng khó khăn chống đầu gối, cố gắng không ngã xuống...

“Trái ác quỷ hệ Logia...” Hắn lẩm bẩm, trong lòng không cam chịu, bị sự thật tàn khốc đánh bại.

“Vẫn còn một người chưa ngã à.” Enel mở một mắt liếc nhìn Murphy.

“Vậy thì bốn mươi triệu Volt...” “Ầm...” Dòng điện trên người Murphy tăng gấp đôi, cả người hắn không thể chống cự được nữa, mất ý thức ngã xuống đất.

“Đủ rồi, dừng tay đi, nhóc con.” La Tu trầm giọng ngăn Enel tiếp tục phóng điện.

Chương 195

Giọng ông nghe có vẻ không vui, nhưng sắc mặt lại lộ ra nụ cười.

“Lão già chết tiệt, bọn họ yếu quá.” Enel không khách khí nói.

Sắc mặt Sengoku xanh mét, các thiếu tướng mà ông dốc lòng huấn luyện, trước mặt thằng nhóc này, lại không chịu nổi một đòn như vậy.

Đồng thời, mọi người càng thêm khâm phục La Tu.

Enel ở trước mặt La Tu, hoàn toàn không dám làm càn.

“Nhóc Sengoku, thằng nhóc này giao cho ngươi, trông chừng nó.

Lời của Tiểu Tsuru không sai, Trái Goro Goro, đã được thằng nhóc này phát triển gần như hoàn thiện rồi, nhưng quá phụ thuộc vào sức mạnh của Trái Ác Quỷ thì cuối cùng cũng không ổn.” Lời của La Tu khiến Sengoku biết rằng La Tu rất coi trọng Enel.

Quá phụ thuộc vào sức mạnh của Trái Ác Quỷ quả thực không ổn.

Thực lực bản thân cũng cần phải tăng cường.

“Thiếu tướng Murphy, sau này, người này, sẽ đi theo ngươi.” Sengoku ra lệnh một tiếng, khiến Murphy đang ngã trên đất lập tức đứng dậy.

“Tôi không muốn!” Enel lập tức phản bác!

“Bốp!” Giây tiếp theo, hắn ôm đầu nghiến răng.

“Ngoan ngoãn nghe lời.” La Tu thổi thổi nắm đấm của mình, nói với Enel.

Enel ôm đầu, nuốt ngược lời phản đối vào bụng.

Murphy có chút bối rối, Nguyên soái Sengoku sắp xếp như vậy,

chắc hẳn có lý do, dù thực lực chênh lệch quá nhiều, nhưng như vậy, càng có thể khiến Murphy tìm thấy động lực tiếp tục tu luyện ma quỷ.

Quan trọng nhất là, La Tu tiên sinh không hề phản đối!

"Được, tôi tên Murphy, xin hãy đi theo tôi." Murphy vô cùng lịch sự chào hỏi Enel.

Enel dường như không hài lòng với sự sắp xếp này, vừa định phản bác, thấy La Tu lại giơ nắm đấm, chỉ có thể nén giận đi theo Murphy chuẩn bị rời đi.

"Chờ đã!" Lúc này, bên rìa sân huấn luyện đột nhiên vang lên giọng của Luffy.

La Tu cười khẩy, dùng ngón chân út nghĩ cũng biết Luffy định làm gì.

"Chờ đã rồi hẵng đi!

Tên này quá kiêu ngạo, lại vô lễ với Thiếu tướng Murphy như vậy, Murphy trước đây đã giúp đỡ tớ đó!

Vì tôn nghiêm của Murphy, hãy để tớ thách đấu ngươi!

E...

Enel!" Nói rồi, Luffy nhe răng, lộ ra nụ cười tiêu chuẩn.

Enel tức đến sôi máu.

Thằng nhóc không biết từ đâu chui ra này, lại còn gọi sai tên của hắn!

"Lại còn... không nhớ nổi tên của Bản thần..." Enel nghiến răng nghiến lợi.

Trận chiến này, sắp bùng nổ.

"Luffy, cháu không phải là đối thủ của hắn đâu, mau về đi."

Sengoku nhìn bộ dạng không biết trời cao đất dày của Luffy, khuyên nhủ.

Nhưng Luffy không hề sợ hãi, người khác nói gì cũng vô dụng.

“La Tu tiên sinh...” Sengoku chuyển ánh mắt sang La Tu.

La Tu thản nhiên cười nhìn bộ dạng của Luffy, ông đã đoán trước được rồi.

Trận chiến giữa Luffy và Enel, là không thể tránh khỏi.

Như vậy cũng tốt, có thể để cho nhóc con Enel này nhận rõ tình hình.

La Tu không nói gì, Sengoku hiểu ý ông.

“Đánh nhanh thắng nhanh, có chừng mực.” Sengoku nói với Enel, dường như đã thấy Trái Ác Quỷ hệ Logia và khẳng định hắn nhất định sẽ thắng.

Sengoku nói xong câu đó liền cùng La Tu lùi sang một bên.

Tsuru và Momousagi cũng theo dõi trận chiến, Murphy lo lắng liếc nhìn Luffy một cái, cũng lui ra khỏi sân.

“Gomu Gomu no...

Thái gia gia Pistol!” Luffy hét lớn, dùng tay trái ấn vào vai phải...

“...” “A!” Luffy chưa kịp ra đòn, đã cảm thấy sau lưng truyền đến một cơn đau nhói!

Hắn hét thảm một tiếng quay đầu lại xem ai đang đánh lén.

Kết quả...

Luffy nhìn ngón trỏ đang bốc khói của La Tu, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Nhóc con chết tiệt, đừng có đặt tên chiêu thức bừa bãi!” La Tu

mắng.

Vốn dĩ tên chiêu thức là "Gomu Gomu no Pistol", lại bị Luffy thêm vào ba chữ "Thái gia gia".

Khiến La Tu vừa nghe thấy liền thưởng cho Luffy một cú Chỉ Súng.

"Hừ, bây giờ không phải là lúc để phân tâm đâu." Enel nhìn bộ dạng của Luffy, ánh mắt khinh miệt đầy vẻ coi thường.

"Một trăm triệu Volt, Thần Phán." Hắn thuận miệng nói.

Cả sân huấn luyện đều chấn kinh.

Vừa nãy đối mặt với các thiếu tướng, Enel chỉ dùng hai mươi triệu Volt, đã hạ gục tất cả mọi người, ngay cả Murphy cũng chỉ dùng sáu mươi triệu Volt là giải quyết xong.

Đối mặt với Luffy... chiêu đầu tiên đã là một trăm triệu Volt?!

Đây là thi đấu, hay là trút giận?

Ai mà chịu nổi chứ?!

Tất cả mọi người đều lo lắng cho Luffy, trừ... người vừa cho Luffy một cú Chỉ Súng, La Tu.

Mắt Enel lén hé ra một khe nhỏ, liếc nhìn La Tu một cái, rồi lại nhắm lại.

"Thần Phán?" Trong lúc Luffy đang bĩu môi suy nghĩ, một trăm triệu Volt Thần Phán đã lao về phía hắn.

Chương 196

“Hửm?

Đây là chiêu gì vậy, không đau không ngứa, chỉ hơi cháy quần áo...” Luffy ngơ ngác quay đầu lại nhìn.

Thần Phán trên người Luffy xèo xèo kiêu ngạo vài tiếng, chiếc áo gile nhỏ màu đỏ của Luffy bị cháy thủng vài lỗ, trên đầu cũng tỏa ra mùi khét.

Nhưng cơ thể... lại không có chút phản ứng nào. ...Tình huống gì đây?

“Hửm?!” Enel mở mắt ra, không thể tin được nhìn Luffy.

“Không thể nào!” Enel giận dữ nói, “Một trăm triệu Volt không thể nào không có hiệu quả!...” Enel thất bại ê chề, nhìn bộ dạng không hề hấn gì của Luffy, đột nhiên nhớ lại lúc đối mặt với La Tu ở Skypiea...

Ngay cả Vạn Lôi cũng không gây ra chút ảnh hưởng nào cho La Tu...

Chẳng lẽ tên nhóc ngốc nghếch trước mặt này cũng có thực lực giống La Tu?

Không thể nào!

Tuyệt đối không thể như vậy được!

“Hai trăm triệu Volt!

Lôi Thần!

Chết đi!” Enel tức đến phát run, duỗi hai tay chỉ về phía Luffy.

Hai luồng sét cực nhanh từ nắm đấm của hắn lao về phía Luffy.

Hai trăm triệu Volt!

Gấp đôi!

Luffy chắc chắn tiêu rồi!

Một số người xem đã che mắt lại, không nỡ nhìn cảnh Luffy bị sét đánh...

"Gì chứ?

Ông cố!

Người ông mang về yếu quá đi!

Chiêu này giống như gãi ngứa vậy!

Hahahaha!" Luffy cười ha hả, ôm bụng hét về phía La Tu.

La Tu mặt mày thản nhiên, nhưng những người bên cạnh, sắc mặt không khá hơn là bao.

Hai trăm triệu Volt, ngay cả Sengoku cũng phải tốn chút sức mới chịu được...

Luffy lại có tâm trạng đứng đó cười!

"Cháu cố của La Tu tiên sinh, thật thú vị... haha." Momousagi níu vào cánh tay La Tu, cười duyên.

"Thằng nhóc đó may mắn thôi." La Tu thản nhiên nói.

Không biết người của thế giới này có biết nguyên lý cao su không dẫn điện hay không, họ coi thuộc tính khắc chế tự nhiên của Luffy đối với Enel là do thực lực của chính Luffy.

Nhưng dù thế nào, có thể mài giũa bớt sự kiêu ngạo của Enel, đã đạt được mục đích rồi.

Để hắn có thể biết rằng, thế giới này, cao thủ như mây, hạ thấp tâm thái, mới có thể tiến bộ.

Mục đích này của La Tu, rõ ràng đã đạt được một nửa, trong ánh mắt kinh hãi của Enel, phản chiếu sự u ám hoài nghi nhân sinh...

"Đến lượt ta rồi!

Gomu Gomu no...

Gatling!" Luffy dùng sức dưới chân, nhảy lên cao.

Luffy lại một lần nữa nuốt lại ba chữ "Thái gia gia" định thêm vào tên chiêu thức.

Vô số nắm đấm rơi xuống, Enel nhìn thấy màu đen phản quang lờ mờ trên nắm đấm, trong lòng chùng xuống.

Một dự cảm không lành, nhanh chóng lan tỏa trong lòng...

Tiếp đó, cảm giác đau đớn trên mặt kích thích mạnh mẽ thần kinh của hắn!

Cảm giác đau đã lâu không thấy!

Trừ nắm đấm của La Tu, Enel chưa bao giờ cảm nhận được cảm giác đau mãnh liệt như vậy!

Cảm giác đau này, lại đến từ một nhóc con ở Biển Xanh!

Khiến trong lòng hắn tràn ngập sự sỉ nhục chưa từng có.

Enel bị đòn Gatling của Luffy ép lùi liên tục, nhất thời không chuẩn bị kịp, gắng gượng chống đỡ đòn tấn công này.

Đòn Gatling của Luffy tuy đánh loạn xạ, nhưng mỗi cú đấm đều trúng vào người Enel.

"Hộc..." Luffy hơi thở hổn hển, nhìn bộ dạng đầy vết thương trên mặt Enel, tâm trạng vô cùng tốt.

"Nhóc con, nếu sấm sét không có tác dụng với ngươi, vậy thì xem gậy đây!" Enel hai mắt đỏ ngầu, không biết là bị Luffy đánh, hay là

tức giận.

"Gậy à?" Khóe miệng La Tu nhếch lên, xem ra, Enel không hoàn toàn dựa vào năng lực Trái Ác Quỷ, tự mình tu luyện, mới càng khiến người ta mong đợi.

La Tu vô thức sờ vào cây gậy vàng trong lòng, cảm giác mát lạnh, trơn nhẵn khiến ông vừa sờ đã biết, đây chắc chắn là một vũ khí thuận tay.

Vậy thì bây giờ cây gậy vàng đang ở trong tay ông, Enel dùng gì làm gậy đây?

"Gomu Gomu no...

Stamp!" Khi tâm trạng đang tốt, Luffy suýt nữa lại thuận miệng thêm "Thái gia gia" vào tên chiêu thức, mặc dù đã kịp phanh lại, nhưng sắc mặt của La Tu đang nói với hắn: thi đấu xong chờ ăn đấm đi!

Luffy nhắm mục tiêu vào vai Enel, nhưng rất nhanh, dưới chân hụt một khoảng, Gomu Gomu no Stamp đập xuống mặt đất sân huấn luyện!

"Ầm!" Trên mặt đất lập tức xuất hiện một cái hố khổng lồ, đá vụn bay tứ tung, tan nát.

"Hửm?

Trốn thoát rồi à?" Luffy đáp xuống đất, nhìn trong cái hố trên đất không có bóng dáng Enel, kỳ quái nói.

Hắn không nhìn thấy, trong khoảnh khắc Gomu Gomu no Stamp hạ xuống, Mantra của Enel đã sớm phát hiện ra mục tiêu của Luffy, sau đó nhanh chóng né tránh, di chuyển đến bên lan can ở rìa sân huấn luyện.

“Thằng nhóc chết tiệt.” Enel khẽ chửi một câu, đưa tay nắm lấy lan can, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, dùng sức giật mạnh...

Chương 197

“Rắc!” Lan can gãy đôi.

Hửm?

Dùng cái đó làm vũ khí sao?

La Tu liếc mắt đã nhìn ra ý đồ của Enel, nhưng lan can, rõ ràng không thuận tay bằng cây gậy vàng, có thể thấy từ ánh mắt chê bai của Enel.

“Hóa ra ở đó!” Luffy nghe thấy tiếng lan can gãy, tìm thấy vị trí của Enel, nhe răng, cười hắc hắc, dường như rất hài lòng với đối thủ này.

“Xem gậy đây!” Enel nhìn thấy Luffy nhe răng cười ngây ngô, trong lòng vô cùng khó chịu.

Thằng nhóc ngốc nghếch này, không chỉ miễn nhiễm với sấm sét của hắn, còn đánh hắn, sự sỉ nhục này, hắn quyết tâm phải báo thù.

Nếu sấm sét vô hiệu, vậy chỉ có thể đấu thực lực.

“Gậy à?” Luffy ngạc nhiên, cây gậy đó đã ở ngay trước mắt rồi!

“Không ổn!” Luffy vội vàng cúi người xuống chuẩn bị né, ai ngờ, đầu gậy trên đầu né được, tiếp đó chờ đợi hắn, là đầu kia của cây gậy...

“A!” Luffy bị một gậy đánh ngã xuống đất!

Enel lập tức lật tay, dựng cây gậy lên trên đỉnh đầu Luffy, với tốc độ cực nhanh, đâm mạnh xuống!

“Ầm!” Một tiếng va chạm lớn truyền đến, sân huấn luyện lập tức bụi bay mù mịt!

Mờ ảo giữa không trung, có thể nhìn thấy những vết nứt trên mặt đất. .....

“Luffy bị đánh bại rồi sao?” Tsuru quan sát trận đấu nửa ngày cuối cùng không nhịn được mở miệng, Luffy là cháu cố của La Tu, đối với Tsuru, cũng giống như một đứa cháu trai nghịch ngợm.

La Tu dĩ nhiên sẽ không lo lắng như vậy.

“Thằng nhóc Luffy, không dễ bị đánh bại như vậy đâu, Tiểu Tsuru.” “Ừm, cháu cố của La Tu tiên sinh, chắc là được, nếu không cũng không thể ở Tam Giác Quỷ, đánh bại Moria, an toàn trở về.” Lời của Tsuru mang theo một chút tán thưởng, đối với thực lực của La Tu vô cùng công nhận, còn Luffy... chắc là yêu ai yêu cả đường đi lối về thôi.

“Hóa ra mọi người đều biết rồi à!

Haha.” La Tu cười hai tiếng, xem ra chuyện Luffy và Zoro hạ gục Moria đã lan truyền ra ngoài.

Ông vừa từ Jaya về, không để ý những tin tức đó, nghe Tsuru nói vậy, chắc hẳn đã gây ra ảnh hưởng không nhỏ.

“Hộc... nguy hiểm thật.” Quả nhiên, trong làn bụi mù mịt, truyền ra giọng của Luffy.

Enel giận dữ cúi đầu nhìn, cây gậy của hắn vốn dĩ nhắm chuẩn vào đầu Luffy, nhưng...

Luffy đã dùng tay kéo đầu mình, dịch đầu sang bên trái một khoảng bằng bàn tay.

Cổ hắn như một cái ống nước uốn thành hai khúc nối liền đầu và vai... lợi ích của Trái Gomu Gomu.

Một cú đâm chuẩn xác, đã hụt, thứ thay Luffy chịu đòn, là mặt đất

của sân huấn luyện.

“Ngươi!” Enel hạ thấp đôi mắt đầy tức giận, hung hăng nhìn Luffy vừa may mắn thoát chết, hai mắt sắp phun ra lửa.

Luffy nhe răng nhảy dựng lên, như không có chuyện gì xảy ra đứng đối diện Enel.

“Hòa một ván rồi, hihi.” “Khốn kiếp!” Trong lòng Enel tràn ngập phẫn nộ, cảm giác này, so với lúc bị La Tu đánh bại, càng khiến hắn phẫn nộ hơn.

“Thiên Lôi Côn!

Thần chi phẫn nộ!” Enel khẽ gầm lên một tiếng, toàn thân bắt đầu xèo xèo, cây gậy kim loại được cầm trong tay, khiến người ta gần như có thể nhìn thấy dòng điện qua lại.

“Long Minh!

Động Thiên!” Lời vừa dứt, Luffy chỉ cảm thấy một bóng đen lóe lên, tốc độ cực nhanh, gần như khiến Luffy không nhìn thấy thực thể của đối phương rốt cuộc ở đâu.

Bất kể ở đâu, đánh bay là được rồi!

Luffy ôm ý nghĩ như vậy, lập tức thổi nắm đấm của mình thành một quả bóng khí khổng lồ!

“Spiral Gomu Gomu Hook!” Luffy hét lớn, La Tu bất lực lắc đầu, thằng nhóc này, mỗi lần hét tên chiêu thức, đều phải dùng hết sức lực toàn thân.

Trận đấu có thể thua, nhưng khí thế hô khẩu hiệu tuyệt đối không thể thua.

La Tu nghĩ vậy, nhìn thấy cơ thể Luffy căng cứng xoắn lại như bánh quai chèo, sau đó, Luffy thở ra một hơi, cả cơ thể, mang theo

nắm đấm khổng lồ đó, dựa vào lực xoay của bánh quai chèo, nhanh chóng xoay tròn.

Giống như một con quay bị quất quay với tốc độ cao.

Hoàn toàn không nhìn rõ bóng người của Luffy, hai bóng người gần như đồng thời biến mất, dĩ nhiên, chỉ trong mắt những người khác, mấy người ngồi trên khán đài, có thể nhìn thấy rõ mồn một.

Tất cả những người có Haki Quan sát như La Tu và Sengoku cũng như các Trung tướng trở lên... có thể nhìn thấy Enel cầm gậy và nắm đấm của Luffy, không ngừng va chạm trong chớp nhoáng.

"Bốp!

Ầm!

Đong!" Tiếng va chạm không dứt bên tai, hai người giằng co ở cùng một trạng thái, xem ai có thể kiên trì đến cuối cùng...

Nhưng rất nhanh, tốc độ của Luffy chậm lại, vì cơ thể hình bánh quai chèo, đã duỗi ra hết, không còn lực đẩy ngược để tiếp tục duy trì tốc độ quay nhanh, nắm đấm dần dần chậm lại, không theo kịp tốc độ tấn công của Enel, trên nắm đấm cao su của Luffy lập tức có thêm mấy vết thương!

"Chẳng lẽ, thắng bại đã định rồi sao?" Sengoku nheo mắt nhìn chằm chằm hai người trên sân huấn luyện, lẩm bẩm, không ngừng liếc nhìn La Tu, mang theo một chút dò hỏi.

Thực lực của hai đứa nhóc này đều không thể xem thường, không nhìn ra được họ còn bao nhiêu thực lực chưa tung ra, có lẽ người rõ nhất, chỉ có La Tu thôi.

Nhưng, ánh mắt của La Tu nhìn Luffy và Enel chưa từng rời đi một khắc, đối với trận đấu này, dường như ông càng muốn tĩnh quan kỳ biến, không muốn tiết lộ quá nhiều...

Trên mặt Enel có chút đắc ý, nhìn Luffy dần dần chậm lại, khí thế áp đảo càng sâu, cây gậy trong tay không tự chủ được tăng tốc độ tấn công.

“Gomu Gomu no...

Con Quay, Xung Kích!” Luffy dồn sức tung ra một đòn, nắm đấm gần như sắp dừng lại ẩn chứa sức bùng nổ không thể lường trước!

Khi Enel ý thức được điều không ổn, thì đã quá muộn, nắm đấm khổng lồ và mặt hắn lại một lần nữa va chạm mạnh vào nhau!

“Đong!” Cơ thể Enel nhẹ bẫng, bị nắm đấm khổng lồ đó đánh bay đi!

Một cú đánh, trực tiếp đánh bay Enel ra ngoài sân huấn luyện về phía bầu trời!

Đang chờ ở đây!

Vừa nãy tốc độ quay cao đó chỉ là đòn nhử, chiêu thức thật sự lại ở sau khi mọi người đều nghĩ rằng sắp kết thúc!

Tên nhóc ngốc nghếch này, giữa các chiêu thức, lại có tâm lý sâu sắc ẩn giấu bên trong...

Chương 198

tất cả mọi người đều kinh ngạc, lần lượt âm thầm suy đoán.

“Mau đuổi theo xem!

Đứng ngây ra đó làm gì!

Đừng để người ta rơi xuống biển!” Sengoku là người đầu tiên phản ứng, vội vàng kêu người đuổi theo hướng Enel bay đi.

Người có năng lực Trái Ác Quỷ, nếu bị đánh rơi xuống biển, thì tiêu đời!

“Vâng!” Mấy binh sĩ không phải là người có năng lực Trái Ác Quỷ lập tức đứng ra nhận lệnh đuổi theo...

“Haha!

Ông cố!

Cháu đánh bay hắn rồi!

Này này!

Zoro, cậu thấy chưa?” Luffy đắc ý chạy đến khoe chiến tích với Zoro, Zoro không thèm để ý quay đầu sang một bên.

Trình độ này, một kiếm là có thể giải quyết.

Zoro nghĩ vậy, nếu có cơ hội, hắn cũng sẽ đi tìm tên nhóc biết phóng sét đó so tài...

“Nhóc Zoro, không cần vội, sau này còn nhiều cơ hội!

Enel có thể chất sấm sét, hiện tại không thích hợp để đối chiến.” La Tu vỗ vai Zoro.

Zoro cười gượng, vẻ mặt có chút cứng đờ.

La Tu đã nhìn thấu tâm tư của cậu ta rồi!

Có một người thầy như vậy, đúng là không giấu được chút tâm tư nào.

“Tiệc tùng!

Tiệc tùng!

Ông cố, cháu đã đánh bại tên kỳ quái kia, phải mở tiệc cho cháu chứ!” Luffy hét lớn theo sau La Tu.

Sengoku nghe thấy bên cạnh, thân thể rõ ràng cứng lại.

Đánh thắng là mở tiệc...

Đây chẳng phải là phong cách của hải tặc sao?

Nghe nói trên biển có một tên nhóc tóc đỏ rất khó đối phó, bất cứ chuyện gì cũng có thể lấy cớ mở tiệc...

“Yên lặng một chút, còn nhắc đến chuyện tiệc tùng nữa thì phạt không cho ăn cơm.” Một câu của La Tu đã dập tắt nguyện vọng của Luffy.

Luffy trông như cà tím bị sương đánh, lộ ra vẻ mặt ủ rũ...

Không được ăn cơm, đối với Luffy, chẳng khác gì án tử hình.

“He he.” Gion khoác tay La Tu, nhìn Luffy bị ăn quả đắng, không nhịn được cười khúc khích, “La Tu tiên sinh, chắt trai của ngài thú vị thật.” Thú vị thì thú vị, nhưng phong cách mở tiệc như hải tặc kia mới là ý ngầm trong lời nói của cô.

Nhưng có La Tu tiên sinh ở đây, dù có khuynh hướng phát triển thành hải tặc, Luffy cũng không dám làm càn...

Sau khi trở về, La Tu trực tiếp ném Luffy vào nhà ăn, rồi rời đi trong ánh mắt oán hận của đông đảo đầu bếp...

“La Tu tiên sinh, chuyện ở Tam giác Quỷ đã được giải quyết, nhưng vì liên quan đến một Thất Vũ Hải khác là Gecko Moria, nên chính phủ quyết định không công khai.” Sengoku nhìn tin tức từ Ngũ Lão Tinh truyền đến rồi nói với La Tu.

Ánh mắt La Tu nheo lại, toàn thân toát ra một luồng khí tức nguy hiểm...

Sengoku lập tức cảm nhận được, biết rằng La Tu vẫn luôn bất mãn với sự tồn tại của Thất Vũ Hải, nếu không cũng sẽ không liên tiếp giết hai tên Thất Vũ Hải.

Lần này tuy chỉ phái hai tên nhóc đi, dù đã giải quyết được Gecko Moria nhưng không giết hắn, điều đó không có nghĩa là La Tu đã từ bỏ thành kiến với Thất Vũ Hải.

“Gecko Moria...” La Tu lên tiếng, “Người đã đưa về rồi chứ, gửi đến Impel Down?” “Vâng, La Tu tiên sinh, trước khi ngài để Zoro và Luffy đi, ngài đã biết hắn đang gây rối ở Tam giác Quỷ rồi phải không, nên cố ý phái hai người không có thân phận Hải quân đi, để Thiếu tướng Murphy hỗ trợ nhận công, đảm bảo sự hòa bình tương đối giữa Hải quân và Thất Vũ Hải, ngài thật sự cân nhắc quá chu toàn.” Sengoku nói ra phân tích của mình, tiện thể cảm ơn La Tu một phen.

Chuyện này, nếu Hải quân ra mặt tiêu diệt, tất sẽ ảnh hưởng đến mối quan hệ vi diệu giữa Chính phủ và Thất Vũ Hải...

Nhưng thực tế, La Tu chỉ muốn để Zoro và Luffy luyện tập, thuận tiện mang Brook về, còn sự tồn tại của Thất Vũ Hải, trong lòng La Tu, chỉ là những con tốt thí có thể lật đổ bất cứ lúc nào.

“Lần này ai là người áp giải?” La Tu mặt không đổi sắc hỏi.

“Là Thiếu tướng Murphy, tuy chưa tra ra được tung tích hai tên hải tặc đã trốn thoát khỏi băng Moria, nhưng không thể loại trừ khả

năng nguy hiểm, nên Thiếu tướng Murphy đáng tin cậy hơn.

Nếu ngài không yên tâm, có thể để Zoro và Luffy đi cùng." Không cần, La Tu lắc đầu, "Để Murphy đi đi, hai kẻ còn lại không đáng lo ngại." Sengoku không biết, nhưng La Tu không thể không biết, hai người còn lại là Perona sở hữu trái Horu Horu và Absalom sở hữu trái Suke Suke, đều là thuộc hạ của Gecko Moria.

Tuy không biết Zoro và Luffy đã đối đầu với chúng như thế nào, nhưng cuối cùng đã thắng, không làm La Tu thất vọng.

"La Tu tiên sinh!" Đúng lúc này, giọng một binh sĩ vang lên ngoài cửa.

"Báo cáo!

Trung tướng La Tu, tên năng lực giả trái Goro Goro đã được chúng tôi vớt lên từ biển rồi ạ.

Xin hỏi ý ngài, nên sắp xếp hắn ở đâu ạ?" La Tu quay đầu, thấy một binh sĩ tóc hồng đang đứng ở cửa, có chút căng thẳng giơ tay, mắt không ngừng đánh giá La Tu, lại né tránh để không ai phát hiện sự căng thẳng và bối rối của mình.

"Coby." La Tu cười nhạt, gọi tên người lính.

"Ngài... ngài... ngài lại biết tên tôi!

Thật sao... tôi...

Trung tướng La Tu..." Coby căng thẳng đến mức nói năng lộn xộn.

La Tu là nhân vật huyền thoại, cả Hải quân không ai không sùng bái kính sợ, ngay cả Thủy sư đô đốc và các Đô đốc cũng đều phải cung kính.

Một nhân vật như vậy, lại có thể nhớ tên một binh sĩ tập sự nhỏ bé như cậu...

Coby là một kỳ tích của Tổng bộ Hải quân.

La Tu biết Coby, ở East Blue cậu ta hẳn là không gặp Luffy rồi gia nhập Hải quân như trong nguyên tác, bây giờ có thể ở Tổng bộ, chắc chắn không thể thiếu sự nỗ lực của bản thân.

“Hạt giống không tồi, nhóc Sengoku, ngươi thấy sao?” La Tu không trả lời ngay câu hỏi xin chỉ thị của Coby, mà chuyển chủ đề, hỏi ngược lại Sengoku, khiến Sengoku cũng thấy kỳ lạ.

La Tu nhìn người trước giờ rất chuẩn, đã nhìn trúng tên lính nhỏ này thì chắc chắn không sai.

“Người mà La Tu tiên sinh nhìn trúng, nhất định là nhân tài có thể đào tạo.

Cậu nhóc tóc hồng, sau này phải tu luyện cho tốt!” Sengoku lên tiếng khẳng định, khiến Coby càng sợ đến mức không biết nên phản ứng thế nào.

Chương 199

“Ha ha!

La Tu tiên sinh!

Nghe nói ngài về rồi, còn mang theo một tên nhóc rất thú vị!

Hắn đâu rồi?” Bên ngoài đột nhiên vang lên một giọng nói mà La Tu và Sengoku đều quen thuộc.

Garp đã về, vừa mới đi làm nhiệm vụ trở về, xem ra tâm trạng không tệ, chắc lại vừa giải quyết được mấy tên nhóc xui xẻo mới vào Tân thế giới.

“Bốp!” “A!” “Cái gì đây?” Garp dừng bước, nhìn “vật” mình vừa vô tình đá phải, sau đó đưa tay ra tóm lấy!

Một vật thể màu hồng bị xách lên.

Coby hét lớn một tiếng, vừa bị Garp đá văng vào bức tường bên cạnh, cơn đau ở vai còn chưa dịu đi, trên đỉnh đầu lại truyền đến cảm giác đau đớn như bị xé toạc kích thích thần kinh, hai chân không ngừng giãy giụa...

“Nhóc Garp, nó va vào ngươi, buông xuống đi!” La Tu thản nhiên nói.

Lời vừa dứt, Garp lập tức buông vật thể không rõ trong tay xuống.

Nước mắt Coby không kìm được mà rơi xuống...

“Hừm!

Đúng là đồ mít ướt!” Garp nhìn Coby đang khóc lóc với vẻ mặt ghét bỏ, “Lại còn mặc quân phục Hải quân, Tổng bộ sao lại có loại mít ướt này tồn tại?!” Mít ướt...

Coby nghe thấy hai từ này, sững sờ một lúc, rồi hét lớn vào Garp: "Tôi không phải đồ mít ướt!" "Hử?!" Garp bị tên nhóc trước mặt phản bác, tâm trạng cũng có chút không vui, bất giác siết chặt nắm đấm.

Coby cũng bị tiếng hét bốc đồng vừa rồi của mình dọa giật nảy mình, nhìn nắm đấm của Garp, trong lòng hoảng sợ...

Nắm đấm sắt của Garp không phải chuyện đùa!

Một binh sĩ tập sự như cậu, không những không có cơ hội vào sân huấn luyện để tu luyện, ngay cả binh sĩ tập sự cùng cấp là Helmeppo cũng không đánh lại.

Nếu nắm đấm của Garp thật sự giáng xuống, e rằng nửa cái mạng cũng phải đi tong.

Nghĩ đến đây, Coby nhắm chặt mắt lại.

"Nhóc Garp, thu nắm đấm của ngươi lại." La Tu lên tiếng.

Garp liếc nhìn Coby đang sợ đến run lẩy bẩy, thu nắm đấm lại, "La Tu tiên sinh, ngài quen tên mít ướt này sao?" Nắm đấm không giáng xuống, Coby cẩn thận mở mắt ra, vừa mở mắt đã thấy khuôn mặt hiền hòa của La Tu.

Giống như ông lão hàng xóm, hiền từ và đáng yêu.

"Được rồi, Coby, sau này, ngươi theo Trung tướng Garp huấn luyện, nếu muốn, có thể dẫn theo cả bạn của ngươi." La Tu mỉm cười sắp xếp cho cậu.

"Tôi... bạn của tôi..." Coby bị sự sắp xếp đột ngột của La Tu làm cho luống cuống, không biết "bạn" trong miệng ông là ai.

Nhìn bộ dạng ngơ ngác của Coby, La Tu bất đắc dĩ lắc đầu.

"Helmeppo." La Tu lại nói ra cái tên Helmeppo, khiến trái tim vốn

đã đầy kinh ngạc của Coby càng đập nhanh hơn.

Hóa ra La Tu tiên sinh vẫn luôn chú ý đến mình, ngay cả sự tồn tại của Helmeppo cũng biết...

Trong lòng cậu dâng lên một cảm xúc cuộn trào như sóng biển, khiến mặt Coby trở nên đỏ hơn cả màu tóc.

"Cái gì?

La Tu tiên sinh!

Ngài để tên mít ướt này theo lão phu!" Garp gân cổ hét lên, hoàn toàn quên mất mình đang nói chuyện với nghĩa phụ...

Sắc mặt La Tu nghiêm lại, liếc nhìn Garp một cái.

Garp lập tức ngậm miệng, xách mái tóc hồng của Coby, đi ra ngoài...

"La Tu tiên sinh, có thời gian, ngài nên đến khu lính mới xem thử, biết đâu lại có thêm nhiều hạt giống tốt có thể rèn luyện, biển cả bất ổn, cần nhiều Hải quân hơn để duy trì." Sengoku nói với La Tu.

La Tu nhẹ nhàng gật đầu, sau đó rời đi.

Ông cũng không phải muốn bồi dưỡng thêm nhiều Hải quân để duy trì sự bình yên của biển cả này...

Phòng nghỉ của Hải quân.

"Sao rồi?

Tỉnh chưa?" "Chưa, người có năng lực rơi xuống nước biển, làm sao hồi phục nhanh được, dù lợi hại đến đâu cũng không thoát khỏi sự trừng phạt của biển cả..." "Cũng phải, dù sao cũng là người La Tu tiên sinh mang về, thực lực không thể xem thường." Nhắc đến La Tu, trong mắt đám lính đang vây quanh bàn tán bảy mồm tám lưỡi, đều lộ ra sự kính trọng và khâm phục cao cả.

“Bây giờ còn vị trí Thiếu tướng nào trống không?

Người này có được thăng chức trực tiếp không?” “Chắc là còn một vị trí, nhưng người này căn bản chưa được huấn luyện, tuy lợi hại, nhưng chắc chắn ngay cả Lục Thức cũng không biết, làm sao qua được kỳ khảo hạch Thiếu tướng!” “Ừm ừm!

Có lý!” “Khụ khụ!” Một đám binh sĩ đang suy đoán thì bị một tiếng ho ở cửa làm cho im bặt.

“Trung tướng La Tu!” Các binh sĩ cung kính đứng thành một hàng, chào La Tu.

La Tu tùy ý xua tay, “Không cần khách sáo!

Ta chỉ đến xem người thôi.” La Tu tiên sinh cũng quá hiền hòa dễ gần!

Mọi người không khỏi thầm hét lên trong lòng.

“Khụ khụ khụ!” Lúc này, Enel đang nằm bỗng ho dữ dội, “Tên nhóc thối!

Bản thần...” Ý thức có chút mơ hồ, Enel lẩm bẩm những lời không rõ ràng, tuy người khác không biết hắn nói gì, nhưng La Tu thì nghe rõ.

“Bốp!” “A!!” Theo một cú “Cú đấm yêu thương” của La Tu, Enel hét thảm một tiếng, từ trên giường nhảy dựng lên, ôm đầu hung hăng trừng mắt nhìn La Tu!

Mọi người xung quanh sợ đến toát mồ hôi lạnh.

La Tu tiên sinh chỉ có vẻ ngoài hiền hòa dễ gần thôi sao?

Người ta đang hôn mê, lại trực tiếp dùng nắm đấm đánh thức?

Cách đánh thức này, ai mà chịu nổi!

“Lão già thối, ông muốn làm gì?!” Enel gào thét với La Tu!

“Nhóc con thối, vẫn chưa học được cách ngoan ngoãn sao?” La Tu cười nhạt, tuy nói những lời mắng mỏ, nhưng giọng điệu lại không quá nghiêm khắc.

Thất bại trong trận chiến vừa rồi, chắc chắn đã dập tắt được sự kiêu ngạo của hắn.

“Cảm giác thua dưới tay Luffy, chắc là không tệ, như vậy, chuyện ngươi đã hứa với lão phu, vẫn chưa làm được, cho nên, ngươi chỉ có thể nghe lời lão phu, ở lại đây.” “...” Enel im lặng một lúc không nói gì.

Cả phòng nghỉ vô cùng yên tĩnh, những người đứng bên cạnh ngay cả thở mạnh cũng không dám, đứng yên tại chỗ, không biết nên rời đi hay tiếp tục nghe.

“Vậy trả cây gậy vàng cho ta trước.” Enel nhìn chằm chằm cây gậy vàng dưới áo choàng của La Tu.

La Tu trong lòng vui mừng, đưa tay lấy cây gậy vàng dưới áo choàng ra, sau đó nhẹ nhàng ném, cây gậy vàng rơi vào tay Enel.

Chương 200

Cảm giác quen thuộc trong tay khiến tâm trạng thất bại của Enel khá hơn một chút.

“Rốt cuộc ông muốn ta làm gì.” Enel liếc mắt nhìn La Tu hỏi.

Câu hỏi này, hắn đã hỏi không chỉ lần đầu, La Tu cũng chưa bao giờ trả lời thẳng thắn rõ ràng.

Đương nhiên, lần này cũng không.

“Cầm lấy cây gậy rách của ngươi đi, còn có cái này.” La Tu lại lấy ra một phong thư từ dưới áo choàng ném cho Enel, “Đến tìm người ghi trên đó báo danh.” “Báo danh?” Enel trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

Chuyện lão già thối này giao, chắc chắn không tốt đẹp gì!

“Ngươi không có quyền từ chối.” La Tu nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn, lập tức lên tiếng dập tắt.

“Được, ta đồng ý.” Enel lạnh lùng nhìn, ngẩng cổ với góc độ nhìn xuống La Tu, thái độ ngạo mạn đồng ý.

“Bốp!” La Tu lại tung một cú “Cú đấm yêu thương”!

“Không biết nhìn người ta cho đàng hoàng à?!

Ta đánh vẹo cổ ngươi bây giờ!” La Tu mắng.

Enel lại một lần nữa ôm đầu, mặt lộ vẻ vô cùng đau đớn, trên đỉnh đầu vì đau mà lóe lên những tia điện xèo xèo, khiến người bên cạnh xem mà kinh hồn bạt vía...

Cha già Hải quân trong truyền thuyết, dạy dỗ người ta như thế này sao!

“Đi mau!” La Tu liền đá một cước, đá văng Enel ra ngoài!

“Xoảng!” Thân thể Enel trực tiếp đâm vỡ kính cửa sổ, bay ra ngoài!

Tiếng hét “A” ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất ngoài cửa sổ.

“Hít...” Tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, trong lòng không ai không tự thấy may mắn vì người bị đá ra ngoài không phải là mình...

“Nhóc Zephyr!

Giao tên nhóc Enel đó cho ngươi, lão phu yên tâm rồi!” La Tu cười ha hả, nói với Zephyr đang mặt mày khổ sở.

Tháng này, Zephyr đã tìm La Tu lần thứ sáu.

Tên nhóc Enel đó!

Căn bản không có cách nào quản giáo!

Cả Tổng bộ Hải quân ngoại trừ Luffy ngốc nghếch may ra đánh thắng được, và La Tu, còn ai trấn áp được hắn?

Một cú sét đánh, trong phút chốc dạy ngươi cách làm người!

“Có sự gợi ý từ trái ác quỷ của Luffy, cả đội huấn luyện của ta, toàn bộ đều được trang bị găng tay cao su và mũ trùm cao su, giá của bộ giáp toàn thân quá đắt, nhưng găng tay và mũ trùm căn bản không giải quyết được vấn đề!” Zephyr bất lực than thở.

Dạy dỗ bao nhiêu học sinh, chưa từng gặp ai khó nhằn như Enel.

Thực lực mạnh mẽ không trấn áp được đã đành, quan trọng là cái tính cách kiêu ngạo đó, đúng là ngứa đòn!

“Không sao, lão phu thỉnh thoảng sẽ qua xem, ngươi cứ để nó học được Lục Thức là được, nhóc Zephyr cũng phải chịu già rồi sao?

Mấy tia sét mà không chịu nổi à?" La Tu bắt đầu trêu chọc Zephyr.

Zephyr lắc đầu, bất lực nhìn La Tu: "La Tu tiên sinh, thân thể của tôi có lẽ không bằng ngài, không chịu già không được a!" "Ha ha ha!" La Tu cười sảng khoái.

"Chuyện gì mà khiến La Tu tiên sinh cười vui vẻ thế?" Gion vừa vào cửa đã khoác tay La Tu, tò mò hỏi.

La Tu lại cười hai tiếng, "Không có gì!

Gion có chuyện gì sao?" La Tu hỏi vậy, Gion mới nhớ ra chuyện chính.

"Là thế này La Tu tiên sinh, một trong những Thất Vũ Hải, Nữ hoàng đảo Cửu Xà, Xà Cơ Hancock, đã đưa ra yêu cầu với Tổng bộ Hải quân.

Thủy sư đô đốc Sengoku mời ngài đến thương lượng xem có nên chấp nhận yêu cầu này không.

Dù sao thì hải tặc này, dù có thân phận Thất Vũ Hải, trực tiếp quang minh chính đại đến Tổng bộ Hải quân, cũng không ổn lắm...

Cũng không biết Xà Cơ này có mục đích gì." Hancock...

Trong đầu La Tu hiện lên hình ảnh một người phụ nữ tóc đen dài tuyệt đẹp, đeo đôi bông tai hình rắn, ngẩng cao đầu, với tư thế cao ngạo coi thường tất cả...

"Cũng khá thú vị." La Tu nói, "Ta không có ý kiến, chỉ là một hải tặc thôi, đến Tổng bộ cũng không gây ra được mối đe dọa nào." "Vâng!" Gion áp sát vào cánh tay La Tu cười, huống hồ Tổng bộ còn có La Tu tiên sinh trấn giữ!

La Tu tiên sinh là người có thể ép lui cả Tứ hoàng cơ mà!

Lời nói có vẻ tâng bốc của Gion thực ra không có chút vấn đề nào.

Sự tồn tại của La Tu, chính là một liều thuốc an thần cho toàn bộ Hải quân.

Cuối cùng, Gion lưu luyến buông tay La Tu, đi báo cáo lại cho Sengoku.

Zephyr nhìn La Tu đang cười hiền hòa, trong lòng cũng yên tâm hơn nhiều.

Ba ngày sau, thuyền của băng hải tặc Cửu Xà đã dừng bên ngoài Cổng Công Lý...

"Lũ đàn ông đáng ghét, lại dám để thiếp thân đợi ở đây?

Ai cho các ngươi dũng khí thách thức sự kiên nhẫn của thiếp?!" Hancock ngồi trên chiếc ghế rắn do con rắn lớn cuộn thành, vẻ mặt không vui nhìn người đàn ông bên trong Cổng Công Lý...

"Xà Cơ đại nhân!

Đừng chấp nhặt!

Đừng quên đại sự lần này chúng ta đến đây!" "Đúng vậy!

Xà Cơ đại nhân, với vẻ đẹp của ngài, lũ đàn ông thối tha đó, không một ai đáng để ngài phải phí lời mắng!" "Hừ!" Boa Hancock hừ nhẹ một tiếng, không nói gì nữa.

Rõ ràng câu thứ hai đã có hiệu quả...

"Két..." Một âm thanh nặng nề và kéo dài vang lên, ván thuyền dưới chân lúc lên lúc xuống...

"Xà Cơ đại nhân!

Cổng Công Lý đã mở!" Cô gái ở đầu thuyền lớn tiếng thông báo.

Sau đó, người lái tàu bắt đầu hướng mũi thuyền vào khe hở của Cổng Công Lý màu trắng.

Đúng lúc này, bên trong Cổng Công Lý, xuất hiện một con tàu khác!

“Xà Cơ đại nhân!

Phía trước có một con tàu, chắn đường của chúng ta!” Cô gái ở đầu thuyền báo cáo một cách trung thực.

Cô gái bên cạnh mặt mày khổ sở, dùng khuỷu tay huých cô gái nói thật.

“Sao lại không suy nghĩ mà báo cho Xà Cơ đại nhân thế?

Chương 201

Lần trước ra khơi, một con tàu hải tặc chắn đường, bị Xà Cơ đại nhân biết được, nhất quyết bắt chúng ta đâm thẳng vào chuyện đó, cậu quên rồi sao?" "A!

Tớ quên mất!

Nhưng phía trước là Tổng bộ Hải quân!

Tàu đi ra từ đó không phải của Tổng bộ Hải quân thì cũng là người của Chính phủ Thế giới!

Xà Cơ đại nhân chắc sẽ không bốc đồng như vậy đâu nhỉ!" "Không ổn!

Không ổn!

Tính cách của Xà Cơ đại nhân cậu không biết sao!" Trong lúc hai cô gái đang lo lắng, mặt Boa Hancock đã đầy vẻ không vui!

Lại có một con tàu dám cản đường mình!

"Bẻ hết lái!

Đâm thẳng vào!" Boa Hancock hét lớn một tiếng, hai cô gái ở đầu thuyền giật mình, trong khoảnh khắc bị một cảm giác quyết tử bao trùm...

"Dám cản đường thiếp thân!

Thật đáng chết!

Loại rác rưởi này, xách giày cho thiếp thân cũng không xứng!" "Rõ!" Người lái tàu cao giọng đáp một tiếng, sau đó nhanh chóng hướng mũi thuyền về phía một quân hạm đang từ từ tiến ra từ Cổng Công Lý...

“La Tu tiên sinh!

Không xong rồi!

Phía trước có một con tàu!

Chúng ta sắp đâm vào nhau rồi!

Người lái tàu bên kia chết rồi sao?

Một chút cũng không biết né tránh!

Có biết không!

Đây là thuyền của huyền thoại Hải quân, Cha già La Tu tiên sinh đó!” La Tu đứng trên boong tàu, đón gió biển, nghe lời của người lái tàu Hải quân, không có chút phản ứng nào.

Không cần hắn nói, La Tu đã sớm nhìn thấy, lá cờ hải tặc Cửu Xà treo cao, cách đi thẳng không hề né tránh, ngoài Nữ đế hải tặc kiêu ngạo kia ra, còn có thể là ai?

“La Tu tiên sinh!

Phải làm sao đây!

Sắp đâm rồi!

Chúng ta có cần né không ạ?!” Người lái tàu lo lắng đến mức sắp bỏ tàu nhảy xuống biển.

Mắt thấy con tàu đối diện ngày càng gần, khí thế hung hăng muốn đâm vào, cả con tàu, tim ai cũng treo lơ lửng.

Tất cả mọi người đều đang chờ La Tu quyết định.

Đâm, hay nhường?

Đâm thì lưỡng bại câu thương, nhường thì tổn hại danh dự!

La Tu không hoảng không vội đi ra giữa boong tàu, từ xa nhìn bộ dạng kiêu ngạo của Boa Hancock đang ngồi trên ghế rắn.

Quả nhiên giống như trong ấn tượng, xinh đẹp như vậy, coi trời bằng vung như vậy.

“Mười mét!

Không chuyển hướng nữa là không kịp đâu!

La Tu tiên sinh!” Người lái tàu sắp khóc, nhìn bộ dạng thản nhiên của La Tu, trong lòng kêu khổ không ngớt.

“Năm mét!” Lúc này, La Tu mới bước đi, chậm rãi đi lên mũi tàu.

“Ba mét!” La Tu duỗi hai tay ra, luồng khí trong lòng bàn tay từ từ vận chuyển!

“Một mét!” “Ào!” Luồng khí trong tay La Tu trong nháy mắt bị đánh vào nước biển, bắn lên những bọt nước khổng lồ, một giây sau, toàn bộ nước biển giữa hai con tàu đều dâng lên!

Mọi người chỉ cảm thấy thân tàu đột nhiên nghiêng mạnh về một bên...

“Thuyền sắp lật rồi!” Không biết ai hét lớn một tiếng, sau đó nghe thấy tiếng ào ào rơi xuống nước...

Nhảy xuống biển rồi sao?

La Tu nhìn đám binh sĩ nhảy xuống biển, bất lực lắc đầu.

Cùng lúc đó, thuyền của băng hải tặc Cửu Xà cũng nghiêng dữ dội về phía bên kia!

Hai con tàu gần như đáy thuyền sát đáy thuyền, chỉ cách nhau một dòng hải lưu đang gào thét.

Dòng hải lưu do La Tu tạo ra, gần như nằm chính giữa hai con tàu, khiến mức độ nghiêng về hai bên của hai con tàu gần như giống hệt nhau!

Trên thuyền của băng hải tặc Cửu Xà, cũng đã rơi vào một mớ hỗn loạn!

"Ai làm!

Kẻ nào hoàn toàn không coi thiếp thân ra gì, đều là tội ác tày trời!" Boa Hancock đứng trên mũi tàu, hai tay chắp lại, tạo thành hình trái tim, nhắm vào quân hạm đối diện!

Cách một lớp hải lưu, tầm nhìn bị che khuất, nếu không để Boa Hancock có thể khóa mục tiêu ngay lập tức, thì những người đàn ông trên tàu đối diện đã sớm bị hóa đá!

Nàng có sự tự tin này!

Không có người đàn ông nào có thể thoát khỏi vẻ đẹp của nàng!

Ngay khoảnh khắc hai thân tàu nghiêng sắp lật, La Tu lật tay ấn xuống!

Một luồng khí mạnh mẽ với tốc độ như sấm sét không kịp bịt tai chìm vào nước biển, sau đó nhanh chóng chia thành hai luồng, dâng lên từ dưới nước ở hai bên ngoài của hai con tàu!

"Ầm..." Lại có một luồng hải lưu dâng lên mạnh mẽ, hai con tàu sắp lật nhanh chóng được hải lưu đưa trở lại!

Những người bị lật sang hai bên lại như những hạt đậu trong chảo, trong nháy mắt đổ về phía bên kia!

"A..." "Chuyện gì thế!" "Gần Cổng Công Lý sao lại có dòng hải lưu dâng lên mạnh như vậy?!" Các binh sĩ ở hai bên trước Cổng Công Lý đều ngây người, vừa rồi còn thấy hai con tàu sắp đâm nhau sống chết, lại đột nhiên xuất hiện dòng hải lưu kỳ lạ như vậy.

Góc độ quá hiểm hóc, vừa đúng lúc giúp hai con tàu tránh được va chạm, lại không bị lật...

So với việc đột nhiên xuất hiện dòng hải lưu không rõ nguồn gốc, mọi chuyện càng giống như do con người tạo ra!

Nhưng lại có ai có thực lực như vậy?

"La Tu tiên sinh!" Trong số những người lính gác Cổng Công Lý, không biết ai hét lớn một tiếng, tay chỉ về phía quân hạm, mọi người kinh ngạc không thôi, lúc này mới nhìn thấy, sau dòng hải lưu đang hạ xuống, một bóng dáng hiên ngang sừng sững đứng trên mũi tàu!

Thật sự là La Tu!

Chương 202

Tấm áo choàng trắng sau lưng, hai chữ "Công lý" bay phấp phới trong gió...

"Quả nhiên là La Tu tiên sinh!

Biểu tượng sức mạnh của Tổng bộ Hải quân!" "La Tu..." Boa Hancock nghe thấy những tiếng hô đó, trong lòng không khỏi giật mình.

Là La Tu làm?

Lão già ngày nào cũng chiếm trang đầu báo chí đó...

Hừ, bất kể là lão già hay thanh niên, chỉ cần là đàn ông, đều không thoát khỏi sức quyến rũ của thiếp!

"Perfume Femur!" Boa Hancock đột nhiên nhảy lên, như bay từ mũi tàu, vượt qua dòng hải lưu đang hạ xuống...

Quả nhiên nhìn thấy một người đàn ông tóc bạc trắng đứng sừng sững trên mũi quân hạm!

"Hây!" Hancock hét lớn một tiếng, đôi chân thon dài hung hăng từ trên cao hạ xuống nhanh chóng!

"Cô gái, dịu dàng một chút thì tốt hơn đấy!" La Tu cảm nhận được lực chân đầy áp bức từ trên không trung hạ xuống, cười nhạt.

"Ông nói nhảm gì thế!

Thuyền của thiếp suýt nữa bị ông làm lật rồi!" Boa Hancock nghiến răng, không hề có xu hướng giảm lực chân.

Ngay khi cú đá sắp giáng xuống người La Tu, Boa Hancock đột nhiên cảm thấy dưới chân hụt hẫng!

Người đâu?!

Vừa rồi rõ ràng ở đây!

Thậm chí không cảm nhận được đã biến mất như thế nào?!

"Bốp!" Cú đá Perfume Femur của Boa Hancock va chạm mạnh với mũi quân hạm, trong nháy mắt gỗ vụn văng tung tóe!

"Né được cú đá của thiếp sao?" Nàng đứng giữa đống đổ nát, từ từ quay đầu tìm kiếm mục tiêu tấn công của mình...

"La Tu tiên sinh, thuyền của thiếp, suýt nữa bị ngài làm lật rồi!

Ngài coi thường sự tồn tại của thiếp sao?" Boa Hancock dùng ngón tay thon dài chỉ vào La Tu, kiêu ngạo ngẩng đầu, góc độ nhìn xuống quá cao, đến mức cả đầu nàng ngửa ra sau lưng...

"Hancock." La Tu nhìn bộ dạng kiêu ngạo không đổi của nàng, cười nhạt, "Lâu rồi không gặp." Lâu rồi không gặp?

Boa Hancock hơi sững sờ, thu lại tư thế kiêu ngạo, bắt đầu đánh giá lại lão già trăm tuổi trước mặt...

Lâu rồi không gặp, ý là, trước đây đã gặp nhau sao?

Boa Hancock đánh giá La Tu từ trên xuống dưới một lượt, thật sự không nhớ đã gặp La Tu lúc nào.

Nhân vật huyền thoại trên biển cả này, trụ cột sức mạnh của Hải quân, sao lại quen một nữ hải tặc?

"Cô bé hoảng hốt thất thố năm đó, bây giờ đã lớn rồi, ngày càng xinh đẹp, nhưng tính cách kiêu ngạo này, nên sửa đổi mới tốt.

Lần sau không có may mắn như vậy, đâm hỏng thuyền, lão phu không đền cho ngươi đâu!" La Tu cười lớn.

Boa Hancock lập tức mở to mắt, dùng một ánh mắt chưa từng có

nhìn chằm chằm La Tu...

“.....” Ký ức bị phong ấn sâu trong tâm trí trong khoảnh khắc đối mặt với La Tu, ầm ầm mở ra.

Dù chuyện năm đó đã bị phong ấn nhiều năm, nàng vẫn không thể quên.

Giống như những ký ức nhục nhã lưu lại trên người và vết thương trong lòng, dù vết thương đã lành, nhưng sẹo vẫn còn đó.

Mỗi khi nhìn thấy, lại nhớ đến cảnh tượng kinh hoàng năm đó...

“Sao vậy?

Hancock, lão phu không nghĩ ngươi là người hay quên đâu.” La Tu cười, đồng thời, cũng duỗi lòng bàn tay ra, lật qua lật lại, đưa từng luồng khí áp vào nước biển, nước biển dưới quân hạm cũng bắt đầu cuộn trào, hình thành một xoáy nước khổng lồ, đưa cả con quân hạm, từ từ xoay mũi tàu...

Từ vùng biển bên ngoài Cổng Công Lý, quay trở lại bên trong Cổng Công Lý.

Boa Hancock không thể tin được co rút đồng tử, đôi mắt đẹp như muốn nứt ra nhìn La Tu với ánh mắt vô cùng phức tạp.

Chấn động, kinh ngạc, kích động, hối hận, xấu hổ, sầu muộn ngàn vạn...

“Phịch!” Nàng đột nhiên quỳ xuống boong tàu!

Hướng về phía La Tu, đôi chân kiêu hãnh đã cong lại!

“Là ngài!

Thiếp thật sự quá phóng túng, đã bất kính với ngài, thiếp...” Boa Hancock hoàn toàn chìm trong bi thương, quỳ trước mặt La Tu, dùng đôi tay trắng nõn che đi khuôn mặt đẫm lệ, giọng nói nghẹn ngào từ

từ truyền ra, khiến người ta đau lòng.

Phía bên kia thì vỡ chợ.

"Thất Vũ Hải, Nữ đế đảo Cửu Xà Boa Hancock đã quỳ gối trước La Tu tiên sinh!" "Chẳng lẽ đang xin lỗi vì chuyện đâm thuyền?" "Nghe nói Nữ đế Cửu Xà đẹp vô song, cực kỳ kiêu ngạo mà!" "Không hổ là huyền thoại Hải quân, ngay cả người phụ nữ như vậy cũng có thể dễ dàng chinh phục!" "Đã nhiều năm trôi qua, không nhớ ra lão phu, lão phu cũng không trách, mau đứng lên đi." La Tu thản nhiên nói, đỡ Boa Hancock đang quỳ trên đất dậy.

Bờ vai run rẩy nằm gọn trong tay La Tu, dù đã trưởng thành thành một người phụ nữ, có vẻ đẹp kiêu hãnh, nhưng trong mắt La Tu, vẫn không khác gì cô bé hoảng sợ bỏ chạy năm đó.

"Thiếp không nhận ra ngài ngay từ đầu, thật sự là tội ác tày trời.

Bao nhiêu năm nay, thiếp vẫn chưa từ bỏ việc tìm kiếm ngài.

Ngay cả khi làm Thất Vũ Hải, phần lớn nguyên nhân trong đó là để mượn thân phận này tìm ngài!

Mặc dù nghi ngờ ngài năm đó chính là La Tu tiên sinh đang đứng đầu các trang báo, nhưng không tận mắt nhìn thấy, thật khó mà tin được...

La Tu tiên sinh... thiếp..." Boa Hancock kích động đến mức gần như không thể kiểm soát, sau khi nhìn thấy nụ cười thản nhiên của La Tu, càng khẳng định hơn, người đàn ông mà nàng đã tìm kiếm bao năm nay chính là ông.

Năm đó cùng các chị em làm nô lệ cho Thiên Long Nhân, chính người đàn ông đột nhiên xuất hiện này đã cứu họ khỏi nước sôi lửa bỏng...

Mặc dù người đàn ông năm đó không có thực lực quá lợi hại, sau

khi cứu họ đã bị trọng thương, ngay cả vết thương cũng không xử lý, cũng không để lại tên, đã rời đi...

"La Tu tiên sinh, thật sự là ngài..." "Đúng vậy, đứng lên trước đi." La Tu nhẹ nhàng nói.

Lúc này...

"Xà Cơ đại nhân!" "Tên đàn ông đó đã bắt lấy Xà Cơ đại nhân!" Từ trên thuyền của băng hải tặc Cửu Xà truyền đến giọng nói của một người phụ nữ, sau đó là tiếng la hét phẫn nộ của một đám phụ nữ!

Cùng lúc đó trên thuyền bỗng xuất hiện hai sinh vật khổng lồ hình rắn có mặt người và tóc dài!

"Sandersonia!

Marigold!

Tất cả dừng tay cho ta!

Không được vô lễ với La Tu tiên sinh!" Boa Hancock quát khẽ một tiếng, quát lùi hai sinh vật hình rắn mặt người tóc dài trên thuyền đối diện...

Hai con rắn khổng lồ, một con trăn, một con rắn hổ mang, lập tức thu lại khí thế, từ từ lùi về thuyền, biến thành hai người phụ nữ lưỡi rắn...

Chương 203

“Không mau đến gặp La Tu tiên sinh!

La Tu tiên sinh là ân nhân cứu mạng của chúng ta năm đó...” “Chờ đã!

Nhóc con, những chuyện này, đừng nói ở đây.

Bây giờ thân phận khác rồi, chuyện quá khứ đừng để quá nhiều người biết, không tốt cho ngươi.” La Tu lên tiếng ngắt lời Boa Hancock.

Hancock lập tức ngậm miệng, trong lòng dâng lên một trận cảm kích...

Kích động suýt nữa nói ra những chuyện đó, hoàn toàn quên mất đây là bên trong Cổng Công Lý...

Nếu để các Hải quân khác biết nàng từng là nô lệ của Thiên Long Nhân, biết La Tu tiên sinh năm đó đã làm ra chuyện vi phạm với Chính phủ Thế giới... thì đại sự không ổn rồi!

“Vâng La Tu tiên sinh, thiếp đều nghe theo ngài.” Hancock mím môi, má ửng hồng đáp.

“Chị Xà Cơ!

Chuyện gì vậy... người đàn ông này?” “Sandersonia, hai em lại đây...” Hancock lau đi nước mắt kích động, đi đến trước mặt hai người em gái, thì thầm vài câu.

Kenbunshoku Haki của La Tu đã đạt 120%, không cần tốn sức cũng có thể nghe thấy giọng nói mà Hancock cố gắng nói nhỏ...

Đợi Hancock nói xong, chỉ thấy Sandersonia và Marigold từ kinh

ngạc chuyển sang chấn động, từ chấn động sang kích động, từ kích động sang bi thương...

"Phịch!" Hai người cũng giống như Hancock trước đó, đồng loạt quỳ xuống đất...

La Tu bất lực lắc đầu, lật tay dùng khí lưu nâng hai người dậy.

"Ở đây đông người, có chuyện gì, chúng ta đến Tổng bộ rồi tìm một nơi không người từ từ nói." La Tu thẳng thắn nói.

Boa Hancock gật đầu tỏ vẻ thuận theo...

"La Tu tiên sinh, chuyện đâm thuyền trước đó, thật sự xin lỗi, thiếp không nhìn rõ.

Vậy, thuyền của ngài, là ra Cổng Công Lý để nghênh đón thiếp sao?" Hancock đỏ mặt có chút ngượng ngùng hỏi.

La Tu gật đầu tỏ vẻ khẳng định, sắc mặt Hancock càng đỏ hơn.

Thật sự là ông ấy đích thân ra đón mình.

"Nên để lão phu đi trước, nhân lúc không đông người, đợi đến Tổng bộ rồi hãy thất lễ, kẻo bị nghi ngờ.

Lão phu tuổi này rồi, không bị ảnh hưởng, nhưng đối với ngươi, tốt nhất đừng để người khác biết." La Tu giải thích, khiến Hancock vô cùng cảm động.

La Tu tiên sinh ngay cả những điều này cũng đã nghĩ đến rồi, nhưng bất kể thế nào, người đàn ông mà nàng đã tìm kiếm bao năm, trong lòng Boa Hancock sớm đã được lấp đầy bởi một cảm giác hạnh phúc.

Năm đó chưa kịp báo đáp, nay La Tu đã trăm tuổi, nàng nhất định sẽ cố hết sức báo đáp La Tu năm đó đã liều mình bị Hải quân trừ danh để cứu mình...

“Đừng có gánh nặng tâm lý, chuyện đã qua rồi.

Lão phu bây giờ là Hải quân, ngươi là Thất Vũ Hải, thân phận ở đây, dù lập trường khác nhau, cũng không đến mức ở vị trí đối địch...” Boa Hancock trong lòng kinh ngạc.

Năm đó đến đảo Cửu Xà, là do La Tu chỉ đường, sau này để chống ngoại xâm mới thành lập băng hải tặc, năm đó nàng căn bản không biết Hải quân.

Hải quân, hải tặc...

“La Tu tiên sinh, nếu thân phận hải tặc của thiếp sẽ gây phiền phức cho ngài, thiếp có thể giải tán băng hải tặc bất cứ lúc nào, cũng từ bỏ thân phận Thất Vũ Hải!” Boa Hancock vô cùng trịnh trọng nói.

Từ bỏ thân phận hải tặc và Thất Vũ Hải!

Đây không phải là quyết định mà người bình thường có thể dễ dàng đưa ra!

“Chị Xà Cơ, chị thật sự đã nghĩ kỹ chưa?!” Sandersonia có chút lo lắng hỏi.

Boa Hancock nghiêm túc gật đầu, mạng của nàng là do La Tu cho, vì ông mà từ bỏ một số thứ, căn bản không là gì cả!

“Nhóc con, những thứ đó không cần thiết.

Lão phu chưa già đến thế, không cần vì lão phu mà từ bỏ bất cứ thứ gì.

Phải biết rằng, những gì ngươi có bây giờ, đều là do ngươi nỗ lực mà có được.” La Tu cười nhạt, hướng ánh mắt về phía Marineford không xa...

Nữ đế hải tặc và La Tu tiên sinh đang nói cười vui vẻ!

A, Nữ đế đẹp quá!

Tim tôi sắp bị hóa đá rồi!

Các binh sĩ nhìn thấy đều ôm ngực thầm hét lên.

Đối mặt với vẻ đẹp của Boa Hancock, không có mấy người đàn ông có thể chịu đựng được.

La Tu là một trong số đó.

“Nhóc con, nhớ lời lão phu.

Lần này ngươi chủ động đến Marineford, mục đích, lão phu cũng đoán được rồi.

Bất kể đưa ra quyết định gì, đều phải suy nghĩ kỹ trước khi hành động, ngươi không còn là đứa trẻ năm đó nữa.” “Vâng, La Tu tiên sinh, thiếp là Nữ đế Cửu Xà, thần dân của thiếp đều đang chờ thiếp trở về!” Boa Hancock nhắc đến thần dân đảo Cửu Xà, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười an nhàn tự tin...

Tiến vào Tổng bộ Hải quân, Sengoku, Garp, Tsuru và Gion đều đã đợi sẵn trong phòng họp.

Một Thất Vũ Hải đến Tổng bộ Hải quân, vốn là một chuyện hiếm thấy, đặc biệt là trong tình huống đặc biệt hiện nay, bảy Thất Vũ Hải đã bị tiêu diệt ba người, ngay cả Mắt Diều Hâu Mihawk mạnh nhất cũng đã thất bại trong trận chiến với La Tu.

Hiện tại Thất Vũ Hải, cũng chỉ có Bạo Chúa Kuma và Nữ đế Hancock đột nhiên chạy đến Tổng bộ Hải quân là bình thường.

Toàn bộ tổ chức Thất Vũ Hải không còn sự uy hiếp như trước, cũng có cảm giác danh tồn thực vong.

“Ơ...?” Đợi cửa phòng họp mở ra, khi nhìn thấy khoảnh khắc Hancock bước vào, Sengoku và những người khác đều sững sờ.

Nữ đế hải tặc kiêu ngạo ban đầu, bây giờ lại giống như một

người phụ nữ nhỏ bé ngoan ngoãn đi theo sau La Tu.

Mặc dù không giống Gion luôn khoác tay La Tu, nhưng vẻ mặt trên khuôn mặt gần như giống hệt.

“La Tu tiên sinh, lúc đó ngài nhất định phải đến đảo Cửu Xà nhé!” “Ừm, có thời gian nhất định sẽ đến!” “Vậy quyết định rồi nhé, sau khi tôi về sẽ bảo mọi người chuẩn bị, lúc đó tôi sẽ chuẩn bị cho ngài những món ăn phong phú, rượu ngon nhất...” “Thức ăn...” Hancock còn chưa nói hết, Luffy vốn cứ lẽo đẽo theo sau bỗng kích động xông lên trước, vẻ mặt mong đợi, đôi mắt sáng rực và nước miếng chảy ròng ròng...

“Tránh ra cho ta!” Đối với La Tu khách khí là vì đối phương là ân nhân, nhưng đối với Luffy, Hancock không có chút khách khí nào, trực tiếp quay đầu lại cho Luffy một vẻ mặt tức giận.

“Đừng nhỏ mọn thế chứ?

Đều đã mời ông cố của tôi đi ăn tiệc lớn rồi, thêm tôi một người cũng không sao mà!” “Ông cố?

Chắt trai của La Tu tiên sinh?” Vừa nghe mối quan hệ giữa Luffy và La Tu, giọng điệu của Hancock đã thay đổi.

Thái độ yêu ai yêu cả đường đi lối về này càng làm nổi bật vị trí của La Tu trong lòng nàng.

Nhưng, tình huống càng như vậy, càng khiến mọi người trong phòng họp kinh ngạc, cũng không hiểu tại sao lại như vậy.

Chương 204

“Được rồi, bây giờ là lúc bàn chuyện chính, tất cả yên lặng một chút đi!” La Tu nhắc nhở, lúc này Hancock cũng chú ý đến Sengoku và những người khác trong phòng họp, vẻ mặt sùng bái vô hạn đối với La Tu lúc này cũng thu lại, trở lại vẻ kiêu ngạo.

Nữ hoàng đảo Cửu Xà, hôm nay đến đây vì mục đích thực sự là vì đảo Cửu Xà.

Trước đại nghĩa, Hancock có thể phân biệt được nặng nhẹ.

Ngồi ngay ngắn, một đám người vây quanh bàn tròn trong phòng họp, còn những người không quan trọng như Luffy, sau khi cuộc họp bắt đầu, đã rút lui ra ngoài.

Ở đây, đều là các cấp cao của Hải quân, trong đó có cả Đô đốc Akainu và Đô đốc Aokiji ở phía sau.

“Ta biết, các ngươi đã sinh ra sự bài xích với tổ chức Thất Vũ Hải.

Đầu tiên là Doflamingo, sau đó là Crocodile, bây giờ ngay cả Gecko Moria cũng bị giải quyết, tiếp theo là ta phải không?” Trước khi đến, Hancock đã tìm hiểu rõ ràng, trong số bảy người của Thất Vũ Hải, đã có ba người bị xử lý.

Mắt Diều Hâu Mihawk thua dưới tay La Tu, sau đó gần như không có tin tức gì về hắn.

Hải hiệp Jinbe cũng tương tự.

Còn Bạo Chúa, từ ngày gia nhập Thất Vũ Hải, vẫn luôn là người trung thành nhất thực hiện các nhiệm vụ do Chính phủ Thế giới ban hành.

Cho nên, nếu Hải quân muốn ra tay với Thất Vũ Hải, thì người tiếp theo nhất định là Hancock.

“Hiện tại, chính phủ không có ý định hủy bỏ Thất Vũ Hải.

Còn Gecko Moria, đó là vì hắn đã vi phạm quy tắc được định ra giữa Thất Vũ Hải và Chính phủ Thế giới, cho nên mới bị trừng phạt.

Ngươi lại không làm gì, hà tất phải lo lắng?” Về vấn đề Thất Vũ Hải, thực ra Sengoku không có cách nào, ít nhất là trước khi Chính phủ Thế giới chính thức quyết định hủy bỏ biên chế này, ông phải ổn định một trong ba thế lực lớn của thế giới.

“Miệng thì nói vậy, nhưng thời gian tồn tại của tổ chức Thất Vũ Hải cũng không còn dài nữa.” “Ta là hải tặc, nhưng các ngươi cũng biết, ta là vua của đảo Cửu Xà, mục đích thành lập băng hải tặc ban đầu thực ra phần lớn là để bảo vệ sự bình an của đảo Cửu Xà và giành lấy tài nguyên cung cấp cho cư dân đảo.” “Những điều đó, rốt cuộc ngươi muốn biểu đạt điều gì?” Akainu là người thẳng tính, thái độ khi đối mặt với hải tặc càng như vậy, Hancock nói một hơi nhiều như vậy, đối với hắn đều là lời vô nghĩa.

“Ta hôm nay đến đây chỉ có một mục đích, vì cư dân đảo Cửu Xà, tìm một con đường thoát.

Hiện tại, ta đã nghĩ thông rồi.” Hancock nói, ánh mắt không tự chủ được chuyển hướng về phía La Tu.

“Hửm?” Một khắc này, trong đầu La Tu lóe lên một tia đột ngột, đột nhiên ý thức được, quyết định mà Hancock sắp nói ra, chắc chắn có liên quan đến mình.

“Ta muốn gia nhập, trở thành Hải quân.” “?!” Lời của Hancock vừa dứt, cả phòng họp vang lên một tràng kinh hô.

“Ai, quả nhiên cuối cùng vẫn bị mình ảnh hưởng sao?” La Tu

thầm than trong lòng, lúc này trong phòng họp, cũng chỉ có một mình ông hiểu rõ nguyên nhân thực sự khiến Hancock đột nhiên đưa ra quyết định này.

"Có thể nào, có thể nào, ban đầu rõ ràng ghét Chính phủ Thế giới như vậy, ngay cả khi gia nhập Thất Vũ Hải, cũng do dự hết lần này đến lần khác, bây giờ sao lại..." Sengoku, người ban đầu chủ động chiêu mộ Hancock, bây giờ là người kinh ngạc nhất.

Hancock từng trải qua những gì ông không biết, nhưng ban đầu để thuyết phục Hancock gia nhập Thất Vũ Hải, Sengoku đã tốn không ít tâm tư, cuối cùng thuyết phục được vị vua tiền nhiệm của đảo Cửu Xà, trong tình huống được giúp đỡ mới cuối cùng thuyết phục được nàng.

"Quyết định mà thiếp muốn đưa ra, đó là chuyện của ta, không cần thiết phải giải thích nguyên nhân với ngươi.

Hiện tại chỉ cần trả lời ta, có thể hay không thể!" Hancock không trả lời nghi vấn của Sengoku, bây giờ nàng chỉ cần một câu trả lời.

"Chế độ Thất Vũ Hải bị bãi bỏ, đó là điều tất yếu.

Thay vì lúc đó hai bên khai chiến, kết thúc như vậy chẳng phải tốt hơn sao?" La Tu lên tiếng.Nếu chuyện đã được Hancock đề cập đến, thì hãy thuận theo tự nhiên mà xúc tiến chuyện này đi.

"Lão gia tử, ta thấy, chuyện này chắc không thoát khỏi quan hệ với ông đâu nhỉ?" Garp lúc này quay người nhìn La Tu, chỉ bằng trực giác của mình, liền cảm thấy chuyện này tuyệt đối có liên quan đến La Tu, vì chỉ có lão gia tử, mới có thể làm ra những chuyện mà người khác xem là không thể.

Một khắc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía La Tu, trong mắt mọi người đều lộ ra cùng một vẻ mặt, giống như

đang nói, ‘chuyện này chắc chắn có liên quan đến ông’.

“Một hải tặc, sao có thể trở thành Hải quân?

Coi Hải quân chúng ta là trò đùa à?” Akainu đột nhiên đứng dậy, có lẽ khi những người khác đang cân nhắc mối quan hệ giữa Hancock và La Tu, chỉ có Akainu đang cân nhắc nguyên nhân thực sự khiến Hancock muốn gia nhập Hải quân.

“Ồ, ngươi không đồng ý sao?” Hancock nhíu mày, vẻ mặt tức giận đã quá rõ ràng.

“Trước khi ngươi chứng minh được mình có thể thực thi công lý, ta sẽ luôn giữ ý kiến của mình.

Nhưng chuyện này, rõ ràng không phải ta có thể quyết định.” Akainu nói, ánh mắt rơi vào Sengoku và La Tu, vì ở đây, hai người về cơ bản đại diện cho toàn bộ Hải quân.

Thủy sư đô đốc có thực quyền Phật chi Sengoku, và một người tuy không có thực quyền, nhưng lại khiến cả Hải quân tin phục là Cha già Hải quân.

Nếu cả hai đều đồng ý, thì một Đô đốc như hắn, có ý kiến cũng vô nghĩa.

“Hừ!” Đối với những lời Akainu nói, Hancock chỉ đáp lại bằng một tiếng hừ lạnh, không trực tiếp tranh cãi với hắn.

Dù sao cũng muốn gia nhập Hải quân, kết quả còn chưa có, đã xung đột với một Đô đốc Hải quân trước, thật không hay.

“Về chuyện này, chúng ta cần thương nghị.

Cuộc họp hôm nay đến đây là kết thúc, đợi có kết quả, chúng ta sẽ thông báo lại.” Chuyện quan trọng, lại có những lời của Akainu ở đây, Sengoku vốn cẩn thận, tự nhiên cần phải suy nghĩ kỹ hơn.

Về điều này, La Tu không lên tiếng.

Đợi cuộc họp kết thúc, mọi người đều rời đi, chỉ còn lại La Tu, Sengoku, Garp và Tsuru bốn người ngồi lại.

"La Tu tiên sinh!" Sengoku nhìn La Tu, bất kể cấp trên quyết định thế nào, ít nhất trong nội bộ Hải quân, Sengoku muốn đưa ra quyết định, cần phải có sự chỉ thị của La Tu mới được.

Sengoku gần như có thể khẳng định, chuyện Hancock đột nhiên muốn gia nhập Hải quân, chắc chắn có liên quan đến La Tu.

"Ta biết, ngươi muốn có được một câu trả lời từ ta, nhưng giống như ngày ta vừa trở về Marineford đã nói với ngươi, mục tiêu của ta là chấm dứt chế độ Thất Vũ Hải." La Tu nói, những lời ông nói từ lúc đầu, đến bây giờ vẫn đang nỗ lực vì nó.

Thất Vũ Hải hiện tại còn lại không nhiều, Chính phủ Thế giới muốn tìm người mới thay thế, trong thời gian ngắn cũng không thể, nếu vào thời điểm quan trọng này, một trong những Thất Vũ Hải là Hancock trực tiếp đầu quân dưới trướng Hải quân, thì không nghi ngờ gì sẽ là một cú sốc mạnh mẽ đối với chế độ Thất Vũ Hải.

Chỉ là, những chuyện như vậy, đôi khi cũng sẽ xuất hiện những kết quả khác, biết đâu Chính phủ Thế giới lại lấy chuyện Hancock gia nhập Hải quân làm cái cớ, bịa ra một cái gọi là, gia nhập Thất Vũ Hải là để sau này có thể cải tà quy chính, ngược lại lại cho Chính phủ Thế giới một lý do có thể không bãi bỏ chế độ Thất Vũ Hải.

Nhưng bất kể là cái trước hay cái sau, mấu chốt quan trọng nhất nằm ở thái độ của Tổng bộ Hải quân và chính Hancock.

Cho nên, thái độ của La Tu từ đầu đã là tùy ý, để Hancock tự quyết định, cũng để Sengoku quyết định việc đi hay ở của Hancock.

"Nếu Hải quân có đủ thực lực để kiểm soát toàn bộ vùng biển, thì

không cần cái gọi là Thất Vũ Hải để kiềm chế." Đây mới là suy nghĩ thực sự của La Tu hiện tại, những gì ông đang làm, là không ngừng tăng cường sức chiến đấu của Tổng bộ Hải quân, đồng thời cố gắng hết sức làm suy yếu thế lực hải tặc.

Mục tiêu tiếp theo, là đảo Người Cá, nơi có người sở hữu sức mạnh hủy diệt thế giới, có vũ khí phá hủy hòn đảo.

"Một thời gian tới, ta phải rời khỏi Tổng bộ Hải quân.

Về chuyện của Hancock, các ngươi tự giải quyết đi!" Nói xong, La Tu trực tiếp đứng dậy khỏi vị trí.

"La Tu tiên sinh, ngài mới về không bao lâu, lại muốn đi sao?

Lần này đi đâu vậy?" Người hỏi là Tham mưu Tsuru.

Những Thất Vũ Hải rõ ràng không nghe lời đều đã bị La Tu xử lý, những người còn lại sẽ không đối đầu với La Tu.

Lúc này La Tu muốn ra ngoài, e rằng người có thể được ông để mắt đến, chỉ có những kẻ được gọi là quái vật trên biển cả.

Nhưng những người đó, lại có ai có thể dễ dàng đối phó, vạn nhất lúc đó xảy ra sơ suất, chẳng phải...

Cuối cùng, Tham mưu Tsuru không thể không lo lắng, cũng không thể không hỏi rõ, kế hoạch tiếp theo của La Tu rốt cuộc là đi đâu.

"Yên tâm đi, lần này ta đến nửa đầu Grand Line, bây giờ, không phải lúc để đối đầu với những kẻ ở Tân thế giới phía sau." Tâm tư của Tsuru, La Tu tự nhiên có thể nhìn ra, ngay lập tức cũng cho bà một câu trả lời, ít nhất để bà yên tâm một chút.

Trước mắt mà nói, La Tu thực sự không có ý định ra tay với Tứ hoàng.

Rời khỏi phòng họp, La Tu liền đi thẳng đến sân tập.

Chương 205

Lần này ra ngoài, ông muốn mang theo Luffy và Zoro, còn có bộ xương Brook vừa mới theo La Tu về.

Lần này ra ngoài, là đi đến đáy biển, nơi sắp phải đối mặt, sẽ là con đường quan trọng giữa nửa đầu Grand Line và Tân thế giới.

Không thể nói trước được liệu có cường giả Tân thế giới ở đó hay không, chỉ riêng những hải tặc người cá đó, đã có thực lực không yếu, số lượng cực kỳ đông đảo.

Dùng để cho mấy tên nhóc này luyện tay, không gì thích hợp hơn.

"La Tu tiên sinh!" Ngay khi La Tu vừa lên chiến hạm chuẩn bị rời đi, Hancock và thuộc hạ của nàng đã xuất hiện.

Nhìn tình hình đó, rõ ràng là đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

"Mấy tên nhóc Hải quân đó, thật quá thiếu định lực, hôm nào rảnh, nhất định phải dạy dỗ chúng, làm thế nào để chống lại sự quyến rũ của mỹ nữ!" La Tu thầm cảm khái, lần này ra ngoài, trong cả căn cứ ngoại trừ mấy người Sengoku, chỉ có những kẻ ở sân tập mới biết.

Rõ ràng, Sengoku chắc chắn sẽ không tùy tiện nói chuyện này cho Hancock, cũng có nghĩa là, nhất định là những Hải quân ở sân tập đã tiết lộ.

"La Tu tiên sinh, ngài muốn ra ngoài sao?

Mang theo ba chị em tôi đi, chúng tôi nhất định có thể giúp được." Hancock khó khăn lắm mới tìm được ân nhân cứu mạng, tự nhiên không muốn xa cách nhanh như vậy.

Bây giờ biết La Tu muốn ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, lập tức gọi cả hai em gái đi cùng.

“Được thôi, theo cũng tốt.” La Tu không từ chối, cứ thế mang theo ba chị em Hancock, cùng với Luffy và những người khác, rời khỏi căn cứ Hải quân, hướng về quần đảo Sabaody.

Từ Marineford đến quần đảo Sabaody, sau đó đổi sang quân hạm đã chuẩn bị sẵn lặn xuống đáy biển, La Tu dẫn một đám người nhanh chóng đến nơi ở dưới đáy biển của tộc Người Cá, đảo Nhân Ngư.

Hiện tại đảo Nhân Ngư, thuộc lãnh địa được Râu Trắng bảo hộ, mặc dù cũng có rất nhiều hải tặc ra vào, nhưng không một ai dám gây sự ở đây.

Ngay cả những băng hải tặc do người cá thành lập, cũng không xuất hiện ở vùng biển ngoài đảo Nhân Ngư để cướp bóc.

Chỉ là, đối với một cửa ngõ vào Tân thế giới quanh năm có tàu hải tặc qua lại, sự xuất hiện của một chiến hạm Hải quân lại vô cùng hiếm thấy.

Từ khi quân hạm tiến vào phạm vi đảo Nhân Ngư, đã có người thông báo cho vua của đảo, Neptune.

Ở phố Người Cá, Hải hiệp Jinbe tự nhiên cũng nhận được tin tức ngay lập tức.

Có uy danh của Râu Trắng, hải tặc hoặc Hải quân bình thường đều không dễ dàng tiến vào phạm vi đảo Nhân Ngư.

Có muốn vào, cũng nhất định phải rất kín đáo, đặc biệt là đối với Hải quân, vì họ không bị ràng buộc bởi Mary Geoise và có tuyến giao thông thuận tiện hơn, càng không vào đây.

“Thông báo cho tất cả người cá trong phố Người Cá, tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ!” Jinbe nói, lúc này ánh mắt ông chuyển hướng về phía cảng Nhân Ngư.

Hải quân hiện tại không còn là Hải quân trước đây, tình hình trong

đảo Nhân Ngư cũng khá vi diệu.

Một chuyện một khi xử lý không tốt, sẽ biến thành một thảm họa khổng lồ.

Cảng Nhân Ngư, Vua Neptune đích thân dẫn đội quân người cá đến.

Lúc này, chiến hạm của La Tu cũng đã cập bờ.

"Không tệ, Vua Nhân Ngư đích thân đến, thật khách sáo, khách sáo quá!" La Tu đứng ở mũi tàu, nhìn những binh sĩ người cá và Vua Neptune ở phía trước, lớn tiếng nói.

"La Tu tiên sinh?" Nhìn La Tu trên boong tàu, vẻ mặt căng thẳng ban đầu của Neptune lập tức biến mất.

Trước đây chỉ nghe có Hải quân đến, chứ không biết là La Tu.

Thực tế, hai người đã quen nhau từ hai mươi năm trước, lúc đó hoàng phi vẫn còn sống.

Ông từng khuyên hoàng phi phải chú ý an toàn bản thân, thậm chí nhắc nhở hoàng phi chú ý đến Hody.

Chỉ tiếc kết quả cuối cùng không thay đổi, hoàng phi cuối cùng bị ám sát.

Vào lúc đó, La Tu biết rõ sẽ xảy ra nhưng bất lực, đó cũng là vì thực lực bản thân có hạn.

Nhưng bây giờ đã khác, đã qua nhiều năm như vậy, ông lại khôi phục thân phận Trung tướng Tổng bộ Hải quân, quan trọng nhất, La Tu đã có thực lực tuyệt đối.

"Shirahoshi đâu?

Lần trước ta đến, con bé còn chưa ra đời nhỉ, bây giờ chắc đã thành một cô nương lớn rồi nhỉ?" La Tu chuyển ánh mắt ra sau

Neptune, nhưng ở đó ngoài ba hoàng tử của Long Cung thành, không thấy có người cá nữ nào, cũng có nghĩa là, Shirahoshi không ở đây.

“Ai, cũng thật bất hạnh!!!” Neptune cảm khái, trong tình hình hôm nay, đáng lẽ nên để Shirahoshi gặp La Tu một lần.

Nhưng Shirahoshi lại bị một tên hải tặc nhắm đến, chỉ cần rời khỏi pháo đài nơi mình ở, sẽ có nguy hiểm đến tính mạng!

“Vander Decken IX...

Yên tâm đi, mục đích ta đến đây hôm nay, là để đưa Shirahoshi đi.

Những rắc rối mà con bé đang gặp phải, và của cả đảo Người Cá, ta sẽ giải quyết hết.” Tình hình hiện tại của đảo Người Cá, La Tu tự nhiên đều biết.

Đó cũng là lý do La Tu chủ động mang Luffy và Zoro đến, vì rất thích hợp để giao thủ với những kẻ đang gây rối trong bóng tối.

“Jinbe, đã đến rồi, thì ra mặt đi.” La Tu quay người nhìn một công trình kiến trúc không xa, ở đó, ông cảm nhận được khí tức của Jinbe.

“La Tu tiên sinh!”Nếu vị trí đã bị phát hiện, ẩn nấp cũng vô nghĩa, cho nên Jinbe dứt khoát đi ra.

“Đối với những gì ta vừa nói, ngươi chắc cũng có ý kiến của mình nhỉ.” Kenbunshoku Haki đạt đến trình độ của La Tu, một hành động cực kỳ nhỏ của đối phương cũng có thể bị phát hiện.

Sắc mặt hiện tại của Jinbe, dù La Tu không sử dụng Kenbunshoku Haki, cũng có thể nhìn ra được.

“Về chuyện nội bộ của đảo Người Cá, thực ra không nên để người ngoài cưỡng ép can thiệp!” Jinbe biết mục đích La Tu đến đây, nhưng ông cũng có quan điểm của mình.

Mối thù tích lũy bao năm giữa người cá và con người, khiến hai

chủng tộc tồn tại một ranh giới sâu sắc.

Vào lúc này, một con người mạnh mẽ can thiệp vào công việc nội bộ của đảo Người Cá, chắc chắn sẽ bị cư dân trên đảo bài xích.

Không khéo, mối thù giữa hai bên sẽ càng sâu đậm hơn.

"Nhưng cách làm mà ngươi vẫn kiên trì, bao nhiêu năm qua cũng không có tác dụng gì phải không?" La Tu nhìn Jinbe, cách làm khiêm tốn đó có lẽ ổn định hơn, nhưng đối với La Tu, điều đó hoàn toàn không cần thiết.

Chỉ cần có thực lực đủ mạnh, có thể cưỡng ép loại bỏ những con sâu làm rầu nồi canh đó, sau đó muốn thực hiện chiến lược gì cũng không còn là vấn đề.

Đợi mọi thứ đi vào quỹ đạo, người cá và nhân ngư tự nhiên sẽ hiểu, tất cả đều là vì lợi ích của họ.

"Nhưng..." "Được rồi, đến đây thôi.

Nếu ngươi không tham gia, thì tránh sang một bên quan sát.

Ngươi cũng rõ, muốn cản ta, ngươi tuyệt đối không cản được." La Tu không để Jinbe nói thêm, La Tu đã quyết định làm như vậy, thì sẽ trực tiếp thực hiện, ai cản cũng vô dụng.

"Brook, Luffy, Zoro!" La Tu quay đầu nhìn Brook, Luffy và Zoro ba người.

"Brook dẫn đường, ba người các ngươi đến phố Người Cá, tìm một tên gọi là Hody, trực tiếp trói hắn đến Long Cung thành cho ta." "Yô hô hô hô... có phải sắp đánh nhau không?" Brook hỏi, Luffy và Zoro hai người thì đã sớm xoa tay mài nắm đấm.

Ở bên cạnh La Tu lâu, họ cũng càng hiểu rõ con người và phong cách làm việc của ông.

Từ khi theo La Tu ra khơi, đối mặt với các đối thủ, đều là trực tiếp ra tay xử lý đối phương, nói nhiều cũng vô dụng.

Đợi đánh bại đối phương rồi, sau đó làm chuyện khác cũng được.

Chương 206

“Neptune, chúng ta đi thôi, đến Long Cung thành của ngài trước, ta nóng lòng muốn gặp cô bé Shirahoshi, xem rốt cuộc đã lớn thế nào rồi!” Luffy đi đánh nhau, nhưng La Tu lại tỏ ra không quan tâm, tình huống này khiến Neptune có chút dở khóc dở cười.

Đây có phải là La Tu tiên sinh lần đầu đến đảo Người Cá năm đó không?

Phong cách cứng rắn này, và lão nhân gia ôn hòa năm xưa, đúng là một trời một vực! !

Đi thẳng một mạch vào trong thành Long Cung, La Tu tìm đến nơi ở của Shirahoshi, căn phòng có cánh cửa được gia cố đặc biệt, trên đó còn cắm đầy các loại vũ khí.

“Hừm...” La Tu nhíu chặt mày, vẻ mặt hiện rõ sự tức giận.

Đối với một cô bé mới mười mấy tuổi mà lại dùng thủ đoạn thô bạo như vậy, cái tên Vander Decken đó quả thực quá vô nhân tính.

“Ở đây đợi, ta đi một lát rồi về.” Vốn dĩ định gặp Shirahoshi xong mới đi xử lý Vander Decken, nhưng khi chứng kiến cảnh này, ngọn lửa giận trong lòng La Tu không thể kìm nén được nữa, giờ đây, ông không muốn đợi thêm một phút nào.

Haki Quan sát được phóng ra, mọi thứ trong phạm vi nghìn mét đều không thể thoát khỏi cảm nhận của La Tu.

Ông dùng Nguyệt Bộ, trong nháy mắt đã di chuyển ra xa hàng trăm mét, rồi tiếp tục di chuyển ra ngoài.

Vừa bay, La Tu vừa nhanh chóng tìm kiếm vị trí của Vander Decken IX.

Cuối cùng, khi sắp đến rìa đảo Người Cá, La Tu cảm nhận được Vander Decken và băng hải tặc Người Bay của hắn đang ở trong vùng biển bong bóng bên dưới đảo.

"Ở dưới đáy biển sao?" La Tu tâm niệm vừa động, thân hình cũng đồng thời lao xuống nước biển.

Vùng biển tồn tại bên trong bong bóng khổng lồ của đảo Người Cá, quy mô của nó nhỏ hơn nhiều so với đại dương thực sự bên ngoài, nhưng đối với băng hải tặc người cá, đây lại là nơi neo đậu tốt nhất, đặc biệt là nó không xa Phố Người Cá, có thể đến đó bổ sung vật tư bất cứ lúc nào.

Không cần bong bóng chống nước, La Tu cứ thế lao thẳng vào nước biển.

Trong trạng thái đã định vị sẵn vị trí của Vander Decken IX, La Tu lao đi như một quả ngư lôi, nhanh chóng hướng về phía băng hải tặc Người Bay.

"Thuyền... thuyền trưởng, có thứ gì đó đang đến gần!" Trên tàu của băng hải tặc Người Bay, một người cá chịu trách nhiệm cảnh giới vội vã chạy đến chỗ Vander Decken IX, nhưng lời còn chưa nói hết, một âm thanh xé gió đã xuất hiện trên đỉnh đầu.

La Tu gần như ngay lập tức xuyên qua mấy trăm mét nước biển sâu, xuyên qua bong bóng và đáp xuống boong tàu hải tặc.

"Hử?" Sắc mặt Vander Decken IX hơi thay đổi, nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Trông gã đã gần trăm tuổi nhưng thân hình lại tráng kiện đến vậy, đặc biệt là động tác xuyên qua bong bóng vào tàu trong nháy mắt vừa rồi, tuyệt đối không phải người thường làm được.

"Nhân loại?" Đứng dậy, tất cả người cá xung quanh đều cầm chắc

vũ khí trong tay, vây lấy La Tu.

"Vander Decken phải không?" La Tu hoàn toàn phớt lờ những người cá xung quanh, mục tiêu của ông chỉ có một, tên cặn bã đã ra tay với một cô bé.

"Nếu đã biết tên ta mà còn dám chạy lên tàu của ta, muốn chết à?" Vander Decken dù sao cũng là bá chủ hải tặc trên đảo Người Cá, dù cảm thấy La Tu không tầm thường, nhưng vẫn tỏ ra coi thường.

Đối với người cá, chúng có một cảm giác ưu việt bẩm sinh, vì ai cũng biết sức mạnh của người cá mạnh hơn con người rất nhiều.

Huống chi là một kẻ đã trải qua rèn luyện lâu năm và sở hữu năng lực trái ác quỷ đặc biệt, trong nhân loại có mấy ai thắng được?

Lại càng không phải là một lão già tóc bạc trắng trước mặt.

"Đúng là tìm chết, chỉ là, phải thêm một chữ." Giọng điệu La Tu lạnh lùng, cùng với uy áp mạnh mẽ lặng lẽ tỏa ra từ người ông, gần như ngay lập tức khiến tất cả người cá trên tàu bất giác rùng mình.

"Thêm... thêm một chữ?" Lúc này, Vander Decken cũng không thể giữ được bình tĩnh nữa.

Khí thế mạnh mẽ này khiến hắn khó thở, lúc này hắn mới nhận ra, người đàn ông trước mặt tuyệt không đơn giản.

"Thêm một chữ, ta, là 'người đi tìm cái chết'." Dứt lời, nắm đấm đột ngột tung ra.

Bụp!!!

Cú đấm kinh hoàng nổ tung, ngực của Vander Decken lõm vào trong nháy mắt, sau lưng thì xương sườn đã đâm xuyên ra ngoài, máu tươi phun xối xả.

Với chút năng lực phòng ngự của Vander Decken, đối mặt với cú

đấm trực diện mạnh mẽ như vậy của La Tu, hắn căn bản không thể chống đỡ.

Bây giờ, hắn đã đúng như tên gọi, biến thành một người chết.

"A!

Quái vật!!!" "Chạy mau, chạy mau ~~~" Những người cá xung quanh, sau khi sững sờ một lúc, đột nhiên tất cả đều hoảng loạn, vứt bỏ vũ khí trong tay, từng người một xoay người nhảy xuống biển, bỏ chạy tứ tán.

"Cây đổ bầy khỉ tan, băng hải tặc thế này, quả nhiên chẳng làm nên trò trống gì!" La Tu cảm thán, vừa cúi đầu nhìn Vander Decken đang nằm trong vũng máu dưới chân, mày hơi nhíu lại, chân đang đặt trên boong tàu đột nhiên dậm mạnh, con tàu trong nháy mắt liền vỡ tan.

Cùng lúc đó, thân hình La Tu lao ra khỏi bong bóng khí, bay về phía mặt biển, bay trở lại thành Long Cung.

Vander Decken IX, tên hải tặc người cá đã uy hiếp đảo Người Cá và công chúa Shirahoshi, cứ thế bỏ mạng dưới đòn tấn công mạnh mẽ của La Tu, cùng với băng hải tặc đã được truyền thừa hàng trăm năm của hắn, chôn thân dưới đáy biển.

Cùng lúc đó, trận chiến ở Phố Người Cá cũng đã đi đến hồi kết.

Luffy và Zoro, những người luôn được La Tu huấn luyện, sức chiến đấu không thua kém gì so với thời điểm Đại chiến Marineford trong nguyên tác.

Cả hai đều đã tiếp xúc với Haki và hiểu được cách ứng dụng cơ bản, đối phó với một người cá như Hody, kẻ dựa vào thuốc để trở nên mạnh mẽ, tự nhiên là dễ như trở bàn tay.

Chỉ là, việc ra tay giết chết Hody, một kẻ gần như là lão đại ở Phố

Người Cá, đã gây ra một chấn động lớn trong tộc người cá.

Một lượng lớn người cá bắt đầu tập trung, đổ về khu vực gần thành Long Cung nơi người tiên cá sinh sống.

Họ muốn đến thành Long Cung để đòi một lời giải thích, muốn vua của vương quốc người cá cử đại quân đi chinh phạt những con người đã tự ý vào đảo Người Cá và giết chết bạn bè của họ một cách vô cớ.

Đây sẽ là một sự kiện trọng đại, một sự kiện liên quan đến toàn bộ thể chế vốn có của đảo Người Cá.

Mục đích ban đầu của La Tu đã đạt được, ông đã thành công thu hút sự chú ý của tất cả người cá và người tiên cá trên đảo.

Ân oán tình thù bao năm giữa tộc người cá và nhân loại, cũng đã đến lúc phải đặt một dấu chấm hết.

Trong thành Long Cung, La Tu một lần nữa quay lại phòng của Shirahoshi.

Lúc này, cánh cửa phòng vốn luôn đóng chặt đã bị La Tu cưỡng ép mở ra.

"Không cần phải lo lắng nữa, Vander Decken IX đã chết, băng hải tặc Người Bay của hắn cũng đã giải tán, không còn gì phải sợ hãi nữa." La Tu lớn tiếng nói, đối với tính cách nhút nhát sợ sệt của Shirahoshi, La Tu cũng cạn lời.

Sắp tới ông còn định đưa Shirahoshi ra biển lớn, nếu cứ mãi thế này thì làm sao làm được việc gì?

"Nhưng, lỡ những chiếc rìu đó lại..." Shirahoshi nói với giọng điệu rụt rè, hai tay luôn che mặt, chỉ để lộ đôi mắt lén lút nhìn ra ngoài qua kẽ tay.

“Rõ ràng xinh đẹp như vậy, lại nhút nhát thế kia, đúng là lãng phí dung nhan tuyệt thế!” Hancock thầm cảm thán trong lòng.

Về nhan sắc, trong cả thế giới hải tặc, nàng ta tuyệt đối thuộc hàng đầu.

Nhưng khi nhìn thấy Shirahoshi, nàng lại bất giác cảm thấy hổ thẹn không bằng.

Quả nhiên phụ nữ tộc người tiên cá mới là những tồn tại xinh đẹp nhất trên đời.

Chỉ là, Hancock cũng chỉ ngưỡng mộ nhan sắc của Shirahoshi mà thôi, còn tính cách nhút nhát kia, trong mắt Hancock chính là điểm trừ lớn nhất.

“Ông cố, cháu đã đánh bay tên đó rồi, chúng ta mở tiệc đi!!!” Giọng la hét của Luffy truyền đến, tên nhóc này mỗi lần đánh nhau xong đều la ó đòi mở tiệc, lần này cũng vậy.

Chương 207

"Chậc, đối thủ rác rưởi như thế, còn chưa đủ để khởi động, thật quá vô vị!" Zoro lại tỏ vẻ không hài lòng.

"Yohohoho... các nàng tiên cá ở đây đều đẹp quá... chỉ tiếc là, không biết có mặc quần lót không..." Brook, câu cửa miệng cả ngày của hắn, đặc biệt là sau khi nhìn thấy những nàng tiên cá xinh đẹp vô cùng ở đây, lại càng nói năng chăm chỉ hơn.

"Thật là một vẻ đẹp chói lòa, đây là công chúa của tộc người tiên cá sao?" Brook vừa xuất hiện ở cửa, nhìn thấy Shirahoshi liền lập tức sáp lại.

"Oa!!!

To thật!!!" Luffy lộ ra vẻ mặt kinh ngạc khoa trương.

"Công chúa Shirahoshi của tộc người tiên cá sao?" Ngay cả Zoro, người luôn chỉ tập trung vào tu luyện, khi nhìn thấy Shirahoshi cũng không khỏi ngẩn người.

"Hancock-san!

Vẻ đẹp của cô thật là rực rỡ vô... không biết có thể..." Bụp!!!

Lời của Brook chưa nói xong, cả người đã bị đá bay ra ngoài.

Chỉ là, vì Brook là người đi theo La Tu, nên cú đá của Hancock không hề sử dụng năng lực của trái Mero Mero, nếu không thì bộ xương trắng của Brook đã biến thành đá xám đen, rồi vỡ tan tành.

"Được rồi, tất cả im lặng cho ta!" La Tu quay đầu nhìn đám nhóc không yên phận này một cái, sau đó mới nhìn lại Shirahoshi: "Bây giờ, hung thủ giết mẹ con đã chết, kẻ ném vũ khí vào con cũng không còn nữa, con còn sợ cái gì?

Chẳng lẽ con định cả đời trốn trong phòng, không làm bất cứ việc gì sao?" Về những việc Hody đã làm, La Tu đã nói cho Neptune và Shirahoshi biết, bây giờ mọi người đều đã biết sự thật, cũng hiểu rõ những gánh nặng mà Shirahoshi đã phải chịu đựng trong lòng suốt những năm qua.

Nhưng, người tiên cá thật sự có thể đường đường chính chính đi lên mặt biển sao?

Đặc biệt là một sự tồn tại đặc biệt như Shirahoshi, e rằng chỉ cần xuất hiện trên biển lớn, sẽ trở thành đối tượng bị tất cả nhân loại truy bắt!

"Tâm nguyện cả đời của mẹ con, là để nhân loại và tộc người tiên cá có thể chung sống hòa bình, để tộc người tiên cá cũng có thể lên mặt biển sống như con người, chẳng lẽ con không muốn giúp mẹ thực hiện tâm nguyện này sao?" "Mẹ?" Nghe La Tu nhắc đến Vương phi Otohime, đôi tay đang che mặt của Shirahoshi lặng lẽ buông xuống.

Trong lòng cô, chỉ có mẹ là không thể thay thế.

Những việc đã hứa với mẹ, cô đều sẽ cố gắng hết sức để làm.

Giữ bí mật về việc mẹ bị sát hại nhiều năm như vậy, cũng là để không gây ra nội chiến trên đảo Người Cá, không để nỗ lực nhiều năm của mẹ đổ sông đổ bể.

"Đúng, là mẹ của con.

Năm đó bà ấy đã liều mạng như vậy để tộc người cá và nhân loại chung sống hòa bình, để thay đổi lịch sử người cá, thậm chí không tiếc hy sinh tính mạng vì điều đó, chẳng lẽ con không muốn giúp bà ấy thực hiện tâm nguyện vĩ đại này sao?" La Tu biết, muốn Shirahoshi mở lòng, chỉ có thể bắt đầu từ mẹ của cô, Vương phi Otohime, bởi vì

La Tu biết, trong lòng Shirahoshi, người cô sùng bái nhất, quan tâm nhất cũng chính là mẹ.

"Thật sự có thể... thực hiện tâm nguyện của mẹ sao?" Mặc dù vẫn còn sợ hãi, nhưng trong lòng Shirahoshi đã nảy sinh một tia kiên cường.

Vì di nguyện của mẹ, vì để tộc người cá và tộc người tiên cá cũng có thể sống dưới bầu trời xanh mây trắng, ngắm nhìn nhiều phong cảnh tươi đẹp hơn.

"Chỉ cần con nguyện ý nỗ lực, nhất định có thể." Về điểm này, La Tu có thể khẳng định, bởi vì bản thân Shirahoshi sở hữu năng lực mạnh mẽ để thay đổi thế giới.

Có thể điều khiển Hải Vương Loại, trên thế giới này ngoài Thiên Vương trong truyền thuyết chưa từng xuất hiện, còn ai có khả năng sở hữu sức mạnh thần kỳ hơn cô.

Phải biết rằng, trong thế giới One Piece, số lượng Hải Vương Loại gần như vô số, mỗi con đều vô cùng to lớn, thậm chí một con đã có thể to bằng một hòn đảo nhỏ.

Nếu Shirahoshi có thể tận dụng sức mạnh của mình, tập hợp những Hải Vương Loại này lại, đó sẽ là một đội quân khổng lồ vô cùng, mạnh mẽ vô cùng, ngay cả Chính phủ Thế giới e rằng cũng khó lòng chống lại.

"Nếu thật sự có thể, vậy thì bất kể ngài muốn con làm gì, con cũng nguyện ý!" Shirahoshi cắn chặt môi, âm thầm hạ quyết tâm trong lòng.

Để hoàn thành di nguyện của mẹ, cô có thể đối mặt với mọi nguy hiểm.

Tuy trong lòng vẫn sợ hãi, nhưng tâm nguyện này lại mạnh mẽ hơn cả nỗi sợ.

“Tốt lắm, vậy thì việc đầu tiên chúng ta cần làm bây giờ, là đi ra ngoài, nói ra sự thật về việc mẹ con bị sát hại năm đó, để cư dân đảo Người Cá một lần nữa thắp lên ngọn lửa mà mẹ con đã để lại trong lòng họ năm xưa, để họ tin rằng, giữa nhân loại, người tiên cá và người cá vẫn có khả năng chung sống hòa bình!” Bằng Haki Quan sát, La Tu tự nhiên đã sớm cảm nhận được đám đông đang tụ tập bên ngoài, cũng biết nguyên nhân thực sự của việc họ tập trung.

Vì vậy, việc đầu tiên cần làm bây giờ, là để Shirahoshi đối mặt, đối diện với tất cả những người đang bị che mắt và lòng đầy phẫn nộ kia.

Tất cả mọi người đều bước ra khỏi phòng, đi đến cổng thành Long Cung, bên dưới là đông đảo cư dân đảo Người Cá đang tụ tập.

Bên trong cánh cổng, có một người quan trọng nhất, nhân chứng duy nhất khi Vương phi Otohime bị sát hại năm đó, người đã nhẫn nhịn không nói ra suốt sáu năm, sau đó lại bị Vander Decken IX uy hiếp, công chúa người tiên cá, Shirahoshi!

“Quốc vương, ra đây cho chúng tôi!” “Nhân loại chạy đến địa bàn của chúng ta giết người, ông lại không quan tâm, còn ở đây tụ tập với nhân loại, ông là kẻ phản bội đảo Người Cá!” “Hôm nay nếu không cho chúng tôi một lời giải thích, chúng tôi quyết không bỏ qua!” ...

Phía dưới, những lời lẽ phẫn nộ liên tục truyền đến, thậm chí có cả những tiếng chửi rủa, đứt quãng vang lên trong đám đông.

Hody đã kinh doanh ở Phố Người Cá nhiều năm, dưới trướng có không ít tín đồ.

Bây giờ hắn lại bị nhân loại giết chết, những người này tự nhiên không chịu bỏ qua, đặc biệt là những người cá và người tiên cá vốn nghe danh Hody, bản thân lại có địch ý với nhân loại, tự nhiên cũng nghiêng về một phía.

Cộng thêm việc Hody thực sự bị Luffy và Zoro giết chết, phạm vi ảnh hưởng lại càng lan rộng.

"Sao, đến đây rồi, định lùi bước sao?" La Tu quay đầu nhìn Shirahoshi đang do dự đứng ở cửa.

Đối với cô, hôm nay có thể bước qua cánh cửa này để đối mặt với những cư dân đảo Người Cá đang phẫn nộ hay không, sẽ là một bước quan trọng quyết định nhân sinh quan sau này, bởi vì, đây là bước đi đầu tiên của lòng dũng cảm.

Khi một người có dũng khí đối mặt với nỗi sợ, khi có thể chiến thắng nỗi sợ đầu tiên bày ra trước mắt, họ sẽ có dũng khí để đối mặt với nỗi sợ thứ hai, thứ ba, thậm chí là tất cả nỗi sợ gặp phải sau này.

La Tu cũng tin rằng, chỉ cần Shirahoshi hôm nay có thể đi tốt bước đầu tiên, cuộc đời cô cũng sẽ từ đây thay đổi.

"Không... không có!" Shirahoshi lắc đầu, nhưng miệng tuy nói vậy, cơ thể lại do dự, ngưỡng cửa cuối cùng, cô vẫn không có dũng khí bước ra.

"Nếu đã không có, vậy thì bước ra đi, nhìn vào tất cả những cư dân đảo Người Cá đó, nói ra hết những điều trong lòng, để mọi người đều biết, sự thật năm đó!" Khi La Tu nói, ông cũng truyền cả khí thế hùng hậu vào trong đó, muốn chấn động tâm linh của Shirahoshi, muốn cô hạ quyết tâm, bước ra ngoài.

"Sự thật?" Shirahoshi lặp lại hai từ này, vừa chìm vào suy tư, cùng lúc đó, những âm thanh phía dưới bắt đầu không ngừng tràn vào tai.

"Hoàng tộc chết tiệt, chẳng lẽ cứ hèn nhát như vậy, chỉ có thể để chúng ta bị nhân loại ức hiếp sao?" "Tất cả mọi thứ đều do nhân loại gây ra, giữa tộc người cá và nhân loại chúng ta, không đội trời chung!"

“Đi, chúng ta quay về, chỉ cần tất cả chúng ta đoàn kết, với sức mạnh của chúng ta, nhất định phải bắt nhân loại trả giá!” “Lấy vũ khí, chúng ta phải chiến đấu đến cùng...” ...

“Không!” Shirahoshi đột nhiên ngẩng đầu, sự ồn ào này, những người phẫn nộ này, cảnh tượng này trông giống hệt như lúc sự việc năm đó xảy ra.

Lúc đó, nhìn vào người mẹ đang hấp hối, vẻ mặt bà hiện lên sự tiếc nuối, trái tim vốn đang do dự của Shirahoshi, trong nháy mắt trở nên kiên định.

Đúng vậy, cô phải dũng cảm đứng ra, phải ngăn chặn tai họa xảy ra, phải để mọi người đều biết rõ sự thật năm đó, phải để mọi người biết, những người mà La Tu giết, đều là kẻ xấu, họ đến đây là để giúp đỡ đảo Người Cá.

Ngẩng đầu, Shirahoshi di chuyển thân hình, vượt qua ngưỡng cửa thành Long Cung, bước ra trước mặt tất cả cư dân đảo Người Cá, đứng ở phía trước nhất của La Tu và mọi người.

Khoảnh khắc này, tất cả những người tụ tập bên dưới đều bất giác im lặng, ánh mắt của họ chuyển hướng về phía Shirahoshi, nhìn vào vị công chúa Shirahoshi của đảo Người Cá đã nhiều năm không xuất hiện trước mặt mọi người.

“Công chúa...” “Không phải cô ấy đang bị Vander Decken IX nhắm đến sao?

Sao lại dám ra khỏi tòa tháp kiên cố?” “Cô ấy định làm gì?” ...

Mọi người đều thì thầm.

Mặc dù đã qua sáu năm, nhưng hình ảnh ‘người nhân từ’ năm xưa vẫn còn đọng lại trong lòng họ.

Shirahoshi chính là huyết mạch mà người đó để lại, một vị công

chúa có trái tim lương thiện giống như mẹ mình.

Chương 208

“Được rồi, nói những gì con muốn nói đi, để họ biết sự thật, để họ tin rằng, nhân loại không phải là không thể cứu vãn.” La Tu lúc này lộ ra nụ cười hài lòng, vào khoảnh khắc Shirahoshi đứng ra, ông có thể chắc chắn, Shirahoshi có thể hoàn thành mọi việc sau này, trái tim nhút nhát đó, đang dần bị dũng khí chiếm lấy.

“Các... các vị, tôi...” “Công chúa điện hạ, mau quay về đi, lỡ những vũ khí đó lại xuất hiện thì...” Không biết ai trong đám đông lớn tiếng nhắc nhở, nhưng nghe giọng, giống như một ông lão hiền từ, thậm chí vì giọng nói quá lớn, còn cảm thấy có chút khàn và hụt hơi.

“Lão gia gia, không sao đâu ạ, người đó đã bị La Tu tiên sinh đuổi đi rồi, sẽ không bao giờ làm hại Shirahoshi nữa!” Shirahoshi nhìn xuống dưới, nhìn về phía ông lão vừa mở miệng nói, thân thiết đáp lại.

“Thật sao?

Không sao nữa rồi sao?

Vậy thì tốt quá!” Trên mặt ông lão lộ ra một tia vui mừng, nhưng nhiều người xung quanh hơn, lại lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ai cũng biết, kẻ muốn hãm hại công chúa Shirahoshi là ai, một kẻ tà ác như vậy, sao có thể dễ dàng bị đuổi đi như thế?

“Vâng, còn nữa, Hody tiên...

Hody, cũng bị chắt của La Tu tiên sinh giết chết rồi...” “Cái gì, là chắt của lão già đó sao?” “Hung thủ giết người, cút xuống cho ta.” “Ngươi ở đó làm gì?

Chẳng lẽ muốn uy hiếp công chúa Shirahoshi sao?” Lời của

Shirahoshi chưa nói hết, những cư dân đảo Người Cá đã phẫn nộ gào thét.

“Không, không phải vậy đâu, họ làm vậy, tất cả đều là vì mẹ của tôi!” Shirahoshi lo lắng, vội vàng giải thích với mọi người.

Nhưng giọng nói yếu ớt đó, trong tiếng chất vấn của đám đông phẫn nộ, nghe có vẻ thật bất lực.

Hú...

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng gió vô hình từ trên thành Long Cung tỏa ra, tất cả những người đang tụ tập trên quảng trường đều bất giác cảm thấy một tia lạnh lẽo, lại lần lượt im lặng.

Mọi chuyện, đương nhiên là do La Tu làm, ông chỉ khẽ phóng ra Haki Bá vương, chỉ để những người đó cảm nhận một chút uy hiếp, sau đó có thể yên tĩnh nghe Shirahoshi nói hết lời.

“Được rồi, bây giờ tiếp tục đi.” La Tu nhắc nhở, Shirahoshi cũng lúc này, mới cuối cùng từ cảm giác lạnh lẽo đó hồi phục lại.

“À...

à, thật ra, Hody, mới là người thực sự đã giết mẹ tôi!” “Sao có thể?” “Không thể nào, Hody không thể nào làm những chuyện đó?” “Công chúa Shirahoshi, người đừng bị đám nhân loại đó uy hiếp, những lời này đều không phải sự thật!” Một câu nói của Shirahoshi, sự chấn động mà nó gây ra còn kinh hoàng hơn cả việc Hody bị giết.

Lúc này, tất cả những người tụ tập bên dưới đều hoàn toàn sôi sục, đặc biệt là những cư dân ở Phố Người Cá.

Năm đó, cái chết của Vương phi Otohime đã khiến tất cả những người này mất đi niềm tin và hy vọng vào nhân loại, sau đó lại bị những lời lẽ thù hận của Hody dẫn dắt, từng bước đi vào tình thế không đội trời chung với con người.

Nhưng bây giờ, Shirahoshi lại nói, người hại chết Vương phi Otohime năm đó là Hody, vậy chẳng phải, tất cả những gì đã xảy ra bao năm qua, đều do Hody ngấm ngầm sắp đặt?

Tất cả những hy vọng mà họ nghĩ đã không còn, thực ra vẫn có thể nói là có hy vọng?

"Không phải đâu, đây đều là sự thật, năm đó chính mắt con đã nhìn thấy." Shirahoshi vội vàng mở miệng giải thích.

Hôm nay cô phải nói ra sự thật, phải để mọi người biết rằng, chung sống hòa bình với nhân loại là có thể, tâm nguyện của mẹ, cô phải giúp bà thực hiện.

"Nếu năm đó đã tận mắt nhìn thấy, vậy tại sao bao năm qua người không đứng ra nói rõ mọi chuyện?" "Đó...

đó là..." "Đó là vì, Shirahoshi không muốn nhìn thấy người cá và người tiên cá chúng ta nội đấu, không hy vọng nhìn thấy có người chết đi." Khi Shirahoshi đang do dự, Neptune bước lên phía trước.

Vị vua của đảo Người Cá này, bây giờ phải tự mình đứng ra, cùng Shirahoshi đối mặt với tất cả những cư dân này.

Về chuyện xảy ra năm đó, người phẫn nộ nhất đáng lẽ phải là ông, dù sao người đã chết, chính là vợ của ông.

Nhưng bây giờ, thứ ông quan tâm chỉ có di nguyện của Vương phi Otohime, ít nhất phải để cái chết của bà có giá trị.

"Shirahoshi bao năm qua vẫn nhẫn nhịn không nói ra mọi chuyện, vì vậy mới luôn trốn tránh mọi người.

Có lẽ con bé nhút nhát, nhưng trái tim lại kiên cường, luôn tin rằng, giữa nhân loại và người cá chúng ta, sẽ có một ngày có thể chung sống hòa bình." Hoàng tử Fukaboshi bước lên, bên cạnh là hai người anh em của mình.

Hoàng tộc đảo Người Cá toàn bộ đã đứng ra, dùng hành động để bảo chứng cho lời nói của Shirahoshi, họ đang dốc toàn lực ủng hộ cô.

"Hôm nay, La Tu tiên sinh đến đây, là để giúp đỡ chúng ta, giúp chúng ta trở về mặt biển, để chúng ta có được tất cả quyền lợi mà nhân loại có thể có.

Giết chết Hody, đuổi đi kẻ xấu vẫn luôn ném đồ vào con, tất cả mọi thứ đều là vì chúng ta." Shirahoshi nói, vừa quay người nhìn La Tu.

Cùng lúc đó, tất cả người cá bên dưới cũng nhìn về phía La Tu, nhìn vào lão già râu tóc bạc phơ này.

"Tôi nhận ra ông ấy, hơn mười năm trước ông ấy đã từng đến đây." "A, lúc đó ông ấy và Otohime-sama còn đến thăm chúng ta nữa." "Là bạn của Vương phi Otohime, vậy chắc chắn ông ấy biết sự thật về việc Hody giết Vương phi, nên mới ra tay với Hody." "Như vậy, những lời công chúa Shirahoshi nói đều là thật sao?" Khi sự phẫn nộ được kìm nén một chút, mọi người bắt đầu chú ý đến dáng vẻ của La Tu.

Những người cá lớn tuổi hơn một chút, cũng dần nhớ lại một số chuyện đã xảy ra nhiều năm trước, tình hình khi La Tu đến đảo Người Cá lúc đó, và những việc ông đã cùng Vương phi Otohime làm cho cư dân trên đảo.

"Ha ha ha... xem ra, vẫn có người nhớ đến lão già này ta nhỉ!" La Tu cười lớn bước lên phía trước.

Bằng Haki Quan sát, dù là những âm thanh nhỏ nhất của những người bên dưới, La Tu đều có thể nghe thấy, nên dù lúc này có vô số âm thanh hỗn tạp, ông vẫn nghe được những lời liên quan đến mình.

“Sự thật đã rõ, vậy thì tiếp theo là lúc chúng ta thực hiện tâm nguyện của Vương phi Otohime.

Mọi người, có nguyện ý cùng ta lên mặt biển sinh sống không?” La Tu lớn tiếng hỏi.

Lời vừa dứt, cả đảo Người Cá đều im lặng, mọi người đều với vẻ mặt khó tin nhìn La Tu.

Cùng ông lên mặt biển sinh sống?

Sao có thể chứ?

Mặc dù đó luôn là giấc mơ của tộc người cá và người tiên cá, nhưng tranh chấp bao nhiêu năm giữa nhân loại và người cá, sao có thể dễ dàng bước qua bước này.

“Sao?

Đều ngẩn ra rồi à?

Lời của ta đều là thật!” La Tu nói.

Nếu đã có ý định này, tự nhiên ông sẽ làm, và bây. giờ ông cũng có năng lực để làm.

“Nhưng, làm sao để chúng tôi lên mặt biển sinh sống chứ?

Những con người đó đều có ác ý với chúng tôi, nếu lên mặt biển, không có sự che chở của biển sâu, e rằng chúng tôi càng không có ngày yên ổn.” Không biết ai mở miệng trước, nhưng lời nói đó cũng ngay lập tức kích phát cuộc thảo luận của mọi người.

Đối với cư dân đảo Người Cá, việc có thể lên mặt biển sinh sống hay không, vấn đề lớn nhất chính là mâu thuẫn với nhân loại.

Nhân loại muốn bắt họ đi bán, còn người cá vì bị nhân loại áp bức nhiều năm, cũng sớm sinh ra thù hận và ghê tởm cực độ.

Với mối quan hệ tồi tệ như vậy tồn tại, sao có thể sống chung với nhau?

"Yên tâm, chỉ cần có La Tu ta ở đây, trên thế giới này sẽ không có bất kỳ ai dám động đến một sợi tóc của các người." "Nhưng, ngài tuổi đã cao như vậy, có thể bảo vệ chúng tôi, nhưng lại có thể bảo vệ được bao nhiêu năm?" "Ha ha ha... lão già ta đây thân thể cường tráng, sống thêm vài chục năm nữa tuyệt đối không thành vấn đề.

Nếu các người thực sự lo lắng vấn đề này, đến lúc đó cũng có thể tìm cách tự vệ, bởi vì công chúa Shirahoshi, chính là Hải Vương Poseidon tám trăm năm mới xuất hiện một lần!" "Cái gì?!" Khoảnh khắc này, một chấn động cực lớn lại một lần nữa truyền khắp đảo Người Cá.

Lần này, ngay cả Shirahoshi, Neptune và những người trong hoàng tộc, cũng đều sững sờ tại chỗ.

Chương 209

Hải Vương Poseidon, đó là một cái tên chỉ tồn tại trong lịch sử, cùng với Thiên Vương và Minh Vương được gọi là ba vũ khí cổ đại, đó là những tồn tại có sức mạnh hủy diệt thế giới.

“Hải Vương sao?

Một đứa nhóc nhát gan như vậy?” “La Tu tiên sinh đã nói vậy, chắc không sai đâu.” “Nhưng, nếu thực sự là Hải Vương, nói ra như vậy có ổn không?

Đến lúc đó đừng nói là hải tặc sẽ thèm muốn, ngay cả Chính phủ Thế giới, e rằng cũng tuyệt đối không dung túng cho sự tồn tại của cô ấy!” Ba chị em Hancock lúc này cũng không nhịn được mà thảo luận, dù sao, lời La Tu nói, thực sự quá chấn động.

Hải Vương Poseidon, vũ khí cổ đại trong truyền thuyết sở hữu sức mạnh đủ để hủy diệt thế giới, đó là một sự tồn tại đủ để thay đổi cục diện cả thế giới!

“La Tu tiên sinh, ngài không thể nói đùa được, chẳng lẽ Shirahoshi thật sự...” Neptune với vẻ mặt kinh ngạc nhìn La Tu, đối với lời nói vừa rồi của ông, lúc này ông cũng cảm thấy khó chấp nhận, sự lo lắng và bất an trong lòng đang nhanh chóng lan rộng.

“Hải Vương là một công chúa người tiên cá tám trăm năm mới xuất hiện một lần, sinh ra đã có năng lực triệu hồi Hải Vương Loại, điểm này, ba người Fukaboshi, chắc chắn đều biết phải không.” La Tu nói.

Lúc này, ba anh em Fukaboshi thì mặt mày trầm trọng cúi đầu.

Đúng vậy, về việc Shirahoshi có thể triệu hồi Hải Vương Loại, ba

anh em đều biết.

Sáu năm trước, khi Vương phi Otohime sắp qua đời đã biết được, lúc đó Vương phi Otohime đã nhắc nhở, bất luận thế nào cũng phải bảo vệ tốt Shirahoshi, không để cô bé bị bất kỳ tổn thương nào, bởi vì một khi Shirahoshi bị tổn thương, sẽ triệu hồi Hải Vương Loại.

"Tam Vương xuất thế, là dấu hiệu thay đổi cục diện thế giới, trong đó duy nhất có dấu hiệu rõ ràng nhất, chính là sự xuất hiện của Hải Vương!" La Tu là người xuyên không, thông tin về Tam Vương sớm đã biết.

Trong một trăm năm sau khi xuyên không, ông cũng luôn để ý đến thông tin về Tam Vương.

Công chúa người tiên cá có thể khống chế Hải Vương Loại tám trăm năm mới xuất hiện một lần, lần trước xuất hiện, cục diện cả thế giới hải tặc đã xảy ra chuyển biến, Chính phủ Thế giới cũng từ đó ra đời.

Bây giờ, lại qua tám trăm năm, cục diện thế giới cũng đến lúc phải thay đổi một lần nữa.

La Tu chính là nhân tố quan trọng thúc đẩy sự chuyển biến lần này.

Trước tiên đối phó với Thất Vũ Hải, đó chỉ là một công việc chuẩn bị vô cùng sơ cấp mà thôi.

Bây giờ để tộc người cá trở về mặt biển, để thân phận công chúa Shirahoshi bị bại lộ, sẽ là bước đầu tiên thực sự thực thi kế hoạch.

Bất kể vũ khí cuối cùng trong ba vũ khí cổ đại trong truyền thuyết (Thiên Vương) có nằm trong tay Thiên Long Nhân hay không, La Tu bây giờ cũng không quan tâm nữa.

Từ sau khi mở khóa phần thưởng giai đoạn hai, năng lực của La

Tu đã đạt đến đỉnh cao của thế giới hải tặc.

Hiện tại, việc mở khóa phần thưởng giai đoạn ba, cũng không còn xa nữa.

Thiên Vương xuất thế khi đó, có lẽ sẽ vượt ngoài dự liệu hiện tại, nhưng La Tu cũng tự tin, sau khi phần thưởng giai đoạn ba xuất hiện, tuyệt đối có thể áp chế nó.

"La Tu tiên sinh, nếu làm như vậy, e rằng việc đảo Người Cá và nhân loại chung sống hòa bình, lại càng không thể!" Là người có kiến thức nhất trên đảo Người Cá, Hải hiệp Jinbe sao có thể không hiểu được ảnh hưởng mà việc công bố thân phận Hải Vương của Shirahoshi sẽ mang lại.

Đến lúc đó, nếu không dấy lên một cuộc đại chiến giữa nhân loại và người cá, đã là vạn hạnh, sao có thể có cơ hội chung sống hòa bình?

"Hơn nữa, tất cả những gì ngài đang làm, rõ ràng đang chạm đến lằn ranh của Chính phủ Thế giới, chẳng lẽ ngài không lo lắng..." "Chính phủ Thế giới?

Nếu lão phu sợ, sao lại đi đến bước ngày hôm nay?" Thái độ La Tu kiên quyết, điều này khiến Jinbe và Hancock đều bất giác nhíu mày.

Tại Hội nghị Thế giới đánh chết Doflamingo, sau đó đánh chết Crocodile, diệt trừ Gecko Moria, ngay cả Mihawk Mắt Diều Hâu mạnh nhất trong Thất Vũ Hải cũng bại dưới tay La Tu.

Nhìn qua chỉ là những chuyện tình cờ, nhưng bây giờ liên kết lại, mới phát hiện tất cả đều có kế hoạch và mưu đồ.

Thất Vũ Hải do Chính phủ Thế giới thiết lập, phá hủy sự tồn tại của tổ chức này, bản thân nó đã là một sự khiêu khích đối với chế độ của Chính phủ Thế giới.

Bây giờ lại tìm ra Hải Vương, một trong ba vũ khí cổ đại có sức mạnh thay đổi thế giới, ý đồ lại càng rõ ràng.

"La Tu tiên sinh, mục đích của ngài ngay từ đầu, là muốn phá hủy Chính phủ Thế giới sao?" Hancock nhẹ giọng hỏi, nhưng lời nói này, lại khiến tất cả mọi người có mặt đều nghe thấy, và cũng đều bất giác, sững sờ tại chỗ.

"Sự tồn tại của Chính phủ Thế giới, không có gì sai, bởi vì nó thực sự có thể duy trì hòa bình thế giới.

Nhưng nội bộ Chính phủ Thế giới hiện tại, lại có những quy tắc, thực sự cần phải thay đổi." "Như vậy, mục tiêu của ngài..." Hancock đột nhiên hiểu ra, hiểu ra rốt cuộc La Tu tiên sinh muốn làm gì.

"Nhưng La Tu tiên sinh..." Lời của Hancock không nói ra, vì nó liên quan đến bí mật lớn nhất trên người nàng, nhưng ý tứ của nàng, lại vô cùng rõ ràng.

Thiên Long Nhân, Quý tộc Thế giới, Chính phủ Thế giới hiện tại, chính là do tổ tiên của họ sáng lập, vì vậy đời đời được Chính phủ Thế giới bảo hộ, Chính phủ Thế giới trên thực tế, cũng luôn nằm trong tay Thiên Long Nhân.

Mục đích của La Tu, rõ ràng là muốn loại bỏ Thiên Long Nhân khỏi cơ quan Chính phủ Thế giới, muốn phế bỏ những chính sách bảo hộ đối với Thiên Long Nhân, nhưng làm như vậy, căn bản là đang trực diện khiêu chiến với Chính phủ Thế giới!

"Được rồi, những lời này để sau hãy nói.

Bây giờ chúng ta cần làm, là giải phóng cư dân đảo Người Cá khỏi tình trạng bị áp bức này, để chúng ta trước tiên hoàn thành tâm nguyện nhiều năm của Vương phi Otohime đã!" La Tu nói.

Loại bỏ ảnh hưởng của Thiên Long Nhân trong Chính phủ Thế

giới, đúng là ý đồ cuối cùng của La Tu, nhưng bây giờ ông sẽ không trực tiếp nói rõ mọi chuyện, vì hiện tại, ông chưa nắm đủ bằng chứng và lý do để lật đổ Thiên Long Nhân, sự ủng hộ có thể nhận được, cũng còn xa mới đủ.

Trước tiên loại bỏ những bất công hiện hữu, những người cá bị áp bức, những nô lệ bị quý tộc áp bức hoặc những quốc gia nhỏ yếu, La Tu muốn từng bước một, bắt đầu từ những nơi cơ bản nhất, để hoàn thành mục tiêu.

“Nhưng La Tu tiên sinh, chúng ta phải làm thế nào?

Chúng ta là cả một hòn đảo, muốn lên mặt biển, đó là chuyện vô cùng khó khăn.” Shirahoshi không biết thân phận Hải Vương có ý nghĩa gì, cũng không hiểu những việc La Tu muốn làm có gì sai.

Hiện tại cô chỉ đơn thuần nghĩ rằng, muốn để mọi người đều lên mặt biển sinh sống, đó không phải là một chuyện đơn giản.

“Không phải con có thể triệu hồi Hải Vương Loại sao?

Đến lúc đó trực tiếp triệu hồi Hải Vương Loại, chẳng phải có thể đưa mọi người lên mặt biển sao?” “Nhưng, mẹ dặn con không được...” “Mẹ con không cho con triệu hồi Hải Vương Loại, là sợ sẽ phá hủy đảo Người Cá, sẽ làm hại người ở đây.

Nhưng trên thực tế, con hoàn toàn có thể tùy ý điều khiển những sinh vật này, để chúng làm những gì con muốn, sao lại có thể làm hại mọi người chứ?” “À!” Shirahoshi đáp, nhưng trong lòng vẫn lo lắng, khi quay đầu lại còn khẽ lẩm bẩm: “Làm như vậy, thật sự không có vấn đề gì sao?” Hải Vương Loại, là quần thể sinh vật khổng lồ nhất trên đại dương.

Một cá thể Hải Vương Loại đơn lẻ, dù là những con có kích thước nhỏ, cũng đã đủ lớn đến hàng nghìn mét, trong đó một số con có

hình thể khổng lồ, thậm chí có thể sánh ngang với một hòn đảo.

Là một trong ba vũ khí cổ đại, năng lực rõ ràng của Hải Vương chính là có thể khống chế những Hải Vương Loại khổng lồ này, số lượng và kích thước mà cô có thể khống chế, căn bản không bị giới hạn.

Lúc này, dưới sự chỉ đạo của La Tu, Shirahoshi đang dùng ý niệm phát ra tín hiệu triệu tập đến tất cả Hải Vương Loại xung quanh đảo Người Cá.

Trong nguyên tác, khi tàu Noah đâm vào đảo Người Cá, chỉ có bốn con Hải Vương Loại, nhưng bây giờ điều La Tu muốn làm, là đưa cả đảo Người Cá lên mặt biển, quá trình này khó khăn hơn nhiều so với việc chỉ vận chuyển một chiếc tàu Noah.

"Thật sự có thể không ạ?" Shirahoshi mở mắt, vừa rồi cô đã làm theo lời La Tu, trong lòng thầm nghĩ muốn Hải Vương Loại giúp đỡ, nhưng lại không biết, chỉ làm như vậy, liệu có thực sự làm được chuyện không thể tin nổi như thế không.

"Yên tâm đi, nhất định không có vấn đề gì đâu.

Phải biết rằng, con là hoàng đế duy nhất của những Hải Vương Loại này, tín niệm mà con truyền đi, chỉ cần chúng cảm ứng được, chắc chắn sẽ đáp lại." La Tu nói chắc như đinh đóng cột, nhưng lúc này Shirahoshi có chút bán tín bán nghi, dù sao đây là lần đầu tiên cô thử chủ động triệu hồi Hải Vương Loại, lại còn triệu hồi nhiều như vậy một lúc.

Chỉ là, suy nghĩ này không kéo dài bao lâu, bởi vì những Hải Vương Loại mà La Tu nói, rất nhanh đã xuất hiện, xuất hiện xung quanh đảo Người Cá.

Thân thể khổng lồ, số lượng của chúng lên đến hơn mười con,

vây quanh đảo Người Cá thành một vòng, thậm chí bao bọc cả hòn đảo.

Chúng thò đầu, từ bên ngoài bong bóng nhìn vào bên trong đảo Người Cá, tất cả ánh mắt đều tập trung vào vị trí của Shirahoshi.

“Thật sự, các ngươi đều nguyện ý nghe lời ta sao?” Shirahoshi hỏi, rõ ràng, trước đó, cô chắc chắn đã nghe thấy giọng nói của Hải Vương Loại.

“Là bẩm sinh sao?

Giống như La Tu tiên sinh đã nói, nhưng, các ngươi thật sự có thể giúp ta sao?

Đưa hòn đảo của chúng ta lên mặt biển?” Trong lòng Shirahoshi có chút nghi ngờ, tất cả mọi thứ trong mắt cô cuối cùng vẫn quá không thể tin nổi.

Những sinh vật nguy hiểm nhất trong đại dương này, trước mặt cô lại biểu hiện hiền lành như vậy, giống như những con vật nhỏ bình thường, hoàn toàn khác với thiết lập của chúng.

“Hải Vương Loại cũng biết nghe lời như vậy sao?

Chương 210

Thật kỳ lạ!" Luffy đột nhiên buột miệng.

Một câu nói, tất cả mọi người trong khoảnh khắc tiếp theo đều nhìn Luffy một cái.

"Đây là cái lợi của thiên phú dị bẩm!

Sinh ra đã có tư chất trở thành vua, sở hữu năng lực lắng nghe vạn vật." Chỉ có La Tu lúc này đang cảm khái, là một lão già đã tồn tại trong thế giới hải tặc hàng trăm năm, là một người ban đầu vì tư chất bình thường mà luôn không thể thi triển tài năng, La Tu đối với thứ gọi là thiên tư này quả thực rất ngưỡng mộ!

Chỉ là, bây giờ La Tu cũng cảm thấy không sao cả.

Mặc dù không có năng lực bẩm sinh có thể lắng nghe vạn vật, nhưng nhờ sự hỗ trợ của hệ thống, hiện tại ông sở hữu sức chiến đấu mạnh nhất trên biển, cộng thêm sự hiểu biết cực kỳ sâu sắc về thế giới hải tặc của một người xuyên không, không có thiên phú bẩm sinh như Luffy, cũng không sao cả.

"La Tu tiên sinh, chúng nói về một lời hẹn ước tám trăm năm trước, hình như phải đợi một người đặc biệt, sau đó sửa chữa con tàu đã hỏng đó, mới có thể đưa chúng ta lên mặt biển, đó là lời hẹn của công chúa người tiên cá tám trăm năm trước với người đó." Shirahoshi quay đầu nhìn La Tu.

Vừa rồi khi mọi người còn đang kinh ngạc trước năng lực đột nhiên bộc lộ của Luffy, Shirahoshi đã nói chuyện với những Hải Vương Loại đó về việc làm thế nào để đưa đảo Người Cá lên mặt biển, nhưng Hải Vương Loại lại đề cập đến chuyện con tàu của lời hẹn ước.

Đối với chúng, chỉ có người của lời hẹn ước tám trăm năm trước, mới có khả năng thay đổi mối quan hệ giữa tộc người cá và nhân loại, chỉ có sự xuất hiện của người đó mới có thể để tộc người cá trở lại mặt biển, tắm mình dưới ánh nắng.

"Tàu Noah sao?

Lời hẹn tám trăm năm trước, bây giờ không cần nữa, bởi vì việc người đó phải làm, ta rất nhanh cũng có thể làm được." Con tàu của lời hẹn ước, con tàu trong lời hẹn sẽ đưa tộc người tiên cá và tộc người cá trở về mặt biển để sống dưới ánh mặt trời như nhân loại, thực ra cũng chỉ là một loại ký thác và phương thức để thay đổi mối quan hệ giữa nhân loại và tộc người cá mà thôi.

Nhưng bây giờ, La Tu có phương thức trực tiếp hơn.

Chỉ cần bong bóng xà phòng của đảo Người Cá không bị phá hủy, sau đó thông qua việc điều chỉnh lượng nước biển ban đầu bên trong bong bóng và mượn sức mạnh của Hải Vương Loại, có thể trực tiếp đưa đảo Người Cá lên mặt biển.

Ít nhất là ở vùng biển gần quần đảo Sabaody, bong bóng xà phòng sẽ không vì nguyên nhân tự nhiên mà bị phá hủy, đảo Người Cá liền có thể cung cấp nơi ở bình thường cho tộc người cá.

Về phần Thiên Long Nhân hoặc những kẻ khác có thành kiến với tộc người cá, La Tu tin rằng với sức uy hiếp của mình, không ai dám đi gây sự với tộc người cá.

"Không cần?

Một con người nhỏ bé, làm sao có thể thay đổi chuyện đã hẹn ước tám trăm năm trước?

Ân oán giữa nhân loại và tộc người tiên cá, nếu không phải một người đủ sức thay đổi thế giới xuất hiện, sao có thể dễ dàng hàn

gắn?" Một con Hải Vương Loại đột nhiên chuyển hướng nhìn La Tu, lời nó nói, La Tu vào khoảnh khắc này đã cảm nhận được.

Điều khiến La Tu vô cùng ngạc nhiên, đây không phải là chuyện cần có thiên phú bẩm sinh mới có thể làm được sao?

"Vẻ mặt đó?

Chẳng lẽ ngươi cũng có thể nghe thấy lời ta nói?" Con Hải Vương Loại đó lúc này dường như cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, bởi vì khi nó nói những lời đó, biểu cảm trên mặt La Tu đã thay đổi, rõ ràng là biết nội dung trong đó, nhưng một con người bình thường, sao có thể nghe được lời nó nói?

"Đúng, ta nghe thấy rồi, ta cũng cảm thấy kỳ lạ, tại sao ta lại đột nhiên có thể nghe được lời những Hải Vương Loại này nói?" La Tu cũng kinh ngạc không thôi, chuyện này căn bản không thể nào, sao lại có thể xảy ra chuyện như vậy chứ?

"Chẳng lẽ, ngài chính là người của lời hẹn ước?

Nhưng nếu thật sự là vậy, sao lại xuất hiện vào lúc này?

Nhìn dáng vẻ, ít nhất cũng gần trăm tuổi rồi, vậy chẳng phải sớm hơn gần một trăm năm so với thời gian đã hẹn sao..." Các Hải Vương Loại xung quanh, gần như toàn bộ đều tập trung ánh mắt vào La Tu.

Hai người khác có thể nghe thấy giọng nói của chúng, Shirahoshi và Luffy lúc này cũng với vẻ mặt không thể tin nổi nhìn La Tu.

Sự thay đổi đột ngột này, thực sự quá bất ngờ!

"Ta không phải là người của lời hẹn ước, nhưng việc ta làm hôm nay, là để thay đổi lịch sử của tộc người cá, để chủng tộc xinh đẹp này có thể đường đường chính chính sinh tồn trên đại dương." La Tu nói, ý niệm lúc này càng sâu sắc, đối với giọng nói của các Hải Vương Loại xung quanh, lại nghe càng rõ ràng hơn.

Ban đầu chỉ có giọng nói của con Hải Vương Loại nhắm vào La Tu có thể nghe được, bây giờ giọng nói của tất cả các Hải Vương Loại xung quanh, đều đã từ từ tiến vào trong đầu La Tu.

"Người thay đổi thế giới, sẽ bị thế giới thay đổi, chẳng lẽ, trong lúc bất tri bất giác, ngài đã được thế giới thừa nhận, cho rằng ngài chính là người có thể thay đổi thế giới, không cần phải chờ đợi người kia nữa?" Hải Vương Loại không chỉ khổng lồ mà thôi, tuổi thọ của chúng bản thân đã vượt qua hàng trăm năm, mặc dù luôn sống ở Vành đai Tĩnh Lặng, nhưng cảm ngộ về tự nhiên lại nhiều hơn con người rất nhiều.

Bất kể là người của tám trăm năm trước, hay người mà chúng vẫn luôn chờ đợi tám trăm năm sau, thực ra hai người đó đều có một điểm chung, là người có thể thay đổi thế giới.

Mặc dù lần tám trăm năm trước, thế giới cuối cùng không biến thành dáng vẻ mà họ lý tưởng, nhưng ít nhất thế giới đã thay đổi, vậy chẳng phải, La Tu bây giờ cũng đã trở thành người đủ sức thay đổi thế giới sao?

"Có lẽ ta đã đoán sai, nhưng nếu vương nguyện ý tin tưởng, vậy chúng ta cũng nguyện ý thử một lần." Các Hải Vương Loại lần lượt chuyển ánh mắt trở lại trên người Shirahoshi.

Mặc dù người có thể nghe thấy tiếng nói của vạn vật, mới là người của lời hẹn ước mà chúng chờ đợi, nhưng chỉ có Shirahoshi, mới là vua của tất cả các Hải Vương Loại này, bất luận quyết định thế nào, chúng đều sẽ nghe theo chỉ thị của vua.

"La Tu tiên sinh?" Shirahoshi nhìn La Tu, tất cả mọi chuyện từ đầu đều do ông chủ đạo, dù Hải Vương Loại muốn để cô quyết định, nhưng trong lòng cô vẫn mông lung, phương hướng duy nhất chỉ có di nguyện của mẹ, và sự chỉ đạo của La Tu.

“Shirahoshi, nếu con nguyện ý tin tưởng ta, vậy thì cứ làm theo lời ta nói, đưa đảo Người Cá lên mặt biển, lão già ta chỉ cần còn sống một ngày, sẽ tuyệt đối không để đảo Người Cá chịu một chút uy hiếp nào!” La Tu với vẻ mặt tự tin nói.

Shirahoshi dưới ánh mắt tự tin như vậy, điểm sáng dẫn đường duy nhất trong lòng cô, trở nên sáng ngời vô cùng.

Cô nguyện ý tin tưởng, những lời này của La Tu, ông nhất định có thể làm được.

“Mọi người, tôi nguyện ý tin tưởng La Tu tiên sinh, ngài nhất định sẽ bảo vệ chúng ta, cũng sẽ để chúng ta và nhân loại, thực sự có thể chung sống hòa bình.” Shirahoshi nhìn về phía các Hải Vương Loại nói.

Khoảnh khắc này, các Hải Vương Loại chỉ hơi do dự, liền không nói nhiều nữa, từng con một tách ra xung quanh đảo Người Cá, dùng thân thể to lớn, lần lượt áp sát vào xung quanh đảo Người Cá, còn có một số, trực tiếp lặn xuống bên dưới đảo, dùng đầu lâu của mình chống vào đáy biển bên dưới bong bóng.

Bong bóng xà phòng được cấu tạo từ vật chất đặc biệt, trừ khi lên đến độ cao đủ lớn trên mặt biển, hoặc trong nháy mắt bị kích thích bởi động năng cực kỳ mạnh mẽ, nếu không sẽ không dễ dàng vỡ.

Điều này cũng có nghĩa là, dù lúc này có nhiều Hải Vương Loại đồng thời tác dụng lực lên bong bóng xà phòng, nhưng lực mà chúng sử dụng, đều hướng về cùng một phương hướng, cũng sẽ không phá hủy sự tồn tại của bong bóng.

Ầm!!!

Một tiếng nổ lớn vang lên, hòn đảo khổng lồ đã dừng lại dưới đáy biển không biết bao nhiêu năm, cuối cùng dưới tác dụng chung của

nhiều Hải Vương Loại, đã phát ra âm thanh khi rung chuyển.

Phía trên đảo Người Cá một vạn mét, chính là trung tâm của Chính phủ Thế giới, Thánh địa Mary Geoise.

Vì vậy La Tu không định để đảo Người Cá bay thẳng lên đó, mà hơi lệch góc, trong lúc di chuyển lên trên, đồng thời chuyển hướng về phía quần đảo Sabaody.

Mục đích ban đầu của La Tu, là để đảo Người Cá được thiết lập ở một nơi không xa quần đảo Sabaody, đồng thời dựa vào một số hòn đảo nhỏ hoặc bãi cạn gần đó, để đảo Người Cá sau này dù bong bóng xà phòng bị phá hủy, cũng không đến mức có nguy cơ chìm xuống đáy biển ngay lập tức.

Đồng thời, cũng xây dựng một mối liên kết giữa bốn thành phố quan trọng.

Trên bản đồ thế giới ban đầu, Thánh địa Mary Geoise, quần đảo Sabaody và Marineford lần lượt nằm trên ba con đường quan trọng ở trung tâm của Red Line và Grand Line, tạo thành ba thành phố đặc biệt quan trọng nhất trên thế giới.

Bây giờ, La Tu đặt đảo Người Cá ở giữa ba nơi này, đồng thời tạo thế đối ứng với ba địa điểm.

Nó gần với Tổng bộ Hải quân Marineford ở trung tâm nhất, đồng thời giữ lại mối liên hệ với con đường dưới đáy biển.

Vì tàu Noah vẫn ở nguyên chỗ cũ, La Tu tin rằng, nơi đó không lâu sau sẽ trở thành nơi duy nhất mà hải tặc trên đường đến Tân Thế Giới có thể tạm thời dừng lại nghỉ ngơi.

La Tu cũng thực hiện lời hứa với Hải hiệp Jinbe, để ông dẫn dắt băng hải tặc Mặt Trời của tộc người cá trấn thủ ở đó.

Một là để trông coi con tàu lời hứa vẫn còn quan trọng đối với tộc

người tiên cá, hai là để băng hải tặc Mặt Trời và một số người cá không yên phận có thể có một nơi tạm thời trú thân.

Dù sao, để nhân loại và người cá sống hòa thuận với nhau, đó tuyệt đối không phải là chuyện một sớm một chiều.

Vì vậy trong quá trình không ngừng nỗ lực, trước tiên phải ngăn chặn việc xảy ra những sự kiện người cá chủ động gây chiến với nhân loại trên đảo, tránh làm xấu đi thêm mâu thuẫn vốn đã tồn tại giữa hai bên.

Cùng lúc đó, trên mặt biển, những nơi tương đối gần, bắt đầu cảm nhận được những chấn động bất thường.

Dù sao một hòn đảo khổng lồ đang di chuyển dưới đáy biển, năng lượng, chấn động và sự thay đổi trên mặt biển mà toàn bộ quá trình tạo ra, đều vô cùng lớn, đặc biệt đối với những người có Haki Quan sát xuất sắc, cảm nhận về điều này càng nhạy bén.

Tổng bộ Hải quân, Thánh địa Mary Geoise, quần đảo Sabaody, tất cả những cường giả ở đó đều bất giác bước ra khỏi phòng hoặc đứng bên cửa sổ, tất cả đều nhìn về phía vị trí mà đảo Người Cá đang di chuyển, một dự cảm rất không tốt nhen nhóm trong đầu.

"Đến từ đáy biển và hướng của đảo Người Cá, chẳng lẽ La Tu tiên sinh, lại có hành động kinh thiên động địa gì nữa sao?" Trong Tổng bộ Hải quân, Sengoku đang nhẹ giọng lẩm bẩm, trong lòng cũng bất giác lo lắng.

"Ha ha ha...

Chương 211

lão già đó tinh lực dồi dào, không chừng đang dẫn cả đảo Người Cá xông lên mặt biển cũng không chừng!" Garp ở bên cạnh ha ha cười lớn, đối với những biểu hiện kinh người của La Tu, ông sớm đã quen rồi.

Trong mắt ông, La Tu bất kể làm ra chuyện gì, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

"Garp, ông có thể nghiêm túc một chút không?

Để một hòn đảo nổi lên mặt nước, đó là chuyện con người có thể làm được sao?" Sengoku lại không nhịn được mà cãi nhau với Garp.

Hai người hợp tác với nhau mấy chục năm, cũng cãi nhau mấy chục năm.

"Trước khi La Tu tiên sinh xuất phát, quả thực đã từng nói mục đích là đảo Người Cá, bây giờ bên đó truyền đến động tĩnh lớn như vậy, e rằng cũng không thoát khỏi liên quan đến La Tu tiên sinh." Lời của Garp là buột miệng nói ra, nhưng những gì Tsuru nói, lại là suy đoán thực tế.

"Đó cũng chính là điều tôi lo lắng." Sengoku gật đầu.

Cũng chính vì biết kết quả suy đoán, nên ban đầu mới biểu hiện lo lắng như vậy.

"Vì chuyện của Thất Vũ Hải, bên Chính phủ Thế giới đã có nhiều ý kiến với La Tu tiên sinh.

Bây giờ đảo Người Cá, lại ngay bên dưới Mary Geoise, nếu ở đó xảy ra chuyện gì không hay, gây ảnh hưởng đến Mary Geoise, e rằng..." Sengoku không nói tiếp, nhưng ý tứ trong lời nói lại vô cùng

rõ ràng.

Chính phủ Thế giới sớm đã có ý kiến với La Tu rồi, chỉ vì địa vị đặc biệt của ông trong Hải quân, cộng thêm những việc La Tu làm, về nguyên tắc đều không vi phạm pháp luật của Chính phủ Thế giới, nên Chính phủ Thế giới căn bản không tìm được lý do để chỉ trích La Tu mà thôi.

Nếu lúc này lại xảy ra một số sự kiện ảnh hưởng đến bản thân Chính phủ Thế giới, lúc đó Chính phủ Thế giới tuyệt đối sẽ không có chút nương tay nào, dù không ra tay với La Tu, các loại đả kích e rằng cũng sẽ tới tấp kéo đến.

"Buru buru, buru buru..." Tiếng Den Den Mushi vang lên, tình báo mới nhất sắp được truyền đến.

"Báo cáo Thủy sư Đô đốc, tại một bãi cạn cách Tổng bộ Hải quân năm mươi kilomet, truyền đến tiếng chấn động cực lớn.

Chiến hạm của chúng ta đang ở đó, nhìn thấy một bong bóng xà phòng khổng lồ đang nổi lên." Bên kia Den Den Mushi truyền đến báo cáo của hải binh.

Khoảnh khắc này, Sengoku và mọi người đều đứng dậy, đều nhìn nhau ngay lập tức, sau đó ánh mắt của Sengoku và Tsuru đều đổ dồn vào Garp.

Bong bóng xà phòng khổng lồ, chẳng lẽ thật sự giống như Garp thuận miệng nói, La Tu thật sự định đưa đảo Người Cá ra khỏi mặt biển sao?

"Lập tức chuẩn bị chiến hạm, chúng ta tức khắc đến hiện trường." Sengoku không chần chừ nữa, xoay người lấy Den Den Mushi liên lạc với cảng, sau đó, ba người trong thời gian ngắn nhất, đi về phía cảng.

Khi lên chiến hạm, trên đường với tốc độ nhanh nhất đến hiện trường, một cảnh tượng vô cùng kinh ngạc đang diễn ra.

Một phần ba của bong bóng xà phòng khổng lồ đã lộ ra khỏi mặt biển.

Xung quanh bong bóng, những Hải Vương Loại to lớn vô cùng, đang hợp lực, đẩy bong bóng khổng lồ vô cùng, về phía bãi cạn đó.

Ở phía trước, La Tu đang cầm một thanh đao, chém đổ những tảng đá nhọn hoắt.

Kiếm khí tung hoành, Hải Vương Loại gầm thét, mỗi lần bong bóng khổng lồ di chuyển một chút, sóng biển lại dâng lên, cả đại dương đều rung chuyển.

Ngay cả Tổng bộ Hải quân cách đó đủ năm mươi kilomet, lúc này cũng vì những con sóng này mà hỗn loạn.

Ngay cả quần đảo Sabaody và Thánh địa Mary Geoise ở xa hơn một chút, lúc này cũng vì mặt biển rung chuyển bất thường và những tiếng động lớn thỉnh thoảng truyền đến mà rơi vào hoảng loạn.

"La Tu tiên sinh, ông ấy đang làm chuyện kinh thiên động địa gì vậy!" Tại quần đảo Sabaody, Rayleigh đang cảm khái.

Lần trước quyết đấu với Mihawk Mắt Diều Hâu, đã khiến cả thế giới chấn động.

Sau đó đại náo Hội nghị Thế giới giết chết Doflamingo, giết chết Crocodile, tiêu diệt Gecko Moria, mặc dù cũng là sự kiện lớn, nhưng so với lần trước cũng không đủ chấn động.

Nhưng khoảnh khắc này, ngay cả Rayleigh, cũng có một cảm giác không tên, cảm thấy chuyện La Tu sắp làm, chắc chắn sẽ còn mạnh mẽ hơn cả lần đối đầu với Mihawk.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” “Kiếm khí đó, là của người đó!” “Ông ta lại đang làm gì nữa vậy?

Chẳng lẽ phá hủy cấu trúc của Thất Vũ Hải còn chưa đủ sao?” Tại Thánh địa Mary Geoise, Ngũ Lão Tinh cũng đang thương nghị.

Họ có thể cảm nhận được sự chấn động ở xa, có thể cảm nhận được khí tức khi La Tu vung kiếm, nhưng lại không biết, La Tu lúc này rốt cuộc đang làm gì.

“Vừa mới nhận được tin tức từ CP0, La Tu đang dùng Hải Vương Loại làm phương tiện, kéo toàn bộ đảo Người Cá từ đáy biển lên.” Một trong Ngũ Lão Tinh đặt Den Den Mushi trong tay xuống, vừa rồi, người của tổ chức CP đã truyền tình báo từ tiền tuyến về.

“Hải Vương Loại?

Con người sao có thể khống chế Hải Vương Loại?

Muốn kéo cả đảo Người Cá lên, số lượng Hải Vương Loại cần khống chế chắc chắn không ít, dù là con người mạnh nhất, cũng không thể làm được.” “Nhưng cũng không phải tuyệt đối!” “Ý của ông là?” “Tám trăm năm trước, từng có một người như vậy, có thể khống chế Hải Vương Loại, tất cả Hải Vương Loại trong cả đại dương.” “Không sai, ta cũng nhớ ra rồi, tồn tại được gọi là vũ khí cổ đại đó.” “Cách tám trăm năm, sao lại xuất hiện!” “Sự tồn tại của nó, đối với chúng ta, không phải là chuyện tốt!” Khi Ngũ Lão Tinh giao lưu, đều bất giác nhìn nhau.

Trong lòng họ, đều nghĩ đến cùng một vấn đề, đều có chung một nhận thức.

“Đã đến lúc phải hành động rồi!” Cuối cùng, tất cả Ngũ Lão Tinh, chỉ nói một câu.

Chỉ là, tình hình bên Thánh địa Mary Geoise rốt cuộc thế nào, La

Tu sẽ không biết, bởi vì lúc này ông đang đứng trên một ngọn núi đá cao chót vót.

Phía trước, chính là đảo Người Cá đang dần xuất hiện trên mặt biển.

Toàn bộ nền móng của đảo Người Cá, đang tiếp giáp với nền móng của bãi cạn, một đảo Người Cá hoàn toàn mới sẽ ra đời từ đây.

Rầm rầm rầm...

Tiếng nổ lớn hơn nữa truyền đến, hai nền móng cuối cùng đã hoàn thành việc kết nối.

Bong bóng xà phòng ban đầu bao bọc toàn bộ đảo Người Cá, cũng đang thay đổi hình dạng.

Sau khi La Tu đã dọn sạch tất cả những tảng đá nhọn, trong toàn bộ quá trình chuyển đổi cũng không bị phá hủy.

"Phong cảnh trên mặt biển sao?" Hầu hết tất cả người cá đều đang bay lơ lửng giữa không trung, tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía bầu trời, về phía bên ngoài hòn đảo.

Đối với người cá và người tiên cá, đây là lần đầu tiên họ tiếp xúc với thế giới ngoài biển sâu.

Bầu trời xanh, mây trắng, mặt trời, sóng biển, gió biển thổi qua, tất cả mọi cảm giác, đều thật khác biệt.

"Thế giới mà con người sinh sống... nhưng, chúng ta thật sự có thể yên ổn sống ở đây sao?" Tất cả tộc người cá và tộc người tiên cá đều có chung một nỗi lo, đặc biệt là khi họ nhìn thấy, lúc này đang tụ tập trên mặt biển, hướng về phía họ là một đội chiến hạm Hải quân lớn, nỗi lo này càng sâu sắc hơn.

Chiến hạm hải quân dần dần cập bến, đi đầu là chiến hạm của ba

người Sengoku, Garp và Tsuru.

Lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào La Tu.

“La Tu tiên sinh...” Sengoku lúc này không biết phải diễn tả sự kinh ngạc trong lòng mình như thế nào.

Những việc La Tu làm càng lúc càng khiến người ta khó mà tưởng tượng nổi.

“Đảo Người Cá vốn là một trong những quốc gia thành viên của Chính phủ Thế giới, nhưng bao nhiêu năm qua lại luôn bị bài xích khỏi Hội nghị Thượng đỉnh, thậm chí còn bị con người kỳ thị khắp nơi.

Tình cảnh này đã đến lúc phải thay đổi,” La Tu nói, mục đích của ông vô cùng rõ ràng, chính là muốn người cá và con người chung sống hòa bình, muốn thay đổi những bất công vốn có trên thế giới.

“Nói đúng lắm, La Tu tiên sinh!” Gion trực tiếp nhảy từ trên thuyền xuống, cô hoàn toàn ủng hộ những lời La Tu nói.

“Nhưng mâu thuẫn giữa con người và người cá đã tồn tại hàng trăm năm.

Sống dưới biển sâu họ còn bị uy hiếp, bây giờ trực tiếp nổi lên mặt biển, chẳng phải sẽ khiến tình cảnh của họ càng thêm nguy hiểm sao?” “Sao nào?

Chẳng lẽ Đảo Người Cá ở ngay trước Tổng bộ Hải quân, ta lại không bảo vệ được sự an toàn ở đây sao?” La Tu nói, giọng ông cố ý khuếch đại lên để tất cả mọi người trên Đảo Người Cá và vùng biển xung quanh đều có thể nghe thấy rõ ràng.

“Nhưng...” “Các tướng sĩ Hải quân, hãy lớn tiếng trả lời ta, Hải quân chúng ta, có năng lực bảo vệ an toàn cho Đảo Người Cá không?” La Tu cao giọng hơn nữa.

Chương 212

Những hải quân vốn còn đang kinh ngạc trước việc Đảo Người Cá nổi lên mặt biển, lúc này đều bất giác ngẩng đầu lên.

"Chúng ta là những người thực thi và bảo vệ chính nghĩa.

Những nàng tiên cá xinh đẹp này sắp bị hải tặc hoặc kẻ xấu quấy nhiễu, chúng ta có thể ngồi yên làm ngơ được sao?" La Tu lại hỏi lần nữa.

Lần này, tiếng đáp lại vang trời dậy đất.

"Không thể!!!" Trên Đảo Người Cá, Shirahoshi đang bay lơ lửng giữa không trung nhờ vào bong bóng xà phòng.

Sự xuất hiện của cô ngay lập tức thu hút sự chú ý của toàn bộ hải quân.

"Oa, đó là công chúa người cá sao?" "Đẹp quá, quả thực còn đẹp hơn cả Nữ đế Hancock!" "Người đẹp như vậy, ai mà dám làm hại, ta liều mạng với hắn!" Các hải quân không khỏi bàn tán xôn xao.

Trong số họ có không ít người từng tiếp xúc với người cá, nhưng công chúa người cá thì lại rất hiếm khi được gặp.

Giờ đây xuất hiện trước mắt họ một người còn đẹp hơn cả những người cá bình thường, một vẻ đẹp mà ngay cả Hancock cũng phải thấy động lòng.

"Tốt lắm, vậy từ hôm nay, các ngươi sẽ trở thành người bảo vệ Đảo Người Cá.

Sau này nếu Đảo Người Cá bị quấy nhiễu, các ngươi phải dốc toàn lực bảo vệ." "Vâng, La Tu Trung tướng!" Các hải quân đồng thanh đáp lại.

Lúc này, đối mặt với cục diện như vậy, Sengoku cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Chỉ là, từ hôm nay, khối lượng nhiệm vụ của Tổng bộ Hải quân chắc chắn sẽ tăng vọt, đám hải tặc nhất định sẽ nhắm vào các nàng tiên cá, đặc biệt là vì bản thân họ cũng là loại nô lệ được Thiên Long Nhân yêu thích nhất.

Nhưng đúng lúc này, một con tàu đặc biệt xuất hiện bên ngoài đội hình của hải quân.

Người đứng ở mũi tàu lại chính là một Thiên Long Nhân.

Tuy nhiên, trái với sự lo lắng của Sengoku, La Tu lại nở một nụ cười: "Mjosgard, quả nhiên đã đến ngay lập tức." "La Tu tiên sinh, ngài quen biết Thiên Long Nhân này sao?" Sengoku kinh ngạc nhìn La Tu.

"Không, ta không quen, chỉ là nghe người trên Đảo Người Cá nhắc đến tên hắn thôi." La Tu nói.

Lúc này, con tàu đã cập bến Đảo Người Cá, Mjosgard đứng ở mũi tàu đang mỉm cười nhìn Shirahoshi.

"Chào mừng các vị!" Mjosgard nói như vậy khiến tất cả những người xung quanh, kể cả những hải quân ở gần đó, đều hết sức kinh ngạc.

Một Thiên Long Nhân, những kẻ cả ngày vênh váo tự cho mình cao hơn người khác, lại có thể lịch sự với người khác như vậy, quả thực đã lật đổ hoàn toàn hình tượng vốn có của Thiên Long Nhân!

"...Ngươi là người mà mẫu thân đã cứu lúc trước?" Shirahoshi nhanh chóng nhận ra Mjosgard.

Dù sao người này cũng từng đến Đảo Người Cá và gây ra một trận sóng gió.

Năm đó nếu không phải vì cuộc gặp gỡ này, Vương phi Otohime cũng sẽ không nhanh chóng hạ quyết tâm kêu gọi tất cả người cá và nhân ngư ký tên vào lá đơn xin trở lại mặt biển, cũng sẽ không có một loạt sự việc xảy ra sau đó.

"Đúng vậy.

Sau khi rời khỏi Đảo Người Cá, tôi vẫn luôn chờ đợi ngày hòn đảo nổi lên mặt biển.

Không ngờ hôm nay nhờ có sự giúp đỡ của La Tu tiên sinh mà đã hoàn thành được, thật tốt quá!" Mjosgard nói, không quên quay đầu nhìn La Tu và kính cẩn gật đầu chào.

"Hừm, Thiên Long Nhân này cũng có chút thú vị!" La Tu hài lòng với biểu hiện của hắn, ít nhất hắn không phải loại người vênh váo, coi trời bằng vung, làm xằng làm bậy.

Sau đó, cả Đảo Người Cá chìm trong không khí lễ hội.

Hải quân và cư dân Đảo Người Cá làm quen, giao lưu với nhau.

Dưới sự 'chỉ thị' của La Tu, Sengoku quyết định thành lập một căn cứ hải quân trên Đảo Người Cá.

Người quản lý trực tiếp căn cứ là La Tu, nhưng với tính cách của ông, tự nhiên sẽ không ở lại đây lâu.

Vì vậy, Sengoku cũng sắp xếp Thiếu tướng Murphy ở lại.

Những lúc La Tu không có mặt, Murphy sẽ toàn quyền phụ trách vấn đề phòng ngự của Đảo Người Cá.

Đối với điểm này, La Tu cũng không có ý kiến gì.

Còn về Thiên Long Nhân Mjosgard, hắn chọn tạm thời ở lại Đảo Người Cá để phòng trường hợp có Thiên Long Nhân khác đến gây rối.

Khi đó, nếu hải quân hoặc người cá không tiện ra tay với những

Thiên Long Nhân đó, hắn có thể đứng ra giúp đỡ.

Ngày hôm đó, Đảo Người Cá nổi lên mặt biển, cũng định trước sự ra đời của một xu hướng mới.

Đây chính là cục diện mà La Tu muốn, ông muốn một ngày nào đó xu hướng này có thể thổi bay khắp thế giới.

Nhưng, tiếp theo ông cũng phải đẩy nhanh bước chân của mình, bởi vì Shirahoshi đã xuất hiện, Chính phủ Thế giới chắc chắn sẽ có hành động.

Các kế hoạch vốn được thực hiện trong bóng tối sẽ nhanh chóng được đẩy nhanh tiến độ.

Vị trí đầu tiên và cấp bách nhất chắc chắn sẽ là nơi ở của những người thợ đóng tàu nổi tiếng nhất nửa đầu Đại Hải Trình, Thất Thủy Chi Đô!

Hiện tại trên Đảo Người Cá có nhiều người như vậy, lại có các cường giả như Sengoku, Garp, La Tu rất yên tâm.

Ngay lập tức, ông chẳng quan tâm nhiều nữa, trực tiếp lên chiến hạm cũ của mình, mang theo người của mình, thậm chí không chào Sengoku một tiếng, thẳng tiến đến Thất Thủy Chi Đô!

Trên đường đi, với tốc độ của chiến hạm hải quân cộng thêm có kim nam châm vĩnh cửu, La Tu nhanh chóng đến được Thất Thủy Chi Đô.

Nơi đây vẫn nhộn nhịp như thường lệ, tàu thuyền ra vào không ngớt, thỉnh thoảng có tàu hỏa trên biển chạy qua lại.

Xuất phát từ Thất Thủy Chi Đô, tuyến đường này kết nối nhiều hòn đảo quan trọng và các đầu mối giao thông đô thị của Chính phủ Thế giới ở nửa đầu Đại Hải Trình, đồng thời đây cũng là nơi tập trung những người thợ đóng tàu ưu tú và tiên tiến nhất thế giới hải

tặc.

Chiến hạm của La Tu vừa cập bến, ông liền dẫn mọi người lên bờ, đi thẳng về phía khu vực trung tâm của Thất Thủy Chi Đô.

Ông phải tìm Iceburg trước, để phòng ngừa bất trắc xảy ra trên đường đi!

"Hửm?" Trong nháy mắt, La Tu nhíu chặt mày, thân hình đồng thời bay lên không, thi triển Nguyệt Bộ.

Tốc độ của ông nhanh đến mức người khác còn chưa kịp chuyển tầm mắt, người đã biến mất không thấy đâu.

Vừa rồi, ông cảm nhận được một luồng khí tức khác thường.

Với Haki Quan sát luôn ở trạng thái được kích hoạt, La Tu gần như nắm rõ mọi tình hình trong phạm vi cảm nhận của mình ở Thất Thủy Chi Đô.

Luồng khí tức khác thường đó truyền đến từ đâu, La Tu tự nhiên biết rõ mồn một.

Một lát sau, bên trong trụ sở thị trưởng của Thất Thủy Chi Đô, La Tu xuất hiện từ hư không.

Trước mặt ông là thị trưởng Iceburg đang bị khống chế, cùng với mấy người của CP9.

"Quả nhiên, giống như ta dự liệu, bọn chúng thật sự định ra tay với Iceburg!" La Tu nói.

Ngay lúc đó, Haki Bá vương được giải phóng.

Kalifa, người đang dùng súng chĩa vào Iceburg, bất giác tay run lên.

Trong khoảnh khắc sơ hở đó, La Tu di chuyển từ cửa sổ nơi ông đang đứng đến trước mặt Iceburg.

Tay phải của ông trong nháy mắt nắm lấy khẩu súng trong tay Kalifa, trực tiếp bóp nát nó thành một đống sắt vụn.

"CP9 giỏi lắm!

Chương 213

Ta còn tưởng ban ngày ban mặt các ngươi sẽ không vội vàng động thủ, không ngờ các ngươi lại hoàn toàn không quan tâm đến việc có bị bại lộ hay không.

Xem ra những kẻ ở trên đã ra tử lệnh rồi!" La Tu nói, ông rất rõ thân phận của những người trước mắt và việc họ đang làm, cũng càng hiểu rõ nguyên nhân tại sao họ lại làm như vậy.

"La Tu, ngài cũng là người dưới trướng Chính phủ Thế giới, nên biết CP9 chúng tôi là tổ chức trực thuộc quyền lực cao nhất của Chính phủ Thế giới.

Những gì chúng tôi làm đều là vì Chính phủ Thế giới, chẳng lẽ ngài muốn công khai đối đầu với Chính phủ Thế giới sao?" Kalifa nhìn La Tu, lão già đang nổi như cồn trong mấy tháng gần đây, hiện đã trở thành một trong những mối họa lớn trong mắt Chính phủ Thế giới.

Chỉ là, thân phận của La Tu đặc biệt, không phải quân cách mạng, cũng không phải hải tặc, mà là một sự tồn tại có sức ảnh hưởng lớn trong Tổng bộ Hải quân.

Những việc ông làm tuy uy hiếp đến địa vị của Chính phủ Thế giới, nhưng lại không hề vi phạm bất kỳ quy định hay điều ước hiện hành nào của họ.

Cho dù Chính phủ Thế giới có đau đầu đến mấy, cũng không có cách nào đối phó với ông.

Lần này, Chính phủ Thế giới biết được một trong ba Vũ khí Cổ đại, Hải Vương, đã xuất hiện, nên mới trực tiếp truyền lệnh cho CP9, yêu cầu họ phải chiếm được bản thiết kế Minh Vương trong thời gian ngắn nhất và cố gắng tìm kiếm vị trí của Minh Vương.

Vì vậy, họ mới thay đổi tác phong thường ngày, gần như công khai tiến vào văn phòng thị trưởng, khống chế Iceburg.

“Ta không biết CP9 là gì.

Trong các cơ quan đặc vụ của Chính phủ Thế giới, chỉ có từ CP0 đến CP8 chín cơ quan thôi.

Vì vậy, ta hoàn toàn không cần để ý đến lời nói đối đầu với Chính phủ Thế giới của cô.” “Hiện tại, với tư cách là một hải quân bảo vệ chính nghĩa, đối với hành vi của một đám người công khai hành hung thị trưởng Thất Thủy Chi Đô thuộc thẩm quyền của Chính phủ Thế giới, ta đương nhiên phải ngăn chặn.” Lời nói của La Tu đã nói rõ cho đám người CP9 biết, chuyện hôm nay ông nhúng tay vào rồi, CP9 tuyệt đối không thể nào lấy được bản thiết kế từ tay ông.

“Nói nhảm nhiều làm gì?

Cứ trực tiếp động thủ là được!” Rob Lucci bước lên trước nói.

Bên cạnh hắn là Kaku.

Tổng cộng có bốn thành viên CP9 ở đây, hai người này là lực lượng chiến đấu chủ chốt.

“Muốn động thủ sao?

Tốt lắm!” La Tu nói, thân hình liền hành động ngay lập tức.

“Thế!” Tốc độ nhanh đến mức ngay cả Rob Lucci cũng không thể nhìn rõ, La Tu chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện sau lưng Kaku.

“Lam Cước!” Có lẽ chỉ để cho thêm phần kịch tính, lúc này La Tu lại sử dụng chính Hải quân Lục thức mà các thành viên CP9 quen thuộc nhất để chiến đấu.

Kaku, người giỏi nhất về Lam Cước, lúc này lại bị chính chiêu đó đánh vào sau lưng, một vết máu rõ ràng xuất hiện.

Người có sức chiến đấu chỉ đứng sau Rob Lucci trong CP9, cứ thế mà toi mạng.

"Chỉ Súng!" Rob Lucci ngay lập tức quay người lại, nhắm chuẩn vị trí của La Tu, định phát động phản kích.

Nhưng, La Tu lúc này lại đứng yên không nhúc nhích.

Khi đòn tấn công của Lucci đánh trúng người La Tu, lại vang lên âm thanh như va chạm với sắt thép. *Rắc...* Ngón tay gãy theo tiếng vang.

Rob Lucci, người được Fukurou của CP9 đánh giá là kẻ mạnh nhất với chỉ số Doriki trên 4000, người mà từ khi mười mấy tuổi đã dùng Chỉ Súng giết chết hàng trăm người trong một hơi, cú tấn công chủ động của hắn lại tạo ra kết quả là ngón tay bị gãy.

"Mạnh quá!" Cố nén cơn đau, Lucci chỉ nói được hai chữ.

Nhưng ngay sau đó, hai chữ này đã trở thành lời trăn trối cuối cùng của hắn, bởi vì La Tu đã lại phát động tấn công.

Hải quân Lục thức lần lượt được sử dụng, các thành viên CP9 liên tiếp ngã xuống.

Tổ chức đặc công bí mật dưới sự quản lý của Chính phủ Thế giới, vốn dựa vào Lục thức để tạo dựng danh tiếng, chỉ trong nháy mắt đã bị tiêu diệt bốn người, bốn người mạnh nhất, năng lực xuất sắc nhất.

"Nhóc Iceburg, không sao chứ?" La Tu quay lại bên cạnh Iceburg, trên mặt treo một nụ cười hiền từ, như thể những hành động quyết đoán vừa rồi không phải do ông làm.

"La Tu tiên sinh, bọn họ là thành viên CP9, ngài cứ thế giết họ, e rằng bên phía Chính phủ Thế giới..." "CP9 không được ghi nhận trong danh sách các cơ quan đặc công hiện có do Chính phủ Thế giới thống

lĩnh.

Thân phận hiện tại của mấy người này là thư ký, thợ đóng tàu của Thất Thủy Chi Đô, phạm thượng làm loạn muốn làm hại ngài, rồi tình cờ được ta, một hải quân đi ngang qua cứu giúp.

Chẳng phải rất hợp tình hợp lý sao?" "..." Iceburg nhất thời không biết nói gì.

La Tu rõ ràng là đang muốn ăn vạ!

Nhưng, trong tình huống hiện tại, nếu không ăn vạ thì còn có thể làm gì?

Nói với người ngoài rằng La Tu đã giết thành viên của cơ quan đặc công trực thuộc Chính phủ Thế giới sao?

Vậy chẳng phải là thừa nhận sự thật La Tu đối đầu với Chính phủ Thế giới sao?

Với địa vị của La Tu trong Hải quân, Iceburg chắc chắn biết rõ, những người anh em sinh tử của ông là Garp, Sengoku, Tsuru.

Ngoài các mối quan hệ cá nhân, thực lực của bản thân La Tu cũng vô cùng cao.

Cộng tất cả những yếu tố này lại, Iceburg tin rằng cho dù là Chính phủ Thế giới, e rằng cũng phải suy nghĩ kỹ lưỡng.

Nhưng, quyết tâm của Chính phủ Thế giới đối với việc có được Vũ khí Cổ đại Minh Vương là vô cùng kiên quyết.

Điểm này, từ bộ dạng ép người của bốn người Lucci lúc nãy khi đòi bản thiết kế, Iceburg đã có thể biết được.

E rằng một khi giao bản thiết kế ra, không còn giá trị lợi dụng, mấy người đó sẽ ra tay với hắn để đảm bảo bí mật không bị tiết lộ.

Dù sao, giá trị của Minh Vương thực sự quá quý giá, chỉ cần nắm

giữ trong tay là được, không cần thiết phải để người thứ hai biết.

Bốn người CP9 đã chết trong văn phòng, giống như nhảy vào vũng bùn, không cách nào rửa sạch được. 'Bây giờ Chính phủ Thế giới chắc chắn sẽ không tin lời nói một phía,' Iceburg bất đắc dĩ. 'Hiện tại chỉ có thể tin tưởng La Tu tiên sinh thôi.' Sau khi trong lòng đã quyết định, Iceburg nói: "La Tu tiên sinh nói đúng.

La Tu tiên sinh với tư cách là Trung tướng hải quân chính nghĩa, thuận tay giúp tôi giải quyết mấy phần tử bất hảo là không có vấn đề gì." 'Nhóc Iceburg này cũng biết điều đấy,' nghe lời Iceburg nói, La Tu thầm nghĩ, sau đó nói: "Không sai, điểm này, xin ngài Iceburg cứ báo cáo đúng sự thật." "Nên làm, nên làm.

La Tu tiên sinh xin yên tâm, điểm này chắc chắn," Iceburg do dự nói, "Chỉ là, sau khi tôi báo cáo, liệu có người đến điều tra không, điểm này tôi không dám đảm bảo." Dù sao, đối với một thế lực khổng lồ như Chính phủ Thế giới, trong lòng Iceburg tràn đầy sự e sợ.

"Cái này không cần lo lắng, ta tự nhiên có cách giải quyết." Nghe giọng điệu tự tin của La Tu tiên sinh, Iceburg chỉ im lặng gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Mặc dù bề ngoài Iceburg im lặng, nhưng trong lòng lại đang suy tính nhanh chóng. 'La Tu tiên sinh đến vào thời điểm này, e rằng mục đích cũng giống như CP9, đều là vì Minh Vương,' Iceburg suy đoán, 'Nhưng, La Tu tiên sinh tuy đã giúp mình giải quyết nguy cơ từ CP9, nhưng cũng không thể trực tiếp giao Minh Vương ra được, để tránh La Tu dùng nó làm chuyện thương thiên hại lý.' Dù sao, bản thiết kế Minh Vương truyền đến tay hắn không biết đã trải qua bao nhiêu đời, mỗi đời người bảo vệ đều coi việc này là sứ mệnh cả đời, cho dù tính mạng bị uy hiếp, cũng tuyệt đối không thể giao Minh Vương cho những kẻ bất nghĩa.

Vừa rồi đối mặt với CP9, cho dù họ định dùng vũ lực ép buộc, hắn cũng không nói ra bất kỳ thông tin nào liên quan đến Minh Vương. 'Kết quả tồi tệ nhất, e là cái chết của mình,' Iceburg nghĩ, 'Lẽ ra mình đã ngã xuống dưới Chỉ Súng của Lucci, bây giờ vẫn chưa ngã, là lời rồi.

Giả như La Tu cũng là kẻ tâm thuật bất chính, vậy thì mình cũng sẽ không nói ra bất kỳ điều gì liên quan đến Minh Vương.' Sau khi đã quyết định, ánh mắt của Iceburg dần lộ ra vẻ kiên định.

Nhìn Iceburg thay đổi sắc mặt, La Tu không khỏi có chút thắc mắc, 'Vừa rồi còn một bộ dạng sầu mi khổ kiểm, chỉ một lát sau, thay đổi lớn như vậy.' "La Tu tiên sinh, tôi muốn hỏi một vấn đề khá thẳng thắn, hy vọng La Tu tiên sinh không trách tội." "Không sao, cứ hỏi đi.

Hỏi là chuyện của cậu, nhưng trả lời hay không là chuyện của ta." Nói xong, La Tu phá lên cười ha hả.

"Vậy được, tôi xin đi thẳng vào vấn đề.

La Tu tiên sinh đến đây có phải cũng có mục tiêu giống như CP9, đều là vì Minh Vương?" Nhìn vẻ cảnh giác của Iceburg khi hỏi, La Tu biết người trước mắt đang rất đề phòng mình.

Chương 214

Sự cảnh giác này, La Tu có thể hiểu được.

Dù sao, Minh Vương với tư cách là một trong ba Vũ khí Cổ đại, uy lực của nó có thể biết được.

Thêm vào đó, bản thể của Minh Vương lại là một chiến hạm.

Một khi sở hữu Minh Vương, lại phối hợp với nhân sự không tồi, về cơ bản có thể định vị được vị thế bá chủ trên biển.

Đối với câu hỏi của Iceburg, La Tu không định che giấu suy nghĩ thật của mình.

Theo trí nhớ, ở thời điểm hiện tại, bản thiết kế Minh Vương nên ở trong tay Iceburg, chứ không phải bị Franky đốt đi như trong nguyên tác. 'Ực ực ~' Sau khi uống một ngụm rượu cuối cùng, La Tu trả lời: "Cậu đoán không sai, một trong những mục đích của chuyến đi này của ta chính là Minh Vương." Nghe lời La Tu nói, thần kinh của Iceburg lại căng thẳng.

"Nhưng mà, ta khác với Chính phủ Thế giới, đối với Minh Vương ta không có quá nhiều chấp niệm.

Có được đương nhiên là tình huống tốt nhất, không có cũng có thể chấp nhận," La Tu thản nhiên nói, "Quan trọng nhất là, ta không có được, Chính phủ Thế giới cũng không được phép có.

Về điểm này, xem ra hai chúng ta đã đạt được sự nhất trí." 'Hú ~~~' Iceburg thở phào một hơi dài, "La Tu tiên sinh, lần sau ngài có thể nói hết một lượt được không, làm thế này dọa chết người đấy." "La Tu tiên sinh nói không sai, Minh Vương là Vũ khí Cổ đại, hiện tại tôi không định giao cho bất kỳ ai.

Nếu không phải vì lời ủy thác của người khác, tôi thật sự muốn hủy đi bản thiết kế Minh Vương." Nói xong, cả người Iceburg ngồi phịch xuống ghế.

"Hủy đi bản thiết kế thực ra cũng là một cách tốt, như vậy sẽ không còn ai dùng nó để gây sóng gió nữa," La Tu nhàn nhạt nói.

Dù sao, đối với ông, sức hấp dẫn của Minh Vương không lớn đến vậy.

Sau hai lần cường hóa của hệ thống, ông có thể đạt đến đỉnh cao chiến lực trong thế giới hải tặc, đối với Thiên Vương mà Thiên Long Nhân có khả năng nắm giữ, ông có tự tin có thể đối phó.

Nhưng, Minh Vương thực sự khác biệt.

Đối với một hải quân đã lênh đênh trên biển cả lâu năm mà nói, sức ảnh hưởng của một siêu chiến hạm có thể vô cùng mạnh mẽ.

Thiên Vương cộng với Minh Vương, nếu Thiên Long Nhân có hai Vũ khí Cổ đại trong tay, La Tu cũng cảm thấy đau đầu.

"La Tu tiên sinh nói quả không sai, hủy nó đi đúng là một cách tốt," Iceburg nhẹ nhõm nói, "Nhưng, thật sự để Minh Vương biến mất như vậy, trong lòng lại có chút không cam tâm." "Nếu đã ở trong tình thế khó xử, vậy không bằng hãy quan sát thế giới này thêm một chút, xem thế giới này sẽ biến thành bộ dạng gì, rồi hãy quyết định." Nói xong, La Tu đi đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Nhìn La Tu đứng bên cửa sổ, Iceburg rơi vào trầm tư.

Đối với La Tu, Iceburg tự nhiên có tìm hiểu.

Dù sao danh tiếng của La Tu trong thời gian gần đây thực sự quá lớn.

Đánh bại cựu Đệ nhất Kiếm sĩ Thế giới Mắt Diều Hâu, đoạt lấy

danh hiệu Đệ nhất Đại Kiếm hào Thế giới, tại Hội nghị Thượng đỉnh giết chết Doflamingo, thu hút Tứ Hoàng tụ tập một nơi… Nhưng, mặc dù đã nghe nhiều lời đồn về La Tu, nhưng đó đều chỉ là lời đồn, không thể dựa vào đó để phán đoán phẩm chất của ông.

Có thể giao bản thiết kế Minh Vương cho La Tu hay không, cần phải xem xét thêm.

"Một thời gian nữa, ta sẽ ở lại đây, giúp cậu đối phó với lần kiểm tra đầu tiên của Chính phủ Thế giới," La Tu đứng trước cửa sổ nói, "Những nguy cơ còn lại, cậu cần phải tự mình đối mặt." "La Tu tiên sinh vừa mới cứu tôi khỏi tay CP9, tôi vô cùng cảm kích," Iceburg cảm ơn, "Lại có thể nhận được sự giúp đỡ của La Tu tiên sinh một lần nữa, thực sự không biết phải báo đáp La Tu tiên sinh như thế nào." "Báo đáp sao?" La Tu cười nói, "Bảo vệ tốt bản thiết kế Minh Vương là được rồi." "Điểm này xin La Tu tiên sinh yên tâm, bản thiết kế Minh Vương tuyệt đối sẽ không để những kẻ làm xằng làm bậy có được." "Strong Right!!!" "Rầm ~~~" Lời của Iceburg vừa dứt, bức tường đã bị người ta dùng nắm đấm đục một lỗ thủng khổng lồ.

Sau đó, một kẻ biến thái chỉ mặc quần lót ở thân dưới xuất hiện trước mắt Iceburg và La Tu. 'Franky à!!' Sau khi nhận ra nhân vật xuất hiện trước mắt, La Tu thầm nghĩ.

"Iceburg!!

Nghe nói có người đang khống chế ngươi," Franky gầm lên, "Đừng lo, có lão già hải quân này, yên tâm đi sau khi ta đến, ngươi sẽ an toàn." Nói xong, Franky liền chĩa cánh tay máy của mình về phía La Tu.

"Tên ngốc này!!" Nhìn thấy Franky, Iceburg nhỏ giọng mắng, đồng thời cảm thấy khóe mắt mình như ẩm ướt.

Hắn hơi cúi đầu, giơ ngón tay lên, dụi khóe mắt.

Kể từ sau sự kiện tấn công tàu Tư Pháp, hai người về cơ bản không còn giao lưu, không ngờ lần này, Franky lại đến nhanh như vậy.

“Iceburg, ngươi biến thành người câm rồi à, một câu cũng không nói,” thấy Iceburg cúi đầu, Franky tưởng rằng Iceburg bị uy hiếp, lại gầm lên, “Xem ta đánh bay tên này, ngươi sẽ an toàn.” “Strong Right!!!” Franky lớn tiếng hô ra kỹ năng của mình.

“Chờ đã!!!

Dừng tay!!!” Thấy cảnh này, Iceburg lập tức hét lớn.

Nhưng, đã quá muộn.

Cánh tay phải bằng máy móc đã được cải tạo của Franky, bắn ra, lao về phía La Tu.

Nghe thấy tiếng hét của Iceburg, sắc mặt Franky đại biến, lập tức vung cánh tay, hy vọng thông qua sợi xích nối với nắm đấm máy móc để thay đổi phương hướng.

Thấy tình huống này, Iceburg lập tức hét về phía La Tu: “La Tu tiên sinh, xin thủ hạ lưu tình.” Đối với sự an nguy của La Tu tiên sinh, Iceburg tự nhiên không có một chút lo lắng nào.

Trận chiến với CP9 vừa rồi đã đủ để chứng minh sự mạnh mẽ của La Tu tiên sinh.

Bây giờ điều Iceburg lo lắng nhất là, đối mặt với đòn tấn công của Franky, nếu La Tu tiên sinh không vui, ra tay phản kích trực tiếp đánh Franky trọng thương.

“Gomu Gomu no Pistol!!” Một nắm đấm với tốc độ siêu nhanh phá tường xuất hiện trước mặt La Tu, vừa hay chặn được nắm đấm sắt của Franky.

“Binh” Hai nắm đấm va vào nhau, quỹ đạo di chuyển ban đầu bị thay đổi, mỗi cái bật về một hướng khác nhau.

“Ầm!!!” Bức tường lại bị đập thủng một lỗ lớn, Luffy xuất hiện trước mặt La Tu, chăm chú nhìn Franky!

“Ông cố, ông có sao không?” Luffy hơi tức giận hỏi.

Dù sao, vừa rồi khó khăn lắm mới thấy được bóng dáng ông cố, lại phát hiện tên người máy này đang bắn nắm đấm sắt về phía ông cố.

Đối với điều này, Luffy tự nhiên không thể để nắm đấm sắt tấn công ông cố của mình.

“Luffy, cháu không biết thực lực của ông cố sao?” La Tu cười ha hả nói.

Mặc dù Franky cũng là một thành viên trên tàu của Luffy, nhưng nhiệm vụ chính của cậu ta là thợ đóng tàu, bản thân sức chiến đấu không mạnh.

Nhưng, trên người Franky cũng có điểm sáng khiến La Tu chú ý.

Đó là Tướng quân Franky, dù sao loại người máy giống Gundam này cũng thuộc về sự lãng mạn của đàn ông.

“Được rồi, Luffy đừng làm bộ mặt dọa người như vậy.” Nói xong, La Tu nắm lấy đầu Luffy, kéo cậu ra sau lưng mình.

“Franky, thấy chưa, vị hải quân La Tu tiên sinh này, không có ác ý với tôi.” Iceburg nhân cơ hội này, vội vàng giải thích.

“Ừm.” Thấy tình huống này, Franky hiểu ra cục diện trước mắt, giải trừ trạng thái chiến đấu, khôi phục tư thế bình thường.

“Rầm ~~” Sau mấy tiếng tường bị đập vỡ, Zoro, Brook và những người đi theo La Tu cũng đã đến bên cạnh ông.

“Zoro, đây không phải tốc độ của cậu đâu nhỉ,” thấy Zoro vừa mới đến, Luffy cười nói.

“Chết tiệt, nếu không phải đường nào cũng giống nhau, sao tôi lại ở sau cậu được,” Zoro tức giận nói.

“Ha ha ha, tôi biết rồi, chắc chắn Brook cũng đi cùng cậu!” “Tên khốn này!!” Nghe Luffy trêu chọc, Zoro lập tức lao vào đánh nhau với Luffy.

“Bốp ~ bốp, hai đứa dừng lại cho ông!!” La Tu hét lớn, đồng thời tặng cho Luffy và Zoro mỗi người một “cú đấm yêu thương”.

“Rắc ~~ rắc ~” Lúc này, trong phòng vang lên những tiếng răng rắc không chịu nổi.

Căn phòng này đã trải qua trận chiến của CP9 và La Tu, cùng với sự phá hoại tường của Franky, Luffy và những người khác, giờ đây cuối cùng đã đến giới hạn của nó.

“Nhóc Iceburg, căn phòng sắp sập rồi, hay là chúng ta tìm một nơi khác, rồi tiếp tục bàn bạc,” La Tu lên tiếng đề nghị.

Chương 215

"Tôi cũng có ý này, La Tu tiên sinh." Mặc dù căn phòng sập xuống về cơ bản không thể gây ra bất kỳ thương tổn nào cho mọi người trong phòng, nhưng bộ dạng đầu bù tóc rối, có thể tránh thì nên tránh.

Mọi người lập tức rời khỏi căn phòng hiện tại, dưới sự dẫn dắt của Iceburg, đến một con kênh, cưỡi những con 'Yagara Bull' địa phương từ từ tiến về phía trước.

"Oa oa, oa oa," cưỡi 'Yagara Bull' lướt trên mặt nước, Luffy phát ra những tiếng kinh ngạc, "Ông cố, 'Yagara Bull' thật sự mạnh quá." "'Yagara Bull' là một trong những đặc sản của Thất Thủy Chi Đô, không chỉ có thể làm phương tiện giao thông chở người, sức mạnh của nó cũng rất lớn, có thể giúp chúng ta dọn nhà," thấy vẻ mặt kinh ngạc của Luffy, Franky tự hào giải thích, "Thất Thủy Chi Đô nổi tiếng nhất là kỹ thuật đóng tàu, nếu hỏi thợ đóng tàu giỏi nhất thế giới ở đâu, chắc chắn là ở đây." "Ở đâu, ở đâu!!!" Nghe tin tức về thợ đóng tàu, hai mắt Luffy sáng lên lập tức hỏi.

Dù sao, giấc mơ trở thành Vua Hải Tặc vẫn luôn sâu đậm trong lòng Luffy.

Muốn làm hải tặc, vậy thì tàu hải tặc tự nhiên là không thể thiếu.

"Thợ đóng tàu thì có, kỹ thuật đóng tàu lại càng đa dạng, trọng tâm của mỗi thợ đóng tàu cũng khác nhau," Franky kiên nhẫn giải thích, "Có thể dựa vào loại tàu cần thiết, tiến hành sàng lọc, tìm thợ đóng tàu phù hợp, sau đó mới tiến hành một loạt các công việc liên quan." "Nhìn kìa!!" Đột nhiên, Franky chỉ về một hướng.

Mọi người nhìn theo hướng tay của Franky, phát hiện một xưởng đóng tàu với cánh cửa rộng mở, bên trong các công nhân đang dùng

công cụ dẫn một con tàu xuống nước.

"Ào ~~" Trong khoảnh khắc tàu xuống nước, do trọng lực của nó, đã ép mặt nước tạo ra những con sóng lớn, thân tàu cũng nghiêng ngả dữ dội.

Sau vài lần nghiêng qua nghiêng lại, thân tàu nhanh chóng tìm được sự cân bằng trên mặt nước, vững vàng trôi nổi.

"Ồ!!

Làm tốt lắm!" "Không tồi, không tồi." Sau khi con tàu hạ thủy thành công, các công nhân đã reo hò vang dội.

Nhưng, biểu cảm reo hò của các công nhân, nhóm người La Tu, Iceburg chắc chắn không thể thấy được.

Dù sao, việc họ đang cưỡi trên 'Yagara Bull' mà lại tình cờ thấy được khoảnh khắc con tàu hạ thủy trong vài giây đã là rất may mắn rồi, bây giờ họ không thể thấy được xưởng đóng tàu trước đó nữa.

Tất nhiên, trong số họ có một ngoại lệ, đó là Luffy, người đã lợi dụng trái Gomu Gomu để kéo dài cổ ra.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Franky và Iceburg không hẹn mà cùng hiện lên bảy chữ: người sử dụng năng lực hệ Paramecia của Trái Ác Quỷ.

"Vận khí không tồi, vừa đến Thất Thủy Chi Đô, đang cưỡi 'Yagara Bull' đi đường mà còn có thể thấy được khoảnh khắc con tàu hạ thủy," Iceburg cười.

Giữa những tiếng cười của mọi người, họ nhanh chóng đến đích, tiến vào một xưởng đóng tàu khổng lồ.

"Iceburg, đã đến Galley-La rồi, có thể nói cho tôi biết tình hình vừa rồi được chưa?" Franky hỏi.

Đối với câu hỏi của Franky, Iceburg đã kể lại toàn bộ sự việc vừa xảy ra.

Nghe xong câu chuyện của Iceburg, Luffy, Zoro và những người khác đã hiểu tại sao La Tu lại vội vã đến đây để cứu người này.

Với tư cách là một trong ba Vũ khí Cổ đại, Minh Vương, quả thực xứng đáng với giá trị đó.

Nhưng, một người thì bẩm sinh thần kinh không ổn định, người còn lại thì chỉ mê mẩn kiếm thuật.

"Iceburg, chúng ta bị Chính phủ Thế giới để mắt tới rồi sao?" Nghe xong lời kể của Iceburg, Franky trầm giọng hỏi.

"Không phải bị cả Chính phủ Thế giới để mắt, có thể chỉ là một bộ phận nhỏ trong đó thôi," Iceburg suy nghĩ một chút rồi đưa ra câu trả lời.

"Vậy thì có khác gì chứ?

Mau gọi đồng bọn, thu dọn đồ đạc, lập tức rời khỏi nơi này đi, không lẽ anh định liên lụy cả Thất Thủy Chi Đô sao?" Franky nghiêm giọng.

"Anh nói không sai, nếu không có La Tu tiên sinh, tôi bây giờ đã đang trên đường chạy trốn rồi, chứ không phải đang ở đây cho anh thấy đâu." "La Tu tiên sinh sao…" Franky thầm niệm lại cái tên này trong lòng.

Sau đó, Franky ngẩng đầu nhìn chằm chằm La Tu, trầm giọng nói: "La Tu tiên sinh, địa vị của ngài trong Hải quân tôi đều biết, nhưng chỉ dựa vào danh vọng của ngài trong Hải quân mà muốn ảnh hưởng đến quyết định của các quan chức cấp cao của Chính phủ Thế giới, e là có chút không thể, huống hồ không lâu trước đây còn xảy ra sự kiện 'Doflamingo'." "Tất nhiên tôi không hề nghi ngờ năng lực của La Tu

tiên sinh, chỉ là chuyện này liên quan đến an nguy của cả Thất Thủy Chi Đô, không thể không cẩn thận một chút." Nói xong câu này, Franky, Iceburg và các nhân viên công ty Galley-La đi bên cạnh họ đều dồn sự chú ý vào La Tu.

"Tên biến thái chỉ mặc quần lót này, rõ ràng là đang nghi ngờ năng lực của ông cố, sợ hãi…" Luffy đứng bên cạnh phản bác. 'Bốp ~~' Lời của Luffy chưa nói hết, La Tu đã giơ nắm đấm sắt lên, tiếp xúc thân mật với đầu của Luffy.

"Ông cố, tại sao lại đánh cháu, cháu nói không đúng sao?" Luffy tủi thân hỏi.

"Luffy, chuyện này quả thực liên quan đến vấn đề an toàn của họ, cẩn thận một chút là cần thiết," La Tu bình thản nói.

Trong ký ức của La Tu, phương pháp cuối cùng mà Iceburg có thể bảo vệ được công ty đóng tàu Galley-La, hình như là để Galley-La hợp tác với Chính phủ Thế giới.

Để công ty đóng tàu Galley-La trở thành công ty đóng tàu chuyên dụng của Chính phủ Thế giới, khiến Chính phủ Thế giới không thể ra tay với công ty Galley-La. 'Nhưng, do Chính phủ Thế giới biết bản thiết kế Minh Vương ở trong tay Iceburg, phương pháp này e rằng không khả thi,' La Tu nghĩ, 'Không chừng Chính phủ Thế giới bề ngoài đồng ý, nhưng trong bóng tối lại ra tay trực tiếp khống chế Iceburg và những người khác.' 'Mặc dù không thể hợp tác với Chính phủ Thế giới, nhưng hợp tác với Hải quân thì có thể!!' Sau khi đã quyết định, La Tu lên tiếng: "Câu nói 'núp bóng cây lớn dễ hóng mát', chắc hẳn ngài Iceburg và Franky đều đã nghe qua rồi chứ!" "Vậy, ý của La Tu tiên sinh là, để chúng tôi hợp tác với Hải quân??

Trở thành xưởng đóng tàu của Hải quân?" Iceburg suy nghĩ một chút, liền hiểu được hàm ý trong lời nói của La Tu.

“Không hổ là ông chủ của công ty đóng tàu Galley-La, tốc độ phản ứng quả thực không tồi,” La Tu khen ngợi, “Không chỉ để các người hợp tác với Hải quân, mà còn có thể hợp tác với Chính phủ Thế giới.

Chỉ là trong Chính phủ Thế giới sẽ có người ra tay hay không, điều đó ta không thể chắc chắn được.

Hải quân sẽ có một bộ phận quân đội ở đây, bảo vệ việc đóng tàu được thực hiện thuận lợi.” Nghe xong lời của La Tu, Iceburg và Franky đều thở phào một hơi, sắc mặt cũng trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều, trên mặt không còn vẻ mặt như sắp sụp đổ như lúc nãy nữa.

Dù sao, áp lực trực diện với Chính phủ Thế giới thực sự quá lớn.

Bản thiết kế Minh Vương ở trong tay họ, mức độ truy nã của Chính phủ Thế giới chắc chắn sẽ rất cao.

Hậu quả như vậy, áp lực mang lại có thể tưởng tượng được.

“La Tu tiên sinh, thật sự quá cảm ơn ngài,” Iceburg kích động cảm ơn.

“Không có gì, chỉ là Hải quân vừa hay cần một xưởng đóng tàu tốt để bảo dưỡng và nâng cấp quân hạm của mình,” La Tu cười ha hả nói, “Nhưng nhóc Iceburg gần đây phải chú ý một chút, những kẻ hôm nay chỉ thị CP9 ép buộc cậu, e rằng sẽ không để cậu thuận lợi trở thành xưởng đóng tàu hợp tác với Hải quân và Chính phủ Thế giới đâu.” “Về mặt chất lượng đóng tàu, xin La Tu tiên sinh yên tâm, tuyệt đối có thể qua được,” Iceburg tự tin đảm bảo.

“Thương hiệu của Thất Thủy Chi Đô chắc chắn có thể tin tưởng được,” La Tu nói, “Chỉ sợ có những thủ đoạn bẩn thỉu trong bóng tối thôi.” “Về điểm này, một thời gian nữa tôi cũng sẽ chú ý kỹ.” Sau đó, La Tu và Iceburg cùng Franky bàn bạc một số chi tiết, Iceburg dẫn La Tu và mọi người đến một nhà hàng đặc sắc.

“Thịt, tôi muốn ăn thịt!!” Vừa vào nhà hàng, Luffy lập tức gầm lên một tiếng.

Thực ra khi còn ở công ty đóng tàu Galley-La, Luffy đã cảm thấy bụng mình phản đối, chỉ là để không phải chịu ‘cú đấm yêu thương’ của La Tu, mới cố gắng nhẫn nhịn đến bây giờ.

“Yo, anh bạn này mới đến Thất Thủy Chi Đô à, chúng tôi ở đây có món ‘thịt thủy thủy’ đặc sắc, rất ngon đấy,” một nhân viên phục vụ trong nhà hàng cười nói.

“Không sai, ‘thịt thủy thủy’ là một đặc sản lớn của chúng tôi, các vị có thể tha hồ thưởng thức,” Iceburg nghe nhân viên phục vụ giới thiệu xong, cười nói.

“Ồ, là bạn của ngài Iceburg à.” “Mau mau mang hết các món đặc trưng ra đây.” “Yên tâm đi.” Sau khi nói chuyện với nhân viên phục vụ xong, Iceburg mời mọi người ngồi vào phòng riêng.

Nhân lúc rảnh rỗi, La Tu tìm một nơi tương đối yên tĩnh, lấy Den Den Mushi ra và bắt đầu nói chuyện với Sengoku.

“Sengoku à...” Chưa đợi La Tu nói hết câu, Sengoku đã bắt đầu gầm lên, “La Tu tiên sinh, Đảo Người Cá mới vừa ổn định trên đất liền, còn rất nhiều chi tiết cần xử lý, vào thời điểm quan trọng này, ngài lại có thể lặng lẽ rời khỏi Hải quân, không chào hỏi một tiếng, huống hồ...” Nghe trong Den Den Mushi truyền đến những lời cằn nhằn của Sengoku, La Tu biết những lời lải nhải của ông ta một chốc một lát sẽ không dừng lại được.

Mặc dù biết rõ những lời cằn nhằn của Sengoku là quan tâm, nhưng thực sự không muốn nghe.

La Tu đặt Den Den Mushi sang một bên, vô thức cầm lấy bình rượu, đổ một ít rượu vào miệng.

Uống hai ngụm xong, đoán chừng những lời cằn nhằn của Sengoku sắp kết thúc, La Tu mới cầm Den Den Mushi đặt lên tai.

“La Tu tiên sinh, sau này những vấn đề này đều cần phải chú ý đấy,” trong Den Den Mushi tiếp tục truyền đến những lời nói thấm thía của Sengoku.

“Sengoku à, sau này những chuyện đó ta đều sẽ chú ý,” La Tu trả lời cho qua chuyện.

“La Tu tiên sinh, bây giờ ngài có thể giải thích mục đích đến Thất Thủy Chi Đô được không?” “Đến Thất Thủy Chi Đô chủ yếu là vì bản thiết kế của một trong ba Vũ khí Cổ đại, Minh Vương, hiện đang ở trong tay Iceburg,” La Tu giải thích, “Vừa đến Thất Thủy Chi Đô, ta đã phát hiện Lucci và bốn người CP9 đang ép buộc Iceburg, hỏi tung tích của bản thiết kế Minh Vương!” ‘Minh Vương?

CP9?

Chính phủ Thế giới ra tay rồi sao?’ Nghe những tin tức quan trọng liên tiếp này, khuôn mặt của Sengoku ở đầu dây bên kia lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Sengoku, đã xảy ra chuyện gì, biểu cảm như vậy, trên mặt ông không thường thấy đâu à,” Tsuru ngồi bên cạnh, nhìn thấy biểu cảm trên mặt Sengoku liền hỏi.

Chương 216

Dù sao, Sengoku sau những năm tháng làm Thủy sư Đô đốc, sớm đã rèn luyện được khả năng giữ bình tĩnh, về cơ bản là Thái Sơn sụp trước mặt cũng không đổi sắc.

Biểu cảm hiện tại của Sengoku khiến Tsuru vô cùng tò mò, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nghe Tsuru hỏi xong, Sengoku hít một hơi thật sâu để bình ổn nội tâm đang bị chấn động, sau đó ra hiệu bằng mắt với Tsuru, ý bảo một lát nữa sẽ giải thích cho bà.

Nhận được ám hiệu của Sengoku, Tsuru khẽ gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

"La Tu tiên sinh, ngài có thể xác định bản thiết kế Minh Vương của Iceburg là thật không?" Sengoku đưa ra nghi vấn, "Thân phận của CP9 có thể xác định được không?" Dù sao, giá trị của Minh Vương quá lớn, cần phải xác nhận lại tính chân thực của nó.

"Bản thiết kế Minh Vương ở trong tay Iceburg, điểm này có thể xác định, nhưng ngoài ra ta không biết thêm bất kỳ thông tin nào về Minh Vương, dù sao ta cũng chưa xem bản thiết kế," La Tu lười biếng trả lời, "Bản thiết kế chắc chắn là thật, điểm này yên tâm đi." Mặc dù chưa thấy bản thiết kế, nhưng với tư cách là người xuyên không, La Tu có thể xác định, bản thiết kế trong tay Iceburg chắc chắn là thật.

"Mấy thành viên CP9 đó, La Tu tiên sinh có thể cung cấp một số thông tin liên quan không?" "Người đứng đầu hình như tên là Lucci, người sử dụng năng lực Trái Ác Quỷ hệ Zoan Neko Neko, Kaku, người sử dụng năng lực Trái Ác Quỷ hệ Zoan Ushi Ushi, Kalifa, Trái Awa Awa, và Fukurou bốn người." "Tsuru, bà có hiểu biết gì về CP9

không!" Nghe tin tức liên quan đến CP9, Sengoku hỏi Tsuru.

"Hình như vừa mới được Chính phủ Thế giới tiếp nhận, thuộc cơ quan gián điệp bí mật không công khai, bình thường làm những việc như ám sát," Tsuru giải thích cho Sengoku, "Đột nhiên hỏi cái này làm gì, chẳng lẽ La Tu tiên sinh đã gặp bọn họ?" "Không sai, La Tu tiên sinh đã đánh bại bốn người trong số họ." "CP9 có tổng cộng bảy thành viên và một trưởng quan, điểm này cần phải nhắc nhở La Tu tiên sinh," Tsuru dặn dò.

"CP9 có bảy thành viên và một trưởng quan, tổng cộng tám thành viên.

Hiện tại còn lại bốn đội viên trong bóng tối, La Tu tiên sinh phải chú ý à," Sengoku vội vàng chuyển lời dặn dò của Tsuru cho La Tu.

"Ồ, biết rồi, giúp ta cảm ơn Tsuru nhé!" La Tu cười nói, "Đúng rồi, có một chuyện khá quan trọng, để phòng ngừa Iceburg sau này bị Chính phủ Thế giới uy hiếp, ta chuẩn bị để công ty đóng tàu Galley-La của Iceburg trở thành công ty đóng tàu hợp tác với Hải quân và Chính phủ Thế giới.

Một mặt có thể phái Hải quân danh chính ngôn thuận bảo vệ họ, mặt khác có thể hạn chế một số người trong Chính phủ Thế giới." "Đây quả là một phương pháp tốt, La Tu tiên sinh.

Một khi hợp tác với Hải quân và Chính phủ Thế giới, những người đó muốn động thủ chỉ có thể dùng thủ đoạn trong bóng tối, lúc đó lại có Hải quân bảo vệ," Sengoku tán dương, "La Tu tiên sinh, có cách nào để nắm giữ Minh Vương trong tay chúng ta không?" "Iceburg không phải loại người tham tài sợ chết.

Lúc ta đến tìm, cậu ta đang bị CP9 bắt giữ, bị Kalifa dùng súng chĩa vào đầu, nhưng Iceburg cũng không nói ra," La Tu giải thích.

“Nếu vậy, thật đúng là một khúc xương khó gặm,” Sengoku cảm thán, “Nếu có thể nắm giữ Minh Vương trong tay chúng ta, trên biển, Hải quân có thể ở vị trí bá chủ.” “Trở thành xưởng đóng tàu được chỉ định của Hải quân, điểm này, Sengoku hãy để tâm một chút, nhanh chóng sắp xếp chuyện này, bên phía Chính phủ Thế giới cũng tìm vài người, mau chóng hoàn thành việc này.” “La Tu tiên sinh xin yên tâm, tôi sẽ lo liệu việc này.” “Vậy đi, cúp máy đây.” Nói xong La Tu cúp Den Den Mushi, đi về phía nhà hàng.

Tại Tổng bộ Hải quân, Sengoku sau khi cúp điện thoại, đã giải thích cho Tsuru tình hình đại khái của La Tu tiên sinh ở Thất Thủy Chi Đô.

“Hải Vương, Minh Vương lần lượt xuất hiện, thế giới này sắp thay đổi rồi,” nghe xong lời giải thích của Sengoku, Tsuru không khỏi cảm thán một tiếng.

Sengoku lập tức lấy Den Den Mushi, liên tục gọi mấy cuộc điện thoại, nội dung tự nhiên đều là sắp xếp chuyện của xưởng đóng tàu Galley-La.

Sau khi quay lại phòng riêng, La Tu nhìn thấy bàn ăn đầy ắp món ngon, và những chiếc đĩa rỗng đã chất thành một chồng khá cao.

“Ông cố, nhanh lên, nhanh lên, món ‘thịt thủy thủy’ đặc sắc ở đây rất ngon, có một hương vị khác hẳn những món thịt đã ăn trước đây,” Luffy vừa nhét ‘thịt thủy thủy’ vào miệng vừa nói.

Không chỉ Luffy có biểu cảm hưởng thụ, ngay cả Zoro và những người khác, lúc này cũng đang hết mình thưởng thức đặc sản ở đây.

Chỉ là, về mặt ăn uống, họ thua xa Luffy.

Thấy vậy, La Tu nhanh chóng ngồi vào vị trí của mình, gắp một miếng ‘thịt thủy thủy’ có màu sắc vô cùng hấp dẫn, cho vào miệng.

‘Ực’ Sau khi nhai mấy miếng, một miếng ‘thịt thủy thủy’ đã vào bụng La Tu, sau đó La Tu lên tiếng khen ngợi, “Luffy, cháu nói không sai, ‘thịt thủy thủy’ quả thực rất ngon.” “Ông cố, cháu nói không sai chứ, món này thật sự rất ngon,” Luffy cười nói.

Sau đó, La Tu bắt đầu tấn công những món ăn ngon trên bàn.

Ăn được mấy miếng, La Tu phát hiện Iceburg ngồi bên cạnh đang điên cuồng ra hiệu cho mình.

Theo hướng ra hiệu của Iceburg, La Tu nhìn thấy bụng phình to của Luffy.

“Ngài Iceburg, yên tâm đi, chút thức ăn này không thể làm Luffy no chết được đâu,” La Tu cười giải thích cho Iceburg, “Huống hồ trên đường đến Galley-La, ngài Iceburg không phải cũng đã thấy cái cổ dài ra của cậu ấy rồi sao.” ‘Thì ra là năng lực Trái Ác Quỷ,’ Iceburg suy đoán.

Một thời gian qua, do La Tu tái xuất giang hồ, khiến tất cả các phương tiện truyền thông đều tập trung sự chú ý vào La Tu, nên việc mô tả về Luffy có thể nói là rất ít.

Việc Iceburg và những người khác không biết về Luffy là điều rất bình thường.

“La Tu tiên sinh, thực ra sau khi bản thiết kế Minh Vương đến tay tôi, tôi đã bắt đầu bắc cầu với Chính phủ Thế giới, và có một nền tảng hợp tác nhất định với một số người trong đó.

Bây giờ Galley-La của tôi hợp tác với Chính phủ Thế giới cũng không phải là không có cơ sở,” Iceburg giải thích, “Bây giờ lại có sự giúp đỡ của ngài, chuyện này nhất định có thể thành công.” “Nếu vậy, không nghi ngờ gì là tình huống tốt nhất,” La Tu thuận miệng trả lời cho qua.

Dù sao, trong ký ức của La Tu, sau khi Luffy và những người khác đánh bại CP9, Iceburg cuối cùng đã thông qua phương pháp để công ty đóng tàu Galley-La trở thành xưởng đóng tàu được chỉ định của Chính phủ Thế giới, để tránh CP9 quay lại trả thù.

Vì vậy, đối với những lời Iceburg nói, La Tu không hề kinh ngạc. 'CP9 hiện tại còn lại, trừ tên trưởng quan vô dụng đó ra, còn lại ba người.

Ba người này sức chiến đấu trong CP9 đều không phải là mạnh nhất, đều có thể dễ dàng giải quyết,' La Tu vừa ăn vừa nghĩ, 'Chỉ là một trong số đó đã ăn Trái Doa Doa, có thể tùy thời thông qua Trái Doa Doa để chạy trốn, điểm này có chút phiền phức.

Phải cố gắng một đòn hạ gục, không cho hắn cơ hội mở cửa chạy trốn.' 'Vậy thì, bốn người còn lại đó, hiện tại đang ở đâu nhỉ?' "Đúng rồi, Iceburg, đám người trước đó uy hiếp cậu đòi bản thiết kế, thực ra là một tiểu đội," La Tu quay đầu nhìn Iceburg, "Ngoài bốn người đã bị ta đánh bại, nên còn lại một đội trưởng và ba đội viên." Nghe xong lời của La Tu, sắc mặt của Franky và Iceburg lập tức đại biến.

"Thông tin có đáng tin không, La Tu tiên sinh?" Iceburg nhíu chặt mày.

"Tuyệt đối đáng tin.

Nhưng bốn người bị ta đánh bại trước đó là đỉnh cao chiến lực của CP9, thực lực của bốn người còn lại sẽ không mạnh." "Nếu La Tu tiên sinh biết số người của họ, liệu có thể cho biết thêm thông tin gì khác không?" "Chỉ biết được số người của tiểu đội thôi, còn thông tin khác thì thực sự không thể." "Cảm ơn La Tu tiên sinh đã cho biết, tiếp theo chúng tôi sẽ chú ý một chút." "Đúng rồi, trong bốn đội viên còn lại của CP9, có một người là người sử dụng năng lực Trái Doa Doa, năng lực chính của hắn là có thể mở cửa ở bất cứ đâu, tiến hành

dịch chuyển không gian, còn năng lực khác thì không rõ," La Tu nhắc nhở, "Đúng rồi, trưởng quan của họ trên mặt có băng bó, vũ khí là một thanh kiếm ngà voi.

Sức chiến đấu nên ở mức cuối bảng trong CP9, nếu thấy thì không cần cẩn thận, lập tức khống chế." Đối với trưởng quan CP9, La Tu không nhớ tên, nhưng do những việc hắn làm trong One Piece khiến La Tu không hài lòng, nên La Tu hiện tại vẫn nhớ rõ nhân vật này.

Trong khi La Tu đang suy nghĩ về mấy người còn lại của CP9, ba đội viên còn lại và một trưởng quan, lúc này đều đang ở trong một căn phòng nhỏ.

Lúc này, trên bức tường của căn phòng nhỏ đột nhiên xuất hiện một hình dạng cánh cửa hư cấu lấp lánh.

Khi 'cánh cửa' xuất hiện, ba người trong phòng đều tập trung sự chú ý vào 'cánh cửa'. 'Bốp' Cánh cửa hư cấu nhưng phát sáng trên tường bị người ta mở ra, một người đàn ông trung niên khỏe mạnh với kiểu tóc sừng trâu bước ra từ 'cánh cửa'.

"Blueno, tình hình hiện tại thế nào, bốn người Lucci đi tìm Iceburg đòi bản thiết kế, tại sao bây giờ không có tin tức gì?" Một người đàn ông trung niên với trang trí dây da trên mặt gầm lên.

Đối với tiếng gầm của người đàn ông trung niên, Blueno, người vừa bước ra từ 'cánh cửa', hoàn toàn không để ý.

"Tôi đã đến văn phòng của Iceburg.

Đội trưởng và bốn người đã đến đó tìm Iceburg đòi bản thiết kế, nhưng bây giờ nơi đó là một đống đổ nát, không có tung tích của đội trưởng," Blueno chậm rãi nói.

Mặc dù lúc đó La Tu đã đánh bại bốn người Lucci nhưng không làm gì thêm, nhưng Iceburg đã gọi người dưới quyền đến dọn dẹp

hiện trường.

“Nhà sập?

Có thể nhìn ra nguyên nhân sập nhà là gì không?” Một người đàn ông với bộ râu dài hỏi.

“Dựa vào hình dạng tường tại hiện trường, có khả năng lớn là do ảnh hưởng của dư chấn từ trận chiến mà sập.” “Nếu tình hình như vậy, vậy thì tình cảnh của đội trưởng sẽ không ổn rồi.” “Đúng vậy, với tình hình hiện tại, đội trưởng về cơ bản là rất nguy hiểm.” “Lucci hiện tại sống chết không rõ sao!

Vậy chúng ta mau đi thôi, đừng ở lại nơi nguy hiểm này nữa,” Spandam lập tức gầm lên, “Blueno, nhanh nhanh nhanh, dùng Trái Doa Doa của ngươi mau mở cửa rời khỏi nơi này.” “Jabra, Kumadori, hai người định thế nào?” Blueno hỏi hai người.

“Này, tôi đang nói chuyện với anh đấy,” thấy Blueno hoàn toàn không để ý mình, Spandam tức giận gầm lên, sau đó đi đến trước mặt Blueno, định đưa tay nắm lấy cổ áo Blueno.

“A” Tay của Spandam vừa mới đưa ra giữa chừng, đã bị Blueno một tay nắm chặt, phát ra tiếng kêu đau đớn.

“Blueno, ta là trưởng quan, ngươi dám đối xử với ta như vậy, không sợ…” Spandam chuẩn bị uy hiếp thì, nhìn chằm chằm vào ánh mắt lạnh lùng của Blueno, cả người như rơi vào hầm băng.

“, ngươi dám làm gì ta!” Spandam run rẩy nói hết câu.

“Blueno, thả tay ra trước đi, bây giờ giết hắn cũng không có ích gì.

Không chừng đội trưởng và những người khác chỉ bị đánh bại và bị giam ở đâu đó, đang chờ chúng ta đến cứu viện,” thấy tình hình này, Kumadori nói.

Đồng thời, anh ta đưa tay nắm chặt cổ tay Blueno, để tránh Blueno có hành động kích động tiếp theo.

Chương 217

“May mà cậu không biến mất cùng với đội trưởng.

Lợi dụng Trái Doa Doa của cậu, chúng ta tiến thoái đều được, có thể đi do thám một phen.

Không chừng sự việc còn có chuyển biến,” Jabra nói.

Nghe lời khuyên của hai người bạn, Blueno từ từ buông tay ra, thả lỏng cổ tay của Spandam.

“Không có đội trưởng Lucci, CP9 xong rồi, tự lo cho mình đi,” Blueno nhàn nhạt nói.

Đối với Spandam, người trưởng quan này, Blueno trước nay vẫn không ưa.

Chưa bàn đến thực lực cá nhân, đối với nhân phẩm của Spandam, qua vài sự việc, Blueno biết người này nội tâm hiểm độc, tàn ác, giả dối, tham lam… tóm lại tất cả những từ mang nghĩa xấu đều có thể dùng để hình dung hắn.

Trong những nhiệm vụ trước đây, rõ ràng không hề bỏ chút công sức nào, nhưng trước mặt cấp trên lại ôm hết công lao về mình, như thể nhiệm vụ là do một mình hắn hoàn thành vậy.

Lần này, vừa mới nghe chút động tĩnh, liền muốn chỉ huy mọi người chạy trốn, hoàn toàn không quan tâm đến an nguy của đội trưởng và những người khác!

Thực sự không xứng đáng tồn tại trong CP9. ‘Nếu lần này đội trưởng không sao, sau này nhất định phải báo cáo với đội trưởng, đá tên khốn này ra khỏi đội ngũ CP9,’ Blueno thầm hạ quyết tâm.

Đối với việc Blueno nổi giận lần này, Kumadori và Jabra không

những không tức giận, ngược lại còn có chút mừng thầm.

Dù sao khi Blueno đã trút hết cơn giận trong lòng ra, cảm xúc sẽ trở lại bình thường.

Lúc đi trinh sát, sẽ không bị ảnh hưởng bởi cảm xúc, hệ số an toàn sẽ được nâng cao không ít.

Đối thủ lần này, có thể khiến đội trưởng, Kalifa và những người khác đều biến mất không thấy tăm hơi, cẩn thận một chút không bao giờ sai.

"Đừng vội hành động, hãy bàn bạc đối sách trước, sau đó mới tiến hành các hành động liên quan, đừng đâm đầu vào vòng vây của địch," Kumadori lên tiếng đề nghị.

"Không sai, đối phương trực tiếp khiến đội trưởng, Kalifa và những người khác biến mất, thực lực chắc chắn trên ba chúng ta, phải hành động cẩn thận, không được chủ quan," Jabra phụ họa. 'Ngay cả Lucci cũng không biết đi đâu, dựa vào mấy người các ngươi có thể làm nên trò trống gì!

Vội vàng đi nộp mạng à,' Spandam ác độc nghĩ, 'Như vậy cũng tốt, chống đối cấp trên, không nghe lệnh của ta, vừa hay có thể đổ tội lên đầu các ngươi, hắc hắc.' "Nếu đội trưởng vì đi tìm Iceburg mà mất tích, vậy thì có thể bắt đầu từ Iceburg, vừa hay bản thân Iceburg sức chiến đấu không mạnh," Blueno đề nghị, "Chỗ Iceburg tôi sẽ đi trinh sát, hai người đi đến công ty Galley-La hoặc một số cứ điểm khác của Iceburg." "Được." "Không vấn đề gì." Jabra, Kumadori đồng ý.

Dù sao với Blueno đã ăn Trái Doa Doa, bất kể tiến hay lui đều sẽ tiện lợi hơn nhiều.

"Giai đoạn trinh sát nhất định phải cẩn thận, không được hành

động thiếu suy nghĩ.

Đợi trời tối, chúng ta sẽ tập hợp lại đây, tổng kết tình hình." Ba người bàn bạc xong, rời khỏi căn phòng nhỏ.

Spandam thấy ba người đều đã rời đi, lập tức lấy ra chiếc Den Den Mushi màu vàng, gọi điện thoại.

"Spandam à?

Chuyện làm đến đâu rồi, bản thiết kế đã có chưa?" Giọng nói trầm thấp của một người đàn ông trung niên truyền đến từ Den Den Mushi.

"Đại nhân, đại nhân, chuyện bản thiết kế có chút sự cố," Spandam run rẩy trả lời.

Thủ đoạn của vị đại nhân vật này, Spandam rất rõ, một khi kế hoạch thất bại, kết cục của hắn chắc chắn sẽ rất thê thảm.

"Vấn đề?

Công ty đóng tàu Galley-La không có nhiều cường giả, với thực lực của CP9 sao có thể xảy ra vấn đề?" "Vốn dĩ Lucci, Kalifa và những người khác theo chỉ thị đi tìm Iceburg đòi bản thiết kế, nhưng không biết vì sao bốn người hiện tại đã mất tích, văn phòng của Iceburg bị dư chấn của trận chiến phá nát," Spandam giải thích.

"Ồ, Lucci cũng không thấy tung tích rồi sao?" "Đúng vậy." "Vậy ba người Kumadori thì sao?" "Ba người họ à…" Vừa nghĩ đến sự bất kính của Blueno lúc nãy, Spandam liền nổi giận, "Vốn dĩ tôi đề nghị ở lại đây chờ lệnh của đại nhân, nhưng ba tên đó hoàn toàn không nghe tôi, hiện tại đã ra ngoài tìm kiếm tung tích của Lucci." 'Nếu có thể may mắn không chết, đợi sau khi về Chính phủ Thế giới, chuẩn bị nghênh đón cơn thịnh nộ của vị đại nhân đó đi,' Spandam hiểm độc nghĩ.

"Ừm, nếu Blueno ở đó, hành động cẩn thận một chút chắc sẽ

không có vấn đề gì.

Tốt nhất là có thể do thám được ai đã đánh bại Lucci." '!' Nghe lời của vị đại nhân đó, Spandam kinh ngạc.

"Đại nhân, vị cường giả không rõ danh tính đó có thể đã đánh bại bốn người Lucci rồi, chỉ có mấy người chúng tôi liệu có hơi mạo hiểm không?" "Có Blueno ở bên cạnh, sợ gì," người đàn ông trung niên gầm lên, "Bản thiết kế không tìm thấy, bốn người Lucci lại mất tích, nếu chuyện này lại không làm tốt, ngươi biết kết cục của mình rồi đấy.

Tốt nhất cả đời này đừng xuất hiện trước mặt ta!" Nói xong, người đàn ông trung niên liền trực tiếp cúp điện thoại của hắn.

Sau đó, hắn run rẩy báo cáo tình hình mà Spandam đã báo cáo, cho một người đàn ông mặc vest đen, tóc xoăn trắng, râu trắng rậm rạp, đội mũ phẳng, trên mặt trái có một vết sẹo.

Nếu La Tu ở đây, sẽ nhận ra người đàn ông mặc vest đen này chính là một trong Ngũ Lão Tinh, Hino Seijin.

"Đã đánh bại bốn người Lucci sao?

Là thần thánh phương nào vậy?" Hino Seijin mặt không đổi sắc, "Chẳng lẽ cũng nhắm vào Minh Vương?" Điều khiến Hino Seijin không ngờ là, người mà ông ta nói, lại không hề có ý định che giấu chuyện này, chỉ là đã tiến hành một phen đánh tráo khái niệm.

Không cần điều tra, ngày mai hoặc có lẽ ngày kia, báo cáo liên quan sẽ được gửi đến tay Chính phủ Thế giới.

Nhưng, tiêu đề của báo cáo nên là: Công nhân nội bộ xưởng đóng tàu tấn công Iceburg, lại bị Trung tướng La Tu tình cờ đi ngang qua cứu giúp, đánh bại toàn bộ công nhân phản bội, thành công giải cứu Iceburg… Sau khi ăn cơm xong với Iceburg và mọi người, dưới sự

dẫn dắt của Iceburg, La Tu và những người khác đã đến ở tại một nhà trọ.

Mở cửa phòng, nhìn thấy chiếc giường lớn mềm mại, Luffy lập tức nhảy lên, Zoro và những người khác tìm phòng của mình, lần lượt bắt đầu nghỉ ngơi.

La Tu thoải mái ngâm mình trong bồn tắm, sau đó lấy Den Den Mushi gọi điện cho Shirahoshi, chuẩn bị hỏi thăm tình hình gần đây của Đảo Người Cá.

"Shirahoshi à, hai ngày nay Đảo Người Cá thế nào rồi?" Sau khi gọi được điện thoại, La Tu hỏi.

"La Tu tiên sinh, trong thời gian ngài rời đi, Đảo Người Cá đã xảy ra vài vụ bắt cóc, nhưng đều bị Hải quân ngăn chặn, thành công giải cứu những người cá bị bắt cóc," Shirahoshi nói, "Sau khi thẩm vấn, đều là một số hải tặc, muốn bắt cóc người cá, sau đó bán ở chợ đen." "Chuyện này đủ để chứng minh Hải quân rất đáng tin cậy, hy vọng các con có thể sớm chấp nhận họ," La Tu nói với giọng thấm thía.

"La Tu tiên sinh yên tâm, qua chuyện này, người cá đều nhận ra rằng con người có người tốt kẻ xấu." Trong lúc đang nói chuyện với Shirahoshi, La Tu đột nhiên cảm thấy như bị ai đó theo dõi. 'Ai?' La Tu nghĩ.

Mặc dù biết mình bị giám sát, nhưng ông cũng không có hành động gì quá khích, để tránh bứt dây động rừng.

Hắn tiếp tục nói chuyện với Shirahoshi, từng câu từng chữ trò chuyện, đồng thời kích hoạt Haki Quan sát bao trùm cả khu vực để tìm kiếm kẻ địch đang theo dõi.

Khi Haki Quan sát lan rộng, La Tu lập tức phát hiện vị trí của kẻ địch.

“Shirahoshi, chuyện ở đảo Người Cá, cháu hãy chú ý nhiều hơn.

Nếu có vấn đề gì khó giải quyết, có thể trao đổi thêm với Sengoku.” “Cháu hiểu rồi, thưa ngài La Tu.

Chuyện ở đây cháu sẽ xử lý tốt, ngài cứ lo việc của mình đi ạ.” Ngắt cuộc gọi với Shirahoshi, La Tu đặt Điện Thoại Trùng lên chiếc bàn bên cạnh, vươn vai rồi đi về phía phòng tắm, dùng cách này để tránh khỏi tầm mắt và tìm kẻ đang theo dõi. ‘Không ngờ lại là La Tu...’ Thấy La Tu đi vào trong nhà, Blueno kinh ngạc. ‘Nếu là La Tu, việc bốn đội trưởng mất tích cũng hợp tình hợp lý.’ Đối với thực lực của La Tu, Blueno tự nhiên vô cùng rõ ràng.

Kể từ sau trận chiến giữa La Tu và Mắt Diều Hâu, đại danh của La Tu đã xuất hiện trong danh sách những người không thể chọc vào của mỗi thành viên CP9. ‘Vì La Tu đã đến Water 7, trước tiên phải quay về báo cáo thông tin này, xem cấp trên có phương pháp đối phó nào không.’ Blueno quyết định.

Rốt cuộc, chiến lực hai bên chênh lệch quá lớn, biến số La Tu này đã không còn nằm trong phạm vi kiểm soát của bọn họ.

Sau đó, Blueno quay người nhìn vào bức tường bên cạnh, đưa tay phải ra, triệu hồi một cánh cửa hư cấu, kéo tay nắm cửa, hắn nhấc chân chuẩn bị bước vào.

“Ầm!”, một tiếng nổ lớn vang lên trên đầu Blueno.

Hắn theo phản xạ ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Trong con ngươi của Blueno, xuất hiện một nắm đấm đen kịt.

Chương 218

‘Chết rồi, bị lộ rồi.’ Blueno lo lắng.

Đồng thời, hắn tăng tốc động tác của mình đến mức nhanh nhất, muốn xuyên qua cánh cửa trước mặt trước khi nắm đấm kia đến. ‘Không kịp nữa rồi!’ Nhìn nắm đấm ngày càng lớn, Blueno biết mình không thể nào xuyên qua cánh cửa trước khi nó ập tới. ‘Ầm!!!’ Nắm đấm được bao bọc bởi Haki Vũ trang hung hãn đập vào mặt Blueno.

Blueno bị một lực cực lớn đánh gục xuống đất, sàn nhà tầng hai trực tiếp bị đục thủng, khiến sàn tầng một cũng nứt ra vài đường, hắn bất tỉnh trên mặt đất tầng một.

Luffy và Zoro nghe thấy tiếng động lớn liền lập tức rời khỏi phòng, chạy đến nơi phát ra âm thanh.

Sau khi đến nơi, họ phát hiện ngài La Tu đang đứng trước một người đàn ông mặc vest đen, kiểm tra tình hình. ‘May mà chưa chết.’ Sau khi kiểm tra tình trạng của Blueno, La Tu thầm thấy may mắn.

Trước đó hắn đã định thu lực để lại một người sống, nhưng khi phát hiện kẻ theo dõi chuẩn bị mở cửa chạy trốn, La Tu nhận ra kẻ địch trước mắt chính là Blueno.

Do sợ Blueno mở cửa chạy mất, La Tu liền dùng bảy phần lực, tung ra cú đấm sắt.

“Ông cố, tên này là ai vậy?” Luffy đến trước mặt La Tu hỏi.

“Hắn tên Blueno, một trong các thành viên CP9, người có năng lực của trái Doa Doa no Mi.” La Tu giải thích: “Hiện tại đã bị ta đánh ngất, về phải lập tức dùng còng đá biển khóa lại, nếu không năng lực của hắn có chút phiền phức.” “Vâng, ông cố cứ yên tâm.” Nói xong,

Luffy duỗi dài cánh tay, quấn lấy Blueno, mang về nơi ở.

La Tu đặt một ít Berries tại chỗ lõm trên sàn nhà tầng một, rồi cũng đi về nơi ở. ...

Sau khi tách khỏi La Tu và mọi người, Franky cầm một chai cola, cùng Iceburg vừa uống vừa đi dạo trên đảo Water 7.

Rốt cuộc, hai người vì chuyện trước kia mà sinh ra khoảng cách, đã một thời gian dài không nói chuyện với nhau.

Lần này, việc Franky tham gia cứu viện đã hàn gắn khoảng cách giữa hai người, họ nhân cơ hội này để trò chuyện.

"Franky, nhiều năm như vậy, sự theo đuổi cola của cậu vẫn không thay đổi nhỉ." Nhìn chai cola trong tay Franky, Iceburg trêu chọc.

"Không giống nhau, chỉ là tôi thích cola, còn ông thì thích xì gà." Franky đáp lại, thuận tiện uống một ngụm cola cuối cùng.

"Ực ~ ực." "Iceburg, tại sao ngài La Tu lại giúp chúng ta như vậy, mục đích của ông ấy là gì?" Franky nói ra thắc mắc của mình.

"Kẻ thù của kẻ thù là bạn." Iceburg chậm rãi nói, "Franky, cậu không tiếp xúc nhiều với ngài La Tu, nên không hiểu cách làm của ông ấy." "Ồ?

Nghe khẩu khí của ông, có vẻ ông hiểu rõ ngài La Tu?" Franky tò mò hỏi.

"Thời gian tôi tiếp xúc với ngài La Tu có lẽ cũng chỉ nhiều hơn cậu năm sáu phút thôi." Iceburg giải thích, "Nhưng trong năm sáu phút đó, tôi biết ngài La Tu vô cùng bất mãn với một bộ phận người trong Chính phủ Thế giới." "Thiên Long Nhân sao?" "Có thể, nhưng tôi cũng không biết rõ ngài La Tu, làm sao tôi biết được?" 'Rầm!' Khi hai người đang vừa đi vừa trò chuyện, một người đàn ông trung niên tóc tai bù xù đột nhiên bước ra từ một con hẻm, va vào Franky.

Là một người cải tạo, Franky không hề hấn gì, nhưng người đàn ông kia lại trực tiếp ngã lăn ra đường.

"Khốn kiếp, không có mắt nhìn đường à?" Người đàn ông ngã trên đất chửi ầm lên.

Franky và Iceburg vốn định tiến lên đỡ người, nhưng nghe thấy tiếng chửi của hắn, họ dừng lại động tác của mình.

"Hai người các ngươi điếc hay mù rồi, không thấy cũng không nghe à?" Thấy Iceburg và Franky đứng yên tại chỗ, người đàn ông vừa bò dậy vừa tiếp tục chửi rủa.

Sau khi đứng dậy, hắn hùng hổ đi đến trước mặt hai người, đồng thời rút thanh kiếm hình voi bên hông ra, nắm chặt trong tay.

Nhìn thấy thanh kiếm tay cầm hình ngà voi trong tay người đàn ông, sự chú ý của Iceburg và Franky ngay lập tức bị thu hút.

Sau đó, hai người nhìn nhau, hiểu được ý của đối phương.

"Ây da, ánh sáng ở đây hơi tối, không nhìn rõ, thật sự vô cùng xin lỗi." Franky giả vờ nhận lỗi. 'Nắm đấm đúng là có tác dụng.' Thấy hai người trước mặt thay đổi thái độ nhận lỗi, Spandam tưởng rằng thanh kiếm trong tay mình đã có tác dụng uy hiếp.

"Sau này thấy ta thì đi đường vòng nhé." Spandam vừa vung vẩy thanh kiếm vừa nói: "Lần sau, đừng trách lưỡi kiếm không có mắt." "Lần sau gặp đại ca, nhất định sẽ cẩn thận, không va vào đại ca nữa." Franky tiếp tục cười làm lành, đồng thời cũng tiếp cận Spandam.

Khi khoảng cách với Spandam đã đủ gần, Franky đột nhiên hành động, hai tay nhanh chóng tóm lấy cánh tay đang cầm kiếm của Spandam.

Iceburg cũng ở bên cạnh Spandam, dùng sức đập vào bả vai hắn.

Spandam thấy tình hình không ổn, liền gầm lên: “Ngà voi đột kích!” Theo tiếng gầm của Spandam, lưỡi kiếm và ngà voi bên cạnh tay cầm đột nhiên dài ra, đâm về phía đầu Franky.

Nhìn thấy lưỡi kiếm và ngà voi đột ngột dài ra, Franky không khỏi kinh ngạc, theo phản xạ nghiêng đầu, né tránh lưỡi kiếm đang lao tới.

Iceburg thấy vậy, dùng toàn lực, hung hăng đập vào cánh tay Spandam.

“Chết đi, khốn kiếp!” Spandam điên cuồng gào thét. ‘Xoẹt!’ Vai và má của Franky lần lượt xuất hiện một vết máu sâu hoắm, máu tươi chảy ra rất nhiều. ‘A!!!’ Bị Iceburg đánh một đòn toàn lực, Spandam vì đau đớn mà hét lên một tiếng thảm thiết. ‘Loảng xoảng!’ Đồng thời, hai tay hắn mất đi khả năng kiểm soát thanh kiếm, khiến nó rơi xuống đất.

“Khốn kiếp!” Franky gầm lên một tiếng giận dữ, dùng cánh tay còn lại không bị thương, đập vào đầu Spandam, hung hăng đánh gục hắn xuống đất.

“Franky, cậu sao rồi!” Iceburg lo lắng quan tâm, đồng thời cởi áo khoác trên người, xé thành dải vải, băng bó vết thương cho Franky.

“Iceburg, được rồi, miễn cưỡng cầm máu là được.” Franky nhìn động tác của Iceburg, “Nơi này có thể là con đường phải đi qua của căn cứ CP9, ở đây quá lâu rất nguy hiểm.” “Huống hồ, tôi cũng không sao.” “Được!” Iceburg đáp, dừng động tác trên tay, vác Spandam lên lưng, đồng thời dìu Franky chuẩn bị rời đi.

“Iceburg, đừng quên chiến lợi phẩm của tôi!” Franky nhắc nhở, “Thôi, để tôi cầm.” Hắn cúi người nhặt thanh kiếm lên.

Sau đó, hai người dìu nhau rời khỏi nơi xảy ra chiến đấu với Spandam.

“Franky, vừa rồi tôi đã không cẩn thận.” Iceburg áy náy nói, “Cứ nghĩ tên khốn đó không thể phát lực dưới cơn đau dữ dội, mới khiến cậu bị thương.” “Iceburg, đừng bận tâm về chuyện đó.” Franky an ủi, “Không chỉ ông không cẩn thận, tôi cũng vậy, cứ nghĩ đã khống chế được hai tay hắn, không ngờ hắn vẫn có thể dùng kiếm.” “Ha ha, lần này cả hai chúng ta đều ngã sấp mặt trong tay tên này rồi.” Khi Franky cười, vết thương trên người hắn lại chảy nhiều máu hơn, thấm đỏ cả dải băng.

Thấy tình hình này, Iceburg vội vàng ngăn lại: “Franky, được rồi, đừng cười nữa, đừng cười nữa!” “Được, được.” Hai người dìu nhau đi một đoạn, đến một nhà kho nhỏ gần như bỏ hoang của công ty Galley-La.

Iceburg cố gắng mở cánh cửa lớn đã cũ kỹ, cùng Franky đi vào trong.

Đầu tiên, họ tìm một sợi xích sắt, trói gô Spandam lại, đồng thời để thanh kiếm sang một bên để tránh làm bị thương người khác.

Sau đó, Iceburg tìm một tiệm thuốc gần đó, mua một ít vật tư y tế, băng bó lại cho Franky.

Đồng thời, anh ta kẹp Điện Thoại Trùng bên tai, vừa xử lý y tế vừa gọi điện.

Iceburg đầu tiên gọi cho La Tu.

“Ngài La Tu phải không ạ?” “Đúng vậy, nhóc Iceburg à, muộn thế này có chuyện gì, không lẽ mời ta đi ăn khuya đặc sản của Water 7 sao?” La Tu cười nói.

Rốt cuộc, bắt được một kẻ tự dâng mình lên cửa, tâm trạng La Tu lúc này không tệ.

“Ông cố, ăn khuya đặc sản à?” Luffy nghe thấy có đồ ăn, hai mắt

sáng rực hỏi: “Ở đâu?

Ở đâu?

Nghe đến ăn khuya, cháu cũng đang hơi đói rồi, ông cố.” “Ăn khuya thì không có, nhưng tôi tin món quà này, ngài La Tu sẽ thích hơn.” “Ồ, vậy thì ta rất mong chờ, vừa hay ta cũng mới chuẩn bị một món quà, hy vọng nhóc Iceburg sẽ thích.” “Tôi đang ở **, mong chờ món quà của ngài La Tu.” “Đến ngay.” Nói xong, La Tu cúp máy, đồng thời nói: “Luffy, Zoro, buổi tối có việc để làm rồi.” “Ông cố, không đi ăn khuya à!” Luffy thất vọng. ‘Bốp!’ Một cú “Cú đấm yêu thương” thành công đánh trúng đầu Luffy.

“A, đau đau đau!” Luffy đau đớn rên rỉ, “Ông cố tại sao lại đánh con?” “Luffy, tiếp theo không phải đi ăn khuya, mà là đi làm chính sự.” La Tu nghiêm túc nói, “Luffy, vác tên kia lên, chúng ta xuất phát.” Nói xong, La Tu đi đầu ra khỏi nhà, bắt đầu nhảy trên các mái nhà.

Chương 219

Luffy, Zoro theo sát phía sau La Tu.

Không lâu sau, La Tu đã đến địa điểm mà Iceburg cho. 'Cốc cốc cốc.' Hắn gõ vào cánh cửa sắt gỉ sét.

"Đến rồi, đến rồi." Giọng của Iceburg truyền ra từ sau cánh cửa.

Đẩy cửa ra, Iceburg lập tức phát hiện Luffy đang vác Blueno.

Chỉ có điều, Blueno lúc này do bị Luffy đấm một quyền trước khi xuất phát, nên đang trong trạng thái hôn mê.

"Xem ra, món quà của ngài La Tu và của tôi có chút giống nhau." Iceburg cười nói.

"Ồ, nhóc Iceburg, người bị ngươi chế ngự là ai vậy?" "Ngài La Tu vào xem là biết." Nói xong, Iceburg dẫn La Tu và hai người còn lại vào trong nhà kho.

Sau khi vào kho, họ liền thấy Spandam bị xích sắt trói gô và Franky đang được băng bó bằng gạc.

"Ngài La Tu." Franky chào.

"Không sao chứ, Franky?" La Tu đáp lại.

"Chỉ là một chút sơ suất bị tên khốn đó đánh lén, để ngài La Tu chê cười rồi, không sao cả, đều là vết thương ngoài da." 'Hiện tại cải tạo vẫn chưa triệt để, nếu là hai năm sau, có lẽ sẽ không có chuyện gì.' Nhìn tình hình cơ thể cải tạo hiện tại của Franky, La Tu thầm nghĩ.

Rốt cuộc, trong One Piece, sau sự kiện quần đảo Sabaody, Franky đã bị Kuma đánh bay đến hòn đảo Karakuri.

Tại đó, Franky đã tìm thấy nơi ở cũ của tiến sĩ Vegapunk, và phát

hiện ra các tài liệu về vũ khí mà Vegapunk để lại.

Chính những tài liệu này đã giúp Franky hấp thụ không ít kiến thức, nâng cao trình độ cơ giới hóa của bản thân, khiến cho đao thương thông thường khó lòng gây tổn thương. 'Đợi chuyện ở đây sắp xếp xong, phải tìm cách đưa Franky đến đảo Karakuri rèn luyện một phen.' La Tu thầm hạ quyết tâm.

"Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi." "Spandam?" La Tu nhìn rõ người bị trói, "Vận khí không tệ, như vậy, thành viên CP9 ở Water 7 chỉ còn lại hai người." "Đúng rồi, các ngươi đã gặp tên khốn đó ở đâu?" Đối mặt với câu hỏi của La Tu, Iceburg kể lại địa điểm gặp Spandam.

"Hai người các ngươi hiện tại không có năng lực chiến đấu, trông chừng bọn chúng hẳn là không có vấn đề gì." La Tu sắp xếp, "Ta và Luffy, Zoro sẽ đến địa điểm vừa rồi xem thử, xem có thể tìm được manh mối gì không!" "Yên tâm đi, ngài La Tu, chúng tôi ở đây sẽ không có vấn đề gì." La Tu dẫn Luffy và Zoro đến con hẻm mà Iceburg đã nói, tìm một căn gác mái ở tầng cao nhất rồi lặng lẽ lẻn vào, chờ đợi con mồi sa lưới.

"Ông cố, phải đợi đến bao giờ?" Luffy mắt nhắm mắt mở phàn nàn.

"Luffy, phẩm chất quan trọng nhất của một thợ săn là gì?" La Tu hỏi.

"Khò khò ~ khò khò." Tiếng ngáy của Luffy đã thay cho câu trả lời. 'Thằng nhóc lười biếng này, thực lực lại không ngừng tăng trưởng, đúng là người so với người tức chết người mà.' La Tu bất lực nghĩ. 'Vù ~ vù ~' Từng trận tiếng xé gió truyền vào tai La Tu.

Không cần quay đầu lại, La Tu cũng biết, tên nhóc Zoro lại bắt đầu luyện tập hết lần này đến lần khác.

“Ngài La Tu, thực ra ngài có thể về trước.” Zoro mở lời, “Chuyện này giao cho tôi là được rồi, tôi từng là thợ săn hải tặc, đối với loại chuyện này tương đối quen thuộc.” “Tuổi già rồi, thời gian ngủ cũng ít đi, thức một lúc cũng không có vấn đề gì.” “Vậy ngài La Tu phải bảo vệ tốt cơ thể của mình, đừng để đến lúc tôi thách đấu, ngài lại không ở trạng thái tốt nhất.” Zoro nghiêm túc nói, “Nếu vậy, danh hiệu Đệ nhất Đại kiếm hào thế giới, tôi sẽ không chấp nhận.” “Nhóc Zoro, vậy thì phải nhanh chóng nâng cao trình độ kiếm thuật của mình lên.” La Tu trêu chọc, “Tuổi ta lớn rồi, không chừng ngày nào đó sẽ xảy ra vấn đề.” “Hừ!” Zoro phát ra một tiếng khinh thường.

Sau đó, hắn tập trung tâm trí vào việc huấn luyện trước mắt.

Một lúc sau, một người đàn ông trung niên khỏe mạnh có mái tóc rất dài bước đến con hẻm, đi vào tòa nhà bên cạnh La Tu. ‘Chắc là hắn.’ Nhìn hành tung của người này, La Tu xác định.

Rốt cuộc, làm Hải quân gần hết đời, La Tu đối với Lục Thức của Hải quân không thể quen thuộc hơn.

Đối với một số thói quen nhỏ của những người luyện Lục Thức, hắn biết rõ như lòng bàn tay.

Do chỉ xuất hiện một người, La Tu không định hành động, chờ đợi con mồi toàn bộ sa lưới, chuẩn bị một mẻ hốt gọn.

Không ngoài dự đoán của La Tu, không lâu sau, một người đàn ông khác đi vào căn phòng mà người đàn ông lúc nãy vừa vào.

“Zoro, có muốn xuống luyện tay một chút không?” La Tu cười nói, “Hai người này, thực lực chắc cũng ở cấp Trung tướng Hải quân, thế nào?” “Hừm, thưa ngài La Tu, vừa hay tôi cũng luyện tay một chút, làm quen với chiêu thức vừa mới tu luyện.” Zoro thở ra một hơi trọc khí.

Nói xong, Zoro nhẹ nhàng nhảy xuống từ cửa sổ, trong lúc rơi xuống, hắn đường đường chính chính hướng về phía bóng đen đang chuẩn bị mở cửa, vung ra một nhát trảm kích, thẳng tắp nhắm vào vị trí tay nắm cửa.

Thấy cảnh này, La Tu cười mắng: "Thằng nhóc thối này, quả nhiên là bộ dạng đó." Đã là rèn luyện, thì chắc chắn phải để kẻ địch thể hiện ra trạng thái tốt nhất.

Bóng đen chuẩn bị mở cửa, khi Zoro vung ra nhát trảm kích, đã cảm nhận được đòn tấn công, nhưng không có động tác thừa, chỉ thu lại bàn tay đang chuẩn bị mở cửa, đồng thời quay đầu nhìn về phía Zoro. 'Keng!' Tay nắm cửa bị tấn công bị chém làm đôi, mặt cắt vô cùng nhẵn bóng, nhát trảm kích cũng vừa lúc bắt đầu tiêu tan. 'Không hổ là một trong những thành viên của băng nhân vật chính, khả năng khống chế lực đạo thật xuất sắc.' Nhìn cảnh này, La Tu thầm nghĩ.

"Không biết các hạ tìm tại hạ có việc gì?" Bóng đen lên tiếng hỏi.

"Người chết, không cần biết quá nhiều." Zoro lạnh lùng đáp.

"Ngông cuồng!" Bóng đen tức giận, đồng thời nấp trong bóng tối dùng Chỉ Súng, tấn công về phía Zoro. 'Keng!' Zoro dùng đao đỡ lấy đòn tấn công hiểm hóc.

"Ba thanh đao?

Thợ săn hải tặc Zoro?" Bóng đen hỏi.

"Đều là người sắp xuống mồ, biết cũng vô dụng." "Một mình ngươi không sợ lật thuyền sao?" Người đàn ông mặc đồ đen cười nói, đồng thời gõ lên cửa theo một giai điệu đặc biệt.

Đối với hành động gõ cửa của người đàn ông mặc đồ đen, Zoro hoàn toàn không để ý, mặc cho hắn phát huy. 'Cạch!' Cửa phòng được người bên trong mở ra, một người đàn ông mặc đồ đen tóc dài

màu hồng từ trong cửa lóe ra, đồng thời bày ra tư thế chiến đấu.

“Jabra, tình hình gì vậy?

Dùng ám hiệu này?” Kumadori mặt nghiêm túc hỏi.

“Nhìn tên kia đi.” Jabra trả lời.

“?” “Không cần đoán nữa, là thợ săn hải tặc Zoro bên cạnh La Tu.” “Nếu là Zoro, vậy La Tu đâu?” “Không biết, dù sao đến giờ vẫn chưa xuất hiện.” “Nếu vậy, mức độ nguy hiểm ở Water 7 tăng vọt, chúng ta tiếp theo phải hoạt động cẩn thận.” “Hiểu rồi, trước tiên giải quyết nhanh tên này, chúng ta để lại ám hiệu rồi mau chóng rời khỏi cứ điểm này.” “Ừm.” Jabra sau đó vặn mạnh cổ, cơ thể đột nhiên cao lên, bàn tay biến thành dạng móng vuốt sói, sau lưng xuất hiện đuôi sói, mặt cũng biến thành mặt sói. ‘Người có năng lực trái ác quỷ hệ Zoan sao?’ La Tu nhìn tình hình của Jabra, ‘Nhưng, đối với Zoro hiện tại, chắc chỉ hơi phiền phức thôi nhỉ?’ Rốt cuộc, Zoro đã theo hắn một thời gian, thực lực đã tăng lên rất nhiều.

Còn về việc Zoro hiện tại đang ở giai đoạn nào, do chưa thấy Zoro toàn lực ra tay, La Tu cũng không thể xác định.

“Jabra, Zoro đã có thể khiến con sói gian xảo như ngươi phải coi trọng, thực lực chắc chắn rất mạnh.” Kumadori cười nói, “Nếu đã như vậy, ta cũng không thể nương tay, Sinh Mệnh Quy Hoàn, ya ya ya ya!” Theo tiếng gầm của Kumadori, mái tóc vốn đang rủ xuống, tứ tung bay lượn.

Sinh Mệnh Quy Hoàn “Phát Phược Thuật!”.

Kumadori đột nhiên phát động tấn công, mái tóc dài bên cạnh nhanh chóng mọc dài, tụ lại thành mấy lọn lớn, bao trùm về phía Zoro.

Jabra lúc này cũng bắt đầu hành động, thân hình lóe lên, bắt đầu di chuyển nhanh chóng.

Thấy mái tóc đang bao trùm về phía mình, Zoro không hề hoảng sợ, một nhát trảm kích chém về phía mái tóc.

Đồng thời, hai chân nhanh chóng đạp đất, giữ khoảng cách với mái tóc đang cuộn tới. ‘Keng!’ Trảm kích và mái tóc va chạm, lại phát ra âm thanh chém sắt, chỉ chém đứt được một nửa của một trong mấy lọn tóc, phần tóc còn lại tiếp tục bao trùm về phía Zoro.

Jabra đang vòng ra bên cạnh, lúc này đột nhiên xuất hiện ở bên hông Zoro.

Chương 220

‘Chỉ Súng - Thập Chỉ Súng!’ Jabra cong nhẹ các ngón tay, dùng phương thức hư chưởng hợp lại, mười ngón tay toàn bộ sử dụng Chỉ Súng, hung hãn tấn công về phía Zoro.

Đối mặt với thế tấn công hợp sức của hai người, Zoro không hề hoảng loạn, hai tay nắm chặt đao.

Nhị Đao Lưu - Tê Hồi (Sai Gai) Đồng thời, hắn điều chỉnh trọng tâm của Tê Hồi thành một cơn ‘Lốc xoáy’ tấn công ra xung quanh.

Đối mặt với ‘Lốc xoáy’ do trảm kích tạo thành, Jabra không định lùi bước.

Hai chân liên tục nhanh chóng đạp đất, Lục Thức - Thế (Soru) được thi triển, nhanh chóng tiếp cận Zoro. ‘Xoẹt ~ xoẹt ~ xoẹt ~’ Trên khuôn mặt lông lá của Jabra xuất hiện vài vết thương nhỏ, máu tươi rỉ ra.

Jabra hoàn toàn không để ý đến những vết thương này, đối đầu với ‘Lốc xoáy’, đẩy Thập Chỉ Súng về phía Zoro. ‘Tưởng rằng một cơn bão kiếm khí cỏn con là có thể ngăn cản đòn tấn công của đại gia Jabra sao?’ Jabra hung ác nghĩ, ‘Nếu ta không cứng rắn chống lại cơn bão kiếm khí, thì ngươi chết chắc rồi, nhóc con.’ Nhị Đao Lưu - Nhị Trảm (Ni Giri) Zoro hai tay nắm chặt song đao, nhanh chóng chém về phía Jabra. ‘Chết tiệt!’ Thấy Zoro phát hiện ra mình, Jabra kinh hãi. ‘Thiết Khối!’ Ngay lập tức, Jabra thi triển Thiết Khối, chống lại những nhát chém liên miên không dứt của Zoro.

“Ông cố, xảy ra chuyện gì vậy?” Bị tiếng chiến đấu làm tỉnh giấc, Luffy mơ màng hỏi.

“Luffy, vừa hay con tỉnh rồi, xem kết quả huấn luyện của Zoro

mấy ngày nay đi!" 'Khốn kiếp, cứ để ngươi đắc ý một lúc, đợi bão kiếm khí tan đi, đợi Kumadori vào rồi xử lý ngươi sau.' Jabra tính toán, 'Đại gia đây có thể di chuyển trong trạng thái Thiết Khối, không sợ ngươi đâu.' Bão kiếm khí dần dần tan đi, Kumadori trực tiếp xuyên qua cơn bão, dùng cây gậy kim loại trong tay đâm vào lưng Zoro.

Zoro thấy tình hình, dừng lại đòn tấn công liên tục vào Jabra, tay trái vung lưỡi đao, đỡ lấy đòn tấn công của Kumadori. 'Cơ hội!' Thấy Zoro lộ ra sơ hở trước mặt, Jabra quyết đoán ra đòn.

Dưới trạng thái duy trì Thiết Khối, Thập Chỉ Súng nhắm vào Zoro mà oanh tạc. 'Thiết Khối, có thể di động?' Zoro kinh hãi, lập tức sử dụng Haki Vũ trang bao bọc cánh tay, cứng rắn chống lại đòn đánh lén của Jabra. 'Ầm!!!' Mặc dù Zoro vào phút cuối đã dùng Haki Vũ trang bảo vệ cánh tay, nhưng lực lượng khổng lồ của Thập Chỉ Súng vẫn đánh bay Zoro, đâm thủng tường tạo thành một cái lỗ lớn.

"Ồ, Zoro ăn..." Thấy tình hình, Luffy đang chuẩn bị trêu chọc thì nắm đấm sắt của La Tu đã tiếp xúc với trán cậu.

"Nói ít thôi!" La Tu giáo huấn.

"Không ngờ có thể di chuyển khi dùng Thiết Khối, có chút thực lực đấy." Giọng của Zoro truyền ra từ trong cái lỗ, "Trước đó có hơi xem thường các ngươi rồi." "Nếu đã biết sự lợi hại của ta, nói cho ta một ít thông tin, không chừng ta sẽ tốt bụng cho ngươi một con đường sống." Jabra cười nói.

"Hừ!" Zoro cười lạnh.

Sinh Mệnh Quy Hoàn - Sư Tử Chỉ Súng!

Mái tóc của Kumadori đột nhiên hóa thành vô số hình dạng ngón tay duỗi ra, sau đó đồng loạt tấn công Zoro với tốc độ siêu nhanh. 'Keng!' Zoro trong nháy mắt, phủ Haki Vũ trang lên song đao.

Sau đó, nhanh chóng vung song đao, đỡ lấy mái tóc đang lao tới.

Trong lúc Kumadori phát động tấn công, Jabra cũng không rảnh rỗi.

Lam Cước - Cô Lang!

Chỉ thấy Lam Cước mà Jabra đá ra, theo phương thức nhảy vọt nhanh chóng lao về phía Zoro.

Lưỡi đao được Haki cường hóa, chém lên mái tóc của Kumadori, trực tiếp chém đứt nó, những ngón tay do tóc ngưng kết thành, lần lượt rơi xuống đất, tan rã thành dạng tóc ban đầu.

Đồng thời khi chém đứt tóc, Zoro tiện tay vung ra một nhát kiếm khí, đánh tan Lam Cước của Jabra.

"Khốn kiếp, ta phải giết ngươi!" Kumadori tức giận gầm lên.

Chỉ Súng Q!

Kumadori nối ngón trỏ và ngón cái thành một vòng tròn, bắn cây gậy sắt từ trong đó ra với tốc độ cao, bay về phía Zoro.

Đồng thời, bản thân hắn dùng Lục Thức - Thế, nhanh chóng lao đến, mái tóc lại một lần nữa ngưng kết thành vô số ngón tay, lại một lần nữa sử dụng Sư Tử Chỉ Súng.

Jabra thấy vậy, sử dụng Nguyệt Bộ trên không, Lam Cước - Quần Lang Liên Tinh được tung ra.

Ba đòn Lam Cước do thay đổi lực đạo, biến thành bốn hình dạng sói, từ bốn phương diện, tấn công về phía Zoro.

Đối mặt với đòn tấn công của hai người, Zoro không hề hoảng sợ.

Ưng Ba (Taka Nami)!

Zoro vung hai thanh đao với tốc độ cao, áp lực chém ra bay về phía

Quần Lang Liên Tinh.

Ngay sau đó, Nhị Trảm lại được sử dụng.

Dưới những nhát chém liên tục tốc độ cao, cây gậy sắt của Kumadori bị Zoro hất bay, những ngón tay do tóc ngưng tụ, lại một lần nữa bị Zoro chém đứt.

Thấy tình hình, Kumadori dừng bước, không còn đến gần Zoro nữa.

Kumadori dừng bước, nhưng khoảng cách với Zoro rất gần, Zoro bước ra một bước!

Nhị Trảm - Đăng Lâu (Tourou) Tiếp cận Kumadori, song đao từ dưới chém lên.

Thiết Khối - Cương (Gou)!

Kumadori trong nháy mắt sử dụng tuyệt kỹ của mình, đồng thời khống chế mái tóc của mình mọc dài ra, hy vọng có thể bao bọc Zoro. 'Keng!' Trảm kích tấn công vào cơ thể Kumadori, phát ra âm thanh chém sắt. 'Bản nâng cấp của Thiết Khối sao?' Zoro nghĩ.

Rốt cuộc, do đi theo ngài La Tu, hắn đã giao thủ với các Trung tướng Hải quân.

Thiết Khối thông thường, dù không dùng Haki, cũng không thể chống lại nhát chém của hắn. 'Keng!' Haki Vũ trang lại từ tay Zoro phủ lên song đao.

Nhị Trảm - Ứng Đăng Lâu (Outourou)!

Là chiêu thức đối ứng của Đăng Lâu, Zoro thay đổi phương hướng chém, từ trên xuống dưới sử dụng.

Thiết Khối - Cương!

Thấy tình hình, Kumadori lại một lần nữa sử dụng Thiết Khối

cường hóa, hy vọng có thể lại một lần nữa chống lại đòn tấn công của Zoro. ‘Rắc!’ Âm thanh sắt thép vỡ vụn vang lên bên tai mọi người.

Trên người Kumadori xuất hiện hai vết thương, máu tươi chảy ra.

“Khốn kiếp!” Jabra tức giận.

Thiết Khối - Trọng Bố Lang!

Jabra tập trung toàn bộ sức mạnh vào một quyền, đánh về phía Zoro.

Trong khoảng thời gian cực ngắn, Zoro chỉ kịp xoay người, đặt song đao trước ngực, đỡ lấy một đòn này.

Chương 221

‘Ầm!’ Zoro bị một quyền đánh lùi, hai tay lật ngược chuôi đao, cắm lưỡi đao vào mặt đất để giảm bớt lực đạo khổng lồ.

Thiết Khối - Lang Thú Tứ Diện Bát Pháp Chi Thủ!

Jabra hiển nhiên không cho Zoro thời gian điều chỉnh.

Hai tay với móng vuốt sắc nhọn, siêu tốc độ cào về phía Zoro.

Do tốc độ tấn công nhanh, phát ra những đường cào, bao trùm về phía Zoro.

Nhị Trảm - Ma Hùng (Maguma)!

Do vừa hay đang lật ngược chuôi đao, Zoro thuận thế sử dụng Ma Hùng, đối mặt với Jabra đang lao tới, phát động trảm kích.

Trong chớp mắt, hai người đã kết thúc màn đối đầu.

“Zoro thắng rồi.” Nhìn khoảnh khắc đối đầu của hai người, La Tu thản nhiên nói. ‘Xoẹt!’ Ngực Jabra tuôn ra máu tươi, cả người ngã về phía trước.

Zoro hai tay vung lên, giũ sạch máu tươi trên lưỡi đao, sau đó thu song đao vào vỏ.

“Nhóc Zoro, làm tốt lắm, hai thành viên CP9 đều bị giải quyết nhẹ nhàng.” La Tu khen ngợi.

“Ngài La Tu, nếu là ngài, chắc chỉ cần một khoảnh khắc là xong.” Zoro lạnh lùng đáp.

“Nếu ta dùng Tam Đao Lưu, có lẽ hai tên này ngã xuống còn nhanh hơn.” La Tu đáp lại, “Huống hồ ở tuổi của ngươi, ta nhiều nhất chỉ có thể đối phó với một trong số chúng, nhóc Zoro đừng tự ti.” “Ngài La

Tu nói đùa rồi, đó là vì trước đó ngài đang tích lũy sức mạnh mà thôi." "Ha ha ha!" Đối với lời phản bác của Zoro, La Tu chỉ có thể cười lớn.

Rốt cuộc, chuyện hệ thống, La Tu không định nói ra ngoài, chỉ có thể lấy cớ này để che giấu sự thật thực lực tăng vọt.

"Nhiệm vụ hoàn thành, chúng ta về thôi!" Ba người mang theo hai tù binh, quay trở lại nhà trọ trước đó.

Sau khi về, La Tu không đi nghỉ ngay, mà gọi điện cho Iceburg, báo cho anh ta biết hai con cá lọt lưới cuối cùng của CP9 đã bị bắt.

Nguy cơ CP9 đã được giải trừ.

Sau đó, hai người hẹn gặp nhau vào sáng mai tại nơi ăn tối hôm trước để bàn bạc những chuyện tiếp theo.

Sau đó, La Tu thoải mái nằm trên chiếc giường lớn, tính toán số điểm Chính nghĩa hiện có. 'Trong đám người CP9, người có điểm Chính nghĩa cao nhất quả nhiên là Lucci, mấy người còn lại có điểm cao thấp khác nhau, tổng thể không tệ.' La Tu tính toán. 'Nhưng, chỉ dựa vào điểm Chính nghĩa từ việc đánh bại CP9 để lấp đầy giai đoạn ba, rõ ràng vẫn còn thiếu hụt.' 'Vật phẩm của hai giai đoạn trước rất mạnh mẽ, giai đoạn ba sẽ cho thứ gì đây?' La Tu vô cùng tò mò.

Sáng sớm hôm sau, La Tu đã không còn buồn ngủ, sau khi rửa mặt đơn giản, mặc áo phông, quần short, đến khách sạn hôm trước để gặp Iceburg.

"Ngài La Tu, chào buổi sáng." Thấy La Tu, Iceburg đang ở trong nhà ăn liền chào hỏi.

"Nhóc Iceburg đến đúng giờ đấy." La Tu đáp.

"Tất nhiên, không thể để ngài La Tu phải đợi tôi được." "Khách sáo rồi, nhóc Iceburg." "Ngài La Tu, lần này đến Water 7 không phải là mệnh lệnh của Hải quân sao?" Iceburg tùy ý hỏi.

“Ta là Trung tướng Tổng bộ Hải quân, mệnh lệnh của ta chính là mệnh lệnh của Hải quân.” La Tu nheo mắt trả lời.

“Vậy ngài La Tu, tiếp theo định làm gì?” Thấy bộ dạng của La Tu, Iceburg lập tức chuyển chủ đề.

“Trước tiên đến tìm Hải quân ở đây, ở lại đó.” La Tu giải thích, “Không thể ngày nào cũng lêu lổng với các ngươi được, nếu không cả thiên hạ đều biết ta có liên quan đến các ngươi.” “Cũng là một cách hay, ngài La Tu định ở lại bao lâu?” “Đợi văn kiện hợp tác giữa công ty Galley-La và Hải quân đến, ta sẽ rời khỏi đây, lúc đó có lẽ sẽ có một bộ phận Hải quân đóng quân tại công ty, hy vọng ngươi có thể hiểu.” “Tôi hiểu, không vấn đề gì.” “Vậy ta chuẩn bị đến căn cứ Hải quân bên kia, hai ngày tới phải chú ý an toàn nhé, nhóc Iceburg.” La Tu tốt bụng nhắc nhở.

“Cảm ơn ngài La Tu đã nhắc nhở.” “Gặp lại sau, nhóc Iceburg.” Nói xong, La Tu đứng dậy, đi ra khỏi nhà ăn.

Quay về nhà trọ, La Tu lần lượt gõ cửa phòng Luffy và Zoro.

Zoro đã tỉnh, gõ cửa phòng Luffy thì không có động tĩnh gì.

Thấy tình hình, La Tu biết, Luffy có lẽ đang ngủ say.

Lập tức quay về phòng mình, từ ban công nhảy sang ban công phòng Luffy, sau đó đi vào.

“Luffy!” La Tu đứng trước giường lớn tiếng gọi, đồng thời vung nắm đấm về phía trán Luffy.

“Đau đau!” Luffy đang ngủ say lập tức bật dậy.

“Ông cố, quá đáng lắm!” Luffy tức giận gầm lên, “Gomu Gomu no Gatling!” Hai tay Luffy tung đòn loạn xạ về phía La Tu với tốc độ cao, đồng thời nắm đấm cũng lóe lên ánh kim loại.

Đối với điều này, La Tu không hề hoảng sợ, Haki Quan sát được kích hoạt, né tránh toàn bộ nắm đấm của Luffy.

“Luffy, như vậy không được đâu, con còn chưa chạm được vào ông cố.” “A!” Nghe thấy lời trêu chọc của La Tu, Luffy gầm lớn, đồng thời trên người xuất hiện những luồng hơi nước màu trắng! ‘Dễ nổi nóng vậy sao?’ Nhìn thấy hơi nước màu trắng, La Tu nghĩ. ‘Bốp!

Bốp!’ La Tu ra tay, đỡ lấy hai nắm đấm của Luffy.

“Ông cố, không né được nữa là tốc độ của cháu đã theo kịp rồi phải không?” Luffy đắc ý.

“Nhìn lại trạng thái của mình đi.” “Ha ~ ha, không cẩn thận lại kích hoạt Gear 2 rồi.” “Luffy, ta đã nói với con tầm quan trọng của việc này rồi mà.” ...

Sau khi gọi Luffy dậy, La Tu, Zoro, Luffy ba người, hướng về căn cứ Hải quân ở đây xuất phát.

Trên đường, do Luffy đói bụng, ba người ghé vào một quán ăn sáng, kết quả là sau khi ba người đi ra, ông chủ quán liền chuẩn bị dọn hàng.

Tất cả đều là nhờ vào sức ăn kinh người của Luffy.

Sau đó, theo bản đồ mà Iceburg đưa, ba người nhanh chóng đến căn cứ của Hải quân tại Water 7.

“Ai đó, dừng lại, phía trước là căn cứ Hải quân, cấm vào.” Lính gác từ xa thấy ba người La Tu liền lên tiếng cảnh cáo.

“Chàng trai trẻ, thái độ của cậu ta rất thích, nhưng Hải quân đối với ta, không phải là nơi cấm vào đâu.” La Tu cười nói.

Nghe thấy tiếng cười của La Tu, sự chú ý của các lính gác đang làm nhiệm vụ đều bị thu hút.

Rốt cuộc, ai cũng muốn xem thử, vị đại thần nào có thể nói Hải quân không phải là khu vực cấm, rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Khi La Tu và mọi người đến gần, trong số các lính gác đang làm nhiệm vụ, dần dần xuất hiện những lời đồn đoán. 'Hình như là Cha nuôi Hải quân, ngài La Tu thì phải.' Một lính gác đoán. 'Đúng đúng đúng, nhìn thế này, ngài La Tu hình như là bộ dạng này.' Một lính gác khác nói. 'Nhưng mà, cấp trên không có mệnh lệnh nào nói ngài La Tu sẽ đến đây a.' ...Trong lúc các lính gác đang đồn đoán, người lính gác trước đó đã cảnh cáo La Tu, vội vàng dùng Điện Thoại Trùng phía sau, thông báo cho cấp trên của mình.

Sau đó, lại quay về vị trí gác trước chướng ngại vật.

Đợi La Tu và mọi người đến gần, hắn lập tức lên tiếng: "Thưa ngài, do tôi không thể xác định thân phận thật của ngài, xin ngài đừng vượt qua chướng ngại vật, đợi cấp trên của tôi đến, rồi mới tiến hành bước tiếp theo." "Không vấn đề, ta sẽ đợi ở đây, không làm khó các cậu." La Tu thông cảm nói, "Luffy, Zoro, chúng ta đợi ở đây một lát." 'Ầm!' Lời La Tu vừa dứt, một bóng người rơi xuống đường trước mặt La Tu.

"Ai, dám ở cửa căn cứ Hải quân giả mạo ngài La Tu, không biết người ta kính nể nhất chính là ngài La Tu sao?" Người Hải quân đột nhiên xuất hiện trầm giọng nói.

La Tu quay đầu nhìn về phía người Hải quân đột nhiên xuất hiện, người này cũng vừa ngẩng đầu, hai người ánh mắt chạm nhau.

"Khốn kiếp, ngoại hình bắt chước không có khuyết điểm, đổi một Trung tướng khác không chừng sẽ bị lừa." Vị Trung tướng nói, "Nhưng, trận chiến giữa ngài La Tu và ngài Kong, ta có mặt tại hiện trường, khí thế của ngài La Tu không phải ngươi có thể so sánh được." "Ta khuyên ngươi bây giờ nên ngoan ngoãn nhận tội, nếu

không lát nữa ta ra tay sẽ không có nặng nhẹ đâu.” “Cảm nhận khí thế, là loại này sao?” La Tu thản nhiên nói.

Chương 222

Đồng thời, hắn phóng thích kiếm thế của mình chỉ hướng về phía vị Trung tướng. ‘Vù!’ Vị trí của Trung tướng như có một trận gió lớn thổi qua, chiếc mũ trên đầu ông ta bị thổi bay xuống đất.

Vị Trung tướng cảm giác, khoảnh khắc vừa rồi, như rơi vào hầm băng vậy. 'Kiếm thế!!

Ngài La Tu trước mắt chắc chắn là bản tôn rồi.' Vị Trung tướng trong lòng ảo não, 'Vừa rồi mình tìm chết à, thôi thì đi một bước xem một bước vậy.' “Hoan nghênh ngài La Tu đến phân bộ Hải quân Water 7!” Vị Trung tướng đứng nghiêm chuẩn hét lớn, “Xin ngài La Tu chỉ thị!” “Thật sự là ngài La Tu sao?” “Trung tướng đã xác nhận rồi, còn có thể giả được sao?” “May quá hôm nay gặp được ngài La Tu, vừa hay có thể để ngài ấy xem, ta có tiềm lực trở thành Đại tướng Hải quân không.” “Cậu, Đại tướng Hải quân?

Mơ đi!” “Đại tướng không được, Trung tướng cũng được mà.” ...Nghe thấy lời hô của Trung tướng, các lính gác xôn xao bàn tán.

“Nghiêm!” Một Hải quân đột nhiên hô.

Các lính gác còn lại, nghe thấy tiếng nghiêm liền theo phản xạ đứng nghiêm.

“Huấn luyện không tệ.” Nhìn hàng ngũ Hải quân chỉnh tề trước mặt, La Tu khen ngợi, “Ngày thường chắc cũng không ít lo lắng nhỉ.” “Đều là những thứ cơ bản nhất, không có gì mệt mỏi.” Vị Trung tướng khiêm tốn, “Do Tổng bộ Hải quân không truyền đạt thông tin cho tôi, nên tôi tưởng ngài La Tu bị kẻ bất pháp giả mạo, vừa rồi có nhiều đắc tội, xin ngài La Tu đừng trách tội!” “Không sao, chỉ là một sự hiểu lầm thôi.” La Tu an ủi, “Rốt cuộc, Tổng bộ Hải quân cũng

không thông báo cho ta, các ngươi cảnh giác như vậy là rất tốt!" "Cảm ơn ngài La Tu đã khen ngợi, nếu ngài La Tu đã đến đây, vậy xin mời ngài vào!" Nói xong, vị Trung tướng làm động tác mời vào.

"Cung kính không bằng tuân mệnh, Luffy, Zoro, chúng ta đi." Vừa nói, La Tu vừa đi vào trong căn cứ Hải quân.

Vị Trung tướng theo sát bên cạnh La Tu.

"Cậu tên gì?" La Tu hỏi.

"Báo cáo ngài La Tu, tôi tên Manus!" Trung tướng Manus lớn tiếng trả lời, "Trước đây, trận chiến giữa ngài La Tu và Nguyên soái Kong tại Tổng bộ Hải quân, tại hạ may mắn được xem trận đấu đó." "Nhưng, cuối cùng có hơi mất mặt, bị dư chấn từ trận chiến của ngài La Tu và ngài Kong làm cho bất tỉnh." "Không có gì mất mặt cả Manus, lúc đó ngất đi đâu chỉ có một hai người, tình cảnh của các Trung tướng khác cũng gần giống cậu thôi." "Ngài La Tu, ngài cũng không cần an ủi tôi, từ đó về sau, lượng huấn luyện hàng ngày của tôi đã bắt đầu tăng lên, cố gắng trong đời này có thể đạt được một nửa thực lực của ngài La Tu." "Xem ra, trận chiến của ta và Kong, đối với ngươi lại là một chuyện tốt!" Trong lúc La Tu và Manus đang trò chuyện, tại Tổng bộ Hải quân, Sengoku đang ở trong một căn phòng, tổ chức một cuộc họp.

Lúc này, trong phòng họp, lác đác có vài người ngồi: Trung tướng Tsuru, Momousagi, Đại tướng Aokiji... một số nhân vật nổi tiếng, lần lượt ngồi trên ghế.

Đợi khi các ghế trong phòng họp đều có người ngồi, Sengoku đang nhắm mắt dưỡng thần trên ghế tựa, mở mắt ra.

"Mọi người đều hiểu, nội dung cuộc họp lần này ta triệu tập là gì chứ?" Sengoku hỏi.

“Hiểu rõ, Nguyên soái muốn tìm một công ty đóng tàu hợp tác cho Hải quân, để sản xuất chiến hạm.” Một Trung tướng trả lời, “Điểm này, tôi vô cùng tán thành.” “Rốt cuộc, nhu cầu chiến hạm của chúng ta ngày càng lớn, với mấy xưởng đóng tàu hiện có, e là có chút khó khăn, chiến hạm của tôi đã lâu không được nâng cấp, hợp tác với xưởng đóng tàu Galley-La vừa hay giải quyết được vấn đề này.” “Tích cực như vậy, ta còn nghi ngờ ngươi có nhận hối lộ không đấy!” Một Trung tướng râu ria xồm xoàm nói đùa, “Đừng vì Water 7 là quê hương của ngươi mà thiên vị như vậy.” “Không có mắt nhìn.” Trung tướng kia chế nhạo, “Mọi người có phát hiện không, mặc dù tiến sĩ Vegapunk cung cấp cho chúng ta trang bị vũ khí ngày càng tốt, nhưng quân hạm của chúng ta lại không thể phối hợp tốt với những vũ khí mới này, không thể phát huy tối đa tác dụng của chúng.” “Đúng vậy.” “Quả thật là như vậy.” Một số tướng lĩnh tán đồng.

“Đối với công ty đóng tàu Galley-La, tôi lớn lên ở Water 7 nên có chút hiểu biết, công nghệ đóng tàu của họ vô cùng cao siêu, tin rằng sẽ giúp mọi người giải quyết được rất nhiều vấn đề.” Nói xong, vị Trung tướng hướng về phía Sengoku cúi đầu nhẹ, rồi ngồi xuống.

“Thôi.” Ngay khi có người định phản bác, Sengoku đột nhiên đứng dậy, thu hút mọi ánh nhìn trong phòng họp về phía mình.

“Chuyện này, quyết định như vậy đi, không cần thảo luận nữa.” Sengoku chốt hạ.

Rốt cuộc, theo thông tin La Tu truyền về, Sengoku biết, chuyện này tốt nhất là nhanh chóng giải quyết, xác định sớm, để tránh một số người trong Chính phủ Thế giới bắt đầu gây rối.

“Nguyên soái, trước khi xác định hợp tác với công ty Galley-La, chúng ta không nên cẩn thận một chút, xem công ty đó có thực lực hoàn thành nhu cầu sau này của chúng ta không?” Một Trung tướng

đeo kính một mắt đề nghị.

"Sớm muộn gì cũng định hợp tác, nếu Galley-La không được, cũng có thể hủy bỏ mà." Sengoku giải thích.

"Làm vậy sẽ làm giảm uy tín của Hải quân đi rất nhiều." "Cứ định như vậy trước, không sao." "Nếu Nguyên soái đã xác định như vậy, vậy tại hạ tán thành quyết định của Nguyên soái." "Ừm." Sengoku trả lời, đồng thời nhìn sâu vào vị Trung tướng đeo kính một mắt, "Vậy mọi người còn có vấn đề gì không?" "Không có, không có." Các Trung tướng còn lại lần lượt trả lời.

Rốt cuộc, các Trung tướng này đều đang trong giai đoạn nghỉ ngơi sau khi kết thúc nhiệm vụ, lại bị Sengoku bắt ép tham gia cuộc họp này, trong lòng đều vô cùng không tình nguyện.

Thi hành nhiệm vụ trên biển nhiều ngày như vậy, chỉ mong được nghỉ ngơi hai ngày, đối với cuộc họp này đều hy vọng kết thúc sớm.

Sau khi nghe vị Trung tướng kia giải thích về công ty Galley-La, cảm thấy không tệ, quyết định như vậy cũng tốt, để sớm về nghỉ ngơi.

"Chuyện quyết định như vậy, nghỉ ngơi hai ngày, sau đó trực tiếp đến công ty Galley-La, nói rõ nhu cầu của chúng ta cho người phụ trách." Sengoku sắp xếp, "Vừa hay quê hương của ngươi cũng ở Water 7, một công đôi việc." "Vô cùng cảm ơn Nguyên soái Sengoku." Sau khi sắp xếp xong, Sengoku đi ra khỏi phòng họp, quay về văn phòng của mình.

"Đúng rồi, tướng lĩnh Hải quân đóng quân tại Water 7 là ai?" Sengoku hỏi thư ký bên cạnh.

"Nguyên soái Sengoku, xin chờ một chút, để tôi tra." Nói xong, thư ký từ bàn làm việc của mình, tìm một cuốn sách dày cộp, nhanh chóng

lật xem.

Không lâu sau, thư ký lên tiếng, "Nguyên soái Sengoku, tìm thấy rồi, là Trung tướng Manus!" 'Manus à.' Trong đầu Sengoku hiện lên hình ảnh một thanh niên cơ bắp cuồn cuộn, mặt mày thô kệch.

Sau đó, Sengoku lấy Điện Thoại Trùng, gọi cho Manus.

Manus lúc này đang dẫn La Tu và hai người còn lại, tham quan địa bàn của mình.

"Trung tướng, Điện Thoại Trùng reo!" Một Hải quân đang làm nhiệm vụ gọi Manus.

"Ngài La Tu, có một cuộc điện thoại, ngài cứ đi dạo trước, tôi sẽ quay lại ngay." Manus cười nói, "Đám nhóc này huấn luyện có vấn đề gì, ngài La Tu cứ việc chỉ điểm." Nói xong, Manus nhanh chóng đi về phía văn phòng. 'Khó khăn lắm mới gặp được ngài La Tu, ai lại gọi điện thoại lúc này!' Manus tức giận, 'Làm phiền chuyện tốt của ta.' "Alo alo, ai vậy?" Manus bực bội nói.

"Sengoku!" Sengoku trầm giọng.

"Nguyên soái Sengoku?" "Đúng, là ta, lần này giao cho ngươi một nhiệm vụ." "Nguyên soái Sengoku xin cứ nói." Manus nịnh nọt.

"Water 7 có một công ty đóng tàu Galley-La, ngươi biết chứ?" "Là tướng lĩnh Hải quân đóng quân tại Water 7, công ty Galley-La tự nhiên có chút hiểu biết." "Ồ, vậy đánh giá xem công ty này tốt xấu thế nào." "Báo cáo Nguyên soái Sengoku, công ty Galley-La ở Water 7 thuộc loại công ty có kỹ thuật tốt nhất..." "Vậy à, Hải quân muốn hợp tác với công ty Galley-La, ngươi đi đưa hợp đồng cho họ." "Yên tâm đi Nguyên soái, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" "Đúng rồi, gần đây ở Water 7, có nghe tin tức gì về ngài La Tu không?" "Báo cáo Nguyên soái, ngài La Tu lúc này đang ở trong căn cứ Hải quân Water 7!" "Vậy

thì tốt quá, để ngài La Tu nghe điện thoại!" Nghe yêu cầu của Sengoku, Manus lớn tiếng gọi: "Ngài La Tu, Nguyên soái Sengoku tìm ngài." Lúc này, La Tu đang chỉ điểm cho một bộ phận binh sĩ về phương pháp rèn luyện không chính xác, nghe thấy tiếng gọi của Manus, La Tu lập tức đến bên cạnh Manus.

"Sengoku, có chuyện gì?" "Ngài La Tu, chuyện hợp tác với công ty Galley-La đã sắp xếp xong, bây giờ không biết tình hình hợp tác với Chính phủ Thế giới thế nào rồi?" "Làm tốt lắm Sengoku, hợp tác với Hải quân, công ty Galley-La sẽ có một lớp bảo vệ." La Tu khen ngợi, "Bên kia không cần quá vội, đúng rồi hợp đồng khi nào có thể ký?" "Bây giờ có thể ký rồi, ta gọi điện cho Manus chủ yếu là vì chuyện này." "Hiệu suất không tệ!" Sau khi ngắt điện thoại với Sengoku, La Tu quay lại trước mặt đám binh sĩ, tiếp tục sửa chữa một số vấn đề nhỏ trong phương pháp huấn luyện của họ.

Rốt cuộc, với tư cách là Cha nuôi Hải quân, La Tu đối với loại chuyện này không thể quen thuộc hơn. ...

Trong Chính phủ Thế giới, trên một bàn làm việc có một chồng văn kiện, trên cùng là một văn kiện ghi rõ mấy chữ lớn: "Báo cáo thành viên Water 7 nổi loạn!, Iceburg".

Sau đó, văn kiện này được chủ nhân của bàn làm việc cầm lên đọc.

"Chậc chậc chậc, Iceburg này thật là xui xẻo." Nhìn văn kiện trong tay, người đọc không khỏi cảm thán.

"Chuyện gì vậy?" Một đồng nghiệp bên cạnh mệt mỏi hỏi.

"Thị trưởng Water 7, Iceburg có mấy thuộc hạ, đều đã ở dưới trướng một thời gian, kết quả cuối cùng lại muốn ám sát Iceburg!" "Thật là xui xẻo, cuối cùng Iceburg sao rồi?" "Được Cha nuôi Hải quân, ngài La Tu đi ngang qua cứu, thằng nhóc vận khí thật tốt." "Có

thể được ngài La Tu tiện đường cứu, thật không tệ." "Ừ." Nói xong, người đọc liền chuẩn bị đóng dấu vào văn kiện, biểu thị đã đọc.

"Ê, đừng vội, vừa rồi Iceburg ở đâu?" "Water 7!

Cảm ơn đã nhắc nhở, suýt nữa quên mất, tổng quản sáng nay đã yêu cầu!" Nói xong, hắn đặt bản báo cáo vào một cặp tài liệu phân loại đặc biệt!

Do cuộc điện thoại trước đó của Spandam, Hino Seijin hiểu rằng tình cảnh của Lucci và những người khác có lẽ rất nguy hiểm, nên đã đặc biệt dặn dò bộ phận tình báo, một khi có thông tin liên quan đến Water 7, phải trực tiếp đưa cho ông ta. ...

Sử dụng máy móc của căn cứ Hải quân, sau khi in hợp đồng ra, La Tu và Manus cùng nhau đến công ty Galley-La tìm Iceburg.

Luffy và Zoro hai người, đều ở lại trong căn cứ Hải quân.

"Ngài La Tu, ngài lần này đến Water 7, chỉ để giúp Hải quân tìm một công ty đóng tàu mới sao?" Manus thắc mắc.

"Vốn chỉ đi ngang qua đây, đột nhiên phát hiện có người muốn hành hung, vừa hay cứu được Iceburg, sau đó phát hiện ra công ty Galley-La." La Tu sửa đổi một chút quá trình.

Rốt cuộc, bản thiết kế Pluton liên quan đến quá nhiều thứ, không để Manus biết, ngược lại là bảo vệ ông ta.

Đợi đến thời cơ thích hợp, tự nhiên sẽ cho ông ta biết.

"Thật là trùng hợp." Manus cảm khái.

Trong lúc hai người trò chuyện, họ đã đến trước cửa công ty Galley-La.

"Ồ, Trung tá Manus à, không biết hôm nay có chuyện gì?" Vệ sĩ ở cửa Galley-La thấy hai người liền cười nói.

Chương 223

"Cậu nhóc, ta tìm thị trưởng Iceburg có chuyện quan trọng, mau đi thông báo, đúng rồi đừng quên nói với thị trưởng Iceburg, có ngài La Tu đi cùng." "Được thôi, hai vị mời vào." La Tu và Manus dưới sự dẫn dắt của vệ sĩ, đến một căn phòng nhỏ, vệ sĩ pha cho hai người một tách trà rồi lui ra.

Hai người vừa uống trà, vừa đợi Iceburg.

Iceburg cũng không để hai người đợi lâu, nhanh chóng đến trước mặt họ.

"Ngài La Tu, Trung tá Manus, không biết hai vị đến đây có việc gì?" Iceburg mở lời.

"Iceburg, chuyện này tuyệt đối là đại hảo sự." Manus nói, "Hải quân quyết định hợp tác với công ty Galley-La." Nói xong, hắn đặt hợp đồng trước mặt Iceburg.

Iceburg cầm hợp đồng lên, xem kỹ một lượt, sau đó ký tên vào văn kiện.

"Hợp tác vui vẻ." Iceburg cười nói.

"Sau này chúng ta là người một nhà rồi." Manus khoác vai Iceburg nói, "Có vấn đề gì cứ tìm Hải quân, có thể giúp chắc chắn sẽ giúp." ...

Tại một văn phòng nào đó trong Chính phủ Thế giới, một người mặc đồ đen đeo mặt nạ đen đưa báo cáo của Iceburg đến trước mặt Hino Seijin.

"Thuộc hạ phản bội, được La Tu đi ngang qua cứu, kịch tính vậy sao?" Nhìn báo cáo trong tay, Hino Seijin lẩm bẩm, "Lấy tài liệu của đám người Lucci ở Water 7 ra đây, ta muốn xem!" Không lâu sau, có

người giao tài liệu của đám người Lucci vào tay Hino Seijin.

Mở tài liệu ra, Hino Seijin đối chiếu tên và thông tin của bốn kẻ phản bội trong báo cáo của Iceburg. 'Mặc dù tên có chút khác biệt, nhưng bốn người này không ngoài dự đoán, chắc chắn là đám người Lucci.' Hino Seijin suy đoán. 'Tên La Tu này, cách đây không lâu không phải đang ở quần đảo Sabaody xử lý chuyện đảo Người Cá sao, thoáng cái lại chạy đến Water 7?' 'Cố ý làm vậy, hay chỉ là đi ngang qua đó?' "Bảo bộ phận tình báo ở Water 7, đi điều tra xem La Tu hiện có ở Water 7 không." Hino Seijin dặn dò, "Ngoài ra chú ý một chút mối quan hệ giữa La Tu và thị trưởng Water 7 Iceburg." 'Hy vọng hai người họ hiện tại không cấu kết với nhau, nếu không Pluton cộng với Hải Vương, uy hiếp của hai vũ khí cổ đại này quá đáng sợ.' Rốt cuộc, chuyện La Tu làm ở đảo Người Cá, là một trong Ngũ Lão Tinh, Hino Seijin không thể không biết, sức mạnh của đảo Người Cá trong lòng ông ta đã được phân vào phe của La Tu.

Sau khi ra lệnh cho người đi điều tra, Hino Seijin hỏi: "Vẫn không liên lạc được với Spandam sao?" "Kể từ khi ngài ra lệnh không ngừng liên lạc với Spandam, cứ 30 phút, chúng tôi lại gọi điện cho Spandam một lần." Một người đàn ông trung niên hói đầu cung kính trả lời.

"Lần cuối cùng liên lạc được, là chiều hôm qua phải không?" "Vâng." "Có thông tin gì về nhiệm vụ của CP9 truyền về không?" "Đến hiện tại, không có bộ phận tình báo nào nhận được thông tin liên quan đến CP9, thông tin duy nhất liên quan, chính là bản báo cáo của Iceburg trong tay ngài." "Vậy à, có lẽ CP9 lần này đã toàn bộ bỏ mạng ở Water 7 rồi." Hino Seijin cảm thán, "Đám người Lucci rất có thiên phú, vốn định để họ rèn luyện một thời gian rồi tiếp nhận trọng trách của CP0, không ngờ lại biến mất như vậy." "Bảo CP5, bí mật phục kích ở Water 7, xem có thể tìm thấy tung tích của Lucci không." Mặc dù biết tỷ lệ sống sót của đám người Lucci rất nhỏ, nhưng Hino Seijin

hy vọng có thể tìm thấy một hai thành viên còn sót lại của CP9.

Rốt cuộc, khi Spandam gọi điện, Jabra, Blueno và những người khác không có mặt, đặc biệt là Blueno, năng lực của trái Doa Doa thực sự có tác dụng lớn.

"Vâng." 'Cốc cốc cốc.' Sau một tiếng gõ cửa, người đàn ông đeo mặt nạ mang theo báo cáo văn kiện đi vào phòng, đặt văn kiện trước mặt Hino Seijin, rồi lui ra.

Hino Seijin mở văn kiện ra, thấy trang đầu ghi rõ: "Các vấn đề liên quan đến việc hợp tác giữa công ty đóng tàu Galley-La và Chính phủ Thế giới".

Mở ra, Hino Seijin xem qua. 'Ầm!' Hino Seijin tay trái nắm thành quyền hung hãn đập vào bàn. 'Thủ đoạn hay lắm!' Hino Seijin cảm thán, "Nhưng Iceburg, ngươi tưởng rằng như vậy là có thể khiến mọi chuyện lắng xuống sao?" "Hợp tác với Chính phủ Thế giới, quả thực có thể khiến ta không thể ra tay với ngươi một cách công khai, nhưng có một số thủ đoạn, không cần phải ra ánh sáng!" ...

Sau khi La Tu và Manus ký xong hợp đồng, hai người chuẩn bị quay về.

Trên đường, La Tu tiết lộ một chút cho Manus về những rắc rối nhỏ giữa công ty Galley-La và Chính phủ Thế giới.

Đại ý là, Iceburg nắm giữ một số thứ quan trọng, một số người trong Chính phủ Thế giới muốn có được những thứ đó, nên Iceburg mới phải hợp tác với Hải quân.

Như vậy có thể khiến những người kia trong Chính phủ Thế giới, không thể công khai ép buộc Iceburg và những người khác giao ra thứ đó.

Nhưng, những người kia trong Chính phủ Thế giới, chắc chắn sẽ

không phục, có thể sẽ sử dụng một số thủ đoạn trong tối, cần phải cẩn thận một chút.

Đối với lời nhắc nhở của La Tu, Manus nghiêm túc lắng nghe, biểu thị sẽ ghi nhớ trong lòng.

Hai người quay về căn cứ, thấy Sengoku đã gửi một chỉ lệnh mới.

Chỉ lệnh cho biết, sau khi hợp tác với công ty Galley-La, sẽ có ba Trung tướng Hải quân cùng bảo vệ an toàn cho công ty Galley-La, để đảm bảo công ty có thể hoàn thành nhiệm vụ đóng tàu cho Hải quân đúng chất lượng và số lượng.

Trong đó, trong ba Trung tướng, Manus, người có thời gian đóng quân tại Water 7 lâu nhất, sẽ là tổng chỉ huy, hai Trung tướng còn lại nghe lệnh ông ta.

Nhìn thấy chỉ lệnh này, cộng với lời ám chỉ trước đó của La Tu, Manus liền hiểu ra mục đích của La Tu lần này.

"Ngài La Tu, chuyện ở đây ngài đã làm xong, chắc cũng sắp quay về Tổng bộ Hải quân rồi nhỉ?" Manus hỏi.

"Đúng vậy, vốn định đợi quan hệ hợp tác giữa Hải quân và công ty Galley-La được xác định, rồi mới rời khỏi Water 7." La Tu nói.

"Nếu vậy, tôi cũng không giữ ngài La Tu lại nữa." Manus thẳng thắn, "Sự chỉ đạo của ngài La Tu trong hai ngày qua, tôi sẽ ghi nhớ trong lòng, binh sĩ của căn cứ Hải quân Water 7 cũng sẽ ghi nhớ sự chỉ điểm của ngài La Tu." Nói xong, Manus chuẩn bị cúi người, cúi đầu chào La Tu.

Thấy tình hình, La Tu nhanh chóng đưa tay ra, giữ lấy Manus.

Cảm giác bị giữ lại, Manus vẫn cố chấp muốn cúi xuống, nhưng Manus đã bỏ qua một sự thật.

Đó là, sự chênh lệch sức mạnh với La Tu.

Do chênh lệch sức mạnh, Manus cuối cùng không thể hoàn thành việc cúi chào trước mặt La Tu.

Mặc dù ngài La Tu chỉ ở lại với ông ta một hai ngày ngắn ngủi, và cũng chỉ đơn giản chỉ điểm một chút.

Nhưng Manus hiểu rằng, chính những chỉ điểm đó của ngài La Tu, đã giúp ông ta suýt nữa đột phá được giới hạn của Lục Thức, phát triển ra chiêu thức đặc sắc của riêng mình.

Đồng thời, đối với binh sĩ dưới trướng, ngài La Tu cũng đã đưa ra những chỉ điểm.

Đối với ngài La Tu, lúc này trong lòng Manus chỉ còn lại sự tôn kính.

Rốt cuộc, trong thế giới lấy thực lực làm tôn này, người giúp mình nâng cao thực lực, đều đáng được tôn trọng.

Quay về căn cứ Hải quân, La Tu gọi Luffy, Zoro, lên chiến hạm rồi hướng về Tổng bộ Hải quân xuất phát.

Manus dẫn đầu một đám binh sĩ đứng trên bờ tiễn biệt, đợi khi chiến hạm của La Tu đi được một đoạn, Manus dẫn đầu một đám binh sĩ, hoàn thành cái cúi chào chưa hoàn thành trước đó!

“Tên này, thật là cứng đầu.” Nhìn thấy hành động của Manus, La Tu mắng.

“Thưa ngài La Tu, chúng ta nên tiến hành với tốc độ bao nhiêu mã lực?” Người phụ trách quân hạm chạy đến trước mặt La Tu hỏi.

Rốt cuộc, sau khi Manus biết tin La Tu muốn quay về Tổng bộ Hải quân, liền lập tức sắp xếp người, tổ chức một tàu quân hạm, chờ đợi La Tu lên tàu.

Chính vì tốc độ làm việc hiệu quả như vậy, nên người phụ trách quân hạm và La Tu, lúc này mới gặp nhau lần đầu.

“Cứ theo tốc độ tuần tra bình thường là được.” La Tu trả lời.

Khó khăn lắm mới làm xong chuyện đảo Người Cá, sau đó không ngừng nghỉ đến Water 7, giữ được bản thiết kế Pluton trong tay Iceburg.

Những ngày gần đây quá bận rộn, không phù hợp với một người già làm những chuyện này.

La Tu tìm một chiếc ghế nằm, bên cạnh đặt một chiếc bàn gỗ tròn, một chiếc ô che nắng, bên tay lại đặt thêm một chiếc cần câu cá.

Sau khi sắp xếp xong mọi thứ, La Tu thoải mái nằm trên ghế, bắt đầu tận hưởng cuộc sống.

Luffy lúc này cũng cầm một chiếc cần câu cá, ngồi trên lan can boong tàu chăm chú câu cá.

Nhưng, theo sự hiểu biết của La Tu về Luffy...

Vẻ mặt nghiêm túc của Luffy không kéo dài được bao lâu, một lát nữa chắc sẽ nghe thấy tiếng cậu ta ngáy o o.

Còn về tên nhóc Zoro, bây giờ chắc chắn đang ở trong phòng huấn luyện của chiến hạm, tiến hành một vòng rèn luyện mới.

Trong những ngày tháng thoải mái như vậy, La Tu đã trải qua hai ngày.

Vào một buổi chiều tà, ông đột nhiên nhìn thấy một quả pháo sáng dùng để cầu cứu.

“Nhìn kìa, phía trước có chuyện.” La Tu đang chuẩn bị đến phòng ăn để dùng bữa thì nói.

Chương 224

Cùng lúc đó, lính gác trên quân hạm cũng phát hiện ra quả pháo sáng chói mắt kia, lập tức thông báo cho thuyền trưởng.

Thuyền trưởng sau khi nhận được thông báo, lập tức lên boong tàu để xác nhận tình hình có đúng sự thật không.

Lên đến boong tàu, thuyền trưởng lập tức phát hiện ra La Tu, liền hỏi: "La Tu tiên sinh, theo tình hình trước đây, con tàu bắn pháo sáng phía trước hẳn là một chiếc thuyền buôn.

Về lý do bắn pháo sáng, do khoảng cách hiện tại còn xa, không thể nhìn rõ.

Xin ngài La Tu chỉ thị bước tiếp theo nên làm thế nào?" "Đã có tín hiệu cầu cứu thì cứ hết tốc lực đến địa điểm xảy ra chuyện đi." La Tu nhìn quả pháo sáng đang nhấp nháy, đáp lời.

"Rõ!" Thuyền trưởng đáp.

Sau đó, thuyền trưởng lập tức đi đến phòng điều khiển, chỉ huy hoa tiêu tăng hết tốc lực tiến về phía trước. 'Vù ~' Quân hạm sau khi tăng công suất tối đa liền phát ra những tiếng gầm trầm đục.

Đồng thời, trên quân hạm vang lên tiếng còi báo động, báo hiệu cho thủy thủ đoàn biết có tình huống xảy ra, cần chuẩn bị sẵn sàng.

Nghe thấy tiếng báo động, tất cả binh sĩ trên quân hạm lập tức dừng công việc đang làm, trở về vị trí của mình.

Vì nhiệm vụ của chiếc quân hạm này là đưa La Tu trở về căn cứ Hải quân, nên trên tàu không có nhiều binh sĩ.

Nhưng các binh sĩ đều biết La Tu tiên sinh và hai vị tướng tài đắc lực đang ở trên thuyền, cho nên dù lát nữa phải đối mặt với đám hải

tặc hung ác đến đâu, mọi người cũng không hề lo lắng.

Luffy và Zoro sau khi nghe thấy tiếng báo động cũng lần lượt chạy đến bên cạnh La Tu.

Khi quân hạm tiến hết tốc lực, giờ đã có thể nhìn thấy những chấm đen nhỏ.

Tiến thêm một đoạn nữa, có thể lờ mờ thấy hai chấm đen đang quấn lấy nhau. 'Có lẽ là tình huống xấu nhất rồi,' nhìn thấy cảnh này, La Tu phỏng đoán.

Tình huống như vậy, trong sự nghiệp hải quân của La Tu, ông đã thấy vô số lần, cơ bản là hải tặc vừa hay bắt gặp một thuyền buôn đang vận chuyển hàng hóa trên biển.

Thế là, hải tặc nảy lòng tham, cuối cùng ra tay với thuyền buôn.

Chính tình huống như thế này đã cho La Tu, người vừa mới đến thế giới này, hiểu ra rằng hải quân không hề vô dụng như trong anime, và hải tặc cũng không phải ai cũng giống như Luffy.

"Các ngươi cứ ở trên quân hạm tiếp tục tiến lên, ta qua đó xem trước." La Tu trầm giọng nói. 'Bùm ~' La Tu nhảy lên không trung, sử dụng 'Nguyệt Bộ' liên tục đạp không, nhanh chóng tiến gần đến hai chấm đen phía trước.

Thấy vậy, Zoro cũng sử dụng 'Nguyệt Bộ', theo sát phía sau La Tu.

Mặc dù trong nguyên tác Zoro không biết 'Nguyệt Bộ', nhưng do Zoro luôn ở bên cạnh La Tu, lâu ngày thấm dần, kỹ năng di chuyển như 'Nguyệt Bộ' cậu cũng dần học được.

Thấy La Tu và Zoro đều dùng 'Nguyệt Bộ' để tiến lên, Luffy cũng vô cùng sốt ruột.

Cậu vươn hai tay, nắm lấy mạn thuyền, cơ thể lùi về phía sau, hy vọng có thể mượn lực đàn hồi của cao su để bay đi.

“Luffy, khoảng cách xa quá rồi, muốn dựa vào sức đàn hồi của cao su e là hơi khó đấy.” Thuyền trưởng thấy vậy, vừa khuyên vừa ôm lấy eo Luffy.

Thấy thuyền trưởng làm vậy, các thuyền viên còn lại cũng lần lượt làm theo, ôm chặt lấy eo của Luffy.

“Thả ra đi, khoảng cách này tôi biết là không bay tới được đâu.” Luffy bực bội nói, “Chết tiệt, sau này nhất định phải học được chiêu bay nhảy đó, nếu không ở trên biển bị hạn chế quá nhiều.” Luffy nhìn bóng lưng của La Tu và Zoro, hai tay nắm chặt, âm thầm hạ quyết tâm.

Lúc này, đám hải tặc đang cướp bóc thuyền buôn cũng phát hiện ra quân hạm hải quân đang hết tốc lực lao tới.

“Lão đại, có một chiếc quân hạm hải quân đang hết tốc lực lao về phía chúng ta!” Lính gác trên thuyền hải tặc hét lớn.

“Hải quân à, đám vô dụng đó không cần phải để ý.” Một người đàn ông tóc đỏ đầu đinh đứng trên boong tàu cười nói.

“Hải quân, hải quân đến rồi!

Mọi người cố gắng lên, đợi hải quân đến là chúng ta được cứu rồi!” Một người đàn ông vạm vỡ trên thuyền buôn lớn tiếng cổ vũ.

“Đến lúc đó, đám hải tặc này sẽ bị hải quân đánh bại, ném xuống biển hết, tôi cũng sẽ thưởng một khoản tiền lớn để khao thưởng các vị đã chiến đấu quên mình!” “Ồ!” “Ông chủ hào phóng!” Nghe lời của người đàn ông vạm vỡ, mọi người trên thuyền buôn đều reo hò ầm ĩ. ‘Nhanh lên, nhất định phải nhanh lên,’ người đàn ông vạm vỡ lo lắng nghĩ.

Đám hải tặc hiện đã đổ bộ lên boong tàu và đang giao chiến giáp lá cà với thủy thủ đoàn.

Nếu không có hải quân đến, có lẽ bây giờ ông đã đầu hàng, giao hết mọi thứ trên thuyền cho hải tặc, may ra có thể giữ được mạng cho thuyền viên.

Điểm quan trọng nhất là gã đàn ông tóc đỏ kia từ đầu đến giờ chưa hề ra tay một lần, điểm này khiến ông ta e dè nhất.

"Thật là, vẫn còn đang mơ mộng hão huyền!" Gã tóc đỏ chửi rủa.

"Ta lại muốn xem xem, đám hải quân cho các ngươi hy vọng đó, lúc bị ta bắn pháo vào thì sẽ thảm hại đến mức nào." Nói xong, gã đàn ông tóc đỏ đưa một tay ra, trên lòng bàn tay hắn bỗng xuất hiện những tia lửa điện màu tím.

Thấy gã tóc đỏ làm vậy, đám hải tặc đều reo hò. 'Xẹt ~ xẹt' Tia lửa điện màu tím trong tay gã đàn ông tóc đỏ ngày càng sáng hơn. 'Ong ~ ong' Lúc này, đao kiếm, súng pháo trong tay các thuyền viên trên thuyền buôn dường như có sinh mệnh, bắt đầu rung lắc, muốn thoát khỏi sự khống chế của họ.

"Thuyền trưởng, thuyền trưởng, súng, súng hình như đang động đậy!" Một thuyền viên kinh hãi hét lên.

Tuy các thuyền viên vô cùng hoảng sợ trước tình hình hiện tại, nhưng họ biết rằng một khi ném vũ khí trong tay đi, tay không tấc sắt đối mặt với đám hải tặc cầm vũ khí sắc bén, kết cục chỉ có cái chết.

"Thuyền trưởng, của tôi cũng đang động đậy!" "Thuyền trưởng, tôi cũng vậy!!"...

Đối mặt với sự chất vấn của thuyền viên, người đàn ông vạm vỡ không có cách nào trả lời, vì ông cũng như họ, đang dùng hết sức để nắm chặt vũ khí đang rung lắc.

“A ~” Một thuyền viên sau khi không thể khống chế được vũ khí trong tay, tuyệt vọng hét lên.

“A ~~~” Những tiếng la hét thảm thiết nối tiếp nhau vang lên.

Những vũ khí mất kiểm soát đó cuối cùng đều bám vào cánh tay của gã đàn ông tóc đỏ.

Cuối cùng, trên thuyền buôn chỉ còn lại một mình người đàn ông vạm vỡ, đang cố gắng hết sức khống chế vũ khí trong tay.

“Thật kiên cường nhỉ,” gã đàn ông tóc đỏ chế nhạo, “Ta muốn xem xem, ngươi có thể kiên trì đến lúc nào.” Đột nhiên, tia lửa điện trong tay gã đàn ông tóc đỏ trở nên sáng chói hơn, chói mắt hơn.

Cánh tay của người đàn ông vạm vỡ bắt đầu run rẩy nhẹ, sau đó biên độ run rẩy ngày càng lớn.

Cuối cùng, trong tiếng gầm giận dữ của người đàn ông, vũ khí thoát khỏi tay ông ta, bay về phía gã tóc đỏ.

“Nếu đã thích súng trường như vậy, trả lại cho ngươi đấy!” Gã đàn ông tóc đỏ hung tợn nói. ‘Vút ~’ Khẩu súng trường mang theo tiếng xé gió, lao thẳng về phía người đàn ông vạm vỡ.

Thấy tình hình này, người đàn ông đưa hai tay ra, chuẩn bị đón đỡ đòn tấn công sắp tới. ‘Chính là lúc này!’ Đứng trước khẩu súng trường đang lao tới, người đàn ông xác định.

Hai tay chập lại, vừa vặn bắt được khẩu súng trường đang lao tới.

Nhưng, do lực xung kích của khẩu súng quá mạnh, người đàn ông không hoàn toàn ngăn được nó lại.

Đầu súng trực tiếp đâm vào lồng ngực người đàn ông, và ông ta cũng bị lực xung kích mạnh mẽ đánh ngã xuống đất.

Chương 225

'Hự!' Người đàn ông bị đánh ngã hít một hơi thật sâu, sau đó phát ra một tiếng gầm lớn.

Hai tay đột nhiên dùng sức, rút khẩu súng trường ra khỏi lồng ngực, máu tươi lập tức tuôn ra từ vết thương.

Một thuyền viên bên cạnh thấy tình hình này, lập tức dùng quần áo ấn vào lồng ngực người đàn ông vạm vỡ để cầm máu.

Khẩu súng trường bị người đàn ông rút ra lại lảo đảo bay về phía gã tóc đỏ.

Thấy tình hình này, các thuyền viên trên thuyền buôn đều lộ vẻ tuyệt vọng.

Hoàn toàn không thể đối phó được!

Dù hải quân có đến, đối mặt với tình huống vũ khí bị đối thủ hút mất, e rằng cũng bó tay. 'Đúng là một gã cứng cỏi,' thấy hành động của người đàn ông, gã tóc đỏ khen ngợi.

Sau đó, gã đàn ông tóc đỏ dùng cánh tay máy được tạo thành từ các loại vũ khí, nắm lấy lan can thuyền buôn, nhảy một phát lên thuyền.

Nhìn gã đàn ông tóc đỏ trên thuyền, các thuyền viên trên thuyền buôn như thấy tử thần, tất cả đều tụ tập bên cạnh người đàn ông vạm vỡ đang ngã trên đất, vẻ mặt hoảng sợ nhìn gã.

Gã đàn ông tóc đỏ thấy tình hình này, lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Sau đó, hắn bước từng bước về phía mọi người, đồng thời vung vẩy cánh tay máy của mình.

Dưới áp lực khổng lồ, các thuyền viên trên thuyền buôn đều lộ ra

vẻ mặt vô cùng sợ hãi.

Một thuyền viên dưới áp lực cực lớn, mày nhíu chặt, sắc mặt thay đổi cực nhanh.

Đột nhiên, thuyền viên đó với tốc độ cực nhanh chạy về phía lan can.

Xem ra, là định nhảy xuống biển trốn thoát. 'Đồ ngốc!' Thấy cảnh này, người đàn ông nằm trên đất chửi thầm. 'Thật sự nghĩ rằng có thể nhảy tàu trước mặt đám hải tặc này sao?

Dù nhảy tàu thành công, có thể bơi từ đây về được không?' Sau khi thuyền viên kia dốc sức chạy về phía lan can, điều kỳ lạ là đám hải tặc thấy anh ta bỏ chạy đều không ra tay, ngược lại còn cười cợt nhìn anh ta.

"A!!" Nhìn thấy khoảng cách đến lan can ngày càng gần, thuyền viên kia hưng phấn hét lên một tiếng, dường như chỉ còn cách cửa sinh một bước chân. 'Vút ~~' Một cây thương dài trên cánh tay gã đàn ông tóc đỏ, với tốc độ cực nhanh bay về phía thuyền viên.

"A!!" Ngọn thương xuyên qua giữa hai chân của thuyền viên, ghim chặt anh ta lên lan can gỗ của thân tàu.

Lúc này, nhìn thuyền viên bị thương dài xuyên qua đang rên la, trong lòng mọi người đều là một khoảng lặng chết chóc.

"Ha ha ha, xem kìa, tên đó lại dám chạy trốn khỏi tay lão đại!" một tên hải tặc nói.

"Xem kìa, có giống một con châu chấu bị xiên không?" "Xiên thêm vài người nữa là giống rồi."...

Nghe những lời của đám hải tặc, các thuyền viên đều lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng.

Nhìn gã đàn ông tóc đỏ đang từng bước đi tới, người đàn ông vạm vỡ nằm trên đất lên tiếng: "Thưa ngài hải tặc, tất cả mọi thứ trên thuyền đều cho ngài, lát nữa hải quân đến tôi cũng sẽ yểm trợ cho ngài, tha cho chúng tôi một mạng được không?" "Vừa nãy không phải còn la hét hải quân đến cứu mạng sao, sao bây giờ lại đổi giọng rồi!!" Gã đàn ông tóc đỏ chế nhạo.

"Ngươi là người sử dụng năng lực Trái Ác Quỷ phải không?" Người đàn ông nằm trên đất yếu ớt hỏi.

"Mắt nhìn không tồi!

Ta đúng là người sử dụng năng lực Trái Ác Quỷ." Gã đàn ông tóc đỏ tán dương.

"Đồ trên thuyền ngài cứ lấy hết đi, cho chúng tôi một con đường sống." Người đàn ông vạm vỡ một lần nữa cầu xin.

"Tha cho các ngươi một mạng cũng được, nhưng ta có điều kiện, hàng hóa trên thuyền ta không chỉ lấy hết, mà các ngươi còn phải làm thuyền viên cho ta." "Nếu chúng tôi không đồng ý thì sao?" "Vậy thì cả thuyền các ngươi ta sẽ giết hết.

À không, ta sẽ giết một nửa số thành viên trên thuyền, nửa còn lại mỗi người chặt một cánh tay rồi thả về." "Như vậy, những thuyền viên sống sót trở về quê hương, chắc chắn sẽ làm bại hoại danh tiếng của ngươi, không chừng sẽ có một số kẻ bốc đồng, làm những hành vi bạo lực với vợ con ngươi." "Ngươi thấy kế hoạch của ta thế nào?" "Đúng là rất hay, về cơ bản đã giúp tôi quyết định xong rồi." Người đàn ông vạm vỡ nói.

"Thuyền trưởng Khang Khắc, ngài cứ quyết định đi, chúng tôi sẽ không có một lời oán trách nào." Thuyền viên đang cầm máu cho Khang Khắc khóc lóc hét lên.

“Ngươi nói thì hay lắm, nhưng như vậy cũng không giúp được gì cho các ngươi cả.” Thuyền trưởng Khang Khắc yếu ớt nói.

“Bây giờ không đồng ý cũng không sao, lát nữa đợi ta đánh lui đám hải quân kia, ngươi sẽ hiểu, theo ta chắc chắn không sai.” Gã đàn ông tóc đỏ ngạo nghễ nói.

“Thuyền trưởng Kid, nhìn lên trời kìa!” Một tên hải tặc chỉ lên trời.

Nghe lời của tên hải tặc, ánh mắt của mọi người đều tập trung lên bầu trời.

Thế là, họ nhìn thấy hai bóng người trên không trung, không ngừng sử dụng ‘Nguyệt Bộ’, tiến gần đến đây.

“Hải quân biết Lục Thức sao?” Kid thầm nghĩ trong lòng.

Kid giơ tay, cánh tay nhắm vào hai bóng người trên không, vài món vũ khí bám trên cánh tay bay về phía họ. ‘Vút ~ vút ~’ Đối mặt với mấy món vũ khí tấn công không có gì đặc biệt, La Tu lười cả đỡ, chỉ cần hơi xoay người là né được, Zoro cũng làm tương tự.

Do khoảng cách đã gần hơn, La Tu có thể lờ mờ nhìn thấy tình hình hiện tại.

Kid với vũ khí quấn quanh cánh tay, mục tiêu tự nhiên là lớn nhất. ‘Hút vũ khí vào cánh tay, chắc chắn là năng lực Trái Ác Quỷ, tên này lại có mái tóc đỏ, hẳn là gã Kid rồi,’ La Tu thầm nghĩ, ‘Vận khí không tồi, không ngờ trên đường về căn cứ lại gặp được tên này.’ Dù sao, Kid với tư cách là một Siêu Tân Tinh cùng thế hệ với Luffy, tiền truy nã còn cao hơn Luffy, La Tu có chút ấn tượng. ‘Hai tên này, sử dụng Lục Thức khá thành thạo, e là có chút khó nhằn,’ Kid nhìn thấy thân pháp của hai người, nhưng hắn cũng nghĩ: ‘Cũng tốt, coi như luyện tay, hai ngày nay cũng đang rảnh rỗi buồn chán.’ Sau đó, các loại vũ

khí trên cánh tay của Kid bắt đầu như không cần tiền mà bắn về phía hai người trên không. 'Tiểu tử, thật sự coi ta không có tính khí à?' La Tu nhìn những đòn tấn công liên tiếp, cười nói. 'Tên nhóc này cũng thông minh, biết trên thuyền có người bị thương và thuyền viên, ta vì bảo vệ an toàn cho họ, chắc chắn không dám dùng toàn lực tấn công, để tránh phá hỏng thân tàu.

Nhưng có ý nghĩa gì chứ?' La Tu hai chân liên tục đạp nhanh vào không khí, sử dụng 'Nguyệt Bộ' nhanh chóng tiếp cận thuyền buôn. 'Ầm ~' Sau khi liên tục né tránh các đòn tấn công, La Tu mang theo một lực xung kích cực lớn, đáp xuống thân tàu.

Dù là người trên thuyền buôn hay thuyền viên của băng hải tặc Kid, lúc này đều tập trung ánh mắt vào La Tu. 'Chẳng lẽ là vị đại nhân đó sao?' Thuyền trưởng Khang Khắc nhìn chằm chằm La Tu, phỏng đoán.

Nhìn ông lão trước mắt mặc áo thun ngắn tay sáng màu, quần short đi biển, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng hải quân, mọi người không khỏi dụi mắt, xác nhận mình không nhìn nhầm.

Trong thời khắc quyết định sinh tử này, Trung tướng Hải quân đến cứu viện, không phải nên là một vị đại nhân mặt đầy chính nghĩa, lập tức mang lại cảm giác an toàn sao?

"Ông già, đây không phải là nơi để ông nghỉ hưu dạo chơi đâu," Kid lên tiếng cười nói, "Muốn làm anh hùng cũng phải xem có bản lĩnh không đã, tay chân già yếu rồi, không chịu nổi nắm đấm của người trẻ đâu." "Nhìn vào độ thành thạo Lục Thức vừa rồi, nếu ông trẻ hơn mười hoặc hai mươi tuổi, có lẽ tôi không phải là đối thủ của ông, nhưng bây giờ, tôi khuyên ông đừng nghĩ đến việc cứu cả con thuyền này, trước tiên hãy nghĩ cách sống sót đi đã." "Hải tặc tân binh bây giờ, đều ngông cuồng như vậy sao?" La Tu khinh thường đáp lại.

“Bây giờ ta đột nhiên cảm thấy, để ngươi cho cá mập ăn có lẽ là một kết cục không tồi.” Trong lúc nói, La Tu quay người đi về phía thuyền viên bị thương dài xuyên qua.

“Này, lão già, có nghe ta nói không đấy!” Kid thấy La Tu hoàn toàn không để ý đến mình, tức giận quát, “Chậc, nếu đã quan tâm đến tên ngốc đó như vậy, thì chỉ có thể để hai người làm bạn với nhau thôi!” Một cây thương dài lơ lửng giữa không trung, nhắm vào sau lưng La Tu.

Thấy vậy, các thuyền viên trên thuyền buôn đều lộ vẻ kinh hãi. ‘Ầm ~~‘ Zoro thành công đáp xuống boong tàu.

“Trước hết giết một tên đã!” Thấy sơ hở lộ ra ngay khoảnh khắc Zoro đáp xuống boong tàu, Kid nhắm vào sơ hở của Zoro, cây thương vốn hướng về La Tu liền nhanh chóng lao về phía Zoro.

Zoro vì phải dùng sức để đáp xuống, nên tư thế có lộ ra sơ hở.

Chương 226

Nhưng, Zoro rút đao với tốc độ siêu nhanh, trong nháy mắt đã hất văng cây thương lao tới.

La Tu vươn tay, nắm chặt cây thương, rút nó ra khỏi lan can, nhưng không rút ra khỏi cơ thể thuyền viên.

Dù sao, với vết thương xuyên thấu như vậy, một khi rút vật xuyên qua ra, vết thương chắc chắn sẽ phun ra một lượng lớn máu tươi, trực tiếp uy hiếp đến tính mạng người bị thương.

Nhưng tuy không thể rút cây thương ra, nhưng có thể cắt bỏ phần thừa của nó, để người bị thương dựa vào lan can, thoải mái hơn một chút.

Đỡ lấy lưng người bị thương, La Tu vươn ngón tay thành hình thủ đao, chém đứt hai đầu cây thương.

Sau đó, để người bị thương dựa vào lan can.

"Chờ một lát nữa bác sĩ trên thuyền có thể rút phần còn lại ra khỏi cơ thể cậu, cố gắng chịu đựng thêm một chút nữa." La Tu lên tiếng an ủi.

Đáp lại, thuyền viên yếu ớt khẽ gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

"Thuyền trưởng Khang Khắc, vị hải quân này tuổi tác lớn như vậy, có thể cứu chúng ta được không?" một thuyền viên run rẩy hỏi.

"Đúng vậy, vị đại nhân hải quân này tuổi lớn như vậy rồi, có thể đánh bại con quái vật này không?"...

"Đừng hoảng, nếu vị đại nhân hải quân này thực sự là vị đó, vậy thì bây giờ chúng ta chắc chắn rất an toàn." Thuyền trưởng Khang Khắc nằm trên đất thở hổn hển nói, "Phải không?

La Tu tiên sinh!!" "Cậu nhóc, mắt nhìn không tồi đấy!" La Tu đáp lại.

"Ha ha ha ha, thật sự là La Tu đại nhân!" Khang Khắc hưng phấn hét lên, "Không ngờ tôi, Khang Khắc, trong đời lại có thể gặp được La Tu đại nhân, mà lại trong tình huống này." "Yên tâm đi!

Chúng ta bây giờ an toàn rồi, tên trước mắt này chắc chắn không phải là đối thủ của La Tu đại nhân." "La Tu đại nhân sao!" "La Tu đại nhân!!"...

Sau khi nghe thuyền trưởng xác nhận người trước mắt chính là Bố già Hải quân huyền thoại La Tu đang nổi như cồn gần đây, các thuyền viên trên thuyền buôn đã vỡ òa trong tiếng reo hò.

Lúc này, mọi người đều hiểu rằng, hai chữ La Tu, đại biểu cho việc đã thoát khỏi nguy hiểm.

Trái ngược với thuyền buôn, đám hải tặc trước đó còn vênh váo, lúc này nhìn La Tu đều có vẻ mặt ngưng trọng.

Mặc dù tinh thần chưa sụp đổ, nhưng sắc mặt đều đã biểu lộ suy nghĩ trong lòng.

Kid lúc này cũng giống như những tên hải tặc khác, cũng đang nghiêm nghị nhìn La Tu. 'Bố già Hải quân sao?

Đúng là một đối thủ khó nhằn, làm sao bây giờ?' Kid lo lắng nghĩ trong lòng.

"Này, chú ý cảm xúc của ngươi, quá hưng phấn sẽ làm máu chảy nhanh hơn đấy." La Tu nhìn lồng ngực phập phồng của người đàn ông, nhắc nhở.

"Không sao, không sao, tôi sẽ chú ý." Khang Khắc yếu ớt nói.

"Zoro, tên này là người sử dụng năng lực Trái Ác Quỷ, có thể

khống chế từ lực, hút hoặc đẩy các vật phẩm bằng sắt, ngươi thấy sao!" La Tu nói.

Lý do để Zoro đối chiến với Kid, là vì La Tu cảm thấy thực lực của Zoro lúc này chắc chắn hơn Kid.

Nhưng, năng lực Trái Ác Quỷ của Kid lại có phần khắc chế Zoro.

Nhân cơ hội này, vừa hay có thể rèn luyện cho Zoro cách đối phó với tình huống đối phương khắc chế kiếm của mình.

"Khốn kiếp, sao ngươi lại biết rõ năng lực của ta như vậy!" Kid kinh ngạc hét lên.

"Dựa vào việc ngươi sử dụng năng lực mà không hề che giấu, ngươi nghĩ chúng ta đều là đồ ngốc sao?" La Tu mỉa mai, "Còn non lắm, biển cả rộng lớn này không bị Trái Ác Quỷ chi phối đâu." "Có thể khống chế từ lực sao?" Zoro đáp lại, đồng thời cúi đầu nhìn ba thanh đao bên hông, "Có lẽ là một đối thủ không tồi!!" 'Xem ra, tên khốn này không định ra tay, mà để một kiếm sĩ như thế này đấu với mình?' Kid lên kế hoạch trong lòng, 'Từ giọng điệu nói chuyện của hai người vừa rồi, kiếm sĩ này và tên khốn kia có vẻ có giao tình tốt.' 'Vậy thì tốt rồi, sau khi đánh bại kiếm sĩ này, dùng tính mạng của hắn để uy hiếp, nhân cơ hội đó mà trốn thoát.' Sau khi nghĩ thông kế hoạch, Kid cảm thấy cuối cùng cũng nhìn thấy một tia hy vọng trong bóng tối.

Dù sao, danh tiếng của La Tu, Kid tự nhiên đã nghe qua, đánh bại Mắt Diều Hâu, hòa với Kong Cốt Rỗng... những chiến tích này, đủ để miêu tả thực lực của La Tu là một hình tượng sâu không lường được.

Đối mặt với La Tu, Kid thật sự không có tự tin giành chiến thắng.

Nhưng, tên kiếm sĩ tóc xanh này thì lại khác.

"Này, đừng ngẩn ra nữa, trên thuyền có túi cứu thương không?"

La Tu hỏi.

“Có, có.” một thuyền viên theo bản năng trả lời.

“Vậy còn ngẩn ra làm gì, mau lấy túi cứu thương ra cho thuyền trưởng và người bị thương dùng, chẳng lẽ muốn trơ mắt nhìn họ mất máu đến chết sao?” La Tu bất đắc dĩ chỉ huy.

“Phải, phải.” Thuyền viên nhanh chóng chạy vào khoang thuyền, tìm kiếm hộp cứu thương.

Kid vươn bàn tay không bị vũ khí che phủ, trên đó bắt đầu nhảy múa những tia lửa điện màu tím.

Zoro thấy vậy, lập tức vung ra hai nhát trảm kích, hướng về phía Kid.

Kid không hề hoảng sợ, vung cánh tay máy chắn ngang trước người, đỡ lấy đòn tấn công của Zoro. ‘Bốp ~ bốp ~’ Hai nhát trảm kích va vào cánh tay máy phát ra hai tiếng trầm đục, vũ khí trên cánh tay máy bị gãy một ít, nhưng vẫn bám chặt vào đó.

Kid nấp sau cánh tay máy, tự nhiên không hề hấn gì, đồng thời tia lửa điện màu tím trong lòng bàn tay càng thêm chói mắt!!

Thấy cảnh này, các thành viên trên thuyền buôn cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Vừa rồi vũ khí trong tay họ cũng bị tên hải tặc này cướp đi như vậy.

Zoro lúc này cảm thấy một luồng sức mạnh đang giằng co với mình để cướp lấy thanh đao, hai tay nắm chặt ba thanh đao, không để chúng thoát khỏi sự khống chế.

“Chàng trai trẻ, lực hút vũ khí của tên này có thể tăng lên đấy, đừng phí sức giằng co với hắn.” Khang Khắc nằm trên boong tàu lên

tiếng nhắc nhở.

Nghe lời nhắc nhở của Khang Khắc và chỉ dẫn trước đó của La Tu, ánh mắt Zoro thay đổi, Haki Vũ trang khởi động, đồng thời bao phủ lên cả ba thanh đao. 'Tiếp theo, hẳn là cuộc so tài giữa năng lực quả của Kid và Haki Vũ trang của Zoro!' La Tu thấy cảnh này, thầm nghĩ trong lòng.

"Khốn kiếp, lại có thể dùng Haki Vũ trang bao phủ vũ khí, năng lực của ta sẽ bị suy giảm." Kid chửi thầm trong lòng, "Xem ra muốn cướp đao của hắn e là không thể rồi." Sau đó, bàn tay đang lóe lên tia lửa điện màu tím của Kid giơ cao lên.

Vũ khí bằng sắt trong tay đám hải tặc lần lượt bay về phía cánh tay còn lại của Kid.

Đối với hành động của Kid, đám hải tặc chỉ đành chấp nhận số phận.

Zoro thấy cảnh này, không hề ngăn cản Kid, sau khi buộc khăn trùm đầu, cậu vào thế Tam Đao Phái đối mặt với Kid.

Kid sau khi tập hợp vũ khí trong tay đám hải tặc vào cánh tay còn lại, hai cánh tay của hắn đều bị vũ khí bao bọc, hình thành hai cánh tay máy khổng lồ. 'Keng ~~' Dưới sự khống chế của Kid, hai cánh tay máy chạm vào nhau như vỗ tay, phát ra tiếng kim loại chói tai, tóe ra vô số tia lửa.

Sau đó, Kid lao về phía Zoro.

Nhưng do cánh tay máy khá cồng kềnh, mà boong tàu lại khá nhỏ, khiến Kid chỉ cần chạy hai bước là Zoro đã lọt vào phạm vi tấn công.

Một cánh tay máy nhanh chóng vung về phía Zoro.

Thấy tình hình, Zoro không hoảng không vội, hai chân hơi khuỵu xuống, nhẹ nhàng nhảy một cái, Zoro đã nhảy lên trên cánh tay máy.

Sau đó, Zoro men theo cánh tay máy nhanh chóng tiến lên, ý đồ tấn công trực diện vào bản thể của Kid.

Cánh tay còn lại lập tức vung về phía vị trí của Zoro, muốn đè bẹp Zoro.

Zoro dường như không nhìn thấy Kid, tiếp tục di chuyển nhanh chóng.

Chương 227

"Tìm chết!!" Thấy ý đồ của Zoro, Kid chửi rủa.

Cánh tay máy thẳng tắp hướng về phía Zoro.

Ngay khoảnh khắc sắp chạm tới, Zoro dùng sức đạp mạnh vào cánh tay máy, di chuyển sang bên, thành công né được đòn tấn công, hai cánh tay máy của Kid lại va vào nhau.

Lúc này, Zoro đang ở giữa không trung, rất gần với bản thể của Kid, cậu dùng 'Nguyệt Bộ' giữa không trung, liên tục điểm vào không khí để điều chỉnh vị trí.

Hướng về Kid lao tới, đồng thời vung lưỡi đao trong tay.

Thấy cảnh này, Kid biết rằng nếu không có biện pháp đối phó, e rằng hôm nay sẽ gục ngã dưới tay kiếm sĩ trước mắt.

Hắn nghiến răng, một cánh tay máy dường như mất đi lực hút, vũ khí rơi thẳng xuống.

Nhưng, ngay sau đó lực hút lại xuất hiện, một phần vũ khí tụ tập thành một tấm khiên có lưỡi đao ở tay phải Kid, đồng thời một số vũ khí khác bay về phía Zoro.

Đối mặt với những vũ khí bay tới, Zoro nhanh chóng vung song đao, đánh bay tất cả. 'Tam Đao Phái: Hổ Thú!!' Chỉ thấy Zoro đưa hai tay ra sau lưng, sau đó dùng hết sức chém tới. 'Xoẹt ~~~' Song kiếm được Haki bao bọc, trực tiếp chém đôi tấm khiên do Kid dùng vũ khí tạo thành, lộ ra Kid đang được tấm khiên bảo vệ phía sau.

Kid thấy tấm khiên bị phá vỡ, không hề hoảng loạn, ngược lại còn lộ ra một nụ cười, tia lửa điện màu tím trong tay nhanh chóng lóe lên.

Zoro cảm thấy luồng sức mạnh giằng co thanh đao trước đó lại

xuất hiện, hơn nữa, lực đạo còn lớn hơn trước rất nhiều.

Chính vì luồng sức mạnh lôi kéo này, thân hình đang tiến lên của Zoro đột nhiên khựng lại, nhịp độ tấn công lập tức bị phá vỡ. 'Vút ~~' Do lực kéo, thanh Wado Ichimonji trong miệng Zoro mất kiểm soát, bay về phía Kid, hai thanh trong tay bị Zoro nắm chặt.

Sau khi mất kiểm soát Wado Ichimonji, Zoro lập tức gỡ bỏ lớp Haki Vũ trang bao bọc.

Wado Ichimonji lơ lửng giữa không trung hướng về Kid, đột nhiên dừng lại, chuyển hướng bay, tấn công về phía Zoro.

Đối mặt với điều này, Zoro lùi lại, không hoảng không vội dùng một thanh đao chém xuống, giảm bớt lực xung kích rồi đưa tay bắt lấy Wado Ichimonji.

"Lần này sẽ không để ngươi dễ dàng cướp đi nữa đâu," Zoro trầm giọng nói, sau đó, lại dùng Haki bao phủ Wado Ichimonji.

"Vậy thì thử xem, rốt cuộc ta có thể cướp đi lần nữa không," Kid mỉa mai, "Dùng miệng ngậm đao, tạo hình không tồi đấy!!" Kid vẫy tay, các loại vũ khí lại một lần nữa bám vào cánh tay Zoro, một lần nữa hình thành một cánh tay máy khổng lồ.

Tam Đao Phái: Bách Bát Phiền Não Phụng!!

Ba luồng trảm kích màu xanh lam như 'sóng kiếm' nhanh chóng tấn công về phía Kid.

Thấy tình hình, Kid vung hai cánh tay máy, đỡ lấy mấy luồng kiếm khí mà Zoro vung ra. 'Bốp ~ bốp ~ bốp ~' Sau khi đỡ lấy ba luồng kiếm khí, hai cánh tay máy của Kid xuất hiện ba vết lõm khổng lồ.

Zoro nhân cơ hội này, nhanh chóng tiếp cận Kid.

Kid vung cánh tay máy, vung về phía Zoro.

Tam Đao Phái: Đại Phật Trảm!!

Zoro bình tĩnh vung đao kiếm, cắt đôi cánh tay máy đang lao tới!! 'Quái vật sao?' Kid thấy tình hình này, thầm chửi trong lòng.

Hắn vung cánh tay máy còn lại, chặn đường tiến của Zoro.

Zoro nhẹ nhàng nhảy một cái, vượt qua phía trên cánh tay máy, chuẩn bị phát lực tấn công Kid. 'Nổ!!!' Kid hét lớn.

Vũ khí tụ tập thành cánh tay máy, lập tức bắn ra từ phía.

Tam Đao Phái: Long Quyển Phong!!

Zoro dùng Nguyệt Bộ, điều chỉnh cơ thể để xoay tròn, ba thanh đao đồng thời phát ra kiếm khí, kiếm khí bắt đầu xoay tròn quanh người Zoro.

Chính những luồng kiếm khí xoay quanh cơ thể này đã đỡ được toàn bộ vũ khí mà Kid khống chế.

"Chiêu thức hay!!" Thấy cảnh này, La Tu tán thưởng.

Kid thấy tình hình này, phân giải hai cánh tay máy, một lần nữa tạo thành tấm khiên có lưỡi đao trước người.

Tam Đao Phái: Cực Hổ Thú!

Zoro lại đặt song đao sau lưng, trong lúc tụ lực đồng thời cường hóa đấu khí của mình, hướng về tấm khiên do Kid dùng binh khí ngưng tụ thành mà chém mạnh xuống. 'Xoẹt ~ rẹt ~' Lúc này, tấm khiên do Kid dùng vũ khí sắt tạo thành, trước mặt Zoro như đậu hũ bị cắt ra.

Hai luồng sóng xung kích ngay khoảnh khắc Zoro chém xuống đã phát ra, hướng về phía Kid. 'Chậc!

Phá vỡ tấm khiên thì có ích gì, đao kiếm đến gần ta vẫn sẽ bị ta cướp đi,' Kid khinh thường nói.

Đồng thời, Kid nhanh chóng lùi về phía sau để né tránh sóng xung kích của Zoro, trong hai tay lại lóe lên tia lửa điện màu tím, vũ khí lại một lần nữa được Kid điều động tụ tập về tay trái, tay phải tiếp tục ảnh hưởng ba thanh đao của Zoro.

Zoro hai chân nhanh chóng điểm đất, cực nhanh chạy về phía Kid.

"Muốn một trận quyết thắng bại sao?" Kid cười lớn, "Cho ngươi cơ hội!!" Vũ khí tụ tập ở tay trái Kid ngưng tụ thành một cây thương dài, tay phải tiếp tục ảnh hưởng Zoro, xoay người, lao về phía Zoro.

"Chết đi!!" Hai người lúc sắp tiếp cận, Kid hét lớn.

Cây thương dài ở tay trái, dốc sức đâm về phía Zoro, đồng thời, tia lửa điện ở tay phải sáng chói đến mức chói mắt.

Tam Đao Phái: Quỷ Trảm!!

Zoro hai tay cầm đao bày ra thế giao nhau, lao về phía Kid!!

Trong nháy mắt, hai người hoàn thành một lần va chạm!!

Trên cơ thể Kid lập tức xuất hiện ba vết đao rỉ máu, Zoro chỉ có một vết máu trên má. 'Keng ~' Cây thương dài ở tay trái Kid vỡ ra thành những vũ khí ban đầu, rơi xuống boong tàu.

Đồng thời, bản thân Kid cũng ngã xuống boong tàu.

"Tại sao!

Tại sao!" Kid ngã xuống boong tàu ngất đi, trước khi hôn mê đã để lại hai câu hỏi không cam lòng.

"Zoro, làm tốt lắm, đặc biệt là lúc cuối cùng đối kháng với năng lực quả của Kid, không để tên khốn đó cướp đi đao của ngươi." La Tu tán dương.

"Là một kiếm sĩ, để đối thủ cướp đi bội kiếm là một sự sỉ nhục!!" Zoro trầm giọng nói.

“Zoro, sỉ nhục không hẳn là không tốt, chỉ cần không phạm sai lầm lần thứ hai là được.” La Tu an ủi, “Điểm này, ngươi làm rất tốt!” “Đại nhân Hải quân!

Tôi trên có già dưới có trẻ, trước đây làm việc trên thuyền buôn, sau đó bị Kid ép làm hải tặc.” Một tên hải tặc quỳ trên boong tàu khóc lóc.

Chương 228

“Đại nhân Hải quân, tôi cũng bị ép làm hải tặc!!”...

Ngoài những hành động này, có một số hải tặc trực tiếp nhảy qua boong tàu, nhảy xuống biển.

Đối với những hải tặc nhảy tàu này, La Tu không ngăn cản.

Dù sao, lục địa gần nhất với vùng biển này, muốn bơi đến cũng cần hai ngày một đêm, với thể lực của người bình thường căn bản không thể bơi đến.

E rằng, giữa đường sẽ phải cho cá mập ăn.

Những hải tặc nhảy tàu này, đều là những tên tội ác đầy mình, làm nhiều việc ác.

Trong lòng họ rõ ràng, một khi bị hải quân bắt, các thuyền viên sẽ khai báo những việc họ đã làm cho hải quân, chắc chắn sẽ bị phán tử hình.

Thay vì bị hải quân phán tử hình, không bằng nhảy xuống biển tìm một tia hy vọng sống sót. ‘Hú ~~‘ Tiếng còi của quân hạm truyền vào tai La Tu. ‘Gomu Gomu no...

Bazooka!’ Bóng dáng Luffy xuất hiện phía trên boong tàu. ‘Ầm ~’ Cậu ta đáp mạnh xuống boong tàu. ‘Rắc ~’ Dưới chân Luffy xuất hiện một vết nứt, vết nứt này nhanh chóng lan rộng!!

Nhìn vết nứt dưới chân, Luffy mặt đầy ngượng ngùng, cuối cùng chỉ đành bất đắc dĩ gãi đầu.

“Ha ha, Cụ ơi, cháu hình như dùng hơi quá sức rồi.” Luffy ngượng ngùng nói.

Lúc này, mọi người trên thuyền đều tập trung ánh mắt vào vết nứt dưới chân Luffy, lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

"Ực ~" một thuyền viên nuốt nước bọt, kinh hãi nói: "Boong tàu hình như bị nứt rồi, không phải là vấn đề của một tấm ván gỗ đâu." "Đúng vậy." "Không sai, không phải là vấn đề một tấm ván gỗ, mà là cả boong tàu có vấn đề."...

"Đừng ngẩn ra nữa, mau chóng chuyển người bị thương và hàng hóa trên thuyền sang hai chiếc thuyền kia!" Thấy tình hình, La Tu bất đắc dĩ chỉ huy.

"Mấy tên hải tặc kia, đừng có nhân cơ hội làm bậy, mau giúp thuyền buôn, chuyển hàng hóa lên thuyền của ta hoặc quân hạm." Thuyền sắp chìm rồi, đứng đây nhìn vết nứt có ích gì?

Nhưng, nguyên nhân chính xuất hiện vết nứt trên boong tàu, không phải là cú đạp đó của Luffy, mà là do dư chấn từ trận chiến của Zoro và Kid.

Đặc biệt là chiêu Hổ Thú lần thứ hai của Zoro, lúc đó kiếm khí có lẽ không phá vỡ boong tàu, nhưng đã để lại nội thương.

Nghe lệnh của La Tu, dù là thuyền viên của thuyền buôn hay những tên hải tặc còn lại đều lập tức hành động.

Quân hạm lúc này cũng tiến sát thuyền buôn, cùng với thuyền hải tặc kẹp thuyền buôn ở giữa.

"Nhanh nhanh nhanh!!" "Được rồi ~ được rồi." "Những vật phẩm không quan trọng đừng lấy!!" "Hiểu rồi, thuyền trưởng." "Ây ây ây!

Đừng quên lấy thức ăn a!!!"...

Dưới sự nỗ lực chung của hải quân, hải tặc và thuyền viên thuyền buôn, họ đã thành công chuyển người bị thương và hàng hóa quan trọng trên thuyền buôn lên các thuyền khác trước khi nó chìm.

Nhìn đống hàng hóa đặt trên boong quân hạm, La Tu hiểu tại sao Kid lại cướp bóc.

Nhìn bề ngoài là một thuyền buôn bình thường, thực chất là thuyền vận chuyển của một cửa hàng vũ khí, loại thuyền buôn mang theo vũ khí này, được hải tặc yêu thích nhất.

“La Tu tiên sinh, chiếc thuyền buôn này có giấy phép vận chuyển vũ khí do Chính Phủ Thế Giới cấp, không có vấn đề gì.” Thuyền trưởng đi đến trước mặt La Tu báo cáo.

“Tốt, làm việc của cậu đi.” “Rõ!” Sau đó, La Tu đi đến bên cạnh thuyền trưởng Khang Khắc.

“Là thuyền buôn vận chuyển vũ khí, sao không thuê thêm hai vệ sĩ?” La Tu hỏi.

“Thưa đại nhân, thật không dám giấu, lần này chúng tôi vận chuyển không nhiều vũ khí, thuộc loại hàng hóa mà tổng cửa hàng đang cần gấp.” Thuyền trưởng Khang Khắc giải thích.

“Yêu cầu xuất phát ngay lập tức, làm gì có nhiều thời gian chuẩn bị.” “Chúng tôi ngụy trang thành thuyền buôn vận chuyển hàng hóa cồng kềnh, loại thuyền này đối với hải tặc là ít được chào đón nhất, bình thường cũng chỉ cần trả một chút phí qua đường, chưa từng gặp chuyện như thế này.” “Sau này cẩn thận một chút, lần sau e là không có vận may tốt như vậy đâu.” La Tu nhắc nhở.

Đối với lý do Khang Khắc phải mạo hiểm, La Tu không hỏi nhiều, dù sao mỗi người đều có khó khăn riêng, chỉ cần làm những việc hải quân nên làm là được rồi.

Sau khi Hải quân phân loại và giam giữ từng tên hải tặc, họ mang theo chiếc thuyền hải tặc còn lại, tiếp tục hướng về tổng bộ Hải quân.

“Cụ ơi, cụ có thể dạy cháu chiêu đạp không đó được không?” Ngày hôm sau, khi La Tu đang nhàn nhã câu cá, Luffy thò đầu ra hỏi.

“Luffy, không đi ngủ trưa nữa à?” La Tu cười nói.

“Không đi nữa, không đi nữa, cháu muốn học chiêu đó.” ‘Luffy, nhanh lên một chút, nhanh hơn nữa!!’ ‘Luffy, sắp rơi xuống biển rồi kìa!’ Trong quãng đường còn lại, La Tu tiếp tục tận hưởng khoảng thời gian giống như nghỉ hưu, thỉnh thoảng chỉ điểm tiến độ luyện tập Nguyệt Bộ của Luffy...

Tổng bộ Hải quân, trong văn phòng của Sengoku. ‘Reng reng reng ~ reng reng reng’ Nghe tiếng điện thoại trùng reo, Sengoku đang cúi đầu viết văn kiện, ngẩng đầu lên, nhấc máy.

“Moshi moshi!” Sengoku bình tĩnh nói.

“Sengoku, lúc ta đang tuần tra ở đây, tình cờ gặp một chiếc thuyền hải tặc, sau khi đánh bại nó, ta phát hiện ra Đá Dyna trên chiếc thuyền hải tặc đó!” Zephyr nghiêm túc nói.

“Đá Dyna?” Sengoku hỏi lại.

Đối với danh từ này, trong đầu Sengoku hoàn toàn không có ấn tượng.

“Một loại nham thạch có thể tạo ra vụ nổ phát huy uy lực cực lớn, vốn tưởng loại vật phẩm này chỉ tồn tại trong văn tự, không ngờ lại thực sự tồn tại trên thế giới.” “Này!

Zephyr, thật sự kinh khủng như vậy sao?” “Thứ này thuộc về vũ khí chiến lược, ta đã hỏi ra được địa điểm có được Đá Dyna từ miệng hải tặc, ta sẽ đi trước, âm thầm điều tra tung tích của Đá Dyna, tiếp theo nếu có tình hình gì, ta sẽ báo cáo.” “Được, nơi đó gần lãnh địa của Big Mom, chú ý an toàn, có vấn đề, lập tức thông báo cho tổng bộ.” “Đúng rồi, đi hỏi Tsuru đi, để bà ấy nói cho ngươi biết tầm quan

trọng của Đá Dyna!!" 'Tút ~ tút ~' Nói xong, Zephyr liền cúp máy, quay đầu hỏi hoa tiêu bên cạnh: "Cách hòn đảo mà tên khốn đó nói bao lâu nữa?" "Theo tốc độ hiện tại của chúng ta, khoảng sáu tiếng nữa là có thể đến nơi!" hoa tiêu bên cạnh nói, "Thượng tá, hòn đảo đó nằm ở vị trí gần lãnh địa của Big Mom rồi." "Trước tiên đừng để lộ mục tiêu của chúng ta, âm thầm điều tra Đá Dyna, một khi xác định Đá Dyna ở trên hòn đảo đó, sau khi thông báo cho tổng bộ, rồi mới quyết định." "Tốt!" "Sengoku, tìm tôi có chuyện gì?" Tsuru vừa xử lý văn kiện vừa chậm rãi nói.

"Tsuru, Đá Dyna chỉ là một tảng đá có thể nổ thôi sao?

Có thể tạo ra uy lực lớn đến mức nào?" "Đá Dyna?" Tsuru nghiêm túc nhìn chằm chằm Sengoku hỏi.

"Đúng, Zephyr vừa gọi cho tôi, lúc tuần tra đã phát hiện ra tung tích của Đá Dyna, hiện đang tiến về nơi phát hiện ra nó!" "Ai, Hải Vương, Minh Vương nối tiếp nhau xuất hiện, chẳng lẽ Đá Dyna, thứ trong sách này cũng muốn hiện thế sao?" Tsuru cảm thán, "Đa sự chi thu, đa sự chi thu!!

Đá Dyna không chỉ là đá nổ, mà uy lực của nó cực kỳ lớn, nếu Zephyr thực sự tìm thấy nó, thì Hải quân nhất định phải khống chế nó trong tay mình." "Nếu bà cũng nói vậy, vậy thì tôi hiểu rồi, đợi Zephyr có tin tức, tôi sẽ triệu tập lực lượng, chi viện cho ông ấy." "Như vậy là tốt nhất rồi."...

Tại tổng bộ băng hải tặc Big Mom, trên đảo Bánh Ngọt.

Một người đàn ông đội mũ phớt, trên mũ có rất nhiều kẹo mút, thân hình gầy gò, mũi dài, tay cầm gậy, đi đến trước một cánh cửa lớn, hỏi một cô gái ba mắt bên cạnh cửa: "Pudding, Mẹ đang ăn đồ ngọt sao?" "Đúng vậy, Mẹ đang ăn đồ ngọt." Pudding mặt đầy hoảng sợ trả lời, "Anh Perospero, có chuyện gì quan trọng lắm sao?" 'Bánh

ngọt!

Bánh ngọt!' Trong phòng truyền ra từng trận âm thanh.

"Ai, Mẹ lại phát bệnh thèm ăn vào lúc này." Perospero bực bội nói.

"Chuyện đúng là có chút quan trọng, ở một hòn đảo rìa lãnh địa của ta phát hiện ra một loại nham thạch quý giá, nhưng cũng chỉ có thể đợi Mẹ ăn xong mới báo cáo được." "Chỉ có thể đợi Mẹ ăn xong, rồi mới báo cáo cho Mẹ!" Perospero nói, "Nhưng ta đã để Cracker đến đó trông chừng rồi." "Có anh Cracker ở đó, chắc sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu nhỉ." "Hy vọng là vậy."...

La Tu sau khi đi trên biển nửa ngày, đã thành công nhìn thấy tổng bộ Hải quân.

"Khang Khắc, chuẩn bị về nhà rồi chứ?" La Tu hỏi Khang Khắc đang đứng trên boong tàu.

Mặc dù lúc đó Khang Khắc trông khá thảm, nhưng chỉ là mất máu hơi nhiều, sau hai ngày bảo dưỡng, hiện tại thần sắc đã tốt hơn nhiều.

"Không giấu gì La Tu đại nhân, sau khi được ngài cứu, tôi đã liên lạc với tổng bộ, có người sẽ đến tiếp ứng tôi." Khang Khắc tự tin trả lời.

"Vậy thì tốt." Sau khi đến tổng bộ Hải quân, trước tiên dỡ hàng hóa mà Khang Khắc vận chuyển xuống khỏi quân hạm và thuyền hải tặc, do cửa hàng mà Khang Khắc làm việc kéo đi.

"La Tu tiên sinh, đây là tổng quản La Ô Lâm của cửa hàng chúng tôi." Khang Khắc chỉ vào một thương nhân mập mạp bên cạnh giới thiệu với La Tu.

Chương 229

“Lần này, thật sự cảm ơn La Tu tiên sinh, nếu không lần này không chỉ hàng hóa không lấy lại được, mà Khang Khắc và mọi người cũng bị đám hải tặc đáng chết đó giết rồi.” La Ô Lâm cảm tạ.

“Không có gì, là một hải quân, tự nhiên phải để chính nghĩa truyền bá đến các khu vực trên biển.” La Tu âm thầm ra vẻ.

“La Tu các hạ, nghe nói ngài là một trong những đại kiếm khách, mà lại không có một thanh bội đao thuộc về mình, thanh Đại Khoái Đao Thiểm Diễm này xin giao cho các hạ.” La Ô Lâm cười nói.

Lời vừa dứt, La Ô Lâm quay người nhận một thanh đao có vỏ màu đỏ thẫm từ tay Khang Khắc, đặt trước mặt La Tu.

“La Ô Lâm tổng quản, không cần đâu.” La Tu từ chối.

“La Tu đại nhân ngài nhận đi, thật không dám giấu, trong số hàng hóa mà Khang Khắc vận chuyển, cũng bao gồm thanh này, chỉ là thanh kiếm này có chút quái dị, trước giờ chưa có ai rút ra được, nên đã ở trong cửa hàng mấy năm rồi, hôm nay vừa hay tặng cho La Tu tiên sinh.” La Ô Lâm giải thích.

“Nếu không có La Tu, không chỉ thanh này mất, mà những hàng hóa khác cũng không tìm lại được, bên người đặt hàng cũng không dễ giải thích, La Tu đã giúp tôi một việc lớn!!” “Cụ ơi, có người tặng đồ, sao cụ lại từ chối chứ?” Luffy nhỏ giọng nói.

“Đi chỗ khác chơi.” La Tu âm thầm liếc mắt ra hiệu.

“La Tu tiên sinh nhận đi, thanh đao này để ở cửa hàng chúng tôi đúng là không thể thể hiện được giá trị của nó.” La Ô Lâm nói.

Sau đó, La Ô Lâm cưỡng ép nhét Thiểm Diễm và một tấm thẻ sắt

vào lòng La Tu, đương nhiên là cũng dưới sự ngầm đồng ý của La Tu.

Sau khi nhét vào lòng La Tu, La Ô Lâm và Khang Khắc lập tức quay người rời đi, đồng thời nói: "La Tu tiên sinh, cửa hàng của chúng tôi là Cửa hàng Khắc Lỗ, tấm thẻ đó là thẻ hội viên của cửa hàng chúng tôi, dựa vào đó có thể hưởng chế độ hội viên của cửa hàng, La Tu tiên sinh, chúng ta có duyên sẽ gặp lại." Hai người chạy đi như một làn khói. 'Cũng nhanh quá nhỉ, ăn Trái Ác Quỷ rồi à,' nhìn tốc độ rời đi của hai người, La Tu không khỏi thầm phàn nàn.

Sau đó, La Tu tập trung sự chú ý vào thanh đao trong tay.

Vỏ đao toàn thể màu đỏ thẫm, trên đó có các loại hoa văn.

Chuôi đao làm bằng kim loại không rõ tên, trên đó quấn da cá mập và dây gai, tsuba (kiếm cách) thì chỉ là hoa văn mây bình thường, không có gì nổi bật. 'Một trong 21 thanh Đại Khoái Đao sao?

Hiện tại nhìn tổng thể không có gì đặc biệt, chỉ có kim loại ở chuôi đao có chút khác biệt với những thanh khác thôi.' La Tu nghĩ.

Lúc này, Zoro cũng phát hiện ra tình hình bên cạnh La Tu, đi đến bên cạnh quan sát thanh Thiểm Diễm trong tay La Tu.

"Cụ ơi, vừa nãy thương nhân mập mạp đó nói thanh đao này có điều kỳ quái?

Sao bây giờ lại không thấy có gì kỳ quái cả?" Luffy ở bên cạnh hỏi.

"Có kỳ quái hay không, rút ra là biết thôi." La Tu cười nói.

Nói xong, La Tu đưa tay phải đặt lên chuôi đao. 'Keng!

Keng!' Ngay khoảnh khắc nắm chặt chuôi đao, La Tu dường như nghe thấy những tiếng gầm gào. 'Chút oán niệm, mà cũng muốn ảnh hưởng đến ta sao?' Phớt lờ tiếng gầm gào, La Tu từ từ rút đao.

Nhưng, La Tu cảm thấy thanh đao này, không rút ra được!

Nó đang im lặng phản kháng. ‘Cảm thấy ta không đủ tư cách sao?’ La Tu suy nghĩ.

Dù sao, hiện tại ông đã thu liễm hết kiếm khí vào trong cơ thể, từ vẻ ngoài nhìn vào gần như không có bóng dáng của một kiếm sĩ.

Sau đó, La Tu không còn áp chế kiếm khí của mình nữa, đồng thời dùng sức rút đao! ‘Vút ~~’ Thiểm Diễm lập tức ra khỏi vỏ, đồng thời La Tu thu kiếm khí vào trong cơ thể.

“La Tu tiên sinh về rồi sao?” Sengoku cảm nhận được luồng kiếm khí La Tu phóng ra trong nháy mắt.

“Về rồi.” Tsuru cũng cảm nhận được luồng kiếm khí, nói...

Lưng đao của Thiểm Diễm toàn thể màu đỏ thẫm, những màu đỏ thẫm này hình thành từng đóa hoa văn lan ra đến lưỡi đao.

“Không tồi.” La Tu xem xong tán dương. ‘Keng ~‘ Thiểm Diễm được La Tu tra lại vào vỏ đao.

“La Tu tiên sinh, hải tặc đã được phân loại giam giữ thành công, thuyền hải tặc cũng đã được thu giữ xong, bàn giao hoàn tất.” Một hải quân đến bên cạnh La Tu báo cáo.

“Hiểu rồi, tiếp tục công việc của các cậu đi.” La Tu trả lời.

“Rõ, La Tu tiên sinh.” Sau đó, La Tu vươn vai, lười biếng nói: “Bàn giao đều xong rồi, một thời gian nữa chắc không có chuyện gì, hai đứa đi làm việc của mình đi!” “Tốt quá, Cụ ơi, mấy ngày nay ở trên biển cơm canh không ngon, bây giờ cháu phải đi ăn một bữa thịnh soạn đây.” Luffy hưng phấn nói.

“La Tu tiên sinh, tôi cũng phải đến kiếm quán bên kia.” Zoro nói.

“Đương nhiên không vấn đề gì.” Sau khi hai người rời đi, La Tu

chuẩn bị tìm một quán rượu nhỏ, đổ đầy bình rượu của mình.

Dù sao, ở trên biển mấy ngày, từng ngụm một đã uống cạn rượu trong bình rồi.

"La Tu tiên sinh, Nguyên soái Sengoku tìm ngài có chút việc." một Trung tướng Hải quân đi đến trước mặt La Tu cung kính nói.

"Lão già ta mới hoàn thành nhiệm vụ, không thể để ta nghỉ ngơi một chút sao?" La Tu phàn nàn.

"Ha ha, lệnh của Nguyên soái Sengoku, tiểu nhân cũng chỉ là người truyền lời, La Tu tiên sinh đừng làm khó tại hạ." Trung tướng giải thích.

"Gấp lắm sao?" "Nhìn sắc mặt Nguyên soái Sengoku, chắc là không gấp lắm đâu." "Vậy thì tốt, theo ta đi." La Tu và vị Trung tướng cùng nhau dạo phố.

Sau một hồi vòng vèo, trong một con hẻm nhỏ, La Tu mãn nguyện đổ đầy rượu vào bình.

Chỉ là, không được nhâm nhi một ly trong quán rượu, có chút tiếc nuối.

Sau đó, La Tu và vị Trung tướng cùng đến văn phòng của Sengoku.

"Cốc cốc cốc ~~" Đến trước cửa văn phòng của Sengoku, vị Trung tướng gõ cửa.

"Mời vào!" Tiếng của Sengoku từ sau cửa truyền ra.

Sau khi hai người vào phòng, Sengoku gật đầu với vị Trung tướng, sau đó vị Trung tướng quay người rời khỏi văn phòng.

"Tsuru cũng ở đây à." Thấy Tsuru, La Tu chào hỏi.

"Nghe nói chuyến đi này của La Tu thu hoạch không nhỏ nhỉ."

Tsuru cười nói.

“Không có, chỉ là thuận tay bắt một tên hải tặc ăn Trái Ác Quỷ thôi, tiện thể cứu một chiếc thuyền buôn.” La Tu ha ha cười nói, “Sengoku, có chuyện gì khẩn cấp mà ta vừa về đã triệu ta đến đây?” “La Tu tiên sinh, chuyện này đúng là khá quan trọng.” Sengoku trầm giọng nói.

“Zephyr lúc tuần tra ở Tân Thế Giới, thuận tay giải quyết một thuyền hải tặc, trong đám hải tặc đó, Zephyr tìm thấy Đá Dyna.” “Đá Dyna!?

Zephyr!” Nghe ba chữ này, La Tu lập tức tìm kiếm thông tin liên quan trong đầu. ‘Đá Dyna, loại đá này xuất hiện trong movie One Piece Film Z, trong movie đó, Zephyr đúng là đóng một vai trò cực kỳ quan trọng.’ La Tu hồi tưởng. ‘Nhưng, Zephyr đều đã xuất hiện ở thế giới này, Đá Dyna bị phát hiện cũng không phải chuyện hoang đường, mà lại để Zephyr tìm thấy, đúng là nhân quả!’ “Đá Dyna ở đâu!

Zephyr ở đâu!” La Tu vội vàng hỏi.

Dù sao, đối với Đá Dyna, La Tu rất rõ ràng về uy lực cũng như tầm quan trọng của nó.

Chương 230

“Trong tình báo Zephyr truyền về trước đó cho thấy, Zephyr đã hỏi ra được vị trí đại khái của Đá Dyna từ miệng hải tặc, đó là một quần đảo, Đá Dyna xuất hiện ở đó.” Tsuru giải thích.

“Zephyr đã xuất phát đến quần đảo đó, tìm kiếm tung tích của Đá Dyna.” “Nghe ý của các ngươi, là muốn ta đến Tân Thế Giới chi viện cho Zephyr.” La Tu nói.

“Không sai, vị trí quần đảo mà Zephyr đưa ra trước đó, rất gần lãnh địa của băng hải tặc Big Mom, nên mới để La Tu tiên sinh đi chi viện cho Zephyr.” Tsuru ở bên cạnh bổ sung.

“Dù sao, một khi băng hải tặc Big Mom phát hiện ra Đá Dyna, e rằng một mình Zephyr đối phó sẽ có chút phiền phức!” “Không vấn đề.” La Tu nói.

“Nếu vậy, xin La Tu tiên sinh xuất phát ngay bây giờ đi.” Tsuru nghiêm túc nói.

“Giúp ta nhờ người thông báo cho Luffy và Zoro, dẫn hai đứa nó đến Tân Thế Giới hóng gió!” “Không vấn đề!” Dưới sự sắp xếp của Sengoku, một chiếc chiến hạm đã được chuẩn bị sẵn sàng xuất phát.

Ngoài ra, Sengoku còn sắp xếp Trung tướng Yển Thử làm phó quan, hỗ trợ hành động lần này.

“La Tu tiên sinh, rất vinh hạnh được cùng ngài một lần nữa hoàn thành nhiệm vụ.” Yển Thử tôn kính nói.

Đồng thời, hắn cũng thầm vui mừng vì sự lanh trí của mình.

Vừa hoàn thành một nhiệm vụ, đang báo cáo tình hình nhiệm vụ cho Nguyên soái Sengoku.

Lúc đó trong cuộc đối thoại giữa Trung tướng Tsuru và Nguyên soái Sengoku, dường như cần tìm một vị hải quân thực lực mạnh mẽ đến Tân Thế Giới hoàn thành một nhiệm vụ.

Đúng lúc kiếm khí của La Tu tiên sinh lóe lên, Tsuru và Sengoku nhìn nhau một cái, liền không tranh cãi về chuyện này nữa.

Thấy tình hình như vậy, hắn chủ động xin đi, hỗ trợ La Tu tiên sinh hoàn thành nhiệm vụ.

Trên đường đi, vừa hay có thể học hỏi La Tu tiên sinh, nâng cao kiếm thuật.

"Cậu nhóc Yển Thử, lần này có cậu cùng làm nhiệm vụ, trên đường đi ta chắc không cần phải lo lắng rồi." La Tu cười nói.

"Thầy La Tu, khiêm tốn mà nói, ngài là mục tiêu cuối cùng của tôi trên con đường kiếm đạo, có thể theo kịp bước chân của ngài, đời này không còn gì hối tiếc." "Cậu nhóc Momonga, cũng đừng tự coi nhẹ mình." "Thầy La Tu, còn thanh kiếm hoa văn thì sao ạ?" "Thanh Shusui à, có chút vấn đề, ta đã tặng cho tổng quản cửa hàng vũ khí ở Alabasta rồi." "Về nhiệm vụ lần này, thưa thầy La Tu, tôi hy vọng chúng ta có thể tăng tốc, sớm đến hỗ trợ thầy Zephyr." Sắc mặt Momonga trở nên nghiêm trọng: "Dù sao thì, thầy Zephyr đã đến hòn đảo gần lãnh địa băng Big Mom, lỡ như Big Mom nảy sinh hứng thú với Đá Dyna, tình cảnh của thầy Zephyr sẽ vô cùng nguy hiểm." "Được, thằng nhóc Zephyr cũng là do ta nhìn nó lớn lên." La Tu đồng tình: "Chúng ta nhanh chóng hội quân với Zephyr một chút, cậu ấy sẽ có thêm một phần bảo đảm." "Cảm ơn thầy La Tu nhiều, vậy tôi đi kiểm tra công tác chuẩn bị trên tàu chiến trước!" "Vậy làm phiền cậu rồi, ha ha." Momonga lập tức đi về phía tàu chiến đang chuẩn bị khởi hành.

Lúc này, Zoro xuất hiện trong tầm mắt của La Tu.

“Nhóc Zoro, nhanh vậy sao, không đến võ đường à?” La Tu hỏi.

“Vừa về tắm rửa, ăn một bát ramen, có người đến nhắn tin cho tôi.” Zoro bất đắc dĩ nói: “Không còn cách nào khác, không có thời gian đến võ đường.” “Tin ta đi nhóc Zoro, đến Tân Thế Giới, tuyệt đối sẽ khiến cậu phải sáng mắt lên đấy!” “Hy vọng là vậy.” Nói xong, Zoro dựa vào một cây cột gỗ, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Một lúc sau, bóng dáng của Luffy xuất hiện trước mặt La Tu.

Khác với Zoro, Luffy lúc này đang được hai hải quân dùng cáng khiêng đi.

Nguyên nhân ư, tự nhiên là cái bụng căng tròn vì bị nhồi đầy thức ăn.

“Biết ngay mà.” La Tu chỉ đành bất lực gãi đầu.

Với tính cách của Luffy, sau khi lênh đênh trên biển lâu như vậy, trở về đất liền chắc chắn phải đánh một bữa no nê.

Lúc này, Momonga nhảy đến bên cạnh La Tu: “Thầy La Tu, công tác chuẩn bị đã xong, có thể xuất phát rồi.” Nói xong, ánh mắt Momonga liếc qua, nhìn thấy Luffy đang nằm trên mặt đất.

“Là cháu trai của Trung tướng Garp, Luffy phải không?” Momonga hỏi.

“Đúng vậy.” La Tu khẳng định.

Sau khi nhận được sự khẳng định của La Tu, Momonga quay người hét lớn về phía nhân viên vận chuyển: “Mang thêm nhiều thức ăn lên tàu nữa!!” … Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, tàu chiến chở La Tu, Luffy, Zoro, Momonga cùng một đám hải quân bắt đầu chuyến hành trình đến Tân Thế Giới.

Do La Tu thuộc biên chế Hải quân, tàu chiến trực tiếp đi qua đỉnh

Lục địa Red Line, Thánh địa Mary Geoise, tiến vào Tân Thế Giới, thẳng hướng đến vị trí mà Zephyr đã cung cấp. … Tại pháo đài trên Đảo Bánh ở Tân Thế Giới.

Perospero và Pudding đã đợi bên ngoài một lúc lâu, cả hai đều đang dựa vào tường, chờ Mẹ của họ dùng bữa xong.

“Linlin!!” Một tiếng gọi vang lên từ trong phòng.

Nghe thấy tiếng gọi, Perospero và Pudding lập tức tỉnh táo lại.

Bởi vì cả hai đều biết, điều này có nghĩa là Mẹ đã ăn xong.

Sau khi đẩy cửa bước vào, Pudding và Perospero nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Những đống bánh ngọt chất cao như núi ban đầu đã biến mất sạch sẽ, chỉ còn lại một bãi hỗn độn trên mặt đất.

“Linlin, tại sao lần này số lượng bánh ngọt từ đảo Người Cá lại ít như vậy!” Charlotte Linlin lớn tiếng hỏi.

“Thưa Mẹ, đảo Người Cá hiện đang nằm dưới sự bảo hộ của Hải quân, con muốn vào đó mua bánh ngọt thực sự không dễ dàng.” Pudding vội vàng giải thích.

“Hải quân sao?” Charlotte Linlin nhíu mày: “Perospero, có chuyện gì không?” “Thưa Mẹ, ở vùng lãnh thổ cực tây của chúng ta, đã phát hiện ra Đá Dyna!” Perospero lập tức trả lời.

“Đá Dyna??” “Thưa Mẹ, đó là một loại đá có thể phát nổ, tạo ra uy lực cực lớn, vốn chỉ tồn tại trong sách vở, nhưng không ngờ nó lại xuất hiện.” “Còn phải hỏi sao?

Chiếm lấy nơi đó đi!” “Thưa Mẹ, con đã cho Cracker đến mấy hòn đảo đó để tìm ra khu vực có Đá Dyna.” “Tốt.” Trên một hòn đảo trong quần đảo, người con trai thứ mười của Big Mom, Bộ trưởng Bánh

quy của vương quốc Totto Land, một trong ba Tư lệnh Ngọt, Charlotte Cracker, lúc này đang tiến gần hòn đảo.

Dưới sự hộ tống của Lính Bánh Quy, hắn bước lên đất liền.

Cùng lúc đó, Zephyr và những người khác sau khi cải trang, cũng đã đặt chân lên mảnh đất này.

Nơi hai bên đổ bộ vừa hay nằm trên cùng một đường thẳng, một bên ở cực đông, một bên ở cực tây.

"Ain, Binz, tiếp theo chúng ta sẽ chia nhau ra, mỗi người dẫn một đội, tiến hành khảo sát các hòn đảo." Zephyr dặn dò: "Nếu gặp kẻ địch, tuyệt đối không được ra tay, nhớ kỹ điều này!!" "Thầy yên tâm, chúng con nhớ rồi." Ain và Binz đáp lời.

"Hai đứa khảo sát hòn đảo này, ta sẽ sang bên kia xem sao." Zephyr sắp xếp.

Dù sao, hòn đảo này khi họ đổ bộ cũng không có nguy hiểm gì xảy ra, về cơ bản có thể xác định hòn đảo này đang trong tình trạng tương đối an toàn.

Còn tình hình của những hòn đảo ở xa kia, họ hoàn toàn không biết gì.

"Vâng, thầy Zephyr cũng đừng cậy mạnh, có vấn đề gì cũng đừng ra tay." Ain nghe xong sự sắp xếp của Zephyr, liền dặn dò lại.

Đối với sự sắp xếp của thầy Zephyr, Ain hiển nhiên hiểu rõ dụng ý của thầy mình.

"Yên tâm đi, ta là thầy của các em, sao có thể xảy ra chuyện gì được!" Zephyr cười nói.

Sau đó, Zephyr dẫn một tiểu đội hải quân bắt đầu cuộc hành trình đến những hòn đảo nhỏ khác.

Cracker lúc này đang nhanh chóng tiến vào thị trấn trung tâm của hòn đảo cực đông.

“Thưa ngài Cracker, phía trước là đảo Đông Đặc, hòn đảo cực đông trong quần đảo Lanke Thot.” Một hải tặc tóc xanh lục nịnh nọt nói với Cracker.

“Đá Dyna có ở đây không?” Cracker hỏi.

“Cái này… tiểu nhân cũng không rõ.” Tên hải tặc tóc xanh lục nói.

“Cũng không biết?” Cracker hơi tức giận: “Những lời lúc trước nói với ta đều là lừa ta sao?” “Không, không phải.” Tên hải tặc vội vàng giải thích: “Lúc đó tôi và thuyền trưởng của một băng hải tặc khác đang uống rượu ở đây, sau khi uống xong thì đầu óc mơ màng, vô tình phát hiện ra Đá Dyna ở một quầy hàng ven đường trên đảo Trung Cơ.

Lúc đó tôi không biết đó là Đá Dyna, chỉ nghĩ là một loại đá kỳ lạ nên đã mua nó.

Ngày hôm sau, thuyền viên của tôi vô tình làm nó phát nổ, phá hủy tàu của tôi, sau đó thì gặp được ngài.” “Vậy tại sao chúng ta không đến hòn đảo đó tìm kiếm?” “Thưa ngài, ngài không biết đó thôi, do vấn đề địa hình, cư dân trên bốn hòn đảo đều sẽ đến đảo Trung Cơ, hòn đảo lớn nhất và cũng nằm ở trung tâm nhất, để bán đồ, vì vậy việc chúng ta bắt đầu tìm kiếm từ đây là vô cùng chính xác.” “Nếu không tìm thấy Đá Dyna, kết cục của ngươi ngươi tự biết rõ.” … Trên con đường nối liền các hòn đảo, Zephyr đang tiến về phía những hòn đảo khác thì đột nhiên sững người.

Ở cuối tầm mắt, cạnh hòn đảo cực đông kia, dường như có một con tàu với hình dáng không ổn cho lắm.

Sau khi lấy ống nhòm ra, Zephyr lập tức nhìn thấy một chiếc

thuyền hải tặc có cánh buồm ghi chữ CANDY.

Chương 231

Khi nhìn thấy cánh buồm này, tim Zephyr chợt thắt lại, ông biết biểu tượng này đại diện cho điều gì. 'Băng hải tặc Big Mom, tại sao lại ở đây?' Trong lòng Zephyr đầy nghi vấn. 'Chẳng lẽ chúng cũng giống mình, đến đây để tìm tung tích của Đá Dyna, chứ không phải ngẫu nhiên đi ngang qua đây để mua bánh ngọt cho Mẹ chúng?

May mà mình đã giấu tàu chiến đi, trong tầm nhìn cũng không có vật cản, nếu không ở khoảng cách xa như vậy, có lẽ đã bị thuyền hải tặc phát hiện ngay lập tức.' 'Không, nhìn kiểu dáng thuyền hải tặc, chắc không phải là cán bộ cấp cao trong băng Big Mom, nhưng dù vậy cũng phải hành động cẩn thận, dù sao nơi này cũng rất gần lãnh địa của băng hải tặc Big Mom rồi.' Trong lúc Zephyr đang suy nghĩ đối sách, tiếng Den Den Mushi vang lên.

Do khoảng cách khá xa, Zephyr không cần lo lắng bị thuyền hải tặc quan sát, ông yên tâm nhận cuộc gọi.

"Moshi moshi~" Zephyr cầm Den Den Mushi lên.

"Zephyr, là tôi, Sengoku đây!!

Hiện tại thầy La Tu đang dẫn Trung tướng Momonga đến hỗ trợ, ước tính để đến được đó cần khoảng một ngày." Sengoku nói.

"Sengoku, bên tôi có một số tình hình mới!" Zephyr nói với vẻ mặt nghiêm trọng: "Tại đảo Đông Đặc, cực đông của quần đảo Lanke Thot, đã phát hiện một chiếc thuyền của băng hải tặc Big Mom!" "Băng Big Mom sao?

Tại sao lại xuất hiện ở đó?

Vì bánh ngọt hay cũng có cùng mục đích với chúng ta?" Sengoku

hỏi.

“Mục đích hiện tại tôi không rõ, nhưng theo lời tên hải tặc cung cấp thông tin về Đá Dyna cho tôi, ngày hôm đó không chỉ có mình hắn phát hiện ra tung tích của Đá Dyna, còn có một tên hải tặc khác cũng phát hiện ra.

Tên hải tặc đó vừa hay xuất phát từ phía đông, có khả năng đã bị băng Big Mom phát hiện.” “Nếu vậy, có khả năng băng Big Mom đã biết thông tin về Đá Dyna, sau đó mới đến quần đảo Lanke Thot!” “Hiện tại cũng không thể xác định được!” “Ông hãy hành động cẩn thận ở đó, một khi có tình huống gì, lập tức thông báo cho Tổng bộ!

Trước khi thầy La Tu đến, tuyệt đối không được có bất kỳ cuộc giao tranh nào.

Nơi đó rất gần lãnh địa của băng Big Mom, không rõ số lượng hải tặc là bao nhiêu, một mình ông rất dễ gặp bất lợi!” “Yên tâm đi, tôi rất coi trọng mạng sống của mình.” “Hãy cẩn thận.” … “Vậy là, ngoài ngươi ra, còn có một nhóm hải tặc khác phát hiện ra tung tích của Đá Dyna?” Cracker hỏi.

“Đúng, đúng vậy.” Tên hải tặc tóc xanh lục vội vàng xác nhận: “Đêm đó hai chúng tôi cùng lúc phát hiện ra thứ này, mỗi người mua một ít.” “Có biết hướng đi của gã đó không?” Cracker tiếp tục hỏi.

“À…” Nhìn vẻ mặt do dự của hắn, Cracker rút thanh kiếm bên hông ra, đặt lên cổ tên hải tặc, nở một nụ cười tàn nhẫn: “Đừng quên, sau khi thuyền của ngươi bị nổ, ngươi và thuyền viên của ngươi đang ở đâu.

Huống hồ bây giờ tất cả bọn họ đều ở trên thuyền của ta, hãy nghĩ cho tình cảnh của mình đi!” Khi Cracker tỏ thái độ hùng hổ dọa người, đám Lính Bánh Quy đi theo cũng bày ra bộ dạng sẵn sàng lật mặt.

Chúng đều đặt đao kiếm của mình trước mặt các thuyền viên.

“Thuyền trưởng, không cần lo cho chúng tôi, hãy lo cho an toàn của bản thân ngài!” Một thuyền viên có mũi hơi đỏ hét lên!

“Đám Lính Bánh Quy này, trông cũng chẳng lợi hại gì!!” Nhưng, ngay khoảnh khắc tiếp theo, một lưỡi kiếm đã xuyên qua lưng gã! ‘A~’ Máu tươi thuận theo lưỡi kiếm chảy xuống.

“Mũi To!!” “Đầu Mũi!!” Thấy tình hình này, đám hải tặc lập tức nổi giận, rút đao kiếm ra định liều mạng với Cracker.

Cracker cũng lộ ra nụ cười hung tợn, đám Lính Bánh Quy cũng lần lượt rút vũ khí ra.

“Tất cả dừng tay!!!” Tên hải tặc tóc xanh lục hét lớn.

“Thuyền trưởng!” “Thuyền trưởng!!” Đối với điều này, tên hải tặc tóc xanh lục hoàn toàn không để ý đến tiếng gào thét của thuyền viên, hắn nhìn chằm chằm vào Cracker: “Tôi có thể cho ngài biết thông tin về người đó, nhưng trước tiên hãy cầm máu cho thuyền viên của tôi.” “Không vấn đề!” Cracker đồng ý: “Không những giúp đồng đội của ngươi cầm máu, ta còn để các ngươi đi.” Sau đó, một Lính Bánh Quy vác một chiếc hòm lớn đến trước mặt hai người, đứng trước mặt thuyền viên bị thương, từ trong hòm lấy ra các loại vật phẩm y tế, bắt đầu trị thương cho thuyền viên. ‘Anh em, hết cách rồi, ta phải đảm bảo an nguy cho các thuyền viên, là ta đã đưa các ngươi ra biển.’ Tên hải tặc tóc xanh lục thầm sám hối trong lòng.

Một khi đã nói cho Cracker thông tin liên quan, với khả năng tình báo của băng Big Mom, vốn nổi tiếng ở Tân Thế Giới, ước tính không bao lâu nữa tên hải tặc kia sẽ bị phát hiện.

Chỉ có điều, tên hải tặc tóc xanh lục không biết rằng, kẻ kia đã bị Hải quân bắt giữ.

Băng Big Mom, chắc chắn không thể tìm thấy được.

Ước tính đến khi hắn được thả ra, chuyện liên quan đến Đá Dyna ở đây đã lắng xuống từ lâu.

Khi đó, băng Big Mom cũng không cần thiết phải đi tìm hắn nữa.

Nghe xong, Cracker lấy Den Den Mushi ra, gọi cho Charlotte Perospero.

"Anh cả, em đã hỏi rõ rồi.

Hóa ra còn có một nhóm hải tặc khác cũng có được thông tin về Đá Dyna, chúng đã xuất phát từ phía tây của Lanke Thot, còn đi đâu thì hiện tại không rõ!" Cracker báo cáo.

"Hiểu rồi, anh sẽ cho người chặn đường chúng.

Chúng có biết đó là Đá Dyna không?" Perospero hỏi.

"Chúng không biết đó là Đá Dyna, chỉ coi nó như một loại đá quý, hy vọng kiếm được một ít Berries!" "Biết rồi, tiếp tục thực hiện nhiệm vụ đi." Nói xong, Perospero liền cúp máy.

Sau đó, Perospero ra lệnh, trong lãnh địa của Big Mom, truy nã nhóm hải tặc đó.

Đồng thời, sắp xếp cho bộ phận tình báo gần đây tập trung chú ý đến các cửa hàng châu báu gần quần đảo Lanke Thot, chờ đợi những kẻ xui xẻo đó tự mình dâng hàng đến cửa.

"Với sự sắp xếp như vậy, Đá Dyna chắc sẽ rất thuận lợi thuộc về băng Big Mom của chúng ta rồi nhỉ." Perospero nhẹ nhõm nói: "Thế lực của Hải quân đang dần tăng cường, tăng thêm một chút át chủ bài, chắc chắn là điều tốt." "Các ngươi có thể đi rồi." Sau khi cúp điện thoại, Cracker nói.

"Vậy thưa ngài Cracker, chúng tôi xin cáo từ." Tên hải tặc tóc

xanh lục cúi đầu cung kính nói.

Chỉ là, khi hắn cúi đầu, Cracker không thể nhìn thấy vẻ mặt hung tợn của hắn.

"Cút đi, mau chóng rời khỏi tầm mắt của ta, đừng để ta nhìn thấy các ngươi trên hòn đảo này nữa." Cracker không kiên nhẫn phất tay.

Khi Cracker phất tay, đám Lính Bánh Quy cũng lần lượt thu hồi vũ khí, đồng thời quay người nhường ra một lối đi.

Thấy tình hình này, tên hải tặc tóc xanh lục lập tức dìu người bị thương, thuận theo lối đi rời khỏi Cracker.

"Thuyền trưởng, tại sao lúc nãy ngài lại ngăn cản chúng tôi?" Sau khi rời khỏi Cracker, một hải tặc chất vấn.

"Là ta đưa các ngươi ra biển, ta cần phải chịu trách nhiệm cho sự an toàn của các ngươi." Tên hải tặc tóc xanh lục đáp lại: "Đó là Charlotte Cracker, một trong ba cán bộ cao cấp nhất của băng Big Mom!" "Nhưng hắn cũng chỉ có một mình, chúng ta cùng nhau tấn công!" "Ngươi nghĩ đám Lính Bánh Quy đó sẽ để ngươi dễ dàng thành công sao?" Tên hải tặc tóc xanh lục gầm lên: "Đừng nói nữa, chúng ta mau rời khỏi hòn đảo này ngay lập tức." Nhóm của La Tu, lúc này đang trên tàu chiến tăng tốc hết mức. 'Binh~~ Binh' Hai bóng người đang trên boong tàu tiến hành va chạm hết lần này đến lần khác. 'Ầm~' Một tiếng động lớn vang lên bên tai mọi người, hai bóng người đang giao đấu cuối cùng cũng tách ra.

Nhưng, đối với các thành viên đang quan chiến trên boong tàu, họ đã quen với những âm thanh như vậy. 'Thằng nhóc này, kiếm thuật tiến bộ nhanh đến vậy sao!' Momonga thầm kinh ngạc.

"Không tệ, không tệ, hai người hiện tại đúng là kỳ phùng địch thủ, làm đối thủ của nhau rất hợp.

Bây giờ nghỉ ngơi một lát đi, phía trước là khu vực hải tặc hoạt động tương đối mạnh rồi.” La Tu nói.

Nghe lời của La Tu, Momonga và Zoro đều thu hồi kiếm của mình, dựa vào lan can để hồi phục thể lực.

La Tu quay đầu nhìn ra biển, hy vọng bên Zephyr sẽ không xảy ra chuyện gì.

Tại quần đảo Lanke Thot, Zephyr đã đến đảo Thác Trung, hòn đảo lớn thứ hai trong quần đảo.

Lúc này, ông đang ở trong một quán rượu, cải trang thành một tên hải tặc, chậm rãi uống rượu, lắng nghe những lời của các hải tặc khác đang uống rượu, hy vọng có thể nghe được tin tức về Đá Dyna.

Nhưng, Zephyr đã ở đây gần một giờ, nghe được rất nhiều lời nói nhảm sau khi say của hải tặc, nhưng không hề có chút thông tin nào về Đá Dyna. ‘Ain và Binz trong một ngày, chắc có thể dò xét sơ qua đảo Lan Tây rồi, hy vọng có thể mang lại may mắn!’ Zephyr suy nghĩ. ‘Ước tính Ain và Binz cũng sắp đến đây rồi.’ Ban đầu khi để hai người họ tìm kiếm ở đảo Lan Tây, họ đã hẹn gặp nhau tại quán bar này.

Chương 232

Lúc này, trong quán rượu đột nhiên vang lên một trận xôn xao.

Nguồn cơn của tiếng xôn xao chính là Ain vừa bước vào quán rượu.

Dù sao, đối với một mỹ nữ có khí chất như Ain, trong môi trường toàn là hải tặc này có thể nói là vô cùng thu hút.

"Này!

Người đẹp, theo bọn anh đi, xem thằng nhóc gầy gò kia chẳng có tác dụng gì cả, ha ha ha ha." Một gã đô con lên tiếng đầu tiên.

"Ha ha ha." Tiếng cười vang lên khắp quán rượu.

Đối với tình huống này, Ain đã sớm bình tĩnh, thuận tay lấy một chiếc đũa tre, dùng sức ném về phía ly rượu của gã béo. 'Keng~' Ly rượu thủy tinh bị chiếc đũa tre xuyên thủng, cắm thẳng vào bàn gỗ, một nửa chiều dài của chiếc đũa đã cắm sâu vào bàn.

Thấy tình huống này, quán rượu vốn đang ồn ào lập tức im lặng.

Nhìn chiếc đũa trước mắt, gã đô con cảm thấy toàn thân lạnh toát, nếu chiếc đũa vừa rồi nhắm vào mình, gã chắc chắn không thể né được.

Đối phương rõ ràng đã nương tay, vừa rồi mình thật sự không biết sống chết.

Nuốt nước bọt, gã đô con dùng sức rút chiếc đũa ra, nâng ly kính Ain một cái, rồi uống cạn ly rượu, ngồi lại vào chỗ của mình.

"Ha ha ha, thằng nhãi đó sợ rồi kìa." Một tiếng chế nhạo vang lên.

"Ngươi ném được chiếc đũa ở đẳng cấp đó không?" Gã kia chế

nhạo lại.

Trong quán rượu lại vang lên những trận cười vui vẻ.

Ain và Binz đi đến bên cạnh Zephyr, ngồi xuống.

“Thế nào rồi!” Zephyr lên tiếng hỏi.

“Thưa thầy, chúng con đã đi gần hết hòn đảo, đồng thời cũng hỏi một số cư dân, đều không có tin tức gì về Đá Dyna.” Ain nhỏ giọng nói.

“Bên con cũng vậy.” Binz cúi đầu chán nản.

“Không sao, còn ba hòn đảo nữa, ước tính Đá Dyna ở trên ba hòn đảo đó.” Zephyr cười nói: “Đến quán rượu rồi, thầy đã gọi đồ uống, hai đứa thử xem sao.” Nói xong, ông cầm ly rượu trước mặt lên uống một hơi cạn sạch.

Ain và Binz cũng cầm lấy đồ uống trước mặt, nhấp từng ngụm nhỏ.

“Nói cho hai đứa một chuyện vui, quân chi viện đang trên đường đến rồi, do thầy La Tu dẫn đội.” Zephyr nói.

“Là thầy La Tu sao!” Ain phấn khích.

Nhắc đến thầy La Tu, trong đầu Ain hiện lên hình ảnh La Tu cứu cả nhóm người khỏi nước sôi lửa bỏng.

“Hành động lần này, an toàn chắc không thành vấn đề rồi.” Binz nhấp một ngụm rượu: “Cho dù Big Mom đích thân xuất hiện ở đây, có thầy La Tu cũng có thể đối đầu được.” “Hôm nay sau khi chia tay hai đứa, thầy đã phát hiện ra tung tích của băng Big Mom ở một nơi cao gần đảo Đông Đặc.” Zephyr nói.

“Điều đó có nghĩa là, trên đảo có lẽ có tung tích của thuyền viên băng Big Mom.” Ain trầm giọng: “Chỉ là, không rõ mục đích của

chúng trên đảo là gì, là vì Đá Dyna giống chúng ta, hay là vì bánh ngọt." "Hy vọng là để lấy bánh ngọt cho Big Mom." Binz cầu nguyện.

"Bất kể hải tặc trên đảo có mục đích gì, chỉ cần chúng ở lại đảo thêm một ngày, thì có khả năng vô tình tìm thấy Đá Dyna." Zephyr trầm giọng: "Chỉ cần chúng ta xác định được mục đích của chúng cũng giống chúng ta, hành động cẩn thận là được." "Thầy yên tâm, hôm nay ở trên đảo chúng con đều rất cẩn thận." Ain nói.

"Hôm nay đến đây thôi, nghỉ ngơi cho tốt, đợi ngày mai lại tiếp tục hành động." Zephyr sắp xếp.

"Rõ, thưa thầy, người của thầy cũng đã được sắp xếp ổn thỏa!" Ain và Binz khẳng định.

"Vậy tốt!

Hai đứa cũng đi nghỉ đi." "Thầy định làm gì ạ?" "Ta đi sang hòn đảo bên kia xem sao, hai đứa về trước đi, đừng quên báo cáo thông tin cho Tổng bộ." "Thưa thầy!

Thầy La Tu cũng sắp đến rồi, thầy không cần phải mạo hiểm như vậy đâu ạ." "Yên tâm đi, ta chỉ đi do thám thôi, sẽ không giao chiến với gã đó đâu!" "Thưa thầy, con và Binz cùng thầy…" "Thôi được rồi, quyết định vậy đi, hai đứa đi cùng sẽ chỉ thêm phiền phức!!

Giống như lần trước gặp con trai của Râu Trắng vậy." Nói xong, Zephyr uống cạn ly rượu, bước ra khỏi quán rượu.

"Binz, tuy thầy không cho chúng ta đi cùng, nhưng chúng ta hãy đến con đường phải đi để tới đảo Đông Đặc, chờ thầy ở đó!" Ain nói với vẻ mặt kiên quyết.

Nhìn bộ dạng của Ain, Binz biết ngăn cản cũng vô ích, cậu cũng có chút lo lắng cho thầy, không bằng cùng Ain đi trên đường để hỗ trợ thầy.

Hai người bàn bạc xong, uống cạn đồ uống trong tay, rời khỏi quán rượu, đi đến nơi gần nhất giữa đảo Trung Cơ và đảo Lan Tây.

Đối với hai học trò đang đi theo sau, Zephyr tự nhiên biết rõ.

Nhưng khi gần đến đảo Lan Tây, Zephyr phát hiện hai học trò không có ý định đến đảo Lan Tây, mà dừng lại ở khu vực gần đảo Lan Tây nhất trên đảo Trung Cơ. 'Bao năm rèn luyện, cuối cùng cũng không uổng phí!' Zephyr vui mừng thầm nghĩ. 'Nếu đã ở đây, vậy thì không cần phải đuổi chúng về nữa.' Sau khi đến phía tây của đảo Trung Cơ, Binz và Ain tìm một nơi có tầm nhìn khá thoáng.

Binz lập tức kích hoạt năng lực của trái Mosa Mosa, khiến cây non nhanh chóng phát triển thành cây đại thụ um tùm.

Sau đó, hai người ẩn mình trong lùm cây, quan sát tình hình trên đảo Lan Tây.

Ain lấy Den Den Mushi ra, gọi cho Sengoku, tổng hợp những chuyện xảy ra hôm nay, báo cáo cho Sengoku.

"Ain, thầy bây giờ chắc đã đến đảo Lan Tây rồi nhỉ?" Binz ở trên cây hỏi.

"Thầy xuất phát trước chúng ta, chắc là vậy." Ain giải thích: "Bây giờ có thể nghỉ ngơi một lát, dù sao thầy hiện tại cũng sẽ không đi sâu vào đảo Lan Tây." Zephyr lúc này đã lẻn ra sau lưng hai người, chuẩn bị dạy cho học trò của mình một bài học nữa. 'Vụt!!' Zephyr đột nhiên lao tới, tấn công Ain.

Trong nháy mắt, Binz lập tức kích hoạt năng lực trái Mosa Mosa, khiến dây leo nhanh chóng sinh trưởng, hình thành một lớp bảo vệ bằng dây leo trước mặt Ain.

Nhưng lớp bảo vệ bằng dây leo này trước mặt Zephyr rõ ràng không đủ dùng.

Zephyr dễ dàng dùng nắm đấm phá vỡ nó, nhưng chính khoảnh khắc cản trở đó đã cho Ain cơ hội thở dốc, Ain quay người, hai tay bắt chéo, đồng thời sử dụng Thiết Khối, chuẩn bị chống lại đòn tấn công của kẻ tập kích.

Nhưng, chỉ thấy Zephyr, người đang cải trang thành hải tặc, lúc này đã lộ diện trước tầm mắt của hai người.

“Thầy Zephyr!?” Ain và Binz đồng thanh nói.

“Lần này biểu hiện không tệ.” Zephyr khen ngợi, đồng thời dừng trạng thái tấn công.

“Ngươi là ai?” Binz bày ra tư thế tấn công, nghiêm túc hỏi.

“Là thầy của các em, Zephyr đây!” Zephyr cười nói, đối với sự cảnh giác của hai học trò, Zephyr vô cùng thấu hiểu.

Sau đó, Zephyr kể ra một số chuyện xảy ra trong cuộc sống hàng ngày, để chứng minh mình là Zephyr.

“Thưa thầy Zephyr, chúng con chỉ lo lắng cho thầy, mới quyết định ở đây sẵn sàng tiếp ứng.” Ain giải thích với vẻ mặt ngượng ngùng.

Bởi vì, Zephyr vừa mới dạy dỗ cô và Binz, nhưng hai người lại chống lại mệnh lệnh của thầy, đến đây.

“Không sao, quyết định lần này làm tốt lắm.

Ở đây tiếp ứng cho ta đi.” Zephyr khen ngợi: “Nhưng mà, Binz, mấy cái cây này mọc hơi um tùm quá, có chút quá rồi đấy!” “Ha ha, lần sau con sẽ chú ý.” Binz gãi đầu cười nói.

Sắp xếp xong, Zephyr lại một lần nữa ẩn mình trong bóng tối, tiến gần đến đảo Lan Tây. … Trên đảo Lan Tây, Cracker đang chỉ huy Lính Bánh Quy dựng trại trong rừng cây hoang dã.

Chương 233

Đồng thời, không ít Lính Bánh Quy ẩn mình ở những nơi khuất trong rừng, chờ đợi kẻ địch có thể xuất hiện.

Perospero vừa mới gọi điện cho hắn, nhóm hải tặc kia cho đến nay vẫn không có bất kỳ thông tin liên quan nào.

Về cơ bản có hai khả năng, thứ nhất là băng hải tặc đó vẫn đang lênh đênh trên biển, chưa tìm thấy.

Thứ hai là đã bị các thế lực khác khống chế, ví dụ như Hải quân hoặc ba Tứ Hoàng còn lại.

Vì vậy, Cracker tự nhiên sẽ cẩn thận hơn một chút.

Perospero cũng cho biết anh cả của hắn, Charlotte Katakuri đang trên đường đến đây hỗ trợ. 'Chỉ cần chờ Katakuri đến, hai anh em mình liên thủ, quần đảo Lanke Thot chắc chắn sẽ bị hai chúng ta phong tỏa.' Cracker suy nghĩ. 'Đến lúc đó, hỏi ra thông tin về Đá Dyna, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao!' Zephyr, hiện tại đang dò xét trên đảo Lan Tây.

Trong tay cầm một chai rượu, ông đang thong thả đi dạo trên con đường chính.

Lúc này, hai tên hải tặc say khướt đi tới từ phía đối diện, khoác vai bá cổ nhau.

"Anh bạn, không giấu gì chú, ngày mai anh chuẩn bị rời khỏi đây." Tên say rượu nói.

"Hả~~, tại sao vậy, rượu ở đây rẻ, môi trường tốt, thoải mái biết bao, chẳng phải chú mới lên bờ sao?

Không nghỉ ngơi một thời gian à??" "Coi như anh em mình quan

hệ tốt, anh nói cho chú biết, ở phía tây của hòn đảo này, đã xuất hiện bóng dáng của Charlotte Cracker, một trong ba Tư lệnh Ngọt của băng Big Mom!" "Chú không nhìn nhầm chứ!" "Chắc chắn rồi, đám Lính Bánh Quy đặc trưng đó, sao có thể nhận nhầm được!

Nghe nói băng hải tặc của hắn đang tìm kiếm thứ gì đó trên quần đảo này!" "Nghe ai nói vậy?" "Hôm nay dân bản địa trên đảo Lan Tây đều bị Cracker bắt đi hỏi chuyện, Lính Bánh Quy cũng chỉ dò xét ở ngoại vi, không ảnh hưởng đến trong thành, lỡ như người của băng Big Mom ngày càng nhiều, phong tỏa hòn đảo này cũng không phải là chuyện khó.

Chuyện này là một thuyền viên trên tàu của anh lén nhìn thấy." "Đợi anh về, lập tức nói với thuyền trưởng, mau chóng rời khỏi nơi thị phi này." "Nhanh lên đi, đi muộn, có khi mạng cũng không giữ được." … Nghe lời của hai tên say rượu, Zephyr biết chuyện mà mình lo lắng nhất, cuối cùng vẫn xảy ra.

Mục đích của băng Big Mom đến quần đảo này, lại là để tìm một thứ gì đó!

Mặc dù không biết có phải là Đá Dyna hay không, nhưng Zephyr mơ hồ có cảm giác, mục đích của Cracker có lẽ giống với mình.

Nhưng, tuy đã dò hỏi được thông tin cần thiết, Zephyr không có ý định quay về, ông chuẩn bị đi đến khu rừng phía tây để tìm hiểu thực hư.

Xem thử, rốt cuộc có phải là Cracker đã đến đây không.

Khi Zephyr từng bước tiến sâu hơn, ông nhanh chóng rời khỏi thị trấn, tiến vào trong rừng rậm.

Sau khi vào rừng, Zephyr không còn đi nghênh ngang trên con đường chính nữa, mà chuyển sang hành động lén lút.

Cracker đã dựng trại xong, sắp xếp Lính Bánh Quy ở các nơi canh gác, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Nhìn chung, hắn tỏ ra không hề vội vàng.

Dù sao hòn đảo này cũng rất gần lãnh địa của băng hải tặc, một khi có vấn đề, băng Big Mom có thể lập tức tăng viện.

Cho dù người khác tìm thấy vị trí của Đá Dyna trước cũng không sao, một hai ngày cũng không thể đào hết Đá Dyna đi được.

Thậm chí nếu người khác tìm thấy Đá Dyna trước cũng tốt, giúp hắn tìm ra vị trí của Đá Dyna, không cần phải đi tìm từng hòn đảo một.

Càng đi sâu vào rừng, Zephyr càng kiểm soát dấu vết do di chuyển tạo ra.

Nhưng, cái giá của việc giảm bớt dấu vết hành động, chính là tốc độ di chuyển trong rừng bị giảm đi đáng kể. 'Charlotte Cracker sao?' Zephyr nhớ lại thông tin liên quan đến Cracker. 'Người sở hữu năng lực trái Bisu Bisu, đặc điểm là Lính Bánh Quy, bản thân cũng có thực lực không tồi.' Mặc dù không tin tưởng hoàn toàn lời của tên say rượu, nhưng chuẩn bị trước một chút chắc chắn không sai.

Chỉ thấy trên mặt đất phía trước, rải rác rất nhiều Lính Bánh Quy.

Những nơi Lính Bánh Quy mai phục, đều là những nơi vượt quá giới hạn của cơ thể con người.

Ví dụ như: chôn mình trong đất, sau đó dùng đất phủ lên.

Mặc dù phương pháp này sẽ để lại dấu vết rất rõ ràng, nhưng trong rừng rậm, đặc biệt là vào ban đêm khi tầm nhìn bị cản trở, chiêu này đặc biệt hữu dụng.

Dựa vào chiêu này, Cracker đã phòng ngừa không biết bao nhiêu

cuộc tấn công ban đêm của kẻ địch.

Trên mặt đất phía trước Zephyr, cũng có một Lính Bánh Quy đang ẩn nấp.

Nếu là ban ngày, Zephyr có lẽ có thể phát hiện dấu vết đất bị xới lên ở phía trước, nhưng vào ban đêm khi tầm nhìn bị suy yếu nghiêm trọng.

Đối với những dấu vết nhỏ, Zephyr rất có khả năng bỏ sót. 'Sột~' Zephyr một chân giẫm lên lớp đất mềm vừa được xới lên. 'Không đúng, đất này mềm hơn đất mình giẫm lúc trước một chút.' Zephyr lập tức cảm thấy cảm giác dưới chân không đúng, đồng thời lập tức dừng bước, Haki Quan sát lập tức được kích hoạt, bao trùm khu vực xung quanh. 'Không chỉ dưới lớp đất không có hơi thở của người sống, mà xung quanh cũng không có hơi thở của người sống.' Zephyr cảm nhận. 'Chẳng lẽ một con vật nhỏ nào đó đã bới đất lên?' Với vô số nghi vấn, Zephyr cúi người xuống, cẩn thận quan sát tình hình. 'Vút~~' Ngay khoảnh khắc Zephyr cúi người, một mũi tên mang theo tiếng xé gió, tấn công về phía Zephyr.

Đồng thời, Lính Bánh Quy được chôn dưới đất, hai tay ôm lấy Zephyr, ý đồ quấn lấy Zephyr, chờ đợi sự hỗ trợ của các Lính Bánh Quy khác.

Cracker đang nằm trên võng nhắm mắt dưỡng thần ở xa, mở mắt ra, cười nói: "Cá đã cắn câu rồi!" Hắn lật người một cái, chạy về hướng của Zephyr, Lính Bánh Quy xung quanh cũng cùng hành động với Zephyr.

Cảm nhận được mình bị tấn công, Haki Vũ trang lập tức bao bọc hai tay, tay phải dùng hết sức đấm xuống. 'Ầm~' Ngực của Lính Bánh Quy dưới mặt đất, lập tức bị Zephyr đấm thủng một lỗ!

Cả người cũng vì lực mạnh mà nảy lên trên mặt đất hai lần.

Zephyr nhân cơ hội nhảy lên không trung, xoay người, dùng tay trái bắt lấy mũi tên đang bay tới từ xa.

Lính Bánh Quy bị Zephyr dùng nắm đấm sắt đánh nát ngực, lúc này loạng choạng đứng dậy, cố gắng di chuyển về phía Zephyr, muốn dùng hết chút sức lực cuối cùng.

Thấy tình hình này, Zephyr lại một quyền đánh tới, đánh bay nó đi. 'Xem ra, chắc là lính của Cracker rồi.' Zephyr suy nghĩ. 'Một Lính Bánh Quy có thực lực gần bằng một Trung tướng, độ cứng của bản thân rất cao!!

Sẽ không bị tình cảm chi phối.' Trong lúc suy nghĩ, Zephyr men theo con đường lúc vào rừng, nhanh chóng quay trở lại.

Dù sao, mục đích lần này là xác định xem ai đang ở trên quần đảo này.

Bây giờ mục đích đã đạt được, có thể rút lui rồi.

Hơn nữa, theo tình báo, Cracker có thể triệu hồi ra rất nhiều Lính Bánh Quy, một khi rơi vào vòng vây của Lính Bánh Quy, ước tính khó mà thoát thân được. 'Vút~~ Vút' Số lượng mũi tên xuất hiện trước mặt Zephyr ngày càng nhiều, phong tỏa đường đi của Zephyr. 'Ầm~~' Một Lính Bánh Quy lớn hơn, chặn đường tiến của Zephyr.

Soru!

Zephyr hai chân nhanh chóng điểm trên mặt đất, bùng nổ tốc độ siêu nhanh, lướt sát mặt đất lao về phía tên lính trước mặt.

Chương 234

Lính Bánh Quy thấy tình hình này, dùng cây thương trong tay, đâm về phía Zephyr.

Zephyr hơi dùng sức, nhảy lên không trung, sử dụng 'Nguyệt Bộ' lại một lần nữa tăng tốc, một quyền đấm về phía Lính Bánh Quy, đánh lui nó sang một bên.

Sau đó, tiếp tục chạy trốn. 'Chết tiệt, theo tình hình này, gã này thật sự sắp thoát khỏi vòng vây của ta rồi sao?' Cracker tức giận gầm lên. 'Gã này, hôm nay nhất định phải đánh bại ngươi, để ta xem ngươi là thần thánh phương nào, ta không tin, thể lực của ngươi rốt cuộc có bao nhiêu, có thể duy trì tốc độ như vậy mãi sao.' Lập tức, hắn điều khiển Lính Bánh Quy hình thành một vòng vây mới đối với Zephyr.

Nhưng, sự việc không phát triển theo hướng Cracker mong đợi.

Zephyr đối mặt với Lính Bánh Quy chặn đường, hoặc là một quyền đánh lui chúng, hoặc là trực tiếp đi vòng, phá vỡ tuyến phòng thủ của Cracker tan tành.

"Khốn kiếp!

Khốn kiếp!" Cracker gầm lên: "Trên con đường dẫn đến hòn đảo khác, ta không tin không chờ được ngươi!" Sau đó, Cracker đổi hướng, đi đến con đường đó.

Nhưng, lộ trình hành động của Zephyr lại một lần nữa vượt ra ngoài dự đoán của Cracker.

Sau khi Zephyr dùng thái độ hung hãn lao ra khỏi rừng, Cracker vừa hay cũng sắp đến con đường nối liền hai đảo.

Dưới sự chú mục của Cracker, Zephyr dùng sức đạp lên bãi cát

mềm, nhảy lên không trung, sau đó dùng động tác nhảy cầu tiến vào trong nước biển.

Lính Bánh Quy đi theo sau Zephyr, đối mặt với Zephyr đã nhảy xuống biển, tỏ ra không có cách nào.

Dù sao, Lính Bánh Quy đều thuộc về năng lực Trái Ác Quỷ, đối mặt với nước biển, tự nhiên vô cùng bất lực.

Zephyr sau khi nhảy xuống biển, lúc này nổi trên mặt nước, bắt đầu bơi tự do.

Nhờ vào thể chất cường đại của Zephyr, tốc độ bơi của ông siêu nhanh, bơi nhanh về phía đảo Trung Cơ.

"Ain, đó không phải là thầy sao!!" Binz đang quan sát tình hình trên đảo Trung Cơ nói.

Qua sự chỉ điểm của Binz, Ain lập tức phát hiện ra thầy của mình đang hăng hái bơi trên mặt biển.

"Trên bãi cát lúc này đều là một số binh lính, thầy có lẽ đang trốn tránh truy đuổi, nhưng những binh lính đó không hề xuống biển để đuổi theo thầy!" Binz dùng ống nhòm quan sát tình hình bờ đối diện.

"Không thể xuống biển đuổi theo thầy?" Ain suy nghĩ: "Chẳng lẽ là người có năng lực Trái Ác Quỷ?" "Những binh lính đó, trên người dường như đều có những vật phòng hộ giống như bánh quy." "Cracker Ngàn Tay!!" Sau khi đoán ra đối thủ là Cracker, Ain lập tức chạy đến cây cầu nối liền hai đảo. 'Bắn!!' Cracker tức giận gầm lên.

Lính Bánh Quy lập tức sử dụng vũ khí tầm xa tấn công Zephyr.

"Ta không tin, ngươi có thể không lên bờ!!" Cracker nghiến răng nghiến lợi nói, dẫn theo Lính Bánh Quy thuận theo cây cầu, đi về phía đảo Trung Cơ.

Nhưng, Ain lúc này đã đặt lòng bàn tay lên mặt cầu.

“Đảo ngược, đảo ngược!” Theo tiếng lẩm bẩm của Ain, mặt cầu trở nên méo mó, rất nhiều thanh thép, lần lượt ngưng kết thành những khối đen, rơi xuống biển.

Khi ngày càng nhiều thanh thép biến thành đá đen, mặt cầu bắt đầu sụp đổ, cả cây cầu sắp sụp.

Cracker đang ở trên mặt cầu, lúc này quan sát rất trực quan điểm này.

“Hôm nay sao lại xui xẻo thế này.” Cracker chửi rủa.

Ngay lập tức, hắn quay đầu chạy về phía hòn đảo.

Dù sao, cầu sập chắc chắn là do đồng bọn của người vừa bị ép xuống biển gây ra, cho dù hắn dẫn theo binh lính nhảy qua, chắc chắn sẽ phải đối mặt với sự vây công của kẻ địch, phần lớn Lính Bánh Quy vì vấn đề cầu mà tạm thời không thể hỗ trợ.

Tình huống bị cô lập này, Cracker chắc chắn sẽ không để xảy ra với mình.

Dù sao Đá Dyna chắc chắn ở trên mấy hòn đảo này không chạy đi đâu được, bây giờ không cần thiết phải mạo hiểm.

Lợi dụng Lính Bánh Quy làm bàn đạp, Cracker đã thành công trở lại đảo Lan Tây trước khi cây cầu sụp đổ, phần lớn Lính Bánh Quy trên cầu cũng đã trở lại đảo, một phần nhỏ còn lại, sau khi rơi xuống nước biển, lập tức trở nên mềm nhũn, không thể duy trì hình dạng binh lính, trở nên tan nát.

Cảnh này, đã bị Ain và Binz trên đảo Trung Cơ nhìn thấy rõ mồn một.

Ban đầu hai người sau khi Ain kích hoạt năng lực trái Modo Modo,

phá hủy cây cầu, chuẩn bị rời đi, nhưng phát hiện Cracker không có ý định vượt cầu một cách cưỡng ép, liền ở tại chỗ quan sát hành động của Cracker.

"Này, hai đứa, làm gì ở đây!" Zephyr sau khi nhảy xuống biển, lúc này đến bên cạnh hai người thở hổn hển hỏi.

"Thưa thầy, không có gì ạ, chúng con đang cố gắng quan sát Cracker nhiều nhất có thể." Ain giải thích.

"Không sao, chỉ là vừa rồi vận động hơi mạnh một chút thôi." Zephyr giải thích: "Chỉ là mặt cầu sụp đổ đối với cấp bậc Tư lệnh Ngọt mà nói, không thể tạo thành trở ngại lớn, chỉ là hắn không muốn mạo hiểm, nếu không bây giờ đã có thể đứng trước mặt chúng ta rồi, đi thôi!

Về thôi." Sau đó, ba người cùng nhau đi về phía khu vực Hải quân đóng quân. … Sau khi đi biển gần một ngày, nhóm của La Tu lúc này đã rất gần quần đảo Lanke Thot.

La Tu đi đến phòng quan sát, hỏi: "Đến quần đảo Lanke Thot, cần bao nhiêu thời gian nữa?" "Thưa ngài La Tu, theo tốc độ hiện tại, đúng lúc tia nắng đầu tiên chiếu rọi mặt biển, chúng ta có thể đến được đích." Hoa tiêu trong phòng quan sát trả lời: "Ngài La Tu về nghỉ ngơi đi, ước tính đợi ngài La Tu ngủ dậy, chúng ta đã đến nơi rồi." "Vậy làm phiền các cậu vất vả rồi." "Đây là chức trách của tôi, không có gì phiền phức cả." Đối với câu trả lời của hoa tiêu, La Tu gật đầu tỏ vẻ tôn trọng, sau đó quay về phòng của mình. … Lúc này, ở một nơi khác trên biển có một chiếc thuyền hải tặc, cũng đang nhanh chóng hướng về đảo Lanke Thot.

Một người đàn ông cao lớn, tóc đỏ ngắn, trên má có các vết sẹo khâu vá, đang đứng ở phía trước boong tàu, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao lấp lánh.

Lúc này, một thuyền viên vác đao kiếm, chạy nhanh đến bên cạnh, báo cáo: "Thưa ngài Katakuri, sáng mai chúng ta có thể đến được đích." "Hiểu rồi, lui xuống đi." Katakuri trả lời.

"Vâng, thưa ngài." … Nhóm của Zephyr, lúc này đang trên đường trở về doanh trại.

"Thưa thầy Zephyr, mục đích của Cracker trên quần đảo này, đã thăm dò được chưa ạ?" Binz không nén nổi sự tò mò trong lòng hỏi.

"À, ước tính giống với mục đích của chúng ta." Zephyr trầm giọng nói.

"A." Ain kinh ngạc: "Không thể nào, trùng hợp vậy sao!" Lúc thẩm vấn tên hải tặc đó, Ain cũng ở bên cạnh, biết rằng lúc đó phát hiện ra Đá Dyna còn có một nhóm hải tặc khác.

Nếu mục đích của Cracker giống với Hải quân, vậy thì nhóm hải tặc đó bây giờ có lẽ đã nằm trong tay Cracker rồi.

"Thế sự khó lường a." Zephyr không khỏi cảm thán: "Lần này, Hải quân có lẽ sẽ phải chính thức đối đầu với băng Big Mom!" "Một Tứ Hoàng, đối với Hải quân mà nói chắc không thành vấn đề chứ ạ?" Binz hỏi.

"Một người tự nhiên không thành vấn đề, mấu chốt là phản ứng của mấy vị hoàng đế khác ở Tân Thế Giới." Ba người trong lúc trò chuyện, đã trở về doanh trại. … La Tu sau khi nghỉ ngơi vài giờ, liền không còn buồn ngủ, bước ra khỏi phòng, lên boong tàu, chuẩn bị đón nhận tia nắng đầu tiên của ngày hôm nay.

Trong tầm mắt đã có thể nhìn thấy bóng dáng của quần đảo Lanke Thot.

Hôm qua đã gọi điện cho Zephyr, hiểu được một số việc liên quan.

Lúc này, người điều khiển tàu chiến chuẩn bị đưa tàu đến nơi

Zephyr giấu tàu chiến, giấu cả hai chiếc tàu chiến cùng nhau.

Không bao lâu, mặt trời mang theo ánh nắng vàng óng xuất hiện trên bầu trời.

Nhìn quần đảo Lanke Thot được ánh nắng chiếu rọi, La Tu không khỏi tán thưởng: "Cảnh đẹp!" "Đúng là rất đẹp." Momonga ở bên cạnh cảm thán: "Chỉ là, không khí yên bình trên đảo không biết có thể duy trì được bao lâu." "Phải xem tốc độ ra tay của chúng ta rồi." La Tu cười nói. … Sau khi người điều khiển tàu cập bến xong.

Thuyền viên lần lượt bắt đầu xuống tàu, đồng thời mang theo vũ khí và một số vật phẩm khác xuống tàu.

"Các vị, xin lỗi, tôi đến muộn!" Zephyr đến muộn, dẫn theo một đám hải quân ngượng ngùng lên tiếng.

"Ha ha, Zephyr, người luôn có khái niệm thời gian siêu mạnh, cũng có lúc đến muộn sao!" La Tu cười nói: "Điểm này, ông phải cảm ơn học trò của mình, họ quan tâm đến an nguy của ông, yêu cầu tôi phải tăng tốc đấy." "Thầy La Tu, đừng nói ra chứ!" Momonga ngượng ngùng nói.

Chương 235

“Quan tâm đến thầy của mình, có gì mà phải xấu hổ.” Zephyr nhảy lên tàu giải vây.

“Thầy.” Momonga chào.

“Lâu rồi không gặp, nhóc con lại khỏe mạnh hơn một chút rồi.” Zephyr dùng sức vỗ vai Momonga, cảm thán.

“Thầy cứ nói chuyện với thầy Zephyr đi, em đi chỉ huy hành động.” Nhìn thấy hành động của đám hải quân lờ đờ buồn ngủ, Momonga không nhịn được.

“Đi đi.” Zephyr nói.

Sau đó, Momonga đi đến boong tàu, chỉ huy hải quân vận chuyển đồ đạc.

“Thầy La Tu, băng Big Mom có lẽ đã biết tin về Đá Dyna.” Zephyr trầm giọng nói: “Charlotte Cracker, một trong ba Tư lệnh Ngọt của băng Big Mom đã đến đảo Lan Tây, mục đích giống với chúng ta, đều là vì Đá Dyna!” “Cracker?” La Tu nghi vấn.

“Người sở hữu năng lực trái Bisu Bisu, đặc điểm của hắn là có thể triệu hồi ra Lính Bánh Quy.” Zephyr nhắc nhở.

Qua lời nhắc nhở của Zephyr, La Tu nhớ lại tình hình liên quan đến Cracker.

Cracker sau khi Luffy và Big Mom xảy ra xung đột, đã giao chiến với Luffy.

Đối mặt với Lính Bánh Quy của Cracker, Luffy một thời cũng vô cùng đau đầu, cuối cùng nhờ Nami triệu hồi ra nước làm cho cơ thể của Lính Bánh Quy trở nên mềm nhũn.

Sau khi Lính Bánh Quy trở nên mềm nhũn, bị Luffy ăn vào bụng, do đó tiêu hao rất nhiều thể lực của Cracker, cuối cùng mới may mắn chiến thắng được Cracker.

Nhưng, Luffy lúc đó đã trải qua hai năm luyện tập, cùng với sự hỗ trợ của Nami và những người khác, mới đánh bại được Cracker.

Bây giờ, Luffy tuy luôn đi theo bên cạnh ông để nâng cao thực lực, so với cùng thời kỳ, hiện tại chắc chắn mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng so với Luffy đã trải qua hai năm luyện tập vẫn không thể sánh bằng, Nami có thể sử dụng Gậy Thời Tiết triệu hồi mưa, cũng không có ở đây.

Nhưng, với thực lực hiện tại của ông mà gặp Cracker, ước tính Cracker không phải là đối thủ một chiêu.

Dù sao, danh hiệu Đại kiếm hào đệ nhất thế giới, là dùng thực lực đoạt được từ tay Mắt Diều Hâu.

“Không sao, Lính Bánh Quy của Cracker vừa hay để cho bọn nhỏ luyện tay.” La Tu tự tin nói.

“Có thầy La Tu ở đây, tôi yên tâm rồi.” Zephyr cười nói: “Không giấu gì thầy La Tu, hôm qua tôi đã giao thủ với hắn một lần, đối mặt với đám Lính Bánh Quy đó, thật sự rất đau đầu.” “Nhóc Zephyr, ông có chút quá khiêm tốn rồi, có tin tức gì về Đá Dyna chưa?” Sau đó, Zephyr giới thiệu kết quả thăm dò cho La Tu.

Vùng biển bên cạnh đảo Lan Tây, một chiếc thuyền hải tặc có cờ hiệu in hình đầu lâu đội mũ lịch sự, tô son môi, xuất hiện trên quần đảo này.

Sau khi nhìn thấy chiếc thuyền hải tặc đó, Cracker vốn đang dựa vào bóng cây, lúc này đứng dậy, đi ra bãi cát chờ đợi chiếc thuyền hải tặc đó.

“Hai bên đều không tìm thấy tung tích của Đá Dyna?” Nghe xong lời giải thích của Zephyr, La Tu hỏi.

“Đúng là như vậy, tôi không tìm thấy ở đảo Đông Đặc, Cracker cũng không tìm thấy ở đảo Lan Tây.” Zephyr suy đoán: “Chỉ có thể ở hai hòn đảo còn lại.” “Nếu là hai hòn đảo chính, hôm nay tiếp tục công việc của hôm qua, nhưng Zephyr sẽ dẫn người bắt đầu thăm dò công khai, ta sẽ dẫn Luffy và Zoro phối hợp trong bóng tối!” “Như vậy cũng tốt, một sáng một tối, tốc độ tìm kiếm cũng sẽ nhanh hơn nhiều, có thầy La Tu trấn giữ, trừ khi Charlotte Linlin đích thân đến đây, những người còn lại đều không đáng lo ngại, có thể dụ ra một số kẻ bất lương!!

Nhân tiện dọn dẹp luôn.” “Vậy hành động đi, nhóc Zephyr!” Sau khi thảo luận chiến lược với Zephyr xong, Hải quân về cơ bản đã vận chuyển xong các loại đồ đạc nặng trên tàu xuống, binh lính cũng đã xếp hàng ngay ngắn.

La Tu quét mắt một vòng, Luffy đâu? ‘Gã đó có lẽ bây giờ đang ở trong mộng!’ La Tu lập tức đoán ra hướng đi của Luffy.

La Tu lập tức chạy đến khoang tàu, tìm thấy phòng của Luffy.

Do biết thói quen ngủ của Luffy, La Tu không gõ cửa, trực tiếp dùng sức mạnh, đẩy cửa vào, đồng thời gầm lên: “Luffy!!”, cánh tay trái hướng về trán Luffy.

“A!!” Luffy vốn đang trong mộng, lập tức tỉnh dậy.

“Đau~ đau~ đau~” Luffy ôm trán, hét lên với vẻ mặt đau khổ.

“Ông cố, tại sao lại đánh cháu!!” Luffy tức giận gầm lên.

“Xem bây giờ là mấy giờ rồi, đang thực hiện nhiệm vụ, nên mấy giờ dậy hả!” La Tu cũng gầm lên.

“Cháu lại không phải là Hải quân, tại sao lại dùng tiêu chuẩn của

Hải quân để yêu cầu cháu.” Luffy vùng vẫy.

Nghe câu nói này, La Tu giơ cánh tay lên, chuẩn bị lại một lần nữa cho Luffy một cú đấm yêu thương.

“Ông cố, ông cố, cháu dậy ngay đây!!” Thấy La Tu lại chuẩn bị vung cú đấm yêu thương, Luffy vội vàng hét lên: “Ông cố đi xem Zoro đi, không chừng Zoro cũng chưa dậy!” “Đợi ta quay lại, nếu chưa thu dọn xong, Luffy chuẩn bị nhận cú đấm yêu thương đi.” La Tu cảnh cáo.

Nhưng, qua lời nhắc nhở của Luffy, vừa rồi trong hàng ngũ Hải quân, đúng là không phát hiện ra một mái tóc màu xanh lục.

Đi đến trước cửa phòng của Zoro, Haki Quan sát lập tức được kích hoạt.

“Không hổ là người một nhà, không lên cùng một con thuyền a.” Cảm nhận được Zoro đang ngủ ở bên trong, La Tu cười.

Sau đó, tình tiết vừa xảy ra với Luffy, lại một lần nữa xảy ra với Zoro.

Sau đó, Zoro và Luffy mỗi người trên đầu đều có một cục u, đi theo sau La Tu.

Sau khi chỉnh đốn đội ngũ xong, Zephyr và La Tu theo chiến lược đã hẹn, bắt đầu tiến hành tìm kiếm.

Do đảo Đông Đặc đã được Zephyr tìm kiếm, La Tu tự nhiên bắt đầu nhiệm vụ tìm kiếm từ đảo Thác Trung.

Trước đây quần đảo Lanke Thot do không có đặc sản, vị trí địa lý cũng không phải là vị trí chiến lược, về cơ bản là khu vực không ai quản lý.

Nhưng, do diện tích đảo ở đây không nhỏ, dần dần hình thành khu

vực dừng chân trong các chuyến đi biển, dần dần trở nên phồn vinh.

Nơi này về cơ bản do dân bản địa ở đây quản lý, trước giờ luôn tuân thủ quy củ, do đó Hải quân không can thiệp vào việc quản lý nơi này.

Đối với băng Big Mom, mỗi tháng chỉ cần nộp đủ một lượng bánh ngọt nhất định là được.

Chính vì lý do này, các cửa hàng bánh ngọt trên đảo tương đối nhiều.

Vì vậy La Tu trong tay cầm một miếng bánh gato, vừa giải thích cho Luffy đặc điểm của nơi này.

Luffy chắc chắn sẽ không bỏ qua đồ ăn, hai tay mỗi tay cầm một miếng bánh gato, chuẩn bị nhét vào miệng.

Zephyr và những người khác, nghênh ngang xuất hiện trên đường phố, khắp nơi dò hỏi tin tức về Đá Dyna. … Bên ngoài một tòa nhà ba tầng ở đảo Trung Cơ, một người đàn ông da ngăm, vạm vỡ, vội vàng chạy vào trong tòa nhà. ‘Soạt~~’ Người đàn ông vạm vỡ dùng sức đẩy cửa ra, quen đường quen lối chạy lên tầng ba.

Người xung quanh nhìn thấy, đều kinh ngạc: “Ganu, có chuyện gì vậy, sao vội thế!!” “Đô đốc Hải quân Zephyr đến rồi!” Người được gọi là Ganu trả lời.

“Đô đốc!!

Ông ta đến đây làm gì!!” “Chẳng lẽ Hải quân muốn chiếm lĩnh nơi này??” Một hơi chạy lên tầng ba, Ganu xông đến trước cửa một căn phòng, mạnh mẽ đẩy cửa ra.

Trong phòng, một người đàn ông trung niên hơi mập đang ngồi trên ghế tựa, do Ganu đẩy cửa vào, người đàn ông trung niên lập tức tập trung chú ý vào Ganu.

“Tình hình gì?

Sao vội vàng thế!” Người đàn ông trung niên đứng dậy chỉnh lại quần áo hỏi.

“Thưa ngài Sandinu, Đô đốc Tổng bộ Hải quân Zephyr, đã đến đảo Thác Trung.” Ganu thở hổn hển trả lời.

“Đô đốc Hải quân Zephyr?” Sandinu kinh ngạc.

“Dẫn theo Ain, Binz và một đám thân tín!” Ganu một hơi báo ra toàn bộ đội hình của Zephyr và những người khác.

Chương 236

“Đội hình này quả là đầy đủ a.” Sandinu cảm thán: “Bên kia Charlotte Cracker, một trong ba Tư lệnh Ngọt của băng Big Mom đang ở đảo Lan Tây, bên này Bố già Hải quân La Tu cũng xuất hiện.” “Quần đảo Lanke Thot, lúc nào lại tụ tập nhiều nhân vật lớn như vậy!!

Xem ra quần đảo Lanke Thot, một thời gian nữa chắc chắn sẽ không yên bình rồi!!” “Hòn đảo nhỏ này, rốt cuộc có gì hấp dẫn chứ!!” Sandinu cười khổ: “Khó khăn lắm mới phát triển được quần đảo Lanke Thot thành như ngày hôm nay, hy vọng lần này Lanke Thot không bị chiến hỏa bao trùm.” “Vậy thưa ngài Sandinu, bây giờ ngài có muốn đi gặp Cracker không?” Ganu cẩn thận hỏi.

“Ai~ Zephyr đã công khai xuất hiện ở đảo Thác Trung, là đang chờ ta xuất hiện a.” “Vậy bên Cracker thì sao?” “Hắn lại không trực tiếp xuất hiện trong thị trấn, ta cứ giả vờ không biết!” Nói xong, Sandinu đi ra ngoài cửa.

“Vậy cây cầu nối liền hai đảo Lan Tây và Trung Cơ bị gãy thì sao!” “Hai chuyện này có thể so sánh được sao?” … Trên bãi cát bên cạnh đảo Lan Tây, một chiếc thuyền hải tặc đã thành công cập bến.

Charlotte Katakuri tóc đỏ, từ trên thuyền nhảy xuống, đến bên cạnh Charlotte Cracker.

“Anh cả, quần đảo xinh đẹp này, cảm thấy thế nào!” Cracker nhiệt tình chào hỏi.

“Không tệ, nhiệm vụ hoàn thành thế nào rồi!” Katakuri lạnh lùng hỏi.

“Anh cả, đừng lạnh lùng như vậy chứ!

Đá Dyna đã là một loại đá, tạm thời chắc chắn sẽ không bị người khác đào đi mất đâu." "Vậy cũng phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ Mẹ giao!!" "Được rồi, được rồi, anh cả, vậy, trong hòn đảo này, trừ thị trấn ra, những nơi khác em đều đã dò xét sơ qua, đều không có tung tích của Đá Dyna, tối qua có người đến thăm dò em!" "Ồ?

Bắt được chưa?" "Chưa, tuy đã rơi vào vòng vây của em, nhưng do gã đó không đi vào quá sâu, thực lực bản thân cũng không tồi, để hắn nhảy xuống biển trốn thoát rồi, gã đó còn có đồng bọn, phá hủy cây cầu, khiến em không có cách nào truy đuổi!" "Hôm qua sau khi bị tấn công, em đã báo cho Perospero, để hắn cho Snack đến hỗ trợ em, giúp em bù đắp khả năng tác chiến trên biển." "Snack gã đó, một thời gian gần đây, đúng là biểu hiện không tồi." "Lần này nếu Snack trong nhiệm vụ này, phát huy tốt hơn một chút, có lẽ ba Tư lệnh Ngọt sẽ biến thành bốn Tư lệnh Ngọt rồi!" "Ở đây để lại một dấu hiệu đi, anh hành động trước." "Được!!" Hai người đang chuẩn bị đi vào thị trấn để thăm dò thì Den Den Mushi của Cracker đột nhiên vang lên.

"Đúng là gọi điện không đúng lúc a." Cracker phàn nàn.

Nhưng, Cracker vẫn lấy Den Den Mushi ra.

"Moshi moshi~" "Cracker, đừng hành động thiếu suy nghĩ, đợi anh cả Katakuri đến, hai người cùng hành động!!" Charlotte Perospero nói.

"Tình hình gì vậy, em và Katakuri đã hội quân rồi!

Đang chuẩn bị đi thăm dò tin tức." "Nếu hai người đã hội quân rồi, vậy vấn đề đó không còn là vấn đề lớn nữa." "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?" Cuộc đối thoại của hai người, đã thành công thu hút sự chú ý của Katakuri.

"Đô đốc Hải quân Zephyr, lúc này đã xuất hiện ở đảo Thác Trung, mục đích của ông ta theo phân tích của bộ phận tình báo, có khả năng giống với chúng ta!

Một lát nữa anh sẽ thông báo cho Mẹ, xem Mẹ phản ứng thế nào!" "Đô đốc Hải quân sao?

Chỉ có Zephyr thôi, có lẽ không cần anh cả ra tay, em có thể đánh bại ông ta!" "Zephyr không phải là phiền phức lớn, chỉ là Zephyr ở quần đảo Lanke Thot, đại diện cho việc Hải quân đã biết chuyện về Đá Dyna!

Hai người nhanh chóng lên, mau thăm dò vị trí của Đá Dyna." "Hiểu rồi, anh cả." "Trước khi anh truyền tin tức, cố gắng đừng xảy ra xung đột với Hải quân!" "Hiểu rồi!" Sau khi cúp điện thoại, Cracker kể lại lời của Perospero trong Den Den Mushi cho Katakuri.

"Perospero tự nhiên phải cẩn thận một chút, dù sao một khi chúng ta và Zephyr khai chiến, điều đó đại diện cho việc băng Big Mom sẽ chính thức khai chiến với Hải quân!" Katakuri cảm thán.

Trong Đảo Bánh, Perospero đến trước cửa phòng của Mẹ.

Cẩn thận gõ cửa hỏi: "Mẹ, con có thể vào không ạ?" "Perospero à, vào đi." Giọng của Charlotte Linlin truyền ra từ trong cửa.

Sau khi đẩy cửa vào, Perospero liền phát hiện Pudding đang đẩy một chiếc xe đẩy nhỏ, trên đó có rất nhiều bánh ngọt, Mẹ đang thưởng thức những chiếc bánh ngọt đó.

"Mẹ, ở quần đảo Lanke Thot, đã phát hiện ra bóng dáng của Đô đốc Tổng bộ Hải quân Zephyr!

Mục đích hình như giống với chúng ta." Perospero báo cáo.

"Đám Hải quân này, thật như chó săn, ta cũng mới nhận được tin tức không lâu, vậy mà chúng cũng đã có tin tức rồi." Charlotte Linlin lạnh lùng nói.

"Vậy Mẹ, chúng ta có phải đối đầu với Hải quân về phương diện Đá Dyna không ạ?" Perospero cẩn thận hỏi: "Cracker và Katakuri đang

ở đảo Lan Tây, rất gần Zephyr." "Đá Dyna chắc chắn phải có được, Perospero, Pudding, nếu ta cứu được một Đô đốc Hải quân bị rơi xuống nước, Hải quân có giao đảo Người Cá cho ta quản hạt như một món quà cảm ơn không?" Charlotte Linlin hỏi.

"Mẹ, đảo Người Cá hiện tại đang dưới sự quản hạt của Bố già Hải quân La Tu, phải xem ý của La Tu thế nào!" Perospero vội vàng giải thích: "La Tu gã đó, không chắc sẽ vì một Hải quân không quen biết, mà từ bỏ đảo Người Cá mà mình đã vất vả xây dựng!" Dù sao, ý tứ sâu xa trong lời nói của Mẹ, Perospero vô cùng hiểu rõ.

Nhưng một khi sự việc phát triển như vậy, băng Big Mom và Hải quân có lẽ sẽ phải chính diện khai chiến.

"Đúng vậy, đổi lấy quyền quản hạt đảo Người Cá có lẽ hơi miễn cưỡng, vậy đổi thành lượng cung ứng bánh ngọt của đảo Người Cá, con thấy thế nào, Perospero!!" Nói xong, Charlotte Linlin lạnh lùng nhìn chằm chằm Perospero.

Cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của Mẹ, Perospero biết, nếu còn lên tiếng phản đối, kết cục chắc chắn sẽ thảm.

"Mẹ, con hiểu rồi, con sẽ lập tức truyền đạt ý chí của Mẹ cho Cracker và Katakuri." Perospero vội vàng đảm bảo.

"Được rồi, hai đứa ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi một lát." Charlotte Linlin nói.

"Hiểu rồi, Mẹ." Pudding và Perospero đồng thanh trả lời.

Sau đó, hai người cùng nhau rời khỏi phòng.

"Bánh ngọt của đảo Người Cá, ngon đến vậy sao?" Perospero hỏi.

"Đúng vậy, Mẹ đặc biệt thích bánh ngọt của đảo Người Cá!" Pudding trả lời.

“Ai~~” Perospero thở dài một tiếng.

“Anh cả, sắp chuẩn bị gây ra chiến tranh rồi sao!” “Hy vọng Hải quân sẽ cân nhắc đến sự kiềm chế của các thế lực khác trên biển, sẽ không tùy tiện khai chiến, nếu không khai chiến chỉ là chuyện sớm muộn.” Dù sao, bắt giữ một Đô đốc Hải quân, dùng điều đó để uy hiếp Hải quân nhượng bộ.

Đối với Hải quân luôn quán triệt chính nghĩa mà nói, không nghi ngờ gì là một hành vi khiêu khích vô cùng nghiêm trọng.

Còn về việc Hải quân có thể phát động chiến tranh toàn diện hay không?

Vì vũ khí của chúng quá đông, Zephyr không chắc Cracker và Katakuri sẽ bị mình khuất phục, Perospero cũng không thể chắc chắn quyết định của Hải quân.

Sau khi trở về văn phòng, Perospero dùng Ốc sên truyền tin để báo cho Cracker và Katakuri đại khái ý của Mẹ.

Đồng thời, thông tin về Zephyr cũng được cho cả hai biết.

“Anh hai, em có một cảm giác, mặc dù hôm nay Zephyr mới xuất hiện trên đảo Thác Trung, nhưng em nghĩ người tối qua chính là Zephyr,” Cracker âm trầm nói.

“Không sao cả, dù sao lão cũng là một trong những mục tiêu của chúng ta!” Katakuri đáp.

“Sau khi lục soát đảo Lan Tây một lượt, chúng ta sẽ đến thẳng đảo Thác Trung và khống chế Zephyr.” “Không vấn đề gì.” Trong lúc Cracker và Katakuri đang tìm kiếm, Sannyo đã đến trước mặt Zephyr.

“Thưa ngài Hải quân, tôi là người quản lý ở đây, không biết ngài đến hòn đảo này có việc gì cần tôi giúp không ạ?” Sannyo nói năng không hề khiêm tốn hay ngạo mạn.

“Ồ, là Sannyo à,” Zephyr gọi tên hắn.

“Lần đầu đến đây, mong được chiếu cố.” Dù sao thì, sau khi xác định quần đảo Lancher Tork là mục tiêu, Tổng bộ đã gửi các thông tin liên quan về quần đảo này, và Sannyo là một trong số đó.

“Ngài Đại tá Zephyr khách sáo quá, một vị khách quý như ngài đương nhiên rất được Lancher Tork chào đón,” Sannyo cười nói.

“Chỉ là nghe nói ngài Zephyr đang tìm một thứ gì đó, tại hạ cũng muốn giúp ngài một tay!” “Vậy cũng tốt, có sự giúp đỡ của Sannyo, chắc hẳn sẽ sớm tìm ra thứ đó thôi,” Zephyr cười.

Sau đó, ông đưa cho Sannyo xem bản vẽ in hình Đá Dyna.

Tấm hình trên bản vẽ được lấy từ chỗ đám hải tặc bị bắt, sau đó được in ra.

“Vật này bên ngoài có màu hồng, có vài đốm đen, nhưng kết cấu bề mặt trông giống đá phải không ạ?” Sannyo hỏi.

“Không sai, thứ này đúng là một loại đá,” Zephyr cười.

“Vậy ngài Zephyr, liệu tại hạ có thể xin hai bản vẽ để tiện cho việc tìm kiếm được không?” “Ừm, không vấn đề.” Zephyr lấy thêm hai tờ từ tay binh sĩ rồi đưa cho Sannyo.

Dù sao thì, một khi Đá Dyna bước vào giai đoạn khai thác, hình dạng của nó chắc chắn không thể giấu được, sớm hay muộn cũng không quan trọng.

Lúc này, dùng nó để tìm kiếm là hợp lý nhất.

Sau khi nhận bản vẽ từ tay Zephyr, Sannyo đưa cho một thuộc hạ tên Ganu ở phía sau, dặn dò vài câu rồi Ganu quay người rời đi.

“Ganu đã đi tổ chức nhân lực để giúp ngài Hải quân tìm loại đá đó rồi,” Sannyo lên tiếng giải thích.

Chương 237

“Đa tạ đảo chủ!!” Zephyr cười đáp.

Đối với việc Sannyo cử người đi, Zephyr không mấy để tâm.

Dù là đi giúp tìm Đá Dyna hay đi báo tin cho băng hải tặc Big Mom cũng không sao cả.

Rốt cuộc, lời của ngài La Tu đã cho thấy quyết tâm của Tổng bộ Hải quân trong việc đoạt lấy Đá Dyna.

Ngay cả khi Charlotte Linlin có mặt ở đây cũng không thể khiến Hải quân lùi bước.

“Thưa Đại tá Zephyr, việc tìm kiếm tôi đã sắp xếp xong cả rồi, tiếp theo đây để tôi dẫn ngài đi dạo một vòng trên đảo nhé!” Sannyo nhiệt tình nói.

“Đảo chủ Sannyo khách sáo quá, dẫn tôi đi dạo sẽ tốn không ít thời gian của ngài,” Zephyr nói giọng mỉa mai.

“Nếu vậy, vị khách quý của đảo chủ trên đảo Lan Tây phải làm sao đây!

Tôi tự đi dạo là được rồi, tôi hiểu mà.” ‘Zephyr không phải hôm nay mới đến quần đảo Lancher Tork, vậy mà lại biết Cracker cũng ở trên đảo!’ Sannyo khẳng định, ‘Trên đảo chắc chắn có gián điệp của Hải quân!!’ “Thưa ngài Zephyr, ngài phải biết rằng tôi đã đến đây ngay từ đầu, đủ để thể hiện lập trường của tôi rồi,” Sannyo vội nói.

“Không cần phải tỏ ra như vậy, chúng tôi là Hải quân chứ không phải hải tặc.

Đối với một công dân tốt tuân thủ pháp luật như đảo chủ, chúng tôi luôn hoan nghênh.

Hòn đảo lớn thế này, đảo chủ chắc chắn phải phụ trách rất nhiều việc, ngài cứ đi lo việc của mình đi, tôi tự đi dạo là được!" "Vậy…" "Đảo chủ yên tâm, chỉ cần không làm chuyện gì thương thiên hại lý, Hải quân trước nay luôn rất khoan dung.

Tôi cũng chỉ đi dạo loanh quanh, chờ tin tốt của đảo chủ thôi!" "Vậy tại hạ xin cáo lui, không làm phiền nhã hứng của ngài Zephyr." "Đi đi, đi đi." … "Thầy Zephyr, lỡ hắn đi báo tin cho bọn hải tặc thì sao ạ?" Ain lo lắng hỏi.

"Nếu hắn thật sự muốn báo tin cho Cracker, thì dù có đi theo bên cạnh cũng vô ích.

Đây là địa bàn của người ta, nếu họ muốn giở trò, chúng ta không có cách nào ngăn cản được!" Zephyr giải thích.

"Gõ một chút là được rồi, dù sao thì hắn cũng quản lý quần đảo này rất tốt!" "Vậy chúng ta có nên…" Vừa nói, Binz vừa làm động tác trói tay.

"Trói hắn lại thì danh tiếng của Hải quân sẽ bị hủy hoại trong phút chốc," Zephyr ôm trán, bất lực nói.

"Hôm qua ta còn thấy hai đứa tiến bộ rất nhiều, sao hôm nay lại gây chuyện cho ta thế này!" Trong lúc Zephyr đang dạy dỗ Ain và Binz, ba người La Tu lúc này đang ở trong một cửa hàng cược đá.

La Tu muốn thử vận may xem có tìm được Đá Dyna hay không, hoặc ít nhất là thông tin liên quan.

Dù sao thì, các loại đá trong cửa hàng này chắc chắn đều được tập hợp từ những mỏ có thể khai thác ra ngọc thạch trong quần đảo Lancher Tork.

Đá Dyna là một loại đá đặc biệt, cũng có khả năng lẫn vào trong đó.

Nếu ở đây không có, vậy cũng có thể thu hẹp phạm vi tìm kiếm.

"Viên đá này một vạn Beli, phải không!!" một tên hải tặc cầm một viên đá to bằng nắm tay hỏi.

"Thưa quý khách, đúng là một vạn Beli ạ," một nhân viên phục vụ bên cạnh xác nhận.

"Vậy lấy nó!!" tên hải tặc lớn tiếng hô.

"Quý khách có muốn mở đá tại chỗ không ạ?

Nếu mở bây giờ, chúng tôi sẽ cung cấp dịch vụ cắt đá miễn phí." "Tất nhiên là mở tại chỗ!!" "Vậy bây giờ xin mời sư phụ chuẩn bị cắt đá cho ngài!!" La Tu và những người khác vừa hay chứng kiến cảnh này.

"Ông cố, hay là chúng ta ở đây xem một chút?" Luffy tò mò.

"Cũng được." Không lâu sau, một người đàn ông trung niên trông khỏe mạnh đi tới.

Ông ta đặt viên đá lên máy, chuẩn bị tiến hành cắt.

Người đàn ông nhấn nút, máy bắt đầu kêu "xèo xèo" vận hành, từng lớp vỏ ngoài của viên đá bị gọt đi.

"Chết tiệt!

Lẽ nào là một viên đá phế liệu sao!!

Mau ra đi, mau ra đi!" Nhìn viên đá ngày càng nhỏ mà vẫn chưa lộ ra ánh ngọc, tên hải tặc chửi rủa, sắc mặt cũng ngày càng khó coi.

Nhưng cuối cùng, nữ thần may mắn đã mỉm cười với hắn.

Khi viên đá chỉ còn lại cỡ ngón tay cái, cuối cùng nó cũng lộ ra màu trắng sữa!!

Khi một chút màu trắng sữa xuất hiện, đám đông vây xem đều lộ

ra vẻ kinh ngạc.

Tên hải tặc, chủ nhân của viên ngọc thạch, lúc này không còn vẻ ủ rũ như vừa rồi mà thay vào đó là gương mặt đầy mong đợi.

“Màu sắc này, nhìn có vẻ khá tinh khiết, nếu gọt ra mà không có tạp chất, tuy thể tích nhỏ nhưng cũng có thể bán được giá tốt!!” “Đúng vậy, nếu không có tạp chất thì chắc sẽ không tệ…” Đám đông bắt đầu bàn tán.

Theo từng chút một công việc của người thợ, lớp vỏ ngoài của viên đá đã được gọt sạch, để lộ ra một viên ngọc màu trắng sữa cỡ ngón tay cái.

Tên hải tặc lập tức bước lên, đặt viên ngọc đã gọt xong vào lòng bàn tay bắt đầu ngắm nghía.

“Thưa ngài, viên ngọc này có thể bán trực tiếp tại cửa hàng của chúng tôi ạ,” nhân viên phục vụ nói bên cạnh.

“Giá cả tuyệt đối sẽ khiến ngài hài lòng.” “Viên ngọc này thu được bao nhiêu Beli!” “Có thể khoảng một vạn năm nghìn Beli, nhưng cần phải để chưởng quỹ của chúng tôi định giá.” “Đi, đi tìm chưởng quỹ.” “Mời đi bên này, thưa ngài.” … “Được rồi, Luffy, không cần đi theo xem nữa!!” Thấy Luffy định đi theo, La Tu lên tiếng ngăn lại.

“Ông cố, người đó may mắn như vậy, biết đâu lát nữa lại chọn được đá tốt nữa thì sao,” Luffy nói.

“Nếu biết điểm dừng thì tốt, nếu không thì đừng để thua hết ở đây,” La Tu cảm thán.

“Con cứ đi dạo đi, ông đi hỏi chút tin tức.” “À phải rồi Luffy, cho ông mượn chiếc mũ rơm của con dùng một chút.” La Tu chưa nói dứt lời đã giật lấy chiếc mũ rơm trên đầu Luffy.

“Ông cố, trả lại cho cháu!” Luffy thấy vậy, lập tức định đưa tay ra

giật lại.

“Luffy, ông cố chỉ mượn một lát thôi, lát nữa sẽ trả lại, tiện thể mời con ăn một bữa thịnh soạn!!” “Yên tâm đi, với thực lực của ông cố, chắc chắn sẽ đảm bảo mũ của con không bị hư hại gì đâu!!” “Vậy…” “Yên tâm đi, Luffy!!” Cầm chiếc mũ rơm của Luffy đội lên đầu, La Tu bắt đầu tìm kiếm người quản lý thực sự trong sảnh cược đá.

Trên đường đi, ông thuận tay lấy một dải lụa trắng từ một nhân viên phục vụ, dùng nó làm mặt nạ che mặt, cộng thêm chiếc mũ rơm che khuất, bây giờ La Tu chỉ để lộ một đôi mắt kính.

Sau khi che mặt xong, La Tu cũng phát hiện ra mục tiêu của mình.

Ngồi ở một góc uống trà là một ông lão gầy gò và một người đàn ông trung niên có thân hình bình thường.

Lý do xác định hai người này là vì một mặt là khí chất họ toát ra, mặt khác là thỉnh thoảng có nhân viên phục vụ đến hỏi han vài vấn đề.

La Tu liền đi về phía mục tiêu.

Nhưng khi còn cách mục tiêu năm sáu bước, hai gã đàn ông lực lưỡng mặc vest đen đã chặn đường ông lại.

“Có chuyện gì!” một trong hai gã chặn đường hỏi.

Đối với điều này, La Tu chỉ kéo vành mũ xuống, không thèm để ý, cứ thế đi thẳng về phía mục tiêu.

“Thưa ngài, nếu ngài còn như vậy, chúng tôi sẽ phải ra tay,” người đàn ông mặc vest đen cảnh cáo.

La Tu vẫn không để ý.

Hai người đàn ông nhìn nhau, rồi lập tức đưa tay ra nắm lấy hai

cánh tay của La Tu!

Hai người ngồi uống trà ở bàn lúc này cũng tập trung sự chú ý vào đây.

Nhưng hai gã lực lưỡng nắm lấy La Tu lại không hề ảnh hưởng đến hành động của ông.

Chương 238

La Tu cứ thế kéo lê hai người đàn ông mặc vest đen đi về phía trước!

Hai người đàn ông biết mình không bằng về sức mạnh, lập tức thay đổi chiến thuật, phát động tấn công dữ dội vào La Tu, hy vọng có thể đánh gục ông.

Đối với điều này, La Tu chỉ đơn giản vung hai nắm đấm, đánh gục cả hai tên xuống đất.

Thấy tình hình này, một số nhân viên phục vụ, những người mặc đồ đen… đều xuất hiện trên đường đi của La Tu.

"Tất cả lui ra!!" ông lão ngồi ở bàn trầm giọng nói.

"Vị bằng hữu này nếu muốn hại ta, không cần phải công khai như vậy đâu!" Nghe lời của ông lão, những người đó đều dừng bước, không còn cản trở La Tu nữa.

"Bằng hữu, đến đây định làm gì!" ông lão lên tiếng hỏi.

Đồng thời, ông rót một tách trà từ ấm trà, đặt trước mặt La Tu.

"Trà thì tại hạ không cần," La Tu cười nói.

"Chỉ muốn hỏi các hạ vài chuyện thôi!!" "Nếu đã muốn hỏi tin tình báo, vậy bằng hữu có thể lộ mặt, thẳng thắn với nhau không, nếu không thì tình báo…" Ông lão nheo mắt đầy uy hiếp.

Dù sao thì, đây là địa bàn của ông ta, dám đến hỏi chuyện như vậy, dù là rồng qua sông cũng phải tự lượng sức mình.

"Muốn xem mặt ta, ngươi thấy mình đủ tư cách sao!!" La Tu đưa tay kéo vành mũ xuống, cười nói.

“Nếu vậy, e rằng tin tức mà các hạ muốn hỏi, tại hạ có lẽ không biết rồi,” ông lão nhấp một ngụm trà.

“Nếu các hạ đã có thái độ như vậy, khuyên các hạ mau rời khỏi đây, nếu không hậu quả sẽ có chút khó coi đấy!!” Trong lúc ông lão nói, người đàn ông trung niên bên cạnh ông ta chăm chú nhìn La Tu, dường như sẵn sàng tung ra đòn chí mạng bất cứ lúc nào.

“Xem ra, không nói chuyện được rồi!” La Tu thản nhiên nói.

Lời vừa dứt, Haki Bá vương liền được kích hoạt ngay lập tức, gây áp lực lên những kẻ địch xung quanh!!

Những tên bảo vệ đang chuẩn bị ra tay, dưới áp lực của Haki Bá vương, lần lượt mất ý thức ngã xuống đất.

Những tên may mắn không mất ý thức, lúc này cũng mất đi phần lớn khả năng hành động.

Trong số đó, người thể hiện tốt nhất chính là người đàn ông trung niên bên cạnh ông lão.

Mặc dù bị Haki Bá vương áp chế, nhưng anh ta vẫn cố gắng vung nắm đấm về phía La Tu, cố hết sức hoàn thành sứ mệnh của mình!

“Giả vờ mất khả năng hành động, làm qua loa cho xong có phải tốt hơn không,” La Tu cảm thán.

“Cứ phải chịu khổ.” Nhìn cú đấm chậm chạp, La Tu dùng cạnh tay đánh vào gáy người đàn ông, khiến anh ta ngất đi.

“Bây giờ, chúng ta có thể nói chuyện về tình báo được rồi chứ,” La Tu nói.

“Không vấn đề!!” ông lão run rẩy nói.

Sau đó, La Tu nói cho ông lão biết thông tin liên quan đến Đá Dyna.

Đối với điều này, ông lão cho biết mình đã làm nghề cược đá lâu

năm nhưng chưa từng nghe đến loại đá tương tự.

Nếu loại đá đó thật sự có trên quần đảo này, thì phạm vi của nó chắc chắn không nằm gần các khu mỏ khai thác đá thông thường.

Sau khi có được thông tin cần thiết, La Tu lập tức rời khỏi cửa hàng cược đá.

Trên đường đi, ông ra hiệu cho Luffy và Zoro, bảo cả hai rời khỏi đó. … Charlotte Cracker và Charlotte Katakuri hai người, hiện đang giúp công nhân sửa chữa cây cầu giữa hai hòn đảo.

Dưới sự giúp đỡ của hai người, một cây cầu cho người đi bộ đã nhanh chóng được sửa xong.

“Thật sự cảm ơn hai vị, nếu không có sự giúp đỡ của hai vị, cây cầu này chắc phải đến chiều mới xây xong,” một công nhân thở hổn hển nói.

“Không sao, không sao, chỉ là thưa chú, chú có nhìn ra nguyên nhân chính khiến cây cầu bị sập không!!” Cracker tùy ý hỏi.

“Tôi cũng đã xem những mảnh vỡ còn lại của cây cầu, cảm thấy các vật liệu không đến mức có thể sập được, nhưng tại sao cây cầu lại sập nhỉ?” người công nhân nói.

“Làm công nhân bao nhiêu năm, lần đầu tiên tôi thấy tình huống này.” “Có khả năng là do con người không?” Cracker tiếp tục hỏi.

“Chắc chắn không phải do con người, nếu là do con người thì chắc chắn sẽ để lại dấu vết tương ứng, nhưng trên các mảnh vỡ hoàn toàn không có dấu vết như vậy,” người công nhân phản bác.

Nhìn vẻ mặt chắc chắn của người công nhân, Cracker biết rằng khó có thể lấy được thông tin hữu ích từ miệng ông ta.

Ban đầu hắn định tìm hiểu nguyên nhân cây cầu sập từ các công

nhân, từ đó tìm ra đồng bọn của kẻ đó.

Bây giờ, điều đó rõ ràng là không thể.

Sau đó, Cracker và Katakuri đi qua cây cầu vừa được sửa xong, đến đảo Thác Trung.

“Anh hai, xem ra kẻ đó phá hủy cây cầu, có lẽ đã sử dụng năng lực Trái Ác Quỷ,” Cracker suy đoán.

“Không sai, đồng bọn của kẻ đó hẳn là người có năng lực Trái Ác Quỷ, chỉ là không rõ năng lực là gì,” Katakuri nói.

“Có thể là có uy lực rất lớn đối với thép, đá, nếu không thì tối qua hắn đã không ra tay với em,” Cracker suy đoán.

“Bây giờ chúng ta làm gì?” “Đi cứu vị ‘Đô đốc’ vô tình bị rơi xuống nước kia ra!” “Chuyện vặt, em thích…” … Luffy và Zoro, khi La Tu phóng thích Haki Bá vương, đã cảm nhận được sự khác thường của ông và vội vã chạy đến vị trí của ông.

Chỉ là La Tu đang ở thế áp đảo, đồng thời đã ngụy trang.

Hai người liền quan sát tình hình của La Tu từ bên ngoài, chứ không hội hợp với ông.

Bây giờ, dựa theo ám hiệu La Tu để lại, ba người đã thành công hội hợp trong một con hẻm nhỏ.

“Luffy, mũ của con này!” La Tu vừa nói vừa ấn chiếc mũ rơm lên đầu Luffy.

“Ông cố, nhẹ tay một chút!

Đừng làm hỏng nó,” cảm nhận được lực tay của La Tu, Luffy phàn nàn.

“Thưa ngài La Tu, tình hình vừa rồi là sao vậy?” Zoro hỏi.

“Không có gì, cậu nhóc Zoro, chỉ là vừa rồi để có được một số thông tin, ta không thể không dùng một chút thủ đoạn nhỏ,” La Tu giải thích.

Dù sao thì, trong tình huống vừa rồi, sử dụng Haki Bá vương là phương pháp hiệu quả nhất.

Nếu không có áp lực từ Haki Bá vương, gã kia chắc chắn sẽ không nói ra câu trả lời chính xác. … Sau khi thấy La Tu rời khỏi cửa hàng cược đá, ông lão run rẩy nâng một tách trà, uống cạn.

Mặc dù trà đã đổ ra ngoài không ít trên đường, nhưng sau khi trà vào bụng, tâm trạng của ông lão đã nhanh chóng trở lại bình thường.

Lúc này, một đội người mặc vest đen đến trước mặt ông lão.

Người đàn ông đầu trọc dẫn đầu thấy ông lão, lập tức bước tới, định đỡ ông dậy.

Đối với điều này, ông lão xua tay: “Ta không sao, xem những người kia thế nào rồi, có nguy hiểm đến tính mạng không.” Nghe lời của ông lão, người đàn ông đầu trọc gật đầu, đội ngũ chỉnh tề tản ra, kiểm tra những người bị thương trên mặt đất.

“Không chết, chỉ ngất đi thôi!” “Không sao, cũng chỉ ngất đi thôi.” “Ngất đi rồi…” Tiếng báo cáo vang lên liên tiếp.

Nghe những tiếng báo cáo đó, ông lão thở phào một hơi dài, sau đó cười khổ nói: “Haki Bá vương, rốt cuộc vừa rồi là vị hoàng đế nào trên biển vậy!

Chương 239

Sớm cho biết thân phận, ta đã không ngoan ngoãn nói ra câu trả lời rồi!" "Tổng quản, có cần truy tìm người đàn ông đó không," người đàn ông đầu trọc hỏi.

"Ngươi nghĩ mình có thể đánh lại người vừa rồi không?" "Không biết, có đánh lại được hay không, chỉ có giao thủ mới biết." "Vậy bây giờ ta nói cho ngươi biết, chắc chắn không đánh lại được.

Chuyện này coi như ta có mắt không tròng, cứ để nó qua đi." "Vâng, thưa tổng quản," người đàn ông đầu trọc cung kính nói. 'Lại là loại đá đó, trước đó thằng nhóc Sannyo cũng hỏi ta về loại đá này, kết quả hôm nay lại có người hỏi, rốt cuộc nó có ma lực gì mà khiến nhiều thế lực tìm kiếm như vậy,' ông lão cảm thán. … "Thưa ngài Sannyo, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?" Sau khi trở về tòa nhà văn phòng, Ganu đi theo sau Sannyo, khổ não hỏi.

"Hoảng cái gì, trước kia Lancher Tork trông như thế nào các ngươi không rõ sao?

Ta đã biến nó thành như bây giờ, ta mới là chủ nhân ở đây," Sannyo tức giận nói.

"Nhưng, một bên là Hải quân, một bên là băng hải tặc Big Mom, nếu họ muốn khai chiến ở Lancher Tork, chúng ta còn đường sống không," Ganu suy sụp.

"Đúng vậy, một bên là Hải quân, một bên là băng hải tặc Big Mom, cả hai bên ta đều không thể đắc tội được," Sannyo như mất hết sức lực, từ từ nói.

Dứt lời, hắn ngồi phịch xuống ghế.

Thấy Sannyo suy sụp như vậy, Ganu vội nói: “Thưa ngài Sannyo, bây giờ ngài không thể như vậy được, quần đảo Lancher Tork chỉ có ngài mới cứu được thôi.” Ganu hiểu rằng, quần đảo Lancher Tork có được ngày hôm nay, chính là do người đàn ông trước mắt này một tay dẫn dắt tạo nên.

Nếu hắn mất đi ý chí chiến đấu, quần đảo Lancher Tork sẽ trở lại như trước kia.

“Ban đầu Lancher Tork không có gì cả, ngài đã xây dựng nó thành như ngày hôm nay, không thể trơ mắt nhìn nó bị hủy hoại được,” Ganu hét lên.

“Cho dù Lancher Tork bị hủy hoại, cùng lắm thì chúng ta xây dựng lại một lần nữa, dù sao ban đầu Lancher Tork chẳng phải cũng do ngài xây dựng nên sao!!” “Đúng vậy, Lancher Tork dù bị phá hủy, có thể nào khó khăn hơn tình cảnh trước kia không?” Sannyo thì thầm.

“Cùng lắm thì làm lại từ đầu!” “Vậy thưa ngài, bây giờ chúng ta nên làm gì!” Ganu vui mừng hỏi.

“Bây giờ, hãy giả vờ vô tình lỡ lời, nói cho đám gián điệp của băng hải tặc Big Mom biết tin tức của Zephyr!” Sannyo nói.

“A!

Như vậy chẳng phải chúng ta đã bán đứng Hải quân sao,” Ganu kinh ngạc nói.

“Ngu ngốc, chẳng phải ta đã nói là giả vờ vô tình rồi sao!” Sannyo tức giận nói.

“Để hai bên gặp nhau trước, nếu có một bên chịu thua, chẳng phải Lancher Tork có thể tránh được chiến hỏa sao!” “Vậy nếu cả Hải quân và băng hải tặc Big Mom đều không định buông tay thì sao?” “Vậy cũng tốt, sớm muộn gì cũng phải đánh, đều như nhau cả!!” “Tôi

hiểu rồi, thưa ngài Sannyo!!" Nói xong, Ganu chạy ra khỏi văn phòng.

Nhưng khi ra đến con phố bên ngoài, Ganu nhìn sâu vào con đường sạch sẽ, ngăn nắp, ghi nhớ nó trong đầu.

Dù sao thì, trong một thời gian tới, có lẽ sẽ không còn thấy cảnh tượng như vậy nữa.

Sau đó, anh ta hít một hơi thật sâu, đi chậm lại, che giấu vẻ lo lắng, trở lại trạng thái bình thường, đi vào một cửa hàng đồ ngọt.

"Một ly trà sữa matcha, tiện thể thêm một miếng bánh mousse sô cô la matcha hai lớp!" Ganu dặn.

"Vâng ạ, thưa ngài Ganu, bình thường ngài đều tan làm muộn, hôm nay có vẻ sớm nhỉ," nhân viên cửa hàng hỏi. 'Vừa đến đã quan tâm mình, ý đồ đừng có rõ ràng quá chứ,' Ganu thầm nghĩ, 'nhưng đồ ngọt ở đây không tệ.' "Ai, chẳng phải là do ngài Sannyo nổi giận, đuổi tôi ra ngoài sao," Ganu phối hợp.

"Ngài Sannyo tính tình trước nay luôn rất tốt, đã xảy ra chuyện gì vậy!" nhân viên cửa hàng tiếp tục hỏi.

"Ai, ngài Sannyo sau khi nhận một cuộc điện thoại liền bắt đầu nổi giận, tôi đến khuyên vài câu, kết quả bị mắng một trận," Ganu giả vờ ấm ức.

"Có thể khiến ngài Sannyo tức giận như vậy, xem ra chuyện rất nghiêm trọng," nhân viên cửa hàng quan tâm.

Cuối cùng, sau một hồi 'tâm sự', cả hai đều có được thứ mình muốn.

Nhân viên cửa hàng trà sữa đã lấy được thông tin từ Ganu.

Ganu đã hoàn thành nhiệm vụ của mình thành công.

Nhìn nhân viên cửa hàng nở một nụ cười đầy mãn nguyện, Ganu

cười mà không dám cười thành tiếng.

Dù sao thì, hình tượng hiện tại của anh ta là bị cấp trên phê bình, đến cửa hàng đồ ngọt tìm cô nhân viên an ủi, đương nhiên phải tỏ ra một bộ mặt sầu não.

Nhưng mỗi khi nhìn thấy vẻ mặt của cô nhân viên, Ganu cảm thấy mình sắp bị nội thương vì nhịn cười. 'Không được, không được, phải kết thúc nhanh thôi,' Ganu quyết định.

Ganu vội vàng nhét đồ ngọt vào miệng, rồi rời khỏi cửa hàng trà sữa.

Nhân viên cửa hàng đương nhiên hy vọng Ganu nhanh chóng rời đi để cô ta có thể truyền tin tức ra ngoài, nên không hề ngăn cản.

Đợi bóng dáng Ganu biến mất khỏi tầm mắt.

Nhân viên cửa hàng lập tức quay người, đi vào hậu trường, từ một cái thùng lấy ra một con Ốc sên truyền tin có tay cầm.

"Thưa ngài Cracker!" "Có chuyện gì." "Vừa mới có tin, Đô đốc Hải quân Zephyr đã xuất hiện tại…" Bên kia Ốc sên truyền tin, Cracker sau khi nhận được tin tức, cùng Katakuri lập tức tiến về phía đảo Thác Trung.

Ganu, lúc này cũng đã trở về văn phòng.

"Thế nào, xong việc rồi chứ," Sannyo hỏi.

"Xong rồi ạ," Ganu trả lời.

"Loại đá đó có tin tức gì chưa, thưa ngài?" "Đã sắp xếp người đi tìm rồi, hiện tại chưa có tin tức," Sannyo trả lời.

"Nếu loại đá đó không có ở quần đảo Lancher Tork thì tốt biết mấy!!" Ganu cảm thán.

"Không có là tốt nhất, như vậy quần đảo Lancher Tork sẽ không

bị chiến hỏa tàn phá!" Sannyo cảm thán.

"Nhưng cả Hải quân và băng hải tặc Big Mom đều đã nhắm vào đây, e rằng chín phần mười là loại đá đó ở đây." "Vậy hy vọng, băng hải tặc Big Mom hoặc Hải quân, một trong hai bên sẽ rút lui khỏi cuộc tranh đoạt này!" Ganu hy vọng.

"Ganu à, ngươi nghĩ Hải quân sẽ cúi đầu trước một băng hải tặc sao?" Sannyo trầm giọng nói.

"Sẽ không!" Ganu suy nghĩ rồi trả lời.

"Đúng vậy, nếu Hải quân cúi đầu, vậy thì kiên trì chính nghĩa còn có ích gì?" "Vậy còn băng hải tặc Big Mom?" "Một trong Tứ Hoàng, ngươi nghĩ bà ta sẽ dễ dàng từ bỏ sao?" "Vậy trận chiến, nhất định sẽ xảy ra sao?" "Ganu, những chuyện mà chúng ta không thể quyết định được thì đừng mong đợi nữa.

Đối với chúng ta bây giờ, tìm hiểu xem loại đá đó có gì đặc biệt mới là quan trọng nhất, rốt cuộc nó có ma lực gì mà khiến cả Hải quân và băng hải tặc Big Mom đều tìm kiếm." Nhìn vào bức ảnh mà Zephyr đưa, Sannyo chìm vào suy tư.

"Thưa ngài, nếu đã là đá, tại sao không đến sòng bạc đá hỏi vị đại nhân đó," Ganu đề nghị.

"Hỏi rồi, ông ta cũng chưa từng thấy.

Và vừa có tin, hôm nay có một người đàn ông sở hữu Haki Bá vương cũng hỏi về loại đá đó," Sannyo nói.

"Haki Bá vương!!" Ganu kinh ngạc.

"Là ai vậy!" "Không biết, người đó đã che giấu dung mạo của mình." "Không lẽ là một trong ba vị hoàng đế kia sao?" "Ba vị đó sẽ không hành động như vậy đâu." "Ai~ dù sao thì vũng nước này ngày càng sâu!" … Zephyr lúc này đang dẫn người từ trung tâm thành phố,

tìm kiếm trong khu rừng trên đảo. ‘Bốp~’ Nhìn thấy những quả dừa trên cây, Zephyr đấm một cú vào thân cây, làm những quả dừa trên cây rơi xuống.

“Màu sắc không tệ,” nhìn những quả dừa, Zephyr khen ngợi.

Sau đó, ông chia những quả dừa cho các binh sĩ xung quanh, và nói: “Tất cả nghỉ ngơi đi!!” “Vâng!” “Vâng!” … Nghe lệnh của Zephyr, các binh sĩ lần lượt đáp lại.

Sau đó, họ ngồi dưới bóng cây, lấy bình nước mang theo hoặc hái dừa trên cây.

Chương 240

“Thầy ơi, bên con không có tình hình gì!” Binz đi tới, ủ rũ.

Enshi cũng từ một hướng khác đi tới, cảm nhận được ánh mắt của hai người, anh lắc đầu, cho biết cũng không có tin tức gì.

Mặc dù Enshi đi cùng La Tu, nhưng ngoại hình của Enshi quá đặc biệt.

Vì vậy, Enshi đi cùng Zephyr.

“Không sao, hòn đảo này chưa tìm kiếm xong, còn hai hòn đảo chúng ta chưa đặt chân tới, đừng vội,” Zephyr an ủi.

Nói xong, Zephyr đưa dừa cho Binz và Enshi.

“Ain vẫn chưa về, chẳng lẽ…” Ba người đang ngồi dưới bóng cây thưởng thức dừa thì trên trời đột nhiên xuất hiện một vệt sáng đỏ, cùng với một tiếng ‘pằng~’.

Mặc dù lúc này là ban ngày, nhưng vệt sáng đỏ đó trên trời vẫn rất nổi bật.

Nghe tiếng động nhỏ và nhìn thấy pháo hiệu trên trời, ba người lập tức đứng dậy, nhìn về hướng của pháo hiệu, phía đông nam.

“Ở yên tại chỗ, chuẩn bị chiến đấu!” Zephyr hô.

“Enshi, Binz, theo ta!” ‘Vụt~~’ Trên mặt đất bốc lên ba luồng bụi.

Cả ba người đều ngay lập tức sử dụng Thế, nhanh chóng lao về phía đông nam.

Dù sao thì, đối với loại pháo hiệu này, cả ba đều hiểu nó đại diện cho điều gì.

Vì vậy, không một giây một phút nào, ba người cũng không dám

chậm trễ.

Do phạm vi tìm kiếm không lớn, ba người nhanh chóng đến được phía đông nam. 'Pằng~ pằng~' Tiếng súng pháo liên tục vang lên, truyền vào tai ba người.

"Khi đến gần, chú ý ẩn nấp thân hình, tiềm nhập kiểm tra tình hình, đừng hành động thiếu suy nghĩ!" Zephyr sắp xếp.

"Đừng để cứu viện không thành, lại tự sa vào bẫy." Khi ba người lẻn vào, họ phát hiện ra dấu vết của Ain và những người khác.

Lúc này, đội của Ain đang bị một đám Lính Bánh Quy bao vây, dựa vào mấy tảng đá để né tránh các cuộc tấn công của chúng. 'Charlotte Cracker!!' Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trong lòng ba người đồng thời hiện lên cái tên này.

Dù sao thì, trời đất bao la, Lính Bánh Quy chỉ có một nhà, đó là một trong ba Tư Lệnh Ngọt của băng hải tặc Big Mom, Charlotte Cracker.

"Với độ cứng của Lính Bánh Quy của Cracker, chúng sẽ không sợ súng pháo thông thường đâu!!" Thấy tình hình này, Zephyr nói.

Dù sao thì, tối qua ông mới trải nghiệm độ cứng của Lính Bánh Quy.

"Bao vây Ain, Cracker có ý đồ gì khác sao?" Enshi nói.

Trong lúc Enshi và những người khác ẩn nấp sau cây, Cracker và Katakuri cũng đang nấp trong một bụi cỏ.

"Rõ ràng đã bắn pháo hiệu rồi, tại sao Zephyr vẫn chưa bị dụ đến," Cracker nói.

"Có lẽ đã đến rồi, chỉ là vở kịch diễn hơi quá lố thôi," Katakuri nói.

“Lính Bánh Quy của cậu có sợ mấy khẩu súng pháo đó không!” “Cũng đúng,” Cracker tán thành.

Sau đó, Cracker điều khiển Lính Bánh Quy, phát động tấn công vào Ain và những người khác. … Ở trong thị trấn, La Tu vừa hay ngẩng đầu nhìn thấy điểm đỏ nhỏ ẩn hiện ở phía xa. ‘Hướng đó, Zephyr lúc này hẳn là đang ở đó,’ La Tu nghĩ. ‘Trên hòn đảo này, có thể khiến Zephyr phải bắn pháo hiệu như vậy, có lẽ chỉ có Cracker.’ “Luffy, Zoro, chúng ta đi về hướng đông nam, nhanh lên,” La Tu ra lệnh.

Nói xong, La Tu dẫn hai người đi về hướng đông nam.

Trong lúc ba người Zephyr đang bàn luận, Lính Bánh Quy đột nhiên từ sau cây bước ra, đi thẳng về phía Ain và những người khác.

“Chúng sắp tấn công rồi,” Binz nói.

Nhìn thấy đối thủ bắt đầu tấn công, Ain hét lên: “Sử dụng hỏa lực mạnh nhất, tấn công vào đám Lính Bánh Quy này!!” Dù sao thì, đối với Lính Bánh Quy của Cracker, Ain chắc chắn có chút hiểu biết.

Hơn nữa, tối qua Zephyr đã chiến đấu với chúng.

Dựa trên những gì Zephyr kể về các phương diện của Lính Bánh Quy, cô khá hiểu về sức chiến đấu của chúng.

Chính vì vậy, Ain trong lòng rất rõ, những đội viên này khi đối mặt với Lính Bánh Quy khó mà chiếm được ưu thế, một khi bị bao vây quy mô lớn như bây giờ, e rằng lành ít dữ nhiều.

Có thể đối phó được vài tên, nhưng một khi bị vô số Lính Bánh Quy bao vây, kết cục cũng không khá hơn là bao.

Vì vậy, ngay khi bị bao vây, cô đã bắn pháo hiệu lên trời.

Chỉ là sau khi thấy hành động của đám Lính Bánh Quy này, Ain lại nghi ngờ về mục đích hành động của Cracker.

Nhưng khi Lính Bánh Quy bắt đầu tấn công, Ain không còn tâm trí để suy nghĩ về những điều đó nữa.

Hiện tại, Ain chỉ hy vọng súng pháo mang theo có thể có tác dụng với Lính Bánh Quy.

Đồng thời, năng lực Trái Ác Quỷ 'Modo Modo' có thể có hiệu quả với chúng.

Nghe chỉ huy của Ain, một binh sĩ lập tức lấy khẩu súng phóng lựu xách tay trên lưng ra, vào tư thế ngắm bắn, nhắm vào một tên Lính Bánh Quy.

Sau đó, bóp cò. 'Ầm~~' Đạn bay về phía tên Lính Bánh Quy. 'Bùm~~' Va vào thân thể tên Lính Bánh Quy, phát ra tiếng nổ inh tai nhức óc, cùng với một làn sóng xung kích, cuốn tung bụi đất trên mặt đất.

"Nổ chết con quái vật này đi!" người binh sĩ bắn súng phóng lựu hét lên.

"Daihou, làm tốt lắm!" các binh sĩ xung quanh khen ngợi.

"Tôi không phải Daihou." Khi gió thổi, bụi đất từ từ tan đi.

Tên Lính Bánh Quy bị trúng đạn vẫn đứng vững trên mặt đất.

Chỉ là, trên ngực xuất hiện vài vết nứt, đồng thời bị đẩy lùi một khoảng.

Thấy ánh mắt của các Hải quân đều tập trung vào mình, nó lộ ra một nụ cười chế giễu.

Sau đó, nó cong người, điều chỉnh tư thế để phát lực tốt, dùng sức đạp đất, lao nhanh về phía các Hải quân.

"Thân thể quái vật, cứng đến vậy sao!!" Daihou tuyệt vọng.

"Đúng vậy, ngay cả súng phóng lựu cũng chỉ có thể làm nứt thân

thể nó, làm sao mà đánh được!" một binh sĩ khác tuyệt vọng.

Thấy ý chí chiến đấu trong đội ngũ sắp tan biến.

Ain cao giọng hét lên: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, muốn để cho đám người kia không tốn chút sức lực nào thu hoạch đầu của các ngươi sao?

Đại tá Zephyr đang ở không xa, chắc chắn sẽ đến chi viện!" "Người thân của các ngươi, lẽ nào các ngươi định không bao giờ gặp lại họ nữa sao!" Theo tiếng hét của Ain, các Hải quân cầm súng pháo, một lần nữa phát động tấn công vào Lính Bánh Quy.

Chương 241

Nhưng tên Lính Bánh Quy dẫn đầu đã chạy đến trước mặt Ain và những người khác.

“Thầy ơi, hay là con và Binz xuống trước chi viện!” Enshi nói.

“Đúng vậy thầy, một mình Ain khó mà chống lại đám Lính Bánh Quy này,” Binz phụ họa.

“Đừng vội, bốn năm tên Lính Bánh Quy không làm gì được Ain đâu,” Zephyr trầm ổn nói.

“Đợi một chút, ta muốn kiểm chứng một chuyện, một khi kiểm chứng xong, có thể xuống được rồi.” ‘Không thể để tên này xông vào đội hình,’ nhìn tên Lính Bánh Quy cầm đao lớn, mặt đầy điên cuồng, Ain quyết định.

Ain bước một bước ra, chân dài đá lên, Lam Cước bay về phía tên Lính Bánh Quy.

Cảm nhận được sóng xung kích của Lam Cước, tên Lính Bánh Quy hơi xoay người, né được Lam Cước, giơ đao lớn chém về phía Ain!

Đồng thời, miệng phát ra tiếng gầm lớn. … “Đó hình như là học trò của Zephyr, giữ lại một mạng để uy hiếp Zephyr,” Katakuri nhìn hai người chuẩn bị giao chiến nói.

“Anh hai, là học trò của một Đô đốc, không thể dễ dàng bị giải quyết đâu,” Cracker nói.

“Giữ lại một mạng, làm con tin, có lẽ không tệ.” Thấy Lính Bánh Quy né được Lam Cước của mình, Ain liền không tấn công nữa, chuẩn bị kiểm chứng một giả thuyết mà thầy Zephyr đã đề ra.

Một khi giả thuyết này thành công, thì 'Trái Modo Modo' sẽ là trái khắc chế Lính Bánh Quy nhất.

Khi Lính Bánh Quy vung đao lớn chém về phía mình, Ain xoay người, thành công né được đòn tấn công, sau đó đưa tay ra, chạm vào thân thể Lính Bánh Quy.

Đồng thời, miệng thầm niệm 'Đảo ngược, đảo ngược', phát động năng lực của Trái Modo Modo.

Sau đó, một chuyện khiến người ta kinh ngạc xảy ra trước mắt mọi người.

Tên Lính Bánh Quy vốn cứng không thể phá, sức mạnh vô cùng, lại biến mất không còn một dấu vết!!

Vũ khí, áo giáp và những vật phẩm khác mà Lính Bánh Quy mang theo đều rơi xuống đất.

Thấy cảnh này, dù là các binh sĩ Hải quân sau lưng Ain, hay những người ẩn nấp như Enshi, Binz, Cracker, Katakuri, đều trợn to mắt, há hốc mồm.

"Chuyện gì vậy, Lính Bánh Quy đột nhiên biến mất rồi!" Binz lắp bắp hỏi.

"Ha ha ha, xem ra giả thuyết trước đây của ta đã thành công," Zephyr cười nói.

"A a a a, anh hai, anh có thấy chuyện vừa xảy ra không?" Cracker kinh ngạc nói.

"Lính Bánh Quy của em, bị cô Hải quân đó đánh một cái, đột nhiên không còn nữa, biến mất rồi!" "Thấy rồi, thấy rồi!" Katakuri nói.

"Bình tĩnh một chút, cậu đâu chỉ có một tên Lính Bánh Quy!

Một tên biến mất, có gì mà sợ!" Những tên Lính Bánh Quy khác,

sau khi thấy cảnh đó, đều dừng bước.

“Đúng, đúng, để xem cô ta làm được gì,” Cracker nói.

Dù sao thì, từ khi ăn Trái Bisu Bisu, Lính Bánh Quy của hắn tuy bị người ta đánh vỡ, bị xé rách, nhưng biến mất không dấu vết như vậy là lần đầu tiên.

Sau đó, Cracker điều khiển vài tên Lính Bánh Quy, tiếp tục tấn công Ain.

Đồng thời, hắn tập trung sự chú ý vào Ain, quan sát cẩn thận hành động của cô. dưới sự điều khiển của Cracker, bốn tên Lính Bánh Quy tạo thành một vòng cung, từ từ bao vây Ain.

Đối mặt với vòng vây, Ain không hề hoảng sợ, đứng yên tại chỗ chờ chúng tiến lên.

“Thầy ơi, lẽ nào ‘Trái Modo Modo’ của Ain, có tác dụng với Lính Bánh Quy sao?” Enshi suy nghĩ kỹ rồi hỏi.

Dù sao thì, là học trò của Zephyr.

Đối với hai vị sư đệ sư muội, anh có sự hiểu biết nhất định, đối với năng lực Trái Ác Quỷ của hai người cũng có nhận thức đơn giản.

Suy đi nghĩ lại, Enshi cảm thấy sư muội có thể làm Lính Bánh Quy biến mất ngay lập tức, hắn là năng lực của trái cây. ‘Trái Modo Modo’ có thể làm vật phẩm quay ngược lại mười hai năm trước, mười hai năm trước, Cracker có sử dụng Trái Bisu Bisu hay không cũng không chắc!

Huống chi là có Lính Bánh Quy đã tồn tại mười hai năm!

“Không sai, đúng là năng lực trái cây của Ain có tác dụng,” Zephyr tán dương.

“Đảo ngược mười hai năm, Cracker có lẽ còn chưa ăn trái cây,

đám Lính Bánh Quy này làm sao có thể tồn tại được!" "Thầy Zephyr, cách này tuyệt quá," Binz cảm thán.

"Ý tưởng này, chỉ cần biết rõ năng lực của 'Trái Modo Modo' là có thể nghĩ ra cách đối phó với Lính Bánh Quy, không có gì đáng khoe khoang cả," Zephyr bình thản nói.

"Chỉ là không ngờ, cách này lại thực sự có thể sử dụng được!!" … 'Hét!' Một trong bốn tên Lính Bánh Quy bao vây Ain gầm lên một tiếng.

Đột nhiên bùng nổ, lao về phía Ain.

Đồng thời, cây thương trong tay cũng tỏa ra hàn khí về phía Ain.

Ba tên Lính Bánh Quy còn lại, cũng lần lượt vung vũ khí, cùng nhau phát động tấn công vào Ain. 'Bốn tên Lính Bánh Quy cùng lúc tấn công, lần này chắc sẽ lộ ra sơ hở rồi!!' Cracker nhìn tình hình trên sân thầm nghĩ.

Đối mặt với cuộc tấn công đồng thời của bốn tên Lính Bánh Quy.

Ain sử dụng thân pháp, ưu nhã né tránh các đòn tấn công của chúng.

Đồng thời, miệng thầm niệm 'Đảo ngược, đảo ngược', hai tay dự định chạm vào những tên Lính Bánh Quy bao vây.

Cảnh tượng quen thuộc lại một lần nữa xảy ra trước mắt mọi người.

Những tên Lính Bánh Quy bị Ain chạm vào, biến mất không dấu vết.

Những vật phẩm mà chúng mang theo, lại rơi vãi khắp nơi.

Bốn tên Lính Bánh Quy vây công Ain, không một tên nào thoát khỏi kết cục như vậy.

“Anh hai, nhìn rõ chưa, rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì!” Cracker lo lắng hỏi.

“Cô gái kia, chỉ đơn giản chạm vào Lính Bánh Quy của em, sau đó chúng biến mất!

Trong đó có tình huống gì khác mà em không thấy không?” “Tình hình đúng như em thấy, cô gái đó không làm thêm bất kỳ động tác hay việc gì thừa thãi,” Katakuri bình thản nói.

“Tâm thái của em có vấn đề rồi, Tư Lệnh Ngọt chỉ có được nhờ Lính Bánh Quy thôi sao?” “Việc cô Hải quân đó tiêu diệt Lính Bánh Quy có một đặc điểm, đó là cô ta chỉ sau khi chạm vào Lính Bánh Quy, chúng mới biến mất.” Nói xong, Katakuri nghiêm túc nhìn Cracker.

Bị Katakuri nhìn chằm chằm, tâm trạng của Cracker dần dần bình tĩnh lại.

“Anh hai nói đúng, lý trí của em không thể đánh mất!” … “Đội trưởng Ain uy vũ bá khí!” “Đội trưởng làm tốt lắm!” “Xử lý hết đám Lính Bánh Quy đó đi, đội trưởng!” Thấy Ain trổ hết thần uy khi đối mặt với Lính Bánh Quy, các binh sĩ lần lượt reo hò.

Những tên Lính Bánh Quy còn lại thấy Ain tiếp tục tiêu diệt bốn tên khác, đều nhìn cô với vẻ mặt kinh hãi.

Dù sao thì, tình huống không rõ ràng mới là đáng sợ nhất.

Ain nhìn quanh một vòng, rồi nhanh chóng sử dụng Thế, lao về phía vị trí của Lính Bánh Quy.

Thấy Ain lao về phía mình, Lính Bánh Quy lập tức bóp cò, bắn đạn về phía cô.

Chương 242

Nhưng Ain liên tục điểm mũi chân xuống đất, liên tục thi triển Thế, thay đổi phương hướng di chuyển.

Thành công né tránh từng viên đạn bay về phía mình.

Sau khi đến bên cạnh Lính Bánh Quy, Ain phát động năng lực trái cây, tiêu diệt từng tên một.

“Chết tiệt, con khốn đó bắt đầu săn giết Lính Bánh Quy của ta rồi!!” Cracker thấy hành động của Ain, tức giận gầm lên.

Dù sao thì, Lính Bánh Quy tuy được tạo ra bằng năng lực của Trái Bisu Bisu.

Nhưng sản xuất ra chúng sẽ tiêu hao thể lực của hắn, một khi sản xuất quá nhiều sẽ làm hắn kiệt sức.

Lát nữa còn phải săn Zephyr, đó là đối thủ cấp Đô đốc Hải quân.

Muốn đánh bại lão, số lượng Lính Bánh Quy nhất định không thể thiếu.

Bây giờ bị người khác tiêu diệt quá nhiều, lát nữa đối chiến với Zephyr sẽ xuất hiện rất nhiều biến số.

“Anh hai, em phải đi ngăn cản cô Hải quân này, không thể để cô ta tiếp tục cắt lúa như vậy được,” Cracker nói.

“Em nghĩ cô Hải quân này chắc chắn khắc chế Lính Bánh Quy của em, nếu không chỉ dựa vào một tay làm biến mất, không thể nào vô danh trong Hải quân được.

Đợi Zephyr xuất hiện, hai anh em mình cùng nhau bắt sống lão.” “Chú ý, đừng để bị chạm vào người.” Katakuri nhắc nhở.

“Em nhớ rồi!” Nói xong, Cracker rời khỏi nơi ẩn nấp vừa rồi, để tránh khi xông ra sẽ làm lộ vị trí của Katakuri.

Đương nhiên trước khi hiện thân, hắn đã giấu thân mình trong một con rối bánh quy.

“Ba Động, Pretzel!!” Sau đó, Cracker từ sau cây nhanh chóng xông ra, sử dụng thanh kiếm Pretzel chém một nhát kiếm khí từ xa về phía Ain.

Kiếm khí hình sóng ngay lập tức từ Pretzel tuôn ra, đâm về phía Ain!!

Đang truy đuổi Lính Bánh Quy, Ain cảm thấy sau lưng mình tuôn ra một luồng kiếm khí sắc bén.

Cô lập tức sử dụng Nguyệt Bộ, trên không trung điều chỉnh vị trí của mình, kinh hiểm né được đòn tấn công bất ngờ.

Nhưng dù vậy, mái tóc màu xanh nhạt của Ain vẫn bị kiếm khí cắt đứt vài sợi.

Nhưng Cracker không định cho Ain cơ hội thở dốc.

Dù sao thì, một kẻ địch có thể tiêu diệt Lính Bánh Quy của hắn, Cracker hy vọng sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt mình nữa.

“Đột Phá Pretzel!” Thanh kiếm Pretzel trong tay hắn tỏa ra ánh sáng rực rỡ, sau đó hắn cầm thanh kiếm đang tỏa sáng lao về phía Ain.

Mặc dù không biết Cracker đã chuẩn bị những gì, nhưng thanh kiếm dài đang tỏa sáng chắc chắn không phải tầm thường!

Ain lập tức lùi lại để kéo giãn khoảng cách với Cracker, đồng thời sử dụng Lam Cước để cản trở đường tiến của hắn.

Thấy Lính Bánh Quy đại hiển thần uy, Enshi và Binz quay đầu nhìn Zephyr.

Đối với điều này, Zephyr đưa cho họ một ánh mắt khẳng định.

Được sự cho phép của Zephyr, Enshi và Binz lập tức xông xuống, gia nhập vào chiến trường.

Zephyr lặng lẽ di chuyển vị trí, đồng thời suy nghĩ: "Trong tình huống bình thường, hải tặc sẽ không chủ động gây sự với Hải quân, mục đích của Cracker rốt cuộc là gì?" "Nhưng tên Lính Bánh Quy này hẳn không phải là bản thể của hắn…" Đối mặt với Lam Cước của Ain, Cracker né được thì né, không né được thì cứng rắn chống đỡ, nhanh chóng tiếp cận Ain.

Đồng thời, hắn chỉ huy một tên Lính Bánh Quy chặn đường lui của Ain.

Trong lúc Ain đang lùi lại, một tên Lính Bánh Quy đột nhiên từ trong bụi cỏ nhảy ra, lao về phía Ain đang lùi lại.

Đối với điều này, Ain không thể không kết thúc cuộc tấn công bằng Lam Cước, quay người đối mặt với Lính Bánh Quy.

Nhưng trước khi Ain phát động năng lực trái cây, tên Lính Bánh Quy đã thành công nắm lấy cổ chân trắng nõn của cô.

Khiến thân hình Ain khựng lại, nhịp điệu chiến đấu bị phá vỡ.

Nhìn tên Lính Bánh Quy biến mất không dấu vết, mặc dù trong lòng đầy phiền não, nhưng nhìn vào lưng Ain, Cracker cười nham hiểm giơ thanh Pretzel lên chém về phía cô!!

Thế!

Enshi nhanh chóng tiếp cận Cracker, đồng thời sử dụng Haki Vũ trang bao bọc lấy thanh kiếm Thú Huyết!

Binz sử dụng năng lực của Trái Mosa Mosa, khiến cỏ dại mọc nhanh, gây trở ngại cho Cracker.

Khi thanh Pretzel sắp chạm vào thân thể Ain, thanh Thú Huyết của Enshi đã thành công chặn được nó.

“Bùm~~~” Hai thanh kiếm va chạm, lập tức tạo ra một vụ nổ lớn, tạo ra một làn sóng xung kích mạnh mẽ, hất văng mọi người.

Cracker do giấu mình trong con rối bánh quy, thể tích và trọng lượng đều lớn hơn, sóng xung kích chỉ khiến hắn lùi lại vài bước.

Ain và Enshi so với Cracker, thê thảm hơn nhiều.

Do sóng xung kích từ vụ nổ, cả hai bị hất tung lên không, xoay vài vòng rồi ngã mạnh xuống đất.

Cracker sau khi ổn định thân hình, lập tức khởi động, lao về phía Ain.

Đồng thời giơ tay trái lên, chuẩn bị đập vào tay phải của mình.

Tay trái chạm vào tay phải, từ không trung mọc ra thêm một cánh tay phải, và ngay cả vũ khí cũng được sao chép.

Sau đó lặp lại động tác trước đó, chỉ là đổi thành tay phải đập vào tay trái.

Cracker từ không trung mọc ra thêm một cánh tay trái.

Sau khi lặp lại động tác tương tự, Cracker từ hai tay ban đầu, biến thành ba cặp cánh tay.

Cùng lúc đó, bước chân của Cracker cũng không dừng lại.

Lúc này, hắn đã sắp tiếp cận Ain.

Binz một lần nữa phát động năng lực của Trái Mosa Mosa, dây leo, cành cây, cỏ dại… lần lượt mọc nhanh, quấn về phía Cracker.

“Tam Trọng Quyển Pretzel Biên” Sáu thanh kiếm đồng thời xoay nhanh, nghiền nát tất cả cây cỏ tấn công.

Ain thấy tình hình này, phối hợp với Binz lùi về phía sau.

“Tìm chết!

Lũ kiến hôi phiền phức!” Nhìn thấy bóng dáng của Binz, Cracker hung hăng nói.

Cracker lập tức điều khiển Lính Bánh Quy, tấn công về phía vị trí của Binz.

Đồng thời, điều khiển một số Lính Bánh Quy gây áp lực cho Enshi.

Mặc dù Lính Bánh Quy bị Ain dọa sợ vỡ mật, nhưng đối mặt với người khác, chúng không hề sợ hãi.

Rất nhiều Lính Bánh Quy lập tức lao về phía Enshi và Binz.

“Chết tiệt!” Nhìn đám Lính Bánh Quy lao tới, Binz chửi rủa.

Do đám Lính Bánh Quy này, Binz không thể không từ bỏ việc chi viện cho Ain, tập trung sự chú ý vào đám Lính Bánh Quy trước mắt.

Chương 243

Đối mặt với nhiều Lính Bánh Quy, Enshi không định chiến đấu với chúng.

Dù sao thì, đạo lý bắt giặc phải bắt vua, Enshi rất hiểu.

Lục Thức Thế được sử dụng.

Hai chân nhanh chóng điểm xuống đất, lao nhanh về phía Cracker.

Nhưng Lính Bánh Quy tự nhiên sẽ không để anh dễ dàng rời đi như vậy.

Những tên có thể sử dụng tấn công tầm xa, liền sử dụng tấn công tầm xa tấn công Enshi.

Phần còn lại một bộ phận theo sau anh, một bộ phận chặn đường tiến của Enshi.

"Lính Bánh Quy, thật phiền phức," Enshi than thở.

Đối mặt với các cuộc tấn công, Enshi không thể không điều chỉnh lộ trình của mình để né tránh.

Nhưng như vậy, Lính Bánh Quy sẽ chặn trên đường tiến của anh, khiến anh không thể chi viện cho Ain.

Đối mặt một mình với Cracker, tình hình của Ain hiện tại không mấy lạc quan.

"Không được, bây giờ mình bị Lính Bánh Quy bao vây, không kịp chi viện cho Ain," Binz suy nghĩ về tình hình trên sân.

"Phải nghĩ cách để sư huynh Enshi đi chi viện cho Ain!" "Cách nào!

Cách nào!" Não của Binz đang vận hành nhanh chóng. 'Vù~~' Một

cây búa lớn lao về phía Binz. ‘Có rồi!’ Nhìn thấy cây búa sắt này, Binz lóe lên một ý tưởng.

Sau đó, Binz nhảy trái phải thành công đưa mình lên không trung.

Tên Lính Bánh Quy sử dụng búa lớn thấy cơ hội này, dùng hết sức vung búa lớn về phía Binz. ‘Tốt lắm!’ Nhìn cây búa lớn mang theo sức mạnh lao tới, Binz hưng phấn.

Thiết Khối! ‘Bốp~~’ Cây búa sắt như đập vào một khối sắt!

Binz như một quả bóng bowling, bay nhanh về phía vị trí của Enshi. ‘A~~’ Binz giữ nguyên Thiết Khối, lao thẳng vào đám Lính Bánh Quy đang vây quanh Enshi, đâm chúng tan tác.

Sau đó, một cú lộn nhào về phía trước để giảm bớt lực dư, đứng dậy lập tức sử dụng Trái Mosa Mosa.

Khiến cây cỏ xung quanh tăng tốc sinh trưởng, quấn lấy đám Lính Bánh Quy phía trước.

Enshi ngay khoảnh khắc Binz đâm vào, đã hiểu ý đồ của Binz, quay đầu lao về phía Cracker.

Ain lúc này bị ép đến đường cùng, buộc phải sử dụng Thiết Khối, chống lại nhát chém Pretzel của Cracker.

Enshi một lần nữa sử dụng Thế nhanh chóng tiếp cận Cracker.

Haki bao trùm lấy Thú Huyết, phối hợp với Nguyệt Bộ, một kiếm đâm về phía Cracker.

Nhưng ba tay trái của Cracker chuyển đối tượng tấn công, chống lại đòn tấn công bất ngờ của Enshi.

Ngay lúc này, bóng dáng của Zephyr đột nhiên xuất hiện trên đầu Cracker.

“Hắc Oản Chấn Kích!!” Nắm đấm được bao bọc bởi Haki Vũ

trang, hung hăng đập về phía đầu Cracker!!! 'Bùm!!!' Một tiếng nổ lớn vang lên.

Mũ bảo hiểm trên đầu ngay lập tức bị đập vỡ, hộp sọ dường như cũng sắp bị đập vỡ trong giây tiếp theo, các bộ phận khác trên cơ thể cũng lần lượt xuất hiện vết nứt, bắt đầu sụp đổ.

Trong lòng Zephyr, Enshi và những người khác đều nghĩ: !! 'Lẽ nào đây cũng không phải là bản thể của Cracker!!' 'Bốp~~' Một người đàn ông tóc tím từ cơ thể của Lính Bánh Quy sụp đổ nhanh chóng lao ra.

Hai tay cầm Pretzel, đâm về phía Ain!!

"Hắc Oản Nguyệt Bộ Không Chấn!" Thấy tình hình này, Zephyr lập tức hiểu ra chuyện gì đã xảy ra.

Ông sử dụng một combo kỹ năng, đánh bay Cracker đang lao tới.

Cracker trong khoảnh khắc cơ thể bị hất văng, vung thanh Pretzel như một cây quạt về phía Ain.

Mặc dù Ain đang ở trong tư thế phòng thủ của Thiết Khối, nhưng do trước đó đã bị Cracker đánh trúng vài lần, lực phòng ngự đã không còn như trước.

Thiết Khối ngay lập tức bị phá vỡ, bị Cracker đánh bay lên không trung.

"Niên Cao Trường Quyền!!" Một nắm đấm được tạo thành từ mochi, mang theo sức mạnh khổng lồ tấn công về phía Zephyr đang ở trên không trung!

Zephyr đã bật Haki Quan sát, lập tức nắm bắt được cú đấm tấn công lén.

Vì vậy, Zephyr đành phải dừng việc truy đuổi Cracker.

Ông đưa cánh tay ra sau, chống lại cú đấm tấn công lén. ‘Bốp~~’ Hai nắm đấm được bao bọc bởi Haki Vũ trang va chạm, lập tức gây ra những làn sóng chấn động.

Zephyr đang ở trên không trung tuy bị đẩy lùi, nhưng sau khi xoay hai vòng, đã ổn định đáp xuống đất.

Nắm đấm mochi bị Zephyr đánh thẳng xuống đất, tạo ra một hố lõm.

Nắm đấm mochi đột nhiên xòe ra năm ngón, mỗi ngón bắt đầu dài ra, và cắm vào lòng đất.

Sau đó cánh tay được tạo thành từ mochi bắt đầu co lại, Katakuri liền tận dụng tốc độ co lại, nhanh chóng lao đến chiến trường. ‘Có người giúp!!’ Ba chữ này hiện lên trong lòng Zephyr, Enshi và những người khác. ‘Giải quyết một tên trước,’ não Zephyr ngay lập tức đưa ra quyết định.

Thế một lần nữa được sử dụng.

Nhanh chóng tiếp cận Cracker đang bị đánh ngã trên đất.

Đối với mục đích của Zephyr, tất cả mọi người có mặt lúc này đều hiểu rõ.

Thấy tình hình này, Katakuri liên tục điểm chân xuống đất, tăng tốc độ của mình.

Đồng thời, tay kia cũng biến thành mochi, đấm về phía Zephyr.

Enshi thấy tình hình này, hai tay siết chặt Thú Huyết, chuẩn bị chống lại cú đấm tấn công lén.

Cracker đang ngã trên đất, nhân lúc có một chút thời gian trống.

Sử dụng Trái Bisu Bisu, tạo ra một tấm khiên bánh quy cực kỳ cứng rắn trước mặt mình.

Chương 244

Đồng thời, sử dụng Haki Vũ trang bao bọc lên tấm khiên, một lần nữa tăng cường độ cứng.

Co người lại sau tấm khiên.

Cracker vừa làm xong mọi thứ, bóng dáng Zephyr đã xuất hiện trước mặt hắn.

Một cú đấm nặng nề, đánh trúng vào tấm khiên bánh quy. 'Rắc~~' Tấm khiên bánh quy cứng rắn mà Cracker hy vọng, sau khi bị Zephyr đấm một cú, lập tức xuất hiện vài vết nứt!!

"Đùa nhau à!!" Thấy tình hình này, Cracker chửi ầm lên. 'Một đấm không vỡ, vậy thì thêm một đấm nữa!' Zephyr nghĩ.

Trong lúc Zephyr và Cracker đối đầu, Enshi và Katakuri cũng đã va chạm.

Enshi sử dụng Thú Huyết, thành công chống lại cú đấm dài bằng mochi của Katakuri.

Nhưng Katakuri đã đến trước mặt Enshi.

Đồng thời, hai cánh tay mochi nhanh chóng co lại, trở về cơ thể.

Enshi thấy tình hình này, chuẩn bị nhân lúc Katakuri thu nắm đấm lại, phát động tấn công.

Chân trái bước một bước về phía trước, Thế ngay lập tức được sử dụng.

Trên không trung, Nguyệt Bộ liên tục được sử dụng, tăng tốc độ của mình.

Thú Huyết được bao bọc bởi Haki Vũ trang, siêu tốc đâm về phía

Katakuri. ‘Ai nói với ngươi, ta chỉ có hai cánh tay có thể biến thành mochi!’ Katakuri thầm nghĩ.

Đối mặt với cú lao tới của Enshi, Katakuri không hề lùi bước, lao thẳng về phía Enshi.

Trong lúc lao tới, anh vận dụng năng lực của Trái Mochi Mochi mọc ra vài xúc tu từ cơ thể, nghênh đón cú lao tới của Enshi.

Mặc dù thấy những xúc tu mochi mọc ra từ cơ thể đối thủ, nhưng Enshi biết.

Bây giờ anh như mũi tên sắp được bắn đi, đã không còn đường lui.

Katakuri bao bọc Haki Vũ trang lên những xúc tu đó, rồi tấn công Enshi.

Đối mặt với cuộc tấn công của vài xúc tu, Enshi không ngừng sử dụng Nguyệt Bộ để điều chỉnh thân hình.

Cố gắng hết sức để né tránh những cuộc tấn công này.

Đối với những đòn thực sự không thể tránh được, anh đành phải chém vào chúng. ‘Bốp bốp~~’ Đao kiếm và nắm đấm va chạm nhiều lần!!

Trên mặt đất rơi xuống vài dải mochi dài.

Mặc dù có vẻ như Enshi đang chiếm thế thượng phong, nhưng hai cánh tay của Katakuri đã trở lại trạng thái bình thường.

“Điểu Niên Cao!!” Mỗi ngón tay của Katakuri đều mọc ra một sợi roi được tạo thành từ mochi.

Sau đó, mười sợi roi từ các hướng khác nhau, tấn công về phía Enshi. ‘Hét!!’ Đối mặt với các cuộc tấn công từ các hướng khác nhau, Enshi vừa lùi lại, vừa sử dụng Thú Huyết chém vào những sợi roi

đang tấn công.

Mặc dù các sợi roi đều được Katakuri sử dụng Haki Vũ trang bao bọc, nhưng Thú Huyết của Enshi cũng được bao bọc bởi Haki Vũ trang.

Enshi thành công chém đứt những sợi roi đó.

Nhưng những sợi roi này sau khi bị chém đứt, lập tức mọc lại, tiếp tục truy đuổi Enshi. 'Bốp~~' Nhìn vào tám sợi roi dài trong tầm mắt, trong lòng Enshi lúc này vô cùng cẩn thận.

Dù sao thì, Katakuri có mười ngón tay, mọc ra mười sợi roi dài, hiện tại chỉ phát hiện tám sợi, hai sợi còn lại đâu??

Nhưng nghi vấn của Enshi đã nhanh chóng được giải đáp.

Một sợi roi dài từ bụi cây sau lưng anh vươn ra, quấn về phía Enshi.

Đối với điều này, Enshi lập tức thay đổi hướng lùi, né tránh cuộc tấn công của sợi roi dài.

Nhưng một sợi roi dài khác phá đất chui lên, vừa hay dự đoán được lộ trình sau khi Enshi thay đổi.

Thành công quấn lấy cổ chân Enshi!! 'Bốp~~' Enshi đang di chuyển nhanh chóng, bị ngáng chân, trực tiếp ngã mạnh xuống đất.

Những sợi roi mochi khác nhân cơ hội này, đều quấn lấy người Enshi.

Katakuri nhảy một cái đến trước mặt Enshi, trên lòng bàn tay tuôn ra một lượng lớn mochi, bao phủ lấy Enshi.

Giải quyết xong Enshi, Katakuri lập tức đi chi viện cho Cracker.

Cracker lúc này bị Zephyr đánh rất thê thảm!

Tấm khiên bánh quy cứng rắn mà Cracker đặt nhiều hy vọng đã bị Zephyr đấm vỡ.

Lúc này, Cracker dựa vào việc không ngừng sản xuất Lính Bánh Quy để né tránh sự truy đuổi của Zephyr. 'Không hổ là Đô đốc,' nhìn những mảnh vỡ của tấm khiên bánh quy cứng rắn của Cracker, Katakuri cảm thán.

Đồng thời, cánh tay anh bắt đầu biến thành mochi trở nên mềm mại, cuối cùng tạo thành một khẩu súng máy!!

Sau đó, anh tiến hành cường hóa Haki Vũ trang cho khẩu súng máy.

Ngay lập tức bắn ra một lượng lớn đạn mochi kết hợp với Haki Vũ trang về phía Zephyr!! 'Bùm~~~' Zephyr lập tức bị hỏa lực mạnh mẽ bao trùm!!

Đối với điều này, Zephyr lập tức bật Thiết Khối để chống lại áp chế hỏa lực.

Nhưng sau khi bật Thiết Khối, mặc dù Zephyr có thể tiếp tục di chuyển, nhưng tốc độ đã giảm đi rất nhiều!!

Cracker liền nhân cơ hội này, kéo giãn khoảng cách với Zephyr, đến bên cạnh Katakuri.

Sau đó, Katakuri liền ngừng áp chế hỏa lực.

Dù sao thì sau khi Zephyr sử dụng Thiết Khối, đạn mochi không thể gây sát thương cho ông được nữa.

Xung quanh Zephyr sau một hồi bị hỏa lực cày nát, dù là cây cối hay cỏ đất đều biến dạng hoàn toàn.

Không còn màu xanh như trước, màu đất bùn hiện ra.

"Không hổ là Đô đốc, quả thực không giống những con mèo con

chó khác!" Sờ vào vết thương trên người, Cracker cảm thán.

Đối với lời khen của Cracker, Zephyr không hề để ý.

Chương 245

Ông nhảy đến bên cạnh Ain, kiểm tra vết thương của cô.

Sau khi kiểm tra đơn giản, Zephyr trong lòng thở phào một hơi dài.

May mà chỉ ngất đi, không bị thương nặng.

“Quan tâm đến học trò của mình sao??” Cracker lên tiếng chế nhạo.

“Còn lo cho hoàn cảnh của mình đi, một chọi hai ngươi nghĩ có bao nhiêu phần thắng?” Cracker chế nhạo: “Nếu có trách, thì trách đồ đệ của ngươi thực lực không đủ mà thôi!

Ha ha, trong tình huống này, ta không thể giúp gì được đâu!” Nghe những lời mỉa mai của Cracker, Momonga bị kẹt trong đống mochi cố gắng vùng vẫy với sức lực lớn hơn, nhưng vẫn không thể thoát ra được.

Binz đối mặt với vòng vây của đám lính bánh quy, cố gắng phản công nhưng vẫn không thể thoát ra.

“Rốt cuộc mục đích của các ngươi là gì?” Zephyr trầm giọng hỏi.

“Tấn công một Đô đốc Hải quân, ngươi có hiểu điều đó đại diện cho cái gì không?

Băng hải tặc Big Mom chuẩn bị khai chiến với Hải quân sao?” “Zephyr, đừng dùng cái danh Hải quân ra dọa ta,” Cracker cười nói.

“Còn về việc băng Big Mom có khai chiến với Hải quân hay không, phải xem ý của Mama, không phải chuyện ta có thể quyết định.” “Còn về mục đích ư?

Chẳng phải mục đích của chúng ta ở đây đều giống nhau sao!”

Trước khi mai phục Hải quân, bộ phận tình báo của băng Big Mom trên quần đảo Lancitott đã truyền tin về.

Mục đích của Hải quân trên hòn đảo này cũng giống hệt họ, đều là vì Đá Dyna.

"Ồ, nói vậy là các ngươi cũng biết về Đá Dyna!" Zephyr thăm dò.

"Hai băng hải tặc mua Đá Dyna đó đúng là xui xẻo!

Một rơi vào tay ta, một rơi vào tay các ngươi.

Ta cứ thắc mắc tại sao tìm mãi trên biển không thấy tung tích của chúng, hóa ra là bị Hải quân bắt đi rồi, thảo nào!" Cracker cảm thán.

Vừa dứt lời, sau lưng hắn lại xuất hiện từng hàng lính bánh quy.

"Đô đốc Hải quân à?

Ngay cả chiến thuật câu giờ của ta mà cũng không nhận ra sao?" Cracker mỉa mai.

Rõ ràng, hắn nói nhảm nãy giờ chỉ để cho đám lính bánh quy mai phục ở xa có thời gian đến chi viện.

Nhìn vẻ mặt đắc ý của Cracker khi nói ra chiến lược câu giờ của mình, Zephyr nghĩ tốt hơn không nên nói ra ý đồ câu giờ của bản thân.

Nói ra thì mất mặt quá.

Ông câu giờ, chủ yếu là để đợi La Tu tiên sinh.

Một mình đối mặt với hai tên này, dù là ông cũng thấy hơi đau đầu, đặc biệt là khi các học trò của mình người thì bị trói, người thì hôn mê.

"Anh hai, cứ ở một bên quan sát là được, xem em đánh bại hắn thế nào," Cracker vừa nói vừa xoa xoa vết quyền sưng đỏ trên má, ánh mắt đầy vẻ hung tợn.

Đồng thời, hắn dùng năng lực trái Bisu Bisu một lần nữa tạo ra một bộ giáp bánh quy rồi chui vào trong.

“Một tên nhát gan ngay cả bản thể cũng không dám lộ ra, có gì đáng kiêu ngạo!” Zephyr cười khẩy.

“Zephyr, cứ đánh bại được ta rồi hãy nói móc ta nhé,” Cracker đáp lại.

Vừa nói, hắn vừa tăng thêm sáu cánh tay cho bộ giáp bánh quy và mấy tên lính cầm kiếm bên cạnh.

“Trước hết hãy đặt cô học trò có năng lực kỳ quái của ngươi xuống đi,” Cracker đảm bảo.

“Tuy ta sẽ không để ngươi thấy được mặt trời ngày mai, nhưng trong lúc quyết đấu với ngươi, ta tuyệt đối sẽ không làm hại cô ta đâu!

Điểm này, ta lấy danh dự của Mama ra đảm bảo, yên tâm đi!” Nghe lời đảm bảo của Cracker, Zephyr đặt Ain xuống đất rồi chuẩn bị nghênh chiến.

“Lên!” Theo mệnh lệnh, vô số lính bánh quy vung vũ khí trong tay xông về phía Zephyr!

Đối mặt với chúng, Zephyr lặng lẽ dùng Haki Vũ trang bao phủ hai tay, đồng thời mở Haki Quan sát để tìm kiếm Cracker đang ẩn mình trong đám đông. ‘Haa!’ Tên lính bánh quy xông lên đầu tiên gầm lên một tiếng, giơ đại đao chém mạnh xuống!

Zephyr chỉ hơi nghiêng người đã né được nhát chém thẳng đứng. ‘Bốp!’ Đại đao bổ thẳng xuống đất.

Tên lính biết cú chém đã trượt, liền bỏ đao, dùng cả hai tay đấm về phía Zephyr.

Nhưng nắm đấm của Zephyr còn nhanh hơn, mạnh hơn, một

quyền trúng ngay đầu tên lính.

Chịu một đấm của Zephyr, mũ giáp của tên lính vỡ tan, cả người bay ngược ra sau, húc ngã hai tên lính khác và vài cái cây.

La Tu đang di chuyển nhanh về phía đông nam bỗng nghe thấy tiếng chiến đấu. 'Hóa ra là ở đó,' xác định được phương hướng, La Tu lại tăng tốc, bỏ xa Zoro và Luffy ở phía sau.

"Tốc độ của ông cố nhanh quá đi mất," Luffy nhìn bóng lưng La Tu, lẩm bẩm phàn nàn, đồng thời cũng ráng sức tăng tốc.

Sau khi một tên lính bánh quy bị đánh bay, vài tên khác lập tức bao vây.

Chúng dùng các loại vũ khí khác nhau tấn công Zephyr.

Nhưng kết quả đều như nhau.

Các đòn tấn công hoặc bị Zephyr né tránh, hoặc bị ông dùng một quyền đánh bay.

Thỉnh thoảng có cơ hội, Zephyr còn túm lấy một tên lính bánh quy làm vũ khí.

Nhìn Zephyr như đang bật chế độ 'vô song' giữa vòng vây, Cracker nghiến răng: "Để xem thể lực của ngươi duy trì được bao lâu." Hắn điều khiển bộ giáp bánh quy, lén lút trà trộn vào tiền tuyến. 'Vù vù~~' Vài tên lính bánh quy sáu tay cầm kiếm xoay tròn với tốc độ cao gia nhập chiến trường. 'Đến Haki còn không bật, ngụy trang hơi tệ,' Zephyr nhìn mấy tên lính bánh quy, thầm đánh giá.

Đối mặt với chúng, Zephyr vẫn áp dụng chiến thuật cũ: né đòn, tìm cơ hội phản công. 'Bốp!' Zephyr tìm được cơ hội, đánh bay một tên lính sáu tay.

Nhưng một tên khác đã chớp thời cơ, ôm chặt lấy cánh tay phải

của ông. ‘Cơ hội!’ Cracker thấy vậy liền gầm lên.

Hắn lập tức điều khiển bộ giáp bánh quy, tung ra chiêu Ba Vòng Pretzel, Haki Vũ trang lập tức bao bọc thanh kiếm! ‘Đến rồi,’ cảm nhận được Haki, Zephyr phản ứng lại.

“Chấn Oản!” Tay trái ông đập mạnh vào tay phải.

Do lúc này cả hai tay đều được bao bọc bởi Haki Vũ trang, cộng thêm kỹ xảo đặc biệt của Zephyr, một làn sóng xung kích lấy ông làm trung tâm lan ra bốn phía.

Tên lính bánh quy đang ôm tay ông lập tức bị chấn vỡ.

Chương 246

Bộ giáp của Cracker cũng vì sóng xung kích mà xuất hiện vết nứt.

Zephyr tung một quyền vào bộ giáp, đánh nó vỡ tan, để lộ Cracker đang hộc máu bên trong, rồi chuẩn bị tung thêm một quyền nữa.

“Mochi Đâm!” Vô số sợi mochi từ dưới đất trồi lên, quấn lấy hai tay Zephyr, ngăn cản cú đấm của ông.

“Chết đi!

Sóng Xung Kích Pretzel!” Thấy tình hình như vậy, Cracker gầm lớn, hai tay nắm chặt thanh kiếm Pretzel, đâm về phía Zephyr!

“Thầy ơi!!!” Momonga và Binz tuyệt vọng hét lên. ‘RẦM~~~’ Một bóng đen lao thẳng xuống bên cạnh Zephyr.

Vừa tiếp đất, người đó lập tức giơ tay, đấm về phía Cracker với tốc độ cực nhanh.

Cracker nhìn thấy nắm đấm của vị khách không mời mà đến, không kịp né tránh, đành phải giơ thanh kiếm Pretzel chắn trước ngực. ‘Keng~~Rắc~Rắc!’ Mặc dù Cracker đã dùng kiếm để đỡ, nhưng vì lực của La Tu quá lớn, hắn bị đánh bay thẳng ra xa, đâm gãy vài cây dừa rồi rơi xuống bãi cát.

Bóng đen làm xong tất cả, lập tức thu hút mọi ánh nhìn trên chiến trường.

Mọi người nhìn kỹ, liền nhận ra đó là một lão giả mặt mày hồng hào.

Momonga và Binz thấy rõ người đến thì lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Hôm nay Hải quân sẽ không có thêm thương vong nữa.

Zephyr đang có vẻ mặt ngưng trọng, sau khi thấy rõ La Tu cũng lộ ra vẻ thoải mái. 'Rẹt~~' Sau đó, Zephyr hơi vận sức, hai tay dùng lực, bứt đứt toàn bộ những sợi dây mochi đang quấn quanh cánh tay mình!

Thấy vậy, La Tu nào không biết Zephyr đang dụ địch, bèn cười nói: "Nhóc Zephyr, xem ta cướp công của ngươi rồi này!" "La Tu tiên sinh nói gì vậy, nếu không có ngài, cục diện cuối cùng sẽ ra sao còn chưa biết được," Zephyr cảm thán.

Nghe lời Zephyr, La Tu nhìn quanh một vòng, liền phát hiện Momonga đang bị trói, Ain đang hôn mê, và Binz bị lính bánh quy vây khốn.

Cùng với đối thủ của họ, Cracker và Katakuri.

"Cracker và Katakuri đều là một trong ba Tư Lệnh Ngọt của băng Big Mom, tiền truy nã một đứa hơn tám trăm triệu, một đứa hơn một tỷ," La Tu nói.

"Đối với đám nhỏ nhà ngươi mà nói, có phải hơi quá sức rồi không?" "Để chúng sớm kiến thức cường giả của Tân Thế Giới, nhận rõ trình độ của mình, đối với chúng là chuyện tốt," Zephyr giải thích.

"Cũng đúng," La Tu tán đồng.

"Binh sĩ được sắp xếp ở khu vực khác rồi à?" "Vâng!" Zephyr xác nhận.

"Này!!

Cái tên đánh lén kia, đừng có đánh ta một quyền xong rồi tự mình nói chuyện ở đó chứ," Cracker gầm lên.

Sau đó, hắn vịn vào một cây dừa bên cạnh, từ từ đứng dậy. 'Đau lưng quá, La Tu, ta phải giẫm ngươi dưới chân, hành hạ ngươi một

cách tàn nhẫn!' "La Tu phải không?

Đừng đắc ý quá, trong tay ta còn có Phó Đô đốc đấy," Cracker hung hăng hét lên.

Nghe tiếng gầm của Cracker, mọi người lập tức dồn ánh mắt về phía Momonga đang bị trói.

Cảm nhận ánh mắt của mọi người, Momonga cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Bị hải tặc bắt giữ, đối với một Phó Đô đốc Hải quân mà nói, là một chuyện mất mặt biết bao, đặc biệt là trước mặt thầy của mình, Zephyr, mục tiêu của mình, La Tu tiên sinh, cùng các sư đệ, sư muội. 'Charlotte Cracker, đừng tưởng băng Big Mom có thể tùy tiện làm càn, ta nhất định sẽ bắt ngươi về cho Hải quân, chịu sự trừng phạt!' Momonga kiên định nghĩ, rồi ném cho Cracker một ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống.

Cảm nhận được ánh mắt đó, Cracker đang trong trạng thái giận dữ càng như lửa đổ thêm dầu, cảm giác sắp tức đến nổ tung.

Một tên tù binh mà dám dùng ánh mắt đó nhìn hắn, đúng là không biết điều.

Nếu không phải trước mắt có hai cường địch, hắn đã qua tát cho hai cái rồi. 'Cứ đợi đấy, đợi Cracker đại nhân xử lý xong hai tên kia, sẽ đến dạy dỗ ngươi!' Cracker hung tợn nghĩ.

"Nhị đao lưu - Ưng Ba!" Một luồng áp lực kiếm khí hình chữ thập chém về phía Momonga. 'Phập!' Nó chém vào đống mochi bao bọc Momonga, tạo ra hai vết nứt.

Momonga thấy nhát chém liền hiểu là Zoro ra tay để giúp mình thoát khỏi sự trói buộc.

Khi áp lực kiếm khí trúng vào mochi, Momonga lập tức dùng sức

để thoát ra.

Nhưng đáng tiếc, độ dính của mochi quá lớn, chiêu Ưng Ba của Zoro chỉ tạo ra được khe hở, không thể giúp được nhiều hơn. 'Aaa!' Momonga dùng hết sức cũng chỉ rút được hai tay ra khỏi đống mochi.

"Ngay cả một chỗ để mượn lực cũng không có, chỉ dựa vào hai vết nứt mà muốn thoát khỏi mochi, quá ngây thơ rồi!" Cracker thấy vậy liền mỉa mai.

"Gomu Gomu no Stamp!" Một bàn chân đi dép lê duỗi dài ra vô hạn, bay nhanh về phía Momonga, cho anh ta hy vọng thoát thân.

Thấy bàn chân đang duỗi dài, Katakuri không còn giữ vẻ mặt xem kịch nữa.

Hắn hiểu rõ, một khi để Phó Đô đốc bị kẹt trong mochi kia tóm được bàn chân này, có lẽ anh ta sẽ dựa vào đó để thoát ra. 'Ngươi biết duỗi dài, ta thì không chắc?' Katakuri nghĩ.

"Mochi Trường Quyền!" Cánh tay phải của Katakuri lập tức biến thành mochi và được bao bọc bởi Haki Vũ trang.

Sau đó, hắn dùng hết sức đấm về phía bàn chân đang bay tới.

Thấy Katakuri sắp ra tay, La Tu dĩ nhiên cũng hành động.

"Pretzel Roll!" "Anh hai!

Cẩn thận…" Cracker lo lắng hét lên, đồng thời giơ thanh kiếm Pretzel lên, chuẩn bị tấn công sau lưng La Tu.

Zephyr chắc chắn không thể ngồi yên.

"Nhóc con, tưởng mấy lão già này mắt mờ hết rồi à?" La Tu di chuyển nhanh đến bên cạnh Katakuri, đồng thời tung một cú đá trúng cánh tay phải của hắn, làm chệch hướng tấn công, khiến hắn không thể đánh trúng chân của Luffy.

Nắm đấm phải mang theo sức mạnh khổng lồ, đánh về phía Katakuri!

Ở cự ly gần cảm nhận được sức mạnh khủng khiếp từ nắm đấm của La Tu, Katakuri giờ đã hiểu tại sao Cracker lại thê thảm như vậy.

Hắn lập tức giơ tay trái lên, năm ngón tay xòe ra, hy vọng có thể đỡ được cú đấm nặng ngàn cân này.

Đồng thời, từ trong cơ thể hắn mọc ra vô số xúc tu mochi, hỗ trợ tay trái phòng thủ. 'Bốp!' Một quyền một chưởng va chạm, mặt đất dưới chân Katakuri nứt ra từng mảng.

Những xúc tu mọc ra từ cơ thể hắn lúc này đều vỡ nát thành từng miếng mochi nhỏ, rơi xuống đất.

Cú đâm của Cracker cũng bị Zephyr chặn lại.

Chương 247

Trong lúc bốn người đang giằng co, chân của Luffy đã thành công bay đến trước mặt Momonga.

Momonga đưa hai tay ra, tóm chính xác cổ chân của Luffy.

Lúc này, hai tay Luffy duỗi dài, bám chặt vào mấy cây dừa, chuẩn bị kéo Momonga ra khỏi đống mochi.

Dù sao thì thấy bộ dạng thảm hại của Momonga bị kẹt trong đó, Luffy cũng không muốn cứu người không thành lại bị kéo vào theo.

Nhưng, Luffy phát hiện mình có chút kéo không nổi.

Thấy vậy, Zoro lại tung ra vài nhát chém, cắt xẻ đống mochi, giảm bớt áp lực cho Luffy.

"Aaa!" Luffy gầm lên một tiếng, gia tăng sức mạnh.

Momonga cũng đồng thời phát lực.

Cuối cùng, dưới sự hợp lực của hai người, Momonga đã được cứu thoát.

"Chết tiệt!" Cracker dùng khóe mắt quan sát tình hình chiến trường, tức giận. 'Không ngờ, lần này Hải quân lại điều động hai chiến lực cấp Đô đốc!' Cracker hối hận. 'Sớm biết có hai Đô đốc thì đã thông báo cho Mama rồi, cục diện bây giờ, càng kéo dài chỉ càng tệ đi!' 'Phải nhanh chóng tìm đột phá khẩu, nếu không đối mặt với hai cường giả cấp Đô đốc, kết cục của ta và anh hai sẽ vô cùng thê thảm!' Lập ra kế sách xong, Cracker lập tức triệu hồi lính bánh quy đến bên cạnh.

Tuy lính bánh quy đã bị tổn thất một ít, nhưng tập hợp chúng lại vẫn có thể tạo thành một lực lượng mạnh mẽ.

Khi lính bánh quy tập trung về phía Cracker, Binz cũng thoát khỏi vòng vây. 'Cuối cùng cũng thoát ra,' nhìn đám lính bánh quy rời đi, Binz thở phào nhẹ nhõm.

Nếu chúng kiên trì thêm mười phút nữa, có lẽ kết cục của cậu cũng không khác sư huynh Momonga là bao.

Xoa xoa những chỗ bị thương để giảm đau, Binz nhảy đến bên cạnh Ain.

Ain đang hôn mê, lờ mờ nghe thấy động tĩnh bên cạnh, cố gắng mở mắt ra!

Kết quả là lập tức nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc, chỉ là khoảng cách hơi gần.

"Binz, cậu đang làm gì!" Ain quát.

"Vừa rồi cậu hôn mê, tớ xem cậu thế nào thôi," Binz vội vàng giải thích!

Nghe lời Binz, Ain lập tức nhớ lại hình ảnh cuối cùng trước khi ngất đi.

Một thanh kiếm chém ngang về phía mình!

"Cracker thoát ra khỏi bộ giáp bánh quy định tấn công cậu, nhưng bị thầy đánh bay, nên hắn đành dùng kiếm chém ngang," Binz giúp Ain nhớ lại.

"Đúng rồi!

Thầy!

Thầy đâu?" Ain lo lắng gọi, đồng thời quay đầu tìm kiếm Zephyr.

Dù sao, cơn ác mộng trước đó đã bao trùm cô quá lâu.

Bất chợt, hai chiến trường hiện ra trước mắt.

“Thầy Zephyr vẫn ổn,” xác định tình hình của Zephyr xong, Ain cảm thấy vô cùng an tâm.

“Vị kia là La Tu tiên sinh phải không?” Ain nhìn hai bóng người đang quấn lấy nhau, hỏi.

“Đúng vậy,” Binz khẳng định.

“Trận chiến ở đó, tớ không chen tay vào được!” Lúc này, La Tu và Katakuri đã bước vào giai đoạn cận chiến.

Mặc dù Katakuri có thể dùng năng lực trái Mochi Mochi, mọc ra vô số xúc tu mochi để hỗ trợ chiến đấu, nhưng đối với La Tu, những thứ đó vẫn chưa đủ.

Chỉ cần nắm đấm nhanh hơn, lực đạo lớn hơn, những xúc tu đó không đáng để lo ngại.

“Mochi Thrust!” Katakuri và La Tu đối quyền một cú, nhân lúc sức mạnh truyền đến từ cú đấm, hắn nhảy lùi lại.

Đồng thời, dùng năng lực trái Mochi Mochi, chân trái phân tách thành nhiều sợi.

Haki Vũ trang lập tức bao bọc chúng, rồi nhanh chóng tấn công.

Thấy vậy, La Tu liên tục lùi về phía sau.

Cracker ở bên cạnh phát hiện tình hình, dùng một tấm khiên bánh quy cứng rắn đỡ một quyền của Zephyr, rồi nhanh chóng tập hợp với Katakuri.

Katakuri thấy hành động của Cracker, lập tức hiểu ý đồ của em trai.

Hắn thu chân lại, tụ lại một chỗ với Cracker.

Zephyr và La Tu, một trái một phải, tạo thành thế bao vây.

“Anh hai, đối đầu với La Tu, anh có bao nhiêu phần nắm chắc?” Cracker trầm giọng hỏi!

“Dựa vào thực lực lúc nãy, lời đồn là đáng tin!

Sức mạnh của ông ta vô cùng kinh khủng,” Katakuri giải thích.

“Hiện tại anh chỉ có thể đánh hòa với ông ta, nhưng ông ta có dùng toàn lực hay không thì không biết được!” “La Tu không dùng toàn lực, anh hai cũng đâu đã dùng toàn lực!” Cracker cổ vũ.

“Suýt quên, thứ nổi danh nhất của La Tu bây giờ không phải thể thuật, mà là kiếm thuật của ông ta!” Katakuri bổ sung.

Nghe lời bổ sung của Katakuri, Cracker cũng gật đầu.

“Vậy… anh hai có cản được ông ta không?” Cracker lắp bắp hỏi.

“Không biết!

Nhưng anh sẽ cố hết sức,” Katakuri nói.

“Nếu chỉ có một mình La Tu hoặc Zephyr, chúng ta còn có cơ hội đối kháng, nhưng khi cả hai cùng có mặt, xác suất chúng ta bị đánh bại là con số không!” “Vậy anh, chúng ta có cách nào chạy trốn không?” Cracker tuyệt vọng.

“Đúng vậy,” Katakuri khẳng định.

“Lát nữa em chui vào bộ giáp bánh quy, tìm cơ hội mà chạy.” “Vậy còn anh thì sao?” “Muốn chạy thoát khỏi tay hai Đô đốc Hải quân không phải chuyện dễ dàng.

Anh ở lại đây yểm trợ, em tìm cơ hội mà chạy!” “Nhưng, anh…” Katakuri cứng rắn ngắt lời Cracker: “Đừng nói nhiều nữa, lát nữa tìm cơ hội chạy thật nhanh, sau đó thông báo cho Mama, đừng làm lỡ việc của Mama!” … Nhìn hai người đang thì thầm, La Tu không hề để tâm.

Dù sao, có ông và Zephyr ở đây, Cracker và Katakuri, hai Tư Lệnh

Ngọt này, không thể gây ra sóng gió gì lớn.

Zephyr quan sát tình hình của hai anh em, rõ ràng biết họ đang thảo luận chiến thuật, trong khi La Tu lại tỏ thái độ mặc kệ.

Ông liền nhảy đến bên cạnh La Tu, nhắc nhở: “La Tu tiên sinh, hai tên đó hình như đang bàn bạc chuyện gì đó!” “Zephyr, không cần căng thẳng, hai tên nhóc đó trước mặt chúng ta không thể gây ra sóng gió gì đâu,” La Tu nói.

“Huống hồ, với cái thể hình của Charlotte Linlin, một khi rời khỏi Đảo Bánh Ngọt, ta chắc chắn sẽ nhận được tình báo!” Nhìn hai người đang xì xào, Zephyr lên tiếng: “Hai tên nhóc đó, hình như đang bàn chuyện chạy trốn.” “Hai đứa chúng đã ở đây, băng Big Mom chắc chắn biết tình hình về Đá Dyna, nên mới cử hai đứa đến,” La Tu giải thích.

“Một khi hai đứa chúng biến mất, bọn chúng chắc chắn sẽ cảm thấy ở đây có vấn đề, nhất định sẽ phái người đến điều tra.” “Cho nên, chuyện ở đây bị lộ chỉ là sớm muộn,” Zephyr tiếp lời.

Chương 248

“Khai thác khoáng thạch cũng không phải chuyện một hai ngày, che giấu tình hình ở đây là không thực tế!” “Đúng là vậy, có chúng ta trấn giữ ở đây, chỉ cần Charlotte Linlin không đến, băng Big Mom không ai có thể gây uy hiếp cho nơi này!” “Vậy việc báo tin sớm muộn đúng là không quan trọng nữa.

Nhưng lỡ như băng Big Mom quyết tâm muốn có được nơi này thì sao?” “Tốt quá chứ sao, dù sao ta cũng không ngại trong Tứ Hoàng thiếu đi một Hoàng Đế,” La Tu bình thản nói.

Dù sao, đối với bốn vị Hoàng Đế trên biển, La Tu tự nhiên có hiểu biết.

Trong Tứ Hoàng, Râu Trắng và Tóc Đỏ tương đối tốt.

Trên lãnh địa của họ, phí bảo hộ mà các hòn đảo cần nộp đều ít hoặc không cần nộp, và họ sẽ đảm bảo an toàn cho các hòn đảo.

Charlotte Linlin và Kaido Bách Thú thì khác.

Cả hai đều thuộc dạng bóc lột, phí bảo hộ mà các hòn đảo phải nộp cực kỳ hà khắc.

Nếu Charlotte Linlin thật sự muốn tặng điểm chính nghĩa, ông chắc chắn sẽ nhận.

Nghe những lời La Tu nói ra, Zephyr cảm thấy nhiệt huyết thời trẻ như đang quay trở lại.

Khiến Tứ Hoàng thiếu đi một Hoàng, giọng điệu này có lẽ cũng chỉ có La Tu đại nhân mới dám nói.

Kể từ khi quay lại Hải quân, La Tu tiên sinh đã phế bỏ Thất Vũ Hải, đánh bại Mắt Diều Hâu… những chuyện này đều vượt ngoài sức

tưởng tượng của ông.

Đặc biệt là việc phế bỏ Thất Vũ Hải, hoàn thành một việc mà ông muốn làm nhưng không thể làm được.

“La Tu tiên sinh, ngài thật sự chuẩn bị ra tay với Tứ Hoàng rồi sao!” Zephyr run run hỏi.

“Ha ha, nhóc Zephyr, có ra tay với Charlotte Linlin hay không, chủ yếu là xem phản ứng của mụ ta!” La Tu giải thích.

“Charlotte Linlin và Kaido Bách Thú có một số mối liên hệ đặc biệt, một khi hai người bọn họ liên thủ, có lẽ hai chúng ta phải chạy trối chết đấy!” “Kaido Bách Thú và Charlotte Linlin có liên hệ!!!” Zephyr kinh ngạc.

“Ồ, lúc đó ngươi còn nhỏ,” La Tu nói.

“Trước khi Roger trở thành bá chủ trên biển, bá chủ lúc đó là băng hải tặc Rocks.

Charlotte Linlin và Kaido đều là thành viên trên con tàu đó!!!” “Băng hải tặc Rocks tôi biết, nhưng không ngờ Charlotte Linlin và Kaido Bách Thú lại đều từng là thuyền viên trên tàu đó!” Zephyr cảm thán.

“Một con tàu mà lại xuất hiện hai vị Hoàng Đế, băng Rocks đúng là không tầm thường.” La Tu nhìn ra xa, liền phát hiện Luffy và Zoro đang đứng bên cạnh Momonga. ‘Để hai tên nhóc này kiến thức thực lực của Tân Thế Giới, bây giờ có lẽ là một lựa chọn không tồi,’ La Tu nghĩ. ‘Còn về đối thủ ư?

Cracker có vẻ ổn hơn, dù sao Cracker chỉ khó nhằn một chút, lính bánh quy cũng có thể dùng để rèn luyện, còn Katakuri thì thật sự quá khó!’ Ngay lập tức, La Tu vẫy tay với Luffy và Zoro.

Thấy cử chỉ của La Tu, Luffy, Zoro và Momonga liền đi vòng đến

bên cạnh ông.

“Ông cố, có chuyện gì vậy ạ?” Luffy vội vàng hỏi.

“Đô đốc Zephyr vừa rồi đối mặt với hai người vây công, bị thương một chút, tiếp tục chiến đấu sẽ ảnh hưởng không tốt đến cơ thể ông ấy,” La Tu sắp xếp.

“Lát nữa ba người các ngươi, đi đối phó với tên tóc tím cầm kiếm dài kia, ta đối phó với tên tóc đỏ!” Nghe lời của La Tu, ba người lập tức dồn ánh mắt vào Zephyr.

Ba người nhìn Zephyr vừa rách áo sau trận chiến, để lộ một thân cơ bắp cuồn cuộn, trông thế nào cũng không giống người bị thương!

“Khụ khụ khụ~~” Thấy vậy, Zephyr vội ho khan hai tiếng để phối hợp diễn xuất với La Tu.

Dù sao với tư cách là một người thầy, Zephyr có thể hiểu được tâm trạng của La Tu lúc này.

Những gì La Tu đang làm, cũng chính là những gì ông vừa làm.

Để Ain, Binz và Momonga độc lập đối mặt với Cracker, còn mình ở bên cạnh bảo vệ.

Chỉ là, nửa đường lại xuất hiện một Katakuri, suýt nữa gây ra thảm kịch.

Thấy Zephyr ho khan, Momonga vội hỏi: “Thầy Zephyr, thầy không sao chứ!” “Không sao, vừa rồi chỉ bị đánh hai quyền thôi, nghỉ ngơi một lát là được,” Zephyr yếu ớt nói.

“Đều tại tôi, vừa rồi bị mochi trói lại, nếu không thầy Zephyr cũng sẽ không phải một mình đối mặt với hai cường địch,” Momonga áy náy.

“Không sao, không sao, chút thương tích này, thầy nghỉ ngơi một

lát là khỏi," Zephyr vội nói.

"Đúng lúc đi chăm sóc sư đệ sư muội của con." Nói xong, không cho Momonga cơ hội nói thêm, ông nhảy đến bên cạnh Ain và Binz.

"Thầy!" Thấy Zephyr, Ain và Binz vội gọi.

"Ain, cơ thể con có cảm thấy khó chịu không?" Zephyr áy náy hỏi.

Dù sao, lúc đó ông thật không ngờ chân thân của Cracker lại ẩn trong một tên lính bánh quy, dẫn đến không thể một đòn đánh bại hắn, để hắn làm Ain bị thương.

"Không sao đâu thầy, bây giờ cơ thể con không có gì khác thường," Ain lên tiếng an ủi.

"Rốt cuộc là do ta đã quá sơ suất!" Zephyr tự trách. … "Cracker, là một trong ba Tư Lệnh Ngọt của băng Big Mom, người sở hữu năng lực trái Bisu Bisu, năng lực chính là có thể triệu hồi lính bánh quy, cũng như tự mình tạo ra bánh quy," La Tu giới thiệu.

"Ngoài ra, kiếm thuật của hắn cũng không yếu, Zoro, Momonga có thể đối đầu để tìm hiểu." "Hiểu rồi, La Tu tiên sinh," Momonga và Zoro đáp.

"Luffy, muốn tự do tự tại đi lại trên vùng biển này, về cơ bản cũng phải đánh bại được Cracker," La Tu dụ dỗ.

"Chỉ khi con có thể đánh bại tên này, mới có thể tạo dựng danh tiếng ở Tân Thế Giới." "Ông cố, đánh bại hắn là được phải không ạ?" Luffy ngây ngô hỏi.

"Đúng vậy, có thể đánh bại hắn, là tiến thêm một bước đến giấc mơ Vua Hải Tặc!" Nghe lời của La Tu, Momonga nuốt nước bọt, Hải quân mà lại có thể giáo dục hậu bối như vậy sao… Cracker và Katakuri, tự nhiên phát hiện Zephyr rút lui, còn Luffy và những người khác chuẩn bị chiến đấu.

“Để Zephyr rút lui, cho mấy tên tân binh đấu với ta, lấy ta làm bia tập luyện, có phải quá coi thường ta rồi không!” Cracker giận quá hóa cười.

“Hạ trường của nữ hải quân vừa rồi, các ngươi không thấy sao!” Rõ ràng, dù bị hai đối thủ cấp Đô đốc vây hãm, nhưng dùng hai tên tân binh để đối phó, có phần hơi coi thường người khác!

“Có ý định luyện binh, vậy xác suất Cracker chạy thoát sẽ lớn hơn một chút!!!” Katakuri trầm giọng nói.

“Cơ hội bị sỉ nhục như vậy, không cần cũng được!” Cracker cứng miệng.

“Đừng lãng phí cơ hội, lỡ như làm lỡ việc của Mama, hậu quả thế nào em nên biết!” “Hừ!

Ta biết rồi, sẽ tìm cách thoát ra,” Cracker nghiến răng.

Nghe lời của Cracker, Katakuri thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Cracker đã nghe theo sắp xếp, vậy hắn có thể toàn tâm toàn ý dốc sức vào trận chiến!

Dù sao, trước mặt hai đối thủ cấp Đô đốc, đặc biệt một trong số đó là La Tu, cả hai người đều không thể trốn thoát.

Chỉ có thể cố gắng hết sức kìm chân La Tu, không để ông ta quấy rối Cracker, như vậy mới có một tia cơ hội.

Như vậy, mới làm tròn trách nhiệm của một người anh.

Hắn rút cây đinh ba ‘Mole’ trong tay ra, sau đó hai mắt nhắm lại, điều động năng lực trái Mochi Mochi!

Thấy bộ dạng của Katakuri, Cracker biết anh trai mình chuẩn bị phát lực.

Để không làm phiền anh, Cracker nhảy sang một bên.

Thấy đối thủ thay đổi vị trí, Luffy và hai người kia cũng nhảy đến vị trí đối diện Cracker.

Chương 249

Đối với việc Katakuri đang tụ lực, La Tu không có ý định cắt ngang, chỉ lẳng lặng đứng tại chỗ.

Đột nhiên, Katakuri mở mắt ra.

Khoảnh khắc đó, một luồng uy áp lấy hắn làm trung tâm, nhanh chóng lan ra bốn phía!

Haki Bá vương!

Năm chữ đó hiện lên trong đầu tất cả mọi người có mặt!

Haki Bá vương của Katakuri, lập tức châm ngòi Haki Bá vương trong cơ thể La Tu.

Haki trong người ông lúc này như một cái lò lửa, sắp sửa bùng nổ.

La Tu tự nhiên sẽ không để nó bộc phát trong tình huống này, lập tức dùng toàn lực áp chế Haki đang sôi sục trong cơ thể.

Sau khi mở mắt, mặt đất dưới chân Katakuri như bắt đầu trồi lên sụt xuống, từ từ chuyển hóa thành mochi. 'Phù~~, may là hắn không tiếp tục sử dụng Haki Bá vương,' sau một hồi áp chế, La Tu cuối cùng cũng đè nén được sự biến động của Haki. 'Tên này nắm giữ Haki Bá vương cũng khá lâu rồi,' La Tu may mắn nghĩ. 'Nếu như là lúc đối chiến với Kong, có lẽ lúc này Haki Bá vương đã phát động từ lâu!' Sau khi áp chế Haki, La Tu tập trung sự chú ý trở lại vào Katakuri.

Ông lập tức phát hiện sự khác thường của mặt đất dưới chân hắn.

"Trái Mochi Mochi?

Thức tỉnh Trái Ác Quỷ sao?" Nhìn mặt đất vốn bằng phẳng dần

trở nên lồi lõm, La Tu tán thưởng.

Số lượng người sở hữu năng lực Trái Ác Quỷ rất nhiều, nhưng có thể khai phá đến mức Thức tỉnh thật sự không dễ, huống hồ còn là trái Mochi Mochi. 'Lúc ta đồng hóa mặt đất mà không tấn công ta, hẳn là có sự tự tin tuyệt đối, coi thường ta!' Nhìn La Tu đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, Katakuri suy đoán.

Dù sao, năng lực Thức tỉnh Trái Ác Quỷ hắn mới khai phá ra, vẫn chưa thành thạo.

Trước khi sử dụng, cần một khoảng thời gian tụ lực mới có thể thành công. 'Nếu đã không quan tâm đến tiên cơ, vậy ta không khách khí nữa!' Katakuri quyết định.

"Lưu Động Nhu Đoàn!" Katakuri đột nhiên ngồi xổm xuống, hai tay đập lên mặt đất.

Theo đó, mặt đất đột nhiên trào ra vô số mochi, như nước lan nhanh ra bốn phía! … "Kia là..?

Thức tỉnh Trái Ác Quỷ?" Thấy chiêu thức của Katakuri, Ain ngây người hỏi.

Dù sao, với tư cách là người sở hữu năng lực Trái Ác Quỷ, cô rất hiểu Thức tỉnh đại diện cho điều gì.

"Đúng vậy, mục tiêu của chúng ta cũng là Thức tỉnh!" Zephyr ở bên cạnh khẳng định.

"La Tu tiên sinh sẽ không có chuyện gì chứ," Ain lo lắng.

"Con lo lắng cho ông ấy, có phải hơi thừa thãi rồi không, Ain," Zephyr cười lớn.

"Băng Big Mom muốn đánh bại La Tu tiên sinh, e rằng cần Charlotte Linlin đích thân đến, hoặc có lẽ cần gọi thêm cả Kaido Bách

Thú nữa.” Cùng lúc Katakuri phát động tấn công, Cracker điều khiển lính bánh quy tập trung bên cạnh, xông về phía Luffy, Momonga và Zoro.

Đồng thời, hắn dùng năng lực trái Bisu Bisu tạo ra một bộ giáp bánh quy rồi chui vào.

Thấy vậy, Luffy lập tức hét lên: “Chú ý, tên tóc tím đó chui vào trong đám bánh quy rồi!” “Hiểu rồi!” Momonga đáp.

“Tên ngốc, hắn ngang nhiên chui vào trước mặt chúng ta như vậy, dĩ nhiên là thấy rồi!” Zoro gầm lên.

Nói xong, hắn rút ba thanh kiếm ra, vào trạng thái chiến đấu Tam đao lưu.

Nhìn Cracker sắp điều khiển bộ giáp trà trộn vào đại quân, Luffy khuỵu gối, tay phải nắm chặt đấm xuống đất.

“Gear 2!!!” Cả người Luffy trở nên đỏ rực, bắt đầu bốc lên từng làn khói trắng.

Sau đó, cả người cậu nhảy lên không trung.

“Gomu Gomu no Gatling!!!” Lên đến không trung, Luffy nắm chặt hai tay, lập tức được bao bọc bởi Haki Vũ trang.

Sau đó, hai tay đấm loạn xạ về phía Cracker!

Nhìn hai nắm đấm đang phóng to nhanh chóng trong tầm mắt, Cracker biết với tốc độ của bộ giáp bánh quy lúc này, căn bản không thể né tránh.

Chống đỡ trực diện dĩ nhiên cũng không thể.

Cracker lập tức dùng trái Bisu Bisu, tạo ra một khối bánh quy cứng rắn trước mặt, và dùng Haki Vũ trang bao bọc nó!

“Zephyr có thể đánh vỡ tấm khiên cứng của ta thì ta công nhận,

nhưng nhóc con ngươi cũng có thể phá được sao?" Cracker nghĩ.

Momonga và Zoro, thấy Luffy chính diện kiềm chế Cracker, lập tức chuẩn bị tiếp cận.

Phối hợp với Luffy, tung ra một đòn chí mạng.

Nhưng, lính bánh quy lập tức tiến lên vây chặn hai người, khiến họ không thể giúp Luffy tấn công Cracker.

Nhìn tên lính bánh quy đang đối đầu với mình vung kiếm chém tới, Zoro cúi đầu né rìu, hai chân lập tức phát lực, áp sát bên cạnh tên lính.

Giơ tay, chém về phía hắn. 'Keng~' Nhưng, tình huống Zoro tưởng rằng có thể dễ dàng chém tên lính thành hai nửa đã không xảy ra.

Lưỡi kiếm của thanh Shusui bị kẹt ở chỗ lõm trên người tên lính! 'Độ cứng của cơ thể, có hơi cao,' Zoro nghĩ.

"Nhóc Zoro, độ cứng của những tên lính bánh quy này rất cao, có thể so với thép!" Momonga lên tiếng nhắc nhở. 'Thép sao!' Zoro nghĩ.

Tên lính bánh quy thấy kiếm của Zoro bị kẹt, liền lộ ra một nụ cười nham hiểm.

"Pretzel Roll!" Thanh kiếm Pretzel trong tay hắn bắt đầu xoay nhanh, đâm về phía Zoro.

Zoro khuỵu gối lùi lại, né được đòn tấn công của tên lính một cách kinh hiểm.

Đồng thời, Haki Vũ trang phát động, bao bọc ba thanh kiếm.

Sau đó, hắn nhảy lên.

"Hổ Thú!" Zoro trong lúc bay lên, đặt hai thanh kiếm sau lưng như đang đeo chúng.

Khi hai thanh kiếm có thể chém vào đầu tên lính bánh quy, Zoro dùng hết sức vung ra. ‘Xoẹt~~~’ Cơ thể tên lính, lập tức bị Zoro chém thành ba đoạn! ‘Đơn giản hơn tưởng tượng không ít,’ cảm nhận cảm giác truyền đến từ lòng bàn tay, Zoro nghĩ.

Chương 250

“Bốp bốp bốp~~~” Nắm đấm của Luffy nhanh chóng va chạm vào tấm khiên cứng mà Cracker triệu hồi.

Mặc dù tốc độ và sức mạnh của Luffy không nhỏ, nhưng vẫn không thể đột phá phòng thủ của Cracker.

“Hê hê, tưởng mình là Đô đốc thật chắc!” Nhìn tấm khiên cứng không hề suy suyển, Cracker cảm thấy tự tin của mình đã trở lại.

Hai cú đấm của Zephyr vừa rồi, thật sự vượt ngoài dự tính của hắn. ‘Sau này đối mặt với kẻ địch cấp Đô đốc, nhất định không thể đặt hy vọng vào tấm khiên cứng này,’ Cracker âm thầm ghi nhớ.

Trong lúc Cracker và bộ ba đang chiến đấu, La Tu và Katakuri tự nhiên cũng không rảnh rỗi.

Đối mặt với đòn tấn công sau khi Thức tỉnh của Katakuri, La Tu giơ tay chỉ vào đống mochi đang ập đến trên mặt đất, ngón giữa và ngón trỏ hợp lại.

Một luồng kiếm khí lập tức bắn về phía mochi. ‘Bụp~~’ Kiếm khí va vào mochi, lập tức đánh tan chúng, dọn sạch một khu vực. ‘Nếu kiếm khí có thể khắc chế sự lan tràn của mochi, vậy là có cách giải quyết rồi!’ La Tu nghĩ.

“Kiếm Khí Địa Cổn Thảo!” La Tu bước chân trái lên trước, đồng thời kiếm khí theo chân trái bắn ra.

Thảm cỏ trên mặt đất sau khi bị kiếm khí cày xới, lập tức biến dạng.

Thảm cỏ xanh mướt ban đầu, để lộ ra màu đất bùn.

Đống mochi đang lan tràn và kiếm khí va chạm vào nhau. ‘Xoẹt~~’

Mochi bị kiếm khí lập tức đánh tan, bắn tung tóe ra xung quanh.

Nhưng, do Katakuri không ngừng sử dụng trái Mochi Mochi chuyển hóa các vật phẩm xung quanh thành mochi.

Mochi liên tục không ngừng, tấn công vào kiếm khí của La Tu.

Nhưng, mochi tuy số lượng rất nhiều, nhưng cuối cùng vẫn không thể đột phá phòng tuyến của kiếm khí.

Kiếm khí tuy có thể đánh tan mochi, nhưng mochi liên tục ập đến.

Cả hai hình thành cục diện giằng co, không ai làm gì được ai! 'Phóng thích kiếm khí như vậy, có chút không quen, không thể phát huy hết toàn bộ lực xuyên thấu của kiếm khí!' La Tu nhìn kết quả đối đầu giữa kiếm khí và mochi. 'Phải thích ứng nhiều hơn.' Dù sao, để chống lại chiêu Lưu Động Nhu Đoàn của Katakuri, đây là lần đầu tiên ông sử dụng kiếm khí như thế này.

Lần đầu bỡ ngỡ, lần hai thành thạo!

Nhìn La Tu không ngừng phóng thích kiếm khí cản trở mochi, Katakuri nghĩ: 'Cứ phóng thích kiếm khí cản trở mochi của ta sao?

Ta lại muốn xem kiếm khí của ngươi nhiều, hay mochi của ta nhiều!' Quyết tâm xong, Katakuri toàn lực thi triển trái Mochi Mochi, tăng tốc độ chuyển hóa!

Hy vọng có thể đột phá phòng tuyến kiếm khí của La Tu.

Nhưng, cùng với việc tăng số lượng mochi, Katakuri cảm thấy...

Lưu Động Nhu Đoàn không những không chiếm được ưu thế, ngược lại còn bị kiếm khí áp chế! 'Tên nhóc này, có hơi ngây thơ rồi!' Nhìn số lượng mochi không ngừng tăng lên, La Tu cười.

Số lượng nhiều hơn nữa, chẳng phải chỉ là đám ô hợp sao?

Cùng với việc nâng cao chất lượng kiếm khí, sự phá hoại mà

mochi gây ra cho nó ngày càng nhỏ.

Lực phá hoại mà kiếm khí gây ra cho mochi, thì ngày càng cao. 'Số lượng mochi của ta đang tăng lên, tại sao không thể đột phá kiếm khí, ngược lại còn bị áp chế!' Katakuri kinh ngạc. 'Phải thay đổi tư duy, không thể tiếp tục đối đầu như vậy nữa.' Hai tay Katakuri ấn trên mặt đất xoay một vòng, một lượng lớn mochi bắt đầu lan ra hai bên, chỉ để lại một phần mochi ở chính diện chống đỡ kiếm khí. 'Lấy sở trường tránh sở đoản, cách làm không tồi!' Thấy Katakuri thay đổi tư duy, La Tu tán dương. 'Chỉ là, giảm bớt mochi chống đỡ chính diện, chiến trường chính diện chuẩn bị làm sao?' Ánh mắt La Tu ngưng lại, tăng cường đầu ra của kiếm khí!

Kiếm khí lập tức thế như chẻ tre, đánh tan mochi, và hướng về vị trí của Katakuri.

Thấy vậy, Katakuri lập tức ngưng tụ một tấm khiên trên mochi, chống đỡ kiếm khí đang ập đến. 'Bốp~~' Kiếm khí va vào tấm khiên, tấm khiên do mochi tạo thành lập tức bị phá hủy! 'Kiếm đạo của Đệ nhất Đại kiếm hào thế giới sao!' Thấy tấm khiên bị phá vỡ, Katakuri nghĩ.

Hắn lập tức điều khiển mochi hai bên tấn công La Tu, đồng thời nhảy lên không trung, né tránh đòn tấn công mặt đất. 'Vù~~' Mochi hai bên nhanh chóng dâng lên, như sóng thần ập về phía La Tu.

La Tu lấy cơ thể làm trung tâm, bắn kiếm khí ra bốn phía, đánh tan mochi xung quanh!

"Mochi Thrust!" Ở trên không trung, Katakuri dùng trái Mochi Mochi phân tách chân thành năm cái, dùng Haki Vũ trang bao bọc chúng, nhanh chóng đâm về phía La Tu.

Năm cái chân mochi được bao bọc bởi Haki, như những cột sắt di chuyển về phía La Tu.

Đối mặt với đòn tấn công chậm chạp, La Tu không hề di chuyển né tránh.

Ông đưa tay trái ra, dùng Haki Vũ trang bao bọc nó.

Sau đó, nắm lấy cái chân đầu tiên của Katakuri! 'Rắc~' Do sức mạnh khổng lồ truyền đến từ cái chân, mặt đất dưới chân La Tu xuất hiện vết nứt!

Nhưng, La Tu cũng đã thành công chặn được một cái chân của Katakuri, và nắm chặt nó. 'Không chỉ kiếm thuật siêu cường, ngay cả thể thuật cũng biến thái như vậy sao!' Cảm nhận chân bị bắt lại, Katakuri kinh ngạc.

Nhưng, kinh ngạc thì kinh ngạc.

Katakuri lập tức tăng tốc độ những cái chân mochi đã phân tách, tấn công La Tu.

Đối với những cái chân còn lại, La Tu không để ý, đưa tay phải ra cùng tay trái tóm lấy cái chân đó.

Sau đó cơ thể bắt đầu phát lực, xoay tròn!

Dưới sức mạnh cường đại của La Tu, cơ thể Katakuri ở trên không trung, bị La Tu kéo theo, bắt đầu xoay tròn.

Xoay Katakuri một vòng xong, hai tay La Tu bắt đầu vung lên xuống. 'Bốp bốp~~' Cơ thể Katakuri, bắt đầu liên tục va vào đá, cây cối! 'Chết tiệt!' Katakuri hung hăng nghĩ.

"Kuri Mochi!" Katakuri đang liên tục di chuyển, dùng trái Mochi Mochi ngưng tụ từ cơ thể ra nhiều sợi mochi hình hạt dẻ, sau đó lập tức dùng Haki Vũ trang bao bọc chúng.

Sau đó, từ các phương vị tấn công loạn xạ về phía La Tu.

Chương 251

Thấy vậy, La Tu hai tay vung lên, điều chỉnh góc độ, rồi buông tay.

Katakuri liền bay chéo lên không trung!

Mặc dù mochi có đặc tính co giãn, nhưng lúc này tâm trí của Katakuri đều không đặt ở việc tấn công.

“Mochi Trường Quyền!” Katakuri đang bay lên trời, lập tức đưa hai tay ra, tóm lấy cây cối.

Sau đó, lợi dụng lực xung kích và độ đàn hồi của mochi, lao mạnh xuống La Tu. ‘Mochi dài như vậy!

Chắc chắn lúc đó ăn nhầm trái Gomu Gomu không?’ Nhìn hành động của Katakuri, La Tu không khỏi thầm trêu chọc. … “La Tu tiên sinh mau tránh ra!” Ain quan sát tình hình trên sân, hét lên.

Dù sao, Katakuri đã vận dụng năng lực Trái Ác Quỷ rất khéo léo, biến sức mạnh của La Tu thành động lực tiến về phía trước với tốc độ siêu nhanh, và từ cơ thể mọc ra những sợi mochi.

Nhìn những sợi mochi đó, liền biết là để dùng cho cận chiến.

Lúc này đối đầu trực diện với hắn, chắc chắn có chút không khôn ngoan.

“Ain, vừa mới nói rồi, không cần lo lắng,” Zephyr bất đắc dĩ hét lên.

Đối với cú đấm từ trên trời giáng xuống của Katakuri, La Tu vào thế tụ lực, đồng thời Haki Vũ trang bao bọc nắm đấm, chờ đợi Katakuri.

Nhìn Katakuri ngày càng gần, La Tu chỉ dùng nắm đấm, không

dùng lòng bàn tay!

Phát hiện La Tu vào thế tụ lực, Katakuri hiểu rõ, La Tu chuẩn bị đối đầu cứng với hắn! 'Nếu muốn tìm chết, vậy đừng trách ta!' Katakuri hung hăng nghĩ.

Sắp tiếp xúc với La Tu, Katakuri điều khiển những sợi mochi mọc ra từ cơ thể, tấn công La Tu!

Vô số sợi mochi, từ bốn phương tám hướng ập đến.

"Thế!" Đối mặt với đòn tấn công, La Tu chọn chủ động xuất kích.

Tìm khoảng trống, hai chân phát lực, lao về phía Katakuri. '!' Đối mặt với sự chủ động của La Tu, Katakuri kinh ngạc.

Dù sao, lúc này từ cơ thể hắn đã mọc ra vô số sợi mochi, đang ở thời khắc đỉnh cao của cận chiến.

Vốn tưởng La Tu sẽ chọn né tránh, nhưng bây giờ lại xông lên. 'Nếu đã cho ta cơ hội đánh bại, vậy ta nhất định sẽ nắm lấy!' Katakuri nghĩ.

Hắn lập tức điều khiển những sợi mochi, tấn công La Tu! 'Bốp~~' La Tu ở trên không trung liên tục sử dụng Nguyệt Bộ, không ngừng điều chỉnh vị trí, né tránh đòn tấn công của mochi. 'Chết tiệt, sao lại linh hoạt như vậy!' Nhìn La Tu liên tục né tránh đòn tấn công của mình, Katakuri giận dữ. 'Chỉ có đợi đến gần, có lẽ mới có khả năng trúng mục tiêu!' Katakuri nghiến răng. 'Chết tiệt, như vậy ưu thế của mình chẳng còn lại bao nhiêu!' Mặc dù trong lòng rất không phục, nhưng Katakuri hiểu rõ mình nên làm gì lúc này!

Hắn điều chỉnh những sợi mochi chưa bắn ra về trạng thái tụ lực, chuẩn bị cho cú va chạm sắp tới!

La Tu lại sử dụng Nguyệt Bộ, tăng tốc, chuẩn bị vung nắm đấm về phía Katakuri! 'Chính là bây giờ!' Nhìn La Tu ngày càng tiếp cận,

Katakuri xác định.

Những sợi mochi lập tức phát động, tấn công La Tu đang đến gần.

Đồng thời, tay phải vung ra! 'Bốp~~' Hai nắm đấm được bao bọc bởi Haki Vũ trang va vào nhau, không phân trên dưới, gây ra tiếng động chói tai.

Những sợi mochi mà Katakuri triệu hồi đều đánh mạnh vào cơ thể La Tu!

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, nắm đấm của Katakuri dưới sự thúc đẩy của nắm đấm La Tu, bay về phía sau.

Cả cánh tay phải, như không có xương, mềm nhũn lắc lư!

Cả cơ thể Katakuri bị cánh tay phải kéo theo, rơi xuống phía sau.

Đồng thời, trong miệng phun ra máu tươi!

"La Tu tiên sinh, làm tốt lắm!" Binz quan sát tình hình chiến trường, thấy cảnh này, vui mừng hô lên.

"Một quyền như vậy, có dáng dấp của cú đấm lúc đối đầu với Garp 'Nắm Đấm Sắt' rồi!" Zephyr nói.

"La Tu tiên sinh, thật lợi hại!" Ain mắt đầy vẻ sùng bái. … Nhìn bộ dạng thảm hại của Katakuri, La Tu không tiếp tục tấn công.

Cánh tay đã bị vặn vẹo thành ra như vậy, lúc này có lẽ khó mà chiến đấu tiếp được. 'Nhưng mà, nắm đấm của tên nhóc này, cũng hơi cứng đấy,' cảm nhận cơn đau truyền đến từ cơ thể, La Tu nghĩ. 'Nếu có thể nhẹ hơn một chút, dùng mu bàn tay là thích hợp nhất!' Sau đó, La Tu tập trung sự chú ý vào trận chiến của Cracker và nhóm Luffy.

Luffy lúc này đang ghìm chân một tên lính bánh quy truy đuổi, Zoro và Momonga, đang không ngừng tiêu diệt lính bánh quy.

“Nhị trảm - Đăng Lâu!” Zoro di chuyển nhanh đến dưới người tên lính bánh quy, từ dưới lên trên, tung ra một nhát chém!

Chỉ thấy Shusui và Wado Ichimonji mang theo kiếm khí màu xanh nhạt chém lên. ‘Xoẹt~~’ Hai thanh kiếm lập tức đánh tan cơ thể tên lính bánh quy!

“Nhị trảm - La Sinh Môn!” Ở trên không trung, Zoro tùy ý tìm một tên xui xẻo, từ trên xuống dưới chém xuống.

Tên xui xẻo bị chọn, kết cục cũng giống như tên trước đó, cơ thể bị Zoro đánh nát.

“Nhóc Zoro tiến bộ khá lớn,” nhìn biểu hiện thần dũng của Zoro, La Tu tán thưởng.

Không hổ là đi theo ông lâu như vậy, kiếm thuật tăng trưởng khá nhanh. … “Nhìn người ta đi, rồi nhìn lại mình đi,” Zephyr dạy dỗ Binz bên cạnh.

“Thầy ơi, người ta ngày ngày đi theo bên cạnh Đệ nhất Đại kiếm hào thế giới, tốc độ tiến bộ kiếm thuật tự nhiên phi thường nhanh!” Binz ấm ức nói.

“Nhóc con!

Gan càng ngày càng lớn rồi à,” Zephyr giận quá hóa cười.

Lập tức quay đầu lại, thưởng cho Binz một cú “Cú đấm yêu thương”.

“Nhìn sư huynh Momonga của con kìa, học tập người ta cho tốt vào.” … Ngoài Zoro ra, Momonga cũng đang nhanh chóng tiêu diệt lính bánh quy.

Chương 252

Chỉ là không được thong dong, tùy ý như Zoro.

Từng chiêu từng thức của Momonga, rất mộc mạc không hoa mỹ, nhưng lại vô cùng thực dụng!

Trong lúc tiêu diệt lính bánh quy, thỉnh thoảng lại bắn ra những nhát chém về phía Cracker. 'Cùng với việc số lượng lính bánh quy giảm đi, tình cảnh của Cracker e rằng sẽ càng gian nan hơn!' La Tu suy đoán.

Dù sao, Cracker đối mặt với Luffy, Zoro, và Momonga, bản thân đã ở thế bất lợi.

Chỉ có thể dựa vào số lượng lính bánh quy, để giằng co với ba người.

Nếu lính bánh quy có thể áp chế Zoro và Momonga, để Cracker toàn tâm toàn ý dốc sức vào trận chiến với Luffy, không chừng, có thể đánh bại Luffy.

Nhưng, lính bánh quy không những không thể hạn chế hiệu quả Zoro và Momonga, ngược lại còn để hai người không ngừng tiêu diệt chúng. 'Nhưng, Cracker chiến đấu có chút co đầu rụt cổ,' nhìn tư thế chiến đấu của Cracker, La Tu suy đoán.

Cracker đang trốn trong bộ giáp bánh quy, vừa rồi đã chứng kiến anh trai mình đối đầu với La Tu, tận mắt thấy cánh tay phải của anh mình bị đánh biến dạng, rơi xuống đất. 'Anh hai bị đánh bại, may là tên kia không có ý định giết người, nếu không nhất định không có đường sống,' Cracker lo lắng. 'Muốn quang minh chính đại chạy trốn trước mặt hai đối thủ cấp Đô đốc có chút không thực tế, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ.' Do thấy anh trai thất bại, nội tâm Cracker bắt

đầu trở nên hoảng loạn.

“Gomu Gomu no Axe!” Luffy duỗi chân lên cao, lập tức dùng Haki Vũ trang bao bọc nó.

Sau đó một hơi giáng mạnh xuống bộ giáp bánh quy mà Cracker đang ẩn nấp!

Thấy vậy, Cracker giơ tay trái cầm tấm khiên cứng đã bị vỡ một phần lên, chống đỡ đòn tấn công của Luffy.

“Chết tiệt, không phải đàn ông à, đừng trốn sau mai rùa nữa!” Luffy giận dữ gầm lên.

Từ lúc bắt đầu chiến đấu, hắn cứ luôn dùng cái mai rùa này để cản đòn tấn công.

Điều đáng tức nhất là, cậu không thể phá vỡ nó. ‘Bốp~~’ Bàn chân được bao bọc bởi Haki Vũ trang, chính xác đánh trúng tấm khiên bánh quy.

Nhưng tấm khiên cứng vẫn chưa bị phá vỡ.

“Luffy!

Không phá được à, có cần tớ giúp không,” Zoro cười nói.

“Tớ là kiếm sĩ, đối với loại khiên này, có kinh nghiệm nhất đấy!” “Đầu tảo xanh!

Đừng đắc ý, tớ sẽ phá vỡ cái thứ này cho cậu xem,” Luffy lộ ra răng nanh giận dữ gầm lên.

“Vậy đừng để tớ ra tay trước nhé!” Zoro cười. ‘Xem ra, chỉ có thể dùng Gear 3!’ Luffy nghiến răng quyết định.

Cậu đưa tay lên cắn đầu ngón tay cái, hít một hơi thật sâu, thổi không khí vào trong xương.

Cùng với không khí được thổi vào, cánh tay phải của Luffy dần dần to lên. ‘Gear 3 sao?’ Quan sát trạng thái của Luffy, La Tu lẩm bẩm.

“Gomu Gomu no Gigant Pistol!” Nắm đấm to như của người khổng lồ được bao bọc bởi Haki Vũ trang, nhắm thẳng vào tấm bánh quy siêu cứng đang che chắn trước mặt Cracker.

Chứng kiến cảnh này, La Tu không khỏi cảm thán: ‘Cứ đà này, có lẽ Gear 4 sắp được Luffy phát triển ra rồi’.

Do tấm bánh quy siêu cứng trước đó đã nhiều lần chặn được đòn tấn công của Luffy, nên sau khi đặt nó chắn trước người, Cracker không mấy để tâm đến đòn đánh của cậu, dù sao cũng không thể phá vỡ được phòng tuyến bánh quy, để ý làm gì chứ?

Hắn bắt đầu suy tính đường lui.

Khi Cracker nghe thấy động tĩnh và tập trung sự chú ý trở lại chiến trường, hắn lập tức phát hiện một nắm đấm đen kịt to như người khổng lồ đang lao về phía mình.

Nhìn thấy nắm đấm đó, Cracker theo bản năng cảm nhận được luồng khí tức nguy hiểm.

Nhưng, nhìn nắm đấm càng lúc càng gần, Cracker biết rằng lúc này không còn cơ hội để né tránh.

Hắn chỉ có thể đặt hy vọng vào tấm bánh quy siêu cứng, mong rằng nó có thể chặn được cú đấm này một lần nữa.

Đồng thời, hắn nhanh chóng sử dụng năng lực trái Bisu Bisu, ngưng tụ thêm một tấm bánh quy siêu cứng nữa trước người, tạo thành tuyến phòng thủ thứ hai. *Rầm~~~ Rắc rắc!* Nắm đấm khổng lồ va vào tấm bánh quy dựng trước mặt Cracker.

Tuy không phá tan nó trong một đòn, nhưng trên tấm bánh quy đã

xuất hiện một vết nứt có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Tấm bánh quy siêu cứng bị sức mạnh khổng lồ của Luffy đẩy lùi về phía sau.

Thấy tình hình đó, Cracker điều khiển bộ giáp kỵ sĩ bánh quy của mình giơ hai tay ra, chạm vào tấm bánh quy siêu cứng.

Hắn dùng toàn lực để chống lại đà lùi của nó.

Luffy cảm nhận được lực cản thì tất nhiên không chịu thua.

Cậu dồn sức vào đôi chân, đạp mạnh xuống đất, phát huy sức mạnh tối đa.

Cảm nhận được sức mạnh gia tăng của Luffy truyền qua tấm bánh quy, Cracker cũng dốc toàn lực đẩy ngược lại.

Đồng thời, hắn kích hoạt năng lực trái ác quỷ, khiến bộ giáp kỵ sĩ bánh quy mọc ra thêm bốn cánh tay, gia tăng lực đẩy!

Nhìn từ xa, lúc này Luffy và Cracker đang tiến hành một cuộc đọ sức nguyên thủy nhất.

Chỉ có điều, ở giữa họ bị ngăn cách bởi hai tấm bánh quy.

Cả hai bên đang ở trong tình thế ngang sức ngang tài. *Rắc~~~* Do tấm bánh quy đầu tiên đã hứng chịu nhiều đòn tấn công của Luffy trước đó, cộng thêm cú Gear 3 vừa rồi và áp lực từ cuộc đọ sức hiện tại của hai người, cuối cùng nó đã đạt đến giới hạn chịu đựng.

Toàn bộ tấm bánh quy xuất hiện vô số vết nứt, cuối cùng vỡ tan thành vô số mảnh nhỏ!

Luffy đã sớm nhận ra tấm bánh quy sắp vỡ, ngay khoảnh khắc trước khi nó tan tành, cậu liền lùi lại, vung cánh tay khổng lồ ra sau.

Cậu chuẩn bị ngay khi tấm bánh quy vỡ, sẽ tung một đòn chí mạng vào kẻ thù luôn trốn chui trốn nhủi phía sau.

Cracker đột nhiên cảm thấy không còn ai đọ sức với mình, việc đẩy tấm bánh quy trở nên nhẹ nhàng lạ thường. 'Ủa, sao đột nhiên rút lực rồi!

Chẳng lẽ tên đó cuối cùng cũng thông suốt?

Chuẩn bị vòng qua tấm bánh quy, tấn công mình từ hai bên hông sao?', Cracker thầm nghĩ.

Suy cho cùng, người bình thường khi đối chiến, phát hiện không thể phá vỡ tấm bánh quy siêu cứng thì chắc chắn sẽ tìm cách khác, vòng qua nó để tấn công.

Ai lại như tên nhóc này, đầu óc như chỉ có một đường gân.

Đánh không vỡ thì cứ đánh mãi, liên tục tấn công vào tấm bánh quy.

Chương 253

Không mệt à?

Cracker thực sự muốn hỏi vậy.

Nhưng, nếu hắn định vòng qua để tấn công, thì phía trước không cần lo, đã có tấm bánh quy chắn rồi.

Trái, phải, trên, dưới, chẳng lẽ là phía sau?

Nghĩ đến đây, Cracker không đẩy tấm bánh quy nữa.

Hắn hoàn toàn tập trung sự chú ý vào mấy hướng đó, sẵn sàng tung một đòn nặng vào kẻ địch bất ngờ tập kích, để cho tên đó biết rằng hắn không dễ chọc đâu.

Luffy, người đang chuẩn bị tung đòn chí mạng, lại phát hiện một sự thật đau lòng.

Sau khi vất vả đập vỡ tấm bánh quy, chẳng những không thấy bóng dáng kẻ thù đâu, mà lại xuất hiện thêm một tấm bánh quy nữa!

Nhìn tấm bánh quy đó, Luffy gầm lên giận dữ: "Khốn kiếp!

Tên hèn nhát!!" "Gomu Gomu no Gigant Pistol!!!" Luffy dồn hết lửa giận trong lòng, vung cánh tay khổng lồ vào tấm bánh quy phía trước! '!!!' Nghe tiếng hét từ phía sau tấm bánh quy, Cracker ngớ người ra một lúc.

Chẳng phải hắn đã từ bỏ việc tấn công trực diện, chuẩn bị vòng qua để đánh mình sao?

Sao tiếng động lại phát ra từ phía sau. *Rầm~* Nắm đấm của Luffy đập vào tấm bánh quy.

Do Cracker không còn chống đỡ, nắm đấm đẩy tấm bánh quy lao

về phía trước với tốc độ cực nhanh!

Nghe tiếng va chạm và nhìn tấm bánh quy đang lao nhanh về phía mình, Cracker hiểu ra.

Đối thủ của hắn, đầu óc có lẽ thật sự chỉ có một đường gân, từ đầu đến cuối không hề có ý định vòng qua để tấn công, mà nhất quyết phải đánh bại hắn từ chính diện.

Những phán đoán vừa rồi của hắn, chẳng khác nào đấu trí đấu dũng với không khí, hoàn toàn không có gì, đều là do hắn tự tưởng tượng ra.

Thật ngu xuẩn hết mức!

Trong lòng Cracker lúc này cảm thấy một ngọn lửa vô danh đang bùng cháy dữ dội, như muốn thiêu rụi cả lý trí của hắn.

"Gomu Gomu no Gigant Pistol" đẩy tấm bánh quy siêu cứng lao đi vun vút.

Mặc dù Cracker đã làm ra tư thế phòng thủ, nhưng hắn vẫn bị hất bay đi. *Âm~~~* Cuối cùng, tấm bánh quy và Cracker đâm ngã vài tên lính bánh quy cùng mấy cái cây rồi mới dừng lại, ngã lăn ra đất. 'Tên khốn này, nhất định phải đánh bại hắn!!!', Cracker tức giận nghĩ, 'Dù sao trước mặt hai vị Đại tướng thì cũng khó mà chạy thoát, nhất định phải để lại cho tên này một kỷ niệm sâu sắc, cho hắn biết băng hải tặc Big Mom không dễ chọc đâu!!' Thấy Cracker ngã chỏng vó trên đất, Luffy liền thừa thắng xông lên, dùng Thế lao nhanh về phía hắn.

Thấy động thái của Luffy, Cracker cười nói: "Đến đúng lúc lắm!" Một ngọn lửa giận dữ chống đỡ Cracker, khiến hắn mặc kệ đau đớn mà đứng dậy!

"Tam Trọng Quyển Tiêu Diêm Quyển Bính!" Ba cặp cánh tay cầm theo thanh kiếm Pretzel bắt đầu xoay tròn với tốc độ cao.

Đồng thời, hắn dùng Haki Vũ trang bao bọc lấy chúng.

Sau đó, hắn bắt đầu di chuyển nhanh chóng, để nắm đấm khổng lồ của Luffy không dễ dàng nhắm trúng.

“Chỉ cần ngươi không đánh trúng ta, thì hãy chuẩn bị ăn đòn từ Pretzel đi,” Cracker nói một cách ác độc.

Sau khi quan sát cánh tay khổng lồ của Luffy và với kinh nghiệm điều khiển giáp kỵ sĩ bánh quy, Cracker hiểu rằng khi một bộ phận cơ thể đột nhiên to lên, độ linh hoạt chắc chắn sẽ giảm xuống.

Lúc này, tên nhóc được gọi là Luffy kia đã phóng to cánh tay đến mức này, tuy lực công kích sẽ tăng lên một bậc, nhưng sự linh hoạt chắc chắn sẽ giảm đi không ít!

Chỉ cần né được đòn đầu tiên, phần còn lại chỉ có thể mặc hắn mặc sức chém giết!

Nhìn Cracker di chuyển nhanh chóng, Luffy đang ở trên không lập tức hiểu ra ý đồ của đối thủ.

Lợi dụng ưu thế tốc độ để cù nhây với mình, chỉ cần một đòn không trúng, thứ chờ đợi cậu sẽ là những đòn phản công như vũ bão! ‘Vậy thì thử xem, ngươi có né được hết các đòn tấn công của ta không!’, Luffy cười nói.

“Gomu Gomu no Gigant Gatling!!!” Phóng to cả hai tay bằng Gear 3, dùng Haki Vũ trang bao bọc chúng, sau đó hai nắm đấm điên cuồng tấn công về phía Cracker! ‘Hai nắm đấm to như vậy, sao có thể vung nhanh thế được!!’, nhìn hai nắm đấm của Luffy đang vung lên với tốc độ chóng mặt, Cracker kinh ngạc thốt lên.

Rốt cuộc, sau khi thể tích tăng lên, trọng lượng chắc chắn cũng sẽ tăng theo, việc vung hai nắm đấm khổng lồ chắc chắn rất tốn sức.

Nhưng tại sao tên này lại có thể thực hiện những động tác cực

nhanh như vậy! ‘Chết tiệt!’, Cracker chửi thầm, ‘Tên nhóc này không phải người à?’ Đối mặt với hai nắm đấm của Luffy, Cracker lập tức dùng năng lực trái ác quỷ tạo ra một tấm bánh quy siêu cứng nhỏ hơn, đeo nó lên cánh tay.

Vừa đảm bảo tốc độ di chuyển không bị chậm lại, vừa có thể đỡ được những cú đấm kia, để có thể thoát ra khỏi phạm vi tấn công. *Rầm~~* Mặc dù Cracker liều mạng né tránh hai nắm đấm của Luffy, nhưng hắn vẫn bị trúng đòn.

Sau khi bị trúng một cú, trạng thái di chuyển nhanh của Cracker bị phá vỡ, hắn chỉ đành dựa vào tấm bánh quy siêu cứng trên tay để chống đỡ những đòn tấn công tiếp theo! ‘Hoa!’ Cảm nhận được cú đấm trúng Cracker, Luffy lập tức điều chỉnh quỹ đạo của nắm đấm.

Mục tiêu của tất cả các cú đấm đều nhắm vào Cracker!!

“Bùm bùm bùm ~~~” Trên tấm bánh quy dùng để phòng thủ, vang lên những tiếng va chạm dày đặc.

Cracker ở phía sau, mặc dù không bị nắm đấm trực tiếp đánh trúng, nhưng từng luồng xung kích lực không ngừng tác động vào hắn.

Khiến cho mặt đất dưới chân Cracker vì lực va chạm khổng lồ mà không ngừng vỡ nát.

Cả người Cracker đang từ từ lún sâu vào lòng đất. *Rắc~~* Một tiếng vỡ vụn truyền vào tai Cracker. ‘Chết tiệt, lại có vấn đề vào lúc này!’, nghe thấy âm thanh đó, Cracker biết điều mình lo lắng nhất đã xảy ra.

Sau khi một vết nứt xuất hiện trên tấm bánh quy, vô số vết nứt khác cũng nối tiếp nhau hiện ra. *Rầm~~~* Sau đó, nó vỡ tan thành nhiều mảnh vụn.

“Tam Trọng Quyển Tiêu Diêm Quyển Bính!!” Ngay khoảnh khắc tấm bánh quy vỡ, Cracker lập tức cho thanh kiếm Pretzel xoay tròn với tốc độ cao, đồng thời dùng Haki Vũ trang để cường hóa, nhằm chống lại hai nắm đấm của Luffy! *Rầm~~* Sau khi Pretzel và hai nắm đấm va chạm, lập tức phát ra một âm thanh chói tai. ‘Ta không tin một con quái vật như ngươi có thể duy trì tốc độ tấn công như vậy mãi được’, Cracker nghĩ một cách cay độc. *Rầm~~* Mặc dù bộ giáp kỵ sĩ bánh quy của Cracker có sáu cánh tay để chống đỡ nắm đấm của Luffy, nhưng đối mặt với những cú đấm loạn xạ cực nhanh của cậu, hắn vẫn không thể ngăn cản được hết.

Không ít cú đấm đã trúng vào bộ giáp!

Cả hai lại một lần nữa rơi vào thế giằng co!!

Zoro và Momonga, sau một thời gian áp đảo, đã tiêu diệt phần lớn lính bánh quy.

Thấy Luffy và Cracker đang giằng co, họ liền chuẩn bị đến giúp Luffy giải quyết Cracker.

Chương 254

Luffy, người đã liên tục tung ra những cú đấm loạn xạ, lúc này thể lực đang bị tiêu hao cực nhanh.

Dẫn đến tốc độ ra đòn không còn nhanh như trước. 'Nhóc con, bắt đầu biết mệt rồi nhỉ', nhận ra tốc độ ra đòn của Luffy chậm lại, Cracker cười nói, 'Tiếp theo, đến lượt ta phản công rồi!' Chống đỡ hai nắm đấm của Luffy, Cracker điều khiển bộ giáp kỵ sĩ bánh quy sắp vỡ nát, từng bước một tiến về phía Luffy từ cái hố sâu vừa bị đánh lún xuống. 'A!', thấy tình hình này, Luffy gầm lên một tiếng giận dữ!

Cậu vắt kiệt toàn bộ thể lực của mình.

Tốc độ ra đòn được tăng lên đáng kể. *Rầm~~* Do Luffy lại một lần nữa tăng tốc độ ra đòn, Cracker không thể tránh khỏi việc bị trúng đòn.

Một lần nữa, hắn bị Luffy đánh bay vào hố sâu. 'Đây chắc là chút thể lực cuối cùng của ngươi rồi, để ta xem ngươi có thể trụ được bao lâu!!', Cracker nghĩ một cách cay độc. *Rắc~~* Bộ giáp kỵ sĩ bánh quy, thứ đã che mưa chắn gió cho Cracker, cuối cùng cũng không chịu nổi nữa và phát ra tiếng phản kháng. 'Không có sự bảo vệ của giáp kỵ sĩ bánh quy, Cracker sẽ đối phó với cú đấm loạn xạ Gear 3 của Luffy như thế nào đây?', La Tu quan sát tình hình trên sân.

Đúng lúc này, La Tu đột nhiên nhận ra có một bóng người đang di chuyển nhanh về phía này.

Người đó nhắm vào vị trí của Luffy, bắn ra một luồng kiếm khí dày đặc. 'Thành viên của băng hải tặc Big Mom sao?', La Tu nghĩ.

Đồng thời, ông giơ tay trái lên, chuẩn bị giúp Luffy chặn đòn tấn công bất ngờ này.

Lúc này, Zoro dường như đã phát hiện ra tình hình.

Anh nhảy lên không, tay trái hơi cong và giơ lên, tay phải nắm chặt vào mặt dưới của cánh tay trái.

"Tam Thập Lục Phiền Não Phong!" Một luồng kiếm khí mạnh mẽ bay về phía đỉnh đầu Luffy.

Thấy vậy, La Tu hạ tay xuống. *Vút~~* Một luồng kiếm khí vừa hay bắn ra từ trong rừng, nhắm thẳng vào Luffy.

Đòn "Phiền Não Phong" mà Zoro bắn ra, đã va chạm chính xác vào luồng kiếm khí đó. *Rầm~~* Sau khi hai luồng kiếm khí va vào nhau, lập tức gây ra một tiếng nổ lớn.

Để tránh dư chấn từ vụ va chạm, Luffy đành phải dừng lại những cú đấm loạn xạ, từ bỏ việc áp chế Cracker.

"Đầu rêu xanh, lần sau nhìn cho rõ tình hình rồi hãy ra tay, ưu thế khó khăn lắm mới giành được, cứ thế bị ngươi phá hỏng rồi!", Luffy gầm lên giận dữ.

"Cái dạng đó mà không ra tay giúp ngươi đỡ nhát kiếm khí kia, giờ chắc ngươi thành hai mảnh rồi," Zoro không chịu yếu thế.

"Đầu rêu xanh, đánh nhau không hả!!"… Trong lúc hai người đang cãi nhau, chủ nhân của luồng kiếm khí đã lộ diện.

Một người đàn ông có ngoại hình to lớn, mặc áo khoác len, tay đeo giáp, sau lưng đeo một thanh katana cỡ lớn, xuất hiện trước mặt mọi người.

"Anh Cracker, bộ dạng của anh bây giờ có hơi thảm hại nhỉ," người đàn ông quan sát một vòng tình hình rồi nói giọng ồm ồm, "Anh Katakuri đâu?" "Thấy lão già bên kia không," giọng của Cracker truyền ra từ trong hố, "Snack, ta nên nói ngươi xui xẻo hay là không có não đây?" Nghe giọng của Cracker, Snack chuyển sự chú ý sang La

Tu.

Nhìn lão già không hề có chút khí tức nào trước mặt, Snack nuốt nước bọt, đột nhiên nghĩ đến một khả năng nào đó. 'Nếu thật sự là vị đó đang ở đây, e rằng chỉ có Mẹ mới có thể đối đầu được,' Snack thầm nghĩ.

"Kiếm sĩ à?

Giao cho tôi đối phó," nhìn thanh katana cỡ lớn sau lưng Snack, Zoro nói.

"Snack, anh ở đây," giọng của Katakuri truyền đến từ phía sau La Tu.

Nói xong, Katakuri loạng choạng đứng dậy. 'Ý chí thật kiên cường', nhìn Katakuri khắc phục cơn đau đứng dậy, La Tu tán dương.

"Khảo Niên Cao!!" Cánh tay vốn bị bẻ cong bắt đầu biến thành mochi, đồng thời cả cánh tay tụ tập nhiệt khí, bốc lên ngọn lửa hừng hực.

Dưới ngọn lửa bùng cháy, cánh tay bị bẻ cong của Katakuri bắt đầu từ từ trở lại nguyên trạng.

"Không hổ danh là cha đỡ đầu của Hải quân, La Tu, sức mạnh của nắm đấm quả nhiên rất nặng," Katakuri trầm giọng nói.

"Quyền của ta mà nặng thật, thì ngươi giờ này đã nằm thẳng cẳng trên đất rồi," La Tu trêu chọc.

"Nếu cú đấm đó trúng vào đầu, có lẽ bây giờ tôi vẫn đang nằm trên mặt đất," Katakuri đáp lại.

"Bây giờ chuẩn bị tiếp tục chiến đấu sao?", La Tu hỏi.

"Mặc dù xác suất đánh bại ngài là vô cùng nhỏ, nhưng Mẹ đã giao cho tôi nhiệm vụ phải hoàn thành," Katakuri nói, "Cracker, chú ý hoàn

thành nhiệm vụ.

Snack, nếu đã đến đây rồi, hãy phối hợp hoàn thành nhiệm vụ!

Đánh bại đối thủ của mình!!

La Tu do tôi đối phó, không cần lo lắng." "Hiểu rồi, anh trai," Cracker cúi đầu, vẻ mặt hơi thay đổi.

Khoảnh khắc cúi đầu đó, Cracker cảm thấy khóe mắt mình có vệt ẩm ướt.

Hắn đưa tay lau đi nước mắt, khi ngẩng đầu lên lần nữa, khuôn mặt Cracker đã không còn chút biểu cảm nào.

"Yên tâm đi, anh trai, tôi nhất định sẽ đánh bại đối thủ của mình," Snack nói.

Nhìn bộ dạng thê thảm của anh cả Katakuri, cánh tay bị bẻ cong, trong lòng Snack hiểu rằng, lão già có sắc mặt hồng hào kia có lẽ thật sự là người mà hắn đoán.

Nhưng, anh trai đã giao nhiệm vụ chiến đấu, cứ thực hiện tốt là được, không cần lo lắng những chuyện khác, hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình là được.

Dù sao nếu là vị đó, thì trước mặt ngài chắc chắn không có cách nào trốn thoát.

Có đông hơn cũng vậy thôi, thực lực chênh lệch quá lớn.

Sau đó, hắn tập trung sự chú ý vào Zoro, "Đối thủ của ta là ngươi sao?

Vừa hay ta cũng là kiếm sĩ, vậy thì chuẩn bị để ta để lại những vết sẹo sâu hoắm trên người ngươi đi!" "Khẩu khí cũng không nhỏ, đừng đến lúc đó khóc lóc thảm thiết," Zoro không chịu yếu thế.

Nghe những lời này, Snack lấy thanh katana khổng lồ sau lưng ra

cầm trong tay.

Momonga lúc này vẫn đứng cùng Luffy, chuẩn bị cùng Luffy đối phó với Cracker.

Dù sao, so với người vừa rồi, Momonga cảm thấy Cracker uy hiếp hơn một chút.

Zoro đã tích cực nhận trận, với tư cách là bậc cha chú, ông cũng không tiện tranh giành đối thủ.

Đã như vậy, Momonga quyết định cùng Luffy, trước tiên đánh bại Cracker.

“Khảo Niên Cao Trường Quyền!” Katakuri vung nắm đấm sắt đang cháy hừng hực về phía La Tu.

La Tu đưa tay ra, ngay lập tức dùng Haki Vũ trang bao bọc lấy nó, chờ đợi cú đấm của Katakuri.

Chương 255

Rầm~~ La Tu đã đỡ được cú đấm của Katakuri một cách chính xác.

Nắm chặt cú đấm của Katakuri, La Tu dùng sức kéo về phía sau, hy vọng có thể kéo Katakuri đến gần, rồi tung thêm một cú đấm sắt nữa.

Nhưng khi La Tu dùng sức, ông lại phát hiện mình chỉ đang nắm chặt một cục mochi.

Cánh tay của Katakuri đã sớm thoát ra khỏi cục mochi đó.

“La Tu tiên sinh, ngài nghĩ rằng tôi sẽ mắc cùng một sai lầm đến lần thứ hai sao?”, Katakuri cười nói.

“Cũng đúng, có thể trở thành Tam Tướng Tinh, chắc chắn đều không phải dạng vừa,” La Tu cười nói.

Sau đó, La Tu vung vẩy tay, chuẩn bị ném cục mochi đang cháy trên tay xuống đất.

Nhưng lúc này, có chuyện lạ xảy ra, cục mochi mà La Tu đang cầm trong tay chẳng những không bị ném ra, mà ngược lại còn dính chặt vào lòng bàn tay của La Tu.

Thấy cảnh này, Katakuri lộ ra một nụ cười nham hiểm.

Ngay sau đó, cục mochi dính trên lòng bàn tay đột nhiên phình to ra, như muốn nuốt chửng La Tu vào bụng.

Katakuri nhân cơ hội này, hai tay chắp lại, dốc toàn lực kích hoạt năng lực trái Mochi Mochi.

Cùng với việc Katakuri kích hoạt năng lực, trên mặt đất mọc lên

rất nhiều chiếc bánh donut làm từ mochi.

La Tu thấy cục mochi sắp bao bọc mình, toàn thân phóng ra kiếm khí, lập tức phá tan cục mochi!

Nó vỡ thành những khối mochi nhỏ rơi xuống đất.

"Cửu Đầu Niên Cao!!

Cửu Cực Trận!" Chín chiếc bánh donut vừa được tạo ra đều nhắm vào La Tu.

Sau đó, từ trong những chiếc bánh donut xuất hiện chín cánh tay khổng lồ được cường hóa bằng mochi, và được bao bọc bởi Haki Vũ trang.

Sau khi những nắm đấm mochi khổng lồ xuất hiện, chúng lập tức tấn công về phía La Tu. *Vút~* Chín cánh tay mochi, từ các hướng khác nhau mang theo tiếng xé gió, tấn công thẳng vào La Tu.

Soru!

Nguyệt Bộ!

Được La Tu kết hợp sử dụng.

Ông di chuyển cực nhanh, liên tiếp né tránh những cú đấm liên tục của chúng.

Dù sao, trong những cú đấm này, La Tu đã cảm nhận được luồng khí tức nguy hiểm.

Bị trúng một hai cú có lẽ không sao, nhưng những cánh tay mochi khổng lồ như vậy lại có tới chín cái, một khi bị một cái đánh trúng, tỷ lệ trúng đòn của những cú đấm sau đó sẽ càng cao hơn.

Chín nắm đấm, cứ ba cái lại tạo thành một thế chân vạc, hỗ trợ lẫn nhau, khiến cho La Tu rất khó tìm cơ hội.

Bây giờ cần phải chờ một cơ hội, khi chín nắm đấm không thể hỗ trợ lẫn nhau, thì có thể phá hủy chín cánh tay mochi dài này. ‘Tốc độ này, không hổ là La Tu!’, nhìn La Tu không ngừng né tránh, Katakuri cảm thán, ‘Nhưng, nắm đấm của ta cũng có thể tăng tốc!’ Katakuri tiếp tục chắp tay, nhìn chằm chằm vào vị trí của La Tu, tăng nhanh tốc độ ra đòn.

Trong khi Katakuri và La Tu giao thủ, các trận chiến khác cũng đang diễn ra.

Snack cầm thanh katana khổng lồ trong tay, vung một nhát chém đầu tiên về phía Zoro.

Đối mặt với nhát chém từ Snack, người có thể hình to lớn hơn rất nhiều, Zoro không hề có vẻ sợ hãi.

Tay phải anh nắm chặt thanh Wado Ichimonji, từ trên xuống dưới, đối mặt trực diện với lưỡi đao khổng lồ. *Keng~~* Hai thanh kiếm va vào nhau, lập tức phát ra tiếng kim loại va chạm.

Và ở nơi hai thanh kiếm chạm nhau, tóe ra những tia lửa. ‘Sức mạnh, không tồi chút nào’, cảm nhận được sức mạnh truyền từ thanh kiếm, Zoro cảm thán.

Anh dùng lực ở cổ tay, điều chỉnh góc độ của Wado Ichimonji, khiến cho thanh katana của đối thủ lướt xuống đất.

Dù sao, từ cú va chạm vừa rồi, Zoro hiểu rằng, về sức mạnh, Snack mạnh hơn anh.

Zoro liên tục dùng lực ở hai chân, nhẹ nhàng điểm trên mặt đất, nhảy lên trên sống lưng thanh katana khổng lồ của Snack.

Hai chân lại một lần nữa dùng lực, cắt ngang động tác nâng lưỡi đao của Snack.

Nhưng Snack dựa vào sức mạnh phi thường của mình, cứng rắn

nâng thanh katana lên.

Nhưng lúc này Zoro đã rời khỏi lưỡi đao, vung kiếm về phía Snack.

“Oni Giri!!” Trên không trung, Zoro bày ra tư thế hai tay cầm kiếm.

Anh chém mạnh về phía Snack.

Snack thấy vậy, biết không kịp dùng lưỡi đao để đỡ đòn này.

Tay phải hắn buông thanh katana ra, bao bọc nó bằng Haki Vũ trang, vung về phía Zoro. *Rầm~~* Oni Giri và nắm đấm được bao bọc bởi Haki Vũ trang va chạm mạnh vào nhau.

Mặc dù nắm đấm của Snack được Haki bao bọc, nhưng vẫn bị Zoro chém ra hai vết thương rỉ máu.

Zoro do bị nắm đấm đánh trúng, cả người bay về phía sau. *Rầm~~* Cuối cùng, Zoro đâm vào một cái cây lớn, mới chặn được đà lùi của mình.

Cảm nhận được cảm giác đau đớn truyền từ nắm đấm, Snack đưa nắm đấm lên trước mắt quan sát kỹ.

“Nhóc con, Haki Vũ trang luyện không tồi đâu,” nhìn hai vết sẹo trên tay, Snack tán dương.

Rốt cuộc, có thể tạo ra vết thương trên nắm đấm được bao bọc bởi Haki Vũ trang, đủ để chứng minh thực lực của kiếm sĩ tóc xanh trước mặt quả thực không tầm thường.

“Sức mạnh của ngươi cũng không yếu đâu!”, Zoro gắng gượng đứng dậy, “Một cú đấm thật nặng.” Snack nhìn vết thương, lựa chọn lờ đi, tay phải lại nắm chặt thanh katana.

Hai tay nắm chặt katana, giơ lên quá đầu, vung một nhát chém về

phía vị trí của Zoro.

Một luồng kiếm khí khổng lồ bắn ra.

Sau khi bắn ra kiếm khí, Snack hai tay cầm đao, lao về phía vị trí của Zoro.

Đối mặt với luồng kiếm khí không chút hoa mỹ, Zoro di chuyển sang bên trái, thành công né được nó.

Nhưng, những cái cây phía sau lại không may mắn như Zoro, bị kiếm khí chém làm hai.

"Nộ Sa Tam Liên Trảm!!" Snack từ dưới lên trên vung một nhát chém về phía Zoro.

"Tora Gari!" Zoro đặt hai thanh kiếm sau lưng, dốc toàn lực từ trên xuống dưới vung về phía katana của Snack. *Keng~~* Lưỡi đao của hai người được dồn vào sức mạnh khổng lồ lại một lần nữa va chạm, lại một lần nữa phát ra tiếng kim loại va chạm.

Chương 256

Do sức mạnh lớn hơn, Snack đã thành công hất bay Zoro.

Sau đó, Snack bước về phía trước một bước, nhát chém thứ hai vung về phía Zoro.

Đối với điều này, Zoro dốc toàn lực để đỡ những nhát chém liên tiếp của Snack.

Nhưng do chênh lệch về sức mạnh, mỗi lần va chạm Zoro vẫn ở thế bị động.

Snack chắc chắn sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Hai tay hắn giơ cao thanh katana, nhát chém cuối cùng trong "Nộ Sa Tam Liên Trảm", dốc toàn lực chém về phía Zoro.

"Ultra Gari!!" Zoro lại một lần nữa đặt đao sau lưng, đồng thời cường hóa đấu khí của mình. 'Chính là bây giờ!!', nhìn lưỡi đao đang tiếp cận cực nhanh, Zoro thầm nghĩ.

Ngay lập tức, hai thanh đao mang theo đấu khí của bản thân chém tới.

Snack lúc này dốc toàn lực vung katana về phía Zoro. *Ầm~~* Do Ultra Gari mang theo đấu khí của bản thân, sau khi hai thanh đao va chạm lập tức gây ra một vụ nổ, mang theo từng đợt bụi mù.

Sau cú va chạm, bóng dáng của Zoro bay ngược ra từ trong làn khói.

Hai chân Snack liên tục lùi về phía sau.

Sau khi lùi lại hơn mười bước, cuối cùng hắn cũng hóa giải được lực xung kích.

Khi Zoro bay ngược ra, hai tay anh lật ngược cán đao, cắm lưỡi đao vào mặt đất để làm chậm lực xung kích.

Cuối cùng, lưng Zoro lại một lần nữa va vào cây, mới chặn được đà bay ngược. *Phụt~~* Sau khi tựa lưng vào cây để dừng lại, một ngụm máu tươi bị Zoro phun ra trên mặt đất. 'Hộc~ hộc~' Sau đó, Zoro, người vừa phun ra máu tươi, bắt đầu thở dốc.

"Không ngất sao?

Khả năng chịu đòn không tồi," Snack quan sát tình trạng hiện tại của Zoro qua làn khói. ....

Luffy và Momonga lúc này đang vây công Cracker.

Do trận chiến trước đó, bộ giáp kỵ sĩ bánh quy đã sớm vỡ nát.

Cracker lúc này dựa vào phần còn lại của bộ giáp để chiến đấu với hai người.

"Ba Động Tiêu Diêm Quyển Bính!" Cracker hai tay nắm chặt thanh Pretzel, lao nhanh về phía Luffy.

Do lúc này đang ở trạng thái Gear 3, khả năng di chuyển giảm đi rất nhiều, Luffy biết né tránh là vô vọng, chỉ đành cứng đối cứng.

"Gomu Gomu no Gigant Pistol!!" Luffy vung cánh tay khổng lồ, đồng thời dùng Haki Vũ trang bao bọc, đấm về phía Cracker!

Nhưng, hai chân Cracker đột nhiên phát lực, siêu tốc né sang một bên.

Hắn đã né được cú đấm khổng lồ của Luffy!!

Sau khi né được cú đấm của Luffy, Cracker men theo cánh tay Luffy nhanh chóng tiếp cận cậu.

Thanh Pretzel nhắm vào đầu Luffy, đâm thẳng tới.

Luffy lập tức đưa cánh tay chưa ở trạng thái Gear 3 ra, bao bọc bằng Haki Vũ trang, chuẩn bị cứng rắn chống đỡ đòn tấn công của Cracker.

Khi sắp tiếp cận Luffy, Cracker đâm thanh Pretzel trong tay ra.

Trong gang tấc, thanh kiếm Kessui của Momonga xuất hiện, giúp Luffy đỡ được đòn tấn công nguy hiểm này.

Thấy Momonga giúp mình đỡ đòn của Cracker.

"Gomu Gomu no Pistol!" Luffy chớp lấy thời cơ thanh kiếm của Cracker bị Momonga kẹp lại, một cú đấm nhắm thẳng vào Cracker. *Rầm~~* Cracker hoàn toàn không phòng bị, chỉ đành trơ mắt nhìn mình bị Luffy đấm trúng. 'A~~', Cracker hét lên một tiếng thảm thiết, nôn ra một ít dịch vị, bay về phía sau.

Momonga, người dày dạn kinh nghiệm chiến đấu, tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Nắm chặt thanh Kessui, ông đuổi theo Cracker.

Cracker bị Luffy một đấm đánh bay, điều khiển mấy tên lính bánh quy đỡ lấy mình.

Đồng thời, hắn chỉ huy vài tên lính bánh quy xông về phía Momonga, hy vọng có thể cản bước chân của ông.

Đối với sự cản trở của lính bánh quy, Momonga liên tục sử dụng Soru và Nguyệt Bộ, nhanh chóng tiếp cận Cracker từ trên không.

Cracker được lính bánh quy đỡ lấy, lúc này đã tỉnh lại sau cơn đau.

Hắn thoát khỏi sự hỗ trợ của lính bánh quy, đứng đối mặt với Momonga từ trên không.

"Đột Bạo Tiêu Diêm Quyển Bính!!" Thanh Pretzel đột nhiên được bao bọc bởi ngọn lửa.

Cracker hai chân cong lại, đột nhiên phát lực, từ dưới lên trên đâm về phía Momonga.

Đối với điều này, Momonga không hề sợ hãi đối đầu trực diện, đâm thẳng về phía Cracker.

“Gomu Gomu no Gigant Pistol!” Luffy thấy tình hình này, đưa ra nắm đấm khổng lồ, đánh về phía Cracker.

Nhưng, giữa đường xuất hiện hai tên lính bánh quy giơ một tấm bánh quy siêu cứng mà Luffy không thể quen thuộc hơn, chặn lại cú đấm của cậu. *Ầm~~* Do đặc tính của “Đột Bạo Tiêu Diêm Quyển Bính”, khi Kessui và Pretzel va chạm, lập tức gây ra một vụ nổ lớn!

Dư chấn năng lực ngay lập tức quét ra bốn phía, cuốn tung bụi đất trên mặt đất lên không trung.

Cracker bị ảnh hưởng bởi sóng xung kích của vụ nổ, nhanh chóng rơi xuống đất.

Momonga, tự nhiên bay lên không trung.

Trên đường bị đánh rơi xuống đất, Cracker nhanh chóng quan sát hai chiến trường còn lại.

Snack đã đánh bại kiếm sĩ tóc xanh kia.

Katakuri đang bám riết lấy La Tu, không cho ông cơ hội quan sát chiến trường.

Về phần Zephyr, ông đang ở cùng hai đệ tử, cách xa chiến trường, ra vẻ dưỡng thương.

Nhớ lại quá trình chiến đấu của Zephyr, Cracker cảm thấy Zephyr không hề bị thương nặng, không nên có bộ dạng đó.

Nhưng, trạng thái này, lại vừa hay có lợi cho kế hoạch trốn thoát của hắn.

Luffy, người đang chiến đấu, bị lính bánh quy cản lại bên ngoài, Momonga thì đang ở trên không.

Chương 257

‘Chính là bây giờ!!!’, Cracker nghĩ.

Rốt cuộc, Cracker vẫn luôn ghi nhớ việc rút lui chiến thuật.

Lúc này, chính là thời khắc tốt nhất để trốn thoát.

Cracker lập tức điều khiển bộ giáp kỵ sĩ bánh quy phiên bản cải tiến đã chuẩn bị sẵn, xoay sáu thanh Pretzel, đào xuống đất.

Do mảnh đất này khá gần bờ biển, đất đai tương đối mềm, hành động của Cracker vô cùng thuận lợi. ‘Hai người, nhất định phải đợi ta gọi Mẹ trở về!’, Cracker với khuôn mặt đầy bùn đất bi tráng nói. ...

Zephyr, người đang trong trạng thái bị thương, lúc này đang nhìn chằm chằm vào mặt đất.

Phân biệt luồng khí tức truyền đến từ Haki Quan sát, Zephyr khẳng định: ‘Trốn bằng đường hầm cũng là một cách hay, chỉ có điều động tĩnh hơi lớn.

Nhưng trước đó La Tu tiên sinh đã có ý để cho tin tức truyền về băng hải tặc Big Mom, việc Cracker trốn thoát cũng không sao, vừa hay có thể hoàn thành mục đích của La Tu tiên sinh’.

Sau khi suy nghĩ, Zephyr quyết định quan sát động tĩnh của La Tu tiên sinh, sau đó mới chuẩn bị. 'La Tu tiên sinh ham vui quá!', quan sát hành động của La Tu, Zephyr bất đắc dĩ nghĩ, 'Cơ mà đã ngài ấy không để tâm, cứ để hắn đi vậy.' La Tu đang trong trạng thái né tránh, đối với sách lược đào đất trốn thoát của Cracker hiểu rõ mồn một. ‘Chạy mất một tên cũng không sao, vừa hay có thể làm người truyền tin’, La Tu nghĩ, ‘Trên sân còn lại hai tên, một Katakuri một Snack, chắc Charlotte Linlin sẽ lo lắng cho hai đứa này lắm!’. ‘Đến lúc, cho

Katakuri một bài học!', 'Đại tướng đều là những con quái vật có thể lực vô hạn sao?', Katakuri, người đã luôn điều khiển những nắm đấm mochi khổng lồ, than thở.

Rốt cuộc, đối mặt với sự vây công của chín nắm đấm khổng lồ, La Tu vẫn luôn dùng tốc độ siêu cao để né tránh.

Di chuyển với tốc độ cao như vậy chắc chắn sẽ rất tốn thể lực, nhưng La Tu vẫn luôn duy trì tốc độ đó, không hề có chút ý thức mệt mỏi.

Đáng sợ hơn là, bây giờ tốc độ tấn công của chín nắm đấm mochi khổng lồ đã nhanh hơn trước rất nhiều, nhưng La Tu vẫn ra vẻ ung dung né tránh.

Đối với điều này, Katakuri chỉ đành chôn giấu suy đoán trong lòng, không dám để ý niệm này nảy mầm, ảnh hưởng đến ý chí chiến đấu. *Ầm~* Một nắm đấm mochi khổng lồ lao thẳng về phía La Tu.

"Nguyệt Bộ!" La Tu hai chân liên tục đạp vào không khí, tăng tốc lên cao trên không trung, né được nắm đấm mochi khổng lồ.

Nhưng, ngay sau đó La Tu lại xoay người, lao về phía nắm đấm mochi khổng lồ, đồng thời vung nắm đấm sắt. *Rầm~~* Sau khi nắm đấm mochi khổng lồ bị La Tu một đấm đánh trúng, lấy điểm tiếp xúc giữa La Tu và nắm đấm mochi làm trung tâm, Haki Vũ trang bắt đầu vỡ vụn, sau đó nắm đấm mochi khổng lồ như không còn lực chống đỡ.

Nó vỡ tan, hóa thành từng khối mochi nhỏ, rơi vãi trên mặt đất. 'Sắp ra tay rồi sao?', thấy tình hình của La Tu, Katakuri nghĩ, 'Nhưng Cracker đang trên đường trốn thoát, không thể để ngài rảnh tay được.' Suy nghĩ xong, trong mắt Katakuri hiện lên ý chí chiến đấu hừng hực!

Hai tay vốn đang chắp lại, đột nhiên buông ra, rồi lại mạnh mẽ

chắp lại.

Cùng với động tác của Katakuri, trong chiếc bánh donut từ từ xuất hiện một nắm đấm mochi khổng lồ.

Tám nắm đấm mochi khổng lồ còn lại, lúc này đều nhắm vào La Tu, chuẩn bị phát động tấn công. 'Xem ra, mấu chốt để phá trận nằm ở những chiếc bánh donut', phát hiện lại xuất hiện nắm đấm mochi khổng lồ, La Tu xác định.

Sau đó, tay La Tu dừng lại chín lần, vẽ ra một vòng tròn.

Mỗi lần dừng lại, đều để lại một ảo ảnh của lưỡi kiếm, tổng cộng chín ảo ảnh.

La Tu dùng sức vỗ vào tâm vòng tròn, ảo ảnh của lưỡi kiếm như lập tức có được động lực, với tốc độ cực nhanh lao về phía những chiếc bánh donut.

Katakuri, người đang điều khiển chín nắm đấm mochi khổng lồ tấn công La Tu, sau khi nhìn thấy những ảo ảnh đó, lập tức hiểu ra.

Với sự linh hoạt của nắm đấm mochi, hiện tại không thể ngăn cản những luồng kiếm khí đó. 'Nếu đã không ngăn được, vậy thì điên một lần đi!', Katakuri liều mạng.

Sau đó, không còn quan tâm những chiếc bánh donut có bị ảo ảnh của lưỡi kiếm phá hủy hay không, hắn toàn lực điều khiển nắm đấm mochi, tấn công về phía La Tu!

Nhưng, tốc độ của ảo ảnh lưỡi kiếm nhanh hơn.

Trong khoảnh khắc, chúng đã đến gần những chiếc bánh donut, đâm thẳng vào những chiếc bánh donut làm từ mochi. *Phập~~* Ảo ảnh lưỡi kiếm đâm vào chiếc bánh donut mochi, như đâm vào mochi thật, không tốn chút sức lực, trực tiếp xuyên qua nó.

Nhưng vết thương so với toàn bộ chiếc bánh donut, chỉ như muối bỏ biển, cơ bản không gây ra tổn hại gì cho chiếc bánh donut. 'Dùng kiếm khí nhỏ bé như vậy để phá hủy bánh donut, có phải hơi ngây thơ không, La Tu', Katakuri tự tin nghĩ, 'Kiếm khí phải to hơn vài lần nữa mới được.' Ngay sau đó, kiếm khí vốn đã xuyên qua chiếc bánh donut, đổi hướng, lại một lần nữa xuyên qua chiếc bánh donut.

Và cùng với số lần xuyên qua càng nhiều, tốc độ của kiếm khí càng lúc càng nhanh.

Snack quan sát kiếm khí, không khỏi thốt lên một tiếng cảm thán: "Không hổ là đại kiếm hào đệ nhất thế giới, kiếm khí lại có thể vận dụng đến mức độ này!" "Đừng bị kỹ xảo siêu phàm của La Tu tiên sinh thu hút sự chú ý, nhìn rồi cũng không học được đâu," Zoro nói một cách khó nhọc, "Tập trung vào đối thủ của mình đi." "Chịu được nhát chém cuối cùng trong Nộ Sa Tam Liên Trảm mà vẫn không mất ý thức, thể chất luyện không tồi đâu," Snack tán dương.

"Lực đạo của cú cuối cùng quả thực rất đủ, nhưng kỹ xảo còn kém một chút," Zoro cười nói.

"Bại tướng mà khẩu khí lớn ghê, có cách hóa giải sức mạnh của ta rồi hãy nói chuyện kỹ xảo với ta!", Snack tức giận nói.

Rốt cuộc, thân là một kiếm sĩ bị người khác chế nhạo về kỹ xảo, bản thân đã là một sự sỉ nhục lớn.

Người chế nhạo lại chính là người vừa bị mình đánh bại, giá trị tức giận của Snack trực tiếp tăng vọt đến cực điểm.

"Tiếp theo, hãy xem kỹ kỹ xảo đây," Zoro cười. ....

Thấy cảnh này, Katakuri cảm thấy mặt mình như bị La Tu tát sưng lên. 'Lưỡi kiếm không lẽ có ý thức riêng', Katakuri than thở.

Do tốc độ của ảo ảnh lưỡi kiếm quá nhanh, trong chốc lát đã phá

tan một phần nhỏ của chiếc bánh donut.

Nhân cơ hội ảo ảnh lưỡi kiếm phá hủy chiếc bánh donut, Katakuri điều khiển nắm đấm mochi kịp thời tấn công La Tu.

Đối mặt với những nắm đấm mochi này, La Tu lại một lần nữa dựa vào Nguyệt Bộ để bay lên, né được đòn tấn công đầu tiên của nắm đấm mochi.

Đối với điều này, Katakuri đã sớm mai phục một nắm đấm mochi khác ở phía trên, chờ La Tu mắc câu.

Chờ La Tu lóe lên, liền phải đối mặt với nắm đấm mochi đã chuẩn bị sẵn.

La Tu tay phải lùi về phía sau tích lực, đồng thời dùng Haki Vũ trang bao bọc, dùng sức vung về phía nắm đấm mochi. *Rầm~~* Kết quả va chạm cũng tương tự như trước, kết thúc bằng việc nắm đấm mochi vỡ tan.

Nhưng đòn tấn công mà Katakuri đặt nhiều hy vọng chắc chắn không chỉ có vậy.

Một nắm đấm mochi lúc này quỷ dị xuất hiện sau lưng La Tu, nhân lúc La Tu vừa phát lực, đấm vào lưng ông.

Đối với nắm đấm mochi quỷ dị này, La Tu chỉ đành miễn cưỡng xoay người, dùng cẳng tay được bao bọc bởi Haki Vũ trang, để đỡ đòn tấn công trực diện của nắm đấm mochi. *Rầm~~* Do nắm đấm mochi mang theo sức mạnh khổng lồ, La Tu với tốc độ cực nhanh rơi xuống đất.

Chương 258

Dựa vào khả năng kiểm soát cơ thể siêu cường, ông miễn cưỡng điều chỉnh thân hình trên không trung. *Rầm~~* Sau khi rơi xuống đất, La Tu lộn vài vòng, thành công hóa giải phần lớn lực xung kích, đứng vững trên mặt đất.

"Không hổ là một trong ba Tướng Tinh Ngọt, thực lực quả nhiên không tầm thường," La Tu tán dương.

Katakuri lúc này lại có chút lo không xong.

Do ảo ảnh lưỡi kiếm không ngừng xuyên qua chiếc bánh donut, đã sắp đạt đến giới hạn chịu đựng của chiếc bánh donut.

Chín chiếc bánh donut bắt đầu lần lượt sụp đổ.

Katakuri hiểu rằng, có thể điều khiển chín nắm đấm mochi khổng lồ là hoàn toàn nhờ vào sự khuếch đại của những chiếc bánh donut, một khi chúng tan biến, chắc chắn không thể điều khiển được chín nắm đấm mochi.

"Không thể bị căng chết được," Katakuri nghiến răng quyết định.

Sau đó, hắn lập tức từ bỏ việc điều khiển bảy nắm đấm mochi, chỉ giữ lại quyền điều khiển hai nắm đấm.

Bảy nắm đấm mochi không còn sự hỗ trợ của Katakuri, lập tức bắt đầu sụp đổ, phân tán thành từng khối mochi nhỏ rơi vãi trên mặt đất.

Thấy cảnh này, La Tu nghĩ: 'Những chiếc bánh donut này có thể tăng cường sức mạnh cho Katakuri, một khi chúng tan biến, hắn chỉ có thể điều khiển được hai cánh tay mochi khổng lồ.' Điều khiển hai cánh tay mochi khổng lồ, Katakuri đập mạnh về phía La Tu.

“Phách Thủ Niên Cao!!” Đồng thời điều khiển hai chiếc bánh donut, tiếp cận bên cạnh La Tu, từ trong chiếc bánh donut duỗi ra hai cánh tay mochi được bao bọc bởi Haki Vũ trang, đập vào La Tu.

La Tu giơ hai tay trái phải lên, hai ngón trỏ và ngón giữa của hai tay chụm lại, nhắm vào hai cánh tay mochi khổng lồ, mỗi bên bắn ra một luồng kiếm khí. *Rắc~~* Sau khi kiếm khí và nắm đấm mochi khổng lồ va chạm, lập tức xuyên qua nó.

Nắm đấm mochi khổng lồ lấy vết thương bị kiếm khí xuyên qua làm trung tâm, bắt đầu sụp đổ.

Sau đó, La Tu hai tay bắt chéo, dùng sức vung ra hai bên, đối đầu trực diện với hai bàn tay. *Rầm~~* Bàn tay từ trong chiếc bánh donut, bị La Tu hai quyền đánh lui vài mét.

Katakuri, người đang quan sát động tĩnh của La Tu, nhìn thấy các đòn tấn công liên tiếp bị La Tu phá giải, chau mày thật sâu. ‘Có lẽ không còn hy vọng nữa rồi,’ trong lòng Katakuri hiện lên một câu như vậy.

Cảm nhận được ánh mắt của Katakuri, La Tu nở một nụ cười mà ông cho là hiền hòa.

Đồng thời sử dụng Soru, nhanh chóng tiếp cận Katakuri.

Mặc dù La Tu tự cho là nụ cười hiền hòa, nhưng lúc này trong mắt Katakuri lại đáng sợ như ma quỷ.

“Kính Cao!” Quan sát động tác của La Tu, Katakuri lập tức sử dụng năng lực để phản kích.

Dưới ảnh hưởng của năng lực thức tỉnh của trái Mochi Mochi, những vật phẩm xung quanh Katakuri, bất kể mặt đất, cây cối, bụi rậm, đều biến thành mochi.

“Thùy Vũ Nhu Mễ!!” Cảm thấy xung quanh đã được biến thành

mochi, Katakuri liền sử dụng kỹ năng kết hợp.

Những vật phẩm bị đồng hóa thành mochi, lúc này hóa thành vô số cánh tay mochi, nhanh chóng lao về phía La Tu. *Bùm bùm bùm~~* Vô số nắm đấm bắt đầu tấn công loạn xạ.

Nhưng La Tu dựa vào thân pháp quỷ dị và tốc độ cực nhanh của mình, đã tìm ra những khe hở trong vô số nắm đấm.

"Cái này cũng được sao!", phát hiện La Tu không hề bị trúng một cú đấm nào, Katakuri kinh ngạc thốt lên.

"Niên Cao Ngâm Trứ!!" Từ những chiếc bánh donut còn lại duỗi ra vô số cánh tay khổng lồ được cường hóa bằng mochi.

Phối hợp với "Thùy Vũ Nhu Mễ", tấn công tổng lực về phía La Tu!!

Thấy mức độ dày đặc như vậy, La Tu biết khó có thể dựa vào tốc độ để đột phá phòng tuyến này.

Ông duỗi tay trái ra, chống đỡ thân hình và cơ thể, hai chân dang rộng, bắt đầu động tác windmill trong breakdance.

"Rankyaku Kiếm Nhận Phong Ba!" Kiếm khí bao bọc những đợt tấn công do Rankyaku phát ra, bắn ra bốn phía. *Vút~~*, vô số cánh tay mochi và kiếm khí va chạm, về cơ bản đều không thoát khỏi số phận bị kiếm khí cắt đứt.

Sau khi bị cắt đứt, chúng hóa thành mochi rơi xuống đất, lại một lần nữa bị đồng hóa thành mochi.

"Kính Cao!!

Dũng Động!" Phát hiện La Tu dùng cách này để chống đỡ đòn tấn công của mình, Katakuri chắc chắn sẽ không để La Tu được như ý.

Hắn lập tức kích hoạt năng lực trái Mochi Mochi, biến mặt đất bị

đồng hóa thành mochi thành những con sóng mochi hình dạng như sóng biển, ập về phía La Tu.

Đối mặt với mặt đất lồi lõm, La Tu hai tay dùng sức chống đất, xoay người.

Soru, Nguyệt Bộ, kết hợp sử dụng, siêu tốc tiếp cận Katakuri.

Do trước đó La Tu không di chuyển, nên tất cả các nắm đấm mochi đều nhắm vào vị trí trước đó của ông.

Lúc này do La Tu di chuyển với tốc độ cao, trong chốc lát những cánh tay mochi dài đều không thể cản được La Tu.

Đối với điều này, Katakuri chỉ đành nghiến chặt răng, cứng rắn đỡ một cú đấm của La Tu.

Đồng thời điều khiển tất cả các cánh tay mochi, đuổi theo bóng dáng La Tu.

"Khảo Niên Cao!!" Cánh tay phải lại một lần nữa được bao bọc bởi nhiệt khí, hóa thành ngọn lửa, đồng thời được bao bọc bởi Haki Vũ trang.

Một chân bước lên trước, một chân chống đỡ, tạo thành thế cung, xoay eo kéo theo cả cơ thể.Ngưng tụ sức mạnh toàn thân, vung ra một cú đấm tay phải.

La Tu mặc dù không huy động toàn bộ sức mạnh của cơ thể như Katakuri, nhưng sức mạnh của nửa thân trên cũng đã được phát huy. *Rầm~~* Sau khi nắm đấm của hai người va chạm, thân hình di chuyển nhanh của La Tu dừng lại.

Katakuri do sức mạnh khổng lồ, không khỏi lùi về phía sau hai bước, để hóa giải lực đạo dư thừa.

Nhưng trước mặt một lão cáo già như La Tu, làm sao có thể bỏ

qua cơ hội tốt này.

Hai chân liên tục bước lên, đuổi theo bóng dáng Katakuri liên tục tung ra những cú đấm.

Đối mặt với sự truy kích của La Tu, Katakuri lúc đầu còn có thể đỡ được nắm đấm của La Tu, thỉnh thoảng lọt một hai cú.

Nhưng cùng với số lần bị trúng đòn tăng lên, Katakuri dần dần mất đi ý thức, chỉ đành hai tay ôm đầu, cố gắng hết sức để đỡ những cú đấm của La Tu.

Cùng với việc Katakuri mất đi ý thức, năng lực thức tỉnh của trái Mochi Mochi cũng dần dần biến mất.

Những cánh tay mochi dài vốn sắp tấn công sau lưng La Tu, dần dần thu hồi.

Những chiếc bánh donut cũng lần lượt tan biến, môi trường bị ảnh hưởng bởi trái Mochi Mochi, lúc này cũng dần dần trở lại nguyên dạng. *Rầm~~* Sau khi vung ra cú đấm cuối cùng, La Tu thu hồi hai nắm đấm, không tấn công Katakuri nữa.

Lúc này Katakuri mặc dù hai tay hộ đầu, nhưng đầu vẫn bị La Tu đánh trúng vài lần, hiện ra bộ dạng mặt mũi bầm dập, loạng choạng vài cái rồi cuối cùng ngã xuống đất.

Luffy và Momonga lúc này đã phát hiện ra động tĩnh trốn thoát của Cracker.

Để cứu vãn cái hố mà mình tạo ra, Momonga chui vào trong hang để truy kích.

Chương 259

Luffy vì thời gian Gear 3 đã hết, sau khi xả hết khí trong cơ thể, toàn thân biến thành bộ dạng trẻ con.

Lúc này cậu với vẻ mặt chán nản chờ ở cửa hang, hy vọng Momonga có thể mang về tin tốt.

Một tay lôi Katakuri đang hôn mê, La Tu nhảy đến bên cạnh Zephyr, dùng còng tay đá biển khóa hai tay hắn lại.

Đá biển là khắc tinh bẩm sinh của người sử dụng năng lực trái ác quỷ, ngay cả Katakuri cũng phải ngoan ngoãn bị đá biển áp chế. ....

Zoro sau khi ổn định lại hơi thở, hai tay trái phải lướt trên không, hai luồng kiếm khí lao về phía Snack.

Thân thể to lớn của Snack, vào lúc này thể hiện ra sự linh hoạt vô song.

Sau khi nghiêng trái nghiêng phải, hắn đã xuyên qua khe hở của hai luồng kiếm khí, một tay nắm chặt katana, lao thẳng về phía Zoro.

Đối mặt với Snack hung hãn, Zoro không hề có chút sợ hãi.

Như thể vừa rồi không hề bị đánh bay vậy.

“Tam Đao Lưu: Ngưu Châm!” Zoro hai tay lật ngược cán đao, như một con trâu lao về phía Snack. ‘Không nhớ đời sao!’, nhìn Zoro muốn cứng đối cứng với mình, Snack chế nhạo, ‘Vậy thì, lần này để ngươi nhớ rằng Snack đại gia không dễ chọc đâu!’ Snack nắm chặt katana khổng lồ, chuẩn bị tung một đòn chí mạng cho Zoro.

Khi hai người lao về phía nhau, ngay sau đó họ sẽ va chạm vào nhau.

La Tu và Zephyr, lúc này cũng tập trung sự chú ý vào đây. *Xoẹt~~* Trong một khoảnh khắc, hai người lướt qua nhau, nhưng, cả hai đều giữ nguyên động tác đâm kích trong khoảnh khắc đó.

Sau đó, trên cánh tay, cơ thể, đùi của Snack… xuất hiện những vết thương rỉ máu.

Tổng cộng có chín vết thương.

Trên cơ thể Zoro lại hoàn toàn không bị tổn thương.

"Trước đây ta đã xem thường ngươi," Snack trầm giọng nói, "Tiếp theo, ta sẽ dùng một trăm phần trăm thực lực!" Cùng lúc nói, Snack xoay người, đối mặt với Zoro.

Những vết thương trên cơ thể, cùng với sự chuyển động của Snack, lại quỷ dị không còn rỉ máu nữa.

"Có thực lực thì dùng sớm đi, không thì trên người sẽ có thêm vài vết nữa đấy," Zoro không chịu yếu thế.

"Hy vọng lát nữa, ngươi vẫn có thể cứng miệng như vậy!", Snack uy hiếp.

Nói xong, Snack chân phải bước lên trước một bước, lợi dụng thân thể to lớn và ưu thế của katana khổng lồ, tấn công về phía Zoro.

Đối với điều này, cảnh tượng lúc đầu lại một lần nữa xuất hiện trong trận chiến của hai người.

Zoro dùng hai thanh đao đỡ nhát chém của Snack, thuận thế xoay cổ tay, khiến cho katana khổng lồ của Snack trượt xuống đất.

Lúc này Zoro trực tiếp đạp lên katana của Snack, đâm về phía hắn!

Đối mặt với cú đâm của Zoro, Snack không còn dùng nắm đấm để đối đầu với đao kiếm của Zoro như trước.

Hắn lùi về phía sau, đồng thời rút katana về, điều chỉnh tư thế, lại

một lần nữa đâm về phía Zoro.

“Tam Đao Lưu: Đao Lang Lưu!!” Zoro đang ở trên không trung dùng Nguyệt Bộ xoay người, dùng ba thanh đao để đỡ cú đâm của Snack, sau đó chiến đấu cùng Snack. *Keng~~* Trong cuộc chiến giáp lá cà, đao kiếm của hai người va chạm vô số lần.

Do đao kiếm va chạm với tốc độ nhanh, xung quanh hai người đầy những tia lửa do đao kiếm va chạm gây ra.

Sau khi biết được sức mạnh quái vật của Snack, Zoro lựa chọn cận chiến, tránh lại một lần nữa đối đầu trực diện với Snack.

Nhưng không ngờ, thân thể to lớn của Snack và thanh katana khổng lồ kia, trong tình huống cận chiến, lại có thể sử dụng vô cùng linh hoạt.

Mặc dù một thanh katana đối mặt với Tam Đao Lưu của Zoro có chút lép vế, nhưng nắm đấm tay trái, thỉnh thoảng lại giúp Snack đỡ được không ít đòn chí mạng.

Đồng thời, nắm đấm sắt lại thỉnh thoảng vung về phía Zoro.

“La Tu tiên sinh, để mặc cho nhóc Zoro tiến hành trận chiến ở mức độ này, ngài không lo lắng sao?”, Zephyr, người đang quan sát trận chiến của hai người, không nhịn được lên tiếng.

Rốt cuộc, hai người hiện tại đang cận chiến, hoàn toàn là đổi thương, xem ai không chịu nổi đòn tấn công của đối phương trước.

“Không trải qua mưa gió, làm sao có thể thấy cầu vồng,” La Tu giải thích một cách thản nhiên.

Đối với ý chí của Zoro, La Tu vô cùng tin tưởng.

Trong thế giới ban đầu, Zoro đã chịu đựng tất cả những thương tích mà Luffy phải chịu trong trận đánh với Gecko Moria.

Ngay cả khi cuối cùng Zoro ngã xuống dưới lưỡi đao của Snack, kinh nghiệm chiến đấu lần này đối với sự tiến bộ của Zoro là rất lớn.

Huống hồ có ông ở đây, tính mạng của Zoro chắc chắn được đảm bảo.

"Zephyr, có mang theo băng gạc không!", La Tu hỏi.

"Hahaha, La Tu tiên sinh không lo lắng sao!", nghe những lời của La Tu, Zephyr cười lớn, "Dù sao cũng là đệ tử của ngài, có thể hiểu, có thể hiểu." Bên cạnh, Bins và Ain đều quay cổ, nở nụ cười.

"Rốt cuộc có băng gạc không!", La Tu lại một lần nữa yêu cầu.

"Quần áo tôi vừa lấy từ trên người lính bánh quy, tôi làm gì có chứ," Zephyr giải thích, "Hai đứa có không!" Nghe lời huấn thị của Zephyr, Ain và Bins vội vàng tìm băng gạc y tế.

Cuối cùng, Ain trong túi áo khoác, tìm thấy băng gạc mang theo người.

"Thầy, đây ạ," Ain đưa băng gạc trong túi đến trước mặt Zephyr.

Zephyr vội vàng nhận lấy băng gạc, đưa vào tay La Tu. *Rầm~* Snack một đấm đánh trúng đầu Zoro. *Phụt~~* Zoro một đao để lại vết thương trên người Snack. ....

Cuộc chiến cận chiến thảm khốc kéo dài khoảng năm phút, sau khi Snack lại một lần nữa giơ nắm đấm lên, lại không còn sức để vung xuống. *Rầm~~*, hắn ngã thẳng xuống đất.

Zoro thấy Snack ngất đi, nhếch khóe miệng nở một nụ cười tự tin.

Sau đó lùi về phía sau hai bước, ngã phịch xuống đất, bắt đầu thở dốc.

Thấy hai người đã phân thắng bại, La Tu lập tức nhảy đến bên cạnh Zoro.

“Nhóc Zoro, làm tốt lắm,” La Tu tán dương, “Snack là một trong những cán bộ đang nổi của băng hải tặc Big Mom, tiền thưởng đã đạt năm trăm triệu, sắp trở thành Tứ Tướng Tinh Ngọt, lần này bị ngươi đánh bại, có lẽ hy vọng trở thành Tứ Tướng Tinh Ngọt đã tan thành mây khói rồi.” “Ồ, vậy thì thật ngại quá, đã cắt đứt con đường thăng tiến của hắn,” Zoro cười nói.

“Nhưng, bị một kiếm đó đánh bay, cũng có chút thảm hại đấy.” “Haha, La Tu tiên sinh, sức mạnh của tên đó thật sự lớn quá.” “So sức mạnh với một kẻ mạnh hơn mình tuy là một việc khá ngu ngốc, nhưng kiếm sĩ phải có một trái tim dũng cảm tiến về phía trước.

Sau này khi làm những việc như vậy, hãy cân nhắc kỹ xem có thể chịu đựng được hậu quả như vậy không!

Dù sao kiếm thuật chung quy vẫn chú trọng kỹ xảo.” “Hiểu rồi La Tu tiên sinh, Snack cuối cùng chẳng phải vẫn bại dưới kiếm của tôi sao!” “Nhóc con thối!”, La Tu cười mắng.

Chương 260

Sau đó hướng về phía Zoro đưa tay phải ra.

Zoro thấy vậy, cũng đưa tay ra nắm lấy tay La Tu.

La Tu dùng sức, liền kéo Zoro dậy.

Ông tiện tay ném băng gạc y tế trong tay cho Zoro: "Xử lý vết thương nhanh đi, không thì mất máu nhiều cũng sẽ có chút phiền phức." Cầm băng gạc trong tay, Zoro do dự: "La Tu tiên sinh, máu tươi của tên này cũng không ít đâu, nếu trì hoãn một lúc nữa e rằng tính mạng sẽ có vấn đề." Nói xong, anh ra hiệu về phía Snack đang hôn mê nằm trong vũng máu trên mặt đất.

"Đồ ngốc, vết thương của tên kia còn rách toạc ra thế kia, mau băng bó cho hắn xong rồi xử lý vết thương của Snack đi," La Tu gầm lên.

"La Tu tiên sinh, tôi vừa mới chiến đấu xong, dọn dẹp chiến trường cũng là nhiệm vụ của tôi sao?" Zoro cố gắng vặn vẹo.

Đáp lại, La Tu chỉ mặc kệ và bỏ đi. 'Luffy và Koby đã chui vào đường hầm được một lúc rồi, sao vẫn chưa ra!' La Tu thầm nghĩ.

Cùng lúc đó, ông triển khai Haki Quan sát, lan tỏa vào trong đường hầm.

Đúng lúc này. 'Bùm~~' một tiếng nổ trầm đục vang lên từ dưới lòng đất.

Ngay sau đó, vài luồng kiếm khí từ một vị trí trên mặt đất bắn vọt lên.

Bóng dáng của Luffy và Koby, theo sau những luồng kiếm khí đó, xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

“Khụ khụ khụ~, lần sau gặp lại tên đó, nhất định phải đấm cho hắn một trận ra trò,” Luffy tức giận nói, khuôn mặt bị một vật thể đen không rõ dính bẩn.

“Lại còn nổ trong đường hầm nữa, đúng là không muốn sống mà!” Koby càu nhàu.

Nói xong, cả hai đều ho sặc sụa.

Nhìn vết bẩn trên mặt và quần áo của hai người, La Tu đoán rằng Cracker, sau khi thấy hai người họ đuổi theo vào đường hầm, để thoát thân đã cho nổ một quả bom.

Đối mặt với nguy cơ đường hầm sụp đổ do sóng xung kích từ vụ nổ, cùng với làn khói độc hại lan tỏa, Luffy và Koby không còn cách nào khác ngoài việc phải phá đất chui lên. ‘Thằng nhóc Cracker này, đúng là không biết nghĩ đến hậu quả,’ La Tu cảm thán.

Lúc này, Cracker đang điều khiển một người lính bánh quy, điên cuồng đào lên mặt đất.

Mặc dù vị trí trồi lên đã lệch khá xa so với dự tính, nhưng vì quả bom vừa rồi, đường hầm đối mặt với nguy cơ sụp đổ, không khí ngày càng ít đi.

Vì mạng sống, Cracker đành phải điều chỉnh vị trí trồi lên sớm hơn.

Dù cuối cùng có bị nhóm La Tu bắt được, vẫn còn tốt hơn là chết ngạt dưới lòng đất. ‘Nhanh, nhanh, nhanh!’ Cracker lo lắng điều khiển người lính bánh quy liên tục phá đất.

Nữ thần may mắn dường như đã nghe thấy lời cầu xin của Cracker.

Giây tiếp theo, một tia nắng chiếu lên mặt hắn.

Thấy tia nắng, Cracker hiểu rằng mình sắp thoát ra ngoài. ‘Bùm~~’ Người lính bánh quy sáu tay mạnh mẽ phá đất chui lên!

Cracker ngay lập tức thoát khỏi người lính, hít một hơi thật sâu không khí trong lành.

“A!!

Quái vật!” Một người dân gần đó thấy Cracker liền hét lớn.

“Câm miệng!!” Cracker người đầy bùn đất gầm lên giận dữ.

Đồng thời, uy áp mạnh mẽ từ hắn cũng được giải phóng.

Một luồng sức mạnh khủng khiếp lấy Cracker làm trung tâm lan ra bốn phía.

Những người dân bản địa xung quanh lập tức mất ý thức, ngã gục xuống đất.

“Phù~” Thấy tình hình như vậy, Cracker thở phào nhẹ nhõm, “May mà cách xa chiến trường, nếu không bị phát hiện thì thảm rồi, công sức của anh trai cũng đổ sông đổ bể.” Nhớ lại vẻ mặt của Katakuri lúc bảo hắn chạy trốn, Cracker cảm thấy một cục tức nghẹn trong lồng ngực không thể giải tỏa. ‘Đô đốc à?

Đợi Mama đến đây, xem các ngươi còn giữ được bộ dạng bình tĩnh đó không,’ Cracker hung hăng nghĩ.

Sau đó, hắn không buồn phủi đi lớp bùn đất trên người, vội vàng chạy về phía bến đậu thuyền hải tặc.

Trải qua trận chiến vừa rồi, những người lính bánh quy mang theo Den Den Mushi có lẽ đã hy sinh, chắc chắn không tìm lại được.

Chỉ có trên thuyền hải tặc, dùng Den Den Mushi của thuyền mới có thể báo cáo tình hình ở đây cho Mama, để bà quyết định những bước tiếp theo...

“Luffy, sao cậu lại teo nhỏ thế này!!” Zoro đang dìu Snack đi bên cạnh La Tu, nhìn thấy tình trạng của Luffy liền trêu chọc.

“Đầu tảo xanh, nhìn lại vết thương trên người và mấy cục u trên mặt cậu đi, còn mặt mũi mà cười tớ à,” Luffy không chịu thua kém.

“Thì tớ cũng đâu có bị teo nhỏ,” Zoro cười nói.

“Muốn đánh nhau à!” “Ai sợ ai, đánh thì đánh.” Ngay khi hai người chuẩn bị ra tay, hai nắm đấm từ trên trời giáng xuống, đánh vào đầu mỗi người.

“Hai đứa đừng có quậy nữa!” La Tu gầm lên, “Muốn đánh thì đợi sau khi lành lặn rồi hãy đánh, bây giờ hai đứa đều là thương binh nặng mà còn đòi đánh đấm gì.” Dưới áp lực kép từ tiếng gầm và nắm đấm của La Tu, Luffy và Zoro đã bị trấn áp thành công.

Mặc dù cả hai vẫn đang lườm nhau như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương, nhưng không hề có dấu hiệu nào cho thấy họ sẽ ra tay nữa.

Lúc này, một chàng trai da đen vạm vỡ chạy về phía mọi người.

Nhìn những dấu vết chiến đấu trên mặt đất, Kanu không khỏi nuốt nước bọt.

“Zephyr-sama, Zephyr-sama,” Kanu vừa chạy vừa gọi.

Nghe có người gọi tên mình, Zephyr đang khiêng Katakuri bất tỉnh, bèn khụy gối nhảy đến bên cạnh La Tu.

Ain và Bins cũng theo sát phía sau thầy của mình.

Zephyr nhìn kỹ, liền nhận ra người vừa đến là ai, giải thích cho La Tu: “Người này tên là Kanu, là đàn em của đảo chủ Sandio!” “Cậu quen à?” La Tu hỏi lại.

“Lúc tôi đang tìm kiếm trên đảo, Sandio đã gặp tôi,” Zephyr giải

thích.

“Người của cậu kìa, ra tiếp đi.” Sau đó, Zephyr giơ cánh tay lên và gọi: “Kanu, tôi ở đây!” Theo hướng tay Zephyr chỉ, Kanu đã tìm thấy ông.

Sau khi chạy đến bên cạnh, Kanu nói: “Zephyr-sama, đảo chủ của chúng tôi có lời mời, liên quan đến việc tìm kiếm loại đá đó!” “Hiểu rồi, tôi sẽ đến gặp đảo chủ ngay,” Zephyr đáp.

Vì thân hình to lớn của Snack, Kanu ngay lập tức chú ý đến hắn đang bất tỉnh trên mặt đất và hỏi: “Zephyr-sama, vị tiên sinh này không sao chứ!

Tại sao trên mặt đất lại có nhiều dấu vết chiến đấu như vậy?” “Tên này là Snack của băng hải tặc Big Mom, vì hắn chủ động tấn công chúng tôi nên vừa bị kiếm sĩ của tôi đánh bại rồi!” Zephyr giải thích.

“Băng hải tặc Big Mom sao...” Kanu lắp bắp nhắc lại.

“Cậu Kanu, không chỉ hắn ra tay trước đâu, cậu có biết Cracker, một trong ba Tư lệnh Ngọt của băng Big Mom không?” Zephyr hỏi.

“Tôi biết,” Kanu trả lời một cách máy móc.

Chương 261

“Hắn đã chủ động tấn công, đi cùng còn có Katakuri, cũng là một trong ba Tư lệnh Ngọt,” Zephyr tiếp tục.

“!!” Kanu kinh hãi thốt lên, “Vậy... vậy hiện giờ họ đang ở đâu ạ!” “Katakuri à, đang bất tỉnh ở kia kìa, còn Cracker thì không cẩn thận để hắn chạy thoát rồi,” Zephyr nói một cách thản nhiên.

Nghe giọng điệu nhẹ nhàng của Zephyr, trong lòng Kanu lại dâng lên sóng to gió lớn!

Hải quân thật sự đã giao chiến với băng Big Mom và đã đánh bại họ.

Như vậy, băng Big Mom và Hải quân chắc chắn sẽ rơi vào vòng tranh chấp, và quần đảo Lanke Thot cuối cùng cũng sẽ bị cuốn vào vòng xoáy chiến tranh.

“Vậy... vậy thưa Zephyr-sama, họ đang ở đâu ạ?” Kanu hoảng loạn hỏi.

Zephyr chỉ vào Snack và Katakuri đang bất tỉnh.

Theo hướng tay của Zephyr, Kanu nhìn về phía Katakuri mà lúc nãy cậu đã bỏ qua.

Dù sao thì vì thân hình của Snack quá lớn, sự chú ý của cậu đều tập trung vào hắn, tưởng rằng người ngã bên cạnh chỉ là một tên hải tặc quèn.

Để xác nhận tính xác thực của thông tin, Kanu cẩn thận đi đến bên cạnh Katakuri và nhìn kỹ. ‘Đúng là Katakuri-sama rồi,’ Kanu xác nhận.

“Thầy Zephyr, lần này là do con sơ suất, đã để tên Cracker đó nhân cơ hội trốn thoát!” Koby nói với vẻ mặt áy náy.

“Anh Koby, đừng nản lòng, lần sau gặp lại, nhất định phải đánh bại hắn!” Luffy đã thu nhỏ lại thành hình dạng trẻ con, nói bằng giọng non nớt.

“Đối mặt với Cracker, các con đã làm rất tốt, có một vài vấn đề nhỏ sau này cần chú ý,” Zephyr an ủi.

Nghe cuộc đối thoại giữa Zephyr và Koby, Kanu đứng bên cạnh cảm thấy bắp chân mình bắt đầu run lên.

Danh tiếng của Cracker và Katakuri, cậu chắc chắn đã từng nghe qua.

Cả hai đều là Tư lệnh Ngọt, thực lực chắc chắn rất mạnh, cộng thêm đội hình xa hoa có cả Snack.

Vậy mà khi đối mặt với Hải quân, kết cục lại là hai người bị bắt, một người trốn thoát. ‘Rốt cuộc Hải quân đã cử đến bao nhiêu cường giả!’ Kanu thầm nghĩ.

Ổn định lại tinh thần, Kanu bắt đầu quan sát những gương mặt vừa mới xuất hiện.

Một kiếm sĩ tóc xanh lục?

Một đứa trẻ... ngoài ra còn có một ông lão trông rất bình thường.

Sau khi nhìn những gương mặt mới này, Kanu bắt đầu hồi tưởng lại những thông tin liên quan.

Đột nhiên, Kanu nảy ra một suy đoán, tập trung sự chú ý trở lại vào ông lão trông có vẻ bình thường kia.

Mặc dù ông lão trông rất bình thường, nhưng việc có thể xuất hiện trên chiến trường này đã tự nó nói lên sự phi thường của ông.

La Tu đang thảo luận bước tiếp theo với Zephyr, cảm nhận được ánh mắt của Kanu.

Ông quay đầu lại, nở một nụ cười.

Đối với nụ cười của La Tu, Kanu vội vàng đáp lại bằng một nụ cười khác. 'Có lẽ đây chính là Bố già Hải quân trong truyền thuyết, La Tu.' Theo kế hoạch vừa bàn, Bins lấy ra một khẩu súng tín hiệu từ trong túi, lắp một viên pháo sáng màu xanh lá cây vào, rồi giơ tay chĩa lên trời. 'Bùm~~' Ngón tay bóp cò, pháo sáng màu xanh lá cây bay thẳng lên không trung. 'Bùm~~' Pháo sáng lóe lên thành pháo hoa trên bầu trời.

"Anh bạn phiền chờ một chút, sau khi chúng tôi áp giải các tù binh này sẽ đi gặp đảo chủ," Bins giải thích.

"Không sao đâu," Kanu đáp.

Không lâu sau khi pháo sáng được bắn lên, các binh sĩ Hải quân lần lượt kéo đến.

Sau khi giao Katakuri và Snack cho hải quân, La Tu và Zephyr chuẩn bị đi cùng Kanu để nghe ngóng tin tức về Đá Dyna.

Luffy, Zoro, Koby và những người khác sẽ cùng các binh sĩ Hải quân trở về nơi đóng quân tạm thời, một mặt để chữa trị vết thương, mặt khác hỗ trợ các binh sĩ áp giải Katakuri và Snack.

Dù sao thì, thực lực của hai tên này không hề yếu, không phải binh sĩ bình thường có thể đối phó được.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi việc, Zephyr và La Tu đi theo Kanu đến gặp đảo chủ để tìm hiểu tình hình...

Ở một nơi khác, Cracker cẩn thận di chuyển suốt một chặng đường, lúc này cuối cùng cũng đã nhìn thấy chiếc thuyền hải tặc đậu ở bờ biển.

Nhìn thấy con thuyền quen thuộc, Cracker cảm thấy trái tim tan nát của mình lúc này đã được an ủi phần nào.

Cracker lập tức lên thuyền.

Vì trước khi rời đi, hắn đã để lại vài người lính bánh quy trên thuyền để đề phòng, ngăn chặn những kẻ xấu làm chuyện không hay.

Sau đó, Cracker điều khiển những người lính bánh quy này lái thuyền hải tặc rời xa quần đảo, phòng trường hợp đám quỷ dữ kia điên cuồng truy đuổi.

Nhìn quần đảo Lanke Thot ngày càng xa, Cracker với vẻ mặt sầu khổ quay người đi vào phòng thông tin.

Hắn trực tiếp gọi điện cho Mama. 'Hy vọng lúc này Mama không bị chứng thèm ăn hành hạ!

Cracker cầm điện thoại cầu nguyện, mong Mama lúc này nhất định phải tỉnh táo.' Dù sao thì, hắn hiểu rất rõ chứng thèm ăn của mẹ mình.

Một khi chứng thèm ăn của Mama phát tác, ít nhất cũng phải trì hoãn một ngày.

Trong một ngày đó sẽ có rất nhiều biến đổi, mức độ nguy hiểm của anh trai hắn sẽ tăng lên không ít.

Dường như đã nghe thấy lời cầu nguyện của Cracker, giây tiếp theo, giọng nói mà Cracker kính sợ đã vang lên từ trong điện thoại.

Nhưng lúc này, đối với Cracker, giọng nói đó lại tràn đầy hy vọng.

"Mama!!" Cracker kích động gọi.

"Cracker à!

Đã bao lâu rồi Mama không nghe con trai kích động như vậy!" Giọng Charlotte Linlin truyền ra từ điện thoại, "Pudding, lấy thêm chút bánh kem nữa." "Vâng ạ, Mama," Pudding vội vàng đáp.

"Mama!" Cracker vội gọi, sợ rằng giây tiếp theo sự chú ý của bà sẽ bị bánh kem thu hút mất.

“Thằng nhóc thối, Mama đang nghe đây, có chuyện gì!” Charlotte Linlin nói.

“Mama, là thế này, con và anh Katakuri đang chuẩn bị bắt Zephyr thì Bố già Hải quân La Tu đột nhiên xuất hiện, đánh bại anh trai, Snack cũng vậy!” Cracker vội vàng nói, “Con nhờ có anh trai yểm trợ mới chạy thoát được!” “Đô đốc Zephyr, Bố già Hải quân La Tu sao!” Charlotte Linlin lẩm bẩm, “Tổ hợp như vậy, mấy đứa đúng là không đối phó nổi.

Vậy Katakuri và Snack hiện giờ đã bị Hải quân bắt rồi à?” “Mama, lúc con chạy trốn anh trai đang chiến đấu với La Tu, tình hình hiện tại của anh ấy thế nào con cũng không rõ,” Cracker nức nở nói.

Chương 262

“Ta hiểu rồi,” Charlotte Linlin bình tĩnh nói, “Con cứ ở yên tại chỗ, chú ý an toàn.” “Con biết rồi, Mama,” Cracker vội đáp.

Mặc dù Cracker nghe thấy giọng Charlotte Linlin rất bình tĩnh, nhưng Pudding đang hầu hạ bên cạnh lại thấy khác.

Nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của mẹ, cô bé không dám thở mạnh, chỉ mong lúc này có thể chui xuống kẽ đất, biến mất khỏi tầm mắt của mẹ.

Dù sao thì, trong những ngày ở bên cạnh mẹ, cô chưa bao giờ thấy mẹ lộ ra vẻ mặt tức giận như vậy.

Hơn nữa, chiếc bánh kem bơ mà bình thường mẹ rất thích, hiện tại chỉ giơ lên chứ không cho vào miệng. ‘Có thể khiến Mama tức giận đến mức cả đồ ngọt cũng không ăn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!’ Pudding kinh hãi nghĩ.

Khoảng hai mươi giây sau, Mama từ từ đưa chiếc bánh kem bên miệng vào trong.

Thấy vậy, Pudding cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi, may mà mẹ vẫn còn nhớ ăn bánh.

“Pudding!

Gọi Perospero và Smoothie đến đây cho ta!

Nhanh lên!” Charlotte Linlin với vẻ mặt âm trầm ra lệnh.

Nghe lời của mẹ, Pudding như chạy trốn khỏi phòng, đi thông báo cho Perospero và Smoothie...

Zephyr và La Tu theo Kanu đi một đoạn đường, nhanh chóng đến

văn phòng của Sandio.

Sau khi hai người vào phòng, họ lập tức nhìn thấy viên đá hình bầu dục màu đỏ trên bàn làm việc của Sandio, và Sandio đang đứng phía sau.

"Thượng tướng Zephyr!" Sandio chào hỏi, "Vị này chắc hẳn là Bố già Hải quân lừng danh, La Tu tiên sinh rồi." "Không dám, không dám," La Tu cười nói.

"Chúng ta nói ngắn gọn, vào thẳng vấn đề nhé, mục đích của các vị đến đây, chẳng phải là vì viên đá trước mặt này sao!" Nói xong, Sandio chỉ vào viên đá trên bàn.

"Không sai, mục đích của Hải quân chúng tôi đúng là vì loại đá này," La Tu trả lời, "Chỉ là, không thể xác định viên đá trước mắt có phải là thứ chúng tôi cần hay không." "Viên đá này là do thuộc hạ của tôi dựa vào thông tin mà Thượng tướng Zephyr cung cấp, lần lượt sàng lọc, cuối cùng mới tìm thấy.

Nhưng có phải là thứ hai vị cần hay không, điểm này phải nhờ hai vị xác định lại mới quyết định được," Sandio giải thích.

"Vậy thì tôi không khách sáo nữa!" La Tu cười nói.

"Mời tự nhiên," Sandio ra hiệu.

"Chúng ta ra ngoài đi, thứ này, ở đây có chút không thích hợp," La Tu nói.

Suy cho cùng, Đá Dyna là một vật phẩm ông chưa từng thấy trước đây, muốn biết có phải thật hay không, chỉ có cách kích nổ nó mới xác định được.

Nghe lời của La Tu, cả Kanu và Sandio đều lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Kanu đã mang cả một bộ dụng cụ để thăm dò đá đặt lên bàn.

“Hai vị đại nhân Hải quân, các dụng cụ cần thiết để quan sát viên đá đều đã chuẩn bị đầy đủ ở đây rồi,” Sandio nói, “Nếu không có thứ hai vị cần, có thể nói cho tôi biết!” “La Tu tiên sinh nói không sai, tác dụng của loại đá này không giống như các vị tưởng tượng đâu, vì sự an toàn của mọi người, ra ngoài trời sẽ tốt hơn!” Zephyr giải thích.

Thấy cả Zephyr và La Tu đều có cùng ý kiến, Sandio đồng ý: “Nếu hai vị đã kiên quyết như vậy, vậy chúng ta ra ngoài đi!” Nghe lời của Sandio, Kanu vội vàng ra hiệu điên cuồng cho ông, biểu thị không nên thỏa hiệp!

Đối với ám hiệu của Kanu, Sandio thở dài trong lòng, hoàn toàn không để ý.

Dù sao thì, nếu hai vị này đã muốn, thì ở đâu cũng như nhau.

Không đồng ý ra ngoài, chẳng lẽ hai vị ấy không có cách nào mang đá ra ngoài để kiểm tra sao?Thà cứ thuận theo kế hoạch, vừa hay có thể xem viên đá này rốt cuộc có ma lực gì, mà có thể khiến cả Hải quân và băng Big Mom đều khao khát có được.

Thấy Sandio đã bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra ngoài, Kanu không còn ra hiệu nữa, lộ rõ vẻ mặt cam chịu.

“Không cần thu dọn những thiết bị đó, chỉ cần mang theo viên đá là được rồi,” La Tu thấy hai người đang thu dọn dụng cụ, lên tiếng nhắc nhở.

“Những thứ này đều không cần sao?” Cả hai người đều ngạc nhiên.

“Công dụng của loại đá này khác với những loại đá thông thường!” La Tu giải thích, “Nếu đúng là nó, vậy thì lát nữa các vị sẽ thấy được công dụng thật sự của nó.” Nghe lời La Tu, Sandio cắn răng một cái, đặt hết dụng cụ lên bàn, cầm theo viên đá rồi đi ra ngoài.

“Hai vị đại nhân Hải quân, cần một môi trường như thế nào?” Sandio hỏi.

Mặc dù hai người họ cứ nhấn mạnh ra ngoài trời, ra ngoài trời, nhưng ngoài trời cũng có nhiều loại môi trường.

“Một nơi trống trải, tốt nhất là không có người xung quanh, cũng không có công trình quan trọng nào,” La Tu xác định.

Nghe yêu cầu của La Tu, Kanu cảm thấy nơi này chẳng phải là một nơi lý tưởng để giết người cướp của sao.

“Nếu vậy, đi theo tôi!” Sandio suy nghĩ một lúc rồi nói.

“À phải rồi, các vị chỉ tìm thấy một viên đá như thế này thôi sao?” La Tu hỏi.

“Tổng cộng tìm được ba viên,” Sandio trả lời thành thật.

“Vậy mang cả hai viên còn lại theo đi, để phòng bất trắc,” La Tu cười nói.

“Kanu, đi lấy hai viên đá còn lại đến đây,” Sandio phân phó. ‘Đảo chủ ơi, làm thế này chẳng phải là để người ta ăn một bữa no luôn sao,’ Kanu bi thảm nghĩ.

Ngay khi chuẩn bị nói gì đó, Kanu liền thấy ánh mắt nghiêm nghị của đảo chủ.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đi đi!” Sandio thúc giục.

“Vâng, thưa đảo chủ,” Kanu cắn răng quay người chạy đi.

“Nhân lúc Kanu đi lấy đá, để tiết kiệm thời gian, tôi sẽ đi lấy xe,” Sandio nói.

Nói xong, ông quay người đi về phía nhà để xe.

“La Tu tiên sinh, ông thấy viên đá này có phải là loại chúng ta cần

không?" Zephyr nhìn viên đá trong tay, hỏi.

"Nhìn bề ngoài nó cũng chỉ là đá, chỉ là bên trong có thể chứa một ít chất lỏng không rõ!" "Không sao, lát nữa thử là biết ngay thôi!" La Tu nói, "Thứ này, tôi cũng là lần đầu tiên thấy, hiểu biết về nó cũng không khác ông là mấy." "Lát nữa xem nó có thể phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa không," Zephyr trêu chọc. 'Ầm~~' Sandio lái chiếc xe việt dã xuất hiện trước mặt hai người.

Không lâu sau, bóng dáng của Kanu lại xuất hiện, trong tay cầm hai viên đá màu đỏ.

"Kanu lên xe, chuẩn bị xuất phát!" Sandio gọi.

Sau một hồi di chuyển lắc lư, Sandio đưa mọi người đến một bãi cát trên đảo Đặc Đông.

"Ở đây được rồi," nhìn xung quanh, Sandio khẳng định.

"Nếu đã được, vậy chúng ta chuẩn bị bắt đầu nhé!" Zephyr xác nhận.

"Không vấn đề!" Nghe lời của Zephyr, Kanu cảm thấy đây là dấu hiệu Zephyr chuẩn bị ra tay.

Mặc dù đảo chủ rất tin tưởng hai vị này, nhưng với tư cách là vệ sĩ, cậu phải luôn giữ cảnh giác.

"Hai người đứng đây đừng động đậy," La Tu sắp xếp, "Zephyr, hai chúng ta đi lên phía trước một chút." "Hiểu rồi, La Tu tiên sinh," Zephyr đáp.

Đồng thời, ông cầm một viên Đá Dyna trong tay.

Dù sao thì, đây là lần đầu tiên tự tay kích nổ Đá Dyna, không ai có thể chắc chắn nó sẽ giải phóng ra bao nhiêu uy lực, vì an toàn nên cẩn thận một chút.

Chương 263

Zephyr khởi động cổ tay, sau đó cầm một viên Đá Dyna làm tư thế ném.

Sau khi chuẩn bị xong, ông gật đầu với La Tu.

Đáp lại, La Tu cũng gật đầu khẳng định.

Đồng thời, ông giơ tay phải lên, hai ngón tay chụm lại, sẵn sàng.

"Sandio-sama, ý của hai vị đại nhân Hải quân dường như là muốn ném viên đá ra!" Kanu hỏi nhỏ.

"Không chỉ muốn ném ra, mà viên đá đó có thể sẽ cho chúng ta một bất ngờ lớn!" Sandio nói trầm giọng.

Sau khi nhận được sự khẳng định của La Tu, Zephyr hít một hơi nhẹ, rồi dùng sức ném viên đá trong tay lên cao. 'Vút~~' Viên đá hình bầu dục màu đỏ bay nhanh lên không trung.

Sau khi Đá Dyna bay đến một độ cao nhất định, luồng kiếm khí đã được tụ lại ở đầu ngón tay của La Tu liền được bắn ra.

Hai giây sau, kiếm khí đã thành công đuổi kịp Đá Dyna. 'Oành~~~' Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên bên tai bốn người, sóng xung kích từ vụ nổ lan ra bốn phía. 'Vù~~' Luồng gió mạnh mẽ, tàn nhẫn ập xuống mặt đất, thổi tung cát trên bãi biển, những hàng cây phía sau cũng bị buộc phải cúi đầu. 'Rầm~~' Vì áp lực gió quá lớn, Kanu buộc phải dùng tay vịn vào chiếc xe việt dã bên cạnh.

Trong tầm mắt của Kanu, hai vị đại nhân Hải quân La Tu và Zephyr đứng ở phía trước nhất.

Mặc dù đứng ở vị trí đầu tiên, chịu đựng áp lực gió mạnh nhất, nhưng hai người họ như những pho tượng sắt, đứng yên tại chỗ,

không hề bị ảnh hưởng. ‘Đúng là Đô đốc có khác,’ Kanu thầm cảm thán.

Còn Sandio-sama mập mạp, lúc này cũng đứng vững trên mặt đất một cách đáng ngạc nhiên.

Theo thời gian, áp lực gió do vụ nổ gây ra dần tan biến.

“La Tu tiên sinh, quả không hổ là vật phẩm cổ đại được ghi trong sách, uy lực phát ra từ vụ nổ của viên đá này quả thật không yếu chút nào,” xem xong uy lực của Đá Dyna, Zephyr cảm thán, “E rằng thứ này có thể gây ra mối đe dọa lớn cho cả tôi.” “Nếu sử dụng đúng cách, đúng là có thể gây ra mối đe dọa cho cấp Đô đốc hoặc Tứ Hoàng,” La Tu đánh giá, “Nhưng, cao thủ cấp bậc đó, ai sẽ ngồi yên chờ chết để nó nổ bên cạnh chứ.” “Cách đây không lâu chẳng phải có người nhảy xuống từ đảo trên trời sao, biết đâu hắn sẽ ngoan ngoãn đứng yên để nó nổ bên cạnh,” Zephyr trêu chọc.

“E rằng lúc đó, hắn cũng không bị nổ chết đâu,” La Tu đáp.

“Ha ha.” ...Sau khi Đá Dyna nổ ngay trên đầu, Kanu nhìn qua cửa kính, ánh mắt đầy ẩn ý nhìn hai viên Đá Dyna còn lại trên xe.

“Loại vũ khí chiến lược cấp bậc này, chỉ dựa vào quần đảo Lanke Thot chúng ta, chắc chắn không có cách nào một mình nuốt trọn được,” giọng nói của Sandio vang lên từ phía sau.

“Sandio-sama, lần sau đừng như vậy nữa, phiền ngài đi lại có chút tiếng động,” Kanu phàn nàn, “Như thế này, dọa chết người đấy!” Nhìn sâu vào hai viên Đá Dyna một lần nữa, Sandio với thân hình phát phúc bất đắc dĩ thở dài, quay người đi về phía La Tu và Zephyr.

Thấy được năng lực tiềm ẩn của Đá Dyna, với tư cách là người lãnh đạo quần đảo Lanke Thot, không động lòng là không thể.

Nhưng những năm tháng kinh nghiệm đã đủ để ông hiểu được

tầm quan trọng của nó.

Một khi động lòng, hiểu được tầm quan trọng của nó, thứ vũ khí uy lực này chắc chắn sẽ bị người khác nhòm ngó.

Muốn an toàn rút lui, chỉ có thể chọn giao dịch với thế lực mạnh mẽ.

Có lẽ, hai vị trước mắt này là một lựa chọn rất tốt.

Kanu đứng bên cạnh chiếc xe việt dã, nhìn bóng lưng Sandio đang tiến về phía trước, dường như cảm thấy nó càng thêm còng xuống một chút.

La Tu và Zephyr cười xong, chuẩn bị quay người lại để thương lượng một số việc với đảo chủ Sandio.

Dù sao thì, Đá Dyna đã được xác nhận là thật, vậy tiếp theo phải bàn bạc kỹ lưỡng về việc khai thác, nơi này dù sao cũng là địa bàn của người ta.

Vị trí của Đá Dyna hiện tại vẫn chưa biết, cần phải thương lượng với Sandio một phen.

Ngay khi hai người vừa quay người, liền nhìn thấy Sandio.

"Đảo chủ, bây giờ ngài đã hiểu ý nghĩa của loại đá này rồi chứ," Zephyr cười nói.

"Hiểu rồi, hiểu rồi," Sandio cười khổ, "Trước đây tôi còn mang ra những dụng cụ giám định ngọc thạch, thật sự đã để hai vị chê cười rồi." "Chủ yếu là do đảo chủ không hiểu biết gì về nó, nếu không đã không như vậy," La Tu an ủi, "Không sao, không sao!" "Vậy hai vị từ đâu biết được thông tin liên quan đến Đá Dyna?" Sandio hỏi.

"Có thể tìm được manh mối, cũng có chút cơ duyên xảo hợp," Zephyr cười nói.

Sau đó, ông liền kể cho Sandio nghe quá trình tìm kiếm Đá Dyna.

Nghe xong lời kể của Zephyr, vẻ mặt cay đắng trên mặt Sandio càng thêm đậm.

"Đều là số mệnh cả, giữ một kho báu lớn như vậy mà lại không biết," Sandio cảm thán.

"Loại kho báu này, đôi khi cũng có thể là một loại thuốc độc," La Tu cười nói.

Đối với ý tứ trong lời nói của La Tu, Sandio tự nhiên hiểu được.

Trên vùng biển này, có quyền lên tiếng cũng không có mấy ai, Hải quân chắc chắn là một trong số đó.

Nếu các thế lực khác tranh giành với Hải quân, với mức độ coi trọng của Hải quân, ông hiện tại chắc chắn đã đầu quân cho Hải quân rồi.

Nhưng đối thủ lại là băng Big Mom, một trong bốn vị hoàng đế.

Do đó, cần phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Mặc dù Hải quân đã đến hai nhân vật cấp Đô đốc, nhưng băng Big Mom cũng phái đến hai trong ba Tư lệnh Ngọt, mức độ coi trọng cũng rất cao.

"Đảo chủ Sandio, bây giờ ngài phải hiểu rõ cái cây nào lớn hơn, nếu không lúc cây đổ thì sẽ khó giải quyết lắm," La Tu nói.

Nghe lời của La Tu, Sandio biết ông đang ám chỉ rằng, chọn Hải quân là có thể yên tâm.

Kỳ thực, từ khi Zephyr lên đảo, sau khi hiểu rõ sự việc, ông đã nghiêng về phía Hải quân, hiện tại Bố già Hải quân La Tu tiên sinh cũng đã đến đây, đủ để cho thấy mức độ coi trọng của Hải quân đối với nơi này.

Nhưng nguyên nhân chính khiến ông chần chừ không đồng ý với Hải quân là sợ một ngày nào đó sau khi Hải quân khai thác hết đá, sẽ bỏ rơi nơi này.

Lúc đó, nếu băng Big Mom tiến hành báo thù, quần đảo Lanke Thot không có khả năng chống lại cơn thịnh nộ của họ. 'Cứ kéo dài thế này, e rằng sự kiên nhẫn của La Tu và Zephyr sẽ dần bị bào mòn, cứ nói thẳng những điều mình lo lắng ra đi!' Sandio quyết định.

"Hai vị đại nhân Hải quân, không phải tại hạ không hợp tác với Hải quân, chỉ là có một số điều lo lắng," Sandio nói với thái độ không hèn mọn cũng chẳng kiêu ngạo.

"Có gì băn khoăn, cứ nói ra đi," Zephyr cười nói, "Để tôi xem trên vùng biển này, có chuyện gì mà Hải quân không giải quyết được." "Đối với thực lực của Hải quân tôi tự nhiên tin tưởng, băng Big Mom đối đầu trực diện chắc chắn không thể chống lại được," Sandio khẳng định, sau đó giọng điệu thay đổi, "Nhưng, đến ngày khai thác hết đá, chắc chắn sẽ không còn nhiều binh sĩ Hải quân đóng quân ở đây nữa, lúc đó nếu băng Big Mom tiến hành báo thù, tôi phải làm sao!" 'Sandio-sama, ngầu quá,' nhìn Sandio bình thản đưa ra điều kiện trước mặt hai vị Đô đốc Hải quân, lúc này Kanu cảm thấy hình ảnh của Sandio-sama đã trở nên cao lớn hơn.

"Với tư cách là đảo chủ, trước tiên suy nghĩ cho người dân trên đảo, rất tốt," La Tu khen ngợi.

"Dù sao thì những người già trẻ trên đảo đều gọi tôi một tiếng đảo chủ, đã gọi như vậy, tôi phải gánh vác trách nhiệm tương ứng," Sandio bình thản nói.

"Thứ nhất, trong thời gian khai thác đá, an toàn có thể được đảm bảo," La Tu giải thích, "Người dân trên đảo đều có thể giúp đỡ Hải quân tiến hành hoạt động khai thác, và Hải quân sẽ trả thù lao hậu

hĩnh, tuyệt đối không bạc đãi hay lãng phí sức lao động của người dân." "Nếu có ngày Đá Dyna bị khai thác hết, tôi có thể cung cấp kế hoạch di dân," La Tu bổ sung, "Về địa điểm di dân, chúng ta có thể thương lượng, tôi chắc chắn sẽ xem xét ý kiến của ngài, còn về thời gian di dân, bất kể là trước hay sau khi khai thác, đều có thể tiến hành." "Đương nhiên, trong trường hợp ngài không tin tưởng Hải quân có thể đảm bảo an toàn cho quần đảo Lanke Thot, ngài có thể đưa ra lựa chọn của mình.

Nếu tin tưởng vào khả năng bảo vệ của Hải quân chúng tôi, không cần phải di dời, có thể tiếp tục sống ở đây, dù sao đây cũng là quê hương của ngài." "La Tu-sama, ngài có thể cho tôi biết sau khi khai thác xong đá, ở đây sẽ có bao nhiêu lực lượng Hải quân đóng quân không?" Sandio nghiêm túc hỏi.

"Nếu sau khi khai thác, nơi này có thể sẽ được dùng làm trạm quan sát đầu tiên của băng Big Mom, ước tính khoảng hai ba Trung tướng," La Tu trả lời.

"Hai ba Trung tướng đối mặt với băng Big Mom có vẻ hơi không đủ," Sandio thở dài.

"Nhưng băng Big Mom cũng sẽ không dễ dàng ra tay với các vị đâu!" La Tu cười nói, "Không chỉ băng Big Mom sẽ không dễ dàng ra tay, mà chỉ cần là hải tặc có danh tiếng trên vùng biển này, ước tính đều sẽ không ra tay." Nghe lời của La Tu, Sandio hiểu ông đang ám chỉ rằng, uy thế của Hải quân đủ để bảo vệ an toàn cho hòn đảo.

Chương 264

“Nếu đảo chủ lo lắng, trong tay chúng ta thực ra có một vài con bài tẩy,” La Tu nói.

“Con bài tẩy mà La Tu-sama nói, chẳng lẽ là hai vị kia?” Sandio hỏi.

“Thông tin của đảo chủ thật nhanh nhạy,” La Tu cười nói, “Đúng là hai vị đó.” “Lúc Kanu trở về đã nói cho tại hạ biết rồi,” Sandio cười ha ha. ‘Ta có đi cùng Kanu đâu, ta có nghe thấy gì đâu,’ Zephyr đứng bên cạnh nghe hai người đàm phán thầm càu nhàu.

“Hai con bài tẩy này tin rằng sức nặng chắc chắn đủ, còn về việc sử dụng, quyền quyết định giao cho đảo chủ đại nhân,” La Tu cười nói.

“La Tu tiên sinh!

Như vậy có chút không hợp quy củ,” Zephyr kinh ngạc.

“Zephyr, không vấn đề gì, cho đảo chủ Sandio thấy chút thành ý của tôi,” La Tu nói.

“Nếu La Tu-sama đã có thành ý như vậy, tôi mà còn chần chừ nữa thì cũng không hợp lẽ,” Sandio nói, “Nhưng tôi muốn đưa ra một yêu cầu với La Tu tiên sinh.” “Mời nói.” “Chắc hẳn La Tu-sama cũng biết, quần đảo Lanke Thot hiện tại đang dần nổi tiếng trên vùng biển này nhờ vào cái gì rồi!” “Trước khi đến đây, tự nhiên tôi đã có tìm hiểu.” “Vậy tôi xin yêu cầu La Tu-sama khoanh ra một khu vực trên đảo, trong khu vực đó cho phép hải tặc tiến hành hoạt động, để đảm bảo sự phát triển kinh tế của hòn đảo.” Nghe yêu cầu của Sandio, Zephyr quay đầu nhìn chằm chằm vào ông.

“Đương nhiên, khu vực này sẽ không được khoanh ra vô ích, bất kỳ thông tin tình báo nào trên đảo tôi đều sẽ thông báo cho Hải quân,” Sandio vội vàng bổ sung.

“Đề nghị này của đảo chủ... có chút ngoài dự liệu của tôi,” La Tu nói, “Khu vực này có thể thành lập thành công hay không, tôi phải thương lượng với một số người ở Tổng bộ Hải quân, sau đó mới có thể trả lời đảo chủ được!” “Chuyện này phiền La Tu-sama rồi, sau khi có kết quả, xin ngài hãy nhanh chóng cho tại hạ biết câu trả lời, lúc đó vị trí của Đá Dyna, tại hạ sẽ hai tay dâng lên!” Sandio nói.

“Đảo chủ khách sáo rồi, trở về rồi nói sau!” La Tu nói.

Sau đó, bốn người lên xe quay trở về. ....

Tại đảo Bánh Ngọt. ‘Cộp~ cộp~’ Tiếng giày boot đạp trên mặt đất vang vọng trong hành lang vắng lặng.

Lúc này, từ góc hành lang, một bóng người bước ra.

“Perospero, anh không phải đang đợi tôi ở đây đấy chứ?” Smoothie nhìn thấy bóng người bước ra từ góc hành lang liền hỏi.

“Tôi chỉ tình cờ đi qua đây thôi, Smoothie, quả nhiên em cũng bị Mama triệu tập à,” Perospero hỏi.

“Anh hỏi vậy nghĩa là, anh cũng bị Mama triệu tập sao?” Smoothie hỏi, “Đã xảy ra chuyện lớn gì à?” “Tình hình cụ thể anh cũng không rõ,” Perospero lo lắng nói, “Chỉ biết cách đây không lâu, vì một thứ gì đó, Katakuri, Cracker và Snack cùng nhau đi thực hiện một nhiệm vụ, bây giờ lại mất liên lạc.” “Anh nghi ngờ trong lúc đó có liên quan đến chuyện gì à?” Smoothie hỏi.

“Có thể tiêu diệt cả ba người họ, ít nhất cũng phải là cấp bậc nào đó mới làm được, nhiệm vụ đó lại có liên quan đến Hải quân,” Perospero khổ não nói, “Hy vọng lát nữa nếu Mama có ý định khai

chiến với Hải quân, em có thể đứng về phía anh." "Hiểu rồi, đối với băng Big Mom mà nói, khai chiến với Hải quân đúng là có chút miễn cưỡng," Smoothie đồng ý.

Sau khi hai người cùng vào phòng của Mama, liền thấy vẻ mặt âm trầm của bà. 'Ực~' Nhìn vẻ mặt âm trầm của mẹ, hai người không khỏi nuốt nước bọt.

"Hôm nay gọi các con đến, là vì trước đó Katakuri, Cracker, Snack, đi thực hiện một nhiệm vụ," Charlotte Linlin nói trầm giọng.

"Mama, là nhiệm vụ gì vậy ạ," Smoothie hỏi nhỏ.

"Katakuri bọn họ đến một hòn đảo tìm kiếm một loại đá trong sách cổ, Hải quân có lẽ cũng đã phát hiện ra nơi đó," Charlotte Linlin kể, "Sau đó phát hiện ra bóng dáng của Zephyr, theo lệnh của ta, họ đáng lẽ đã đối chiến với Zephyr, kết quả lại phát hiện Bố già Hải quân La Tu cũng ở đó." Nghe lời của mẹ, Smoothie và Perospero đều rơi vào im lặng.

Dù sao thì, sức nặng của Đô đốc Zephyr và Bố già Hải quân La Tu thực sự quá lớn.

"Vậy Mama, Katakuri, Snack, Cracker, tình hình hiện tại của ba người họ thế nào rồi ạ," Perospero lắp bắp hỏi.

"Snack và Katakuri có lẽ đã bị Hải quân bắt giam, Cracker may mắn trốn thoát được!

Hắn đã thông báo tin tức này cho ta," Charlotte Linlin giới thiệu.

"Vậy Mama, ngài định làm gì bây giờ ạ," Perospero cẩn thận hỏi.

"Trước tiên cứu Katakuri và Snack ra là mục tiêu hàng đầu, những chuyện khác tạm thời gác lại," Charlotte Linlin quyết định.

Dù sao thì, Katakuri và Snack đều là những đứa con trai mà bà rất

tán thưởng, thật sự xảy ra chuyện bà cũng có chút không nỡ.

“Vậy Mama, muốn đàm phán với cấp bậc như Zephyr và La Tu, e rằng cần ngài phải ra mặt rồi, chúng con đều có chút không đủ tư cách,” Smoothie cân nhắc.

“Ta sẽ đi cùng các con, đi gặp lại tên La Tu đó, bù đắp tiếc nuối của lần gặp trước,” Charlotte Linlin nói.

“Mama, nếu đã quyết định xong, vậy con đi chuẩn bị thuyền bè cần thiết cho chuyến đi,” Smoothie nói.

“Đi đi,” Charlotte Linlin đồng ý, “Perospero, con cũng đi phối hợp với Smoothie, nhanh chóng hoàn thành công việc chuẩn bị thuyền bè!” “Hiểu rồi, Mama,” Perospero trả lời.

Sau đó, hai người cùng nhau rời khỏi phòng.

Sau khi hai người ra ngoài, Charlotte Linlin suy nghĩ về tình hình hiện tại, vẻ mặt thay đổi mấy lần.

Cuối cùng, bà cầm lấy Den Den Mushi bên cạnh, gọi điện.

“Reng reng reng~~” “Uây!!

Worororo~” Giọng nói của một người đàn ông trung niên đầy nội lực truyền ra từ Den Den Mushi, cùng với tiếng uống rượu ừng ực.

“Kaido, bao nhiêu năm rồi, giọng của ngươi vẫn to như vậy à!” Charlotte Linlin nói.

“Linlin!

Có chuyện gì à?” Kaido hỏi.

“Có hứng thú cùng ta đi gặp lại, Bố già Hải quân huyền thoại La Tu không!” Charlotte Linlin cười nói.

“La Tu à?

Từ lần chia tay trước, ta có chút nhớ hắn đấy," Kaido nói âm trầm, "Trước đây hắn xuất hiện ở Water 7, hiện tại chắc đang ở Tổng bộ Hải quân?" "Nếu là tấn công Tổng bộ Hải quân, chỉ có mình ta e rằng là chuyện viển vông!" Mặc dù được mệnh danh là sinh vật mạnh nhất thế giới, nhưng chiến lực của Tổng bộ Hải quân tuyệt đối không thể xem thường, cùng Charlotte Linlin xông vào e rằng sẽ có đi không có về.

"Kaido, bộ phận tình báo của ngươi nên thay đổi đi, đó đều là tin tức của mấy ngày trước rồi," Charlotte Linlin cười nói.

"Nghe ý của ngươi, hắn đã rời khỏi Tổng bộ Hải quân rồi?" Kaido nghi ngờ hỏi.

"Không sai, hắn xuất hiện trên quần đảo Lanke Thot bên cạnh lãnh địa của ta," Charlotte Linlin giới thiệu.

"Quần đảo Lanke Thot?

Bên cạnh lãnh địa của ngươi?

Nơi đó ta chưa từng nghe qua, sao hắn lại xuất hiện ở đó?" Kaido tiếp tục hỏi, "Không thể nào là đi dạo chơi cho khuây khỏa được chứ?" Chuyện liên quan đến việc đối mặt với người đàn ông đó, cẩn thận một chút không bao giờ là thừa.

"He he he~, trên đó có một loại đá sẽ phát nổ, có thể phát huy ra sức mạnh cường đại, vì vậy băng Big Mom của ta và Hải quân đã nảy sinh mâu thuẫn trên đảo," Charlotte Linlin giải thích.

Dù sao thì, bà đã ở cùng Kaido một thời gian dài, khá hiểu tính khí của hắn.

Chỉ riêng La Tu có lẽ không đủ sức hấp dẫn Kaido, nhưng nếu thêm vào sự cám dỗ của Đá Dyna, biết đâu Kaido sẽ dễ dàng cắn câu.

Kể cả khi hắn biết bà đang lợi dụng hắn, vì lợi ích hắn cũng sẽ

hợp tác.

“Hòn đảo đó ở bên cạnh lãnh địa của ngươi lâu như vậy, hôm nay mới bị phát hiện, lại còn cùng lúc với Hải quân?” Kaido tiếp tục chất vấn.

“Kaido, lãnh địa của ngươi không mở rộng ra sao?

Chương 265

Loại đá này trước đây cũng chỉ được ghi lại trong sách cổ, gần đây mới bị phát hiện," Charlotte Linlin giải thích, "Nếu ta đuổi được Hải quân đi, sản lượng khoáng thạch, ta chia cho ngươi một nửa!" "Tình hình thế giới gần đây chắc ngươi cũng hiểu, sóng gió sắp nổi lên rồi, nhân lúc này tích trữ thêm một ít vũ khí, đến lúc đó cũng có thêm một lá bài tẩy!" Nghe lời khuyên của Charlotte Linlin, Kaido rơi vào trầm tư.

Gần đây, thế giới này không hề yên bình.

Trước là Bố già huyền thoại của Hải quân La Tu xuất hiện, sau đó tại Hội nghị Thế giới, chế độ Thất Vũ Hải bị bãi bỏ, Doflamingo chết, đảo Người Cá trở lại đất liền, quân cách mạng bắt đầu lộ diện... những chuyện này đều đang cho thấy một thời đại lớn có thể sắp đến.

Doflamingo chết dưới tay La Tu, dẫn đến nguồn cung cấp trái ác quỷ nhân tạo bị cắt đứt.

Mặc dù trong tay hắn vẫn còn một ít hàng tồn kho, nhưng sử dụng trên quy mô lớn là không thực tế.

Nắm chắc trong tay một lá bài tẩy mới, có lẽ là một quyết định không tồi.

"Được, sau khi thành công đừng quên lời hẹn ước của chúng ta bây giờ!" Kaido dặn dò.

"Lời hứa do chính ta hứa, có lúc nào không tuân thủ?" Charlotte Linlin hỏi lại.

"Hy vọng là như vậy, quần đảo Lanke Thot đúng không," Kaido xác nhận.

“Không sai,” Charlotte Linlin trả lời.

“Chờ ta đến đó đi,” Kaido tự tin nói.

Nói xong, Kaido liền cúp máy.

“Lão đại, chuẩn bị đi làm một trận lớn à?” Jack Hạn Hán vừa quay về, hưng phấn hỏi.

“Không sai, đi, ra ngoài làm một trận lớn!” Kaido cười nói.

“Hống hống hống~~” Jack Hạn Hán phấn khích. ....

Tại doanh trại căn cứ đóng quân tạm thời của Hải quân trên đảo Đặc Đông, quần đảo Lanke Thot.

Katakuri và Snack bị thương nặng, bất tỉnh trên giường trong doanh trại.

Cảm nhận được ánh nắng, Snack cố gắng mở mắt ra, đồng thời muốn cử động tứ chi.

Giây tiếp theo, Snack cảm thấy tứ chi mình đã bị trói lại, khiến kế hoạch cử động không thể thực hiện được.

Sau đó, Snack tập trung sự chú ý vào cơ thể mình.

Tay chân đều bị còng. ‘Quả nhiên là như vậy,’ Snack thầm nghĩ.

Dù sao với tư cách là hải tặc bị Hải quân bắt được, đãi ngộ như vậy chắc chắn không thể thiếu.

Nhưng Hải quân đối xử với tù binh khá tốt, vết thương trên người đều đã được băng bó, ngăn máu tiếp tục chảy ra.

Chỉ là, cách băng bó có chút thô bạo.

Nghỉ ngơi một lúc, hồi phục một chút thể lực, Snack tập trung sự chú ý vào căn phòng bên cạnh.

Dù sao thì, lúc nãy khi kiểm tra cơ thể, hắn đã chú ý đến chiếc

giường trong phòng bên cạnh cũng có một người đang nằm.

Chỉ là, lúc đó hắn quá yếu, không thể di chuyển cơ thể, không thể xác định đó là ai. 'Tổng cộng chỉ có hai phòng, phòng còn lại chỉ có một người, vậy người đó là ai?' Snack thầm nghĩ.

Sau đó, dùng sức lực vừa tích lũy được, Snack đứng dậy, di chuyển về phía lan can.

Từng bước, từng bước, Snack nghiến chặt răng, chịu đựng cảm giác đau đớn từ vết thương khi di chuyển.

Cuối cùng, hắn cũng di chuyển được thân hình to lớn của mình đến bên lan can.

Nhìn kỹ, Snack phát hiện, người đang nằm bất tỉnh trên giường chính là anh trai Katakuri. 'Cracker đâu?' Sau khi thấy Katakuri, Snack thầm nghĩ.

Lúc đó ba người đều ở trên chiến trường, nhưng lúc này ở đây chỉ giam giữ hắn và Katakuri, tại sao Cracker lại một mình biến mất.

Nếu như hắn có thể cầm cự với Zoro thêm một lúc nữa, Snack sẽ hiểu ra, nhưng lúc này Snack định sẵn không biết được tung tích của Cracker.

Trong chốc lát, trong đầu Snack hiện ra rất nhiều suy nghĩ.

Bị dùng làm đối tượng thí nghiệm?

Bị biến thành máy sản xuất bánh quy, cung cấp bánh quy cho Hải quân?

Dù sao thì, bánh quy được tạo ra từ trái ác quỷ của Cracker có thể ăn được, bị Hải quân biến thành máy sản xuất bánh quy cũng có khả năng.

Lao động khổ sai?

Cùng với những người lính bánh quy bị ép buộc kia? ... ‘Ai, hy vọng Cracker có thể bình an vô sự,’ sau một hồi suy nghĩ lung tung, cuối cùng Snack cầu nguyện.

Dù sao hiện tại đang ở trong tù, trên người lại có rất nhiều vết thương.

Kể cả có biết Cracker hiện tại đang làm gì, cũng không có cách nào đi giúp đỡ, chỉ có thể hy vọng tình cảnh của hắn tốt hơn mình một chút. ‘Ai~’ Thở dài một hơi, Snack lại tập trung sự chú ý vào Katakuri bên cạnh.

Nhìn khuôn mặt sưng vù và Katakuri đang trong trạng thái hôn mê, trong lòng Snack tràn đầy cay đắng.

Hắn, Katakuri, Cracker, đội hình này, trên biển chỉ cần không đi tìm chết, thì gần như có thể đi ngang.

Ai mà ngờ, lại gặp phải tổ hợp Zephyr và La Tu.

Điều bất lực nhất là, không phải bại trong tay hai vị đó, mà lại bị những người khác của họ đánh bại, thực sự quá mất mặt.

Nhưng, nếu hắn giao thủ với La Tu, tình hình cũng sẽ không tốt hơn Katakuri là bao, hiện tại có lẽ cũng đang hôn mê.

Có thể tỉnh lại sớm, có lẽ là vì vết thương đều là kiếm thương, và cũng do đối thủ. ‘Lúc đánh với tên kiếm sĩ tóc xanh lục đó, thực sự quá chủ quan rồi!’ Snack hối hận.

Sau đó, Snack bắt đầu tự kiểm điểm những sai sót khi tác chiến, cố gắng lần sau gặp lại tên kiếm sĩ tóc xanh lục đó, có thể rửa sạch mối nhục trước.

Ngay khi Snack đang tự kiểm điểm, Katakuri nằm trên giường đột nhiên có động tĩnh.

Cố gắng mở mắt, dùng tay chống lên mặt giường, Katakuri khó khăn ngồi dậy.

“Anh trai, anh sao rồi?” Snack lo lắng hỏi.

Nghe thấy tiếng của Snack, Katakuri theo hướng âm thanh, khó khăn quay đầu nhìn về phía Snack.

Chương 266

Cố gắng tập trung tầm nhìn mờ ảo, Katakuri nhận ra Snack bên cạnh.

“Snack, xin lỗi, đã liên lụy đến em rồi,” Katakuri áy náy nói.

“Anh trai, lần này vấn đề chính là ở bộ phận tình báo, không phải ở anh,” Snack an ủi, “Đối phó với hai chiến lực cấp Đô đốc, chỉ dựa vào ba chúng ta, khó mà chiếm được ưu thế trong tay họ.

E rằng, chỉ có Mama đến mới có thể đối phó với hai vị đó.” “Thực lực bản thân không đủ, không trách được người khác,” Katakuri cảm thán, “Em có thấy bóng dáng của Cracker không?” “Từ khi em tỉnh lại, em chưa thấy Cracker,” Snack lắc đầu, “Theo quan sát của em, ở đây chỉ có hai phòng giam, một của anh, một của em!” “Hy vọng nó có thể trốn thoát,” Katakuri hy vọng, “Sau này gặp lại Cracker, hy vọng nó không oán trách anh lâm trận bỏ chạy, đó là ý của anh, lúc đó đối mặt với Zephyr và La Tu, anh biết kết cục của chúng ta sẽ rất thảm, nên mới tìm cách để Cracker chạy trước, anh không nói cho em biết.” “Không cần giải thích nhiều đâu anh trai, em hiểu, đối với anh em luôn rất tin tưởng,” Snack nói.

“Hiểu là tốt rồi, một khi Cracker trốn thoát, nó sẽ báo cáo tình hình của chúng ta cho Mama,” Katakuri nói, “Chúng ta bây giờ cứ dưỡng thương cho tốt, chờ Mama đến cứu là được.” “Em biết rồi,” Snack trả lời. ....

Sau khi cùng Sandio trở về đảo, Zephyr và La Tu từ chối lời đề nghị đưa hai người về doanh trại Hải quân của Sandio, hai người hiện đang đi bộ trở về doanh trại.

Ra khỏi tòa nhà của Sandio, hai người nhìn nhau, sau đó ngầm

hiểu ý, tách ra đi về hai con phố khác nhau.

Một nam một nữ đi theo sau hai người, thấy tình hình này, lập tức tách ra, mỗi người theo một người, tiếp tục hành động giám sát.

Hai người sau khi đi lòng vòng một hồi, cuối cùng gặp lại nhau dưới một tòa nhà màu xanh lam, rồi cùng nhau đi về phía doanh trại.

"Những người vừa rồi, có lẽ không phải người của Big Mom hay Sandio," Zephyr suy đoán, "Với trí tuệ mà Sandio thể hiện, hiện tại ông ta sẽ không phái người theo dõi chúng ta." "Nếu là người của băng Big Mom, vậy thì vừa hay giúp chúng ta truyền tin về chuyện của tôi và Sandio về," La Tu cười nói.

"Đúng vậy, một khi người của băng Big Mom biết được Sandio đã tiếp xúc trước với chúng ta, tình cảnh của Sandio sẽ càng thêm nghiêm trọng!" Zephyr phụ họa.

"Như vậy chẳng phải tốt hơn sao," La Tu nói.

"La Tu tiên sinh, ngài chuẩn bị đồng ý yêu cầu đó của Sandio sao?" Zephyr hỏi, "Yêu cầu đó, nói thật có chút quá đáng." "Giao dịch với hải tặc, dù sao cũng là cách sinh tồn của họ, nếu vì chúng ta mà phá hoại tình hình đó, chẳng khác nào dùng một con dao vô hình để giết người," La Tu bất đắc dĩ nói, "Huống hồ, đây là nhà của họ, chuyện kinh doanh, vị trí của Đá Dyna lại nằm trong tay người ta." "Ai~" Nghe xong lời của La Tu, Zephyr không khỏi thở dài.

Từ lời nói của La Tu, Zephyr đã hiểu ý đồ của ông, bất đắc dĩ nói: "La Tu tiên sinh, vậy ngài chuẩn bị giải thích thế nào với Sengoku?" "Cứ nói thật là được!" Trong lúc hai người nói chuyện, họ bất giác đã quay về đến doanh trại.

"Thầy!

La Tu tiên sinh!" Ain đang ở cửa thấy hai người quay về, nhiệt

tình chào hỏi.

“Ain, bây giờ cơ thể không có gì khác thường chứ,” Zephyr quan tâm hỏi.

“Thầy, em cảm thấy không có gì khác thường nữa rồi,” Ain trả lời.

“Zephyr, hay là để Ain theo tôi, tuyệt đối có thể đảm bảo an toàn cho con bé,” La Tu trêu chọc.

“La Tu, đào góc tường như vậy không tốt lắm đâu,” Zephyr lúng túng nói.

“Theo thầy vẫn tốt hơn!” Ain cười nói, “Mặc dù thực lực của thầy có lẽ không mạnh bằng La Tu tiên sinh, nhưng theo thầy lâu như vậy, em đã quen rồi.” “Ha ha!” Nghe lời của Ain, Zephyr vui vẻ cười lớn.

Lúc này, Bins ló đầu ra hét: “Thầy, La Tu tiên sinh, Ain, ăn cơm thôi!!” Nghe tiếng của Bins, La Tu mới phản ứng lại, lúc này đã đến giờ ăn tối rồi.

“Đi thôi, La Tu tiên sinh,” nhìn La Tu trong thoáng chốc ngẩn người, Zephyr nói.

“Đi.” Ba người liền đi về phía nhà ăn.

Vừa vào nhà ăn, liền phát hiện Luffy đang ngồi trước một bàn gỗ, quyết đấu với đống thức ăn chất cao như núi trước mặt.

“Yo, Luffy lấy đâu ra nhiều thức ăn vậy!” Nhìn đống thức ăn chất cao, La Tu hỏi.

“Ha ha ha, là tôi sắp xếp đấy,” Koby bưng thức ăn của mình đi tới, “Dù sao trước đây cũng từng ăn cơm cùng Luffy, biết thực lực của cậu ấy mà!” Nghe lời của Koby, La Tu nhớ lại lúc mới lên thuyền,

Koby thấy có Luffy đi cùng, lập tức bảo quân hậu cần vận chuyển thức ăn, bê thêm một khay thức ăn nữa.

“Ha ha, cậu nhóc Koby này khá cẩn thận đấy,” La Tu nói.

“Đó là tự nhiên,” Koby cười nói.

Sau khi ăn tối xong, La Tu và Zephyr cùng ngồi bên cạnh Den Den Mushi, chuẩn bị báo cáo tình hình liên quan cho Tổng bộ.

“Moshi moshi,” tiếng của Sengoku truyền ra từ Den Den Mushi.

“Sengoku, tôi và Zephyr đã phát hiện ra một số tình hình trên đảo,” La Tu báo cáo, “Đầu tiên, trên đảo chúng tôi đã xảy ra một số tranh chấp với băng Big Mom, nhưng tranh chấp đã được giải quyết, không có gì đáng ngại.” “Nhưng, tình báo về Đá Dyna băng Big Mom cũng đã biết, chúng tôi đã giao hỏa với Katakuri, Cracker và Snack của băng Big Mom.” “Kết quả thế nào?” “Trong ba người giao hỏa với chúng tôi, Katakuri và Snack đã bị chúng tôi bắt làm tù binh, Cracker không cẩn thận để hắn chạy thoát rồi.” “Chỉ riêng băng Big Mom thì tốt rồi, không cần để ý, chỉ sợ sẽ liên lụy đến các thế lực khác,” Sengoku cảm thán, “Vậy đã tìm thấy vị trí của Đá Dyna chưa?” “Vị trí chúng tôi hiện tại chưa tìm kiếm, nhưng đảo chủ của hòn đảo này, Sandio, đã tìm thấy, mang đến hai mẫu vật, qua thí nghiệm của tôi, những mẫu vật đó đều là thật.” “Ở trên đảo là tốt rồi, đã tiếp xúc với đảo chủ chưa?” “Đã tiếp xúc rồi, về việc khai thác, kết quả thương lượng sơ bộ là, Hải quân chúng tôi phải đảm bảo an toàn cho người dân trên quần đảo Lanke Thot, không thể bị băng Big Mom báo thù.” “Điều đó là chắc chắn rồi.” “Những điều còn lại đều là vì người dân trên đảo, tôi sẽ không kể chi tiết nữa, điểm quan trọng nhất là, Sandio muốn tiếp tục tiến hành các hoạt động thương mại liên quan với hải tặc trên đảo.

Việc tiến hành hoạt động thương mại với hải tặc vốn là đặc điểm

của nơi này, về điểm này lúc đó tôi cũng không tiện từ chối ngay, nên tạm thời cứ trì hoãn." "Tiến hành hoạt động thương mại với hải tặc à?

Có chút đau đầu đấy.

Nhưng người ta là chủ nhân của hòn đảo, không thể không xem xét ý kiến của họ, La Tu tiên sinh thấy thế nào?" "Muốn tiến hành sự nghiệp khoáng sản trên đảo, chúng ta phải có được sự đồng ý của họ, dù sao họ cũng là chủ nhân của quần đảo này.

Nhưng điều kiện chúng ta có thể thương lượng lại, muốn tiến hành thương mại với hải tặc cũng được, nhưng nhất định phải có một số quy củ liên quan." "Vậy La Tu tiên sinh cứ tiếp tục giao đàm, có tin tức gì nhanh chóng báo cáo cho Tổng bộ!" "Không vấn đề!" Nói xong, hai người liền cúp máy.

Sengoku trong văn phòng, suy nghĩ về tình hình mà La Tu tiên sinh vừa cung cấp, rơi vào sự rối rắm vô tận.

"A~~~ một mình tôi rối rắm không được, phải để người khác cùng rối rắm với tôi!" Sengoku phiền não nói.

Ông nhấc Den Den Mushi trên bàn lên, gọi điện cho Tsuru, báo có chuyện quan trọng cần thương lượng.

À phải rồi, tên Garp đó hình như cũng quay về rồi.

Sau đó, Sengoku gọi cho Garp, thông báo đến văn phòng của ông.

Sau khi gọi hai cuộc điện thoại, Sengoku cảm thấy trong lòng thoải mái hơn một chút...

Tại đảo Đặc Đông.

Sau khi nói chuyện xong với Sengoku, Zephyr đứng nghe bên cạnh chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

“Điều kiện này, thật sự có chút khó giải quyết,” Zephyr cảm thán, “Với tư cách là Hải quân, chúng ta chắc chắn không thể cưỡng chiếm đất đai của họ, nhưng điều kiện của Sandio, ai~” “Zephyr!

Trước đây khi tôi hoạt động trên đảo, phát hiện hải tặc hoạt động trên đảo tuy số lượng không ít, nhưng trị an ở đây rất tốt, không hề xảy ra những chuyện như phóng hỏa cướp bóc,” La Tu giải thích.

“Điểm này tôi đồng ý, trên đảo Sandio đã thiết lập một số quy định, hải tặc muốn lên đảo phải tuân thủ những quy củ đó, tổng thể mà nói Sandio quản lý rất tốt,” Zephyr đồng tình, “Nghe nói, Sandio để duy trì trị an ở đây đã phải trả giá không ít.” “Vậy chúng ta dựa trên những điều kiện đó, thêm vào một số điều kiện nữa là được rồi,” La Tu giải thích, “Hải quân ở trên đảo bảo vệ tốt hoạt động khai thác khoáng thạch là được, đối với những hải tặc tuân thủ quy củ thì không cần để ý, đối với những kẻ khiêu khích giới hạn của Hải quân thì tuyệt đối phải nghiêm trị.” “Như vậy cũng được, nhưng đối với danh dự của Hải quân có bị ảnh hưởng không,” Zephyr rối rắm.

“Chúng ta có thể ký một bản hợp đồng với Sandio, chỉ cần giao khu vực sản xuất Đá Dyna cho chúng ta quản lý, những khu vực còn lại tiếp tục thuộc về Sandio, không thuộc quyền quản lý của Hải quân chúng ta, một công đôi việc,” La Tu nói.

“Phương pháp này không tồi, về cơ bản đã đáp ứng được yêu cầu của Hải quân chúng ta, xem đảo chủ Sandio có đồng ý yêu cầu của chúng ta không.” “Phương án này, về cơ bản không tổn hại đến lợi ích của ông ta, chắc chắn sẽ đồng ý thôi.” ....

Tổng bộ Hải quân. ‘Soạt~~’ Cửa văn phòng của Sengoku nhanh chóng bị người ta kéo ra.

Sengoku đã quen nhưng vẫn không kìm được lửa giận, gầm lên: “Garp, đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, trước khi đẩy cửa phải gõ

cửa!!" "Lần sau chú ý, lần sau chú ý," Garp cười hì hì ha ha, "Chủ yếu là ông gọi tôi đến, có chút lo lắng xảy ra chuyện gì gấp." Đồng thời, ông tiện tay lấy mấy miếng bánh gạo trong túi vải trong lòng, cho vào miệng, ăn rôm rốp.

Thấy bộ dạng vô tâm vô phế của Garp, Sengoku cảm thấy lửa giận trong lòng càng bùng cháy dữ dội.

Mình vừa mới khổ não suy nghĩ nửa ngày, hắn lại vui vẻ như vậy!

Sengoku lập tức đứng dậy, hai bước lớn đến trước mặt Garp, giật lấy túi bánh gạo trong tay hắn.

Sau đó, trong ánh mắt ngạc nhiên của Garp, ông nhét một nắm lớn bánh gạo vào miệng.

"Ha ha, Sengoku, tôi biết ông cũng thích ăn bánh gạo mà," Garp cười nói.

"Garp, còn cười ngây ngô nữa, cậu đang chặn đường đấy," tiếng của Tsuru vang lên từ phía sau Garp.

Nghe lời của Tsuru, Garp mới cảm giác được, đi vào trong phòng.

Ba người liền ngồi xuống trong văn phòng.

Chương 267

Sau khi ngồi xuống, Garp lại lấy ra một túi bánh gạo từ trong lòng ra ăn, Sengoku cũng đang ăn túi bánh gạo cướp được từ Garp.

Do hai người không ngừng ăn bánh gạo, trong văn phòng liên tục vang lên tiếng 'rôm rốp~ rôm rốp'.

Tsuru, chỉ nhấp từng ngụm trà xanh trong tay.

"Sengoku, lần này gọi tôi và Garp đến có chuyện gì không?" Tsuru hỏi.

"À, rôm rốp~, lần này chủ yếu là về chuyện Đá Dyna," Sengoku giải thích, "Đá Dyna đã được chứng thực ở trên quần đảo Lanke Thot, chỉ là vị trí cụ thể không rõ." "Vậy không mau chóng sắp xếp hành động khai quật và các cơ quan nghiên cứu phát triển sau đó sao," Tsuru hỏi dồn.

"Trước đó tồn tại một vấn đề, quần đảo Lanke Thot trước đây không thuộc địa bàn của Chính phủ Thế giới, cũng không thuộc về băng Big Mom, là một khu vực tam không quản," Sengoku giải thích, "Mặc dù La Tu tiên sinh và đảo chủ đã thương lượng Hải quân có thể tiến hành khai thác trên quần đảo, nhưng đảo chủ đã đưa ra một yêu cầu!" "Sở dĩ kinh tế của hòn đảo này khá tốt là vì họ có hoạt động thương mại với hải tặc.

Hiện tại đảo chủ hy vọng rằng khi Hải quân tiến hành khai thác khoáng sản sẽ không ảnh hưởng đến các hoạt động giao thương liên quan với hải tặc," nghe xong lời của Sengoku, bà Tsuru khép hờ đôi mắt, chìm vào suy tư.

Garp vẫn như cũ, rôm rốp nhai bánh gạo senbei.

“Garp, ông là Trung tướng Hải quân, nghĩ cách gì đi chứ!” Sengoku gầm lên, “Đừng có ngồi đó mà ăn bánh gạo nữa!” “Sengoku, chuyện này thực ra vẫn rất rõ ràng mà,” Garp bất đắc dĩ nói.

Nghe Garp lên tiếng, Sengoku và Tsuru đồng thời hướng ánh mắt về phía ông.

“Rắc.” Ném một miếng bánh gạo vào miệng, Garp nói tiếp, “Quần đảo Lanky Tortoise đã không thuộc Chính Phủ Thế Giới, cũng không thuộc Tứ Hoàng nào, vậy thì Hải quân chúng ta chỉ có thể tạm thời xem đó là một quốc gia trung lập.” “Vì là quốc gia trung lập, Hải quân ta phải tôn trọng chủ quyền của họ.

Muốn khai thác khoáng sản trên lãnh thổ của họ thì phải được họ đồng ý, cho nên đối với điều kiện họ đưa ra để chúng ta được khai thác, chúng ta nên cân nhắc kỹ lưỡng!” “Cái đó thì ta biết, nhưng điều kiện này thật sự có hơi khó giải quyết,” Sengoku khổ não nói.

“Nhưng chúng ta là Hải quân, không phải hải tặc.

Chúng ta không thể làm những chuyện như mua bán ép buộc, giết chóc cướp bóc được, chỉ có thể dùng biện pháp hòa bình để đạt được mục đích,” Garp nói, “Nếu chúng ta nảy sinh ý đồ xấu, hai chữ ‘Chính nghĩa’ sẽ bị ô nhục.” “Chính vì vậy, ta mới cần một biện pháp vẹn cả đôi đường,” Sengoku nói.

“Ta có thể chỉ quản lý…” “Vậy thì hãy để họ giao hòn đảo có khoáng sản cho tôi.

Tôi sẽ chỉ quản lý trên hòn đảo đó, chỉ cần không phải trên đảo đó, những chuyện xảy ra ở các đảo khác tôi đều không can thiệp!” Tsuru đột nhiên lên tiếng.

“...” Nghe lời của Tsuru, Sengoku lại chìm vào suy tư.

“Không hổ danh là ‘Trí Tướng’ Tsuru, ý kiến hay!

Ha ha," Garp cười nói.

"Đúng vậy, như thế thì được cả đôi đường, đôi bên không can thiệp vào nhau," sau khi suy nghĩ, Sengoku tán thành, "Vậy chuyện này cứ quyết định như thế.

Lát nữa ta sẽ nói rõ tình hình cho ông La Tu." 'Reng reng reng~~ Reng reng reng~' Đúng lúc này, Ốc sên truyền tin trong phòng Sengoku đột nhiên reo lên gấp gáp.

Vừa nhấc Ốc sên truyền tin lên, một giọng hét lo lắng lập tức truyền đến: "Thủy sư Đô đốc Sengoku, thuyền của băng Big Mom đã xuất động!

Trong đó có một chiếc Queen Mama Chanter, cùng hai tàu cán bộ!

Và một số tàu Tart." "Chúng đang đi về hướng nào?" Sengoku trầm giọng đáp.

"Đại khái là hướng đông!

Do thời gian xuất phát khá ngắn, hiện tại chưa thể xác định được đích đến." "Với vị trí đó thì khu vực gần nhất là ở đâu?" "Theo vị trí đó, khu vực gần nhất là Công quốc Sciacca!

À không, ở giữa có một quần đảo Lanky Tortoise, nhưng trên quần đảo đó đâu có thứ gì thu hút băng Big Mom chứ?" "Được rồi, ta hiểu rồi, tiếp tục giám sát!" "Rõ, thưa Thủy sư Đô đốc!" Thấy Sengoku lộ vẻ mặt nghiêm trọng, Garp và Tsuru đang chuẩn bị rời đi liền dừng bước, nhìn về phía ông.

"Băng hải tặc Big Mom đang tiến về phía quần đảo Lanky Tortoise, cũng chính là khu vực mà ông La Tu và Zephyr đang ở," Sengoku nói, "Trước đó họ đã giao thủ với thành viên băng Big Mom, và đã bắt sống Katakuri và Snack." "Katakuri, một trong ba Tư Lệnh Ngọt của băng Big Mom, tiền truy nã 1 tỷ 57 triệu Beli.

Snack tuy không còn là Tư Lệnh Ngọt, nhưng tiền truy nã cũng lên tới 600 triệu Beli," Tsuru cung cấp thông tin về hai kẻ bị bắt.

"Không hổ là ông La Tu, vừa ra tay đã bắt sống một hải tặc có tiền truy nã hơn một tỷ," Garp cười nói.

"Không chỉ vậy, Cracker vốn dĩ cũng đã bị bắt, nhưng may mắn trốn thoát được," Sengoku bổ sung.

"Lần này băng Big Mom đã huy động bao nhiêu chiến lực?" Tsuru hỏi.

"Theo tình báo, có một tàu Bánh Kem, hai tàu cán bộ, và một số tàu Tart," Sengoku trả lời.

"Tàu Bánh Kem luôn là thuyền chuyên dụng của Charlotte Linlin, e rằng lần này băng Big Mom đã dốc toàn lực," Tsuru nói với vẻ mặt nghiêm trọng, "Tuy tình báo cho thấy số lượng tàu không nhiều, nhưng chắc chắn đều là tinh nhuệ." "Sengoku, hay là để ta đi một chuyến nhé!" Garp đề nghị, "Có ta, ông La Tu và Zephyr, băng Big Mom không đáng lo ngại." "Để Kuzan đi đi, Garp ông cứ ở lại Tổng bộ Hải quân dưỡng già đi," Sengoku sắp xếp, "Tsuru, lát nữa cô sắp xếp cho Kuzan nhé.

Ta đi báo cáo chuyện này với ngài Kong!" Do một trong Tứ Hoàng là băng Big Mom dốc toàn lực xuất động, trong Hải quân đã dấy lên một trận sóng gió không nhỏ, cỗ máy khổng lồ của Hải quân bắt đầu vận hành, tập trung sự chú ý vào quần đảo Lanky Tortoise.

Một chiến hạm Hải quân lặng lẽ rời khỏi Tổng bộ, tiến về phía quần đảo Lanky Tortoise.

"Ngài Tổng Tư lệnh Kong, vì liên quan đến Đá Dyna, e rằng ông La Tu và băng Big Mom sẽ xảy ra xung đột tại quần đảo Lanky Tortoise," Sengoku báo cáo.

“Chỉ là một Tứ Hoàng thôi mà, cách đây không lâu đối mặt với cả bốn Tứ Hoàng, cũng không thấy cậu cẩn thận như vậy,” Kong nói.

“Tôi hiểu rồi, thưa Tổng Tư lệnh.

Tôi đã cử Kuzan đến hỗ trợ ông La Tu.” “La Tu, Zephyr, Kuzan, đối mặt với Charlotte Linlin, chắc hẳn là dư sức rồi!”… Trên mặt biển, một chiếc tàu hải tặc khổng lồ đang lướt đi với tốc độ cao.

Trên boong tàu có hai bóng người to lớn đứng sừng sững.

Một người thân hình cao lớn vạm vỡ, tóc đen dài ngang vai, trên đầu có một cặp sừng, cánh tay trái có hình xăm vảy rồng.

Người còn lại cũng cao lớn, thể trạng cường tráng, trên đầu và vai đội những chiếc ngà voi khổng lồ.

“Lão đại, lần này chúng ta đi đánh nhau với ai vậy?” Jack đứng sau Kaido hỏi.

“Jack, lần này ta cho ngươi một cơ hội, tìm La Tu báo thù,” Kaido trầm giọng nói.

Nghe lời của Kaido, Jack mơ hồ cảm thấy khu vực trước đây bị La Tu đấm xuống đất lại âm ỉ đau.

Đồng thời, hắn nhớ lại khuôn mặt của lão già đó, chính lão già trông có vẻ bình thường ấy đã cho hắn một cú đấm sắt… Sau khi kết thúc cuộc gọi với Kong, Sengoku lập tức gọi cho Ốc sên truyền tin của La Tu.

“Ông La Tu, Charlotte Linlin đang tiến về phía quần đảo Lanky Tortoise, e rằng không bao lâu nữa sẽ đến nơi,” Sengoku nói, “Kuzan cũng đang nhanh chóng đến hỗ trợ.” “Nếu Kuzan cũng đến, e rằng lần này băng Big Mom sẽ phải ra về tay không rồi,” nghe tin, La Tu cảm thán.

Dù sao thì, cộng thêm Kuzan, lúc này trên quần đảo Lanky Tortoise đã có ba chiến lực cấp Đô đốc Hải quân.

Một đội hình xa hoa như vậy, không phải là tình thế mà một Tứ Hoàng có thể giải quyết được, ít nhất cũng cần hai Tứ Hoàng mới có thể đối mặt với ba chiến lực cấp Đô đốc.

"Về yêu cầu của Sandiego, phương án chúng tôi đã thảo luận là khu vực sản xuất Đá Dyna sẽ thuộc về Hải quân, trị an ở những nơi khác chúng tôi sẽ không can thiệp," Sengoku sắp xếp.

"Đúng là một phương án hay, hợp ý ta," La Tu tán thưởng.

"Vậy chuyện đàm phán với Sandiego, xin giao cho ông." "Yên tâm đi Sengoku, giao cho ta thì cứ yên tâm." Cuộc nói chuyện kết thúc, hai người cúp máy.

"Giờ này, chắc Sandiego vẫn chưa nghỉ ngơi đâu," La Tu nghĩ thầm, "Băng Big Mom có lẽ ngày mai sẽ đến đây, vấn đề quyền sở hữu nơi sản xuất Đá Dyna nên kết thúc càng sớm càng tốt!" Sau khi quyết định, La Tu lập tức đứng dậy, đi ra ngoài, chuẩn bị đi tìm Sandiego để xác nhận mọi chuyện.

Vừa ra khỏi cửa, ông liền thấy Zephyr vừa tuần tra doanh địa trở về.

"La Tu, giờ này ông còn ra ngoài làm gì?" Zephyr hỏi.

"Đi thôi, trên đường ta sẽ giải thích cho ông." La Tu đáp.

Do hoàn toàn tin tưởng La Tu, Zephyr không hỏi thêm nữa, đi theo La Tu về phía trước.

Trên đường, La Tu giải thích cho Zephyr những thông tin mà Sengoku vừa báo qua điện thoại.

Ví dụ như: Băng Big Mom đang hùng hổ tiến về Lanky Tortoise, ý

kiến của Tổng bộ về đề nghị của Sandiego, cũng như việc Kuzan đang đến.

Nghe xong tình hình La Tu kể, Zephyr đột nhiên thở dài một hơi: "Ban ngày khi vào thị trấn hỏi thăm, các chủ cửa hàng, nhân viên hai bên đường nhìn tôi đều bằng ánh mắt thù địch." "Họ nhìn tôi bằng ánh mắt đó tôi cũng có thể hiểu được, dù sao họ cũng cần giao thương với hải tặc mới có thể đảm bảo có cơm ăn, nếu không chỉ dựa vào số lượng dân bản địa trên đảo, căn bản không thể chống đỡ nền kinh tế như hiện tại." "Nhưng khi chúng tôi xuất hiện trên đảo, đám hải tặc nghe tin liền lập tức bỏ trốn khỏi đây." "Có phương án này, vừa hay có thể giải quyết vấn đề đó!" Nghe Zephyr giãi bày, La Tu đưa tay vỗ mạnh lên vai ông.

Chương 268

Dù sao, những nỗi khổ tâm của Zephyr, La Tu đều hiểu rất rõ.

Là một Hải quân, chắc chắn họ muốn bảo vệ người dân, không để họ bị hải tặc ức hiếp, để rồi cuộc sống hạnh phúc vốn có bị phá hoại.

Nhưng một khi hành vi của Hải quân không những không bảo vệ được cuộc sống của người dân mà ngược lại còn phá hoại nó, họ sẽ cảm thấy tội lỗi với chính nghĩa mà mình tin tưởng.

Điểm này, dù đã làm thầy trong một thời gian dài, Zephyr cũng không ngoại lệ.

"Khi Sandiego đồng ý với phương án của ta, tình hình sẽ tốt hơn," La Tu an ủi.

"Hy vọng là vậy!" Zephyr cảm thán.

Trong lúc hai người đang nhanh chóng đi trên phố, các gián điệp trên đảo cũng gửi tin tức về tổng bộ của mình.

Sandiego, người đang ở trên đảo, là người đầu tiên nhận được tin.

Vốn đang nằm trên giường suy nghĩ làm sao để đối phó với cơn bão sắp tới, cửa phòng đột nhiên bị gõ mạnh, phát ra tiếng gõ cửa liên hồi.

Sau khi mở cửa, Sandiego nhận được tin tức về động tĩnh của Zephyr và La Tu từ miệng nhân viên tình báo.

"Giờ này mà đến, chắc là có chuyện gấp?" Sandiego nghĩ thầm, "Không biết có nên tiếp đón không." Hắn nhanh chóng bò dậy khỏi giường, chỉnh tề lại quần áo, ngồi trong phòng làm việc chờ đợi La Tu và Zephyr.

Tốc độ của La Tu và Zephyr cũng không làm Sandiego thất vọng, không bao lâu sau hai người đã đến trước cửa phòng làm việc, gõ cửa.

"Mời vào!" Nghe tiếng gõ cửa, Sandiego nói. 'Cạch~' La Tu vặn tay nắm cửa, đẩy cửa bước vào.

Đồng thời áy náy nói: "Đã muộn thế này, làm phiền đảo chủ Sandiego thật có chút ngại ngùng!" "Không sao, hai vị đại nhân đến vào giờ này, có chuyện gì khẩn cấp sao?" Sandiego tò mò hỏi.

"Tất nhiên là có chuyện khá quan trọng," La Tu cười nói.

"Vậy tại hạ xin rửa tai lắng nghe," Sandiego nói.

Sau đó, La Tu liền giải thích cặn kẽ phương án về việc nơi sản xuất Đá Dyna sẽ thuộc về Hải quân cho Sandiego.

Nghe xong lời La Tu, Sandiego suy nghĩ rồi tán thưởng: "Phương án này quả thật rất hay, như vậy Hải quân sẽ chỉ hoạt động trên một hòn đảo nhất định, ảnh hưởng đến quần đảo của chúng tôi sẽ không lớn.

Nhưng tôi có một vài thắc mắc nhỏ." "Đảo chủ cứ nói," La Tu đáp.

"Vì hòn đảo đó được giao cho Hải quân, vậy người dân trên đảo có thể tiếp tục sinh sống ở đó không?" Sandiego nghiêm túc hỏi.

"Sinh sống trên đảo đương nhiên là được," La Tu khẳng định, "Khu vực mà Hải quân quản lý, chắc chỉ có khu vực gần nơi sản xuất Đá Dyna, những nơi còn lại đều thuộc quyền quản lý của đảo chủ Sandiego." "Phương án này, không chỉ có thể đảm bảo Hải quân và quần đảo Lanky Tortoise không ảnh hưởng quá nhiều đến nhau, mà đối với băng hải tặc Big Mom, đảo chủ có thể đổ hết lý do cho phía Hải quân, tránh để băng Big Mom ghi hận quần đảo." "Cảm ơn ngài, La Tu đại nhân.

Sau khi Hải quân phát triển thành công vũ khí chế tạo từ Đá Dyna, có thể bán cho chúng tôi một ít không?" Sandiego nhẹ giọng hỏi.

Dù sao, lúc La Tu và những người khác thử nghiệm Đá Dyna, hắn cũng có mặt ở đó và khá rõ về uy lực của nó.

Nếu có thể có được một lô vũ khí như vậy, thực lực tổng thể của hòn đảo sẽ được nâng cao một cách đáng kể.

"Đợi sau khi bộ phận nghiên cứu phát triển xong, chúng ta sẽ thương lượng lại, nhưng ta tin là có thể hợp tác với đảo chủ," La Tu giải thích.

Nghe xong lời La Tu, Sandiego tựa lưng vào ghế sofa, nhắm mắt chìm vào suy tư.

Đôi mắt đang nhắm chặt của hắn lúc này giống như một chiếc máy chiếu phim, nhanh chóng chiếu lại những thay đổi của Lanky Tortoise.

Từ một làng chài nhỏ trước đây, từng bước phát triển chậm rãi, trở thành bộ dạng như bây giờ.

Liệu có thể phát triển ổn định được nữa hay không, phải xem lần này có thể thành công sống sót dưới cuộc tranh đấu của hai thế lực mạnh mà không bị lửa đạn gột rửa hay không.

Dù sao hắn đã thấy quá nhiều quốc gia nhỏ bé, không thể chống đỡ nổi trước hỏa lực mạnh mẽ.

Đột nhiên, Sandiego ngồi thẳng dậy, vẻ mặt nghiêm túc nhìn La Tu và Zephyr: "Tôi đồng ý với phương án này, những việc liên quan cứ làm theo những gì La Tu đại nhân vừa nói!" "La Tu đại nhân, nếu ngài đã nói như vậy, sau này khi giao thiệp với băng Big Mom, tôi sẽ giải thích một cách cứng rắn hơn một chút." Nghe câu nói đó, khuôn mặt bình thản của Zephyr có chút biến đổi.

“Không vấn đề gì, chỉ cần đừng miêu tả thành ta dí súng vào đầu ngươi là được,” La Tu cười nói.

“Như vậy có thể sẽ ảnh hưởng đến danh dự của ngài,” Sandiego nghiêm túc nói.

“Ta đã ở tuổi này rồi, ngươi nghĩ ta còn quá để tâm đến những thứ đó sao?” La Tu giải thích.

“Ngài thật sự xứng đáng với hai chữ ‘Hậu bối’!” Sandiego tán thưởng, “Đến lúc đó, tôi sẽ tỏ ra yếu thế một chút là được, những chuyện còn lại cứ để người của băng Big Mom tự đoán.” “Nếu đảo chủ đã quyết định, vậy chúng ta ký hợp đồng thôi,” nói xong, La Tu lấy từ trong lòng ra hai bản hợp đồng đã chuẩn bị sẵn.

Chỉ là trên hợp đồng, khu vực giao cho Hải quân quản lý vẫn chưa được ghi rõ.

Dù sao, vị trí thực sự của Đá Dyna vẫn chưa biết.

Sau khi cầm lấy bản hợp đồng La Tu chuẩn bị và xem xét, Sandiego sảng khoái ký tên mình vào.

Ký xong, hắn liền đẩy hợp đồng về phía trước mặt La Tu.

Về chi tiết nhỏ là Sandiego không ghi rõ vị trí, cả hai người đều chú ý, nhưng kinh nghiệm sống nhiều năm đã kìm hãm họ, bảo họ hãy chờ xem sao.

Lúc này Sandiego nói: “Địa điểm do ông La Tu tự tay viết vào sẽ tốt hơn.” “Đảo chủ thật cẩn thận,” La Tu cảm thán.

“Dù sao chuyện này cũng khá quan trọng, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn,” Sandiego nói, “Nơi tôi phát hiện ra Đá Dyna, là trên đảo Tetong, đảo đầu tiên mà các vị Hải quân đã vào!” Nghe lời của Sandiego, Zephyr lộ vẻ nghi ngờ.

“Lý do các vị Hải quân trước đó không tìm thấy, có lẽ là vì vị trí của Đá Dyna không nằm trong các mỏ quặng thông thường, mà ở gần một ngọn núi lửa!” Sandiego giải thích.

“Gần núi lửa?” Zephyr nói.

La Tu lúc này nhớ lại tình hình phân bố đại khái của đảo Tetong, trên đảo có một ngọn núi lửa nhỏ.

Nhưng, nghe người dân địa phương nói, ngọn núi lửa đó tuy chưa tắt hoàn toàn, nhưng đã rất lâu rồi không phun trào.

“Đúng là ở gần ngọn núi lửa trên đảo Tetong, mới tìm thấy dấu vết của nó,” Sandiego nghiêm túc nói, “Lúc đầu khi nghe thuộc hạ báo cáo địa điểm này, tôi cũng không dám tin giống như hai vị, nhưng sau khi xác nhận nhiều lần, đúng là ở đó.” “Thật khó tin, thiên nhiên đúng là kỳ diệu!” La Tu cảm thán.

“Đúng vậy, lúc đó sau khi tôi biết được đặc điểm của loại đá này từ Thượng tướng Zephyr, tôi đã hỏi những người già trên đảo am hiểu về các loại đá, nhưng họ cũng không biết về loại đá này.

Nhưng một trong những thuộc hạ của tôi, hình như đã từng thấy loại đá này, theo chỉ dẫn của anh ta tôi mới tìm thấy nó ở gần núi lửa,” Sandiego cảm thán, “Loại đá này được giấu dưới lòng đất nên không dễ tìm, cần phải kiên nhẫn một chút.” “Thật trùng hợp,” La Tu cảm thán, “Nhắc ông một câu, băng Big Mom sắp đến rồi, mau chóng chuẩn bị đi.” “Cảm ơn ông La Tu đã nhắc nhở,” Sandiego nói, “À phải rồi, suýt chút nữa quên mất một chuyện, trước đây có một người đeo mặt nạ có Haki Bá vương cũng đang tìm kiếm thông tin liên quan đến Đá Dyna, ông La Tu chú ý một chút.” ‘Soạt soạt~’ Sau khi đầu bút lướt trên giấy, La Tu hoàn thành việc viết hai bản hợp đồng, một bản đưa cho Sandiego.

“Người đeo mặt nạ ta sẽ chú ý, bản hợp đồng này đảo chủ

Sandiego giữ lấy," La Tu nói.

"Hợp đồng đương nhiên sẽ được cất giữ cẩn thận," Sandiego xác nhận.

"Nếu không còn chuyện gì nữa, tôi xin phép về trước.

Đối mặt với một trong Tứ Hoàng, tôi cũng có chút áp lực," La Tu nói.

"Vậy tại hạ xin chúc trước Hải quân giành được thắng lợi." "Hy vọng như lời đảo chủ nói," nói xong, La Tu và Zephyr rời khỏi phòng làm việc.

Nhìn bóng lưng xa dần của hai người, Sandiego lại nhìn bản hợp đồng trong tay một lần nữa.

Cuối cùng, trên khuôn mặt đầy ưu phiền của Sandiego, lộ ra một nụ cười mãn nguyện.

Cả người hắn ngả về phía sau, đổ xuống ghế sofa.

Sau khi La Tu và Zephyr trở về doanh địa, họ lấy Ốc sên truyền tin báo cáo kết quả vừa thương lượng với Sandiego cho Sengoku.

Đối với hành động hiệu quả lần này của La Tu và Zephyr, sau khi bày tỏ sự tán thưởng, Sengoku liền lập tức sắp xếp công việc tiếp theo.

Nhân viên khai thác mỏ, nhân viên nghiên cứu khoa học phát triển Đá Dyna...

Chương 269

Cùng với từng mệnh lệnh được Sengoku ban ra, Tổng bộ Hải quân vận hành trong đêm tối.

Từng chiếc từng chiếc quân hạm, mang theo các loại trang thiết bị và nhân viên, tiến về phía quần đảo Lanky Tortoise.

Trong số những quân hạm tiến đến quần đảo Lanky Tortoise, chiếc quân hạm gần Lanky Tortoise nhất chở theo Kuzan, là chiếc quân hạm đến Lanky Tortoise đầu tiên.

Chiếc quân hạm đó, lướt nhanh trên mặt biển đen kịt.

Về phần Kuzan, lúc này anh đang chìm trong giấc ngủ say.

Trên mặt biển về đêm, tự nhiên không chỉ có một chiếc quân hạm đang tiến về phía trước.

Ở một nơi khác trên biển, hạm đội của băng Big Mom cũng không hề để ý đến ảnh hưởng của trời tối, di chuyển nhanh chóng trên mặt biển.

Perospero đang nghỉ ngơi trong khoang thuyền, đột nhiên bị Ốc sên truyền tin đánh thức.

Do sắp phải đối mặt trực tiếp với Hải quân, Perospero không kịp tức giận, vội vàng cầm Ốc sên truyền tin nghe ngóng tình báo.

"Ừm~~" Nghe xong báo cáo của nhân viên tình báo, Perospero xác nhận.

Sau đó, sau một hồi đấu tranh tư tưởng, Perospero đứng dậy, từ tàu cán bộ đến trước cửa phòng của Mama. 'Mình sẽ gõ nhẹ hai cái, nếu Mama lên tiếng thì mình vào, nếu Mama không có phản ứng, mình sẽ không gõ nữa!' Perospero quyết định.

Hắn giơ tay lên, chuẩn bị gõ cửa.

Đúng lúc này, giọng của Charlotte Linlin từ trong phòng truyền ra: "Perospero, có chuyện gì thì vào đi!" Nghe lời của Mama, Perospero trực tiếp đẩy cửa vào, kể cho Mama nghe chuyện đảo chủ quần đảo Lanky Tortoise tiếp xúc thường xuyên với Hải quân.

"Dù sao thì Katakuri và hai đứa kia cũng đã bại dưới tay Hải quân, những kẻ tép riu đó chắc chắn sẽ nghiêng về phía kẻ mạnh," Charlotte Linlin nói, "Không cần quan tâm, đợi ta đến đảo rồi tập trung đối phó với Hải quân là được!" "Con hiểu rồi, Mama," Perospero đáp.

"Về nghỉ ngơi cho khỏe đi, trận chiến ngày mai chắc chắn sẽ không dễ dàng đâu!" Charlotte Linlin dặn dò.

"Vâng," Perospero đồng ý.

Sau đó, Perospero trở về tàu cán bộ.

Khi mặt trời mọc, La Tu và Zephyr đã dậy từ sớm.

Sau đó họ gọi Bins, Luffy, Zoro, Ain... và một số đội viên có cấp bậc từ Trung tướng trở lên đến.

Đương nhiên để gọi được Luffy dậy, La Tu không thể không một lần nữa sử dụng 'Cú đấm yêu thương'.

Khiến cho trên đầu Luffy xuất hiện một cục u.

Sau một đêm nghỉ ngơi, Luffy lúc này đã hết di chứng của Gear 3, trở lại hình dạng thanh niên bình thường.

"Ông cố, hôm nay gọi cháu dậy sớm vậy làm gì ạ!" Luffy mặt mày ngái ngủ hỏi.

"Bởi vì chúng ta sắp phải đối mặt trực diện với một trong Tứ Hoàng, băng hải tặc Big Mom!" La Tu nghiêm túc trả lời.

"Hả?

Ba gã hôm qua bị cháu đánh bại, không phải cũng là cán bộ cấp cao của băng Big Mom sao!" Luffy không có chút ý chí chiến đấu nào.

"Luffy, cháu có nghĩ rằng mình có thể một mình đối mặt với bất kỳ ai trong ba người hôm qua không?" La Tu hỏi.

Nghe câu hỏi xoáy thẳng vào tâm can của La Tu, Luffy chìm vào im lặng.

Đúng vậy, khi đối mặt với kẻ có thể triệu hồi lính bánh quy, lúc đầu cậu, Bins và Zoro ba người cùng đối phó, áp lực đã giảm đi rất nhiều.

Trọng điểm của đối phương cũng không phải là chiến đấu, dù vậy vẫn suýt bị dồn vào đường cùng, nếu không có Bins giúp đỡ chống lại nhát đâm hiểm hóc đó.

"Lát nữa hãy tiêm trước một liều thuốc tinh thần cho binh lính trong đội ngũ của các ngươi, khơi dậy ý chí chiến đấu, đừng để lát nữa bị dọa mất mật!" Zephyr huấn thị.

"Rõ!!" Bins, Ain và những người khác trả lời.

Về phần Zoro và Luffy, La Tu biết rõ tính cách của hai người, nên không để họ dẫn dắt tiểu đội nào.

Dù sao một người siêu mù đường, liệu có thể dẫn đội về được không là một vấn đề đau đầu, còn Luffy thì sau khi La Tu suy nghĩ đã quyết định từ bỏ ý định đó. 'Reng reng reng~~' Lúc này, tiếng kẻng báo thức trong doanh địa vang lên.

Nghe tiếng kẻng, cả doanh địa lập tức trở nên náo nhiệt.

Các binh sĩ bắt đầu mặc quần áo, rửa mặt, chuẩn bị chào đón một ngày mới.

Bins và các đội trưởng tiểu đội khác, lúc này cũng đã đến nơi tập

trung của tiểu đội mình, chuẩn bị thông báo về việc sắp phải đối mặt với băng hải tặc Big Mom.

Đứng tại chỗ nhìn cảnh bận rộn trong doanh địa, La Tu đột nhiên quên mất một chuyện rất quan trọng.

Do hôm qua cứ mải suy nghĩ về chuyện liên quan đến Đá Dyna, mà quên mất chuyện hệ thống! 'Chắc là Cracker chạy thoát không được tính, hệ thống chỉ cho ta điểm chính nghĩa của Katakuri và Snack,' La Tu nghĩ thầm, 'Nhưng hai người đều là thành viên quan trọng trong băng Big Mom, điểm chính nghĩa nhận được chắc sẽ không ít.' Nhưng khi tập trung sự chú ý vào hệ thống, kiểm tra điểm chính nghĩa, La Tu lại phát hiện một sự thật phũ phàng.

Điểm chính nghĩa mà hai người mang lại, chỉ có 62 điểm.

Để chắc chắn mình không nhìn nhầm, La Tu nhớ lại số điểm chính nghĩa lần trước.

Sau khi xác nhận lại con số hiển thị trong hệ thống, La Tu đành chấp nhận sự thật.

Hai tên này, thật sự chỉ có bấy nhiêu đó. 'Nếu không ở trong hoàn cảnh của băng Big Mom, có lẽ hai người họ đã trở thành Hải quân rồi,' La Tu bất đắc dĩ nghĩ.

Dù sao, là con trai của Charlotte Linlin, chắc chắn phải hoàn thành các nhiệm vụ trong băng hải tặc, trong tình huống như vậy, hai người trung bình mỗi người có được 30 điểm chính nghĩa.

Điểm này, thật đáng quý. 'Hy vọng điểm chính nghĩa của Charlotte Linlin sẽ cho ta một bất ngờ!' La Tu hy vọng.

Sau đó ông vươn vai một cái, duỗi thẳng tứ chi, đi vào nhà ăn, chuẩn bị bữa sáng.

Dù sao, bụng ông vừa mới lên tiếng phản đối.

Sau khi vào nhà ăn, ông lấy bữa sáng, tìm Zephyr, Bins và những người khác ngồi cùng.

Trên đường đi, La Tu nghe các binh sĩ đang thảo luận về băng Big Mom.

Tuy có chút căng thẳng, nhưng không hề có vẻ sợ hãi.

“Ông La Tu, có ông ở đây, sĩ khí của binh sĩ đều tăng cao!” Thấy La Tu ngồi xuống, Ain cười nói.

“Ha ha, vậy thì cứ giữ vững khí thế đó, cho đến khi đuổi được băng Big Mom về lại đảo Bánh Kem!” La Tu cổ vũ.

“Lần này chiến lực chủ chốt của băng Big Mom đã bị chúng ta bắt sống hai người, một người khác bị thương bỏ chạy, đuổi chúng về, hy vọng rất lớn,” Bins phấn khích nói.

Dù sao là một Hải quân, có thể tham gia vào trận chiến đuổi một Tứ Hoàng đi, đó sẽ là vinh quang cả đời. ‘Bốp~~’ Nắm đấm của Zephyr giáng xuống đầu Bins!

Chương 270

“Bins, đối với kẻ địch, dù là lúc nào cũng không được xem thường!” Zephyr nghiêm túc nhìn chằm chằm Bins, “Đặc biệt là một trong các Hoàng đế trên biển!” Do vẻ mặt nghiêm túc đó của Zephyr, Bins vốn đang có chút phấn khích.

Dần dần thu lại sự phấn khích đó, chuyển thành vẻ mặt trầm trọng.

“Em hiểu rồi, thầy Zephyr!” Bins nghiêm túc nói.

Đối với điều này, Zephyr im lặng gật đầu.

Thấy bộ dạng của Zephyr, trên bàn không còn tiếng cười nói vui vẻ nữa, chỉ còn lại tiếng và cơm.

Trong lúc doanh trại Hải quân bắt đầu bận rộn, băng Big Mom cũng không hề nhàn rỗi.

Sau một đêm di chuyển tốc độ cao, theo tình báo mà Cracker gửi về, lúc này họ đã rất gần đảo Lanxi.

Đứng trên boong tàu, có thể nhìn thấy rõ đảo Lanxi.

Cracker, người đã thành công trốn thoát dưới tay La Tu, Zephyr và những người khác để báo tin.

Sau một đêm nghỉ ngơi, hắn đã băng bó đơn giản các vết thương trên người.

Lúc này dưới sự hộ tống của lính bánh quy, hắn đang đứng trên bãi cát đảo Lanxi, chờ đợi băng Big Mom.

Nhìn thấy chiếc Queen Mama Chanter quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt, khuôn mặt căng thẳng của Cracker cuối cùng cũng lộ ra vẻ

khác lạ. ‘Các anh, chờ em đến cứu!’ Cracker nghiến răng nghiến lợi.

Đối với thất bại trước đó, Cracker đã suy nghĩ rất lâu.

Mấu chốt của thất bại, nằm ở sự xuất hiện đột ngột của Bố già Hải quân La Tu.

Nếu không, chỉ đối mặt với một mình Zephyr, cơ hội thắng của hắn và các anh trai là rất cao.

Về phần những đối thủ cấp Trung tướng, Cracker hoàn toàn không để vào mắt.

Ngay cả phòng tuyến của lính bánh quy cũng không thể đột phá, chỉ cần tốn thêm chút công sức, có thể dễ dàng đánh bại họ. ‘Nhưng, cái tên mặc áo đỏ đội mũ rơm có thể kéo dài và làm to nắm đấm đó,’ Cracker ghi hận, ‘Ta nhất định sẽ cho ngươi biết, Cracker đại nhân lợi hại thế nào.’ Trong lúc Cracker đang suy nghĩ, Queen Mama Chanter, hai tàu cán bộ, và một số tàu Tart...

đã đến rất gần đảo Lanxi.

Cracker lúc này điều khiển lính bánh quy, hai tay cầm cờ hiệu màu khác nhau để chỉ dẫn tàu cập bờ.

Theo sự chỉ dẫn của lính bánh quy, các tàu hải tặc của băng Big Mom lần lượt cập bờ và neo đậu.

Các nhân viên làm việc tại cảng trên đảo, lúc này đều đã phát hiện ra tình hình này.

Chỉ là, do ngày thường có nhiều băng hải tặc qua lại, đối với trận thế như vậy họ cũng không quá hoảng loạn.

Nhưng mấy ngày nay, các băng hải tặc trên đảo đều đã bỏ trốn khỏi quần đảo Lanky Tortoise vì sự xuất hiện của Hải quân.

Cho nên đối với băng hải tặc dám đến đảo lúc này, người dân đều

rất tò mò.

“Không hổ là băng Big Mom, dám đến đảo trong tình hình có Đô đốc Hải quân,” nhìn chiếc tàu hải tặc đang từ từ tiến vào, một nhân viên cảm thán.

Những nhân viên này quanh năm giao tiếp với hải tặc, đối với sự phân bố thế lực trên biển đại khái đều có chút hiểu biết.

“Hôm qua ông không nghe thấy tiếng động ở hòn đảo bên kia à?” một nhân viên khác nghi ngờ hỏi.

“Nghe thấy chứ?

Nhưng cấp trên bảo không được đi hóng chuyện!” “Ông có biết tại sao không?

Đó là Đô đốc Hải quân đang chiến đấu với người của băng Big Mom.” “Vậy băng Big Mom cử người đến, chẳng phải là muốn tiếp tục khai chiến sao!” “Ai mà biết được chứ.” “Ai, hòn đảo này khó khăn lắm mới có được vẻ huy hoàng như hiện tại, lần này e là toi hết rồi!” “Những cuộc đụng độ như thế này thường sẽ không tìm đến chúng ta đâu, người ta có khả năng tự giải quyết,” nhân viên kia an ủi.

Trong lúc hai người đang nói chuyện.

Perospero và Smoothie từ tàu cán bộ của mình nhảy xuống, đi đến bên cạnh Cracker.

Hai người giơ tay, vỗ vai Cracker hai cái, tỏ ý an ủi.

Đồng thời, từ tàu Tart và tàu cán bộ, các loại hải tặc đủ hình đủ dạng đổ ra, bắt đầu sắp xếp vũ khí mang theo, xếp thành hàng, chờ đợi động thái tiếp theo.

Trên tàu Bánh Kem, rất nhiều nhân viên mặc đồ trắng cũng từ trong tàu đi ra.

“Chuyện lần trước, đúng là vấn đề của bộ phận tình báo, ta đã ra lệnh trừng phạt họ rồi!” Perospero nói nhỏ.

“Anh Perospero, La Tu muốn ngụy trang để không ai phát hiện, những nhân viên tình báo đó không phát hiện ra cũng là bình thường!” Cracker cúi đầu trầm giọng nói.

Tuy không trực tiếp chiến đấu với La Tu, nhưng qua trận chiến của Katakuri, đủ để chứng minh thực lực của La Tu và hắn cách nhau mấy bậc.

Một cao thủ thực lực như vậy, có rất nhiều phương pháp để không bị người khác chú ý.

Thực lực của nhân viên tình báo Cracker có chút hiểu biết, tuyệt đối không thể phát hiện ra La Tu nếu ông ấy muốn ẩn mình.

“Không sao, bây giờ Mama đã đến rồi, La Tu sẽ do Mama đối phó!” Perospero an ủi.

“Vâng,” Cracker khẳng định. ‘Bịch~’ Trên boong tàu đột nhiên truyền ra tiếng bước chân.

Nghe thấy âm thanh này, ba người biết Mama đã xuống tàu.

Sau khi đến nơi, Charlotte Linlin nhét một miếng bánh kem vào miệng.

Chậm rãi bước ra khỏi phòng, lên trên boong tàu.

Bầu trời xanh biếc, những cây kẹo dẻo cao lớn, cùng với Perospero, Cracker và những người khác đang đứng ở cảng, đều hiện ra trong mắt Charlotte Linlin.

Sau đó, đôi chân thô kệch của Charlotte Linlin hơi dùng lực, thân hình khổng lồ liền nhảy xuống mặt đất.

Gây ra một tiếng ‘Ầm’.

Bị bóng dáng đó thu hút, hai nhân viên lại một lần nữa tập trung sự chú ý vào phía băng Big Mom.

"Không phải là người khổng lồ chứ, sao mà to lớn thế!" một nhân viên nhìn thấy kích thước của Charlotte Linlin liền cảm thán.

"Không phải, người khổng lồ còn to lớn hơn nhiều," nhân viên lớn tuổi hơn nheo mắt, "Vị này không lẽ là…" Nghe thấy giọng nói kinh ngạc của đồng bạn, nhân viên kia tập trung sự chú ý vào người đồng nghiệp bên cạnh, hỏi: "Chú, sao vậy?" "Suỵt!

Đừng nhìn nữa," người được gọi là chú vội vàng hét lên.

Dù sao, những nhân vật cấp Tứ Hoàng này, tương truyền có thể nghe thấy lời nói của người khác.

Nếu thật sự là vị đó, vậy thì những lời vừa rồi chắc chắn đã bị nghe thấy hết.

Tính khí của vị đó, nghe đồn không tốt chút nào.

Đúng lúc này, một luồng sóng xung kích ập đến hai người. 'A~~~' Hai người phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, rồi ngất đi tại vị trí của mình.

"Không biết sao, sau lưng bình luận về thân hình to lớn của một quý bà là một chuyện rất vô lễ?" Charlotte Linlin nhìn chằm chằm vào vị trí của hai người.

Chương 271

Cracker, Smoothie… và những người khác đối với chuyện này đã quá quen.

Lần này Mama chỉ dùng Haki Bá vương đánh ngất họ, đã là một phương thức khá ôn hòa.

“Cracker, trước tiên đến doanh địa của ngươi, kể rõ tình hình trên đảo cho ta nghe,” Charlotte Linlin nói.

“Mama, đi lối này!!” Cracker đáp.

Sau đó hắn đi phía trước, dẫn đầu đoàn người tiến lên.

Một đoàn người, cứ thế nghênh ngang đi về phía doanh địa mà Cracker đã chuẩn bị.

Đợi đến khi đám người của băng Big Mom rời đi đã lâu, trong hai nhân viên bị ngất, người lớn tuổi hơn cuối cùng cũng khó khăn mở mắt ra. ‘Ư!

Không được, nhất định phải truyền tin tức băng Big Mom đã lên đảo ra ngoài!’ người chú kiên trì nghĩ.

Dù sao, với thực lực của Tứ Hoàng, đủ để khuấy đảo quần đảo Lanky Tortoise.

Nhưng khi có thể di chuyển cơ thể, ông lại phát hiện cơ thể vẫn run rẩy không ngừng, không có chút sức lực nào, không thể hoàn thành động tác mình muốn.

Do quanh năm giao tiếp với hải tặc, đối với tình trạng hiện tại của bản thân, ông cũng có chút hiểu biết, bất đắc dĩ cảm thán: “Haki Bá vương của Tứ Hoàng bá đạo đến vậy sao!” Sau đó ông nghiến chặt răng, cố gắng hơn để kiểm soát cơ thể.

Ông nghĩ đến gia đình đang sống trên đảo, nghĩ đến những nụ cười của họ trên đảo.

Người chú dốc toàn lực ngồi thẳng dậy, giơ cánh tay run rẩy, lấy chiếc Ốc sên truyền tin trên bàn cho vào lòng.

"Xin chào, đây là tổng bộ, đã xảy ra chuyện gì?" một giọng nói quen thuộc vang lên từ Ốc sên truyền tin.

"Đây là cảng tiền tuyến số ba, vừa rồi băng Big Mom đã đổ bộ gần đây, Charlotte Linlin cũng có trong đội ngũ!" người chú thở hổn hển giải thích.

"Tổng bộ đã nhận, có biết được tung tích của băng Big Mom không!" người trực tổng đài hỏi.

"Không biết, chỉ biết họ đã lên bờ từ đây, vừa rồi Charlotte Linlin đã dùng Haki tấn công tôi!" người chú khó khăn trả lời.

"Phát động tấn công!!

Vậy tình hình của ông bây giờ thế nào!" người trực tổng đài lo lắng hỏi.

"Tôi có thể miễn cưỡng giữ được ý thức, nhưng đồng nghiệp đã ngất đi rồi!" "Hiểu rồi, đội cứu trợ y tế sẽ đến nhanh nhất có thể, xin hãy cố gắng giữ ý thức!" Người trực tổng đài ngồi trong văn phòng, lập tức truyền tin tức này lên cấp trên.

Đồng thời để đảm bảo ý thức của nhân viên, không để anh ta ngất đi, cô tiếp tục nói chuyện phiếm với người chú từng câu một, để tránh người chú vì ngất đi lần nữa mà gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Lúc này, Sandiego đang ở trong văn phòng như thường lệ đã nhận được tin tức.

Hắn biết rằng không lâu trước đó, băng Big Mom đã đổ bộ lên

quần đảo Lanky Tortoise.

Biết được tình hình này, Sandiego không có phản ứng gì quá lớn.

Hắn chỉ nhìn chằm chằm vào bản hợp đồng đã ký với Hải quân. 'Nếu đã quyết định hợp tác với một bên, vậy thì phải đi đến cùng!' Sandiego kiên định nghĩ.

Sau đó, hắn lập tức gọi cho Ốc sên truyền tin của La Tu, thông báo cho ông về việc băng Big Mom đã đổ bộ lên quần đảo Lanky Tortoise.

Ngoài ra, hắn cũng thông báo cho La Tu tình hình hiện tại trên đảo Lanxi.

Làm xong tất cả những điều này, Sandiego như bị rút cạn sức lực, ngã ngồi trên ghế. 'Ta đã đặt hết hy vọng vào Hải quân rồi, ông La Tu, hy vọng ngài sẽ không làm ta thất vọng!' Sandiego đầy bất đắc dĩ hy vọng.

Dù sao, cảm giác giao phó hy vọng sinh tồn cho người khác, không phải là cảm giác tự mình nắm trong tay, thật sự khiến người ta rất khó chịu.

Sau khi nhận được thông báo của Sandiego, La Tu liền báo tin cho Zephyr và những người khác.

Tuy đã sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nghe tin một trong Tứ Hoàng là băng Big Mom đã đổ bộ lên đảo.

Bins, Ain và những người khác, đều lộ vẻ mặt nghiêm trọng.

Đặc biệt khi nghe Charlotte Linlin đích thân ra tay, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi.

Dù sao là một thành viên của Hải quân, đối với thực lực của Tứ Hoàng, họ có nhận thức sâu sắc hơn những người khác.

Nếu trực diện với những Tứ Hoàng này, e rằng cũng giống như

tên hải tặc trước đó đối mặt với ông La Tu.

Giống như mèo vờn chuột, từ đầu đã bị đối thủ đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Hải quân có thực lực để chống lại những Tứ Hoàng này, e rằng chỉ có những Đô đốc cấp cao như ông La Tu, Zephyr… mới có thể chống lại.

"Này này!

Đừng có bày ra vẻ mặt nặng nề như vậy," thấy mọi người chìm trong im lặng, La Tu lên tiếng, "Chúng ta ở đây hiện tại có hai Đô đốc cấp cao đấy." "Đừng có xem thường ta và Đô đốc Zephyr.

Hai chúng ta mạnh lắm, Charlotte Linlin cứ giao cho hai chúng ta đối phó là được!" "Chúng em biết thưa ông La Tu, nhưng hễ phải đối mặt với Charlotte Linlin, liền nghĩ đến những lời đồn về bà ta!" Ain giải thích, "Nghe đồn vị đó có thể lấy đi linh hồn!

Và tuổi thọ cũng sẽ bị rút đi." Những lời đồn này, là do một đồng đội Hải quân khác nói cho cô biết.

Người đó biết được những thông tin này từ một người dân trốn thoát khỏi Totto Land.

Chính vì vậy, sau khi nghe những lời đồn, Ain đối với Charlotte Linlin đã có chút sợ hãi. 'Đúng là trái Soru Soru no Mi của Charlotte Linlin có khả năng đó,' nghe lời của Ain, La Tu nghĩ, 'Hay là lát nữa phổ cập cho họ một chút về điều kiện để rút linh hồn nhỉ!' "Đến lúc đó, ta và ông La Tu sẽ đối mặt trực diện với Charlotte Linlin, kiềm chế các cán bộ khác của băng Big Mom," Zephyr sắp xếp, "Hơn nữa, Đô đốc Kuzan cũng sẽ đến đây, hỗ trợ chúng ta!" "Nếu Đô đốc Kuzan cũng đến, đối mặt với ba Đô đốc cấp cao của Hải quân, e rằng Charlotte Linlin cũng khó mà rời khỏi đây được!" Ain cảm thán.

Một lần xuất động ba chiến lực cấp Đô đốc Hải quân, e rằng trong lịch sử Hải quân cũng hiếm thấy.

Đương nhiên với đội hình mạnh mẽ như vậy, một Tứ Hoàng có sa ngã ở đây cũng không làm mất mặt Charlotte Linlin.

"Được rồi, tình hình là như vậy, tiếp tục công việc của mình đi!" Zephyr sắp xếp.

Dù sao, mục đích chính của Hải quân đến quần đảo Lanky Tortoise là Đá Dyna.

Hiện tại, sau khi tìm thấy vị trí của Đá Dyna, Zephyr tối qua đã thành lập một tiểu đội chuẩn bị đến gần núi lửa để thăm dò.

Nhưng do băng Big Mom đã đổ bộ lên đảo.

La Tu và Zephyr sau khi cân nhắc, quyết định tập trung sự chú ý vào băng Big Mom.

Dù sao, chỉ cần giải quyết được chướng ngại vật khổng lồ là băng Big Mom, Đá Dyna sẽ rơi vào tay Hải quân.

Dù vậy, Zephyr vẫn quyết định tiếp tục thăm dò Đá Dyna.

Nhưng, số lượng người trong tiểu đội thăm dò sẽ được giảm bớt, và tiến hành thăm dò một cách bí mật.

Ngoài ra, toàn bộ doanh trại Hải quân chìm trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Các binh sĩ Hải quân có người đang gia cố doanh trại, có người đang điều chỉnh các loại vũ khí...

Tóm lại, trong doanh trại Hải quân, ai nấy đều có việc của mình.

Zephyr và La Tu tự nhiên cũng không nhàn rỗi, đang chỉ huy công việc trong doanh trại.

Chương 272

Tuy hiện tại không rõ băng Big Mom có tấn công doanh trại Hải quân hay không.

Nhưng, hiện tại trong doanh trại đang giam giữ Charlotte Katakuri và Charlotte Snack, hai thành viên quan trọng của băng Big Mom.

Charlotte Katakuri còn là một trong ba Tư Lệnh Ngọt.

La Tu cũng đã hứa với Sandiego, nếu không yên tâm về năng lực của Hải quân, có thể dùng hai tên này làm con bài mặc cả.

Đổi lấy sự an toàn của hòn đảo với băng Big Mom.

Bỏ qua những chuyện đó, tiền truy nã của hai người cộng lại đã lên đến 1.5 tỷ, đủ để chứng minh mức độ nguy hiểm của họ.

Cho nên trong doanh trại nhất định phải xây dựng phòng tuyến, tăng cường sức mạnh phòng thủ, đối phó với kẻ địch có thể xuất hiện!

Phía Hải quân đang làm việc hăng say, còn đảo chủ Sandiego, lúc này cũng không hề ngồi yên.

Sau khi biết tin Charlotte Linlin và toàn bộ băng Big Mom đã đổ bộ lên quần đảo Lanky Tortoise.

Sandiego lập tức ra một số mệnh lệnh, yêu cầu người dân trên đảo Lanxi, nếu không thể sơ tán khỏi đảo thì phải hành động gọn gàng, không được trốn trong nhà.

Hai ngày tới, nhất định không được tùy tiện ra ngoài!

Đồng thời, chuẩn bị một lượng lớn đồ ngọt, chuẩn bị xuất phát đi gặp Charlotte Linlin.

Lúc này đội cứu trợ y tế, đã thành công cứu được hai nhân viên bị Haki Bá vương của Charlotte Linlin tấn công.

Cùng với mệnh lệnh của Sandiego được ban ra, toàn bộ người dân trên quần đảo Lanky Tortoise bắt đầu hành động.

Người dân trên đảo Lanxi, bắt đầu sơ tán với số lượng lớn đến hai đảo Jizhong và Tuozhong.

Những nơi sản xuất đồ ngọt trên đảo, đều bắt đầu từng chuyến từng chuyến vận chuyển đồ ngọt.

Làm xong tất cả, Sandiego đứng trước cửa sổ quen thuộc, châm một điếu thuốc, đưa lên miệng.

Hút một hơi thật mạnh, trong miệng lại dâng lên cảm giác cay nồng quen thuộc.

Nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, Sandiego hy vọng bằng những việc mình đã làm mấy ngày nay, có thể khiến nơi này không bị chiến hỏa gột rửa.

Thời gian trôi qua, đồ ngọt được chất lên xe tải ngày càng nhiều, thùng xe phía sau đã bị đồ ngọt chất đầy. 'Nên xuất phát rồi!' Sandiego kiên định nghĩ.

Tuy biết rằng chuyến đi này có thể không trở về, nhưng không đi không được! 'À phải rồi!' Đang chuẩn bị ra cửa, Sandiego đột nhiên nhớ ra một chuyện!

Hắn vội vàng thu lại chân phải đã bước ra cửa, cầm Ốc sên truyền tin dặn dò: "Bảo người dân trên đảo Tetong, cũng nhanh chóng sơ tán đến hai đảo Tuozhong và Jizhong!

Nơi đó cũng có khả năng sẽ trở thành chiến trường." "Rõ!" người trực tổng đài nhận lệnh.

Sau đó, người trực tổng đài truyền mệnh lệnh này của Sandiego đi từng tầng.

Sau đó, Sandiego gọi cho Ốc sên truyền tin của La Tu.

La Tu vừa chỉ huy binh sĩ bố trí phòng tuyến xong, vừa về đến phòng, liền nghe thấy tiếng Ốc sên truyền tin reo.

Nhấc Ốc sên truyền tin lên, ông nghe thấy giọng nói quen thuộc nhất trong mấy ngày nay.

"La Tu đại nhân, làm phiền ngài thật ngại quá," Sandiego hỏi.

"Không sao, đảo chủ lần này gọi điện có chuyện gì?" La Tu hỏi.

"La Tu đại man, là thế này, tôi đã cho người dân trên hai đảo Lanxi và Tetong sơ tán đến hai hòn đảo còn lại," Sandiego giải thích, "Hy vọng La Tu đại nhân khi khai chiến với băng Big Mom, hãy chú ý một chút, cố gắng chọn địa điểm chiến đấu trên đảo Lanxi và Tetong!" Đối với quyết định này, Sandiego cũng đã phải hạ quyết tâm rất lớn.

Xuất phát từ sự hiểu biết về chiến lực của Tứ Hoàng và Đô đốc Hải quân.

Một khi xảy ra chiến đấu, e rằng sóng gió từ trận chiến có thể sẽ hủy diệt hòn đảo.

Nếu đã phải hủy diệt hòn đảo, không bằng giữ lại những hòn đảo tốt hơn.

"Hiểu rồi!

Đảo chủ, điểm này Hải quân chúng tôi sẽ chú ý!" La Tu đáp.

"Nếu sau này Ganu liên lạc với ngài, vậy chứng tỏ tôi đã xảy ra vấn đề, Ganu sẽ thay tôi liên lạc với các vị!" Sandiego trầm giọng nói.

Lúc này, Ganu vừa hay đến ngoài cửa, phát hiện cửa phòng chưa đóng.

Tưởng rằng đã xảy ra chuyện, Ganu vội vàng đến trước cửa, quan sát tình hình trong phòng.

Thế là, anh ta liền nghe thấy những lời vừa rồi của Sandiego.

Sandiego, lại không hề chú ý đến sự xuất hiện của Ganu.

"Đảo chủ, ông xác định phải đi bước này sao?" La Tu khuyên, "Tính cách của Charlotte Linlin, chắc hẳn đảo chủ cũng đã nghe qua, không cần ta phải giải thích thêm nữa chứ!" Đối với ý nghĩa trong lời nói của Sandiego, La Tu hiểu rõ.

Lúc này, Sandiego có lẽ chuẩn bị đi gặp Charlotte Linlin để đàm phán.

Tại sao Sandiego lại đi, La Tu cũng rất rõ.

Chủ yếu là sợ hãi chiến lực của băng Big Mom, tuy tin tưởng vào thực lực của Hải quân và đã chọn hợp tác với họ.

Nhưng, không ai có thể đảm bảo, băng Big Mom có những cán bộ nào chưa xuất hiện.

Một khi băng Big Mom chiến bại, những người tiếp xúc nhiều với Hải quân như Sandiego, chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu đầu tiên của những kẻ đó.

Bây giờ Sandiego phải đến chỗ Charlotte Linlin để lộ diện, tỏ rõ mình ở thế trung lập.

Sẽ không bị những kẻ báo thù đó nhắm đến.

"Sự nguy hiểm của chuyến đi này tôi đều hiểu, chính vì vậy tôi càng phải đi," Sandiego thản nhiên nói, "Nếu thằng nhóc Ganu đó, sau này có giao tiếp với ngài, La Tu đại nhân xin hãy bao dung cho nó!" "Nếu đảo chủ đã quyết định, vậy tại hạ không khuyên nữa, hy vọng đảo chủ thuận buồm xuôi gió!" La Tu hy vọng, "Nếu Charlotte Linlin

ép hỏi đảo chủ vị trí hiện tại của Hải quân, đảo chủ không cần lo lắng, cứ trực tiếp nói vị trí của chúng tôi cho bà ta là được." Đối với vị đảo chủ Sandiego này, La Tu có chút thiện cảm.

Dù sao, hắn thực sự vì quần đảo Lanky Tortoise mà lo lắng, vì điều này mà đã nỗ lực không ngừng.

Tuy ông có thể giúp hắn vượt qua nguy cơ lần này, nhưng không thể ở lại quần đảo Lanky Tortoise cả đời, bảo vệ an toàn cho người dân nơi đây.

Chủ động tiết lộ vị trí của mình, cũng là hy vọng Charlotte Linlin sẽ trực tiếp tấn công doanh trại, bớt đi một chút mưu mẹo. 'Cửa ải này, cuối cùng vẫn cần đảo chủ Sandiego, tự mình vượt qua!' La Tu nghĩ.

"Cảm ơn ngài đã thấu hiểu!

Cảm ơn lời chúc tốt lành!" Sandiego cảm tạ.

Cảm ơn xong, Sandiego liền cúp máy, chuẩn bị đi tìm Charlotte Linlin.

Ganu lúc này đang trốn ngoài cửa, chìm trong bi thương.

Tuy hiểu tại sao Sandiego lại làm vậy, nhưng anh không nỡ để Sandiego một mình đi gặp Charlotte Linlin.

Nghe thấy Sandiego không còn nói chuyện, và tiếng bước chân của hắn.

Chương 273

Ganu hiểu, Sandiego đã kết thúc cuộc gọi, chuẩn bị xuất phát.

Vội vàng che giấu vẻ mặt bi thương, Ganu tỏ ra một vẻ mặt kiên nghị.

Anh kiên định niềm tin, nhất định phải cùng Sandiego tiến lui.

Vừa bước ra khỏi cửa, Sandiego liền thấy Ganu ở sau cửa.

Tuy Ganu đã thu lại vẻ bi thương trên mặt, nhưng vẫn không qua mắt được con cáo già Sandiego.

Nhìn thoáng qua vệt nước mắt chưa lau khô trên mặt Ganu, cộng với cánh cửa quên đóng trước đó, Sandiego liền hiểu ra nguyên nhân sự việc.

“Sao vậy, những lời vừa rồi, cậu đều nghe thấy hết rồi?” Sandiego bình tĩnh hỏi.

Đối mặt với câu hỏi của Sandiego, Ganu không trả lời trực diện: “Đảo chủ, lần này để tôi đi cùng ngài, hai chúng ta cũng có thể chiếu cố lẫn nhau!” Nghe lời của Ganu, Sandiego nổi trận lôi đình: “Thực lực của Charlotte Linlin!

Cậu nên hiểu rõ, một mình tôi đi còn chưa đủ nhét kẽ răng cho người ta, hai chúng ta đi cũng không đủ nhét kẽ răng cho người ta đâu!” Vừa nổi giận, Sandiego vừa giơ chân phải lên, đá mạnh vào mông Ganu.

Chịu một cú đá mạnh của Sandiego, Ganu chịu đựng cơn đau dữ dội, không hề kêu một tiếng.

“Đảo chủ, tôi muốn đi cùng ngài!

Đánh tôi cũng vô dụng!" Ganu quật cường nói.

"Lớn rồi, cánh cứng rồi phải không?

Quên lời dặn của cha cậu rồi sao!" Sandiego gầm lên.

"Không liên quan gì đến cha tôi, chỉ là lỡ ngài có chuyện gì, việc trên đảo tôi cũng không biết xử lý," Ganu suy sụp nói, "Để tôi đi theo ngài đi." Nhìn Ganu đang khóc nức nở, tựa vào tường từ từ ngã xuống, trong lòng Sandiego đầy bất nhẫn.

Nhưng Sandiego hiểu, lần này nhất định phải cứng rắn, không thể đồng ý yêu cầu của Ganu.

Đi gặp Charlotte Linlin là một chuyện đầy nguy hiểm, dẫn thêm một người, về cơ bản là nộp thêm một mạng.

Chuyện nhảy vào hố lửa này, chắc chắn không thể dẫn Ganu theo.

"Ganu, cậu theo ta bên cạnh lâu như vậy, ngay cả một chút đảm đương cũng không có sao?" Sandiego thất vọng nói, "Nếu ngay cả cậu cũng không biết phải làm gì, vậy người dân trên đảo phải làm sao?" Nghe lời của Sandiego, Ganu dần dần ngừng khóc, chìm vào suy tư.

"Cậu có thấy bà Pamban hàng xóm của chúng ta, ôm đứa con trai hai tuổi khóc lóc không?" Sandiego tiếp tục dụ dỗ.

"Nhưng đảo chủ, tôi…" Ganu vội vàng nói.

Nhưng, chưa kịp để Ganu nói hết câu.

Sandiego đã thô bạo ngắt lời: "Những chuyện đó không cần cậu lo, trên đảo sẽ có những người già nói cho cậu biết phải làm gì!" Nói xong, Sandiego liền định quay người rời đi.

Ganu thấy Sandiego sắp rời đi, Ganu đứng thẳng người dậy, định tiếp tục đi theo Sandiego xông vào hang hùm miệng cọp.

Đối với điều này, Sandiego tự nhiên phát hiện ra hành động của

Ganu.

Sau đó một cú đá xoay người đẹp mắt, đá trúng ngực Ganu. 'A~~' Ganu hét lên một tiếng thảm thiết, bị sức mạnh từ cú đá của Sandiego, trực tiếp đá bay vào tường.

Sau đó, anh ta vô lực ngã xuống đất, ôm ngực thở hổn hển.

"Trẻ con, phải nghe lời người lớn!" Sandiego nói.

Quay người bước vào xe tải, lái xe về phía đảo Lanxi.

Trên đảo Lanxi, do người dân trên đảo đều lần lượt bắt đầu sơ tán đến hai đảo Jizhong và Tuozhong.

Băng Big Mom và những người khác tự nhiên phát hiện ra điều này, sau khi hỏi thăm, liền biết đảo chủ đang tiến hành tránh né.

Nhìn thấy một bà cô trước mặt bảo mình mau chạy đi, để tránh bị hải tặc của băng Big Mom làm hại.

Cracker, người điều khiển lính bánh quy, lòng mềm nhũn, không hề cản trở những người dân này bỏ chạy.

Sau đó, hắn liền báo cáo chuyện này cho Charlotte Linlin.

Nghe Cracker báo cáo xong, Charlotte Linlin bình thản nói: "Gặp phải hải tặc mà dân chúng của ta bỏ chạy là chuyện bình thường.

Việc họ bỏ chạy chứng tỏ đảo chủ của quần đảo Lanciotto này biết động tĩnh của ta, cũng vừa hay để xem thử phủ đảo chủ có cấu kết với Hải quân hay không!" "Vâng, thưa mẹ," Cracker cung kính đáp.

"Có biết Hải quân hiện đang ở hòn đảo nào không?" Charlotte Linlin hỏi.

"Theo tin tức tình báo, Hải quân hiện đang đóng quân trên đảo Tetong!" Cracker báo cáo đúng sự thật.

“Ồ, vậy thì Katakuri và Snack chắc cũng đang ở đó!” Charlotte Linlin suy đoán.

“Đúng vậy, thưa mẹ,” Cracker xác nhận.

“Con đã phái một số nhân viên tình báo quan sát gần đảo Tetong, hai ngày nay không thấy có chiến hạm Hải quân nào rời đi cả.” “Hahaha!” Charlotte Linlin cười lớn, “Biết ta đã đến, chúng càng không dám phân tán nhân lực để đưa Katakuri và Snack về nhà tù!

Kể cho ta nghe về lực lượng chiến đấu của Hải quân ngoài La Tu và Zephyr xem nào!” Nghe mẹ mình nói vậy, dù trong lòng không mấy để tâm đến những kẻ khác ngoài La Tu và Zephyr, nhưng vì mẹ đã hỏi, Cracker vẫn kể lại thông tin về Luffy, Zoro, Momonga… cho mọi người cùng nghe.

“Một kiếm sĩ tóc xanh lục ư?

Có thể đấu ngang tay với Snack thì đúng là cần phải chú ý!” Perospero nói.

“Đừng quên tên Momonga đó!

Trong số các Trung tướng Hải quân, thực lực của hắn thuộc hàng đầu đấy!” Smoothie chen vào.

Sau đó, các cán bộ đi theo bắt đầu tranh cãi sôi nổi về thực lực của Hải quân.

Cracker lại đứng yên tại chỗ, im lặng không nói một lời.

“Cracker, sao vậy, sao không nói tiếng nào?” Charlotte Linlin để ý thấy sự khác thường của Cracker liền hỏi.

Khi Big Mom cất tiếng, khung cảnh ồn ào lập tức im bặt.

Nghe mẹ hỏi, Cracker giải thích: “Chúng ta đã quá coi trọng những kẻ có thực lực cấp Trung tướng rồi.

Mấu chốt là hai chiến lực cấp Đại tướng Zephyr và La Tu, đặc biệt là La Tu, 'Bố già Hải quân', thực lực e rằng còn trên cả Zephyr.

Trong khi đó, phe ta chỉ có một mình mẹ!" Lời của Cracker vừa dứt, khung cảnh vốn đã yên tĩnh lại càng trở nên tĩnh mịch hơn.

Mọi người trong lòng đều hiểu rõ, La Tu và Zephyr, hai Đại tướng Hải quân, mới là những kẻ khó xơi nhất.

"Hai vị Đại tướng Hải quân sao?

La Tu đúng là một gã khó nhằn.

Còn Zephyr, vì tuổi tác, không biết 'Nắm đấm đen' của lão còn lại bao nhiêu thực lực!" Charlotte Linlin cười nói.

Bà ta không nhắc đến La Tu, người mà bà ta từng có một đêm xuân nồng, lưu lại một huyết mạch.

Dù sao đi nữa, đường cong tăng giảm thực lực của mỗi người đều rất khác nhau.

Người bình thường ở độ tuổi thanh niên, tráng niên, trung niên, thực lực sẽ dần tăng lên đỉnh cao cùng với tuổi tác và kinh nghiệm chiến đấu.

Chương 274

Sau đó, vì tuổi già sức yếu, thực lực sẽ dần suy giảm.

Điểm này đặc biệt rõ rệt đối với các cao thủ thể thuật và kiếm sĩ.

Dù sao, những người chiến đấu bằng thể thuật và kiếm thuật đều có yêu cầu cực kỳ khắt khe về thể chất.

Một khi tuổi tác tăng cao, phản ứng, sức mạnh… đều suy giảm, dẫn đến thực lực giảm sút nghiêm trọng.

Nhưng La Tu đã phá vỡ định luật này.

Nhìn lại cuộc đời của La Tu, người ta phát hiện ra rằng dù ông có danh xưng "Bố già Hải quân", nhưng chỉ cần nghe tên hiệu cũng đủ biết, La Tu không nổi danh nhờ sức chiến đấu xuất chúng.

Thời thanh niên và trung niên, biểu hiện của ông đều rất bình thường, thậm chí không bằng nhiều người gia nhập Hải quân cùng lúc.

Nói chung, trong những ngày gần đây La Tu mới bắt đầu nổi danh.

Còn trong suốt quãng thời gian dài đằng đẵng trước đó, ông chỉ có thực lực ở cấp Trung tướng.

Tương truyền, khi ông cùng Garp và Sengoku vây công Roger, La Tu đã bị Rayleigh đánh bại một cách dễ dàng.

Cũng vì thế mà sau này, mỗi khi Garp và Sengoku vây bắt băng Roger, Rayleigh luôn là đối tượng được "chăm sóc đặc biệt".

Nhưng La Tu, một người có thực lực bình thường, sau khi nghỉ hưu vài năm lại có một sự thay đổi kinh thiên động địa.

Đối với lời đồn về La Tu, Big Mom nửa tin nửa ngờ.

Nếu có thể có được huyết mạch của La Tu, bà ta có thể nghiên cứu kỹ lưỡng.

Dù có ý nghĩ này, bà ta cũng hiểu rằng khả năng thành công trong thời điểm này là vô cùng thấp.

Nếu như có thể cùng Kaido đánh bại hắn, thì việc nghiên cứu đương nhiên là khả thi.

Đột nhiên, một giọng nói cắt ngang dòng suy nghĩ của bà.

"Mẹ, nếu là Zephyr, con và Smoothie liên thủ có lẽ có thể đối phó được!" Cracker trầm giọng nói, "Không biết chị có tự tin không!" Dù biết rằng việc đảm bảo có thể đối phó với một Đại tướng có phần không biết tự lượng sức mình, nhưng vì tâm trạng cấp bách muốn giải cứu Katakuri và Snack, Cracker không muốn tiếp tục tranh cãi, lãng phí thời gian vô ích.

Nghe lời Cracker, Smoothie hiểu mình đã bị đặt vào thế đã rồi.

Nhưng trong tình hình phe mình đang thiếu người đối đầu với Zephyr, với tư cách là một trong ba Tư Lệnh Ngọt, cuối cùng cô chắc chắn cũng sẽ được đề cử.Nếu Cracker đã mở lời trước, cô đành phải đồng ý trước, đi một bước xem một bước.

"Mẹ, nếu Cracker đã có lòng tin, vậy con cũng sẽ tin tưởng!" Smoothie vội vàng khẳng định.

"Cracker, Smoothie, không cần phải vội!" Charlotte Linlin giải thích, "Bây giờ chưa phải là thời cơ để tìm Hải quân tính sổ!

Còn đối thủ như Zephyr, cũng không cần hai đứa phải lo lắng!

Đến lúc đó, tự nhiên sẽ có người đối phó!" Nghe lời mẹ nói, kết hợp với câu "chưa phải thời cơ" trước đó, mọi người đều hiểu rằng mẹ có lẽ đã tìm được một trợ thủ đắc lực.

Thực lực của người trợ thủ này, trong lòng Big Mom, đủ sức chống lại một Đại tướng Hải quân.

"Vậy mẹ ơi, khi nào chúng ta mới có thể cứu các anh ra?" Cracker hỏi một cách khô khan.

Vừa nghe lời mẹ, Cracker đã hiểu, mẹ có lẽ định đợi cường giả kia đến rồi mới phát động tấn công Hải quân.

"Cracker, những chuyện này không phải do con quyết định.

Hãy quan sát kỹ động tĩnh của Hải quân, để tránh chúng lén lút vận chuyển Katakuri và Snack về Tổng bộ!" Charlotte Linlin nói với giọng âm u.

Những suy nghĩ nhỏ nhen của Cracker, bà ta tự nhiên hiểu rõ.

Nhưng chỉ dựa vào lực lượng hiện tại, đối mặt với La Tu và Zephyr, hai vị Đại tướng, cùng một đám Trung tướng, kết quả ra sao rất khó xác định.

"Con hiểu rồi, mẹ!

Con sẽ chú ý," Cracker khó khăn đưa ra quyết định.

Nghe từng chữ Cracker nhả ra từ miệng, Charlotte Linlin hiểu rõ.

...

"La Tu tiên sinh, băng hải tặc Big Mom ban đầu hùng hổ đổ bộ lên đảo, chắc chắn là muốn tranh giành quyền sở hữu Đá Dyna với chúng ta," Zephyr nhấn mạnh, "Hơn nữa, trong tay chúng ta còn đang giam giữ Katakuri và Snack, vậy mà băng Big Mom bây giờ lại hoàn toàn im hơi lặng tiếng!" "Zephyr, ta hiểu ý của ngài.

Nếu băng Big Mom đã đến quần đảo Lanciotto, chắc chắn chúng có mục đích nào đó," La Tu giải thích, "Dù hiện tại không có động tĩnh gì, chắc chắn chúng cũng đang chuẩn bị điều gì đó!" "Không sai, La

Tu tiên sinh quả thực hiểu ý tôi!" Zephyr khẳng định, "Băng Big Mom đã lên đảo, chắc chắn là có mục đích!" "Với việc Cracker đã chạy thoát, Charlotte Linlin chắc chắn biết cả ta và ngài đều đang trên đảo," La Tu suy đoán, "Đối mặt với hai Đại tướng Hải quân, dù là băng Big Mom cũng không thể chắc chắn chiến thắng!" "Hơn nữa, hai trong số những chiến lực chủ chốt của băng hải tặc đó đang nằm trong tay chúng ta!" "Ý của La Tu tiên sinh là?

Chẳng lẽ lý do chúng chần chừ không hành động là có khả năng đang chờ đợi trợ thủ?" Zephyr suy luận theo dòng suy nghĩ của La Tu.

Nghe Zephyr nói ra đáp án trong lòng mình, La Tu cảm thấy tư duy của mình lập tức được khai thông.

Katakuri và Snack bị Hải quân bắt giữ, chiến lực của băng Big Mom bị tổn thất một phần, đối mặt với đội hình có ông và Zephyr, Charlotte Linlin biết rằng mình không có nhiều khả năng chiến thắng.

Đã đánh không lại, mà vẫn nhất quyết muốn cướp thứ gì đó từ tay Hải quân, vậy chỉ có một phương pháp đơn giản nhất!

Gọi người, cùng nhau đối kháng Hải quân.

"Nếu Charlotte Linlin muốn tìm trợ thủ, vậy bà ta sẽ tìm ai mới có thể đối phó được với tôi hoặc La Tu tiên sinh?" Zephyr nói.

Dù ông không phải là cường giả hàng đầu trên biển, nhưng La Tu tiên sinh bên cạnh chắc chắn là một trong những người mạnh nhất, huống hồ ông cũng không yếu.

"Thuyền trưởng băng hải tặc Bách Thú!

Kaido!" La Tu trầm giọng nói ra một cái tên.

"Không thể nào!

La Tu tiên sinh," Zephyr nghi ngờ.

“Zephyr, ngài còn nhớ mối quan hệ giữa Kaido và Charlotte Linlin mà ta đã nói trước đây không!” “Băng hải tặc Rocks?

Điểm này tôi nhớ, nhưng từ thông tin hiện tại, hai người họ không có nhiều liên hệ!” La Tu thừa nhận lời của Zephyr có phần hợp lý.

Nhưng với tư cách là một người “hack game”, La Tu nhớ rất rõ.

Trong thế giới gốc, Charlotte Linlin và Kaido đã từng liên thủ truy sát Luffy!

Kaido, người đang bị Zephyr và La Tu nhắc đến, lúc này đang ở trên thuyền hải tặc, nhanh chóng tiến về phía quần đảo Lanciotto.

Thân hình khổng lồ của Kaido đang ngồi xếp bằng trên boong tàu.

Bên cạnh đặt một vò rượu cực lớn, trước mặt là một bát rượu không hề tương xứng với thân hình to lớn của hắn.

Jack, tự nhiên ngồi bên cạnh Kaido uống rượu cùng.

“Lão đại, mấy ngày nay Hải quân thỉnh thoảng lại bắn về phía chúng ta, có cần tôi ra ngoài phá hủy mấy cái chiến hạm phiền phức đó không!” Jack bực bội nói.

Từ khi lên thuyền rời khỏi lãnh địa Bách Thú, lão đại đã dùng sương mù bao bọc lấy thuyền hải tặc, đồng thời triệu hồi mây đen che phủ bầu trời, ngụy trang thành một trung tâm bão tố.

Dưới sự bảo vệ ngụy trang như vậy, ban đầu mọi chuyện đều suôn sẻ.

Nhưng hai ngày nay, không biết Hải quân bị làm sao, lại bắt đầu bắn đại bác vào trong sương mù!

May mà lúc đó hắn đang ở trên boong tàu, đã chặn được quả đạn pháo đó.

Chương 275

Nghĩ đến đây, Jack lại thấy tức.

"Grư Grư ~ Không vội, mục tiêu hiện tại quan trọng hơn mấy cái chiến hạm đó nhiều," Kaido nâng bát rượu, tu một ngụm rồi hỏi, "Jack, ngươi thấy chiến lực đỉnh cao của gã La Tu đó có thể mạnh đến mức nào?" Trong lúc nói, trong đầu Kaido hiện lên hình ảnh La Tu, một tay nắm quyền, một tay cầm kiếm, ung dung đối mặt với hắn và các Tứ hoàng khác.

Nghe câu hỏi của Kaido, Jack lộ ra vẻ cười khổ, ngượng ngùng nói: "Lão đại, tôi cũng không sợ ngài chê cười, tôi nói thật với ngài.

Lần đầu tôi gặp La Tu, tôi tưởng ông ta chỉ là một Hải quân bình thường, nên tôi không để ý mà vung quyền tấn công, kết quả sau đó thì lão đại cũng biết rồi!" Kaido tự nhiên biết chuyện xảy ra với Jack sau đó.

Hắn bị La Tu một quyền đánh bay đi rất xa, lúc được tìm thấy, bộ dạng của Jack thật sự vô cùng thảm hại.

"Lão đại yên tâm, tuy trước đây bị La Tu đánh bại, nhưng gặp lại ông ta tôi tuyệt đối sẽ không sợ hãi!" Để che giấu sự ngượng ngùng, Jack vội vàng đảm bảo.

Nghe xong lời của Jack, Kaido không nói gì thêm.

Hắn nâng bát rượu, tiếp tục tu rượu vào miệng, đồng thời hồi tưởng lại kinh nghiệm chiến đấu với La Tu trước đây!

Việc sử dụng sương mù kết hợp với thời tiết âm u để che giấu tung tích quả thực rất hiệu quả.

Một mặt che giấu được hành tung của bản thân, mặt khác không

gây sự chú ý của người khác.

Điều này giúp Kaido thuận buồm xuôi gió, trên đường gần như không gặp trở ngại, nhanh chóng di chuyển đến đích.

Nhưng nhân viên tình báo và chuyên gia thời tiết của Hải quân cũng không phải dạng vừa.

Vì đám sương mù bao bọc thuyền hải tặc của Kaido di chuyển một quãng đường dài, nó đã thành công thu hút sự chú ý của bộ phận tình báo Hải quân.

Sau đó, hoa tiêu và các chuyên gia thời tiết đã cùng nhau quan sát đám sương mù này.

Dựa trên thông tin do nhân viên tình báo gửi về, họ đều cho rằng đám sương mù có gì đó không ổn, lý do là: kích thước của đám sương mù và quãng đường di chuyển của nó chênh lệch quá nhiều.

Sau đó, họ liền phái chiến hạm gần nhất bắn đại bác vào bên trong để xem có chuyện gì xảy ra.

Kết quả, vị trí phát nổ và cách thức gây nổ của đạn pháo đều khác với các dữ liệu liên quan trước đây.

Chính những điểm bất thường này đã khiến bản báo cáo liên quan đến đám sương mù, sau khi qua nhiều cấp báo cáo, cuối cùng được đặt lên bàn làm việc của Sengoku.

Khi Sengoku nhận được bản báo cáo này, ông vô cùng đau đầu.

Làm Nguyên soái bao nhiêu năm, đây thực sự là lần đầu tiên ông thấy một bản báo cáo như vậy.

“Sương mù quỷ dị, sao báo cáo kiểu này lại giao cho ta!” Sengoku cằn nhằn, “Không để cho bộ phận thời tiết giải quyết, ta là Nguyên soái thì biết cái gì!” Sau đó, ông vung tay, chuẩn bị phê duyệt bản báo

cáo.

“Này này, Sengoku, từ từ đã, để ta xem bản báo cáo thú vị này!” Garp, đang có mặt trong văn phòng, thấy bộ dạng bực bội của Sengoku liền cười nói.

Ông vươn tay, giật lấy bản báo cáo mà Sengoku chuẩn bị phê duyệt ngay dưới ngòi bút của ông.

Bị Garp bất ngờ giật mất, Sengoku tức giận gầm lên: “Đừng có làm phiền công việc của ta!” Sau đó ông đứng dậy, chuẩn bị giằng lại bản báo cáo từ tay Garp. ... (Đoạn text lặp lại về Cracker) Đứa con trai này, lúc này trong lòng vạn phần không phục, nhất định phải răn dạy một phen!

Bên cạnh, Perospero và Smoothie nghe lời Cracker xong, tự nhiên biết trong lòng Cracker tràn đầy sự bất mãn!

Giọng điệu rõ ràng như vậy, mẹ chắc chắn cũng cảm nhận được.

Lỡ như lúc này chọc giận mẹ, trước khi khai chiến với Hải quân mà đã ra tay xử lý Cracker một trận, thì sẽ rất tổn hại sĩ khí!

Sắc mặt Perospero và Smoothie hơi biến đổi, điên cuồng ra hiệu cho Cracker.

Ý bảo Cracker đừng nói nữa.

Đừng châm ngòi cho cơn giận của mẹ.

“Cracker, con phải hiểu, nếu không canh chừng kỹ các chiến hạm Hải quân!

Để chúng đưa Katakuri và Snack đến Tổng bộ Hải quân, thì thật sự không còn khả năng cứu hai đứa nó ra đâu!” Charlotte Linlin nhắc nhở.

“Con hiểu rồi!

Mẹ," Cracker lớn tiếng đáp.

"Làm tốt việc của mình đi!

Tuyệt đối đừng lơ là!" Charlotte Linlin dặn dò.

Cracker chắp tay, cúi người hành lễ với mẹ, rồi bước ra khỏi phòng.

Thấy tình hình đó, Perospero cũng vội vàng chắp tay, cúi người hành lễ, vội vã đuổi theo Cracker!

Thấy hai người lần lượt rời đi, Charlotte Linlin cười khẩy: "Con trai lớn rồi, khó quản thật!" "Mẹ, Cracker chỉ là bị ảnh hưởng tâm lý sau khi bị Zephyr và La Tu đánh bại thôi, mẹ không cần phải để ý," Smoothie vội vàng giảng hòa.

"Smoothie, đi thúc giục đội vận chuyển đi!

Bọn chúng hành động sau ta mà vẫn chưa giao bánh kem tới," Charlotte Linlin ra lệnh.

"Con đi ngay!

Mẹ," Smoothie đáp lời.

Sau đó, cô quay người ra khỏi phòng, đi thúc giục đội vận chuyển.

Dù sao, mỗi khi mẹ muốn ăn đồ ngọt, tất cả thành viên băng Big Mom đều phải căng thẳng thần kinh.

Perospero chạy một đoạn ngắn, cuối cùng cũng đuổi kịp Cracker.

"Cracker, không phải mẹ không muốn cứu Katakuri và Snack," Perospero khuyên nhủ, "Đối mặt với hai Đại tướng La Tu và Zephyr, mẹ cũng không thể đảm bảo chúng ta sẽ thắng!

Một khi lần này thất bại, chúng ta sẽ không còn sức lực để cứu hai người họ, mà cả chúng ta cũng sẽ bị tống vào tù." "Em hiểu, anh trai!"

Cracker cứng rắn đáp.

“Vậy thì hãy thực hiện tốt nhiệm vụ của mình đi, lỡ như Katakuri và Snack bị giam ở Tổng bộ Hải quân, chúng ta không thể đi tấn công Tổng bộ Hải quân được!” Perospero nói.

“Em sẽ thực hiện tốt nhiệm vụ của mình, anh trai yên tâm,” Cracker lớn tiếng đáp, “Em nhất định sẽ không để Hải quân, ngay dưới mí mắt em, vận chuyển các anh đến Tổng bộ Hải quân!” Nghe những lời đanh thép của Cracker, Perospero hiểu rằng Cracker nhất định sẽ dốc toàn lực để hoàn thành nhiệm vụ này. ‘Không biết nó và Katakuri đã trải qua chuyện gì mà khiến Cracker có mong muốn cứu viện mãnh liệt như vậy!’ Perospero nghi ngờ.

Nhưng ý muốn cứu viện mạnh mẽ như vậy, đối với hành động sắp tới, không biết là tốt hay xấu!

Sandienu lái chiếc xe tải chở đầy đồ ngọt, nhanh chóng tiến vào đảo Lanxi.

Thông qua cây cầu nối liền hai hòn đảo, ông ta nhanh chóng vào trong.

Đi dọc theo con đường lớn chưa được bao xa thì bị các Binh sĩ Bánh quy chặn lại.

Nhìn những Binh sĩ Bánh quy cản đường, Sandienu biết suy đoán của mình đã đúng.

Mặc dù trước đó ông không biết băng Big Mom ở vị trí nào trên đảo Lanxi, nhưng khi ông chủ động tiến vào, chắc chắn sẽ bị ai đó của băng Big Mom chặn lại.

Khi đó, ông có thể tiếp xúc với Charlotte Linlin một cách thuận lợi.

“Này, làm gì đó?

Chương 276

Sao lại đi vào trong!" Một Binh sĩ Bánh quy nghiêm nghị hỏi.

"Ta là đảo chủ ở đây, Sandienu, muốn gặp thuyền trưởng của các người," Sandienu nói với thái độ không hèn mọn cũng chẳng kiêu ngạo.

Sau khi nhìn chằm chằm Sandienu hai giây, Binh sĩ Bánh quy quay người đi về phía sau, lấy ra một thiết bị liên lạc, báo cáo tình hình.

Cracker, người nhận được thông báo, lập tức báo tin cho Perospero.

Perospero biết tin, liền thông báo cho Charlotte Linlin.

Đối với việc Sandienu đến, Charlotte Linlin tỏ ra khá hứng thú, đồng ý gặp mặt.

Sau đó, mệnh lệnh được truyền đi từng lớp.

Cuối cùng, Binh sĩ Bánh quy dẫn đường cho Sandienu, chuẩn bị yết kiến Charlotte Linlin.

Đồng thời, tin tức về chiếc xe tải chở đầy đồ ngọt của Sandienu cũng được truyền về doanh địa.

Nghe tin có một xe tải đầy đồ ngọt, Charlotte Linlin liền ra sân trước nhà, đợi gặp Sandienu ở đó.

Sandienu lái xe tải, không lâu sau đã đến sân.

"Thưa quý bà tôn kính, xin hãy cho phép tôi dâng lên món quà thuộc về người!" Sandienu xuống xe, kính cẩn nói.

Dù với thân phận của mình, ông ta không cần phải đối mặt với Charlotte Linlin, nhưng ông ta không có thực lực đó!

“Hy vọng món quà của ngươi không làm ta thất vọng!” Charlotte Linlin cười lạnh.

“Tôi nghĩ, người chắc chắn sẽ thích nó!” Sandienu tự tin nói.

“Đừng làm ta quá kỳ vọng nhé, đảo chủ, nếu không thất vọng cũng sẽ càng lớn đấy,” Charlotte Linlin nhấn mạnh giọng điệu.

Đối mặt với sự uy hiếp của Big Mom, Sandienu không hề tỏ ra hoảng loạn.

Ông đẩy cửa xe ra, ung dung mở cửa thùng xe, để lộ ra những đống đồ ngọt bên trong.

Đồng thời, Sandienu đứng bên cạnh xe tải, với tư thế tao nhã, chỉ vào thùng xe.

“Đây là món quà do các đầu bếp làm bánh ngọt tài hoa nhất quần đảo Lanciotto tập hợp lại để dâng lên người,” Sandienu giải thích, “Xin người, hãy từ từ thưởng thức!” Bản thân là người mê đồ ngọt, Charlotte Linlin lúc này nhìn thấy nhiều đồ ngọt như vậy, tự nhiên không thể chống cự lại sự cám dỗ, lập tức bắt đầu thưởng thức.

Kaido và Jack cùng băng hải tặc Bách Thú lúc này đang được Kaido dùng năng lực triệu hồi một đám sương mù bao phủ xung quanh, nhanh chóng di chuyển trên mặt biển.

Mặc dù với thực lực của băng Bách Thú, họ không cần phải che giấu thuyền của mình như vậy, nhưng vì nhiệm vụ lần này khá đặc biệt, Kaido cảm thấy ẩn giấu đặc điểm của mình sẽ tốt hơn.

Dù sao, lần trước khi vây công La Tu, Hải quân cũng đã phái một đội hình cực kỳ hùng hậu để chi viện cho ông ta.

Đối với Jack và những người khác, nếu lão đại đã quyết định như vậy, thì thuộc hạ tự nhiên không có ý kiến.

La Tu hiện đang ở trong doanh địa, chỉ huy binh sĩ xây dựng phòng tuyến.

Zephyr lúc này đi đến bên cạnh La Tu, nói: "La Tu tiên sinh, đây là phòng tuyến cuối cùng của bên này cũng như của toàn bộ doanh địa!" "Hy vọng những phòng tuyến này có thể vững như thành đồng!" La Tu cười nói.

"Chắc chắn có thể, nhưng La Tu tiên sinh, băng Big Mom có gì đó không ổn!" ...

Sau khi lướt nhanh qua báo cáo, Garp không phát hiện ra điều gì kỳ lạ.

Nhưng để ổn định Sengoku đang lao tới, Garp vội nói: "Sengoku, có quan sát khoảng cách di chuyển của đám sương mù không?!" Nghe lời Garp, cả người Sengoku run lên dữ dội, bàn tay sắp tóm lấy báo cáo cũng dừng lại.

"Garp, ngươi phát hiện ra gì rồi!" Sengoku vội hỏi.

Dù sao, thái độ của ông đối với bản báo cáo này lúc nãy, ông tự hiểu rõ.

Chỉ lướt qua một cách đại khái, rồi tức giận muốn nhanh chóng phê duyệt, giao cho bộ phận thời tiết.

Trong lúc bất cẩn đó, lộ trình di chuyển của đám sương mù dường như thật sự có vấn đề.

"Garp, nói lại những khu vực mà đám sương mù đã đi qua," Sengoku ra lệnh.

Sau đó, ông đi về phía bức tường có treo bản đồ thế giới.

Thấy Sengoku đã đứng bên bản đồ, Garp hỏi: "Sengoku, bắt đầu được chưa?" "Được rồi," Sengoku đáp.

Được sự đồng ý của Sengoku, Garp đọc từng địa điểm trên lộ trình di chuyển của sương mù trong báo cáo.

Theo từng địa điểm Garp báo, Sengoku dùng bút chì nối chúng lại.

Đọc xong các địa điểm trên báo cáo, Garp không đọc nữa, đứng dậy, đi đến bên cạnh Sengoku.

Sengoku lúc này cũng đặt bút vẽ xuống.

Garp và Sengoku, hai người đứng cạnh nhau, chăm chú nhìn vào đoạn thẳng mà Sengoku vừa vẽ.

"Garp, ngươi nói không sai!

Chuyển động của đám sương mù này quả nhiên có vấn đề!" Sengoku nhìn chằm chằm vào đoạn thẳng vừa vẽ.

"Đúng vậy, quỹ đạo di chuyển của đám sương mù này gần như là một đường thẳng!" Garp đồng ý, "Nếu là một cơn bão thật sự, do lực Coriolis, lộ trình di chuyển tuyệt đối không thể như thế này!" "Vậy di chuyển một quãng đường dài như vậy, mục đích là gì!" Sengoku nhìn bản đồ nghi vấn.

"Sương mù để làm gì!" Garp nhíu mày.

Suy nghĩ một lúc, Sengoku quay người lấy bút chì và thước kẻ trên bàn.

Đối chiếu hai điểm có độ lệch lớn nhất của sương mù, ông vẽ ra hai đường thẳng!

Dù sao, nếu sương mù đã di chuyển một thời gian dài mà không thay đổi mục đích, thì bây giờ cũng sẽ không thay đổi.

Khi hai đường thẳng được vẽ ra, quỹ đạo di chuyển của sương mù trở nên rõ ràng hơn nhiều.

Giữa hai đường thẳng đó, có một địa điểm được khoanh tròn màu

đỏ.

Ánh mắt của Sengoku và Garp, ngay lập tức cũng tập trung vào vòng tròn đỏ đó.

Hai người nhìn nhau, đồng thời hét lên: “Quần đảo Lanciotto!!” “Không thể trùng hợp như vậy được!” Garp cằn nhằn.

Về chuyện Đá Dyna, Garp tự nhiên biết.

Ông biết rằng nơi đó sắp trở thành tâm điểm chú ý của cả vùng biển.

“Garp, vừa rồi ngươi xem, có ghi rõ nguồn gốc của sương mù ở đâu không!” Sengoku hỏi.

Mặc dù bản đồ cho thấy nơi sương mù xuất hiện, nhưng khu vực đó gần như không có đảo hay đất liền!

Điều này đủ để chứng minh, nơi tạo ra đám sương mù không phải ở vị trí đó.

Đối mặt với nghi vấn của Sengoku, Garp vội quay người nhặt lại bản báo cáo bị vứt trên sofa.

“Sengoku, đợi một chút, tôi tìm ngay cho ngài,” Garp vội nói, đồng thời nhanh chóng lướt qua bản báo cáo. 'Soạt ~ Soạt ~' Garp nhanh chóng tra cứu tài liệu.

“A a a, tìm thấy rồi!” Nhìn vào báo cáo, Garp vội nói.

Chương 277

Nhưng sau khi đọc những dòng chữ, ông nhíu chặt mày.

Thấy vẻ mặt rối rắm của Garp, Sengoku nói: "Đừng có làm bộ mặt đó, rốt cuộc là chuyện lớn đến mức nào!" "Báo cáo cho thấy, các chuyên gia thời tiết ước tính đám sương mù này có khả năng xuất phát từ lãnh thổ của Kaido," Garp trầm giọng nói.

"Đúng vậy, nơi sương mù xuất hiện ban đầu, quả thực rất gần lãnh địa của Kaido," Sengoku nhìn bản đồ nói.

"Chẳng lẽ thật sự là Kaido đích thân ra tay, tiến về phía quần đảo Lanciotto!" Garp nghi vấn, "Nhưng chuyện về Đá Dyna, chỉ có Hải quân và băng Big Mom biết, chẳng lẽ Charlotte Linlin đã nói cho hắn biết?" "Mối quan hệ giữa Kaido và Charlotte Linlin, ngươi nên biết chứ," Sengoku hỏi.

"Băng hải tặc Rocks sao?

Điểm này ta biết." "Đúng vậy, những gì họ đã trải qua trên con thuyền đó, không ai trong chúng ta biết rõ, hãy chú ý theo dõi hai Tứ hoàng còn lại!

Để tránh họ cũng nhúng tay vào vũng nước đục này, làm mọi chuyện càng thêm rối rắm!" "Hiểu rồi!

May mà trước đó đã để Kuzan đi chi viện cho La Tu tiên sinh, nếu không đối mặt với hai Tứ hoàng, dù là La Tu tiên sinh có lẽ cũng sẽ cảm thấy đau đầu!

Sengoku, có cần ta đi chi viện không!" Đối mặt với đề nghị của Garp, Sengoku rơi vào trầm tư.

Đúng vậy, La Tu, Zephyr, Kuzan, ba chiến lực cấp Đại tướng,

trong đó một người còn vượt qua cấp Đại tướng.

Nhưng, những băng hải tặc cấp như Big Mom và Bách Thú, chắc chắn sẽ có một hai chiến lực cấp phó Tứ hoàng.

Mặc dù Zephyr và La Tu đối mặt với hai Tứ hoàng không có vấn đề gì, nhưng Momonga, Zoro, Luffy… đối mặt với những cao thủ cấp phó Tứ hoàng đó, sẽ có chút khó khăn. 'May mà trước đó đã để Kuzan đi chi viện cho La Tu tiên sinh, nếu không bây giờ người rơi vào tình thế khó khăn chính là ông ấy!' Sengoku thầm nghĩ. 'Không ngờ lần này Garp lại đoán ra được chân tướng của đám sương mù!

Nên để ai đi chi viện đây?' Nhìn Sengoku đang suy tư, Garp cảm thấy với tư cách là một Hải quân, mình có nghĩa vụ phải đến quần đảo Lanciotto, để giương cao chính nghĩa của Hải quân.

Sengoku với tư cách là Nguyên soái, chắc chắn cũng hy vọng truyền bá chính nghĩa của Hải quân đến hòn đảo đó.

Thế là, Garp lén lút đi đến bên cửa.

Cẩn thận mở cửa, cẩn thận bước ra ngoài.

Sengoku lúc này mới hoàn hồn, thấy Garp rón rén liền gầm lên: "Garp, ngươi định làm gì!" "Haha, ta đi truyền bá chính nghĩa đến quần đảo Lanciotto đây, Sengoku!" Thấy hành tung bị phát hiện, Garp lập tức tăng tốc, đóng cửa lại và chạy về phía quân cảng.

Thấy tình hình đó, Sengoku vội kéo cửa ra gầm lên: "Garp, quay lại đây cho ta!" "Sengoku, không sao đâu, công lao lần này đều thuộc về ngươi!" Garp không ngoảnh đầu lại đáp.

Nhìn bóng lưng Garp xa dần, Sengoku biết hiện tại không có cách nào ngăn ông ta lại được nữa.

Nhưng bây giờ cũng bớt đi một phiền não, không cần phải đau đầu vì việc cử ai đi chi viện cho La Tu nữa!

Tiếp theo, lại đến tiết mục gọi điện thoại đau đầu.

Sau đó, Sengoku gọi cho Sakazuki và Borsalino, thông báo cho họ, lệnh cho mỗi người theo dõi chặt chẽ Râu Trắng và Tóc Đỏ!!

Để tránh trường hợp hai Tứ hoàng này nghe được tin tức liên quan, cũng quyết định đến quần đảo Lanciotto góp vui.

Còn về kế sách chặn đường đám sương mù, xem thử bên trong có phải là Kaido hay không, Sengoku không nghĩ đến.

Kế sách này đúng là tiện lợi, một khi vén được tấm màn sương mù, chỉ cần biết được chân tướng bên trong, sẽ dễ đối phó hơn nhiều.

Dù bên trong thật sự là Kaido, cũng chỉ cần dùng lực lượng tương ứng để nghênh chiến.

Nhưng vì quỹ đạo di chuyển, lộ trình của đám sương mù, cùng với khả năng cao Kaido đang ẩn náu bên trong… những rủi ro này gộp lại, Sengoku phát hiện, dù bây giờ điều động Đại tướng, tập hợp một đội ngũ đủ sức đối mặt với Kaido, thậm chí đủ sức đối đầu với Bách Thú, cũng đã không kịp nữa rồi.

Hành động của Kaido không hề chậm!

Không có đủ thời gian để điều động lực lượng.

Mặc dù đã phái Garp, mang theo Gion và một nhóm tướng lĩnh kinh nghiệm đi trước, nhưng thời khắc khó khăn nhất, có lẽ cần La Tu, Kuzan, Zephyr, ba người họ đối mặt!

Đồng thời, Ryokugyu, Chaton… một số ứng cử viên Đại tướng, hoặc Trung tướng đặc biệt, sẽ hỗ trợ hai Đại tướng còn lại, duy trì việc giám sát Tóc Đỏ và Râu Trắng.

Ban đầu Sengoku thông báo cho Gion đi cùng Chaton chi viện cho Đại tướng Akainu.

Nhưng không ngờ, lúc đó Trung tướng Tsuru đang ở cùng Gion.

Sau khi biết tình hình, Tsuru hy vọng Gion có thể đi cùng Garp chi viện cho La Tu tiên sinh.

Gion nghe nói có thể đi tìm La Tu tiên sinh, tự nhiên vô cùng vui vẻ.

Sau khi từ biệt Tsuru, cô trực tiếp đi tìm thuyền của Garp, cùng Garp lên đường đến quần đảo Lanciotto.

Sau khi sắp xếp xong những việc này, Sengoku cuối cùng lại tìm nhân viên tình báo, xác định vị trí của đám sương mù nghi là nơi Kaido ẩn náu.

Sau đó, ông lập tức gọi cho La Tu.

"La Tu tiên sinh, bên này phát hiện một tình huống vô cùng khẩn cấp!" Sengoku vội vã nói.

"Tình huống gì?

Chẳng lẽ Kaido sắp đến, cùng Charlotte Linlin liên thủ đối phó ta?" La Tu suy đoán.

Mặc dù ông và Zephyr đã suy đoán rằng Charlotte Linlin có thể sẽ tìm trợ thủ, nhưng ông chưa nói cho Sengoku biết, chẳng lẽ Kaido thật sự đã hành động?

"La Tu tiên sinh, ngài đúng là miệng quạ đen mà!" Sengoku bất lực cười khổ, "Từ lãnh địa của Kaido, xuất hiện một đám sương mù bí ẩn đang thẳng tiến về phía quần đảo Lanciotto!

Kaido rất có thể đang ở trong đám sương mù đó!" "Dùng chiêu trò che mắt à!

Kaido cũng đến rồi!" La Tu cười nói.

Đối với nụ cười của La Tu, Sengoku hoàn toàn không cảm nhận

được, “Tiên sinh, Kuzan có lẽ cũng sắp đến quần đảo Lanciotto rồi, nhưng Kaido chắc cũng sắp đến!

Quyền chỉ huy của Hải quân tại quần đảo Lanciotto, tôi giao phó cho ngài.” “Khi nào khai chiến với băng Big Mom, đều do ngài quyết định!

Chỉ hy vọng La Tu tiên sinh có thể đại thắng trở về!” “Biết rồi, tiểu tử Sengoku, chuyện ở đây giao cho ta, yên tâm đi!” La Tu nói.

“Được, vậy không làm phiền La Tu tiên sinh nữa!

Tôi phải đi báo tin này cho người khác!” Sengoku nói.

“Được!” La Tu đáp.

“À đúng rồi La Tu tiên sinh, Garp, Gion… và một nhóm tướng lĩnh Hải quân hiện đã xuất phát chi viện!

Hơn nữa, đội công trình khai thác và nghiên cứu Đá Dyna cũng đã lên đường!” Sengoku vội nói, “Nhưng nhiệm vụ chi viện của Garp sẽ nhanh hơn một chút, những đội công trình đó tuy bản thân có năng lực nhất định, nhưng hy vọng La Tu tiên sinh có thể phái người tiếp đón, để tránh xảy ra tình huống đặc biệt!” Sengoku tiếp tục lải nhải.

“Tuy tốc độ của Kaido nhanh, nhưng Kuzan cũng không chậm, thời gian hai người họ đến quần đảo Lanciotto chắc cũng không chênh lệch nhiều!” Nghe đến tên Gion, La Tu không khỏi nhớ đến cô bé hay bám người đó.

“Biết rồi, biết rồi, ta sẽ tiếp đón đội công trình đó,” La Tu bất lực đồng ý.

“Vậy thì tốt, dù sao những nhà nghiên cứu khoa học này mỗi người đối với Hải quân đều là bảo vật!” Sengoku nói, “Vậy không làm phiền La Tu tiên sinh nữa, tôi đi thông báo tình hình bên này cho Kuzan!” Nói xong, Sengoku cúp máy, rồi ngay lập tức gọi cho Kuzan.

Được Sengoku thông báo, Kuzan lười biếng cũng ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc.

Băng hải tặc Bách Thú và băng Big Mom liên thủ, đủ để gây ra biến động cho cả vùng biển.

Ông ra lệnh cho chiến hạm, không tiếc nhiên liệu, toàn tốc tiến về phía đích.

Chương 278

Hạm đội của Garp, Gion… xuất phát từ Tổng bộ Hải quân, vừa khởi hành đã toàn tốc tiến lên, bỏ xa đội công trình!

"Garp tiên sinh, chúng ta có thể đến kịp không?" Gion đứng sau Garp lo lắng hỏi.

"Có đến kịp hay không không biết, nhưng đi thì vẫn có cơ hội," Garp nói một cách thoải mái, "Cũng không cần quá lo lắng cho La Tu tiên sinh, với thực lực của ông ấy cộng thêm Zephyr, Kuzan, đủ để đối phó với Kaido và Charlotte Linlin!" Tại đảo Lanciotto, La Tu và Zephyr không hề nhàn rỗi.

Hai người biết rằng Kaido rất có khả năng sẽ đến chi viện cho Charlotte Linlin, nên đã nhanh chóng đạt được nhất trí.

Nhân lúc Kaido chưa đến quần đảo Lanciotto, họ chủ động lựa chọn xuất kích!

Lần tấn công đảo Lanxi này, chỉ có ông và Zephyr.

Quyết định này được đưa ra, một mặt là vì hai người họ đã đủ sức đối kháng với băng Big Mom đã mất đi hai chiến lực lớn là Katakuri và Snack.

Nhưng, mặc dù mất đi hai chiến lực lớn, những cường giả còn lại của băng Big Mom không hề ít.

Riêng bên phía Hải quân ghi nhận đã có Charlotte Smoothie và Charlotte Cracker trong số ba Tư Lệnh Ngọt, cùng với Đại thần Charlotte Perospero… Một khi dẫn theo Luffy và những người khác đi tấn công băng Big Mom, doanh địa đối với những hải tặc có tên tuổi này, gần như không có tác dụng phòng thủ.

Đối với điều này, La Tu và Zephyr nhất trí cho rằng, chỉ dựa vào các binh sĩ Hải quân bình thường và vài vị Trung tướng, căn bản không thể tạo ra hiệu quả ngăn chặn hữu hiệu.

Katakuri và Snack bị bắt giữ sẽ dễ dàng bị cứu đi.

Hơn nữa, La Tu biết Sandienu đã đến đảo Lanxi.

Chiến thuật đột kích chắc chắn không thể sử dụng được, nếu không sẽ đẩy Sandienu vào tình thế tuyệt vọng.

Dù sao, Sandienu vừa mới đến yết kiến Charlotte Linlin, La Tu và Zephyr liền đến tập kích.

Bất kỳ ai cũng sẽ nghi ngờ liệu cuộc đột kích của La Tu và những người khác có liên quan đến Sandienu hay không.

Vì vậy cuối cùng, La Tu và Zephyr quyết định, hai người sẽ đường đường chính chính đến đảo Lanxi.

Đối với kế hoạch này, Momonga, Luffy và những người khác vô cùng không đồng ý.

Để hai Đại tướng xông pha trận mạc, trong khi những người này lại ở hậu phương trấn thủ, sẽ khiến đồng liêu chê cười.

Nhưng vì quyền chỉ huy nằm trong tay La Tu, ông đã lấy lý do thực lực của Momonga, Luffy… không đủ để từ chối một cách cứng rắn.

Trên đảo Lanxi, sau khi Sandienu mở cửa sau xe tải, vô số đồ ngọt hiện ra trước mắt Charlotte Linlin.

Big Mom tự nhiên không từ chối, hai tay liên tục lấy đồ ngọt, bỏ vào miệng thưởng thức.

Sau một hồi ăn như hổ đói, Charlotte Linlin cảm thấy bụng đã no, liền dừng lại.

Chỉ trong chốc lát, bà ta đã ăn hết gần nửa xe tải đồ ngọt.

Sandienu đứng bên cạnh, từ lúc đầu kinh ngạc trước tốc độ ăn của Big Mom, đến bây giờ chỉ còn thấy may mắn vì đã mang đủ.

Ăn xong chiếc bánh cuối cùng, Charlotte Linlin liếm sạch kem trên ngón tay, lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

"Thưa quý bà Linlin, người có hài lòng với món quà này không?" Sandienu cẩn thận hỏi.

"Không tệ," Big Mom khen ngợi, "Đảo chủ Sandienu quả thực có lòng, nhưng mục đích của ngươi đến đây, tuyệt đối không chỉ là để tặng bánh ngọt phải không!" "Quý bà Linlin quả nhiên tinh tường, tại hạ đến đây quả thực có chuyện khác!" Sandienu tập trung chú ý, "Cách đây một thời gian, Hải quân đã đến hòn đảo này và ký với tôi một bản hợp đồng!" Nghe đến mấy chữ "hợp đồng với Hải quân", sự chú ý của Charlotte Linlin tập trung lại, bà hỏi: "Kể xem!" "Trưa hôm kia, đột nhiên Đại tướng Hải quân Zephyr và Bố già Hải quân La Tu đã đến đảo…" Thế là, Sandienu bắt đầu kể một câu chuyện sinh động cho Charlotte Linlin nghe.

Đương nhiên, câu chuyện này đã được chỉnh sửa, tình tiết cơ bản diễn ra theo đúng những gì đã bàn bạc với La Tu.

Nghe xong câu chuyện của Sandienu, Charlotte Linlin nhàn nhạt nói: "Nơi này không phải lãnh địa của ta, ngươi ký hiệp ước với Hải quân, ta không quản được." Sau đó, giọng điệu thay đổi, bà ta dụ dỗ: "Nhưng nếu ngươi cảm thấy Hải quân ỷ thế hiếp người, có thể dẫn dắt quần đảo Lanciotto gia nhập băng Big Mom, như vậy ta sẽ có lý do để can thiệp vào chuyện này!

Giúp ngươi lấy lại mảnh đất đó!" Dù bà ta đến quần đảo này chỉ vì Đá Dyna và Katakuri, Snack, nhưng Hải quân rõ ràng biết tình hình về Đá Dyna.

Với tiền đề này, việc Hải quân hợp tác với Sandienu để có quyền khai thác toàn bộ đảo Tetong, đã trở nên thú vị.

"Thưa quý bà Linlin, Hải quân hợp tác với tôi, họ có kèm theo một số điều kiện," Sandienu cứng rắn nói.

"Vậy là, vì những tiện lợi mà Hải quân mang lại, nên ngươi đã ký một hiệp ước bất bình đẳng với họ?" Charlotte Linlin âm u hỏi.

"Đúng vậy," Sandienu nghiến răng xác nhận.

"Vậy ngươi có biết, Hải quân muốn khu vực đó để làm gì không?" Charlotte Linlin thăm dò.

"Tại hạ không biết, lúc đó gặp La Tu và Zephyr, họ trực tiếp đưa ra phương án này, đối mặt với những điều kiện tiện lợi mà Hải quân đưa ra, lúc đó tôi cũng không nghĩ nhiều, liền đồng ý ngay!" Sandienu vội nói.

"Ngu xuẩn!" Charlotte Linlin gầm lên.

Nghe xong lời của Sandienu, Big Mom hiểu rằng gã này không có tầm nhìn xa.

Dưới sự vừa đấm vừa xoa của Hải quân, hắn căn bản không có lập trường.

Đương nhiên, tất cả những điều này đều được xây dựng trên cơ sở không có tình huống đặc biệt.

Nghĩ thông điểm này, Charlotte Linlin đứng dậy, mặt mày không thiện cảm nhìn chằm chằm Sandienu.

Bị Charlotte Linlin với thân hình khổng lồ nhìn chằm chằm, Sandienu không khỏi run rẩy trong lòng.

Do nguyên nhân của trái ác quỷ, một tia sợ hãi vừa xuất hiện trong lòng Sandienu đã lập tức bị bắt giữ.

“Linh hồn Chú văn!” Charlotte Linlin lập tức phát động năng lực trái ác quỷ.

Bà ta vung tay, rút linh hồn của Sandienu ra khỏi cơ thể.

Mất đi sự chống đỡ của linh hồn, cơ thể Sandienu mềm nhũn, ngã quỵ trên đất.

Ở trạng thái linh hồn, Sandienu kinh hãi nhìn cơ thể mình đang nằm trên mặt đất.

“Đảo chủ không cần hoảng sợ!

Bây giờ ngươi chỉ đang ở trạng thái linh hồn mà thôi!” Charlotte Linlin âm u nói.

“Vậy tôi có thể trở về cơ thể của mình không?” Sandienu kinh hãi hỏi.

“Đương nhiên là có thể, chỉ cần ngươi trả lời mấy câu hỏi của ta, đương nhiên những câu hỏi này cần ngươi trả lời đúng, nếu không hậu quả đảo chủ phải tự gánh chịu đó ~~” Đối mặt với sự bức vấn của Big Mom, não của Sandienu bắt đầu vận hành nhanh chóng.

Đối với lời uy hiếp vừa rồi của Big Mom, ông đang ở giai đoạn nghi ngờ.

Nửa tin, nửa không tin!

“Câu hỏi đầu tiên, vừa rồi ngươi có nói dối ta không!” Charlotte Linlin chất vấn.

Đối với câu hỏi đầu tiên, Sandienu chuẩn bị trả lời một cách thăm dò.

“Không có!” Sandienu khẳng định.

Mặc dù nỗi sợ hãi trong lòng không hề giảm bớt, nhưng Sandienu vẫn đưa ra một câu trả lời nửa thật nửa giả.

Dù sao, một khi nói thật với Big Mom, cho bà ta biết mình đã hợp tác với Hải quân như thế nào, không những ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của ông, mà có lẽ cả hòn đảo cũng sẽ bị ông liên lụy.

Nghe lời của Sandienu, Charlotte Linlin rơi vào trầm tư.

Mặc dù dưới sự bức vấn, Sandienu vẫn kiên trì với câu trả lời trước đó.

Nhưng đối với câu trả lời này, bà vẫn đầy nghi ngờ.

Chương 279

Lỡ như hắn biết mà không nói, thì món quà dâng tận cửa này chẳng phải là lãng phí hay sao. 'Trước hết cứ rút một năm tuổi thọ của gã này để dọa!' Charlotte Linlin quyết định.

Sau đó, bà ta cười âm hiểm: "Vì câu trả lời vừa rồi, hãy trả giá đi!" Nghe lời của Charlotte Linlin, trong lòng ông ta chợt lóe lên!

Charlotte Linlin vung tay, rút đi một năm tuổi thọ của Sandienu!

Một luồng khí mờ ảo như khói, bị Charlotte Linlin rút ra từ cơ thể Sandienu.

"A ~~~" Ngay khoảnh khắc luồng khí bị rút ra, Sandienu cảm thấy một cơn đau dữ dội, không khỏi hét lên.

Luồng khí đó cuối cùng bay lơ lửng trong tay Charlotte Linlin.

Smoothie và Perospero đứng bên cạnh, thấy cảnh tượng quen thuộc này, không khỏi quay đầu đi, không muốn nhìn cảnh tàn nhẫn. 'Vù ~~' Sau khi luồng khí rời khỏi cơ thể, Sandienu ở trạng thái linh hồn cảm thấy cơn đau dữ dội vừa rồi đã biến mất, thay vào đó là một cảm giác trống rỗng từ trong cơ thể dâng lên.

"Trừng phạt kết thúc, ta hỏi lại lần nữa, vừa rồi ngươi có lừa ta không!" Charlotte Linlin lại hỏi.

Sandienu lại dùng câu trả lời vừa rồi để đáp lại Charlotte Linlin.

"A ~~" Cơn đau khủng khiếp lại một lần nữa bao trùm lấy Sandienu ở trạng thái linh hồn.

Một luồng khí mờ ảo lại bị rút ra từ linh hồn của ông.

Cảm giác vô lực đó lại xuất hiện từ trong cơ thể Sandienu.

Sau hai lần hành hạ, dù Sandienu lúc này đang ở trạng thái linh hồn, nhưng sự mệt mỏi vẫn có thể nhìn thấy rõ.

Charlotte Linlin nhìn chằm chằm Sandienu, tiếp tục hỏi câu hỏi trước đó.

Sandienu sau hai lần hành hạ phi nhân, đang ở bên bờ vực sụp đổ.

Trong đầu ông lúc này chỉ còn lại một khoảng trống.

Ngoài ra không còn gì nữa.

Cảm giác mệt mỏi đến mức không thể suy nghĩ!

Nhưng dựa vào chấp niệm trong lòng, Sandienu vẫn nói ra cùng một câu trả lời.

Nghe Sandienu lại nói ra câu trả lời giống như trước, Charlotte Linlin nheo mắt, nhìn chằm chằm vào linh hồn sắp sụp đổ của Sandienu.

Đối với trạng thái hiện tại của Sandienu, người đã đùa giỡn với vô số linh hồn như bà ta, đương nhiên hiểu rõ ông ta đang ở giai đoạn nào.

Hai lần rút tuổi thọ không ngừng nghỉ đã gây ra tổn thương cho Sandienu, về cơ bản tương đương với việc tra tấn dã man trong thời gian dài, nhưng lại tác động trực tiếp từ linh hồn.

Trong tình huống bình thường, bây giờ ông ta đang ở bên bờ vực sụp đổ, não bộ căn bản không thể hoạt động.

Hỏi gì đáp nấy.

Từ trạng thái của linh hồn Sandienu hiện tại, hoàn toàn là đang ở giai đoạn này.

Nhưng không loại trừ một số người có ý chí kiên định, sau khi chịu đựng nỗi đau tột cùng vẫn có thể giữ được lý trí.

Nhưng với bộ dạng thê thảm của linh hồn Sandienu hiện tại, có lẽ không thuộc loại người có ý chí kiên định đó. 'Gã này, đúng là nhát gan sợ phiền phức!

Dù đối mặt với ta hay Hải quân, đều không hề che giấu chút nào!' Charlotte Linlin cảm thán.

Sau đó, bà ta vung tay, nhét linh hồn đang lơ lửng của Sandienu vào lại cơ thể ông ta.

Mặc dù đã được nhét lại vào cơ thể, nhưng vì linh hồn vừa chịu một đòn đả kích lớn, cả người Sandienu đều nằm liệt trên đất, ánh mắt đờ đẫn, toàn thân run rẩy nhẹ.

"Tiễn khách đi, Perospero!" Nhìn Sandienu trên đất, Charlotte Linlin chán ghét nói.

Cùng lúc đó, Sandienu đang hôn mê dường như run lên một cái.

"Vâng, thưa mẹ!" Perospero cung kính đáp.

Sau đó, ông ta đỡ Sandienu đang nằm trên đất, kéo ra ngoài.

Ra khỏi phòng, nhìn bộ dạng thê thảm của Sandienu, Perospero cảm thán: "Liên tiếp hai lần bị mẹ rút tuổi thọ, gã xui xẻo này, nỗi đau đó không phải người bình thường có thể chịu đựng được, nhưng cũng may là tuổi thọ bị rút không nhiều." "Với bộ dạng bây giờ, có lẽ đi không nổi, mình cần một phương tiện di chuyển!" Sau khi nhìn quanh, Perospero phát hiện vì đây là quần đảo Lanciotto, họ đến đây bằng thuyền hải tặc, căn bản không có phương tiện di chuyển của mình hay của băng Big Mom.

"Nếu đã là đảo chủ ở đây, trưng dụng một chiếc chắc không sao đâu nhỉ!" Perospero lẩm bẩm.

Vì cư dân đã bỏ chạy trước đó, Big Mom liền chọn một căn nhà ưng ý trong thị trấn trên đảo để ở.

Perospero lúc này đang kéo Sandienu trên đường phố thị trấn.

Trước mắt, vừa hay có một chiếc xe địa hình bãi biển.

Thế là, ông ta ném Sandienu lên ghế lái phụ, rồi lái xe chở Sandienu nhanh chóng rời đi.

Charlotte Linlin sau khi tiễn khách xong, ngồi lại ghế, lấy đồ ngọt ra ăn.

Perospero nhanh chóng đi qua cây cầu nối liền các hòn đảo, đưa Sandienu đang hôn mê bất tỉnh trở về đảo chính.

Sau đó, ông ta quay người rời đi.

Hai bên đường phía sau, vài bóng người mặc đồ đen lập tức xuất hiện.

Họ nhanh chóng chạy đến bên chiếc xe địa hình, bế Sandienu đang hôn mê đi.

La Tu và Zephyr, sau một thời gian di chuyển, đã rất gần đảo Lanxi.

Vì hai người đã bàn bạc sẽ đường đường chính chính đi tìm Charlotte Linlin gây sự, họ liền ung dung đi trên cây cầu nối liền hai hòn đảo, đường hoàng tiến vào đảo Lanxi.

Nếu như hai người họ đến sớm hơn mười phút, họ sẽ thấy cảnh Sandienu bị những người mặc đồ đen bế đi.

Khi hai người đi trên cầu, các Binh sĩ Bánh quy được bố trí gác ở hai bên cầu lập tức phát hiện.

Quan sát kỹ, họ phát hiện ra hai người chính là hai vị mà đại nhân Cracker đã dặn dò.

Thấy hai người ung dung đi tới, các Binh sĩ Bánh quy lập tức lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Mặc dù chưa từng đối mặt trực tiếp với hai người họ, nhưng theo lời đại nhân Cracker, rất nhiều anh em Binh sĩ Bánh quy đã bị hai người này đánh nát.

Hai người này chính là hung thủ.

Hai Binh sĩ Bánh quy đứng ở đầu cầu lập tức nấp sau một cái cây lớn.

Đồng thời, họ sử dụng thiết bị liên lạc, chuẩn bị báo cáo tình hình cho đại nhân Cracker.

Tất cả những điều này đều bị Zephyr và La Tu nhìn thấy.

Khi hai Binh sĩ Bánh quy vừa lấy ra thiết bị liên lạc, gần như ngay lập tức, chúng đã bị La Tu và Zephyr dùng nắm đấm phá hủy. 'Ầm ~' Vì nắm đấm mạnh mẽ của hai người mang theo quyền phong, cái cây từ từ ngã xuống đất!

Chương 280

Giải quyết xong mục tiêu, Zephyr lại tập trung sự chú ý vào La Tu tiên sinh.

Trước khi xuất phát, La Tu tiên sinh đột nhiên mang theo thanh Đại Khoái Đao "Thiểm Diễm" mà ông tình cờ có được.

Đối với điều này, Zephyr tràn đầy tò mò, và hy vọng La Tu sẽ rút thanh Đại Khoái Đao đó ra.

Dù sao, với danh xưng Đệ nhất Đại Kiếm hào Thế giới, La Tu tiên sinh khi sử dụng toàn lực sẽ đáng sợ đến mức nào, thực sự khiến người ta mong đợi.

"La Tu tiên sinh, mang theo thanh Đại Khoái Đao này, không định thể hiện phong thái của nó sao!" Zephyr cười nói.

"Ồ, Charlotte Linlin đủ tư cách để khiến nó phải uống máu!" La Tu nói.

Trên một điểm cao của đảo Lanxi, Cracker đang dùng ống nhòm quan sát xem có thuyền bè nào qua lại từ đảo Tetong không, dường như cảm giác được vị trí đầu cầu phát ra tiếng động.

Sau đó, hắn quay đầu, hướng tầm mắt về phía đầu cầu.

Hắn phát hiện hai cái cây đang đổ sập, và các Binh sĩ Bánh quy được bố trí ở đầu cầu cũng không thấy đâu nữa.

Cả hai dấu hiệu này đều cho thấy, đảo Lanxi đã bị người lạ xâm nhập!

Nhận ra điều này, Cracker lập tức lấy ra thiết bị liên lạc, thông báo cho Perospero.

Đồng thời, hắn từ đỉnh núi đang đứng, nhanh chóng chạy về phía đầu cầu.

Perospero đang trên đường trở về, nhận được thông báo của Cracker, lập tức báo tin này cho mẹ.

Sau đó, hắn cũng di chuyển về phía đầu cầu.

Nhận được tin từ Perospero, Charlotte Linlin cảm giác như có một giọng nói trong lòng, liên tục nói với bà ta rằng, những kẻ xâm nhập vào đảo Lanxi rất có khả năng chính là La Tu và Zephyr mà bà ta đang lo lắng. 'Nếu đã tìm đến tận nơi, vậy với tư cách là chủ nhà, chắc chắn phải ra nghênh tiếp!' Charlotte Linlin thầm nghĩ, 'Hơn nữa, Kaido có lẽ cũng sắp đến đây rồi.' Gặp mặt La Tu và Zephyr trước cũng không có gì đáng ngại cả!

Sau khi quyết định, Charlotte Linlin đứng dậy, đồng thời nói: "Smoothie, ra ngoài nghênh đón khách của mẹ!" "Khách ạ?" Smoothie hỏi, "Chẳng lẽ người trợ giúp của chúng ta đã đến rồi?" "Không, không, là vị khách không mời mà mẹ đã biết," Charlotte Linlin giải thích, "Mà không, người bạn kia của mẹ chắc cũng sắp đến rồi!" Nghe xong lời của mẹ, tâm trạng của Smoothie dần chùng xuống.

Rốt cuộc, người có thể bị mẹ gọi là khách không mời, e rằng cũng chỉ có hai vị đại tướng Zephyr và La Tu!

Người bạn được mẹ đặt nhiều kỳ vọng hiện vẫn chưa đến quần đảo Totto Land.

Bây giờ chủ động đi đụng độ với Hải quân, e rằng có chút không ổn.

Hiểu ra, Smoothie lên tiếng khuyên: "Mẹ, người bạn kia của mẹ hiện vẫn chưa đến, chủ động đi gặp Hải quân e là không ổn đâu ạ!" "Smoothie, cứ nghe lời mẹ là được rồi, mẹ có chừng mực," Charlotte

Linlin nói với vẻ mất kiên nhẫn.

Nghe giọng điệu đó của mẹ, Smoothie hiểu rằng bà đã quyết định xong.

Thế là cô không khuyên nữa, đi theo sau mẹ mình.

Cracker vừa cấp tốc tiến đến địa điểm xảy ra chuyện, vừa điều khiển những binh lính bánh quy khác tiến hành trinh sát.

Nhưng, khi binh lính bánh quy đến gần, chúng liền không còn truyền về bất kỳ tin tức nào nữa.

"Chẳng lẽ một trong hai người đó đã ở trên đảo rồi sao?" Cracker thầm nghĩ.

Sau khi nghĩ đến khả năng này, hắn lập tức vỗ hai tay vào nhau, phát động năng lực của trái Bánh quy, tạo ra một hình nhân bánh quy rồi ẩn mình vào bên trong.

Tuy rằng sử dụng hình nhân bánh quy, kích thước bản thân sẽ lớn hơn một chút, lúc di chuyển động tĩnh cũng sẽ lớn hơn, nhìn chung càng dễ bị đối thủ phát hiện.

Nhưng, đối mặt với những đối thủ như La Tu và Zephyr thì cũng chẳng sao cả.

Dựa vào Haki Quan sát mạnh mẽ của bản thân họ, chỉ cần tiến vào một khoảng cách nhất định, chắc chắn sẽ bị đối phương phát hiện, bất kể có ẩn mình trong hình nhân bánh quy hay không.

Nếu đằng nào cũng bị phát hiện, vậy thì không bằng thêm cho mình một lớp bảo vệ.

Sau khi lại một lần nữa giải quyết gọn gàng đội binh lính bánh quy hai người thứ ba, La Tu và Zephyr vẫn tiếp tục đi thẳng theo con đường, sắp tiến vào trong trấn.

“La Tu tiên sinh, e rằng tên nhóc Cracker đó đã nhận ra có điều không ổn rồi!” Zephyr dựa vào những binh lính bánh quy trinh sát trước đó mà suy đoán.

“Bị phát hiện là chuyện chắc chắn, chỉ không biết băng Big Mom sẽ hành động như thế nào thôi!” La Tu nói.

“Nếu binh lính bánh quy đã xuất hiện, e rằng tên nhóc Cracker cũng sắp đến rồi,” Zephyr cười nói, “Giải quyết xong nhiệm vụ đưa tin này, chúng ta sẽ áp giải hắn đến Impel Down thôi!” “Với tiền truy nã của Cracker, đủ để vào đó là chắc chắn thừa sức.” Trong lúc hai người đang nói chuyện, phía trước họ xuất hiện dị thường.

Cùng lúc, họ đều đổ dồn ánh mắt vào một tòa nhà ở phía trước bên trái!

Charlotte Perospero vừa định thò đầu ra quan sát, cảm nhận được hai luồng ánh mắt thì đành phải rụt đầu lại. ‘Chết tiệt, bị phát hiện rồi!’ Perospero thầm chửi trong lòng.

Nhưng dựa vào khoảnh khắc quan sát vừa rồi, hắn đã biết được ngọn nguồn gây ra sự mất tích vô cớ của các binh lính bánh quy chính là La Tu và Zephyr. ‘Bị hai người này để mắt đến, nếu không ra tay trước, e là sẽ không còn cơ hội nữa!’ Perospero lo lắng nghĩ.

Rốt cuộc, đối với thực lực của mình, Perospero có một nhận thức rõ ràng.

Lòng quyết tâm, hai tay hắn dùng sức đập xuống đất, tức khắc phát động năng lực của trái Kẹo, lớn tiếng hô: “Xi-rô kẹo cố định!!” ‘Phụt~~’ Vô số xi-rô kẹo từ cổ tay Perospero phun ra, như một cơn sóng thần nhanh chóng cuốn lấy mọi thứ xung quanh.

Đồng thời, một ít xi-rô kẹo tập trung trước mặt Perospero, nhanh chóng mọc cao lên trời.

Dù biết đối mặt với hai người kia không có chút cơ hội thắng nào, nhưng dù vậy, hắn cũng phải truyền tin tức ra ngoài.

Chỉ cần các cán bộ cấp cao của băng Big Mom nhìn thấy cột xi-rô kẹo ngưng tụ này, chắc chắn sẽ biết nơi đây đã xuất hiện cường địch.

La Tu và Zephyr vốn đang chú ý đến Perospero, từ lâu đã tập trung vào nơi hắn ẩn nấp.

Đối với cột xi-rô kẹo đột ngột xuất hiện, họ ngay lập tức phát hiện.

Cột xi-rô kẹo vươn dài vô tận lên trời kia, tự nhiên cũng bị hai người thu hết vào mắt.

La Tu giơ cánh tay lên, một đạo kiếm khí liền bắn về phía cột xi-rô kẹo đang không ngừng dâng cao! 'Bốp~~' Kiếm khí bay với tốc độ cực nhanh, sau khi va vào cột xi-rô kẹo lập tức đánh tan phần giữa của nó!

Mất đi sự chống đỡ của xi-rô kẹo phía sau, cột kẹo đang vươn cao liền như những giọt nước, nhanh chóng rơi xuống đất. 'Phản ứng cũng quá nhanh rồi!' Cảm nhận được cột xi-rô kẹo bị đánh tan, Perospero không khỏi tuyệt vọng.

Rốt cuộc, độ cao mà cột xi-rô kẹo vừa rồi đạt được vô cùng hạn chế, vừa xuất hiện đã lập tức bị phá hủy, thời gian tồn tại cũng vô cùng ngắn.

Về cơ bản, sẽ không thu hút được sự chú ý của ai.

Nhưng, Cracker vốn đã phát hiện có vấn đề ở đầu cầu và đang trên đường đến đó, lúc này đã ở rất gần thị trấn, liền phát hiện ra cột xi-rô kẹo tồn tại trong nháy mắt! 'Gay go, cột xi-rô kẹo đó đại biểu cho việc anh Perospero gặp phải tình huống vô cùng nguy cấp,' Cracker bất giác nghĩ, 'Vị trí đó, e là đã gặp phải kẻ xâm nhập.' Sau khi suy

nghĩ, Cracker quyết định lập tức chi viện cho Perospero, rốt cuộc khoảng cách rất gần, chỉ có mình hắn mới có thể giúp được! 'Zephyr, La Tu, không lẽ lại là hai người họ!' Cracker đầy oán khí.

Rốt cuộc, ở giai đoạn hiện tại, đối thủ có thể khiến Perospero phát ra tín hiệu cầu cứu khẩn cấp như vậy, e rằng cũng chỉ có hai người đó.

Thế là, Cracker mang theo đầy oán khí, tốc độ chi viện lại tăng nhanh thêm.

Nhưng Cracker không bị lửa giận làm choáng váng đầu óc, hắn nhanh chóng rút súng bắn pháo hiệu ở thắt lưng ra, bắn lên trời một quả pháo hiệu báo hiệu sự kiện khẩn cấp. 'Vút~~ Bùm' Pháo hiệu nhanh chóng bay lên trời cao rồi tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Chương 281

Zephyr nhân lúc đó, hai chân dùng sức đạp mạnh xuống đất, không hề để ý đến bức tường trước mặt Perospero, cứ thế xông thẳng tới.

Tay trái khẽ đấm ra, phá vỡ bức tường, tay phải hướng về phía Perospero sau tường mà vung quyền ác liệt.

"Tường kẹo!!" Trong khoảnh khắc Zephyr phá nát bức tường, Perospero lập tức phát động năng lực của trái Kẹo.

Do xi-rô kẹo chảy ra từ cổ tay trước đó vẫn còn trên mặt đất, lúc này Perospero cực nhanh ngưng tụ một tấm chắn kẹo dày trước người, để chống đỡ cú đấm của Zephyr. 'Bùm ~ Rắc ~' Nắm đấm nặng nề của Zephyr, sau khi đánh trúng tấm chắn kẹo dày, lấy điểm tiếp xúc của nắm đấm làm trung tâm, tức khắc xuất hiện vô số vết nứt!

Nhìn tấm chắn gần như ngay lập tức đầy vết nứt, 'Tấm chắn được gia cố bằng dịch kẹo dính mà lại dễ dàng bị phá vỡ như vậy sao?' Perospero tuyệt vọng nghĩ.

Bởi vì, giây tiếp theo hắn phải dùng thân thể để đối mặt với nắm đấm sắt của Zephyr! 'Bốp ~' Tấm chắn kẹo đầy vết nứt quả nhiên như Perospero dự liệu, vỡ tan thành vô số mảnh vụn.

Nắm đấm sắt của Zephyr, trong mắt Perospero ngày càng lớn.

Đối mặt với điều này, Perospero chỉ đành giơ cánh tay lên, che đầu mình! 'Bốp ~~' Đối mặt với nắm đấm sắt của Zephyr, Perospero tức khắc bị đánh ngã xuống đất.

Do lực lượng khổng lồ mang theo trên nắm đấm, hắn tiếp tục trượt về phía sau.

Nhưng, trên đường trượt đi, dù cảm thấy trong đầu ‘ong ong’, nhưng Perospero vẫn nhìn thấy, trên bầu trời kia, quả pháo hiệu đang nở rộ ánh sáng.

Là một thành viên của băng hải tặc Big Mom, hắn tự nhiên biết quả pháo hiệu này thuộc loại tín hiệu đặc biệt của băng. ‘Nỗ lực vừa rồi, không hề uổng phí, có người đã nhìn thấy cột xi-rô kẹo không cao kia!’ Perospero vui mừng nghĩ.

Dù tình cảnh tiếp theo có thể sẽ vô cùng tồi tệ, nhưng mục đích truyền tin đã hoàn thành, hắn cũng yên tâm rồi.

Tiếp theo, nhiệm vụ duy nhất, chính là kéo dài thêm chút thời gian, làm rối loạn kế hoạch hành động của hai người kia!

Quả pháo hiệu đang nở rộ trên trời, rất nhiều người đã quan sát được.

Trong đó, có cả Charlotte Linlin và Smoothie đang di chuyển về phía đầu cầu.

“Mẹ, nơi pháo hiệu nổ, e là chính là chiến trường!” Nhìn pháo hiệu trên trời, Smoothie nói.

“Ừ, đúng là như vậy,” Charlotte Linlin đồng tình, “Tăng tốc lên!

Smoothie, chúng ta cách đó không xa, chắc sẽ nhanh chóng đến nơi.” Nghe lời mẹ, Smoothie đang lái chiếc xe địa hình lấy được bên đường, lập tức đạp ga hết cỡ. ‘Gầm ~’ Chiếc xe địa hình phát ra một tiếng gầm rú.

Sau đó bùng nổ với tốc độ kinh người lao nhanh về phía trước.

Ngồi trên ghế phụ lái, vẻ mặt của Charlotte Linlin không ngừng thay đổi, dường như đang quyết định điều gì đó.

Cuối cùng, Charlotte Linlin nhíu mày, dường như đã quyết định

xong.

“Zeus, mau đến nơi pháo hiệu nổ, chi viện!” Charlotte Linlin chỉ huy.

“Biết rồi, Mẹ,” đám mây trắng lơ lửng bên cạnh Charlotte Linlin ngoan ngoãn trả lời.

Sau đó, nụ cười của đám mây trắng đột nhiên trở nên quỷ dị.

Đồng thời, đám mây vốn trắng tinh biến thành một đám mây đen.

Và trong đám mây đen đó, thỉnh thoảng lại xuất hiện những tia hồ quang điện tí tách.

Nó nhanh chóng tiến về phía nơi pháo hiệu nổ.

Nhìn chằm chằm Perospero bị một quyền đánh ngã đang lùi lại, Zephyr sử dụng Nguyệt Bộ. ‘Bốp ~~’ Sau khi lấy đà trên không, ông tăng tốc, nhanh chóng tiếp cận Perospero, vừa vung ra cú đấm thứ hai.

Lúc này, Cracker đang nhanh chóng tiến về phía này đã rất gần chiến trường.

Nghe thấy tiếng tấm chắn vỡ nát, hắn lập tức chuẩn bị chiến đấu.

Đồng thời Haki Quan sát được bật lên, bao trùm chiến trường.

“Sóng Xung Kích Pretzel!!” Hai cánh tay của hình nhân bánh quy nắm chặt thanh kiếm Pretzel, lập tức được bao phủ bởi kiếm khí.

Sau đó, hắn điều khiển hai chân hình nhân bánh quy cong lại, nhảy lên không trung.

Nhắm vào Zephyr đang chuẩn bị ra quyền, bắn ra hai đạo kiếm khí gợn sóng!

Perospero đang trong tình thế bị động, nhìn thấy Cracker đột kích từ phía sau, hai tay không ngừng tuôn ra xi-rô kẹo, chảy về phía hai

cánh tay!

Mọi thứ dường như đều vô cùng hoàn mỹ.

Nhưng La Tu đã bật Haki Quan sát, từ lâu đã phát hiện ra hành động của Cracker.

Ngón trỏ và ngón giữa hợp lại, một đạo kiếm khí nồng đậm ngưng tụ ở đầu ngón tay.

Hướng về hai đạo kiếm khí của Cracker mà bắn tới. 'Bốp ~ Bốp ~' Kiếm khí La Tu bắn ra, lần lượt phá vỡ hai đạo kiếm khí của Cracker. 'Chết tiệt!' Thấy kiếm khí tấn công Zephyr bị La Tu phá vỡ, Cracker chửi thầm.

Sau đó, La Tu giơ cánh tay lên, xoay người nhắm mục tiêu, thẳng tắp nhắm vào Cracker đang ở trên không.

Cảm nhận được bị La Tu khóa chặt, do áp lực khổng lồ từ La Tu, Cracker đành phải tập trung sự chú ý lên người hắn.

Nếu không, hậu quả của việc coi thường, Cracker không thể tưởng tượng nổi. 'Anh Perospero, chắc cũng đã nhìn thấy quả pháo hiệu kia, ráng cầm cự thêm một lúc nữa, đợi Mẹ đến, áp lực sẽ giảm đi rất nhiều!' Cracker cầu nguyện.

Perospero vốn thấy Cracker xuất hiện, hy vọng vừa nhen nhóm, khi phát hiện đòn tấn công của Cracker đều bị La Tu hóa giải, ngọn lửa hy vọng vừa khó khăn nhen nhóm trong lòng lại một lần nữa tắt ngấm. 'Bây giờ chỉ có thể dựa vào mình, chỉ có thể liều mạng thôi!

Chỉ cần có thể cầm cự đến khi Mẹ đến, là có thể lật kèo!' Perospero nghĩ theo kiểu liều ăn nhiều.

Lập tức giơ cánh tay đã được xi-rô kẹo vũ trang lên, chuẩn bị vung về phía Zephyr.

Nếu đã không có cách nào né tránh, vậy thì liều mạng!

Zephyr lúc này, nhờ sử dụng Nguyệt Bộ lại một lần nữa tăng tốc, đã rất gần Perospero.

Thấy hành động của Perospero, Zephyr quyết định thỏa mãn nguyện vọng của hắn.

Giơ cánh tay lên, một cú đấm nặng nề vung về phía Perospero!!

Thấy tình hình này, Perospero đã chuẩn bị sẵn sàng ra quyền, dùng hết toàn lực vung nắm đấm. 'Bốp ~~' Hai nắm đấm hung hăng va vào nhau.

Chương 282

Cánh tay Perospero tức khắc bị nắm đấm của Zephyr đánh bại, thê thảm bay về phía sau.

Đồng thời, xi-rô kẹo dùng để cường hóa trên cánh tay, lúc này đều vỡ nát, tung tóe trên không.

Nhìn hình nhân bánh quy trước mắt, do kinh nghiệm chiến đấu với Cracker trước đó, La Tu biết rằng, đây chắc chắn không phải là ngoại hình thực sự của Cracker.

Nhưng, dựa vào cường độ kiếm khí vừa phát ra để phán đoán, Cracker hẳn là đang ẩn nấp bên trong. 'Vút ~ Vút ~' Kiếm khí từ hai ngón tay hợp lại, không ngừng bắn về phía Cracker trên không.

Đối với những kiếm khí này, Cracker hiểu rằng mình không phải là đối thủ.

Thế là hắn không phóng kiếm khí để chống lại kiếm khí của La Tu, cũng không dùng trái Bánh quy triệu hồi thêm cánh tay thừa thãi.

Không làm những việc vô ích đó, hắn tập trung tinh thần vào hai cánh tay, chống đỡ kiếm khí của La Tu. 'Bốp ~' Thanh kiếm Pretzel được Haki Vũ trang bao bọc, dưới sự điều khiển của Cracker, đã thành công hất bay phát kiếm khí đầu tiên.

Nhưng những kiếm khí còn lại, nối tiếp nhau tấn công hình nhân bánh quy. 'Bốp ~~' Cái thứ nhất, cái thứ hai… Cracker có thể hất bay trước mặt.

Nhưng dưới sự tấn công liên tiếp của kiếm khí, Cracker không có cách nào phòng ngự hoàn hảo.

Hắn chỉ đành chú ý điều chỉnh bản thể đang ẩn nấp trong hình

nhân bánh quy, không để bị kiếm khí xuyên thủng.

Về phần hình nhân bánh quy, hiện tại thực sự không có tinh lực để quản nhiều như vậy. 'Bốp ~~' Trên thân thể to lớn của hình nhân bánh quy, xuất hiện một cái lỗ! 'Không sao, chỉ cần kiên trì đến khi đáp đất là được,' Cracker cầu nguyện.

Nhưng, nữ thần may mắn dường như lại một lần nữa đóng cửa với Cracker.

Chưa đợi hình nhân bánh quy đáp đất, thân thể nó đã bị kiếm khí của La Tu đâm cho thủng lỗ chỗ.

Thấy hình nhân bánh quy bị tổn thương thành ra thế này, Cracker nghiến răng.

Thân thể hình nhân bánh quy, đột nhiên phát nổ!

Vô số mảnh bánh quy bắn tung tóe ra xung quanh.

Cracker nhân cơ hội mảnh bánh quy bay tứ tung, làm rối loạn tầm nhìn của La Tu, hai chân dùng hết sức đạp lên một mảnh bánh quy, nhanh chóng lao về phía Zephyr. 'La Tu chắc chắn không đánh lại, không bằng trước tiên giúp Perospero giải trừ nguy cơ!' Cracker quyết định.

Một loạt hành động nhỏ của Cracker, tự nhiên không thoát khỏi đôi mắt của La Tu.

Soru!!

Tức khắc phát động~!

Cực nhanh tiếp cận Cracker.

Cracker tự nhiên cảm nhận được hành động của La Tu.

Đối mặt với La Tu đang nhanh chóng tiếp cận, Cracker thầm tính toán.

Với tốc độ hiện tại của hai người, trước khi hắn kịp tấn công Zephyr, La Tu vẫn sẽ đuổi kịp. 'Không được, đành phải đối đầu với La Tu trước!' Cracker nghiến răng quyết định.

Dù muốn cứu Perospero khỏi sự truy kích của Zephyr, nhưng đối mặt với sự truy đuổi của La Tu, hắn đành phải đảm bảo an toàn cho bản thân trước.

Nếu không, không chỉ Perospero sẽ ngã dưới tay Zephyr, mà hắn cũng sẽ có kết cục tương tự.

"Sóng Xung Kích Pretzel!!" Thanh kiếm Pretzel tức khắc được bao bọc bởi kiếm khí dạng sóng.

Cracker cũng giơ cánh tay lên, chuẩn bị chém về phía La Tu đang truy kích.

La Tu đang truy đuổi, giơ tay phải lên.

Dùng Haki Vũ trang bao bọc nó, dùng sức vung về phía Cracker. 'Ong ~~' Thanh kiếm Pretzel được bao quanh bởi kiếm khí gợn sóng và nắm đấm của La Tu va chạm mạnh vào nhau, kiếm khí gợn sóng và Haki Vũ trang lập tức xâm thực lẫn nhau, phát ra âm thanh chói tai.

Nhưng, do sức mạnh khổng lồ chứa trong nắm đấm, thanh kiếm Pretzel của Cracker không thể ngăn cản được nắm đấm sắt của La Tu tiến lên. 'Bốp ~~' Cracker trực tiếp bị La Tu đấm xuống đất.

Do lực va chạm cực lớn, thân thể Cracker sau khi va vào mặt đất đã nảy lên hai lần.

Sau khi phá vỡ lớp vũ trang được gia cố bằng xi-rô kẹo của Perospero, Zephyr lại một lần nữa giơ nắm đấm khiến Perospero kinh hãi.

"Giáp Kẹo!" Để tránh ngã dưới nắm đấm sắt của Zephyr, Perospero đành phải một lần nữa sử dụng áo giáp để phòng ngự.

Dù biết không thể nào chống đỡ hoàn toàn được nắm đấm của Zephyr, nhưng ít nhất cũng có thể chống đỡ một phần sát thương.

Trong hai tay lại một lần nữa tuôn ra lượng lớn xi-rô kẹo, dần dần bao bọc toàn thân.

Ở bên ngoài cơ thể, ngưng tụ thành hình dạng của một bộ giáp.

Thấy Perospero ngay trước mắt, chuẩn bị tái diễn năng lực trái ác quỷ trước đó, Zephyr chắc chắn không thể để Perospero thoải mái thi triển năng lực.

Ông tăng tốc độ nắm đấm, mạnh mẽ vung về phía Perospero.

Đối với động tác của Zephyr, Perospero tự nhiên nhìn thấy rõ mồn một.

Đối mặt với hành vi trắng trợn như vậy, Zephyr không thay đổi mới là điều đáng sợ nhất.

Hắn lập tức ngừng tuôn xi-rô kẹo, cực nhanh làm cứng xi-rô kẹo đã tuôn ra, tranh thủ trước khi nắm đấm của Zephyr hạ xuống, làm tốt công tác chống đỡ. 'Bốp ~~' Kịch bản quen thuộc, lại một lần nữa xảy ra giữa hai người.

Đối mặt với nắm đấm sắt của Zephyr, Giáp Kẹo mà Perospero ngưng tụ ra tỏ ra yếu ớt không chịu nổi.

Khoảnh khắc hai bên tiếp xúc, Giáp Kẹo bị phá vỡ.

Do quán tính mạnh mẽ của nắm đấm, Perospero bị đánh ngã xuống đất.

Đối mặt với Perospero lộ ra sơ hở, Zephyr lập tức thừa thắng truy kích.

Nhanh chóng di chuyển đến bên cạnh Perospero đang ngã trên đất, giơ nắm đấm trái, chuẩn bị đánh ngất Perospero, khiến hắn mất đi

năng lực chiến đấu!!

Trong gang tấc, một đám mây đen lấp lánh tia sét xuất hiện trên bầu trời.

Sau đó cả đám mây đen bùng nổ ánh sáng rực rỡ.

Sự chú ý của mọi người, lúc này đều bị thu hút. 'Một trong những Homies mạnh nhất của Charlotte Linlin, Zeus sao?' Nhìn đám mây đen, La Tu nghĩ, 'Nếu Zeus đã đến, e rằng Charlotte Linlin cũng sắp đến nơi rồi.' 'Nhưng trạng thái hiện tại của Zeus, có chút nguy hiểm a!' Nhìn đám mây đen sáng rực, khóe miệng của Perospero và Cracker khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm.

Chương 283

Bởi vì, họ biết, đám mây đen đó chính là Zeus của Mẹ.

Nếu nó đã đến đây, đại biểu cho Mẹ cũng sắp đến.

Zeus lấp lánh ánh sáng như vậy, toàn thân hiện ra một đám mây đen kịt, đại biểu cho nó đang ở trạng thái chiến đấu.

Tiếp theo, biểu hiện của Zeus, quả thực như hai người đã nghĩ. 'Ầm ầm! ~~~' Một tiếng sấm vang trời, tràn ngập trong tai mọi người.

Đồng thời, đám mây đen phát ra ánh sáng rực rỡ bắn ra một tia sét thô to, cực nhanh lao về phía Zephyr.

Đối với tia sét đột ngột này, Zephyr đành phải thay đổi hướng nắm đấm vốn đang vung về phía Perospero đang ngã trên đất, hướng về phía tia sét. 'Tí tách ~~~' Do nắm đấm của Zephyr được Haki Vũ trang bao bọc, tia sét mạnh mẽ do Zeus triệu hồi không thể đột phá.

Dẫn đến lấy nắm đấm của Zephyr làm trung tâm, dòng điện mạnh mẽ lan ra bốn phía, tàn phá mặt đất xung quanh.

Bất cứ khu vực nào bị dòng điện lướt qua, đều lộ ra vết tích cháy đen.

Do sự kiềm chế của Zeus đối với Zephyr, Perospero cuối cùng cũng có thể thở dốc dưới sự truy kích của Zephyr.

Nhưng, là một trong những Tư lệnh Ngọt của băng Big Mom, sự nhạy bén trong chiến đấu của hắn tự nhiên không cần phải nghi ngờ.

Hiểu rõ lúc này Zephyr bị Zeus hạn chế, chính là thời cơ tốt để lật kèo. 'Đối đầu trực diện với Zephyr về sức mạnh, sức phá hoại, chắc chắn không bằng, gã này vậy mà chỉ dùng một nắm đấm đã có thể chống đỡ đòn tấn công của Zeus, vậy thì đòn tấn công của tay kia

cũng chứa đựng sức mạnh không thể xem thường!' Perospero suy nghĩ, 'Nếu đã như vậy, vậy thì để Zephyr hiểu được cảm giác bị biến thành người kẹo!' "Xi-rô kẹo cố định!!" Cổ tay Perospero lại một lần nữa tuôn ra lượng lớn xi-rô kẹo, cuốn lấy thân thể Zephyr.

Zephyr do phải đối mặt trực diện với sấm sét của Zeus, đối với Perospero chỉ đành vung tay kia về phía hắn.

Rốt cuộc, sấm sét của Zeus đã va chạm với ông.

Một khi thu lại nắm đấm, e rằng giây tiếp theo sấm sét sẽ cuốn lấy cơ thể.

Lúc này, tuyệt đối không thể lùi bước.

Một khi bị sấm sét tấn công, kết cục chắc chắn sẽ vô cùng bi thảm.

Zephyr vốn đang ở thế thượng phong, do sự tham gia của Zeus, đối mặt với sự vây công của hai người, trong nháy mắt, tình hình chuyển biến xấu đi.

Cracker thấy tình hình này, bất chấp cảm giác đau đớn truyền đến từ cơ thể, lại một lần nữa lao lên quấn lấy La Tu.

Một khi có thể thành công kiềm chế La Tu, Zeus và Perospero có thể đánh bại Zephyr, hoặc gây ra thương tích lớn, khiến ông mất đi một phần năng lực chiến đấu.

Đối với hành động tiếp theo của băng Big Mom, sự giúp đỡ là cực lớn.

"Xoáy!

Pretzel!!" Thanh kiếm Pretzel trong tay đột nhiên xoay tròn với tốc độ cao.

Cracker cầm Pretzel, nhắm vào La Tu, thẳng tắp lao tới tấn công.

Đối với ý đồ của Cracker, La Tu hiểu rất rõ.

Không gì khác ngoài việc quấn lấy, cản trở thời gian ông đi chi viện.

Đối với điều này, La Tu trực tiếp sử dụng Haki Vũ trang, bao bọc nắm đấm phải của mình.

Giơ cánh tay lên, dùng sức đập về phía Cracker. 'Bốp ~~' Đối mặt với nắm đấm sắt của La Tu, Cracker tự nhiên không địch lại, trực tiếp bị La Tu một quyền đánh lùi.

Soru!

Bộ pháp chớp nhoáng!!

Sau khi sử dụng tổ hợp hai chiêu thức, tốc độ của La Tu tức khắc tăng nhanh!

Gần như trong nháy mắt, La Tu đã vòng ra bên cạnh Zeus đang phóng ra sấm sét.

Haki Vũ trang tức khắc được sử dụng, từ tay phải lan ra, bao bọc thanh Thiểm Diễm.

Bạt Kiếm Thức!

Thiểm Diễm được La Tu rút ra với tốc độ cực nhanh, kiếm khí ngút trời bùng nổ trong khoảnh khắc Thiểm Diễm được rút ra.

Hướng về Zeus đang bắn ra sấm sét, vô tình chém tới.

Dù Zeus thuộc về Homies do Charlotte Linlin tạo ra, nhưng nó cũng có linh hồn của riêng mình.

Bị người phía sau khóa chặt, Zeus cảm giác như rơi vào một hầm băng. 'Nếu không né tránh, e là sẽ bị trực tiếp tiêu diệt!' Cảm nhận được kiếm khí ngút trời phía sau, Zeus nghĩ.

Ngay lập tức, Zeus cũng không còn quan tâm đến việc phóng ra sấm sét, trực tiếp chia đám mây thành hai!!

Lúc này, Thiểm Diễm của La Tu sau khi rút ra khỏi vỏ kiếm, thuận thế vung lên.

Chém lên cơ thể sắp tách rời của Zeus, chia nó làm hai.

Bị cắt thành hai đám mây đen, một đám nhanh chóng bay sang một bên.

Đám mây đen còn lại, thì như một quả bong bóng cực nhanh tiêu tan.

Charlotte Linlin sắp đến chiến trường, đột nhiên cảm nhận được kiếm khí ngút trời, bà nheo mắt nhìn chằm chằm vào nơi chiến đấu.

Smoothie đang lái xe dù không đạt đến trình độ Haki Quan sát cao cấp như Charlotte Linlin, nhưng kiếm khí của La Tu quá nồng đậm, cô cũng cảm nhận được luồng kiếm khí sắc bén đó.

"Mẹ, La Tu và họ đã bắt đầu chiến đấu rồi ạ!" Smoothie lo lắng nói.

"Kiếm khí này, chắc chắn đã bắt đầu chiến đấu!" Charlotte Linlin trầm giọng nói, "Smoothie, bám chắc vào xe, mẹ chuẩn bị tăng tốc đây!" Sau đó, Charlotte Linlin phát động năng lực của trái Linh hồn, truyền một ít linh hồn vào mặt đất.

Mặt đất đột nhiên như sống lại, toàn bộ trồi lên, thành công hất chiếc xe mà Charlotte Linlin và Smoothie đang ngồi lên không trung.

Vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp, nó rơi về phía vị trí chiến đấu.

Trên mặt biển, trên boong một chiếc thuyền hải tặc khổng lồ, có hai người đàn ông cao lớn đang đứng.

"Jack, có cảm nhận được luồng kiếm khí kinh người đó không!"

Kaido hỏi.

“Lão đại, tôi mới chỉ có thể nhìn thấy hòn đảo, ở khoảng cách xa như vậy, ngài vậy mà có thể cảm nhận được chuyện xảy ra trên đảo sao?” Jack của Kaido hỏi.

“E rằng Linlin và La Tu đã khai chiến rồi, không thể đợi được nữa!” Kaido ra lệnh, “Ta đi đến đó xem tình hình trước, các ngươi một lúc nữa hãy nhanh chóng đến địa điểm chiến đấu, rốt cuộc Linlin phải đối mặt với hai danh tướng Hải quân.” “Biết rồi, lão đại,” Jack tuân lệnh.

Nghe lời của Jack, Kaido phát động năng lực biến thành hình dạng rồng!!

Sau đó, bay lên trời, chui vào trong tầng mây mà tiến tới.

Nhìn Kaido đang bay lượn trên trời, Jack đứng trên boong tàu tràn đầy vẻ ngưỡng mộ.

Chương 284

Ngoài ra, trên một vùng biển khác, một chiến hạm Hải quân đang nhanh chóng di chuyển.

Mục tiêu, giống hệt với băng hải tặc vừa rồi, đều là quần đảo Totto Land.

Nhưng trên boong của chiến hạm, có một chiếc ghế nằm đặt ở giữa.

Một người đàn ông đeo bịt mắt, đang nằm trên ghế nghỉ ngơi.

Đột nhiên, người đàn ông đeo bịt mắt, đang nằm trên ghế đứng dậy, giơ bịt mắt lên, nhìn về phía quần đảo phía trước.

"Đại tướng Kuzan, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Một hải quân trên chiến hạm phát hiện người đàn ông đứng dậy, vội vàng hỏi.

Rốt cuộc, đối với thực lực của một đại tướng, là một hải quân chắc chắn vô cùng tin tưởng.

Nếu đại tướng Kuzan cảm thấy có điều không ổn, vậy thì nhất định phải cảnh giác cao độ.

"Không có gì, chỉ cảm nhận được trên đảo bùng nổ một luồng kiếm khí quen thuộc!" Kuzan lên tiếng giải thích.

"Kiếm khí quen thuộc?" Thủy thủ đoàn hỏi, "Chẳng lẽ là La Tu tiên sinh?" Rốt cuộc đi theo đại tướng Kuzan thực thi nhiệm vụ, chắc chắn có một số nhận thức đơn giản về nhiệm vụ.

Nghe đại tướng Kuzan nói ra kiếm khí, lập tức liên tưởng đến kiếm sĩ mạnh nhất trong nhóm người đó, La Tu tiên sinh!

"À, e là nên là La Tu tiên sinh rồi," Kuzan lười biếng trả lời.

“Chẳng lẽ La Tu đã bắt đầu chiến đấu rồi?” Thủy thủ đoàn suy đoán.

“Chắc là vậy, cứ theo kế hoạch ban đầu tiến hành đổ bộ và một loạt hành động khác,” Kuzan sắp xếp, “Ta xuất phát trước đây!” Nói xong, Kuzan một chân đạp lên lan can trên boong.

Sau đó, hai chân dùng sức, bay lên không trung!

Dù rất tin tưởng vào thực lực của La Tu tiên sinh và Zephyr tiên sinh, nhưng do đối thủ lần này là hai vị hoàng đế trên biển.

Không chắc rằng, một trong hai vị hoàng đế đó sẽ tung ra con bài tẩy, biến số trong đó thực sự quá nhiều.

Vì vậy, sau khi cảm nhận được kiếm khí, Kuzan đành phải xuất phát trước.

“Đại tướng Kuzan…” Lời khuyên của thủy thủ đoàn chưa kịp nói ra, Kuzan đã bay lượn trên không trung. ‘Bốp ~ Bốp ~’ Kuzan ở trên không, liên tục sử dụng Nguyệt Bộ, nhanh chóng tiếp cận quần đảo Totto Land.

Không còn áp lực sấm sét từ Zeus, Zephyr lập tức lùi lại, thoát khỏi xi-rô kẹo tuôn ra từ hai tay Perospero.

Rốt cuộc, vừa rồi trong lúc đối đầu, do sự chú ý của ông đều tập trung đối phó với tia sét thô to kia, dẫn đến nắm đấm của ông lại bị hai tay Perospero giữ lại.

Perospero liền lợi dụng cơ hội này, từ cổ tay không ngừng tuôn ra xi-rô kẹo, cố gắng bao bọc cơ thể ông.

Dù La Tu tiên sinh nhanh chóng, giúp ông giải quyết phiền phức của sấm sét, giải thoát khỏi sự kẹp công của hai người.

Nhưng, chỉ trong một lúc vừa rồi, ông đã cảm nhận được, xi-rô

kẹo của Perospero, men theo lỗ chân lông không ngừng xâm thực vào trong cơ thể.

Đối mặt với việc Zephyr lùi lại, Perospero tự nhiên không thể ngăn cản. 'Lùi lại khá nhanh đấy!' Perospero âm hiểm nghĩ, 'Nhưng không sao, xi-rô kẹo đã xâm nhập một phần rồi.' Ngay lập tức, hai tay hắn ngừng tuôn ra xi-rô kẹo.

Hai tay chắp lại, phát động năng lực của trái Kẹo.

Sau đó, cánh tay của Zephyr bị xi-rô kẹo xâm thực, dần dần bị kẹo bao bọc. 'Chỉ cần ba phút, cánh tay của Zephyr, sẽ thuộc về ta!' Nhìn xi-rô kẹo đang kết tinh, Perospero âm trầm nghĩ.

Nhìn cánh tay, từng chút một bị kẹo bao bọc, Zephyr tự nhiên vô cùng lo lắng. 'Cảm giác vừa rồi không sai, quả nhiên những xi-rô kẹo đó đã xâm nhập vào cơ thể mình.' Zephyr bình tĩnh suy đoán, 'Nếu là do xi-rô kẹo, vậy thì nên là năng lực trái ác quỷ, thuộc tính kẹo.' 'Trước tiên dùng Haki Vũ trang bao bọc cánh tay, sau đó thử xem sao.' Sau đó, Zephyr lập tức sử dụng Haki Vũ trang, phủ một lớp vũ trang lên cánh tay bị kẹo bao bọc!

Thấy cánh tay bị kẹo bao bọc, đã thành công được vũ trang phủ lên, Zephyr biết, bước khó khăn nhất đã thành công. 'Nếu trước đó viên kẹo kia có thể bị sức mạnh phá vỡ, vậy thì viên kẹo trên cánh tay, chắc cũng có thể!' Zephyr suy nghĩ.

Ông giơ cánh tay kia lên, đập về phía viên kẹo kết tinh.

Perospero ở một bên, nhìn Zephyr lần đầu trúng chiêu.

Dùng Haki Vũ trang bao bọc cánh tay trước, khắc chế năng lực của trái Kẹo, khiến xi-rô kẹo không thể tiếp tục xâm thực.

Sau đó, không chút do dự giơ cánh tay kia đập về phía viên kẹo, động tác liền mạch, chẳng lẽ ông ta rất rõ năng lực của trái ác quỷ này

sao?.

Thấy vậy, Perospero không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc. ‘Đại tướng, đều là một đám quái vật sao?’ Perospero không khỏi chửi thầm, ‘Trong thời gian ngắn như vậy, có thể đưa ra cách giải quyết chính xác như thế.’ Là người thi pháp bao bọc cánh tay Zephyr bằng kẹo, đối với hành vi hiện tại của Zephyr, Perospero tự nhiên biết hậu quả.

Rốt cuộc xi-rô kẹo chưa xâm thực quá lâu, không đủ để trực tiếp phá hủy cánh tay của Zephyr.

Một loạt hành động của Zephyr, đủ để phá hủy lớp kẹo bên ngoài.

Một khi lớp kẹo bên ngoài bị phá hủy, những viên kẹo xâm nhập vào cơ thể coi như không còn sức mạnh tiếp nối!

Nghĩ đến đây, Perospero lập tức bò dậy, từ cổ tay lại một lần nữa tuôn ra lượng lớn xi-rô kẹo biến thành một cây thương dài, đâm về phía Zephyr, hy vọng có thể cắt ngang hành động của ông.

Cracker bị La Tu một quyền đánh lùi, biết rằng không thể ngăn cản thành công.

La Tu đã phá giải được sự kẹp công của Zeus và Perospero đối với Zephyr, lúc này đang truy kích đám mây sấm Zeus do Mẹ tạo ra. ‘Tốc độ của La Tu không theo kịp, không có cách nào giúp Zeus,’ nhìn tình hình trên sân, Cracker phân tích, ‘Nếu đã vậy, chỉ có thể đối phó với Zephyr!’ Sau khi quyết định, Cracker chuyển mục tiêu sang Zephyr!

“Pretzel Đột Phá!!” Thanh kiếm Pretzel đang nắm chặt trong tay, được phủ lên ngọn lửa.

Cracker cầm thanh Pretzel đã được tăng cường, thẳng tắp lao về phía Zephyr.

Nhưng, nắm đấm của Zephyr nhanh hơn động tác của hai người rất nhiều.

Ông giơ cánh tay lên, vung quyền về phía cây thương xi-rô kẹo đã đến trước mặt. ‘Bốp ~~’ Nắm đấm va vào kẹo, lập tức phá vỡ nó!

Bị phá vỡ thành từng mảnh vụn kẹo, bay tứ tung ra xung quanh.

Sau đó ông lập tức xoay người, nghênh đón Cracker đang tấn công từ phía sau.

Nắm đấm được Haki Vũ trang bao bọc, trực tiếp nghênh đón thanh Pretzel đang tấn công.

Do Cracker sử dụng năng lực Đột Phá. ‘Bốp ~~’ Thanh Pretzel và nắm đấm của Zephyr va chạm vào nhau, lập tức phát nổ.

Sóng xung kích của vụ nổ, tức khắc cuốn lấy hai người đang đối đầu vào trong.

Bị buộc phải bỏ đi một nửa cơ thể, Zeus lúc này đang vội vàng chạy trốn.

La Tu sau khi chém ra một kiếm, lập tức phát hiện ra chân thân của Zeus đang chạy trốn.

Nguyệt Bộ!

Chương 285

Trên không trung lại một lần nữa đạp bước, tăng tốc độ di chuyển, tay cầm Thiểm Diễm, truy kích Zeus đang chạy trốn.

Zeus đang chạy trốn tự nhiên cảm nhận được sự truy kích của La Tu.

Do nhát kiếm sắc bén vừa rồi của La Tu, Zeus hiểu rằng mình chắc chắn không phải là đối thủ của hắn, vì vậy chỉ đành nhanh chóng chạy trốn. 'Mẹ ơi, sao mẹ vẫn chưa đến a!' Zeus bi thương nghĩ.

Sau khi liên tục sử dụng Nguyệt Bộ, La Tu cực nhanh tiếp cận Zeus.

Thiểm Diễm trong tay giơ lên, chuẩn bị vung về phía Zeus!! 'Prometheus~~' Giọng của Charlotte Linlin hét lên. 'Hiểu rồi!

Mẹ,' Prometheus cười lớn trả lời.

Do ngọn lửa của chính nó sau khi được Charlotte Linlin ban cho linh hồn, đã biến thành Homies.

Vì vậy sau khi nghe tiếng gọi của Charlotte Linlin, Prometheus cũng giống như Zeus, bắt đầu thay đổi hình thái.

Từ hình thái mặt trời nhỏ ban đầu, biến thành hình thái chiến đấu với ngọn lửa hừng hực.

Sau đó, Prometheus nhắm vào La Tu, phun ra một tia lửa.

Đối với điều này, La Tu đành phải từ bỏ việc truy đuổi đám mây sấm Zeus.

Hướng lưỡi kiếm Thiểm Diễm về phía tia lửa đang tấn công. 'Vù ~~' Ngọn lửa sau khi chạm vào Thiểm Diễm của La Tu, trực tiếp bị

phân tán thành hai đạo, bay sang hai bên.

Cảm nhận được nhiệt độ cao từ hai bên truyền đến, La Tu hiểu rằng Charlotte Linlin hẳn đã đến nơi.

"Mẹ, cuối cùng mẹ cũng đến rồi!!" Cảm nhận được ngọn lửa do Prometheus phát ra, Perospero kích động nói.

"Mamamama~, vất vả cho các con rồi!" Giọng của Charlotte Linlin từ trên không truyền đến.

Nghe thấy giọng nói từ trên truyền xuống, mọi người đều tập trung sự chú ý lên đỉnh đầu.

Ngồi trên chiếc xe địa hình, Charlotte Linlin từ trên không rơi xuống, hiện ra trong mắt mọi người. 'Bốp ~~~' Chiếc xe địa hình rơi mạnh xuống đất.

Do trọng lượng cộng thêm việc rơi từ trên cao xuống, chiếc xe trực tiếp bị vỡ thành các linh kiện tứ tán.

Charlotte Linlin và Smoothie, trước khoảnh khắc chiếc xe rơi xuống đất, đã sớm nhảy ra khỏi xe, đáp xuống mặt đất.

Thấy Charlotte Linlin đáp xuống đất, Zeus đang chạy trốn lập tức quay về bên cạnh bà.

Prometheus đang phun lửa cũng ngừng lại, bay về bên cạnh Charlotte Linlin.

Perospero thấy tình hình lúc này, cũng vội vàng đến gần mẹ.

"Mẹ, tên hải quân cầm kiếm khốn kiếp đó, đã chém cơ thể con mất một nửa," Zeus khóc lóc nói.

Đối với điều này, Charlotte Linlin đưa tay ra, vuốt ve đầu Zeus.

Đồng thời phát động năng lực của trái Linh hồn, thông qua lòng bàn tay, truyền sức mạnh linh hồn vào Zeus.

Theo Charlotte Linlin truyền vào Zeus, truyền đủ sức mạnh linh hồn, Zeus vốn có thể tích thu nhỏ một nửa, từ từ bắt đầu lớn lên. 'Bốp ~~' Lúc này, Cracker từ trung tâm của sóng xung kích vụ nổ bay ra. 'Bốp ~~' Cuối cùng, va vào một cái cây, Cracker mới dừng lại được thân hình.

Thấy cảnh này, Charlotte Linlin cười lạnh nói: "Mấy đứa con của ta, nhờ hai vị chiếu cố rồi!" "Mấy đứa con của bà, có chút không biết quy củ, chúng ta là trưởng bối, tự nhiên phải hảo hảo giáo dục một phen!" La Tu lên tiếng phản bác.

"Vậy ta làm mẹ đây, phải biết xem con ta rốt cuộc đã vi phạm quy củ nào, quay về ta sẽ hảo hảo giáo dục chúng," Charlotte Linlin lạnh lùng nói, "Mời La Tu tiên sinh chỉ rõ!

Nếu không ta làm mẹ đây, phải hảo hảo thỉnh giáo La Tu tiên sinh một phen." "Linh Linh bé con, như vậy cũng tốt, ta dạy cho ngươi cách giáo dục con cái, miễn cho sau này bị người ta nói dạy con không nên người," La Tu trào phúng.

Nghe những lời trào phúng của La Tu, Charlotte Linlin cảm thấy ngọn lửa giận trong lòng hừng hực bùng cháy.

Kể từ khi thành lập băng hải tặc Big Mom, đã một thời gian dài, không có ai dám nói chuyện với bà như vậy.

"La Tu, ngươi thật sự cho rằng, ở đây có thể toàn thân trở ra sao?" Charlotte Linlin âm trầm nói, "Đây không phải là Tổng bộ Hải quân của các ngươi!" "Linh Linh bé con, uy hiếp ta, e rằng ngươi không đủ tư cách đâu," La Tu cười nói, "Có lẽ, thuyền trưởng của ngươi thì cũng tạm được." Nghe La Tu liên tục nhấn mạnh 'Linh Linh bé con', những người bên cạnh như Smoothie, Perospero… đều rơi vào tình trạng vô cùng căng thẳng.

Dám gọi mẹ như vậy, e rằng chỉ có người trước mắt này thôi.

“Có sợ lời uy hiếp của ta hay không, không quan trọng, nhưng một lúc nữa khi ngươi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, hy vọng ngươi vẫn sẽ lanh mồm lanh miệng như vậy!” Charlotte Linlin uy hiếp.

Dù vẫn luôn thèm muốn huyết mạch của La Tu, muốn nghiên cứu một phen.

Nhưng với tình hình hiện tại, sử dụng phương pháp hòa bình hơn là không thể.

Rốt cuộc tình hình hiện tại, bà và La Tu đang ở thế đối đầu.Chi bằng hạ gục La Tu ngay lập tức, sau đó hắn sẽ mặc cho chúng ta định đoạt.

Nhưng, bây giờ không phải là cơ hội khai chiến, cứ kéo dài thêm một lúc nữa đợi Kaido vào sân, lúc đó mới bắt đầu chiến đấu.

“Linh Linh, lúc nào ngươi có ảo giác có thể đánh bại ta và Zephyr vậy?” La Tu nghi vấn, “Dựa vào mấy đứa con trai mà ngươi mang theo bên mình sao?” “Khốn kiếp!

Tên khốn coi thường ai vậy hả!” Cracker đang ngã trên đất, nghe La Tu trào phúng, không nhịn được mà chửi lớn.

Smoothie và Perospero dù không chửi lớn như Cracker, nhưng đều nắm chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm La Tu.

“La Tu, con trai ta đều còn trẻ, sau này sẽ trở thành mối đau đầu của ngươi,” Charlotte Linlin cười nói, “Suýt nữa quên mất, tuổi của ngươi có hơi lớn rồi, có lẽ không sống được đến lúc đó đâu!” “Có sống được đến lúc đó hay không, ta không thể xác định, nhưng từ hôm nay trở đi, không biết băng hải tặc Big Mom có còn tồn tại được ở vùng biển này không!” La Tu phản bác.

“La Tu tuổi đã cao, khẩu khí cũng không nhỏ, cũng không sợ cắn phải lưỡi mình!” Charlotte Linlin trào phúng.

“Linh Linh, sách lược kéo dài thời gian như vậy của ngươi, không cao minh chút nào đâu!” La Tu nói, “Ngươi cho rằng, ta không biết tin tức Kaido sắp đến sao?” Nghe lời của La Tu, đồng tử của Charlotte Linlin co rút mạnh lại. ‘Hải quân làm sao biết, ta và Kaido đã hợp tác?’ Charlotte Linlin nghi ngờ, ‘Chẳng lẽ, tên La Tu này đang lừa ta?’ ‘Nhưng hắn biết ta và Kaido cùng ở trong băng hải tặc Rocks, nên có khả năng đoán ra được mối quan hệ của ta và Kaido.’ Những người bên cạnh như Perospero, Smoothie, sau khi nghe lời của La Tu liền hiểu ra, tại sao mẹ lại dám ở trên quần đảo Totto Land, đối đầu với Hải quân.

Hai vị Hoàng đế trên biển, đối mặt với hai vị đại tướng Hải quân, chắc chắn không có vấn đề gì.

Nhưng, đội hình đối chiến như vậy, e là sẽ thu hút toàn bộ ánh mắt của thế giới tập trung vào đây.

“Linh Linh, trong ấn tượng của ngươi, bộ phận tình báo của Hải quân kém cỏi đến vậy sao?” La Tu trào phúng.

Đồng thời, cơ thể hơi cong xuống, nhìn chằm chằm Charlotte Linlin, nắm chặt thanh Thiểm Diễm trong tay, chuẩn bị chiến đấu.

Thấy La Tu bày ra tư thế đó, Zephyr hiểu rằng đây là dấu hiệu chuẩn bị động thủ.

Ông lập tức nâng cao sự chú ý, chuẩn bị phát động một đòn sấm sét.

“Hahahaha!!” Trong tình thế căng thẳng như vậy, Charlotte Linlin đột nhiên cười phá lên, “La Tu, nếu đã biết ta tìm Kaido làm trợ thủ, vậy bây giờ ngươi còn dám ở đây ngang ngược sao?” “Hai vị Tứ Hoàng mà muốn dọa Hải quân chúng ta chạy, vậy thì có hơi, quá xem thường Hải quân chúng ta rồi!” La Tu khinh thường nói.

“Xem bộ dạng của ngươi, có vẻ như ngươi chắc ăn ta và Kaido rồi, không sợ bị nghẹn chết sao?” Charlotte Linlin cười lạnh nói, “Khi đó, kho báu trên hòn đảo này, sẽ thuộc về ta.” “Nghẹn chết ta, vậy cũng phải có thực lực đó đã!” La Tu phản bác.

Đồng thời, không chuẩn bị nói thêm lời vô nghĩa với Charlotte Linlin, rốt cuộc đối phương đang chờ đợi chi viện, nói chuyện với đối phương, chẳng phải là đúng ý của Charlotte Linlin sao.

Chương 286

Hai chân đồng thời phát lực, cực nhanh lao về phía Charlotte Linlin.

Thanh Thiểm Diễm trong tay, lúc này được Haki Vũ trang bao bọc, bị La Tu nắm chặt trong tay, đâm về phía Charlotte Linlin!

Thấy La Tu bạo động, Charlotte Linlin cao giọng nói: "Vậy thì dùng thực lực nói chuyện, xem kho báu cuối cùng sẽ thuộc về ai?!" Bà tức khắc giơ bàn tay phải khổng lồ, nắm chặt thành quyền, sử dụng Haki Vũ trang bao bọc nó.

Hướng về phía La Tu đang nhanh chóng lao tới, hung hăng vung nắm đấm.

Đối với nắm đấm sắt đang chiếm trọn tầm nhìn này, La Tu hung hăng vung Thiểm Diễm về phía nó. 'Bốp ~~' Lưỡi kiếm Thiểm Diễm và nắm đấm sắt của Charlotte Linlin va chạm vào nhau.

Âm thanh va chạm khổng lồ, tràn ngập trong tai mọi người có mặt tại hiện trường.

Do sức mạnh quái dị chứa trong nắm đấm của Charlotte Linlin, trong cú va chạm vừa rồi, La Tu bị Charlotte Linlin, trực tiếp một quyền đánh lùi. 'Bốp ~~' Do lực lượng khổng lồ mang theo trên cơ thể, La Tu khi đáp đất không thể không cong hai chân, truyền lực lượng dư thừa qua hai chân xuống đất.

Mảnh đất tức khắc chịu đựng lực lượng khổng lồ, lấy hai chân của La Tu làm trung tâm, xuất hiện những vết nứt.

Thấy cảnh này, Cracker, Perospero và những người khác, đều lộ ra nụ cười sảng khoái. 'Ta quả thực không phải là đối thủ của ngươi,

nhưng đối thủ của ngươi cũng quả thực không phải là ta!' Ý niệm như vậy, lúc này tràn ngập trong lòng Cracker và những người khác.

Rốt cuộc, trong một khoảng thời gian trước đó, họ gần như bị La Tu và Zephyr, ấn trên mặt đất mà chà đạp.

"Bố già Hải quân, Đại kiếm hào thời gian đệ nhất, yếu ớt đến vậy sao?

Một quyền cũng không chịu nổi?" Perospero lên tiếng trào phúng.

Dù biết mình không đủ tư cách nói vậy, nhưng nếu hai câu có thể làm rối loạn tâm thái của La Tu, vậy thì cứ ngông cuồng một chút đi.

Đối với việc La Tu bị đánh lùi, Zephyr không quá chú ý, cũng không quá lo lắng.

Rốt cuộc, La Tu tiên sinh năm xưa là người có thể so tài thể thuật với nguyên soái Kong.

Mức độ này, không phải là cường độ rất lớn. 'Phụt ~~' Trên nắm đấm của Charlotte Linlin, đột nhiên xuất hiện một vết thương, máu tươi bắn ra ngoài.

Bà giơ nắm đấm lên, đặt trước mắt nhìn kỹ, sau đó tán thưởng: "Không hổ là Đệ nhất kiếm hào thế giới, vậy mà ngay cả Haki Vũ trang của ta cũng có thể đột phá!" "Đa tạ khen ngợi!" La Tu lên tiếng, "Nếu Haki Vũ trang ngay cả nhát chém mức độ này cũng không thể chống đỡ, vậy thì ta khuyên ngươi sớm đầu hàng đi, để tránh quá khó coi!" Dù cú đấm vừa rồi không gây ra tổn thương lớn cho hắn, chỉ có chút chật vật, nhưng La Tu đã xác nhận một điều.

Ghi chép của Hải quân về việc Charlotte Linlin sở hữu sức mạnh quái dị, không hề sai.

Lực đạo đó, e là có thể so sánh với những chuyên gia thể thuật như Kong, Garp, Zephyr.

Vừa rồi quả thực đã đánh giá thấp Charlotte Linlin, nếu không cũng không bị một quyền đánh lùi. 'Rõ ràng là người có năng lực trái ác quỷ, sức mạnh lại mạnh như vậy, không hổ là có thể trở thành một trong những hoàng đế trên biển, quả nhiên có chút đặc biệt,' La Tu nghĩ.

"Ngươi chưa sử dụng ra nhát chém mạnh nhất, vậy ngươi nghĩ ta đã dùng hết toàn lực rồi sao," Charlotte Linlin dửng dưng phản bác.

Nghe những lời bình thản như vậy của mẹ, Cracker và những người khác cảm thấy, câu nói này, mới chứa đựng khí phách vô song.

Nói xong, Charlotte Linlin thu lại Haki bao phủ trên bàn tay.

Sau đó hắn cử động bàn tay, vết thương vốn đang chảy máu liền lành lại một cách thần kỳ!!

"Napoleon!!" Charlotte Linlin trầm giọng.

"Biết rồi, Mẹ," chiếc mũ hai sừng trên đầu Charlotte Linlin lớn tiếng nói.

Sau đó, trong chiếc mũ hai sừng lại mọc ra lưỡi kiếm và chuôi kiếm.

Charlotte Linlin lúc này đưa tay ra, nắm chặt chuôi kiếm.

"La Tu, nghe nói ngươi là Đệ nhất đại kiếm hào thế giới, ăn của ta một kiếm!" Charlotte Linlin tay cầm chiếc mũ hai sừng Napoleon lớn tiếng hét.

Đồng thời, một tay cầm kiếm, từ trên xuống dưới, hung hăng chém về phía La Tu.

Đối với đòn tấn công đơn giản như vậy, La Tu tay cầm Thiểm Diễm, từ dưới lên trên vung ra. 'Bốp ~~' Hai thanh vũ khí, hung hăng va chạm vào nhau.

Haki Vũ trang và kiếm khí của hai người, vào lúc này đã xảy ra va chạm kịch liệt.

Vô số kiếm khí nhỏ, bay tứ tán sang hai bên.

Cùng lúc La Tu và Charlotte Linlin bắt đầu chiến đấu, Cracker, Smoothie, Perospero ba người, liền nhắm mục tiêu vào Zephyr.

Rốt cuộc, trước khi Kaido đến, nhiệm vụ chính là cản trở Zephyr.

Để tránh La Tu và Zephyr, cùng nhau tấn công mẹ.

Ngay cả khi mẹ là một trong Tứ Hoàng, đồng thời đối mặt với sự vây công của hai danh tướng Hải quân, e rằng cũng sẽ có chút khó khăn.

Huống hồ, Kaido e là chẳng bao lâu nữa sẽ đến chi viện, chỉ cần có thể kéo chân Zephyr.

Cục diện sau đó, sẽ là một mảnh tốt đẹp.

Về phần Zephyr, đối với ba người trước mắt, tự nhiên mang theo ý định nhanh chóng đánh bại ba người, để có thể đi chi viện cho La Tu tiên sinh.

Thế là, hai nhóm người đều coi đối phương là mục tiêu, không nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp bắt đầu chiến đấu.

“Xi-rô kẹo cố định!!” Perospero phát động năng lực của trái Kẹo, hai tay lại một lần nữa tuôn ra lượng lớn xi-rô kẹo chảy xuống đất, lan về phía Zephyr.

Cracker thì hai tay bắt đầu vỗ vào nhau, đồng thời phát động năng lực của trái Bánh quy, không ngừng triệu hồi binh lính bánh quy bên cạnh mình.

Về phần Smoothie, thì chính diện nhìn chằm chằm Zephyr, để tránh ông tấn công trong lúc hai đồng bạn đang chuẩn bị.

Rốt cuộc, đối với năng lực của Cracker và Perospero, cô đều có một sự hiểu biết nhất định, biết rằng hai người một khi hoàn thành công tác chuẩn bị, có thể phát huy ra thực lực lớn đến mức nào. 'Tí tách ~~' Do sự so kè của Charlotte Linlin và Zephyr, nơi Napoleon và Thiểm Diễm tiếp xúc, tóe ra những tia lửa. 'Sức mạnh của tên La Tu này, cũng không yếu a!' Cảm nhận được áp lực truyền đến từ chuôi kiếm, Charlotte Linlin nghĩ.

Sau đó, bà giơ tay trái không cầm kiếm lên, chuẩn bị đặt lên sống kiếm Napoleon, chuẩn bị hạ áp tăng thêm sức mạnh.

Đồng thời, Zeus và Prometheus lơ lửng bên cạnh Charlotte Linlin, một người toàn thân tóe ra tia sét, người kia thì ngọn lửa sắp phun ra ngoài.

Thấy tình hình này, La Tu hiểu rằng nếu tiếp tục so kè, không chỉ cần đối phó với lực lượng khổng lồ truyền đến từ Napoleon, mà còn sẽ bị ngọn lửa và sấm sét đồng thời chiếu cố.

Lập tức xoay cổ tay, khiến thân kiếm Thiểm Diễm xuất hiện một góc nghiêng.

Do vừa rồi đang ở trong tình huống so kè, hai tay Charlotte Linlin đều dùng sức mạnh khổng lồ để hạ áp.

Thiểm Diễm đột nhiên xuất hiện nghiêng, Napoleon không thể tránh khỏi mà trượt sang một bên.

Thoát khỏi sự áp chế của Napoleon, La Tu sử dụng Soru.

Từ mặt đất tức khắc nhảy lên, lao về phía cơ thể Charlotte Linlin.

Chương 287

Đồng thời, tay phải bày ra tư thế phát lực, chuẩn bị trong khoảnh khắc tiếp cận Charlotte Linlin, cho bà ta một đòn chí mạng.

Bởi vì sức mạnh vừa sử dụng quá lớn, đột nhiên không còn điểm chịu lực, khiến cơ thể Charlotte Linlin đang trong quá trình ngã về phía trước.

Nhìn La Tu không ngừng đến gần, Charlotte Linlin biết tên này, thấy bà lộ ra một sơ hở lớn như vậy, một đòn chắc chắn đã dồn hết sức lực.

Do vừa rồi bị La Tu gài bẫy, Napoleon trong tay phải sắp chém xuống mặt đất, chắc chắn không kịp chống đỡ đòn tấn công của La Tu.

“Prometheus!!” Charlotte Linlin hét lên!

“Zeus!!” Nghe thấy tiếng gọi khẩn thiết của mẹ, Prometheus hiểu được ý trong lời nói của bà, cũng hiểu rõ sự nghiêm trọng của sự việc lúc này.

Lập tức lao về phía mái tóc của Charlotte Linlin.

Zeus thấy vậy, toàn thân trên dưới lại một lần nữa tóe ra những tia sét nhỏ.

Sau đó, một tia sét thô to lao về phía La Tu!

Cản trở bước chân tiến lên của hắn.

Charlotte Linlin lúc này, cũng không quan tâm đến việc cơ thể sắp ngã.

Tay trái lại một lần nữa được vũ trang sắc bao phủ, chuẩn bị

chống đỡ đòn tấn công của La Tu.

Prometheus đang bám vào cơ thể Charlotte Linlin, lúc này tỏa ra từng đóa lửa, bám vào nắm đấm của bà.

Soru!

Nguyệt Bộ!

Hai chiêu thức được La Tu kết hợp sử dụng, bóng dáng của La Tu trên không trung dường như đã dịch chuyển tức thời.

Giây trước ở đây, giây sau đã xuất hiện ở nơi khác.

Tia sét vừa được Zeus phát ra, liền bị La Tu né tránh một cách nhẹ nhàng như vậy.

Lúc này, nắm đấm của Charlotte Linlin đã được Haki Vũ trang và ngọn lửa của Prometheus bao bọc.

Nắm đấm bọc trong liệt hỏa, Charlotte Linlin hung hăng đấm về phía La Tu.

La Tu vung thanh Thiểm Diễm trong tay, chém thẳng vào nắm đấm sắt đang lao tới! 'Phanh~' Kịch bản quen thuộc lại một lần nữa tái diễn.

La Tu bị Charlotte Linlin đánh lùi, còn trên nắm đấm của Charlotte Linlin lại thêm một vết thương nữa do La Tu để lại.

Không, vì đã được lĩnh giáo uy lực nắm đấm của Charlotte Linlin từ trước, lần va chạm này, La Tu đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng vẫn bị đánh lui.

May là ông liên tục sử dụng Nguyệt Bộ nên đã hóa giải thành công lực xung kích. 'Sức mạnh của Charlotte Linlin, thật không thể xem thường', sau khi hóa giải lực xung kích, La Tu thầm nghĩ.

Dù sao thì, với bài học từ lần trước, lần va chạm này ông vẫn tung

ra lực đạo lớn nhất có thể ở giai đoạn hiện tại, vậy mà vẫn bị Charlotte Linlin đánh bay.

Thấy La Tu lại bị đánh lui, Charlotte Linlin vội vàng tranh thủ thời gian điều chỉnh lại cơ thể đang nghiêng ngả của mình.

Vốn dĩ thân thể đã bị La Tu mượn lực khiến trọng tâm không vững.

Vừa rồi lại bị ép phải đối đầu trực diện với La Tu, tuy có chiếm chút ưu thế, nhưng lực tác dụng là tương hỗ, bà ta cũng chịu không ít lực xung kích.

Điều đó khiến cơ thể vốn đã mất thăng bằng càng thêm sắp ngã.

Đối mặt với tình huống này, bà ta siết chặt Napoleon bằng tay phải, dùng nó chống đỡ cơ thể, không cho nó nghiêng thêm.

Sau đó lùi một bước, dùng chân còn lại trụ vững trên mặt đất.

Thấy Charlotte Linlin sắp sửa đứng vững lại, La Tu đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội cuối cùng trước mắt.

Ông hai tay siết chặt Thiểm Diễm, kiếm khí trên thân kiếm tăng vọt, từ trên không trung chém mạnh xuống Charlotte Linlin.

Một luồng kiếm khí sắc bén được La Tu bắn về phía Charlotte Linlin!!

Đối với luồng kiếm khí này, Charlotte Linlin đương nhiên cảm nhận được sự nguy hiểm dị thường của nó.

Bà ta lập tức xoay người, vung Napoleon từ trên xuống dưới.

Một luồng đao khí cực lớn cũng được Charlotte Linlin phóng ra. 'Phốc~' Kiếm khí và đao khí va chạm mạnh vào nhau, kiếm khí của La Tu lại có thể chẻ đôi luồng đao khí, khiến nó khuếch tán ra hai bên.

"Không hổ là đại kiếm hào đệ nhất thế giới a", thấy cảnh này,

Charlotte Linlin tán thưởng.

Sau khi kiếm khí hoàn toàn đánh tan đao khí, tuy giành được thắng lợi cuối cùng, nhưng uy lực của bản thân nó cũng đã bị tiêu hao quá nửa.

Khi bay đến trước mặt Charlotte Linlin, nó đã không còn cảm giác sắc bén như lúc đầu.

Đối mặt với luồng kiếm khí không còn chút uy hiếp nào, Charlotte Linlin lười cả vung Napoleon, trực tiếp dùng cánh tay đập tan nó.

La Tu nhân lúc Charlotte Linlin tập trung đối phó với kiếm khí, đã lặng lẽ tiếp cận bà ta.

Thấy có sơ hở, ông nhảy lên không trung, dùng Thiểm Diễm đâm tới!!

Charlotte Linlin nhanh chóng xoay cánh tay, vung Napoleon dựng thẳng trước ngực. 'Phanh~~' Ngay trước khi Thiểm Diễm đâm tới, Napoleon đã kịp chắn ở phía trước.

Hai vũ khí sắc bén va vào nhau, lập tức tóe ra những tia lửa.

Lúc này, Charlotte Linlin nhìn La Tu nở một nụ cười quỷ dị. 'Prometheus!' Charlotte Linlin hô lên.

Ngay sau đó, ngọn lửa Prometheus vốn bám trên tóc của Charlotte Linlin, lại lan ra thân đao Napoleon, bám vào đó mà bùng cháy.

"Hoàng Đế Kiếm: Phá Nhận!" Charlotte Linlin cười nói.

Sau đó, bà ta bước chân phải lên trước một bước, đồng thời vung cánh tay, dùng sức mạnh kinh người hất văng La Tu lên.

Hai tay siết chặt Napoleon, bà ta thẳng tắp chém mạnh xuống La Tu đang ở trên không.

Bị Charlotte Linlin cưỡng ép hất bay, La Tu nhìn tư thế hai tay

cầm kiếm của bà ta, lập tức hiểu ra ý đồ tiếp theo!

Đối mặt với Napoleon đang gào thét mang theo ngọn lửa, La Tu không hề hoảng sợ.

Ông vung Thiểm Diễm, chém thẳng vào Napoleon. 'Phanh~~' Hai thanh đao kiếm lại va chạm, âm thanh chói tai lại vang lên bên tai mọi người.

Nhưng lần này, thân thể La Tu chỉ hơi lùi lại, sau đó lập tức dùng Nguyệt Bộ điều chỉnh thân hình.

Điều chỉnh phương hướng, ông lao về phía Charlotte Linlin.

Chương 288

Đối mặt với cú lao tới của La Tu, Charlotte Linlin lập tức vung Napoleon, bắt đầu cận chiến với ông.

Ở một phía khác, Zephyr thấy Cracker và Perospero đang chuẩn bị trước trận chiến, cùng với Smoothie đứng trước hai người họ định cản đường. 'Hành động trắng trợn như vậy, thật sự nghĩ một con nhóc có thể cản được ta sao?' Zephyr thầm nghĩ.

Thế!!

Zephyr tăng tốc trong chớp mắt, lao thẳng về phía trước, chuẩn bị xung kích vào trận hình từ chính diện.

Zephyr lập tức tăng tốc, lao thẳng về phía Smoothie đang đứng trước nhất, chuẩn bị đột phá chính diện.

"Tới rồi!" Thấy hành động của Zephyr, Cracker và Perospero ở phía sau lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Smoothie đứng phía trước, cũng đã tập trung toàn bộ sự chú ý vào Zephyr.

Tường Chắn Kẹo!!

Thấy tình hình này, Perospero lập tức phun ra dịch kẹo, dựng lên từng lớp tường chắn được đúc từ kẹo.

Trong lúc Perospero phát động năng lực, Cracker cũng không hề rảnh rỗi.

Anh ta lập tức điều động những Binh Sĩ Bánh Quy vừa triệu hồi ra, đứng ở phía trước bên trái và bên phải của Smoothie, chia sẻ áp lực khi phải đối mặt trực diện với Zephyr. 'Phanh~ Phanh~' Đối với những bức tường kẹo mà Perospero triệu hồi, Zephyr chẳng hề để vào

mắt.

Dù sao những bức tường làm từ kẹo này, trước đây ông cũng đã từng đập nát không ít.

Lần này, Perospero lại tạo ra số lượng nhiều như vậy trong một lần.

Bất kể là độ cứng hay độ bền... chắc chắn đều không có chất lượng cao như trước.

Không cần lãng phí thời gian vào những bức tường này, cứ xông thẳng vào là được.

Vì vậy, Zephyr không hề thay đổi lộ trình.

Trên đường đi, ông liên tục dùng Thế và Nguyệt Bộ để gia tốc, đập nát những bức tường chắn trước mặt.

Nhìn Zephyr hung hãn phá tan các bức tường, ba người Smoothie cảm thấy áp lực cực lớn.

"Anh hai, tường chắn của anh làm bằng đường chứ không phải kẹo à!" Cracker không nhịn được mà cà khịa.

Nghe Cracker cà khịa, Perospero bực bội nói: "Cậu nghĩ một lần tạo ra nhiều tường chắn như vậy, mỗi cái đều có thể có chất lượng như khi chuyên tâm tạo ra một cái sao?" "Thế thì, công trình đậu hũ này cũng quá nát rồi," Cracker tiếp tục cà khịa, "Bị Zephyr tông thẳng một đường, tác dụng cản trở một chút cũng không có!" "Đó là một Đô đốc đấy, đâu có dễ đối phó như vậy," Perospero giải thích.

"Được rồi, hai người đừng cãi nữa, Zephyr sắp tới mặt rồi!" Smoothie hét lớn.

Zephyr đã ở ngay trước mắt, hai tên này lại còn đang cãi nhau.

Nhưng Smoothie không để ý một điều, sau khi hai người họ đấu

khẩu như vậy, áp lực tâm lý của cô dường như đã giảm đi một chút.

Với thế không thể cản phá, Zephyr lúc này chỉ còn cách Smoothie vài thân người.

Thấy tình hình đó, Cracker lập tức điều động Binh Sĩ Bánh Quy sao chép ra thanh kiếm Pretzel.

Hướng về Zephyr đang lao tới, nó dùng hết sức chém xuống. 'Xoạt~~' Nhưng Zephyr đang lao tới với tốc độ cao, trực tiếp vung nắm đấm nhắm thẳng vào Binh Sĩ Bánh Quy phía trước.

Một đấm đánh tan Binh Sĩ Bánh Quy cản đường thành từng mảnh vụn.

Lựa chọn tấn công đầu tiên bất ngờ này của Zephyr đã khiến tư thế phòng thủ của Smoothie và những người khác trở nên vô dụng.

Thấy tình thế này, Smoothie lập tức dùng thanh trường kiếm hình xoắn ốc trong tay đâm thẳng về phía Zephyr.

Nắm đấm được cường hóa bằng Haki Vũ trang lập tức đập tới. 'Phanh~' Sau khi nắm đấm và trường kiếm va chạm, cả hai đều vì lực xung kích mà bị Zephyr và Smoothie thu về để chuẩn bị cho đòn tấn công tiếp theo.

Pretzel Cuộn Xoắn!

Cracker ở bên cạnh, thấy cơ hội.

Anh ta điều khiển một Binh Sĩ Bánh Quy khác, đâm mạnh thanh Pretzel đang xoay tròn tốc độ cao về phía Zephyr.

Zephyr lập tức xoay người, dùng nắm đấm bọc Haki Vũ trang chống đỡ thanh Pretzel.

Nắm đấm còn lại, dùng hết toàn lực, hung hăng đấm vào thân thể Binh Sĩ Bánh Quy. 'Phanh~~' Sau khi bị nắm đấm sắt của Zephyr

đánh trúng, thân thể Binh Sĩ Bánh Quy bị đập nát thành từng mảnh vụn.

"Chết tiệt!" Thấy Binh Sĩ Bánh Quy vừa tạo ra đã bị Zephyr phá hủy nhanh như vậy, Cracker không nhịn được chửi thề.

Sau đó, anh ta lập tức điều động những Binh Sĩ Bánh Quy vừa tạo ra phía sau, hình thành thế bao vây Zephyr.

Smoothie lập tức điều chỉnh vị trí trường kiếm, một lần nữa chém mạnh về phía Zephyr.

Nhưng lần này Zephyr lại dùng một tay bắt lấy thanh trường kiếm của Smoothie!

Do có Haki Vũ trang, lòng bàn tay của Zephyr hoàn toàn không bị lưỡi kiếm sắc bén làm tổn thương. 'Két~ Két~' Năm ngón tay và lưỡi kiếm không ngừng ma sát phát ra âm thanh chói tai.

Smoothie hai tay nắm kiếm, dùng toàn lực kéo về phía sau, cố gắng rút thanh trường kiếm ra khỏi tay ông.

Nhưng, sức mạnh chứa đựng trong bàn tay sắt của Zephyr thật đáng sợ, Smoothie hoàn toàn không thể lay chuyển.

Chỉ thấy trường kiếm và lòng bàn tay không ngừng ma sát tóe lửa, nhưng không rút ra được bao nhiêu.

Zephyr lập tức kéo mạnh thanh kiếm, cố gắng kéo Smoothie về phía mình.

Cracker và Perospero ở bên cạnh, đương nhiên sẽ không trơ mắt nhìn Smoothie rơi vào nguy hiểm.

Thấy thời khắc nguy cấp này, Cracker trực tiếp rút ra thanh Pretzel.

Sóng Vỗ Pretzel!!

Thân kiếm Pretzel lập tức được bao phủ bởi kiếm khí dạng sóng.

Cracker cầm Pretzel, đâm về phía Zephyr.

Perospero điều khiển dịch kẹo, ngưng kết thành vô số thanh trường kiếm, hung hăng đâm về phía Zephyr.

Thấy các đòn tấn công từ hai phía, Zephyr tung ra toàn bộ sức mạnh của mình.

Dù sao, nếu cứ giằng co với Smoothie ở đây, thứ chờ đợi ông sẽ là đòn tấn công của Cracker và Perospero.

Đối mặt với sức mạnh khổng lồ đột nhiên bộc phát của Zephyr, Smoothie hoàn toàn không thể chống cự.

Cô ta lập tức bị Zephyr kéo bay về phía ông.

Chương 289

Đồng thời, tay kia của Zephyr đã chuẩn bị sẵn sàng để tung ra một cú đấm.

"Chết tiệt!" Thấy cảnh này, Perospero chửi thề.

Sau đó lập tức điều động dịch kẹo, ngưng tụ thành từng bàn tay, nắm lấy chân Smoothie, ngăn cản xu thế lao tới của cô.

Smoothie đang ở trên không trung hoàn hồn, nhìn Zephyr đang chuẩn bị tung cú đấm.

Cô biết, cú đấm này chắc chắn sẽ rất nặng. 'Cú đấm này, tuyệt đối phải tìm cách né tránh!' Trong khoảnh khắc, Smoothie quyết định.

Cô lập tức buông hai tay đang nắm chặt trường kiếm ra.

Dù sao, trường kiếm chính là mấu chốt để Zephyr kéo cô, một khi buông ra, ít nhất tốc độ bay về phía trước sẽ giảm đi rất nhiều.

Cùng lúc buông tay, Smoothie lập tức cảm nhận được hai chân mình bị kéo lại, cản trở bước tiến.

Đối với lực kéo này, Smoothie không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là do Cracker hoặc Perospero tạo ra. 'Nếu họ có thể giúp mình cản lại, vậy thì mình cứ đối phó với cú đấm của Zephyr là được!' Smoothie thầm nghĩ.

Haki Vũ trang nhanh chóng được sử dụng, bao bọc hai cánh tay.

Thấy sự phối hợp nhịp nhàng của ba đối thủ, Zephyr không khỏi thầm khen ngợi trong lòng. 'Nếu đã không muốn tới, vậy thì ta tới!' phát hiện thân thể Smoothie không còn tiến về phía trước nữa, Zephyr nghĩ.

Ông ném thanh trường kiếm của Smoothie về phía Cracker.

Sau đó đạp chân về phía trước, dồn lực trong nháy mắt, nhanh chóng tiếp cận Smoothie.

Một cú đấm được tung ra với toàn lực.

Phát hiện Zephyr đột nhiên bộc phát, lao thẳng về phía mình, Smoothie lập tức đưa hai cánh tay đã được bao bọc bởi Haki Vũ trang lên chắn trước mặt, hy vọng có thể dựa vào độ cứng của Haki để chống lại cú đấm của Zephyr. 'Ầm~' Cú đấm toàn lực của Zephyr trực tiếp đánh bay Smoothie.

Những cánh tay làm từ dịch kẹo lúc này vì Smoothie bị đánh bay mà cũng lần lượt đứt gãy.

Sau khi né được thanh trường kiếm do Zephyr ném tới, Cracker hét lớn: "Chết đi!

Zephyr!" Đồng thời, anh ta cầm Pretzel chém mạnh về phía Zephyr.

Những thanh trường kiếm do Perospero ngưng tụ từ dịch kẹo lúc này cũng đã ở bên cạnh Zephyr, ra vẻ muốn cho ông một nhát thấu tim.

Quan sát hai đòn tấn công gọng kìm, Zephyr biết rằng, một khi bị một trong hai đòn tấn công này giữ chân, chắc chắn sẽ rơi vào vòng vây của hai người còn lại.

Sau đó, ông khuỵu gối, lập tức phát lực, nhảy thẳng lên trên.

Đối với việc Zephyr né tránh, phản ứng của Cracker và Perospero cũng vô cùng nhanh chóng.

Nhưng hai người không nhảy lên không trung truy kích Zephyr.

Cracker trực tiếp cầm thanh Pretzel, phát động một đòn đâm về

phía không trung.

Perospero thì điều khiển những thanh trường kiếm làm từ dịch kẹo, toàn bộ hướng lên trên, truy kích Zephyr trên không.

Trong lúc Zephyr và nhóm Cracker đang chiến đấu vô cùng kịch liệt, La Tu và Charlotte Linlin đương nhiên cũng không hề rảnh rỗi.

Sau một thời gian cận chiến, trên người Charlotte Linlin xuất hiện vô số vết thương lớn nhỏ không đều.

Còn La Tu, mái tóc vốn không nhiều của ông lúc này cũng đã biến thành đầu nổ.

Về nguyên nhân, tự nhiên là do không cẩn thận bị Zeus đánh trúng. 'Vù~~' Chiếc mũ hai sừng Napoleon xé rách không khí, một lần nữa chém về phía La Tu.

Đối với đòn tấn công đơn giản này, La Tu trực tiếp nghiêng người né tránh. 'Phanh~~' Sau khi va chạm với mặt đất, Napoleon trực tiếp chém ra một vết nứt trên mặt đất.

La Tu thì hai chân phát lực, lao về phía Charlotte Linlin. 'Tiếp theo, hẳn là Zeus sẽ bắn ra tia sét!' La Tu tính toán.

Dù sao, sau khi chiến đấu với Charlotte Linlin một lúc, ông đã nắm được cơ bản cách thức chiến đấu của bà ta. 'Ầm ầm~' Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau khi phát hiện La Tu né được đòn chém đầu tiên, Zeus lập tức phóng ra một tia sét, ngăn cản bước chân của La Tu.

Thế Nguyệt Bộ!

Kỹ năng kết hợp được La Tu sử dụng, tốc độ nhanh đến mức gần như đạt đến tốc biến.

Tia sét do Zeus phóng ra trực tiếp đánh hụt.

Nhưng, phát hiện đòn tấn công đầu tiên bị La Tu né được, Zeus

không hề hoảng loạn, tia sét thứ hai đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nhắm vào La Tu, nó lại được bắn ra. 'Ầm~' Nguyệt Bộ lại một lần nữa được La Tu sử dụng, thay đổi vị trí cơ thể.

Một lần nữa né được tia sét của Zeus.

Nhưng, lúc này tay trái của Charlotte Linlin đang không cầm Napoleon.

Nó được bao bọc bởi Haki Vũ trang và ngọn lửa của Prometheus, và nhắm thẳng vào La Tu.

Chỉ thấy cánh tay trái của Charlotte Linlin đột nhiên phát lực, nắm đấm mang theo ngọn lửa hừng hực gào thét lao về phía La Tu. 'Quả nhiên!' Thấy hành động của Charlotte Linlin sau khi mình đột phá hai tuyến phòng thủ của Zeus, La Tu thầm nghĩ: 'Muốn liên tục sử dụng cùng một đòn liên hoàn để đối phó với ta, Charlotte Linlin cũng quá coi thường địch rồi!' Nếu tiếp tục né cú đấm này, thứ chờ đợi ông chắc chắn là một đòn điện giật cực mạnh của Zeus.

Về lý do tại sao, mái tóc cháy vàng của ông chính là minh chứng cho cái giá phải trả của hành động tiếp theo của Charlotte Linlin.

La Tu làm ngược lại với hành động trước đó, chỉ sử dụng Nguyệt Bộ một cách nhẹ nhàng.

Ông chỉ nâng vị trí của mình lên một chút, khiến cho phần eo vừa vặn cao hơn điểm cao nhất của nắm đấm Charlotte Linlin.

Thấy cách đối phó khác với trước của La Tu, Charlotte Linlin lập tức cảnh giác: 'Chuẩn bị sử dụng chiêu thức mới, hay thể lực không đủ, dẫn đến lực nâng của Nguyệt Bộ bị giảm, chỉ có thể đưa nửa thân người thoát khỏi phạm vi tấn công của nắm đấm?' 'Không đúng, nếu thể lực không đủ, trong cơ thể hắn nhất định sẽ xuất hiện những dấu hiệu khác, cho thấy thể lực của La Tu đã đạt đến giới hạn, tuyệt đối

sẽ không có vẻ nhẹ nhàng như bây giờ,' Charlotte Linlin suy nghĩ.

Bà ta lập tức truyền một ý niệm cho Zeus ở bên cạnh, bảo nó tập trung chú ý, theo dõi chặt chẽ hành động của La Tu.

Đồng thời, tay phải tăng thêm lực nâng Napoleon, để có thể sớm quay lại tấn công La Tu.

La Tu siết chặt Thiểm Diễm trong tay, Haki Vũ trang bao bọc lấy nó.

Đồng thời, kiếm khí cũng được La Tu nâng lên cao, chém mạnh xuống nắm đấm của Charlotte Linlin. 'Phụt~~' Do vị trí La Tu chém tới, vừa vặn là khớp ngón giữa của Charlotte Linlin.

Một vết thương sâu đến thấy xương liền xuất hiện trên nắm đấm của bà ta, đồng thời máu tươi bắn ra tung tóe.

Chương 290

'Ầm ầm~~' Thấy mẹ mình bị thương, Zeus ở bên cạnh tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Nó dồn toàn bộ sức mạnh, bắn ra một tia sét khổng lồ, lóe lên về phía La Tu.

La Tu lập tức rút Thiểm Diễm đang cắm trong thịt của Charlotte Linlin ra, Nguyệt Bộ lập tức được sử dụng.

Vô cùng hiểm hóc, ông đã né thành công đòn tấn công cực mạnh của Zeus.

Sau khi né xong, La Tu lại sử dụng Nguyệt Bộ, lao về phía Charlotte Linlin.

Lúc này, Charlotte Linlin đã nâng thanh Napoleon vừa chém xuống đất lên.

Bà ta vung ngang, dùng sức chém mạnh về phía La Tu.

La Tu lập tức hai tay nắm đao, dùng hết toàn lực chém mạnh xuống thanh Napoleon đang vung ngang. 'Đoàng~~' Một tiếng nổ lớn vang lên.

Là một trong những nhân vật chính tạo ra âm thanh đó, La Tu cảm thấy lòng bàn tay mình đang run lên nhè nhẹ sau cú va chạm vừa rồi. 'Không bật Tiên nhân hình thức, e là không thể thắng về mặt sức mạnh!' Cảm nhận đôi tay run rẩy, La Tu thầm nghĩ.

So với La Tu, lòng bàn tay của Charlotte Linlin cũng đang trong trạng thái run rẩy.

Cảm nhận cơn đau truyền đến từ tay, sự coi trọng của Charlotte Linlin đối với La Tu trong lòng lại tăng thêm một phần.

Dù sao, rong ruổi trên biển lâu như vậy, bà ta có nhận thức sâu sắc về sức mạnh của mình.

Có thể so kè sức mạnh đơn thuần với bà ta, trong loài người e rằng không có mấy người.

La Tu lại có thể so kè đến mức độ này, thực sự không dễ dàng.

Sau cú đối đầu của hai người, do Charlotte Linlin đứng trên mặt đất, sau khi chịu lực xung kích, bà ta dùng chân phải đạp mạnh xuống đất, chống đỡ cơ thể, liền hóa giải được lực xung kích.

La Tu do đang ở giữa không trung, không có điểm tựa, chỉ có thể liên tục sử dụng Nguyệt Bộ mới ổn định được thân hình.

Thấy La Tu đang liên tục dùng lực, Charlotte Linlin biết đây là một cơ hội.

Bà ta cũng không để ý đến vết thương trên tay, lập tức chuẩn bị tấn công La Tu.

Thương Elbaf: Uy Quốc!!!

Charlotte Linlin đột nhiên hai tay siết chặt Napoleon, làm ra tư thế lùi lại tích lực, hai tay bộc phát ra kiếm khí cường đại, không ngừng xoay quanh lưỡi kiếm Napoleon.

Đồng thời, Haki Quan sát được Charlotte Linlin mở đến cực hạn, khóa chặt La Tu.

Một khắc này, trong cảm nhận của Charlotte Linlin, cả thế giới dường như đều biến thành đen trắng, chỉ có La Tu là màu đỏ.

Tiếp theo, chỉ cần đâm mạnh Napoleon về phía chấm đỏ đó là được.

Bị Charlotte Linlin dùng Haki Quan sát khóa chặt, La Tu lúc này cảm giác như có một đôi mắt vô cảm đang nhìn chằm chằm vào mình.

‘Xem ra, đã chuẩn bị sẵn đại chiêu rồi sao!’ Thấy hành động của Charlotte Linlin, La Tu thầm nghĩ: ‘Nếu đã chào đón ta nồng nhiệt như vậy, vậy ta cũng phải chuẩn bị một món quà lớn để đáp lễ!’ Kiếm thuật: Đoạn Sơn!!!

La Tu lập tức hai tay siết chặt Thiểm Diễm, giơ cao quá đầu.

Kiếm khí trên người toàn lực bộc phát, không ngừng hội tụ về phía Thiểm Diễm.

Zephyr, người đã nhảy lên không trung để né đòn tấn công của Cracker và Perospero, cảm nhận được hai luồng kiếm khí đang không ngừng lớn mạnh, không khỏi quay đầu, lo lắng nhìn La Tu một cái.

Mặc dù kiếm khí mà Charlotte Linlin bộc phát lúc này vô cùng nồng đậm, mãnh liệt.

Nhưng Zephyr vẫn tràn đầy tin tưởng vào La Tu.

Dù sao, La Tu đã từng trước mắt bao người, đánh bại đại kiếm hào đệ nhất thế giới Mắt Diều Hâu.

Charlotte Linlin tuy lúc này thể hiện ra thực lực rất mạnh, nhưng về mặt kiếm thuật, vẫn không thể so sánh với Mắt Diều Hâu.

La Tu tiên sinh đã có thể đánh bại Mắt Diều Hâu, thì Charlotte Linlin tự nhiên không thành vấn đề.

Phản ứng của Cracker và Perospero cơ bản giống hệt Zephyr.

Mặc dù biết lúc này đang chiến đấu với cường địch, nhưng hai luồng kiếm khí bồng bột đó, không lúc nào là không thu hút sự chú ý của họ. ‘Mẹ, nhất định phải đánh bại tên khốn đó!’ Cả Cracker và Perospero đều cầu nguyện.

Ở gần tầng mây Lankerote, Kaido đang trong hình thái rồng bay lượn trên bầu trời, đột nhiên cảm nhận được hai luồng kiếm khí ngút

trời đang tàn phá. ‘Hai luồng kiếm khí, một trong số đó hẳn là của La Tu,’ sau khi cảm nhận kiếm khí, Kaido xác định, ‘Đối thủ có thể khiến La Tu bộc phát ra kiếm khí mạnh mẽ như vậy, e rằng chỉ có Charlotte Linlin!’ Dù sao, hắn đã từng giao thủ với La Tu, có hiểu biết nhất định về kiếm khí của ông.

Cộng với việc trước đó đã hẹn với Charlotte Linlin, trên quần đảo Lankerote hợp lực đối phó La Tu.

E rằng, lúc này Charlotte Linlin và La Tu đã triển khai một trận chiến kịch liệt.

Nghĩ đến đây, Kaido lập tức tăng tốc, di chuyển nhanh về phía quần đảo Lankerote.

Trên mặt biển, người đang di chuyển nhanh về phía quần đảo Lankerote, tự nhiên không chỉ có một mình Kaido.

Sau khi cảm nhận được hai luồng kiếm khí mãnh liệt, Kuzan hiểu rằng, La Tu tiên sinh chắc chắn đã gặp phải cường địch.

Theo thông tin mà Nguyên soái Sengoku đã thông báo trước đó, cường địch hẳn là hai vị Tứ Hoàng kia: Kaido của băng hải tặc Bách Thú, và Charlotte Linlin của băng hải tặc Big Mom.

Ngay lập tức, Kuzan cũng tăng tốc độ, nhanh chóng tiếp cận quần đảo Lankerote.

Sau khi dùng Haki Quan sát khóa chặt La Tu, Charlotte Linlin vung Napoleon, chém một nhát vào không trung về phía ông!

Một luồng kiếm khí khổng lồ màu tím nhạt được bắn ra, với tốc độ cực nhanh, thế không thể cản phá, lao về phía vị trí của La Tu.

Cả hòn đảo nhỏ, lúc này dường như đều bị bao phủ bởi màu tím nhạt.

Sau khi Charlotte Linlin bắn ra luồng kiếm khí khổng lồ, hai tay đang giơ cao của La Tu cũng đồng thời vung về phía bà ta.

Kiếm khí nồng đậm vốn xoay quanh Thiểm Diễm, lập tức được giải phóng ra ngoài.

Một luồng kiếm khí hình trăng lưỡi liềm màu trắng sữa, từ từ tiến về phía trước.

Mặc dù trông có vẻ chậm chạp, nhưng đó là do so sánh với chiêu Uy Quốc mà Charlotte Linlin tung ra, nên mới có cảm giác chậm hơn.

Trong mắt của Zephyr, Cracker và những người khác ở bên cạnh, luồng kiếm khí khổng lồ màu tím nhạt do Charlotte Linlin bắn ra, do tốc độ quá nhanh, vượt qua giới hạn, đã tạo ra nhiều tiếng nổ siêu thanh, và hình thành những đám mây mù, xuất hiện trên đường đi của kiếm khí.

Còn luồng kiếm khí màu trắng sữa mà La Tu chém ra, chỉ cho người ta cảm giác kiếm khí vô cùng nồng đậm.

Ngoài ra, không có đặc điểm gì khác.

Do tốc độ của kiếm khí quá nhanh, ngay sau khi hai người vung ra kiếm khí của mình, hai luồng kiếm khí liền va chạm vào nhau.

Ngay lập tức, hai luồng kiếm khí đã xảy ra va chạm dữ dội. ‘Xè xè~~’ Tiếng kiếm khí ma sát vào nhau, vang vọng khắp hòn đảo.

Đồng thời, tại tâm điểm va chạm của hai luồng kiếm khí, do sự ma sát quá kịch liệt, tầm nhìn của mọi người đều trở nên mơ hồ, không thể nhìn rõ tình hình thực tế của cuộc va chạm.

Chương 291

'Phanh~~' Lúc này, vô số kiếm khí từ tâm điểm va chạm, bắn ra tứ phía.

Cây cối, đất đai xung quanh đều bị kiếm khí tàn phá.

Vô số cây cối bị chém ngang lưng, trên mặt đất cũng xuất hiện vô số rãnh sâu cạn khác nhau!!

Hai luồng kiếm khí chứa đựng sức mạnh cường đại, lúc này đang va chạm chặt chẽ vào nhau, đã đạt đến giai đoạn cuối cùng của cuộc đối đầu.

Kiếm khí bắn ra từ trung tâm va chạm cũng đang tăng lên nhanh chóng.

La Tu và Charlotte Linlin, những người ở gần tâm điểm hơn, lúc này cũng không thể lo hồi phục thể lực.

Chịu đựng cảm giác mệt mỏi sau khi vừa tung ra năng lực, họ lập tức rút lui về phía sau. 'Vút~~' Cracker và Perospero, đang chuẩn bị tấn công Zephyr trên không, một luồng kiếm khí hỗn loạn liền lướt qua trước mặt hai người!

Cracker thấy vậy, đành phải lập tức dừng bước, né tránh luồng kiếm khí đó.

Perospero do đang điều khiển những thanh trường kiếm làm từ dịch kẹo truy kích Zephyr, chứ không phải bản thân đang ở đó, nên Perospero cắn răng.

Anh ta điều khiển những thanh trường kiếm đó, tăng tốc lao về phía Zephyr.

Luồng kiếm khí bắn ra, ngay sau đó liền gào thét bay qua giữa

Zephyr và Cracker. ‘Rắc~~~’ Những thanh trường kiếm dịch kẹo mà Perospero điều khiển, lúc này lần lượt bị kiếm khí phá hủy.

Dù có một số thanh kiếm không bị phá hủy, cũng không thể gây tổn thương cho Zephyr.

“Thấy quỷ, lão già này vận khí cũng tốt quá rồi!” Thấy những thanh kiếm của mình đều bị phá hủy, Perospero chửi thề.

Đối với luồng kiếm khí bắn ra đó, Zephyr tự nhiên cảm thấy vận khí mình không tồi.

Đối với những con cá lọt lưới không bị kiếm khí phá hủy, Zephyr tùy ý vung nắm đấm hai cái, liền giải quyết chúng.

Lúc này, ba người ở đây cũng đồng thời cảm nhận được, khí tức truyền đến từ trung tâm va chạm của hai luồng kiếm khí ngày càng dữ dội.

Thấy tình hình này, họ cũng không còn tâm trí tiếp tục giao chiến.

Lập tức thi triển thân pháp, rút lui về phía sau.

Smoothie, người trước đó bị Zephyr đánh bay, lúc này cũng nén cơn đau trên người, rút lui về phía sau.

Cuộc đối đầu của hai luồng kiếm khí cũng đã đến giai đoạn gay cấn.

Kiếm khí màu tím nhạt không ngừng công kích kiếm khí màu trắng sữa, ra vẻ muốn đánh tan kiếm khí màu trắng sữa.

Kiếm khí màu trắng sữa, lại giống như một ngọn núi Thái Sơn vững chãi.

Đối mặt với sự xâm nhập của kiếm khí màu tím nhạt, kiếm khí màu trắng sữa vẫn theo nhịp điệu của mình, từng chút một tiến về phía trước nghiền ép.

Mặc dù thế công của kiếm khí màu tím nhạt vô cùng mãnh liệt, nhưng sức mạnh kế thừa không đủ, dần dần bị kiếm khí màu trắng sữa mài mòn đi sức mạnh của bản thân.

Do cuộc đối đầu của kiếm khí, tầm nhìn của mọi người vô cùng mơ hồ.

Nhưng lúc này mọi người có thể cảm nhận rõ ràng, khu vực mà màu tím nhạt chiếm lĩnh đang bị màu trắng sữa xâm chiếm!

Hơn nữa, chất lượng của kiếm khí bắn ra từ trung tâm đối đầu của kiếm khí lúc này, không còn mạnh mẽ như trước.

Số lượng kiếm khí bắn ra cũng đang giảm đi nhanh chóng.

Thấy tình hình này, mọi người hiểu rằng, cuộc đối đầu kiếm khí long trời lở đất này e rằng sắp hạ màn. 'Mẹ sắp thua rồi sao!' Nhìn tình hình trên không, Cracker bất lực.

Dù sao, nếu ngay cả mẹ cũng không thể giành được ưu thế trước La Tu, thì băng hải tặc Big Mom không có ai có thể một mình đánh bại La Tu. 'Vút~~' Trên bầu trời, kiếm khí màu tím nhạt trực tiếp bị kiếm khí màu trắng sữa tiêu diệt, và thẳng tắp lao về phía vị trí tấn công ban đầu.

Nhưng uy lực của bản thân nó, đã bị kiếm khí màu tím nhạt tiêu hao quá nửa, không còn cái thế Thái Sơn áp đỉnh như lúc đầu.

Thấy cảnh này, Zephyr biết La Tu tiên sinh đã giành được thắng lợi trong cuộc đối đầu kiếm khí vừa rồi với Charlotte Linlin.

Sau đó, khóe miệng ông hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười mãn nguyện. 'La Tu tiên sinh đã giành được thắng lợi, vậy thì mình không thể quá tụt hậu được,' Zephyr thầm nghĩ.

Ông lại tập trung ánh mắt vào Cracker và Perospero, tìm kiếm một trong hai người làm đột phá khẩu của mình.

Đối với ánh mắt không hề che giấu mục đích của Zephyr, Cracker và Perospero tự nhiên cảm nhận được.

Sau đó, hai người liền tập trung sự chú ý vào Zephyr.

Muốn tìm đột phá khẩu từ chúng ta, vậy cũng phải chuẩn bị bị chúng ta đánh bại đi.

Sau khi ba người nhìn nhau, Zephyr đột nhiên di chuyển.

Thế!!

Zephyr lao về phía Perospero với tốc độ cực nhanh.

Do vừa rồi để né tránh kiếm khí bắn ra, vị trí của Cracker và Perospero không quá gần, nhưng cũng không xa.

Vừa vặn thuộc khoảng cách mà một khi xảy ra tình huống, Cracker có thể lập tức chi viện.

Đối mặt với Zephyr đột nhiên bộc phát, Cracker lập tức chạy về phía Perospero.

Perospero, người đang đối mặt trực diện với Zephyr, lúc này không hề hoảng loạn.

Anh ta lập tức sử dụng năng lực trái Paramecia của mình, lại ngưng tụ dịch kẹo trên mặt đất thành từng tấm tường chắn kẹo.

Nhưng lần này những tấm tường chắn ngưng tụ ra, đã rút kinh nghiệm từ lần trước, không còn tạo ra nhiều tường chắn nữa.

Dù sao, lần trước đối mặt với cú lao tới của Zephyr, những tấm tường chắn dựng lên trước mặt Smoothie, do số lượng tạo ra quá nhiều, dẫn đến chất lượng cực kỳ kém cỏi, hoàn toàn không có cách nào cản trở được Zephyr.

Vì vậy, lần này Perospero không còn yêu cầu số lượng nhiều, mà đã kiểm soát chất lượng.

Từng tấm tường chắn kẹo, nhanh chóng được Perospero tạo ra từ dịch kẹo.

Nhưng lần này, Zephyr không giống như trước, thể hiện ra vẻ thế không thể cản phá, phá hủy toàn bộ những tấm tường chắn kẹo cản đường.

Zephyr đã né tránh những tấm tường chắn kẹo mà ông có thể hơi điều chỉnh thân hình là có thể né được.

Chỉ những tấm tường chắn kẹo thực sự cản đường, mới bị ông phá hủy. 'Phanh~ Phanh~' Sau khi phá hủy hai tấm tường chắn kẹo, Zephyr lập tức cảm thấy có điều không ổn với chúng. 'Lần này, thằng nhóc đó xem ra đã học được khôn rồi, bài học lần trước, đã ghi nhớ kỹ trong lòng!' Thấy sau khi phá hủy tường chắn kẹo, thân hình Zephyr đều có một chút khựng lại, Perospero biết rằng, sự thay đổi mà anh ta vừa thực hiện với tường chắn kẹo đã có tác dụng.

Nếu không, những tấm tường chắn kẹo này trước mặt Zephyr, vẫn sẽ không chịu nổi một đòn, chỉ có số phận bị phá hủy.

Nhưng Perospero không vì sự cải tiến của tường chắn kẹo đã gây ảnh hưởng đến Zephyr mà tự mãn.

Chương 292

Dù sao, đối thủ cấp bậc như Zephyr, không có tư cách để xem thường.

Sên Biển Kẹo!!

Một con sên biển khổng lồ, liền ngóc đầu lên từ dịch kẹo mà Perospero giải phóng ra.

Perospero, hiên ngang đứng trên đỉnh đầu con sên biển.

Đối với Zephyr đang lao tới nhanh chóng, con sên biển đã nâng cao thân thể của mình.

Dùng thân thể của mình, nó hung hăng đè xuống Zephyr đang lao tới. 'Thân thể sên biển là dịch kẹo có mật độ cao như thế này, ta không tin Zephyr có thể đánh tan nó!!' Perospero điều khiển con sên, hung hăng nghĩ. 'Một khi bị sên biển nuốt chửng, vậy thì chờ bị dịch kẹo xâm thực, một khi trở thành người kẹo, ngươi sẽ trở thành một trong những món đồ sưu tầm quý giá của ta, Zephyr!!!' Đối với con sên biển kẹo đột nhiên vươn cao, Zephyr không hề có xu hướng giảm tốc. 'Tường chắn kẹo do dịch kẹo ngưng tụ thành ta còn có thể phá hủy, dùng dịch kẹo đè ta, có phải là hơi quá tùy tiện rồi không!' Thấy con sên biển kẹo đang vươn cao thân thể, Zephyr nghĩ.

Sau đó, ông thu nắm đấm phải lại, chân trước bước lên.

Dùng hết toàn bộ sức mạnh trong cơ thể, ông vung một cú đấm toàn lực về phía con sên biển kẹo. 'Phụt~ Phanh~~' Đối mặt với cú đấm toàn lực của Zephyr, thân thể con sên biển kẹo, trực tiếp bị nắm đấm của Zephyr xuyên qua một cái hang khổng lồ!!

Zephyr lúc này đang đứng trong cái hang khổng lồ đó, xung quanh

là vô số dịch kẹo.

Zephyr lập tức khuỵu gối, nhảy thẳng lên trên.

Perospero đứng trên đỉnh đầu con sên biển kẹo, do vị trí đứng khá gần phía trước, lúc này không bị ảnh hưởng bởi dư chấn từ cú đấm vừa rồi của Zephyr.

Nhìn cái hang bị quyền phong của Zephyr phá vỡ, Perospero vô cùng may mắn vì vừa rồi không đứng ở vị trí đó.

Về phần ảo tưởng nuốt chửng Zephyr, biến ông thành người kẹo, đã bị Perospero ném ra sau đầu.

Dù sao, những chuyện đó đều là vô vọng, không cần nghĩ nhiều. 'Zephyr dù đã xuyên thủng thân thể con sên biển kẹo một cái hang, nhưng vẫn đang ở trong cơ thể con sên!' Zephyr đột nhiên ý thức được ưu thế của mình.

Gạt bỏ nỗi sợ hãi đối với cú đấm của Zephyr, Perospero lập tức quan sát vị trí của ông ta.

Lập tức phát hiện, Zephyr đang không ngừng sử dụng Nguyệt Bộ để đi lên trong cái hang.

Hiện tại, đã đạt đến vị trí giữa thân thể con sên.

E rằng trong hai ba hơi thở nữa, Zephyr có thể rời khỏi bên trong thân thể con sên. 'Mình vừa rồi đang làm gì vậy!!

Lại có thể lãng phí một cơ hội hiếm có như vậy!' Perospero hối hận.

Đồng thời, Perospero lập tức cúi người xuống, hai tay vỗ vào thân thể con sên, điều khiển dịch kẹo bao vây Zephyr.

Trong khoảnh khắc Perospero tiến hành điều khiển, dịch kẹo bên cạnh lối đi của cái hang trong thân thể con sên, lập tức ồ ạt chảy vào

giữa.

Đối với điều này, Zephyr đã sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Lại một cú đấm nữa được vung ra, đánh bay những luồng dịch kẹo lớn xuất hiện.

Nguyệt Bộ liên tục được sử dụng, nâng cao vị trí của mình. 'Phanh~' Nhìn những luồng dịch kẹo lại bị đánh bay lên trời, tiếng đạp không của Nguyệt Bộ bên tai ngày càng vang.

Perospero hiểu rằng, cơ hội tốt như vậy vừa rồi, mình đã không nắm bắt được.

E rằng trong một hơi thở nữa, Zephyr sẽ thoát ra khỏi thân thể con sên. 'Không được, không thể để hắn dễ dàng thoát ra khỏi đây như vậy!' Perospero cắn răng quyết định.

Vô số thanh trường kiếm do dịch kẹo tạo thành, liền xuất hiện bên cạnh Perospero.

Hướng về vị trí của cái hang, chúng lao đi với tốc độ cao.

Lúc này, bóng dáng của Zephyr vừa hay bay ra khỏi cái hang.

Nhìn những thanh trường kiếm dịch kẹo đang lao tới, Zephyr lập tức xoay eo, uốn cong cả người thành hình bánh quai chèo, né tránh từng thanh trường kiếm dịch kẹo.

"Tuổi đã lớn như vậy rồi, còn hành hạ cái eo như thế, không sợ trật eo sao!" Nhìn Zephyr uốn cong eo đến cực hạn, Perospero cà khịa.

Đồng thời, anh ta điều khiển những thanh trường kiếm dịch kẹo, lập tức đổi hướng, lại một lần nữa tấn công Zephyr.

Cracker lúc này tự nhiên cũng không hề rảnh rỗi.

Sau khi thấy Perospero nuốt Zephyr vào bụng con sên, Cracker đã để Binh Sĩ Bánh Quy phát lực, ném mình lên không trung.

Thanh Pretzel trong tay, lập tức được bao quanh bởi vô số kiếm khí dạng sóng.

Khi Cracker đang ở giữa không trung, vừa hay thấy được Zephyr đang xoay người, né tránh từng thanh trường kiếm dịch kẹo do Perospero bắn ra.

Thấy tình hình này, Cracker biết rằng, đây là một thời cơ rất tốt.

Lập tức vung cánh tay, anh ta chém mạnh về phía Zephyr đang tiếp tục bay lên.

Một luồng kiếm khí dạng sóng, tách ra khỏi thanh Pretzel, hung hăng lao về phía Zephyr.

Zephyr, người đang né tránh dịch kẹo, lập tức cảm nhận được luồng kiếm khí có góc độ hiểm hóc đó. 'Thằng nhóc, cũng biết nắm bắt cơ hội đấy!' Cảm nhận được kiếm khí, Zephyr thầm nghĩ.

Sau đó, não của Zephyr bắt đầu vận hành nhanh chóng, suy nghĩ xem bây giờ nên đối phó với tình huống bị tấn công từ hai phía như thế nào. 'Giữa trường kiếm dịch kẹo và kiếm khí dạng sóng, rõ ràng kiếm khí dạng sóng có thể gây ra mức độ nguy hiểm cao hơn,' Zephyr suy tính. 'Vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi khu vực bao phủ của con sên biển kẹo, một khi đối đầu trực diện với đòn tấn công, e rằng Perospero sẽ nhân cơ hội này, lại nuốt mình vào bụng con sên!!' 'Không được, không thể bị con sên nuốt vào bụng nữa, vậy thì chỉ có thể cứng rắn chống lại đòn tấn công trước, sau khi thoát khỏi phạm vi bao phủ của con sên, mới tính kế hoạch tấn công khác!

Nếu cứng rắn chống lại, thì chống lại trường kiếm dịch kẹo tốt hơn một chút, dù sao sức tấn công của kiếm khí dạng sóng hẳn là cao hơn trường kiếm dịch kẹo.' Sau khi đã quyết định, Zephyr sử dụng Haki Vũ trang, nhanh chóng bao bọc hai cánh tay của mình, không còn xoay người nữa.

Ông đưa hai cánh tay được bao bọc bởi Haki Vũ trang, bắt chéo vào nhau, nhắm vào những thanh trường kiếm dịch kẹo sắp tấn công tới.

Thấy Zephyr không còn xoay người, chuẩn bị cứng rắn chống lại đòn tấn công, một cách tác chiến dị thường.

Perospero lập tức cảm thấy có điều không ổn, nhưng lúc này những thanh trường kiếm dịch kẹo đã ở rất gần Zephyr, không còn kịp thay đổi quỹ đạo chuyển động. 'Phanh~~' Những thanh trường kiếm dịch kẹo hung hăng va vào cánh tay Zephyr.

Do lực xung kích quá lớn, trực tiếp đẩy Zephyr lùi lại một khoảng.

"Tên khốn này, sao lần nào cũng có thể đưa ra phương án đối phó hợp lý như vậy!!" Cracker thấy Zephyr giải quyết vấn đề một cách mẫu mực như trong sách giáo khoa, liền cà khịa.

Lúc này, Perospero cảm nhận được kiếm khí dạng sóng do Cracker bắn ra.

Ngay sau đó, kiếm khí liền xuất hiện trong tầm nhìn của anh ta, va vào thân thể con sên, đánh vỡ thân thể con sên thành một cái hố lớn.

Chương 293

"Anh hai, vừa rồi đòn tấn công của em là nhắm vào Zephyr, không phải cố ý tấn công con sên của anh đâu!" Cracker vừa hay rơi xuống thân thể con sên, vội vàng giải thích.

Dù sao, đòn tấn công của anh ta đúng là đã gây ra tổn thương tương ứng cho con sên của Perospero.

"Không sao!" Perospero lập tức trả lời.

"Tập trung chú ý, nhất định không thể để Zephyr đi quấy rầy mẹ!" "Chắc chắn rồi, anh hai!" Cracker trả lời.

"Chết tiệt!" Thấy kiếm khí của mình bị kiếm khí của La Tu phá vỡ, Charlotte Linlin chửi thề.

Sau đó vung tay, một luồng kiếm khí được bà ta giải phóng ra.

Trực tiếp va vào luồng kiếm khí màu trắng sữa, đánh tan sức mạnh còn lại của nó.

La Tu trong khoảng thời gian ngắn đó cũng không hề đứng yên.

Nhân lúc Charlotte Linlin bị kiếm khí thu hút sự chú ý, La Tu đã lặng lẽ mai phục đến bên cạnh bà ta.

Sau khi Charlotte Linlin giải phóng ra một luồng kiếm khí, La Tu sử dụng Thiểm Diễm.

Một luồng kiếm khí sắc bén, lao về phía bà ta.

Vừa hay nâng Napoleon lên bắn ra một luồng kiếm khí, cảm nhận được luồng kiếm khí tấn công, Charlotte Linlin trực tiếp vung Napoleon xuống, một luồng kiếm khí khổng lồ thẳng tắp lao về phía luồng kiếm khí tấn công.

Đồng thời, bà ta dùng Haki Quan sát khóa chặt La Tu.

Thế Nguyệt Bộ!

Kỹ năng kết hợp được La Tu sử dụng.

Tốc độ của bản thân lập tức đạt đến một tầm cao mới.

Cầm Thiểm Diễm, ông hung hăng chém xuống Charlotte Linlin.

Điện Hỏa Bạo Kích Quyền!!

Charlotte Linlin lại giơ nắm đấm bị thương lên, Prometheus bám trên tóc lập tức phân tán ra ngọn lửa bám vào nắm đấm.

Zeus cũng đồng thời truyền sức mạnh sấm sét vào nắm đấm của Charlotte Linlin.

Đồng thời Haki Vũ trang lập tức được sử dụng, bao bọc lấy nắm đấm của bà ta.

Mặc dù trước đó Haki Vũ trang đều bị La Tu một đao xuyên thủng, nhưng sức đề kháng của nó vẫn không thể xem thường.

Một khi không có sự bảo vệ của Haki Vũ trang, e rằng nắm đấm của bà ta sẽ trực tiếp bị chém thành hai nửa. 'Phanh~~' Do ngọn lửa và điện khí xoay quanh nắm đấm, khi lưỡi đao của La Tu và nắm đấm va chạm, ngọn lửa và điện khí lập tức lan ra tứ phía.

Cả người La Tu liền bị ngọn lửa và điện khí lan ra tứ phía cuốn vào. 'Chết tiệt, lần này e rằng thật sự biến thành đầu nổ rồi!' Bị ngọn lửa và điện khí bao bọc, La Tu cà khịa.

Dù sao trước đó ông đã không cẩn thận bị tia sét của Zeus đánh trúng, khiến tóc của ông trở thành đầu nổ.

Nhưng mặc dù đang ở trong vòng vây của ngọn lửa, ông vẫn không ngừng giải phóng ra một lượng nhỏ kiếm khí, khiến ngọn lửa cũng không thể tiếp cận cơ thể ông.

Phát hiện La Tu rơi vào vòng vây của ngọn lửa và điện khí, Charlotte Linlin lập tức nâng Napoleon lên, chém mạnh vào giữa ngọn lửa.

Bị ngọn lửa bao vây, nhưng nhờ sự trợ giúp của Haki Quan sát, La Tu biết rằng, lúc này, Napoleon đã ở trên đỉnh đầu mình.

La Tu lập tức đặt ngang Thiểm Diễm trên đỉnh đầu, đồng thời tay phải chống vào gần mũi kiếm của Thiểm Diễm.

Dù sao, ông đã hiểu rõ sức mạnh kinh người của Charlotte Linlin, lần này ông sẽ không để bị một đao chém xuống đất nữa. 'Phanh~~' Napoleon hung hăng va vào Thiểm Diễm.

Do La Tu lúc này đang ở giữa không trung, về cơ bản không có điểm tựa, dẫn đến La Tu hai tay chống đỡ Thiểm Diễm, bị Napoleon một mực áp chế, thẳng tắp rơi xuống mặt đất.

Nhìn La Tu bị Napoleon khống chế, nhanh chóng rơi xuống mặt đất, Charlotte Linlin dường như đã thấy được, cảnh La Tu bị Napoleon đè chặt trực tiếp rơi xuống mặt đất.

Lúc này, Charlotte Linlin dường như cảm thấy trong cơ thể lại dâng lên một sức mạnh mới.

Tay phải lập tức tăng thêm lực, chém xuống dưới.

La Tu, người đang bị Napoleon áp chế nhanh chóng tiếp cận mặt đất, vô cùng hiểu rõ rằng một khi bị Charlotte Linlin đập xuống đất, e rằng hậu quả sẽ vô cùng thảm khốc.

La Tu một tay dùng lực, một tay chịu lực, chống lại sức mạnh kinh người của Charlotte Linlin, điều chỉnh thân kiếm đang cân bằng của Thiểm Diễm thành một góc nghiêng.

Đồng thời, ông lập tức xoay người, để không bị Napoleon đang trượt về phía thấp hơn ảnh hưởng.

Do thân kiếm Thiểm Diễm xuất hiện độ nghiêng, Napoleon lập tức trượt về phía có góc thấp hơn.

Lưỡi đao của Napoleon ma sát với thân kiếm Thiểm Diễm không ngừng trượt đi.

Vô số tia lửa nhỏ, từ đó mà bắn ra. 'Phanh~~' Napoleon không ngừng nghiêng về phía thấp hơn, cuối cùng trượt ra khỏi thân kiếm Thiểm Diễm, rơi xuống mặt đất.

Lúc này, Charlotte Linlin biết rằng, do vừa rồi sử dụng sức lực quá lớn, mặc dù đã rất cố gắng rút Napoleon lại, nhưng do quán tính, chỉ có thể đảm bảo lần này Napoleon không bị đập xuống đất. 'Lên cho ta!!' Charlotte Linlin lo lắng hét lên.

Tay phải đang siết chặt Napoleon, bộc phát ra sức mạnh lớn nhất.

Cứng rắn giữ lại Napoleon đang sắp rơi xuống đất, lơ lửng giữa không trung.

La Tu, người vừa xoay người mượn lực để ổn định hạ cánh, thấy Charlotte Linlin cứng rắn giữ lại Napoleon lơ lửng giữa không trung, cảm thán: 'Sức cánh tay này, quả thực có thể sánh ngang với sức mạnh của một người khổng lồ rồi!' Mặc dù sức mạnh của ông cũng không yếu, nhưng sức mạnh đó là sau khi được hệ thống tăng cường hai lần, mới đạt được cường độ hiện tại.

Còn sức mạnh kinh người của Charlotte Linlin, lại hoàn toàn dựa vào thiên phú của bản thân, đã đạt đến mức độ này. 'Người so với người, quả nhiên tức chết người mà!' La Tu bất lực.

Nhưng đối với cơ hội khó khăn lắm mới tạo ra được này, La Tu tuyệt đối sẽ không để nó trôi đi ngay trước mắt.

La Tu khuỵu gối, nhẹ nhàng nhảy một cái, liền nhảy lên trên lưng đao của Napoleon.

Thấy La Tu kiêu ngạo như vậy nhảy lên lưng đao Napoleon, Charlotte Linlin gầm lên đầy tức giận: "Prometheus!!" Đồng thời, bà ta lại giơ bàn tay trái đầy sẹo lên.

Để truyền ngọn lửa cho nắm đấm của Charlotte Linlin, Prometheus đã thu toàn bộ ngọn lửa đang bám trên thân Napoleon về cơ thể, để truyền cho nắm đấm của mẹ mình.

Không ngờ, La Tu lại nhân cơ hội này, nhảy lên trên lưng đao của Napoleon.

"Hiểu rồi, mẹ!" Prometheus trả lời.

Prometheus đang bám trên tóc của Charlotte Linlin, lập tức truyền ngọn lửa của mình, theo cánh tay của mẹ, nhanh chóng lan về phía lưng đao Napoleon.

Đồng thời có một luồng lửa khác, lan về phía nắm đấm của mẹ mình.

La Tu tự nhiên sẽ không đứng yên tại chỗ chờ chết, chờ đợi bị ngọn lửa thiêu cháy.

Hai chân không ngừng thay nhau đạp lên lưng đao, lại có thể chạy trên lưng đao, không ngừng tiếp cận Charlotte Linlin!

Chương 294

'Ầm ầm~~' Thấy La Tu không ngừng tiếp cận mẹ mình, Zeus ngưng tụ sấm sét của bản thân, đánh về phía La Tu đang không ngừng tiến lên.

Thế!

La Tu trực tiếp coi lưng đao của Napoleon như đất liền, liên tục dùng sức đạp lên lưng đao, trực tiếp nhảy lên, với tốc độ cực nhanh tấn công Charlotte Linlin.

Do lực đạo sinh ra từ việc hai chân La Tu liên tục đạp, thông qua Napoleon, toàn bộ được truyền đến cánh tay phải của Charlotte Linlin.

Nhưng để chống lại đòn tấn công lần này của La Tu, sau đó tiện cho việc phản kích, Charlotte Linlin chỉ hơi hạ cổ tay xuống, để Napoleon hơi tiếp cận mặt đất một chút, chứ không có thêm động tác nào khác.

Đòn tấn công sấm sét vừa rồi của Zeus, liền bị La Tu dễ dàng né tránh.

Ngọn lửa mà Prometheus lan ra trên thân đao Napoleon, cũng vì La Tu lúc này đang nhảy lên cao, không thể tạo ra đòn tấn công hiệu quả đối với La Tu.

Thấy sấm sét của Zeus và ngọn lửa của Prometheus, đều không có tác dụng cản trở, Charlotte Linlin lập tức vung nắm đấm được bao bọc bởi Haki Vũ trang và ngọn lửa, đấm về phía vị trí của La Tu.

Hy vọng nắm đấm đã chống lại được nhiều lần tấn công của La Tu này, có thể một lần nữa ngăn cản La Tu ở bên ngoài.

Nhưng, e rằng Charlotte Linlin không để ý một điểm.

Do hai lần trước đó phải ngăn cản thế hạ xuống của Napoleon, đã tiêu hao rõ ràng thể lực của bản thân, từ đó dẫn đến, tốc độ ra đòn của Charlotte Linlin lần này, đã chậm hơn một chút so với trước đây.

Vốn dĩ sau khi đòn tấn công sấm sét của Zeus ép buộc La Tu phải né tránh, nắm đấm của bà ta sẽ lập tức xuất hiện trước mặt La Tu, ngăn cản La Tu tiến lên, không cho La Tu thời gian phản ứng.

Nhưng lần này, lại cho La Tu một chút cơ hội.

Cảm giác được nắm đấm của Charlotte Linlin chậm hơn một chút, La Tu hiểu rằng e rằng đó là do bà ta liên tục phát lực vừa rồi. 'Cơ hội này, nhất định phải nắm bắt!' La Tu kiên quyết khẳng định.

Dù sao khi chiến đấu với đối thủ cấp bậc như Charlotte Linlin, cơ hội như vậy không nhất định sẽ xuất hiện lần sau.

Mặc dù còn có Tiên nhân hình thức, con át chủ bài lớn này chưa sử dụng, nhưng hiện tại La Tu không chuẩn bị sử dụng, trong dự tính là để chuẩn bị cho Kaido sắp tới.

Một khi Kuzan không đến kịp, Tiên nhân hình thức chính là con át chủ bài lớn nhất.

Thế Nguyệt Bộ!

Kỹ năng kết hợp lại được sử dụng.

Chỉ thấy thân hình La Tu lóe lên, trực tiếp nâng cao vị trí của mình, né tránh phạm vi tấn công của nắm đấm, xuất hiện trên cánh tay của Charlotte Linlin.

Thấy La Tu quỷ dị né tránh đòn tấn công của mình, xuất hiện trên cánh tay của mình, Charlotte Linlin kinh ngạc: "Cái gì!" Dù sao sau một thời gian chiến đấu, bà ta đã có hiểu biết nhất định về cách thức chiến đấu của La Tu.

Đặc biệt là sau khi La Tu di chuyển tốc độ cao, né tránh đòn tấn công sấm sét của Zeus, đối mặt với nắm đấm sắt của bà ta sẽ có phản ứng như thế nào.

Mặc dù nắm đấm của bà ta, nhiều lần bị lưỡi đao của ông đột phá sự bảo vệ của Haki Vũ trang, gây ra thương tổn, nhưng vẫn phá vỡ được mục đích tấn công cự ly gần của La Tu.

Lần này, La Tu lại trực tiếp điều chỉnh vị trí của mình, né tránh nắm đấm của bà ta, đã nằm ngoài dự liệu của bà ta.

Sau khi nhảy lên cánh tay của Charlotte Linlin, La Tu lập tức đạp lên cánh tay bà ta, nhanh chóng chạy về phía cổ của bà.

Thấy La Tu coi cánh tay mình như bàn đạp, để tiếp cận mình, Charlotte Linlin lập tức vung mạnh cánh tay trái, hy vọng có thể hất La Tu xuống.

Đồng thời, tay phải đang siết chặt Napoleon buông ra, mặc cho nó rơi xuống đất.

Bà ta thu tay lại, để cản trở La Tu đang tiến lên.

Prometheus bám trên tóc của Charlotte Linlin, thấy mẹ mình rơi vào thời khắc nguy cấp như vậy, không cần Charlotte Linlin chỉ huy, trực tiếp lan ngọn lửa dọc theo cơ thể bà ta, lan về phía cánh tay trái, hy vọng có thể cản trở La Tu.

Đối mặt với sự tấn công từ ba phía của Charlotte Linlin, La Tu biết rằng việc tiếp tục chạy trên cánh tay của bà ta để tiếp cận là không thực tế.

Dù sao trên cánh tay không có chỗ bám đặc biệt, việc Charlotte Linlin vung tay lên xuống với biên độ lớn, gây ra ảnh hưởng không nhỏ đối với ông.

Vụt!

La Tu dồn lực vào đôi chân, nhanh chóng tiếp cận cổ của Charlotte Linlin.

Tay phải hắn nắm chặt thanh kiếm Shana, Haki vũ trang đã sớm bao trùm lấy lưỡi kiếm, thân kiếm cũng được bao bọc bởi kiếm khí nồng đậm.

Vẻ mặt đằng đằng sát khí hiện rõ trong mắt La Tu.

Sau khi trao đổi với Perospero, Cracker nhìn Zephyr đang sắp chạm đất, cả hai chuẩn bị tung ra một đợt tấn công nữa.

Do trước đó trận chiến với Zephyr di chuyển quá nhanh, đám lính bánh quy không có cơ hội chen tay vào.

Giờ đây chính là lúc phát huy tác dụng của chúng, nhân lúc Zephyr chưa chạm đất, Cracker lập tức ra lệnh cho đám lính bánh quy bao vây, chặn hết phạm vi hoạt động của ông.

Perospero điều khiển quái vật kẹo, di chuyển đến vị trí Zephyr sắp tiếp đất.

“Cracker, ta sẽ phủ một lớp áo giáp lên người lính bánh quy của ngươi!

Đừng để binh lính của ngươi hoảng sợ!” Perospero lên tiếng.

“Biết rồi anh trai, cứ tự nhiên chế tạo áo giáp, chúng sẽ không di chuyển lung tung đâu.” Cracker đáp lại.

Sau đó, hắn lập tức truyền tin tức cho đám lính bánh quy.

Perospero kích hoạt năng lực trái Pero Pero, điều khiển chất lỏng kẹo trong cơ thể quái vật kẹo, biến thành từng lớp áo giáp kẹo phủ lên người đám lính bánh quy, tạo thành một lớp phòng ngự hiệu quả.

Dù sao đi nữa, một khi đám lính bánh quy có thể gây cản trở nhất định cho Zephyr, thì đó sẽ là sự trợ giúp rất lớn cho phe mình.

Chỉ hy vọng rằng, đám lính bánh quy khoác trên mình lớp áo giáp kẹo này có thể đạt được kỳ vọng của họ. ‘Năng lực của hai trái ác quỷ này phối hợp với nhau cũng khá tiện lợi đấy chứ!’ Zephyr nhìn Perospero trang bị áo giáp kẹo cho đám lính bánh quy và tán thưởng, ‘Nhưng chỉ dựa vào mấy bộ giáp kẹo sản xuất hàng loạt này, có thể tăng thêm bao nhiêu sức phòng ngự cho đám lính bánh quy chứ?’ Đám lính bánh quy đang chạy tới, do vừa nhận được mệnh lệnh của Cracker.

Đối mặt với dòng chất lỏng kẹo bao bọc quanh thân, chúng không hề tỏ ra hoảng sợ, ngược lại còn đặt hy vọng vào nó.

Sau khi chất lỏng kẹo bao bọc lấy thân thể, nó lập tức hình thành một lớp giáp che ngực và một chiếc mũ bảo hiểm.

Về phần tứ chi, do Perospero không quen thuộc với độ dài tay chân của đám lính bánh quy này, để phòng trường hợp áo giáp kẹo chế tạo ra cản trở hành động của chúng, hắn trực tiếp bỏ qua việc chế tạo những bộ phận đó, tập trung toàn bộ sự chú ý vào giáp ngực và mũ bảo hiểm.

Hắn nâng cao chất lượng của hai món đồ bảo hộ này, hy vọng có thể giảm bớt sát thương từ đòn tấn công của Zephyr lên đám lính.

Hơn nữa, chỉ chế tạo hai món phòng cụ cũng là có tính toán của hắn.

Dù sao đám lính bánh quy này không phải con người, dù tứ chi bị chặt đứt cũng sẽ không cảm thấy đau đớn như con người.

Chỉ cần bảo vệ được phần lõi của chúng không bị Zephyr một đòn kết liễu là được.

Dù cho bị Zephyr chặt đứt hai chân, chúng vẫn có thể vươn tay ra cản trở ông, mục đích của hắn đã đạt được.

Tuy nhiên, Perospero không chế tạo áo giáp kẹo cho tất cả lính bánh quy trên sân.

Hắn chỉ phủ một lớp áo giáp cho những tên lính bên cạnh quái vật kẹo của mình.

Dù sao, sử dụng năng lực trái Pero Pero để chế tạo áo giáp tiêu hao thể lực khá lớn.

Nếu chế tạo áo giáp cho tất cả lính bánh quy trên sân, thể lực của hắn e rằng sẽ cạn kiệt ngay lập tức, thời gian cũng không cho phép.

Sau khi thấy giáp ngực và mũ bảo hiểm xuất hiện, những tên lính bánh quy được ban cho áo giáp kẹo liền đấm mạnh vào ngực mình.

Chương 295

‘Keng~~ Gào~ Gào~’ Sau khi dùng sức đấm vào giáp ngực, phát hiện sức mạnh không thể làm giáp xuất hiện vết nứt, chúng vui mừng gào thét!

Sau đó, vì đã có áo giáp bảo vệ, chúng hưng phấn lao về phía Zephyr.

Lúc này, Zephyr đã đáp xuống đất.

Những tên lính bánh quy có tốc độ nhanh hơn, khoảng cách gần hơn, giờ phút này vung vẩy đủ loại vũ khí trong tay, lao về phía Zephyr.

Zephyr đứng tại chỗ, lặng lẽ kích hoạt Haki vũ trang, bao bọc lấy đôi tay.

Đối mặt với những tên lính bánh quy cầm đủ loại vũ khí nhảy xổ tới.

Zephyr đột nhiên bắt đầu di chuyển, vung vẩy đôi nắm đấm.

Ông tung ra những đòn tấn công không phân biệt đối với đám lính bánh quy đang bao vây. ‘Bốp~~’ ‘A~~’ Đối mặt với Zephyr tốc độ cực nhanh, đám lính bánh quy lần lượt rơi vào thế khó.

Tuy chúng đông về số lượng, nhưng Zephyr dựa vào ưu thế tốc độ, không ngừng di chuyển vị trí để tấn công, tránh rơi vào vòng vây.

Trong phút chốc, mảnh vỡ của lính bánh quy văng tung tóe khắp nơi.

Nhìn thấy Zephyr sau khi bị bao vây lại bắt đầu mở chế độ đồ sát, sắc mặt Cracker lập tức đen đi vài phần.

Đối với bộ dạng thê thảm của đám lính, Perospero lại không có ý nghĩ coi thường chúng.

Dù sao, sau lần đầu tiên gặp Zephyr, hắn gần như không có sức chống trả, hoàn toàn ở thế bị động phòng thủ. 'Thực lực của đám lính bánh quy không yếu, chỉ là đối mặt với một Đô đốc Hải quân, có chút không chịu nổi một đòn!' Perospero thầm nghĩ, 'Hy vọng đám lính mặc giáp có thể phát huy chút sức mạnh!' "Đừng chiến đấu riêng lẻ, ba người một đội, dựa lưng vào nhau phòng ngự tấn công!" Nhìn cục diện một chiều, Cracker không nhịn được lên tiếng chỉ huy.

Trong lúc chỉ huy, Cracker cũng tăng tốc, nhanh chóng tiếp cận chiến trường.

Nghe lời Cracker, đám lính bánh quy vốn đang chiến đấu đơn độc lập tức tìm đồng đội, hai ba tên hợp thành một nhóm đối phó với các đòn tấn công của Zephyr.

Mặc dù sự chỉ huy của Cracker là một sách lược rất hiệu quả để đối phó với một kẻ địch siêu mạnh đơn độc.

Nhưng Cracker rõ ràng đã bỏ qua một vấn đề, đó là một tổ ba người liệu có thể chống lại được đòn xung kích của Zephyr hay không. 'Bốp~~' Zephyr lại một lần nữa đập tan một tên lính bánh quy, rồi phát hiện những tên lính khác đang bắt đầu tập hợp lại gần nhau.

Hai ba người kết thành một đội, không còn đơn độc đối mặt với ông nữa. 'Như vậy, liệu có thể nhanh chóng phá vỡ chúng không?' Phát hiện Zephyr khựng lại một chút, Cracker đắc ý, 'Còn năm giây nữa, ta sẽ đến chiến trường, đối mặt với vòng vây, Zephyr hãy chuẩn bị tinh thần bị ta đánh bại đi!' Nhìn Cracker và Perospero ngày càng gần, cùng với đám lính bánh quy đã lập đội.

Zephyr cũng đoán được ý đồ của Cracker, là để đám lính bánh quy kéo dài thời gian, tiêu hao sức lực của ông.

Một khi Cracker đến nơi, hắn sẽ lợi dụng số đông lính bánh quy để phối hợp tác chiến. 'Ý tưởng không tồi, nhưng đừng nghĩ rằng đám lính bánh quy hai ba tên một nhóm thật sự có thể cản được ta!' Zephyr thầm nghĩ.

Vụt!!

Zephyr dùng sức đạp mạnh xuống đất, đẩy tốc độ của mình lên đến cực hạn.

Mặt đất dưới chân ông giờ đây cũng bị lực đạp cực lớn tạo ra một hố nhỏ. 'Rầm~~' Một đội ba người đang dựa lưng vào nhau, trong tầm mắt của Cracker, trực tiếp bị Zephyr đánh tan.

Hai tên lính bánh quy bị Zephyr hất văng sang một bên, tên còn lại thì bị ông tóm lấy bằng cả hai tay.

Sau đó bị Zephyr một quyền đấm nát lồng ngực.

Giải quyết xong tên lính trước mắt, Zephyr lập tức nhắm mục tiêu vào hai tên lính còn lại.

Một tên bị Zephyr đá bay lên không, nắm đấm trực tiếp đánh vào lồng ngực hắn. 'Bốp~~' Cùng với cú đấm của Zephyr giáng xuống ngực tên lính, một tiếng nổ vang lên bên tai mọi người.

Trên cơ thể tên lính lập tức xuất hiện vài vết nứt xuyên thấu lồng ngực.

Tên lính còn lại thấy kết cục của hai đồng bạn, tiềm năng trong cơ thể lập tức được kích phát.

Hắn vung cây búa lớn trong tay, bổ về phía Zephyr.

Nhưng ngay lúc hắn vung búa, Zephyr đã lách người sang bên.

Một quyền hung hãn đấm vào đầu tên lính!

Vài vết nứt lập tức lan ra trên đầu hắn.

Sau khi giải quyết xong ba tên lính, đám lính bánh quy vừa bao vây Zephyr đã bị tiêu diệt quá nửa.

Sau khi Zephyr đấm nát đầu một tên lính, những tên còn lại càng tụ lại thành một khối, sắc mặt nặng nề nhìn chằm chằm vào ông.

Nhìn đám lính bánh quy tụ lại thành một khối, Zephyr ước lượng sơ qua.

Nếu cứ thế lao thẳng vào, đối mặt với bốn năm tên tụ tập một chỗ, muốn giải quyết chúng e rằng sẽ tốn không ít thời gian.

Cracker và Perospero sắp đến rồi.

Lao vào một cách liều lĩnh lúc này không phải là lựa chọn tốt nhất.

Vì vậy, Zephyr đứng yên tại chỗ, không hành động nữa.

Tận mắt chứng kiến đội hình mình chỉ huy bị Zephyr phá vỡ, Cracker cảm thấy mặt mình như bị người ta tát mạnh mấy cái.

Vừa đỏ vừa sưng. 'Zephyr, ta nhất định phải đánh bại ngươi!!' Cracker hung hăng nghĩ.

Hắn điều khiển những tên lính mặc giáp cũng như đám lính tụ lại thành một khối, nhanh chóng hình thành vòng vây quanh Zephyr.

Perospero đứng trên quái vật kẹo trên boong tàu, lúc này cũng phối hợp với Cracker, cùng nhau bao vây Zephyr.

Đồng thời, Perospero liên tục tiết ra chất lỏng kẹo, dần dần biến chiến trường thành môi trường có lợi cho mình.

Dù sao, có chất lỏng kẹo hỗ trợ, chỉ cần hắn thi triển năng lực trái ác quỷ, tốc độ và hiệu quả thi triển đều sẽ được tăng cường.

Nhìn đám lính bánh quy kéo dãn đội hình, Zephyr biết cơ hội đã đến.

Vụt!!

Ông dồn lực vào đôi chân, đạp mặt đất lõm xuống, tốc độ tăng vọt trong nháy mắt.

Hướng về phía tên lính bánh quy ở vòng ngoài cùng, ông lao đi như tên bắn!

Thấy thân hình Zephyr đột nhiên bùng nổ, Cracker và Perospero lập tức nhấc chân, đuổi theo bước chân của ông.

Tên lính bánh quy trực diện đối mặt với cú lao tới của Zephyr, tuy trên người có áo giáp kẹo bảo vệ.

Nhưng nhìn Zephyr đang lao tới với tốc độ kinh hoàng, trong lòng hắn vẫn tràn ngập nỗi sợ hãi.

Chương 296

Dù sao, trước đó có biết bao nhiêu đồng bạn đều bị người trước mắt dùng đôi nắm đấm đập tan, trong lòng hắn không khỏi nảy sinh cảm giác kinh hoàng. 'Gào~~' Tên lính bánh quy gầm lên một tiếng, xua tan đi phần nào nỗi sợ hãi trong lòng.

Hắn giơ vũ khí trong tay lên, hai chân đạp về phía trước, muốn đối đầu trực diện với Zephyr.

Đồng bạn bên trái phải thấy vậy, cũng cắn răng đi theo bên cạnh hắn, cùng nhau tấn công Zephyr.

Những tên lính còn lại cũng lập tức hành động, bao vây lấy Zephyr đang đơn độc một mình.

Tên lính ở phía trước nhất giơ cao vũ khí trong tay, dùng hết sức bình sinh bổ mạnh xuống Zephyr.

Đối với đòn tấn công của hắn, Zephyr giơ cánh tay được Haki vũ trang cường hóa lên, chặn lại. 'Keng~~' Vũ khí và cánh tay va chạm, lập tức phát ra tiếng kim loại vang vọng.

Thấy vậy, tên lính dùng hết sức lực toàn thân truyền qua vũ khí đến cánh tay Zephyr, hy vọng có thể tạo ra hiệu quả áp chế ông.

Nhưng, cánh tay của Zephyr lại không hề lay động.

Ngay sau đó, ông dồn lực vào eo, nhấc chân phải lên.

Một cú xoay người đá tuyệt đẹp được Zephyr tung ra, chân phải hung hãn đá vào lồng ngực tên lính. 'Rắc~~' Do chịu một lực cực lớn, lớp áo giáp kẹo trên người tên lính trực tiếp bị Zephyr một cước đá vỡ, lồng ngực được áo giáp bảo vệ cũng không thoát khỏi số phận.

Lồng ngực hắn trực tiếp xuất hiện vài vết nứt cực lớn, cả cơ thể

bay ngược về phía sau. ‘Áo giáp kẹo có thể có tác dụng phòng hộ nhất định!’ Nhìn tên lính bay về phía sau, Zephyr thầm so sánh.

Nếu là trước đây, một cú đá với lực độ tương tự đá vào người lính bánh quy, e rằng cơ thể hắn đã trực tiếp bị đá thành mảnh vụn.

Bây giờ, sau khi có áo giáp kẹo bảo vệ, cơ thể hắn không bị vỡ tan, vẫn giữ được hình người, đủ để chứng minh tác dụng của áo giáp.

Nhưng dù áo giáp đã giúp hắn chịu một phần lực va chạm, với trạng thái hiện tại, hắn cũng không thể đứng lên tấn công lần nữa.

Giải quyết xong tên lính mặc giáp, Zephyr lập tức tập trung sự chú ý vào hai tên lính bên trái và phải.

Hai tên lính này không được Perospero bao bọc bằng áo giáp kẹo.

Đối mặt với Zephyr như một đại ma vương, cả hai tên lính đều tuyệt vọng.

Đặc biệt là khi người đồng bạn mặc giáp vừa rồi bị một cước đá nát cả giáp lẫn người ngay trước mắt họ.

Vậy thì, không có áo giáp, kết cục của chúng chắc chắn sẽ còn thê thảm hơn.

Hai tên lính bánh quy bình thường, Zephyr vô cùng nhẹ nhàng đã đánh bại chúng.

Cracker và Perospero đang đuổi theo Zephyr, tự nhiên đã chứng kiến toàn bộ cảnh ông một cước đá bay tên lính mặc giáp. ‘Mặc dù đã tăng thêm một chút sức phòng ngự, nhưng vẫn bị một cước đá cho mất sức chiến đấu.’ Perospero khổ não thầm nghĩ, ‘Cứ tưởng sự tồn tại của những tên lính được cường hóa này có thể gây cản trở cho Zephyr, từ đó giành được ưu thế, bây giờ xem ra không có khả năng đó nữa rồi.’ Nhưng, lớp áo giáp mà hắn tạo ra cho đám lính không

phải hoàn toàn vô dụng, nó vẫn có một chút tác dụng phòng hộ.

Perospero phát hiện sau khi bị Zephyr đá trúng, cơ thể tên lính không bị vỡ nát, so với những tên không mặc giáp bị đá nát lồng ngực thì kết cục đã tốt hơn nhiều.

Nhưng, dù áo giáp có tác dụng bảo vệ nhất định, sau khi bị Zephyr đá trúng, muốn tiếp tục chiến đấu e rằng cũng không thể.

Thấy tên lính mặc áo giáp kẹo bị Zephyr đánh bại một cách dễ dàng, Cracker hiểu ra.

Muốn đánh bại Zephyr, chỉ dựa vào đám lính bánh quy này là không đủ, cần phải tự mình xông lên cận chiến.

Dù sao đi nữa, kể cả lính bánh quy đã được cường hóa, trước mặt Zephyr cũng không đáng kể.

Tác dụng lớn nhất của chúng, e rằng chỉ có thể khiến Zephyr tốn thêm chút sức lực.

Smoothie, người trước đó bị Zephyr một quyền đánh bay, sau một thời gian hồi phục, đã cố nén cơn đau từ vết thương và đứng dậy.

Sau đó, cô ta trực tiếp kích hoạt năng lực trái Shibo Shibo.

Cô ta giải phóng lượng nước đã vắt ra trước đó, khiến cơ thể trở nên khổng lồ, đồng thời các chức năng cơ thể cũng được nâng cao.

Làm xong tất cả, Smoothie hít một hơi thật sâu.

Cô ta chạy về phía vị trí của Cracker và Perospero, gia nhập vòng vây, cùng nhau đối phó với Zephyr.

Nhân lúc Zephyr đang đánh tan đám lính bánh quy, Cracker và Perospero đã đuổi kịp ông.

Perospero điều khiển quái vật kẹo, lập tức lao tới nghiền ép Zephyr.

Zephyr biết rõ sự khó chịu của quái vật kẹo, lập tức lùi về một bên, né tránh sự truy kích của nó. ‘Phải tìm một cơ hội, giải quyết Perospero trước!’ Zephyr quyết định.

Dù sao, trong ba người Cracker, Perospero, Smoothie, năng lực trái ác quỷ của Perospero là phiền phức nhất, không chỉ có thể dùng kẹo tạo ra đủ loại vũ khí, mà còn có thể xâm nhập vào cơ thể.

Tuy không biết bị kẹo xâm nhập cơ thể sẽ có hậu quả gì, nhưng Zephyr cảm thấy hậu quả nhất định sẽ nghiêm trọng.

Lam Cước!

Zephyr vừa lùi về bên vừa tung ra đòn tấn công tầm xa vào quái vật kẹo.

Do cơ thể quái vật kẹo quá cồng kềnh, độ linh hoạt khi di chuyển cũng không cao.

Đối với các đòn tấn công của Zephyr, đa số đều trúng vào cơ thể, liên tục phá vỡ chất lỏng kẹo bên trong nó.

Lúc này, Cracker điều khiển đám lính bánh quy cùng với bản thân, từ bên sườn chặn đường tiến của Zephyr, chuẩn bị một thế gọng kìm trước sau.

Smoothie sau khi hóa khổng lồ, sải những bước chân khổng lồ, lao về phía chiến trường.

Giờ đây, cả ba người về cơ bản đều đã tung ra sức chiến đấu mạnh nhất của mình.

Đối mặt với Zephyr, trong lòng họ tràn đầy tinh thần chiến đấu. ‘Tên bị ta một quyền đánh ngất trước đó bây giờ cũng đã tỉnh, cơ thể trở nên khổng lồ, phía trước có Cracker, phía sau có Perospero, đúng là thế gọng kìm ba mặt.’ Nhìn tình hình trên sân, Zephyr tính toán.

Ban đầu chỉ có Cracker và Perospero, ông có thể tiêu hao bớt đám lính bánh quy rồi mới giao chiến với chúng.

Nhưng không ngờ Smoothie bị đánh ngất trước đó, bây giờ sắp trở lại chiến trường. 'Phải tìm một điểm đột phá!' Zephyr quyết định, 'Smoothie còn hơi xa, không thể làm mục tiêu chính, chỉ có thể chọn một trong hai người Perospero và Cracker.' 'Nếu tấn công Perospero, quái vật kẹo của hắn chắc chắn là một cửa ải phải vượt qua, vô cùng khó nhằn, vậy thì không bằng chọn Cracker làm mục tiêu chính!' Sau khi đã quyết định, Zephyr không trực tiếp lộ ra ý đồ của mình, vẫn tiếp tục hành động như hiện tại.

Cracker đã xuất hiện ở vị trí lùi của Zephyr, Perospero đang tiếp tục truy đuổi, Smoothie cũng sắp đến chiến trường.

Nhìn Zephyr vẫn tiếp tục lùi lại, Cracker tập hợp những tên lính mặc giáp trước mặt, duy trì một tốc độ nhất định tiến lên áp sát.

Smoothie thấy hành động của Cracker, trong khi vẫn tiến lên, cũng nắm chặt thanh kiếm xoắn ốc trong tay, sẵn sàng bắn ra kiếm khí để hỗ trợ đồng đội.

Zephyr, người vẫn luôn quan sát tình hình trên sân, sau khi thấy hành động của Cracker và Smoothie, lập tức quyết định chọn Perospero làm mục tiêu đầu tiên.

Dù sao, đám lính bánh quy được gia cố bằng áo giáp kia, so với quái vật kẹo, sẽ gây ra trở ngại lớn hơn nhiều.

Perospero đứng trên quái vật kẹo, quan sát Zephyr đang liên tục lùi lại, luôn duy trì cảnh giác cao độ.

Chương 297

Mặc dù Zephyr đang từng bước rơi vào vòng vây, nhưng qua trận chiến trước đó, Perospero không tin rằng ông sẽ ngồi chờ chết.

Vòng vây rõ ràng như vậy, lẽ nào ông không phát hiện ra?

Chính vì trong lòng có sự cảnh giác, Perospero trong lúc truy đuổi vẫn luôn sử dụng năng lực trái ác quỷ.

Trong cơ thể quái vật kẹo, hắn ngưng tụ vài ngọn trường thương được tạo thành từ kẹo.

Sau đó, Perospero dùng Haki vũ trang bao bọc chúng, khiến trường thương trở nên cứng cáp và sắc bén hơn.

Dù cho cuối cùng Zephyr không có hành động kỳ lạ nào, những ngọn trường thương kẹo này cũng có thể dùng để tấn công ông.

Vụt!

Zephyr đột nhiên đổi hướng, nhanh chóng lao về phía Perospero! 'Chết tiệt!!' Thấy Zephyr đổi hướng, Cracker lập tức chửi thầm.

Đối với hành vi đổi hướng của Zephyr lúc này, Cracker hiểu rằng, e là ông định lấy Perospero làm điểm đột phá, phá vỡ vòng vây.

Nghĩ đến đây, Cracker không còn ung dung tiến lên nữa.

Hắn lập tức tăng tốc, lao về phía Zephyr.

Đồng thời, thanh Pretzel một lần nữa được bao bọc bởi kiếm khí dạng sóng.

Smoothie hóa khổng lồ, thấy tình hình này, thanh kiếm xoắn ốc trong tay cô ta cũng được bao bọc bởi kiếm khí mạnh mẽ.

Nhìn Zephyr đang lao tới, tim Perospero đập mạnh một nhịp, có

chút hoảng loạn.

Gần như ngay lập tức, Perospero đã ổn định lại tinh thần.

Sau đó, hắn lập tức nhắm những ngọn trường thương kẹo chứa trong cơ thể quái vật kẹo vào Zephyr đang lao tới.

Nhìn Zephyr đang nhanh chóng tiếp cận, Perospero không trực tiếp bắn những ngọn trường thương đó ra, mà thầm niệm trong lòng, 'Gần hơn một chút nữa, gần hơn một chút nữa!!' Dù sao, với khoảng cách hiện tại, Perospero đoán rằng với phản ứng của Zephyr, rất có khả năng ông sẽ né được chúng.

Zephyr đang lao nhanh về phía Perospero, thấy hắn không có động tĩnh gì, liền nảy sinh nghi ngờ sâu sắc. 'Trước đây Perospero thấy ta đều sớm có phản ứng, lần này chắc chắn có quỷ!' Zephyr cân nhắc, 'Nhưng dù có quỷ, cũng phải cứng rắn mà đi tiếp!' Hai tay ông được Haki vũ trang bao bọc, đấu khí cũng được đẩy lên cực hạn, Haki quan sát luôn cảnh giác những nguy hiểm có thể xuất hiện gần đó, nhiệt huyết trong lòng cũng sôi trào.

Nhìn Zephyr ngày càng gần, Perospero biết thời cơ đã đến.

Hắn bắn ra một nửa số trường thương kẹo ngay lập tức. 'Vút~~ Vút~~' Những ngọn trường thương kẹo mang theo lực xung kích cực lớn, bay về phía mục tiêu.

Cracker thấy tình hình này, liền đâm thanh Pretzel về phía Zephyr từ xa.

Một luồng kiếm khí dạng sóng từ lưỡi kiếm bắn ra.

Zephyr đang nhanh chóng tiếp cận Perospero, thấy những ngọn trường thương kẹo bắn ra từ cơ thể quái vật kẹo, cảnh báo trong lòng dâng lên cực điểm!

Do khoảng cách giữa Zephyr và Perospero khá gần, những ngọn

trường thương phía trước đã đến rất gần ông.

Nhưng, kinh nghiệm chiến đấu tích lũy qua năm tháng đã điều khiển cơ thể Zephyr, ông siêu nhanh điều chỉnh thân hình, trong gang tấc né được một ngọn trường thương. 'Chết tiệt!

Mẹ nó có phải quái vật không vậy!' Thấy Zephyr có phản ứng cực hạn, Perospero không khỏi chửi thầm.

Dù sao, kiểu tấn công bất ngờ này, chỉ có lần đầu tiên là hiệu quả nhất.

Một khi đã né được đòn tấn công đầu tiên, trong lòng đối phương sẽ nâng cao cảnh giác, muốn dùng lại phương pháp tương tự để tấn công chắc chắn sẽ vô cùng khó khăn.

Nhưng, Perospero cũng không quá thất vọng.

Hắn lập tức điều khiển những ngọn trường thương kẹo còn lại trong cơ thể quái vật, nhắm vào Zephyr và bắn ra.

Sau khi mạo hiểm né được ngọn trường thương, Zephyr lập tức giơ nắm đấm được bao bọc bởi đấu khí và Haki vũ trang lên, đề phòng những ngọn trường thương tiếp theo.

Haki quan sát vẫn luôn được kích hoạt, đột nhiên bắt đầu nhảy lên bất thường.

Zephyr lập tức hiểu ra, phía sau có một đòn tấn công đang tới! 'Nếu bị những đòn tấn công này tiêu hao quá nhiều thời gian, hai người kia sẽ bao vây tới, không thể lãng phí thêm thời gian nữa!' Zephyr thầm nghĩ.

Dùng Haki quan sát cảm nhận đòn tấn công phía sau, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào những ngọn trường thương kẹo liên tục bắn ra từ quái vật kẹo, Zephyr đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Nhìn những ngọn trường thương kẹo được Haki vũ trang cường hóa đang lao tới, Zephyr không định né tránh.

Cánh tay được Haki vũ trang bao bọc, siêu nhanh vươn ra, tóm lấy một ngọn trường thương kẹo. 'Xoẹt~~' Do trường thương được Perospero dùng Haki vũ trang bao bọc, lòng bàn tay của Zephyr cũng được phủ Haki vũ trang.

Ngay khoảnh khắc tiếp xúc, hai luồng Haki vũ trang khác nhau lập tức va chạm!!

Những tia hồ quang màu đen giống như tia chớp liên tục lóe lên từ nơi tiếp xúc.

Nhưng, dù cho nơi tiếp xúc liên tục phát ra va chạm, ngọn trường thương vẫn bị Zephyr khống chế chặt trong tay.

Và, một loạt hành động này gần như không tốn chút thời gian nào của Zephyr.

Từ tầm nhìn của Smoothie, Zephyr vươn tay ra, tóm lấy ngọn trường thương đang tấn công mình.

Một loạt động tác vô cùng trôi chảy, cực kỳ liền mạch, như thể đã được diễn tập từ trước. 'Không hổ là Đô đốc, thực lực quả không hổ danh.' Thấy biểu hiện của Zephyr, Smoothie cảm thán.

Nhưng, thanh kiếm xoắn ốc trong tay cô ta vẫn nhắm chặt vào Zephyr.

Bây giờ chỉ cần Zephyr lộ ra một sơ hở, kiếm khí sẽ lao về phía ông.

Sau khi tóm được thanh trường thương kẹo, Zephyr tiếp tục tiến lên, vung thanh trường thương trong tay về phía trước. 'Bốp~~' Thanh trường thương bị Zephyr tóm lấy, trực tiếp gạt bay một ngọn trường thương khác đang bắn tới.

Sau đó, Zephyr lập tức thực hiện hành động tiếp theo, hung hãn đập thanh trường thương trong tay về phía trước, khiến nó cắm chặt vào mặt đất.

Đồng thời, chân phải đạp đất dồn lực, trực tiếp bay lên không.

Thấy trường thương kẹo mình dày công chuẩn bị bị Zephyr sử dụng như vậy, Perospero lập tức kích hoạt năng lực trái Pero Pero, làm tan chảy ngọn trường thương trong tay Zephyr.

Nhưng, Zephyr đang nhảy lên, đã đạp chân trái lên phần cán thương còn lại.

Vụt!!

Chân trái dồn sức đạp lên cán thương, dùng nó làm bàn đạp, tốc độ lập tức tăng nhanh, lao về phía Perospero!!

Ngọn trường thương chịu lực cực lớn, vậy mà không hề vỡ nát, mũi thương lại một lần nữa cắm sâu vào đất.

Ngay sau đó, năng lực trái Pero Pero ảnh hưởng đến thanh trường thương kẹo, khiến nó ngay lập tức biến thành chất lỏng kẹo, văng tung tóe khắp nơi.

Chương 298

Zephyr bay lên không trung, lập tức thoát khỏi phạm vi bao phủ của kiếm khí Cracker và trường thương kẹo. 'Zephyr, lại dám lao về phía quái vật kẹo của ta, thật sự nghĩ rằng cơ thể to lớn của nó sẽ bị một quyền đánh vỡ sao!' Perospero tức giận.

Dù sao, trước đó khi Zephyr bị quái vật kẹo bao vây, tuy một quyền đánh xuyên qua cơ thể nó, nhưng cũng chỉ tạo ra một cái lỗ.

Cái lỗ đó đối với quái vật kẹo mà nói, căn bản không phải vấn đề lớn, hai ba giây là có thể phục hồi, hoàn toàn không thể tiêu diệt được nó.

Hành động hiện tại của Zephyr, rõ ràng là coi hắn là mắt xích yếu nhất trong vòng vây.

Cộng thêm cơn tức giận tích tụ từ lúc bị Zephyr đánh bay trước đó, Perospero bây giờ cảm thấy bị coi thường chưa từng có, cảm giác này khiến hắn vô cùng khó chịu.

Nhưng lửa giận không làm Perospero mất đi lý trí, hắn không lao lên đối đầu một cách mù quáng. 'Zephyr trước đó đã bị quái vật kẹo nuốt chửng, chắc chắn biết đặc tính của nó, dám lao tới tấn công ta chắc chắn có chỗ dựa, nếu cứ dùng quái vật kẹo một cách đơn điệu để đối phó, e rằng sẽ trúng ý Zephyr!

Không chừng ông ta sẽ tung ra một chiêu lớn, trực tiếp phá vỡ quái vật kẹo!' Perospero suy nghĩ, 'Không được, phải biến hóa quái vật kẹo, cứ thế này tình hình sẽ nguy hiểm.' Vì vậy, Perospero lập tức kích hoạt năng lực trái Pero Pero.

Hắn trực tiếp khuếch tán cơ thể quái vật kẹo, tạo thành một hình cầu, từ bốn phương tám hướng bao vây lấy Zephyr.

Còn Perospero thì nhảy về phía sau, rời xa nơi này.

Zephyr nhìn vòng vây được tạo thành từ cơ thể quái vật kẹo, khóe miệng khẽ nhếch lên, vô cùng hài lòng với sự biến hóa này! 'Đã nghĩ ra cách đối phó với quái vật kẹo?

Xin lỗi, ta không dùng hình thái đó nữa.' Perospero đắc ý, 'Đối phó với quái vật kẹo cần dùng đòn tấn công dạng xuyên thấu, sau khi chuyển hình thái thành dạng cầu, đòn tấn công dạng xuyên thấu tác dụng rất hạn chế, Zephyr hãy chấp nhận thất bại đi!' Nghĩ đến đây, Perospero dường như đã thấy được bộ dạng thất bại của Zephyr.

Nhưng, người lộ ra nụ cười không chỉ có Perospero.

Zephyr, bị một lượng lớn chất lỏng kẹo bao vây, cũng lộ ra nụ cười.

Nhưng do có quá nhiều chất lỏng kẹo, Perospero không thấy được nụ cười của Zephyr. 'Perospero thông minh lại bị sự thông minh của mình hại rồi!' Nhìn chất lỏng kẹo xung quanh, Zephyr nhẹ nhàng nói.

Sau đó, trong ánh mắt mong chờ của Perospero, quả cầu kẹo từng bước khép lại, giam Zephyr bên trong.

Zephyr bị bao vây, đặt hai tay được Haki vũ trang bao bọc lại với nhau.

Smoothie, người vẫn luôn tích tụ lực, thấy cảnh này biết rằng, đã đến lúc hành động!

Có chất lỏng kẹo của Perospero che chắn, xác suất một đòn tấn công trúng đích chắc chắn sẽ tăng lên đáng kể.

Thủy Phân Kiếm!

Smoothie vung thanh kiếm xoắn ốc, hung hãn chém về phía Zephyr từ xa.

Một luồng kiếm khí khổng lồ, mang theo hơi thở cuồng bạo, lao nhanh về phía Zephyr sắp bị chất lỏng kẹo bao bọc.

Thấy hai đồng bạn lần lượt ra đòn, Cracker cũng bắn ra kiếm khí dạng sóng, đâm về phía Zephyr.

Zephyr ở trong chất lỏng kẹo, áp chặt hai cổ tay vào nhau.

Hắc Oản!

Chấn Oản!

Hai cổ tay vốn đang áp vào nhau, bị Zephyr nhanh chóng nâng lên, sau đó va mạnh vào nhau. 'Keng~~' Một làn sóng vô hình, lấy Zephyr làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía! 'Bốp~~' Chất lỏng kẹo đang nhanh chóng co lại, sau khi chạm vào làn sóng vô hình, chất lỏng vốn đang dính liền với nhau lập tức bị chấn thành những giọt kẹo li ti, lơ lửng giữa không trung, không tiến lên nữa.

Sau đó, chúng lập tức rơi xuống đất như mưa.

Tình huống đột ngột này khiến Perospero và Cracker trợn tròn mắt.

Làn sóng vô hình sau khi chấn vỡ chất lỏng kẹo, không hề tiêu tan, mà tiếp tục khuếch tán ra xung quanh.

Kiếm khí do Cracker và Smoothie bắn ra, liền va mạnh vào làn sóng vô hình đó! 'Phụt~~ Phụt~~' Hai luồng kiếm khí như va vào một rào cản không thể vượt qua, hoàn toàn không thể xuyên phá được làn sóng, bị ép phải tách ra, tản sang hai bên.

Ba người vốn đang kinh ngạc, giờ đây rơi vào tâm trạng hoảng sợ.

Thế trận vây giết mà họ tự tin có thể hạ gục Zephyr, bây giờ lại bị ông phá giải một cách đơn giản.

Thấy sự việc đã vượt ra ngoài dự kiến, Perospero chửi thầm "Chết tiệt!" đồng thời vươn hai tay, nhắm vào vị trí của Zephyr.

Kích hoạt năng lực trái Pero Pero, một lượng lớn chất lỏng kẹo lại tuôn ra từ cổ tay hắn.

Chúng biến ảo thành từng mũi nhọn giữa không trung, sẵn sàng bắn ra bất cứ lúc nào.

Perospero lúc này hiểu rất rõ, Zephyr lần này chọn hắn làm mục tiêu là có sự chuẩn bị kỹ lưỡng.

Sau khi giải quyết xong đòn tấn công hợp lực của hắn, Cracker và Smoothie.

Bước tiếp theo, với tư cách là mục tiêu ban đầu, hắn nhất định sẽ phải chịu một đòn tấn công cực kỳ nghiêm trọng, phải chuẩn bị sẵn sàng!

Về điểm này, Cracker và Smoothie cũng hiểu rất rõ.

Cả hai đều liều mạng lao về phía vị trí của Perospero.

Do Cracker trước đó để chặn đường lui của Zephyr, khoảng cách hiện tại khá xa, Smoothie nhanh chóng nhấc đôi chân khổng lồ, tiến hành cứu viện khẩn cấp cho Perospero.

Hành động của Zephyr, đúng như dự đoán của mấy người họ.

Nguyệt Bộ!

Hai chân đạp lên không khí, để lại từng vòng sóng, nhanh chóng bay lên, truy kích Perospero đang ở giữa không trung.

Nhìn Zephyr đang đuổi theo, Perospero cảm thấy, lần này, việc biến đổi hình thái quái vật kẹo, thật sự là ngu xuẩn đến cực điểm!

Perospero biết rõ, bây giờ không phải lúc tự trách, hắn lập tức bắn những mũi nhọn vừa ngưng tụ ra về phía Zephyr.

Đồng thời, chất lỏng kẹo tuôn ra từ tay trái không còn ngưng tụ thành mũi nhọn, mà chỉ bao quanh cánh tay trái.

Smoothie lại một lần nữa vung thanh kiếm xoắn ốc, bắn ra một luồng kiếm khí.

Hy vọng có thể cản trở bước chân của Zephyr.

Nhưng, Zephyr liên tục sử dụng Nguyệt Bộ, bản thân vô cùng linh hoạt.

Đối với luồng kiếm khí không đau không ngứa đó, Zephyr rất tùy ý đã né được.

Còn về những mũi nhọn kẹo trên đầu, ông giơ cánh tay lên, vung mạnh một cái.

Một luồng quyền phong sắc bén gào thét bay lên, đánh tan tác những mũi nhọn có lực xung kích không mạnh đó. 'Bốp~~ Bốp~' Sau khi liên tục sử dụng Nguyệt Bộ, cơ thể Zephyr đã đến rất gần Perospero.

Chương 299

Smoothie và Cracker trong lòng vô cùng lo lắng, không ngừng tung ra các đòn tấn công, hy vọng có thể ảnh hưởng đến Zephyr.

Nhưng kiểu tấn công không có chất lượng này, căn bản không thể ảnh hưởng đến ông.

Càng ngày càng gần Perospero, Zephyr đối với khối chất lỏng kẹo không nhỏ trên cánh tay trái của hắn tràn đầy cảnh giác.

Không tấn công, cũng không ngưng tụ thành vật phẩm, để chuẩn bị làm gì!

Zephyr trong lòng tràn đầy nghi vấn.

Do tình hình hiện tại, Zephyr hiểu rằng không thể nghĩ nhiều, chỉ có thể tùy cơ ứng biến, cứng rắn mà xông lên.

Nhìn Perospero ngay trước mắt, Zephyr biết.

Perospero sắp sử dụng khối chất lỏng kẹo trên cánh tay trái đó, ông căng thẳng sự chú ý, cố gắng phản ứng ngay từ đầu.

Nhìn Zephyr ngày càng gần, Perospero biết đã đến lúc sử dụng lượng chất lỏng kẹo vừa tích trữ.

Cầu Thang Kẹo!!

Chất lỏng kẹo bám trên cánh tay trái lập tức biến hóa, tạo thành một cầu thang xoắn ốc hướng lên trên.

Phát hiện cầu thang kẹo xoắn ốc, xét đến sự quỷ dị của chất lỏng kẹo, Zephyr ngay lập tức sử dụng Nguyệt Bộ, lùi sang một bên.

Đồng thời, nó được làm cứng lại, khiến cầu thang có thể cho người đi lại!

Phát hiện cầu thang đã được làm cứng, Perospero lập tức đặt chân lên cầu thang, chạy lên trên!

Thấy chất lỏng kẹo cứng lại thành một cầu thang lấp lánh, Zephyr cảm thấy trong lòng như có vạn con lạc đà chạy qua.

Không nghĩ nhiều, Zephyr vươn tay bám vào thành cầu thang, chạy lên trên.

Cracker và Smoothie, vốn đang hy vọng vào khối chất lỏng kẹo ngưng tụ trên cánh tay trái của Perospero, tưởng rằng hắn có chiêu lớn.

Kết quả bây giờ phát hiện, đúng là có chiêu.

Chỉ là, tại sao trong thời điểm quan trọng như vậy, lại triệu hồi ra một cái cầu thang, Perospero nghĩ gì vậy.

Rào cản các loại đều sẽ bị Zephyr một quyền đánh vỡ, không bằng tạo ra một vật thể.

Giữa hắn và Zephyr, tạo ra thêm một chút chướng ngại vật.

Trong tình huống cấp bách, hắn liền tạo ra cầu thang.

Sau khi bám vào cầu thang, Zephyr cảm thấy thứ này không có gì đặc biệt.

Sau đó, ông mạnh dạn, trực tiếp từ khoảng trống giữa cầu thang xoắn ốc, bay thẳng lên trên.

Đồng thời sử dụng Haki quan sát, cẩn thận tìm kiếm tung tích của Perospero.

Perospero sau khi chạy lên được hai tầng cầu thang, chất lỏng kẹo lại tuôn ra từ cổ tay, tạo thành một vật thể hình cầu thang.

Sau đó, hắn lập tức đặt vật thể này lên cầu thang, vật thể và cầu thang liên kết chặt chẽ với nhau.

Nhưng, giữa hai cái lại xuất hiện một khoảng trống không lớn không nhỏ.

Perospero lập tức cúi người chui vào khoảng trống đó, đồng thời ẩn đi khí tức của mình, hy vọng có thể kéo dài thêm một chút thời gian.

Do đột nhiên không cảm nhận được tung tích của Perospero, Zephyr không cần nghĩ nhiều cũng biết, tên đó chắc chắn đã trốn ở đâu đó rồi.

Ông lập tức tăng cường cảm nhận của Haki quan sát, đồng thời quay đầu quan sát tình hình.

Vừa bay lên một tầng, Zephyr phát hiện ở tầng cầu thang đó, có một chỗ thực sự có chút lấp lánh.

Đồng thời sử dụng Haki quan sát, lại một lần nữa thăm dò vị trí lấp lánh đó. 'Quả nhiên, có chút không đúng!' Sau khi thăm dò, Zephyr cảm thấy không ổn.

Ông lập tức duỗi chân ra, móc mũi chân vào lan can, khiến cơ thể lấy mũi chân làm trung tâm, xoay người về phía tầng cầu thang đó.

Perospero đang trốn bên dưới vật thể, hiểu rằng Zephyr đã phát hiện ra mình.

Hắn nhanh chóng thoát ra khỏi không gian chật hẹp đó, đồng thời sử dụng năng lực trái ác quỷ, làm sụp đổ toàn bộ cầu thang, để có thể cản trở Zephyr.

Cầu thang lấp lánh lập tức sụp đổ, biến thành từng mảnh vỡ.

Vụt!

Zephyr dồn sức đạp lên mảnh kẹo vỡ dưới chân, nhanh chóng lao về phía Perospero.

Khiên Kẹo!

Perospero chắp hai tay lại, kẹo ngưng tụ, tạo thành một chiếc khiên.

Zephyr đang lao tới, kéo căng toàn bộ cơ thể như một cây cung, chắp hai tay lại, hung hãn đập về phía Perospero. 'Rầm~~' Chiếc khiên vỡ tan tành.

Nắm đấm sắt của Zephyr sau khi đập nát chiếc khiên, tiếp tục đập vào hai cánh tay của Perospero, lực lượng khổng lồ từ hai cánh tay truyền thẳng vào cơ thể hắn. 'Phụt~~' Chịu một lực cực lớn, Perospero trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, nhanh chóng rơi xuống đất.

"Zephyr, ta phải giết ngươi!!" Thấy Perospero bị Zephyr một quyền đánh bay, Cracker phẫn nộ gầm lên!

Đồng thời, hắn ném một tên lính bánh quy bên cạnh về phía vị trí Perospero rơi xuống.

Hy vọng có thể đỡ được Perospero, giảm bớt sát thương khi tiếp đất.

Smoothie hóa khổng lồ, sắc mặt lạnh băng, giơ thanh kiếm xoắn ốc trong tay, đâm thẳng về phía Zephyr. 'Rầm~' Do bị Zephyr một quyền đánh trúng, lực lượng trên nắm đấm đã gia tăng tốc độ rơi của Perospero, hắn trực tiếp rơi xuống đất, tạo ra một hố cạn.

Perospero nằm trong hố cạn, gắng sức mở đôi mắt, nhìn lên bầu trời xanh biếc.

Nhưng lúc này Perospero, cảm thấy nhìn bầu trời cũng mờ mờ ảo ảo, vô cùng khó khăn.

Hắn run rẩy giơ tay trái lên, hy vọng có thể dụi mắt, loại bỏ cảm giác mờ ảo này.

Nhưng cùng với việc dụi mắt, Perospero phát hiện cảm giác mờ ảo không hề giảm bớt, ngược lại còn có xu hướng tăng cường, bây giờ gần như không nhìn thấy gì!

Cùng với cảm giác mờ ảo ngày càng sâu, và cảm giác choáng váng dần dần xâm chiếm não bộ, Perospero hiểu ra tình hình. ‘Cú đấm đó của Zephyr, thật nặng a.’ Perospero bất lực nói.

Sau đó, Perospero nhắm mắt lại, cánh tay giơ lên trực tiếp vô lực buông xuống mặt, rơi vào hôn mê.

Tên lính bánh quy bị ném tới, lúc này mới chậm chạp đến bên cạnh Perospero.

Sau khi Perospero rơi vào hôn mê, những chiếc áo giáp kẹo bám trên cơ thể lính bánh quy lần lượt vỡ nát, hóa thành vô số tinh thể kẹo nhỏ, tan vào không khí.

Phát hiện tình hình này, Cracker, cũng là một người sử dụng năng lực trái ác quỷ, biết rằng, Perospero hiện tại e rằng đã mất đi ý thức, mất đi khả năng kiểm soát trái ác quỷ!

Chương 300

Nén lại nỗi đau trong lòng, Cracker lập tức ra lệnh cho tên lính bánh quy: Đưa Perospero đến nơi an toàn.

Nhận được mệnh lệnh, tên lính bánh quy nhẹ nhàng bế Perospero đang hôn mê trong hố cạn lên, lập tức rời khỏi chiến trường, tìm một vị trí an toàn hơn.

Thấy tên lính bánh quy bế Perospero đi, Cracker chứa đầy oán khí khóa chặt ánh mắt vào Zephyr. 'Rầm~~' Thanh kiếm xoắn ốc và nắm đấm sắt của Zephyr, hung hãn va vào nhau!

Do Smoothie hóa khổng lồ hai chân đạp đất, có lực chống đỡ.

Cô ta nhanh chóng thu lại thanh kiếm bị đẩy bật ra, từ trên xuống chém về phía Zephyr!

Zephyr đang ở giữa không trung, do không có điểm tựa để giảm lực.

Chỉ đành khoanh tay trước ngực, cứng rắn đỡ đòn của Smoothie. 'Rầm~~' Sau khi thanh kiếm xoắn ốc và hai nắm đấm va chạm, Zephyr trực tiếp bị lực lượng trên thanh kiếm, hung hãn đập xuống mặt đất.

Cracker vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Zephyr, phát hiện ông bị Smoothie đánh trúng, sắp rơi xuống đất.

Thanh Pretzel trong tay Cracker lập tức được bao bọc bởi kiếm khí dạng sóng.

Những tên lính bánh quy bên cạnh, cánh tay trên cơ thể đều tăng thêm hai cái, đồng thời bốn cánh tay bắt đầu xoay tròn với tốc độ cao.

Chờ đợi Zephyr sắp tiếp đất.

Zephyr đang rơi với tốc độ cao, ngay lập tức phát hiện Cracker và Smoothie đang ở dưới đất, chờ đợi ông tự dâng mình lên cửa. ‘Ý tưởng không tồi.’ Cảm nhận được hành tung của Cracker, Smoothie tán dương, ‘Nhưng, trước tiên hãy nhận lấy món quà này đã!’ Hắc Oản Liệt Địa Trọng Quyền!

Trong khi vẫn đang rơi, Zephyr giơ cao tay trái lên, khí tức của bản thân không ngừng dâng lên.

Cracker trên mặt đất, lúc này vung thanh Pretzel trong tay.

Những tên lính bánh quy bên cạnh, cũng nhắm thanh Pretzel đang xoay tròn với tốc độ cao vào Zephyr đang không ngừng rơi xuống.

Zephyr sắp tiếp đất, vung nắm đấm mạnh xuống đất. ‘Rầm~’ Thanh Pretzel và nắm đấm của Zephyr va chạm dữ dội!

Do lực lượng khổng lồ truyền ra từ nắm đấm của Zephyr, Cracker quỳ một gối xuống, cứng rắn chống đỡ nắm đấm của ông.

Khí tức chứa trong nắm đấm của Zephyr, lấy điểm tiếp xúc giữa nắm đấm và thanh Pretzel làm trung tâm bùng nổ ra sóng xung kích, khuếch tán ra bốn phía.

Những tên lính bánh quy bên cạnh đã chuẩn bị sẵn sàng tấn công Zephyr, lần lượt bị sóng xung kích đó cản lại bước chân.

“Nặng quá!” Cảm nhận được lực lượng truyền đến từ hai tay, Cracker không chịu nổi sức nặng.

Những tên lính bánh quy bên cạnh đều bị cản lại, không có cách nào giúp hắn giải quyết tình cảnh này.

Còn về Smoothie, e rằng không đợi được sự hỗ trợ của cô ta, một cú đấm nặng nề đã và não bộ của hắn, có một sự tiếp xúc thân mật.

Nắm đấm của Zephyr không ngừng dồn lực về phía trước, thanh

Pretzel không ngừng lùi lại, hai tay hắn khẽ run rẩy. ‘Không được, thật sự hết sức rồi!’ Cracker tuyệt vọng nghĩ.

Cracker cố gắng xoay eo, dịch người sang một bên.

Đồng thời buông hai tay ra, không còn chống đỡ thanh Pretzel, từ bỏ việc so kè sức lực với Zephyr. ‘Phụt~’ Cracker thành công ngã nhào sang một bên. ‘Rầm~’ Mất đi lực chống đỡ từ hai tay của Cracker, thanh Pretzel trực tiếp bị sức mạnh từ nắm đấm của Zephyr, đánh sâu vào lòng đất.

Cracker cũng không còn tâm trí để nhặt lại thanh Pretzel.

Hai tay hai chân đồng thời dồn lực, bò về phía trước.

Dù sao hắn cũng hiểu rõ năng lực cận chiến của Zephyr, vô cùng rõ ràng trong tình huống này, nhất định không thể đánh lại ông.

Nhưng, tốc độ bò của Cracker không nhanh.

Vừa mới ổn định lại cơ thể, Zephyr đã co hai chân lại, trực tiếp nhảy lên không trung, rơi xuống vị trí của Cracker.

Sau khi bò được một đoạn, Cracker lập tức đứng dậy, dùng hai chân chạy!

Đồng thời quay cổ lại, quan sát động tĩnh của Zephyr.

Vừa quay đầu, trong tầm mắt của Cracker, liền xuất hiện một nắm đấm đang dần phóng đại. ‘Hành động nhanh vậy sao!’ Cracker tuyệt vọng nghĩ.

Đối mặt với đòn tấn công trong gang tấc, Cracker chỉ đành khoanh hai nắm đấm được Haki vũ trang bao bọc lại, đặt lên trên đỉnh đầu.

Cứng rắn đỡ cú đấm của Zephyr!

Thủy Phân Kiếm!!

Thấy vậy, Smoothie nhanh chóng giơ thanh kiếm xoắn ốc, mang theo kiếm khí, từ trên xuống, hung hãn chém về phía Zephyr.

Nhìn La Tu ngày càng đến gần, Charlotte Linlin biết rằng lần này, ông ta có ý định chém đầu mình. 'Phải ngăn lại, không thể để hắn tiến thêm một bước nào nữa!' Charlotte Linlin kiên quyết nghĩ.

Nhưng, bây giờ bài tẩy đã dùng hết, đối mặt với Zephyr đang tiến tới, bà ta chỉ có thể lực bất tòng tâm! 'Chỉ có thể dùng chiêu đó thôi!' Nhìn Zephyr giơ lưỡi đao lên, Charlotte Linlin âm trầm quyết định.

Mặc dù năng lực này quả thực có thể giải quyết được tình thế cấp bách, nhưng đồng thời cũng sẽ gây ra ảnh hưởng nhất định đối với Perospero, Cracker...

Bây giờ, không thể quan tâm nhiều như vậy nữa, chỉ có thể sử dụng nó, trước tiên giải quyết vấn đề trước mắt.

Quái Âm!!

Haki Bá vương!!

Charlotte Linlin ngẩng đầu, từ cổ họng phát ra tiếng hét chói tai vô cùng!!

Đồng thời, Haki Bá vương của bà ta bùng nổ trong nháy mắt, lấy bà ta làm tâm, quét ra bốn phía.

Tiếng hét và Haki Bá vương, cả hai như những tia sáng màu tím!

Cùng nhau quét sạch xung quanh!!

Mặt đất nơi Charlotte Linlin đứng, lập tức xuất hiện vài vết nứt, bụi đất trên mặt đất, không một hạt nào còn lại, đều bị thổi bay ra ngoài.

Cây cối xung quanh, do áp lực lần lượt nghiêng ngả.

La Tu, người ở gần Charlotte Linlin nhất, ban đầu thấy bà ta

ngẩng đầu tưởng rằng, bà ta sắp bắn thứ gì đó ra từ miệng.

Vì vậy, La Tu mới giơ thanh Shana trong tay lên, chuẩn bị chống đỡ đòn tấn công của Charlotte Linlin.

Chương 301

Nhưng không ngờ, thứ tấn công lại là sóng âm!

Khoảnh khắc bị sóng âm ảnh hưởng, La Tu cảm thấy, từ tai mình như có vô số con côn trùng nhỏ chui vào, quấy đảo trong não ông.

Cảm giác đau đớn lập tức tràn ngập não bộ, khiến tư duy của ông hoàn toàn không thể tập trung, không thể đưa ra bất kỳ quyết định nào!

La Tu, vốn đang trong giai đoạn lao tới, do cảm giác đau đớn tràn ngập não bộ, chân vốn nên hạ xuống lại không hạ xuống, trực tiếp ngã nhào lên cánh tay của Charlotte Linlin, hai tay ôm chặt lấy tai.

Ngay sau đó bị sóng âm tấn công, là Cracker và Zephyr đang giao đấu!

Zephyr giơ cao nắm đấm lên, hung hãn vung xuống Cracker.

Cracker khoanh tay trước ngực, chuẩn bị phòng ngự.

Trong lúc nắm đấm đang rơi xuống, tiếng hét chói tai đồng thời bao trùm cả hai người!!

Não bộ của cả hai người cũng giống như La Tu, cảm giác đau đớn ngay lập tức quét qua não hải!!

Nhưng, do hai người ở khoảng cách xa hơn, không phải chịu cảm giác đau đớn đến mức sụp đổ như La Tu.

Đối mặt với thắng lợi trong gang tấc, Zephyr không muốn từ bỏ.

Ông cố nén sự khó chịu trong não, nén lại ý muốn ôm tai, kiên trì với ý nghĩ duy nhất trong lòng, dốc toàn lực hạ nắm đấm xuống.

Nhưng, mặc dù cố gắng tiếp tục hạ nắm đấm xuống, do ảnh

hưởng của tiếng hét, nắm đấm vừa rồi run rẩy dữ dội, khiến tốc độ không còn nhanh như trước.

Cracker do ở bên cạnh Charlotte Linlin một thời gian dài, trước đây đã từng nghe mẹ phát ra loại âm thanh này, sức đề kháng tự nhiên mạnh hơn Zephyr lần đầu tiên nghe thấy tiếng hét này rất nhiều.

Hắn cũng nén lại sự khó chịu trong não, hai tay vẫn giữ tư thế phòng ngự. 'Chỉ cần ông không thu lại cú đấm này, ta sẽ đặt hai tay ở đây.' Nhìn động tác của Zephyr, Cracker hung hăng nghĩ, 'Xem ai chịu không nổi ảnh hưởng của tiếng hét này trước.' Dù sao một khi nắm đấm của Zephyr đánh vào đầu hắn không phòng bị, kết cục chắc chắn sẽ rơi vào hôn mê.

Tư thế phòng ngự, nhất định không thể thu lại sớm.

Huống hồ năng lực trái Bisu Bisu, trong tình huống này, đã sớm được kích hoạt.

Trong tai hắn, một cặp nút tai bằng chất liệu bánh quy dùng để cách âm, đang không ngừng ngưng kết.

Mặc dù hiệu quả không tốt bằng những loại nút tai chuyên dụng, nhưng chắc chắn tình hình tốt hơn Zephyr không có bất kỳ nút tai nào.

Nắm đấm nhanh chóng hạ xuống, hung hãn đập vào hai cánh tay Cracker đặt trên đầu. 'Rầm~~' Chịu lực lượng khổng lồ từ nắm đấm, cơ thể Cracker trực tiếp bị đập sâu vào lòng đất.

Do lực lượng khổng lồ, cơ thể Cracker sau khi bị đập vào lòng đất, lại một lần nữa nảy lên. 'Phụt~~' Cracker nảy lên, cực kỳ đau đớn phun ra một ngụm máu tươi.

Zephyr, sau khi dốc toàn lực vung ra một quyền, lúc này, không thể kiềm chế được cảm giác đau đớn do tiếng hét gây ra cho não bộ.

Ông trực tiếp ngã ngửa ra sau, ngồi bệt xuống đất, ôm chặt lấy hai

tai, hy vọng có thể ngăn chặn tiếng hét xâm nhập vào tai.

Smoothie bên cạnh, sau khi bị tiếng hét của Charlotte Linlin ảnh hưởng, cũng cảm thấy đau đớn không thể chịu đựng, dùng hai tay ôm chặt lấy hai tai.

Cracker bị trọng thương ngã trên mặt đất.

Hắn dốc toàn lực, run rẩy giơ hai tay lên, ôm chặt lấy hai tai.

Năng lực trái Bisu Bisu cũng đã sớm được kích hoạt, trong hai tai hắn đã hình thành nút tai, ngăn chặn tiếng hét xâm nhập.

Mặc dù cơn đau trên cơ thể không ngừng truyền đến, nhưng nội tâm Cracker vô cùng rõ ràng.

Với thân thể tàn tạ hiện tại, nếu không chống đỡ tốt tiếng hét của mẹ, không khác gì tuyết lại thêm sương, có khả năng dẫn đến việc hắn rơi vào hôn mê sớm.

Còn về Zephyr, trạng thái hiện tại hắn không còn sức để quản lý, hy vọng tiếng hét của mẹ có thể áp chế được ông ta.

Nhưng cùng với cảm giác buồn ngủ dần dần xuất hiện trong não, khiến đầu óc hắn trở nên mơ màng, Cracker biết mình sắp đến giới hạn rồi.

Sau khi Charlotte Linlin phát ra tiếng hét, nhìn La Tu ngã xuống trong đau đớn vô cùng, trong lòng không khỏi dâng lên niềm vui sướng.

Nhưng, dù La Tu hiện tại đã ngã xuống, Charlotte Linlin căn bản không dám ngừng tiếng hét.

Một khi không còn ảnh hưởng của tiếng hét, La Tu e rằng sẽ trở lại trạng thái trước đó.

Tiếp tục gầm ra tiếng hét, Charlotte Linlin giơ nắm đấm phải lên,

chuẩn bị vung về phía La Tu, nhân lúc La Tu trạng thái không tốt, hạ thủ với ông.

Tiếng hét của Charlotte Linlin, như từng đợt sóng, không ngừng lan ra bốn phía.

Cửa sổ của những ngôi nhà gần đây, trực tiếp vỡ nát.

Kaido đang bay nhanh trên tầng mây, đột nhiên cảm thấy trong tai vang lên tiếng động chói tai. 'Tiếng động này, không phải là của Linlin phát ra chứ!' Nghe tiếng động chói tai, Kaido trong lòng thầm nghĩ.

Cùng với việc Kaido bay trên trời, càng ngày càng gần quần đảo Lancelot, Kaido càng nghe rõ tiếng động chói tai đó. 'Chắc chắn là tiếng của Linlin!' Kaido xác định, 'Linlin đều đã phát ra tiếng hét, e rằng đã rơi vào một trận chiến khó khăn.' Nghĩ đến đây, Kaido lập tức thoát khỏi tầng mây, hạ xuống quần đảo Lancelot.

Cơ thể khổng lồ, cùng với thân hình đặc biệt đó, lập tức thu hút mọi ánh nhìn gần đó!

Trên hòn đảo lân cận, Luffy, Zoro và những người khác đương nhiên cũng đã phát hiện ra thân hình chỉ tồn tại trong truyền thuyết trên bầu trời. "...Một con quái vật?" Nhìn con quái thú trên trời, Bins lắp bắp hỏi: "Không lẽ là Vua Biển đấy chứ?" "Vua Biển thường sống dưới đại dương, con này chắc không phải Vua Biển đâu," Ain khó khăn phán đoán. "Hơn nữa, trong các ghi chép cũng không có loài Vua Biển nào biết bay mà có hình dạng như thế này!" "Biết đâu đây là lần đầu tiên loài Vua Biển này xuất hiện trong tầm mắt con người, chưa từng được ghi nhận thì sao?" Bins nói. "Dù sao thì đại dương rộng lớn như vậy, thỉnh thoảng xuất hiện một loài Vua Biển chưa từng thấy cũng không có gì lạ." "Cũng không phải là không có khả năng đó, nhưng tại sao nó lại xuất hiện ở đây vào lúc này?

Mục đích là gì?" Ain nói. "Đá Dyna cũng không có trên đảo Lan

Tây, nhưng ngài La Tu và thầy Zephyr đang ở trên hòn đảo đó, nơi vừa bùng phát những luồng kiếm khí, đủ để chứng minh rằng một trận chiến đang diễn ra." "Chẳng lẽ, mục đích của nó là đến hòn đảo đó để tham chiến?" Ain linh quang chợt lóe lên. "Nếu đúng là mục đích đó, nó sẽ giúp đỡ bên nào?" Sau khi nghe suy đoán của Ain, mọi người cảm thấy dòng suy nghĩ vốn bị sinh vật lạ này làm rối loạn đã được khai thông trở lại, và họ lại chìm vào suy tư.

Ban đầu khi nhìn thấy thân hình khổng lồ đó, họ đã cảm thấy thời điểm xuất hiện quá trùng hợp, có gì đó không ổn.

Lời nói của Ain như một ngọn hải đăng, dẫn dắt những suy nghĩ đang lạc trong sương mù của họ ra ngoài, giúp họ nhìn rõ con đường phía trước.

Tiếp tục suy nghĩ theo hướng của Ain, mọi người nhận ra rằng hiện tại họ chỉ cần suy nghĩ về ba vấn đề.

Sinh vật lạ này do ai phái đến?

Nó có tham gia vào trận chiến không?

Nó sẽ giúp đỡ bên nào?

Trong khi mọi người cúi đầu cau mày suy nghĩ, Yển Thử lại cầm ống nhòm trong tay, cẩn thận quan sát từng chi tiết trên cơ thể của sinh vật hình rồng. "Liệu có phải do tiểu thư Shirahoshi phái đến không?" Bins hỏi.

Là học trò thân cận của thầy Zephyr, anh ta tự nhiên thuộc phe của La Tu, nên chắc chắn có biết về những gì ngài La Tu đã làm ở đảo Người Cá.

Chương 302

Bins nhớ lại cảnh thầy Zephyr, người đang thực hiện nhiệm vụ tuần tra, đã cười sảng khoái sau khi biết được hành động của ngài La Tu trên đảo Người Cá. "Không phải đâu, trước hết đừng nói đến khoảng cách từ đảo Người Cá đến đây xa bao nhiêu," Ain lập tức phản bác. "Cậu có nghĩ rằng ngài La Tu sẽ đem chuyện ở đây đi nói cho công chúa Shirahoshi, người đang bận rộn xử lý công việc ở đảo Người Cá không?" "Với tính cách của ngài La Tu, có lẽ ngài ấy sẽ không báo cho công chúa Shirahoshi biết tình hình ở đây!" Sau khi suy nghĩ, Bins trả lời. "Nếu vậy, e rằng nó không phải là đồng minh của chúng ta rồi," Ain trầm giọng đưa ra suy đoán.

Mặc dù biết rằng suy đoán này là một tin xấu, Ain vẫn nói ra.

Dù sao thì, việc hiểu rõ về kẻ thù sẽ giúp ích rất nhiều cho trận chiến của bản thân.

Yển Thử vẫn luôn cẩn thận quan sát sinh vật hình rồng đột ngột xuất hiện.

Khi nhìn thấy vết sẹo hình chữ thập trên cơ thể nó, lông mày của Yển Thử từ từ nhíu lại.

Sau đó, anh ta càng quan sát kỹ hơn các đặc điểm trên cơ thể nó.

Khi nhìn thấy ở một vùng nào đó trên bụng con rồng có vảy xuất hiện, trái tim Yển Thử chợt rung động.

Vảy của sinh vật hình rồng thường không xuất hiện ở bụng, việc có vảy ở bụng chắc chắn phải có nguyên nhân.

Yển Thử lập tức quan sát lại khu vực bất thường mà anh ta vừa phát hiện.

Kết quả, Yển Thử phát hiện ra những chiếc vảy đó có màu sắc hoàn toàn khác với những chiếc vảy ở những nơi khác! ‘Không đúng, những chiếc vảy này chắc chắn có vấn đề!’ Yển Thử thầm nghĩ.

Sau đó, anh ta tiếp tục dùng ống nhòm để quan sát.

Kết quả phát hiện, những chiếc vảy xuất hiện ở bụng không phải là vảy thật, mà là hình xăm vảy. ‘Hình xăm vảy!

Vết sẹo hình chữ thập!’ Yển Thử kết hợp hai đặc điểm này lại và bắt đầu tìm kiếm thông tin liên quan trong đầu!

Đột nhiên, Zephyr nghĩ đến một tình huống cực kỳ bất lợi! ‘Người đó là con người, sao có thể biến thành bộ dạng này được?’ Yển Thử tự hỏi.

Nhưng không biết tại sao, kể từ khi ý nghĩ này xuất hiện, đầu óc anh ta đã bị chiếm trọn bởi suy đoán này. "Zoro, trên lệnh truy nã của Kaido, có phải hắn có vết sẹo hình chữ thập trên người và hình xăm vảy rồng không!" Yển Thử nghiêm trọng hỏi.

Zoro, người trước đây là một thợ săn hải tặc, đương nhiên đã quan sát kỹ những kẻ có mức tiền thưởng cao nhất, sau khi suy nghĩ, anh ta đưa ra câu trả lời: "Trên bụng có vết sẹo chữ thập, trên cánh tay trái có hình xăm vảy rồng!" Nghe lời của Zoro, Ain và Bins cũng nhớ lại đặc điểm của Kaido trên lệnh truy nã.

Sau đó, họ khẳng định câu trả lời của Zoro là đúng.

Còn về Luffy, cậu ta trước giờ không quan tâm đến những chuyện như vậy.

Dù cậu ta có đưa ra một vài thông tin, nhưng mấy người kia cũng chẳng để tâm đến lời cậu ta.

Nghe xong mô tả của mọi người, Yển Thử đã nói cho họ biết suy đoán của mình cũng như những chi tiết mà anh ta quan sát được trên

sinh vật hình rồng. "!!Kaido!!" Nghe xong suy đoán của Yển Thử, Ain kinh ngạc hỏi: "Kaido là con người mà, gã trên trời kia chắc chắn không phải là con người!" "Trái ác quỷ hệ Zoan có thể biến con người thành hình dạng động vật!" Yển Thử bình tĩnh trả lời. "Chỉ là, điều này đã vượt quá ấn tượng của tôi rồi!" Nghe xong lời giải thích của Yển Thử, Ain định lên tiếng phản bác, nhưng lời nói đến bên miệng rồi lại cảm thấy không thể nói ra! "Này, đừng quan tâm nó có phải Kaido hay không, bây giờ chúng ta không nên đi chi viện cho Cụ sao!" Luffy đột nhiên nói.

Lời nói dứt khoát của Luffy vừa dứt, mấy người đều rơi vào im lặng.

Đúng vậy, thảo luận ở đây có phải là Kaido hay không, ý nghĩa không lớn. "Một bộ phận đi chi viện cho ngài La Tu, một bộ phận ở lại căn cứ!" Yển Thử quyết định!

Mặc dù trận chiến của ngài La Tu là trận chiến cấp đô đốc, đi đến đó có chút không biết tự lượng sức mình, nhưng Yển Thử vẫn muốn đi góp một phần sức lực.

Dù chỉ có thể giúp ngài La Tu và thầy Zephyr tranh thủ thêm một chút cơ hội, mục đích của anh ta cũng đã đạt được.

Sau đó, Yển Thử quay đầu, quan sát một lượt những người bên cạnh. ‘Zoro trước đó đã chiến đấu rất ác liệt với Snack, dẫn đến việc bây giờ trên người cậu ta quấn đầy băng gạc,’ Yển Thử nhìn vào những miếng băng trên người Zoro. ‘Không được, không được, Zoro không thể đi!’ ‘Ain và Bins, trên người cũng có vài vết thương, cũng không thể đi!’ Tiếp tục quay đầu, Yển Thử nhìn thấy ánh mắt kiên định của Luffy!

Dường như đang nói: Tôi nhất định sẽ đi!

Quan sát một vòng, Yển Thử lên tiếng: "Lần này đi chi viện, tôi và

Luffy sẽ đi!

Các cậu bảo vệ tốt căn cứ, trông chừng hai tên tù binh kia, nhân tiện báo cáo tình hình ở đây cho tổng bộ!" Yển Thử vừa phân công xong danh sách, Zoro toàn thân quấn băng gạc lập tức hét lên: "Này, ý gì vậy hả, để thằng ngốc đó đi mà không cho tôi đi!" Zoro vừa hét vừa chỉ tay về phía Luffy!

Phát hiện Zoro gọi mình là đồ ngốc, bộ dạng đại nghĩa lẫm liệt vừa rồi của Luffy lập tức bị phá vỡ.

Sau đó, cậu ta không chịu thua kém hét lại: "Đầu rêu, mày nói ai là đồ ngốc?

Nhìn vết thương trên người mày đi, mày hiểu tại sao không cho đi rồi chứ!" "A, mày nói tao bị thương?

Vậy để xem tao có thể chém mày thành mấy mảnh không!" Nói xong, Zoro đặt tay lên chuôi kiếm. "Đầu rêu!

Muốn đánh nhau à!!" Luffy mặt mày hung dữ hét lên.

Cậu ta xắn tay áo lên, ra vẻ sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào. "Được rồi, hai người đừng cãi nhau vào lúc này nữa!" Yển Thử lớn tiếng hét lên.

Đồng thời duỗi tay trái phải ra, mỗi tay đẩy vào trán Luffy và Zoro, ép hai người tách ra. "Zoro, lý do không cho cậu đi, đúng như Luffy đã nói, vết thương trên cơ thể cậu chưa hoàn toàn hồi phục, đi cũng không thể giúp được gì cho ngài La Tu, có khi còn gây thêm phiền phức không cần thiết," Yển Thử giải thích.

Nghe xong, Zoro không lên tiếng cãi cọ nữa, chỉ có hai tay nắm chặt chuôi kiếm, biểu lộ sự không cam tâm!

Bởi vì anh ta rất rõ tình trạng cơ thể hiện tại của mình, nếu như cứ nhất quyết đến chiến trường, e rằng tình hình cũng không khác

Yển Thử là bao.

Không những không có tác dụng, có khi còn kéo chân sau.

Nhìn Zoro không cam lòng, Yển Thử biết lời nói vừa rồi không dễ nghe.

Nhưng anh ta biết, chỉ có như vậy mới có thể khuyên được Zoro, ngăn cản ý định của Zoro.

Thấy Zoro im lặng không nói gì, Yển Thử tiếp tục sắp xếp: "Lát nữa nhớ báo cáo tình hình ở đây cho tổng bộ!

Tôi và Luffy xuất phát!" "Luffy!

Chúng ta đi!" Yển Thử nói.

Sau đó, Yển Thử và Luffy hai người liền tiến về phía đảo Lan Tây.

Zoro thấy vậy, không nói một lời nào đi về phía doanh trại.

Chương 303

Ain và Bins nhìn nhau một cái, lập tức theo bước chân Zoro trở về doanh trại.

Sau khi trở về doanh trại, Ain lập tức gọi điện thoại cho tổng bộ hải quân, báo cáo cho Nguyên soái Sengoku về tình hình Kaido có khả năng đã xuất hiện.

Nhận được báo cáo của Ain, Sengoku an ủi: "Không cần quá hoảng sợ, Đô đốc Aokiji đã sớm lên đường đến quần đảo Lankytott để chi viện rồi, nếu hành trình thuận lợi, có lẽ khoảng một giờ nữa sẽ đến được chiến trường!" "Nhưng, con rồng đó bây giờ đang lượn lờ trên trời kia kìa!" Ain lo lắng.

Đối với tình hình khẩn cấp như vậy, Sengoku ở tổng bộ hải quân cũng vô cùng lo lắng.

Nhưng, Sengoku biết, người nhanh nhất có thể đến chiến trường quần đảo Lankytott lúc này chính là Aokiji đã xuất phát từ sớm.

Qua điện thoại, Sengoku có thể nghe ra sự lo lắng trong lời nói của Ain.

Mặc dù rất lo lắng, nhưng tuyệt đối không thể để lộ ra vẻ hoảng loạn! "Ain!

Đừng hoảng sợ, phải tin tưởng vào ngài La Tu và thầy của cô, Zephyr, hai vị đều có sức chiến đấu cấp đô đốc!

Phải tin tưởng họ, huống hồ Aokiji cũng đang trên đường đến, tình hình sẽ sớm tốt lên thôi!" Sengoku an ủi.

Nghe giọng nói bình tĩnh của Sengoku, Ain sau khi ổn định lại cảm xúc, lập tức báo cáo chuyện Luffy và Yển Thử đi chi viện cho La Tu

cho Sengoku.

Đối với hành động của hai người, Sengoku biết không thể ngăn cản kịp.

Sau khi an ủi Ain một lần nữa, Sengoku lập tức gọi điện cho Aokiji, thúc giục anh ta nhanh hơn.

Aokiji đang dùng Nguyệt Bộ lướt đi trên mặt biển, sau khi nhận được thông báo của Sengoku, anh ta lại tăng tốc bước chân, hướng về phía quần đảo Lankytott.

Trên đảo Lan Tây.

Âm thanh kỳ quái mà Charlotte Linlin phát ra không ngừng truyền vào đầu La Tu.

Dẫn đến cảm giác đau đớn trong đầu không ngừng kích thích La Tu, chiếm giữ lấy đại não của ông.

Nhưng, La Tu biết rằng, bộ dạng này trước mặt Charlotte Linlin chắc chắn là đang tìm chết.

Cố gắng chịu đựng sự khó chịu trong đầu, La Tu ép bộ não của mình phải suy nghĩ. ‘Cảm giác đau đớn đều do âm thanh kỳ quái gây ra, trước tiên phải tìm cách ngăn chặn âm thanh!!’ La Tu khó khăn nghĩ. "Xoẹt ~~~" La Tu lập tức xé một mảnh vải từ quần áo trên người, nhanh chóng vo mảnh vải thành một cục nhỏ, nhét vào tai của mình.

Sau đó lại lặp lại động tác vừa rồi, cả hai tai đều được nhét nút tai làm từ vải.

Sau khi làm xong mọi thứ, La Tu cảm thấy âm thanh chói tai đó đã nhỏ hơn.

So với trước đây, âm thanh truyền vào tai quả thực đã nhỏ hơn

một chút.

Cảm giác đau đớn trong đầu cũng vì âm thanh kỳ quái giảm bớt mà tiêu tan đi một chút, đại não của La Tu cũng có thể suy nghĩ được nhiều việc hơn! 'Nếu ngăn chặn âm thanh có hiệu quả, vậy thì dứt khoát dùng Haki Vũ trang để làm cứng nó!

Tăng cường khả năng cách âm!' La Tu suy nghĩ.

Sau đó lập tức lấy cục vải trong tai ra, dùng lòng bàn tay bọc Haki Vũ trang quanh cục vải, rồi lại nhét vào tai.

Sau khi nhét cục vải đã được gia cố vào tai, La Tu lập tức cảm thấy khả năng cách âm tốt hơn nhiều so với trước.

Chuẩn bị lấy cục vải trong tai còn lại ra để lặp lại động tác thì.

Charlotte Linlin đột nhiên vung tay, hất La Tu bay lên không trung.

Tay phải nắm chặt 'Napoleon', một luồng sát khí hướng về phía La Tu trên không trung chém tới.

La Tu nhân lúc bị hất bay trong khoảng thời gian ngắn ngủi, lấy cục vải trong tai còn lại ra, dùng Haki Vũ trang để gia cố, rồi lại nhét vào tai.

Nhìn La Tu bị vung tay hất lên không trung, trong lòng Charlotte Linlin dâng lên niềm vui sướng.

Sau khi bị âm thanh kỳ quái bao trùm, La Tu rõ ràng đã bị hạn chế.

Những động tác nhỏ vừa rồi của ông ta, bà ta đều nhìn thấy hết, xé quần áo, vo thành cục, nhét vào tai.

Một loạt thao tác, mặc dù có chút tác dụng đối với âm thanh kỳ quái, nhưng chỉ là một chút tác dụng mà thôi.

Nhưng khi 'Napoleon' chém vào người, những động tác nhỏ đó đều vô nghĩa!

Mặc dù một bên hét ra âm thanh kỳ quái, và một bên giải phóng Haki Bá vương, dẫn đến uy lực của nhát chém 'Napoleon' hiện tại có lẽ không cao, nhưng với thể chất của La Tu, cũng không thể đỡ cứng được.

Tình huống tốt nhất, có lẽ cũng cần phải nằm trên giường bệnh một năm rưỡi.

Sau khi cả hai tai đều được nhét nút tai, La Tu lập tức cảm thấy cả thế giới đều yên tĩnh hơn rất nhiều.

Mặc dù âm thanh chói tai đó vẫn truyền vào hai tai ông, nhưng so với trước đây tình hình đã tốt hơn rất nhiều, đạt đến mức có thể chịu đựng được.

Nhưng có lẽ La Tu không chú ý đến một điểm, máu tươi đã chảy ra từ mũi ông.

Hồi phục được khả năng suy nghĩ cơ bản, La Tu lập tức tập trung sự chú ý vào tình hình trước mắt.

Thế là, La Tu lập tức nhìn thấy lưỡi đao đang lao tới!

Nguyệt Bộ!!! 'Bùm ~' La Tu lập tức đạp lên không khí, thay đổi vị trí của mình! 'Vút ~~' 'Napoleon' xé tan không khí, từ vị trí La Tu vừa đứng vút qua!

Cảm nhận được 'Napoleon' không truyền lại cảm giác chém trúng vật gì, trong lòng Charlotte Linlin biết rằng, có chuyện không hay rồi.

Sau đó, Charlotte Linlin liền nhìn thấy Zephyr xuất hiện ở một bên. 'Chết tiệt, dưới ảnh hưởng của âm thanh kỳ quái, vậy mà có thể né được đòn tấn công của ta!' Charlotte Linlin kinh ngạc thầm nghĩ.

Dù sao thì, dưới âm thanh kỳ quái, người bình thường đã sớm mất khả năng hành động, ôm hai tai lộ ra vẻ mặt vô cùng đau khổ, lăn lộn trên mặt đất, cuối cùng bị âm thanh kỳ quái chấn thương nội tạng!

La Tu ở khoảng cách rất gần, có thể suy nghĩ ra phương pháp đối phó và thực hiện nó, đủ để khiến bà ta phải nhìn bằng con mắt khác.

Bây giờ lại có thể thi triển một trong Lục Thức của Hải quân, giữ được lý trí để chiến đấu, định lực này đã vượt xa sức tưởng tượng của Charlotte Linlin.

La Tu dùng Nguyệt Bộ né tránh nhát chém của 'Napoleon', cũng không hề nhẹ nhàng như vẻ bề ngoài.

Cảm giác đau đớn do âm thanh kỳ quái mang lại, vẫn luôn làm rối loạn khả năng suy nghĩ của La Tu. "Hù ~~" Hít một hơi thật sâu, La Tu ép cảm giác đau đớn trong đầu xuống, tập trung sự chú ý vào trận chiến trước mắt. 'Bùm ~~ Bùm ~' Liên tục sử dụng Nguyệt Bộ, nhanh chóng lao về phía Charlotte Linlin.

Đồng thời, giơ thanh Thiểm Diễm trong tay lên, vô số kiếm khí hội tụ vào đó, chuẩn bị tung ra một đòn chí mạng về phía Charlotte Linlin!

Cảnh tượng chiến đấu của hai người, bị Kaido trên bầu trời nhìn thấy rõ mồn một!

Đối với uy lực của âm thanh kỳ quái của Charlotte Linlin, Kaido rất rõ, chính vì vậy, Kaido mới chần chừ không vào trận, để tránh bị ảnh hưởng.

Chương 304

Ban đầu hắn tưởng rằng La Tu sẽ bị ảnh hưởng bởi âm thanh kỳ quái của Charlotte Linlin, mất khả năng chiến đấu, và sẽ bị Charlotte Linlin đánh bại trực tiếp.

Không ngờ, La Tu dựa vào hai cục vải nhét vào hai tai, lại có xu thế lật ngược tình thế. 'Lúc này, không thể tiếp tục xem kịch nữa!

Phải thực hiện chức trách của mình!' Kaido quyết định. 'Nếu không, bắt đầu từ hôm nay, trên biển có lẽ sẽ thiếu đi một vị hoàng đế!' 'Linlin, khoảng cách hiện tại của hai người quá gần, sóng xung kích của ta không thể tránh khỏi sẽ ảnh hưởng đến ngươi!' Sau đó, trong hình dạng rồng, hắn mở miệng ra, một luồng năng lượng tụ tập trong miệng Kaido, hình thành một quả cầu lửa màu đỏ rực tỏa ra nhiệt độ cao!

Hơi thở nhiệt!!!

Kaido hơi ngẩng đầu lên, sau đó nhanh chóng nhắm vào vị trí La Tu đang tiến tới, phun ra quả cầu năng lượng trong miệng về phía La Tu!

Quả cầu năng lượng vẽ ra một vệt sáng trên bầu trời, lao về phía mục tiêu.

Hai người đang trên đường đến đảo Lan Tây, ngay lập tức phát hiện ra sự khác thường của sinh vật hình rồng.

Hơi thở rồng được bắn ra, dưới sự chú ý của hai người, nhanh chóng rơi xuống đảo Lan Tây!

Chứng kiến khoảnh khắc này, không chỉ có Luffy và Yển Thử.

Aokiji đang lướt đi trên mặt biển, cũng nhìn thấy một luồng sáng

màu đỏ rực, bắn về phía quần đảo Lankytott. ‘Hỏng rồi!!’ Aokiji lo lắng thầm nghĩ.

Sau đó lập tức tăng tốc độ, với tốc độ nhanh nhất tiến đến quần đảo Lankytott!

Zephyr đang nằm trên mặt đất ôm hai tai, cũng nhìn thấy quả cầu năng lượng đó.

Dưới ánh mắt kinh hoàng, nó lao về phía khu vực của ngài La Tu!

Phát hiện ra điều này, Zephyr không màng đến ảnh hưởng của âm thanh kỳ quái lập tức hét lớn: "Phía trên!!" Đồng thời chịu đựng cơn đau trong đầu, đứng dậy, muốn giúp ngài La Tu, chống lại vị khách không mời này!

La Tu do bị ảnh hưởng bởi Haki Bá vương và âm thanh kỳ quái của Charlotte Linlin, dẫn đến phạm vi bao phủ của Haki Quan sát của bản thân bị giảm đi đáng kể.

Lời nhắc nhở lớn tiếng của Zephyr, La Tu tự nhiên cũng không nghe thấy.

Về phần Charlotte Linlin, do dồn toàn lực giải phóng âm thanh kỳ quái và Haki Bá vương, nên đối với quả cầu năng lượng từ trên trời rơi xuống đó cũng không cảm nhận được ngay từ đầu. ‘Vút ~~’ Mãi cho đến khi quả cầu năng lượng đến trên đầu hai người, hai người mới chú ý đến quả cầu năng lượng này!

Nhưng, lúc này do khoảng cách giữa quả cầu năng lượng và hai người quá gần!

Cả hai đều không có thời gian để thay đổi thân hình, né tránh quả cầu năng lượng này.

So với Charlotte Linlin, La Tu, người là mục tiêu, lúc này càng có thể cảm nhận được mục tiêu của quả cầu năng lượng màu đỏ rực,

cũng như nhiệt lượng và năng lượng chứa trong đó. ‘Không được, nếu bị trúng, có khả năng sẽ mất mạng!’ Ngay khoảnh khắc cảm nhận được quả cầu năng lượng màu đỏ rực, đại não của La Tu đã đưa ra phán đoán theo tiềm thức.

Thế là, La Tu lập tức giơ thanh kiếm chuẩn bị vung về phía Charlotte Linlin lên, chém về phía quả cầu năng lượng không mấy thiện chí đó.

Cùng với việc La Tu vung thanh Thiểm Diễm xuống, kiếm khí vốn ngưng tụ trên thân kiếm toàn bộ bùng nổ, dường như tạo thành một phiên bản lớn hơn và dài hơn của Thiểm Diễm, theo động tác của Thiểm Diễm, chém xuống.

Khi kiếm khí màu trắng sữa và quả cầu năng lượng màu đỏ rực tiếp xúc, độ sắc bén của kiếm khí lập tức hiện rõ trên thân quả cầu năng lượng màu đỏ rực. ‘Xèo ~~’ Khi kiếm khí và năng lượng tiếp xúc, phát ra âm thanh chói tai.

Kiếm khí lại đang từng chút một cắt quả cầu năng lượng!

Cuối cùng, quả cầu năng lượng lại bị nó chém làm đôi, văng ra hai bên!

Nhìn thấy cảnh này, Zephyr lại một lần nữa cảm thán kiếm thuật của ngài La Tu, thực sự siêu cường!

Kaido trên bầu trời, thấy quả cầu năng lượng của mình bị chém làm đôi, trong lòng lại nâng cấp bậc kiếm thuật của La Tu lên một tầng nữa! "Bùm ~ Bùm ~~" Quả cầu năng lượng bị La Tu chém thành hai nửa, sau khi trượt về phía sau không xa, lần lượt phát nổ dữ dội, giải phóng ra năng lượng khổng lồ và hai tiếng nổ vang trời.

Ngọn lửa màu đỏ, từ hai nơi quả cầu năng lượng phát nổ đột ngột bùng phát ra, sóng xung kích mạnh mẽ cũng quét ra bốn phía.

La Tu sau khi chém tan quả cầu năng lượng, lập tức sử dụng Nguyệt Bộ để di chuyển, giảm bớt sát thương từ vụ nổ của quả cầu năng lượng.

Charlotte Linlin thì không có khả năng di động như La Tu, có thể di chuyển cơ thể trước khi quả cầu năng lượng phát nổ, giảm bớt sát thương phải chịu.

Bà ta chỉ đành bọc Haki Vũ trang vào 'Napoleon', dựng đứng trước mặt, cố gắng giảm bớt sát thương do vụ nổ của quả cầu năng lượng gây ra.

Đồng thời, kết thúc việc áp chế bằng Haki Bá vương và âm thanh kỳ quái.

Dù sao thì, hiện tại việc quan trọng hơn là phòng ngự lực xung kích của vụ nổ quả cầu năng lượng, việc giải phóng âm thanh kỳ quái và Haki Bá vương chủ yếu là để áp chế La Tu.

La Tu, bây giờ hoàn toàn không thể tấn công, toàn tâm toàn ý đều đặt vào việc làm thế nào để tránh né sát thương.

Mặc dù sắp bị năng lượng của vụ nổ ảnh hưởng, nhưng trong lòng Charlotte Linlin lại dâng lên niềm vui sướng.

Bởi vì bà ta biết, sự xuất hiện của quả cầu năng lượng này, đại diện cho việc đồng minh của bà ta là Kaido đã xuất hiện.

Đối với việc bắn ra quả cầu nổ, dù sẽ bị sát thương do vụ nổ của quả cầu năng lượng gây ra, nhưng Charlotte Linlin vẫn rất cảm kích Kaido.

Chính quả cầu năng lượng này, đã khiến La Tu không thể không vung nhát kiếm vừa rồi về phía quả cầu năng lượng.

Cứu bà ta khỏi lưỡi kiếm của La Tu, hóa giải nguy cơ vừa rồi. 'Ầm ~~' Ngọn lửa do quả cầu năng lượng bùng phát lập tức cuốn lấy

Charlotte Linlin.

Khi sóng xung kích lan ra bốn phía, cũng ảnh hưởng đến Charlotte Linlin.

La Tu dùng Nguyệt Bộ kéo giãn khoảng cách, tự nhiên cũng bị sóng xung kích ảnh hưởng.

Cơ thể đang ở trên không trung, trực tiếp bị sóng xung kích thổi bay bắt đầu xoay tròn!

Nhanh chóng rơi về phía sau.

Zephyr ở xa hơn, sau khi phát hiện quả cầu năng lượng phát nổ, lập tức dừng hành động chạy về phía trước, hai chân khuỵu xuống, cơ thể nghiêng về phía trước, hai tay che trán.

Khi sóng xung kích quét đến đây, Zephyr vẫn giữ nguyên tư thế, nhẹ nhàng chống đỡ được sóng xung kích.

Smoothie lập tức che cho Cracker đang nằm trên mặt đất bên cạnh, dùng bàn tay to lớn của mình bảo vệ Cracker, để tránh bị sóng xung kích gây ra thương tích lần thứ hai.

Nhưng Smoothie nhìn mẹ mình bị ngọn lửa cuốn lấy, trong lòng đầy lo lắng! 'Mẹ, nhất định phải không sao nhé!' Smoothie cầu nguyện.

Hai người đều tùy ý chống đỡ sóng xung kích, nhưng những cây cối còn sót lại gần đó, đã bị tàn phá, lại phải chịu một đòn chí mạng.

Những cây cối sống sót sau trận chiến vừa rồi, bị sóng xung kích thổi bay tan tác, thân cây đều bị uốn cong đến mức kinh người.

Thân hình khổng lồ của Kaido, lúc này cũng từ trong tầng mây, hạ xuống mặt đất của quần đảo Lankytott!

Nhìn Kaido đang từ từ hạ xuống, Zephyr biết, vị này hẳn là một

trong Tứ Hoàng, Kaido. ‘Trận chiến thực sự, sắp bắt đầu rồi!!’ Zephyr thầm nghĩ.

Chương 305

Ông bắt đầu tùy ý hoạt động tứ chi, chuẩn bị cho trận quyết đấu cuối cùng!

La Tu bị sóng xung kích hất bay, không ngừng điều chỉnh cơ thể trên không trung, cuối cùng phối hợp với Nguyệt Bộ để giảm bớt lực xung kích, thành công ổn định lại cơ thể.

Khi nhìn thấy sinh vật hình rồng đó, La Tu hiểu rằng, Kaido đã chính thức vào trận!

Sau khi hạ xuống từ tầng mây, Kaido dừng lại ở không trung bên cạnh Charlotte Linlin, đôi đồng tử giống như của loài rắn không ngừng quan sát qua lại trên người Zephyr và La Tu.

Charlotte Linlin, vẫn đang ở trong vùng đất lửa do vụ nổ tạo ra. 'Vù ~~' Giây tiếp theo, bên cạnh cơ thể Charlotte Linlin xuất hiện một cơn lốc xoáy do lửa tạo thành.

Tất cả ngọn lửa gần đó, đều bị cơn lốc xoáy lửa này hấp dẫn, từ từ di chuyển về phía nó. 'Vù ~~ Vù ~' Cùng với việc số lượng ngọn lửa được lốc xoáy hấp thu tăng lên, tốc độ quay của lốc xoáy cũng ngày càng nhanh!

Ngay cả những ngọn lửa ở khoảng cách xa hơn, cũng lần lượt bị nó hấp dẫn. 'Hẳn là năng lực của 'Prometheus'!' Thấy cảnh tượng thần kỳ này, La Tu suy đoán.

Dù sao thì trước đây khi chiến đấu với Charlotte Linlin, ông khá để ý đến Homie lửa đó.

Sau khi ngọn lửa dần dần bị hấp thu vào lốc xoáy, bóng dáng của Charlotte Linlin cũng hiện ra! "Mẹ!!" Cuối cùng cũng nhìn thấy cơ thể

của mẹ, Smoothie vui mừng hét lên.

Sau đó, lập tức ôm Cracker đang hôn mê chạy về phía mẹ.

Về phần lý do Cracker hôn mê, chủ yếu là do cú đấm của Zephyr đã gây ra một tổn thương nhất định cho Cracker.

Sau đó, lại bị âm thanh kỳ quái và Haki Bá vương của Charlotte Linlin áp chế, cộng thêm bị sóng xung kích tác động, cuối cùng Cracker không thể chịu nổi những cú sốc liên tiếp, đã hôn mê đi.

Đối với hành động Smoothie ôm Cracker chạy về phía Charlotte Linlin, Zephyr không hề ngăn cản.

Dù sao thì, trận chiến tiếp theo, đã đến giai đoạn họ không thể chen tay vào được.

Nhìn ngọn lửa trên mặt đất dần dần bị ngọn lửa bên cạnh Charlotte Linlin hấp thu, Kaido biết đó hẳn là năng lực của trái Soru Soru no Mi của Charlotte Linlin. "Kaido, ngươi đến muộn rồi đấy," sau khi ngọn lửa dần lui đi, Charlotte Linlin cười nói. "Trong khoảng thời gian ngắn vừa rồi, ta đã phải chịu không ít đòn tấn công đấy!" Nói xong, Charlotte Linlin giơ bàn tay trái đầy vết thương lên.

Mấy vết thương sâu đến tận xương trên lòng bàn tay trái hiện ra rõ rệt.

Sau đó, Charlotte Linlin gần như không làm gì, các vết thương trên lòng bàn tay đều lần lượt khép lại.

Mặc dù vị trí vết thương vẫn còn lại một vết sẹo nhỏ, nhưng so với tình hình trước đó đã tốt hơn rất nhiều.

Nhìn vết thương trên lòng bàn tay của Charlotte Linlin bắt đầu hồi phục, Kaido phát hiện ra ngoài mấy vết thương trên lòng bàn tay ra, những nơi khác của Charlotte Linlin gần như không có thương tích.

Ngoài chiếc váy đang mặc có chút bụi bặm, có chút màu cháy do lửa, những bộ phận khác trông đều ổn.

Quan sát trạng thái của Linlin xong, Kaido hỏi: "Vết kiếm trên lòng bàn tay, không có gì bất ngờ thì hẳn là do La Tu gây ra!" "Ha ha, đúng vậy, lòng bàn tay đều được bọc Haki Vũ trang, không ngờ La Tu lại có thể trực tiếp phá phòng ngự!" Charlotte Linlin giải thích. "Nếu là người đàn ông đó thì không có gì lạ!" Kaido lạnh nhạt nói, đồng thời tập trung ánh mắt vào La Tu. "Kaido, lát nữa chiến đấu chú ý nhắm chuẩn khi bắn quả cầu năng lượng, ta không hy vọng lại bị ảnh hưởng nữa đâu!" Charlotte Linlin dặn dò. "Váy của ta đều bị cháy rồi!" "Vừa rồi không phải là tình huống nguy cấp sao, nếu không bắn ra Hơi thở nhiệt, e rằng trên biển lớn sẽ thiếu đi một hoàng đế!" Kaido lạnh lùng đáp trả. "Được rồi, lần sau chú ý một chút," Charlotte Linlin nói.

Sau đó, hai người tập trung ánh mắt vào La Tu và Zephyr.

Lúc này, Smoothie khổng lồ hóa ôm Cracker, chạy về phía Charlotte Linlin. "Đó là con của ngươi sao!" Nhìn hai người đang chạy về phía mình, Kaido hỏi. "Đúng vậy, đừng tấn công!" Charlotte Linlin nói.

Sau khi Smoothie chạy đến bên cạnh Charlotte Linlin, cô ta đưa Cracker đang hôn mê ra trước mặt Charlotte Linlin.

Nhìn Cracker đang hôn mê, Charlotte Linlin duỗi ngón tay ra, phát động năng lực của trái Soru Soru no Mi, nhẹ nhàng điểm vào người Cracker.

Linh hồn của Cracker, lại bị Charlotte Linlin trực tiếp kéo ra đặt trên lòng bàn tay.

Linh hồn của Cracker, giống như bản thể của hắn, do chịu nhiều thương tích, đã chìm vào hôn mê sâu.

Charlotte Linlin nhíu mày, trong lòng bàn tay dâng lên từng luồng sức mạnh linh hồn màu tím, chui vào trong linh hồn của Cracker.

Cùng với từng luồng sức mạnh linh hồn chui vào cơ thể Cracker.

Cracker vốn đang hôn mê, lúc này lại có xu hướng tỉnh lại, trên mặt bắt đầu xuất hiện biểu cảm giãy giụa.

Trong thế giới ý thức của Cracker, hắn vốn chỉ nhớ sau khi bị Zephyr đấm một cú, đã từ từ chìm vào bóng tối và ngủ say.

Nhưng bây giờ trong bóng tối, xuất hiện rất nhiều ánh sáng, muốn kéo hắn ra khỏi giấc ngủ say.

Sau đó, hai mắt Cracker đột ngột mở ra, ý thức thành công trở về!

Thế là hắn nhìn thấy gương mặt của mẹ.

Theo tiềm thức quay đầu quan sát xung quanh, Cracker phát hiện ra mình đang ở trong lòng bàn tay của mẹ.

Thế là, Cracker lập tức hiểu ra, hiện tại mình đang ở trong trạng thái linh hồn. "Mẹ ~" Nhìn về phía mẹ, hắn khô khốc nói. "Cracker, ta vừa mới dùng sức mạnh linh hồn, chữa trị cho linh hồn của ngươi, bây giờ chỉ là khôi phục trạng thái linh hồn về trạng thái tốt!" Charlotte Linlin giải thích. "Những vết thương trên cơ thể, ta lại không có cách nào chữa khỏi, lát nữa khi trở về cơ thể, đừng sử dụng thân thể quá sức, nếu không cơ thể sẽ không chịu nổi!" Lời vừa dứt, Charlotte Linlin vung tay một cái, liền nhét linh hồn của Cracker vào cơ thể hắn.

Cùng với việc linh hồn của bản thân bị nhét vào cơ thể, thân thể của Cracker đang hôn mê ngã trên mặt đất, lập tức mở mắt ngồi dậy. "A ~~" Ngồi dậy nhanh chóng, Cracker lập tức cảm thấy đau đớn dữ dội từ hai cánh tay và ngực. "Đó là cảm giác chân thực mà cơ thể ngươi phản hồi lại!" Charlotte Linlin giải thích. "Trong một khoảng

thời gian, ngươi phải chịu đựng nỗi đau này, và đừng quên ta chỉ chữa trị linh hồn cho ngươi!

Cơ thể của ngươi đang trong giai đoạn bị thương, các phương diện đều không bằng trước đây!" "Con hiểu rồi!

Mẹ, con sẽ nhớ những điều này!" Cracker thuận theo trả lời. "Hiểu là tốt, bây giờ đi tìm Perospero về đây!" Charlotte Linlin phân phó. "Ba đứa các ngươi là một, hai đứa phải có trách nhiệm tìm hắn về!!" "Vâng, thưa mẹ!!" Smoothie, Cracker, đồng thanh trả lời.

Sau đó, hai người liền nhanh chóng rời khỏi đây.

Dù sao thì, tình hình hiện tại hai người cũng khá rõ.

Chương 306

Mẹ, Kaido đối đầu với La Tu, Zephyr, trận chiến cấp độ này, họ đã không thể chen tay vào được. "Cracker, lúc đó có phải cậu đã để lính bánh quy mang Perospero đi rồi không, cậu có biết lính bánh quy đã mang Perospero đi đâu không?" Smoothie hỏi. "Đúng là tôi đã để lính bánh quy mang Perospero đến khu vực an toàn, đáng lẽ là chạy về phía thị trấn, nhưng lúc đó tôi đã hôn mê, tôi không nhớ rõ nữa!" Cracker bực bội. "Một khi hôn mê, năng lực trái ác quỷ sẽ không được kiểm soát, lính bánh quy sẽ biến mất!!" Nghe Cracker giải thích xong, Smoothie tổng kết: ",vậy là bây giờ chúng ta chỉ biết đại khái Perospero có thể xuất hiện ở đâu, vị trí cụ thể thì không biết." "Xì ~~" Chịu đựng cơn đau truyền đến từ cơ thể, Cracker trả lời: "Đúng là như vậy!" "Vậy cậu có thể ước tính được phương hướng đại khái không?" "Chắc là có thể, nhưng phạm vi tìm kiếm có lẽ sẽ lớn hơn một chút, tốn nhiều thời gian và tinh lực hơn thôi!" "Có phạm vi đại khái, vậy thì tốt!" Hai người nói xong, liền lập tức tiến về phía mục tiêu tìm kiếm.

Sau khi Cracker và Smoothie xuất phát, Charlotte Linlin đưa tay bắt lấy Zeus đang lơ lửng trên trời, nhanh chóng truyền sức mạnh linh hồn vào đó.

Cùng với việc một lượng lớn sức mạnh linh hồn được truyền vào cơ thể, thân thể của Zeus nhanh chóng phình to ra.

Khi nó nhanh chóng lớn lên bằng một nửa chiều cao của Charlotte Linlin, bà ta liền rút tay lại, không tiếp tục truyền sức mạnh linh hồn vào đó nữa.

Đồng thời, kéo Zeus đang ở trên không trung xuống thấp hơn, đảm

bảo chân bà ta có thể đạp lên được. "Xẹt ~~ Xẹt ~~" Sau khi mẹ truyền sức mạnh linh hồn vào cơ thể, Zeus cảm thấy trong cơ thể mình ẩn chứa sức mạnh sấm sét vô cùng mạnh mẽ, dù không giải phóng điện lực, trong đám mây đã có vô số dòng điện nhỏ đang lưu động.

Sau đó, Charlotte Linlin liền một chân đạp lên đám mây của Zeus.

Ngay sau đó, chân còn lại cũng đạp lên cơ thể của Zeus.

Phát hiện hai chân của mẹ đã đạp lên đám mây, 'Zeus' liền chở mẹ, từ từ bay lên.

Lúc này Charlotte Linlin chân đạp 'Zeus', tóc được 'Prometheus' bao phủ, tay cầm 'Napoleon', bộ dạng này đứng cùng với Kaido hình rồng, ngược lại rất hợp với dáng vẻ của hai người lúc này.

Thấy Charlotte Linlin đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, Kaido cũng lập tức vào tư thế chiến đấu, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Dù sao thì, đối thủ là La Tu và Zephyr, hai vị đều thuộc Hải quân, Hải quân lại là kẻ thù không đội trời chung với hải tặc, cộng thêm việc họ đã chiến đấu với Linlin trước đó.

Lời nói thừa thãi, trực tiếp vào trận.

Thù mới hận cũ giải quyết một lượt!!!

Zephyr và La Tu, nhân lúc này đã hội hợp lại với nhau.

Kaido thấy vậy, mở miệng ra, lại một lần nữa ngưng kết năng lượng trong miệng.

Nhưng, do lần này mục đích là dùng để thăm dò, nên không có thời gian tích trữ năng lượng lâu như lần trước.

Chỉ thấy Kaido đột nhiên mở miệng, quả cầu năng lượng liền từ trong miệng bắn ra.

Hơi thở rồng!!

Quả cầu năng lượng màu đỏ rực, lập tức từ miệng Kaido bắn ra, thẳng tắp lao về phía vị trí của hai người!

Lần nữa đối mặt với quả cầu năng lượng này, La Tu giơ Thiểm Diễm lên, từ trên xuống dưới vẽ một đường trên không, một luồng kiếm khí màu trắng sữa, bị La Tu trực tiếp bắn ra!

Hai đòn tấn công với tốc độ cực nhanh lao về phía đối phương. 'Ong ~~~' Sau khi hai đòn tấn công tiếp xúc, không hề xảy ra ma sát kịch liệt.

Kiếm khí trực tiếp chém quả cầu năng lượng làm đôi một lần nữa!

Kiếm khí cũng vì thế mà tiêu hao rất nhiều năng lượng, trông đã trở nên trong suốt hơn nhiều.

Quả cầu năng lượng bị chém thành hai nửa, sau khi tiếp tục bay một đoạn, lập tức phát nổ.

Vô số ngọn lửa từ hai điểm nổ phun ra, hai luồng sóng xung kích cũng lan ra bốn phía.

Thấy tình hình này, Charlotte Linlin trực tiếp điều khiển 'Prometheus', giơ lòng bàn tay lên, một luồng lửa từ lòng bàn tay bắn ra, phun về phía vị trí của La Tu trước đó. 'Vù ~~' Ngọn lửa màu cam, trực tiếp xuyên qua ngọn lửa do vụ nổ của quả cầu năng lượng tạo ra, phun về phía mục tiêu.

Thấy trong ngọn lửa do quả cầu năng lượng tạo ra, đột nhiên xuất hiện một tia lửa.

La Tu và Zephyr, hai người lập tức nhảy khỏi vị trí hiện tại, né tránh tia lửa đó. 'Vù ~~' Do Charlotte Linlin ở trên không trung bắn đòn tấn công về phía hai người, sau khi hai người né tránh.

Tia lửa trực tiếp trúng vào mặt đất phía sau. ‘Ầm ~~’ Vô số ngọn lửa, bốc lên từ mặt đất.

Kaido lúc này phối hợp với Charlotte Linlin, mở miệng ra, tụ tập năng lượng.

Hơi thở liên tục!!!

Kaido liên tục bắn ra các quả cầu năng lượng từ miệng, hướng về vị trí đã xác định bằng Haki Quan sát. ‘Vút ~~’ Quả cầu năng lượng mang theo tiếng xé gió, xuyên qua ngọn lửa, thẳng tắp lao về phía mục tiêu.

Đối mặt với những đòn tấn công liên tiếp, La Tu và Zephyr liên tục thay đổi thân hình, né tránh những đòn tấn công này! ‘Ầm ~~~’ Những quả cầu năng lượng này sau khi va chạm với mặt đất, lần lượt phát nổ dữ dội!

Charlotte Linlin điều khiển ‘Zeus’, lơ lửng trên không trung, sau khi phát hiện Zephyr vì né tránh đòn tấn công mà nhảy lên không trung, lập tức phát hiện ra mục tiêu của mình, hưng phấn hét lên: "La Tu!!" Sau đó, điều khiển ‘Zeus’, nhanh chóng lao về phía La Tu.

Nhìn Charlotte Linlin đầy chiến ý lao về phía mình, La Tu không biết bà ta lấy đâu ra dũng khí, dám một mình lao thẳng đến.

Vừa rồi nếu không phải Kaido bắn ra quả cầu năng lượng, cắt đứt đòn tấn công của ông, liệu bà ta có thể còn sống khỏe mạnh như bây giờ không. ‘Đến lúc, xử lý chiến trường rồi!’ La Tu thầm nghĩ.

Tiên Nhân Hình Thức!!

La Tu nhắm hai mắt lại, nhanh chóng điều động năng lượng tự nhiên xung quanh, khởi động Tiên Nhân Hình Thức!

Giây tiếp theo, hai mắt vốn nhắm lại lần nữa mở ra, cơ thể được năng lượng tự nhiên tăng cường, các chức năng cơ thể đều được tăng

cường không ít.

Charlotte Linlin vẫn luôn nhìn chằm chằm La Tu, đối với hành động nhắm mắt mở mắt vừa rồi của La Tu, bà ta đều nhìn thấy hết.

Mặc dù không biết La Tu vừa làm gì, nhưng Charlotte Linlin có thể cảm nhận rõ ràng, La Tu bây giờ nguy hiểm hơn vừa rồi rất nhiều! "Xem ra La Tu đã lật một lá bài tẩy!" Thấy tình hình này, Charlotte Linlin suy đoán. "Nếu đã như vậy, thì ta cũng không nên giấu diếm nữa!" "Zeus!!" "Prometheus!!" Cùng với tiếng hét của Charlotte Linlin, 'Prometheus' và 'Zeus', lập tức hiểu ý của mẹ. 'Vù ~~' Ngọn lửa vốn bám trên đuôi tóc của Charlotte Linlin, lập tức lan lên trên, đốt cháy toàn bộ mái tóc của bà ta. 'Zeus', dòng điện trên người không ngừng lan vào cơ thể Charlotte Linlin!

Hoàng Đế Kiếm Phá Phá Nhận!!

Ngọn lửa theo cánh tay trực tiếp lan lên thân 'Napoleon'.

Một thanh đại đao bị lửa bao bọc, liền bị Charlotte Linlin nắm trong tay.

Về phần La Tu, ông không có thay đổi gì như Charlotte Linlin.

Chỉ ở trên không trung, sử dụng Nguyệt Bộ, tăng tốc độ, lao về phía Charlotte Linlin.

Chương 307

Cùng với khoảng cách giữa hai người ngày càng ngắn, Charlotte Linlin giơ thanh 'Napoleon' bị lửa bao bọc lên, từ trên phải vung xuống dưới trái.

Thấy vậy, La Tu từ góc độ ngược lại, từ trên trái vung xuống. 'Bùm ~~' Thiểm Diễm và 'Napoleon', va chạm mạnh vào nhau!

Phát ra âm thanh cực lớn!

Do sức mạnh va chạm của hai người quá lớn, từ điểm va chạm bùng phát ra một luồng sóng xung kích vô hình lan ra bốn phía!

Lần va chạm này, về mặt sức mạnh, La Tu lại chiếm được chút ưu thế.

Đẩy lui Charlotte Linlin đang đạp trên 'Zeus' nửa thân người. 'Gã này, sức mạnh đột nhiên tăng lên nhiều như vậy!!' Cảm nhận được sức mạnh truyền đến từ 'Napoleon', Charlotte Linlin thầm nghĩ.

Sau đó, lập tức điều khiển 'Zeus', tăng mã lực!

Do Charlotte Linlin đạp trên 'Zeus', có thể tạo ra lực chống đỡ.

Nguyệt Bộ của La Tu mặc dù có thể mượn lực trên không trung, nhưng không thể đứng vững trên không trung liên tục.

Do đó, đối mặt với một đợt phát lực của 'Zeus', La Tu trực tiếp bị Charlotte Linlin đánh lùi, nhanh chóng rơi xuống mặt đất.

Uy Quốc của Elbaf!!

Charlotte Linlin nhắm vào La Tu, từ trên không vung ra một nhát chém mạnh mẽ.

Một luồng kiếm khí khổng lồ màu tím nhạt, bị 'Napoleon' bắn ra.

Lao về phía La Tu đang rơi xuống mặt đất với tốc độ cực nhanh.

Đoạn Sơn!!

Phát hiện Charlotte Linlin sử dụng luồng kiếm khí uy lực khổng lồ trước đó, La Tu lập tức sử dụng đòn tấn công đã tung ra trước đó, để chống lại đòn tấn công của Charlotte Linlin.

Một luồng kiếm khí màu trắng sữa xuất hiện, từ từ đón lấy luồng kiếm khí màu tím nhạt có tốc độ cực nhanh kia. 'Ong ~~' Sau khi hai luồng kiếm khí giao nhau, giữa chúng lập tức xảy ra những va chạm nhỏ.

Vô số luồng kiếm khí hỗn loạn, cũng bắn ra bốn phía.

Charlotte Linlin lúc này, điều khiển 'Zeus' kéo bà ta di chuyển nhanh chóng.

Trong lúc di chuyển, trên nắm đấm trái của Charlotte Linlin ngưng kết ra dòng điện màu tím!

La Tu sau khi vung ra luồng kiếm khí khổng lồ, không còn tập trung sự chú ý lên trên đầu nữa.

Dù sao thì, ở đó hai luồng kiếm khí đang chống cự lẫn nhau, dù Charlotte Linlin có thiên phú dị bẩm, cũng không thể từ đó truyền đến được.

Sau đó, La Tu lập tức bắt đầu xoay người, hóa giải lực xung kích trên cơ thể, giúp ông tiếp đất ổn định! 'Zeus' bay nhanh vài nhịp thở, đã thành công vòng qua khu vực hai luồng kiếm khí đối đầu.

Thế là, Charlotte Linlin lập tức nhìn thấy La Tu không ngừng xoay tròn, từng chút một hóa giải lực xung kích trên cơ thể!

Thấy vậy chắc chắn không thể để cho ông ta hành động thuận lợi như vậy.

Sấm Sét!!

Cầu hình tia chớp!

Charlotte Linlin lập tức giơ tay trái lên, biến dòng sấm sét vẫn luôn tụ tập trên tay trái thành một quả cầu có kích thước bằng quả bóng rổ, ném về phía La Tu! 'Xẹt ~~' Cầu sét, trên đường đi không ngừng bắn ra tia sét ra bốn phía. 'Xèo ~~' Một cây cối bị nó trúng phải, cả thân cây đều bốc khói khét lẹt.

Vừa ổn định lại cơ thể, La Tu giơ tay lên một luồng kiếm khí liền lao về phía cầu sét!

Đồng thời, nhanh chóng di chuyển sang một bên, né tránh quả cầu điện trông không dễ đối phó này.

Kiếm khí màu trắng sữa xé tan không khí, thẳng tắp bay về phía quả cầu điện! 'Xèo ~~' Khi kiếm khí sắp va chạm với quả cầu điện, trong quả cầu điện liền bắn ra rất nhiều tia hồ quang, đánh vào kiếm khí. 'Xẹt ~~' Vô số tia hồ quang trúng vào kiếm khí, mặc dù sự di chuyển của kiếm khí không bị ảnh hưởng.

Nhưng, có thể cảm nhận rõ ràng kiếm khí đã bị suy yếu đi rất nhiều, màu trắng sữa cũng trở nên trong suốt hơn nhiều.

Sau đó, kiếm khí bị suy yếu, sau khi va chạm với quả cầu điện, trực tiếp bị quả cầu điện phá vỡ.

Thấy kết quả này, La Tu cũng không quá để ý.

Mặc dù năng lực của quả cầu sét quả thực không tệ, nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng.

Nếu không thể trúng đích, thì không cần quá lo lắng, tập trung sự chú ý vào Charlotte Linlin là được.

Charlotte Linlin nhân khoảng thời gian ngắn này, điều khiển

‘Zeus’, vẫn luôn tiến về phía trước.

Thấy quả cầu sét, trực tiếp phá vỡ kiếm khí của La Tu, bà ta lộ ra nụ cười.

Sau đó, quan sát đường đi của La Tu khi tránh xa quả cầu sét. ‘Đối mặt với loại tấn công di chuyển không nhanh này, trực tiếp né tránh quả thực là cách hay, nhưng ngươi nghĩ rằng ta không có hậu chiêu sao?’ Charlotte Linlin đắc ý.

Sau đó, lập tức giơ tay trái lên, một tia sét liền lao về phía vị trí của quả cầu sét.

La Tu đang chăm chú nhìn Charlotte Linlin, tự nhiên cũng quan sát được tình huống này! ‘Quả cầu sét đã được bắn ra, tại sao Charlotte Linlin lại bắn tia sét về phía nó!!’ La Tu thầm nghĩ. ‘Chẳng lẽ, Charlotte Linlin có thể thông qua tia sét này để thay đổi vị trí của quả cầu sét hoặc là nạp năng lượng cho nó?’ Trong chốc lát, trong đầu La Tu hiện ra các tình huống.

Nhưng, để đảm bảo an toàn, La Tu lập tức dùng Thiểm Diễm, vẽ ra một luồng kiếm khí, lao về phía tia sét mà Charlotte Linlin bắn ra. ‘Phản ứng của La Tu, vẫn xuất sắc như vậy!’ Thấy La Tu bắn ra kiếm khí, Charlotte Linlin đánh giá. ‘Xèo ~~’ Trong khoảnh khắc kiếm khí va chạm với tia sét, vô số tia hồ quang nhỏ trong tia sét tấn công lên kiếm khí.

Nhưng, do tia sét đó chỉ là một tia sét bình thường, không duy trì được lâu, liền bị kiếm khí chém ngang lưng.

Charlotte Linlin thấy tình hình này, biết rằng dùng tia sét này để liên kết với quả cầu sét không có cơ hội, liền lập tức ngừng truyền tia sét từ tay trái. "Zeus!" Charlotte Linlin hét lên.

Đồng thời, trên tay trái lại dâng lên những tia hồ quang nhỏ. ‘Zeus’

bị mẹ đạp dưới chân, lập tức hiểu ý của mẹ.

Trong cơ thể lập tức xuất hiện vô số tia hồ quang nhỏ.

Chương 308

‘La Tu, một tia sét ngươi có thể chém đứt, vậy nhiều tia hồ quang như vậy, ngươi có thể chém đứt không!’ Charlotte Linlin tự tin.

Sau đó, Charlotte Linlin mở năm ngón tay bị sấm sét bao trùm ra.

Năm tia sét lập tức từ năm ngón tay của Charlotte Linlin, bắn về phía quả cầu sét. ‘Zeus’ dưới thân Charlotte Linlin, cũng bắn ra vài tia sét, hướng về phía quả cầu sét.

Thấy Charlotte Linlin đồng thời bắn ra nhiều tia hồ quang như vậy, La Tu trong khoảnh khắc nảy sinh ý định buông xuôi.

Nhiều tia hồ quang như vậy, phải chém đến bao giờ!

Nhưng Charlotte Linlin tốn nhiều công sức như vậy, để liên kết với quả cầu sét đã bắn ra, chắc chắn phải có nguyên nhân. ‘Rốt cuộc phải làm thế nào, mới có thể ngăn chặn những tia hồ quang và tia sét này liên kết với nhau!’ Đại não La Tu vận chuyển nhanh chóng. ‘Ngăn chặn liên kết!’ ‘Ngăn chặn liên kết!’ Đột nhiên, trong đầu La Tu lóe lên một ý tưởng. ‘Trực tiếp cắt đứt nguồn gốc, chẳng phải là được rồi sao!’ Nghĩ đến đây, La Tu lập tức hành động.

Thế!

Nguyệt Bộ!!

Kỹ năng kết hợp nhanh chóng được La Tu thi triển, tốc độ của ông trong nháy mắt được đẩy lên cực hạn!

Tay phải nắm chặt thanh Thiểm Diễm trong tay, kiếm khí từ đó phun ra, sẵn sàng tung ra đòn tất sát bất cứ lúc nào.

Thấy bộ dạng này của La Tu, Charlotte Linlin lập tức hiểu ra ý định của La Tu, muốn bắt đầu từ nguồn gốc, trực tiếp giải quyết vấn

đề, chỉ cần bà ta bị đánh bại, mọi thứ đều vô nghĩa. ‘Ta sẽ ngoan ngoãn bị ngươi đánh bại sao!’ Charlotte Linlin lạnh lùng thầm nghĩ.

Bà ta lập tức ngừng truyền tia hồ quang từ ngón tay, hai tay nắm chặt ‘Napoleon’, không di chuyển, tụ tập sức mạnh trong cơ thể, chờ đợi chiêu thức của La Tu.

Phát hiện động tác hiện tại của Charlotte Linlin, La Tu lập tức hiểu ra kế hoạch của bà ta.

Giữ cho ‘Zeus’ không ngừng sử dụng tia hồ quang, là để tiếp tục kiểm soát quả cầu điện, chỉ cần có thể chính diện chống đỡ được đòn tấn công của ông, một khi tia hồ quang thành công kiểm soát quả cầu điện.

Lúc đó, ông chắc chắn sẽ rơi vào thế bị động.

Nhưng mặc dù đã đoán ra kế hoạch của Charlotte Linlin, La Tu cũng không định thay đổi cách làm hiện tại.

Nếu bà ta có tự tin có thể chống lại được đòn tấn công tiếp theo của ta, thì ta cũng có tự tin có thể trực tiếp phá phòng ngự!

Sau đó, La Tu hai tay nắm chặt Thiểm Diễm, giơ lên quá đầu, kiếm khí màu trắng sữa toàn bộ hội tụ vào thân kiếm Thiểm Diễm.

Phát hiện La Tu chuẩn bị tung ra một đòn toàn lực, Charlotte Linlin biết, La Tu đã nhìn thấu kế hoạch của bà ta.

Nhưng muốn dựa vào một kiếm, trực tiếp đánh bại bà ta.

Charlotte Linlin vốn đã chuẩn bị phòng ngự, một tay nắm chuôi đao, tay kia chống vào mặt đao, ngọn lửa của ‘Prometheus’ cũng bao phủ ‘Napoleon’.

Sau khi chuẩn bị phòng thủ xong, Charlotte Linlin liền nhìn chằm chằm vào La Tu đang không ngừng tiếp cận. ‘Chỉ cần một đòn không

thể đánh bại ta, một khi ta kéo quả cầu điện về, lúc đó La Tu hãy nếm thử sức mạnh của quả cầu điện đi,' Charlotte Linlin lạnh lùng thầm nghĩ.

Sau khi tiếp cận Charlotte Linlin, La Tu toàn thân đột nhiên phát lực, hai tay dùng hết sức khống chế Thiểm Diễm toàn lực vung xuống.

Tồi Thành!!

Thiểm Diễm được bao bọc bởi kiếm khí màu trắng sữa đậm đặc, va chạm mạnh vào thân kiếm của 'Napoleon'. 'Bùm ~~' Âm thanh va chạm kim loại khổng lồ.

Do La Tu được gia tăng sức mạnh trong Tiên Nhân Hình Thức, dẫn đến một kiếm của La Tu ẩn chứa sức mạnh khổng lồ.

Trực tiếp đẩy Charlotte Linlin từ trên không trung, rơi xuống mặt đất.

Kiếm khí mạnh mẽ ẩn chứa trên Thiểm Diễm, trực tiếp lấy điểm tiếp xúc của hai thanh kiếm làm trung tâm, trong nháy mắt tuôn ra, một lượng lớn kiếm khí, không ngừng tấn công thân kiếm của 'Napoleon', và sau khi những luồng kiếm khí này quét qua thân kiếm của 'Napoleon', chúng lập tức đổ về phía sau, tấn công cơ thể Charlotte Linlin.

Trực tiếp rạch một vết máu trên vai Charlotte Linlin, máu tươi phun ra ngoài.

Charlotte Linlin đang trong trạng thái rơi xuống, cảm nhận được cảm giác đau đớn truyền đến từ cơ thể, hai mắt đầy oán hận, nhìn chằm chằm vào Zephyr trên không trung. "Mẹ, lực xung kích quá lớn, con không chống đỡ nổi!" Zeus dưới chân, liều mạng hét lên. "Prometheus!" Charlotte Linlin trầm giọng hét lên.

Cùng với cái tên mà Charlotte Linlin hét lên, ‘Prometheus’ bám trên tóc, lập tức lan tỏa ngọn lửa của mình, ở phía dưới ‘Zeus’, trải ra một lớp lửa.

Giúp ‘Zeus’, cùng nhau làm chậm lại sức mạnh rơi xuống.

Nhưng, ‘Prometheus’ kiên trì được một hai giây, phát hiện ra dù có sự giúp đỡ của mình, sức mạnh rơi xuống, vẫn không giảm đi được bao nhiêu. , nếu không làm chậm lại lực rơi, bốn năm giây sau, có lẽ sẽ phải tiếp xúc thân mật với mặt đất. "Mẹ!" ‘Prometheus’ lo lắng hét lớn.

Charlotte Linlin nghe thấy lời nói, lập tức hiểu ra ý nghĩa chứa đựng trong hai từ đó.

Trong lòng bàn tay lập tức dâng lên sức mạnh linh hồn, truyền vào cơ thể của ‘Zeus’ và ‘Prometheus’. ‘Vù ~~’ Cùng với việc sức mạnh linh hồn được truyền vào cơ thể, ‘Zeus’ và ‘Prometheus’ cảm thấy trong cơ thể dâng lên một luồng sức mạnh. ‘Zeus’ và ‘Prometheus’ lập tức tăng tốc, làm chậm lại lực rơi xuống.

Prometheus lại phun ra một lượng lớn lửa xuống mặt đất để làm lực đệm, giảm bớt lực rơi xuống!

Ở giữa không trung, La Tu tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội thừa thắng xông lên.

Lam Cước!

Thập Tự Trảm!!

La Tu giơ chân phải lên, đá một cước ngang, một cước dọc, sóng xung kích hình chữ thập nhanh chóng lao về phía Charlotte Linlin đang rơi xuống.

Sau khi tung ra Lam Cước, La Tu chuẩn bị sử dụng Nguyệt Bộ để tăng tốc tiếp cận Charlotte Linlin, chuẩn bị đánh bại bà ta. ‘Ầm~~’

Sóng xung kích sinh ra từ va chạm giữa Haki Vũ trang truyền vào tai La Tu.

Theo hướng âm thanh truyền đến, La Tu quay đầu nhìn lại!

Hắn phát hiện Zephyr đã bị Kaido đánh rơi xuống đất, tạo thành một cái hố sâu.

Kaido đang lơ lửng giữa không trung, trong miệng ngưng tụ ra một quả cầu ánh sáng!

Hơi thở liên hoàn!!

Kaido đột nhiên há miệng, những viên đạn năng lượng liên tiếp bắn ra từ miệng hắn, gào thét lao về phía Zephyr đang kẹt trong hố.

Thấy tình hình này, La Tu không còn bận tâm đến việc tiếp tục truy kích Charlotte Linlin, vội vàng đi chi viện cho Zephyr.

Chương 309

‘Vút~~’ La Tu lập tức sử dụng Nguyệt Bộ, nhanh chóng lao về phía Kaido.

Nhờ Zeus và Prometheus liều mạng nâng đỡ, cuối cùng khi chỉ còn cách mặt đất nửa mét, họ đã hóa giải được lực xung kích mạnh mẽ vừa rồi.

Prometheus phun ra một lượng lớn lửa, thiêu rụi mọi thực vật trên mặt đất, biến nơi đây thành một vùng đất hoang vu.

“La Tu!!” Charlotte Linlin gầm lên đầy sát ý.

Sau đó, mặc kệ vết thương trên vai, Charlotte Linlin vươn lòng bàn tay, sức mạnh linh hồn trào ra, rót vào cơ thể Zeus.

Bản thân là một Homie được tạo ra từ năng lực Soru Soru no Mi của Charlotte Linlin, sau khi được bà ta rót thêm sức mạnh linh hồn, Zeus lập tức cảm thấy thể lực vừa tiêu hao đã nhanh chóng được bổ sung và phục hồi.

Zeus lập tức bay lên, chở theo Charlotte Linlin, đuổi theo La Tu.

Lúc này, Charlotte Linlin vẫn chưa ngừng truyền sức mạnh linh hồn.

Do được truyền vào một lượng lớn sức mạnh linh hồn, đám mây của Zeus lóe ra những tia hồ quang điện.

“Zeus!” Charlotte Linlin hét lớn.

“Rõ!

Mẹ!” Zeus trả lời theo phản xạ.

Hồ quang điện đang bắn ra tứ phía lập tức tụ tập về hai hướng,

đồng thời Zeus cũng tăng cường sản sinh điện năng của bản thân, điên cuồng truyền điện lực đến hai nơi đang tụ tập dòng điện.

Khi dòng điện không ngừng tụ tập, chúng dần dần hình thành những quả cầu điện hình tròn!!

Prometheus bám trên tóc Charlotte Linlin, lo lắng nhìn mọi thứ trước mắt.

Mặc dù Zeus là Homie, năng lượng của nó bắt nguồn từ sức mạnh linh hồn.

Nhưng cứ không kiềm chế mà chuyển hóa sức mạnh linh hồn thành sấm sét như vậy, không biết Zeus có thể trụ được bao lâu. 'Mẹ bây giờ đang trong trạng thái chiến đấu điên cuồng, có lẽ cũng sẽ không nghe lời khuyên của mình đâu.' Prometheus thầm nghĩ. 'Zeus, hy vọng mày có thể trụ được thêm một lúc!' Sau đó, Prometheus lan ngọn lửa của mình ra dưới chân Charlotte Linlin, đảm nhận nhiệm vụ nâng đỡ bà ta. 'Ầm~~' Quả cầu năng lượng đầu tiên do Kaido bắn ra, sau khi va vào mặt đất lõm xuống, lập tức gây ra một vụ nổ dữ dội, bên trong hố lập tức bị lửa bao trùm.

Vì Zephyr đang ở trong khu vực lõm xuống, La Tu lúc này không thể phán đoán được tình hình của ông ngay lập tức.

Sự lo lắng dần dần chiếm lấy nội tâm La Tu. 'Vút~' Sau khi sử dụng Nguyệt Bộ lần nữa, tốc độ di chuyển của La Tu lại tăng lên, tiến sát về phía Kaido.

Trong thời gian ngắn, Kaido liên tiếp bắn ra hai quả cầu năng lượng nữa, gây ra những vụ nổ dữ dội gần khu vực lõm.

Diện tích ban đầu của vùng đất lõm không lớn, nhưng sau ba vụ nổ, nó đã mở rộng ra gấp hai, ba lần.

Hơn nữa, ngọn lửa do vụ nổ tạo ra vẫn đang hoành hành trong hố,

mãi không tan. ‘Mức độ này, chắc là cũng đủ rồi nhỉ!’ Kaido nhìn ngọn lửa đang cuồn cuộn trong hố sâu, thầm nghĩ.

Mặc dù không thể xác định ba quả cầu năng lượng có bắn trúng Zephyr hay không, nhưng chỉ cần Zephyr ở trong khu vực đó, ông ta đều phải chịu đựng sát thương do ba vụ nổ gây ra.

Tuy nhiên, vì La Tu đang lao tới mà không hề che giấu, Kaido đành phải từ bỏ việc tiếp tục tấn công Zephyr, tập trung sự chú ý vào La Tu đang đến gần.

Hơi thở liên hoàn!!

Kaido trực tiếp há miệng, nhắm thẳng vào La Tu. ‘Vút~~ Vút~’ Những viên đạn năng lượng liên tiếp bắn ra khỏi miệng, bay về phía La Tu đang lao tới. ‘Vút~’ La Tu sử dụng Nguyệt Bộ, điều chỉnh vị trí của mình để né tránh những viên đạn năng lượng đó.

Đồng thời, hắn vung thanh Thiểm Diễm trong tay, chém vỡ một số viên đạn năng lượng đã được dự đoán trước vị trí. ‘Ầm~ Ầm~’ Những viên đạn năng lượng bị La Tu chém thành hai nửa đều phát nổ với sức mạnh kinh người.

Một số viên đạn năng lượng vẫn còn nguyên vẹn, sau khi bị ảnh hưởng bởi sức mạnh từ các vụ nổ kia, cũng lần lượt phát nổ.

Trong chốc lát, tiếng nổ dữ dội và ngọn lửa bao trùm cả bầu trời đảo Lanxi.

Nhìn những viên đạn năng lượng mình bắn ra đều trượt mục tiêu trên không, Kaido cảm thấy bất lực. ‘Nếu đạn năng lượng không có tác dụng, vậy phải đặt trọng tâm vào cận chiến.’ Kaido vừa nhìn chằm chằm vào La Tu đang tiến tới, vừa suy nghĩ.

Lý do hắn kiên trì sử dụng hơi thở tấn công chủ yếu là để làm chậm tốc độ của La Tu, kéo dài thời gian.

Hiện tại, người giúp sức của La Tu là Zephyr, đã bị hơi thở tấn công ở cự ly gần ba lần.

Dù bây giờ chưa chết, e rằng cũng đã mất sức chiến đấu. 'Chỉ cần đợi Linlin đến hỗ trợ, La Tu chắc chắn cũng không thể chống lại hai chúng ta liên thủ!' Kaido nghĩ thầm. 'La Tu, lần này hãy nếm thử mùi vị của thất bại đi!' Charlotte Linlin, người được Kaido đặt nhiều hy vọng, đang được Prometheus nâng đỡ, đuổi theo bước chân của La Tu.

Bên cạnh bà ta, Zeus đã phục hồi kích thước như trước, nhưng bên cạnh nó lại có hai quả cầu sét to bằng quả bóng rổ, không ngừng bắn ra những tia hồ quang điện.

Lúc này, Kaido chú ý đến những hơi thở liên tục phát nổ trên không.

Luffy và Ain đang trên đường đến đảo Lanxi cũng phát hiện ra sự khác thường trên bầu trời.

Hai người nhìn nhau, rồi lập tức tăng tốc lao về phía đảo.

Kuzan đang trên đường đến cũng nhìn thấy cảnh tượng này.

Do khoảng cách khá xa, thân hình khổng lồ của Kaido trong mắt ông chỉ là một đường màu đen hơi dày.

Sau khi liên tục né tránh rất nhiều đạn năng lượng, La Tu cuối cùng cũng tiếp cận được Kaido.

Hắn giơ thanh Thiểm Diễm lên, chém một nhát vào không trung, một luồng kiếm khí sắc bén liền lao về phía Kaido.

Thấy vậy, Kaido vung đuôi.

Sau khi bọc Haki Vũ trang, hắn nhẹ nhàng quật một cái, dễ dàng hóa giải luồng kiếm khí đó.

La Tu nhân cơ hội này nhanh chóng tiếp cận Kaido!!

Hắn giơ thanh Thiểm Diễm trong tay lên, một lượng lớn kiếm khí vẫn bao quanh thân kiếm.

Thanh Thiểm Diễm đầy kiếm khí sắc bén, Kaido tự nhiên luôn chú ý.

Hắn lập tức giơ đuôi lên, hung hăng quật về phía La Tu! 'Vù~' Cái đuôi được bọc Haki Vũ trang xuất hiện trong mắt La Tu.

Nhìn chằm chằm vào cái đuôi rồng đang lao tới, La Tu không định đối đầu trực diện. 'Ba… hai…' La Tu nhìn cái đuôi rồng ngày càng gần, thầm đếm trong lòng.

Chương 310

‘Một… thời cơ đã đến!’ Nguyệt Bộ!! ‘Ầm~~’ Chân trái của La Tu đạp mạnh vào không khí, nhanh chóng nhảy lên trên.

Cái đuôi rồng khổng lồ lúc này vừa vặn lướt qua vị trí mà La Tu vừa nhảy lên.

Vừa né được cú tấn công của đuôi rồng, La Tu trực tiếp đạp lên thân thể Kaido, chạy dọc theo người hắn.

Thấy La Tu khéo léo né tránh đòn tấn công của mình, rồi trực tiếp đạp lên người mình tiến tới, Kaido lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Chiêu này đối phó với những người sở hữu Trái Ác Quỷ hệ Động vật khác có lẽ hữu dụng, nhưng đối phó với hắn, chẳng khác nào tự đào mồ chôn mình.

Loài rồng!

Không phải là những sinh vật ngu ngốc đó!!

Dùng cách này để đánh bại hắn, không khác gì kẻ ngốc nói mộng.

Kaido lập tức điều khiển cơ thể bay lên, đồng thời cố gắng lật người.

Và xoay đầu, để nó đối diện với La Tu đang chạy dọc theo người hắn. ‘Gay rồi~~’ Thấy Kaido xoay người như vậy, La Tu kinh hãi.

Kaido lúc này đang ở dạng rồng, động tác lật người vô cùng đơn giản, chạy dọc theo thân thể hắn, tám phần mười sẽ bị hất xuống.

Khi La Tu nhận ra điều này, Kaido đã lật người.

La Tu đang đứng trên người hắn lập tức cảm thấy cơ thể nghiêng sang một bên. ‘Chỉ lật người mà muốn hất ta xuống, có phải là quá dễ

dàng rồi không!' La Tu thầm nghĩ.

Hắn lập tức giơ tay phải lên, nhắm vào chỗ giao nhau của các lớp vảy, nơi phòng ngự yếu ớt, rồi cắm mạnh thanh Thiểm Diễm được bao bọc bởi kiếm khí vào cơ thể Kaido. 'Phập~~' Vùng vảy yếu ớt bị Thiểm Diễm đâm thẳng vào, máu tươi lập tức phun ra từ vết thương.

Sau đó, đối mặt với thân thể đang cuộn trào của Kaido, La Tu nắm chặt chuôi kiếm Thiểm Diễm, đảm bảo sẽ không bị hất xuống.

Kaido đang lật người lập tức cảm nhận được cơn đau từ phía đuôi.

Hơn nữa, sau khi lật người, hắn cũng không thấy La Tu xuất hiện.

Kết hợp hai điều này, Kaido lập tức đoán ra nguyên nhân sự việc.

Xoay đầu lại, nhìn về phía đuôi, Kaido liền thấy La Tu đang bám vào vết thương.

Đối mặt với ánh mắt đầy sát khí của Kaido, La Tu không hề sợ hãi, hung hăng trừng mắt lại.

Long Trảo!!!

Haki Vũ trang lập tức được kích hoạt, bao phủ lên móng vuốt của hắn.

Sau đó, Kaido lập tức điều khiển móng vuốt, gào thét lao về phía La Tu.

Phát hiện móng vuốt sắc bén của Kaido, La Tu nhanh chóng rút thanh Thiểm Diễm đang cắm trong người hắn ra.

Haki Vũ trang và kiếm khí đồng thời được kích hoạt, cả hai lập tức ngưng tụ trên thanh Thiểm Diễm.

Hắn giơ tay phải lên, hung hăng chém về phía móng vuốt đang lao tới. 'Ầm~~' Sóng xung kích từ va chạm Haki Vũ trang lập tức lan ra

xung quanh.

Lưỡi kiếm và móng rồng va vào nhau, gắt gao quấn lấy đối phương, không ai chịu lùi một bước.

Cảm nhận được lực lượng khổng lồ truyền đến từ móng vuốt, Kaido lập tức giơ đuôi lên, hung hăng quật về phía La Tu đang so kè sức lực.

Nhìn La Tu đang so kè với mình, Kaido âm hiểm nghĩ thầm: 'Lần này, ta xem ngươi né cú quật đuôi này như thế nào!' Ngay khi Kaido giơ đuôi lên, Haki Quan sát đã cho La Tu thấy rõ yếu tố này. 'Nhân lúc ta đang dùng sức mà tấn công, đúng là một cách hay!' La Tu thầm nghĩ. 'Nhưng, chẳng lẽ ta sẽ bó tay chịu trói sao?' Không thể chậm trễ, La Tu vươn tay trái nắm lấy một trong những móng vuốt của Kaido, đồng thời rút Thiểm Diễm về, tay trái dùng sức, nâng cơ thể mình lên không.

Cảm giác sức mạnh đối kháng đột nhiên biến mất, Kaido biết La Tu đã cảm nhận được việc hắn giơ đuôi lên và đã chuẩn bị rút lui.

Hắn lập tức siết chặt móng vuốt, hy vọng có thể tóm được La Tu.

Nhưng, cuối cùng vẫn chậm một chút.

Móng vuốt vừa chuẩn bị dùng sức, bóng dáng của La Tu đã biến mất khỏi đó. 'May mà đã sớm mở Tiên nhân hình thức, thể chất được tăng cường đáng kể, nếu không với thể chất trước đây, e là khó mà thoát ra trước khi Kaido siết chặt!' Nhìn móng rồng siết chặt, La Tu may mắn nghĩ thầm.

Sau khi thoát khỏi phạm vi kìm kẹp của móng rồng Kaido, La Tu đạp lên móng vuốt của hắn, sử dụng Soru!!

Nhanh chóng nâng cao khả năng di chuyển, tiếp cận đầu của Kaido.

Đồng thời, trên thanh Thiểm Diễm lại được bao phủ bởi kiếm khí màu trắng sữa, toát ra vẻ sát khí. 'Chết tiệt, để hắn chạy mất rồi!' Kaido bực bội.

Không kịp trách mắng, Kaido lập tức lắc cánh tay mà La Tu đang đạp lên, hy vọng có thể hất hắn xuống.

Nhưng La Tu đã sớm nhìn ra động thái của Kaido, ngay khi Kaido cử động cánh tay, hắn đã dùng Nguyệt Bộ trực tiếp nhảy về phía Kaido! 'Tốt lắm!' Thấy La Tu nhảy lên không trung, Kaido hét lên.

Cánh tay còn lại lập tức đấm về phía La Tu đang ở giữa không trung!

Đồng thời, trong miệng tụ tập năng lượng, chuẩn bị sau khi móng vuốt đánh trúng La Tu, sẽ tặng cho hắn một phát thật mạnh!!

Nhưng điều khiến Kaido không ngờ là, với thân pháp quỷ dị của mình, La Tu lại né được cả cú tấn công này.

Né được cánh tay cuối cùng của Kaido, tay phải La Tu vẫn giữ tư thế dùng sức, chuẩn bị chém xuống Kaido.

Khi hình ảnh phản chiếu trong đồng tử ngày càng lớn, Kaido dường như đã hiểu ra.

Tại sao Charlotte Linlin lúc trước lại bị La Tu dồn ép đến mức phải dùng Nhiệt Tức để giải cứu. 'Nhưng ta không phải là Charlotte Linlin, dù đến bước này, ta vẫn có khả năng phản kích.' Kaido lẩm bẩm.

Nhiệt Tức Phún Xạ!!!

Nhắm vào La Tu, Kaido lập tức há miệng, một quả cầu năng lượng màu đỏ rực phun ra từ đó!!

Do lúc này khoảng cách giữa La Tu và Kaido rất gần, không kịp né

tránh, La Tu chỉ đành giơ Thiểm Diễm lên, chém về phía quả cầu năng lượng đó. 'Phụt~~' Năng lượng màu đỏ rực lập tức va vào thân kiếm Thiểm Diễm!!

Do kiếm khí khổng lồ chứa trên Thiểm Diễm, nên khi năng lượng màu đỏ va vào, nó bị buộc phải tách ra, lệch về hai bên.

Dù vậy, La Tu vẫn cảm nhận được nhiệt độ và năng lượng cuồng bạo chứa trong luồng năng lượng bị Thiểm Diễm phân tán.

Chương 311

Sóng năng lượng màu đỏ rực không ngừng tuôn ra từ miệng Kaido, liên tục cọ rửa La Tu.

Chính vì lực xung kích mang theo trong sóng xung kích liên tục bắn ra.

Khiến hai người vốn đang rất gần, khoảng cách giữa họ lại không ngừng gia tăng. 'La Tu, lần này không phải là đạn năng lượng đơn lẻ, mà là sóng năng lượng bắn liên tục!!' Nhìn La Tu đang không ngừng bị đẩy ra xa, Kaido đắc ý nói.

Sau đó, Kaido dốc toàn lực giải phóng năng lượng, tiếp tục ép La Tu lùi xa.

Do Kaido không ngừng giải phóng sóng năng lượng, La Tu chỉ đành giữ chặt Thiểm Diễm ở phía trước, xé nát sóng năng lượng xung kích, tránh bị bắn trúng trực tiếp.

Trong lúc hai người đang giằng co, bên trong hố sâu bị ba quả cầu năng lượng của Kaido oanh tạc.

Trên một mặt đất nào đó, đột nhiên có một bàn tay vươn ra, đâm thủng mặt đất.

Sau đó, chủ nhân của bàn tay bò ra từ trong đất, chính là Zephyr lúc trước bị Kaido dùng đuôi đánh vào hố.

Zephyr bò ra từ trong đất, quan sát xung quanh, phát hiện toàn là lửa.

Hai chân khuỵu xuống, lập tức nhảy ra khỏi hố sâu.

Sau khi nhảy ra khỏi hố, ông lập tức phát hiện La Tu và Kaido đang chiến đấu!

Nhìn tình hình này, Zephyr biết mối lo trong lòng đã được giải tỏa.

Khi ông bị Kaido đánh vào đó, lý do Kaido chỉ bắn ra ba quả cầu năng lượng để áp chế, là vì La Tu tiên sinh đã cắt đứt thế công của Kaido. 'Không được, phải lập tức chi viện cho La Tu tiên sinh!' Nhìn tình hình hiện tại, Zephyr thầm nghĩ.

Dùng tay lau vết máu tươi rỉ ra từ khóe miệng, Zephyr khuỵu gối, dùng sức đạp đất.

Soru!!

Zephyr cũng bay vút lên trời, nhanh chóng bay về phía đầu của Kaido.

Hắc Oản!

Siêu Trọng Quyền!!

Haki Vũ trang lập tức được kích hoạt, bao bọc lấy nắm đấm của ông.

Đồng thời, cơ thể giữa không trung của ông thể hiện tư thế dùng sức, tay phải vung về phía sau, chuẩn bị bộc phát toàn bộ sức lực của mình!!!

La Tu đang cầm kiếm bằng hai tay, thấy rõ động tác của Zephyr, biết một quyền này của ông, tuyệt đối siêu nặng. 'Kaido, một quyền này tuyệt đối không dễ chịu đâu!' La Tu thầm nghĩ.

Do Kaido hiện đang toàn tâm toàn ý điều động năng lượng cơ thể, phát động sóng xung kích để áp chế La Tu.

Đối với Zephyr đột nhiên bùng nổ, mãi đến khi ông sắp tiếp cận, Kaido mới nhận ra sự xuất hiện của ông. 'Đáng lẽ đã phải chịu uy lực từ vụ nổ của ba quả cầu năng lượng, tại sao bây giờ lại có thể nhảy lên tấn công!!' Trong chốc lát, đầu óc Kaido tràn đầy nghi vấn.

Tuy nhiên, trong lúc cấp bách Kaido cũng không nghĩ nhiều.

Hắn trực tiếp giơ đuôi lên, hung hăng quật về phía Zephyr đang bay tới.

Dù sao, phía trước phải áp chế La Tu, điểm này tuyệt đối không thể lơ là.

So với việc bị kiếm khí kinh thiên của La Tu chém vào người, Kaido thà bị Zephyr đấm một quyền còn hơn.

Nguyệt Bộ!

Zephyr đang bay trên không lại tăng tốc, né được đuôi rồng của Kaido.

Với vẻ mặt dữ tợn, ông hung hăng vung nắm đấm về phía cái đầu không hề phòng bị của Kaido!!

Siêu Trọng Quyền!!!

Khoảnh khắc Zephyr tung ra cú đấm, do tốc độ quá nhanh, nó trực tiếp tạo ra những tiếng nổ siêu thanh trên không!!

Sau đó trực tiếp đánh trúng má của Kaido!!

Mặc dù đầu của Kaido ở dạng rồng có vảy bảo vệ, nhưng khi nắm đấm của Zephyr đánh trúng má Kaido.

Do sức mạnh khổng lồ, vảy ở nơi bị nắm đấm đánh trúng trực tiếp bị vỡ nát.

Đầu của Kaido lập tức lệch sang một bên, sóng năng lượng bắn ra từ miệng cũng theo đó mà lắc lư, La Tu nhân cơ hội thoát khỏi sự áp chế của sóng năng lượng.

Khoảnh khắc bị trúng đòn, Kaido cảm thấy đau đớn tột cùng, đầu óc trống rỗng!

Toàn bộ cơ thể không thể kiểm soát, không thể duy trì trạng thái lơ lửng, rơi xuống mặt đất.

Chỉ còn lại một ý nghĩ cuối cùng, hắn đã đánh giá thấp cú đấm vừa rồi!

Sau khi vung ra một quyền siêu nặng, Zephyr giữa không trung rơi vào trạng thái thở dốc, cơ thể run lên theo từng nhịp thở nặng nề.

Đồng thời ông cảm thấy cánh tay phải vừa vung quyền truyền đến cảm giác đau nhức, và có chút run rẩy.

Cảm nhận được phản hồi từ các bộ phận cơ thể, Zephyr hiểu rằng cú đấm vừa rồi đã tiêu hao quá nhiều thể lực. 'Tuổi đã cao, cú đấm nặng như vậy đối với cơ thể là gánh nặng quá lớn!

Sau này có thể không dùng thì không dùng.' Zephyr suy nghĩ.

Tay trái ông mò vào túi quần, lấy ra một bình xịt nhỏ.

Sau đó ông đặt bình xịt lên mũi, nhấn nút trên đỉnh bình.

Khí màu trắng sữa phun ra từ đó. 'Hít~~' Zephyr nhân cơ hội hít một hơi thật sâu, hít toàn bộ chất lỏng màu trắng sữa đó vào trong cơ thể. 'Phù~~' Sau đó, Zephyr thở ra một hơi dài.

Sau khi thuốc màu trắng sữa theo đường khí quản đi vào cơ thể, Zephyr cảm thấy trạng thái của mình tốt hơn nhiều so với vừa rồi, trạng thái run rẩy nhẹ ở các bộ phận cơ thể cũng được giảm bớt đáng kể. 'Nguyệt Bộ!' Sau khi lấy lại quyền kiểm soát cơ thể, ông lập tức sử dụng Nguyệt Bộ để giảm bớt lực rơi xuống của mình.

Không còn bị sóng xung kích áp chế, La Tu lập tức chuẩn bị tiến lên, nhân lúc Zephyr gây sát thương cho Kaido, chuẩn bị đi kết liễu!

Dù sao, trạng thái cơ thể của Zephyr sau khi tung ra một quyền, La Tu đều nhìn thấy, biết rằng sau cú đấm đó, cơ thể Zephyr gần như đã

đạt đến giới hạn.

Phải lập tức giải quyết Kaido, tránh để Charlotte Linlin quay lại chiến trường, khiến Zephyr phải tham chiến.

Ain và Luffy đang trên đường đến đảo Lanxi, vừa vặn nhìn thấy cú đấm đầy uy lực của Zephyr, trực tiếp đánh rơi Kaido.

“Ông Zephyr!

Làm tốt lắm!” Thấy cảnh này, Luffy vui mừng hét lên.

Chương 312

Ain bên cạnh lại đầy lo lắng, bước chân không khỏi nhanh hơn.

Sau một thời gian theo thầy, cô có chút hiểu biết về cú Siêu Trọng Quyền của thầy. 'Với tuổi tác và tình trạng cơ thể hiện tại của thầy, sau khi tung ra một quyền, gánh nặng cho cơ thể chắc chắn rất lớn.' Ain lo lắng nghĩ.

Nhìn sắc mặt thay đổi, vội vã tăng tốc của Yển Thử, Luffy biết tình hình có lẽ không lạc quan như mình nghĩ!

Ain liền kể hết những gì mình biết cho Luffy.

La Tu đang định đi kết liễu, đột nhiên cảm nhận được một luồng kiếm khí lao về phía mình!!

La Tu lập tức sử dụng Nguyệt Bộ, đột ngột dừng lại. 'Vút~~' Một luồng kiếm khí màu tím nhạt lướt qua trước mặt La Tu.

"La Tu, đối thủ của ngươi là ta!!!" Charlotte Linlin cười lạnh nói.

Đồng thời, bà ta đạp lên ngọn lửa của Prometheus, nhanh chóng lao về phía La Tu.

Nhìn Charlotte Linlin với vết máu vẫn còn trên vai, La Tu hiểu rằng sau khi bị một kiếm của hắn đẩy lùi, bà ta đã không xử lý vết thương mà đuổi theo ngay lập tức.

Bà ta đột nhiên vẫy tay, quả cầu điện do Zeus điều khiển lao về phía La Tu.

Nhìn quả cầu sét đang bay về phía mình và không ngừng lóe lên hồ quang điện.

Liên kết với hành động trước đó của Charlotte Linlin, La Tu hiểu

rằng phá hủy quả cầu điện này là cách tiết kiệm sức nhất.

Có lẽ chỉ cần phá hủy hồ quang điện kết nối với quả cầu sét, để Zeus mất đi quyền kiểm soát nó!!

Một khi không có sự kiểm soát của Zeus, với tốc độ của mình, né tránh đòn tấn công của quả cầu điện không thành vấn đề.

Soru!!

La Tu khuỵu gối, đạp mạnh xuống đất, tốc độ của hắn lập tức tăng vọt, né sang một bên. 'Xèo~~' Ngay sau đó, quả cầu sét lóe hồ quang điện xuất hiện ở vị trí vừa rồi của La Tu.

Mặc dù không tấn công được La Tu, nhưng hồ quang điện từ quả cầu sét đã để lại những vết cháy đen trên mặt đất gần đó.

Sau khi nhanh chóng di chuyển né được một quả cầu sét, La Tu nhân lúc quả cầu sét chưa kịp thu hồi, lập tức lao về phía Charlotte Linlin!

Hai chân khuỵu xuống, lập tức dùng sức, La Tu trực tiếp nhảy về phía Charlotte Linlin đang ở giữa không trung.

Thấy La Tu vẫn nhảy lên, Zeus điều khiển quả cầu sét còn lại di chuyển về phía La Tu.

Nguyệt Bộ!!

Một chân đạp vào không khí, tăng tốc độ lần nữa, đồng thời giơ tay phải lên, chuẩn bị chém mạnh xuống Charlotte Linlin.

Nhìn La Tu liên tục né tránh các đòn tấn công và không ngừng tiếp cận mình, trong lòng Charlotte Linlin lộ ra nụ cười đắc ý.

Sau khi chiến đấu với Zephyr một thời gian dài, bà ta rất rõ các kỹ năng cơ bản của La Tu, hai quả cầu sét tấn công đơn giản như vậy, chắc chắn không thể đánh trúng La Tu.

Nhưng lần này, quả cầu sét không cần tấn công La Tu, chỉ cần dồn hắn về một phía là được. 'Nhanh hơn nữa!

Nhanh hơn nữa!!' Nhìn La Tu đang không ngừng tiếp cận, Charlotte Linlin điên cuồng nghĩ thầm: 'La Tu, lát nữa ta sẽ cho ngươi biết thế nào là sự khủng bố thật sự!' Để né quả cầu điện thứ hai, La Tu vẫn đang nhảy trên không.

Nhìn Charlotte Linlin ở bên dưới, La Tu nắm chặt Thiểm Diễm, hung hăng chém xuống.

Lúc này, La Tu cảnh giác cao độ với Charlotte Linlin đang đứng yên tại chỗ.

Rõ ràng đã sử dụng một lượng lớn sức mạnh sấm sét, ngưng tụ thành hai quả cầu sét uy lực không tầm thường.

Nhưng, bà ta lại không lấy đó làm trọng tâm chiến đấu. 'Vậy nhất định bà ta đang chuẩn bị gì đó!' La Tu cảnh giác.

Nhưng để nhanh chóng đánh bại bà ta, dù biết có bẫy, La Tu vẫn tin tưởng vào trạng thái hiện tại của mình.

Dù Charlotte Linlin chuẩn bị gì, hắn đều có thể phá vỡ! 'Keng~~' Thiểm Diễm và Napoleon lại va vào nhau. 'Hi hi hi~~' Charlotte Linlin, người đang dùng Napoleon để chống lại Thiểm Diễm, phát ra tiếng cười quỷ dị.

Đột nhiên, ngọn lửa nâng đỡ Charlotte Linlin dưới chân nhanh chóng tan biến.

Không còn lực nâng đỡ, hai người lập tức rơi từ trên không xuống. 'Rầm~' May mà khoảng cách của hai người với mặt đất không quá cao, dù là thân hình khổng lồ của Charlotte Linlin, cũng chỉ cần hơi khuỵu gối là đã triệt tiêu được lực xung kích.

La Tu lúc này cũng giống như Charlotte Linlin, đứng trên mặt đất.

Thấy tình hình này, Charlotte Linlin lộ ra một nụ cười không mấy tốt đẹp.

Ngay sau đó, bà ta lập tức giơ cao tay trái, trên lòng bàn tay ngưng tụ một lượng lớn sức mạnh linh hồn, sức mạnh linh hồn màu tím nhạt dần dần bao bọc lấy bàn tay đang giơ cao của bà ta.

Thấy Charlotte Linlin sử dụng sức mạnh linh hồn như vậy, tay của La Tu cũng bùng phát kiếm khí nồng đậm, tụ lại trên thanh Thiểm Diễm.

Sau khi hít một hơi thuốc, Zephyr cử động chân tay, lập tức chuẩn bị đi đấm thêm cho Kaido một quyền.

Dù sao, với sức bền của cơ thể Kaido, ông không thể đảm bảo cú đấm vừa rồi có thể đánh hắn hoàn toàn bất tỉnh, mất đi khả năng chiến đấu.

Khi Zephyr tiến về phía Kaido, Kaido, người đã bị một quyền của Zephyr đánh ngất, đã hồi phục ý thức.

Sau khi hồi phục ý thức, Kaido lập tức mở mắt, nhìn cảnh vật trước mắt, lập tức nhớ lại nguyên nhân mình bị hôn mê!!

Sau đó, trong lòng hắn giật mình, lập tức cử động chân tay.

Dù sao, trước mặt một kiếm sĩ cấp bậc như La Tu mà rơi vào trạng thái không phòng bị như vậy, không chừng bây giờ đã bị chặt thành tám mảnh.

Khi chân tay đều phản hồi lại, Kaido thở phào nhẹ nhõm, may mà chưa bị chặt thành tám mảnh!

Khi cơ thể Kaido run lên, Zephyr lập tức phát hiện ra điều này, biết đây là điềm báo Kaido sắp hồi phục ý thức.

Ông lập tức tăng tốc, lao về phía đầu Zephyr, chuẩn bị đấm thêm

một quyền.

Cẩn thận nhảy trên người Kaido, Zephyr không khỏi phàn nàn: 'Tên này người dài thế, đầu lại ở tít đằng kia, không phải là cố tình tăng độ khó sao.' 'Lẽ ra Linlin phải đến kiềm chế Zephyr và La Tu, nếu không tuyệt đối không thể rơi vào tình cảnh này!' Kaido suy nghĩ.

Dù đã hồi phục ý thức, Kaido vẫn cảm thấy đầu đau nhức.

Vì vậy, Kaido ngẩng đầu lên lắc lắc, hy vọng có thể lắc cơn đau ra khỏi đầu.

Do lúc này Kaido đang ở dạng rồng, khi lắc đầu vừa vặn quay đầu sang một bên.

Đúng lúc phát hiện Zephyr đang ẩn giấu khí tức, lén lút tiến tới!!

Sau khi Zephyr phát hiện cơ thể Kaido cử động, ông cẩn thận tiến tới từ phía sau đầu.

Chương 313

Không ngờ, vừa vặn bị Kaido đang lắc đầu bắt gặp!! 'Vận khí sao lại xui xẻo thế!!' Sau khi đối mặt với đôi mắt khổng lồ của Kaido, Zephyr bi thảm nghĩ. 'Tên này không phải nên bị Charlotte Linlin kiềm chế sao, tại sao lại ở đây!!' Kaido kinh ngạc.

Dù kinh ngạc trước sự xuất hiện của Zephyr, nhưng trong lòng Kaido vẫn đầy cảnh giác, cú đấm vừa rồi của Zephyr đã khiến hắn nhận thức lại mối đe dọa từ ông.

Trong lòng, hắn đã nâng mức độ nguy hiểm của Zephyr lên một bậc. 'Nếu đã bị phát hiện, vậy thì liều mạng thôi!' Zephyr dũng cảm nghĩ.

Soru!!

Bằng cơ thể sắp đạt đến giới hạn, Zephyr lại một lần nữa dùng sức.

Đối với Zephyr đang bùng nổ, Kaido nén cơn đau trong đầu, giơ móng vuốt lên hung hăng vồ về phía Zephyr.

Lúc này, Luffy và Ain vội vã đến chiến trường, vừa vặn xuất hiện từ một bên của trận chiến giữa Kaido và Zephyr, lập tức phát hiện hai người sắp lao vào nhau.

"Thầy!!" Nhìn Zephyr lại một lần nữa dùng sức, Ain lo lắng hét lên.

Soru!

Hai chân dùng sức, nhanh chóng lao về phía Kaido, đồng thời rút Thú Huyết ra, chuẩn bị chiến đấu!

Luffy bên cạnh, thấy tình hình này.

Lập tức điều chỉnh hơi thở, một chân làm máy bơm, tăng tốc các chức năng của cơ thể, đảm bảo các năng lực được tăng cường. 'Gear Second!!' Toàn thân Luffy đỏ rực, nhìn chằm chằm Kaido. 'Rầm~~' Hai chân đột nhiên dùng sức, Luffy cũng lao về phía Kaido.

Qua lời giải thích của sư huynh Ain, ông Zephyr lúc này đã đạt đến giới hạn, phải lập tức đến chi viện.

Gomu Gomu no Bazooka!!

Hai tay bám vào tảng đá, lợi dụng lực đàn hồi của cao su, Luffy trực tiếp lao tới. 'Ầm~~' Nắm đấm của Zephyr và móng vuốt của Kaido hung hăng va vào nhau.

Do cả hai lúc này đều không ở trạng thái tốt nhất, sau một cú đấm đối đầu, mỗi người đều bị lực xung kích đẩy lùi.

Tuy nhiên, Kaido vì thân hình khổng lồ, lực xung kích đó chỉ khiến cơ thể hắn hơi nghiêng, còn Zephyr lại liên tục lùi mấy bước. 'Cứ thế này, chắc chắn không thể ngăn được Kaido!' Thấy tình hình này, Zephyr lo lắng nghĩ.

Dù sao, Kaido dựa vào khả năng phục hồi mạnh mẽ, trạng thái chắc chắn sẽ ngày càng tốt hơn, chỉ dựa vào mình ông, khó mà tiếp tục dây dưa với hắn.

Lúc này, một giọng nói quen thuộc đột nhiên truyền vào tai Kaido và Zephyr.

Gomu Gomu no Gatling!!

Sử dụng lực đàn hồi đặc trưng của cao su, sau khi Luffy tự mình bắn lên không trung, nhắm vào đầu của Kaido, vung những nắm đấm được tăng cường bằng Haki Vũ trang.

Hai nắm đấm của Luffy với tốc độ siêu nhanh tấn công loạn xạ vào đầu Kaido.

Do vừa mới đối đầu với Zephyr, cộng thêm di chứng từ cú đấm của Zephyr vẫn còn trong đầu, Kaido theo phản xạ giơ đuôi lên, chậm một nhịp.

Không kịp, chặn đòn tấn công của Luffy. 'Bốp~~' Hai nắm đấm của Luffy đều rơi xuống đầu Kaido.

Dù đầu có vảy bảo vệ, nhưng lực đạo từ nắm đấm đều truyền vào não, cộng thêm vết thương cũ, Kaido phát ra một tiếng gầm giận dữ. 'A~~' Đồng thời, tốc độ quật đuôi đột nhiên tăng nhanh.

Cảm giác đấm trúng này tuy rất tốt, nhưng đối với cái đuôi đang gào thét kia, trong lòng Luffy tự nhiên dầy cảnh giác.

Qua trận chiến trước đó với Cracker và những người khác, Luffy nhận ra rằng trên biển cả này có rất nhiều cường giả, đối với Tứ Hoàng càng phải cẩn thận hơn.

Nắm đấm vốn đang siết chặt, lập tức thả lỏng năm ngón tay.

Nắm chặt vào khe hở giữa các lớp vảy, lợi dụng độ đàn hồi của cao su, nhanh chóng tiếp cận Kaido.

Đuôi của Kaido, vừa vặn vồ hụt.

Nhân cơ hội nhanh chóng lao về phía Kaido, Luffy tự nhiên cũng không lãng phí.

Gomu Gomu no Stamp!!

Hai chân Luffy hợp lại, dùng Haki Vũ trang bao bọc, thẳng tắp đá về phía Kaido!!

Zephyr, người đã hóa giải được lực lùi, kinh ngạc nhìn một loạt đòn liên hoàn của Luffy. 'Làm tốt lắm!!!' Zephyr tán dương.

Ain cũng thấy hành động của Luffy, không khỏi lộ ra nụ cười. 'Tiểu sư đệ đều phát huy xuất sắc như vậy, thân là sư huynh tự nhiên

cũng không thể kém cạnh!' Ain nghĩ.

Soru!!

Nguyệt Bộ!

Đâm Thẳng!

Sau khi sử dụng cả ba kỹ năng, thân hình Ain như gió tiếp cận đầu Kaido!!

Tìm kiếm những điểm yếu phòng ngự ở chỗ giao nhau của vảy Kaido, cô điên cuồng đâm về phía những vị trí đó!!

Trong chốc lát, trên người Kaido phun ra những vệt máu.

Lúc này, hai chân của Luffy cũng hung hăng đá trúng Kaido!! 'A~~' Cảm giác đau đớn từ nhiều nơi trên cơ thể, Kaido giận dữ gầm lên một tiếng. 'Lũ kiến hôi này, cũng dám tấn công ta, thật sự nghĩ ta bây giờ không có sức phản kháng sao!' Kaido giận dữ nghĩ.

Sau đó, mặc kệ cơn đau trên đầu, hắn lập tức vung vẩy cơ thể, bay lên không trung.

Đồng thời xoay người, hất văng những kẻ nhỏ bé đang bám trên người.

Do cơ thể Kaido bắt đầu vận động, Luffy đành phải buông tay, tránh rơi vào tình thế bất lợi.

Ain sau khi hung hăng đâm vài nhát, cũng giống như Luffy, giữ khoảng cách với Kaido.

Nhưng nhìn những cú đâm vừa rồi vào Kaido, cũng chỉ làm hắn chảy máu, cô không khỏi cảm thán sức phòng ngự mạnh mẽ của Kaido.

Zephyr lấy ra bình thuốc lúc trước, nhân cơ hội này, lại một lần nữa hít thuốc vào cơ thể, chuẩn bị cho trận chiến sắp tới.

Chương 314

Sau khi lơ lửng trên không, Kaido lập tức quan sát từng đối thủ trước mắt. ‘Một đại tướng trạng thái không tốt, hai cao thủ cấp trung tướng.’ Kaido thầm tính. ‘Vết thương ở đầu, sau một thời gian đã đỡ hơn nhiều, với trạng thái hiện tại của ta, không thể hoàn toàn áp đảo, nhưng ưu thế chắc chắn ở phía ta!’ ‘Nhanh chóng giải quyết bọn chúng, sau đó giúp Linlin, giải quyết La Tu!’ Dù sao, rơi vào tình thế này, cơ bản đều do La Tu dẫn dắt gây ra, nếu không có sự kiềm chế của La Tu, cú đấm của Zephyr làm sao có thể đánh trúng!

Sau khi quyết định, Kaido há miệng, đạn năng lượng từ đó bắn ra.

Mục tiêu chính tự nhiên là Zephyr, sau đó là hai tên hề nhảy nhót kia.

Cùng lúc Kaido bắn ra đạn năng lượng, sức mạnh linh hồn tụ tập trong tay Charlotte Linlin bị bà ta hung hăng đập vào mặt đất.

Thấy hành động quỷ dị này của Charlotte Linlin, La Tu hoàn toàn không kịp ngăn cản.

Ban đầu hắn nghĩ rằng sau khi Charlotte Linlin tụ tập sức mạnh linh hồn trong tay, sẽ dùng để tấn công hoặc làm gì đó khác, không ngờ lại trực tiếp đập vào mặt đất.

Hồn Lâm!!

Charlotte Linlin mặt đầy đắc ý.

Khoảnh khắc sức mạnh linh hồn đập vào mặt đất, La Tu dường như cảm nhận được một làn sóng vô hình quét qua khu vực gần đó.

Khi làn sóng đó lan rộng, La Tu cảm thấy đất dưới chân, cỏ dại, vào khoảnh khắc đó dường như đều có sinh mệnh, tỏa ra khí tức của

riêng chúng. ‘Không ổn!’ Cảm giác quỷ dị lập tức khiến La Tu cảnh giác! ‘Vút~’ La Tu giơ tay bắn một luồng kiếm khí về phía Charlotte Linlin.

Đồng thời, hai chân lùi về phía sau, quan sát tình hình trước rồi mới quyết định.

Phát hiện hành động của La Tu, Charlotte Linlin chế nhạo: “Bây giờ mới biết không ổn, muốn lùi?

Muộn rồi!!

Ha ha ha.” Cùng với tiếng cười của Charlotte Linlin, La Tu cảm thấy cảm giác vừa rồi lại xuất hiện, và còn mạnh hơn trước.

Vạn vật xung quanh, dường như đều được ban cho linh hồn.

Cùng lúc Charlotte Linlin cất tiếng cười, sức mạnh linh hồn trong tay bà ta lại một lần nữa tỏa ra. ‘Rẹt~ rẹt~’ La Tu đang lùi lại, cỏ nhỏ xung quanh lại mọc lên một cách quỷ dị, nhanh chóng quấn về phía mắt cá chân của hắn.

La Tu tự nhiên cảm nhận được sự khác thường của đám cỏ dưới chân, lập tức dùng sức giãy thoát khỏi chúng.

Soru!

Nguyệt Bộ!

Hắn sử dụng kỹ năng kết hợp, chuẩn bị lập tức thoát khỏi đây!

Nhưng, khi La Tu thi triển Nguyệt Bộ, hắn phát hiện ra sự nghiêm trọng của vấn đề.

Sau khi sử dụng Nguyệt Bộ, có một cảm giác như đạp vào không khí!!

Dường như hắn chưa từng luyện Nguyệt Bộ, chỉ như đạp bừa vào không trung, hiệu quả của Nguyệt Bộ cũng không xuất hiện.

Xuất hiện những chuyện quỷ dị này, não La Tu nhanh chóng vận hành: 'Đạp vào không khí… Nguyệt Bộ thất bại, đám cỏ mọc quỷ dị quấn lấy mắt cá chân, hẳn là do chiêu thức vừa rồi của Charlotte Linlin gây ra!' Suy đoán được yếu tố này, chủ yếu là do cảm giác vừa rồi, và một trong những năng lực của trái Soru Soru no Mi là ban cho sức mạnh linh hồn.

Dù sao, những thứ bên cạnh Charlotte Linlin như Zeus có thể phóng ra sấm sét, Prometheus phóng ra lửa, thanh đại đao Napoleon, đều là sản phẩm của trái Soru Soru no Mi.

Nếu đã có thể ban linh hồn cho những vật vô tri vô giác đó, thì việc ban linh hồn cho hoa, cỏ, cây cối… cũng không phải là không thể.

Trong tình hình hiện tại, La Tu tập trung chú ý vào luồng kiếm khí đã bắn ra, quan sát xem Charlotte Linlin sẽ đối phó như thế nào.

Đồng thời, kiếm khí bùng phát từ trong cơ thể, xoay quanh người hắn.

Chém nát những cây cỏ muốn quấn lấy cơ thể, không để chúng ảnh hưởng đến hành động của hắn.

Nhìn chằm chằm vào luồng kiếm khí ngày càng gần, sức mạnh linh hồn hiện ra trong tay Charlotte Linlin, dần dần truyền vào trong đó.

Nhìn luồng kiếm khí mình bắn ra, La Tu đột nhiên cảm thấy, trên luồng kiếm khí đó dường như cũng xuất hiện cảm giác có linh hồn!

La Tu lập tức có một cảm giác tình hình cực kỳ tồi tệ, cảm thán: "Tình huống đó, chắc sẽ không xảy ra chứ!" Charlotte Linlin giải phóng sức mạnh linh hồn, vung tay một cái, luồng kiếm khí vốn đang lao thẳng về phía bà ta, lại thay đổi phương hướng bay theo vị trí cánh tay chỉ!! 'Ực~' Thấy cảnh quỷ dị này, La Tu không khỏi nuốt nước

bọt! ‘Chẳng lẽ bà ta thật sự có thể truyền sức mạnh linh hồn vào vạn vật, khiến chúng đều nghe theo mệnh lệnh của mình!’ Dựa vào tình hình trước mắt, La Tu suy đoán.

Sau khi dẫn luồng kiếm khí đi hướng khác, Charlotte Linlin lại một lần nữa tập trung chú ý vào La Tu.

La Tu, nhân lúc Charlotte Linlin vừa tập trung tinh thần vào luồng kiếm khí, đã lặng lẽ lùi lại một đoạn.

Charlotte Linlin lại vung tay một cái, quả cầu sét do Zeus điều khiển, lao về phía La Tu. ‘Rẹt~ xẹt~’ Quả cầu sét tỏa ra hồ quang điện, nhanh chóng di chuyển về phía La Tu.

Thấy vậy, La Tu giơ tay phải cầm Thiểm Diễm, tay trái chứa kiếm khí mạnh mẽ nhẹ nhàng vuốt lên thân kiếm, đồng thời truyền sức mạnh đó vào Thiểm Diễm.

Ngưng Hư!!

Theo động tác vuốt thân kiếm, La Tu thuận thế đưa Thiểm Diễm ra.

Kiếm khí nồng đậm trên thân kiếm, vào khoảnh khắc này dường như ngưng kết thành thực thể, nhanh chóng lan ra phía trước.

Sau đó, thực thể ảo do kiếm khí ngưng kết, lập tức đâm thẳng vào lõi của quả cầu sét. ‘Phụt~ xẹt~’ Giống như trước, khi kiếm khí chưa chạm vào quả cầu sét, hồ quang điện từ quả cầu sét đã bắn ra, tấn công luồng kiếm khí đó.

Nhưng, lần này kiếm khí không bị hồ quang điện ảnh hưởng, tiếp tục tiến lên!!

Kiếm khí ngưng kết thành thực thể, lập tức đâm vào giữa quả cầu sét.

Lần này, dường như đã chọc vào tổ ong vò vẽ, dòng điện chứa trong quả cầu sét như có lối thoát, dòng điện mạnh mẽ lập tức bùng phát ra. 'Xèoooo~~~' Khu vực xung quanh quả cầu sét đều bị hồ quang điện bao phủ.

La Tu nhân lúc này, tiếp tục rút lui.

Thấy vậy, Charlotte Linlin hạ bàn tay đang thi triển sức mạnh linh hồn xuống, chỉ thẳng vào La Tu, âm trầm cười nói: "La Tu, muốn đi?

Bây giờ muộn rồi!" Sức mạnh linh hồn lan ra từ tay bà ta, một lực hút hiện ra từ lòng bàn tay. 'Vù~~' Không khí xung quanh La Tu, dường như đều bị Charlotte Linlin kiểm soát, di chuyển về phía lòng bàn tay bà ta, khiến La Tu không thể không bị lực hút kiềm chế.

Thấy tình hình này, La Tu lại một lần nữa bùng phát kiếm khí, dọn sạch hoàn toàn thực vật xung quanh, hai chân đạp xuống đất đảm bảo không bị kéo đi. 'Ngươi nghĩ ta chỉ có thể kiểm soát cây cỏ sao?

Ngây thơ quá rồi.' Charlotte Linlin chế nhạo La Tu. 'Dù chết ta cũng phải cho ngươi biết sự khủng bố của trái Soru Soru no Mi.' Sau đó, hai mắt Charlotte Linlin dường như lóe lên ánh sáng màu tím nhạt, ánh sáng sức mạnh linh hồn tỏa ra từ lòng bàn tay cũng tăng lên không ít.

Chương 315

Phát hiện ánh sáng trên lòng bàn tay Charlotte Linlin tăng vọt, La Tu lập tức biết sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Kiếm khí toàn thân lập tức kích phát, để đề phòng bất trắc. 'Ha~ ha ha~ ha~' Lúc này, những tiếng cười vang lên từ bốn phương tám hướng truyền vào tai La Tu.

Nghe những tiếng cười từ bốn phương tám hướng, không đâu không có, La Tu toàn lực kích hoạt Haki Quan sát, tìm kiếm nguồn gốc của tiếng cười, nhưng sau khi Haki Quan sát cảm nhận, không có bất kỳ phản hồi nào.

Vẫn như trước, chỉ có Charlotte Linlin trước mắt, đất dưới chân, không khí lơ lửng bên cạnh… 'Không lẽ bà ta đã truyền sức mạnh linh hồn vào cả không khí!' La Tu mạnh dạn đoán. 'Nếu vậy, mảnh đất này e là đều bị Charlotte Linlin kiểm soát, trở thành một tiểu thiên địa do bà ta một tay khống chế, vậy muốn đánh bại Charlotte Linlin, phải phá vỡ tiểu thiên địa này trước!!' 'Xì~' Những luồng không khí, lúc này dường như đều có ý thức riêng, từ bốn phương tám hướng kéo giật La Tu!!

Đồng thời, đất dưới chân, lúc này dường như cũng có sinh mệnh, men theo mắt cá chân La Tu bao bọc lên trên, dường như muốn biến La Tu thành một người bùn!

Hơn nữa, đất đồng thời di chuyển về phía vị trí của Charlotte Linlin. 'Ầm~~' Kiếm khí tuần tra xung quanh La Tu, lúc này không ngừng chém đứt sức mạnh linh hồn chứa trong không khí, bùn đất, nhưng ngay sau khi kiếm khí chém đứt nó.

Sức mạnh linh hồn dường như không đâu không có, lại một lần

nữa kiểm soát những thứ đó, lại một lần nữa áp chế La Tu.

Đối mặt với sự áp chế của không khí, bùn đất…, La Tu cảm thấy như vạn vật thế gian đều đang so kè với mình, khiến hắn làm gì cũng bị cản trở.

Dường như bị vạn vật thế gian nhắm vào, vô cùng khó chịu.

Cảm nhận được điều này, La Tu hiểu rằng, muốn thoát khỏi tình cảnh hiện tại chỉ có thể bắt đầu từ chính Charlotte Linlin.

Cắt đứt nguồn gốc gây ra tình huống này, mọi thứ sẽ tự nhiên được giải quyết.

Sau khi quyết định, ngoài kiếm khí xoay quanh cơ thể, những kiếm khí còn lại đều được thu vào trong người, chuẩn bị tung ra một đòn kinh thiên động địa!

Đối với tình hình của La Tu, Charlotte Linlin tự nhiên cũng cảm nhận được.

Ngoài những luồng kiếm khí tuần tra được giải phóng từ sớm, còn lại đều thu vào trong cơ thể, bộ dạng này, e là chuẩn bị đánh nát cả bầu trời này! 'Muốn đánh vỡ trời đất, vậy phải hỏi ta trước, xem ta có đồng ý không!' Charlotte Linlin kiên quyết nghĩ.

Dù sao, Hồn Lâm không phải không có nhược điểm.

Ngay sau đó, Charlotte Linlin hai tay nắm chặt Napoleon, giơ cao quá đầu.

Lúc này Charlotte Linlin không chỉ lòng bàn tay tỏa ra sức mạnh linh hồn, mà toàn thân đều tỏa ra sức mạnh linh hồn, lan ra khắp không gian này.

Quả cầu sét còn lại, cũng từ từ ngưng tụ trên Napoleon. 'Phụt~ xẹt~' Vô số tia hồ quang điện từ quả cầu sét tụ lại trên Napoleon,

khiến thanh Napoleon vốn đã được lửa bao bọc, lại được phủ thêm vô số sấm sét.

Hoàng Đế Kiếm: Hỏa Lôi Kiếm!!

Napoleon, ngưng tụ cả ba lực lượng sấm sét, lửa, và linh hồn, được Charlotte Linlin hai tay nắm chặt, giơ cao quá đầu.

La Tu, người đã ngưng tụ vô số kiếm khí trong cơ thể, một tay giơ cao Thiểm Diễm, kiếm khí dày đặc đều tụ tập trên thanh Thiểm Diễm!

Lại một lần nữa ngưng tụ ra một thanh Thiểm Diễm ảo khổng lồ gần như thực thể.

Nhìn La Tu lại một lần nữa dùng kiếm khí ngưng kết thành kiếm ảo, Charlotte Linlin không khỏi chế nhạo: 'Chiêu thức phá giải quả cầu sét lúc trước chính là chiêu này, chẳng lẽ ngươi nghĩ một chiêu này có thể phá giải được đòn tấn công ngưng tụ cả ba lực lượng lửa, sấm sét và linh hồn sao?' 'Nếu đã muốn tìm chết, vậy ta cũng không thể cản!

La Tu!!' Ánh mắt Charlotte Linlin lạnh đi, hai tay vung xuống, Napoleon từ trên không chém xuống La Tu!!

Một luồng kiếm khí khổng lồ mang theo lửa và sấm sét, thẳng tắp lao về phía La Tu.

Do sức mạnh mà luồng kiếm khí mang theo, bất cứ nơi nào nó đi qua, lập tức xuất hiện những vết nứt khổng lồ, đồng thời thực vật hai bên đều bị nhiệt độ cao làm bốc hơi!!

Nhìn luồng kiếm khí khổng lồ mang theo tia lửa và sấm sét, La Tu chỉ giơ cao Thiểm Diễm, chém xuống với tốc độ siêu nhanh.

Cực Ngưng Hư!!

Khi cánh tay La Tu hạ xuống, thanh Thiểm Diễm khổng lồ ngưng tụ thành, cũng hung hăng chém xuống!!!

Do thanh Thiểm Diễm ảo được ngưng tụ từ kiếm khí màu trắng sữa, cộng thêm tốc độ chém nhanh.

Trong nháy mắt, nó như một tia sáng lóe lên giữa trời đất, trực tiếp va vào luồng kiếm khí khổng lồ rực rỡ kia. 'Phụt~~' Khoảnh khắc hai luồng kiếm khí va vào nhau, một tia sáng chói lòa tràn ngập tầm mắt mọi người, đồng thời, vô số sấm sét, lửa, kiếm khí, bắn ra tứ phía.

Kiếm khí, sấm sét bùng phát ở đây, lập tức thu hút sự chú ý của Kaido, Zephyr, Luffy… và những người khác.

Hai bên vốn đang đánh nhau túi bụi, lúc này ăn ý tách ra, quan sát hai người đang chiến đấu.

Tuy nhiên, tình hình hai luồng kiếm khí so kè nhau không kéo dài quá lâu. 'Kétttt~~' Một âm thanh chói tai đột nhiên truyền vào tai mọi người.

Thanh trường kiếm ảo màu trắng sữa, lúc này lại chém ra một vết nứt trên luồng kiếm khí khổng lồ màu tím nhạt được bao quanh bởi lửa và sấm sét!!

Điểm này, Charlotte Linlin, người đã vung ra luồng kiếm khí khổng lồ màu tím nhạt, càng nhìn rõ hơn. 'Xong rồi!' Lúc này trong lòng Charlotte Linlin hiện lên hai chữ này.

Hai tay bà ta lập tức giơ Napoleon lên quá đầu!

Lập tức dùng Haki Vũ trang bao bọc lấy Napoleon.

Prometheus bám trên tóc, cực nhanh dùng lửa của mình bao phủ nửa người trên của Charlotte Linlin.

Đồng thời, bà ta dùng trái Soru Soru no Mi điều khiển bùn đất trước mặt, hình thành một bức tường phòng ngự bằng đất dày!!

Sau khi vết nứt xuất hiện, thanh kiếm Thiểm Diễm ảo như đi vào chỗ không người, trực tiếp chém luồng kiếm khí khổng lồ màu tím nhạt thành hai!!

Sau đó thẳng tắp chém xuống.

Luồng kiếm khí khổng lồ màu tím nhạt bị chém thành hai, lướt qua hai bên La Tu.

Tấm chắn bùn đất mà Charlotte Linlin vội vàng dựng lên, lập tức bị kiếm khí phá vỡ, hung hăng đánh trúng thân kiếm Napoleon. 'Ầm~' Khi một kiếm hoàn toàn chém xuống, trên mặt đất xuất hiện một vết nứt sâu hoắm!!

Đồng thời, nơi kiếm khí đi qua, dường như đã trở lại cảm giác trước đó, trạng thái quỷ dị kia, La Tu có thể cảm nhận được nó đang nhanh chóng tan biến.

Charlotte Linlin, người đang là mục tiêu, mặc dù đã dùng Napoleon để chống đỡ trực diện một đòn của La Tu, nhưng do kiếm khí trước đó quá mạnh mẽ.

Thân kiếm Napoleon vốn phẳng lặng, lúc này xuất hiện một vết nứt khổng lồ.

Từ lưỡi kiếm đến sống kiếm, gần như sắp chém Napoleon thành hai!!

Napoleon có linh hồn, biết rõ tình trạng hiện tại, bi thương hét lên: 'Mẹ!

Cứu con!' Charlotte Linlin, người đang dùng Napoleon làm khiên chắn trước mặt, lúc này trạng thái cũng rất tệ.

Vai vốn đã bị thương, lần này lại thêm vết thương do kiếm, xuyên qua vết thương có thể thấy cả xương.

Prometheus bám trên tóc, lúc này cũng hơi thở yếu ớt, lửa của nó cũng đã tiêu tan đi rất nhiều.

Chương 316

‘Rắc~~’ Napoleon vốn đã có một vết nứt sâu trên thân kiếm, lúc này vết nứt lại mở rộng ra, dường như muốn chém Napoleon thành hai.

Cảm nhận được sự khác thường trên cơ thể, tiếng kêu cứu của Napoleon càng thêm mãnh liệt.

Đối với điều này, Charlotte Linlin nén đau, mười ngón tay xuất hiện sức mạnh linh hồn, sửa chữa thân kiếm rách nát của Napoleon.

Khi sức mạnh linh hồn được truyền vào, thân kiếm Napoleon dần dần ổn định lại, vết nứt trên thân kiếm cuối cùng cũng không còn lan rộng.

Sau khi vung ra một kiếm kinh thiên, La Tu bình ổn lại kiếm khí sôi sục trong cơ thể trong một thời gian ngắn, cảm giác môi trường xung quanh không còn cảm giác thù địch như trước. ‘Quả nhiên, nguồn gốc của vấn đề chính là Charlotte Linlin!’ La Tu xác định.

Sau đó, hắn nhấc chân, đi về phía Charlotte Linlin, chuẩn bị kết thúc trận chiến này thật sự.

Mấy người đang quan sát kỹ ở bên cạnh, thấy cảnh này, đều lộ ra những vẻ mặt khác nhau.

Vui mừng tự nhiên là Zephyr, Luffy, Ain.

Zephyr và Ain vốn là hải quân, thấy La Tu tiên sinh trực tiếp đánh bại Charlotte Linlin là Tứ Hoàng, đối với hải quân có thể nói là một trận đại thắng.

Luffy, đơn thuần là vui mừng vì chiến thắng của ông cố.

Còn Kaido, sau khi thấy cảnh này, tự nhiên cảm thấy vô cùng đau

đầu.

Trạng thái hiện tại của Charlotte Linlin, rõ ràng là rất không tốt.

Vết thương của hắn tuy vẫn đang tự lành, nhưng đợi La Tu rảnh tay, đối mặt với sự vây công của mấy người, chắc chắn không thể chống lại được.

La Tu hành động, bước chân càng lúc càng nhanh, để nhanh chóng giải quyết Charlotte Linlin.

Charlotte Linlin tự nhiên sẽ không bó tay chịu trói, thúc đẩy sức mạnh linh hồn truyền vào Napoleon, hai mắt chứa đầy sát khí nhìn chằm chằm La Tu, chuẩn bị liều mạng một phen.

Nhìn cục diện trước mắt, Kaido biết không thể đợi nữa, phải lập tức ra tay!

Trong miệng hắn tụ tập năng lượng, bắn về phía con đường tiến lên của La Tu.

Nhiệt Tức!!!

Một quả cầu năng lượng màu đỏ rực, gào thét lao tới.

Ba người bên cạnh thấy tình hình này, biết mình đã không trông chừng Kaido cẩn thận, để hắn có cơ hội xen vào trận chiến của La Tu và Charlotte Linlin.

Mang theo sự áy náy trong lòng, họ lần lượt tấn công Kaido.

Nhưng lần này Kaido không hề phản kháng, dựa vào sức phòng ngự của bản thân, cứng rắn chịu đựng những đòn tấn công này, trực tiếp bay lên không.

Đối với phương thức tấn công trực diện của Kaido, La Tu ngay lập tức nhận ra, ông dừng bước, chờ đợi quả cầu năng lượng bay tới. ‘Bùm ~’ Không thành, quả cầu năng lượng lại phát nổ ngay giữa La

Tu và Charlotte Linlin.

Ngọn lửa từ quả cầu năng lượng ngay lập tức cuốn về phía hai người, như muốn nuốt chửng cả hai.

Thấy tình hình này, La Tu không lùi mà tiến, phóng ra kiếm khí để đảm bảo không bị ngọn lửa ảnh hưởng, hoàn toàn không sợ hãi uy lực của nó, tiếp tục tiến lên!

Nhìn quả cầu năng lượng nổ tung trước mắt, Charlotte Linlin lập tức hiểu ra ý đồ của Kaido.

Lửa phun ra!

Bà ta giơ tay lên, bắn ra một luồng lửa nhiệt độ cao!

Tay phải đang nắm chặt thanh 'Napoleon' cũng lặng lẽ tụ tập linh hồn lực! 'Vù ~~' Một tia lửa trực tiếp lao vào biển lửa.

Đang ở trong biển lửa, La Tu ngay lập tức dùng Haki Quan sát nhận ra đòn tấn công của Charlotte Linlin.

Thanh Thiểm Diễm vung về phía trước, vừa vặn chặn được tia lửa do Charlotte Linlin bắn ra.

Thiểm Diễm chứa đựng kiếm khí trực tiếp tách luồng lửa sang hai bên, không ảnh hưởng đến La Tu.

Cảm nhận sức mạnh truyền từ Thiểm Diễm lên cổ tay, La Tu không hề cảm thấy áp lực, dễ dàng chém tan ngọn lửa. 'Charlotte Linlin, lần này có lẽ thật sự sắp đến giới hạn rồi!' La Tu phỏng đoán.

Rốt cuộc, tia lửa yếu ớt như vậy đã cho La Tu biết trạng thái suy yếu hiện tại của bà ta.

Sau đó, La Tu duy trì thế tách đôi tia lửa, đỉnh lấy nó và tiếp tục tiến lên gây áp lực.

Lúc này, Kaido lợi dụng ưu thế bay lượn, vẫn đang ở trên không.

Hắn gầm lên với chiến trường nơi La Tu và Charlotte Linlin đang chiến đấu. 'Không ổn!!' Thấy cảnh này, Zephyr làm sao không biết ý đồ của Kaido.

Yển Thử lập tức sử dụng Nguyệt Bộ, nhảy lên không trung, tung một nhát kiếm sắc bén về phía Kaido.

Kaido đang bay lượn trên không, Haki Quan sát đã sớm khởi động, ngay khoảnh khắc Yển Thử tấn công, hắn đã khóa chặt đòn tấn công đó.

Chỉ thấy thân hình Kaido khẽ lượn, liền né được kiếm khí sắc bén của Yển Thử! 'Chết tiệt!' Phát hiện đòn tấn công của mình bị né, Yển Thử chửi thầm.

Rốt cuộc, hắn không có khả năng bay lượn như Kaido, hiện tại không theo kịp tốc độ của hắn, một khi đòn tấn công bị né, chỉ có thể trơ mắt nhìn Kaido đi cứu viện. 'Bốp ~~' Zephyr nhảy lên cao, một quyền đấm mạnh vào bụng Kaido. 'Ự ~' Chịu một quyền của Zephyr, Kaido phát ra một tiếng kêu trầm đục. 'Hú ~~' Kaido gầm lên một tiếng, đồng thời bộc phát Haki Bá vương!

Hai thứ cùng lúc phát ra, tuy không có khí thế như tiếng hét quái dị của Charlotte Linlin, nhưng hiệu quả chấn nhiếp trong khoảnh khắc đã đủ.

Ba người đang dùng Nguyệt Bộ đều bị ngưng trệ trong giây lát.

Kaido nhân cơ hội này, vội vàng giải quyết Charlotte Linlin.

Đồng thời, trong miệng hắn lại ngưng tụ một quả cầu năng lượng!!

Hơi Thở Bão Tố!!

Nhắm vào La Tu đang ở trong luồng nhiệt, Kaido bắn ra một quả cầu năng lượng.

La Tu giơ tay trái lên, hai ngón tay chập lại, một luồng kiếm khí sắc bén từ đó bắn ra! ‘Bốp ~~’ Kiếm khí và quả cầu năng lượng tiếp xúc, kiếm khí sắc bén trực tiếp xuyên thủng quả cầu năng lượng!!

Bên trong xuất hiện lỗ hổng, quả cầu năng lượng lập tức phát nổ!!

Sóng xung kích từ vụ nổ lập tức lan ra bốn phía.

Sóng xung kích mạnh mẽ dập tắt ngọn lửa đang vây quanh La Tu.

Chương 317

Tầm nhìn không còn bị lửa cản trở, La Tu khóa chặt ánh mắt vào Charlotte Linlin trước mặt. 'Vù ~' Đuôi của Kaido xé rách không khí, quất về phía La Tu.

Thế!!

La Tu dậm chân xuống đất, tốc độ tăng vọt trong nháy mắt, đỉnh lấy ngọn lửa do Charlotte Linlin bắn ra, lao về phía bà ta!! 'Hi hi hi ~~' Thấy La Tu lao tới, Charlotte Linlin phát ra tiếng cười quái dị, đồng thời duy trì việc bắn tia lửa, nhằm áp chế La Tu.

Nhưng, một chút tia lửa này đối với La Tu tạo thành áp chế lực gần như không có.

Dựa vào khoảng cách và tốc độ của hai người, kiếm khí trên Thiểm Diễm ngày càng đậm đặc, phảng phất như có thể bộc phát một kiếm kinh thiên bất cứ lúc nào.

"He he!

La Tu, một kiếm này, ngươi không có cơ hội đâu!" Nhìn La Tu ngày càng gần và kiếm khí đậm đặc trên thanh Thiểm Diễm, Charlotte Linlin chế nhạo.

Nghe lời của Charlotte Linlin, La Tu theo phản xạ lại sử dụng Nguyệt Bộ, tăng tốc độ lên. 'Gần đây không có gì cả, có thể bà ta sẽ tăng tốc lần nữa!' La Tu suy nghĩ. 'Vù ~~' Lúc này, đuôi của Kaido vụt qua bên cạnh La Tu.

Nghe thấy âm thanh đó, trong đầu La Tu lóe lên một tia sáng, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ. 'Lẽ nào, Charlotte Linlin bay lên, chỉ để dễ dàng bắt lấy đuôi Kaido, mượn đó để kéo dài khoảng cách với mình!'

La Tu nghĩ.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, trong đầu La Tu lập tức bị nó chiếm lĩnh.

Nhìn đuôi Kaido dần dần tiếp cận Charlotte Linlin, La Tu khẳng định ý nghĩ của mình là chính xác.

Lập tức chém một nhát vào không trung, một luồng kiếm khí sắc bén được bắn ra.

Đỉnh lấy ngọn lửa do Charlotte Linlin bắn ra, nó cứ thế lao thẳng lên trên.

Lúc này, Kaido đột nhiên tăng tốc vẫy đuôi.

Charlotte Linlin thấy tình hình này, lập tức ngừng bắn lửa, đưa tay nắm chặt đuôi Kaido, bay thẳng lên trời, vừa vặn né được kiếm khí của La Tu.

Nhìn chằm chằm Charlotte Linlin đang bay lên trước mắt, La Tu theo phản xạ sử dụng 'Nguyệt Bộ', chuẩn bị ngăn cản hai người trên không.

Charlotte Linlin nắm đuôi Kaido bay lên, lúc này cuối cùng cũng vung thanh 'Napoleon' đã ngưng tụ lượng lớn linh hồn lực xuống.

Soul Pocus!!

Từng luồng linh hồn lực được Charlotte Linlin bắn ra, khống chế cả vùng trời đất này. 'La Tu, Soul Pocus lần này tuy không có ta ở trong duy trì, nhưng lần này ta hoàn toàn không cần quan tâm đến trạng thái của sinh linh bên trong, chắc ngươi dù có mạnh, cũng không thể phá giải trong một sớm một chiều đâu nhỉ!' Charlotte Linlin nghĩ.

Thấy Charlotte Linlin tỏa ra lượng lớn linh hồn lực, La Tu lại một lần nữa cảm nhận được cảm giác quỷ dị đó, thậm chí còn mạnh hơn trước.

Không khí lại xuất hiện vô số bàn tay, cản trở ông tiến lên, và muốn kéo ông xuống mặt đất!

Vốn đang bay lên, cơ thể ông liền rơi xuống đất!

Dựa theo phương án đối phó trước đó, toàn thân La Tu lại bộc phát kiếm khí, chém đứt những thứ quỷ dị xung quanh.

Sau khi được kiếm khí dọn dẹp, cảm giác bị kéo giật xung quanh đột nhiên biến mất, La Tu cảm thấy 'Hừ!

Cuối cùng cũng sạch sẽ!' Ông đang chuẩn bị dùng Nguyệt Bộ bay lên trời lần nữa, thì một lực kéo mạnh hơn trước rất nhiều lại xuất hiện, cản trở La Tu.

Lực kéo đột ngột xuất hiện, lập tức kéo La Tu đang không phòng bị xuống mặt đất. 'Hồi phục nhanh thật!' Cảm nhận được lực kéo mạnh mẽ, La Tu thầm nói.

Rốt cuộc trước kia khi có Charlotte Linlin trấn giữ, sau khi dùng kiếm khí dọn dẹp một lần, cảm giác quỷ dị đó cũng không hồi phục nhanh như bây giờ. 'Vù ~ vù ~~' Khi La Tu sắp tiếp cận mặt đất, thực vật trên mặt đất bắt đầu sinh trưởng một cách quỷ dị, quấn quanh người ông. 'Phập ~' Đối với những thực vật lao tới, La Tu chỉ đành lại bộc phát kiếm khí, chém đứt từng cái một!! 'Vù ~ vù ~' Nhưng ngay sau đó, những thực vật sinh trưởng quỷ dị, đất bùn cuồn cuộn, từ bốn phương tám hướng bao vây La Tu. 'Môi trường quỷ dị lần này mạnh hơn lần trước, không thể dùng kinh nghiệm lần trước để đối phó với cuộc tấn công lần này!' La Tu so sánh hai lần đối mặt với môi trường quỷ dị này. 'Phập ~' Khống chế kiếm khí đã phóng ra trước đó, ông lại một lần nữa chém đứt những sinh vật quỷ dị này.

Đồng thời, ông khống chế kiếm khí tùy ý cắt chém trong vùng trời đất này, tiêu diệt những thứ quỷ dị hết lần này đến lần khác.

Nhưng sau khi được kiếm khí gột rửa, cảm giác quỷ dị tuy biến mất, nhưng lại lập tức xuất hiện trở lại!!

Lúc này, Kaido chở Charlotte Linlin bay lên cao!

Nhìn La Tu bị mắc kẹt trong cuộc tấn công, không thể thoát ra, Charlotte Linlin đột nhiên nhớ ra một chuyện!

Snack và Katakuri, dường như vẫn đang nằm trong tay La Tu và những người khác.

Hiện tại, La Tu và Zephyr, hai chiến lực cao nhất của Hải quân đều đang ở đây, căn cứ Hải quân ở kia đối với bà ta và Kaido mà nói.

Dù không ở trạng thái đỉnh cao, nhưng về cơ bản là như vào chốn không người!

Cứ thế mà đi. 'La Tu, hy vọng trong doanh trại không có vật phẩm gì mà ngươi quan tâm nhé!' Charlotte Linlin hiểm độc nghĩ.

"Kaido, đừng vội chạy trốn, đến hòn đảo ở phía đông nhất, ta đi cứu người!" Charlotte Linlin đang được Kaido kéo lên không trung, trầm giọng nói.

"Linlin!

Chúng ta đều không ở trạng thái toàn thịnh, một khi La Tu thoát khỏi sự trói buộc, cộng thêm Zephyr và những người khác, tình cảnh của chúng ta sẽ rất khó khăn!" Nghe đề nghị của Charlotte Linlin, Kaido kinh hãi nói.

Rốt cuộc sau khi giao thủ với La Tu và những người khác, Kaido đối với 'Đá Dyna' mà Charlotte Linlin nói trước đó, không còn chút hứng thú nào.

"La Tu nhất thời sẽ không ra được, với tốc độ của Zephyr, cũng không theo kịp chúng ta!" Charlotte Linlin sốt sắng nói, "Sau khi

chuyện này kết thúc, một quả Trái Ác Quỷ làm thù lao!

Thế nào!" Nghe lời của Charlotte Linlin, trong đầu Kaido lập tức tính toán được mất.

Đối với điểm thù lao là Trái Ác Quỷ, Kaido không có nhiều nghi ngờ, rốt cuộc băng hải tặc Big Mom gia sản lớn, có thêm một hai quả cũng không phải chuyện khó!!

Thấy Kaido đang suy nghĩ, Charlotte Linlin lại nói, "Quả đó là hệ Zoan, Trái Bò Bò!" "!!" Nghe lời của Charlotte Linlin, Kaido kinh hãi nói, "Ngươi có thể phân biệt được Trái Ác Quỷ thuộc loại nào, lẽ nào ngươi đã xem Từ điển Trái Ác Quỷ?" "Ngươi có chắc đó là loại quả nào không?" Kaido hỏi.

"Trong khoảng thời gian này, ta đã tiếp xúc với một gia tộc chuyên về khoa học kỹ thuật, gia chủ của họ đã xem Từ điển Trái Ác Quỷ, giúp ta giám định," Charlotte Linlin giải thích, "Nếu không, ngươi nghĩ một quả Trái Ác Quỷ, ta sẽ để đến bây giờ sao!" Nghe lời giải thích của bà ta, trong lòng Kaido tự nhiên nảy sinh một số suy nghĩ.

Có gia chủ đã xem Từ điển Trái Ác Quỷ, lại một lòng chuyên nghiên cứu khoa học kỹ thuật, có phần hơi bỏ gốc lấy ngọn rồi!

Giả như La Tu ở đây, nghe lời giải thích của Charlotte Linlin, liền sẽ cho rằng lời bà ta nói là chính xác.

Charlotte Linlin đề cập đến gia tộc đã xem Từ điển Trái Ác Quỷ, lại chuyên nghiên cứu khoa học kỹ thuật, có lẽ chính là gia tộc Vinsmoke, vừa vặn phù hợp cả hai đặc điểm.

Một thời gian trước ở Water 7, trong số thành viên CP9 bị ông nghiền ép, có một người chính là người có năng lực của Trái Bò Bò.

Chương 318

Điểm duy nhất khó hiểu là, quả Trái Ác Quỷ đó làm sao từ Water 7 lại đến tay Charlotte Linlin.

"Nếu là Trái Ác Quỷ hệ Zoan, thì được!" Kaido đồng ý, "Nhưng, trên hòn đảo đó, ta không thể ở lại quá một phút!" "Kaido, lá gan của ngươi lúc nào lại nhỏ như vậy," Charlotte Linlin chế nhạo, "Một phút thì một phút, thời gian cũng đủ dùng rồi!" Nghe Charlotte Linlin đồng ý điều kiện của mình, Kaido không nói hai lời, trực tiếp chuyển hướng tăng tốc, bay về phía đông!

Thấy Kaido thay đổi hướng bay, Zephyr mơ hồ cảm thấy, hai người bọn họ chắc là đến đảo Đặc Đông, để giải cứu Snack và Katakuri đang bị bắt.

Dù Kaido và Charlotte Linlin có đặt mục tiêu là giải cứu hay không, Zephyr cũng không lo lắng.

Mấu chốt là, hiện tại trên đảo Đặc Đông, về cơ bản không có ai có thể chiến đấu với hai người họ.

Dù mục tiêu của hai người chỉ là giải cứu, nhưng chỉ cần tùy ý phát động hai đòn tấn công, binh lính trong doanh trại bị thương, Zoro, Ain và những người khác cũng không thể chống đỡ. 'Chết tiệt!' Zephyr chửi thầm.

Ngay sau đó, ông lập tức chuyển mục tiêu sang La Tu.

Lập tức phát hiện, La Tu vẫn đang bị mắc kẹt trong khu vực quỷ dị đó.

Mặc dù muốn đi cứu viện La Tu tiên sinh, nhưng so sánh lại, La Tu tiên sinh ở trong khu vực đó tự vệ chắc chắn không có vấn đề,

cũng không biết Charlotte Linlin cuối cùng đã dùng thủ đoạn gì, đi đến đó chưa chắc đã giúp được mà còn gây thêm phiền phức.

Giá như có thể đến đảo Đặc Đông với tốc độ tối đa, có thể sẽ giảm bớt được một số thương vong!

Cân nhắc lợi hại, Zephyr hét lên với Yển Thử và Luffy, "Giúp La Tu, xem có thể thoát khỏi khu vực quỷ dị đó không!" Sau đó, ông kết hợp Nguyệt Bộ và Thế, theo bước chân của họ, nhanh chóng di chuyển về phía đông!!

Nghe sự sắp xếp của Zephyr, cộng thêm hướng đi của Kaido và Charlotte Linlin, hai người hiểu ra xu thế phát triển của sự việc.

Mặc dù muốn giúp Zephyr đối phó Kaido và Charlotte Linlin, nhưng Luffy không chỉ không có tốc độ siêu cao, mà cũng không có thực lực để một mình đối đầu với hai người họ.

Thà ở lại đây giúp La Tu tiên sinh, phá giải không gian quỷ dị đó, giải thoát cho La Tu tiên sinh.

"Ông cố!

Cần cháu làm gì không!!" Luffy hét lớn!

Rốt cuộc, tình huống quỷ dị mà La Tu đang đối mặt, qua quan sát vừa rồi cũng đã thấy, nếu mạo hiểm tiếp cận, e rằng là tự tìm cái chết.

La Tu ở trong không gian quỷ dị, tuy nhìn thấy miệng Luffy lúc đóng lúc mở, nhưng không hề nghe thấy âm thanh nào truyền vào!

Nhưng, hành động của Zephyr, Charlotte Linlin và Kaido, La Tu lại quan sát rất rõ ràng.

Đối với mục đích của họ, La Tu cũng có phần đoán được.

Ông tích tụ sức mạnh trong một khoảng thời gian, tập trung kiếm khí, chuẩn bị một đòn phá tan vùng trời đất do Charlotte Linlin tạo ra.

Vô số kiếm khí, theo tay phải của ông, ngưng tụ vào thân kiếm.

Sau đó, tay phải La Tu từ đông sang tây vẽ ra một đường kiếm quang sáng chói.

Một đường kiếm quang xuất hiện, những thực vật, bùn đất… đủ loại sinh trưởng quỷ dị vốn đang tụ tập về phía La Tu, đều lập tức vỡ nát, bầu trời nơi đó, phảng phất như cũng bị đường kiếm quang này rạch ngang, ánh mặt trời chói chang lại một lần nữa chiếu rọi xuống mảnh đất này!!

Cảm giác quỷ dị tràn ngập mảnh đất này trước đó, từ khe hở nhanh chóng tiêu tan.

Yển Thử và Luffy bên cạnh nhìn thấy đường kiếm quang đó, lập tức hiểu ra La Tu tiên sinh đã phá vỡ cạm bẫy này!!

"Ông cố, tuyệt quá!" Luffy vui mừng hét lên.

Yển Thử đứng bên cạnh Luffy, lại không phát ra tiếng hô vui mừng như vậy, mà bị nhát chém tùy ý vừa rồi của La Tu thu hút ánh mắt.

Là một kiếm sĩ, cậu càng hiểu rõ sự ảo diệu của nhát kiếm vừa rồi.

"Luffy, Yển Thử, hai người dọn dẹp chiến trường dưới này!

Xem có thể tìm thấy tung tích của Cracker không!" La Tu chỉ huy.

Nói xong, La Tu hai chân khuỵu xuống, trực tiếp nhảy lên không trung, cấp tốc bay đến đảo Đặc Đông!

Nhìn La Tu bay vút lên trời, Luffy và Yển Thử tuy trong lòng không cam tâm, nhưng cũng muốn đến đảo Đặc Đông chi viện.

Nhưng hai người cũng rất rõ tình cảnh hiện tại, nếu La Tu tiên sinh mang theo họ, chắc chắn sẽ làm chậm tốc độ của ông, trong thời

khắc khẩn cấp, ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp là tốt nhất.

"Yển Thử, cái tên mà ông cố nói, có phải là người mà hai chúng ta đối phó trước đó không!" Luffy nghi ngờ hỏi.

"Không sai, Luffy, hành động đi!" Yển Thử giải thích.

Sau đó, hai người bắt đầu tìm kiếm ở gần đó!

Sau khi được Kaido chở lên không, Charlotte Linlin để 'Zeus' chở mình, một tay kéo Kaido di chuyển nhanh chóng.

Trong chớp mắt, họ đã sắp bay ra khỏi không phận đảo Lan Tây, tiến đến đảo Cơ Trung.

Trên đảo Cơ Trung, đảo chủ Tang Điệp Nữu, sau khi được các cô gái ôm về, đã tỉnh lại.

Lúc này, bà đang ở trong một biệt viện, ngẩng đầu nhìn trời, tắm nắng.

"Đảo chủ, băng hải tặc Big Mom đã bị đánh lui rồi, cảm giác sau khi người trở về, đã trở nên già dặn hơn rất nhiều!" Các cô gái bên cạnh phàn nàn.

Đối với câu hỏi của các cô gái, Tang Điệp Nữu không trả lời, sự dày vò mà bà phải chịu dưới sự ép buộc của Charlotte Linlin, bà không muốn nhớ lại.

Thấy Tang Điệp Nữu không muốn trả lời, các cô gái bất lực thở dài. 'Kia, trên trời…' Lúc này, các cô gái đột nhiên nghe thấy Tang Điệp Nữu kinh hô.

Theo phản xạ, họ nhìn lên trời.

Thế là, họ phát hiện một bóng đen hình rồng đang bay trên trời.

Phía sau bóng đen hình rồng, có một đám mây đen đi theo sau! 'Kia, đó là…' Các cô gái kinh hô.

Charlotte Linlin đang kéo Kaido đi, đột nhiên nghĩ ra một chuyện, đi cứu Snack và Katakuri, vậy còn đồng bọn của Cracker thì sao!

Sau một lúc suy nghĩ ngắn ngủi, trong tay Charlotte Linlin ngưng tụ ra vài luồng linh hồn lực, sau đó bay về phía đảo Lan Tây.

Dưới tốc độ di chuyển siêu nhanh của Kaido, hai người nhanh chóng đến được phía trên đảo Đặc Đông.

Từ trên trời, sự phân bố kiến trúc của đảo Đặc Đông, trực tiếp bị Kaido và Charlotte Linlin nhìn thấy rõ ràng!!

Sau đó, hai người nhanh chóng tập trung sự chú ý vào một khu doanh trại dưới chân ngọn núi lửa đó.

Xác định được mục tiêu, hai người từ trên không lao xuống nhanh chóng.

Cùng với độ cao giảm xuống, sự bố trí của mục tiêu cũng hiện ra trong mắt hai người. 'Doanh trại này, chắc chắn là của Hải quân,' hai người xác định trong đầu.

Chưa đến mặt đất, Charlotte Linlin đã phát động Haki Quan sát, quét tìm vị trí của Snack và Katakuri!

Lúc này, trong doanh trại Hải quân, Zoro và những người khác lập tức cảm nhận được luồng Haki Quan sát vừa rồi. 'Toi rồi!!' Trong lòng mấy người lập tức hiện lên hai chữ này.

Chương 319

Haki Quan sát cấp bậc này, e rằng thực lực của đối phương vô cùng mạnh mẽ, cách quét tìm không kiêng nể gì vừa rồi, đủ để cho mọi người biết kẻ đến không thiện!!

Mấy người vốn đang ở trong phòng, lập tức ra ngoài khoảng đất trống, quan sát tình hình xung quanh, đề phòng cường địch!

"Trên trời!" Một hải quân nhìn lên trời hét lên!!

Nghe tiếng hét của binh sĩ, mọi người lập tức tập trung sự chú ý lên trời.

Thế là, họ lập tức phát hiện Kaido và Charlotte Linlin đang từ trên trời lao xuống!!

"Chết tiệt!

Đều đến đây rồi," nhìn thấy hai kẻ địch, Zoro lo lắng nói.

Sau đó, ba thanh kiếm lập tức được rút ra, đồng thời sử dụng Haki Vũ trang, vào trạng thái chiến đấu.

Ain và Binz bên cạnh, cũng mặt mày nghiêm trọng, vào thế chiến đấu.

"Pháo binh, chuẩn bị!" Một binh sĩ bên cạnh hô lên.

"Rõ!" Pháo binh lo lắng đáp lại.

Đồng thời, hai tay điên cuồng xoay vũ khí, nhắm nòng pháo vào hai người đang từ trên trời lao xuống!!

Dựa vào sự chuẩn bị phòng ngự của mọi người, Kaido và Charlotte Linlin tự nhiên nhìn thấy trong mắt.

"Kaido, dùng Haki Bá vương chấn nhiếp, ta nhanh chóng hoàn

thành mục tiêu!" Charlotte Linlin sắp xếp. 'Gầm ~~' Kaido không hề do dự, tiếng gầm đặc trưng của hắn cộng với Haki Bá vương, đột nhiên bộc phát ra. 'A ~~' Chịu sự xung kích của Haki Bá vương, binh sĩ trong căn cứ, lần lượt vì không chịu nổi sự gột rửa của Haki Bá vương, ngất đi ngã xuống đất.

Lúc này, căn cứ Hải quân chỉ còn lại lác đác vài người, chống cự Haki Bá vương của Kaido mà không ngã xuống.

Trong đó, Zoro, Ain, Binz, ba người biểu hiện tốt nhất, nhưng trên trán cũng đã lấm tấm mồ hôi!

Kaido, tự nhiên cũng phát hiện ra ba người đang đứng đó.

Nhưng từ cách đối phó với Haki Bá vương mà xem, thực lực cũng không phải rất mạnh.

Thế là, Kaido cũng không để ý nhiều, trực tiếp xoay người, đuôi quét ngang qua!!

Cùng lúc Kaido xoay người, Charlotte Linlin cũng buông tay, để 'Zeus' chở mình nhanh chóng đến vài nơi đáng ngờ!

Snack và Katakuri đang bị giam, từ khi Kaido phóng ra Haki Bá vương, lập tức cảm thấy có gì đó không ổn, hai người lập tức dùng còng tay, đập vào hàng rào sắt, hy vọng có thể thu hút sự chú ý của kẻ xâm nhập vào căn cứ Hải quân! 'Keng ~~' Haki Quan sát của Charlotte Linlin, phản ánh trung thực một điểm này. 'Zeus' chở Charlotte Linlin, bay về phía khu vực phát ra tiếng động lạ.

Chưa đến phòng giam, Charlotte Linlin giơ tay bắn ra một quả cầu lửa, phá tan cửa phòng giam.

Sau đó, Snack và Katakuri liền nhìn thấy Charlotte Linlin xuất hiện trước mắt.

"Mẹ!" Thấy Charlotte Linlin, hai người kinh ngạc hét lên. 'Cạch ~

cạch ~’ Charlotte Linlin giơ tay lên, tùy ý vung hai cái.

Còng tay đá biển trên cổ tay Snack và Katakuri, theo tiếng vỡ nát.

“Mẹ, người đã đánh bại hết hải quân ở đây rồi sao?” Sau khi còng tay đá biển vỡ nát, Snack hưng phấn hỏi.

Rốt cuộc, mẹ đã xông vào đại bản doanh của căn cứ Hải quân, chẳng phải chứng minh mẹ đã đánh bại hết hải quân trên hòn đảo này sao.

“Nhanh lên!” Charlotte Linlin quát.

Nghe tiếng quát của mẹ, Snack thu lại vẻ mặt hớn hở, cùng Katakuri leo lên đám mây ‘Zeus’. ‘Ầm ~’ Đuôi của Kaido, lúc này đã đến trước mặt Zoro và những người khác.

Cực Hổ Thú!!

Zoro nén cơn đau trên cơ thể, gắng gượng sử dụng chiêu thức mạnh nhất về sức mạnh.

Hai tay nắm chặt hai thanh đao, đặt ra sau lưng, toàn thân đấu khí bộc phát.

Khi đấu khí đạt đến đỉnh điểm, Zoro mạnh mẽ vung hai thanh đao ra! ‘Bốp ~~’ Hai thanh đao đập mạnh vào đuôi Kaido. ‘Có chút thú vị!

Nhưng sức mạnh không đủ!’ Kaido cảm nhận được sức mạnh truyền đến từ đuôi.

Sau đó tăng thêm sức mạnh ở eo, đuôi tiếp tục quét ngang.

Một lực lượng khổng lồ từ hai thanh đao truyền đến!

Trực tiếp nghiền ép Zoro, tiếp tục quét ngang.

Do chênh lệch sức mạnh, Zoro chỉ đành giữ nguyên tư thế, nhưng bị nghiền ép lùi lại. ‘Mậu Thịnh ~~’ Binz bên cạnh điều khiển Trái

Mosa Mosa của mình, trên mặt đất mọc lên những thực vật rậm rạp.

Đuôi của Kaido, lúc này cũng đã đến trước những thực vật này. 'Ầm ~' Đuôi va vào những thực vật rậm rạp này, bị chúng cản lại, thế quét ngang vốn có bị chặn đứng.

Kaido lúc này điều chỉnh lại cơ thể, lập tức phát hiện ra thứ cản trở đòn tấn công của mình, chính là những thực vật mọc lên từ không trung này. 'Người có năng lực sao?' Trong đầu Kaido lập tức hiện lên mấy chữ.

Sau đó, hắn lập tức thu đuôi lại, trong miệng ngưng tụ năng lượng.

Hơi Thở Bão Tố!!

Một quả cầu năng lượng màu đỏ rực, được Kaido bắn ra từ miệng.

Tam Đao Phái: Phiền Não Phụng Bách Bát!!

Thấy quả cầu năng lượng bắn ra, Zoro ngay lập tức, tung ra một luồng kiếm khí để chống lại quả cầu năng lượng đó. 'Vù ~~' Kiếm khí và quả cầu năng lượng giao nhau, kiếm khí cực nhanh cắt quả cầu năng lượng thành hai nửa.

Nhưng, năng lượng của chính kiếm khí cũng đã cạn kiệt.

Zoro thấy vậy, gắng gượng chịu đựng thương thế, chuẩn bị vung kiếm khí lần nữa. 'Phụt ~' Nhưng, cùng với lúc Zoro định ra tay.

Cơ thể Zoro cuối cùng cũng không chịu nổi, phát ra tiếng kháng nghị, một ngụm máu tươi bị Zoro phun ra.

Chương 320

‘Lại bộc phát đúng lúc này!’ Zoro nhìn hai nửa quả cầu năng lượng ngày càng gần, tức giận nói. ‘Đảo Thối ~ Đảo Thối ~’ Ain dứt khoát sử dụng năng lực Trái Ác Quỷ. ‘Vù ~’ Chịu ảnh hưởng của Trái Modo Modo, một nửa quả cầu năng lượng trực tiếp biến mất khỏi không trung.

Nhưng, Ain sau đó cũng rơi vào trạng thái kiệt sức!

Toàn thân vã mồ hôi, thở hổn hển. ‘Chết tiệt!’ Nhìn nửa quả cầu năng lượng còn lại, Ain lo lắng nhìn.

Rốt cuộc năng lực của Trái Modo Modo, sẽ cực kỳ tiêu hao thể lực.

Huống chi đây là đòn tấn công do một trong Tứ Hoàng là Kaido bắn ra, cộng thêm thương thế của bản thân, Ain lúc này cũng đã đến giới hạn.

Nhìn Zoro và Ain hai người chiến đấu kiệt sức, trong lòng Binz dấy lên ngọn lửa hừng hực. ‘Yên tâm đi, nửa quả cầu năng lượng còn lại, để tôi chặn!!’ Binz phẫn nộ nói.

Thực ra với tốc độ của họ, trốn thoát trước khi quả cầu năng lượng phát nổ không phải là chuyện khó.

Nhưng, cả Zoro và Ain, đều tập trung tinh thần vào quả cầu năng lượng, chỉ vì những hải quân bị Haki Bá vương chấn nhiếp ngất đi.

Một khi quả cầu năng lượng này phát nổ trong căn cứ, những người không phòng bị, về cơ bản đều sẽ bỏ mạng tại đây. ‘Mậu Thịnh ~ Mậu Thịnh ~’ Binz dốc hết sức mình phát động năng lực của Trái Mosa Mosa! ‘Vù ~ vù ~’ Thực vật trong căn cứ, lúc này đều

không tuân theo quy luật sinh trưởng, thân thể trong nháy mắt cao vọt lên, điên cuồng sinh trưởng, và đều tụ tập trên đỉnh đầu Binz!!

Charlotte Linlin vừa giải cứu xong Snack và Katakuri, ba người trên tầng mây 'Zeus', phát hiện ra một cảnh quỷ dị. 'Ầm ~~' Nửa quả cầu năng lượng phát nổ, lập tức phá hủy phần lớn những thực vật vừa ngưng tụ trên đỉnh đầu Binz.

Lực xung kích mạnh mẽ, khiến vô số thực vật vỡ nát, lúc này tràn ngập khắp nơi trên bầu trời.

Vô số cành cây, đều xuất hiện những tia lửa.

Nhưng, Binz đã thành công ngăn chặn nửa quả cầu năng lượng phát nổ trong căn cứ Hải quân.

"Binz, làm tốt lắm!" Nhìn thấy chiếc ô bảo vệ do cây cối tụ tập thành trên đỉnh đầu, Ain yếu ớt khen ngợi.

Thấy quả cầu năng lượng bị cây cối chặn lại, Kaido khinh thường cười một tiếng 'trò mèo,' trong miệng lại ngưng tụ năng lượng, quả cầu năng lượng thứ hai đã chuẩn bị xong. 'Có thể chặn một lần, có thể chặn lần thứ hai không?' Nhìn những cây cối bị nửa quả cầu năng lượng phá hủy phần lớn, Kaido thầm nói, 'căn cứ Hải quân phía dưới, chi bằng trực tiếp hủy diệt nó luôn!' Hơi Thở Bão Tố!

Một quả cầu năng lượng nữa lại được Kaido bắn ra.

Lúc này, Charlotte Linlin mang theo Snack và Katakuri, vừa vặn bay về phía Kaido.

Thấy quả cầu năng lượng mà Kaido bắn ra, Charlotte Linlin điều khiển 'Prometheus', bắn ra một luồng lửa, vừa vặn bám vào quả cầu năng lượng của Kaido.

Qua khe hở vừa bị Kaido phá ra, ba người đều nhìn thấy một quả cầu năng lượng bị ngọn lửa hừng hực bao bọc. 'Phải chặn lại!' Trong

lòng ba người đều hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Vừa rồi đối mặt với một quả cầu năng lượng bình thường, đã vắt kiệt sức lực của ba người, đối mặt với quả cầu năng lượng đã được cường hóa lại xuất hiện, về cơ bản đã đến mức không thể giải quyết.

Thấy Kaido lại bắn ra đòn tấn công, Zephyr sắp đến hòn đảo, lại giơ cánh tay phải bị thương trước đó, chuẩn bị kích phát ra sức mạnh cường đại lần nữa.

La Tu ở phía sau biết rõ hậu quả nếu quả cầu năng lượng này nổ tung, những thực vật vừa bị phá hủy để chặn quả cầu năng lượng, đường kiếm quang đó, và quả cầu năng lượng biến mất một nửa khỏi không trung, La Tu tự nhiên nhìn thấy trong mắt.

Dựa vào những đặc điểm này, La Tu đoán ra Zoro và hai người kia đang ở dưới quả cầu năng lượng. 'Khoảng cách xa như vậy, muốn ngăn chặn hiệu quả quả cầu năng lượng này, e là phải tốn không ít sức lực,' La Tu suy nghĩ.

Chiến đấu với Kaido và Charlotte Linlin lâu như vậy, thể lực đã tiêu hao rất nhiều.

Sau khi sử dụng một đòn này, có lẽ không còn nhiều sức lực để truy kích nữa.

Nhưng, ngay sau đó La Tu đã đưa ra lựa chọn.

Trên thân đao Thiểm Diễm lại ngưng tụ ra lượng lớn kiếm khí!

Kỷ Băng Hà!!

Lúc này, một giọng nói trung niên bình thản truyền vào tai mọi người. 'Rắc rắc ~~' Hơi lạnh lập tức cuốn qua toàn bộ căn cứ Hải quân, vô số băng lạnh lúc này cũng lan ra khắp căn cứ.

Vô số băng lạnh theo những thực vật mà Binz vừa ngưng tụ, siêu

nhanh lan lên trên.

Zoro, Ain, Binz ba người dưới những thực vật, vừa cảm nhận được hơi lạnh, băng lạnh đã đóng băng gốc cây, và lan lên trên!

Trong chớp mắt, những thực vật vốn bị Kaido phá hủy, đều bị một lớp băng bao phủ, và, lớp băng này ngưng kết thành một lớp bảo vệ hình ô, để chống lại quả cầu năng lượng sắp tới.

Nhìn thấy lớp băng tinh đó, Zephyr và La Tu đều thu lại đòn tấn công sắp bắn ra.

Vì chủ nhân của lớp băng này, chắc chắn sẽ phòng ngự thành công quả cầu năng lượng đó, hai người bắn ra đòn tấn công, do khoảng cách xa, không dễ khống chế, chưa chắc đã không có tác dụng ngược. 'Ầm ~' Khi quả cầu năng lượng và băng lạnh va vào nhau, lập tức tạo ra một vụ nổ lớn!

Lớp băng ngưng tụ thành thành bảo vệ, bị uy lực của vụ nổ phá tan.

Vô số băng nhỏ, lúc này tràn ngập bầu trời.

Kaido và Charlotte Linlin bên phía tấn công, tự nhiên cũng phát hiện ra lớp băng xuất hiện từ trên trời. 'Đô đốc!

Kuzan?' Lúc này, trong lòng hai người đều hiện lên một người!

Rốt cuộc, là một trong ba Đô đốc chính thức hiện tại của Hải quân.

Hải tặc đối với ông ta cũng hiểu biết khá nhiều, băng lạnh mang tính biểu tượng, không thể nhầm lẫn được.

Nhìn thấy lớp băng đột nhiên xuất hiện, ba người Zoro đều thở phào một hơi, xua tan đi sự tuyệt vọng trong lòng.

Binz, người có tinh thần tốt nhất trong ba người, đưa tay ra, gõ

vào lớp băng ngưng tụ trước mặt, “Chắc là Đô đốc Kuzan đến chi viện rồi!” Rốt cuộc khi thầy Zephyr và La Tu tiên sinh chủ động đến đảo Lan Tây, đã thông báo cho mấy người về tình hình Đô đốc Kuzan đến chi viện.

Lúc này cộng thêm băng lạnh tiêu chuẩn, ba người làm sao không đoán ra được người đến là ai.

Sau khi Kuzan đến, Haki Quan sát của Charlotte Linlin và Kaido lập tức tìm kiếm nguồn gốc của băng lạnh.

Đồng thời, hai người nhanh chóng bay lên, trốn khỏi đây.

Ba đối thủ cấp Đô đốc Hải quân, hai người chắc chắn không có cách nào đối đầu trực diện.

Cùng với sự tìm kiếm của Haki Quan sát của Kaido và Charlotte Linlin, họ lập tức cảm nhận được nguồn gốc của hơi lạnh.

Hướng về vị trí cảm nhận của Haki Quan sát, hai người nhìn thấy, một người đàn ông mặc áo choàng Đô đốc, đứng ở cửa phụ của căn cứ Hải quân, nửa người bị băng bao bọc.

Chương 321

Người đàn ông đó, lúc này đang nhìn về phía họ! 'Nguy hiểm!' Kaido và Charlotte Linlin hai người cảnh giác. 'Rắc rắc ~ rắc rắc ~' Lớp băng trên thực vật vốn bị quả cầu năng lượng phá hủy, lúc này lại ngưng tụ ra rất nhiều cột băng, sau đó nhanh chóng lan lên trời.

Đối tượng mà những cột băng này nhắm vào, chính là Kaido và Charlotte Linlin đang lượn lờ trên trời!

Nhìn những cột băng đang dâng lên nhanh chóng, sự cảnh giác của Kaido và Charlotte Linlin lập tức được kéo lên mức cao nhất.

Rốt cuộc, Kuzan vừa đến chiến trường, hiện tại đang ở trạng thái toàn thịnh, năng lực mà ông ta thi triển nhất định phải hết sức cẩn thận.

Liên tục Hơi Thở Bão Tố.

Kaido mở miệng, vài quả cầu năng lượng từ miệng hắn bắn ra, lao về phía những cột băng đang lan lên.

Charlotte Linlin thấy vậy, tia lửa trong tay lại phun ra, phủ thêm lửa cho những quả cầu năng lượng này. 'Rắc rắc!' Lúc này, dưới chân Kuzan đột nhiên vang lên tiếng băng kết.

Sau đó, một cột băng nâng Kuzan nhanh chóng bay lên.

La Tu nhìn thấy cảnh này, lập tức sử dụng Nguyệt Bộ tiến lên trời, phối hợp với Kuzan truy kích Kaido và Charlotte Linlin. 'Bốp ~ bốp ~' Vài quả cầu năng lượng màu đỏ rực bị lửa bao bọc, va vào cột băng, lập tức gây ra những vụ nổ lớn.

Cột băng đang dâng lên nhanh chóng, nhất thời vỡ nát, tan thành những điểm băng.

Lửa từ vụ nổ, lúc này cũng rơi xuống đất.

Lửa và băng tinh cùng nhau rơi xuống đất, ánh sáng từ lửa, dưới sự phản chiếu của băng tinh, làm cho bầu trời trở nên lấp lánh.

Nhưng, cảnh sắc đẹp đẽ này, ba người Zoro, Binz, Ain lại không có tâm trạng thưởng thức, ánh mắt ngược lại tràn đầy lo lắng!

Những thứ này, nếu rơi từ trên cao xuống, đối với những binh sĩ đang ngất đi, e rằng là một thảm họa! 'Hừ ~' Zoro thở ra một hơi, áp chế thương thế trong cơ thể.

Tam Đao Phái: Long Quyển Phong!

Phiên bản đơn giản.

Giảm bớt số lượng kiếm khí và sức mạnh vung ra trong Long Quyển Phong, dù cơ thể bị thương nhiều chỗ, Zoro vẫn phóng nó ra!

Nhìn thấy luồng Long Quyển Phong yếu ớt đó, Zoro nghĩ 'chỉ là băng đơn giản, dù là Long Quyển Phong như thế này, chắc cũng đủ dùng rồi!' Mặc dù là phiên bản đơn giản của Long Quyển Phong, nhưng trên trời vẫn tạo ra một trận gió lốc.

Vô số mảnh băng rơi xuống, đều bị lực hút của Long Quyển Phong hút vào trong.

Sau đó kiếm khí yếu ớt, liền nghiền nát những khối băng có thể tích lớn hơn, hóa thành băng tinh nhỏ rơi xuống đất. 'Mậu Thịnh ~ Mậu Thịnh' Binz triệu hồi ra rất nhiều thực vật, để chúng che chở cho những binh sĩ đang ngất đi.

Sau khi chặn xong những cột băng dâng lên, Kaido và Charlotte Linlin tập trung sự chú ý trở lại, hướng về Kuzan đang ngày càng gần.

Nhìn Kuzan lao thẳng lên, sắc mặt Charlotte Linlin lúc sáng lúc tối, phảng phất như đang đưa ra một quyết định khó khăn.

Băng Lăng!!

Kuzan đạp lên cột băng nhanh chóng bay lên, đưa hai tay ra, bên cạnh xuất hiện hai thanh băng lăng khổng lồ.

Sau đó, Kuzan hai tay dùng sức đẩy, hai thanh băng lăng khổng lồ lao về phía hai người đang bay.

Đối mặt với hai cột băng đang lao tới, Kaido tự nhiên không dám coi thường, một miệng hai quả cầu năng lượng màu đỏ rực được hắn bắn ra.

Kuzan sau khi đẩy hai thanh băng lăng, hai tay mười ngón đan vào nhau, trong hai lòng bàn tay chưa khép lại, ngưng tụ ra một bông tuyết trong suốt. 'Bốp ~~' Khi băng lăng khổng lồ và quả cầu năng lượng va vào nhau, quả cầu năng lượng lập tức bộc phát ra uy lực cường đại, vô số lửa và lực xung kích bộc phát ra, phá nát phần lớn băng lăng, những khối băng còn lại cũng không còn sức để lao lên trên, lần lượt rơi xuống đất.

Nhìn những mảnh vỡ đó, Zoro và những người khác trên mặt đất, đều lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

"Kaido, bắn ra một quả cầu năng lượng nữa, ta phối hợp để chặn bước chân của Kuzan!" Nhìn Kuzan tiếp tục tiến lên, Charlotte Linlin âm trầm nói.

Rốt cuộc, nếu để Kuzan có trạng thái tốt hơn tiếp tục truy kích, một khi đạt đến phạm vi tấn công thoải mái của ông ta.

Dựa vào năng lực Trái Ác Quỷ của ông ta, bà ta và Kaido di chuyển sẽ bị hạn chế.

Lúc đó, tình hình sẽ trở nên rất tồi tệ.

Nghe lời của Charlotte Linlin, Kaido không có hành động thừa, cuối cùng trực tiếp ngưng tụ năng lượng, Hơi Thở Bão Tố chuẩn bị

bắn ra lần nữa!

Kuzan lúc này, bông tuyết ngưng tụ trong hai tay lặng lẽ được phóng ra.

Dưới sự che chở của vô số mảnh băng vỡ, nó bay về phía Kaido và Charlotte Linlin.

Khi Kaido ngưng tụ năng lượng, Charlotte Linlin cũng không rảnh rỗi, gắng gượng chịu đựng thương thế trên cơ thể, cũng như gánh nặng do nhiều lần phóng ra linh hồn lực.

Bà ta lại một lần nữa ngưng tụ ra lượng lớn linh hồn lực, tập trung trên lòng bàn tay.

Sau khi ngưng tụ ra những linh hồn lực này, khuôn mặt vốn đã trắng bệch vì thương thế của Charlotte Linlin, hiện tại lại càng thêm xanh xao.

"Katakuri, lát nữa bắn ra Mochi, phối hợp với quả cầu năng lượng của Kaido, cùng nhau gây nhiễu Kuzan!" Charlotte Linlin âm trầm nói.

"Rõ, mẹ!" Katakuri vẫn đang ở trên đám mây 'Zeus' đáp lại.

Hơi Thở Bão Tố!!

Kaido nhắm vào Kuzan đang bay lên, trực tiếp bắn ra quả cầu năng lượng.

Đạn Pháo Mochi!!

Tay phải Katakuri trong nháy mắt hóa thành Mochi, biến thành hình dạng nòng pháo, từng viên đạn pháo Mochi được bắn ra.

Charlotte Linlin lúc này lập tức chia linh hồn lực ngưng tụ trên lòng bàn tay thành hai, một phần phủ lên quả cầu năng lượng của Kaido.

Phần còn lại, tự nhiên bám vào những viên Mochi mà Katakuri bắn

ra.

Quả cầu năng lượng vốn màu đỏ rực, sau khi bị linh hồn lực bao phủ, thể hiện ra một cảm giác khác thường.

Những viên Mochi vốn màu trắng sữa, lúc này cũng trở nên quỷ dị.

Kuzan đang truy kích mấy người, nhìn thấy hai người họ bắn ra đòn tấn công, tự nhiên không dám xem thường.

Rốt cuộc, hai vị Hoàng đế lúc này trạng thái có tệ đến đâu, thì cũng là Hoàng đế.

Băng Khối: Bão Trĩ Chủy!

Kuzan tập trung hơi lạnh vào cánh tay phải, ngưng kết thành một con chim băng, toàn thân tỏa ra hơi lạnh, bay lên trên.

Mục tiêu chính của nó, chính là quả cầu lửa quỷ dị đó.

Phát hiện Kuzan phóng ra chim băng, Charlotte Linlin lập tức khống chế linh hồn lực trong tay, điều khiển từ xa quả cầu năng lượng được phủ thêm linh hồn lực đó.

Chương 322

Một quả cầu năng lượng được đặt nhiều kỳ vọng, không thể tùy ý bị Kuzan phá hủy được.

Rốt cuộc, với trạng thái hiện tại đã không thể phóng ra lượng lớn lực lượng nữa.

Cho nên đòn tấn công kết hợp lần này, nhất định phải chặn đứng bước chân truy kích của Kuzan.

"'Zeus', ôm chặt Kaido, đừng để bị hất xuống!" Charlotte Linlin dặn dò.

Lát nữa bà ta phải tập trung tinh thần vào việc điều khiển quả cầu năng lượng, tình hình bên này, có lẽ không lo được.

"Yên tâm đi, mẹ!" 'Zeus' đáp. 'Zeus' lập tức đưa ra đám mây, nắm chặt đuôi Kaido.

Snack trên tầng mây, thấy tình hình này, lập tức cùng 'Zeus' nắm lấy đuôi Kaido.

Sau đó, Charlotte Linlin biến 'Napoleon' trong tay thành chiếc mũ ban đầu, đội lên đầu.

Hai tay mở ra năm ngón, bắt đầu biến đổi các tư thế khác nhau.

Cùng với hai tay biến đổi hình dạng của Charlotte Linlin, quả cầu năng lượng màu đỏ rực phát ra sự khác thường.

Quả cầu năng lượng vốn hình cầu, lại trực tiếp bắn ra một tia năng lượng màu đỏ rực, trực tiếp bắn trúng đầu chim băng!!

Chim băng bị bắn trúng đầu, tức thì mất khả năng vận động, toàn thân bắt đầu vỡ nát, rơi xuống đất. 'Đòn tấn công vốn đã bắn ra, lại có

thể tự chủ thay đổi hình thức tấn công,' nhìn cảnh tượng trước mắt, Kuzan rơi vào suy nghĩ 'hay là do luồng sức mạnh mà Charlotte Linlin vừa phủ lên quả cầu năng lượng gây ra?' Đồng thời, trong hai tay không ngừng tỏa ra hơi lạnh, hết sức cảnh giác nhìn chằm chằm quả cầu năng lượng trước mắt.

Phát hiện quả cầu năng lượng của mình bắn ra tia sáng, Kaido tự nhiên cũng bị dọa một phen.

Nhưng liên tưởng đến những lời Charlotte Linlin nói trước đó, hiểu ra là do bà ta gây ra, lặng lẽ tăng cường sự cảnh giác đối với bà ta.

Năng lực quỷ dị như vậy, vạn nhất có ngày nào đó xung đột, nhất định phải cẩn thận cẩn thận lại cẩn thận. 'A ~' Charlotte Linlin quát lên.

Quả cầu năng lượng vốn tụ tập thành một, lúc này lại trực tiếp phân tán thành vô số quả cầu năng lượng nhỏ, lao về phía Kuzan.

Đồng thời, linh hồn lực được phủ trong quả cầu năng lượng lúc này hoàn toàn bộc phát ra.

Trực tiếp ảnh hưởng đến môi trường xung quanh, vô số quả cầu năng lượng nhỏ màu đỏ rực cũng như không khí, những khối băng bị quả cầu năng lượng phá vỡ, lúc này phảng phất như đều có ý thức riêng, bắt đầu cản trở đường đi của Kuzan. 'Vù ~ vù ~' Lúc này, những viên Mochi chậm chạp, cuối cùng cũng đến được chiến trường.

Sau khi đến không gian bị linh hồn lực ảnh hưởng, linh hồn lực phủ trên Mochi lập tức bộc phát, khống chế Mochi, tự chủ cản trở Kuzan.

Nhất thời, tia lửa, khối băng, Mochi… đều tấn công Kuzan!!

Đối mặt với những đòn tấn công ngợp trời dậy đất này, Kuzan lập tức phản ứng.

Thời Đại Băng Hà!!

Kuzan phóng ra toàn bộ hơi lạnh của mình, đóng băng tất cả những vật phẩm đang tấn công mình. 'Rắc rắc ~~' Lượng lớn hơi lạnh, lập tức đóng băng những quả cầu năng lượng, Mochi… đang đến gần cơ thể.

Và cùng với sự lan tỏa của hơi lạnh, vạn vật bị linh hồn lực khống chế, đều không thoát khỏi kết cục bị đóng băng.

Thấy đòn tấn công bị Kuzan hóa giải, Charlotte Linlin không hề lộ ra vẻ chán nản.

Rốt cuộc, mục đích của việc phát động tấn công là để cản trở đường đi của Kuzan, không phải để đánh bại ông ta.

Thế là, bà ta thu lại sự chú ý, chú ý đến vấn đề khác.

Kaido cảm nhận được hành động của Charlotte Linlin, biết bà ta đã giải quyết được vấn đề Kuzan truy kích, phải làm việc chính.

Mặc dù bị coi như thú cưỡi không thoải mái, nhưng lúc này cũng không có cách nào khác.

Sau đó, vẫy vẫy thân thể, Kaido chuẩn bị tăng tốc độ lên mức nhanh nhất.

La Tu ở xa nhìn thấy Kuzan toàn thân tỏa ra hơi lạnh, muốn đóng băng tất cả vạn vật xung quanh.

La Tu hiểu ra Kuzan cũng bị năng lực quỷ dị của Charlotte Linlin ảnh hưởng, bị những vật phẩm được phủ thêm linh hồn lực nhắm vào.

Nhìn Kaido tốc độ dần dần tăng nhanh, La Tu hiểu ra.

Một khi Kuzan ngừng truy kích, sẽ không còn gì cản trở bước chân của mấy người đó.

Muốn dựa vào tốc độ để đuổi kịp, về cơ bản là không thể.

Lúc này Kaido ở dạng rồng, vốn có khả năng trôi nổi, bay lượn, tốc độ bay còn cao hơn ông.

Ở đây, sau một hồi cân nhắc ngắn ngủi, La Tu quyết định từ bỏ truy kích.

Rốt cuộc, tốc độ của hai bên đã rõ ràng, dù có đi truy kích, có lẽ cũng không đuổi kịp.

Phát hiện Kuzan bị mắc kẹt, La Tu dường như đã từ bỏ truy kích.

Mấy người đang bay trên trời, đều thở phào một hơi, cảm giác hiện tại có thể đảm bảo trốn thoát được rồi.

Chỉ là mấy người đều không chú ý, một bông tuyết lặng lẽ bay đến bên cạnh. 'Bốp ~~' Bông tuyết đó đột nhiên phát nổ, bộc phát ra hơi lạnh vô cùng, trực tiếp hạ thấp nhiệt độ khu vực xung quanh, hơi nước trong không khí lần lượt bị đóng băng thành vô số băng tinh nhỏ!!

Kaido, Charlotte Linlin, Katakuri… bên cạnh, lần lượt bị ảnh hưởng.

Đặc biệt là Kaido, bản thân thể tích khá lớn, lần này cơ thể trực tiếp bị hơi lạnh xâm thực, cơ thể bị đóng băng cứng, trên vảy cũng vì nhiệt độ giảm đột ngột, xuất hiện một lớp sương trắng.

Charlotte Linlin và những người khác ở phía sau Kaido, tuy có cơ thể Kaido cản trở, không bị hơi lạnh bao phủ ngay lập tức, nhưng hơi lạnh sau đó vẫn xung kích vào cơ thể ba người.

Khiến ba người lạnh run cầm cập, tóc của mình cũng phảng phất

như đã kết băng.

Katakuri là người Mochi, sau khi uy hiếp được giải trừ, đã biến cánh tay trái hóa thành nòng pháo trở lại.

Nhưng sau khi hơi lạnh cuốn qua, Mochi vốn mềm dẻo trở nên cứng ngắc, hoàn toàn không có cách nào khống chế biến đổi thành dạng ban đầu.

Tình cảnh của Charlotte Linlin, quả thực là tốt nhất trong ba người.

Rốt cuộc, 'Prometheus' hiện tại đang bám vào tóc của Charlotte Linlin, nhiệt lượng tỏa ra, giúp Charlotte Linlin khi chống cự hơi lạnh, biểu hiện của bà ta tốt hơn những người khác!

Cho nên, ngay sau khi hơi lạnh cuốn qua xung quanh, Charlotte Linlin lập tức nâng lên hai đống lửa trong lòng bàn tay, phóng ra nhiệt lượng, hóa giải ảnh hưởng của hơi lạnh!!

Kaido trong khoảnh khắc bị hơi lạnh tấn công, do nhiệt độ hơi lạnh thấp, ngay lập tức không phản ứng lại.

Đợi đến khi phát hiện trên trời xung quanh đuôi, đột nhiên xuất hiện rất nhiều băng tinh, mới phản ứng lại khu vực xung quanh đuôi, không còn nằm trong sự khống chế của mình.

Sau đó, một luồng lạnh buốt thấu xương, tràn ngập trong cơ thể.

La Tu đang chuẩn bị từ bỏ, lúc này lập tức phát hiện ra hơi lạnh bất thường xuất hiện trên không! 'Chắc là thủ pháp của Kuzan!' Sau khi có hơi lạnh, La Tu liên tưởng.

Chương 323

Thế Nguyệt Bộ!

Sau đó kỹ năng kết hợp được sử dụng, trong nháy mắt tăng tốc, lao về phía mục tiêu.

Thấy hành động truy kích của La Tu, Kaido và những người khác lại căng thẳng.

Kaido điên cuồng vẫy đuôi, hy vọng có thể giảm bớt cảm giác lạnh cóng này.

Mặc dù khả năng bay lượn không phải là sẽ biến mất sau khi đuôi bị đóng băng, nhưng sau khi nửa thân dưới bị đóng băng, tốc độ quả thực bị ảnh hưởng.

Sự giãy giụa của Kaido, Charlotte Linlin nhìn thấy trong mắt, lập tức triệu hồi ra rất nhiều lửa, trôi nổi gần khu vực bị đóng băng của Kaido, hy vọng có thể giúp Kaido giảm bớt tình trạng lạnh cóng.

Rốt cuộc, hiện tại để trốn thoát quả thực cần tốc độ bay nhanh, liên tục của Kaido, bây giờ Kaido bị mắc kẹt, tình hình vô cùng bất lợi.

Kaido lúc này cũng cảm nhận được ngọn lửa do Charlotte Linlin điều khiển, hóa giải những luồng hơi lạnh chui vào cơ thể.

Sau đó, tiếp tục tăng tốc độ lắc lư cơ thể, cố gắng thoát khỏi tình trạng khó xử hiện tại. 'Tốc độ tiến lên như rùa bò thế này, vạn nhất bị La Tu đuổi kịp, tình hình sẽ không ổn,' Kaido lo lắng nghĩ.

Nhìn thoáng qua La Tu ngày càng gần, sự hoảng loạn trong lòng Kaido, ngày càng đậm đặc, 'vạn nhất đến phạm vi tấn công của La Tu, với trạng thái hiện tại, có thể chống đỡ được mấy kiếm của La

Tu?

Huống hồ, dưới kia còn có Kuzan bị mắc kẹt, một khi lại bị bám lấy, đối mặt với hơi lạnh mà ông ta phóng ra, phải đối phó thế nào?' Sau khi suy nghĩ, Kaido nghiến răng nói, "Linlin, đẩy thẳng những ngọn lửa đó vào cơ thể ta." Nghe lời của Kaido, Charlotte Linlin không nói nhiều, trực tiếp điều khiển lửa áp sát cơ thể Kaido.

Nhiệt lượng tỏa ra từ lửa, trực tiếp truyền vào cơ thể Kaido, nhanh chóng xua tan hơi lạnh trong cơ thể hắn.

Hơi lạnh mà Kaido vừa chịu, do không có sức mạnh kế thừa, đối mặt với sự ấm áp từ lửa và sự lưu thông máu của chính Kaido giúp giảm bớt hơi lạnh, hai phương diện giúp đỡ, hơi lạnh trong cơ thể nhanh chóng giảm bớt.

Nhưng, La Tu nhân khoảng thời gian Kaido giảm tốc, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với hắn.

Đối với một loạt các biện pháp tự cứu của Kaido và Charlotte Linlin, La Tu tự nhiên nhìn thấy trong mắt, cũng hiểu ra hơi lạnh mà Kuzan vừa bộc phát như bèo không rễ.

Mặc dù hơi lạnh bộc phát trong nháy mắt vô cùng mạnh mẽ, gây ra một số cản trở cho Kaido và Charlotte Linlin, nhưng chỉ cần Kaido và Charlotte Linlin phản ứng lại, dễ dàng có thể giải quyết được di chứng do hơi lạnh mang lại.

Một khi không còn ảnh hưởng của hơi lạnh, dựa vào khả năng bay lượn của Kaido, chắc chắn không đuổi kịp.

Ở đây, La Tu điều động kiếm khí còn lại trong cơ thể, chuẩn bị để lại cho Kaido một món quà khó quên! 'Hừ ~~' Cuối cùng cũng cảm nhận được trực giác truyền đến từ đuôi, Kaido thở phào một hơi.

Mặc dù có chút cứng ngắc, không nằm trong sự khống chế của

mình, nhưng đã tốt hơn trước rồi. ‘Ông ~’ Trong lòng Kaido vừa định lộ ra vẻ vui mừng, lập tức cảm nhận được một luồng khí tức sắc bén nhắm vào mình, như dùng kim châm, đâm xuyên linh hồn.

Cảm nhận được cảnh báo mà Haki Quan sát phản hồi, Kaido không cần quay đầu lại, cũng biết người đó nhất định là La Tu, sau đó lập tức tập trung sự chú ý vào La Tu.

Sau khi dùng ánh mắt và Haki Quan sát khóa chặt La Tu, Kaido tính toán khoảng cách giữa hai người, có phần yên tâm hơn. ‘Với khoảng cách hiện tại, dù La Tu là đệ nhất đại kiếm hào thế giới, có lẽ cũng không thể gây ra tổn thương đáng kể cho mình!’ Kaido tự tin.

La Tu lúc này ngưng tụ kiếm khí còn lại thành một điểm, siêu nhanh đâm về phía Kaido!

Zoro phát hiện La Tu lại triển khai truy kích, vẫn luôn khóa chặt tầm nhìn vào La Tu.

Khi nhìn thấy luồng kiếm khí đó, Zoro cảm giác phảng phất như không nhìn thấy kiếm khí, mà là một thanh trường kiếm dựng đứng trước mắt. ‘Chỉ có dùng một kiếm như vậy, mới có thể vượt qua khoảng cách xa như vậy, một kiếm làm bị thương Kaido!’ Trong lòng Zoro không khỏi nảy sinh ý nghĩ này.

Cảm nhận được luồng kiếm khí lạnh lẽo sắc bén, Kaido lập tức muốn vặn vẹo thân thể, né tránh kiếm khí!

Nhưng với cơ thể cứng đờ chưa hoàn toàn hồi phục, tốc độ di chuyển của hắn rõ ràng đã chậm đi rất nhiều!

Một luồng kiếm quang sắc bén vẽ ra một đường thẳng trên không trung rồi trực tiếp đánh trúng cơ thể Kaido. ‘Phụt ~~’ Một bên thân thể của hắn trực tiếp bị kiếm khí xuyên thủng, bắn ra một lượng lớn máu tươi. ‘Gào ~~’ Cảm giác đau đớn truyền đến, Kaido phát ra một

tiếng kêu bi thương!

Nhìn vết thương thê thảm của Kaido, La Tu lại không vui, bởi vì một kiếm này không trúng vào vị trí tốt nhất.

Cú vặn vẹo cơ thể cứng đờ vừa rồi, tuy biên độ không lớn, nhưng đã dịch chuyển những vị trí tương đối quan trọng của cơ thể ra chỗ khác, khiến cho kiếm khí chỉ trúng vào da thịt chứ không trúng xương cốt, kinh lạc.

Dù bây giờ trông khá thảm, nhưng với thể chất biến thái của Kaido, việc bay lượn để đào thoát không thành vấn đề.

Sau khi chịu đựng đợt đau đớn đầu tiên như bom nổ, Kaido nén cơn đau từ vết thương, cử động cơ thể một chút, kiểm tra xem có bị thương vào bộ phận quan trọng nào không.

Charlotte Linlin và đám người đang bám chặt vào đuôi rồng của Kaido suýt chút nữa đã bị máu tươi bắn ra từ vết thương của hắn dính đầy mặt.

May mà Katakuri đã dựng lên một lớp tường chắn bằng Mochi, nếu không quần áo của cả ba người đều đã bị dính máu nhớp nháp của Kaido.

Trong ba người, đương nhiên Charlotte Linlin là người đầu tiên cảm nhận được luồng kiếm khí đó.

Nhưng vì quá tin tưởng vào độ cứng của cơ thể Kaido, cũng như đánh giá thấp luồng kiếm khí của La Tu, nên bà ta không mấy để tâm.

Không ngờ, uy lực một kiếm của La Tu lại mạnh đến như vậy.

Ở khoảng cách xa như thế, kiếm khí bộc phát không chỉ phá được lớp vảy phòng ngự của Kaido, mà còn có thể tạo ra vết thương lớn đến vậy. ‘Kiếm thuật của La Tu, rốt cuộc đã đạt tới tầm cao nào rồi!’ Charlotte Linlin lo lắng nghĩ.

Sau khi cảm thấy sẽ không có tình huống bất thường nào xảy ra nữa, Katakuri thu lại lớp tường chắn Mochi.

Một vết thương dữ tợn hiện ra trước mặt ba người.

Thịt tươi đỏ hỏn lộ ra ngoài, lờ mờ có thể thấy được xương cốt và kinh lạc bị bao bọc bởi lớp thịt.

Nhìn vết thương khủng khiếp đó, cả ba đều cảm thấy nếu chỉ dùng thân thể để đỡ một đòn như vậy, e rằng bây giờ đến cả thi thể cũng không thể ghép lại hoàn chỉnh.

Lúc này, cả ba cũng cảm nhận được hành động vặn vẹo cơ thể của Kaido.

Nhìn vết thương của Kaido trông thảm hại khi hắn lúc lắc thân mình, Charlotte Linlin biết mình và Kaido đang ngồi chung một thuyền.

Một khi không chạy thoát được, kết cục của bà ta e rằng cũng sẽ giống hắn, bà ta lập tức đưa tay phải ra, nén lại sự phản phệ do thương thế mang lại, từ từ phóng thích sức mạnh linh hồn.

"Kaido, ta có thể giúp ngươi áp chế vết thương, không cần phải lo lắng." Charlotte Linlin hạ giọng nói.

Theo sau sức mạnh linh hồn được truyền vào vết thương, một không gian tương tự như rừng linh hồn được hình thành tại đó.

Nó khống chế máu trong mạch máu, đi vòng qua vết thương và truyền vào các mạch máu ban đầu.

Nghe lời Charlotte Linlin, Kaido dùng Haki Quan sát cảm nhận vết thương của mình, biết nó đã nằm trong tầm kiểm soát.

Việc vận chuyển máu của hắn không bị thiếu hụt do vết thương và mạch máu vỡ.

Vì vết thương đã ổn định, Kaido trực tiếp điều khiển cơ thể, duy trì trạng thái bay, cố gắng thoát khỏi chiến trường càng nhanh càng tốt.

“La Tu, mối thù này ngày sau nhất định báo!!” Kaido gầm thét trong lòng.

Đồng thời, hắn nén cơn đau từ vết thương, cố hết sức bay lên cao.

Dựa vào tốc độ bay, Kaido bay thẳng vào tầng mây, sau đó tiếp tục đào thoát khỏi đây.

Chương 324

Thấy Kaido mặc kệ vết thương, tiếp tục bay rồi chui vào tầng mây, La Tu biết không thể đuổi kịp nữa. 'Tiếc thật, nếu thành công đánh trúng yếu hại, e rằng có thể giữ lại cả hai người!' La Tu tiếc nuối nghĩ.

Dù sao thì, có Kuzan ở trạng thái đỉnh cao, cộng thêm Zephyr hỗ trợ bên cạnh, Kaido và Charlotte Linlin bị thương chắc chắn không thể chống đỡ nổi.

Biết không thể đuổi kịp, La Tu không còn liên tục dùng Nguyệt Bộ đạp không nữa, mặc cho cơ thể rơi xuống.

Khi cảm thấy tốc độ rơi quá nhanh, ông mới dùng Nguyệt Bộ nhẹ nhàng đạp không để giảm bớt lực xung kích.

Đối với một người vừa trải qua một trận đại chiến, thể lực sắp cạn kiệt, hiện tại có thể tiết kiệm chút sức nào hay chút đó.

Tuy nhiên, trong lúc từ từ hạ xuống, ông vẫn tập trung chú ý vào chỗ của Kuzan.

Lỡ như Kuzan không thoát khỏi được năng lực quỷ dị của Charlotte Linlin, mặc dù kiếm khí còn lại không nhiều, nhưng ở cự ly gần giúp đỡ Kuzan thì không thành vấn đề.

Ý nghĩ này, La Tu biết, có lẽ cũng là thừa thãi.

Với thực lực của Kuzan, phá vỡ không gian quỷ dị đó chắc chắn không thành vấn đề, hoàn toàn là lo bò trắng răng.

Khi tập trung chú ý vào chỗ của Kuzan, La Tu phát hiện toàn bộ khu vực gần đó đều đã bị đóng băng! 'Rắc ~' một tiếng băng lạnh vỡ vụn vang lên.

Một khối mềm bị đóng thành băng, vỡ thành nhiều mảnh rơi xuống đất. 'Rắc ~ rắc ~' sau đó, tiếng băng vỡ liên tiếp vang lên, rất nhiều vật phẩm lần lượt vỡ tan!

Kuzan, người bị những vật phẩm này bao vây, lúc này cũng đứng dậy, nhìn quanh bốn phía, phát hiện La Tu đang nhìn mình.

"Yo ~ yo, La Tu tiên sinh!" Kuzan lười biếng chào hỏi.

Nghe lời Kuzan, La Tu giơ tay lên, ra hiệu đã nghe thấy.

Sau đó, ông tăng tốc độ hạ xuống.

Kuzan quan sát một vòng, không phát hiện tung tích kẻ địch, cộng thêm động tác của La Tu tiên sinh, liền hiểu rằng Kaido và Charlotte Linlin đã nhân lúc hắn bị kẹt mà chạy thoát rồi.

Dù sao thì khả năng bay lượn của Kaido và Charlotte Linlin là thứ mà những người khác không có.

Một khi không có cách nào hạn chế hai người đó tiến lên, dựa vào ưu thế tốc độ của bản thân, họ sẽ dễ dàng kéo giãn khoảng cách. 'Cơ hội tốt như vậy, lại lãng phí mất!' Kuzan bực bội nghĩ.

"Nếu lúc đó không bị kẹt, hoặc trực tiếp phá giải được tình thế khó khăn trước đó, không chừng có thể đuổi theo thử xem!

Tiếc quá, đúng là một cơ hội tốt!" Sau đó, tâm niệm vừa động, hắn kích hoạt năng lực trái ác quỷ, phá vỡ cột băng dưới chân, nhanh chóng trượt xuống.

Nhìn Kaido và Charlotte Linlin cùng đồng bọn đã chui vào tầng mây, không còn thấy tung tích.

Zoro và hai người còn lại đang ngẩng đầu quan chiến dưới mặt đất, biết rằng lần này có lẽ không có cách nào giữ lại hai vị Tứ Hoàng rồi!

La Tu tiên sinh và Đô đốc Kuzan đang hạ xuống, cùng với thầy Zephyr đang chạy tới bên này, đều cho thấy họ đã từ bỏ việc truy đuổi!

“Chỉ còn một chút nữa thôi mà!” Ain gãi đầu, lớn tiếng hét lên đầy không cam lòng.

“Những tù binh vất vả lắm mới đánh bại được trước đó, cũng đều bị Charlotte Linlin cứu đi mất rồi!” Nghe tiếng hét của Ain, Binz và Zoro đều lộ ra vẻ mặt tự trách.

Dù sao thì, Snack và Katakuri, hai tù binh hạng nặng, đúng là do họ ở lại căn cứ canh giữ.

Mặc dù kẻ địch cướp trại và thực lực chênh lệch rất lớn, nhưng trách nhiệm đúng là ở chỗ họ.

Binz với vẻ mặt sầu não, nhìn hai vị tiền bối dần dần từ trên không trung hạ xuống, đột nhiên cảm thấy trong đầu lóe lên một tia sáng.

Thế là, Binz lập tức kích hoạt năng lực trái ác quỷ.

“Mori ~ Mori ~” Cùng với việc Binz kích hoạt năng lực, hai cái cây mọc lên ngay bên dưới La Tu và Kuzan!

Hai người đang rơi xuống, thấy hành động của Binz, sao lại không hiểu ý đồ của cậu ta.

Mặc dù hai cái cây mọc lên có hơi thừa thãi, nhưng họ đều đã chuẩn bị sẵn sàng, La Tu và Kuzan liền trực tiếp rơi xuống ngọn cây, sau đó tiếp đất.

Lúc này, Zephyr cũng từ một bên chạy đến bên cạnh Zoro và những người khác.

Sau khi đặt chân lên mặt đất, La Tu và Kuzan nhìn nhau một cái,

rồi cả hai cùng đi về phía Zephyr và những người khác.

Thấy Kuzan và La Tu đi tới, Zephyr giơ tay gãi gáy, ngại ngùng nói: "Thật sự vất vả cho hai vị rồi, vừa rồi tôi đúng là không giúp được gì." Dù sao thì, lúc nãy khi La Tu tiên sinh và Kuzan vây chặn Kaido và Charlotte Linlin, ông vẫn luôn quan sát tình hình chiến đấu.

Nhưng do khoảng cách, đòn tấn công của ông không thể vượt qua một khoảng cách xa như vậy để tấn công hiệu quả.

Cho nên vừa rồi ông vẫn luôn đứng nhìn, về cơ bản không giúp được gì!

"Zephyr tiền bối, ngài và La Tu tiền bối hai người đã đánh tan Kaido và Charlotte Linlin, hai vị Tứ Hoàng, thành ra bộ dạng đó!

Đã là quá mạnh rồi!!" Kuzan lập tức an ủi.

"Là tôi đến muộn, nếu không hai người đó chắc chắn không thể thoát khỏi đây!" Dù sao thì, chỉ cần nhìn Zephyr tiền bối, liền biết ông đã trải qua một trận đại chiến!

Những vết tích chiến đấu trên người ông đều cho thấy trận chiến rất kịch liệt.

"Kuzan, cậu không cần trêu lão phu nữa, có thể đẩy lùi Kaido và Charlotte Linlin, chủ yếu là công lao của La Tu tiên sinh!" Zephyr khiêm tốn nói.

Trong trận chiến trước đó, ông đã bị Kaido áp chế, nếu không nhờ La Tu ra tay cứu giúp, e rằng ông đã bị những quả bom năng lượng liên tiếp của Kaido chôn vùi trong hố rồi.

"Zephyr, xem cậu khiêm tốn kìa, cú đấm đó của cậu đã đánh ngất Kaido đấy!" La Tu cười hề hề nói.

"Người có thể dùng một đấm đánh ngất Kaido, không chừng

Zephyr là người đầu tiên đấy!!" Nghe lời trêu chọc của La Tu, Zephyr cũng trở nên hài hước: "Vậy có thể thu hút sự chú ý của Kaido đến mức đó, La Tu tiên sinh e rằng cũng là người đầu tiên đấy!" Nhìn ba người đang cười đùa, Zoro, Ain, Binz ba người lại không cười nổi!

Ba vị tiền bối đúng là đã phát huy rất tốt, đuổi cả hai vị Tứ Hoàng đi, nhưng biểu hiện của bọn họ lại vô cùng kém cỏi!

Nghe ba người cười đùa, trong lòng Ain cảm thấy tự trách.

"Thầy Zephyr, La Tu tiên sinh, Đô đốc Kuzan, tôi đã không thể bảo vệ được, không chỉ binh sĩ của chúng ta bị Haki Bá vương chấn cho hôn mê, mà hai vị tù binh trước đó cũng bị Charlotte Linlin cướp đi rồi!" Ain nhỏ giọng nói.

Cùng lúc Ain nói, Binz bên cạnh cũng cúi đầu, siết chặt nắm đấm.

Zoro tuy không cúi đầu, nhưng sắc mặt cũng vô cùng nghiêm trọng, nắm chặt chuôi đao trong tay, thầm nghĩ 'Hai kẻ đó ta nhất định phải bắt lại!' Nghe lời của Ain, Zephyr đưa tay xoa nhẹ lên mái tóc mềm mại của cô, an ủi: "Ba đứa các em bản thân đều bị thương, có thể bảo toàn tính mạng dưới đòn tấn công của Kaido đã là tốt rồi!

Về phần hai tên tù binh kia không cần lo lắng, sau này bắt lại là được!" Zephyr vừa dứt lời cuối cùng, Ain và Binz dường như đã có một mục tiêu mới trong đời!

Gương mặt vốn đang ưu sầu, dần dần chuyển thành vẻ mặt tràn đầy động lực!

"Vậy những binh sĩ bị Haki Bá vương làm cho hôn mê thì phải xử lý thế nào ạ!" Nhìn những binh sĩ ngã la liệt, Ain lo lắng hỏi.

Đối mặt với câu hỏi, Zephyr lập tức lên tiếng trả lời: "Một đợt xung kích Haki Bá vương đơn thuần sẽ không gây chết người, các binh sĩ chắc chỉ rơi vào hôn mê, e rằng không lâu nữa sẽ hồi phục ý

thức!" "Hơn nữa, lần đầu tiên bị Haki Bá vương chấn đến hôn mê, đối với họ chưa chắc đã là chuyện xấu, có bài học kinh nghiệm lần này, sau này khi bị Haki Bá vương tẩy lễ lần nữa, tình hình sẽ tốt hơn!" Nghe xong lời giải thích của Zephyr, Ain giơ ngón tay trắng nõn, chỉ về một hướng hỏi: "Vậy còn kia?" Sau đó, mọi người đều nhìn theo hướng ngón tay của Ain, tập trung vào một binh sĩ.

Binh sĩ bị Ain chỉ vào, có lẽ là một pháo thủ.

Lúc đó anh ta đang chuẩn bị nạp đạn, nhưng đúng lúc đó Kaido lại phóng ra Haki Bá vương.

Dẫn đến khi ngã xuống hôn mê, anh ta vẫn đang ôm một quả đạn pháo.

Chương 325

Sau một thời gian dài hôn mê, cánh tay ôm quả đạn pháo bắt đầu lỏng ra, trượt xuống dưới.

Nhìn quả đạn pháo đang rơi xuống đất, tâm trí của mấy người lập tức tập trung vào quả đạn pháo. 'Rắc ~' Kuzan tức thì phóng ra khí lạnh, một luồng băng lạnh men theo mặt đất lan đến vị trí quả đạn pháo sắp rơi xuống.

La Tu cũng giơ ngón tay, hai ngón chập lại, một luồng kiếm khí mềm mại bắn ra.

Zephyr giơ nắm đấm phải, một luồng quyền phong ôn hòa ập tới.

Do quyền phong và kiếm khí đều là dạng khí, nên chúng nhanh chóng lao tới bên dưới quả đạn pháo.

Khiến cho quả đạn pháo đang rơi xuống nhận được một lực giảm xóc nhất định, đồng thời trì hoãn được một chút thời gian. 'Rắc ~' lúc này, một luồng băng lạnh lan đến ngay bên dưới quả đạn pháo, nhanh chóng ngưng kết lên trên, vững vàng phong tỏa quả đạn pháo trong băng.

Thấy tình hình này, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

"Ain à, lần này sức quan sát của em không tồi đâu!" Zephyr khen ngợi.

"Chỉ là vừa hay nhìn thấy thôi, thưa thầy." Ain giải thích.

Vừa rồi nghe xong lời giải thích của thầy, cô định quan sát xem có binh sĩ nào sắp tỉnh lại không, không ngờ lại thấy ngay cảnh tượng kinh hãi đó.

"Hãy quan sát xung quanh, tránh để tình huống này xảy ra lần

nữa!" La Tu bất đắc dĩ đề nghị.

"Lúc Kaido sử dụng Haki Bá vương, căn cứ đang trong quá trình bổ sung đạn dược, không chừng tình huống như vậy không phải là cá biệt!" "La Tu tiên sinh nói đúng, các binh sĩ hiện tại đều đang hôn mê, không có chút khả năng phản kháng nào!

Phải kiểm tra!" Zephyr đồng tình.

Sau đó, những người còn lại cũng đều tỏ ý tán thành.

Dù sao thì, cảnh tượng vừa rồi thật sự quá kích thích!

Sau khi mọi người đồng ý, mỗi người phụ trách một hướng.

Bắt đầu kiểm tra an toàn cho các binh sĩ, đồng thời khi thấy những binh sĩ sắp tỉnh lại, họ đều sẽ giúp một tay.

Vào lúc La Tu và những người khác đang bận rộn trong căn cứ, Cracker và Smoothie tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy bóng dáng Perospero trong đống đổ nát của một ngôi nhà.

Kéo cửa ra, nhìn thấy bóng dáng Perospero, Smoothie cười khổ nói: "Cracker, lính bánh quy của cậu cũng quá thông minh rồi đấy nhỉ!

Còn biết giấu người đi nữa!" "Có thể để Perospero không bị thương là được rồi!" Cracker giải thích.

"Cũng đúng!" Smoothie đồng tình.

Dù sao thì, Perospero lúc đó đang trong trạng thái hôn mê, không có chút sức tự vệ nào, giấu đi an toàn chắc chắn sẽ tốt hơn.

Sau đó, hai người tiến hành sơ cứu đơn giản cho Perospero, làm dịu đi một số vết thương.

Sau đó, Cracker phủi tay, kích hoạt năng lực của trái Bisu Bisu, triệu hồi một lính bánh quy, cõng Perospero trên lưng, chuẩn bị quay về theo đường cũ.

Lúc này, một luồng sức mạnh linh hồn màu tím nhạt bay lơ lửng trước mặt Cracker và những người khác!

Nhìn thấy sức mạnh linh hồn quen thuộc, Cracker và Smoothie dừng bước.

Smoothie đưa tay phải ra, nắm lấy sức mạnh linh hồn trong tay, cảm nhận thông tin chứa đựng bên trong.

"Cái gì!" Cảm nhận được thông tin ẩn chứa trong sức mạnh linh hồn, Smoothie kinh ngạc thốt lên.

Thấy sắc mặt Smoothie đại biến, Cracker biết tin nhắn Mama gửi đến chắc chắn không phải là tin tốt.

Sau đó, Cracker trực tiếp giật lấy sức mạnh linh hồn từ tay Smoothie, cảm nhận tin nhắn được truyền đi. 'Rời khỏi quần đảo Lancelot càng nhanh càng tốt?' Cảm nhận được thông tin truyền đi trên sức mạnh linh hồn, Cracker nghi ngờ 'Chẳng lẽ Mama và Kaido đã bị đánh bại?

Cả hai Tứ Hoàng đều bị đánh bại sao?' 'Không thể nào!

Không thể nào!

Mama sao có thể bị đánh bại!' Cracker đột ngột quay đầu, nhìn chằm chằm vào Smoothie bên cạnh hỏi: "Thông tin mà chị nhận được, có phải là mau chóng rời đi không!" Nghe câu hỏi của Cracker, Smoothie cố nén sự kinh ngạc mà thông tin này mang lại, gật đầu với Cracker.

Thấy Smoothie gật đầu, sự nghi ngờ trong lòng Cracker ngay lập tức bị phá vỡ, cuối cùng trong lòng cũng thừa nhận sự thật của chuyện này.

"Mama... lại thất bại..." Cracker mất hồn, lẩm bẩm!

Nghe tin tức này, Cracker như bị rút hết sức lực, tinh thần, toàn bộ trạng thái tinh thần của anh ta ngay lập tức sụp đổ, hai chân mềm nhũn, trực tiếp ngồi phịch xuống đất. 'Bịch ~' Cracker ngã ngồi trên mặt đất, ngẩng đầu lên, đôi mắt như mất đi lý trí, trống rỗng nhìn lên trời, cuối cùng lặp đi lặp lại: "Không phải thật...

Mama không thể bị đánh bại...

Một khi Mama bị đánh bại, băng hải tặc Big Mom cũng không còn nữa..." Đối với Cracker, từ nhỏ đã sinh ra trong băng hải tặc Big Mom, vẫn luôn phục vụ cho băng hải tặc Big Mom.

Một khi băng hải tặc Big Mom mất đi Mama, thì băng hải tặc đó còn là băng hải tặc trước đây sao, ý nghĩa cuộc sống của anh ta ở đâu!

Trong phút chốc, Cracker phải chịu áp lực tâm lý cực lớn.

Cảm giác tự trách khi bỏ rơi Katakuri và Snack trước đó, vào lúc này cũng bùng phát.

Hai áp lực tâm lý khổng lồ, trực tiếp đánh sập tâm lý của Cracker!

Thấy bộ dạng mất trí của Cracker, giống như một công tử quý tộc từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, đột nhiên bị báo cho biết gia tộc đã phá sản.

Smoothie trực tiếp nổi giận, đá một cú vào người Cracker. 'Phụt ~~' Bị Smoothie đá một cú, Cracker ngã lăn ra đất.

"Trên đó lại không nói Mama bị bắt, mà là chạy đi!

Nếu Mama bị bắt, làm gì có cơ hội gửi tin nhắn cho chúng ta!

Hơn nữa với thực lực của Mama, cậu nghĩ bà ấy sẽ bị hải quân bắt làm tù binh sao, nhiều nhất là bị đánh bại thôi!" Smoothie gầm lên.

"Bây giờ mau cõng Perospero, rời khỏi đây, nếu không đợi chúng ta bị hải quân truy đuổi, ai cũng không thoát được đâu!" "Mama bảo

cậu cứu Perospero, bảo cậu rời khỏi quần đảo Lancelot!

Bây giờ cậu ra bộ dạng gì đây?" Nghe lời trách mắng của Smoothie, Cracker như thể có lại mục tiêu sống, trong ánh mắt lại có ánh sáng!

"Đúng, đúng, Mama bảo mình mang theo anh cả Perospero chạy trốn!" Cracker lặp lại.

Có động lực mới, Cracker đang ngồi liệt trên đất lại đứng dậy.

"Rời khỏi đây!" Cracker suy nghĩ về nhiệm vụ này trong đầu.

"Lộ trình!

Bản đồ!" Sau đó, anh ta quay người, dùng chiếc bánh quy Pretzel trong tay vẽ bản đồ đảo Lancelot lên tường.

"Bản đồ hòn đảo?" Thấy thứ Cracker vẽ, Smoothie hỏi.

Chương 326

“Đúng vậy, vào đêm trước khi đến hòn đảo này, tôi đã cử lính bánh quy đi gần như khắp hòn đảo này rồi!” Cracker giải thích.

“Rất tốt!

Có bản đồ, có thể hoạch định lộ trình hiệu quả rồi!” Smoothie nói.

“Căn cứ vào tin nhắn Mama vừa gửi, cho thấy trên chiến trường chính diện chúng ta đang ở thế yếu.” “Nhất định phải có một lộ trình tốt, tránh những nơi có thể có hải quân, nếu không với trạng thái hiện tại của chúng ta, một khi gặp hải quân tình hình nhất định sẽ rất tồi tệ!” “Đúng, đúng là phải cẩn thận hải quân.” Cracker đồng tình.

“Chị, phải chú ý một chút, không chừng hải quân hiện tại đã cử các tiểu đội tiến hành tìm kiếm chúng ta rồi!” Nghe suy đoán của Cracker, Smoothie cảm thấy suy đoán của Cracker có xác suất rất lớn là đúng.

Dù sao thì, một khi Mama thất bại và rời khỏi đây, sự chú ý của hải quân sẽ chuyển đi.

Cô và Cracker, lúc đó có thể nói là đã rời khỏi chiến trường trước mặt La Tu, nếu Mama rút lui, không chừng hải quân đều đã thấy hết.

Như vậy chắc chắn họ biết ba người không rút lui cùng Mama, nếu vậy, tình cảnh hiện tại của họ vô cùng bị động!

Như vậy, e rằng hải quân đã phát lệnh truy nã ba người, việc tìm kiếm đã bắt đầu.

Chỉ là tình huống xấu nhất, lỡ như lúc Mama rút lui hải quân không thể xác định mấy người họ có ở cùng Mama không, hoặc lúc đó La Tu không chú ý... nếu vậy, việc rút lui sẽ đơn giản hơn nhiều.

Suy nghĩ mấy tình huống này, Smoothie cảm thấy trong tình huống địch mạnh ta yếu, chuẩn bị cho tình huống xấu nhất sẽ tốt hơn.

"Nếu bây giờ hải quân bắt đầu tìm kiếm chúng ta, vậy chúng ta làm sao để rời khỏi đây!" Smoothie trầm ngâm nói.

"Nếu vậy, đề nghị của tôi là quay về theo đường cũ!" Cracker trả lời.

"Nơi nguy hiểm nhất, là nơi an toàn nhất!

Họ tuyệt đối không ngờ lộ trình của chúng ta sẽ chọn đi qua chiến trường!" Đối với đề nghị của Cracker, Smoothie cảm thấy cũng không phải không có lý, trực tiếp giơ thanh trường kiếm xoắn ốc lên, trên bản đồ Cracker vừa vẽ, vạch ra một đường thẳng xuyên qua bản đồ, hỏi: "Chúng ta đi thẳng như vậy?" Thấy đường thẳng Smoothie vạch ra, Cracker cảm thấy đường này thực sự quá thẳng!

Dù chuẩn bị quay về từ khu vực nguy hiểm nhất, nhưng cũng không nên là một đường thẳng tắp như vậy!

"Lộ trình này, có hơi thẳng quá không!" Cracker phàn nàn.

"Theo tôi đi!" Sau đó, Cracker dùng chiếc bánh quy Pretzel, trên đường thẳng Smoothie vừa vẽ, tiến hành cải tiến, vẽ ra một đường cong uốn lượn.

Thấy đường cong Cracker vẽ ra, Smoothie không hề nghi ngờ.

Dù sao thì, người ta đã thăm dò cả hòn đảo, biết rõ vị trí gần đúng của các vật thể trên đảo, cô đến cả bản đồ gần đúng của đảo cũng không vẽ ra được, còn hỏi gì nữa?

Tuy nhiên, sau khi xem lộ trình này, trong lòng Smoothie chỉ còn lại một nghi vấn cuối cùng.

Smoothie trực tiếp chỉ vào điểm cuối cùng, hỏi: "Tại sao vị trí này

lại là mục tiêu cuối cùng của chúng ta!" Nghe câu hỏi của Smoothie, anh ta giải thích: "Đúng như chị nói, xem xét đến tình huống xấu nhất, hải quân liệu có đặt chốt chặn gần tàu hải tặc của chúng ta không?

Ở đây có một cảng khác, sẽ có thuyền hỗ trợ chúng ta rút lui!" Nghe xong lời giải thích của Cracker, Smoothie không còn thắc mắc nữa, bèn hỏi: "Bây giờ chúng ta khẩn trương xuất phát?" "Trước khi xuất phát, tôi sẽ tạo ra vài con rối, làm rối loạn nhịp điệu một chút!" Cracker trả lời.

Nói xong, Cracker lập tức kích hoạt năng lực của trái Bisu Bisu, chuẩn bị tạo ra vài con rối, làm rối loạn nhịp điệu tìm kiếm của hải quân, để giành thêm chút thời gian.

Thấy Cracker tạo rối, Smoothie vung trường kiếm, phá hủy sạch sẽ bản đồ trên tường, để tránh hải quân phát hiện bản đồ này mà lần theo dấu vết của họ.

Chỉ là, Cracker và Smoothie vạn lần không ngờ, hải quân mà họ đang vô cùng lo lắng, lúc này phần lớn đều đang ở trong căn cứ hải quân.

Nếu Cracker và Smoothie biết Kaido đã ở trong căn cứ hải quân, phóng ra Haki Bá vương chấn cho phần lớn hải quân hôn mê.

Vậy thì, lộ trình hành động của hai người sẽ đơn giản hơn, trực tiếp hơn, sẽ rút lui bằng lộ trình nhanh nhất...

Sau khi tìm kiếm cả một buổi chiều, La Tu và những người khác cuối cùng cũng đã tuần tra khắp căn cứ hải quân.

Loại bỏ tất cả những vật có thể gây nguy hiểm, đồng thời giúp những hải quân dần hồi phục ý thức nhanh chóng tỉnh lại.

Cuối cùng dưới sự giúp đỡ của những hải quân đã tỉnh lại, họ tập trung những binh sĩ hôn mê vào từng khu vực, mỗi khu vực đều có

người trông coi, để tránh xảy ra tình huống bất ngờ.

Sau khi sắp xếp xong mọi việc, mặt trời vốn đang lơ lửng giữa bầu trời, cũng đã lặng lẽ dịch chuyển phương hướng.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, La Tu biết cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một lát!

Thế là, ông lấy ra một bình rượu nhỏ quen thuộc trong doanh trại.

Bật nút bình, tu một ngụm rượu lâu năm thơm nồng vào miệng.

"La Tu tiên sinh, có đồ tốt mà không chia sẻ!" Lúc này, Zephyr như ma quỷ xuất hiện sau lưng La Tu!

Tiếng nói đột ngột của Zephyr, khiến tim La Tu giật thót một cái!

Sau đó ông lập tức quay đầu lại, xem vị trí của Zephyr.

Thế là, ông thấy Zephyr đang cười hề hề sau lưng mình.

Thấy La Tu quay đầu, Zephyr đưa tay ra, lấy bình rượu trong tay La Tu, tu một ngụm. 'Hà ~' Dòng rượu thơm nồng đậm đà vào bụng, Zephyr phát ra một tiếng kêu thỏa mãn.

"Quả nhiên, trong bình rượu của La Tu tiên sinh, quả nhiên đều là đồ tốt!" Nếm thử một ngụm, Zephyr hài lòng tán dương.

Thấy Zephyr lộ vẻ hài lòng, La Tu giật lại bình rượu, tu một ngụm rồi quan tâm hỏi: "Zephyr tiểu tử, uống rượu ừng ực như vậy!

Tình hình cơ thể cậu bây giờ thế nào?" Dù sao thì tuổi của Zephyr lúc này không còn nhỏ nữa, không giống như ông, có hệ thống giúp đỡ, không ngừng nâng cao cường độ cơ thể.

Thể chất hiện tại của cậu ta, chắc chắn đã suy giảm so với trước đây, tình hình suy giảm này, e rằng còn đáng sợ hơn trong tưởng tượng.

“May mà La Tu tiên sinh cứu viện kịp thời, cứu tôi ra khỏi những đòn tấn công không ngừng của Kaido, nếu không cứ bị bom năng lượng của Kaido tấn công, hậu quả chắc sẽ rất nghiêm trọng!” Zephyr cảm kích nói.

“Lỗi của ta, lúc đó có hơi đánh giá thấp thực lực của Kaido, nếu không cũng không để cậu rơi vào tình thế khó khăn như vậy.” La Tu tự trách.

“Ha ha ha, là hải quân thì trách nhiệm là bắt hải tặc!” Zephyr cười nói.

“Ngược lại là La Tu tiên sinh, bị những đòn tấn công quỷ dị của Charlotte Linlin đánh trúng mấy lần, có gì khác thường không?” “Bản thân thì không cảm thấy gì, chủ yếu là vạn vật xung quanh đều sẽ bị Charlotte Linlin điều khiển!” “Chuyện này lần đầu tiên nghe thấy, La Tu tiên sinh giải thích một chút đi!”...

Trong lúc La Tu và Zephyr đang thảo luận về năng lực mà Charlotte Linlin thể hiện, Luffy và Smoker, hai người được La Tu cử đi truy đuổi Cracker và đồng bọn.

Lúc này đang ở trên đảo Lancelot, tìm kiếm manh mối của kẻ địch!

Sau một thời gian truy đuổi, Luffy và Smoker đều không còn hăng hái như lúc đầu nữa.

“Anh Smoker, lúc đó có phải ông cố chỉ đại cho cháu không?” Luffy nghi ngờ.

“Thực ra ông cũng không biết, trên hòn đảo này hiện tại có người của băng hải tặc Big Mom hay không.” Nghe lời của Luffy, Smoker theo bản năng muốn phản bác, nhưng khi mở miệng ra, lại phát hiện không có lời nào có thể phản bác Luffy.

Dù sao thì, sau khi tìm kiếm lâu như vậy, trên hòn đảo này thật sự

không tìm thấy tung tích.

“Luffy, băng hải tặc Big Mom chắc chắn đã lên đảo bằng thuyền hải tặc, hay là chúng ta trực tiếp tìm thuyền của chúng!

Canh giữ ở đó!” Smoker đề nghị.

“Ý kiến hay đấy!” Luffy đồng tình.

Canh giữ người tuy cũng nhàm chán, nhưng còn tốt hơn nhiều so với việc đi lang thang không có manh mối như thế này!

Trong lúc Luffy và Smoker quay lại bờ biển để tìm kiếm.

Chương 327

Lúc này Cracker đã tạo ra những con rối bánh quy dựa trên ngoại hình, vóc dáng của ba người.

“Ba người một nhóm, tổng cộng ba nhóm, xuất phát theo các hướng khác nhau, để đạt được mục đích làm rối loạn tầm nhìn!” Nhìn những con rối đã tạo ra, Cracker đầy tự tin giới thiệu.

Smoothie bên cạnh không khỏi giật giật khóe miệng, bèn phàn nàn: “Cracker, kích thước của những con rối này khá phù hợp, nhưng khuôn mặt, có hơi khó hình dung nhỉ!” Nghe lời phàn nàn của Smoothie, Cracker cũng biết việc nặn mặt không tốt, bèn cố gắng chuyển chủ đề: “Lúc này, không có tâm trạng để làm mấy cái đó, có thể giúp chúng ta chuyển dời tầm nhìn của hải quân là được rồi.” Theo lệnh của Cracker, ba nhóm rối được tạo ra bằng trái Bisu Bisu, lần lượt bắt đầu hành động theo lộ trình đã hoạch định. ‘Vù ~ vù ~’ Nhìn những con rối lần lượt chui vào rừng rậm để hành động, Cracker và Smoothie cùng đồng bọn cũng bắt đầu hành động.

Theo lộ trình đã hoạch định trước đó, cả nhóm mang theo tâm trạng nặng nề, bắt đầu xuất phát. ‘Hy vọng lần này hải quân hành động chậm một chút!

Cho mình thêm chút thời gian!’ Cracker thành tâm hy vọng.

Trong tầng mây trên trời.

Kaido bị thương mang theo Charlotte Linlin và đồng bọn đang đạp trên ‘Zeus’, vẫn luôn bay trên trời!

Tuy nhiên, tốc độ di chuyển của Kaido lúc này, so với lúc rời khỏi quần đảo Lancelot trước đó, đã chậm đi rất nhiều.

Chủ yếu có hai nguyên nhân.

Một là, hiện tại đã thoát khỏi tình huống nguy hiểm nhất, không cần duy trì tốc độ bay cao.

Hai là, chủ yếu là vết thương trên người hiện tại, bay nhanh sẽ làm tăng tiêu hao thể lực, duy trì tốc độ chậm, cũng là hy vọng thể lực có thể đảm bảo bay đến khu vực an toàn.

Trong lúc bay, Kaido vẫn luôn dùng Haki Quan sát để tìm kiếm điểm dừng chân an toàn.

Hơn nữa, lộ trình bay hiện tại là do Kaido đã lựa chọn kỹ lưỡng.

Theo kế hoạch của hắn, tàu hải tặc lúc này chắc đang ở gần đây!! 'Jack sẽ không thay đổi lộ trình chứ!

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện bất ngờ?' Kaido nghĩ.

Lúc này, Haki Quan sát đột nhiên gửi tín hiệu cho Kaido.

Lúc này, trên mặt biển có một con tàu đang di chuyển với tốc độ nhanh.

Cảm nhận được tín hiệu, Kaido lập tức điều chỉnh thân thể, tiến gần mặt biển.

Dù có phải là tàu hải tặc hay không, chỉ cần là tàu thì cứ lên trước đã!!

Charlotte Linlin và những người khác phát hiện Kaido đang hạ xuống, lập tức hiểu rằng Kaido đã tìm thấy điểm dừng chân! 'Cuối cùng cũng tìm thấy điểm dừng chân!' Charlotte Linlin nghĩ.

Sau đó, Charlotte Linlin dùng Haki Quan sát, quét qua tình hình trên mặt biển.

Do lúc này mấy người đang ở trong tầng mây trên trời, khoảng cách đến mặt biển khá xa, nên Charlotte Linlin cảm nhận, cũng chỉ

biết được tình hình đại khái.

Một vùng biển rộng lớn, và một con tàu đang đi trên biển. 'Xem ra Kaido đã chuẩn bị cướp thuyền rồi!' Cảm nhận được tình hình, Charlotte Linlin nghĩ.

"Katakuri, Snack, chuẩn bị chiến đấu!" Charlotte Linlin ra lệnh.

Nghe lời của Mama, hai người vốn đang ngồi xếp bằng trên tầng mây, lập tức tập trung chú ý, chuẩn bị chiến đấu!! 'Vù ~ vù ~' Cùng với việc Kaido hạ xuống, khoảng cách của mấy người cũng ngày càng gần, sau đó Kaido liền phát hiện ra con tàu quen thuộc, và bóng dáng quen thuộc!

Thế là hắn vội vàng nói với Charlotte Linlin: "Là tàu hải tặc của ta, không cần lo lắng!!" "Không sao rồi, là tàu hải tặc của Kaido!" Charlotte Linlin giải thích.

Nghe lời giải thích của Mama, Katakuri và Snack đang căng thẳng liền thả lỏng.

Phát hiện ra tàu của mình, tốc độ hạ xuống của Kaido ngày càng nhanh!

Lúc này, Jack đang đứng ở mũi tàu, cũng đã thấy lão đại của mình từ trên trời hạ xuống.

"Lão đại không phải đã đến hòn đảo trước rồi sao, sao bây giờ mới quay lại!" Thấy Kaido, Jack thắc mắc.

"Chẳng lẽ lão đại đã giải quyết xong hải quân rồi?" Tuy nhiên, cùng với việc khoảng cách ngày càng gần, Jack dần dần phát hiện ra điều bất thường. 'Trên bụng lão đại, không phải là vết thương chứ?' Nhìn thấy da thịt đỏ hỏn lộ ra ngoài, Jack suy đoán.

Cùng với việc Kaido ngày càng gần con tàu, Jack càng thêm chắc chắn, vệt đỏ trên người lão đại Kaido, là một vết thương dữ tợn.

“Với thể chất của lão đại, ai có thể để lại một vết thương như vậy trên người ông ấy!” Jack lẩm bẩm.

Sau đó Jack lớn tiếng hét lên: “Thuyền y!

Mau lên!” Lúc này Kaido nhìn khoảng cách đến con tàu, bắt đầu dần dần biến thành hình người!

Charlotte Linlin và những người khác bên cạnh thấy tình hình này, liền buông cánh tay vẫn luôn níu lấy Kaido, điều khiển ‘Zeus’, đưa họ đáp xuống boong tàu một cách ổn định.

Sau khi đưa mấy người an toàn lên boong tàu, ‘Zeus’ vốn có kích thước khá lớn, lập tức thu nhỏ cơ thể, biến thành hình dạng ban đầu.

Sau đó nén cơn buồn ngủ truyền đến từ cơ thể: “Mama, con muốn nghỉ một lát!” Nói xong, Zeus liền mất đi ý thức!

Trở thành một đám mây, lơ lửng bên cạnh Charlotte Linlin.

Thấy ‘Zeus’ trở thành bộ dạng này, lòng bàn tay Charlotte Linlin tỏa ra sức mạnh linh hồn, vuốt ve đám mây ‘Zeus’ an ủi: “Con ngoan, làm tốt lắm!” Cùng với việc lòng bàn tay Charlotte Linlin vuốt ve đám mây ‘Zeus’, sức mạnh linh hồn tỏa ra từ lòng bàn tay chuyển vào đám mây ‘Zeus’.

Tuy nhiên, với trạng thái của ‘Zeus’ lúc này, Charlotte Linlin cũng không dám cho ‘Zeus’ quá nhiều sức mạnh linh hồn.

Dù sao thì ‘Zeus’ rơi vào hôn mê, bản thân là do trong thời gian ngắn đã hấp thụ quá nhiều sức mạnh linh hồn, dẫn đến cơ thể rơi vào trạng thái quá tải.

Đối mặt với trạng thái này, chỉ cần cho một chút sức mạnh linh hồn, từ từ đợi nó hồi phục ý thức là được rồi!

Trong lúc Charlotte Linlin truyền sức mạnh linh hồn cho ‘Zeus’,

Kaido đã thành công biến thành hình người.

Lúc này Kaido biến về hình người, bụng có một vết thương rõ ràng!

Nhưng trong vết thương này, máu lại có thể vận chuyển một cách hư không!

Tiếp tục truyền sức sống cho cơ thể!

Jack và các nhân viên y tế vội vàng chạy đến bên cạnh, thấy cảnh tượng quỷ dị này, đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, không dám tin.

"Này!

Thấy ta về rồi còn đứng đó làm gì, chuyển hướng, quay về đi!!" Thấy các thuyền viên lộ vẻ kinh ngạc, Kaido lập tức gầm lên!

Dù sao thì, bây giờ tiến về hướng quần đảo Lancelot, có khác gì đi nộp mạng đâu!!

Nghe lời trách mắng của Kaido, các thuyền viên tập trung trên boong tàu, lần lượt quay về làm việc của mình!

Lời của Kaido, trong băng hải tặc Bách Thú vô cùng có uy nghiêm.

"Linlin, thu lại năng lực của ngươi đi." Kaido nhìn vết thương của mình nói.

Chương 328

"Đến tàu của ta rồi, không còn nguy hiểm nữa!" Nghe lời của Kaido, Charlotte Linlin thu lại sức mạnh linh hồn gần vết thương của Kaido.

Ngay khoảnh khắc Charlotte Linlin thu hồi sức mạnh linh hồn, máu vốn đang trôi nổi vận chuyển theo mạch máu, lập tức rơi tự do, rơi xuống dưới.

Đồng thời, một số vết thương lúc này cũng bắt đầu bắn ra máu!

Thấy cảnh tượng hợp lý này, các nhân viên y tế đã chuẩn bị sẵn bên cạnh lập tức xông đến bên Kaido!

Tiến hành trị liệu vết thương cho Kaido.

Cầm máu thì cầm máu, trị liệu thì trị liệu...

Kaido sau khi ngồi xuống một chiếc ghế lớn, lấy một bình rượu lớn tu vào miệng, đối với cảm giác đau đớn truyền đến từ vết thương, không hề kêu một tiếng.

Nhìn phong thái cứng rắn của Kaido, Snack và Katakuri đều lộ vẻ khâm phục.

Lúc này Jack đẩy một chiếc xe đẩy nhỏ lên boong tàu.

Khi Charlotte Linlin và lão đại cùng hạ xuống boong tàu, hắn đã nghi ngờ về thân phận của bà ta.

Vừa rồi từ miệng lão đại, đã có được sự khẳng định.

Sau đó theo chỉ thị của lão đại, đến nhà bếp sau đó, dùng mệnh lệnh của lão đại và danh tiếng của Charlotte Linlin để gây áp lực, vất vả lắm mới khiến đầu bếp trên tàu lấy ra những món ngọt mang theo

khi ra khơi. ‘May mà tên đó có mang theo một ít đồ ngọt, nếu không với trình độ của mình, e rằng Charlotte Linlin sau khi ăn đồ ngọt và mình vào bụng sẽ trực tiếp nôn ra!’ Jack vừa đẩy xe vừa nghĩ.

Dù sao thì, đầu bếp trên tàu của mình, nấu ăn trước giờ đều là phong cách phóng khoáng, chưa từng thấy sự tinh tế.

Trong lúc Jack đang suy nghĩ, hắn đã đẩy chiếc xe đẩy nhỏ đến trước mặt Charlotte Linlin.

Charlotte Linlin nhìn người đàn ông đang đẩy chiếc xe đẩy nhỏ, nghĩ: “Tên này định làm gì?” Đúng lúc Charlotte Linlin đang suy đoán ý đồ của Jack, Jack giơ tay trực tiếp kéo tấm vải trắng trên chiếc xe đẩy ra.

Rất nhiều đồ ngọt ẩn giấu dưới tấm vải trắng, ngay lập tức thu hút sự chú ý của Charlotte Linlin.

“Linlin, chuẩn bị cho ngươi đấy, thưởng thức đi!” Giọng của Kaido truyền vào tai Charlotte Linlin.

“Vậy ta không khách sáo nữa!” Charlotte Linlin vui vẻ chấp nhận ý tốt của Kaido.

Dù sao thì, vừa trải qua một trận đại chiến, các phương diện đều tiêu hao rất lớn, có thể ăn vài chiếc bánh gato yêu thích, thật sự quá tuyệt vời!

Bà ta trực tiếp đưa hai tay ra, lấy bánh gato trên chiếc xe đẩy, nhét bánh vào miệng.

“Bánh gato tuy không tinh tế lắm, nhưng lúc này những chiếc bánh này thật sự rất ngon.” Ăn hai cái xong, Charlotte Linlin nhận xét.

“Cử mấy người qua, giúp bà ta trị liệu vết thương.” Kaido ra lệnh cho thuyền y bên cạnh.

Nhận được lệnh của thuyền trưởng, hai thuyền y đi đến bên cạnh Charlotte Linlin, giúp giải quyết vết thương trên người bà ta.

Tại đảo Lancelot.

Sau khi tìm kiếm tàu hải tặc của băng Big Mom ở bờ biển, hai người liền ẩn mình gần tàu hải tặc.

Sau khi ẩn nấp một lúc lâu, Luffy vì quá nhàm chán, đã sớm nằm bò trên bãi cỏ ngủ.

Smoker thấy Luffy đã chìm vào giấc ngủ, không nỡ làm phiền giấc ngủ của cậu.

Nhưng trong tiếng ngáy nhẹ của Luffy, Smoker cũng cảm thấy buồn ngủ ập đến. 'Xào xạc ~ xào xạc' Smoker đang chống chọi với từng cơn buồn ngủ, đột nhiên cảm thấy có động tĩnh gần đó.

Smoker siêu nhanh giơ tay, đè chặt đầu Luffy, khiến tiếng ngáy của cậu lập tức biến mất!!

Cảm thấy trán bị đè, Luffy lập tức giật mình tỉnh giấc, nhưng cũng biết tình hình lúc này, không kéo tay Smoker đang đè trên đầu ra, mà nhỏ giọng hỏi: "Anh Smoker, có chuyện gì à?" "Ừm." Nghe câu hỏi của Luffy, Smoker nhỏ giọng trả lời.

Biết Luffy đã tỉnh, Smoker buông tay ra.

Không còn bị tay Smoker đè, Luffy cẩn thận ngẩng đầu lên, quan sát tình hình xung quanh!

Thế là trong mắt Luffy và Smoker, xuất hiện ba bóng người lén lút!

Nhanh chóng đi về phía bờ biển.

"Chuẩn bị xuất kích!

Luffy!" Smoker khẽ nói.

“Rõ!” Luffy khẳng định trả lời.

Dưới sự theo dõi của hai người, ba bóng người từ từ tiến gần bờ biển.

“Luffy, hành động!” Smoker hét lên.

Nghe tiếng hét của Smoker, Luffy trực tiếp nhảy lên không trung.

Gear 2!!

Ngay lập tức điều chỉnh hô hấp, hai chân như bơm khí, tăng tốc độ lưu thông máu trong cơ thể, để đạt được tình trạng nâng cao các chức năng cơ thể.

Gomu Gomu no Gatling!!!

Hai nắm đấm của Luffy siêu nhanh bay về phía ba bóng người, tiến hành tấn công loạn xạ không phân biệt.

Smoker bên cạnh thì ẩn mình, mai phục một bên sẵn sàng xuất kích!

Dù sao thì, Cracker, Smoothie, Perospero, ba người tuy đã bị thương nhất định, trên người đều có vết thương.

Nhưng lúc này ở đây chỉ có hắn và Luffy, lỡ như xử lý không tốt, hắn và Luffy có thể sẽ rơi vào tình huống vô cùng bất lợi.

Tuy nhiên, ba người dù sao cũng có thương tích.

Luffy tấn công chính diện thu hút sự chú ý, hắn từ bên cạnh tấn công, nhanh chóng giải quyết một kẻ địch.

Sau đó sẽ hình thành tình huống hai đánh hai, với trạng thái hiện tại của hắn và Luffy, đánh bại họ chắc không thành vấn đề!

Đối mặt với đòn tấn công của Luffy, một trong ba bóng người dựng lên một chiếc khiên chắn trước người. ‘Bốp ~ bốp ~’ Nắm đấm

của Luffy vung ra, trực tiếp đánh trúng tấm khiên đó.

Smoker mai phục bên cạnh, lúc này đã vòng ra sau lưng họ.

Như một con rắn độc, kiên nhẫn chờ đợi cơ hội, sẵn sàng tung ra đòn tấn công sấm sét, đánh bại họ. 'Chết tiệt, lại là cái khiên bánh quy của tên đó!' Cảm nhận được cảm giác va chạm truyền đến từ nắm đấm, Luffy lo lắng.

Dù sao thì trong trận chiến trước đó, đối mặt với chiếc khiên bánh quy của tên này, cuối cùng cậu đã phải dùng đến Gear 3 mới phá vỡ được nó!

Cùng với sự coi trọng trong lòng, sức lực chứa đựng trong nắm đấm của Luffy, bất giác đã tăng lên.

Một bóng người chống đỡ đòn tấn công của Luffy, đồng thời hai người bên cạnh thấy cơ hội liền rút vũ khí ra, chuẩn bị tấn công Luffy.

Thấy Luffy sắp bị bao vây, Smoker hai tay nắm chặt thanh thập thủ, chuẩn bị tung ra đòn tấn công sấm sét!!

Chương 329

Mặc dù cơ hội có thể không tốt lắm, nhưng nhất định phải ngăn chặn Luffy rơi vào vòng vây.

Dù sao thì, lúc này trên hòn đảo chắc chắn thực lực hải quân đang chiếm ưu thế.

Chỉ cần kéo dài thời gian, đợi các đội quân khác của hải quân đến chi viện, họ sẽ khó thoát. 'Bốp ~ rắc ~' lúc này, chiếc khiên bánh quy chống đỡ nắm đấm của Luffy, đột nhiên phát ra tiếng vỡ vụn!!

Sau đó chiếc khiên chống đỡ nắm đấm của Luffy vỡ tan!

Những cú đấm loạn xạ của Luffy, trực tiếp đánh trúng bóng người phía sau chiếc khiên. 'Vỡ rồi?' Thấy chiếc khiên vỡ, trong lòng Luffy dấy lên nghi ngờ!

Theo tình hình trước đó, nắm đấm Gear 2, dù có đánh trúng chiếc khiên nhiều lần hơn nữa, cũng không thể vỡ nhanh như vậy!

Vốn chuẩn bị hai nắm đấm tập trung xong sẽ lập tức thu hồi, lùi về phía sau, không có điểm tựa!

Lúc này hai bóng người hai bên vung đao về phía Luffy!!

Luffy trong gang tấc, hai chân chuẩn bị dùng Nguyệt Bộ không thành thạo, ép mình lùi về sau, né tránh hai đòn tấn công. 'Vút ~~' một luồng kiếm quang sáng lóe lên, hai người chuẩn bị tấn công Luffy trực tiếp bị chém ngang lưng.

Sau đó luồng kiếm quang đó trực tiếp quay lại, chém người duy nhất còn lại trong ba người làm hai!

"Anh Smoker, làm đẹp lắm!" Thấy Smoker thể hiện siêu đẳng, Luffy vui mừng hét lên.

Smoker vừa chém đứt ba người, lại không vui mừng như Luffy, trầm giọng nói: "Luffy, mấy người này không ổn!" Nghe lời của Smoker, Luffy trực tiếp nén lại tâm trạng vui mừng, nhanh chóng chạy đến bên Smoker.

"~~" Đến bên cạnh Smoker, nhìn mấy người đã ngã xuống, Luffy phát ra một tiếng kinh ngạc.

Lúc này ngã xuống đất, toàn là những con rối bánh quy!

"Luffy, chúng ta trúng kế rồi!" Nhìn những con rối tan tác trên mặt đất, Smoker trầm giọng nói.

"Xem ra mục tiêu của chúng ta, chắc không ở đây nữa rồi!" Cùng lúc Smoker và Luffy đánh bại những con rối bánh quy, Cracker và Smoothie cùng đồng bọn đã lén lút đến địa điểm đã định.

"Cracker, chúng ta đi đường cũng quá thuận lợi rồi nhỉ!" Nhìn đích đến gần trong gang tấc, Perospero không dám tin.

"Trên đường đi không hề có trở ngại!

Không thấy bóng dáng hải quân đâu cả!!" "Ai biết hải quân đang giở trò gì?" Cracker trầm giọng nói.

"Chúng ta có thể thoát khỏi đây là tốt rồi, quan tâm nhiều thế làm gì?" Tuy nhiên, lúc này nhìn cảng biển trống không phía trước, hai người lại rơi vào suy tư.

Bây giờ có nên lẻn vào không?

Hải quân mà Cracker và Smoothie đang cẩn thận đề phòng.

Hiện tại ngoài Luffy và Smoker, lúc này đều đang ở trong căn cứ hải quân.

Cùng với thời gian trôi đi, sức chấn nhiếp của Haki Bá vương đối với các binh sĩ bình thường dần dần giảm xuống.

Rất nhiều binh sĩ hải quân, hiện tại đều đã hồi phục ý thức.

La Tu và những người khác vẫn luôn chăm sóc các binh sĩ, thấy tình hình này.

Giao nhiệm vụ chăm sóc các binh sĩ hôn mê cho các binh sĩ đã tỉnh lại, họ cuối cùng cũng có thể thư giãn một chút.

La Tu và Zephyr, Kuzan ba người, liền đi về phía văn phòng.

Chuẩn bị báo cáo tình hình hiện tại cho Sengoku.

"La Tu tiên sinh, dạo này hình như không thấy tung tích của Smoker và Luffy nhỉ!" Đi trên đường, Zephyr hỏi.

Nghe lời của Zephyr, La Tu đột nhiên ý thức được, Smoker và Luffy lúc đó hình như đã bị ông tùy ý giao cho một nhiệm vụ.

"Lúc đó, ta hình như đã bảo Luffy và Smoker đi đến đảo Lancelot, tìm kiếm tung tích của Cracker!" La Tu cố gắng nhớ lại.

"La Tu tiên sinh, đảo Lancelot lớn như vậy, ngài bảo hai người họ tìm kiếm tung tích của vài người!" Nghe lệnh của La Tu, Zephyr phàn nàn.

"Chẳng khác gì mò kim đáy bể, có hơi khó quá không." "Vốn dĩ định sau khi về căn cứ, cử một số đội đến đảo Lancelot, phối hợp hành động của họ, không ngờ lại gặp phải tình huống này." La Tu cố gắng giải thích.

"Ai, đều tại Kaido và Charlotte Linlin trực tiếp xông vào căn cứ, dùng Haki Bá vương chấn cho các binh sĩ hôn mê hết." Zephyr cảm thán.

"Vậy bây giờ, gọi họ về đi!" Nghe đề nghị của Zephyr, La Tu ngẩng đầu nhìn thời gian hiện tại, "Đến lúc này rồi, gọi họ về đi!" Nói xong, La Tu đưa tay gọi một binh sĩ, bảo anh ta mang theo súng bắn

pháo hiệu chạy lên đỉnh núi, bắn tín hiệu, gọi hai người về.

Cùng với Zephyr và Kuzan hai người quay về phòng, lấy Den Den Mushi, thông báo tình hình ở đây cho Sengoku.

“Moshi moshi!” Nghe Den Den Mushi reo, Sengoku lập tức nhấc máy.

“Sengoku, Kaido và Charlotte Linlin...” Sau đó, La Tu liền báo cáo lại toàn bộ quá trình chiến đấu với Kaido và Charlotte Linlin cũng như kết quả cho Sengoku.

Nhận được thông tin La Tu báo, niềm vui trong lòng Sengoku lập tức dâng trào.

Sau đó ông dặn dò La Tu phải chăm sóc cho bên nghiên cứu khoa học, và thương lượng tốt với chủ đảo ban đầu về việc khai thác khoáng sản...

Sau một loạt dặn dò, Sengoku hài lòng cúp máy.

Tuy nhiên, sau khi kết thúc cuộc gọi với La Tu tiên sinh, Sengoku ngay lập tức gọi điện cho Garp, báo cho ông ta tình hình La Tu vừa báo cáo.

“Garp, vì La Tu tiên sinh đã giải quyết xong mọi việc rồi, vậy bây giờ chuyển hướng, chuẩn bị quay về đi!” Sengoku bổ sung.

“Sengoku, bây giờ sắp đến đích rồi, bây giờ quay về có hơi mất nhiều hơn được.” Garp lớn tiếng trả lời.

“Đá Dyna, thứ chỉ xuất hiện trong sách ta cũng muốn xem một lần!” “Sau khi đến quần đảo Lancelot, xem xong ‘Đá Dyna’ ta sẽ quay về!

Sengoku yên tâm đi!” Nói xong, Garp dứt khoát cúp máy, không cho Sengoku cơ hội phản bác. ‘Tút tút tút ~~’ Nghe tiếng tút tút trong

Den Den Mushi, Sengoku biết Garp đã trực tiếp cúp máy rồi.

“Tên này, thật sự không thay đổi chút nào!” Tay cầm điện thoại, Sengoku lắc đầu cảm thán.

Hành động này của Garp, dẫn dắt suy nghĩ của ông về thời gian cùng Garp mới vào hải quân.

Đối mặt với mệnh lệnh cấp trên, lúc đó Garp cũng phản kháng như vậy.

Sau đó Sengoku lắc đầu, ép mình thoát khỏi hồi ức quay về hiện tại. ‘Thật sự có tuổi rồi, thích hồi tưởng lại chuyện trước đây!’ Sengoku không khỏi cảm thán.

Sau đó, Sengoku trực tiếp gọi điện cho Sakazuki và những người khác, báo cho họ biết ưu thế mà La Tu và những người khác đã giành được trên quần đảo Lancelot, sau đó bảo họ quay về Tổng bộ Hải quân, không cần quan sát mục tiêu ở các nơi nữa.

“Garp-san, Thủy sư Đô đốc Sengoku có lệnh gì truyền đến không?” Thấy Garp cúp máy, Gion bên cạnh lập tức hỏi.

“Ha ha, Gion, lần này La Tu tiên sinh mà ngươi nhớ nhung, đã làm được một việc lớn đấy!” Thấy bộ dạng mong chờ của Gion, Garp trêu chọc.

Nghe lời trêu chọc của Garp, má Gion ửng lên một màu hồng nhạt.

Thấy bộ dạng đó của Gion, Garp nói: “La Tu tiên sinh và Zephyr, cùng với tên nhóc Kuzan, đã cùng nhau đuổi Kaido và Charlotte Linlin ra khỏi quần đảo Lancelot!” “Vậy chi tiết trong đó thì sao?

Chương 330

La Tu tiên sinh có bị thương không?" Gion tiếp tục hỏi.

"Ha ha, La Tu, Zephyr, Kuzan về cơ bản đều không bị thương!

Nhưng thể lực của La Tu và Zephyr đều đã đến giới hạn." Garp giải thích.

"Charlotte Linlin và Kaido, đều bị thương rồi." "Đặc biệt là Kaido, trước bị Zephyr một cú siêu trọng quyền trúng đầu, sau đó lại bị La Tu tiên sinh một đòn trúng bụng!" Nhìn Garp mặt đầy ý cười, Gion biết tin tức này thật sự rất phấn chấn lòng người!

"Vậy Garp-san, vì trận chiến đã kết thúc rồi, Thủy sư Đô đốc Sengoku có bảo chúng ta quay về không!" Gion lo lắng hỏi.

"Trước đó trong điện thoại Sengoku có ý đó, nhưng đã bị ta thẳng thừng từ chối rồi!" Garp an ủi.

"Gion, chúng ta cứ tiếp tục đến hòn đảo đó đi!" Nghe lời của Garp, Gion nở một nụ cười nhẹ. 'Bằng!

Bằng!' Hai viên pháo hiệu nổ tung trên bầu trời.

Trên đảo Lanxi.

Luffy và Momonga, lúc này đang đứng cạnh những người nộm bánh quy và suy nghĩ, đều chú ý đến hai viên pháo hiệu vừa nổ.

"Luffy, ý nghĩa của pháo hiệu có lẽ là gọi tôi trở về!" Momonga giải mã ý nghĩa khi nhìn hai viên pháo hiệu.

"Nhưng mà anh Momonga, nhiệm vụ ông cố giao cho cháu… cháu vẫn chưa hoàn thành mà!" Luffy ngập ngừng nói. 'Vút!

Bằng!' Đúng lúc này, một viên pháo hiệu nữa lại bay lên trời!

Viên pháo hiệu này mang ý nghĩa nhấn mạnh mệnh lệnh mà những viên trước đã truyền đạt!!

Là một Trung tướng Hải quân, Momonga đương nhiên hiểu rất rõ chỉ thị chứa đựng trong những tín hiệu liên tiếp nổ trên không.

Sau một hồi suy nghĩ, Momonga trầm mặt nói: "Luffy, tôi phải về thôi, pháo hiệu liên tiếp đang thúc giục tôi rồi!" "Nếu là mệnh lệnh của ông cố thì cháu sẽ tuân theo!

Nhưng mà, tuy không bắt được mấy tên kia, cháu vẫn có thể lái mấy chiếc thuyền về được chứ!" Vừa nói, Luffy vừa tập trung ánh mắt vào mấy chiếc tàu của băng hải tặc Big Mom đang neo đậu bên bờ.

Lúc này, số lượng tàu hải tặc đậu ở bờ đã không còn như trước.

Rốt cuộc, sau khi Charlotte Linlin và Kaido thất bại và bỏ chạy, những tên hải tặc khác trên quần đảo Lankitot đều đã chứng kiến.

Là hải tặc, kỹ năng gió chiều nào theo chiều nấy là bắt buộc phải có.

Chúng lập tức chạy đến thuyền, khởi động và trốn khỏi đây.

Thuyền trưởng mạnh nhất băng là Charlotte Linlin cũng đã chạy rồi, đám hải tặc quèn còn ở lại thì có ích gì.

Một khi Hải quân hồi phục và triển khai lực lượng lớn bao vây nơi này, chắc chắn sẽ không còn cơ hội trốn thoát.

Thế là, dưới sự dẫn đầu của một hai tên, đám hải tặc thường đã lái thuyền đi mất.

Nhưng chúng cũng biết Cracker, Smoothie… và các cán bộ khác chưa rời khỏi đây.

Để tránh bị trả thù sau này, chúng đã để lại vài chiếc thuyền làm

đường lui cho họ.

Trong đó bao gồm cả tàu Nữ hoàng Mama Chanter và các tàu của cán bộ.

Dù sao thì đặc điểm của mấy chiếc tàu này quá nổi bật, lái đi cũng không phải là hành động khôn ngoan.

Ánh mắt của Luffy lúc này đang dán chặt vào mấy chiếc thuyền đó.

Nhìn theo hướng của Luffy, Momonga cũng chú ý tới chúng, lẩm bẩm: "Lái mấy chiếc thuyền hải tặc này về cũng không đến nỗi tay trắng!" Rốt cuộc, mệnh lệnh đã rõ ràng, họ phải lập tức trở về căn cứ.

Những người nộm bị đập nát trước đó cũng cho thấy Cracker sẽ không ở đây.

So với việc trở về tay không, lái mấy chiếc thuyền hải tặc này về căn cứ trông sẽ tốt hơn một chút.

Sau đó, Momonga và Luffy nhìn nhau, cả hai cùng mỉm cười đầy ăn ý rồi bước về phía những chiếc thuyền hải tặc!

So với hai người Luffy và Momonga đang bất cần đời, áp lực trong lòng nhóm Cracker lại nặng nề hơn nhiều.

Luffy và Momonga thấy pháo hiệu, dĩ nhiên nhóm Cracker cũng thấy.

Dù không biết ý nghĩa của chúng, nhưng nó khiến tâm trạng vốn đã nặng nề của họ càng thêm u ám. 'Ưm…' Lúc này, Perospero đang nằm trên lưng một lính bánh quy khẽ rên một tiếng.

Ngay sau đó, hắn từ từ mở đôi mắt đang nhắm chặt ra và thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Cracker và Smoothie!!

"Này, hai người làm cái vẻ mặt gì thế, có chuyện gì khẩn cấp à?"

Nhìn hai người mặt mày căng thẳng, Perospero hỏi.

Thế là Cracker kể lại toàn bộ tình hình trận chiến giữa Charlotte Linlin, Kaido và La Tu, Zephyr cùng các Hải quân khác, kết quả ra sao cho Perospero vừa tỉnh lại nghe.

Smoothie đứng bên cạnh, thấy Cracker định nói tuốt tuột mọi chuyện thì bất giác ra hiệu bằng mắt, ý bảo Cracker không nên nói nhiều như vậy.

Dù sao Perospero cũng vừa mới tỉnh, trạng thái cơ thể chắc chắn rất tệ, nếu biết quá nhiều tin xấu, lỡ bị kích động mà ngất đi lần nữa thì tình hình sẽ càng tồi tệ hơn.

Nhưng mặc cho Smoothie ngăn cản, Perospero vẫn yêu cầu Cracker kể hết mọi chuyện, chỉ có như vậy hắn mới có thể đưa ra phán đoán phù hợp nhất với tình hình hiện tại.

Thế là, Cracker kể hết mọi chuyện cho Perospero.

Cuối cùng, khi nghe tin Mama bị đánh bại, Perospero chỉ biết nhìn chằm chằm về phía trước, hít một hơi thật sâu để cố gắng đè nén cơn sóng dữ trong lòng.

"Anh Perospero, tôi đề nghị chúng ta hành động ngay lập tức, tránh đêm dài lắm mộng!" Cracker trầm giọng nói: "Tuy chưa do thám rõ tình hình ở cảng, nhưng chắc chắn vẫn tốt hơn là cứ ở đây!" "Có thể đưa tôi chạy đến đây chứng tỏ năng lực của cậu…" Perospero run rẩy nói: "Cứ nghe theo sắp xếp của cậu đi!" Thấy bộ dạng của Perospero, Cracker và Smoothie đều có thể hiểu được.

Hai người nhìn nhau rồi quyết định xông thẳng vào cảng. 'Soạt… soạt…' Hai người, một tay cầm thanh trường kiếm xoắn ốc, một tay cầm thanh kiếm có chuôi kẹo, cẩn thận rón rén tiến vào cảng.

Để giảm thiểu tiếng động, Cracker không triệu hồi nhiều lính bánh

quy vào cảng do thám, đồng thời Perospero cũng ở ngoài chờ đợi.

Chỉ có Cracker và Smoothie tiến vào trong.

Tuy nhiên, khi cả hai dần dần tiến vào cảng và đi hết một vòng, họ phát hiện lúc này trong cảng chỉ có hai người họ, Hải quân dường như không hề mai phục ở đây.

Cả đoạn đường cũng không gặp bất kỳ trở ngại nào, cứ thế đi thẳng vào trong.

Smoothie và Cracker bắt đầu nghi ngờ, lẽ nào Hải quân hoàn toàn không coi họ ra gì?

Căn bản không hề triển khai truy bắt họ trên đảo Lanxi?

Chẳng lẽ suốt cả chặng đường, họ chỉ đang đấu trí đấu dũng với không khí?

Nội tâm của hai người lúc này như có cả vạn con lạc đà đang chạy qua.

"Hù…" Hít một hơi thật sâu, Smoothie nói: "Cracker, đừng nghĩ nhiều nữa, mục tiêu bây giờ là thoát khỏi đây!" Nghe lời Smoothie, Cracker lắc đầu, vứt bỏ những suy nghĩ linh tinh ra khỏi đầu và bắt đầu thực hiện kế hoạch tiếp theo.

Sau đó, hai người trở nên táo bạo hơn.

Trước tiên, họ gọi lớn về phía lối vào cảng, để lính bánh quy cõng Perospero vào trong, bắt đầu chọn thuyền để chuẩn bị đào tẩu!!

Chương 331

Tuy do Hải quân mà trong cảng không còn chiếc thuyền hải tặc nào, nhưng yêu cầu chọn thuyền của ba người cũng không cao, chỉ cần có thể đi được đường dài, tốc độ tương đối nhanh để giúp họ thoát khỏi đây là được.

Giữa vô số loại thuyền, ba người đã chọn một chiếc thuyền nhỏ màu trắng xen kẽ xanh lam.

Sau đó, họ lại tìm kiếm thêm một ít vật tư từ những chiếc thuyền khác, rồi chiếc thuyền nhỏ lập tức khởi hành.

Sau khi lên tàu Nữ hoàng Mama Chanter, Momonga vào phòng điều khiển, tốn hết chín trâu hai hổ mới khởi động được con tàu.

Sau đó, ông lại giúp Luffy khởi động một chiếc tàu cán bộ khác.

Tiếp theo, ông định dùng dây thừng buộc mũi chiếc tàu cán bộ còn lại vào đuôi tàu Nữ hoàng Mama Chanter.

Như vậy, chỉ cần Nữ hoàng Mama Chanter khởi động, chiếc tàu cán bộ kia cũng sẽ di chuyển theo.

Sau khi đã có kế hoạch, Momonga bắt đầu tìm kiếm dây thừng trên tàu. 'Dây thừng là vật dụng cần thiết, trên thuyền hải tặc chắc chắn phải có,' Momonga thầm nghĩ.

Đi ra boong trước, ông tìm một vòng nhưng không thấy dây thừng mình cần.

Tuy nhiên, Momonga cũng không thất vọng, ông tiếp tục đi về phía boong sau.

Trong phòng điều khiển, Luffy đang chuẩn bị trải nghiệm thú vui lái tàu, thấy Momonga dường như đang tìm kiếm gì đó trên boong liền

hỏi lớn: “Anh Momonga, anh tìm gì thế!” Nghe tiếng Luffy gọi, Momonga đáp lại: “Luffy, giúp tôi tìm một thứ!” ‘Tìm đồ ư?’ Nghe lời Momonga, Luffy nghĩ thầm.

Mặc dù có thắc mắc, cậu vẫn trực tiếp vươn tay ra.

“Gomu Gomu no…!” Lập tức tận dụng đặc tính cao su của mình, cánh tay cậu kéo dài ra, bám vào tàu Nữ hoàng Mama Chanter.

Sau đó, cậu khuỵu gối nhảy lên, lợi dụng tính co dãn của cánh tay để đáp xuống trước mặt Momonga.

“Luffy, cậu vào các phòng tìm xem có dây thừng không!” Momonga sắp xếp: “Có dây thừng rồi, chúng ta sẽ buộc chiếc thuyền không người lái kia vào tàu này, như vậy tôi có thể kéo cả ba chiếc về một lúc!” “Hiểu rồi, anh Momonga!” Nghe Momonga giải thích, Luffy đáp.

Sau đó, Momonga tiếp tục đi dọc boong tàu tìm dây thừng, còn Luffy thì chui vào các phòng tìm kiếm. ‘Cạch!’ Đẩy cửa một căn phòng, Luffy bước vào, nhìn quanh một vòng nhưng không thấy gì.

Tủ, ngăn kéo, đều bị Luffy lục tung lên. ‘Đều không có!’ Luffy thất vọng.

Cậu gãi gãi đầu, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở gầm giường.

Chui đầu xuống gầm giường, mắt Luffy ngay lập tức bị thu hút bởi một cuộn dây thừng.

Cậu vươn tay lấy nó ra, xem xét cuộn dây không quá dày rồi vác nó lên lưng.

Nhưng, khi cậu lục hết phòng này đến phòng khác, bụng cậu bắt đầu réo lên phản đối. ‘Ọt ọt~~’ Nghĩ đến bữa trưa, rồi nhìn thời gian hiện tại, Luffy rầu rĩ xoa bụng. ‘Thức ăn bữa trưa chắc đã tiêu hao hết trong trận chiến rồi.

Phải nhanh tìm dây thừng rồi về căn cứ thôi!' Nghĩ đến đây, Luffy lại có động lực, nhanh chóng lật tung hết phòng này đến phòng khác để tìm mục tiêu của mình.

Khi Luffy nhanh chóng kiểm tra các phòng, cậu càng lúc càng đến gần vị trí nhà bếp của tàu Nữ hoàng Mama Chanter.

Trong nhà bếp lúc này đang đặt rất nhiều bánh kem ngon miệng.

Những chiếc bánh này dĩ nhiên là chuẩn bị cho Charlotte Linlin.

Chỉ là không ngờ, Charlotte Linlin dù đã liên thủ với Kaido vẫn bị Hải quân đánh bại.

Những chiếc bánh kem này giờ cũng trở thành vật vô chủ. mùi thơm tỏa ra từ vô số chiếc bánh kem len qua khe cửa, lan tỏa khắp hành lang.

Luffy sau khi mở một căn phòng nữa mà không tìm thấy thứ mình cần, liền đi tiếp về phía trước, ngay lập tức cậu nhận ra mùi thơm ngào ngạt trong không khí. 'Hít…' Ngửi thấy mùi này, Luffy tưởng mình đói quá nên sinh ra ảo giác, cậu lại hít một hơi nữa để xác nhận xem có phải thật không.

Lần này mùi không nồng bằng lúc trước, nhưng trong không khí đúng là có thoang thoảng mùi ngọt ngào của bánh kem! 'Thức ăn!!' Nội tâm Luffy ngay lập tức bị hai chữ này lấp đầy.

Nhưng, lý trí của cậu đã mạnh mẽ kiềm chế nhu cầu của cơ thể đối với thức ăn, mách bảo cậu rằng ở đây chắc chắn có vấn đề.

Dù sao thì, băng hải tặc Big Mom trên đảo gần như đã chạy trốn hết, lúc này trên thuyền lại có mùi bánh kem, thật có chút kỳ lạ.

Cậu thu bước chân lại, cẩn thận đi đến bên cửa, áp tai vào cửa để nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Một phút sau, Luffy áp chặt tai vào cửa nhưng không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào.

Mùi bánh kem ngọt ngào từ khe cửa vẫn không ngừng khiêu khích nội tâm cậu! 'Kệ đi, cứ xông vào!!' Luffy quyết định. 'Bất kể bên trong có ai hay không, cứ đạp cửa xông vào xem là biết!' Cậu lùi lại hai bước, kéo dãn khoảng cách!

"Gomu Gomu no Stamp!" Cậu nhấc chân phải lên, đạp thẳng vào cửa!!

Đúng lúc này, Momonga đi vòng ra boong sau đã tìm thấy dây thừng và đang quay lại, định gọi Luffy đi buộc dây. 'Rầm!!' Chân phải của Luffy đạp vào cửa, trực tiếp đá văng cánh cửa ra.

Đang trên đường tới, Momonga nghe thấy một tiếng động nhỏ. 'Lẽ nào trên thuyền còn sót lại hải tặc?' Momonga đoán, liền tăng tốc, nhanh chóng tiến vào khoang thuyền.

Sau khi đạp tung cửa, Luffy lao thẳng vào phòng, lập tức tìm kiếm kẻ địch có thể xuất hiện.

Nhưng, khi tầm mắt Luffy quét qua căn phòng, cậu phát hiện bên trong không có một bóng người!!

Thứ xuất hiện nhiều nhất trong tầm mắt cậu chính là những chiếc bánh kem trông vô cùng ngon miệng.

Nhìn những chiếc bánh kem đó, miệng Luffy nhanh chóng tiết ra rất nhiều nước bọt. 'Ọt…' Nuốt nước bọt xuống bụng xong, Luffy cố gắng kìm nén ham muốn ăn hết chúng, lại một lần nữa kiểm tra khắp nơi trong phòng.

Cuối cùng, Luffy đưa ra một kết luận, căn phòng này đã một thời gian không có người.

Sau khi có kết luận này, cảm giác thèm ăn bị kìm nén trước đó lập

tức bùng nổ.

Luffy trực tiếp vươn tay, lấy một chiếc bánh kem nhét vào cái miệng đang há to của mình. ‘A, ngon quá!!’ Nhai ngấu nghiến, tiêu diệt xong chiếc bánh, Luffy thốt lên một tiếng cảm thán.

Sau đó cậu lại lấy thêm bánh, nhét vào miệng!!

Momonga vội vã chạy đến, không nghe thấy tiếng động nào nữa, cảm giác bất an trong lòng đột nhiên tăng lên.

Chạy đến khu vực vừa mới chia tay Luffy, Momonga lập tức gọi lớn: “Luffy!

Chương 332

Cậu ở đâu!!" Luffy đang say sưa thưởng thức bánh kem, nghe thấy tiếng gọi của Momonga, liền tận dụng đặc điểm của người cao su, kéo dài cổ ra ngoài cửa.

"Anh Momonga, em ở đây này!" Luffy hét lớn.

Nhìn thấy cái đầu đột nhiên xuất hiện, Momonga đã quá quen, sau khi thấy đầu Luffy, ông thở phào nhẹ nhõm, không sao là tốt rồi! 'Vút… cạch!' Nói xong, cổ Luffy co lại về trạng thái ban đầu.

"Ồ, Luffy đang làm gì trong phòng thế!" Momonga hỏi khi thấy Luffy rút đầu lại.

"Anh Momonga, ở đây có nhiều bánh kem lắm," Luffy phấn khích nói.

Đồng thời, hai tay cậu lại lấy bánh kem, nhét vào miệng! 'Bánh kem?' Nghe lời Luffy, Momonga nghĩ thầm, 'Trên thuyền không còn một ai, bánh kem ở đâu ra?' Sau đó, Momonga tăng tốc bước chân, đến căn phòng của Luffy.

Khi Momonga bước vào, ánh mắt ông đầu tiên tập trung vào Luffy, sau đó ngay lập tức bị thu hút bởi vô số loại bánh kem bên cạnh cậu.

"Nhiều bánh kem thế này, ăn đến bao giờ mới hết đây," nhìn những chiếc bánh kem trước mắt, Momonga cảm thán.

Số lượng và chủng loại bánh kem nhiều như vậy, bình thường chỉ có thể thấy trong phòng làm bánh, không ngờ hôm nay lại xuất hiện ngay trước mắt!

"Anh Momonga, mấy cái bánh này ăn được hết đó," Luffy vừa ăn vừa giới thiệu, "Vị nào cũng ngon lắm!" Nhìn Luffy ăn như hổ đói,

Momonga vốn định hỏi những chiếc bánh này đã được kiểm tra chưa, có ăn được không.

Nhưng nhìn tốc độ ăn bánh hiện tại và cái bụng hơi nhô lên của cậu, không biết đã có bao nhiêu cái bánh bị nuốt chửng rồi.

"Luffy, buộc dây thừng xong chúng ta về căn cứ ngay!" Momonga nói: "Mấy cái bánh này đều ở trên thuyền, là của chúng ta rồi." Nghe lời Momonga, Luffy cảm thấy có lý, hải tặc đã chạy hết, những chiếc bánh bị bỏ lại trên thuyền đều thuộc về Hải quân rồi!

Cảm nhận được cảm giác no trong bụng, cậu cũng không còn đói nữa!

"Được ạ," ăn xong chiếc bánh trên tay, Luffy đáp: "Anh Momonga, anh không ăn một cái à?

Ngon thật đó!" Nhìn chiếc bánh Luffy chỉ, dù cũng muốn thử, nhưng vì chưa trở về khu vực an toàn, đối với thức ăn trên thuyền hải tặc, Momonga vẫn giữ một sự cảnh giác nhất định.

Cố nén cơn thèm, Momonga nghiêm nghị nói: "Đợi về căn cứ rồi nói sau!!" Thế là, dưới sự nỗ lực của hai người, hai sợi dây thừng một dày một mỏng đã được Luffy và Momonga buộc vào chiếc thuyền cán bộ.

Sau đó, hai người điều khiển con tàu đã định, bắt đầu di chuyển chậm rãi về phía đảo Teston!

Cracker, Smoothie và Perospero.

Lúc này, cả ba đang điều khiển chiếc thuyền màu trắng xanh đã chọn từ bến cảng, nhanh chóng rời khỏi lãnh địa của băng hải tặc Big Mom.

Hiện tại, người điều khiển thuyền trong khoang lái là một lính bánh quy do Cracker tạo ra.

Cracker, Smoothie, Perospero ba người ngồi trong phòng, không ai nói lời nào, chỉ lấy thuốc từ túi y tế tìm được ở cảng để xử lý vết thương của mình!

Bầu không khí ngột ngạt bao trùm cả căn phòng.

Trên đảo Teston!

Nhìn mặt trời sắp lặn, La Tu cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Kể từ khi ra lệnh cho binh sĩ bắn pháo hiệu, đã một thời gian trôi qua.

Với khoảng cách giữa đảo Lanxi và đảo Teston, thời gian đó đủ để chạy đi chạy về mấy lần, nhưng bây giờ vẫn không có chút tin tức nào. 'Nếu họ thấy pháo hiệu, chắc chắn sẽ quay về!

Bây giờ chưa về căn cứ, có lẽ đã gặp phải tình huống gì đó, làm chậm trễ thời gian!' La Tu phỏng đoán.

"La Tu tiên sinh, ngài đang lo lắng cho hai tên nhóc Momonga và Luffy sao?" Giọng Zephyr vang lên từ phía sau La Tu.

"Lâu như vậy rồi, dĩ nhiên có chút sốt ruột!" La Tu thẳng thắn thừa nhận.

"Ha ha," nghe lời La Tu, Zephyr cười lớn: "Làm thầy giáo là thế đấy, chiến đấu thì không căng thẳng, nhưng hễ học trò xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn là lòng lại bắt đầu lo lắng!" "Nhưng với năng lực của Luffy và Momonga, trên đảo bây giờ chắc không có ai đánh bại được hai đứa nó đâu!" "Ta hy vọng chúng có thể gặp phải vài tình huống bất ngờ, chỉ có trải qua những chuyện ngoài ý muốn mới có thể thực sự trưởng thành!!" La Tu cười nói.

"La Tu tiên sinh đối với Luffy kỳ vọng khá cao nhỉ!" "Ha ha, cháu trai của Garp, tương lai khó lường mà!" Lúc này, sau khi đánh bại Kaido và Charlotte Linlin, tâm trạng của La Tu và Zephyr đều rất tốt,

họ bắt đầu tán gẫu.

Cùng lúc đó, trên thuyền hải tặc của Kaido và Charlotte Linlin, lại là một cảm xúc chờ đợi hoàn toàn trái ngược.

Sau một thời gian điều trị, vết thương khủng khiếp của Kaido đã được băng trắng quấn chặt.

Vết thương trên vai Charlotte Linlin cũng đã được băng gạc bọc lại.

Đồng thời, chiếc bánh kem mà Jack mang lên cũng đã bị Charlotte Linlin ăn hết.

"Kaido, cảm ơn bánh kem của ngươi, bây giờ ta cảm thấy cơ thể khỏe hơn nhiều rồi." Ăn xong bánh kem, Charlotte Linlin nói.

"Không có gì!

Linh Linh, chỉ là sau lần này, đám Hải quân giám sát ta có lẽ sẽ càng chặt chẽ hơn!" Kaido thở dài.

"Hải quân, những năm qua đối với chúng ta chẳng phải đều như vậy sao!

Lúc nào cũng muốn làm suy yếu thực lực hải tặc, muốn quét sạch chúng ta!" Charlotte Linlin thản nhiên nói.

"Linh Linh!

Ngươi không cảm thấy sao, kể từ khi lão già Hải quân La Tu đó tái xuất, không chỉ thực lực cá nhân của lão có bước nhảy vọt, mà cả tinh thần của toàn bộ Hải quân cũng đã thay đổi!" Kaido bất lực nói.

Sau hai lần giao thủ với La Tu, Kaido nhận ra thực lực của La Tu đã vượt qua mình.

"Kaido!

Ngươi bị La Tu dọa vỡ mật rồi à?

Với tuổi tác của La Tu, ngươi nghĩ lão có thể duy trì trạng thái hiện tại được bao lâu?" Charlotte Linlin phản bác.

"Nhưng mà, kiếm thuật khủng khiếp đó của La Tu bây giờ mới thể hiện ra!" "Kể cả như vậy, tuổi tác của La Tu cũng là một quả bom hẹn giờ, vài năm tới chúng ta cứ thu mình lại là được, ngươi nghĩ Chính phủ Thế giới sẽ để Hải quân quán triệt chính nghĩa trên khắp biển cả sao?

Một khi Hải quân đánh bại hết chúng ta, chính nghĩa tiếp theo của họ sẽ lan đến đâu?

Những việc mà Chính phủ Thế giới đã làm, ngươi có chắc sẽ không bị Hải quân nhắm tới?" Nghe xong lời phản bác của Charlotte Linlin, Kaido bất lực nâng bình rượu lên, đổ vào miệng.

Những tình huống này hắn đều biết, biết rằng Chính phủ Thế giới và Hải quân hiện tại trông như một thể thống nhất, nhưng giữa hai bên thực sự có xung đột.

Chính nghĩa mà Hải quân quán triệt có mâu thuẫn trực tiếp với một số việc làm của Chính phủ Thế giới.

"Linh Linh, bất kể Hải quân và Chính phủ Thế giới có mâu thuẫn gì, nhưng hiện tại họ vẫn đang liên hợp với nhau," Kaido khuyên: "Cục diện hiện tại rõ ràng là đang chào đón một thời đại lớn!" "Liệu có thể tiếp tục giữ vững địa vị hiện tại trong thời đại này, hay tiến thêm một bước, đều phải xem chúng ta.

Bây giờ nắm chặt thời gian nâng cao thực lực bản thân mới là quan trọng nhất!" "Kaido nói không sai, bây giờ chỉ có nhanh chóng nâng cao sức chiến đấu của bản thân mới có thể có tiếng nói trong thời đại lớn sắp tới!" Charlotte Linlin tán thành.

Sau đó, Charlotte Linlin đưa tay sờ sờ vết thương trên vai, cảm tạ: "Kaido, cảm ơn sự chiêu đãi của ngươi, trái ác quỷ đã bàn trước đó, đợi ta về đảo Bánh sẽ cho người gửi qua!" Nghe lời Charlotte Linlin, Kaido hiểu ý, gật gật đầu, tỏ rõ ý của mình.

Sau đó, Charlotte Linlin điều khiển 'Prometheus', dưới chân bốc lên một ngọn lửa, chở ba người bay về phía đảo Bánh.

Nhìn Charlotte Linlin đi xa, Jack đứng bên cạnh hỏi: "Lão đại, vết thương của ngài?" "Không sao đâu." Kaido xua tay đáp.

Luffy và Momonga lúc này đang điều khiển thuyền hải tặc, đã đến bờ biển gần căn cứ nhất!

Sau một thời gian hồi phục, lúc này đã có binh sĩ trên tháp canh quan sát tình hình bên bờ.

Chương 333

Thấy ba chiếc thuyền hải tặc đang thẳng tắp di chuyển về phía bờ, binh sĩ lập tức báo cáo cho căn cứ.

Đồng thời, họ cũng bước vào trạng thái chiến đấu, quan sát tình hình ở đây. 'Reng reng reng~~' Trong văn phòng, La Tu cũng nhận được thông báo, biết được bờ biển xuất hiện thuyền hải tặc! 'Thuyền của băng hải tặc Big Mom?' Nghe tin, La Tu nghĩ, 'Charlotte Linlin đã chạy rồi, chắc chắn sẽ không có hải tặc nào đến đây nữa.' Cuối cùng, La Tu đưa ra một kết luận, trên thuyền có khả năng là Luffy và Momonga.

Rốt cuộc, băng hải tặc Big Mom đã lên đảo Lanxi, Luffy và Momonga cũng đang ở trên đảo, hai người có khả năng đã phát hiện ra những chiếc thuyền này và lái chúng về!

Quả nhiên, một lúc sau có tin tức truyền về, Momonga đã lái mấy chiếc thuyền đó về!

Khi các binh sĩ thấy Momonga đứng ở mũi thuyền, họ đều thở phào nhẹ nhõm, tâm trạng căng thẳng ban đầu cũng trở nên thả lỏng.

Dù sao thì, vừa mới trải qua cuộc tấn công của Kaido và Charlotte Linlin, bây giờ thấy kẻ địch dám quang minh chính đại tấn công căn cứ, trong lòng họ không khỏi coi trọng.

Sau đó, các binh sĩ dưới sự ra hiệu của Momonga, chạy về phía thuyền hải tặc!!

Chẳng mấy chốc, dưới sự giúp đỡ của đông đảo binh sĩ Hải quân, những vật tư hữu ích trên thuyền hải tặc đã được dỡ xuống, trong đó bao gồm cả những chiếc bánh kem tinh xảo đủ loại.

Sau đó, mọi người vui vẻ cùng nhau trở về căn cứ.

Sau khi về căn cứ, Momonga kéo theo Luffy đang lề mề, cùng nhau đến báo cáo với La Tu và Zephyr.

La Tu và Zephyr lúc này đều đang ngồi trong phòng. 'Cốc~ cốc~' Momonga gõ cửa phòng.

Sau khi Zephyr đáp lời, Momonga đẩy cửa cùng Luffy bước vào.

"La Tu tiên sinh, chúng tôi đã không hoàn thành chỉ lệnh, không bắt được Cracker và những người khác," Momonga áy náy nói.

"Vậy các cậu tìm thấy ba chiếc thuyền đó ở đâu?" Zephyr hỏi.

"Gần cảng nơi xảy ra trận chiến, chúng tôi…" Momonga kể lại quyết định của mình, việc phát hiện ra mấy người nộm bánh quy.

Nghe xong lời kể của Momonga, La Tu cảm thấy lúc đó mình giao nhiệm vụ này có chút vội vàng!

Một hòn đảo lớn như vậy, muốn tìm hai ba người trong đó thực sự rất khó.

Thế là, La Tu lên tiếng an ủi hai người, rồi để họ đi làm việc của mình.

Sau đó, Zephyr và La Tu tán gẫu một lúc rồi ai về phòng nấy.

Về đến phòng, La Tu hồi tưởng lại quá trình mấy ngày qua, kết quả phát hiện gần như không thu được gì nhiều.

Katakuri và Snack chỉ cho một ít điểm chính nghĩa, Kaido và Charlotte Linlin cuối cùng đã chạy thoát, hệ thống chắc chắn sẽ không cho điểm.

Không có điểm chính nghĩa từ hai Tứ Hoàng, giai đoạn thứ ba vẫn còn một khoảng cách dài. 'Cũng không hẳn, 'Đá Dyna' hẳn đã nằm trong tay mình rồi!' La Tu tự an ủi.

Rốt cuộc, sau trận chiến này, 'Đá Dyna' đã hoàn toàn thuộc về Hải quân, năng lượng chứa đựng trong đó quả thực rất đáng kể.

Chỉ riêng dạng sơ khai, sau khi kích nổ đã có thể tạo ra uy lực cực lớn.

Nếu lấy nó làm vật liệu chính, phát triển ra một loạt vũ khí, năng lực của các binh sĩ Hải quân thông thường sẽ được nâng cao đáng kể.

Trên mặt biển, có một chiếc thuyền màu xanh trắng, bất chấp bóng tối, tiếp tục tiến về phía đích.

Chủ nhân của con tàu chính là Cracker và hai người kia.

Lúc này, Cracker đang nằm trên boong sau, đầu óc trống rỗng, ngước nhìn bầu trời đầy sao.

Những chuyện xảy ra trong một ngày thực sự vượt quá sức tưởng tượng của hắn, lúc này hắn cần yên tĩnh, để từ từ tiêu hóa thông tin.

Smoothie và Perospero cũng gần giống như Cracker, dựa vào lan can, nhìn mặt biển hoặc bầu trời sao!

Đang ngắm sao, Cracker đột nhiên phát hiện một chấm đỏ di chuyển nhanh trong tầm mắt. '?' Nhìn chấm đỏ, Cracker nghĩ, 'Người có năng lực, hay là vũ khí mới của ai đó?' Tuy có nhiều phỏng đoán, nhưng vì đang là ban đêm, không có ánh sáng, Cracker cũng không có cách nào quan sát kỹ, đành mặc kệ, tiếp tục ngắm sao.

Nhưng, một lúc sau, Cracker kinh ngạc phát hiện, chấm đỏ phát sáng đó dường như đang đi cùng lộ trình với mình!

Và khoảng cách càng lúc càng gần! 'Không lẽ là vũ khí do Hải quân nghiên cứu?

Đang truy kích mình sao!' Cracker lập tức cảnh giác.

Dù sao cũng vừa mới chiến đấu với Hải quân, lúc này trong lòng

Cracker tràn đầy cảnh giác.

“Smoothie, Perospero, nhìn chấm đỏ nhỏ đang phát sáng trên bầu trời phía sau kia!” Cracker khẽ nói.

Nghe lời Cracker, hai người lập tức nhìn theo hướng hắn chỉ, phát hiện ra chấm đỏ mà hắn nói.

Lúc này, chấm đỏ đã lớn hơn nhiều so với lần đầu Cracker nhìn thấy.

Dưới sự quan sát của ba người, chấm đỏ vẫn di chuyển theo quỹ đạo của nó.

Chẳng mấy chốc, thể tích của chấm đỏ đã lớn gấp mấy lần.

Sau khi phóng to, ba người phát hiện chấm đỏ phát sáng có thể là ngọn lửa đang cháy.

Qua ngọn lửa, họ lờ mờ thấy được một bóng người.

“Không thể nào!!” Cả ba người đều nảy ra cùng một ý nghĩ.

Thế là, họ quay đầu nhìn nhau.

Sau một hồi trao đổi ánh mắt, ba người xác định suy nghĩ của họ lúc này là giống nhau!

Ngay sau đó, ba người đang thảnh thơi lập tức hành động, tìm kiếm trên thuyền vũ khí có thể phát tín hiệu.

Sau một hồi tìm kiếm, Perospero cuối cùng đã thành công tìm được một quả đạn pháo!

Nhìn quả đạn pháo này, Perospero lập tức gọi hai người kia đến boong tàu.

“Smoothie, cô ném nó lên trời, Cracker cậu phá vỡ nó, để thu hút sự chú ý của Mama!” Perospero sắp xếp.

Tuy trên thuyền có sẵn pháo, nhưng chúng đều được đặt ở khu vực cố định, góc điều chỉnh có hạn, không thể bắn thẳng lên trời!

Hiện tại do vết thương trên người, hắn không thể phát huy toàn bộ sức mạnh, nên đành nhờ Smoothie.

Tay phải cầm quả đạn pháo, Smoothie nghiến răng, toàn bộ sức mạnh cơ thể bộc phát, ném thẳng quả đạn pháo lên trời! 'Vút~~' Quả đạn pháo xé tan không khí, bay thẳng lên cao!!

Cracker đứng bên cạnh đã chuẩn bị sẵn, giơ thanh kiếm trong tay lên, trực tiếp phát ra một đạo kiếm khí. 'Bùm~~~' Kiếm khí va vào đạn pháo, trực tiếp đốt cháy quả đạn pháo giữa không trung, tạo ra tiếng nổ lớn, ngọn lửa và lực xung kích!

Chương 334

Lúc này, Charlotte Linlin, Snack và Katakuri đang được 'Prometheus' chở đi, đã bị quả đạn pháo nổ thu hút sự chú ý!

Cách chào hỏi không thân thiện này lập tức khiến ba người chú ý, họ ngay lập tức tập trung vào chiếc thuyền nhỏ.

Đồng thời, họ hạ thấp độ cao bay của 'Prometheus' để có thể quan sát kỹ hơn tình hình trên thuyền. 'Hù~~' Sau khi thấy đạn pháo nổ, Perospero cố nén vết thương trên người, phát động năng lực trái ác quỷ, từ cổ tay lại tuôn ra kẹo lỏng.

Nhưng, lần này số lượng và tốc độ kẹo lỏng tuôn ra không thể so sánh với trước kia.

Kẹo lỏng từ cổ tay Perospero nhanh chóng tụ lại trên boong, hình thành một cột trụ vươn lên trời.

Cracker và Smoothie đứng bên cạnh nhìn Perospero ngưng tụ kẹo lỏng, đồng thời chăm chú theo dõi động tĩnh của ngọn lửa kia.

Tuy có thể điều khiển ngọn lửa và chở người bay, trong nhận thức của ba người, chỉ có Mama mới làm được.

Nhưng để đề phòng tình huống bất thường, họ vẫn chăm chú nhìn ngọn lửa, đề phòng có chuyện gì xảy ra.

Charlotte Linlin phóng ra Haki Quan sát, nhanh chóng hiểu ra. 'Kẹo lỏng sao?

Hẳn là Perospero,' Linlin thầm nghĩ.

"Không sao đâu, trên chiếc thuyền bên dưới là Perospero!" Cảm nhận được cột trụ kẹo lỏng, Charlotte Linlin nói với Katakuri và Snack đang trong trạng thái đề phòng!

Nghe lời Mama, Katakuri và Snack thở phào nhẹ nhõm!

Họ giải trừ trạng thái cảnh giác.

Sau đó, Charlotte Linlin lập tức điều khiển Prometheus, từ trên không hạ xuống vị trí của chiếc thuyền.

Nhìn ngọn lửa hạ độ cao, đến gần chiếc thuyền nhỏ, sau khi quan sát kỹ, ba người đều hiểu rõ, không nhận nhầm, đúng là Mama!

Sau khi xác định, Perospero ngừng sử dụng năng lực trái ác quỷ, không muốn tạo thêm gánh nặng cho cơ thể.

Thế là, cột kẹo lỏng ngưng tụ lập tức sụp xuống, dần dần biến mất!

"Dừng thuyền!!" Cracker lập tức hét lớn.

Nghe lệnh của Cracker, lính bánh quy điều khiển thuyền lập tức dừng lại.

Điều khiển 'Prometheus', Charlotte Linlin từ từ bay lơ lửng phía trên con thuyền.

"Ta nhảy xuống đây!" Charlotte Linlin nói.

Sau đó, bà ta nhảy thẳng xuống boong tàu. 'Bịch~~' Sau một tiếng động trầm đục và thân tàu hơi nghiêng về phía boong, Charlotte Linlin đã đáp xuống thành công. 'Bịch~ bịch' Sau đó, Katakuri và Snack cũng nhảy xuống boong.

Nhìn thấy Katakuri xuất hiện trước mặt, trái tim vốn đã nguội lạnh của Cracker đột nhiên trở nên sống động.

"Perospero, Cracker, Smoothie, ba đứa có thể thoát khỏi vòng vây của Hải quân, làm tốt lắm!" Nhìn ba đứa con trai trước mặt, Charlotte Linlin khen ngợi.

Lúc đó bị La Tu và những người khác truy đuổi, bà ta thực sự

không có cách nào quay lại cứu ba người, chỉ đành nhanh chóng cứu Katakuri và Snack đang bị bắt.

Ngoài việc để lại một tin nhắn, gần như không có sự giúp đỡ nào hữu ích cho việc trốn thoát của họ.

Nghe lời khen của Mama, và ánh mắt đang đổ dồn vào mình, Perospero cười khổ nói: "Mama, lúc đó con bất tỉnh, không có tác dụng gì cả, lúc con tỉnh lại thì đã sắp lên thuyền rồi!" Perospero nói xong, Charlotte Linlin chuyển ánh mắt khen ngợi sang Cracker và Smoothie.

Cảm nhận được ánh mắt khen ngợi của Mama, Smoothie cũng cảm thấy xấu hổ.

Một mặt, vì lộ trình không phải do cô chỉ định.

Mặt khác, cả chặng đường không gặp một Hải quân nào, ngoài mấy quả pháo hiệu ra thì không có chút động tĩnh nào, thực sự có chút kỳ lạ.

Sau đó, cô kể lại cảm giác kỳ lạ khi trốn thoát và việc Cracker vạch ra lộ trình.

Nghe xong lời kể của Smoothie, Charlotte Linlin đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Lúc bà ta và Kaido xông vào căn cứ Hải quân, để yểm trợ hành động, Kaido đã trực tiếp phóng ra Haki Bá vương, chấn động rất nhiều binh sĩ Hải quân đến bất tỉnh!

Do đó, Hải quân mất đi một lượng lớn nhân lực, có thể đã không còn sức lực để đến đảo Lanxi vây bắt họ.

"Thật là may mắn trong cái rủi!" Hiểu ra rồi, Charlotte Linlin không khỏi cảm thán một câu.

Đối mặt với câu nói đột ngột của Mama, mọi người đều nhìn bà.

Đối với sự thắc mắc của mọi người, Charlotte Linlin giải thích, giải tỏa nghi ngờ trong lòng họ.

"Lần này hành động tuy thất bại, nhưng may mắn là tất cả các con đều có thể đứng trước mặt ta." Charlotte Linlin sắp xếp: "Chuyện hôm nay tạm gác lại, nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai chúng ta sẽ tổng kết lại!" Nghe lời Mama, mọi người đều gật đầu, chuẩn bị tìm một phòng để nghỉ ngơi, hồi phục thể lực.

Dù sao cũng đã trải qua một ngày chiến đấu, tiêu hao khá lớn.

"Mama, trên thuyền có lẽ không có đồ đạc phù hợp với ngài, con sẽ làm cho ngài một cái," nhìn bóng lưng quay đi của Mama, Perospero vội vàng đi theo.

Katakuri lúc này cũng đi đến bên cạnh Cracker, "Làm tốt lắm!!" Sáng sớm hôm sau, La Tu dụi dụi mắt, ngáp một cái rồi lập tức đứng dậy.

Dù sao thì, hôm qua trong Den Den Mushi, Sengoku đã dặn đi dặn lại, yêu cầu ông nhất định phải đi đón các nhân viên nghiên cứu khoa học ở quần đảo Lankitot.

Theo lời Sengoku, mỗi một nhân viên nghiên cứu khoa học đều vô cùng quý giá, tuyệt đối không thể để họ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vì vậy, sau khi thức dậy, La Tu lập tức chuẩn bị điều khiển thuyền đi đón họ.

Hơn nữa, chiều hôm qua ông đã sắp xếp nhân lực, bây giờ những binh sĩ đó cũng nên đang chuẩn bị.

Đến nơi neo đậu quân hạm, có không ít binh sĩ đang bận rộn chuẩn bị.

Thấy La Tu đến, một Trung tướng lập tức đến trước mặt ông, báo cáo tình hình: “La Tu tiên sinh, quân hạm sắp chuẩn bị xong, có thể xuất phát bất cứ lúc nào!” “Nếu đã chuẩn bị xong thì khởi hành đi!” La Tu đáp.

“Không vấn đề!” Trung tướng lớn tiếng đáp.

Sau đó, La Tu và Trung tướng lần lượt lên quân hạm đã chuẩn bị sẵn.

Thấy hai vị chỉ huy đều đã lên thuyền, binh sĩ lập tức khởi động quân hạm, tiến về phía lộ trình đã định. ‘Ầm~~’ Quân hạm phát ra một tiếng gầm, bắt đầu tiến lên trên mặt biển.

Nhìn mặt biển lấp lánh trước mắt, mặt trời đang lên và bầu trời trong xanh, La Tu thực sự không có hứng thú.

Dù sao thì, cảnh tượng như vậy trong cuộc đời ông không biết đã thấy bao nhiêu lần, thực sự đã nhìn ngán rồi.

Thế là, La Tu lặng lẽ lấy cần câu và bình rượu ra, ngồi trên lan can boong tàu bắt đầu câu cá.

Lúc này tại căn cứ Hải quân, Luffy và Zoro đang say giấc nồng.

Sau một thời gian di chuyển, La Tu đã đến địa điểm đã định, quân hạm liền dừng lại trên mặt biển, chờ đợi thuyền nghiên cứu.

Trên một chiếc thuyền màu xanh trắng khác đang di chuyển trên biển.

Chương 335

Thuyền viên trong thuyền dần dần tỉnh lại, từ từ tập trung trên boong.

Nhìn các thuyền viên dần xuất hiện trên boong, Perospero phát động năng lực trái Pero Pero no Mi, trong hai tay tuôn ra kẹo lỏng! 'Ngưng tụ!!' Perospero khẽ hét.

Sau đó, kẹo lỏng tuôn ra từ hai tay theo hình ảnh chiếc ghế trong đầu Perospero ngưng tụ thành từng chiếc một. 'Đông cứng!' Kẹo lỏng ngưng tụ thành ghế trở nên cứng lại.

Cuối cùng hình thành những chiếc ghế kẹo lấp lánh.

Trong lúc Perospero dùng kẹo lỏng ngưng tụ ghế, Cracker, Smoothie, Katakuri… và những người khác đều đã lên boong.

Thấy các con trai của mình đều đã lên boong, Charlotte Linlin lên tiếng: "Đã đủ cả rồi thì ngồi xuống, ta có chuyện muốn nói!" Nghe lời Mama, mọi người lần lượt ngồi xuống.

"Trận chiến lần này hoàn toàn thất bại!

Nhưng các con đều ở đây, nên trận chiến này cơ bản không gây tổn thất cho sức chiến đấu của băng hải tặc Big Mom, đó là một điểm may mắn của chúng ta!" Charlotte Linlin nói: "Từ tần suất các sự kiện xảy ra trên khắp thế giới gần đây, năm nay là năm có tần suất cao nhất." "Tiếp theo, có thể sẽ chào đón một thời đại lớn, điểm này Kaido và ta có cùng quan điểm!" Lời của Charlotte Linlin vừa dứt, mọi người thuận theo suy nghĩ của bà, bắt đầu nghĩ về những sự kiện lớn gây chấn động thế giới trong thời gian gần đây.

Kiếm sĩ đệ nhất thế giới bị đánh bại, đảo Người Cá trở lại dưới

sự kiểm soát của con người, công chúa Shirahoshi dường như là Hải Vương trong truyền thuyết, Đá Dyna trong truyền thuyết… Khi ba người có ý thức về những sự kiện này, họ phát hiện những chuyện xảy ra gần đây quả thực có hơi nhiều.

Thấy mọi người đều đã suy nghĩ một lúc, Charlotte Linlin tiếp tục: "Vì vậy để chào đón thời đại lớn sắp tới, chúng ta cần nâng cao thực lực, cho nên ta muốn thôn tính gia tộc Vinsmoke!!" Nghe Mama nói đến gia tộc Vinsmoke, mọi người lập tức nhớ lại về gia tộc này.

Thời gian gia tộc Vinsmoke và gia tộc Charlotte tiếp xúc không dài, nhưng những thông tin cơ bản mọi người đều hiểu rõ.

Gia tộc Vinsmoke cũng có lịch sử khoảng ba trăm năm, là một gia tộc sát thủ nổi tiếng trong thế giới ngầm, và từng là kẻ thống trị Biển Bắc.

Nhưng vì một lý do nào đó, họ đã bị các vương tộc hiện tại của Biển Bắc đuổi đi.

Năng lực khoa học kỹ thuật chủ yếu của gia tộc này là nghiên cứu nhân tố huyết thống của những binh sĩ ưu tú, và dùng những nhân tố huyết thống này để nhân bản ra những binh sĩ ưu tú.

Những binh sĩ bị nhân bản này đối với mệnh lệnh của gia tộc Vinsmoke răm rắp tuân theo, chắc chắn sẽ không bị các yếu tố khác làm lung lay mục đích, vô cùng đáng sợ.

Ngoài những binh sĩ nhân bản này, trang bị dùng cho chiến đấu của họ cũng vô cùng tiên tiến.

Trước đây Mama tiếp xúc và hợp tác với họ, phần lớn nguyên nhân cũng là vì những vũ khí tiên tiến đó.

Còn về mục đích của gia tộc Vinsmoke, thực ra cũng không khó đoán.

Do Mama có con cái với nhiều huyết mạch khác nhau, nên sau khi thiết lập nền tảng hợp tác tốt với gia tộc Charlotte, gia tộc Vinsmoke sẽ có được nhiều loại huyết mạch khác nhau.

Có những huyết mạch khác nhau, có thể từ đó chiết xuất ra những nhân tố huyết thống khác nhau, để nâng cấp và cải tạo những binh sĩ nhân bản được tạo ra.

Tuy hai bên đều có tính toán riêng, nhưng vì mục tiêu của mỗi bên, họ đều mạo hiểm hợp tác với nhau.

"Mama, gia tộc Vinsmoke không phải là quả hồng mềm, lính nhân bản và vũ khí công nghệ cao đi kèm đều không thể xem thường!" Katakuri lên tiếng: "Muốn thôn tính họ, cần có kế hoạch chi tiết, không thể trực tiếp phát động tấn công, nếu không không chỉ tổn thất rất nhiều binh lực, mà thứ chúng ta muốn cũng không lấy được." Nghe xong lời phát biểu của Katakuri, mọi người có mặt đều căng thẳng.

Những lời vừa rồi có thể bao hàm một số ý nghĩa đặc biệt!

Vừa mới trải qua một thất bại, bây giờ nếu chọc giận Mama, bà chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình.

Trong sự lo lắng của mọi người, Charlotte Linlin không hề lộ vẻ tức giận, ngược lại còn tỏ ra nghiêm túc: "Trong gia tộc Vinsmoke, có một nội gián, theo tình báo truyền về, gia tộc Vinsmoke có ý định liên hôn với chúng ta, để mượn sức mạnh của ta, trả thù những vương tộc đã đuổi họ ra khỏi Biển Bắc!!" "Ý của Mama là, chúng ta có thể lợi dụng cuộc liên hôn này để ra tay với gia tộc Vinsmoke?" Katakuri nói.

"Không hổ là đứa con trai ta coi trọng, nói một câu là hiểu ngay!" Charlotte Linlin khen ngợi.

"Đúng vậy, ta chuẩn bị đợi gia tộc Vinsmoke gửi thiệp mời liên

hôn, rồi ra tay trong đám cưới!" Charlotte Linlin bình thản nói. 'Ực~~' Nghe lời nói bình thản của Mama, mọi người có mặt dường như đều thấy được đám cưới đó chắc chắn sẽ tràn ngập máu tanh.

"Một khi chúng ta thôn tính gia tộc Vinsmoke, thực lực gia tộc Charlotte của chúng ta sẽ được nâng cao đáng kể!" Charlotte Linlin nói: "Khoa học kỹ thuật tiên tiến đó, lúc đó sẽ trở thành vũ khí trong tay chúng ta!

Khi đó sức ảnh hưởng của gia tộc Charlotte sẽ được nâng cao hơn nữa!" "Vậy nếu gia tộc Vinsmoke, cứ mãi không gửi thiệp cưới cho chúng ta!Thì phải làm sao?" Katakuri chỉ ra vấn đề.

Tuy kế hoạch của Mama nghe có vẻ hoàn hảo, nhưng điểm cốt lõi nhất chính là vấn đề thiệp mời.

Chỉ cần gia tộc Vinsmoke không chủ động gửi thiệp mời, những chuyện tiếp theo sẽ khó thực hiện.

Dù sao thì, lời mời do mình đưa ra và lời mời do người khác đưa ra là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, tâm thái, sự chuẩn bị, tính cảnh giác… đều sẽ không giống nhau.

Nếu gia tộc Charlotte chủ động đưa ra lời mời, gia tộc Vinsmoke chắc chắn sẽ suy nghĩ về động cơ của họ, sau đó tiến hành một loạt chuẩn bị.

Trong những sự chuẩn bị của gia tộc Vinsmoke, không chừng sẽ có một số thứ khiến kế hoạch của họ bị sai lệch.

Ngược lại, nếu gia tộc Vinsmoke gửi thiệp mời, gia tộc Charlotte sẽ có thời gian chủ động đặt bẫy, chờ con mồi tự chui vào lưới.

Nhưng bây giờ gia tộc Charlotte vừa mới trải qua một thất bại, lại vội vàng gây chiến, tổn hại đối với cả gia tộc sẽ khá lớn.

Tuy rất không muốn làm gián đoạn kế hoạch của Mama, nhưng để

tránh gia tộc Charlotte lại một lần nữa bị cuốn vào chiến tranh mà không có sự chuẩn bị, đối với những thiếu sót trong kế hoạch, cậu buộc phải chỉ ra, giúp Mama hoàn thiện những lỗ hổng.

Đối mặt với nghi vấn của Katakuri, Charlotte Linlin bình thản đáp: "Chỉ cần họ muốn ra tay với các vương tộc ở Biển Đông, nhất định sẽ tìm đến sự giúp đỡ của ta!!" Nói xong bà liền nhìn thẳng vào Katakuri.

Đối với ánh mắt thẳng thắn của Charlotte Linlin, Katakuri cũng không hề tỏ ra chút sợ hãi nào.

Mọi người bên cạnh nhìn hai người đang đối đầu nhau, cảm giác lo lắng trong lòng lại một lần nữa hiện lên.

Nhìn ánh mắt của Katakuri, Charlotte Linlin dường như đọc được vấn đề mà Katakuri muốn truyền đạt.

Thế là Charlotte Linlin tiếp tục bổ sung: "Nếu gia tộc Vinsmoke thực sự không gửi thiệp mời trước, vậy thì ta sẽ gửi thiệp mời, dụ họ vào tròng!

Lúc đó ta sẽ lại mời Kaido đến, gia tộc Vinsmoke không có năng lực chống lại hai Tứ Hoàng đâu." Về việc dùng gì để mời Kaido, Charlotte Linlin đã nghĩ xong.

Nội gián trong gia tộc Vinsmoke đã báo cho bà biết rằng gia tộc Vinsmoke có thể sản xuất nguyên liệu của Trái ác quỷ nhân tạo - SAD.

Do trước đó La Tu đã ra tay với gia tộc Donquixote, khiến Kaido không có cách nào lấy được Trái ác quỷ nhân tạo từ họ.

Một khi có được nguyên liệu SAD, cộng thêm tài liệu khoa học kỹ thuật của gia tộc Vinsmoke, gia tộc Charlotte lúc đó có lẽ dựa vào năng lực của mình, đủ sức chế tạo ra Trái ác quỷ nhân tạo.

Dùng cái này làm báo đáp, tin rằng Kaido nhất định sẽ đồng ý.

Nghe xong kế hoạch của Charlotte Linlin, mọi người hiểu rằng, Mama có lẽ nhất định phải thôn tính gia tộc Vinsmoke.

Về kế hoạch này, nghe có vẻ rất đáng tin cậy, cơ bản không có thiếu sót rõ ràng, xác suất thành công của kế hoạch rất lớn.

Katakuri lúc này cũng cảm thấy gần giống những người khác, cảm thấy kế hoạch này của Mama khá đáng tin cậy, trầm ổn hơn nhiều so với kế hoạch cướp đoạt quyền sở hữu 'Đá Dyna' ở quần đảo Lankitot.

Nếu kế hoạch có thể thực hiện, và có thể giúp ích cho gia tộc, Katakuri thu lại ánh mắt đối đầu kia.

Thấy Katakuri thu lại ánh mắt sắc bén, Charlotte Linlin biết, đứa con trai được bà kỳ vọng đã thuận theo kế hoạch.

Đối với ánh mắt sắc bén trước đó, Charlotte Linlin biết tại sao.

Dù sao cũng vừa mới trải qua một thất bại lớn, người trẻ tuổi có chút cảm xúc cũng là chuyện bình thường.

Nhưng, chỉ cần kế hoạch hợp lý và có thể giúp đỡ gia tộc Charlotte, có lẽ cậu ta chắc chắn sẽ không từ chối.

Hơn nữa, dựa vào sự hiểu biết về tính cách của Katakuri, cậu ta tuyệt đối sẽ không phản bội gia tộc Charlotte, đặc biệt là trong tình huống vừa mới cứu cậu ta ra khỏi căn cứ Hải quân.

Vừa rồi đối đầu, có lẽ là hy vọng hoàn thiện kế hoạch hơn một chút, không muốn giống như kế hoạch trước đó.

Quá tùy tiện, dẫn đến gia tộc Charlotte phải chịu đòn tấn công gần như nghiền ép!!

Chương 336

“Nếu không ai có ý kiến gì, kế hoạch này sau khi về đảo Bánh sẽ bắt đầu thực thi,” Charlotte Linlin sắp xếp: “Nhiệm vụ bây giờ là dưỡng thương cho tốt, trên thuyền cũng không có việc gì, có thể lên kế hoạch chi tiết trước!” Trong lúc Charlotte Linlin đang lên kế hoạch âm mưu của mình, La Tu đang ngồi trên lan can.

Nhưng, ngồi trên lan can một lúc, La Tu không chỉ đơn giản là câu cá.

Đồng thời ông đang suy nghĩ, diễn luyện một số kiếm thuật, chiêu thức, làm phong phú thêm năng lực của mình.

Dù sao thì, sau trận chiến với Kaido và Charlotte Linlin, La Tu đã phát hiện ra một số mắt xích yếu.

Do đó, tuy trông có vẻ như đang câu cá, nhưng hai tay ông vẫn không ngừng bộc phát kiếm khí, diễn luyện một số chiêu thức.

Trung tướng cùng La Tu thực hiện nhiệm vụ tiếp đón, lúc này đang đứng trên boong nhìn La Tu tiên sinh đang say mê nghiên cứu kiếm thuật, thỉnh thoảng hai tay lại bộc phát kiếm khí, khóe miệng không khỏi giật giật hai cái. ‘La Tu tiên sinh, ngài cứ thỉnh thoảng lại phóng ra hai luồng kiếm khí sắc bén như vậy, cá chắc chắn sẽ bị dọa chạy mất thôi!’ Trung tướng thầm oán.

Dù sao thì, cảm giác sắc bén chứa đựng trong luồng kiếm khí thỉnh thoảng bộc phát ra thực sự quá rõ ràng.

Nhưng những lời này Trung tướng chắc chắn sẽ không nói ra, chỉ thầm oán trong lòng, giải tỏa cảm giác sốt ruột khi chờ đợi.

Khi nhìn La Tu tiên sinh diễn luyện một số chiêu thức, Trung

tướng cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng lại có chút xa lạ. 'Ầm~~' Trong cảm giác huyền ảo này, Trung tướng không biết qua bao lâu, đột nhiên bị một tiếng gầm của quân hạm kéo suy nghĩ trở về thực tại.

Trung tướng lập tức quan sát hoàn cảnh xung quanh, ngay lập tức phát hiện một chiếc tàu đang tiến gần quân hạm.

La Tu lúc này cũng kéo suy nghĩ đang chìm đắm trong kiếm thuật trở về thế giới thực.

Thấy quân hạm đang tiến gần, Trung tướng vội vàng chạy về phía La Tu.

"Thưa ngài La Tu, có cần tôi cho tàu tới đón không ạ?" một Trung tướng gọi La Tu từ bên cạnh.

Nghe tiếng gọi của vị Trung tướng, La Tu gật đầu tỏ ý đã biết, sau đó thu lại cần câu rồi đứng trên boong tàu.

Tiếp theo, các binh sĩ trên chiếc quân hạm kia đánh ra hiệu kỳ, biểu thị thân phận của mình.

Vị Trung tướng lúc này đang đứng trong đài quan sát, cẩn thận nhìn lá cờ mà binh sĩ đang vẫy, sau đó xác nhận: "Là người của chúng ta, thưa ngài La Tu!" Sau khi xác định được thân phận của đối phương, La Tu phất tay, thuyền lập tức khởi động, dẫn đầu chiếc quân hạm bắt đầu quay về.

Sau một khoảng thời gian di chuyển, cuối cùng vào lúc gần trưa, họ đã đến được đảo Terto.

Sau khi xuống tàu, một thanh niên tóc nâu, đeo kính từ thuyền nghiên cứu khoa học bước nhanh đến bên cạnh La Tu: "Thưa ngài La Tu, đã nghe danh ngài từ lâu.

Tôi tên là Grant, đội trưởng đội nghiên cứu và phát triển số một!"

“Ha ha, không ngờ mấy lão già ở đội một lại có một hậu bối tài năng thế này,” La Tu cười nói, nhìn vào tuổi tác của đối phương.

Tuy vừa mới phục chức, quay lại Hải quân tiếp tục công tác, nhưng dù sao ông cũng đã nghỉ hưu nhiều năm, những lứa máu mới được bổ sung trong thời gian đó quả thực ông không quen biết.

Những người mà ông quen, bây giờ chắc cũng đã thành những ông già cả rồi.

Có thể được Sengoku trực tiếp chỉ định và dặn dò tiếp ứng, năng lực của Grant chắc chắn phải rất nổi bật.

“Ngài La Tu quá khen rồi, mấy vị thầy giáo tuổi tác đều đã lớn, việc khảo sát thực địa như thế này, tôi làm sẽ phù hợp hơn!” Grant cười nói.

“Có thể làm đội trưởng đội nghiên cứu khoa học, chắc chắn đã được mấy lão già kia công nhận!” La Tu khen ngợi.

“Cứ về căn cứ nghỉ ngơi trước đã, chiều nay chúng ta sẽ đến đó xem xét tình hình!” “Không vấn đề gì, thưa ngài La Tu,” Grant đồng ý.

Sau đó, đợi các nhân viên lần lượt chuyển các thiết bị trên tàu xuống, cả nhóm người liền tiến về căn cứ Hải quân tạm thời.

Trong căn cứ Hải quân, do kẻ địch mạnh đã bị đuổi đi, toàn bộ căn cứ lúc này đang tiến hành giai đoạn cuối cùng của việc huấn luyện - diễn tập kỹ thuật chiến đấu.

Các binh sĩ lần lượt tìm đối thủ, tiến hành đối kháng một chọi một, người thắng sẽ vào vòng tiếp theo, người thua trực tiếp bị loại.

Thỉnh thoảng, một số Trung tướng và Zephyr sẽ đi dạo quanh sân đấu, chỉ điểm cho hai bên chiến đấu, tăng cường sức chiến đấu của họ.

Đi được một đoạn đường, La Tu dẫn mọi người vào trong căn cứ. ‘Hô ha ~~’ Nhìn cảnh tượng náo nhiệt trong căn cứ, Grant không khỏi thốt lên một tiếng cảm thán: “Không ngờ ở một căn cứ biên giới thế này mà lại có thể thấy được cảnh tượng sôi động như vậy!” Tuy là nhân viên thuộc loại hình nghiên cứu khoa học, nhưng cũng là một thành viên của Hải quân, anh ta biết một số tình hình quản lý của Hải quân.

Thấy các binh sĩ tràn đầy nhiệt huyết đang luyện tập, Grant biết rằng cách quản lý của La Tu nhất định vô cùng hiệu quả, mới có thể huy động được tinh thần của các binh sĩ lên cao như vậy!

“Ha ha, Grant, cậu nên khen Zephyr mới phải.

Suốt thời gian qua, ông ấy luôn lo lắng cho việc huấn luyện của binh sĩ, nghe được lời khen của cậu chắc chắn sẽ rất vui,” La Tu giải thích.

“Không hổ danh là ngài Zephyr, tinh thần mà các binh sĩ thể hiện ra, chắc chắn nằm trong top ba các căn cứ mà tôi từng thấy.” “Thời gian tới, có lẽ ngày nào cậu cũng sẽ được thấy thôi.” Sau đó, La Tu dẫn đội nghiên cứu khoa học đến các phòng đã được chỉ định.

Nhân cơ hội này, ông cũng làm quen sơ bộ với các thành viên trong đội nghiên cứu.

Đội ngũ toàn là những người trẻ tuổi, trông vô cùng năng động.

Từ hành động và lời nói, La Tu có thể cảm nhận được họ rất tin tưởng vào lời nói của Grant.

Điểm này khiến La Tu càng thêm coi trọng Grant trong lòng.

Sau khi sắp xếp xong chỗ ở, cũng đã đến giờ ăn trưa, cả đoàn người trực tiếp đến nhà ăn.

Sau khi vào nhà ăn, mấy người lấy xong cơm liền ngồi quây quần

lại với nhau.

“Thưa ngài La Tu, nghe Sengoku nói, ngài đã thấy ‘Đá Dyna’ rồi phải không?” Sau khi ngồi xuống, Grant hỏi.

Grant vừa dứt lời, các thành viên trong đội nghiên cứu khoa học đều đổ dồn sự chú ý vào La Tu.

Mặc dù trước đó mọi người đều hiểu rằng, trọng điểm của nhiệm vụ lần này là ‘Đá Dyna’, vì thế họ đặc biệt chú tâm đến những nội dung ghi chép về ‘Đá Dyna’ trong sách.

Nhưng do những ghi chép về ‘Đá Dyna’ thực sự quá ít, căn bản không có cách nào trích xuất được thông tin hữu ích từ những dòng chữ đó.

La Tu là người đã thực sự tiếp xúc với ‘Đá Dyna’, thông tin biết được từ ông chắc chắn sẽ chính xác hơn nhiều so với thông tin có được từ sách vở.

Nghe xong yêu cầu của họ, La Tu liền kể lại quá trình kích nổ ‘Đá Dyna’ lúc đó cùng với hình dáng bên ngoài của nó.

Sau khi La Tu kể xong, mấy người đều rơi vào trầm tư.

Thấy mọi người đều đang suy nghĩ, La Tu cười nói: “Bây giờ không cần vội, chiều nay đến nơi sẽ được thấy tận mắt, bây giờ cứ ăn cơm cho ngon đã!” Bị lời nói của La Tu thức tỉnh, Grant biết đây là bệnh chung của dân kỹ thuật, lập tức nói: “Bây giờ đừng tốn não nữa, đợi đến chiều thấy vật thật rồi hẵng tiêu hao tế bào não!” “Đội trưởng, vừa rồi chẳng phải anh cũng đang suy nghĩ về vấn đề đó sao!” một thành viên cười nói.

Bị thành viên vạch trần, Grant không hề tỏ ra tức giận, ngược lại còn trêu đùa qua lại với họ.

Sau một hồi vui vẻ, bữa trưa cũng nhanh chóng kết thúc.

Ăn trưa xong, các nhân viên nghiên cứu khoa học bắt đầu sắp xếp các loại thiết bị, chuẩn bị xuất phát.

La Tu, Zephyr và Kuzan, ba người đang bàn bạc về vấn đề phân công nhân sự.

Mặc dù hiện tại Kaido và Charlotte Linlin đều đã bị đánh lui, nhưng lỡ như tin tức ở đây bị lộ ra ngoài, khó tránh khỏi sẽ có những kẻ tiểu nhân vì lợi ích mà bất chấp nguy hiểm.

Để đề phòng bất trắc, căn cứ cần có người canh gác, đội nghiên cứu cũng cần có người đi cùng.

“A, tôi ở lại căn cứ nhé!” Nghe xong nội dung, Kuzan lập tức nói.

Nói xong, Kuzan liền kéo miếng che mắt trên trán xuống, ngồi trên ghế, hai chân duỗi thẳng đặt lên bàn.

Nhìn bộ dạng này của Kuzan, La Tu và Zephyr sớm đã quen.

Hai người nhìn nhau, rồi cùng bước ra ngoài cửa.

Chương 337

"Kuzan, cái bộ dạng lười biếng này, sau này có thể chú ý một chút được không!" Vừa đi ra cửa, Zephyr vừa nói.

Khi hai người ra đến cổng căn cứ, bộ đội về cơ bản đã tập hợp xong.

Dựa vào kinh nghiệm trinh sát địa điểm của tiểu đội trước đó, mọi người trực tiếp lên xe tải, hướng về phía mục tiêu.

Trên đảo Terto, Sandie Niu đang dưỡng thương lúc này đang hướng ánh mắt về phía đảo Lansy.

Tiếng nổ phát ra từ đảo Lansy ngày hôm qua cùng với bóng hình khổng lồ trên bầu trời, Sandie Niu lúc này nhớ lại vẫn cảm thấy sợ hãi.

Trận chiến cấp độ đó, không phải là thứ bà có thể can thiệp vào. 'Trước đó lựa chọn Hải quân, lần này đặt cược đúng rồi!' Nhớ lại bóng hình trốn thoát khỏi đây trong tầm mắt ngày hôm qua, Sandie Niu thầm thấy may mắn.

Đối với bóng hình rồng khổng lồ đó, Sandie Niu cảm thấy có thể là một Tứ Hoàng khác, Kaido Bách Thú!! 'Charlotte Linlin, Kaido Bách Thú, cả hai đều bị Hải quân đánh lui, hòn đảo này trong những ngày gần đây chắc chắn sẽ rất yên ổn.' Sandie Niu suy nghĩ.

Dù sao, băng hải tặc cấp Tứ Hoàng đều bị Hải quân đóng quân ở đây đánh bại, một lực chấn nhiếp vô hình sẽ bao trùm nơi này.

Tuy đã thấy bóng hình khổng lồ đó trốn thoát khỏi đây, nhưng để cho chắc chắn, bà đợi qua một đêm yên ổn, phát hiện trên đảo không có động tĩnh gì, mới cử một tiểu đội đến đảo Lansy, thăm dò tình hình

trên đảo.

Một khi tiểu đội truyền về tin tức hòn đảo không có tình huống đặc biệt, những người dân bản địa trên đảo có thể trở về quê hương.

Đối với tình trạng hiện tại của đảo Lansy, Sandie Niu trong lòng đã chuẩn bị tâm lý.

Đô đốc Hải quân chiến đấu với Hoàng đế trên biển, chỉ cần không trực tiếp san bằng hòn đảo, Sandie Niu tuyệt đối có thể chấp nhận được.

Tiểu đội trinh sát được Sandie Niu cử đi, lúc này đã đặt chân lên đất đảo Lansy, đang từng chút một tiến vào trong thăm dò, đội trưởng đương nhiên là Ge Niu.

Nhìn con đường quen thuộc và những ngôi nhà trước mắt, Ge Niu trầm ổn nói: "Kiểm tra kỹ một số ngôi nhà, xem có hải tặc nào còn sót lại không!" Để đảm bảo người dân có thể tiếp tục sống ổn định, nhất định phải dọn dẹp sạch sẽ những hải tặc còn sót lại.

"Rõ!" các thành viên phía sau Ge Niu đáp.

Trong lúc Ge Niu đang kiểm tra nhà cửa, La Tu và những người khác đã sắp đến được đích.

Nhưng do vấn đề địa hình, mấy người hiện đã xuống xe, bắt đầu đi bộ.

"Thưa ngài La Tu, con dốc phía trước chính là đích đến của chúng ta!" một binh sĩ chỉ về phía trước.

Lời nói của binh sĩ, tự nhiên bị Grant phía sau La Tu nghe thấy.

"Không ngờ, 'Đá Dyna' loại khoáng thạch thần kỳ này lại ở dưới chân núi lửa," Grant cảm thán.

"Thưa ngài La Tu, ngọn núi lửa này trông có vẻ là một ngọn núi

lửa chết!" "Theo người dân địa phương, đã lâu lắm rồi không thấy ngọn núi lửa này có dấu hiệu hoạt động!" Nhớ lại tình hình mà Sandie Niu nói, La Tu trả lời.

"Nhìn môi trường sinh thái xung quanh, quả thực là như vậy," Grant đáp lại.

Trong lúc hai người nói chuyện phiếm, họ đã nhanh chóng đến được đích.

Sau khi đến gần con dốc, mọi người mới phát hiện bên cạnh có một cái hố sâu không nhỏ, giữa hố lộ ra mấy tảng đá màu hồng.

Chỉ vào những tảng đá màu hồng đó, người binh sĩ nói: "Những tảng đá màu hồng đó, có lẽ chính là 'Đá Dyna'." "Tình hình ở đây, có giống như trước đây không?" La Tu hỏi.

"Hửm?" Sau khi quan sát kỹ môi trường xung quanh, người binh sĩ trả lời: "Giống như trước đây, có lẽ không có ai đến!" Tuy trước đó binh sĩ đã đến đây khảo sát thực địa, nhưng vì sự an toàn của họ, La Tu và Zephyr đã không cho binh sĩ tự ý tiến hành khai quật, để tránh xảy ra tình huống nổ.

Nghe xong lời của binh sĩ, Grant quay đầu nhìn một thành viên rồi nói: "Đến lượt cậu ra tay rồi!" "Biết rồi, sếp!" người thành viên đáp.

Sau đó, người thành viên đặt chiếc ba lô sau lưng ra trước ngực, nhấn mấy cái nút.

Sau khi các nút được nhấn, từ trong ba lô duỗi ra bốn cánh tay kim loại dài, từ từ vươn về phía hố sâu. 'Vù~~' Dưới sự điều khiển của người thành viên, hai cánh tay kim loại thuận lợi nắm lấy tảng đá màu hồng đang ẩn trong đất.

Thấy móng vuốt kim loại đã thành công nắm được mục tiêu, người thành viên hít một hơi thật sâu, rồi tăng thêm sức mạnh cho

cánh tay kim loại! ‘Két~~’ Lúc này sự chú ý của mọi người đều tập trung vào cánh tay kim loại.

Cùng với việc cánh tay kim loại tăng lực, nó đã thành công kéo tảng đá ra khỏi lòng đất!

Một tảng đá màu hồng hình bầu dục xuất hiện trước mắt mọi người.

Thấy tảng đá này, mọi người lập tức đổ dồn ánh mắt về phía La Tu và Zephyr.

Dù sao, trong số tất cả những người có mặt, chỉ có La Tu và Zephyr là người thực sự đã thấy ‘Đá Dyna’.

Chăm chú nhìn tảng đá hình bầu dục trên cánh tay kim loại một lúc, La Tu duỗi tay ra, chuẩn bị cầm nó lên xem xét kỹ hơn.

Thấy hành động táo bạo của La Tu, Grant lập tức đưa tay ra cản cánh tay của ông lại, khuyên nhủ: “Thưa ngài La Tu, loại đá này chúng tôi đều lần đầu tiên thấy, về điều kiện phát nổ, các yếu tố... một số tình huống chúng tôi đều không hiểu rõ, bây giờ tiếp xúc tùy tiện như vậy, e rằng có chút mạo hiểm!” Trong lúc Grant nói, các binh sĩ ở đây đều đang căng thẳng nhìn La Tu.

Dù sao, những thứ chưa biết, cảm giác sợ hãi mang lại là mạnh mẽ nhất.

Phát hiện mọi người xung quanh đều đang căng thẳng nhìn mình, La Tu không ngờ một hành động vô thức của mình lại có thể gây ra tình huống căng thẳng như vậy.

“Tính ổn định của nó, tốt hơn nhiều so với các cậu tưởng tượng đấy!” La Tu cười lớn.

Sau đó ông lập tức duỗi tay, nắm lấy ‘Đá Dyna’ trong lòng bàn tay!

Nhìn hành động táo bạo của La Tu, mọi người đều nhíu chặt mày.

Chăm chú nhìn tảng đá hình bầu dục trên tay, La Tu cẩn thận xem xét màu sắc, lớp vỏ bên ngoài của nó, sau đó lắc lư hai cái, cảm nhận xem bên trong có chất lỏng hay không.

Sau khi làm xong một loạt quan sát, La Tu cảm thấy tảng đá trong tay mình có lẽ giống với những tảng đã thấy trước đó.

Sau đó, La Tu liền ném tảng đá cho Zephyr, dù sao trong số tất cả những người có mặt, ngoài ông ra, Zephyr là người duy nhất đã tiếp xúc với mấy tảng đá trước đó.

Nhìn La Tu ném 'Đá Dyna' trong tay lên không trung, tâm trạng vốn đã thả lỏng sau khi thấy La Tu cầm chơi tảng đá, một lần nữa lại căng thẳng lên. 'Đá Dyna' vẽ một đường cong tuyệt đẹp trên không trung, rồi rơi vào tay Zephyr.

Đối với ý tứ của La Tu khi ném nó cho mình, Zephyr tự nhiên hiểu rõ.

Sau đó, dựa vào ấn tượng từ lần tiếp xúc trước, ông tiến hành kiểm tra tảng đá này.

Kiểm tra một lượt, Zephyr gật đầu, rồi lại ném tảng đá vào tay La Tu.

Zephyr dù sao cũng là người đã tiếp xúc với mấy viên 'Đá Dyna', so với những người khác, hành động tự nhiên táo bạo hơn một chút.

Mọi người có mặt sau khi thấy La Tu mấy lần hành động táo bạo, bây giờ đã trở nên bình tĩnh hơn nhiều.

"Nhìn từ bên ngoài, có lẽ giống với những gì chúng ta đã thấy trước đây!" La Tu nói.

"Nhưng, tôi và Zephyr phán đoán chỉ từ bên ngoài, còn về việc có

thể nổ hay không thì không chắc!" La Tu bổ sung.

Nghe xong lời của La Tu, Grant chắc chắn gật đầu.

Dù sao La Tu và Zephyr, hai vị tiền bối, lần đầu tiên thấy tảng đá này cũng có hạn chế lớn, không có thiết bị và nhân viên chuyên nghiệp, khó có thể tiến hành phân biệt hiệu quả.

"Vậy thưa ngài La Tu, chúng ta tiến hành ghi chép các thông số liên quan, sau đó kích nổ nó nhé!" Nhìn 'Đá Dyna' trên tay, Grant đề nghị.

Chương 338

Nếu đã không có dữ liệu tương ứng, vậy thì ghi lại các dữ liệu liên quan thôi!

“Thực tế hơn vạn lời nói!

Ý kiến hay!” La Tu tán thưởng.

Sau đó ông liền đưa ‘Đá Dyna’ trong tay cho Grant.

Grant chỉ huy các binh sĩ, từ các thiết bị mang theo chọn ra các bộ phận, lắp ráp chúng thành từng bàn thí nghiệm, sau đó lại lấy ra một số thiết bị, tiến hành ghi chép...

“Đem những tảng đá trong hố kia, đào thêm một ít ra.” Grant chỉ huy.

“Biết rồi, đội trưởng!” người thành viên điều khiển cánh tay máy đáp lại.

Sau đó, những tảng đá màu hồng lộ ra, từng viên một đều được khai quật lên.

Những tảng đá màu hồng này, phần lớn đều có hình bầu dục, lớp vỏ bên ngoài đều có màu hồng.

Sau khi khai quật những tảng đá này, mấy bàn thí nghiệm đều bắt đầu vận hành, tiến hành phân tích dữ liệu của những tảng đá này và ghi chép lại.

Những thành viên đội nghiên cứu khoa học không tiến hành phân tích ghi chép trên bàn thí nghiệm, thì bắt đầu điều tra và lấy mẫu môi trường xung quanh, đặc biệt là cái hố sâu nơi khai quật ra ‘Đá Dyna’.

Nhìn những thành viên đội nghiên cứu khoa học bắt đầu công việc

bận rộn, Zephyr lấy ra khẩu súng tín hiệu mang theo, bắn lên trời một viên đạn tín hiệu. 'Bùm ~~' Sau khi đạn tín hiệu nở rộ trên bầu trời.

Đội xây dựng được thành lập tạm thời tại căn cứ Hải quân sau khi thấy ánh sáng đó, bắt đầu xuất phát đến đích.

Nhiệm vụ chính của đội xây dựng là thiết lập khu vực bảo vệ cho khu vực sản xuất 'Đá Dyna'.

Do yếu tố này, đội xây dựng mang theo khá nhiều vật phẩm, vì vậy không xuất phát cùng lúc với La Tu và những người khác, mà đợi sau khi La Tu và những người khác xác định được khu vực rồi mới xuất phát.

Sau một thời gian phân tích và ghi chép, Grant và những người khác đã ghi lại được các dữ liệu cơ bản.

Vì vậy, Grant đến bên cạnh La Tu và Zephyr: "Thưa ngài La Tu, Đô đốc Zephyr, các dữ liệu cơ bản về cơ bản đã được ghi chép gần xong rồi!

Bây giờ chúng ta có thể quay về tiến hành các bài kiểm tra sâu hơn!" "Bước tiếp theo?

Các cậu chuẩn bị làm gì?" Nghe lời của Grant, La Tu tò mò hỏi.

"Bước tiếp theo chủ yếu chuẩn bị tiến hành các bài kiểm tra kích hoạt, xem xem nó chịu những kích thích nào có thể gây nổ và giới hạn chịu đựng ngoại lực của nó ở đâu!" Grant tự tin giải thích.

Lúc này, đội xây dựng khu bảo vệ cũng đã đến nơi.

"Vừa hay, các cậu dọn dẹp đi, tôi sẽ chỉ huy xây dựng khu bảo vệ!" La Tu đáp lại.

"Cũng được, tôi cũng có thể đưa ra một số gợi ý!" Grant cười nói.

Sau một thời gian bận rộn, đội nghiên cứu khoa học đã sắp xếp

xong các thiết bị, mấy viên 'Đá Dyna' đã khai thác được đều được đặt vào trong các lồng bảo vệ đã chuẩn bị sẵn.

Khu bảo vệ được xây dựng, dựa trên bản vẽ quy hoạch ban đầu và những gợi ý của Grant, trông rất ra dáng.

Để lại phần lớn binh sĩ tiếp tục xây dựng, La Tu và Zephyr dẫn đội nghiên cứu khoa học và một phần nhỏ binh sĩ, quay về căn cứ.

Sau khi về đến căn cứ, mặt trời đã dần lặn khỏi bầu trời.

"Grant, chuẩn bị khi nào tiến hành bước thí nghiệm tiếp theo?" Nhìn bầu trời sắp tối, La Tu hỏi.

"Trời sắp tối rồi, thí nghiệm chỉ có thể đợi đến ngày mai thôi," Grant trả lời.

"Vậy hy vọng, ngày mai chúng ta có thể có được kết quả tốt!" La Tu hy vọng.

Sau đó tại căn cứ, mọi người bắt đầu bận rộn với công việc của mình.

Grant và những người khác phải thống kê và sắp xếp dữ liệu thu được hôm nay, và phải phân phối các thiết bị thí nghiệm cho ngày mai...

Zephyr bắt đầu đi dạo trong căn cứ, xem có binh sĩ nào lười biếng không, tiện thể chuẩn bị đánh vài bài quyền, vận động gân cốt.

Nhìn bóng dáng của Zephyr, La Tu cảm thấy tuy tuổi tác cũng không nhỏ, nhưng tuyệt đối không thể giống như Zephyr được.

Đột nhiên, La Tu nhớ ra một việc khá quan trọng, cần phải liên lạc với Sandie Niu về vấn đề bồi thường sau trận chiến.

Tuy trận chiến lần này không phải do một mình ông gây ra, nhưng ảnh hưởng do trận chiến tạo thành, chắc chắn có yếu tố của ông.

Vì vậy, quay về phòng, La Tu lập tức lấy Ốc Sên Truyền Tin ra, gọi điện cho Sandie Niu.

Lúc này trong phòng của Sandie Niu, Ge Niu vừa mới hoàn thành việc trinh sát đảo Lansy, đang báo cáo thông tin tương ứng cho Sandie Niu trong phòng.

"Cơ sở hạ tầng trong thị trấn, về cơ bản không bị phá hủy lớn?" Sandie Niu nghi ngờ.

"Đúng vậy, nhà cửa trong thị trấn bị phá hủy rất ít." Nhớ lại thị trấn đã thấy, Ge Niu đáp lại.

"Thứ bị phá hủy chủ yếu, có lẽ là các sản phẩm bằng thủy tinh!" "Sản phẩm bằng thủy tinh?" "Đúng, về cơ bản chỉ cần là sản phẩm bằng thủy tinh, đều vỡ nát!" "Ngoài thị trấn thì sao?" "Khu vực bị ảnh hưởng chủ yếu, có lẽ là nơi diễn ra trận chiến!

Nơi đó về cơ bản đã thay đổi hoàn toàn, những vết nứt, những vùng đất lún sâu, khó tìm được một mảnh đất nguyên vẹn, nhưng mặt đất ngoại trừ những con mương đó, trông có vẻ bằng phẳng hơn trước rất nhiều." Nghe xong lời kể của Ge Niu, Sandie Niu thầm nghĩ: 'May mà không đánh nhau trong thị trấn, nếu không với sức phá hoại đó, thị trấn có lẽ cũng không còn ra hình dạng gì.' "Những khu vực ngoài thị trấn đó, thực sự không được thì cứ để đó không quản, xem xem có thích hợp làm gì thì làm," Sandie Niu sắp xếp.

"Rõ, thưa đảo chủ." "Vậy..." Trong lúc Sandie Niu đang chuẩn bị tiếp tục hỏi, Ốc Sên Truyền Tin đột nhiên vang lên.

Tuy khó chịu vì cuộc điện thoại làm gián đoạn tiến trình hỏi chuyện, nhưng Sandie Niu vẫn nhấc Ốc Sên Truyền Tin lên, thiếu kiên nhẫn hỏi: "Ai vậy!" "Đảo chủ Sandie, là tôi, La Tu đây," La Tu trả lời.

Nghe thấy giọng của La Tu, Sandie Niu cảm thấy sự bực bội trong

lòng lập tức tan biến sạch sẽ: "Đại nhân La Tu, lúc này gọi điện, có chuyện gì quan trọng không ạ?" "Cũng không có chuyện gì gấp, chủ yếu là thông báo cho đảo chủ một chút về tình hình trên đảo Lansy!" La Tu giải thích.

"Lúc đó chủ yếu là để chiến đấu với Charlotte Linlin, có thể đã gây ra một số thiệt hại nhất định cho đất đai trên đảo Lansy!" Nghe những lời có chút áy náy của La Tu, khóe miệng Sandie Niu giật giật hai cái. 'Gây ra một số thiệt hại nhất định cho đất đai, đó rõ ràng là thay đổi địa mạo luôn rồi!' Sandie Niu thầm phàn nàn.

"Đảo chủ Sandie, những vùng đất bị tôi phá hủy, hai ngày nữa tôi sẽ tổ chức người đến san lấp những con mương đó," La Tu sắp xếp.

"Đại nhân La Tu, không cần phiền phức như vậy đâu, những ụ đất nhỏ đó tôi nhìn không vừa mắt từ lâu rồi, lần này san phẳng hết đúng là giúp tôi một việc lớn!" Sandie Niu vội vàng từ chối.

Nghe lời của Sandie Niu, La Tu bắt đầu nhớ lại vùng đất bị phá hủy không ra hình dạng ở đó. 'Những vùng đất cao hơn một chút có lẽ đều bị san phẳng rồi, nhưng những con mương do kiếm khí tạo ra, phải có cách lấp lại!' La Tu nhớ lại.

"Không có những ụ đất nhỏ đó, đất đai bằng phẳng dùng để trồng trọt càng thêm tiện lợi và nhanh chóng." Thấy La Tu không nói gì, Sandie Niu vội vàng bổ sung.

Tuy La Tu gây ra thiệt hại lớn cho đất đai, nhưng Sandie Niu không có ý định để La Tu bồi thường.

Một mặt, thủ phạm gây ra thiệt hại cho đất đai không chỉ có La Tu, còn có Charlotte Linlin, thậm chí cả Kaido... những người này đều không thể đắc tội được.

Nếu chỉ để một mình Hải quân chịu trách nhiệm, bồi thường, có

chút không phù hợp.

Hơn nữa, lần này khu vực bị phá hủy nghiêm trọng không nằm trong thị trấn, tổn thất phải chịu, Sandie Niu tự nhận mình có thể gánh được.

Mặt khác, Sandie Niu hy vọng dùng đây làm một cái cớ, sau này trong các giao dịch vũ khí liên quan đến 'Đá Dyna', có thể có được thêm một chút lợi ích.

"Đảo chủ Sandie khách sáo rồi, hai ngày nữa tôi sẽ đến giúp san lấp những con mương đó," La Tu nhanh chóng nói.

"Không cần cũng phải cần!" Nói xong, La Tu lập tức cúp máy, không cho Sandie Niu cơ hội tiếp tục mặc cả.

Chương 339

'Tút tút tút ~~' Nghe tiếng 'tút tút' từ Ốc Sên Truyền Tin, Sandie Niu biết với tính cách của ngài La Tu, có lẽ thật sự sẽ cử binh sĩ đến san lấp những con mương đó. 'Không sao, chuyện này vẫn còn cách cứu vãn, chỉ cần trước đó, san phẳng những con mương này là được!' Sandie Niu nghĩ.

"Sáng mai, tổ chức một số người đi san phẳng hết những con mương trên đảo Lansy!" Sandie Niu nghiêm túc sắp xếp.

Nhìn đảo chủ nghiêm túc như vậy, Ge Niu vô cùng khó hiểu, một cuộc điện thoại lại có thể khiến bà xảy ra sự thay đổi lớn như vậy.

Cúp điện thoại xong, La Tu liền chuẩn bị đi tìm Vince.

Dù sao với năng lực của trái Moku Moku no Mi của Vince, làm loại chuyện này chắc chắn sẽ hiệu quả gấp đôi.

Cuối cùng, La Tu tìm thấy bóng dáng của anh ta trong nhà ăn.

Đối với nhiệm vụ mà La Tu giao phó, Vince tự nhiên đảm bảo có thể hoàn thành.

Ngày hôm sau!

Sáng sớm ăn sáng xong, đội nghiên cứu khoa học liền bắt đầu thu dọn thiết bị, chuẩn bị tìm một nơi hơi xa căn cứ Hải quân, tiến hành thí nghiệm tiếp theo.

Dù sao, với uy lực mà 'Đá Dyna' tạo ra, tuyệt đối không thể tiến hành thí nghiệm gần căn cứ.

Lần này, La Tu, Zephyr và Kuzan ba người, đều chuẩn bị đi cùng đội nghiên cứu khoa học để tiến hành thí nghiệm.

Kuzan vốn lười biếng, sáng nay sau khi nghe La Tu và Zephyr thảo luận về uy lực mà 'Đá Dyna' có thể bộc phát ra, lập tức cảm thấy có chút tò mò về loại đá này.

Lần thí nghiệm này, có vật thật trong tay, và chuẩn bị cho nổ tung 'Đá Dyna' xem xem nó có thể giải phóng ra bao nhiêu sức mạnh.

Vì thế, Kuzan lần này liền đi cùng.

Sau khi thu dọn xong các loại thiết bị, một đoàn xe liền từ trong căn cứ xuất phát, tìm kiếm địa điểm thí nghiệm thích hợp.

Lúc này, tiểu đội do Vince dẫn đầu, cũng từ trong căn cứ xuất phát, tiến đến đảo Lansy, để hoàn thành nhiệm vụ mà ngài La Tu giao phó.

Đi dạo một lúc, cuối cùng Grant chọn địa điểm thí nghiệm trên một bãi cát trống trải.

Sau khi xác định được địa điểm, họ bắt đầu vận chuyển các thiết bị mang theo, chuẩn bị cho thí nghiệm.

Trong lúc La Tu và những người khác tìm được địa điểm, bắt đầu sắp xếp thiết bị, Vince dẫn theo tiểu đội cũng đã đến nơi mà ngài La Tu nói.

Nhìn mấy con mương khổng lồ, Vince bắt đầu hiểu tại sao tối hôm qua, La Tu lại đề nghị anh ta mang thêm một số người.

Lúc này, có một số người rải rác, đứng bên cạnh con mương, đang đổ đất vào trong đó.

"Đội trưởng, tại sao những người đó cũng đang lấp đất vào mương vậy?" một thành viên bên cạnh thấy có người đã bắt đầu làm việc, liền hỏi.

Nhìn những nhân viên công tác có cùng mục đích với mình, và

thông tin mà ngài La Tu đã nói, Vince cảm thấy những người này có lẽ là người dân bản địa đang dọn dẹp những con mương này.

“Chắc là người dân bản địa ở đây,” Vince giải thích.

Nghe câu trả lời của Vince, các binh sĩ phía sau đã hiểu được thân phận của họ.

“Những con mương này đều là do kiếm khí bộc phát ra khi ngài La Tu và Charlotte Linlin chiến đấu gây ra!” Vince lớn tiếng hô.

“Cái gì!

Những con mương này là do kiếm khí của ngài La Tu chém ra sao?” Nghe lời của Vince, các binh sĩ phía sau nhìn mặt đất kinh ngạc nói.

“Đừng có kinh ngạc thế!” một binh sĩ bên cạnh dạy dỗ.

“Ngài La Tu là Đệ nhất Đại kiếm hào thế giới, những con mương quy mô thế này chắc chắn không phải là thực lực thật sự của ngài La Tu!”. ..

Các binh sĩ lần lượt bắt đầu bàn tán.

Nhìn đội ngũ đang rơi vào ồn ào, Vince hét lớn: “Những con mương này đã ảnh hưởng đến cuộc sống của người dân, chúng ta không nên giúp họ san phẳng những con mương này sao!!” “Không vấn đề gì!” một binh sĩ hét lớn.

“Yên tâm đi!”. ..

Sau khi nghe rằng đó là do ngài La Tu chém ra, cảm xúc của mọi người lập tức được khuấy động, vô cùng phấn chấn! !!

Ge Niu đang vất vả làm việc ở một bên, sau khi nghe tiếng hô của bên Hải quân, sự chú ý của cô lập tức bị thu hút.

“Rõ ràng là một công việc khổ sai, tại sao lại có thể vui vẻ như

vậy!" Nhìn Hải quân đang phấn chấn, Ge Niu lẩm bẩm.

Thấy cảm xúc của binh sĩ cao hứng như vậy, Vince biết đã đến lúc, liền hô to: "Vậy thì, bắt đầu làm việc thôi!" Theo lệnh của Vince, các binh sĩ lần lượt lấy dụng cụ của mình ra, bắt đầu làm việc! !

Vince lấy ra mấy tuần thực vật, đặt chúng vào một đoạn nào đó trong con mương, chuẩn bị phát động năng lực trái ác quỷ.

Trong lúc Vince và những người khác đang hăng hái làm việc, tại bãi biển chuẩn bị tiến hành thí nghiệm, La Tu và những người khác.

Hiện tại đã lắp đặt xong thiết bị, trong đó đã khéo léo mượn năng lực của Kuzan.

Anh ta tạo ra một cái bệ bằng băng, dùng để đặt một cánh tay máy đang kẹp chặt 'Đá Dyna'.

Grant và những người khác cũng đã vào vị trí của mình, vận dụng các thiết bị, cẩn thận nhìn 'Đá Dyna' trên mặt băng.

Còn về La Tu, Zephyr và Kuzan ba người, nhiệm vụ chính là bảo vệ an toàn cho mọi người.

Hiện tại họ đều đang yên tĩnh đứng một bên, chăm chú nhìn tình huống sắp xảy ra với 'Đá Dyna'.

"Thí nghiệm va chạm lần thứ nhất, bắt đầu!" Grant mặc đồ bảo hộ, chăm chú nhìn 'Đá Dyna' nghiêm túc nói.

Lời của Grant vừa dứt, nhân viên công tác điều khiển súng nhắm vào 'Đá Dyna', lập tức bóp cò. 'Bùm ~~' Từ trong nòng súng dài trực tiếp bắn ra một viên đạn, hướng về phía đáy của 'Đá Dyna' va chạm. 'Keng ~~' Viên đạn được bắn ra, va chạm mạnh vào lớp đá ở đáy của 'Đá Dyna'.

Ngay khoảnh khắc va chạm vào lớp vỏ ngoài, viên đạn trực tiếp

làm vỡ lớp vỏ ngoài ở đáy của 'Đá Dyna'.

Sau đó viên đạn vì va chạm với 'Đá Dyna', quỹ đạo bay của nó thay đổi, bay sang một bên. 'Đá Dyna' do được giá đỡ kim loại chống đỡ, không bị lực xung kích của viên đạn bắn bay đi, vẫn ở nguyên tại chỗ.

Nhìn những mảnh vỡ bắn tung tóe sau khi bị viên đạn làm vỡ, tim của mọi người đều thót lên cổ họng.

Sợ rằng thứ này, đột nhiên sẽ bùng nổ năng lượng ẩn chứa bên trong trong một khoảnh khắc. 'Ực ~~' Kể từ khi tiếng súng vang lên, ánh mắt của mọi người vẫn luôn tập trung vào tảng đá này.

Sau khi nhìn chằm chằm mười mấy giây, kết quả mấy người phát hiện tảng 'Đá Dyna' này, hình như ngoài việc đáy có chút vấn đề ra, không có phản ứng mạnh mẽ nào.

Grant lúc này, vẫy vẫy cánh tay của mình.

Chương 340

Các thành viên trong tiểu đội khoa học kỹ thuật, tự nhiên hiểu được hàm ý chứa đựng trong hành động này của Grant.

Người thành viên trước đó điều khiển cánh tay kim loại đào đá, một lần nữa mở ba lô ra, cẩn thận điều khiển cánh tay kim loại, đi quan sát tảng 'Đá Dyna' này.

Cánh tay kim loại của anh ta, so với lúc thực hiện nhiệm vụ khai thác trước đó có sự thay đổi lớn, lúc này trong cánh tay kim loại xuất hiện một thứ giống như máy quay phim.

Trước mặt người thành viên điều khiển cánh tay kim loại và trước mặt Grant, lúc này hiện lên một màn hình, hiển thị góc nhìn của cánh tay kim loại.

Nhìn hai màn hình đang hiện lên lúc này, La Tu bước nhanh đến bên cạnh Grant, nhìn vào nội dung được hiển thị trên màn hình.

Hình ảnh đang được hiển thị ở trung tâm màn hình, chính là góc nhìn của cánh tay kim loại. 'Trong thời gian ta nghỉ hưu, khoa học kỹ thuật phát triển nhanh đến vậy sao!' Nhìn hình ảnh hiển thị trên màn hình, La Tu cảm thán.

Sau đó, người thành viên điều khiển cánh tay kim loại, đưa góc nhìn đến vị trí đáy của 'Đá Dyna'.

Sau khi di chuyển ống kính đến đáy của 'Đá Dyna', mọi người nhìn thấy rõ ràng hiện trạng của phần bị viên đạn làm vỡ của 'Đá Dyna'.

"Grant, nếu đã có những mảnh vỡ lớp vỏ ngoài của 'Đá Dyna' này, dùng những mảnh vỡ đó để kiểm tra cường độ chẳng phải sẽ

tiện lợi hơn sao?" Nhìn 'Đá Dyna' bị vỡ, La Tu đề nghị.

"Thưa ngài La Tu, đề nghị hay!" Nghe lời của La Tu, Grant cười nói.

Nếu là để kiểm tra độ cứng, vậy thì trực tiếp dùng những mảnh vỡ này để kiểm tra, chẳng phải sẽ nhanh chóng và tiện lợi hơn sao.

Sau đó, mấy người lập tức thu thập những mảnh vỡ đó.

Nhìn những mảnh vỡ lớn nhỏ được thu thập, Grant biết những mảnh vỡ này, đủ để tính toán phân tích độ cứng của lớp vỏ ngoài.

"Tiến hành thí nghiệm tiếp theo, thí nghiệm kích nổ," Grant bình tĩnh nói.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, họ đã tiến hành các loại thí nghiệm, cuối cùng trong một tiếng nổ lớn, 'Đá Dyna' đã bộc phát ra uy lực khổng lồ.

Vô số ngọn lửa từ trong thân thể 'Đá Dyna' bùng phát ra, sóng xung kích cũng quét ra bốn phía. 'Vù ~~' Sóng xung kích cuốn theo cát sỏi, tàn phá bốn phía.

May mà mọi người đều không phải người thường, cộng thêm vị trí đứng khá xa, cát sỏi không gây ảnh hưởng gì đến mọi người.

"Khụ khụ ~ cuối cùng cũng nổ rồi!" Phủi những hạt cát bắn lên quần áo, Grant cười khổ.

"Nếu còn không nổ, tôi sắp nghi ngờ khối 'Đá Dyna' này là một quả bom xịt rồi." Dù sao vừa rồi đã tiến hành biết bao nhiêu thí nghiệm, anh ta hoàn toàn thấy rõ, sắp nghĩ rằng đây là quả bom xịt, không ngờ ý nghĩ đó vừa dấy lên, nó đã nổ.

"Từ thí nghiệm vừa rồi xem ra, tính ổn định của nó không hề yếu đâu," La Tu tổng kết.

“Đúng vậy, từ những thí nghiệm vừa tiến hành, tính ổn định của viên ‘Đá Dyna’ trước đó thực sự vượt ngoài dự đoán của tôi,” Grant đồng ý.

“Trong tình huống tính ổn định tương đối cao, lại có thể bộc phát ra uy lực mạnh mẽ như vậy, không hổ danh là vật phẩm được ghi trong sách.” “Nhưng thí nghiệm trên một cá thể duy nhất, không thể đảm bảo cả một chủng loại đều giống nhau, cần phải có nhiều lần thí nghiệm để tiến hành phân tích, thống kê.” Nhìn Grant đang cúi đầu bên cạnh, vừa lẩm bẩm vừa ghi chép, La Tu cảm thấy cậu nhóc Grant này, có lẽ hiện tại đã bước vào trạng thái làm việc điên cuồng. ‘Két ~ két ~’ Một cánh tay kim loại, vươn đến bên cạnh cánh tay La Tu.

Lúc này, La Tu đột nhiên cảm thấy có người đang kéo tay mình.

Quay đầu lại, phát hiện một cánh tay kim loại đang kéo tay áo của mình.

Theo hướng cánh tay kim loại, La Tu tập trung ánh mắt vào chàng trai da đen đang điều khiển cánh tay kim loại.

Phát hiện ngài La Tu đã chú ý đến mình, chàng trai da đen lập tức vẫy vẫy tay, ra hiệu cho ngài La Tu đến đây.

Thấy cử chỉ của anh ta, La Tu đi đến bên cạnh.

Thấy La Tu đã đến bên cạnh, chàng trai da đen lập tức giải thích: “Thưa ngài La Tu, đội trưởng có lúc sẽ như vậy, một khi đột nhiên nghĩ ra một vấn đề then chốt nào đó, sẽ rơi vào trạng thái tự hỏi tự trả lời như hiện tại!” “Ồ, người cuồng công việc à,” La Tu tán thưởng.

“Như vậy sẽ không có vấn đề gì chứ?” “Ngài La Tu yên tâm, bộ dạng hiện tại của đội trưởng, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu,” chàng trai da đen giải thích.

“Đội trưởng trong tình huống này, đầu óc đặc biệt nhanh nhạy,

giải quyết vấn đề đặc biệt nhanh!" "Nhưng, lát nữa tôi đoán là sẽ khá bận!" "Chẳng lẽ trong tình huống lẩm bẩm như vậy, vẫn có thể ra lệnh sao?" La Tu tò mò nói.

"Có thể chứ, thưa ngài La Tu, đoán là lát nữa ngài sẽ được thấy," chàng trai da đen cười nói.

"Nhìn sắc mặt của các thành viên khác, ngài sẽ hiểu thôi, trạng thái này của đội trưởng, thật sự khiến người ta vừa yêu vừa hận." Nghe xong lời của chàng trai da đen, La Tu nhanh chóng nhìn một vòng.

Phát hiện chỉ cần là thành viên của tiểu đội nghiên cứu khoa học này theo Grant, hiện tại đều lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

Nhìn bộ dạng này, La Tu lùi lại hai bước, giao sân khấu ở đây cho họ.

"Đặt thêm một viên 'Đá Dyna' nữa, chuẩn bị tiến hành thí nghiệm thăm dò nguồn gốc vụ nổ!" Grant nghiêm túc nói.

Lời của Grant vừa dứt, các thành viên lập tức từ trong hộp lấy ra một viên 'Đá Dyna' mới, đặt lên bệ.

Cái bệ này, Kuzan nhân cơ hội vừa rồi đã dùng băng tạo ra một cái nữa.

Thấy 'Đá Dyna' mới đã được đặt xong, Grant lập tức ban hành lệnh mới, tiến hành thí nghiệm tiếp theo. 'Bùm ~ bùm ~' Cuối cùng sau một loạt thí nghiệm, với cái giá là hai viên 'Đá Dyna' bị kích nổ, Grant và những người khác cũng đã có được những dữ liệu quý giá.

Sau khi hoàn thành những thí nghiệm này, trời cũng dần tối lại.

Grant đang chìm trong trạng thái cuồng công việc, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn trời một lúc, đẩy gọng kính, bình tĩnh nói: "Hôm nay đến đây thôi!" Nghe Grant nói câu đó, các thành viên trong đội nghiên cứu khoa học, lần lượt lộ ra nụ cười nhẹ nhõm.

“Đội trưởng, cuối cùng cũng dừng lại rồi!” chàng trai da đen cảm thán.

“Ha ha, hôm nay vất vả cho các cậu rồi.” Grant cười nói.

Sau đó, họ liền bắt đầu thu dọn thiết bị, chuẩn bị quay về căn cứ.

Lúc này, Charlotte Linlin và mấy người cũng đã quay về đảo Bánh Ngọt.

Cùng với sự xuất hiện của chính Charlotte Linlin, một số hỗn loạn xuất hiện trên đảo Bánh Ngọt lập tức lắng xuống.

Sau khi Charlotte Linlin quay về đảo Bánh Ngọt, việc đầu tiên là đi thưởng thức những chiếc bánh ngọt thơm ngon.

Thấy bộ dạng này của Mẹ, Perospero lộ ra một nụ cười nhẹ.

Tuy hành động lần này đã thất bại hoàn toàn, nhưng may mà không có thương vong về nhân sự, chỉ cần các thành viên cốt cán còn đó, gia tộc Charlotte sẽ luôn mạnh mẽ.

Sau đó, Perospero liền chuẩn bị rời khỏi đây.

Lúc này, giọng nói âm trầm của Charlotte Linlin truyền đến: “Perospero, đem chuyện xảy ra trên đảo Lansy, tiết lộ cho Chính phủ Thế giới!

Đặc biệt là điểm về quyền sở hữu của Đá Dyna!” “Vâng, con biết rồi Mẹ,” Perospero trả lời.

Đối với nhiệm vụ này, Perospero hiểu rằng, Mẹ có lẽ muốn lợi dụng thông tin về ‘Đá Dyna’.

Để cho Chính phủ Thế giới và Hải quân tồn tại kẽ hở, tiến thêm một bước mở rộng, từ đó khiến Chính phủ Thế giới không tin tưởng, dẫn đến thực lực của Hải quân bị suy yếu.

“Nhất định phải nhớ, là vô tình,” Charlotte Linlin nhấn mạnh.

“Con hiểu, Mẹ!” Perospero đáp lại.

Sau đó, Perospero liền quay người rời khỏi phòng, chuẩn bị hoàn thành nhiệm vụ mà Mẹ giao phó.

Còn về việc làm thế nào để ‘vô tình’ tiết lộ thông tin này cho Chính phủ Thế giới, Perospero đã có kế hoạch.

Chương 341

Cử một gián điệp, cố ý để lộ sơ hở trước mặt nhân viên tình báo của Chính phủ Thế giới, để bị bắt.

Sau đó, gián điệp trong nhà tù không chịu nổi uy hiếp lợi dụ, tiết lộ ra chuyện Mẹ và Kaido bị La Tu đánh bại, tiện thể cả chuyện về 'Đá Dyna'.

Chính phủ Thế giới sau khi biết được thông tin này, chắc chắn sẽ gây áp lực lên Hải quân! ! 'La Tu, đối mặt với áp lực từ Chính phủ Thế giới, ngươi có thể bảo vệ được 'Đá Dyna' trong tay không?' Perospero âm trầm nghĩ.

Hiện tại ở ngoại vi căn cứ, một đội Hải quân xuất hiện ở ngoại vi căn cứ.

Binh sĩ thực hiện nhiệm vụ canh gác, ngay lập tức phát hiện tiểu đội đang đi thẳng về phía căn cứ.

Cùng với việc người dẫn đầu tiểu đội ngày càng đến gần căn cứ, binh sĩ dần dần nhận ra người dẫn đầu.

Anh hùng Garp!

Sau khi thu dọn xong các thiết bị liên quan, La Tu và mọi người liền quay về theo đường cũ.

Garp lúc này dẫn theo Gion và những người khác, đã đến cổng căn cứ.

"Trung tướng Garp!!" Thấy Garp, binh sĩ ở cổng lớn tiếng hô.

"Ừm, ngài La Tu có ở trong căn cứ không?" Garp hỏi lại.

"Ngài La Tu sáng nay đã cùng đội nghiên cứu khoa học ra ngoài,

tiến hành các thí nghiệm liên quan rồi ạ," binh sĩ báo cáo.

Nghe xong báo cáo của binh sĩ, Garp nhìn thời gian hiện tại đề nghị: "Gion, bây giờ không còn sớm nữa, chúng ta vào trong doanh trại đợi ngài La Tu quay về đi." Tuy rất muốn được gặp ngài La Tu ngay lập tức, nhưng Gion biết rằng, trong tình huống không rõ vị trí của ngài La Tu và những người khác, ở lại trong căn cứ sẽ tốt hơn.

"Không vấn đề gì, thầy Garp," Gion đáp lại.

"Chắc là phải làm phiền ở đây hai ngày rồi," Garp cười lớn.

Sau đó dẫn theo tiểu đội, liền đi vào trong căn cứ.

Tại một con phố lớn nào đó ở Thánh địa Mary Geoise.

Một người đàn ông tóc nâu gầy gò, đang xem xét các lá thư trong hòm thư.

Đột nhiên bàn tay đang xem xét thư dừng lại, sau đó lấy ra một lá thư từ trong đống thư, nhét vào trong lòng, bước nhanh về phía tòa nhà bên cạnh.

Lúc này, bốn năm người đàn ông vạm vỡ mặc vest đen theo sau bước chân của người đàn ông gầy gò, đi vào trong tòa nhà.

Sau khi nhanh chóng quay về tòa nhà, người đàn ông tóc nâu gầy gò mở cửa phòng, sau đó lấy lá thư trong tay ra, xé ra lấy lá thư bên trong.

Sau đó đặt lá thư lên bàn, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái chai, đổ chất lỏng trong chai lên giấy.

Cùng với việc chất lỏng trong chai được bôi lên lá thư, trên lá thư dần dần hiện ra một hàng chữ khác.

Bốn năm người đàn ông mặc vest đen đi theo người đàn ông gầy gò, lúc này cũng đã lén lút đến ngoài cửa.

Người đàn ông tóc nâu gầy gò ngồi trước bàn, lúc này quay đầu nhìn ra ngoài cửa, lộ ra nụ cười mỉa mai lẩm bẩm: "Nhanh hơn trong thư một chút đấy, nhưng lần này ta cố ý đợi ở đây đấy!" Người đàn ông mặc vest đen đứng ngoài cửa, lúc này nắm chặt khẩu súng trong tay, chăm chú nhìn vào cánh cửa.

Một trong số đó nhấc chân trái lên, đá mạnh vào cửa phòng! 'Rầm ~~~' Cánh cửa gỗ cứng cáp, dưới một cú đá của người đàn ông mặc vest đen, lại trực tiếp vỡ nát.

Người đàn ông gầy gò vốn đang nhìn cửa phòng với nụ cười mỉa mai, lúc này lại bày ra vẻ mặt không thể tin được, một vẻ mặt hoảng sợ, vô cùng kinh ngạc, nhìn những người đàn ông mặc vest đen phá cửa xông vào.

Tuy cố ý để bị bắt, nhưng các chi tiết nhất định phải làm cho tốt.

Dù sao một khi rơi vào tay họ, quyền chủ động không còn trong tay mình, lúc này nhất định không thể để lộ sơ hở.

"Đứng im!" Người đàn ông mặc vest đen xông vào phòng đầu tiên giơ súng lên, chĩa vào người đàn ông gầy gò hét lớn.

Để hoàn thành màn kịch, người đàn ông tóc nâu gầy gò lập tức cầm lấy lá thư trên bàn, nhét vào miệng.

Đồng thời, hai chân lập tức phát lực, trực tiếp nhảy về phía cửa sổ. 'Gã đầu trọc không có trong số mấy người vừa rồi, vậy hắn ở đâu?' Trong đầu lóe lên khuôn mặt của mấy người xông vào phòng, người đàn ông tóc nâu gầy gò nghĩ.

Dù sao cũng là đối thủ cũ của gã đầu trọc, cái đầu trọc bóng loáng đó rất dễ nhận biết, trong số những người vừa xông vào phòng không có ai đầu trọc.

Hơn nữa, những người đó sau khi thấy mình nhảy cửa sổ, phản

ứng đầu tiên lại không phải là nổ súng bắn, làm giảm khả năng di chuyển của mình!

Điều đó chứng tỏ, phía sau chắc chắn có người đang chặn đường của mình. 'Nhảy cửa sổ trốn thoát, có phần quá ngây thơ rồi!

Chuẩn bị đối mặt với nắm đấm sắt của đại ca đi!' Nhìn người đàn ông tóc nâu gầy gò nhảy cửa sổ, người đàn ông mặc đồ đen xông vào phòng đầu tiên nghĩ. 'Xoảng ~~' Thân thể người đàn ông tóc nâu gầy gò va vào cửa sổ, trực tiếp làm vỡ cửa sổ, cả người rơi xuống đất.

Người đàn ông đang ở trên không trung rơi xuống đất, cảm thấy sau khi làm vỡ kính, lập tức điều chỉnh thân hình, đồng thời nhanh chóng quan sát tình hình xung quanh.

Nhưng, trong tầm mắt đột nhiên xuất hiện một nắm đấm đang không ngừng phóng đại! !! 'Không kịp rồi!' Nhìn nắm đấm ngày càng gần, người đàn ông gầy gò nghĩ. 'Bốp ~~' Nắm đấm to lớn, trực tiếp đánh mạnh vào má của người đàn ông. 'Phụt ~' Bị một cú đấm, người đàn ông gầy gò, một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra!

Đồng thời tư thế tiếp đất vốn đã được điều chỉnh, vì sức mạnh của cú đấm sắt, trực tiếp bị đánh tan. 'Rầm ~~' Sau đó, anh ta thảm hại rơi xuống đất.

Người đàn ông mặc vest đen xông vào phòng, lúc này đã đến bên cửa sổ, thấy người đàn ông tóc nâu gầy gò thảm hại ngã xuống đất.

"Nắm đấm của đại ca, cứng lắm đấy," người đàn ông chế nhạo.

Sau đó, anh ta chống tay lên bệ cửa sổ, lật người nhảy xuống khỏi phòng, đồng thời lớn tiếng hô: "Đại ca, thằng nhóc này đã nuốt thư vào bụng rồi, mau bắt nó nôn ra đi!!" Những người mặc đồ đen khác trong phòng, thấy tình hình này, học theo hành động của người đàn ông mặc đồ đen trước đó, lần lượt nhảy xuống từ cửa sổ, rơi xuống

đường phố.

Người đàn ông đầu trọc vạm vỡ vừa vung nắm đấm vào người đàn ông tóc nâu gầy gò, từ từ đi về phía người đàn ông gầy gò đang nằm trên đất.

Thấy người đàn ông đầu trọc đã vung nắm đấm vào mình đang đi tới, người đàn ông tóc nâu gầy gò lập tức bắt đầu giãy giụa, dùng hết sức bò sang một bên.

Lúc này người đàn ông đầu trọc duỗi tay ra, trực tiếp tóm lấy cổ áo người đàn ông tóc nâu gầy gò, lôi anh ta lên.

Cảm thấy bị người ta lôi lên, người đàn ông tóc nâu gầy gò có kỹ năng diễn xuất luôn trực tuyến, lập tức giãy giụa, chuẩn bị vung tay chân đánh về phía người đàn ông đầu trọc.

Nhưng, ngay sau đó, nắm đấm to lớn của người đàn ông đầu trọc trực tiếp đánh mạnh vào bụng anh ta. 'Ọe ~~' Bị một cú tấn công mạnh, thân thể người đàn ông tóc nâu gầy gò lập tức cong lại thành một chữ C lớn, đồng thời miệng cũng nôn ra rất nhiều thứ. 'Bốp ~~' Sau đó người đàn ông đầu trọc lại tung một cú chặt tay, đánh vào cổ người đàn ông tóc nâu gầy gò, người đàn ông trực tiếp ngất đi.

Sau đó người đàn ông đầu trọc vạm vỡ, nhìn về phía một thuộc hạ, ra hiệu bằng mắt.

Chương 342

Nhận được tín hiệu của đại ca, người đàn ông mặc đồ đen biết mình phải làm gì.

Thế là lấy ra một cái túi niêm phong, một đôi găng tay, sau khi đeo găng tay vào.

Cố nén sự khó chịu trong lòng, trong đống chất nôn đó, lấy ra từng mẩu giấy đã bị nhai nát bỏ vào túi niêm phong.

Thấy người đàn ông đã hoàn thành nhiệm vụ, người đàn ông mặc đồ đen đầu trọc sau khi trói đơn giản người đàn ông bị thương, ném anh ta vào cốp xe, sau đó, những người mặc đồ đen khác lần lượt lên xe.

Sau đó chiếc ô tô phát ra một tiếng gầm, bắt đầu khởi động.

Lúc này tại đảo Lansy, Vince và những người khác đang thực hiện nhiệm vụ san lấp mương.

Sau một ngày vất vả bận rộn, nhìn mặt đất lúc này về cơ bản đã trở nên bằng phẳng, họ lần lượt lộ ra nụ cười hài lòng.

Sau đó, với nụ cười mang một chút khiêu khích, họ nhìn về phía đội công trình vẫn luôn làm cùng một nhiệm vụ ở bên cạnh.

Ge Niu vừa mới lấp xong chút đất cuối cùng trong con mương, đang thở hổn hển, sau khi thấy ánh mắt khiêu khích của Vince, trong lòng vô cùng uất ức.

Sáng sớm hôm nay sau khi đến đây, phát hiện đội người này cũng đang làm cùng một nhiệm vụ, Ge Niu lập tức báo cáo cho Sandie Niu.

Dù sao lúc đó đại ca Sandie Niu hình như không nói là đã cấp cho cô một đội trợ thủ, vì vậy sau khi phát hiện tình hình, cô lập tức báo

cáo cho đại ca.

Kết quả thông tin mà đại ca truyền về, lại là bảo cô nói với họ rằng, không cần họ giúp đỡ chúng ta cũng có thể làm được, đồng thời từ chỗ đại ca mơ hồ biết được, có lẽ là Hải quân.

Nhận được tin tức của đại ca, cô liền đi đến bên cạnh họ, giải thích một phen.

Nhưng kết quả lại là, họ căn bản không nghe lời của cô, ngược lại còn làm việc nhanh hơn! !

Và nói với cô rằng, cứ nhìn họ làm là được rồi!

Thấy cảnh tượng bất thường này, cô lại một lần nữa báo cáo tình hình ở đây cho đại ca.

Sau đó nghe thấy đại ca thở dài một hơi, nói không cần quan tâm, cứ để họ làm đi.

Sau khi nghe thấy tiếng thở dài của đại ca, Ge Niu cảm thấy có một cảm giác mất mát trong đó, nhưng vì đại ca nói xong liền cúp máy.

Hoàn toàn không cho Ge Niu cơ hội hỏi.

Vì vậy trong công việc tiếp theo, Ge Niu đều mang một chút cảm giác áy náy khi làm việc.

"Cứ nhất quyết phải ra sức làm việc, thích lao động miễn phí đến vậy sao?" Ge Niu thầm phàn nàn trong lòng.

Vince bị Ge Niu phàn nàn là thích lao động, thực ra không có nhiều suy nghĩ, chỉ là để hoàn thành nhiệm vụ mà ngài La Tu giao phó càng sớm càng tốt.

Dù sao sau khi nghe nguyên nhân ngài La Tu giao nhiệm vụ này, Vince cảm thấy với tư cách là một thành viên của Hải quân, nên gánh

vác nhiệm vụ này.

Tuy không thể giúp được gì khi ngài La Tu và thầy Zephyr đối phó với kẻ địch mạnh, nhưng loại chuyện này chắc chắn có thể hoàn thành.

Nhìn từng con mương được lấp đầy, những cây non được trồng trên những con mương này, Vince lộ ra vẻ mặt hài lòng. 'Nhiệm vụ hoàn thành mỹ mãn,' nhìn thành quả lao động của mình, Vince cảm thấy thật trọn vẹn.

"Nhiệm vụ hoàn thành, mọi người thu dọn đồ đạc, chuẩn bị quay về thôi!" Vince quay người, nhìn các binh sĩ hiện đang mệt mỏi hô lớn.

"Ồ!

Về thôi!!" Nghe Vince tuyên bố nhiệm vụ hoàn thành, mọi người hô vang.

"Nhìn mặt cậu kìa!" Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, các binh sĩ bắt đầu có tâm trạng đùa giỡn.

"Hả!

Sao thế?" Nghe lời của đồng đội, người binh sĩ lập tức đưa tay lên mặt vỗ vỗ, muốn phủi đi đất trên mặt.

Nhưng sự việc không như ý muốn, cùng với việc bàn tay của anh ta vỗ lên mặt, đất dính trên mặt, diện tích ngày càng mở rộng.

"Ha ha!" Thấy cảnh này, các Hải quân lần lượt bật cười.

So với Hải quân đang cười đùa thành một đám, những người do Ge Niu dẫn đầu, có vẻ không có nhiều sức sống như vậy.

Nhìn các Hải quân, Ge Niu tự nhiên đã nghe thấy tiếng hô của Vince vừa rồi, biết rằng họ sắp rời khỏi đây.

Tuy trong lòng, đối với việc Hải quân từ chối ý tốt của mình cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Nhưng Ge Niu biết rằng, nếu hôm nay không có Hải quân giúp đỡ, nhiệm vụ lấp mương này, có lẽ cần đến một hai ngày làm việc.

Dù sao đi nữa, người ta đã thực sự giúp đỡ.

"Chúng ta cũng thu dọn, chuẩn bị quay về thôi," Ge Niu sắp xếp cho đội ngũ của mình.

Nghe lời của Ge Niu, các thành viên phía sau lần lượt đáp lại một cách yếu ớt.

Nhìn trạng thái này của các thành viên, rồi so sánh với trạng thái của bên Hải quân trước đó, Ge Niu tức không chịu nổi, lớn tiếng quát: "Tất cả chưa ăn cơm à!" "Biết rồi!

Biết rồi!" Nghe những lời đầy giận dữ của Kanu, các đội viên lập tức lớn tiếng đáp lại.

Nghe câu trả lời của họ, Kanu nói: "Đợi khi về, đảo chủ chắc chắn sẽ đãi mọi người một bữa thịnh soạn, khao thưởng thật hậu hĩnh!" "Không thành vấn đề!" các đội viên hô vang.

"Tốt lắm." Sau đó, Kanu liền đi về phía đội ngũ Hải quân.

"Đội trưởng, coi chừng phía sau, có người tới!" Thấy hành động của Kanu, một đội viên lập tức nhắc nhở Sims.

Được đội viên nhắc nhở, Sims lập tức quay đầu lại, nhìn về phía Kanu đang đi tới.

"Anh bạn, lần này cảm ơn nhiều." Đến trước mặt Sims, Kanu lên tiếng trước.

"Không sao, không sao, thân là Hải quân, chút chuyện nhỏ này không đáng kể." Sims đáp.

“Dù thế nào đi nữa, tôi cũng phải nói một tiếng cảm ơn!” Kanu nói một cách nghiêm túc.

Nhìn vẻ mặt chân thành của Kanu, sắc mặt Sims cũng trở nên nghiêm túc.

Anh nhìn thẳng vào Kanu và thực hiện một kiểu chào quân đội.

Kanu thấy vẻ mặt nghiêm nghị và cái chào của Sims, biết rằng lúc này không thể thất lễ, bèn cúi người đáp lại bằng nghi lễ của địa phương, sau đó quay người đi về phía đội ngũ của mình.

“Đội trưởng, thằng nhóc đó làm tốt chứ?” Thấy Kanu đã đi, một binh sĩ bên cạnh vội vàng đến hỏi Sims.

Bởi vì, hành động vừa rồi của đội trưởng và của người thanh niên kia, họ đều đã thấy cả.

Cái chào quân đội của đội trưởng, họ tự nhiên biết nó đại diện cho điều gì, mà động tác của người thanh niên kia trông cũng rất trang trọng.

Sims lúc này đang suy ngẫm về ý nghĩa trong hành động của người thanh niên kia.

Vừa rồi anh chỉ thực hiện một cái chào đơn giản để bày tỏ sự tôn trọng, rõ ràng đã nói với đối phương không cần họ giúp, anh sẽ tự mình lấp đầy những con mương đó.

Nhưng đối phương hoàn toàn không để ý đến lời anh nói, ngược lại còn cần cù lao động.

Hơn nữa, theo thông tin mà La Tu tiên sinh cho biết, những người này hẳn là đội ngũ do cư dân địa phương tổ chức.

Chương 343

Gia viên của mình bị người ngoài phá hoại, vậy mà họ lại tự mình sửa chữa, phẩm chất cao thượng như vậy, Sims cảm thấy rất đáng để mình chào một cái.

Ngay khi Sims đang tiếp tục suy diễn, đột nhiên anh nghe thấy những tiếng gọi không dứt: "Đội trưởng ~ Đội trưởng ~" Thấy Sims không trả lời mà vẫn đứng ngây ra đó, người binh sĩ mặt biến sắc, lập tức hét to hơn, lặp lại tiếng gọi.

Đồng thời, anh ta đưa tay kéo cánh tay Sims, lay mạnh người đội trưởng.

Bởi vì, theo lời các đồng đội từng nghe kể ở những nơi khác, một số người dân địa phương có thể biết những loại vu thuật tà ác, một khi họ thi triển vài động tác hoặc vật gì đó trước mặt bạn, bạn sẽ bị trúng tà thuật, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Trong đó có chứng mất hồn, rất giống với tình trạng của đội trưởng hiện giờ.

"Này này này, làm gì thế!" Hoàn hồn lại, Sims hỏi.

"Đội trưởng, vừa rồi có chuyện gì vậy?

Không phải là người có năng lực Trái Ác Quỷ đó chứ?

Nếu đúng thì là năng lực gì?" Người binh sĩ nhìn Sims với vẻ mặt nghiêm túc.

Nhìn người lính nghiêm túc như vậy, Sims lộ vẻ mặt quen thuộc, giơ tay gõ gõ vào đầu mình: "Có chuyện gì đâu?" "Phù ~" Thấy hành động thoải mái và quen thuộc của Sims, người binh sĩ nở nụ cười nhẹ nhõm: "Đội trưởng, tôi còn tưởng ngài vừa trúng vu thuật gì đó?" "?"

Nghe lời binh sĩ nói, Sims ngơ ngác.

Sau đó, người lính liền kể lại suy đoán của mình cho Sims nghe.

Nghe xong, mặt Sims đen lại, anh thẳng chân đá mạnh vào mông người lính: "Cả ngày toàn nghĩ linh tinh!" Đá xong, Sims thấy các binh sĩ xung quanh đã thu dọn xong xuôi, liền dẫn đội ngũ quay về theo đường cũ.

Kanu và những người khác, thấy Sims dẫn đội rời đi, cũng bắt đầu lên đường, cũng quay về theo lối cũ. ...

Thánh địa Mary Geoise.

Sau khi người đàn ông đầu trọc vạm vỡ đưa gã tóc nâu gầy gò về tổng bộ gián điệp, hắn ta đầu tiên cho một thuộc hạ cầm mảnh giấy vụn tìm thấy trong bãi nôn của gã tóc nâu, giao cho bộ phận liên quan, hy vọng có thể tìm ra thông tin ghi trên đó từ những mảnh vụn này.

Sau đó, hắn ném gã tóc nâu đang hôn mê vào phòng thẩm vấn, chuẩn bị tra hỏi.

Vì gã này là gián điệp do thế lực khác cài cắm vào, cũng đã bị theo dõi một thời gian, nên sẽ không có ai mời luật sư đến để bảo vệ pháp lý cho hắn.

Có thể trực tiếp ném vào phòng thẩm vấn để tra hỏi.

Đương nhiên, trong quá trình đó có thể xen lẫn một vài thủ đoạn đặc biệt.

Thấy đại ca đưa một người đàn ông vào phòng thẩm vấn, nhân viên công tác trong phòng lập tức trói gã vào chiếc ghế chuyên dụng để thẩm vấn.

Thuộc hạ của gã đầu trọc cũng đã giao những mảnh giấy vụn cho bộ phận liên quan.

Nhân viên bộ phận liên quan nhận lấy mảnh vụn từ tay người đàn ông, qua chiếc túi niêm phong trong suốt, quan sát trạng thái của mảnh vụn rồi hỏi: "Là nôn ra à?" Là nhân viên chuyên về mảng này, tự nhiên đã quen với công việc kiểu vậy, đối với chất nôn dính trên giấy, họ đã sớm quen.

"Đúng vậy, nhưng gã đó vừa mới ăn vào thì đã bị đại ca đấm một cú văng ra." Thuộc hạ của gã đầu trọc giải thích.

"Tôi thấy rồi, mảnh giấy về cơ bản không bị axit dạ dày ăn mòn, bảo quản khá hoàn chỉnh." Nhân viên công tác đáp.

"Vậy cần bao lâu?" "Khoảng hai mươi phút sau." "Hiểu rồi!

Một giờ sau tôi sẽ đến lấy." Thuộc hạ đáp lại.

"Không vấn đề." Nhân viên công tác trả lời.

Sau đó, cầm túi niêm phong chuẩn bị tiến hành kiểm tra.

Trong phòng thẩm vấn, gã đàn ông tóc nâu gầy gò bị trói chặt trên ghế.

Nhìn gã đàn ông đang hôn mê, gã đầu trọc ra hiệu cho thuộc hạ bên cạnh, cầm nước lạnh hắt thẳng vào người gã.

Nhận lệnh của đại ca, thuộc hạ bưng một chậu nước lạnh, hắt thẳng vào người gã đàn ông đang hôn mê trên ghế! 'Xoạt ~~' Nước lạnh băng giá tạt vào người gã tóc nâu, lập tức khiến gã đang hôn mê tỉnh lại! 'Trực tiếp dùng nước lạnh như vậy, có chút nhân đạo nào không!' Gã tóc nâu thầm rủa trong lòng.

Nhưng hiện tại hắn cũng chỉ có thể nghĩ vậy, ngoài đời chắc chắn không thể làm thế, ngược lại phải tỏ ra vẻ mặt hoảng sợ.

"A, các người là ai, tại sao lại trói tôi!" Gã tóc nâu lập tức nhập vai, tỏ ra vô cùng hoảng loạn và phẫn nộ!

Hắn hoàn toàn diễn ra dáng vẻ của một người bình thường sau khi bị bắt.

Nhìn vẻ mặt hoảng sợ, giãy giụa, không thể tin nổi của gã tóc nâu, gã đầu trọc nở một nụ cười chế nhạo.

Sau đó, hắn giơ hai tay lên, vỗ mạnh. 'Bốp ~ bốp ~' Tiếng vỗ tay giòn giã lập tức vang vọng khắp phòng thẩm vấn nhỏ bé. 'Gã này đang cố tỏ ra bí ẩn sao?' Thấy hành động vỗ tay của gã đàn ông, gã tóc nâu thầm nghĩ.

Sau đó hắn lại bắt đầu điên cuồng diễn xuất, tỏ ra vẻ tức giận, gầm lên: "Vỗ tay cái gì, nói cho các người biết, nếu không thả tôi ra, tôi sẽ để luật sư kiện các người!

Cho các người đi tù!" Nhìn gã tóc nâu giận quá hóa rồ, gã đầu trọc vạm vỡ vẫn giữ nụ cười lạnh, bình thản nói: "Đến lúc này còn nguỵ biện, không phải hơi muộn rồi sao!

Nếu thật sự không có vấn đề gì, thì ngay lúc đầu bị tôi truy đuổi, anh nên hỏi danh tính của tôi, chứ không phải nhảy ra khỏi cửa sổ." "Ồ, quên mất một điểm, tại sao anh lại phải nuốt tờ giấy đó vào bụng, rốt cuộc trên đó ghi cái gì?" "Đột nhiên xông vào nhà tôi, ai biết các người là ai?

Lỡ như là bọn cướp, tôi không chạy chẳng lẽ đánh với các người à!" Gã tóc nâu tức giận gầm lên: "Mau thả tôi ra, nếu không tôi sẽ cho các người không yên đâu!" "Vậy tại sao phải nuốt tờ giấy!" "Trên đó có ghi mật khẩu tài khoản, lỡ bị các người lấy được, tiền trên đó phải làm sao!" Gã tóc nâu tiếp tục giận dữ.

Bởi vì, nội dung trên thư đã được hắn lên kế hoạch sẵn.

Sau khi nhận nhiệm vụ cố ý tiết lộ thông tin liên quan cho Chính phủ Thế giới, mặc dù hành động tổng thể đã được xác định.

Nhưng các chi tiết trong đó đều do hắn tự thiết lập, ngoài loại thư này ra, hắn sẽ nói ra một số thông tin, đảm bảo đối phương tin rằng những gì hắn nói là chính xác.

Nội dung ghi trên tờ giấy đó, quả thực có tài khoản ngân hàng và mật khẩu, trong tài khoản cũng quả thực có một khoản tiền gửi nhất định, nhưng lớp nội dung sâu hơn, cần phải bôi một loại dung dịch đặc biệt mới có thể hiện ra, và những chữ hiện ra đó chính là nội dung cần tiết lộ cho Chính phủ Thế giới.

Cho nên dùng tài khoản làm cái cớ để xoay xở, chắc chắn không có vấn đề gì.

"Ồ, vậy sao?" Gã đầu trọc cười nói: "Tạm thời không nói tài khoản ghi trên đó có đúng hay không, nhưng thân phận của anh có vấn đề lớn đấy, Ảnh Hồ tiên sinh!" Nghe gã đầu trọc gọi ra hai chữ "Ảnh Hồ", trái tim gã tóc nâu bị trói trên ghế chợt run lên, nhưng nhờ vào tố chất chuyên nghiệp, vẻ kinh ngạc không hề lộ ra. 'Danh hiệu Ảnh Hồ này, không nằm trong kế hoạch tiết lộ, hắn ta biết được từ đâu?' Não của gã tóc nâu bắt đầu suy nghĩ nhanh chóng: 'Chắc là thông tin lấy được từ nơi khác, bây giờ dùng để thăm dò mình!' Bởi vì, danh hiệu này quả thực là của hắn, nhưng theo kế hoạch, danh hiệu tiết lộ cho Chính phủ Thế giới không phải cái này!

"Ảnh Hồ?

Tên tôi là Scapucci!" Ảnh Hồ lớn tiếng gầm lên, đồng thời thể hiện kỹ năng diễn xuất của mình: "Đừng có vu khống tội danh cho tôi, tôi không ăn bộ này đâu!" "Ảnh Hồ tiên sinh, ngài càng nóng nảy, càng tỏ ra đáng nghi!" Gã đầu trọc cười nói.

"Đột nhiên bị một đám người lạ bắt vào một căn phòng nhỏ thế này, bị trói lại, rồi gán cho một số tội danh nghe có vẻ nghiêm trọng, quan trọng nhất là những tội danh này hoàn toàn không phải của mình,

ai mà không như vậy!" Ảnh Hồ tiếp tục gầm lên.

"Ảnh Hồ tiên sinh, tôi đã nói trước rồi, ngài phản kháng càng kịch liệt, nghi ngờ càng lớn!" Gã đầu trọc tiếp tục bình thản đáp lại: "Tôi khuyên ngài nên thành thật khai ra thân phận, mục đích ẩn náu ở đây, cấp trên cấp dưới của ngài, và nhiệm vụ hiện tại, nếu không một lát nữa những thủ đoạn sắp tới, tôi sợ ngài không chịu nổi đâu." "Ảnh Hồ?

Tôi đã nói rồi, tôi tên là Scapucci!!

Đừng có vu khống tội danh cho tôi!" Ảnh Hồ tiếp tục giãy giụa.

Gã đầu trọc thấy Ảnh Hồ vẫn cứng miệng, bèn bắt đầu kể lại từng việc hắn đã quan sát được trước đó, dùng từng câu để ép hỏi!!

"Ngày đó vô duyên vô cớ đến câu lạc bộ đó làm gì!

Đến đó để..." "Mấy ngày sau, lại đến đó một lần nữa..." ...

Chương 344

Đối mặt với sự truy vấn của gã đầu trọc, Ảnh Hồ đột nhiên cảm thấy, gã đầu trọc này đã theo dõi hắn từ lâu, những lời này, có lẽ không phải là nói bừa.

Ngoài những thông tin hắn cố ý tiết lộ để đảm bảo nhiệm vụ diễn ra, đối phương quả thực đã nắm được một số động tĩnh của hắn. 'Không ngờ vừa mới bắt đầu đã xảy ra tình huống bất ngờ, sự việc trở nên thú vị rồi đây!' Ảnh Hồ suy nghĩ.

Sau đó, não của Ảnh Hồ bắt đầu hoạt động nhanh chóng, lần lượt đối phó với những câu hỏi của gã đầu trọc.

Dù sao gã đầu trọc cũng thuộc bộ phận tình báo, đối với những câu trả lời của hắn chắc chắn sẽ có đề phòng, nếu không cẩn thận một chút sẽ bị tóm được sơ hở!

Hiện tại kế hoạch đã có biến động ngoài ý muốn, Ảnh Hồ biết rằng không thể tiếp tục theo kế hoạch đã định trước.

Bây giờ Ảnh Hồ chuẩn bị tung ra một số chuyện, thu hút sự chú ý của gã đầu trọc, để che giấu thông tin liên quan đến nhiệm vụ lần này. 'Hy vọng mồi câu ném ra, gã này sẽ cắn câu.' Ảnh Hồ suy nghĩ. ...

Sau một hồi hỏi đáp, gã đầu trọc vạm vỡ ngả người ra sau, dựa thẳng vào ghế, nhắm mắt lại, bắt đầu hồi tưởng lại những câu trả lời của Ảnh Hồ vừa rồi!

Thấy gã đầu trọc vạm vỡ ra vẻ như vậy, Ảnh Hồ biết gã này đang suy nghĩ. 'Không được, phải làm rối loạn trạng thái hiện tại.' Ảnh Hồ suy nghĩ.

Sau đó, Ảnh Hồ lớn tiếng gầm lên: "Tên khốn đầu trọc, đừng có

nhắm mắt!

Bắt giữ tôi trái phép, bây giờ lại ra vẻ như vậy, đồ khốn!" "Thả tôi ra trước rồi hãy ra vẻ như vậy!" "Có bản lĩnh thì thả tôi xuống, hai ta đấu tay đôi!!" ...

Đối mặt với những lời khiêu khích cố ý của Ảnh Hồ, gã đầu trọc hoàn toàn không để ý!

Nhưng, gã đầu trọc không để ý, không có nghĩa là thuộc hạ của hắn sẽ tiếp tục im lặng.

Khi những lời chửi rủa của gã tóc nâu ngày càng khó nghe, một người đàn ông mặc đồ đen đứng trong phòng, đi thẳng về phía Ảnh Hồ.

Ảnh Hồ đang chửi bới không ngớt, tự nhiên cũng thấy người nhân viên đang đi về phía mình.

Nhưng đối với một nhân viên quèn đang đi tới, Ảnh Hồ không hề để tâm, một nhân viên nhỏ nhoi, trong tình huống đại ca chưa lên tiếng, dám làm gì hắn?

Vì vậy, hắn phớt lờ người nhân viên đang đi tới, tiếp tục chửi bới.

Đi thẳng đến trước mặt Ảnh Hồ, người nhân viên cúi người xuống, dứt khoát đấm thẳng một cú vào bụng Ảnh Hồ!! 'Phụt ~~' Bụng bị một đòn nặng, cơn đau dữ dội lập tức bao trùm não của Ảnh Hồ, cả cơ thể run lên kịch liệt.

Gã đầu trọc vạm vỡ đang dựa vào ghế, từ từ mở mắt ra. 'Hộc ~ hộc ~' Ảnh Hồ hít sâu vài hơi, mới nén được cảm giác đau đớn xuống.

"Tên khốn, không thấy đại ca của mày còn chưa lên tiếng sao, dám đánh tao, đợi tao ra ngoài, nhất định sẽ cho mày biết tay!" Ảnh Hồ căm hận nhìn chằm chằm người nhân viên vừa ra tay, hung hăng nói.

Đối mặt với lời đe dọa của người đàn ông bị trói, người nhân viên không hề hoảng loạn!

Kể từ khi gia nhập tổ chức này, họ bắt không ít những nhân vật có máu mặt, nhưng sau đó cũng không ai gây khó dễ cho họ!

Chỉ có một lần đại ca say rượu, mơ hồ tiết lộ rằng, dường như có liên quan đến CP0 của Chính phủ!

Chính vì lý do này, mà quyền hạn của tổ chức khá cao.

"E rằng, ngài không có cơ hội bước ra khỏi căn phòng này đâu!

Ảnh Hồ tiên sinh!" Gã đầu trọc mở mắt nói.

Sau đó, đứng dậy, đi đến sau lưng Ảnh Hồ.

"Đại ca, bây giờ đã hai mươi phút rồi!

Tôi đến phòng thí nghiệm lấy báo cáo." Người nhân viên cung kính nói.

"Đi đi." Gã đầu trọc đáp: "Vừa hay, tôi sẽ hỏi Ảnh Hồ tiên sinh vài vấn đề!" "Vâng!" Người nhân viên đáp lời.

Sau đó, liền đi ra ngoài.

"Ảnh Hồ tiên sinh, có thể giải thích lại cho tôi vài vấn đề được không?" Hai tay đặt lên vai Ảnh Hồ, gã đầu trọc vạm vỡ nói.

"Không vấn đề, nhưng sau khi trả lời xong câu hỏi, tôi phải được rời khỏi nơi quỷ quái này!" Ảnh Hồ nghiến răng nói.

"Được thôi, miễn là câu trả lời của ngài không khiến tôi nghi ngờ!" Gã đầu trọc vạm vỡ trả lời.

"Vậy thì mau hỏi đi!

Tôi không muốn ở lại nơi quỷ quái này thêm một giây nào nữa, à đúng rồi, tôi muốn thông tin của thằng nhóc vừa đánh tôi!" Ảnh Hồ

mất kiên nhẫn nói.

“Ngày đó ở...” Cùng lúc đó, người nhân viên đã nhanh chóng đi đến cửa phòng thí nghiệm. ‘Cốc ~ cốc ~’ Anh ta giơ tay lên, gõ cửa.

“Mời vào.” Một giọng nói từ trong phòng vọng ra.

Được sự đồng ý, người nhân viên vặn tay nắm cửa, đẩy cửa đi thẳng vào trong.

Nhân viên nghiên cứu đang làm việc, nghe thấy tiếng có người đi vào, không hề có ý định ngẩng đầu, ngược lại tập trung chú ý vào chiếc lọ nhỏ trước mặt.

Sau đó, nhân viên nghiên cứu bình thản nói: “Bức thư của người đó đã được mã hóa lần thứ hai, không chỉ đơn giản là ghép lại, bây giờ cần phải giải mã phương pháp mã hóa thứ hai, nên cần thêm chút thời gian!” Trong lúc nói, hai tay của nhân viên nghiên cứu đang làm việc rất nhanh.

Anh ta liên tục lấy những lọ lọ chai chai trước mặt, lấy ra một ít dung dịch từ trong đó, trộn chúng lại hoặc trực tiếp nhỏ lên một mảnh giấy.

Nghe lời của nhân viên nghiên cứu, và nhìn hành động của anh ta, người nhân viên vội vã đến cũng không lên tiếng thúc giục, mà yên lặng đứng một bên, kiên nhẫn chờ đợi kết quả.

Dù sao anh ta cũng là nhân viên trong bộ phận tình báo, đối với việc kẻ địch mã hóa thư tín, tự nhiên hiểu rõ, vì vậy đối với nhân viên có thể giải mã, anh ta biết rằng cách tốt nhất hiện giờ là kiên nhẫn chờ đợi.

Trong phòng thẩm vấn, gã đầu trọc nghe xong câu trả lời của Ảnh Hồ, cười lắc đầu: “Đây không phải là câu trả lời tôi muốn nghe!” “Tên bạo chúa này!

Rốt cuộc mày muốn gì!" Ảnh Hồ gào thét.

Gã đầu trọc hoàn toàn không để ý đến tiếng gào thét, ra hiệu cho thuộc hạ.

Nhận được hiệu lệnh, thuộc hạ lập tức nhấn một nút nào đó.

Khi nút được nhấn, trên chiếc ghế Ảnh Hồ đang ngồi lập tức tóe ra vô số tia điện!!

"A ~" Ngay khi tia điện xuất hiện, tiếng hét thảm của Ảnh Hồ cũng vang lên!!

Cùng lúc đó, cả cơ thể hắn bắt đầu co giật!

Nhưng, tia điện chỉ xuất hiện vài giây rồi dừng lại!

Ngay khi tia điện dừng, cơ thể Ảnh Hồ cũng ngừng co giật.

Nhưng, lúc này Ảnh Hồ, lại đang thở hổn hển, trên trán cũng xuất hiện một lớp mồ hôi dày đặc.

"Bây giờ, có thể nói cho tôi biết những gì ngài biết rồi chứ!" Gã đầu trọc vạm vỡ nhìn Ảnh Hồ thảm hại: "Nếu không, những thủ đoạn còn lại còn nhiều." "Đồ chó, bắt tao nhận tội, không thể nào!

Chương 345

Phì!" Ảnh Hồ cứng rắn nói.

Đồng thời, nhổ một bãi nước bọt về phía gã đầu trọc.

Nhưng, gã đầu trọc chỉ cần hơi điều chỉnh vị trí cơ thể, đã dễ dàng né được.

Đồng thời giơ tay lên, ra hiệu một lần nữa.

Thấy ý của đại ca, thuộc hạ lập tức tăng dòng điện lên.

Dòng điện theo đường ống truyền dẫn, một lần nữa xâm nhập vào cơ thể Ảnh Hồ.

Sau đó, gã đầu trọc lại hỏi Ảnh Hồ một số vấn đề, nhưng câu trả lời của Ảnh Hồ đều không thể làm gã đầu trọc hài lòng.

Vì vậy trong thời gian tiếp theo, là sự xen kẽ giữa hỏi và giật điện.

Tại phòng nghiên cứu, người nhân viên vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi.

Nhân viên nghiên cứu vẫn đang thử các loại thuốc thử khác nhau, không ngừng thử nghiệm.

Cuối cùng, khi anh ta kết hợp thuốc thử từ hai lọ lại với nhau, nhỏ lên mảnh giấy thí nghiệm, trên mảnh giấy lập tức hiện ra hai ba chữ!

"Hóa ra dùng hai loại dung dịch kết hợp lại để mã hóa, đúng là thủ đoạn hay!" Nhân viên nghiên cứu cảm thán.

"Tìm ra rồi?" Nghe lời của nhân viên nghiên cứu, người nhân viên vội vàng hỏi.

"Tìm ra rồi." Nhân viên nghiên cứu trả lời: "Có gấp không?" Đối với câu hỏi của nhân viên nghiên cứu, người nhân viên nhớ lại cảnh

trước khi ra khỏi phòng và trả lời: "Không quá gấp, nhưng nếu có thể tìm ra nội dung trên giấy ngay trước mặt gã đó, chắc chắn sẽ gây ra một đòn tâm lý nhất định, có lợi cho việc thẩm vấn của chúng ta." Dù sao, gã đó đã trực tiếp nuốt tờ giấy vào bụng, chứng tỏ nội dung trên giấy chắc chắn rất quan trọng, nhất định phải che giấu nó.

Một khi giải mã được nội dung trên giấy ngay trước mặt hắn, chắc chắn sẽ giáng một đòn mạnh vào phòng tuyến tâm lý của hắn.

"Được rồi, để giúp đỡ công việc của các cậu, bước cuối cùng giao cho cậu hoàn thành." Nhân viên nghiên cứu nói.

Đồng thời hai tay lấy ra một chiếc lọ sạch, đổ hai loại dung dịch theo một tỷ lệ nhất định vào chiếc lọ sạch đó.

Sau đó, đặt chiếc lọ và mảnh giấy vào tay người nhân viên.

"Thuốc thử trong lọ tôi đã điều chỉnh xong, chỉ cần bôi dung dịch này lên mảnh giấy là được." Nhân viên nghiên cứu bổ sung.

"Cảm ơn." Người nhân viên nhận lấy hai món đồ, chân thành cảm ơn.

Sau đó, nhanh chóng đi về phía phòng thẩm vấn. 'Rầm ~' Vì biết trong phòng đang làm gì, người nhân viên trực tiếp đẩy cửa, đi vào trong. 'A ~~' Vừa cầm đồ vật bước vào phòng thẩm vấn, bên tai đã vang lên một tiếng hét thảm.

Vì vậy, anh ta lập tức hướng ánh mắt về phía Ảnh Hồ đang hét thảm. 'Xem ra là dòng điện cấp bốn!' Nhìn lướt qua Ảnh Hồ, người nhân viên nghĩ.

Trước mặt Ảnh Hồ cũng có thêm một tấm bảng đen, trên đó dán một số bức ảnh và thư tín.

Về nhân vật chính trong những bức ảnh này, không ai khác chính là Ảnh Hồ!

Sau đó anh ta đi đến bên bàn, đặt mảnh giấy lên bàn, lớn tiếng nói: "Đại ca, thuốc thử đã chuẩn bị xong, chỉ cần bôi dung dịch trong lọ lên mảnh giấy, thông tin ẩn chứa trên giấy có thể hiện ra!" Sở dĩ anh ta nói lớn tiếng, tự nhiên là để cho Ảnh Hồ nghe thấy, nhằm công kích phòng tuyến tâm lý của hắn.

Nghe lời nói lớn tiếng của thuộc hạ, gã đầu trọc tự nhiên hiểu ý đồ của hắn.

Hắn giơ tay lên, ra hiệu dừng dòng điện.

Sau khi dòng điện dừng lại, Ảnh Hồ lại bắt đầu hít thở sâu, để giảm bớt sự khó chịu trong cơ thể.

"Ảnh Hồ tiên sinh, thấy mảnh giấy trên bàn không!" Gã đầu trọc cúi đầu xuống bên tai Ảnh Hồ: "Ở đó có tất cả câu trả lời!" Nghe lời của gã đầu trọc, Ảnh Hồ đang hít thở sâu lập tức tập trung ánh mắt lên bàn. 'Chắc là có thể tiến hành bước tiếp theo rồi!' Nhìn thuốc thử trên bàn, Ảnh Hồ nghĩ.

Tuy rằng sự việc có sai sót, khiến đối phương biết nhiều thông tin hơn.

Nhưng xem ra, hiện tại họ coi nội dung trên tờ giấy này là nhiệm vụ hiện tại!!

"Chỉ cần nhẹ nhàng bôi thuốc thử lên mảnh giấy, nội dung trên giấy sẽ hiện ra!

Đến lúc đó, khi ngài không còn giá trị lợi dụng, kết cục thế nào không cần tôi nói nhiều nữa chứ!" Gã đầu trọc nhẹ giọng nói: "Nhưng, bây giờ tôi cho ngài một cơ hội, chỉ cần nói ra những thông tin liên quan đến mạng lưới tình báo mà ngài biết, ngài sẽ không còn là một gián điệp bị bắt, mà là một người báo cáo có công!" Nghe những lời của gã đầu trọc, Ảnh Hồ thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Chỉ cần đối phương đưa ra lời đề nghị đầu hàng, chắc chắn sẽ hiệu quả hơn nhiều so với việc chủ động đầu hàng.

"Nhưng, bây giờ cần phải phản kháng!" Ảnh Hồ thầm nghĩ.

"Tưởng rằng cầm một cái lọ và vài tờ giấy, là có thể vu khống tôi sao?" Ảnh Hồ khó khăn nói.

Thấy Ảnh Hồ vẫn cứng miệng, gã đầu trọc cũng không nói gì, trực tiếp đi đến trước bàn, đeo găng tay vào, cầm lấy một mảnh giấy và bình thủy tinh chứa đầy dung dịch!

Sau đó, lại đi đến trước mặt Ảnh Hồ, đổ dung dịch trong bình lên mảnh giấy!

Dung dịch từ từ thấm vào mảnh giấy, chữ trên đó cũng hiện ra!

Nhìn những chữ dần dần xuất hiện, Ảnh Hồ biết đã đến lúc rồi!

"A ~~~" Ảnh Hồ phát ra một tiếng gầm giận dữ!

Sau đó toàn thân như bị rút cạn sức lực, cả cơ thể mềm nhũn, đầu cũng cúi xuống, yếu ớt nói: "Tôi có thể nói, nhưng sau đó phải đảm bảo an toàn cho tôi." Nghe những lời như thể đã chấp nhận số phận của Ảnh Hồ, gã đầu trọc cười nói: "Sớm như vậy không phải tốt hơn sao!

Cứ phải chịu nhiều khổ sở, nhưng vì sự không thành thật trước đó, bây giờ cần phải nói ra nhiều thông tin hơn!" "Tôi sẽ nói ra tất cả những gì tôi biết, có thể đảm bảo an toàn cho tôi không?" Ảnh Hồ yếu ớt nói.

"Vậy phải xem thông tin ngài nói ra, có thể đổi được mạng của ngài không!" Gã đầu trọc nói.

Sau đó, gã đầu trọc quay lại bàn, trải phẳng những mảnh giấy còn lại lên bàn, dùng thuốc thử lần lượt bôi lên giấy!

“Ảnh Hồ tiên sinh có thể nói được chưa?” Gã đầu trọc nói: “Chẳng lẽ, bây giờ chuẩn bị đổi ý?” Sau đó, Ảnh Hồ liền nói ra những câu đã chuẩn bị sẵn, không gì khác ngoài việc Charlotte Linlin và Kaido vì muốn có được ‘Đá Dyna’, đã đến quần đảo Lancitot và chiến đấu với La Tu và những người khác, kết quả là thất bại.

Chính vì thất bại của Big Mom, nên hắn mới bị điều về để tăng cường khả năng phòng thủ cho đảo Bánh.

Sau khi Ảnh Hồ nói xong, gã đầu trọc nhìn những chữ hiện ra trên mảnh giấy, biết rằng lần này lời nói của gã đàn ông trước mắt và nội dung trên thư là giống nhau.

Nhưng sự thật hay không thì chưa biết.

Tuy nhiên, gã đầu trọc đã quan sát tinh tế một đoạn văn.

Để có được ‘Đá Dyna’, Big Mom đã liên thủ với Kaido, tại quần đảo Lancitot đã xảy ra xung đột với La Tu và những người khác, kết quả là Big Mom thất bại!!!

Nhìn thấy thông tin chấn động này, gã đầu trọc cảm thấy tim mình đập nhanh hơn rất nhiều, miệng cũng khô đi không ít.

Nhưng tố chất tốt đã giúp hắn không trực tiếp biểu lộ sự kinh ngạc. ‘Đệ nhất đại kiếm hào thế giới, cha già Hải quân La Tu!

Đại tướng Tay Đen Zephyr!

Kuzan!

Và một trong Tứ Hoàng Charlotte Linlin!

Chương 346

Cùng với Tứ Hoàng Kaido, lại vì 'Đá Dyna' mà lao vào chiến đấu!' Lại nhìn vào mấy cái tên này, gã đầu trọc kinh ngạc: 'Có thể thu hút những cường giả như vậy đến chiến đấu, 'Đá Dyna' rốt cuộc là thứ gì!!' 'Có thể khai thác được thông tin như vậy, nhiệm vụ lần này chắc chắn lời to rồi!!' Cưỡng ép nén xuống những cảm xúc kinh ngạc, vui mừng, tham lam, sợ hãi... trong lòng, gã đầu trọc giữ bình tĩnh, chuẩn bị thăm dò Ảnh Hồ một lần nữa, để phán đoán tính chính xác của thông tin.

Nếu thông tin là chính xác, với sức nặng của thông tin này, gã đầu trọc cảm thấy mình có thể thăng quan phát tài ngay lập tức!!

"Ảnh Hồ tiên sinh, vận khí của ngài thật đen đủi!

Rõ ràng sắp được trở về, lại bị tôi bắt được!" Gã đầu trọc thăm dò.

"Vừa mới chuẩn bị vui mừng vì có thể trở về, đã bị các người bắt được!" Ảnh Hồ bất đắc dĩ cảm thán: "Big Mom lại có thể bị đánh bại, La Tu rốt cuộc mạnh đến mức nào!" Nhìn bộ dạng và giọng điệu của Ảnh Hồ lúc này, gã đầu trọc cảm thấy những gì hắn nói không phải là giả.

Những người khác trong phòng thẩm vấn, nghe những lời của Ảnh Hồ, đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc!

Dù sao, La Tu, Zephyr, Kaido, Charlotte Linlin... những cái tên này, mỗi cái đều có sức chấn động rất lớn!

Gã đầu trọc suy nghĩ một lát, chuẩn bị ra khỏi phòng thẩm vấn, chuẩn bị báo cáo lên cấp trên!

Thông tin cấp độ này, bất luận thật giả đều phải được coi trọng.

Trước khi ra khỏi cửa, gã đầu trọc gầm lên: "Trông chừng gã này cho kỹ, nhất định không được để hắn chạy thoát, bây giờ giá trị của hắn gần như tương đương với một kho vàng!!" Nghe tiếng gầm của đại ca, mọi người liên tưởng đến những cái tên mà gã đàn ông này vừa nói ra, ai cũng hiểu được tầm quan trọng.

"Yên tâm đi, đại ca, tuyệt đối sẽ không để gã này chạy thoát!" Mọi người đồng thanh.

"Đại ca, yên tâm đi!" "Trước khi ngài quay lại, hắn chắc chắn sẽ ở đây." ...

Nghe những lời khẳng định của thuộc hạ, gã đầu trọc lập tức chạy ra khỏi cửa, chạy về phía văn phòng của cấp trên!

Dù sao, cấp trên của hắn là thành viên CP0 thực thụ!

Có đủ quyền hạn và năng lực, để phán đoán thông tin này.

Thấy gã đầu trọc vội vã chạy ra ngoài, Ảnh Hồ biết mục đích của mình sắp đạt được, thông tin hắn đưa ra, là thông tin thật.

Cho dù có đi xác minh từ nhiều phương diện, cũng chỉ càng khẳng định tính chân thực của nó!

Dưới bước chân nhanh nhẹn của gã đầu trọc, hắn nhanh chóng đến trước cửa văn phòng cấp trên, gõ cửa. 'Cốc ~ cốc ~' "Vào!" Một giọng nói từ trong phòng vang ra.

Sau đó, gã đầu trọc cúi đầu bước vào phòng, liền thấy một người đàn ông đeo mặt nạ đen ngồi trên ghế.

"Có chuyện gì?" Người đàn ông đeo mặt nạ đen hỏi.

Sau đó gã đầu trọc liền kể lại từng câu từng chữ thông tin mình có được.

Nghe xong những lời của gã đầu trọc, trong lòng người đàn ông đeo mặt nạ đen tràn đầy kinh ngạc!

La Tu, Charlotte Linlin, Kaido...

đều là những nhân vật cấp cao nhất!

"Những gì ngươi nói, có thể xác định là thật không?" Người đàn ông đeo mặt nạ đen hỏi.

"Thuộc hạ lấy được khẩu cung từ một gián điệp, và có một bức thư!

Trên đó cũng ghi lại những nội dung này!" Gã đầu trọc vạm vỡ thật thà nói.

"Trông chừng gã đó cho kỹ, bây giờ hắn có giá trị vô cùng quan trọng!" Người đàn ông đeo mặt nạ đen trầm giọng nói.

"Hiểu rồi!" Gã đầu trọc khẳng định.

"Vậy tốt, bây giờ quay lại trông chừng hắn, nhất định không được xảy ra chuyện!" "Yên tâm đi!" Trả lời xong, gã đầu trọc lập tức đi về phía phòng thẩm vấn!

Người đàn ông đeo mặt nạ đen trong phòng, sau khi gã đầu trọc đi ra, lập tức cầm điện thoại trùng, không ngừng thông báo tin tức này cho các nơi.

Cuối cùng, tin tức này truyền đến tai của Ngũ Lão Tinh Hino Seijin.

Nghe tin tức này, Hino Seijin biết rằng vật phẩm có thể khiến La Tu dẫn dắt Zephyr, Kuzan đối đầu với Charlotte Linlin, Kaido, 'Đá Dyna', tuyệt đối không phải là vật phẩm đơn giản.

Nhưng, để đảm bảo tính chính xác của thông tin, Hino Seijin lập tức điều động sức mạnh có thể điều động, để chứng thực tin tức này.

Theo từng mệnh lệnh của Hino Seijin được ban bố, cỗ máy khổng lồ của Chính phủ Thế giới bắt đầu vận hành nhanh chóng, vô số nhân viên bắt đầu thực thi nhiệm vụ của mình!

Trong khi Hino Seijin điều động rất nhiều sức mạnh tình báo, Sengoku đã gọi điện cho cấp trên của mình, Tổng tư lệnh Tam quân Kong.

Ông kể lại chiến thắng mà La Tu tiên sinh và những người khác đã giành được tại quần đảo Lancitot!

"Không hổ là La Tu, làm tốt lắm!!" Kong tán dương.

Sau đó, hai người đã thảo luận về việc có nên báo cáo sự việc này cho Chính phủ Thế giới hay không.

Kết quả đạt được là, vẫn phải báo cáo, dù sao trận chiến xảy ra ở quần đảo Lancitot liên quan đến rất nhiều thế lực khác nhau, nên không thể che giấu hoàn toàn sự việc này, sẽ luôn có nơi lộ ra tin tức.

Nhưng, nếu để Chính phủ Thế giới biết sự thật, chắc chắn họ sẽ nhúng tay vào!

Tình huống như vậy, cả Sengoku và Kong đều không muốn thấy.

Dù sao, hai người đối với một số việc làm của Chính phủ Thế giới và cái gọi là Thiên Long Nhân, đều có một cảm giác chán ghét sâu sắc.

Mặc dù trước đây có thể không biểu hiện ra, nhưng kể từ khi La Tu tiên sinh mạnh mẽ tái xuất, hai người cảm thấy những điều trong lòng mình, dường như thật sự có thể cân nhắc.

Cuối cùng, hai người đạt được sự đồng thuận.

Khi báo cáo, sẽ che giấu một chút chuyện về 'Đá Dyna', làm cho nó không quá thu hút sự chú ý là được.

Thương lượng xong, Sengoku lập tức thảo một bản báo cáo, giao

nộp lên trên.

Mặc dù đã lên kế hoạch, nhưng Sengoku và Kong không biết rằng, Charlotte Linlin đã sớm sắp xếp, tiết lộ thông tin về trận chiến và 'Đá Dyna' cho Hải quân.

Lúc này, La Tu và những người khác đã trở về căn cứ.

Momousagi đang lượn lờ trong căn cứ, nghe thấy tiếng xe tải, lập tức chạy ra cổng.

Garp, vẫn luôn chờ đợi trong phòng, nghe thấy tiếng động, cũng lập tức đi ra.

La Tu và những người khác, lúc này vừa hay dừng xe tải, chuẩn bị dỡ những vật trang trí trên xe xuống.

Thấy Garp đi ra, La Tu lập tức cười lớn: "Garp, lần này ngươi đến muộn rồi, không có trận nào mà đánh!" "La Tu tiên sinh, lần này quá tuyệt!" Nghe lời La Tu, Garp cười nói.

"Đúng rồi, ta đã đánh xong rồi, Sengoku để ngươi đến đây làm gì?" La Tu đột nhiên nhận ra một vấn đề.

Nguy cơ ở đây đã được giải quyết, với tính cách của Sengoku, chắc chắn sẽ để Garp trấn giữ tại Tổng bộ Hải quân, trừ khi Garp tự ý hành động.

"Ha ha, không hổ là La Tu tiên sinh, đối với cách làm của Sengoku ngài biết rõ mồn một!" Garp cười nói: "Vốn dĩ sau khi đoán ra đám sương mù đó có thể là Kaido, Sengoku đã phái tôi và Momousagi đến đây chi viện." "Ai ngờ khi sắp đến nơi, Sengoku gọi điện thoại nói trận chiến đã kết thúc, bảo tôi quay về Tổng bộ Hải quân phục mệnh." "Nhưng La Tu tiên sinh, thuyền sắp đến nơi rồi, tôi đến luôn!

Vừa hay có thể hoạt động gân cốt!" "Ồ, vậy là Garp, ngươi đã không tuân theo mệnh lệnh của Sengoku." Zephyr bên cạnh nghe lời

Garp, một câu nói thẳng ra sự thật.

“Zephyr, đâu có như vậy, thấy tôi đến đây rồi, Sengoku cũng không ra lệnh bắt tôi quay về.” Garp lập tức che đậy.

Chương 347

“Ha ha, Garp đã nói ra hết rồi!

Ta đều nghe rõ cả rồi.” Zephyr ha ha cười lớn: “Lộ tẩy rồi!

Lộ tẩy rồi!” “Garp-san, chống lại mệnh lệnh của Nguyên soái Sengoku, cũng ngầu lắm.” Kuzan cũng ở bên cạnh châm chọc.

“Ha ha ha, bị phát hiện rồi!” Garp thấy tình hình này, trực tiếp thừa nhận: “Không sai, lần này ý của Sengoku đúng là muốn tôi quay về!” “Nhưng, bây giờ ngươi lại xuất hiện ở đây!” Trong lúc ba người đang vui vẻ, vấn đề mà La Tu quan tâm lại khác. ‘Momousagi?

Garp đã đến đây, vấn đề chiến lực đã được giải quyết hoàn hảo, tại sao lại để Momousagi đến đây?’ La Tu nghĩ: ‘Momousagi thật sự đã đến sao?’ “Đúng, cùng với tôi!” Garp tranh thủ trả lời.

Zephyr và Kuzan là nhân viên cao tầng của Hải quân, chắc chắn biết mối quan hệ giữa Momousagi và La Tu tiên sinh, nên đối với câu hỏi của La Tu cũng không để tâm.

Nghe những lời khẳng định của Garp, La Tu biết cô gái hay nhảy chân sáo theo sau mình đã đến hòn đảo này. ‘Nếu người ta đã ngồi trên đảo rồi, cũng không thể đuổi người ta về được’ La Tu suy nghĩ.

Trong lúc La Tu đang suy nghĩ về vấn đề này, Momousagi đã nhanh chóng đến bên cạnh La Tu, lập tức đưa tay kéo cánh tay La Tu, nâng lên, kiểm tra xem La Tu có bị thương không.

“Momousagi, cơ thể ta không bị thương.” La Tu bất đắc dĩ nói.

“Không được, phải kiểm tra kỹ càng!” Momousagi nghiêm túc nói: “Trước đây nhớ có lần trước khi La Tu tiên sinh nghỉ hưu, ngài cũng lừa tôi là không bị thương, kết quả cuối cùng phải nằm trên giường

nửa tháng!" "Lần này đối đầu với đối thủ cấp Tứ Hoàng, tình hình chắc chắn nghiêm trọng hơn nhiều." Nghe Momousagi lật lại chuyện cũ, La Tu mặt già đỏ ửng.

Lần đó là lúc sắp nghỉ hưu, khi đó cơ thể ông bắt đầu suy yếu, cộng thêm thực lực bản thân chỉ ở cấp Trung tướng.

Vốn tưởng là một nhiệm vụ chắc chắn, không ngờ thuyền trưởng của băng hải tặc đó lại nắm giữ một số thuật cấm, vào thời khắc quan trọng đã bộc phát sức mạnh cường đại, đánh ông một đòn bất ngờ.

Mặc dù cuối cùng dựa vào kinh nghiệm chiến đấu phong phú, vẫn đánh bại được hắn, nhưng bản thân cũng bị thương nhất định.

Khi đó Momousagi vừa hay đang thực hiện một nhiệm vụ, tình cờ gặp ông.

Vì vậy, để không làm Momousagi lo lắng, ông đã giấu vết thương đi, đợi đến khi Momousagi rời đi mới đến bệnh viện cứu chữa.

Kết quả là khi đang nằm trong bệnh viện, Momousagi hoàn thành nhiệm vụ trở về căn cứ, liền phát hiện ông đang nằm trên giường bệnh.

Sự xấu hổ lúc đó, mỗi lần nhớ lại, La Tu đều cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Vốn định tỏ ra mạnh mẽ, kết quả lại bị vạch trần không thương tiếc.

"Tình hình không giống nhau, bây giờ ta chắc chắn không có vấn đề gì." La Tu xấu hổ giải thích.

Đối với lời giải thích của La Tu, Momousagi hoàn toàn không để ý, tiếp tục hành động của mình.

Nhìn trái nhìn phải, sau đó Momousagi mới yên tâm nói: "Được

rồi, La Tu tiên sinh xem ra lần này không lừa tôi!" "Ta đã nói mà." La Tu trả lời: "Lần sau có tin ta không?" "Lần sau tuyệt đối tin La Tu tiên sinh!" Momousagi đáp ứng.

"La Tu tiên sinh, ngài vừa ra ngoài để tiến hành thí nghiệm về 'Đá Dyna' à?" Momousagi hỏi.

"Đúng vậy, hôm nay chủ yếu là thử nghiệm một số đặc tính của 'Đá Dyna'." La Tu trả lời.

"Ồ, đã bắt đầu thí nghiệm rồi, vậy La Tu tiên sinh chắc chắn đã tìm được không ít 'Đá Dyna' rồi nhỉ." Momousagi tò mò hỏi.

Đối mặt với sự tò mò của Momousagi, La Tu gật đầu khẳng định.

"Hiểu rồi, tôi có thể cùng ngài đi xem thí nghiệm được không?" Momousagi hỏi: "Trước đây chỉ thấy trong sách, muốn xem tận mắt!" Đối với yêu cầu của Momousagi, La Tu cảm thấy không có lý do gì để từ chối.

"Được thôi." La Tu sảng khoái trả lời.

"...ngày mai cũng có thể cùng ta đi xem thí nghiệm!" "Ồ, không vấn đề gì La Tu tiên sinh." Garp nhanh chóng trả lời: "Vừa hay muốn xem thứ này, rốt cuộc có gì kỳ lạ!" Sau khi trò chuyện với Momousagi một lúc, Sims dẫn tiểu đội trở về căn cứ.

Thấy Sims mặt mày tươi cười đi vào căn cứ, La Tu biết nhiệm vụ lần này của hắn tiến triển khá thuận lợi.

"La Tu tiên sinh!" Về đến căn cứ, Sims lập tức thấy La Tu và mấy người!

Nghe tiếng gọi của Sims, La Tu lập tức giơ tay trái lên, vẫy vẫy về phía hắn.

Thấy hành động của La Tu, Sims quay đầu lại nói với đội ngũ phía

sau: “Các cậu về trước đi, tôi đi báo cáo tình hình công việc với La Tu tiên sinh!” Nói xong, Sims liền chạy về phía La Tu.

“La Tu tiên sinh, nhiệm vụ ngài giao đã hoàn thành viên mãn!

Các rãnh đã được lấp đầy!” Sims nói.

Nghe lời của Sims, La Tu cười nói: “Tốc độ khá nhanh đấy!

Ta tưởng ít nhất cũng cần hai ngày làm việc!” Tuy rằng đó là mệnh lệnh tạm thời, nhưng sau khi giao nhiệm vụ, ông đã ước lượng sơ qua khối lượng công việc của Sims, thuận tiện tính toán.

“La Tu tiên sinh, tôi có một việc muốn báo cáo.” Sims nghiêm túc nói: “Tuy rằng các rãnh đã được lấp đầy, nhưng thực hiện nhiệm vụ này không chỉ có tôi, có một đội người cũng làm công việc giống tôi.” “Chẳng lẽ là cư dân địa phương?” La Tu phỏng đoán.

“Có phải cư dân địa phương hay không thì không chắc, nhưng đội trưởng của họ, tuyệt đối không phải là cư dân bình thường!” Sims kể lại cuộc đối thoại với Kanu.

Tuy chỉ nói với Kanu vài câu ngắn ngủi, nhưng khí chất đó quả thực không giống người thường.

Đối với đội người mà Sims nói, La Tu không quá lo lắng, dù sao hiện tại Hải quân và Zangief Niu đang trong quan hệ hợp tác, Zangief Niu chắc chắn sẽ không để thuộc hạ của mình xung đột với Hải quân.

Người dẫn đầu có chút thực lực, cũng khá bình thường.

“Vậy các ngươi làm việc của mình à?

Có giao tiếp không?” La Tu tò mò hỏi.

“Đúng là làm việc của mình.” Sims trả lời: “Nhưng, sau khi đến đó, tôi nói với anh ta không cần tôi giúp, tôi có thể làm được.” “Chắc chắn là không đồng ý.” La Tu nói.

Tuy không biết Sims tại sao lại từ chối, nhưng từ những vết bùn, bụi bẩn trên áo khoác của Sims, có thể đoán ra kinh nghiệm của Sims vào chiều hôm đó.

“Đúng vậy, tôi chắc chắn không đồng ý.” Sims trả lời một cách hiển nhiên: “Đã là do La Tu tiên sinh phá hoại, thì chắc chắn phải do Hải quân chúng tôi dọn dẹp.” “Hơn nữa, tôi nói với anh ta, không cần lao động, tôi sẽ lấp đầy những rãnh này là được!” Nghe lời của Sims, không chỉ La Tu lộ ra nụ cười, Momousagi bên cạnh cũng nhếch mép.

“Sau đó, trong tình huống không ai thuyết phục được ai, bắt đầu làm việc của mình, loại rất nghiêm túc.” La Tu hỏi.

Thấy nụ cười trên mặt La Tu và Momousagi, Sims mới nhận ra sự ngớ ngẩn trong lời nói của mình lúc đó, rõ ràng cả hai đều có ý tốt, nhưng do hiểu lầm ngôn ngữ, đã dẫn đến một cuộc so tài.

“Đúng vậy, sau đó dù là tôi hay họ, đều tăng tốc.” Sims xấu hổ thừa nhận.

“Không sao, trong tình huống như vậy, không những không xảy ra mâu thuẫn, mà hiệu suất của cả hai bên đều được nâng cao, rất tốt.” La Tu an ủi: “Nếu không, công trình này, không chừng cần một hai ngày mới có thể hoàn thành.” “Nhưng người đội trưởng đó, cũng khá tốt.” Sau đó, Sims kể lại cuộc đối thoại giữa hai người cho La Tu nghe.

Đang nghe lời của Sims, binh sĩ canh gác khu khai thác ‘Đá Dyna’ gần đó đã trở về căn cứ.

Dù sao việc canh gác khu khai thác là do mấy tiểu đội thay phiên thực hiện, bây giờ đến lượt đội thứ nhất về doanh trại nghỉ ngơi, đội thứ hai sẽ đóng quân ở khu khai thác, như vậy có thể đảm bảo tối đa mức độ nghiêm túc của binh sĩ.

Cùng trở về với tiểu đội canh gác, còn có tiểu đội khai thác.

Sau một ngày khai quật, tiểu đội khai thác đã thành công khai thác được mấy viên 'Đá Dyna', đặt chúng vào hộp an toàn chỉ định, mang về.

Thấy nhân viên khai thác mang về những chiếc hộp đó, La Tu nghĩ: 'Lần này khai thác về nhiều như vậy, xem ra trữ lượng 'Đá Dyna' khá phong phú, trong một thời gian ngắn, không cần lo lắng về trữ lượng đá.

Nhìn xong tình hình của hai tiểu đội, La Tu hiểu được điều mà Sims quan tâm, giải thích: "Nghi lễ đó chắc là để bày tỏ sự tôn kính!

Không cần quá lo lắng." "Vậy thì tôi yên tâm rồi." Sims trả lời.

Các đội ngũ đều đã trở về căn cứ, đều đến nhà ăn, chờ đợi bữa tối bắt đầu.

Mấy ngày sau đó, La Tu sống cuộc sống ba điểm một tuyến giữa căn cứ, khu thí nghiệm, và khu khai thác.

Chương 348

Tuy thí nghiệm quan trọng, nhưng việc bảo vệ khu khai thác cũng vô cùng quan trọng.

Ngược lại, sự nhiệt tình của Garp đối với 'Đá Dyna' vượt xa dự đoán của La Tu, trong hai ngày liền theo Grant tiến hành thí nghiệm.

Cuối cùng trước khi rời đi, đã mềm nắn rắn buông mang đi hai viên đá thô 'Đá Dyna', để làm phong phú thêm vũ khí tấn công tầm xa.

Nhưng ngoài hai viên Garp muốn giữ riêng, Garp còn mang thêm hai viên, dùng cho cơ quan nghiên cứu khoa học ngang cấp trong Hải quân điều tra!

Momousagi và Kuzan, cùng theo Garp trở về Tổng bộ Hải quân.

Mặc dù Momousagi rất không muốn rời xa La Tu, nhưng dưới giọng điệu cứng rắn của Tsuru, đành phải thỏa hiệp.

Tại bờ biển tiễn họ rời đi, nhìn Zephyr bên cạnh, La Tu cảm thán: "May mà còn lại một người, nếu không chỉ còn lại mình tôi, một ông già thật sự vô vị!" "La Tu tiên sinh, vậy hai ông già chúng ta chẳng lẽ lại thú vị hơn sao?" Zephyr ha ha cười nói.

Nhìn hòn đảo Đặc Đông bị hoàng hôn bao phủ, La Tu biết rằng tiếp theo ở đây có lẽ sẽ trải qua một cuộc sống giống như nghỉ hưu.

Dù sao, mọi việc ở đây gần như đã kết thúc, đợi sau khi xây dựng hòn đảo xong xuôi, nên đi tìm Quân Cách Mạng để nói chuyện.

Nhưng trong một khoảng thời gian, ở trên đảo Đặc Đông chỉ điểm cho Luffy, Zoro... rồi xem xét việc xây dựng căn cứ là được.

Thánh địa Mary Geoise.

Hino Seijin lúc này đang ở trong văn phòng của mình, xem xét những thông tin mà bộ phận tình báo thu thập được trong hai ngày qua. 'Ngày đó tại đảo Lan Tây thuộc quần đảo Lancitot, xuất hiện hai luồng kiếm khí mạnh mẽ khác nhau...' 'Trên quần đảo Lancitot, xuất hiện bóng dáng Hải quân.' 'Hiện tại Hải quân đang xây dựng căn cứ trên quần đảo Lancitot!' 'Trên đảo hiện có La Tu và Zephyr, các thành viên Đại tướng Hải quân khác không thấy...' ...

Xem những thông tin mà bộ phận tình báo gửi về, Hino Seijin hiểu rằng, tù nhân mà cơ quan tình báo CP0 bắt được, thông tin mà hắn khai ra hẳn là chính xác. 'Đá Dyna', vật phẩm chỉ xuất hiện trong sách, có lẽ đã thật sự xuất hiện. 'Ai, kể từ khi La Tu này tái xuất, không chỉ thực lực bản thân tăng trưởng đến mức đáng sợ, mà còn liên tiếp làm ra những chuyện lớn, cứ để hắn trưởng thành như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành đại họa trong lòng!' Hino Seijin suy nghĩ.

Mặc dù hiện tại Hải quân thuộc cơ quan dưới quyền của Chính phủ Thế giới, nhưng Hino Seijin biết, kể từ khi Hải quân xác định được chính nghĩa kiên định của mình, giữa Hải quân và sức mạnh của Chính phủ Thế giới đã xuất hiện rạn nứt.

Bây giờ chỉ là vì để tấn công những tên hải tặc làm ác trên khắp thế giới, Hải quân và Chính phủ Thế giới mới tiếp tục hợp tác.

Nhưng một khi không còn hải tặc thu hút sự chú ý của Hải quân, sự chú ý của Hải quân sẽ đặt vào đâu?

Suy nghĩ một lúc, Hino Seijin lại cầm lấy bản báo cáo nổi bật nhất của Hải quân trên bàn, mở ra xem xét kỹ lưỡng.

Ngày thứ hai sau khi ra lệnh tìm kiếm thông tin xung quanh đảo Lancitot, ông đã thấy một tài liệu báo cáo của Hải quân, trong đó ghi lại việc La Tu, Zephyr và Kuzan, tại quần đảo Lancitot đã chiến đấu

với Charlotte Linlin và Kaido.

Nhưng trong thông tin của gián điệp, nguyên nhân gây ra trận chiến là 'Đá Dyna', nhưng trong báo cáo của Hải quân lại thể hiện không quan trọng.

Lần đầu tiên nhìn thấy bản báo cáo này, ông đã hiểu rằng thông tin của gián điệp là chính xác, vật phẩm 'Đá Dyna', ông cũng đã tiến hành điều tra đơn giản, biết được đặc điểm của nó.

Nhưng, theo sự hiểu biết của Hino Seijin, 'Đá Dyna' tuy là loại đá có thể bộc phát uy lực, nhưng tác dụng của nó chắc cũng tương tự như đạn pháo.

Nhưng Chính phủ Thế giới có cơ quan khoa học do Vegapunk lãnh đạo, Hino Seijin tin rằng, với năng lực của ông ta, chắc chắn có thể chế tạo ra những tác phẩm ưu tú hơn 'Đá Dyna'.

Lại suy nghĩ một lúc, Hino Seijin gọi điện thoại cho Kong: "Moshi, moshi!" "Ồ, Hino Seijin à!" Sau khi nhận điện thoại, Kong đã nghe ra giọng của chủ nhân.

"Kong, báo cáo của Hải quân mấy hôm trước, việc La Tu và Zephyr tại quần đảo Lancitot đánh bại Kaido và Charlotte Linlin, không nên tuyên dương, để nâng cao uy tín của Hải quân sao?" Hino Seijin trước tiên hỏi vòng vo.

Nghe Hino Seijin đề cập đến quần đảo Lancitot, Kong bất giác cảm thấy không ổn, qua loa đáp: "Không vấn đề!" Sau đó, hai người tiến hành một hồi vòng vo, Hino Seijin mới nói ra mục đích của mình: "Kong, nghe nói nguyên nhân chính gây ra trận chiến giữa La Tu và Charlotte Linlin là 'Đá Dyna'?" Khi Hino Seijin nói ra ba chữ 'Đá Dyna', Kong hiểu rằng, Hino Seijin đã biết được thông tin từ nơi khác, sau đó trả lời: "Thứ đó à, chỉ nghe được thông tin liên quan, có khả năng xuất hiện ở đó, tiền tuyến bên kia hiện tại chưa có tin tức gì

truyền về, tình hình hiện tại không rõ lắm!" Nếu Hino Seijin đã biết tin tức về 'Đá Dyna' từ nơi khác, Kong biết rằng, mục đích cuộc gọi hôm nay chính là 'Đá Dyna'.

Nếu nói rằng đã khai thác được 'Đá Dyna', chắc chắn sẽ lấy đủ mọi lý do để đòi đi hai viên!

Đã không giấu được, vậy thì kéo, có thể kéo dài bao lâu thì hay bấy lâu.

"Ồ, vậy thì, tôi sẽ điều động một số tiểu đội của Vegapunk, giúp đỡ các ngài tìm kiếm." Hino Seijin giả vờ: "Ngài cũng biết đấy, kỹ thuật của Vegapunk tuyệt đối là đỉnh cao!" Đối mặt với sự ép hỏi không ngừng của Hino Seijin, Kong biết.

Nếu hôm nay không hỏi ra được thông tin, chắc chắn sẽ không bỏ cuộc, ý kiến mà Hino Seijin đưa ra, rất hợp lý, cơ bản không có chỗ để từ chối.

"Một lát nữa tôi sẽ hỏi La Tu, xem tình hình bên đó thế nào!" Kong tiếp tục kéo dài: "Dù sao tôi cũng không ở quần đảo Lancitot, không thể trực tiếp cho ngài câu trả lời được!" "Không vấn đề, nếu tìm được, xin Nguyên soái gửi hai viên đến đây, năng lực của bác sĩ Vegapunk, tin rằng Kong Nguyên soái cũng biết." Hino Seijin giả vờ: "Một khi dựa vào đó nghiên cứu ra vũ khí, trang bị cho Hải quân cũng sẽ nâng cao hiệu quả chiến đấu." Nghe xong những lời của Hino Seijin, Kong thầm chửi trong lòng: lão cáo già này, bất kể thế nào, cũng chuẩn bị không thấy thỏ không thả chim ưng.

"Không vấn đề, đợi tôi hỏi xong, sẽ cho ngài câu trả lời." Kong đành phải đồng ý.

"Vậy lát nữa tôi sẽ hỏi lại Nguyên soái!" Hino Seijin nói.

"Được." Sau đó, hai người liền cúp máy.

Cúp máy xong, cả hai đều không rảnh rỗi.

Hino Seijin lại cầm điện thoại, gọi đến phòng làm việc của Vegapunk, sắp xếp chuẩn bị tương ứng, đến quần đảo Lancitot để khảo sát!!

Kong, tự nhiên trực tiếp cầm điện thoại, tìm La Tu.

Vừa hoàn thành thí nghiệm hôm nay, đang định trở về phòng, La Tu thấy một bóng người vội vã.

Binh sĩ nhanh chóng chạy đến bên cạnh La Tu, thở hổn hển: "La Tu tiên sinh, Kong Nguyên soái gọi điện thoại!" Nghe tên của Kong, La Tu hiểu rằng, lần này có lẽ có chuyện sắp xảy ra.

Vì vậy, La Tu nhanh chóng trở về phòng cầm điện thoại: "Kong à?

Xảy ra chuyện gì vậy?" "Ồ, Hino Seijin, dường như đã biết chuyện về 'Đá Dyna' rồi." Kong bình thản nói: "Và vừa mới gọi điện cho tôi, đưa ra tối hậu thư." "Ồ, lão già đó nhanh vậy đã có tin tức, xem ra có người thông gió báo tin." La Tu nói: "Vậy, hắn đưa ra tối hậu thư gì!" "Lão cáo già đó, ý là nếu tôi tìm được 'Đá Dyna', thì phải đưa hai viên cho hắn nghiên cứu, nếu tôi chưa tìm được, thì chuẩn bị phái một đội nhân viên khoa học kỹ thuật, giúp tôi tìm kiếm!" Kong giải thích.

"Thật là kín kẽ!" La Tu nghe xong cảm thán: "Vậy, Kong trả lời thế nào?" "Ha ha, tự nhiên là đẩy hết vấn đề sang cho ngươi!" Kong giải thích.

"Đối với ta thật có lòng tin a!" "Đúng, ta vẫn luôn có lòng tin, một lát nữa ta sẽ nói với lão cáo già Hino Seijin là chưa khai thác được, nhân lúc này, mau chóng làm tốt công việc!" "Biết rồi!

Có thể cho ta một thời gian chính xác không?" "Nhất định sẽ là đội ngũ của Vegapunk, tình hình khoa học kỹ thuật bên đó ngươi cũng

hiểu một chút, có tàu mới hay không thì không chắc, cứ theo tình huống xấu nhất đi!" "Biết rồi!" "Vậy không làm mất thời gian của ngươi nữa!" Nói xong, cúp máy.

Dù sao công việc La Tu sắp làm mỗi phút mỗi giây đều rất quan trọng.

Sau đó, Kong gọi điện cho Sengoku, kể lại tình hình hiện tại, bảo Sengoku gây ra một số trở ngại, giúp La Tu tranh thủ thêm thời gian.

Nghe Kong Nguyên soái giải thích, Sengoku lập tức hiểu ra chuyện gì đã xảy ra.

Sau đó, bắt đầu suy nghĩ dùng cách nào, mới có thể kéo dài thời gian. 'Chỉ có thể dùng cách cũ!' Suy nghĩ xong, Sengoku quyết định.

Ngay lập tức phái mấy tàu chiến, ra biển tuần tra theo lộ trình cố định.

Sau đó phái nhân viên chuyên nghiệp, đến phòng làm việc khoa học kỹ thuật của Vegapunk, các cảng do Chính phủ Thế giới kiểm soát... theo dõi, một khi phát hiện có tàu chiến, lập tức gửi thông tin về tàu chiến cho Sengoku.

Một khi nhận được thông tin liên quan đến tàu chiến do Chính phủ Thế giới phái đi, những tàu chiến được phái đi trước đó có thể tiến hành kiểm tra. 'Hy vọng có thể tiêu hao nhiều thời gian của chúng.' Sengoku hy vọng.

Sau khi Kong cúp máy, La Tu cũng chìm vào suy nghĩ.

Zephyr bên cạnh thấy bộ dạng của La Tu, biết rằng nội dung trong cuộc điện thoại vừa rồi tuyệt đối không phải chuyện tốt.

"La Tu tiên sinh, xảy ra chuyện gì vậy?" Zephyr hỏi.

"Zephyr, Hino Seijin gã đó biết tình hình bên này rồi." La Tu nhàn

nhạt nói.

Chương 349

"Hino Seijin?" Zephyr lặp lại: "Vậy, đám người này không dễ đối phó đâu." "Đúng vậy, Kong nói với Hino Seijin rằng chúng ta ở đây chưa tìm được 'Đá Dyna', ý của Hino Seijin là phái nhân viên phòng làm việc của Vegapunk, giúp chúng ta tìm kiếm!" La Tu tiếp tục.

"Xem ra ý chí của Hino Seijin gã đó rất kiên định, ngay cả giai đoạn thăm dò cũng muốn nhúng tay vào, nếu để hắn biết sự thật, chắc chắn sẽ đòi đi một lượng Đá Dyna nhất định!" Zephyr nói.

"Đoán không sai, với thái độ mà Hino Seijin thể hiện lần này, gã đó nhất định không thấy được vật thật sẽ không bỏ cuộc!" La Tu nói.

"Vậy chuẩn bị giải quyết thế nào?" "Cần một phương pháp vẹn cả đôi đường, không thể để chúng ở đây quá lâu, cũng không thể để chúng thấy được 'Đá Dyna'." "La Tu tiên sinh, hai yêu cầu này muốn đồng thời thực hiện là vô cùng khó khăn, với thái độ mà Hino Seijin thể hiện, có lẽ đội ngũ sẽ không nhanh chóng rút lui nếu không tìm được 'Đá Dyna'!" Zephyr nói xong, cả hai đều chìm vào im lặng.

Dù sao, muốn đồng thời hoàn thành hai yêu cầu này, đều vô cùng khó khăn.

"Zephyr-sensei, La Tu tiên sinh, hai người ở đây chau mày ủ dột làm gì vậy?" Vừa hay đi ngang qua, Ain nhìn thấy vẻ mặt khó coi của hai người, hỏi.

"Ain, nếu trên tay em có 1000 Beri, Sims muốn đòi em 500 Beri, nhưng em một đồng cũng không muốn cho!" Nghe lời của học trò, Zephyr hỏi: "Nhưng có một tiền đề, Sims biết trong tay em có Beri, nhưng không biết số lượng cụ thể!" Nghe thầy hỏi, Ain cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp bắt đầu trả lời: "Đầu tiên chắc chắn không thể

để Sims biết em có bao nhiêu Beri, nhưng dưới tiền đề hắn biết em có Beri, thì lấy ra 10 Beri cho hắn xem, sau đó chia cho hắn 5 Beri." "Thầy ạ, dù sao Sims cũng biết em có Beri, không cho một chút, chắc chắn sẽ không bỏ cuộc, nên không cho chút nào là không thể, cho một chút là được rồi." Nói xong, Ain lộ ra nụ cười gian xảo.

Người nói vô ý, người nghe hữu ý.

Lúc này, trong đầu của Zephyr và La Tu, vốn đang hỗn loạn, đột nhiên xuất hiện một tia sáng, dẫn lối cho hai người tiến lên.

"Ain nói đúng, trong tình huống đối phương biết chúng ta có Beri, không thể để đối phương một Beri cũng không lấy được." Zephyr đột nhiên tỉnh ngộ: "Thà cho một chút, để hắn tưởng rằng chúng ta chỉ có bấy nhiêu!" "Không sai, hai điều kiện đều muốn hoàn thành, gần như không thực tế!" La Tu đồng ý.

"Vậy phải làm sao?

La Tu tiên sinh." Zephyr kích động hỏi.

"Không vấn đề!" La Tu nói: "Một lát nữa gọi cả Grant đến, chuẩn bị họp!" "Ain, làm tốt lắm!" Zephyr khen ngợi, sau đó bước theo La Tu ra ngoài cửa!

La Tu trong phòng vẫn còn đang ngơ ngác, rõ ràng chỉ trả lời một câu hỏi đơn giản, sao lão sư lại kích động đến vậy.

Sau khi vội vã đuổi kịp bước chân của La Tu, Zephyr hỏi: "La Tu tiên sinh, có nhất thiết phải nói rõ cho Grant không?" "Mấy ngày nay cậu ta vẫn luôn chủ trì nghiên cứu, nếu không nói thật chắc chắn sẽ lộ sơ hở!" La Tu giải thích.

"Cũng đúng, nếu Grant là gián điệp, lão già Hino Seijin kia bây giờ chắc chắn sẽ không im lặng như vậy." Zephyr cười nói.

Sau đó, hai người nhanh chóng đến bên ngoài phòng của Grant và

những người khác.

“La Tu tiên sinh, ngài tìm đội trưởng ạ!” Một thành viên trong đội vừa hay nhìn thấy La Tu và Zephyr.

“Đúng vậy.” “Để tôi dẫn hai vị đi nhé?” “Ta biết phòng của đội trưởng rồi, không cần đâu!” ‘Cốc ~ cốc ~’ Đến trước cửa phòng Grant, Zephyr lập tức gõ cửa.

“Mời vào.” Giọng của Grant từ sau cánh cửa truyền ra.

Nghe Grant đồng ý, La Tu và Zephyr liền đi vào phòng.

“Có chuyện gì xảy ra mà lại khiến cả hai vị đều đến đây vậy!” Grant khiêm tốn nói sau khi thấy La Tu và Zephyr.

“Trước đó, ta cần hỏi một vấn đề, vì sao cậu lại gia nhập Hải quân!” La Tu nghiêm túc hỏi.

Đối với câu hỏi của La Tu, Grant hơi sững sờ, sau đó trả lời: “La Tu tiên sinh, năm xưa quê hương của tôi bị hải tặc bức hại, may mắn được một vị Trung tướng đi ngang qua cứu cả gia đình tôi, sau đó tôi liền gia nhập Hải quân!” “Ừm.” La Tu đáp lại, rồi nói cho Grant nghe kế hoạch của mình.

Nghe xong kế hoạch của La Tu, Grant trầm tư một lúc, “Trong tay không có dữ liệu liên quan đến ‘Đá Dyna’, việc giấu chúng đi không phải là chuyện quá khó khăn, nhưng thưa La Tu tiên sinh, kế hoạch thứ hai của ngài lại rất khó đấy!” “Để bọn chúng tìm thấy vài viên trước, sau đó không tìm thấy nữa, nhằm đạt được mục đích khiến chúng rời đi sớm, việc này khá khó khăn, dù sao trong tay chúng cũng đã có dữ liệu tương ứng!” “Nếu như dữ liệu đưa cho chúng cũng là giả thì sao?” La Tu lên tiếng.

“Vậy thì... kế hoạch thứ hai có khả năng hoàn thành!” Nghe lời La Tu, Grant nói một cách khô khan.

“Ta nhớ trong các thí nghiệm trước đây, có thể tách lớp vỏ ngoài của ‘Đá Dyna’ ra mà!” “Qua một thời gian thí nghiệm, nguyên nhân ‘Đá Dyna’ có thể phát nổ là do lõi của nó chứa một loại chất lỏng dễ nổ có nồng độ rất cao, chỉ cần không kích thích phần lõi bên trong, việc tách lớp vỏ ngoài là hoàn toàn có thể!” “Vậy thì tách một ít lớp vỏ ngoài ra, trộn thêm vài thứ vào, để làm nhiễu loạn mục tiêu của chúng!” “Điểm này có hy vọng hoàn thành, mật độ lớp vỏ ngoài khá cao, một khi tôi thành công đánh lạc hướng bọn chúng, chúng tuyệt đối sẽ không liên kết hai vật phẩm này lại với nhau.” “Mười hai tiếng, có thể hoàn thành không?” “Có thể thử!” “Tốt, vậy phiền cậu rồi!” La Tu an ủi, “Có một điểm, trong đội ngũ có xuất hiện kẻ phản bội không!” “La Tu tiên sinh, điểm này xin ngài cứ yên tâm, các thành viên do lão sư tuyển chọn đều đã được xem xét kỹ lưỡng!” Grant cười đầy ẩn ý.

“Mấy lão già đó đúng là cẩn thận thật!” La Tu cười ha hả.

“Bây giờ bắt đầu hành động ngay lập tức?” Grant hỏi.

“Đúng vậy!” Sau đó, Grant lập tức đứng dậy, theo La Tu rời khỏi phòng.

Grant ngay lập tức tập hợp các thành viên trong đội nghiên cứu khoa học lại, giảng giải nội dung cốt lõi của nhiệm vụ lần này.

Nghe yêu cầu của đội trưởng xong, các đội viên đều chìm vào suy tư.

Nói thật lòng, nhiệm vụ lần này không khó khăn, hệ số độ khó không cao.

Nhưng mấu chốt là phải tìm được loại đá có thể khớp với lớp vỏ ngoài của 'Đá Dyna', khiến chúng trông có vẻ bình thường!

Có thể thành công mê hoặc bọn chúng.

Sau đó, các đội viên lần lượt đưa ra ý kiến của mình, bắt đầu thảo luận.

La Tu và Zephyr ngồi nghe ké, vốn định nhân cơ hội này xem thử có đội viên nào có phản ứng gì khi nghe mục tiêu đối phó là Chính phủ Thế giới không.

Kết quả lại phát hiện, các đội viên chỉ hơi kinh ngạc một chút chứ không có phản ứng gì kịch liệt, ngược lại còn bắt đầu làm việc với tinh thần hăng hái!

Lúc này, La Tu dường như đã hiểu được nụ cười đầy ẩn ý của Grant lúc đó.

Khi các đội viên tiếp tục thảo luận, La Tu cảm thấy mình dần dần không theo kịp tiết tấu nữa.

Thế là, ông quay đầu nhìn sang Zephyr bên cạnh.

Sự chú ý của Zephyr lúc này đã không còn ở cuộc họp, thay vào đó ông tập trung vào một món đồ nhỏ vừa tìm thấy trong phòng họp, không ngừng nghịch ngợm.

"Zephyr, chúng ta ra ngoài xử lý khu mỏ khai thác 'Đá Dyna' đi!" La Tu lên tiếng đề nghị.

"Vâng, La Tu tiên sinh!" Nghe lời La Tu, Zephyr lập tức đáp lời.

Ông đã sớm không theo kịp mạch suy nghĩ của họ, ở lại đây cảm giác như nghe sách trời vậy, đề nghị của La Tu tiên sinh thật đúng lúc!

"Grant, các cậu cứ thảo luận ở đây, ta đi xử lý khu mỏ!" La Tu nói.

"Không vấn đề gì, La Tu tiên sinh, nhưng xin ngài hãy chờ một chút!" Grant nói, "Tôi đi lấy những khối đá có thể ảnh hưởng đến máy dò, giao cho hai vị." "Những khối đá từng gây phiền phức nhất cho

máy dò lúc trước, không ngờ bây giờ lại có tác dụng!" Lúc đó, sau khi Grant và những người khác điều chỉnh xong máy dò, họ lập tức phát cho các binh sĩ Hải quân.

Sau đó, họ để các binh sĩ cầm loại máy dò này đi tìm kiếm khắp hòn đảo, hy vọng xem ở các khu vực khác trên đảo có 'Đá Dyna' trong lòng đất hay không.

Kết quả tìm kiếm mấy ngày trời, không tìm thấy một viên 'Đá Dyna' nào, mà loại đá màu xám gây báo động cho máy dò lại tìm được không ít.

Do loại đá màu xám này có thể trực tiếp kích hoạt máy dò, cộng thêm các thí nghiệm khác, dẫn đến việc không kịp phân tích các khối đá xám, nên họ đã vứt toàn bộ những tảng đá này vào trong căn cứ.

"Đúng rồi, La Tu tiên sinh, Zephyr đại tướng, tôi nhớ trong đội dường như có một người sở hữu năng lực Trái Ác Quỷ có thể làm thực vật tăng trưởng nhanh." Grant hỏi.

"Đúng vậy, năng lực của Binz quả thực có thể làm thực vật tăng trưởng nhanh." Zephyr trả lời.

"Vậy thì tốt quá, trên đảo có một số loại thực vật trong thân chứa một vài nguyên tố cũng có thể ảnh hưởng đến việc sử dụng máy dò!" Grant giải thích.

"Binz quả thực có thể làm thực vật tăng trưởng nhanh," Zephyr khẳng định, "nhưng khu mỏ ở gần núi lửa, khu vực đó gần như không có thực vật!" "Ngọn núi lửa đó chắc đã một thời gian dài không phun trào, một ít tro núi lửa phun ra không lâu trước đó đều đã lắng đọng ở đó, lớp tro bụi đó rất có lợi cho sự phát triển của thực vật!" Grant giải thích, "Ước tính vài trăm năm nữa, nơi đó sẽ bị thực vật chiếm lĩnh, chúng ta bây giờ chẳng qua chỉ là đẩy nhanh tốc độ đó thôi!" "Nếu đã vậy, vậy ta sẽ gọi Binz đến!" Nghe xong lời giải thích của Grant,

Zephyr nói.

Sau đó, Zephyr lập tức quay người đi về phía phòng của Binz.

Grant dẫn La Tu đi tiếp, đến trước một cái lều, trực tiếp kéo rèm cửa lều lên.

Thế là, La Tu bắt đầu nhìn những tảng đá xám chất thành núi trong lều.

"Nhiều vậy sao!" Nhìn đống đá chất thành đống, La Tu kinh ngạc.

"Đúng vậy, mấy ngày đầu dò tìm, mỗi ngày đều tìm thấy loại đá này, làm tôi sầu chết đi được!" Grant cười khổ.

"Xem ra bây giờ vẫn chưa giải quyết được à?" La Tu hỏi.

Chương 350

“Nếu đã giải quyết được một chút, La Tu tiên sinh có nghĩ rằng tôi sẽ chất đống loại đá xám này ở đây không?” Grant giải thích.

“Vậy thì tốt, lần này cũng để bọn chúng biết được vấn đề nan giải mà chúng ta đã phải chịu đựng!” La Tu cười nói.

Không có dữ liệu phân tích từ ‘Đá Dyna’, Grant đã rất khổ não với những tảng đá này, vậy đối với đội ngũ do Chính phủ Thế giới phái tới, chẳng phải sẽ càng bó tay hơn sao.

“Vậy La Tu tiên sinh, tôi quay lại trước để bàn bạc về việc cải tạo ‘Đá Dyna’ đây.” “Không vấn đề gì!” La Tu đáp.

Nhìn đống đá xám chất đống trước mắt, La Tu nở nụ cười hài lòng.

Sau đó, La Tu triệu tập một số binh sĩ, phân chia những tảng đá này lên các xe khác nhau.

Tiếp theo, ông triệu tập Luffy, Zoro, Ain... và vài vị Trung tướng đáng tin cậy lại với nhau.

Ông phân phát từng chiếc xe, và chỉ định một phạm vi nhất định, yêu cầu họ chôn những khối đá này xuống đất.

La Tu dựa vào khoảng cách xa gần để đưa ra số lượng đá xám khác nhau.

Còn về đội được phân phối nhiều đá nhất, tự nhiên là đội của ông và Zephyr.

“Ông cố, chúng ta làm gì vậy ạ!” Sau khi hiểu yêu cầu của La Tu, Luffy tò mò hỏi.

“Đừng hỏi nhiều thế!

Tối nay phải hoàn thành nhiệm vụ!” La Tu nghiêm túc nói.

Zephyr đứng bên cạnh lúc này cũng lên tiếng: “Bây giờ gọi các vị đến đây, chứng tỏ tôi và La Tu tiên sinh rất tin tưởng các vị, lát nữa khi thực hiện nhiệm vụ cố gắng không để lại bất kỳ dấu vết nào, cũng đừng gây chú ý, và sáng mai sau khi trở về căn cứ, hãy quên chuyện này đi!” Dưới sự phối hợp một người đóng vai hiền, một người đóng vai ác của La Tu và Zephyr, sự tích cực của các Trung tướng đều được huy động.

Đương nhiên, trừ Luffy và Zoro đang ngáp ngắn ngáp dài.

“Zephyr lão sư, nếu phải ẩn giấu hành tung, có thể không dùng phương tiện giao thông được không ạ?” Một vị Trung tướng nhìn chiếc xe goòng.

“Cũng được, chỉ cần có thể đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ và sáng mai có mặt tại căn cứ là được!” Zephyr đáp.

“Vậy thì tốt, dù sao khu vực tôi phụ trách cũng khá gần, không cần phương tiện giao thông, có mấy chiếc xe này ngược lại còn vướng víu.” Vị Trung tướng nói.

Có người đầu tiên hành động, những người còn lại bắt đầu lần lượt đưa ra quyết định, dựa vào khu vực được chỉ định của mình để lựa chọn.

“Khi thực hiện nhiệm vụ, nhớ kỹ không được gây ra động tĩnh quá lớn.” Zephyr dặn dò.

“Rõ, Zephyr đại tướng!” “Yên tâm đi, chúng tôi tuyệt đối sẽ chú ý.” Nghe lời dặn dò của Zephyr, mọi người lần lượt đáp lời.

“Vậy chúng ta cũng chuẩn bị xuất phát thôi, Zephyr!” Thấy Zephyr đã sắp xếp xong, La Tu nói.

“Không vấn đề!” Zephyr đồng ý.

Do nhiệm vụ hiện tại của La Tu và Zephyr chủ yếu là đến khu mỏ để lấp lại khu vực đã khai thác, nên hai người cùng với Binz chuẩn bị lái xe đến đó.

Dưới ánh trăng, nhiều bóng người trong căn cứ Hải quân bắt đầu hành động.

Trong lúc Hải quân đang tiến hành hoạt động khẩn cấp, Hino Seijin ở Thánh địa Mary Geoise lúc này cũng đang ngồi trên ghế với vẻ mặt âm trầm.

Sau đó, Hino Seijin sốt ruột ngẩng đầu lên, nhìn đồng hồ treo trên tường. ‘Lão già Kong này, xem ra hôm nay không định chủ động gọi điện cho mình rồi!’ Hino Seijin thầm nghĩ, ‘Được thôi!

Nếu ngươi không muốn nói chuyện với ta, vậy thì hôm nay ta nhất định phải tìm ngươi!’ Kong, người đang bị Hino Seijin réo tên, nhìn đồng hồ, biết rằng thời gian cũng đã hòm hòm, liền cầm Den Den Mushi lên gọi cho Hino Seijin.

Dù mục đích của ông là kéo dài thời gian, nhưng nếu không chủ động báo cáo tình hình thì… Đúng lúc đó, Hino Seijin định cầm Den Den Mushi lên gọi. ‘Purupuru ~ purupuru ~’ Lúc này, con Den Den Mushi mà Hino Seijin mong đợi cuối cùng cũng reo lên. ‘Chẳng lẽ là Kong?’ Nhìn con Den Den Mushi đang reo, Hino Seijin nghĩ thầm.

Thế là ông nhấc máy, “Moshi moshi.” “Hino à!

Xin lỗi vì bây giờ mới báo tin cho ngài, lúc nãy nói chuyện với lão già La Tu, bất tri bất giác đã lâu như vậy!” Trong điện thoại truyền ra giọng nói sang sảng của Kong.

Nghe lời giải thích của Kong, Hino Seijin cảm thấy khóe miệng mình giật giật hai cái: “Kong, thời gian hai người nói chuyện phiếm

đúng là dài thật đấy!" "Hai chúng tôi tuổi tác cũng lớn rồi mà!

Tự nhiên sẽ nói nhiều hơn một chút!

Hino à, đợi khi ngài lớn tuổi hơn một chút sẽ hiểu thôi!" Kong tiếp tục tán gẫu.

Để tránh bị Kong hỏi đông hỏi tây, Hino Seijin quyết định chuyển chủ đề trực tiếp: "Kong, chuyện ta nhờ ngươi hỏi La Tu, thế nào rồi!" "À, chuyện đó à, La Tu hiện tại vẫn chưa tìm thấy mục tiêu!" "Sao hiệu suất làm việc lại thấp như vậy, ta sẽ cử một số đội khoa học kỹ thuật đến giúp đỡ các ngươi!" "Không thành vấn đề, nhưng mà…" "Được rồi, được rồi, sau này có thời gian sẽ tán gẫu, ta đi hạ lệnh để giúp La Tu trước." Hino Seijin vội vàng nói.

Nói xong, Hino Seijin trực tiếp cúp máy, hạ lệnh xuất phát cho đội ngũ đã chuẩn bị sẵn.

Để đề phòng tình huống bất ngờ, trong đội ngũ được cử đi lần này, Hino Seijin không chỉ cử đi một số nhân viên khoa học kỹ thuật, mà còn cử đi hai thành viên CP0.

Cùng lúc Hino Seijin hạ lệnh, Kong cũng truyền đạt cho Sengoku tin tức về việc Hino Seijin sắp cử đội khoa học kỹ thuật đến.

Sau khi nhận được tin tức, Sengoku lập tức thông báo cho những người đã được phái đi mai phục trước đó, yêu cầu họ theo dõi chặt chẽ cảng biển, một khi có thông tin về con tàu phù hợp với mục tiêu, phải báo cáo ngay lập tức!

Ngoài việc thông báo cho Sengoku, Kong còn thông báo cho Zephyr và La Tu đang trên đường!

Nhận được tin, Zephyr bất lực cảm thán: "Cái gì đến, rồi cũng sẽ đến!" "Nếu đã đến, vậy thì chúng ta chuẩn bị sẵn sàng là được rồi!" La Tu tự tin nói.

Thánh địa Mary Geoise.

Cùng với mệnh lệnh của Hino Seijin, con tàu đã chuẩn bị sẵn ở cảng lập tức xuất phát!

Lúc này gần cảng, một nhân viên công tác nào đó, một công nhân bốc vác nào đó, một ông chủ quán rượu nào đó, một họa sĩ đang vẽ chân dung cho một cô gái xinh đẹp nào đó...

đều tập trung sự chú ý vào con tàu kia!

Chỉ thấy sau khi con tàu rời cảng, người họa sĩ đang vẽ chân dung cho cô gái, nguệch ngoạc vài nét rồi đưa bức tranh cho cô.

Sau đó thu dọn dụng cụ vẽ, chuẩn bị tan làm về nhà.

Ông chủ quán rượu vốn đang đứng ở cửa, lúc này quay người đi vào trong quán.

Những vị khách trong quán thấy vậy liền ồn ào, nhưng ông chủ quán không ngồi xuống tán gẫu với mấy tay bợm rượu như thường lệ, mà chỉ đơn giản nói qua loa vài câu rồi chui vào hậu trường.

Người công nhân bốc vác đang vất vả lao động, sau khi đặt hàng hóa trên lưng lên thuyền của chủ hàng, nhận lấy tiền công, lau mồ hôi trên trán rồi quay người bỏ đi....

Cứ như vậy, thông tin về con tàu chở đội nghiên cứu khoa học do Hino Seijin phái đến quần đảo Firs từ từ được tập hợp trong tay Sengoku.

Khi những thông tin khác nhau đều được quy tụ trong tay, hình dạng của con tàu chiến đó hiện ra trong đầu Sengoku, màu xanh xám, đường nét toàn thân con tàu vô cùng mượt mà. 'Lão già Hino Seijin lần này đúng là sốt ruột thật.' Sengoku thầm nghĩ.

Sau đó, Sengoku thông báo thông tin liên quan và ngoại hình của

con tàu chiến đó cho các tàu tuần tra đã được sắp xếp từ trước, đảm bảo có thể chặn đứng chúng một cách chính xác trên đường đi, nhằm câu giờ.

La Tu, Zephyr và Binz, ba người xuất phát trong đêm, lúc này đã đến khu mỏ khai thác 'Đá Dyna'.

Do sự việc xảy ra đột ngột, lúc này trong khu mỏ vẫn có một đội nhỏ đóng quân canh gác.

"Zephyr đại tướng, La Tu tiên sinh!" Lính gác thấy La Tu và Zephyr liền báo cáo.

Chương 351

“Ừm!” La Tu và Zephyr đáp lời.

Sau đó ba người đi vào khu vực bảo vệ được thiết lập.

Nhìn những cơ sở vật chất vừa mới xây xong, Zephyr cảm khái: “Không còn cách nào khác, đành phải dỡ bỏ thôi!

Nếu không thì quá lộ liễu!” “Đúng vậy, vừa mới xây xong mà!” Binz đồng tình.

Nhưng, dù tiếc nuối, để đảm bảo nơi này không quá thu hút sự chú ý, công việc dỡ bỏ lập tức được thực hiện!

Cùng với mệnh lệnh của Zephyr, các binh sĩ gần đó lần lượt bắt đầu hành động.

Hàng rào, vách ngăn, giường... những vật phẩm có thể tháo dỡ này đều bị tháo ra, những trang thiết bị không thể tháo rời cũng được xử lý theo cách khác.

Tại căn cứ, Grant và những người khác đã bàn bạc xong phương án giải quyết, mỗi người đều ngồi trước bàn thí nghiệm, không ngừng lựa chọn dược liệu, tiến hành các thí nghiệm liên quan!

Các Trung tướng được cử đi thực hiện nhiệm vụ ở khắp nơi trên quần đảo Firs, hiện tại đều đã đến khu vực mình phụ trách, nhân lúc trời tối lẳng lặng chôn những tảng đá vào lòng đất.

Trên biển cả rộng lớn, một con tàu chiến màu xanh xám đang nhanh chóng tiến về phía trước trong đêm.

Trong đêm đen như mực, trên boong tàu đứng hai bóng người cao lớn.

“Ồ ồ ồ, nhiệm vụ lần này không ngờ lại phải đối mặt trực tiếp với La Tu!” Một người đàn ông đeo khẩu trang đen cười nói.

“Đừng xem thường, một người đàn ông có thể đánh bại Mắt Diều Hâu chính diện, kiếm thuật chắc chắn đã vượt xa sự hiểu biết của chúng ta.” Người đàn ông bên cạnh nói.

“Xem thường thì tự nhiên là không rồi, từ khi tái xuất đến nay, thành tích chiến đấu của ông ta có thể nói là vô cùng đáng sợ.” Người đàn ông đeo khẩu trang đen nói, “Theo thông tin, La Tu cùng với Zephyr đã đánh bại Kaido và Charlotte Linlin!

Đương nhiên, trên chiến trường sau đó Kuzan chỉ có tác dụng truy kích, không giúp hai người họ chiến đấu chính diện!” “Tình trạng hiện tại của Zephyr, ngươi chắc cũng rõ, công lao của trận chiến đó, ta thấy chủ yếu tập trung vào La Tu.” Nghe đồng đội kể lại tình hình, người đàn ông kia chỉ nhìn ra biển cả sóng vỗ dữ dội trước mắt mà không nói gì.

Nhìn người đồng bạn im lặng, người đàn ông đeo khẩu trang cười nói: “May mà nhiệm vụ lần này không cần chiến đấu chính diện, nếu không thật sự không có dũng khí đối mặt với lão già đó!” Nói xong, hắn ta trực tiếp quay người đi vào khoang tàu.

Người đàn ông còn lại trên boong tàu lẩm bẩm: “La Tu sao?” Sau một thời gian làm việc, những công trình tạm thời đã được tháo dỡ, những thứ không thể tháo dỡ cũng được xử lý tương ứng.

“La Tu tiên sinh, bên này không dùng nữa sao?

Vừa mới xây xong đã phải dỡ bỏ!” Một binh sĩ hỏi.

“Không còn cách nào khác, nơi này không còn ý nghĩa tồn tại nữa!” La Tu trả lời, “Nếu đã dỡ gần xong rồi, phiền các cậu vất vả thêm một chút, vận chuyển chúng về đi!” “Không vấn đề gì, La Tu

tiên sinh cứ yên tâm, ở đây có xe tải, mang về không tốn sức đâu!" Binh sĩ đáp lời.

Sau đó, dưới sự đồng lòng của mọi người, họ lần lượt chất những tấm ván đã được tháo dỡ lên xe tải.

Trong căn cứ Hải quân, Grant và những người khác đang tiến hành thí nghiệm đã không còn cảm giác thoải mái như lúc đầu.

Bởi vì từ lúc bắt đầu thí nghiệm đến giờ, họ vẫn chưa thử nghiệm ra được loại đá phù hợp để làm giả.

Theo suy luận trước đó, loại đá phù hợp nhất với lớp vỏ ngoài của 'Đá Dyna' hẳn là loại đá xuất hiện gần nơi sản xuất ra nó.

Rốt cuộc, những loại đá xuất hiện trong cùng một khu vực, độ tương đồng về thành phần bên trong hẳn là cao nhất.

Vì vậy, theo lối suy nghĩ này, mọi người đã lấy những tảng đá thu thập được gần nơi sản xuất 'Đá Dyna' để tiến hành thí nghiệm, kết quả phát hiện đều tồn tại một số vấn đề ít nhiều.

Dù hai loại đá có độ tương thích khá cao, nhưng một loạt công nghệ để làm giả quá phức tạp, không phù hợp để sử dụng lúc này. 'Chẳng lẽ phải lật đổ lý thuyết trước đó, suy nghĩ lại điểm đột phá khác?' Suy nghĩ về khó khăn hiện tại, Grant thầm nghĩ.

Dù tình huống định sai phương hướng ngay từ đầu rất thường gặp, nhưng với tình hình hiện tại, một khi thay đổi phương hướng, mọi nỗ lực trước đó đều đổ sông đổ biển.

Đây không nghi ngờ gì là một lựa chọn rất tốn thời gian! 'Chẳng lẽ thật sự không có loại đá nào phù hợp với lựa chọn hiện tại,' Grant nghĩ, 'hoặc là mình đã bỏ sót loại đá nào đó!' Nghĩ đến đây, Grant càng lúc càng cảm thấy mình đã bỏ sót thứ gì đó, cảm giác về thứ đó vô cùng quen thuộc, giống như mới tiếp xúc cách đây không lâu. 'Đá,

đá!!' Grant không ngừng lặp lại hai từ này!

Đột nhiên, Grant nghĩ ra, hình như mình thật sự đã bỏ sót một loại đá.

Đó là loại đá xám dùng để gây nhiễu loạn tầm nhìn mà ông đã để La Tu tiên sinh mang đi chôn ở khắp nơi trên đảo.

"Mình đã quên mất loại đá có độ tương đồng cao đó rồi!" Grant bực bội!

Sau đó, ông lập tức đứng dậy, chạy nhanh về phía chiếc lều chứa những tảng đá xám trước đó. 'Hy vọng lúc chuyển những tảng đá này đi, có để sót lại!' Grant thầm nghĩ.

Những người khác trong phòng thí nghiệm, thấy Grant đột nhiên bắt đầu chạy, cũng không lộ ra vẻ mặt khác thường.

Bởi vì mọi người đều biết, Grant mà như vậy, chắc chắn là đột nhiên nghĩ ra điều gì đó rồi! 'Hy vọng linh cảm lần này của lão đại có thể dẫn chúng ta thoát khỏi tình thế khó khăn này.' Các đội viên lần lượt nghĩ.

Trong tình trạng chạy hết tốc lực, Grant trực tiếp xông vào trong lều, nhanh chóng tìm kiếm những tảng đá xám có thể xuất hiện trên mặt đất.

Dưới sự tìm kiếm của Grant, ông nhanh chóng tìm thấy vài khối đá xám nhỏ bị bỏ sót trên mặt đất. 'May quá, còn sót lại hai khối đá!' Thấy mục tiêu, Grant thầm thấy may mắn.

Sau đó, Grant lập tức nhặt vài khối đá xám, lê đôi chân mệt mỏi chạy về phòng thí nghiệm.

Sau đó, các đội viên trong phòng thí nghiệm liền thấy lão đại của họ tay cầm hai khối đá xám, vội vã chạy về!

Nhìn đá xám trong tay lão đại, họ lập tức hiểu ra ý tưởng của ông!

Grant chạy về phòng thí nghiệm, trực tiếp ngồi trước bàn thí nghiệm, đặt tảng đá trong tay lên bàn, bắt đầu thí nghiệm ngay lập tức!

Các đội viên khác trong phòng thí nghiệm, sau khi thấy hành động của lão đại, lần lượt bỏ công việc trong tay xuống, vây quanh Grant, quan sát các bước thí nghiệm.

Grant nhanh chóng làm theo các bước, kiểm tra từng bước một tảng đá xám!

"Quả nhiên, loại đá này hẳn là thuộc về đá biến chất!" Grant vui mừng nói.

Rốt cuộc, đá biến chất thuộc loại đá magma được hình thành sau khi magma nguội đi, trải qua một số quá trình phong hóa và trầm tích mà thành.

Bây giờ chỉ cần nung nóng đến một nhiệt độ cao nhất định, những viên đá biến chất này sẽ lại hình thành magma!!

Tiếp theo chỉ cần thí nghiệm điểm nóng chảy của loại đá xám này, xem so với điểm nóng chảy của lớp đá ngoài của 'Đá Dyna' ai cao ai thấp, là có thể tiến hành bước tiếp theo!

Nghe lời Grant nói, các đội viên tụ tập quanh ông đều hiểu ý nghĩa của câu nói đó.

Sau đó, Grant lập tức đứng dậy, đi đến bên cạnh thiết bị gia nhiệt.

Ông đặt tảng đá xám trong tay lên máy.

Tại bộ điều khiển của máy, đã có đội viên chuẩn bị sẵn, sau khi Grant đặt tảng đá lên bàn, người đó lập tức khởi động máy.

Sau khi máy được khởi động, tảng đá lập tức bị bao phủ bởi nhiệt

độ cao.

“Tăng nhiệt!” Thấy nhiệt độ này không ảnh hưởng đến tảng đá, Grant chỉ huy.

Nghe lệnh của đội trưởng, đội viên điều khiển máy lập tức điều chỉnh máy, bắt đầu tăng nhiệt.

Chương 352

Sau đó, tình trạng tăng nhiệt lại xuất hiện vài lần, tảng đá xám cứng rắn cuối cùng cũng xuất hiện dấu hiệu tan chảy.

Grant và những người khác luôn quan sát, sau khi thấy dấu hiệu này, lập tức kiểm tra nhiệt độ mà máy đạt được lúc này.

"Phù~~ Tốt rồi." Sau khi xem nhiệt độ của máy, trong lòng mọi người đều hiện lên câu nói này.

Rốt cuộc nhiệt độ lúc này vẫn chưa đủ để làm tan chảy lớp đá ngoài của 'Đá Dyna', vậy thì những việc tiếp theo sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Sau đó, để đảm bảo an toàn, mọi người đổi sang một phòng thí nghiệm rất kiên cố.

Rốt cuộc 'Đá Dyna' là thứ có thể bộc phát ra uy lực cực lớn, khi tiến hành thí nghiệm với nó, phải cẩn thận một chút.

Để đảm bảo 'Đá Dyna' chế tạo ra rất có tính mê hoặc, họ làm suy yếu lớp đá bên ngoài của Đá Dyna.

Họ đặt 'Đá Dyna' vào trong, sau đó điều khiển magma sau khi đá xám tan chảy đổ lên trên! 'Xèoo ~~' Magma màu đỏ vàng tiếp xúc với 'Đá Dyna', trực tiếp phát ra âm thanh chói tai!

Lúc này, tim của mọi người đều như treo trên cành cây.

Nhưng, ngoài điều đó ra không có phản ứng kịch liệt nào khác, magma màu đỏ vàng từ từ bao bọc lấy 'Đá Dyna'.

Thấy tình hình này, nhân viên công tác lập tức điều khiển cánh tay máy móc đặt 'Đá Dyna' đã được magma bao bọc vào trong nước biển. 'Xèo ~ xèo ~' Magma nhiệt độ cao tiếp xúc với nước biển, lập tức

phát ra âm thanh nước bị nhiệt độ cao làm bốc hơi, đồng thời hơi nước trắng cũng bốc lên nghi ngút.

Khi nước biển làm giảm nhiệt độ của magma, magma dần dần ngưng tụ thành thể rắn!

Cuối cùng, khi không còn tiếng xèo xèo nữa, nhân viên công tác điều khiển cánh tay máy móc, nhấc 'Đá Dyna' đang ngâm trong nước biển ra khỏi mặt nước.

Một tảng đá màu xám nâu, xuất hiện trong mắt mọi người.

"Tuyệt vời!" "Lão đại, thật sự quá đỉnh!" "Làm tốt lắm!

Lão đại." Thấy thí nghiệm thành công, các đội viên vui mừng hô lên.

"Được rồi, đây mới chỉ là bước đầu thành công thôi, đừng vội mừng, mau chóng tiến hành bước tiếp theo!" Thấy các đội viên hoan hô nhảy nhót, Grant vội vàng nói.

"Rõ lão đại, bước tiếp theo là làm giả, tăng thêm cảm giác niên đại cho tảng đá, cái này chắc chắn sẽ đơn giản hơn nhiều!" Một đội viên cười nói.

"Vậy cũng đừng lơ là, mục tiêu của chúng ta là phải sản xuất hàng loạt trong vòng mười hai giờ." Grant nhấn mạnh.

"Rõ!

Lão đại." Đội viên đáp.

Nghe đội viên trả lời, Grant bất giác gật đầu, sau đó lo lắng nhìn viên 'Đá Dyna' đã thí nghiệm thành công. 'Năm xưa mình đã gửi hết đi rồi.' Grant lúc này hối hận.

Sau đó, Grant lập tức cầm Den Den Mushi gọi cho La Tu: "La Tu tiên sinh phải không ạ?" "Là ta!

Grant à, có chuyện gì sao?" Nghe giọng của Grant, La Tu hỏi.

"Là thế này, La Tu tiên sinh, nhiệm vụ mà ngài giao cho tôi, bây giờ cần loại đá xám mà tôi đã phát cho ngài trước đó." Grant nói ra tình cảnh hiện tại của mình!

"À, những tảng đá xám đó à, ta ở đây có không ít!" La Tu trả lời.

Rốt cuộc lúc phân phối nhiệm vụ, La Tu chắc chắn không thể phân bố đều loại đá này trên từng tấc đất của hòn đảo, như vậy sẽ có chút kỳ quái, sẽ thu hút sự chú ý của chúng.

Vì vậy, theo ý tưởng trước đó, giàu sang tìm trong nguy hiểm!

Ông cho chôn rất nhiều đá xám ở đây, ngụy trang nơi này thành nơi khởi nguồn của đá xám. 'May mà lúc đó không phân phối hết những tảng đá này, nếu không bây giờ chắc phải đau đầu!' La Tu cười nói.

Sau đó, La Tu hỏi: "Grant, theo kế hoạch, ước tính cần bao nhiêu đá?" Nghe câu hỏi của La Tu, Grant sơ lược tính toán trong đầu số lượng magma cần thiết để ngụy trang một viên 'Đá Dyna', sau đó đưa cho La Tu một đơn vị trọng lượng.

Đối với đơn vị trọng lượng mà Grant đưa ra, La Tu bất giác đi đến bên cạnh bao lớn chứa đá xám, duỗi tay ra ước lượng trọng lượng của bao.

Với niềm tin thà cho nhiều chứ không cho thiếu, La Tu chỉ để lại một bao, số còn lại trực tiếp phái một binh sĩ lái xe goòng, siêu tốc độ hướng về căn cứ.

Nhận lệnh của La Tu, binh sĩ trực tiếp khởi động xe một cách thô bạo, động cơ gầm lên rồi phóng đi như tên bắn.

"Thằng nhóc này bình thường cũng không thấy hoang dã như vậy." Nhìn một loạt thao tác của binh sĩ, Zephyr cảm khái.

“Bây giờ chính là cần trạng thái này!” La Tu cười nói, “Tốc độ như vậy mới có thể đảm bảo quay về căn cứ nhanh chóng.” Lúc này, đội ngũ sắp tháo dỡ xong công trình cũng đã chất hàng xong, lái phương tiện giao thông hướng về căn cứ.

La Tu và Zephyr, cũng đã xử lý xong một số thứ cố định.

“Được rồi, ván gỗ cơ bản đã giải quyết xong, tiến hành bước tiếp theo, đến lượt Binz ra tay rồi!” Thấy đại bộ đội đã rời đi, La Tu nói.

Nghe lời của La Tu tiên sinh, Binz biết đã đến lượt khu vực mình phụ trách.

Anh ta lấy ra những cây con mang theo, tùy tiện ném chúng vào khu vực vừa được xử lý, đồng thời hái một vài cành cây gần đó, rắc chúng gần những cây con.

Làm xong mọi thứ, Binz đứng trước mảnh đất, phát động năng lực của trái Mose Mose.

Những cành cây rải rác trên mặt đất, lập tức bắt đầu sinh trưởng một cách phi lý!

Chẳng mấy chốc, dưới sự thúc đẩy của năng lực trái Mose Mose, mặt đất vốn không có thực vật đã bị cây cối um tùm bao phủ!

“Không tệ!” Nhìn cây cối um tùm trước mắt, Zephyr khen ngợi, “Binz, phủ kín thực vật cả khu vực xung quanh đi, nếu không chỉ riêng nơi này có nhiều cây cối sẽ có vẻ hơi đột ngột!” “Rõ, Zephyr lão sư!” Zephyr đáp lời.

Sau đó, anh ta lại phát động năng lực của trái Mose Mose, thúc đẩy thực vật gần đó sinh trưởng nhanh chóng.

Trong lúc Binz đang thúc đẩy thực vật sinh trưởng, trên mặt biển hai con tàu chiến khác nhau đang nhanh chóng tiếp cận.

Một trong số đó, trông giống hệt một con tàu chiến Hải quân chính hiệu.

Con còn lại, màu sắc toàn thân là xám xanh, chỉ là mô hình bên ngoài lại khác xa.

Trên boong tàu chiến Hải quân, đứng đó là Trung tướng Tổng bộ Hải quân Onigumo!

Đứng trên boong tàu, ánh mắt của Onigumo luôn tập trung vào con tàu chiến màu xám xanh trước mắt. 'Màu xám xanh...' Đối chiếu với tình báo mà Nguyên soái Sengoku đưa ra, Onigumo biết được.

Con tàu chiến trước mắt, hẳn là mục tiêu của mình!

"Lão đại, có tiếp tục tiến gần con tàu phía trước không?" Lúc này, một binh sĩ đi đến bên cạnh Onigumo hỏi.

Rốt cuộc lúc này khoảng cách giữa hai con tàu rất gần, nếu tiếp tục tiến lại gần, tàu đối phương có khả năng sẽ có hành động phòng vệ.

"Chúng ta đang thực hiện nhiệm vụ tuần tra!

Trước đây chưa từng thấy, chúng ta nên đi kiểm tra một phen!" Onigumo lớn tiếng nói, "Bật đèn pha, và dùng loa thông báo chúng ta đang thực hiện nhiệm vụ, yêu cầu họ dừng tàu phối hợp hành động của chúng ta!" "Rõ!" Binh sĩ trả lời.

"Đúng rồi, dùng một đèn pha chiếu vào cờ Hải quân!

Để họ biết, họ sắp đối mặt với Hải quân!" Onigumo dặn dò, "Tăng mã lực, nhanh chóng tiếp cận." "Rõ!" Binh sĩ lớn tiếng khẳng định.

Chương 353

Sau đó, loa lớn của tàu chiến vang lên: "Tàu phía trước, yêu cầu dừng tàu ngay lập tức để kiểm tra!" Đồng thời, đèn pha trên tàu cũng chiếu thẳng vào con tàu màu xám xanh.

Nghe thấy âm thanh cộng thêm bị ánh sáng của đèn pha chiếu vào, thuyền viên đang làm việc trong phòng điều khiển trên con tàu màu xám xanh hiểu rằng, họ đã bị con tàu chiến này để ý.

"Con tàu chiến này định làm gì, ăn no rửng mỡ à?" Bị ánh sáng mạnh chiếu vào, một thuyền viên chửi rủa.

"Xem ra lần này không lên tàu kiểm tra thì họ sẽ không bỏ qua đâu!" Một thuyền viên khác nói, "Tôi đi thông báo cho đội trưởng, cậu ở đây ứng phó đi!" Nói xong, thuyền viên đó trực tiếp chạy ra khỏi phòng điều khiển, chạy vào khoang tàu.

Nghe lời của đồng bạn, thuyền viên còn lại trong phòng điều khiển lập tức bật loa, hét vào micro: "Chúng tôi là tàu của Bộ Khoa học Kỹ thuật Chính phủ Thế giới!

Xin đừng nhầm đối tượng!" "Do mẫu tàu của các vị chưa được đăng ký tại Tổng bộ Hải quân, xin hãy dừng lại để chúng tôi kiểm tra!" Loa lớn của tàu chiến tiếp tục hô lên.

Đồng thời, mã lực của nó theo yêu cầu của Onigumo không hề giảm, thẳng tắp lao về phía con tàu màu xanh xám!

"Chết tiệt, tên này, chẳng lẽ thật sự không sợ sau khi đâm vào, cả hai con tàu đều bị hủy diệt sao?" Thấy hành động của tàu chiến, thuyền viên chửi rủa.

Sau đó cắn răng, lập tức xoay bánh lái, khiến thân tàu rẽ sang một

bên, hy vọng nhờ vậy có thể tránh được con tàu chiến kia.

Còn về việc tại sao không bật hệ thống vũ khí để phản kích, cản trở đà lao tới của tàu chiến.

Tự nhiên là vì cấp bậc không đủ, nhìn con tàu lao tới là biết tàu chiến, nổ súng vào tàu chiến, thuyền viên tự nhận không có lá gan đó.

Bị loa lớn của hai con tàu quấy rầy, các thuyền viên trên con tàu màu xám xanh lần lượt bị đánh thức, lập tức trở về vị trí của mình.

Đội trưởng của tiểu đội, thuyền trưởng của con tàu, hai thành viên CP0, hiện tại đều tập trung trong phòng điều khiển.

"Không phải đã nói với chúng rồi sao, chúng ta là Bộ Khoa học dưới trướng Chính phủ Thế giới!

Dám lao tới như vậy!" Đội trưởng Kandel đeo kính, hơi mập mạp nhìn tình hình hiện tại liền gầm lên.

"Ai mà biết, con tàu chiến đó cũng không biết bị bệnh gì, cứ nhất quyết lao lên kiểm tra!" Thuyền viên run rẩy nói.

"Không được, với tốc độ này mà tiếp tục lao tới, hai con tàu thật sự có khả năng sẽ va chạm vào nhau." Thuyền trưởng nhìn tình hình trước mắt, phân tích.

Nghe phân tích của thuyền trưởng, đội trưởng mập mạp lập tức gầm lên: "Vậy thì bắn pháo, bắn nát nó đi, để nó không thể tiếp tục tiến lên!" Đồng thời, hai thành viên CP0 luôn đứng sau lưng mọi người cũng chuẩn bị nhấc chân, đi ra ngoài cửa, trực tiếp lên tàu chiến để phá hủy nó.

"Đó là tàu chiến Hải quân, nổ súng vào nó, tôi thấy ông tìm chết thì có!" Thuyền trưởng gầm lên, "Giảm tốc độ ngay lập tức, và nói với họ chúng ta sẵn sàng phối hợp kiểm tra!" "Sợ cái gì!" Đội trưởng mập mạp gầm lên.

“Chẳng lẽ chúng ta không phải là người chính quy sao?

Một cuộc kiểm tra mà cũng sợ à!” Thuyền trưởng đáp lại, “Kandel, ông có tức giận thì lên tàu chiến mà gầm với sĩ quan chỉ huy!

Đừng ở đây nổi giận!” Nghe lời của thuyền trưởng, Kandel liền không nói nữa, thay vào đó là vẻ mặt âm trầm nhìn chằm chằm vào tàu chiến Hải quân, dù sao nơi đó mới là thủ phạm gây ra tình hình hiện tại, thuyền trưởng nói đúng, lửa giận phải để dành cho đúng người.

Sau đó, thuyền viên liền truyền đi lời nói vừa rồi của thuyền trưởng qua loa lớn.

“Giảm tốc độ!!” Nghe lời truyền đến từ con tàu màu xám xanh, Onigumo lập tức hét lên.

Ngay khoảnh khắc Onigumo hét lên, thuyền viên đang căng thẳng lập tức giảm tốc độ của tàu chiến, đồng thời bẻ hết lái, hướng sang một bên, tránh xảy ra cảnh hai con tàu va chạm vào nhau.

Cuối cùng, hai con tàu chiến dừng lại cách nhau vài chục mét.

Thấy tình hình này, thuyền viên hai bên đều thở phào nhẹ nhõm.

Onigumo khuỵu gối, trực tiếp nhảy lên boong của con tàu màu xám xanh.

Mấy người trong phòng điều khiển, thấy một bóng người trực tiếp từ tàu chiến nhảy lên boong, ngọn lửa giận trong lòng lập tức bùng lên, lần lượt đi ra khỏi phòng điều khiển, chuẩn bị hỏi tội tên thủ phạm này.

“Này, tên kia, ngươi có biết hành động vừa rồi rất nguy hiểm không!” Đội trưởng Kandel lớn tiếng hét về phía Onigumo.

Nghe tiếng của Kandel, Onigumo hơi cúi đầu, hướng ánh mắt về

phía hắn!

Bị Onigumo nhìn chằm chằm, Kandel cảm giác không giống như bị người nhìn, mà giống như bị mấy lưỡi dao chĩa vào, cảm giác sợ hãi trong nháy mắt bao trùm toàn thân. 'Người này, tuyệt đối đã giết người!' Kandel bất giác nghĩ.

Trong tình huống này, ngọn lửa giận đang bùng cháy trong lòng, lúc này trực tiếp biến mất không dấu vết, hai chân cũng bắt đầu run lên một cách vô dụng.

Dù cảm giác sợ hãi trong đầu vẫn luôn cảnh báo không được hành động thiếu suy nghĩ, nhưng lúc này trước mặt mọi người, Kandel biết một khi lùi bước, sau này sợ rằng sẽ trở thành trò cười.

"Ồ, ra là Trung tướng Onigumo à, tôi còn tưởng vị đại tướng Hải quân nào dám chặn tàu của tôi chứ!" Thuyền trưởng nhìn Onigumo mỉa mai.

"Ha ha!

Tại hạ chỉ phụng mệnh Nguyên soái Sengoku, vừa rồi có nhiều điều đắc tội, xin các vị lượng thứ!" Onigumo cười nói.

Thấy Onigumo vốn đang nghiêm túc đột nhiên cười nói, tâm trạng vô cùng căng thẳng của Kandel từ từ bình tĩnh lại.

Dù trông hơi khó coi, nhưng so với thái độ vô cảm vừa rồi thì tốt hơn nhiều. 'Tên này đột nhiên cười.' Kandel thầm nghĩ, đồng thời thở phào nhẹ nhõm vì Onigumo đã chuyển sự chú ý đi nơi khác!

Còn về việc tại sao Onigumo đột nhiên thay đổi thái độ.

Bởi vì ông ta đã thấy ở phía sau cùng trong mấy người đó có một người đàn ông đeo khẩu trang đen, một người đeo mặt nạ trắng.

Hai người này, lúc đầu ông ta không hề phát hiện ra khí tức của

họ, mà phải đến khi đảo mắt nhìn xung quanh một vòng mới phát hiện ra hai người đó.

Có thể che giấu khí tức đến mức này, thực lực ít nhất cũng cùng đẳng cấp với ông ta, đối diện lần này lại xuất hiện hai người.

Sau khi cân nhắc đơn giản, Onigumo biết rằng kế hoạch ban đầu là dùng thực lực để gây sự ở đây, kéo dài thời gian, xem ra không thể thực hiện được.

Nhưng, thấy trong đội ngũ có hai cao thủ, cũng không thể về tay không.

Thế là, Onigumo liền lập tức thay đổi thái độ.

"Này, đừng cười nữa, thật khó coi!" Thuyền trưởng phàn nàn, "Được rồi, thấy chúng tôi ở đây rồi, nên yên tâm rồi chứ, về đi, đừng làm lỡ thời gian của tôi!" "Ấy ấy, tuy hai ta đều quen biết nhau, nhưng bây giờ đang thực hiện nhiệm vụ, phải làm đủ thủ tục cần thiết!" Onigumo giải thích, "Ngươi cũng biết đấy, dạo này Nguyên soái Sengoku tính tình không được tốt lắm, ta bây giờ cũng không dám quá tùy tiện!" Thấy bộ dạng của Onigumo, thuyền trưởng trực tiếp nổi giận: "Người khác không biết bộ dạng bình thường của ngươi, ta lại không biết sao?

Chưa từng thấy ngươi tuân thủ quy tắc như vậy, chẳng lẽ chuẩn bị kiểm tra giấy tờ tùy thân của tất cả mọi người trên tàu sao?" "Không không!

Không cần phiền phức như vậy." Thấy thuyền trưởng tức giận, Onigumo vẫn bình tĩnh, "Nói cho ta biết thân phận và số người dẫn theo là được, chủ yếu là để cấp trên kiểm tra!

Ta cần đối chiếu!

Quan trọng nhất là con tàu này trước đây ta chưa từng thấy, nên

mới chặn ở đây!" "Không thành vấn đề!

Hy vọng đây là yêu cầu cuối cùng!" Nghe lời giải thích của Onigumo, thuyền trưởng cảm thấy ngọn lửa giận của mình đã dịu đi một chút.

Rốt cuộc cũng giống như Onigumo, đều nghe lệnh cấp trên để hoàn thành nhiệm vụ, lúc này nếu đã là mệnh lệnh của cấp trên, thì không cần thiết phải tiếp tục đối đầu với Onigumo.

"Ha ha, đúng vậy." Onigumo cười nói.

Sau đó, ông ta lấy ra giấy bút, chuẩn bị ghi chép!

Tiếp theo, thuyền trưởng liền nói ra đơn vị của mình và số thuyền viên trên tàu.

Thấy thuyền trưởng đã làm gương, Kandel cũng bất đắc dĩ nói ra bộ phận và số người của mình.

Khi hai người báo ra đơn vị và số người của mình, Onigumo dùng bút ghi chép trên giấy.

"Được rồi, chúng tôi đều đã nói, Trung tướng Onigumo không còn việc gì nữa, có thể cho đi được rồi chứ!" Thuyền trưởng bình thản nói.

Chương 354

Nghe lời của thuyền trưởng, Onigumo hiểu rằng, bây giờ cũng không có lý do gì tốt để tiếp tục kéo dài thời gian nữa, nhưng Onigumo muốn thăm dò thực lực của hai người sâu không lường được kia.

Nói xong, ông ta nhìn Onigumo không có phản ứng gì, tiếp tục viết gì đó trên giấy.

Thuyền trưởng nheo mắt, sau một hồi suy nghĩ ngắn ngủi, đi đến bên cạnh Onigumo, "Nói nhỏ này, người đứng sau nhiệm vụ lần này rất đáng sợ, làm qua loa cho có là được!

Đừng quá nghiêm túc!

Trên tàu có quỷ đấy!" Vì có chút giao tình với Onigumo, thuyền trưởng quyết định tiết lộ một chút thông tin, đừng để Onigumo đi quá xa.

Rốt cuộc trên tàu có hai người được vị đại nhân vật kia trực tiếp phái đến, một khi họ mách lẻo, Onigumo sau này khó tránh khỏi khổ sở.

"Hai cao thủ đeo đồ trên mặt kia, chẳng lẽ là người do vị đại nhân vật đó phái đến?" Nhân cơ hội này, Onigumo hỏi.

"Ừm!" Thuyền trưởng khẳng định.

"Vậy thì phiền rồi, làm lỡ thời gian của các vị!" Sau khi có được thông tin mình cần, Onigumo nói.

"Không phiền, Trung tướng, tôi bây giờ có thể rời đi được rồi chứ!" Thuyền trưởng nói.

Sau đó, Onigumo quay người nhảy về tàu chiến của mình.

Các thuyền viên trên tàu chiến thấy Onigumo trở về, đều thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng tâm trạng căng thẳng.

“Khởi động tàu chiến, tiếp tục tiến về đích!” Thuyền trưởng hô lên.

“Rõ!” Binh sĩ trả lời.

Sau đó, họ bắt đầu trở về vị trí của mình, khởi động tàu chiến.

Mọi người đứng trên boong tàu cũng lần lượt quay người đi vào khoang tàu.

Nhân cơ hội này, Kandel lại gần thuyền trưởng hỏi: “Anh bạn vừa rồi đã nói gì, khiến tên đó đột nhiên thay đổi thái độ vậy!” “Không có gì, chỉ nói lần sau mời hắn uống rượu thôi.” Thuyền trưởng lạnh nhạt trả lời.

“Thuyền trưởng, tên đó thật sự tên là Onigumo sao?” Kandel giả vờ vô tình hỏi.

Nghe câu nói có vẻ tùy ý của Kandel, thuyền trưởng biết tên này chắc định hại Onigumo, nhưng hắn đã nói chính xác tên của Onigumo, dù không hỏi, hỏi người khác cũng có thể có được câu trả lời.

Sau đó đành phải bất đắc dĩ trả lời: “Đúng vậy!” ‘Đợi khi trở về, phải nhắc nhở Onigumo một chút!’ Thuyền trưởng thầm nghĩ.

“Ồ.” Kandel trả lời, ghi nhớ cái tên này trong đầu. ‘Dám dùng ánh mắt đó nhìn ta, đợi có cơ hội, nhất định phải hung hăng giẫm lên một chân.’ Kandel âm trầm nghĩ!

Nhưng, Onigumo lúc này lại không biết ý nghĩ của Kandel.

Sau khi trở về tàu của mình, ông lập tức gọi Den Den Mushi của Sengoku, báo cáo tình hình vừa thấy cho Sengoku.

“Hai người đồng hành ít nhất cũng ở cấp Trung tướng sao?” Sau

khi nhận được tin tức từ Onigumo, Sengoku lẩm bẩm, “Lão già Hino Seijin, đối với hành động lần này khá coi trọng!” “Nhưng, đại nhân vật đứng sau mà Onigumo nói, hẳn là lão già Hino Seijin!

Điểm này thì lại không cần lo lắng.” Sau đó, Sengoku trước tiên thông báo thông tin liên quan về con tàu chiến đó cho lực lượng Hải quân đã thiết lập các tuyến phòng thủ khác.

Tiếp theo, ông lại gọi cho La Tu.

La Tu hiện tại đang ở khu trại cũ, nhìn Binz không ngừng thúc đẩy thực vật sinh trưởng nhanh chóng.

“Moshi?” Cầm Den Den Mushi lên, La Tu nói.

Sau khi kết nối điện thoại, Sengoku thông báo cho La Tu tình hình có hai đối thủ ít nhất cấp Trung tướng trong đội của Hino Seijin, và việc sẽ kéo dài thời gian của đội đó tại các tuyến phòng thủ đã thiết lập.

Biết được hành động của Sengoku, La Tu hết lời khen ngợi.

Rốt cuộc bây giờ mỗi một phút mỗi một giây, đối với La Tu và những người khác đều vô cùng quý giá!

Còn về hai đối thủ đi cùng đội khoa học kỹ thuật đến quần đảo Firs, La Tu hoàn toàn không để ý, có ông và Zephyr ở đây.

Muốn gây sóng gió ở đây, ít nhất cũng phải có thực lực ngang với sự kết hợp của Kaido và Charlotte Linlin.

Trong Chính phủ Thế giới, những người có thể sánh ngang với hai cường giả đó đều là những nhân vật có máu mặt, nếu họ đến đây cùng với đội nghiên cứu khoa học, chắc chắn sẽ bị phát hiện từ trước.

Vì vậy, hai đối thủ có thực lực vượt qua cấp Trung tướng đó, La Tu không hề để trong lòng.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, La Tu tiếp tục tập trung sự chú ý vào việc cải tạo căn cứ trước mắt.

Sau một thời gian, binh sĩ được La Tu phái đi vận chuyển đá xám về căn cứ.

Dưới tốc độ siêu nhanh không kiêng nể, anh ta vội vã trở về căn cứ.

Grant và những người khác, thấy La Tu gửi về mấy bao đá xám lớn, cảm giác lo lắng trong lòng lập tức dịu đi rất nhiều.

Sau đó, họ lập tức mang những tảng đá xám này về phòng thí nghiệm, trực tiếp tiến hành bước đầu tiên, xử lý nhiệt độ cao...

Còn Luffy, Zoro... và các đội ngũ được phái đi đặt đá xám, hiện tại cơ bản đều đã đến khu vực được phân công, bắt đầu chôn đá xám vào lòng đất ở các khu vực.

Đội nghiên cứu khoa học do Hino Seijin phái đi, do Kandel dẫn đầu, lúc này lại gặp hai tàu chiến Hải quân khác, và cũng giống như trước, cũng lấy lý do tuần tra để kiểm tra tàu.

"Này, Onigumo của Hải quân đã kiểm tra chúng tôi rồi, tại sao lại chặn chúng tôi một lần nữa!" Nhìn Trung tướng Hải quân trên boong tàu, thuyền trưởng tức giận hỏi.

Rốt cuộc họ cũng đang thực hiện nhiệm vụ, dù cấp trên đặt ra thời gian đến đích rất dư dả, nhưng Hải quân cứ liên tục kiểm tra như vậy, ảnh hưởng rất lớn đến tốc độ hành trình.

Trước đó có Onigumo, lần này lại xuất hiện một người nữa, ai biết được trên tuyến đường tiếp theo sẽ xuất hiện bao nhiêu lần kiểm tra.

Cấp trên đã úp mở rằng, nhiệm vụ lần này do một đại nhân vật hạ lệnh, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ, nếu không hậu quả có thể

sẽ rất nghiêm trọng.

“Xin lỗi, khu vực do Trung tướng Onigumo phụ trách không giống với của tôi!” Vị Trung tướng giải thích, “Và quan hệ của tôi với tên Onigumo đó rất tệ, chắc chắn hắn sẽ không chia sẻ thông tin này với tôi!” “Vì vậy, phiền các vị hãy phối hợp điều tra của tôi!” Sau đó, mọi người nén giận, lại báo cáo số người tương ứng cho vị Trung tướng, đồng thời lấy ra các giấy tờ liên quan, để Trung tướng kiểm tra một lượt.

“Ừm, cảm ơn sự hợp tác của các vị.” Vị Trung tướng cảm ơn.

“Trước đó có Onigumo, bây giờ lại xuất hiện ngài, các người không phải đang tập hợp tuần tra đấy chứ!” Thuyền trưởng đoán, “Nếu không, với thói quen hành động của Hải quân, có thể sẽ liên tiếp kiểm tra chúng tôi.” Đối với suy đoán của thuyền trưởng, vị Trung tướng đành phải bất lực trả lời: “Cấp trên yêu cầu, nhiệm vụ lần này không được tiết lộ bất kỳ yêu cầu nào.” “Vậy thì phiền anh bạn, thông báo cho các tàu chiến Hải quân khác đang thực hiện nhiệm vụ rằng tàu của chúng tôi hợp lệ, đừng vừa thấy tàu của chúng tôi là ép dừng để kiểm tra.” Thuyền trưởng hơi tức giận, “Là Hải quân, chắc ngài cũng biết một con tàu tăng tốc, dừng lại, rồi lại tăng tốc một loạt hành động, rất tốn thời gian!

Chúng tôi cũng có nhiệm vụ trong người!” “Điểm này tôi sẽ phản ánh lên cấp trên!” Vị Trung tướng trả lời.

“Giấy tờ đều đầy đủ, hy vọng ngài có thể phản ánh nhiều hơn lên cấp trên!” Thuyền trưởng uy hiếp, “Nếu không, tôi sẽ báo cáo đúng sự thật những gì ngài đã làm!” “Không sao, những việc tôi làm đều nghe theo lệnh của cấp trên, nếu thật sự có trách tội, cũng chỉ là cấp trên ra lệnh, họ sẽ chịu trách nhiệm.” Vị Trung tướng giải thích.

“Nếu thật sự có trách tội, lúc đó chưa chắc ông không phải là dê tế

thần.” Nghe lời của vị Trung tướng, thuyền trưởng mỉa mai.

“Đúng đúng đúng, nếu không được, tôi sẽ khiếu nại!” Kandel hùa theo uy hiếp.

“Ý của các vị, nhu cầu của các vị tôi sẽ phản ánh lên cấp trên, còn có hiệu quả hay không thì phải xem ý của cấp trên!” Đối mặt với sự uy hiếp của hai người, vị Trung tướng vẫn bình tĩnh.

“Hy vọng đây là lần kiểm tra cuối cùng!” Thuyền trưởng cứng rắn nói, “Nếu ngài đã kiểm tra xong, xin hãy cho tàu chiến tránh đường, tôi phải tiếp tục thực hiện nhiệm vụ.” “Không vấn đề!” Vị Trung tướng trả lời.

Sau đó, ông ta liền chuẩn bị quay người nhảy về tàu của mình. ‘Cộp ~ cộp ~’ Lúc này, người đàn ông đeo mặt nạ trắng hồng xen kẽ, đột nhiên tăng tốc đi đến bên cạnh vị Trung tướng.

Đối với hành động rất rõ ràng này, vị Trung tướng tự nhiên cảm nhận được, ông ta dừng bước đồng thời tập trung sự chú ý lên người đàn ông đó hỏi: “Có chuyện gì sao?” “Tránh ra, tránh ra, cho xem cái này!” Gã đàn ông đeo mặt nạ vui vẻ nói.

Hắn lôi từ trong túi ra một cuốn sổ nhỏ bìa đen, sau đó mở ra trước mặt vị Trung tướng.

Chương 355

Ngay khi nhìn thấy trang đầu tiên, ánh mắt của vị Trung tướng lập tức bị thu hút bởi một biểu tượng đặc biệt! 'Biểu tượng này… hẳn là một kẻ có chức vị không thấp trong bộ phận tình báo CP của Chính phủ Thế giới!' Trung tướng chấn động trong lòng.

"Xem ra ngài nhận ra nó nhỉ!" Gã đàn ông đeo mặt nạ trắng đỏ cười nói: "Nếu đã biết lai lịch của tôi, về báo lại với cấp trên của ngài đi, mọi người cứ dĩ hòa vi quý!" "Tôi phải tuân theo mệnh lệnh cấp trên, chuyện này tôi không thể tự quyết được!" Trung tướng giải thích.

"Tên này, đúng là dầu muối không ăn mà!" Gã đàn ông đeo mặt nạ trắng đỏ hơi tức giận.

Cùng lúc đó, hắn nhanh chóng giơ tay lên, vỗ xuống vai của vị Trung tướng.

Đối mặt với cánh tay bất ngờ hạ xuống với tốc độ chóng mặt, vị Trung tướng lập tức phản ứng, vai phải nhô lên, đồng thời kích hoạt Thiết Khối để tăng cường độ cứng, chuẩn bị đối đầu trực diện! 'Bốp~~' Bàn tay và bờ vai va chạm, lập tức phát ra một tiếng vang giòn giã!

Những người xung quanh chứng kiến cảnh này, khóe miệng đều giật giật, một cái vỗ tay thôi mà cũng mạnh thật.

Lúc này, ánh mắt của vị Trung tướng và gã đàn ông đeo mặt nạ trắng đỏ cũng chạm nhau.

Qua hai lỗ trống trên mặt nạ, vị Trung tướng nhìn thấy một đôi mắt tràn đầy tự tin!

Còn gã đeo mặt nạ thì thấy một đôi mắt kiên nghị!

“Ha ha, mời ngài suy nghĩ kỹ lại lời tôi nói nhé!” Gã đeo mặt nạ cười nói, đồng thời, bàn tay đang giơ lên khẽ vỗ mấy cái vào vai Trung tướng.

Trước hành động đó, vị Trung tướng chỉ khẽ gật đầu hai cái.

Sau đó, hắn nhảy trở lại tàu của mình.

“Thế nào rồi?” Gã đàn ông đeo khẩu trang đen tiến lại gần hỏi.

“Phản ứng của gã đó khá nhanh, chắc đã dùng Thiết Khối hoặc Haki Vũ trang, làm tay tôi cũng hơi đau đấy!

Thực lực cũng không tồi,” gã đeo mặt nạ nói, “Nhưng mà vừa rồi tôi cũng chưa dùng hết sức, chỉ dùng khoảng hai, ba phần sức lực thôi.” “Nếu thực sự dùng toàn lực, lỡ làm tên Trung tướng kia bị gì thì mọi chuyện sẽ phức tạp lắm!” Gã đeo khẩu trang đen nói: “Hy vọng sau khi xem giấy tờ của chúng ta, hắn sẽ biết điều một chút!” “Chỉ là một Trung tướng bình thường, sau khi xem giấy tờ của ta chắc chắn sẽ biết cân nhắc.

Nhưng đúng như ngươi nói, người thực sự quản lý chuyện này hẳn là cấp trên của hắn!” Gã đeo mặt nạ suy tư.

“Với tình hình hiện tại, hành động lần này của Hải quân có ít nhất hai vị Trung tướng tham gia!

Người có thể chỉ huy lực lượng cấp bậc này, không biết là một trong ba vị Đô đốc, hay là Sengoku đây?” “Bất kể là ai ra lệnh, sau khi biết thân phận của ta cũng cần phải suy xét lại.

Nếu không được nữa thì gọi điện cho lão đại, để ngài ấy đi thương lượng với Hải quân!” ...

Sau khi Trung tướng trở về boong tàu, ông giơ tay ra hiệu, ý bảo

đã kiểm tra xong, có thể cho đi.

Theo sau cử chỉ của Trung tướng, chiến hạm từ từ lùi lại, nhường ra một luồng hàng hải, ra hiệu cho phép thông hành. 'Gầm~~' Chiếc chiến hạm màu xám xanh gầm lên một tiếng giận dữ, bắt đầu từ từ tăng tốc, dần dần biến mất khỏi tầm mắt mọi người. 'Ui~~' Lúc này, vị Trung tướng khẽ rên lên đau đớn, giơ tay trái lên xoa bóp vai phải.

"Là do cú vỗ vừa rồi sao?" Phó quan thấy vậy liền hỏi.

"Ừ, tuy ta đã dùng Thiết Khối, nhưng sức của tên đó vẫn làm tổn thương cơ bắp rồi," Trung tướng cười khổ, "Trong tình huống vừa rồi, ta tuyệt đối không thể tỏ ra đau đớn, nếu không sẽ bị xem thường mất!" "Ha ha, đúng là chết vì sĩ diện," Phó quan cười nói, "À mà, tên đó là ai vậy?" "Nhìn giấy tờ thì chắc là người của bộ phận tình báo CP thuộc Chính phủ Thế giới, nhưng hiện tại không rõ là chi nhánh nào," Trung tướng giải thích, "Mau báo cáo tình hình này cho Nguyên soái Sengoku, không thể chậm trễ được." "Cả đám người trên con tàu đó dường như đã nghi ngờ chúng ta, điểm này cũng phải báo cáo." Sau đó, vị Trung tướng liền báo cáo toàn bộ sự việc cho Sengoku.

Nhận được báo cáo, Sengoku nắm được thông tin liên quan.

Sau đó, để không làm tăng thêm sự nghi ngờ của đám người trên tàu, Sengoku đã cho rút lui hai tuyến phòng thủ còn lại.

Dù sao thì theo thông tin mà Trung tướng báo cáo, nếu có thêm chiến hạm Hải quân nào chặn lại để kiểm tra, e rằng tình hình sẽ bị báo lên tai Hino Seijin.

Với tính cách của Hino Seijin, chắc chắn hắn sẽ nghi ngờ!

Đến lúc đó, mọi công sức sẽ đổ sông đổ bể. 'Nhưng việc chặn lại hai lần cũng đã câu được không ít thời gian rồi,' Sengoku thầm nghĩ, 'Hy vọng có thể giúp được La Tu tiên sinh.' Trên quần đảo Lancretote.

La Tu, Zephyr và Binz lúc này đã di chuyển đến một khu vực khác!

Đầu tiên, La Tu phóng ra kiếm khí, dọn sạch một mảng thực vật.

Sau đó, Binz điều khiển những dây leo khổng lồ mọc lên dị thường, cày xới lại mảnh đất mà La Tu vừa dọn dẹp.

Việc này khiến nó trông không giống như vừa được dọn dẹp, cứ như thể có người vừa mới hạ trại ở đây.

Sau khi hoàn thành mọi việc, ba người họ đem những mảnh vỡ còn lại từ căn cứ cũ, vận chuyển đến địa điểm này.

"La Tu tiên sinh, lần này chúng ta chuẩn bị một bộ làm giả hoàn chỉnh luôn sao?" Zephyr cười nói.

"Hy vọng lũ chúng nó sẽ ngoan ngoãn bị những thứ giả này thu hút sự chú ý!" La Tu đáp lại.

Trong phòng thí nghiệm, Grant và những người khác đang đặt những tảng đá màu xám lên một cỗ máy nhiệt độ cao.

Dưới sức nóng, chúng dần dần tan chảy, chuyển thành dạng dung nham.

Nhìn những tảng đá tan thành dung nham, Grant tiện tay lấy một ít bột đá, ném vào trong dung nham, sau đó ra lệnh: "Tiến hành bước thứ hai." Theo mệnh lệnh của Grant, những viên 'Đá Dyna' được kẹp bởi các cánh tay kim loại lần lượt được nhúng vào dung nham, khiến bề mặt của chúng được bao phủ một lớp dung nham rồi mới được lấy ra.

Những viên 'Đá Dyna' phủ đầy dung nham cuối cùng lại được thả vào nước biển để làm nguội, biến lớp dung nham lỏng thành thể rắn.

Sau đó, những viên 'Đá Dyna' đã được gia công này sẽ được tẩm các loại hóa chất khác nhau để làm cũ!

Dưới một dây chuyền gia công hoàn chỉnh như vậy, những viên

‘Đá Dyna’ lần lượt được gia công và biến đổi!

Cuối cùng, chúng có hình dạng gần như không khác gì những viên đá cũ.

Sau khi ngụy trang một khu vực thành một nơi có người ở, rồi rải những tảng đá màu xám đó một cách ngẫu nhiên trên đất, La Tu, Zephyr và Binz liền quay trở lại căn cứ Hải quân.

Cùng lúc đó, một số nhân viên đã hoàn thành nhiệm vụ nhanh hơn cũng lần lượt quay về căn cứ.

Nhưng sau khi trở về căn cứ, La Tu và Zephyr đã đi thẳng đến phòng thí nghiệm.

Dù sao thì việc ‘làm giả’ đang được tiến hành ở đó mới là khâu quan trọng nhất trong toàn bộ kế hoạch.

Sau khi bước vào phòng thí nghiệm, La Tu và Zephyr lập tức bị chấn kinh bởi dây chuyền sản xuất này!

“Mới bao lâu đâu mà đã có thể tạo ra một dây chuyền sản xuất hoàn toàn tự động thế này!” La Tu kinh ngạc nói.

“La Tu tiên sinh, cũng không khó lắm đâu, máy móc đều có sẵn, tôi chỉ kết hợp các chức năng lại với nhau thôi,” Grant khiêm tốn nói, “La Tu tiên sinh, ngài xem thành phẩm bên này đi!” Theo hướng tay chỉ của Grant, La Tu nhìn thấy một viên ‘Đá Dyna’ màu xám mang đầy dấu vết của thời gian!!

“Đã có thành phẩm rồi à!” La Tu kinh ngạc thốt lên.

“Toàn bộ quá trình không yêu cầu kỹ thuật cao, chỉ cần tìm được phương pháp tương ứng là có thể chế tạo nhanh chóng,” Grant giải thích.

Trong lúc nghe Grant giới thiệu, La Tu cầm viên ‘Đá Dyna’ giả lên

tay.

“Những vết tích này, sẽ không bị nhìn ra chứ!” Nhìn những vết hằn trên tảng đá, La Tu hỏi.

“Sẽ không đâu, sau khi dùng hóa chất tạo ra những vết tích này, tôi đã dùng nhiệt độ cao để xử lý lại một lần nữa, nhất thời chắc chắn không thể nhìn ra được,” Grant đảm bảo.

“Rất tốt rồi,” La Tu cảm thán.

Dù sao thời gian cũng không nhiều, có thể tạo ra được hàng nhái như thế này, La Tu đã rất hài lòng!

Chương 356

“Nhưng việc cải tạo cần một khoảng thời gian nhất định, La Tu tiên sinh xin hãy kiên nhẫn chờ một lát.” “Không sao, tốc độ này đã nhanh lắm rồi!” Không còn bị Hải quân cản trở, con tàu của Kondor duy trì tốc độ ổn định, nhanh chóng tiếp cận quần đảo Lancretote.

Kondor hiện đang cùng thuyền trưởng đứng trên boong tàu, nhìn mặt biển hơi trắng xóa.

“Quả nhiên sau khi uy hiếp thì tình hình tốt hơn hẳn, một lúc lâu rồi không có chiến hạm Hải quân nào cản đường tôi nữa!” Kondor cười nói.

“Đúng vậy, với tốc độ này, ước chừng năm sáu tiếng nữa, chúng ta có thể lại đặt chân lên đất liền,” thuyền trưởng đáp lại.

Mặc dù rất chướng mắt với hành vi của Kondor, nhưng trong nhiệm vụ lần này, Kondor là người cần được đảm bảo an toàn để đến được đích, vì vậy vì nhiệm vụ, ông ta không thể trở mặt lúc này.

“Hy vọng, quần đảo Lancretote sẽ không làm ta thất vọng!” Kondor cười nói.

Sau khoảng một giờ gia công, hai mươi viên ‘Đá Dyna’ đã được cải tạo hoàn toàn.

“Tiếp theo, phải đau đầu nghĩ cách làm sao để chôn chúng xuống đất mà không để lại dấu vết đây,” nhìn những viên ‘Đá Dyna’ được xếp ngay ngắn trước mắt, La Tu cười nói.

“Có Binz ở đây, cho dù lúc đào bới có phá hủy thực vật, cũng không cần phải lo lắng!” Zephyr nói.

“Vậy thì gọi Binz đi, chúng ta chuẩn bị xuất phát!” La Tu nói.

Nhân vật quan trọng trong cuộc trò chuyện của La Tu và Zephyr, Binz, lúc này đang ngồi trên ghế, gục người xuống bàn, chìm vào giấc ngủ say.

Nhìn thấy bộ dạng của Binz, Zephyr cười nói: "Hôm nay, thằng nhóc này thật sự đã tốn rất nhiều sức!" Sau đó, ông bước đến bên cạnh Binz, vỗ nhẹ vào vai cậu.

Cảm giác có người đang vỗ vào người mình, Binz mở đôi mắt mơ màng.

"Binz, hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng rồi hãy nghỉ ngơi!" Zephyr động viên.

Nghe lời thầy, Binz lập tức hiểu rõ tình hình hiện tại. 'Không thể để nỗ lực và tâm huyết của thầy và La Tu tiên sinh bị lãng phí!' Binz thầm nghĩ.

Sau đó, cậu gắng gượng chống đỡ cơ thể mệt mỏi, đứng dậy.

Nhìn Binz đứng dậy, La Tu định đợi một lát để cậu hồi phục tinh thần, sau đó sẽ chuẩn bị xuất phát.

"Grant, cậu cũng đã làm việc một thời gian dài rồi, nếu nhiệm vụ đều đã hoàn thành, mọi người cũng nên nghỉ ngơi sớm đi," La Tu nói, "Dù sao thì khi đội khoa học của Chính phủ Thế giới đến đây, còn cần cậu ứng phó với chúng!" "Tôi biết rồi, La Tu tiên sinh, tôi dặn dò vài việc nữa rồi sẽ đi nghỉ!" Grant đáp.

Sau đó, ba người rời phòng thí nghiệm, tìm kiếm khu vực trên đảo để chôn những viên 'Đá Dyna' xuống đất.

Đầu tiên, ba người đến đảo Tokuto, gần khu vực trại giả đã ngụy tạo trước đó!

Nhìn xung quanh, La Tu nói: "Chỗ này đi!" Sau đó, ông chập hai ngón tay lại, phóng ra kiếm khí, cắt một khối đất hình vuông trên mặt

đất.

Sau đó, ông nhấc khối đất hình vuông đã cắt ra, đặt viên 'Đá Dyna' đã được cải tạo vào trong, rồi Binz sử dụng năng lực của trái Moro Moro.

Cậu khiến thực vật sinh trưởng nhanh chóng, che lấp đi tình trạng bị kiếm khí cắt trước đó.

Làm xong những việc này, họ lại tạo ra một vài dấu vết giả về việc đào bới gần đó!

Trong thời gian tiếp theo, La Tu, Zephyr và Binz, theo phương pháp trước đó, đã lần lượt chôn những viên 'Đá Dyna' này ở khắp nơi trên quần đảo Lancretote.

Cuối cùng, tại một nơi nào đó trên đảo Lansey, ba người cuối cùng cũng chôn xong viên 'Đá Dyna' cuối cùng.

"Cuối cùng cũng chôn xong!" Binz mệt mỏi nói.

"Làm tốt lắm, Binz, lát nữa về nghỉ ngơi cho khỏe nhé!" La Tu cười nói.

Sau khi hoàn thành công việc, ba người trở về căn cứ, về thẳng phòng của mình, tranh thủ khoảng thời gian cuối cùng trước khi đội khoa học do Hino Seijin cử đến, nghỉ ngơi cho thật tốt.

Nhưng sau khi về phòng, La Tu không nghỉ ngơi ngay, mà lại gọi điện cho Sandy.

Dù sao thì Sandy là chủ của quần đảo Lancretote, Kondor chắc chắn sẽ không thể không hỏi cô ấy những thông tin liên quan, nên cần phải làm tốt công tác tư tưởng trước, để tránh tình trạng hậu viện bốc cháy.

"Sandy, ta là La Tu đây!" La Tu nhiệt tình gọi.

“A a, La Tu đại nhân ạ!

Lần này có chuyện gì không ạ?” Sandy kính cẩn hỏi.

Dù sao sau khi trận chiến với Hải quân kết thúc, La Tu quả thực đã kiềm chế Hải quân không xâm phạm thêm vào hòn đảo, tất nhiên là trừ lần Hải quân san lấp các rãnh nứt.

Điều này khiến Sandy vô cùng tin tưởng vào nhân phẩm của La Tu.

Trong tình hình Hải quân không hề đặt chân lên đảo, một số hải tặc đã lần lượt tiếp tục đến đảo để bổ sung vật tư.

Do đều biết gần đó có Hải quân chính quy, nên khí thế của chúng đã giảm đi nhiều so với trước, không còn gây chuyện thị phi, đều rất quy củ.

Trong tình huống này, việc buôn bán các loại hàng hóa lại tốt hơn trước một chút.

Nhưng những ngành giải trí như đổ thạch thì do hải tặc sợ Hải quân đột nhiên xuất hiện, không thể tránh khỏi việc bị ảnh hưởng.

Nhưng Sandy tin rằng, theo thời gian, khi hải tặc phát hiện Hải quân thực sự sẽ không rời khỏi đảo Tokuto, những ngành giải trí này sẽ lại náo nhiệt trở lại.

“Lần này à, cần cô giúp một việc!” La Tu nói.

“La Tu tiên sinh, chỉ cần là việc tôi có thể giúp, tôi nhất định sẽ dốc hết sức mình,” Sandy khẳng định.

Đã lên thuyền giặc của La Tu rồi, muốn xuống e rằng không thể nữa.

“Chính phủ Thế giới đã cử một đội đến đảo để khảo sát, mục đích là ‘Đá Dyna’!” La Tu giải thích, “Mục đích của ta là không để chúng

tìm thấy loại đá này!" Nghe hiểu La Tu muốn lừa dối Chính phủ Thế giới, Sandy trong lòng vô cùng kinh ngạc, 'Hải quân không phải là cơ quan của Chính phủ Thế giới sao?

La Tu tiên sinh lại muốn lừa Chính phủ?'.

Mặc dù trong lòng đầy nghi vấn, nhưng kinh nghiệm sống nhiều năm không ngừng cảnh báo Sandy, chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi!

Mặc kệ là ai, chỉ cần tin tưởng La Tu là được!

"La Tu tiên sinh, ngài cứ nói đi, tôi nghe theo là được!" Sandy đáp lại.

Biết ý của Sandy, La Tu liền nói cho cô biết những việc cần làm!

Đầu tiên, không được nói cho những người của Chính phủ Thế giới biết địa điểm khai quật 'Đá Dyna', thứ hai là về khu vực có khả năng xuất hiện 'Đá Dyna', hai người đã thống nhất với nhau...

Sau khi bàn bạc xong các chi tiết liên quan, La Tu hài lòng cúp điện thoại, bắt đầu thả lỏng đầu óc, thư giãn bộ não đã hoạt động với tốc độ cao suốt thời gian qua.

Kondor và những người khác hiện đang ở trên boong tàu thưởng thức phong cảnh biển.

Sau ba giờ hành trình, Kondor và những người khác cuối cùng cũng nhìn thấy quần đảo Lancretote.

Sau đó, Kondor chỉnh lại quần áo, gọi điện cho La Tu: "Xin chào!

La Tu tiên sinh, tôi là Kondor, đội trưởng đội kỹ thuật được Chính phủ Thế giới cử đến để hỗ trợ kỹ thuật!" Lúc này, La Tu đã nghỉ ngơi được hơn hai tiếng, tinh thần đã thư giãn rất nhiều, nghe thấy giọng nói từ trong điện thoại, ông đáp: "Đội trưởng Kondor, do trước đó tôi

không nhận được bất kỳ thông tin nào liên quan, xin hãy xuất trình giấy tờ có thể chứng minh thân phận." "Không sao, La Tu tiên sinh, giấy tờ của tôi đều rất đầy đủ, tin rằng lát nữa sẽ có điện thoại thông báo cho ngài!" Kondor tự tin nói, "Hy vọng khi chúng tôi lên đảo, ngài sẽ không coi chúng tôi là quân địch!" "Biết rồi, đội trưởng Kondor." "Vậy thì, La Tu tiên sinh đáng kính, lát nữa gặp!" Cúp điện thoại, La Tu đứng dậy, vươn vai một cái, chuẩn bị nghênh đón thử thách.

Đúng lúc này, điện thoại lại vang lên, nhấc điện thoại lên, La Tu liền nghe thấy giọng nói quen thuộc.

"La Tu tiên sinh, lần này tôi thông báo cho ngài, Chính phủ Thế giới đã cử một đội khoa học do đội trưởng Kondor dẫn đầu đến để viện trợ kỹ thuật, xin La Tu tiên sinh trong thời gian này, nhất định phải bảo đảm an toàn cho họ," Sengoku nói.

Nghe giọng điệu chính thức của Sengoku, La Tu hiểu rằng nói chuyện qua điện thoại không tiện, liền đáp: "Hiểu rồi!" Cúp điện thoại, La Tu bước ra khỏi phòng, đi về phía phòng của Grant, Zephyr... và những người khác, chuẩn bị gọi họ dậy, nghênh đón Kondor và đám người sắp tới.

Chương 357

Vừa đến trước cửa phòng Zephyr, chưa kịp gõ cửa thì Zephyr đã đẩy cửa bước ra.

“La Tu tiên sinh, đội ngũ do Hino Seijin cử đến sắp tới rồi phải không?” Zephyr hỏi.

“Đoán đúng rồi đấy!

Zephyr,” La Tu cười nói.

Sau đó, hai người cùng nhau đi ra ngoài, gọi Grant dậy, ba người dẫn theo một tiểu đội, lái xe tải đi về phía cảng.

“Grant, đội trưởng đội khoa học mà Chính phủ Thế giới cử đến lần này tên là Kondor, cậu có biết gì về hắn không?” La Tu lên tiếng hỏi.

“Kondor?

Tên này, tôi thật sự có quen một người!

Gã đó hình như đang làm việc trong phòng nghiên cứu của Vegapunk!” Grant trả lời, “Chẳng lẽ...” “Ha ha, vậy chắc là cùng một người rồi,” La Tu nói.

“Gã đó khá thông minh!

Nhưng không thích nổi bật, và có hơi thù dai!” Grant cười nói, “Lúc tôi quen hắn, gã đó khá thích ăn đồ ngọt, không biết bây giờ thế nào?” “Nghe ý cậu, hai người đã gặp nhau từ rất lâu rồi?” La Tu hỏi.

“Đúng vậy, La Tu tiên sinh, quê hương của tôi và hắn đều ở một thị trấn nhỏ gần vương quốc của Vegapunk.

Có một lần tôi đến vương quốc đó nghe giảng, đã gặp phải gã,”

Grant hồi tưởng, “Do tôi khá thích nổi bật, nên khi thầy giáo hỏi, tôi luôn là người đầu tiên trả lời.

Nhưng lúc đó tôi còn nhỏ, đối mặt với câu hỏi của thầy giáo không phải lúc nào cũng trả lời đúng!” “Vì vậy, đôi khi câu trả lời của tôi đều sai, cộng thêm việc luôn là người đầu tiên đứng lên trả lời câu hỏi, nên đã quen biết nhau!” “Chỉ là, sau đó thì sao?” “Đúng vậy, tính cách này quả thực rất thu hút sự chú ý của người khác.

Nguyên nhân hắn nhớ tôi là vì những câu hỏi hắn không trả lời được, tôi lại có thể đưa ra đáp án chính xác!

Vì vậy, gã đó luôn thích so tài cao thấp với tôi.” “Ồ, xem ra cậu luôn ở thế áp đảo rồi!

Vậy kế hoạch của ta chẳng phải là rất an toàn sao!” “La Tu tiên sinh, không khoa trương đến thế đâu!

Lúc đó vì cha tôi là nhân viên khoa học, nên kiến thức dạy cho tôi nhiều hơn một chút!

Sau khi gã đó gặp tôi, có khả năng sẽ dốc toàn lực tìm kiếm ‘Đá Dyna’, ảnh hưởng không tốt.” “Đừng sợ!

Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, chúng ta đã chuẩn bị cả rồi, tiếp theo cứ cố hết sức là được, sau đó thì sao?” “Sau đó, có một đám hải tặc không rõ tên tuổi vì một phát minh mới nào đó, đã càn quét quê hương tôi,” đến đây, Grant lộ ra nụ cười cay đắng, “Nhưng lúc đó, Trung tướng Garp tình cờ đi qua đó, đã đuổi đám hải tặc đó đi, tôi cũng nhân cơ hội gia nhập Hải quân!” “Xin lỗi, là do ta hỏi!” La Tu áy náy.

“Không sao đâu, La Tu tiên sinh.

Nhưng sau đó tôi đã điều tra, phát hiện chuyện này có khả năng liên quan đến Thiên Long Nhân!” Grant tiếp tục, “Khi tôi tra đến Thiên

Long Nhân, manh mối cũng theo đó mà đứt đoạn!" Nghe xong lời của Grant, La Tu lập tức hiểu ra vì sao Grant không hề e ngại Chính phủ Thế giới, mà lại trực tiếp giúp ông hoàn thành một loạt hành động này. 'Hóa ra là có mối thù sâu đậm với Thiên Long Nhân, nên không có chút thiện cảm nào với Chính phủ Thế giới,' La Tu phản ứng.

Zephyr bên cạnh, lúc này suy nghĩ cũng gần giống La Tu, đã hiểu được những việc Grant đã làm.

"Những kẻ đó, sớm muộn gì cũng có một ngày, sẽ phải sám hối vì tội lỗi của mình!" La Tu nghiêm túc nói.

"Tôi tin rằng sẽ có ngày đó!" Grant nói.

Trong lúc mấy người trò chuyện, đoàn xe đã đến cảng của đảo Tokuto, nhìn thấy con tàu màu xám xanh đang không ngừng tiếp cận.

Nhưng do khoảng cách còn xa, con tàu màu xám xanh trong mắt mọi người chỉ to bằng ngón tay cái.

"Phải đợi một lúc rồi đây!" Nhìn kích thước của con tàu, Zephyr cảm thán.

"Nhìn khoảng cách này, ước chừng cần khoảng hai mươi phút!" Khoảng hai mươi phút sau, con tàu màu xám xanh dần dần giảm tốc, tiến vào trong cảng.

Sau khi ổn định cập bến, những người trên tàu lần lượt đi xuống, tiến đến trước mặt La Tu và những người khác.

Trong số những người đầu tiên xuống tàu, La Tu nhìn thấy một người đàn ông khá mập. 'Thích nổi bật, khá mập, chắc là bạn cũ của Grant, đội trưởng đội khoa học lần này, Kondor!' La Tu đoán.

Quả không sai, Kondor đi đến trước mặt La Tu, tự giới thiệu: "La Tu tiên sinh!

Zephyr đại tướng, cảm tạ hai ngài đã ra đây tiếp đón, tôi là Kondor, đội trưởng đội kỹ thuật hỗ trợ lần này!

Cũng là bạn cũ của Grant." Nói xong, hắn liếc mắt về phía Grant đang đứng bên cạnh La Tu!

Đối mặt với ánh mắt có chút khiêu khích, Grant không hề để tâm, ngược lại còn đáp lại bằng một nụ cười.

"Không sao, chúng tôi cũng chỉ mới đợi một lúc thôi," La Tu trả lời, "Tin rằng đội trưởng Kondor đã hiểu rõ phiền phức hiện tại của chúng tôi, hy vọng sau khi đội trưởng Kondor đến, có thể giúp chúng tôi thoát khỏi khốn cảnh này!" "Ha ha, La Tu tiên sinh yên tâm, sau khi tôi đến, nhất định sẽ dốc hết sức mình giúp La Tu tiên sinh giải quyết khốn cảnh!" Kondor tự tin nói.

Nghe câu nói của Kondor, La Tu và Zephyr hiểu ra, vì sao Grant lại nói thằng nhóc này thích nổi bật.

"La Tu tiên sinh, tôi là thuyền trưởng trực thuộc Chính phủ Thế giới..." Sau đó, La Tu chào hỏi từng người trong đoàn, rồi mọi người lên xe, đi về phía căn cứ Hải quân!

Trong số những người chào hỏi, La Tu và Zephyr đều nhìn thấy một người đeo khẩu trang đen và một người đeo mặt nạ trắng đỏ.

Nhưng hai người này không giống những người khác, không chào hỏi La Tu và Zephyr, mà chỉ trà trộn vào trong đám đông.

Do hai người không lại gần, La Tu và Zephyr chỉ đành nâng cao cảnh giác trong lòng.

Sau khi trở về căn cứ, La Tu dẫn mấy người đến thẳng nhà ăn, bày ra tiệc đón gió đã chuẩn bị sẵn cho mọi người.

Về việc chuẩn bị tiệc đón gió, tự nhiên là để nhân cơ hội này làm hao mòn ý chí của họ, khiến họ buông lỏng cảnh giác!

“Đây đều là những món đặc sản địa phương, mọi người cứ thử đi!” Binz lớn tiếng hô trong nhà ăn, “Những món ăn này đều đã được đầu bếp của chúng tôi cải biến, hương vị tuyệt đối không tồi!” Theo lời của Binz, La Tu nói: “Mọi người cứ thử đi, những món này đều rất ngon đấy!” “Vậy thì chúng tôi cung kính không bằng tuân mệnh!” Kondor nhìn những món ăn đặc sắc cười nói, đồng thời giơ đôi đũa trong tay lên. ‘Quả nhiên!!’ Nhìn bộ dạng vội vàng của Kondor, La Tu thầm nghĩ.

Có Kondor đi đầu, mọi người lần lượt cầm đũa, tấn công những món ăn ngon lành trong đĩa!

Ăn uống, trò chuyện một lúc, Kondor hỏi: “La Tu tiên sinh, trong những ngày ở đây, các ngài đã tìm ‘Đá Dyna’ ở đâu, dùng phương pháp gì!

Có thể cho tôi biết không?

Tôi không có ý mỉa mai, chỉ là muốn nhanh chóng giúp các ngài tìm ra ‘Đá Dyna’.” “Chuyện này à, để Grant đưa cho cậu đi, dù sao cậu ấy là nhân viên chủ chốt phụ trách việc khai quật ở đây, vừa hay hai người đều là nhân viên khoa học, trao đổi chắc chắn sẽ thuận tiện hơn tôi!” La Tu giải thích, “Hơn nữa, là đồng hương, hai người cứ giao lưu nhiều vào!” “Không vấn đề!

La Tu tiên sinh,” Kondor vui vẻ đáp.

Sau đó, Kondor xách một chiếc ghế đẩu nhỏ, ngồi xuống bên cạnh Grant.

“Kondor, xem ra cậu vẫn giống như trước, không có sức chống cự với mỹ thực nhỉ,” thấy Kondor ngồi xuống, Grant trêu chọc.

“Mỹ thực là một trong những mục tiêu theo đuổi của đời tôi, dĩ nhiên phải thưởng thức cho thật tốt!” Kondor nghiêm túc giải thích,

“Ngược lại là cậu, bao nhiêu năm rồi trừ việc cao hơn, gần như không có thay đổi gì!” Hai người sau một hồi hàn huyên, đã đưa trọng tâm câu chuyện trở lại nhiệm vụ lần này.

“Ở trên đảo này lâu như vậy, thật sự không tìm thấy ‘Đá Dyna’ sao?” Kondor hỏi.

Dù sao, hắn rất hiểu người bạn cũ này, với năng lực của cậu ta, việc chỉ đơn giản tìm kiếm một loại đá nào đó, đối với cậu ta không phải là chuyện khó.

“Không có vật thật trong tay, cũng không có manh mối quan trọng nào, chỉ dựa vào một vài lời đồn mà tiến hành khai quật đơn giản một cách vô định!” Grant bịa chuyện, “Có tìm được hay không, e rằng thật sự phải xem vận may của mỗi người thôi!” “Cái gì!

Không có manh mối, chỉ dựa vào lời đồn mà tiến hành khai quật!” Kondor kinh ngạc nói, “Đây không phải là làm khó người ta sao?

Chẳng lẽ phải lật tung từng tấc đất ở đây lên à?” ‘Lúc lão đại giao cho ta hỗ trợ công việc, cũng không nói tình hình ở đây khó khăn như vậy!

Manh mối chính xác cũng không có!

Chương 358

Vậy thì tìm kiểu gì!' Kondor thầm than.

"Đúng là một phương pháp hay!" Grant khen ngợi, "Chỉ cần khai quật hết đất đai, chắc chắn có thể tìm thấy 'Đá Dyna'." "Nhưng làm như vậy rõ ràng là không thực tế!" Kondor bất lực nói, "Lật tung hòn đảo này lên, vấn đề tìm kiếm nơi ở cho cư dân trên đảo trước tiên phải giải quyết, khu vực sinh tồn, thực phẩm... tất cả đều cần phải cân nhắc!" "Vì vậy, chúng tôi đã sàng lọc các khu vực tiến hành khai quật, trong hòn đảo này có một số khu mỏ ngọc thạch!

Chúng tôi đã loại bỏ chúng ra trước tiên!" Grant giải thích.

"Đúng vậy, khu mỏ ngọc thạch chắc chắn đã bị người ta khai quật, nếu có 'Đá Dyna' thì đã xuất hiện từ lâu rồi!" Kondor đồng tình, "Bây giờ không xuất hiện, vậy thì ở đó về cơ bản sẽ không xuất hiện nữa." "Chính vì vậy, sau khi loại bỏ những khu vực đó, chúng tôi liền bắt đầu tiến hành khai quật ở khắp nơi trên đảo!" Grant tiếp tục nói dối.

"Thật sự không có manh mối liên quan nào sao?" Kondor không từ bỏ, "Chỉ dựa vào một vài lời đồn mà mang theo nhiều quân đội như vậy ở đây lâu như thế?" "Trước đó Charlotte Linlin và Kaido vì quyền sở hữu nơi này, đã có một trận chiến với Hải quân, có đáng để đầu tư nhiều binh lực như vậy không!!" Grant giải thích.

"Hai Tứ Hoàng, quả thực đáng giá." Kondor cười khổ, "Lát nữa dẫn tôi đi xem những nơi đã khai quật, tiếp theo chỉ đành trông chờ vào vận may thôi!" Trong lúc hai người nói chuyện, mọi người cũng đang ăn uống.

Sau đó, La Tu và những người khác thấy mọi người đã ăn no, liền

tuyên bố bữa tiệc kết thúc, mọi người tự giải tán.

Sau khi giải tán, Grant dẫn Kondor về phòng mình, lấy ra một tấm bản đồ đã chuẩn bị sẵn, bày ra trước mặt Kondor.

Nhìn tấm bản đồ Grant lấy ra, Kondor chìm vào suy tư.

Trên bản đồ quả thực có thể hiện đã khai quật ở đâu, đang khai quật ở đâu... một loạt các vấn đề liên quan.

Nhưng, Kondor không nghi ngờ tấm bản đồ này, mà là đang nghi ngờ hành động của Grant. 'Nhiệm vụ của mình là hỗ trợ La Tu và những người khác tìm kiếm 'Đá Dyna', bây giờ đến bóng dáng còn chưa thấy, chẳng lẽ cậu ta không sốt ruột sao?' Kondor nghi ngờ, 'Grant là người có tinh thần trách nhiệm rất cao, đã qua một thời gian dài như vậy rồi?

Chẳng lẽ một chút cũng không sốt ruột?' Vì vậy, Kondor thăm dò: "Bao nhiêu ngày rồi không tìm thấy cái gọi là 'Đá Dyna', cậu một chút cũng không sốt ruột sao?" "Sốt ruột?

Dĩ nhiên là có!

Thầy tôi sau khi nghe tiến độ của tôi, đã nổi trận lôi đình trong điện thoại!

Nói tôi tìm không thấy thì đừng về!" Grant cười khổ, "Nhưng loại nhiệm vụ này, sốt ruột cũng vô ích, chỉ có thể từ từ chờ đợi thôi!" "Thôi được rồi!

Xem ra ngày mai tôi cũng phải tham gia vào trò chơi tìm kiếm nhàm chán này!" Kondor bất lực nói, "Vậy tôi về trước đây!

À mà, tấm bản đồ của cậu, tối nay có thể cho tôi mượn dùng không!" "Cứ lấy đi," Grant hào phóng nói.

Sau đó, sau khi Kondor lấy bản đồ đi, hắn liền về phòng mình,

cầm bản đồ xem xét kỹ lưỡng.

Sau khi tiễn Kondor đi, Grant quay về phòng mình, cẩn thận kiểm tra lại những nơi Kondor vừa ngồi.

Sau khi xác nhận không có máy nghe lén hay vật phẩm tương tự, Grant gọi điện cho La Tu: "La Tu tiên sinh, tôi là Grant!" "Grant!

Có chuyện gì sao?" La Tu trả lời.

"La Tu tiên sinh, Kondor dường như đã nghi ngờ tôi, hy vọng trong thời gian tới ngài sẽ chú ý đến hắn nhiều hơn," Grant nói.

"Hiểu rồi!" La Tu dứt khoát trả lời.

Kondor, người đang bị La Tu và Grant chú ý, lúc này vẫn đang ở trong phòng, nhìn chằm chằm vào tấm bản đồ Grant đưa. 'Với tính cách của Grant, thật sự chỉ đang từ từ khai quật sao?' Kondor nghi ngờ, 'Không làm thêm những thử nghiệm khác?'. 'Nhiệm vụ lão đại giao không chỉ là tìm 'Đá Dyna', mà còn cần phải mang về một ít!

Nếu tình hình hiện tại thật sự như Grant nói, vậy nhiệm vụ này, e rằng cần phải tốn rất nhiều thời gian rồi!' Đến đây, Kondor cảm thấy như mình đã đi vào ngõ cụt.

Phải hoàn thành nhiệm vụ, nhưng nhiệm vụ hiện tại rất khó hoàn thành.

Nhưng lúc lão đại giao nhiệm vụ, đã nói cho hắn biết tầm quan trọng của nhiệm vụ. 'E rằng thật sự phải giống như Grant, ở trên hòn đảo này, ở lại một thời gian rồi!' Kondor tuyệt vọng nghĩ.

Sau khi La Tu và Grant nói chuyện điện thoại xong, ông liền bí mật ra lệnh theo dõi Kondor.

Về phần người quan sát, tự nhiên là một số nhân viên phụ trách vệ sinh trong khu nhà ở!

Dù sao, chỉ có những nhân viên này mới có đặc điểm xuất hiện gần phòng mà không bị nghi ngờ.

Kondor nằm trên giường suy nghĩ một hồi, cảm thấy về phương diện tình báo, manh mối cần phải điều tra lại một lần nữa, nhỡ đâu tìm được manh mối gì đó, cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ sớm hơn.

Hơn nữa, từ hành động của Grant, hắn cũng cảm thấy có chút gì đó không đúng, rốt cuộc là điểm nào không đúng, hiện tại không thể xác định, nhưng dù sao cũng phải có hành động gì đó.

Sau khi suy nghĩ, Kondor bước ra khỏi phòng, đi vào phòng của một thành viên trong đội.

Thấy đội trưởng đến, đội viên hỏi: "Đội trưởng Kondor, có chuyện gì không ạ?" "Ngày mai sau khi gặp các thành viên trong đội của Grant, hãy dò hỏi tiến độ hiện tại," Kondor ra lệnh.

"Hiểu rồi, đội trưởng!" Đội viên vui vẻ đồng ý, "Nhưng, đội trưởng và trưởng quan Grant không phải là bạn cũ sao, hỏi thẳng không phải tiện hơn sao?" Dù sao, hành động của đội trưởng và Grant trong bữa tiệc, họ đều đã thấy.

"Đừng hỏi nhiều như vậy, lo làm tốt việc của mình đi!" Kondor quát.

"Biết rồi, đội trưởng!" Thấy Kondor nổi giận, đội viên vội ngậm miệng lại.

"Nhớ kỹ, chuyện không nên hỏi, đừng hỏi nhiều!" Kondor cảnh cáo.

Đối mặt với lời cảnh cáo của Kondor, đội viên gật đầu như gà mổ thóc.

Sau khi giao phó cho đội viên, Kondor suy nghĩ một hồi, chuẩn bị sử dụng hai nhân viên tình báo kia!

Dù sao, hai người đó được lão đại cử đến để giúp hoàn thành nhiệm vụ, theo lời lão đại, hai người đều có thực lực không thua kém Trung tướng.

Ban đầu tưởng rằng nhiệm vụ lần này chỉ cần dùng đầu óc là được, nhưng với tình hình hiện tại, có thể cử hai người đó ra tay rồi.

Nhắc đến hai người đó, Kondor bất giác nhớ lại cảnh người đàn ông đeo mặt nạ trắng đỏ đối đầu với vị Trung tướng kia! 'Uy lực của cú vỗ tay đó, e rằng hai gã này thật sự có thực lực không thua kém Trung tướng,' Kondor suy tư.

Sau đó, Kondor liền đi tìm hai nhân viên đó.

"Hai vị, xin hãy giúp một việc!" Kondor nói.

"Chúng tôi ở đây là để giúp đội trưởng giải quyết vấn đề, có vấn đề gì xin cứ nói," người đàn ông đeo mặt nạ trắng đỏ nói.

"Tôi muốn nhờ hai vị đến thị trấn, dò hỏi những chuyện liên quan đến 'Đá Dyna'!" Kondor nói, "Cố gắng đừng để lộ thân phận!" Nghe yêu cầu của Kondor, người đàn ông đeo mặt nạ trắng đỏ gật đầu.

Dù sao chỉ là dò hỏi thông tin thôi, lại không phải chuyện giết người phóng hỏa.

"Vậy đội trưởng hy vọng chúng tôi bắt đầu công việc khi nào?" người đàn ông đeo mặt nạ trắng đỏ hỏi.

Nhìn thời gian hiện tại, Kondor trả lời: "Hôm nay đã muộn rồi, hai vị xin hãy bắt đầu vào ngày mai!" "Không vấn đề." Sau khi giao phó một loạt công việc, Kondor trở về phòng của mình.

Nhân viên công tác liên quan, tự nhiên đã báo cáo lại cho La Tu việc Kondor đã đi đến phòng ngủ của ai.

Nhận được thông báo của nhân viên công tác, La Tu lập tức có

phản ứng, thông báo tin tức này cho Grant và những người khác.

Sau đó, một loạt hành động, từ đây bắt đầu.

Ngày hôm sau.

Chương 359

Kondor thức dậy từ rất sớm, chỉnh đốn lại đội ngũ, chuẩn bị cho một ngày làm việc.

Lúc Grant tỉnh dậy, thì đã thấy hắn thong thả đi ra từ ký túc xá.

"Grant, hôm nay tôi chuẩn bị bắt đầu từ đây!" Thấy Grant, Kondor lớn tiếng nói.

Đồng thời mở tấm bản đồ Grant đưa hôm qua, chỉ vào một khu vực, cho Grant xem.

"Ừm, kế hoạch không tồi, vừa hay tôi không cần phải đến đó tìm kiếm nữa!" Grant bình thản nói, "Cố lên nhé!

Kondor." 'Bộ dạng uể oải như vậy, chẳng trách không hoàn thành được nhiệm vụ,' nhìn bộ dạng không màng thế sự của Grant, Kondor thầm nghĩ.

Sau đó, hắn vung tay một cái, dẫn đội ngũ đi đến địa điểm đã chọn, tiến hành công việc.

Nhìn bóng lưng xa dần của Kondor, Grant thầm xin lỗi trong lòng, 'Kondor, không phải tôi muốn lừa cậu, mà là phải giúp La Tu tiên sinh, lừa dối Chính phủ Thế giới thôi, hy vọng cậu sẽ hiểu!'.

Sau đó, hít một hơi thật sâu, ánh mắt lại trở nên kiên định.

Kondor dẫn người xuất phát không lâu, hai nhân viên của bộ phận tình báo CP cũng bước ra khỏi căn cứ Hải quân, đi về phía các hòn đảo khác.

Hành động của họ đều bị các binh sĩ nhìn thấy.

Nhưng, để tránh tình trạng bứt dây động rừng, Hải quân trong căn

cứ không có hành động gì, chỉ báo cáo lại tình hình này thôi.

Dù sao, trên các hòn đảo, La Tu đã cử binh sĩ cải trang thành dân địa phương, tiến hành tuần tra.

Về phần trọng điểm tuần tra, tự nhiên là khu vực gần Sandy, dù sao trong toàn bộ quần đảo Lancretote, chỉ có cô ấy mới hiểu rõ ngọn ngành của toàn bộ sự việc và khu vực sản xuất 'Đá Dyna', tầm quan trọng của cô ấy là không cần bàn cãi.

Để đảm bảo Sandy không gặp vấn đề gì, La Tu đã cử cả Luffy và Zoro đến gần Sandy, để bảo vệ cô ấy.

Sandy, La Tu đã thương lượng xong chuyện lần này. 'Hino Seijin, muốn đơn giản chia một chén canh từ đây, làm gì có chuyện đơn giản như vậy!' La Tu suy tư.

Trong tình hình mỗi người đều có ý đồ riêng, mỗi người đều bắt đầu hành động của riêng mình.

Sau một thời gian đi đường, Kondor dẫn tiểu đội đến khu vực đã chọn.

"Các vị, đến nơi rồi, mọi người chuẩn bị bắt đầu công việc thôi!" Kondor nhiệt tình hô.

"Được, đội trưởng!" Các đội viên cũng sôi nổi đáp lại Kondor.

Sau đó, các đội viên hứng khởi dỡ các loại trang bị từ trên xe xuống, tiến hành kiểm tra trên mặt đất.

Hai nhân viên của bộ phận tình báo CP, sau khi ra khỏi cổng lớn của căn cứ Hải quân, hai người nhìn nhau một cái, rồi trực tiếp đi về hai hướng khác nhau.

Dù sao, khi ở trong căn cứ Hải quân, họ đã cảm thấy có những luồng ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình, sau khi ra ngoài, dĩ

nhiên phải cẩn thận một chút.

Nhưng, sau khi hai người nhanh chóng di chuyển một đoạn đường theo hướng đã chọn, họ lần lượt ẩn mình vào một góc nào đó, hy vọng có thể chờ được những kẻ vẫn luôn nhìn chằm chằm vào họ Nhưng hai người ở tại chỗ chờ đợi rất lâu, góc chiếu của mặt trời cũng đã thay đổi. 'Chẳng lẽ, thật sự không có ai theo sau sao??' Cùng lúc đó, trong lòng hai người đều nảy ra ý nghĩ này.

Sự thật đúng như hai người nghĩ, sau khi La Tu biết hai người đều có thực lực trên Trung tướng, ông đã từ bỏ ý định cử người theo dõi, thay vào đó là giấu người của mình trong thị trấn.

Chỉ cần bảo vệ tốt Sandy là được, dù sao chỉ có cô ấy mới biết rõ ngọn ngành của mọi chuyện.

Hai người nhìn lại thời gian, rồi từ góc trốn bước ra, theo vị trí đã hẹn trước, tập trung lại với nhau.

"Số 3, có phát hiện ai theo dõi không?" người đàn ông đeo mặt nạ trắng đỏ hỏi.

"Bên tôi không phát hiện người theo dõi, còn số 4 thì sao?" người đàn ông đeo khẩu trang đen đáp.

"Không có!" "Xem ra những kẻ trong căn cứ nhìn chằm chằm vào chúng ta, căn bản không có ý định theo dõi chúng ta." "Biết mình biết ta!" "Vậy bây giờ, chúng ta đến thị trấn, dò hỏi tin tức đi!

Dù sao, lúc đó lão đại giao nhiệm vụ cho chúng ta là nghe theo sự sắp xếp của tên Kondor kia!" "Không vấn đề!" Sau khi hai người trao đổi xong, liền cùng nhau đi vào thị trấn.

Nhưng, để giảm bớt sự tồn tại của mình, sau một hồi đấu tranh tư tưởng, họ quyết định tháo bỏ mặt nạ và khẩu trang trên mặt.

Dù sao, mặt nạ trắng đỏ và khẩu trang đen, độ nhận diện đều quá

cao, một khi bị người ta nhìn thấy, rất dễ bị nhận ra.

Nhiệm vụ Kondor giao là cố gắng che giấu thân phận, nên hai người liền chuẩn bị tháo bỏ những thứ trên mặt.

Về việc tại sao phải đeo những thứ che mặt, tự nhiên là vì vấn đề của tổ chức mà họ phục vụ.

"Số 4, lần đầu tiên thấy bộ dạng dưới mặt nạ của ngươi," Số 3 nhìn khuôn mặt thanh tú của Số 4 sau khi tháo mặt nạ cười nói.

"Ồ, tôi cũng thấy của ngươi rồi!" Số 4 uể oải trả lời.

Sau đó, hai người chôn mặt nạ và áo choàng đen ở một góc gần đó, rồi cùng nhau đi vào đảo Tokunaka, tìm kiếm những nơi như quán rượu, quán trà.

Dù sao, những nơi này người đông mắt tạp, có thể vô tình dò hỏi được những thông tin liên quan.

Trong lúc hai người của bộ phận tình báo CP vào thị trấn dò hỏi tin tức, Kondor dẫn đội ngũ làm việc hăng hái một thời gian.

Mặt đất vốn bằng phẳng tràn đầy sức sống, dưới sự tàn phá của Kondor đều đã bị phá hủy.

Nhìn những cái hố được đào ra, từng tảng đá bị bới lên, Kondor cảm thấy tâm trạng của mình đang tụt dốc không phanh. 'Cứ khai quật thế này, chẳng phải là bới tung hết đất đai lên sao!' Tâm trạng của Kondor sắp nổ tung, 'Không được không được, như vậy quá phiền phức, phải thay đổi phương thức!' Vì vậy, Kondor trước tiên cho dừng công trình đang tiến hành, để mọi người nghỉ ngơi, thuận tiện giải quyết bữa trưa.

Kondor cũng ngồi xuống đất, suy nghĩ xem làm thế nào để thay đổi phương thức tìm kiếm!

Lúc này, Số 3 và Số 4 đã đến một quán ăn gần cảng đảo Tokunaka, nhưng hiện tại do sức uy hiếp của Hải quân, quán ăn vốn nên náo nhiệt, chỉ có vài người.

Thấy hai người vào quán, ông chủ quán đang rất buồn chán liền nhiệt tình gọi: "Hai vị, mời ngồi mời ngồi!" Nghe tiếng gọi nhiệt tình của ông chủ, hai người liền đi về phía ông ta, dù sao lúc này trong quán cũng không có bao nhiêu người!

"Ông chủ, hôm nay người ở đây, không nhiều nhỉ," Số 4 cười nói.

"Ai da, không phải hôm nay không nhiều, mà là một thời gian rồi không nhiều!

Cứ thế này, e rằng quán ăn của tôi cũng phải phá sản mất!" ông chủ quán cười khổ.

"Là vì Hải quân sao?" Số 4 hỏi.

Dù sao trước đó, họ đã tiến hành điều tra liên quan, biết rằng vì Hải quân mà một số ngành nghề ở địa phương đã bắt đầu suy thoái!

"Chứ sao nữa?

Không biết Hải quân ở đây làm gì, dọa chạy hết những hải tặc đến đây mua vật tư, tôi tự nhiên cũng không có việc gì làm!" ông chủ quán cười khổ.

"Vậy ông chủ có biết nội tình gì không!" Số 4 lộ ra mục đích thật sự của mình.

Đồng thời, từ trên quầy bar lấy ra một chai rượu sake, rót vào hai cái ly, đẩy một ly đến trước mặt ông chủ, và đưa 100 Belly cho ông ta.

Thấy bộ dạng của Số 4, ông chủ quán cầm lấy Belly bỏ vào túi, rồi uống cạn ly rượu, "Về việc tại sao Hải quân lại đóng quân ở đây,

sẽ đóng quân bao lâu, tôi một chút cũng không rõ, người duy nhất có khả năng biết, e rằng là chủ đảo Sandy!" Nghe xong lời của ông chủ quán, Số 4 quay đầu nhìn Số 3, sau đó hai người liền trực tiếp đi ra ngoài.

Ông chủ quán vừa mới uống hết rượu, thấy hành động của hai người liền khó hiểu nói: "Này, rượu còn chưa uống xong." "Tặng ông đó!" Số 4 trả lời.

"Đúng là người kỳ quặc, mua rượu mà lại không uống bao nhiêu," ông chủ quán khó hiểu.

Số 3 và Số 4 sau khi rời khỏi quán ăn, đã đi đến một số nơi khác để dò hỏi tin tức, nhưng kết quả lại không khác gì thông tin nhận được từ ông chủ quán.